கடவுள் துணை.

அபிதான சிந்தாமணி.

இது

சென்னை பச்சையப்பர் கலாசாலைத் தமிழ்உபாத்தியாயர்

மஹாமஹோபாத்தியாய

ஆ. சிங்காரவேலுமுதலியாரவர்களால்

இயற்றப்பெற்றது.

சென்னை-1

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப்பிரசுரம் - கூ.

சென்னை:

வைஜயந்தி அச்சயந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

சாதாரண ஹேவிளம்பி மீ.

1910.

Copy-Right Registered.

ரிஜிஸ்தர - 7.

PREFACE.

GENTLEMEN! AND LOVERS OF TAMIL LITERATURE!

I began to write this 'ABITHANA CHINTHAMANI,' the Encyclopædia of Tamil Literature, some twenty years ago. For the materials of this book, I went to several places in Madras Presidency and secured the needed information. The book does not treat of a single subject but treats of many. It contains amongst other things 1. Biographical sketches of deities, saints and other illustrious personages 2. Descriptive and explanatory notes on places of sanctity and antiquity (3) Explanations of allusions to Hindu Mythology (4) Grammar, Literature and Logic (5) Geneological, Geographical and Historical facts (6) Dissertations on different systems of Philosophy and religion (7) Description of the birth and growth of the Hindu sects and creeds that are extant (8) Geneology of the principal characters that figure in our annals (9) Origin of precious stones (10) Physiognomy, Astrology and Medicine (11) History of illustrious Tamil authors and Madathipathies and many other items interesting to the student of Tamil Literature and the antiquarian, all arranged alphabetically. The facts gleaned are from classic authorities, Puranas, Srutis and Smritis. In short, the work is the compendium of the results of vast research in Tamil literature presented in a form which would facilitate reference—a Tamil Encyclopædia in a nut-shell. The book is written in a simple and easy style so as to be useful to all. It is written without any bias or prejudice.

After the completion of this work, as my income as a Tamil Pandit was not sufficient to publish this elaborate work, I showed the manuscript copies of the work to many wealthy and educated gentlemen in Madras, who simply stated, without offering any help, that the publication would cost much. Then I thought of publishing it in monthly parts and to that effect published leaflets with specimen pages of my book. As very few joined as subscribers and as I feared

that my attempt would be a failure, I gave up the idea. While I was thus dejected and disheartened, one of my leaflets reached the hands of SRIMAN - PANDITHORAISWAMI THEVAR, the President-Founder of Madura Tamil Sangam and Zemindar of Palavanatham, Ramnad. He came to Madras, looked into some portion of the book and kindly consented to publish this work. I shall not expatiate on the various troubles and difficulties that I have undergone in writing and publishing this work. The merit of this work is left to the judgment of those who may consult it as a book of reference whenever difficulties present themselves to them. My thanks are due to those gentlemen who have rendered me invaluable help with information and with books and especially to SRIMAN - PANDITHORAISWAMI THEVAR who has rendered me timely help in undertaking to publish this elaborate work. I wish him prosperity and success.

A. SINGARAVELU MUDALIAR,
Tamil Pandit,
Pachaiyappa's Institution, Madras.

LETTER OF INTRODUCTION

GIVEN BY

MR. V. KANAKASABAI PILLAY, B.A., B.L.,

Superintendant of Post Offices, Presidency Division, Madras.

17TH FEBRUARY 1899.

I have read a few pages of the Sarvartha Siddhi [Abithana Chintamany] or Encyclopædia of Tamil Literature which the compiler M. R. RY., A. SINGARAVELU MUDALIAR, Tamil Pandit Pachayappa's Charities, kindly offered for my perusal and found them very interesting, written in a simple and easy style and presented for the first time in the form of an Encyclopædia. As the book supplies a long felt want, I have no doubt it will prove very useful to teachers as well as to students of the Tamil language. The author has spared no pains in making the work as comprehensive as possible by consulting all the Tamil Puranams and classical works which have been printed hitherto and by condensing the information available therein to such a limit as to permit ready reference. I have therefore great pleasure in recommending the work to Tamil gentlemen, whose support the author may seek for the publication of his work.

V. KANAKASABAI.

கடவுள்துணை.

முகவுரை.

மதிமிசை மிலைந்த மாப்பெரு மிமயத்
துதிபெறு கன்னித் துணையா யமைந்த
அந்தமில் பாரதப் பதியி னருந்தமிழ்
நந்த லில்லாத் தமிழ்நா வலர்முன்
பந்த மொருவாப் பசுவா நாயேன்
கொந்தா ரிரவிமுன் கொளுமின் மினியும்
அலைதிரை யளக்கர்மு னருநீர்க் காலென
புன்மொழி கொண்டு புகல்சில வாசகம்
என்னு னியன்ற தெழுதின் னதனிடை
மாசுன தாயின் மறுவில தாக
வேச விலாது வேற்றுக் கொள்கை
கடமையென் றெண்ணிக் கதைபல கொண்ட
நடையமை சிந்தா மணிநவின் றேனே.

அநந்துணநிறைந்த அன்பர்காள், நானிந்த அபிதானசிந்தாமணியெனு நூலைச் சற்றேறக்குறைய 1890 ஆம் வருஷங்களுக்கு முன்தொடங்கினேன். இது, எனதரியநண்பரும் சென்னை பச்சையப்பமுதலியார் ஸ்கூல்ஸ்கூல் எட்மாஸ்டருமாகிய ம-ள-ள-ஸ்ரீ, சி. கோபாலாசாரியாரவர்கள் பி.ஏ., எனமண்டரம், வேங்கடாசலையரவர்கள் செய்த புராணநாமசந்திரிகைபோல் தமிழில் ஒன்று இயற்றின் நலமாமென்று அந்தப் புத்தகமும் ஒன்றுகொடுத்ததவ அதை முதனூலாகக்கொண்டு புராணநாமாவலியென்று பெயர்புனைந்து எழுதத்தொடங்கினது. அந்நூல் எனக்குக் காட்சிமாத்திரையாயிற்றே யன்றிச் சாலப்போதாது. ஆதலினது நிரம்பியதூலன்றெனத்தேறிப் பன்னூலாராயத் தொடங்கி வேறு பொழுதுபோக்காகக்கொள்ளாது இதனிடைமுயன்று வருந்தினேன். இதனே விளையாட்டாகத்தொடங்கினேன். பின்னரிதனேமுடிப்பதுஎவ்வாறென்ற கவலை மிக்கது.

இதுகாரணமாக நான் ஒருவனே பலர்கூடிச்செய்யவேண்டிய இதனை "கலேக போதநியாயமாக" பலவிடங்களிற்சென்று பல அரியகதைகளைப் பலரிடமறிந்து பன்னூல்வருந்தி எழுதினேன். இது, வேத, ஆகம, புராண, இதிஹாச ஸ்மிருதி, ஸ்தலபுராணங்களிலும் மற்றுமுள்ளநூல்களிலுமுள்ளவிஷயங்களையும், உலகவழக்குகளையும், அவற்றினுட்கருத்துக்களையும்தழுவியதாகும். இதில்அடங்கியவை: வேதப்பொருள்விளக்கம், பலமஹாபுராணகதைகள், ஸ்தலபுராணகதைகள், பாரதாதிஇதிஹாசங்கள், ஸ்மிருதி விஷயங்கள், பலநாட்டுச்சமயநிச்சயங்கள், பலஜாதிவிஷயங்கள், பாதம், இரத்தினநேம்பத்தி, வைத்யம், சோதிடம், ஜாதம், நிமித்தம், தானம், கனிலை, பலசமய

அடியவராழ்வார்களின்சரிதைகள், பலவித்வான்களின்சரிதைகள், சிவாலய விஷ்ணு வாலயமான்மியங்கள், சூர்ய சந்திர ராகூஷஸ இருடிகளின்பரம்பரைகள், சைவ வைஷ்ணவ மார்த்தவ ஸ்மார்த்த மடவாலாறுகள், சைவாதீனபண்டாரசந்நதிகளின் மடவாலாறுகள், இந்துதேசமாண்டபுராதனஅரசர்வாலாறுகள் முதலிய பல அரிய விஷயங்களாம்.

இது, ஒரு தத்வகலாத்ஞகரமாய் மந்திரசாஸ்திரமாயுள்ள அரியவிஷயங்கள்நீங்க மற்றவைகளின்சாரசங்கிரகமாம். இதனையெழுதப்புகுங்கால் ஸ்ரீவாயிலாகக்கேட்டதை அப்போதைக்கப்போது மறப்பெனுங்கள்வனவற்றைவஞ்சியாது என்கைப்புத்தகத்தில் முதலில்குறித்துக்கொண்டு, பின்னர், கதையெழுதும்புத்தகத்தில்பதித்து, அவற்றைச் சின்னஞ்பொறுத்து அகாதிமுறைப்படுத்தி, மீண்டும்பெயர்த்தெழுதினேன். இதற்குள் என்னண்பர் கோபாலாசாரியர் காலமாயினர்.

இந்நூல், இற்றைக்கு (131) பரதங்களுக்குமேல் இராயல் எட்டுப்பக்கங்கள்கொண்ட உருவத்தில் சற்றேறக்குறைய லெட்இல்லாமல் (1050) பக்கங்கள்கொண்ட ஸ்மால் பைகாவில் முடிந்தது. இதனை நோக்குமறிவுளார், இதனைநான் ஒருமுறைத் தனித்தனிக் கதையினுருக்கொளவெழுதிப் பின்னெருமுறை அகாதிமுறைப்படப் பெயர்த்தெழுதிப் பின்னதனைச் சுத்தபிரதியாக்கியபிரயாசையை யறியாதிரார்.

இந்நூல், இவ்வாறு ஒருவாறு முற்றுப்பெற்றபின் இதனைச் சென்னையிலிருந்த பிரபுக்கள் சிலரிடம்காட்டினேன். அவர்கள் இத்தகையநூல் தமிழ்நிற்கின்றியமையாததே அதனைவெளியிடுக என்றனரேயன்றி யதனை யச்சிட்டுவெளிப்படுத்த ஒன்றும்கூறிற்றிலர்.

பின்பு யாழ்ப்பாணம் ம-ள-ள-ஸ்ரீ கனகசபைப்பிள்ளை, பி.ஏ., அவர்களிடம் இதின் ஒருபாகத்தைக்காட்டினேன். அவர் இஃதரிய தமிழ்க்கதைஅகாதி; இதனைச் சென்னையிலுள்ளார் ஆதரிக்கவேண்டுமென ஒருபத்திரம்எழுதித்தந்தனர். மற்றுமிதனைச் சென்னை பிரஸிடென்ஸிகாலேஜ் வர்ணகுலர் பிரொபிஸராயிருந்த சேஷகிரிசாஸ்திரியார் அவர்களிடம்காட்டினேன். அவர் இதனையொப்ப நானும் ஒருநூல்எழுதிக்கொண்டிவருகிறேன் என்று கூறினரேயன்றி வேறெருன்றுங்கூறவில்லை. அவர் கருத்தென்னேஅறியேன். அதற்குப்பின்னிதனைச் சென்னை யுனிவர்சிடேரும், பச்சையப்பன்கல்விச்சாலைத் தரும விசாரணையின் எடிகேஷனல் டிரஸ்டியுமாகிய பிரம்மஸ்ரீ, வ. கிருஷ்ணமாசாரியாரிடம் காட்டினேன். அவர் பல அச்சாபீஸ்காரர்களிடம்காட்டினேன் செலவு அதிகம்பிடிக்கு மெனக் கூறிவிடுத்தனர். நான் கூடிய அளவில் உயர்தரக் கல்விபோதிக்கவல்லேனெயினும் ஊழ்வலியால் சென்னை பச்சையப்பன் விசாரணைக்குட்பட்ட பி. டி. செங்கல்வராய நாயகர், கோவிந்தநாயகர் கலாசாலைகளில்அமர்ந்து செல்வாக்கிலாததால் வருவாய் மட்டாக அச்சிடப்பொருளிலாது இதனைச் சஞ்சிகைவாயிலாகவெளியிட ஒருஅறிக்கைப் பத்திரம் வெளியிட்டேன். அதன்பொருட்டுப் பலரிடம்கையொப்பம்கேட்டேன். அவர்கள் இதுதொடர்ந்தகதையாயின் வாங்கலாம்எனவும், சிலர் முற்றுறப் பலநாள் பிடிக்கும் எனவும், சிலர் கையொப்பமிட்டுஞ் சென்றனர். இச்சோர்வால் எனக்கு அக்காரியத்தில் ஊக்கஞ்செல்லாது நூலைப் புற்றிவிடுவோமா, என எண்ணினேன். இதற்குள் சில நிதனையொத்த சிறுநூல்களியற்றினர். அதனைக்கண்டும் திருவுளப்பாங்கென்றிருந்தேன். இதுநிற்க, நான் வழிபடுகடவுளாகிய மலைமகளுயகன்திருவுள்ளக்குறிப்பால் நான் முதன் முறைவெளியிட்ட அறிக்கைப்பத்திரிகையோ, அல்லது இரண்டாமுறைவெளிப்படுத்திய அறிக்கையோ, மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துப்பிரசிடெண்டும், பாலவனத்தம் ஜமீன்தார்

அவர்களும் தமிழ்வளர்த்த ஸ்ரீமான் பொன்னுசாமித்தேவரவர்களின் திருக்குமாரரும் என்தளர்ச்சிக்கண் ஊன்றுகோல்போல்பவருமாகிய ஸ்ரீமான் பொ. பாண்டித்துரைசாமி தேவரவர்களின் கைப்பட்டுத் தாமே சென்னைக்குவந்து நான் எழுதியதூலைக்கண்டு களித்து அதனை மதுரைத்தமிழ்ச்சங்க அச்சுயந்திரசாலையில் அச்சிடுவான்எண்ணி என்னிடமிருந்தபிரதிகளைத் தாமே மதுரைக்குஎடுத்துச்சென்று அவ்விடத்தில் நான் எழுதிய அனைத்தையும் பலரைக்கொண்டு சுத்தமாய் எழுதுவித்து மீண்டுமவற்றைச் சென்னையிலுள்ள அச்சுயந்திரசாலையில் என்முன்னிலையில் அச்சிடுவித்தாவளித்து அப்போதைக்கப் போது பொருளுதவிசெய்துவந்தனர்.

அவர்கள் அருஞ்செயலை இப்புத்தகத்தைநோக்கும்அறிவாளிகள் புகழாமற்போகார்.

இந்நூல் ஒரு தனிநூலன்று. இது பல சான்றோரியற்றிய நூல்களின்தொகுப்பாம். இதனையெழுதுவிடத்து எனக்குச் சென்னை பிரஸிடென்ஸிகாலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதரும் மஹாமஹோபாத்யாயருமாகிய பிரம்மஸ்ரீ வே. சாமிநாதையரவர்கள் வெளிப்படுத்திய சங்கச்செய்யுட்கள் எனக்குதவியவாதலால் அவர்களுக்கும், மதுரைச் செந்தமிழ்வாயிலாகவெளிவந்த பல அரியவிஷயங்கள் எனக்குதவியவாகையால் அப்பத்திராசிரியர்க்கும், பலநூல்களிலிருந்தும் பல அரியவிஷயங்களைத்திரட்டினேனுதலால் அந்நூலாசிரியர்களுக்கும், இந்நூற்கு வேண்டியபுத்தகங்களை நான்கேட்கும்போது லோவாதுஉதவிய பண்டிதர்களுக்கும், எனக்குச் சமணதீர்த்தங்கரின்சரிதைகளைத் தம்வேலைவிட்டு அருகிருந்துவிளக்கிய வீரர் - வித்வான், ம-ா-ா-ஸ்ரீ அப்பாசாமிநயினுருக்கும், இதில் நான் தவறியவிஷயங்களைப் பெருநூலென்று பொறுத்துத் திருத்திக்கொள்ளும் பொறையாளர்க்கும், நான் பன்முறைவந்தனம்புரியக் கடமைப்பட்டவனுகிறேன். இந்நூல் என்னை யெழுதும்வகைத்தூண்டி யென்முயற்சியிலாது அதனை முற்றுறச்செய்வித்த முக்கண்மூர்த்தி மூவாமுதல்வன், செக்கர்மேனிச் சிவனடியென்றும் பாசிபடர்ந்த குட்டநிகர்த்த ஆசுடைமனத்து அமர்ந்து வாழ்க.

இங்ஙனம்:

ஆ. சிங்காரவேலுமுதலியார்,

கிருஷ்ணம்பேட்டை,

சென்னை.

உ

கடவுள் துணை.

அபிதான சிந்தாமணி.

கடவுள் வாழ்த்து.

கலிநிலைத்துறை.

பொன்னேமணக்கும் புவிபுரக்கும் புரவலர்க்குப் புடவிமிசை
தன்னே ரில்லாத் தவமணக்குந் தவத்திணர்க டருங்குணத்துச்
சொன்னேர் பொருளும் யாப்பணியுந் துகடீர்புலவர் வாய்மணக்கு
மென்னேர் மனத்தி லெஞ்ஞான்று மிறைவன்பதமே மணந்தருமால்.

அகத்தியழனிவர்.

அகத்தியழனிவர்—1. தாரகன் முதலிய அரக்கர் உலகைவருத்தஅவர்களைநிவர்த்திக்க, இந்திரன், அக்நி, வாயு முதலியவர்களுடன் கூடிப் பூமியில் வந்தனன். அதைக்கண்டு அசுரர் கடலில் ஒளித்தனர். ஒளித்த அசுரர், தேவர்களைவருத்தவுபாயந்தேடுகையில் அக்நி, அவர்களுடைய துராலோசனையையறியாமல் அசுரர் கடலிற்பயந்து ஒளித்தாராதலின் வருத்தலாகாதென முயற்சியின்றி யிருந்தனன். பின் அசுரர், காலாவதியிற் பூமியில் வந்து தேவர், மக்கள், நாகர், இருடிகள் முதலியவர்களை வருத்த இந்திரன், மருத்துக்களோடு கூடிய அக்நியைப்பார்த்து நீ சும்மாவிருந்தமையால் இத்துன்பம் விளைந்தது. ஆகையால் கடலிலுள்ள நீரை வறட்டின் அசுரர் அகப்பட்டு நம்மாலழிவரென அக்நி, இந்திரனைப்பார்த்து அசுரர் பொருட்டுக் கடல்நீரை வறளச் செய்தால் சலசரங்கள் அழியுமென்று கூற, இந்திரன் கோபித்து நீ என் சொல்லை மறுத்தனையாதலால், வாயுவுடன் கூடிப் பூமியிற்போய்க் கும்பத்திற்பிறந்து கடனீரெல்லாங் குடிக்க என்றனன். பிறகு தேவசரீரங்கொண்ட அக்நி, மருத்துக்களுடன் கூடிப் பூமியில் விழுந்து அகத்தியனுயினன். எவ்வாறெனில், பூர்வம் விஷ்ணுமூர்த்தி, தருமன் குமரனுய்க் கந்தமாதனபருவதத்தில் தவஞ் செய்கையில், அத்தவத்தைக்கெடுக்க, இந்திரன், அப்சரசுக்களை யனுப்ப, அத்தபோதனர், சலிக்காமல் தம் தொடையினின்றும் அதிரூபலாவண்யத்துடன் ஒரு பெண்ணைச் சிருட்டித்து ஊர்வசியெனப் பெயரிட்டனர். அந்த ஊர்வசியை மித்திரன் மணந்து அவளோடு கூடியிருக்கையில் வருணன், அவளை விரும்பினன். அதற்கு அவள், புன்னகையுடன் என்னை யொருவன் மணந்திருக்கையில் அந்நியன் விரும்பலாமோவென,வருணன், அவளைப் பார்த்து ஆயின் அம்மித்திரனுடன் நீ கூடியிருக்கையில் உன் எண்ணமாத்திரம் என்னிடத்தில் வைக்க என, அதற்கு ஒப்புக்கொண்டு மித்திரனுடன் கலந்திருந்தனள். இதனை ஞானதிருஷ்டியால் அறிந்த மித்திரன், ஊர்வசியைப்பார்த்து, நீ, வேறு எண்ணத்துடன் என்னிடமிருந்தனையாகையாற் பூமியில் மனுஷப்பிறவியடைந்து புருரவன் தேவியாக எனச் சாபமிட்டனன். இவ்வகைப்பட்ட ஊர்வசியின் மோகத்தால் மித்திராவருணருக்கு வெளிப்பட்ட ரேதஸு ஒரு கும்பத்திலடைபட, அதிலிருந்து நிமி பிறந்தனன். அந்த நிமி அநேக பெண்களுடன் கூடி விளையாடுகையில் வசிட்டமுனிவர் வர, அவரை அவன், மரியாதை செய்யாதிருஞல் அவர்கோபித்து நீ தேகமில்லாதவனுகஎனச்சபித்தனர். அச்சாபஞ்சகியாத நிமி, வசிட்டரையும் அவ்வாறு தேகமில்லாதிருக்கச் சபித்தனன். இவ்வகையொருவர்க்கொருவர் சாபமேற்று நிமி பிரமனிடத்திற்போகப் பிரமன், நிமியை

நேத்திரத்தில் வசிக்கச் செய்தனன். அது காரணமாக நிமிஷம் உண்டாயிற்று. பிறகு நிமிசாபத்தால் தேகமிழந்தவசிட்டர், மித்திராவருண வீரியமுள்ள கும்பத்திருந்து முதலினும், இரண்டாவது சதுர்ப்புஜத்துடன் கமண்டலங் கொண்டவராய் அகத்தியரும், பிறந்து தவமியற்றித், தாரகாசுரன் முதலியவர்களைக் கொல்லுதல் வேண்டிச் சமுத்திரபானஞ்செய்து, இரண்டாவது மிருத்யுவை நியமித்து, கடலிற்பிறந்தகால்கூட விஷத்தை வியர்த்தமாக்கி யீருக்கையில், இவரிடம் திரிமூர்த்திகள் வந்து உனக்கென்னவரம் வேண்டுமென்ன உரு,0000000000 கணக்குள்ள சிருட்டிகர்த்தாக்கள் மாறுமளவும் தக்ஷிணபதத்தில் ஆகாசவீதியிலிருக்க வரங்கேட்டுப் பெற்றனர். (மச்சபுராணம்). இவரைப்புலத்திய புத்திரர் என்றும் கூறுவர்.

2. வாதாபி, வில்வலன் என்னும் அரக்கர் இருவரில், வில்வலன் வேதியர் உருக்கொண்டு வழியிற்செல்லும்வேதியர், இருடிகள் முதலாயினுரை விருந்திற்கு வலிய அழைத்துவந்து, வாதாபியை ஆடாக்கியறுத்துப் பாகஞ் செய்து விருந்தாகவந்தவரையுண்பித்து இறுதியில்வில்வலன் வாதாபியை அழைப்பன். அவனுண்டோர் வயிற்றைக்கிழித்துவெளிவர இறந்தவனே அவ்விரண்டு அரக்கருந் தின்று பசிதீர்வர். இவ்வகையியற்றும் இந்த அரக்கரது தீமைகளையிருடிகள்அகத்தியருடன் முறையிட அகத்தியர், அவர்களிடம் விருந்தாகச் சென்றுண்டனர். வில்வலன் அகத்தியர் வயிற்றிலிருக்கும் வாதாபியைக் கூப்பிட, அகத்தியர் "வாதாபே ஜீர்ணேபவ" என்று வயிற்றைத் தடவ அரக்கனிறந்தனன். வாதாபி வராமை கண்டஅரக்கன், கோபித்து அகத்தியரை யடிக்கச்செல்ல முனிவர், சினத்துடன் நோக்கித் தருப்பையில் பாசுபதமந்திரமேவி அரக்கனைக் கொன்றனர். பின் வில்வலன்,அகத்தியர் வேண்டியபொருள்களைக் கொடுத்து உயிர்ப்பிச்சையேற்றுப் பிழைத்தான் என்ப.

3. சிவபிரான், பார்வதிதேவியாரைத் திருமணஞ்செய்த காலையில் தேவர்முதலியோர் வடதிசை நிறையத் தென்திசை யுயர்ந்ததால் சிவபிரான் கட்டளைப்படியகத்தியர், தென்திசையிற் பொதிகை மலையிலிருக்க வருகையில் ஒருமாதத்தில் தலைதோழாகத் தொங்கிக்கொண்டிருந்த இருடிகூட்டங்களைப்பார்த்து நீங்களென் இவ்வகைத் தொங்குகின்றீர்களென இருடிகள், எங்கள்சந்ததியில் அகத்தியன் என்றஒருவன்பிறந்து இல்லறமடையாது இருக்கின்றஞ்ஞதலால் எங்களுக்கு இத்துன்பம் நேரிட்டதென மறுமொழிகூற, அகத்தியர் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு, அவர்களைத் தன்னைச்சபியாதிருக்கவேண்டி, நானேஅகத்தியன்,அதிசிக்கிரத்தில்இல்லறமடைந்து உங்களை யித்துன்பத்திருந்து நீக்குகின்றேனென்று, விதர்ப்பநாடடைந்துஅவ்வரசன்யாகத்திற்பிறந்த உலோபாமுத்திரையை அதிகபொருள் தந்து மணந்து தாதைகளைச் சுவர்க்கமடை வித்தவர்.

4. இவர், தென்திசைநோக்கிச்செல்லுகையில் விந்தமலையின் மிகுதியைத்தேவர் அகத்தியருக்குக் கூறினர். அதைக் கேட்ட அகத்தியர், அவ்விடம்வருகையில் விந்தம், மேருவுடன் மாறுபட்டு வழியிலாது நிற்றலைக்கண்டு அதனிடஞ் சென்றனர். விந்தம் முனிவரைப்பணிய அகத்தியர், நாம் தென்திசைநின்று மீளும் வரையில் இவ்வகைபணிந்திருக்கவென்று பொதிகையிலெழுந்தருளி யிராவணன் தமிழ் நாடாளாமல் அவனைக் காந்தருவத்தாற் பிணித்தவர். (திருநெல்வேலிப் புராணம், தொல்காப்பியப்பாயிரம்).

5. தமிழ்நாட்டைக் கந்தமூர்த்தி அகத்தியருக்குக் கொடுக்க இருடி, பாண்டியனுக்குக் கொடுத்தனர். (நெல்-புரா).

6. அகத்தியருக்குத் தாமிரபர்ணி சிவமூர்த்தியாற் கொடுக்கப்பட்டது.

7. மதியநக்தையென்பவள், தவத்திற்கிடையூறுசெய்ய, அவளை மனிதப்பிறவியடையச்சபித்தவர்.

8. தேவர்களை வருத்திய விருத்திராசுரன், இந்திரனது வச்சிராயுதத்திற்குப் பயந்து கடலில் ஒளிக்கத் தேவர்வேண்டுகோளாற் சமுத்திர ஜலத்தை யாபோசனஞ் செய்து அவனை யிந்திரன் கொலை புரிய, மீண்டும் ஜலத்தை விடுத்தவர்.

9. சந்திரவம்சத்தரசனுகிய நகுஷன் என்போன், இந்திரபட்டமடைந்துபுலோமிசையிடம் விருப்பங்கொண்டு அவளைக் கேட்க, அவள், சத்தஇருடிகள் தாங்குஞ் சிவிகையிலூர்ந்து என்னிடம்வரின் அவ்வகை யுடன்படுவேனென அவ்வாறே இருடிகள் தாங்கச் சிவிகையிலேறிச் செல்லுவோன் காமவெறியால் இருடிகள் என்று மதியாமல் "சர்ப்ப சர்ப்ப" என்ன அந்த இருடிகளின் முதலிலிருந்த இவர் அவனைச் சர்ப்பமாகச் சபித்தனர். (திருவிளையாடல்.)

10. ஒருமுறை இருடிகள், மூவாண்டு நெற்கொண்டு யாகஞ் செய்துவர, தேவர்கள் கோபித்து வேள்வியை யடையாமல் அகத்தியரிருக்கும் நாட்டினும் மழையிலாதுவளங்கள் குன்றும்படிசெய்துவேள்விக்கு இடையூறு செய்வித்தனர். இருடிகள், அகத்தியரிடம் வந்து முறையிட முனிவர், உத்தரகுருவிலிருந்து பொருள்களே வருவித்து வேள்வியை நடத்தித் திரிமூர்த்திகளுக்கு அவிர்ப்பாகந்தர இருக்கையில் தேவர்கள் நடுங்கிஅபராதக்ஷமை வேண்டி யாகதரிசனஞ் செய்து அவிர்ப்பாகங்கொண்டு மழைபொழியச் செய்தனர்.

11. நீரிற்படுத்துப் பன்னிரண்டு வருடந் தவஞ் செய்தவர்.

12. ஸ்ரீ இராமமூர்த்திக்குவிருந்தளித்துத் திவ்யபாணங்கள் கொடுத்து அப்பாணங்களின் வரலாறும் மந்திரமுங் கூறியவர். (இரா).

13. சுவேதனுக்குப் பிணந்தின்னுஞ் சாபம் போக்கியவர். (உத்தரராமாயணம்).

14. இவர், மைமிசாரண்ய முனிவர்களுடன் மாறுபட்டுத் தென்னாடடைந்து பொதிகையிற் கந்தமூர்த்தியை வழிபடக் கந்தமூர்த்தி, யவரிருக்கையில் ஒரு மணமுண்டாக்க அகத்தியர் அதனைவிடுக்க அது பரிமளித்த இனிமை நோக்கித் தமிழென, அதுமுதல் தமிழானப்பட்ட பாஷையை வளர்த்தவர்.

15. தாடகை, தன்கணவன் சுந்தன்அகத்தியராலிறந்தபின் அகத்தியரை வருத்த அவளே யரக்கியாகச்சபித்தவர். (இரா).

16. சிவாநுக்கிரகத்தாற் சிவபூசையின் பொருட்டுக்கமண்டலத்திற் கங்கையைப் பெற்றுத் திரும்பிவருகையில் மாயமாபுரத்தருகின் மலையுருவாயிருந்த கிரவுஞ்சன்மாயையிற்பட்டு அதினின்றுந் தெளிந்து அவனே மலையுருவாகவே இருந்து குமாரக்கடவுளின் வேலாற் பிளப்படையச் சாபமளித்து நீங்கிக் காசித்தலத்தைச் சேவித்தவர். (காசி-கா).

17. தேவர் வேண்டுகோளால் விநாயகமூர்த்தி, அகத்தியர் கமண்டலத்திலுள்ள சலத்தைக் காகவுருக்கொண்டு சாய்த்தோட, அகத்தியர் விநாயகரைக் கோபித்துப்பின்தொடர விநாயகர், கைக்கு அகப்படாதுவிலக வருந்திப்பின்னர் அருகுவர அகத்தியர் குட்டநினைக்க, கணபதி தமது உருக்காட்டப் பிழைபொறுக்கவேண்டிக் குட்ட நினைத்ததைத்தாமே செய்துகொண்டு அவ்வகை உலகத்தவரும் செய்ய வரம்பெற்று, காவிரியிற்சிறிது கணபதிபாற் பெற்றவர்.

18. திருக்குற்றாலமடைந்து அவ்விடமிருந்த விஷ்ணுவாலயத்துட் புக இவரது சிவவேடத்தைக்கண்டவைணவர் மறுக்க, மீண்டு வைணவவேடம் பூண்டு கோயிலுட் சென்று விஷ்ணுமூர்த்தியைச் சிவமூர்த்தியாகத் தியானித்து மூர்த்தியைத் தொட்டுச் சிவலிங்கமாக்கினவர். (திருக்குற்றால-பு).

19. கந்தமூர்த்தியை யெண்ணித் தவம் புரிந்து சகலகலைகளையும் பெற்றவர். (பழனித்தல-பு).

20. சூரியனிடந் தமிழைக்கற்றவர் என்றுங் கூறுவர்.

21. மணிமந்தனை மனிதனாலிறக்கச் செய்தவர்.

22. கொல்லாபுரத்தில் திருமகளை வணங்கி அவள்குமரவேள் உனக்கு வேண்டியவை கொடுப்பர் எனக் கூறக் கேட்டுக் களித்தவர்.

23. இந்திரத்துய்ம்மனை யானையாகச் சபித்தவர்.

24. கவேரன் குமரியாகிய காவிரியை மணந்தவர். இவளே உலோபாமுத்திரையெனக் காவிரிபுராணங் கூறும்.

25. பிரமதேவன், உருப்பசியின் நடனத்தைக்கண்டு தன்வீரியத்தைவிட அதிலிருந்து அகத்தியர் பிறந்தனர் என்பர். (காவிரிபுராணம்).

26. ஒருகாலத்து அகத்தியர், இந்திரன் சபைக்குச்செல்ல இந்திரன் உருப்பசியை நடனஞ்செய்ய ஏவினன். இவள் சித்திரசேனன் யாழ்அமைப்ப நடனஞ் செய்பவள். சயந்தனிடம் வைத்தகாதலால் இசைபிறழநடித்து இந்திரனையும் சபையிலுள்ளோரையுங் களிப்பித்திலள். அதனால் சயந்தனையும், உருப்பசியையும் பூமியிற் பிறக்கச் சபித்தவர். (சிலப்பதிகாரம்).

27. அங்கிராமுனி அறிவிற்குறியை யெனக்கூறக் கேட்டுச் சத்திகிரி, சிவகிரி பெற்று அறிவடைந்து குமாரக்கடவுளருளால் இலக்கணமியற்றியவர். (பழனித்தலபுராணம்.

28. "தேவரெல்லாருங் கூடியாஞ்சேர இருத்தலின் மேருத்தாழ்ந்து தென்றிசையுயர்ந்ததற்கு அகத்தியனேவே ஆண்டிருத்தற்கு உரியர் என்று அவரை வேண்டிக்கொள்ள அவரும்தென்றிசைக்கட்போது கின்றவர், கங்கையாருழைச் சென்று காவிரியாரை வாங்கிக்கொண்டு பின்னர்,

யமதக்கினியா குழைச்சென்று அவர் மக னூர் திரண தூமாக்கினியாரை வா ங் கி க் கொண்டு, புலத்தியனுருழைச் சென்று அவருடன் பிறந்த குமரியார் உலோபா முத்திரையாரை அவர் கொடுப்ப நீருடன் பெற்றுப்பெயர்ந்து, துவாரவதிவந்துநிலங் கடந்த நெடுமுடியண்ணல் வழிக்கண் அர சர்பதினெண்மரையும், பதினெண்கோடி வேளிருள்ளிட்டாரையும், அருவாளரை யும் கொண்டு வந்து, காடுகெடுத்து நாடாக் கிப், பொதிகையிலிருந்து இராவணனைக் கந்தருவத்தாற் கட்டி (வசித்து) இராக்க தர் தென்னுடையாமற் செய்து திரண தூமாக்கினியாராகிய தொல்காப்பிய னுரை கோக்கி நீர் சென்று குமரியாரைக் கொண்டுவருக என்ன, அவரும், எம் பெருமாட்டியை யெவ்வகைக்கொண்டு வருவன் என்னுர்க்கு, முன்னுகப்பின்னுக நாற்கோல் நீளமகல நின்று கொண்டு வருக என்னுர்க்கு, அவரும் அங்ஙனங் கொண்டு வருகையில் வையை நீர் கடுகிக் குமரியாரை மீர்த்துக்கொண்டு போய வழி, தொல்காப்பியனுர், கட்டளை கட ந்து சென்று ஓர் மூங்கிற்கோலை முரித்து நீட்ட அதுபற்றி யேறினர். அது குற்ற மென்று அகத்தியனுர், குமரியாரையும் தொல்காப்பியனுரையும் சுவர்க்கம் புகா ப்பிரெனச் சபித்தார். யாங்கள் ஒரு குற்ற முஞ் செய்யாதிருக்க எங்களைச் சபித்த மையால், எம்பெருமானுஞ் சுவர்க்கம் புகாதிருக்கவென அகத்தியனுரையும் சபித்தனர். அதனுலவர் கோபித்தனராத லின், இவன்செய்த நூலை யதங்கோட்டா சிரியரைகேளற்க என்று கூறியவர்."

29. வதுவாதிபராசன், திராவிடபூபதி, கிருதபவன், இந்த அரசர்களைப் பொருள் கேட்க அவர்களிடம் பொருளிலாதது கண்டு அவர்களையும் உடனழைத்துக்கொ ண்டுஅசமுகி குமரனும் வாதாபியின்சகோ தரனுமாகிய வில்வலனி டஞ் சென் று பெருஞ்செல்வமடைந்து அம்மூன்றரசரு க்கும் கொடுத்தவர்.

30. புலத்தியருக்கு ஆவிர்பூவிடம் உதித்த குமரன் என்பர். சிவசன்மாவைக் காண்க.

31. இவர் வண்டுருக்கொண்டு புஷ்பங் களிலிருந்த தேனையெடுத்துச் சிவபூசை செய்ததா லீங்கோய் மலையென்னுந் தல முண்டாயிற்று. (திருச்செங்கோட்டு-புரா).

32. இந்திரசாபத்தால் பூமியில்வேசை யாகப் பிறந்த அரம்பையின் சாபத்தைப் பார்வையாற் போக்கியவர். (அவிநாசித் தலபுராணம்).

33. மதியநந்தை யென்பவளுக்கு மா னிடஜன்மம் வரச் சபித்தவர்.

34. காந்திருவர் சிலர், தமது சிவபூசை வேள்விக் கிடையூறு விளைவிக்க அவர்க ளைச் சபித்தவர். விஷங்களுக்குஞ்சி யிவ ரால் இருக்குவேதத்தில் ஒருகீதம் செய் யப்பட்டிருக்கிறது. இவர் காய்சின வழுதி காலத்து முதற்சங்கத்தில் முதல்வராயிரு ந்து தமிழைவளர்த்து வருகையில் மதுரை கடல் கொண்டு அழிந்தது. குமரியாற்றி னருகே (சுக) நாடுகளு மழிந்தன. இவர் பெயரால் ஒரு நக்ஷத்திர மாகாயத்திலிரு ந்து உதயத்தில் கடலலையை வற்றச்செய் யும்.

35. துட்பண்ணியனுக்கு யா னை யா யிருந்த சாபம் போக்கியவர். துட்பண்ணி யனைப் பார்க்க.

36. கிருதாசியெனும் அரம்பையை அங் காரகை எனும் அரக்கியாகச் சபித்தவர்.

37. இந்திரனைச் சபிக்க அவன் பூமி யில் விழுந்து பிரமகத்தியால் பீடிக்கப் பட்டு மானத தடாகத்திலுள்ள தாமரை நாளத்தில் ஒளித்திருந்தனன். (தேவி - பாகவதம்).

38. காந்தன் எனும் அரசன் வேண்டு கோளால் தமது கமண்டலத்துள்ள காவி ரியைப் பெருகச்செய்தவர். அவ்வரசன், பரசிராமருக்குப் பயந்து தம்மிடம் அடை க்கலம் புகுந்தகாலத்து அவனைக் காத்த வர்.

39. தூங்கெயிலெறிந்த தொடித் தோட் செம்பியன் காலத்துக் காவிரிப் பூம்பட்டினத்து இந்திரன் விழாவை யெடுப்பித்தவர். (மணிமேகலை).

40. இவர்தம்மாணாக்கர்கள், திரண தூமாக்கினி அல்லது தொல்காப்பிய முனிவர், அதங்கோட்டாசான், துராலிங் கன், செம்பூட்சேய், வையாபிகன், வாய்ப் பியன், பனம்பாரன், கழாரம்பன், அவி நயன், காக்கைபாடினியன், நற்றத்தன், வாமனன் முதலியவர். இவர்க்குக் கும்ப முனி, குறுமுனி, கலசயோனி எனப்பல நாம ங்களுண்டு. இவர் செய்தநூல்கள் அகத் தியம், (இது ஐந்திலக்கண மடங்கியநூல்) வைத்தியநூல்கள், பெருந்திரட்டு, ஆயுள் வேதபாஷ்யம், விதிநூன் மூவகைக்கா ண்டம், வைத்திய சிந்தாமணி, செந்தூரம் ங00, மணி ச000, சிவசாலம், சத்தி சாலம், சண்முகசாலம், வைத்தியக்கண் ணுடி, வைத்தியரத்நாகரம், வைத்தியம்

கரி00, கசு00, கர்மவியாபகம், கரிசில், பஸ்மம் உ00, தண்டகம், பசுஷணி, நாடி. இவர், முதல் இடைத் தமிழ்ச் சங்கங்களில் புலவரா யிருந்தவரென்ப. அகஸ்திய சம்மிதையெனும் வைத்திய வடநூலிவராற் செய்யப்பட்டது. அகத்தியர் என்ற சப்தத்திற்குப் பொருள் விந்தமலையை யடக்கியவர் என்பது.

அகத்தியன்—(2) ஒருவேதியன். நபாகனைக் காண்க.

அகத்தியம்—அகத்தியராலியற்றப்பட்ட எழுத்துச்சொற்பொருள், யாப்பு, அணி முதலிய அடங்கிய இலக்கணத் தமிழ் நூல். இது, இறந்தது.

அகத்திய தீர்த்தம்—ஒரு தீர்த்தம், இது தென்கடற்கரையருகிலுள்ளது. இதில் நீராடில் மகாபாதகங்கள் நீங்கும்.

அகத்தியப்பிராதா—அகத்தியனுடன் பிறந்தவன். வயிற்றிலேயே ஞானமடைந்தவன்.

அகத்தியவடம்—ஒருதீர்த்தம்.

அகநானூறு—இது எட்டுத்தொகையில் ஏழாவது. பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார் முதலிய புலவர் பலரால் அகப்பொருட் பகுதியையே பொருளாகக்கொண்டு பாடப்பட்டது. இது களிற்றுயானை நிரை எனவும், மணிமிடைபவளம் எ-ம். நித்திலக்கோவை எ-ம். பிரித்துத் தொகுக்கப்பட்டது. இது, தொகுத்தான் உருத்திரசன்மன், தொகுப்பித்தான் உக்கிரப் பெருவழுதி, இதற்கு நெடுந்தொகை எனவும் பெயர்.

அகப்பேய்ச்சித்தர்—ஒரு சித்தர். இவர் தம்மனதைப் பேயாக அலைதல்பற்றிப் பேயென உருவகப்படுத்தி அலையாது நிற்க என அறிவுகூறிப் பாடியவர். இவர் செய்ததூல் அகப்பேய்ச்சித்தர் பாடல்.

அகமருஷணம்—விந்தியமலைக் கருகிலுள்ள ஒரு தீர்த்தம்.

அகமருஷணன்—சூ-சந்தியின் குமரன்.

அகமர்ஷன்—மதுச்சந்தன் புத்ரன். இருக்குவேதி.

அகம்பன்—இவன் சுமாலியின் புத்திரனுகிய அரக்கன், கரன், தூஷணன், திரிசென் முதலியோரை இராமமூர்த்தி வதைத்த காலத்தில் இராவணனுக்கு இறந்தசெய்தி அறிவித்தவன். இராமமூர்த்தி இலங்கையை மூற்றுகை செய்தகாலத்து அநுமனால் கொல்லப்பட்டவன். முற்பிறப்பில் கந்தமூர்த்தியாலிறந்த தாருகன், கரனுக்கு மந்திரி. (இரா) (ஸ்கா).

அகம்யார்த்தி—பூரு வம்சத்தவனை சம்யாதியின்குமரன். பாரி, பானுமதி; கார்த்தவீரியன் தங்கை.

அகர்க்கரன்—கத்துருகுமரன்.

அகர்த்தவிருஷணர்—உரோமகருஷணருக்கும் சுகருக்கும் மாணுக்கர்.

அகலிகை—(1) கௌதமமுனிவர் பத்தினி. முத்கலமுனிவர் குமரி. இவளை, கணவன் கங்காதீர்த்தத்திற்கு நீங்கிய சமயங் கண்ட இந்திரன், கணவனைப்போலுருக்கொண்டு புணர்ந்து கற்புக் குலைத்தனன். முனிவர், தம் வரவறிந்து பூனையுருக்கொண்டு செல்லுமிந்திரனை நோக்கி நீ ஆயிரம் பெண்களுக்குரிய குறியும், பீஜமறுகையும் பெறுகவெனச் சபித்துப் பாரியையுங் கல்லாகச் சபித்தனர். பின் அகலிகை வேண்ட முனிவர், மனதிரங்கி இராமமூர்த்தி மிதிலைக்கு எழும்காலத்தில் அவரது திருவடித்துகளால் உருப்பெற, கருணைசெய்தனர். இவள் பஞ்சகன்னியராகிய கற்புடைப் பெண்களில் ஒருத்தி. இவள் பாற்கடலிற் பிறந்தவள் என்பது சிவபுராணம். இவள் குமரர், சதாநந்தருஷி. (இரா).

அகலிகை—(2) இந்திரத்துய்ம்மன் எனும் மகதநாட்டரசன் தேவி. இவள் வஞ்ச இந்திரனுடன் களவுப்புணர்ச்சி செய்ததினிமித்தம் நாட்டைவிட்டுக் கணவனுலகற்றப்பட்டவள்.

அகளங்கநாட்டாழ்வார்—திருவரங்கர் சந்நிதியின் காரியங்களைப் பார்க்க இளையாழ்வாரால் நியமிக்கப்பட்டவர். உடையவர் திருவடி சம்பந்தி. உடையவரிடமிருந்து பிரதிபகூ நிரசனம் செய்பவர்.

அகளங்காசாரியர்—அகளங்காஷ்டகம் செய்தபண்டிதர்.

அகனிஷ்டன்—புத்தன்.

அகன்—வசுக்கள்எண்மரில்ஒருவன். இவன் குமாரன் ஜ்யோதி. இவனுக்கு ஆபச்சைவன் என்றும் பெயர்.

அகாசூரன்—இவன், பகாசுரன் சகோதரன். கஞ்சன் எவலால் விருந்தாவனத்திலிருந்த கிருஷ்ணபகவானைப் பாம்புருவாக விழுங்கி அவரால் கொல்லப்பட்டவன். (பாக).

அகி—பிரமன் கேசங்களிலுதித்த பாம்புகளின் வகை.

அகிதமிஷ்டிரன்—ஒருஅசுரன், விதூமனைக் காண்க.

அகிநன்—சூ - தேவாரணிகன் குமரன்.

அகிர்ப்புத்தியன்—பூதனுக்குச் சுரபியிடமுதித்த குமரன். ஏகாதச உருத்திரருள் ஒருவன்.

அகிர்ப்புத்தநீயன்—சுதரிசனம் வேண்டித் தவஞ்செய்து சுதரிசன தீர்த்தம் கண்டவன்.

அகிலதரன்—பத்திரரதன் குமரன், இவன் குமரன் பிரகத்ரதன்.

அகிலேசன்—காசித்தலத்தி லெழுந்தருளிய சிவமூர்த்திக்குப் பெயர்.

அகில்—அருமணவன், தக்கோலி, கிடாரவன், காரகில் முதலியன சேர்ந்தது.

அகிற்கூட்டு—சந்தனம், கற்பூரம், எரிகாசு, தேன், ஏலம்.

அகிற்புத்தி—திருவேங்கடமலையில் தவஞ் செய்து சித்திபெற்ற இருடி.

அகிக்ஷேத்ரம்—உத்தரபாஞ்சாலத்து ராஜதானி.

அகீதரன்—(சந்) உதயன்குமரன். இவன் குமரன் தண்டபாணி.

அகுதை—மதுரையில் இருந்த ஒரு வள்ளல். ஏற்பார்க்கு யானை கொடுப்பவன். போர் வல்லன்.

அதர்ஷன்—கத்துரு தநயன்.

அகோபிலமடம்—சடகோபாசாரியரைக் காண்க. இதற்கு அழகிய சிங்கர் மடமெனவும் பெயர்.

அகோரசிவாசாரியர்—ஆதிசைவர். பதினெண்பத்ததி செய்தவர்களில் ஒருவர். இவர் ஸ்ரீசிதம்பரத்தில் வசித்தவர் என்பர். இவர் செய்த பத்ததி அகோரபத்ததி எனப்படும். இவர் பத்ததியே சிந்தாந்த சைவர்களால் பரதகண்டத்தில் கையாளப்படுகிறது.

அகோரமூர்த்தி—இவர் வெண்மைகலந்த கருநிறத்தராய், காதிற்குண்டலம், மீசை, சிகை, கோரப்பல், பயங்கரமுகம், கபாலமாலை, சர்ப்பபூஷணம், கட்வாங்கம், கபாலம், கேடயம், பாசம் முதலிய இடக்கரங்களிலும்; சூலம், கோடரி, கத்தி, தடி, வலக்கரங்களிலும் பெற்று எட்டுத் தோள்களே யுடையராய் இருப்பர்.

அகோரம்—சதாசிவமூர்த்தியின் திருமுகங்களுள் ஒன்று. நீலகற்பத்தில் பிரமன் நினைக்க அவன் முன் தோன்றி அருள்புரிந்த சிவாவசரம். இவர் பிரமனுக்கு நான்கு இருடிகளைச் சிருட்டித்துக் காட்டினவர்.

அகோராஸ்திரமூர்த்தி—சத்ததந்து என்னும் அசுரனைக் கொலை செய்ய எழுந்த சிவன். (2) சிவாஸ்திரம்.

அக்கபாதகர்—நியாயதூல் இயற்றிய கௌதமருக்கு ஒரு பெயர்.

அக்கமாதேவி—உடுதடையெனுங் கிராமத்தில் நின்மலன் என்பவனுக்கும், சுமதியென்பவளுக்கும் பிறந்து மாதேவியெனப் பெயரடைந்து அழகிற் சிறந்த வளாய் இருந்தனள். இவளே விச்சலன் என்னும் சமண அரசன்மணக்கவிருந்தது அறிந்து அவன் தன்னை வலியத் தொடாதிருக்கச் சபதம் பெற்று அவனை நீ வீரசைவனாக என்று கூற அவன் மறுத்ததால் துறவுபூண்டு ஞானாசாரியரைத் தேடித்திரிந்து அல்லமரைக் கண்டு ஞானோபதேசம் பெற்றுக் கதலி வனத்தில் நிஷ்டைகூடியிருந்தவள். (பிரபுலிங்கலீலை).

அக்கமாலை—அருந்ததி.

அக்கன்—இராவணன் குமரன்.

அக்காரக்கனிநச்சுமனூர்—கடைச் சங்கப் புலவர் நாற்பத்தொன்பதின்மருள் ஒருவர் உக்கிரப் பெருவழுதியால் ஆதரிக்கப்பட்டவர்.

அக்கி—அக்கினி.

அக்கிரகேசன்—காசிபர்புத்திரர் களாகிய அசுரர்களில் தலைவன்.

அக்கிரசன்மன்—பிரமன்.

அக்கிரேசுரன்—ஒரு அசுரன். இவன், நடுOOO அண்டங்களுக்கு அரசனாய், நடுOOO விஷ்ணுக்கள், நடுOOO பிரமர், நடுOOO இந்திரர் முதலியோர் தனக்கு ஏவல் செய்ய ஆண்டுகொண்டிருக்கையில் தேவர் வேண்டுகோளால் சிவமூர்த்தி பூமனுக்குப் புத்திரராய்க் கந்தமூர்த்தி தமக்குத் தம்பியாக இராசசேகரர் எனும் பெயருடன் வந்து இவனைக் கொலை செய்தனர். (சிவபராக்கிரமம்.)

அக்ததரர்—யது வம்சத்தவர், சுவபல்கன் குமரர். தாய் காந்தினி, கம்சன் மந்திரி, இவர் தந்தைக்குச் சுவபலர் என்றும் பெயர் கூறுவர். இவர், கம்சன் வேண்டுகோளால் நந்தகோபரிடம் சென்று தனுர்யாகச் செய்தி கூறிப் பலராம கிருஷ்ணரை அழைத்துக்கொண்டு யமுனை நதிக்கரையடைந்து தாம் தனித்துச் சலத்தில் மூழ்கி ஸ்நானஞ்செய்தனர். இவர் பலராம கிருஷ்ணரிடத்து அந்தரங்கபக்தியுடையவராகையால் பலராமகிருஷ்ணர்கள் இருவரும் இவருக்குச் சலத்திற்குள் இரதத்துடன் தரிசனம் தரத் திடுக்கிட்டு வெளியில்வந்து அவர்களைக்கண்டுகளித்து மீண்டும் ஸ்நானம் செய்துசேஷசயனத்துடன் பரமபதநாதனுகிய விஷ்ணுமூர்த்தியைச் சலத்திற் கண்டு தரிசித்து ராம கிருஷ்ணர்களை அழைத்துச்சென்று கம்சனுக்கு வரவுகூறிய பரமச் சிரேட்டர். சததன்வாவிடத்தில் இருந்த சியமந்தகமணியை அவனிடமிருந்து கவர்ச்செய்து அதைக்

கண்ணபிரான், அறியாதிருக்க, கங்கா யாத்திரை செய்து மீண்டும் கண்ணனுல் வெளியிடப்பட்டவர். இவரது பாரி சித்திராதை. குமரர் தேவவா, உபதேவன். (பாக).

2. சுவர்கன் குமரன்.

3. ஒரு இருடி, திருக்காஞ்சியில் வரதராசர் அருள்பெற்றவர்.

4. இடையெழுவள்ளற்களில் ஒருவர்.

அக்குரோதன்—(சந்) குருவம்சத்தவனுன அயுதானன் குமரன்.

அக்நி—1. விச்வாகரன் புத்திரன். தவத்தால் திக்குப்பாலகனுனவன், பிரசாபதிக்குச் சாண்டிலியிடம் பிறந்தவன். இவன் பாரி சுவாகாதேவி. இவனுக்கு இரண்டு முகம், மீண்ட ஏழுநாக்குகள் நான்கு கொம்புகள், மூன்றுபாதம். இவன் பட்டணம் தென்கிழக்கில் உள்ள தேஜோவதி, வாகனம் ஆடு, இவனுக்குக் குமரன் என்னும் பெயருள்ள ஒரு குமரன் உண்டு.

2. அமிர்தம் சுமக்க அஞ்சித் தீர்த்தத்தில் ஒளித்த காலத்துத் தேவர் தேடினர். அப்போது மீன்கள் காட்டியபடியால் அக்நி அம்மீன்களைத் தூண்டிலில் அகப்படச்சபித்துத் தவஞ்செய்து அமிர்தம் சுமக்க வலிபெற்றவன். இம்மீன்களுக்குத் தேவர் இமையாவிழி அளித்தனர்.

3. இவன் தந்தையாகிய விச்வாகரன், தவஞ்செய்யச், சிவமூர்த்தி தரிசனந்தந்து உனக்கு என்னவரம் வேண்டுமென்ன, உம்மைப்போல் புத்திரன்வேண்டுமென்றனன். அதனுல் அக்நி, இவனிடம்பிறந்து வளருகையில் நாரதர் தந்தையிடம் வந்து உன்குமரன் பன்னிரண்டாம்வயதில் இடிவிழுந்து இறப்பன் என்றனர். கேட்ட தந்தை, விசனமடைந்து குமரனுக்கு அறிவிக்க, அக்நி சிவமூர்த்தியை எண்ணித் தவஞ் செய்தனன். சிவமூர்த்தி இவனது நிலையறிய இந்திரனைப்போல் தரிசனம் தந்து என்ன வேண்டுமென்ன, உன்னிடம் யாதும் விரும்பேன் எனக், கேட்டுக்கோபித்தவர்போல், வச்சிரத்தை நோக்கினர். அது கண்டு குமரனுகிய அக்நி, பயப்பட தமதுருக் காட்டி உனக்கு, யமபுரிக்கும் தெய்வ உலகிற்கும் நடுவிலிருக்கும் பதமளித்தோமென்று முதுகைத்தடவி மறைந்தனர். (காசிகாண்டம்).

4. இவன் தக்ஷயாகத்தில் வீரபத்திரமூர்த்தியால் ஏழு காவும், கையும் அறுப்புண்டு மீண்டும் பெற்றனன். சுவாகாவைக் காண்க.

5. சுவேதகியாகத்தில் பன்னிரண்டு வருஷம் நெய்யுண்டதால் மந்த நோய் கொண்டு அருச்சுனனிடம் அது தீர்த்துக் கொள்ளக் காண்டவ வனத்தைத் தகித்துண்டவன். (பாரதம்).

6. காண்டவ வனத்தில் இருந்த தக்ஷகன் குமரனுகிய அசுவசேனனை விட்டு விட்டபடியால் கண்ணனுல் நிலையில்லாத வனுகச் சபிக்கப்பட்டவன்.

7. நீலனுக்கு உதவிபுரிந்தவன்.

8. ஒருமுறை சத்ர இருடிகள் யாகஞ் செய்து ஒருகருமவசத்தால் தங்கள் மனைவியரை அந்த யாகாக்நி அவியாது வளர்க்கச்செய்து நீங்க, அக்நி அந்த எழுவர் பத்தினிகளையுங்கண்டு மயல் கொண்டு வருந்தினன். இதையறிந்த மனைவியாகிய சுவாகாதேவி, அருந்ததி யொழிந்த அறுவர்போலத் தனித்தனி உருக்கொண்டு ஆசையைத் தணிக்கத் தணிந்தவன்.

9. அவரவமகருஷியின் மனைவியின் தொடையில் நெடுநாள்மறைந்திருந்தவன்.

10. வஷிட்டரால் பூமியில் நிகண்டி வயிற்றில் பாவகன், பவமானன், சுசி என மூவருவாய்ப் பிறந்தவன்.

11. தன் அம்சத்தால் சூர்ய வம்சத்தில் உபரிசுபதனெனப் பிறந்தவன்.

12. திபிச்சக்கரவர்த்தியின் சத்திய த்தை யறியப் புருவாகச் சென்றவன்.

13. ஒரு காலத்து நிகும்பனுடன் யுத்தஞ் செய்து தோற்றவன்.

14. இராம ராவணயுத்தத்தில் நீலன் என்னும் வாநரவருக்கொண்டவன்.

15. இலங்கையில் சிறையிருந்த சீதை, தன்கற்பினை உலகறியும்படி தீயில் குளிக்க, அவளது கற்பின் தீயால் சுருக்குண்டு சீதாபிராட்டியைத் தாங்கி இராமமூர்த்தியிடம் வந்து முறையிட்டுப் பிராட்டியைக் கொடுத்தவன்.

16. இவன், சுதரிசனை யென்பவளிடம் ஆசை கொண்டிருக்க, இவள் தந்தை தனக்கு அவளைக் கொடுக்காததனுல் தன் கலைகளைச் சுருக்கிப் பூமியில்யாகாதி காரியங்களை அடக்கினன். அவை நடவாமை கண்ட அப்பெண்ணின் தந்தை வேதியர் உருக்கொண்ட அக்நிக்கு அவளை மணஞ் செய்வித்தனன்.

17. அக்நி, தேவர்களிடத்துக் கோபமாய்க் கபிலைப்பசுவின் வயிற்றில் ஒளிக்க, அப்பசுவைத் தேவர் வேண்டி அக்நியின் நிலையறிந்து அழைத்துச் சென்று பசுவினைப் புண்ணியதேகியாக ஜீர்வதித்தனர். (காஞ்சி-புரா).

18. அக்நி, சிவவீரியத்தைத் தாங்க முடியாது பூமியில் விட, அது பொன்னுயிற்று. இதனை, வேதியர் தானப்பொருளாகக் கொண்டனர்.

19. மருத்து யாகத்தில் இந்திர தூதனுய்ச்சென்று வியாழபகவானைக் குருவாகக் கொள்ளக் கூறினவன்.

20. உதங்கர், குண்டலமிழந்து அதைத்தேடி நாகலோகஞ் சென்று வழியறியாது தியங்கியபோது, குதிரை யுருக்கொண்டு வந்து காதில் ஊதப்பெற்றவன். (பாரதம்).

21. நீலனுக்கு அருச்சுனன் பெருமைகளைக் கூறியவன். கடோற்கசன், சகாதேவன் இருவரும் நீலனுடன் போர் செய்ய வந்தகாலத்துச் சமாதானஞ் செய்வித்தவன். (பாரதம்).

22. கலிபிறந்தபின் பாண்டவர் தங்கள் நாடுகளை விட்டுத் தவசிகளாய்ச் செல்லுகையில் அருச்சுனன் தன் காண்டீவம் கொண்டு செல்வதறிந்து அவன் முன்தோன்றிக் காண்டீவத்தினைவாங்கி யொடித்துக் கடலில் எறிந்தவன். (பாரதம்).

23. பரதனும், அவன் தாயும், என்னுடன் நண்புபாராட்ட வரமருள் என, இராமருக்கு அவ்வகை யளித்தவன். (இரா).

24. தேவர் வேண்டுகோளால் குமாரக்கடவுள் தேரில் கோழிக்கொடியானவன். (கந்த).

25. சிவபிரான் முகத்திற் பிறந்த தீப் பொறிகளைத் தாங்கிச்சென்று கங்கையில் விட்டவன். (கந்த).

26. சந்தனு அரசாகூடியில், விச்வாமித்திரர் வேள்வியில், தனக்கு நாயூன் அவி கொடுத்ததால் கோபித்து மழையிலாக்குறை யென்று அறிந்து மூங்கிலில் ஒளித்தனன். தேவர் எவ்விடத்தும் தேடிக்காணாது ஒருயானை கூறக் கேட்டு உணர்ந்தனர். அக்நி, அந்த யானையைக் கொம்பிழக்கச் சபித்து அவ்விடம்விட்டு நீங்கி, ஒருஅரசமரத்தில் மறையப் பிரமன் ஒரு மரத்திலிருந்த கிளிப்பிள்ளை சொன்னதைக்கேட்டு அரசமரத்திடம் செல்ல அக்நி, கிளிப்பிள்ளைக்கு வாக்கொழியச் சபித்து நீங்கித் தீர்த்தத்தில் ஒளிந்தனன். அவ்விடத்தும், ஒரு தவளை, பிரமனுக்கு அக்நியின் இருத்தலைச்சொல்ல அக்நி அதற்கு நா ஒழியச் சபித்து வெளிவந்து இந்திரன் மழையிலாது செய்த கொடுமையைப் பிரமனுக்குக் கூறி, அவனுல் மழை பெய்வித்து முன் சபித்தவைகளுக்கும் அவைபெற அநுக்கிரகம் செய்தவன்.

27. சிவமூர்த்தி பார்வதி தேவியாருடன் ஏகாந்தத்தில் இருக்கையில் அக்நி, தேவர் ஏவலால் காலமறியாது புறுவருக் கொண்டு சென்றனன். இதையறிந்த பார்வதியார், அக்நியைப் புறுவாக இருந்து கல் தின்று சகோதரத்தைப் புணரச் சாபம் தர பெற்றுச் சிவவீர்யம் தாங்கிச் சரவனத்தில் விட்டுச் சாபம் நீங்கினவன். (பூவாளூர்ப்புராணம்).

28. பிருகுவால் அசுத்தம் புசிக்கச் சாபமேற்றுப், பிரமனுல் அவ்வகைபுசித்தும் தூய்மையுட னிருக்க வரம்பெற்றவன்.

29. விருத்திரனது பிரமகத்திக்கு அஞ்சி யொளித்த இந்திரனுக்கு ஐராணி நகுடனுல் விரும்பப்பட்டமை யறிவித்து இந்திரனுல் வேள்வியில் தன்னுடன் அவி பெற வரம்பெற்றவன். (பூவாளூர்ப்புராணம்).

30. சீதை, அதுமனைத்தகிக்காதிருக்க வேண்ட அவ்வகைபுரிந்தவன். (இரா).

31. மகருஷிகள், இவ்வக்நிக்வாலையினைச் சூர்ய சந்திராதித்தரிடத்துச் சோதியாகவும், மேகத்து மின்னலாகவும், பூமியில் தீயாகவும், கடலில் வடவையாகவும், ஆன்மாக்களிடத்தில், ஜடராக்நியாகவும், இருக்குமென்பர். இவ்வக்நி மண்டல வாசிகள் அநலர் முதலிய நாற்பத்தொன்பதின்மர். அவருள் த்ரிலைமை பெற்றுன் அபிமானுக்னியெனப்படுவான். இவன் குமார் பாவகன், சுசி, பவமானன், இம்மூவரும் (சுக) குமரர்களைப் பெற்றனர். (வேதப் பொருள் விளக்கம்).

32. இவனுக்கு இரண்டு சகோதரர் இருந்தனர். அவர்கள், தேவர்களின் அவி சுமந்து மாய்ந்தனர் என்பது (பாடலவன புராணம்).

33. இவன் சகல பக்ஷகனுனது சீதை கொடுத்த சாபம். (சிவமகா-புரா.)

34. இவன், சுவாகாதேவியைமணந்து அவளுடன் கூடினன். சுவாகாதேவி பன்னிரண்டு தேவவருஷம் கருத்தாங்கித் தக்ஷிணக்னி, கார்ஹபத்யம், ஆகவனிய முதலிய குமாரரைப் பெற்றுள். (பிரம்ம கைவர்த்தம்.)

2. பதினுன்காம்மன்வந்தரத்து இருடி.

3. வசுக்களில் ஒருவன். தருமனுக்கு வசுவிடம் உதித்தகுமரன். பாரிவசோர்த்தாரை, அல்லது கிர்த்திகை.

அக்நி—(ரு) இராகம், கோபம், காமம், சடம், தீபனம்.

அக்நிகர்பை—பூமிதேவி.

அக்நிகேது—ஒரு இராவண சேநாபதி.

அக்நிகோத்ரபட்டர்—ஒரு வடநூற் புலவர்.

அக்நிகோத்ரமுனி—துரோணனுக்கும், பாஞ்சாலனுகிய துருபதனுக்கும், வில்லாசிரியர். இவருக்கு அக்நி வேச்யர் என்றும் பெயர்.

அக்நிசருமன்—நருமதாநதிதீரத்து இருந்த விஷ்ணுசருமனுக்கு, அக்நிசருமன், சோமசருமன் என இருவர் குமரர் இருந்தனர். அவர்களுள் அக்நிசருமன், காசியடைந்து தவம்புரிந்து அஷ்டசித்தி பெற்று முத்தியடைந்தனன். சோமசருமன், அவனை மதியாது சித்திபெற்றுத் தெய்வநிந்தை கூறி நன்மையைத் தீமையாகவும் தீமையை நன்மையாகவும் மாற்றியுழன்று, மரித்து, மறுபிறப்பில் மிலேச்சனுகி இறந்து நரகவேதனை படுகையில் காசியின் நினைவுவர மீண்டும் வேதியனுய்ப் பிறந்து கங்கையாடி முத்தி பெற்றவன். (காசிரகசியம்).

அக்நிசயனம்—இது சாந்தியக்ஞம். இது தபன் என்னும் அக்நி புத்ரர் பதினெழுவரால் கவரப்பட்ட யாகபலசாந்தியின் பொருட்டுச் செய்யப்படுவது.

அக்நிசுவத்தர்—தேவர்களுக்குப் பிதரர்.

அக்நிசூலி—ஒரு இருடி. விருஷத்துருவனைக் காண்க.

அக்நிதாரை—ஒரு தீர்த்தம்.

அக்நித்ருவன்—பிரியவிரதன்குமரன். தாய் சுகன்னி, மனைவி பூர்வசித்தி. இவன் சம்புத்தீவினையாண்டவன். இவனுக்கு ஒன்பது குமரர். அக்குமாராவார்—நாபி, கிம்புருஷன், அரி, இளாவிருதன், ரம்யன், இரண்யவந்தன், குரு, பத்ராச்சுவன், கேதுமாலி; இவர்களுக்குத் தன் இராச்சியத்தைப் பகுத்துக் கொடுத்தனன். இவர்களுள் நாபி யென்பவனுக்குப் பரதகண்டத்தையும், கிம்புருடனுக்கு ஏமகூடத்திற்குத் தெற்கிலுள்ள இடத்தினையும், அரி என்பவனுக்கு நிடதத்தையும், இளாவிருதனுக்கு இளாவிருதகண்டத்தையும், ரம்யனுக்கு இளாவிருதத்திற்கும் நீலாசலத்திற்கும் நடுவிடத்தையும், இரண்யவந்தனுக்குச் சுவேதகண்டத்தையும், குருவிற்குச் சிருங்கவந்தத்தால் சுற்றப்பட்ட இடத்தையும், பத்ராசுவனுக்கு மேருவிற்குக் கிழக்கில் இருக்கும் இடத்தையும், கேதுமாலிக்கு மேற்கிலிருக்கும் இடத்தையுங் கொடுத்தனன். இவையே நவகண்டமாம்.

அக்நிதேசீயன்—இவன் துரோணச்சாரியரைக்க வில்லாசிரியன்.

அக்நித்துயோதன்—கிருஷ்ணமூர்த்தியிடம் விவாகத்தின்பொருட்டு இருக்குமணிதேவியால் அனுப்பப்பட்ட தூதன்.

அக்நிபுராணம்—ஆக்நேயபுராணங்காண்க.

அக்நிமாதா—பாஷ்களருக்குச் சீஷர்.

அக்நிமித்ரன்—1. மகததேசத்து அரசனுகிய புஷ்பமித்ரன் குமரன்.

2. சுங்கன் குமரன். இவன் குமரன் சுசியேஷ்டன்.

அக்நிமுகன்—சூரபன்மன் குமரன். இவனுக்கு இரண்டு முகம். வீரவாகுவுடன் பிறந்தவரைக் கொன்று பிறகு வீரவாகுதேவருடன் யுத்தஞ்செய்து ஆற்றாது தேரில் விழுந்து தன் குலதேவதையாகிய காளியை யேவி அவள் பின்னிடைந்தபின் வீரவாகுதேவரால் இறந்த வீரன். தாய் பதுமகோமளை. (ஸ்கா-பு).

அக்நிவர்சஸ்—பௌராணிகராகிய சூதருஷியின் மாணாக்கர்.

அக்நிவர்ணன்—இவன், இராமர் சந்ததியில் இருபத்தாறுவது அரசன், இவன் தந்தை சுதரிசனன்.

அக்நிவாஹன்—சூ. சந்தனன் குமரன்.

அக்நிவித்து—திருமாலைப் பூசித்துஅவரைக் காசியில் பஞ்சநதத்தில் எழுந்தருளச் செய்தவன். இதனால் அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் திருமாலுக்கு விந்துமாதவன் என்று பெயர். (காசிகாண்டம்).

அக்நிவேசன்—இக்ஷ்வாகுவின் சகோதரனும், நரிஷ்யந்தன் வம்சத்தவனுமாகிய தேவதத்தன் குமரன். இவன் கானீனன், சாதுகர்ணன் எனப்பட்ட இருடியாயினன். இவன் வம்சத்தில் அக்நிவேச்ய பிராமணர் பிறந்தனர்.

அக்நிவேச்யர்—அக்நிகோத்ர முனியைக் காண்க.

அக்நிவைச்யாயனம்—அக்நிவேசன் குலம். இவன் குலத்தவர் வேதியராயினர்.

அக்நிஷ்டோமம்—ஒருயாகவிசேஷம். இது வசந்தகாலத்தில் ஐந்து நாட்களில்செய்து முடிப்பது.

அக்நிஷ்டோமன்—சக்ஷுர்மனுவின்குமரன்.

அக்நிஷோமர்—வைசுவ தேவபலி கொள்ளுந் தேவதைகள்.

அக்நிஸ்தோமன்—பிரமனுல் வசுக்களுக்கு யாகஞ் செய்விக்க நியமிக்கப்பட்ட ஒரு இருடி. (யசுர்).

அக்நீத்ரன்—அக்நியைப் பிரகாசிக்கச் செய்பவன்.

அங்கக்கிரியை—(கசு) சரிகை, புரிகை, சமகலி, திரிகை, ஊர்த்வகலிகை, பிருட்ட

கம், அர்த்தபிருட்டகம், சுவத்திகம், உல்லோலம், குர்த்தனம், வேட்டனம், உபவேட்டனம், தானபதப்பிராயவிருத்தம், உக்ஷேபணம், அவக்ஷேபணம், நிகுஞ்சனம் என்பன.

அங்கசன்—மன்மதனுக்கு ஒருபெயர்.

அங்கணமாழனி—இவர் தவத்திலிருந்த பொழுது தவச்சுவாலே தேவர் உலகை வருத்த தேவர் சிவமூர்த்தியை வேண்டினர். சிவமூர்த்தி, இவரிடம் எழுந்தருளி எழுகவென்று கூறி இவர் எழுந்திராதிருந்தமையால் அங்கிருந்த ஒருபாறையை விரலினால் தட்டினர். அதிலிருந்து அக்கினி உண்டாகி இவர் தவத்தைக் குலைக்க எதிரில் சிவமூர்த்தியைத் தரிசித்து அபராதக்ஷமை வேண்டிய முனிவர்.

அங்கதபுரம்—இலக்குமணன் குமாரனாகிய அங்கதன் ஆண்டபட்டணம்; இமயமலைக்கு அருகிலுள்ளது.

அங்கதபூபதி—இராயசிங்கு அங்கதபூபதியிருவருஞ் சகோதரர். இவர்கள்வடநாட்டிலிருந்தோர். அங்கதபூபதியின் மனைவி பாகவத விசுவாசியாய் ஒருநாள் தனக்கு உபதேசித்த ஆசாரியர் வர அவருக்கு அமுதளிக்க எண்ணிப் போசனாதிகள் சமைத்திருக்கையில் அங்கதபூபதி, தன் மனைவியை நோக்கிக் கற்புடையாருக்குக் கணவனிலும் தெய்வம் வேறுளதோ இருந்தாற் காட்டுகவென முகந்திரிந்து நோக்கினர். இவ்வாறுசினத்துடன்கூறிய மாற்றங்கேட்ட மனைவியார், விசனமடைந்து மூன்றுநாள் அன்னமுதலிய இலாது உபவாசமாய் நாராயணஸ்மரணையுடனிருந்தனர். இவ்வகை இருக்கப், பெருமாள் அங்கதன் கனவிடைத் தோன்றி நீயுன் மனைவியைக் காட்டக் கேட்ட தெய்வம் நானேயெனக் கூறி மறைய அங்கதபூபதி விழித்து மனைவியிடஞ் சென்று உன்னை வீணே கோபித்தேனென வேண்டி அவளிஷ்டப்படி பெருமாளையும் பாகவதரையும் சேவித்திருக்கச் செய்தனர். இவ்வகையிருக்கையில் மனைவியாருக்குபதேசித்த ஆசாரியர்வர மனைவியார் அவரைக் கொண்டு கணவருக்கும் தீக்ஷை செய்வித்தனர். இவ்வாறு வருகையில் தமயனாகிய இராயசிங்கன் தம்பியைநோக்கி நீசேனையுடன் சென்று தன்மேல் வந்த பகைவனையும் அவன் படைகளையும் வென்று வருகவென, அவ்வாறிசைந்து பகைமேற் சென்று அவன் பொருள்களைக் கொள்கையில் பெரிய வயிரமணியொன்று கிடைத்தது. அதனை அங்கதபூபதி சகந்நாதனுக்கெனப் பத்திரப்படுத்தி வைத்தனர். இதனைப் பலராலறிந்த இராயசிங்கு அதனைப் பலவாறு தன்கைப்படுத்தத் தம்பியைக் கேட்க, அவர் மறுத்ததுகண்டு தம்பியைக் கொலைபுரியத் தங்கையிடம் விஷமளித்து இதை அங்கதனுக் கன்னத்திலிடுக வென்றனன். தங்கை தமயன் கட்டளைக்கஞ்சி அன்னத்தில் விஷமிட்டனள். அங்கதன் அதனை நாராயணப்பிரீதி செய்து உண்ணத் தொடங்குகையில்ஜகந்நாதன் கைமேலாக இது விஷங்கலந்த வன்னம் உண்ணேலெனக் கேட்டும்இது தேவப்பிரீதிசெய்த வன்னம் உண்ணுதொழியேன் என வுண்டு ஊறிலாதிருந்தனர். இனி யீண்டிருக்கின் அடாதென மனைவியுடன் யோசித்துச் சகந்நாதம் நோக்கிச் செல்லுகையில் தமயனறிந்து அவ்விருவரையு மறித்து அவரிடம் இருக்கும் வைரத்தைக் கவர்ந்துவரும்படி யமைச்சனைச் சேனையுடனனுப்பினன். அமைச்சன் சென்றுமறுக்க அங்கதபூபதி அருகிருந்த ஆற்றில் இது சகந்நாதனுக் கர்ப்பணமென அவன் காணும்படி எறிந்தனர். அமைச்சன் தன்சேனைகளை நோக்கி இதனை நீவிர் தேடிக்கொண்டு வருகவென, அவர்கள் அவ்வாறு செய்து இளைத்து அகப்படாது மீண்டனர். இதனைக்கண்ட அங்கதர், நீங்களேன் வருந்துகிறீர்கள் என்னுடன்வரின் அதனைச் சகந்நாதன் மார்பிலிருக்கக் காட்டுகிறேனென்றனர். அமைச்சன் பின்றொடர அங்கதரும் சகந்நாதஞ் சென்று பெருமாளைச் சேவித்தனர். சேவிக்கையில் பெருமாள் மார்பிலிருந்த வயிரத்தைக் கண்டு இது எதென மந்திரி அர்ச்சகரை விசாரிக்க அருச்சகர், இவ்வயிரம் மூன்றுநாட்களுக்குமுன் அங்கதர் இதனை எமக்குக் கொடுத்தனர். இதனைப் பதக்கத்திற் பதித்து எமக்குச் சாத்துகவெனச் சகந்நாதன் கட்டளையிட்டவண்ணம் செய்தோமென க்கேட்டு நடந்தவற்றை இராயசிங்கனுக்கு அறிவிக்க இராயசிங்கன், தம்பி ஜகந்நாதனுக்கு அன்பனென தறியாமல் இயற்றினேனென வருந்தித் தம்பிக்கு நீ ஜகந்நாதனருளே நாடினை உனக்காரணமெனக்கு ஆசை மிருகின்றது. ஜகந்நாதன் ஆணைப்படி திரும்புக எனக் கடிதமெழுதினன். இக்கடிதங் கண்ட அங்கதபூபதி அண்ணனுக்குச் சகந்நாதன் கல்லறிவு தந்தானெனச் சகந்நாதனிடம்விடைப்பெற்றுத் திரும்பித் தமயனையணுகத், தமயன்தம்பியைத் தழுவி இனி நீயுன் மனப்படியிரு

க்கவெனக் கேட்டு அன்புடன் நாராயண பூஜை செய்திருந்தவர். (பக்தமாலை).

அங்கதன்—வாலியின் புத்ரன். இந்திரனம்சம். அநுமான்சீதையின் இருக்கைகண்டசெய்தி கேட்டுவந்த களிப்பால் மதுவனத்தை யுண்ணச்சென்று அவ்விடம் காவலோனுகிய ததிமுகன் எதிர்க்க அவனைக் கொன்றவன். இவன் அநுமனுடன் கூடிச் சீதையைத் தேடுகையில் துமிரன் என்னும் இராக்கதன் இவன் உறங்குங்காலே மார்பில் அறைய அவ்வரக்கனை அவ்வகை அறைந்து கொன்றவன். நராந்தகன் எனும் பெயருள்ள இராவண புத்திரனைக் கொன்றவன். இராமரிடம் வாகுவலயம் பெற்றவன். சீதையைத் தேடச் சென்றகாலத்து ஒரு பெண்ணினுல் பாதாளத்து இருந்து வெளிவரப் பெற்றவன். சீதையை விட்டுவிடும்படி இராமமூர்த்தியால் இராவணனிடம் அனுப்பப்பட்டுச் செய்திகூற அவன் இவனைக் கொல்ல நால்வரையே அந்த நால்வரைக் கொன்று மீண்டவன். கும்பகர்ண யுத்தத்தில் அவனடியால் சோர்ந்தவன். அதிகாயன் யுத்தத்தில் இலக்குமணருக்கு வாகனமானவன். இந்திரஜித்தின் தலையை இராமரிடம் கொண்டு சென்றவன். தன் தந்தையைக் கொன்ற பழி தீர்க்கக் கிருஷ்ணவதாரத்தில் வேடனுய்க் கண்ணனை எய்து பழிதீர்த்தான் என்பர். (இரா).

2. இலக்குமணருக்கு மூத்தகுமரன். இராமர் சொற்படி காருபதம் அரசாண்டவன்.

3. ஒரு நிமித்திகன்.

அங்கதீயா—காருபதத்தில் புத்திரர் பொருட்டு இலக்குமணரால் நியமிக்கப்பட்ட பட்டணம்.

அங்கமோகினி—திவோதானன் தேவி.

அங்கம்—(சு) யானை, தேர், பரி, காலாள்.

2. (ம) மலை, யாறு, நாடு, ஊர், மாலை, பரி, கரி, முரசு, கொடி, செங்கோல்.

3. (கு) திதி, வாரம், நட்சத்திரம், யோகம், கரணம்.

4. ஒருதேசம், இது மன்மதனது எரிந்த உடம்பிலிருந்த என்புகள், சிந்திய இடம். ஆதலாலிப்பெயர் பெற்றது. கங்கை, சரயு இந்த இரண்டு நதிகளும் கூடுமிடத்திலுள்ளது. இது கர்ணபுரி, லோமபாதபுரி எனவும் பெயர் பெறும். இது வங்காளத்தில் பகல்பூர், கர்ணன் பட்டணம்.

5. துச்சயன் நாடு. இந்நாட்டின் இராசதானிகச்சயநகரம். (மணி-லை).

அங்கயுக்—1. வாயுரூபமாய்த் தேகத்திலிருந்து உண்டாம் துடிப்புமுதலிய அசைவால் சுபாசுபங்களைத் தெரிவிக்குந் தேவதை. (மார்).

2. ஒரு தேவதை; இவள், இந்திரிய நிக்கிரக மில்லாப் புருடரை யடைந்து பலத்தைப் போக்குபவள். (மார்).

அங்கயோகம்—(அ) இயமம், நியமம், ஆதனம், பிராணுயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி.

அங்கனை—வடக்கின்கணுள்ளபெண்யானை.

அங்கன்—1. யயாதியின் நான்காம்புத்திரனும் அணுருலத்தரசனுகிய பலிக்கு மூத்தகுமரன்.

2. உன்முகன் மூத்தகுமரன். இவன் பாரி சுநீதை. தாய் நட்வலை அல்லது பிரீதகேசி, குமரன்வேநன்.

3. உசீநரன் குமரன். தீர்க்கதமர் இவன் தாயின் அங்கத்தைப் பரிசிக்கப் பிறந்ததனுல் இப்பெயர் பெற்றனன். இவனுண்ட நாடு அங்கம்.

4. விரோசனன் புத்ரன். ஓர் அரசன்.

அங்காடிப்பூதம்—இந்திரன் விழாவைமறந்தாரை வருத்தும் பூதம்.

அங்காரகன்—ஸ்ரீபார்வதி தேவியார் நீங்கவும், சிவபெருமான் யோகத்திருந்தனர். இவர் நெற்றிக்கண்ணில் வியர்வுண்டாய்ப் பூமியில் வீழ இவன் குழந்தை வடிவாயினன். இவனைப் பூமிதேவி வளர்த்தனள். இவன்தவஞ்செய்ய, யோகாக்கினி இவன் தேகத்திலுண்டாயிற்று. அதனுல் அங்காரகனுய்க் கிரகபதம் பெற்றனன்.

2. தக்ஷயாகத்தை அதஞ்செய்து திரிலோகத்தையும் நீறுக்குத்தொடங்கிய வீரபத்திரமூர்த்தியைத் தேவர்கள் வேண்ட அந்த உருவத்தை மாற்றிச் சௌமியராக வேறுருக்கொண்டு அங்காரகன் எனப் பட்டனர். (மச்சபுராணம்).

3. பிரமனுக்குப் பூராடத்துதித்தவன்.

4. பாரத்துவாச முனிவர் ஸ்நானத்திற்குச் சென்று ஒரு பெண்ணைக் கண்டு மோகித்த மனதை மீட்கவும், தாளாது வீர்யம் கலிதமாய்க்குழந்தையுருவாயிற்று. அதைப் பூமிதேவி வளர்த்துப் பாரத்துவாசரிடம் அனுப்பிச் சகல கலையுங் கற்பித்தனள். இவன் தவத்தால் கிரகபதமடைந்தான். புதனுக்குமேல் இரண்டு லக்ஷம் யோசனை உயரத்தில் இருப்பவன். இவன் தேரில் எட்டுக் குதிரைகள் பூட்டப்பட்டிருக்கும். இவனுக்குக் குசன்,

பௌமன், மங்கலன், ஆரல், குருதி, வக்கிரன் எனப் பலபெயர்கள் உண்டு. பௌவனமுடையவன்.

5. ஏகாதசருத்திரரில் ஒருவன்.

அங்காரகை—இவள் கிருதாசியெனும் அரம்பை, அகத்தியருக்குச்செய்ததீமையால் அரக்கியாகிச் சுவேதமுனிவரை வருத்திவருகையில் அவர் இவள்மீது ஏவிய பாறை, இவளைப்பின்றொடர்தல் கண்டு பயந்து சேதுவில் விழுந்து தன்னுருப் பெற்றவள். (சேது-பு).

அங்காரதாரை—ஒரு அரக்கி. இவள் அநுமன் இலங்கைக்குச் சீதாபிராட்டியாரைத் தேடிச் சென்றகாலத்து வழிமறித்து அவனைவாயினுள் புகும்படி சொல்லினள். அவ்வகை அநுமன் புகுந்து குடல்கொண்டு வெளிவர இறந்தவள். (இரா).

அங்காரவருணன்—அருச்சுனனுடன் யுத்தஞ்செய்து அவனது அக்நியஸ்திரத்தால் தகிக்கப்பட்டுச் சித்திரரதன் எனும் பெயருடன் எழுந்து அருச்சுனனைநட்புக் கொண்டு பாண்டவர்க்குத் தௌமியரைப் புரோகிதராக இருத்தியவன். இவன் பாரி கும்பீநசி. (பார).

அங்காரவேகன்—சுவலனபுரத்தரசன்.

அங்காளம்மாள்—ஒரு தேவதை. காளன் என்னும் வீரபத்திரரின் தேவி. தக்ஷயாகம் அழிக்கச் சென்று கோரவுருக்கொண்ட மகாகாளி. இவளுக்கு எலும்பு மாலை; கபாலம் சடைமுடி முதலிய சின்னங்கள். இவளை ஆராதிப்போரும் அவ்வகைக் கங்காளம்பூண்டு ஆடுவர்.

அங்கிசு—ச. அநுகுமரன். இவன் குமரன் சரத்துவதன்.

அங்கிசுமான்—அஞ்சுமான் எனவும் பெயர். சூரியகுலத்து அசமஞ்சன் புத்திரன். சகரனுக்குப் பேரன். இவன் சகரனால் ஏவப்பட்ட குதிரையைக் கபிலரிடமிருந்து பெற்றுச் சகரனிடம் விடுத்து யாகத்தைப் பூர்த்திசெய்வித்தவன். இவன் கங்கையைபூமிக்குவரத்தவஞ்செய்து பலனடையாமல் லோகாந்தரத்தை யடைந்தவன். இவன் குமரன் திலீபன். (பாகவதம்).

அங்கிரன்—ஒரு வேடன். இவன் மகாபாபி. மேலைச்சிதம்பரத்தில் நற்கதியடைந்தவன். (அவநாசிபுராணம்).

அங்கிரசி—வாஸ்துவெனும் வசுவின்தேவி. குமரன் விசுவகர்மன்.

அங்கிரா—விஷ்ணுவின் மானசபுத்திரர்.

2. அங்கீரசைக் காண்க.

அங்கிராமுனி—அகத்தியரை, உருவத்தைப் போல் அறிவிலுங் குறுகியவென்னக் கூறித் தவஞ்செய்யச் சொன்னவன். (பழனி-பு).

அங்கிழகன்—சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

அங்கீரசன்—பிரமனுக்கு முகம் பிரதாஞங்கம், தேஜோவந்தமாகும் பிரதாஞங்கத்தால் பிறந்தபடியாலிப்பெயர் பெற்றனன். இரம் என்பது தேஜசைத் தெரிவிக்கும். இவனுக்கு அங்கீரன், அங்கிரா, அங்கீரசன் எனவும் பெயர். இவன் பிரமன் மானஸபுத்திரர்களுள் ஒருவன். இவனுக்கு உதத்தியன் அல்லது சம்வர்த்தனன் பிரகஸ்பதி என்று இருவர் குமரரும், யோகசித்தியென்று ஒருகுமரியும் உண்டு. அக்நி யொருமுறை தேவரியைச் சுமக்க வலியற்று வனத்திற் செல்ல அந்தக்காலத்தில் இவனைத் தேவர் அக்நிபதத்தில் இருத்தினர். பிறகு அக்நி வர இவன் அக்நியை முதலாக வைத்துத் தானிரண்டவதாய்ப் புத்திரனுயினன். இவன் பாரி சிவை. இவளிடத்தி லிவனுக்குப் பிரகச்சோதி, பிரகத்கீர்த்தி, பிருகன்முகன், பிருகன்மதி, பிருகத்பானன், பிருகஸ்பதி, பிருகற்பிரமன் எனுங் குமரரும் அநுமதி, இராகை, சிநிவாலி, குகு, அர்ச்சிஷ்மதி, அவிஷ்மதி, மகாமதி எனும் பெண்களும் பிறந்தனர். இக் குமரர் எல்லாரும் அக்கினிகளாயினர். இவன் குமரியாகிய யோகசித்தி பிரபாவசுவெனும் வசுவை மணந்து விசுவகர்மனைப் பெற்றருள். பார்யைச் சிமிருதி.

2. (இக்ஷ) உன்முகனுக்குப் பிரீதகேசியிடம் உதித்த குமரன்.

அங்கீரன்—அங்கிரசுவிற்கு மிருதியிடமுதித்த குமரன்.

அங்குலன்—இவன் திருவோமாம்புலியூரிலிருந்த வேடன், இவனைப் புலி காட்டிற் றுரத்த அஞ்சி அங்கிருந்த வில்வமரத்தில் ஏறிக்கொள்ளப் புலியும்விடாது அடியிற் படுத்தது. இவனும் இராமுழுதும் தனக்குத் தூக்கம் வராதிருக்க மரத்திலிருந்த வில்வத்தைப் பரித்தெறிய அவை அடியிலெழுந்தருளியிருந்த சிவமூர்த்தியின் மேல்விழுந்தன. அதனால் சிவமூர்த்தி காட்சி தந்து தம்மை இராமுழுதும் நோக்கியிருந்த புலிக்கும் வேடனுக்கும் முத்திதரப் பெற்றவன்.

அங்குராமன்—சரசுவதி யென்பவளின் குமரன். இவன் தேவி அமிசை.

அங்கேங்கா—ஏமகூடத் தருகிலிருக்கும் தீர்த்தம்.

அங்கேளவை—ஔவைக்கு விருந்திட்டு ஔவையின் சொல்லால் சேரன் பொன் ஆடு சீதனந்தரப் பெற்றவள்.

அசகணர்—ஒரு வீரசைவர். வசவதேவர் காலத்திலிருந்தவர். (பச).

அசகன்—புரூரவவமிசத்தவனுகும் சந்நு என்பவனுக்குப் பேரன்.

2. (சந்) பாலகன் குமரன்.

அசகரன்—ஒரு இருடி. இவன் நாம் தவம் பூண்டால் நம்மைக் காப்பவர் யாரென்று காட்டிற் செல்கையில் இடம்விட்டுப் பெயரா ஒரு மலைப்பாம்பைக் கண்டு இதனைக் காப்பவன் நம்மைக் காப்பானென்று தவமேற்கொண்டவன். (தே - பா) இவன் பரமதருமத்தினைப் பிரகலாதனுக்கு உபதேசித்தவன். இவன் காவிரி நதிக்கரையில் சக்யபர்வத தடத்திலிருந்தான்.

2. வீரபத்திரரால் கொலையுண்ட அசுரன்.

3. ஒரு அசுரன். இவன் மலைப்பாம் புருக்கொண்டு பாலவிநாயகரை விழுங்க விநர்யகர் இவனுடலைப்பிளந்து வெளிவந்தனர். (விநாயகபுராணம்).

அசக்கிரீவன்—கத்துரு குமரன். இவனுக்கு அயக்கிரீவன் என்றும் பெயர்.

அசக்நி—தக்ஷனுக்குப் பாரி. பஞ்சசேனன் பெண்.

2. பிரமன் குமரி. தக்ஷன்தேவி. இவளுக்கு 6000 குமரர்.

அசங்கன்—வாகரத்தலைவன்.

2. பிளயோகன் சந்ததியான். இவன் தேவி சசுவதி. இவன் பெண்ணுகவுருமாற்றப்பட்டுப் பின் மேதையதிதி யென்பவளுடைய தோத்திரத்தால் ஆண் வடிவமாக மாற்றப்பட்டவன். மேதையதிதிக்கு அதிகமாகத் தானஞ்செய்தனன்.

2. அக்ரூரன் தம்பி.

3. மிதிலைநாட்டுக்குனிகுமரன்.

அசதி—இவர் பிறப்பால் தொண்டைநாட்டு இடையர்; மகாகொடையாளி; இவர் பாதியிரவில் விருந்தாகவந்த ஔவைக்குப் பொன்னிலையில் அன்னமும் வேண்டியவும் கொடுத்துக் கோவைப்பிரபந்தம் தம் பெயராற் பெற்றவர். அது அசதிக் கோவை யெனப்படும்.

அசதிக்கோவை—ஔவையரால் அசதி யென்னும் கோவையியப்பிரபுமீது செய்யப்பட்ட பிரபந்தம்.

அசமஞ்சன்—(சூ.) சகரன் குமரன். தாய் கேசினி, இவன் முதற்பிறப்பில் யோகியாயிருந்து அதினின்றும் தவறியதால் கேசினியிடம் பிறந்து பூர்வக்ஞானத்தால் இல்லறத்திருந்து நீங்க எண்ணித் தெருவில் விளையாடும் பிள்ளைகளைச் சரயுவில் எறியத் தந்தை கோபித்து இவனைக் காட்டிற் றுரத்தக் கட்டளையிடக் களிப்புற்று முன் எறிந்த குமரர்களை எழுப்பித்தந்து காடடைந்து தவமேற்கொண்டவன். (பாகவதம்).

அசமஞ்சன்—(சூ.) கேசினி என்பவளுக்குச் சகரனுல் பிறந்த குமரன். இவன் குமரன் அஞ்சுமந்தன், இவன் மிகத்தீயவனுய் இருந்தபடியால் இராச்சியத்தை விட்டுத் தகப்பனுல் துரத்தப்பட்டனன்.

அசமாதி—இக்ஷ்வாகுசந்ததியான்; இவன், தன் பூர்வாசாரியர்களைவிட்டு வேறு ஆசாரியர்களைக் கொண்டதால் அவர்கள் இவனிடத்துக் கோபித்து அரசன்கெட மந்திரோச்சாரணஞ் செய்தனர். இவனது புதியருருக்கண்மார் எதிராக வேறு மந்தரமேவி அவர்களில் ஒருவனை மரணமடைவித்தனர். இவனுடனியைந்த மற்ற வேதியர் அவனது பிழைப்பிற்காக முயன்றனர். (இருக்கு).

அசமீடன்—(சந்.) பௌரவ வம்சத்தவனுகிய அத்தி குமரன். இவன் குமரர்கள் பிருகதிக்ஷன், நீலன், இருக்ஷன்.

அசமுகன்—சண்முகசேனாவீரன்.

2. ஒரு அரக்கன், மது எனும் பூதகணத் தலைவன்மீது நாராயணுஸ்திரம் பிரயோகஞ்செய்து அதனுல் மாண்டவன்.

அசமுகி—(அசு) மாயை எனும் அசுரப் பெண், நான்காஞ் சாமத்தில் ஆட்டினுருக் கொண்டு காசிபரைப் புணரப் பிறந்தவள். இவள் துர்வாசரை வலிதிற்புணர்ந்து வாதாபி வில்வலனைப் பெற்றனள். இந்திராணி தனித்திருக்கக் கண்டு அண்ணனுக்கு ஆவள் என்று இழுத்துச் செல்லுகையில் மகாகாளரால் கையறுப்புண்டு சூரனுக்குத் தனக்கு நேரிட்டதை யுணர்த்திப் பிரமனுல் கைவளரப் பெற்றவள். (ஸ்கா).

அசரன்—கத்ரு குமரன்.

அசரீரி—ஆகாயவாணியெனவுங் கூறுவர். (தருமதேவதை). கடைச்சங்கத்தில் திருக்குறள் அரங்கேறச் செய்தகாலத்தில் திருக்குறளை உருத்திரசன்மருடனிருத்த ஆகாசவாணியால் சொல்வித்த முதற் றெய்வம். இவரை ஒரு புலவர் எனவும் கூறுவர். (திருவள்ளுவமாலை). "திருத்தகு தெய்வத் திருவள்ளுவரோ, டருத்தகு நற்பலகை யொக்க—விருக்க, வருத்திர

சன்மரென வுரைத்துவானி, லொருக்க வோ வென்றதோர் சொல்.''

அசலகீர்த்தி—கனகமாலையின் சகோதரருள் ஒருவன் (சிந்).

அசலமுனி—யானையிடம் பிறந்த இருடி.

அசலன்—1. சண்முகசேநாவீரன்.

2. கயமுகனுடன் விநாயகர் யுத்தஞ் செய்யச் சென்றகாலத்து அவரைத் தாங்கிச்சென்ற பூதகணத் தலைவன். (விநாயக புராணம்).

3. புத்திசேநன் பிதா.

4. பசுவயிற்றிற் பிறந்த முனிவன்.

அசலிகை—ஒரு தீர்த்தம்.

அசனிகச்சீர்பாதன்—சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

அசனிதேவர்—ஒரு சிவயோகி, இவர் சிவத்தியானஞ்செய்து கொண்டிருக்குங்காலத்தில் ஆற்றுநீர் பெருக அதைக்கண்ட விவ்யோகியர் கோபங்கொண்டனர். அக்கோபத்தீயால் ஆறு வடிந்தது.

அசனை—1. பாஞ்சாலன் தாய்; பலியின் தேவி.

2. அர்க்கன் என்னும் வசுவின் தேவி; இவளிடத்து ஆசை முதலிய பிறந்தன.

அசன்—1. (சூ.) இரகு புத்திரன். இவன் குமரன் தசரதசக்கிரவர்த்தி. இவன் விதர்ப்பநாட்டரசனுகிய போசன் புத்திரியாகிய இந்துமதியின் சுயம்வரத்திற்குச் செல்லுங்கால் வழியில் பூர்வத்தில் ஒரு இருடி சாபத்தால் யானையுருவடைந்து உலாவிக்கொண்டிருந்த பிரியம்பதன் எனும் காந்தருவனுகிய யானையைக்கண்டு ஒரு அம்பெறிந்து கொல்லச் செல்லுகையில் யானையுருப்பெற்ற காந்தருவன், நான் மதங்கருஷிசாபத்தால் இவ்வுருவடைந்தேனென்று அவனுக்கு முன் தோன்றி அவனுக்கு அஸ்திரவித்தைகள் அநேகம் உபதேசிக்க அந்த அஸ்திர சகாயத்தால் சுயம்வரத்தில் எதிர்த்த அரசர்களே வென்று இந்துமதியை மணந்தவன். இவன், ஒருநாள் மனைவியுடன் இருந்த காலத்தில் ஆகாயத்திலிருந்து மாலையொன்று மனைவிமீது விழுந்தது. அது காரணமாகமனைவி சுவர்க்கமடைந்தனள். அதனுல் அரசன் வருந்தினன். அதை வசிட்டர் அறிந்து அரசனுக்கு இந்துமதி மானுடப்பெண் அல்லள். தேவர்கள், திரணபிந்து செய்த யாகத்தைத் தடுக்க அரினியென்பவளே யேவ அவள், அவ்வகைசென்று புரிகையில் இருடிகோபித்து நீ மானுடவருக்கொள்கவெனச் சபித்தனர். அவளே இந்துமதியாகப் பிறந்து உன்னை மணந்தனள். அவள் சாபந் தீர்ந்ததால் மேலுடைந்தனள் என, அசன் தேறிக் குமரனுக்குப்பட்டமளித்து மேலுடை அடைந்தனன்.

2. பூதனுக்குச் சுரபியிடம் உதித்தவன்; ஏகாதசருத்திருள் ஒருவன்.

3. நிமிவம்சத்து ஊர்த்தகேதுவின் குமரன்.

4. பிரமன் சபையிலுள்ளதேவர். அஜர் என்பர்.

அசாதகத்துருவன்—விதிந்திரன் குமரன். இவனது குமரன் துருபதன்.

அசாதசத்ரு—1. தருமராசன்.

2. காசிதேசத்தரசன்; பாலாகி யென்னுங் குருவிற்கு ஞானோபதேசஞ் செய்தவன்.

3. இக்ஷ்வாகு வம்சத்தவனுகிய விதிசாரன் குமரன் மகததேசாதிபதி. இவனே சாக்யமுனி.

அசாமீடன்—சந்திரகுலத்தரசன். இவன் தந்தை அத்தி, குமரர் பிரகதிஷ்டன், நீலன், ருக்ஷன் இவனுல் பார்ஹதிஷ, பாஞ்சால, கௌரவ வம்சங்களுண்டாயின.

அசாமீளன்—கன்னியாகுப்தபுரத்திலிருந்த ஒரு வேதியன்; இவன் மகாபாபி. இவன் இறக்கும்போது தன் குமரருள் ஒருவன் பெயராகிய நாராயணனுமத்தை அபுத்திபூர்வகமாய் அழைத்து யமபடரினின்று நீங்கி விஷ்ணுபதமடைந்தவன். இவனுக்கு அசாமேளன் எனவும் பெயர்.

அசி—ஒரு நதி. காசிக்கருகிலுள்ளது.

அசிக்னி—இரண்டாவது தக்கன் மனைவி.

அசிதன்—1. திருதராட்டிரன் குமரன்.

2. ஒரு ருஷி, தருமபுத்திரனுக்குத் தருமம் உபதேசித்தவர்.

3. சூர்யகுலத் தரசரில் ஒருவன்; இவன் அரசாண்டு மரணமடையப் பிரிவாற்றாது உடன் செல்லத் துணிந்த கருவுற்ற மனைவியைச் சியவனருஷி, உன் வயிற்றில் நல்லகுமரன் உதித்து மரபு விளங்க இருத்தலால் நீ சாகாமலிருக்கவெனத் தடுத்தனர். அதனுல் அவ்வரசன் மனைவி உயிர்பெற்றிருக்கையில் மாற்றவள், வயிற்றிலிருந்த கருவைக்கொல்ல விஷங் கலந்த அன்னமூட்ட இருடியின் வரபலத்தால் துன்பமில்லாமல் விஷத்துடன் சகரன் எனப் பெயர்பெற்ற புத்திரனைப் பெற்றனள். (அயோத்...ம்).

4. சைநதீர்த்தங்கரரில் இரண்டாவதானவர்; இவர் சீதசத்ரு மகாராஜாவின் குமரர், தாய் விசயசேனை, இவர்காலத் தரசன் சகரச்சக்கிரவர்த்தி. இவர் உயரம்

சஞ்ஞ வில், அஉ லக்ஷபூர்வம் ஆயுஷ்யம், சுவர்ணவர்ணம், கிருதயுகம், மாகிமீ சுக்ல பக்ஷம், தசமிதிதி, உரோகணி நக்ஷத்திரம் ஜநநம் (மாபுராணம்).

5. அங்கநாட்டரச புரோகிதன். சிவாலயத்துவாழையைச் சொந்தப் பிரயோசனத்தில் உபயோகித்து நரகமடைந்தவன்.

அசிதை—அப்சரஸ்திரிகளில் ஒருத்தி.

அசித்தன்—பப்பரநாட்டுச் சுபநன் குமரன். தீயொழுக்கமுள்ளவனும் ஒரு பார்ப்பினியைக் களவில் புணருகையில் பூஜாகாலம் வர, அவள் மூலையைச் சிவலிங்கமாகப் பூசித்து மறுபிறப்பில் மன்மதனுகப் பிறந்தவன்.

அசிபத்திரவநம்—இருப்புவாள் போலும் செடிகள் நிறைந்த காடு; இது பாபிகள் நரகத்திற்குச் செல்லும் வழியில் உள்ளது; க000 யோசனைகளுள்ளது. அதியுஷ்ணமுள்ள சூர்யகிரணம் நிறைந்துள்ளது. இந்தவநத்தில் பாபிகள்மூட்செடிகளாலும் துஷ்டமிருகாதிகளாலும் துன்பப்படுவர். (கருடபுராணம்).

அசீகிர்த்தன்—ஒரு வேதியன், சுநச்சேபன் தந்தை. இவனே இருடியெனவுங் கூறுவர். இவன் அரிச்சந்திரனுக்குச் சுநச்சேபனை யாகப்பசுவாக விற்றவன். இவன் முதலில் (க00) பசுக்களை வாங்கிக் கொண்டு விற்றும், மீண்டும் (க00) பசுக்களைப்பெற்று யூபத்தில் கட்டியும், சுநச்சேபனை யெவரும்பலியிடச் சம்மதியாதபோது பின்னும் நூறு பசுதானின் பலியிடுவேன் என்று (க00) பசுக்களைப் பெற்றுக்கொண்டு கத்தியைக் கையிற்கொள்கையில் சுநச்சேபன் தேவர்களைத் தியானித்து யூபத் தம்பத்தினின்று விலகி விச்வாமித்திரர் மடியிலிருக்க, அசீகிருதன் தன் குமரனைத்தாக்கேட்க விச்வாமித்ரர் மறுத்தனர். பின் விச்வாமித்திரருக்குச் சுநச்சேபன் புத்திரன் ஆனன்.

அசீமகிருஷ்ணன்—(சங்.) அசுவமேதகன் குமரன்; இவன் குமரன் நிச்சக்கிரன்.

அசுபதி—மத்திரதேசாதிபதி; தேவி மாலவி.

அசுரர்—சுரராகிய தேவர்க்கு விரோதிகள். பிரமன் சகனத்திலுதித்து அப்பிரமனைப் பெண்ணுகநினைத்து இச்சித்தமையால் அசுரராயினர். அமிர்தபான மொழிந்தவர்.

அசுரேந்திரன்—1. (அசு) அசுரத்தலைவன். கஜமுகாசுரன் பிறப்பிற்குக்காரணமானவன்.

2. (அசு)தாருகன் குமரன். சூரனுக்குத் தனக்குற்ற துன்பமுணர்த்திப் பிரமனுல் அறுந்த கைவளரப்பெற்றவன். சூரபதுமனுக்குத் தன் தந்தையின் மரண முணர்த்தி யுத்தத்திற்கு அனுப்பியவன். (ஸ்காந்தபுராணம்).

அசுவசேநன்—1. தக்ஷன் குமரன், காண்டவவனத்தில் அக்நியில் அகப்பட்டு இந்திரனுல் காக்கப்பட்டவன். அருச்சுனனைக் கொல்லக் கர்ணனிடம் நாகாஸ்திரமாக இருந்து அருச்சுனன் முடியைக் கவர்ந்தவன். அருச்சுனனுல் கொல்லப்பட்டவன்.

அசுவதரன்—ஒரு நாகராசன். இவனும் கம்பளனும் சரஸ்வதியிடம் கானவித்தை பெற்றுச் சிவமூர்த்தியைப்பாடிச் சித்தியடைந்தனர். இவர்களுள் அசுவதரன், குவலயாசுவன் மனைவி மதாலசையை அரக்கன் வஞ்சஞ்செய்து கொன்ற செய்தி கேள்வியுற்று சிவமூர்த்தியைப் பாடி அவர் தரிசநந்த அவரிடம் குவலயாசுவன் அல்லது இரதத்துவசன் எனும் நண்பனது தேவி மதாலசை இறந்தகாலத்து எந்தவயதுடன் இறந்தனளோ அந்தவயதுடனும், அப்போதிருந்த நினைவுடனும் தன்னிடம் பிறக்கவரங்கேட்க, சிவமூர்த்தி, நாகராசனை நோக்கி நீ பிதுர் சிரார்த்தஞ்செய்து நடப்பிண்டத்தையுண்உனது நடுப்படத்தில் அவள் பிறப்பளென அவ்வாறு செய்து அப்பெண்ணினைப் பெற்றுத் தன் குமாரரால் அரசனை வருவித்து அரசனுக்குக் கொடுத்தவன். (பார).

அசுவத்தாமா—துரோணர் மனைவியாகிய கிருபியின் கற்பினை நாரதரால் அறிந்த ருத்திரன், அதனையறிய நிருவாண பிக்ஷை கேட்டு இவள் அழகினைக்கண்டு வீர்யத்தைத் தட்டில்விட அதனைத் துரோணர் குதிரையிடம் அவள் வைத்ததனுல் குதிரையின் மூதுகைக் கிழித்துக் கொண்டு அசுவத்தாமா பிறந்தான். இவனுக்கு மயிற்கொடி; இவன் பஞ்சசிரத்தாற் பாண்டவரைக் கொலைபுரிய நினைத்து அதைவிட, விஷ்ணுமூர்த்தி சக்கரத்தால் பாண்டவரைக் காத்தனர். இளம் பஞ்சபாண்டவர்களைப் பாசறை யுத்தத்திற் கொன்று வியாசரால் சாபமடைந்து பிறகு பாண்டுபுத்திரரால் சிரோமணி கவரப்பட்டு அவமானமடைந்தவன். மகாவீரன். நாராயணஸ்திர முதலியவற்றைப் பாண்டவர்மீது ஏவ அவை பயன்படாதது கருதிக் காடுநோக்கித் தவஞ்செய்யச் செல்லுகையில் வழியில் வியாசரைத் தரிசித்து உறுதிபெற்றவன். பாரதயுத்தத்தின் பதினெட்டாநாளிரவு பாசறையுத்த

த்திற்குச்செல்ல அங்குச் சிவாஞ்ஞையால் பூதமொன்று மறுக்க ஏக்கங்கொண்டு ஒருதடாகமடைந்து தவம்புரிகையில் இவன் தவம் நடவாதிருக்கச் சிவபூதங்களினைத் தூக்கி அக்கிருண்டத்தருகில் விட்டன. சிவபூசைக்கு இடையூறு வந்ததென அசுவத்தாமன் குண்டத்தில் வீழ்ந்து இறக்கத் துணிந்தனன். அப்போது சிவமூர்த்தியும் உமையும் தரிசனந்தந்து வேண்டியதென்னவெனப் பாரதப்போரில் மிகுந்த வீரர்களைக் கொல்லவேண்டுமென்றனன். சிவபிரான் ஒருவாளைப் பிரசாதித்து இன்றிரவு யாரைச் சந்திக்கின்றனையோ அவர்கள் மாய்வர் என்று மறைந்தனர். அவ்வாறே பாசறையுந்தத்தில் எதிர்த்தவரை மாய்த்துப் பாண்டவர் பத்தினிகள்பெற்ற கருக்குலையப் பாணம்விட்டுக் கிருஷ்ணனுல் குட்டவியாதியடைந்து 6000 வருஷம் கருவில்லாமலும் நல்ல ஆகாரமில்லாமலு மிருக்கச் சாபம் பெற்றவன். அப்பாணம் கருக்களைச் சேதித்து உத்தரையின் வயிற்றிலிருக்கும் கருவிடஞ் செல்ல அந்தக் கருப்பத்தில் கண்ணபிரான் ஒரு சிறு உருவமாயிருந்து உங்கரிப்பப் பாணமஞ்சி நீங்க அவமதிப்படைந்தவன். (பார) (பாக).

2. மாளவ தேசாதிபதியின் யானை. இந்த யானை இறந்ததாகத் தருமர் கூறக் கண்ணன் மாறுபாடு செய்தனர்.

அசுவநாமன்—சந்தனுவின் மந்திரி.

அசுவமேதம்—இது உத்தமமான குதிரையின் நெற்றியில் அரசனது வீரம் முதலிய வைகளை வரைந்த பட்டத்தைக் கட்டிப் பூப்பிரதக்ஷணம் செய்வித்துப் பின் யாகஞ்செய்வித்தல். அசுவமேதம் என்று சொல்லப்படுகிறயாகக்கிரியையின் விஷயமாய் இருக்கிற அசுவம், விராட்டுக்கு அல்லது மூலகாரணமான சர்வ விளக்கமான வஸ்துவிற்கு உறுதியான அடையாளமாக இருக்கின்றது. தைத்திரிய யஜுர் வேதத்தின் கடைசிப் பிரகரணத்தில் அசுவ உடலினது பலவித பாகங்கள் காலத்தின்பிரிவுகளைக்காட்டப்பட்டவைகளாக இருக்கின்றன. காலைப்பொழுது அதன் சிரசாகவும், சூரியன் அதன் கண்ணுகவும், வாயு அதன் மூச்சாகவும், சந்திரன் அதன் காதாகவும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அசுவமேதத்திலும், புருஷமேதத்திலும், மனிதர்களும், அசுவங்களும், பலிகொடுக்கப்படுவார் அல்லர். அசுவமேதயாகச் சடங்கில் அநேக விதங்களாகச் சொல்லப்படும் அறுநூற்றொன்பது காட்டுமிருகங்கள், குடிமுறைக்கு அடுத்த மிருகங்கள், பக்ஷிகள், மச்சங்கள், புழுப்பூச்சிகள், இருபத்தொரு ஸ்தம்பங்களில் கட்டப்படுகின்றன. சாதுவான மிருகங்களைக் கற்றூண்கள் மத்தியில் கட்டிச் சில தோத்திரங்கள் ஓதப்பட்ட பின்பு பலியாகிய யாதொரு துன்பமும் இல்லாமல் அவிழ்த்துவிடப்படுகின்றன. புருஷமேதத்திலும் பலவித குலங்களும் நடைகளும் தொழில்களுமுடைய நூற்றெண்பத்தைந்து மனிதரைப் பதினெருஸ்தம்பங்களில் கட்டி நாராயணபலியைக் குறித்து ஓதப்பட்ட கீதங்களுக்குப்பின்பு அவிழ்த்துவிடப்படுகிறது.

அசுவரோகிதம்—இந்திரப்பிரத்தத்திற்கு அருகிலுள்ள தீர்த்தம்.

அசுவாருடபரீக்ஷி—பாண்டியனிடங் குதிரை விற்கவந்தகாலத்து வேதத்தைப் பரியாக ஏறிவந்த சிவமூர்த்தியின் பரிமேலழகிய திருவுரு. (சிவபரா).

அசேயசூரன்—அலம்புதன் குமரன்;

2. பாரதவீரருள் ஒருவன்.

அசைகபாத்—பூதனுக்குச் சுரபியிடம் உதித்த குமரன். ஏகாதசருத்திரருள் ஒருவன்.

அசோகன்—1. தசரதன் மந்திரிகளில் ஒருவன்.

2. மகததேசாதிபதியாகிய ஒரு புத்த அரசன். மயூரியவம்சத்தரசன். இவன் சந்திரகுப்தனுக்குப் பேரன். தந்தை பிந்துசாரன். புத்தமதத்தை யெங்கும் பரவச்செய்தவன். (B. C. 260) இல் ஆண்டவன். இவனும் இவன் குமரனும் புத்தசமயத்தைப் பலவாறு எங்கும் பரவச் செய்தனர். இவன் குமரன் மாவிந்தன் இலங்கையில் புத்தமதத்தைப் பரவச் செய்தவன். (B. C. 222) இல், இறந்தான்.

அசோகவர்த்தன்—மகதநாட்டரசன் சந்திரகுப்தன் பேரன்.

அசோகவர்த்தனன்—வாரிதாரன் குமரன். இவன் குமரன் சுசேசு.

அசோதரம்—இரவிவன்மன் நகரம்.

அசோதரன்—ஒரு முனிவன். சீவகன் முற்பிறப்பில் பெற்றபெயர் (சிந்).

அசோதை—நந்தகோபன் தேவி. கண்ணன் மண்ணையுண்ணும்போது வாய் திறந்து காட்டப் பயமுறுத்தி அவன் வாயைக் காட்டியகாலத்துச் சகல அண்டங்களையும் வயிற்றிற் கண்டவள் (பாக).

அசோழகிநாடகம்—அருணசலக்கவிராயராற் செய்யப்பட்ட கதை.

அச்சணந்தி—சீவகனுக்கு ஆசிரியன்.

அச்சநாடம்—இந்தப் பரதகண்டத்தின் முதற்பெயர்.

அச்சார்—ஒரு தேவசாதியார்.

அச்சுதப்பிரேக்ஷர்—இவர், ஆனந்ததீர்த்தர் எனும் மத்வாசாரியருக்குச் சந்நியாசங் கொடுத்த ஆசாரியர். இவர் இதற்கு, மூன்பிறப்பில் அஸ்தினபுரத்தில் மதுகரவிருத்தி செய்திருந்து திரௌபதிதேவி தன் காத்தாலிட்ட அன்னத்தால் நிருமலராய் இப்பிறவியில் துறவியானவர்.

அச்சுதராசன்—திருவள்ளுவர் காலத்தவன். அழகாநந்தரைப் பெற்று எலேல சிங்கர் புகழ்ந்தகாலத்து அக்குழந்தை மடிமேல் வரப்பெற்றவன். (திருவள்ளுவர் சரித்திரம்).

அச்சுதேந்திரன்—இருஷபதீர்த்தங்கரின் எட்டாவது பிறப்பு.

அச்சுதன்—1. எக்காலத்தும் அழிவில்லாதவன், விஷ்ணு சிவன்.

2. சண்முகசேனாவீரன்.

அச்சுவகண்டன்—இரத்தினபல்லவத்தரசன், மயூரகண்டன் மகன், பூலோக வித்தியாதர லோகங்கள் முழுதும் திறை பெற்று அதிபதியா யிருந்தவன். பிரதிவாசுதேவர்களி லொருவன்.

அச்சுவசேனன்—1. ஒரு பாரதவீரன்.

2. கர்ணன் குமரன்.

அச்சுவபுரம்—ஒரு வித்தியாதர நகரம்.

அச்சுவரோகி—இந்திரப்பிரத்தத்தின் வழியிலிருக்குந் தீர்த்தம்.

அச்சோதம்—இது சோதையென்னும் நதிக்குற்பத்தி ஸ்தானம்.

அச்சோதை—இவள் ஒரு புண்ணிய நதிவடிவமான பெண். இவள் மரீசிமக்களாகிய பிதுர்க்களுக்குக் குமரி. இவள் தம் பிதுரரால் நிருமிக்கப்பட்ட அச்சோதமென்னும் நதிக்கரையில் (க000) ஹ தவஞ் செய்ய, பிதுர்க்கள் பிரத்தியக்ஷமாயினர். இவள் அவர்களுள் ஒருவனுகிய மாவசுவென்பவனே நாயகனுக எண்ண அதனுல் அவள் விபசாரியாய்ச் சுவர்க்கத்திலிருந்து தள்ளப்பட்டு பூமியில் விழாது அந்தரத்து நின்றுதவஞ்செய்தனள். அவள் வசமாகாத மாவசு, இச்செய்தி நடந்ததினத்தை அமாவாசையாக்கினன். அவள் மீண்டும் அவர்களே வேண்ட நீதேவர் கர்மத்தைப் புசித்து, உஅவது, துவாபரயுகத்தில் ஒரு மீன்வயிற்றில் சத்தியவதியெனப் பிறந்து பராசனைக்கூடி வியாசனைப் பெற்றுப் பிறகு சந்தனுவின் தேவியாய் இரண்டு புத்திரரைப்பெற்று அப்பால் அச்சோதையெனும் புண்ணியநதியாகவென அருளிப்போயினர். இத்தினத்தில் அப்பிதுர்க்களே நினைத்துக் கர்மாதிகள் செய்யின் அது பிதுர்ப்பிரீதியைத் தரும்.

அச்வசிரசு—அச்வநிதேவர்களால் உபாசிக்கப்பட்ட ஒரு மந்திரம்.

அச்வதீர்த்தம்—கங்கையின் கண்ணுள்ள தீர்த்தம். இருசிகனுக்குச் சத்தியவதியை மணஞ்செய்விக்க காதிக்கு ஆயிரங்குதிரைகள் பிறந்த இடம்.

அச்வத்தநாராயணன்—இவன் தர்ப்பசயனத்தில் தவம்புரிந்து திருமாலருள் பெற்றவன்.

அச்வநிதேவர்—விவச்சுவான் எனும் சூரியன், தன் பாரி சஞ்ஞை அல்லது துவஷ்டரை, தன்னை விட்டுப் பெட்டைக்குதிரை யுருக்கொண்டு தவஞ்செய்வதையறிந்து ஆண்குதிரை யுருக்கொண்டு தொடர அப்பெட்டைக்குதிரையாகிய சஞ்ஞாதேவியின் இரண்டு மூக்கின் தொளைகளிலிருந்து சூரியரேதஸால் பிறந்தவர். தேவவைத்தியர். சியவநர் பாரி சுகன்னியைச் சோதித்துச் சியவநருக்கு யௌவனமளித்தவர்கள். சுகன்னியைக் காண்க. சையாதியஞ்ஞத்தில் இவர்களுக்குச் சியவநரால் சோமபானங் கொடுக்கப்பட்டது. இந்தச் சோமபானத்திற்கு இந்திரன் கோபித்து வச்சிரமெறிய இந்திரனுக்குக் கையில் வாதமுண்டாயிற்று. இதனை யிவர்கள் போக்கினதால் தேவர்களுடன் அவிபெற வரம் பெற்றனர். வேத மந்திரங்களில் இவர்களைப் பலவாறு கூறப்பட்டிருக்கிறது. (பாரதம்).

அச்மகன்—(சூ) கல்மாஷபாதன் குமரன். இவன் குமரன் மூலகன். இவன் தாய் இவனைப் பெறுங்காலத்தில் பிரசவவேதனையதிகமடைய வசிட்டர் அவள் வயிற்றைக் கல்லாற்கீறிச் சிசுவை வெளிப்படுத்தினர். கல்லாற் கீறப்பட்டு வந்தமையால் இவனுக்கு இப்பெயர் வந்தது. (அயோ...ம்).

அச்வபதி—மத்திரதேசாதிபதி. இவன் பதினெட்டு வருஷம் சாவித்திரியை நோக்கித் தவஞ்செய்து சாவித்திரியெனும் பெண்ணைப் பெற்றனன்.

2. கேகயநாட்டரசன். பெண் கைகேசி. குமரன் யுதாசித்.

அச்யுதர்—சக்ரபாணியார் குமரர். இவர் குமரர் செந்தாமரைக்கண்ணர். இவர் நம்மாழ்வாருக்கு நான்காம்பாட்டர்.

அச்வமகாராசன்—(சூ) இவன் புத்திரனிலாது வருத்தமடைந்து பிருகுமுனி

வரை யடைந்து புத்திரகாமேஷ்டி செய்வித்துக்கொள்கையில் நடுச்சாமத்தில் தாகங்கொண்டு யாகதீர்த்தத்தை யுண்டனன். அதனால் வயிற்றில் கருவுண்டாகி 600-வருஷம் கருச்சுமந்து மாந்தாதாவைப் பெற்றுச் சுவர்க்கமடைந்தவன்.

அச்வமேதன்—(சந்) சதாநீகனுக்கு வைதேகியிடம் பிறந்தவன். சதமேசயன் பௌத்திரன். (ப்ரதம).

அச்வலக்ஷணம்—குதிரைகள், சாமவேதத்தின் நாவினும், பிரமதேவர் ஓமஞ்செய்தபோது அவர் கண்ணினும், அக்நியினும், அவர் கைவழியொழுகிய நீரினும், இந்திரன் முதலிய திக்குப்பாலகர் எண்மரிடத்தும், கடலிற்றோன்றிய அமுதினிடத்தும், இலக்ஷ்மி சாபத்தால், பிரமன் கோட்டாலை அக்கோட்டான் முட்டையிலும் பிறந்தன. இந்தக் குதிரைகள் பாடலம், கோடகம், இவுளி, வன்னி, குதிரை, பரி, கந்துகம், புரவி என எட்டு வகையாகக் கூறப்படும். அவற்றுள் :—

1. **பாடலம்** என்பது, நெய்த்து மாந்தளிர் நிறமான நாவும், உயர்ந்து நீண்ட குளம்புகளும், சரியொத்த பற்களும், பாம்பின் படம்போல் விரிந்த கழுத்தும், மார்பும் கொண்டது.

2. **கோடகம்** என்பது, விசாலமான நெற்றியும், நீண்ட தலைமயிர்போல் ஒரு நிறமான புறமயிரும், மூன்றுகோணமாய் அழகிய கழுத்தையும் உடையது.

3. **இவுளி** என்பது, யுத்தத்தில் முகத்திற் கத்திகொண்டு வெட்டினும் எதிர்த்துச் சண்டைசெய்யவல்லதாய்க் குரங்கு, வேங்கை, யானை, நரி, சரபம், முயல்கள்போலும் கதியுடையதாம்.

4. **வன்னி** யென்பது, உன்னதமாய்ச் சங்கு, கற்கண்டுபோல் வெண்மையுடையதாய், தூரையுடையதாய்ப் பின்னமான ஒரு நிறமும், மைந்நிறமும் உள்ளதாம்.

5. **குதிரை** யென்பது, கழுத்தில் தெய்வமணியும் அஷ்டமங்கலமும் அழகிய பஞ்சகல்யாணமும் உடையதாம்.

6. **பரி** என்பது, குங்குமம், கற்பூரம், அகில் முதலியவற்றின் மணம் வீசுவதாய்ச் சங்கு, மேகம், சரபம், சிங்கம் இவைகளைப்போல் அனுமானிப்பதாம்.

7. **கந்துகம்** என்பது, நான்குகால்களும் கடைந்து எடுத்து நாட்டினபோன்ற தாய்க் கொள்ளிவட்டம்போல் வட்டம் இட்டுச் சுழல்வதாய் மேலேறின வீரன் காலுக்குள் அடங்கினதாம்.

8. **புரவி** யென்பது, மலைமேற்கோட்டையையும், கோட்டை மதில்களையும், அகழி, ஆறு முதலியவற்றையுந் தாண்டும்வலி யுள்ளதாய் மேற்கூறிய இலக்கணங்கள் முழுதும் கொண்டதாம்.

மேற்கூறிய எட்டுவகையான குதிரைகளுக்கும் வயது எட்டாம். இனிக் குதிரைகளின் பொதுநிறங்களாவன : வெள்ளி, முத்து, பால், சந்திரன், சங்கு, வெண்பனி இந்த நிறமுள்ளது வெள்ளைக்குதிரை. மாதுளம்பூ, செம்பஞ்சிக்குழம்பு இந்த நிறங்கொண்டது சிவப்புக் குதிரை. குயில், வண்டு, மேகம் இந்த நிறமுள்ளது கறுப்புக்குதிரை. கோரோசனை நிறம்உள்ளது பொன்னிறக் குதிரை. இந்த நான்கு நிறமும் கலந்து இருப்பது மிசிரக்குதிரை. முகம், மார்பு, உச்சி, வால், நான்குகால்கள் வெளுத்து இருப்பது அஷ்டமங்கலம். முகமும், நான்கு கால்களும் வெளுத்து இருப்பது பஞ்சகல்யாணியாம். எந்த நிறப்பேதங்கள் மிகுந்திருந்தாலும் வெண்மை கலந்திருப்பின் நன்றும். கறுத்த குதிரைக்கு வயிறுயினும், மார்பாயினும் சிவந்திருந்தால் வெற்றியைத் தரும். வயிறும், மார்பும் வெண்மையாயிருக்கின் அதற்கு வாருணம் எனப்பெயர். அந்தக்குதிரை போரில் வெற்றியைத் தரும். பிடரி வெளுத்திருந்தால் உடையவனுக்குப் புத்திரலாபம் உண்டாம். மார்பு வெளுத்திருந்தால் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும். மணிக்காலும், கண்டமும் வெளுத்திருந்தால் பொருள் சேரும். முகம் வெளுத்திருந்தால் வெற்றியைத் தரும். பின்பக்கத்தினிடம் வெளுத்திருந்தால் சுகங்கொடுக்கும். இடுப்பு வெளுத்திருந்தால் புத்திரப்பேறும், வலப்புறம் வெளுத்திருந்தால் தனதானியமும் பெருகும். முதுகு, வால், முகம் வெளுத்திருந்தால் ஜயம் உண்டாம். உந்திமுதல் முன்புறமெல்லாம் சிவந்தும் பின்புறமெல்லாம் வெளுத்துமுள்ள குதிரை பகலில் வெற்றிதரும். முன்புறம் வெளுத்துப் பின்புறமெல்லாம் செந்நிறமுள்ள குதிரை இரவில் வெற்றிதரும். மூன்றுகால்கள் வெளுத்தும் ஒருகால் கறுத்தும் வெள்ளையான கண்களும், பெருந்திண்டியும், நீலகண்டமும், பீஜமில்லாமையும், எற்றக்குறைவான பெரிய பீஜமும், அசைவு இல்லாமையும் தீது. முகம், வால் நான்குகால்களில் சுழிகள் இலாமையும் குற்றமாம். நரி, பூனை, காக்கை, பேய், நாய், பன்றி இவைகளின் ஓசைபெறுமல் கடல், மேகம், சங்கம்,

இடபம், பேரிகை இவைகளைப்போல ஓசை யுடையனவாய்ப் புலி, கரடி, கழுதை, செந்நாய், பூனை, நரி, காகம், தீ, புகைகளின் நிறங்கள் பொருந்தாதனவாய், வாயுவேகத்துடன் இயைந்துவெண்மூத்து, சந்திரன், நீலரத்னம், தாமரையின் மகரந்தம், பொன், காயாம்பூ, செவ்வரத்தம்பூ, நல்ல பச்சைக்கிளி போலும் நிறம் உடையனவாய், நெற்றி பரந்து, உயர்ந்த மேல்உதட்டைப் பெற்றும் வெண்ணிறம் நிறைந்து தம்மில் வரிசையாய் ஒத்து விளங்குகின்ற பற்களையுடையனவாய், நன்மணம் வீசும் நாக்கு மாந்தளிர்போல் சிவந்து இமையின் மயிர்கள் திரண்டு, கண்கள் அமர்ந்த பார்வையுடையனவாய்த் தேகத்தில் அதிக மாமிசம் இல்லாமல் உள்ளே வளைந்து முக்கோணமாயுள்ள முகத்தை யுடையனவாய் வலிமைகொண்ட குளம்புகளுள்ளனவாய் நரம்புகள் புறந்தோன்றாத் தசையுடையனவாய், முழங்கால் நெறித்தல் இல்லாமல் நெளிப்பாகிய முதுகு உடையனவாய்ப் பருத்த தொடைகள் திரண்டனவாய்க் கால்கள் நீண்டு சிவந்தன நன்று. பின்னும் இந்தக் குதிரைகள் மங்காளன், சாரங்கன், கங்காநீலன், மௌவழகன், கொங்காளன், சன்னசம்பான், குங்குமச்சோரன், கரியான், நீலன், சாரன், மள்ளான், உரஞ்சிவந்தான், நல்லான், பொல்லான், கருங்காற்சம்பான் எனப்பல நிறங்கொண்டிருக்கும். இக்குதிரைகள், காலை ஊன்றி வைக்கின் பந்து வைத்தது போலவும், நின்றால் மலைபோலவும், அணுமானிக்கின் யானைபோலவும் சிங்கம் போலவும், வேகத்தில் வாயுபோலவும், ஆட்டத்தில் நடிப்பவன்போலவும், நடக்கின் யானைபோலவும், சிங்கம்போலவும், குலமகளிர்போலக் கவிழ்ந்த முகமும், கருநெய்தல்போல் மணமும், கண் ணும் மேகநிறமும், மலராலும், மணத்தாலும், அலங்கரிக்கின் நீங்காத சந்தோஷமும் கொண்டன உத்தமக் குதிரைகளாம். உத்தமக்குதிரைக்கு உயரம் தாறுவிரல்அளவு. மத்திமக் குதிரைக்களவு எண்பத்து நாலு விரல். அதமக் குதிரைக்கு அளவு அறுபத்தொரு விரல். கொம்பைப் போலிருக்கும் நீண்டகாதும் முருக்கிய காதும் ஆகாவாம். இவற்றின் ஓட்டம், நாகபந்தம் விருத்தம், நெடுவீதி யெனவும்படும். பின்னும் இவற்றின் சுழிகளின் இலக்கணங்களின் வகையாவன :—தண்டையடியிலிருக்கிற அண்டவர்த்தம், உடலின் ஒரு புறத்திலிருக்கும் கௌவகம், காகவர்த்தம், முன்வளைச்சுழி, கேதாரிச்சுழி, காலிலிருக்கும் கேசாவர்த்தம், கச்சை நிலையிலிருக்கும் பட்டடையாகச் சொல்லப்பட்ட சுழியும் ஆகாவாம். கழுத்து அடியில் மார்க்கண்ட மிரட்டையிராமல் சிரசில் இரண்டு சுழியும், நாபியில் நான்கு சுழியும், மார்பில் இரண்டு சுழியும், நெற்றியில் ஒரு சுழியும், உதட்டில் ஒரு சுழியும் ஆகிய சுழிகள் பத்தும் குறையாது இருத்தல் நலந்தரும். கழுத்தில் வலஞ்சுழித் திருந்தால் ஸ்ரீதைத் தெய்வமணி யென்பர். முகம், தலை, மார்பு, நாசி இந்த நான்கிடங்களிலும் இரண்டு சுழிகளும், நடுநெற்றி, பின்பக்கம் இரண்டிடத்தும் ஒவ்வொரு சுழியும் பெற்ற குதிரையுத்தமம்உள்ளதாம். வெவ்வேறுக மார்பில் ஐந்து சுழிகள் இருந்தால் அதற்குச் சிரீவத்சம் எனப் பெயர். நெற்றியில் இரண்டு சுழியாவது மூன்று சுழியாவது இருக்கின் நன்று. அப்படி இல்லாவிடின் நெருக்கமாக நான்கு சுழிகள் வலஞ்சுழித்து இருக்கின் நன்மைதரும். இரண்டு சுழிகள் முன்னங்காலிலும், காலின் மூலத்திலும் இருந்தால் நலம் என்பர். கண்டத்தின் நடுவே இரட்டைச்சுழி பெற்ற குதிரை தலைவனுக்கு வறுமை, துன்பம், மரணம் இவற்றைத் தரும் என்பர். இரட்டைச்சுழி கணைக்காலில் இருந்தால் அக்குதிரை யுடையானுக்குப் பயம், துன்பம், விலங்கு உண்டாம். மேலுதடு, முன்காலடி, கபோலம், முழங்கால் இந்நான்கிடங்களில் சுழிகளிருந்தால் தன் தலைவனைக் கொல்லும். இந்தச் சுழிகளையுடைய குதிரைகளை ஏறுமல் குதிரைக்கூடத்தில் கட்டிவைக்கினும் குற்றமாம். இந்தக் குதிரைகளுக்கு வயது முப்பத்திரண்டு. அவஸ்தை பத்து. அவஸ்தை ஒன்றுக்கு வருஷம் ஒன்று, மாதம் இரண்டு, நாள் பன்னிரண்டு என்பர். குதிரையின் மெல்லியநடை சுவரிதகம். விரைவானநடை, ஆக்ரந்திகம். இருகாற்றாக்கி ஆடிவருநடை, வல்கிதம். சுற்றியோடல், இரேசிதம். முழுவோட்டம், புலிதம் எனப்படும்.

அஞ்சமந்தன்—1. சூரியன்.

2. அசமஞ்சசன் குமரன்; சூர்யவம்சம். இவன்குமரன் திலீபன்.

அஞ்சலன்—சாணக்கியன்.

அஞ்சனகிரி—திருவேங்கடமலை. அஞ்சனை தவஞ்செய்ததால் வந்த பெயர்.

அஞ்சனதுமாரன்—விராடதேசாதிபதி. அச்வமேதம் பாண்டவர் செய்தகாலத்தில் அருச்சுநனுடன் சிநேகிதங்கொண்டவன்.

அஞ்சனபருவன்—பாரதயுத்தத்தில் அசுவத்தாமனால் கொல்லப்பட்ட கடோற்கசன் குமரன்.

அஞ்சனம்—அட்டதிக்குயானைகளில் ஒன்று, மேற்கிலுள்ளது. பெண்யானை தாமிரபர்ணி.

அஞ்சனவர்மன்—பாண்டவர் படைவீரன். கடோற்கசன் குமரன். கச-ஆம் போரில் அசுவத்தாமனால் இறந்தான்.

அஞ்சனாட்சி—தஞ்சாவூரில் இருந்த கல்விமாதாகிய தாசி. கம்பர் இராமாயணத்திற்கு "அம்பராஅணி"யெனும்துதிகூறியவள்.

அஞ்சனாவதி—வடகிழக்கிலுள்ளதிக்குயானையாகிய சுப்பிரதீபத்தின் பிடி.

அஞ்சனை—1. இவள் ஒரு காந்தருவமாது. சாபத்தால் காமரூபிணி யென்னும் வாநரமாகக் குஞ்சரனெனும் வாநரத்திற்குப் பிறந்து கேசரி யெனும் வாநரனை மணந்தவள். இவள் ஒருநாள் தன் உண்மைவடிவத்துடன் உலாவுகையில் வாயு கண்டு காமுற்று இவளைப் புணர்ந்தனன். அதனால் இவள் வயிற்றில் அநுமன் பிறந்தனன்.

2. இவள் புத்திரப்பேறு வேண்டித் திருவேங்கடமலையில் தவஞ்செய்தனள். இவ்வகையிருக்க வனம்பார்க்க வந்த ருத்ரமூர்த்திசத்திகளிருவ ருக்குமூன் ஆணும் பெண்ணுமாகிய குரங்குகள் இரண்டு நடித்துப்புணர அவற்றைக்கண்ட ருத்ரமூர்த்திக்குக் கலிதமான வீர்யத்தை வாயு ஏந்தித் தவஞ்செய்யும்அஞ்சனையின் கையில் இட்டனன். அதனைப் பழமெனவுட்கொண்டு அநுமனைப் பெற்றனள். (திருவேங்கடபுராணம்).

3. வடபாகத்திலிருக்கும் பெண்யானை. இதனுண் சாருவபூமம்.

அஞ்சி—அதியமானெடுமானஞ்சியைக் காண்க.

அஞ்சியத்தைமகனார்—கடைச்சங்கமருவிய புலவர். (அக-று).

அஞ்சுமான்—மருசியின் தந்தை.

அஞ்சுமதி—சத்தியாதனனைக் காண்க.

அடமானன்—மேகசுவாதி குமரன். இவன் குமரன் அரிஷ்டகாமன்.

அடிதானவன்—அந்தகாசுரன் குமரன். இவன் தன் னுண்மையுருவத்தால் யாரும் வெல்லாதிருக்க வரம்பெற்றவன். இவன் ஒருகால், பார்வதியார் உருக்கொண்டு சிவமூர்த்தியிடஞ் செல்லுகையில் கபடமறிந்த சிவமூர்த்தி இவனைக் கொன்றனர்.

அடியார்க்குநல்லார்—சிலப்பதிகார உரையாசிரியர். இவரது நாடுமுதலியவை நன்கு புலப்படவில்லை. இவர் நிரம்பையென்னும் ஊரிற்பிறந்தவர் என்பதை "ஆருந்தெரியவுரைவிரித்தானடியார்க்கு நல்லான் காருந்தருவுமனையானிரம்பையர் காவலனே" என்பதால் அறிக. இவர் பொப்பணகாங்கயன் காலத்திலிருந்தவர் என்பதை "காற்றைப்பிடித்து...பொப்பைய காங்கயன் கோனளித்த...கொல்வித்ததே" என்பதால் அறிக.

அடைநெடுங்கல்லியார்—இவர் ஒரு தமிழ்ப்புலவர்.

அட்டகன்—விச்வாமித்திரன் குமரர்களில் ஒருவன்.

அட்டகோணமகருஷி—1. கண்டுவருஷியின் புத்திரர். சுப்பிரபையை மணக்கும்படி மாமன் சொற்படி குபேரனைக்கண்டு அங்ஙனம் நிற்கையில், ஒரு பெண் இவரை மயக்க மயங்காது பிரமசர்யவிரதம் பூண்டிருந்து மீண்டு தம் பதிக்கே வந்து வதான்யமுனிவன் பெண்ணை மணந்தவர்.

2. இவர், தம் தாயுடன் பிறந்தார் கணவராகிய தானவரிடம், வேதமுதலியவுணர்ந்து தம் தந்தையை வெற்றிகொண்ட வந்திகரை வென்று தந்தைக்கு வெற்றிகூறிக் களித்தவர்.

3. இவர் இருந்த இடத்தில் விஷ்ணு, பிரமன், உரோமமகாருஷி முதலியோர் வந்து ஆயுட்காலங் கேட்டுச் சென்றனர்.

4. இவர் யமுனைக்கரையில் தவம்புரிகையில், தீர்த்தமாடவந்த மாந்தாவின் புதல்வியர், இவரழகைக்கண்டு மணந்து, இவர் நிற்கக் கோணலிருந்தமைகண்டு மறுக்க அதனால் கோபித்து அப்பெண்களைக் கூனிகளாகச் சபித்தவர்.

5. இவர், சத்தியவுலகு சென்று பிரமனைத் தொழ இவரது நிலைகண்டு சரஸ்வதி சிரித்தனள். முனிவர் கோபித்துப் பூமியில் பெண்ணுகவெனச்சபிக்க, அவ்வகையே காசியரசன் புத்திரியாகப் பிறந்தனள். அரசன் இவளை ஒருவேதியனுக்குக் குமரியாகத் தந்தனன். அவ்வேதியனிடம் வளர்ந்து மற்றொருவனை மணந்து ஒரு குமரனைப்பெற்று அவனுக்குச் சரஸ்வதன் எனப்பெயரிட்டு வேதமுதலிய ஓதுவித்துவந்தனள். இவ்வாறிருக்க க்ஷாமத்தால் வருந்திய இருடிகள், கங்காசலம் புஜித்துச் சிறிதுநாளிருப்போமென்று எண்

ணிக் கங்கைக்கரைக்குச் சென்றனர். அவ்விடம் வேதமோதும் சரஸ்வதன் படனத்தைக் கேட்டுத் தவறென, சரஸ்வதன் நான் கூறுவது தவறன்றென்று பிரமனிடஞ் செல்லப் பிரமன் புல்லாரண்யம் வந்து அவ்விடமிருந்த அரசமரத்தைக் காட்டி நீங்கள் ஓதுவதில் தவறுளவானால் தவறென்றிற்கு மரமசையும், தவறிலாதிருக்கின் மரமசையாதென்ன இருடிகள் ஓதப்பலமுறை மரமசையைக் கண்டனர். சரஸ்வதனோத, மரமசையாதிருத்தல் கண்டு பாடத்தைத் திருத்தினர். அநேகபத்தரைக்காண்க. உரோமமுனியைக் காண்க. உரோமருஷி ஒருவர் இறந்தால் இவருக்கு ஒருகோண நிமிரும். இவரைக் ககோடருஷியின் குமரர் எனவும், தாய் உத்தாலகருக்ஷியின் குமரியெனவுங் கூறுவர். இவர் தந்தை, ஒரு புத்தனுடன் வாதிட்டு நீரில் மூழ்குஞ்சமயத்தில் தந்தைக்கு உதவிசெய்ததால் தந்தை களிப்புற்று இவரைச் சாமங்கநதியில் மூழ்குவித்துக் கோணலை நிமிர்த்தினர்.

அட்டசித்தி—அணிமா, மகிமா, கரிமா, இலகிமா, பிராப்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் என்பனவாம். அவற்றுள் அணிமா ஆன்மாவைப்போலாதல். மகிமா, மகத்தாதல். கரிமா—தன்னுடல் கண்டிப்பின்றுய்க் கண்டிப்புள்ளவற்றை யுருவவல்லனுதல். இலகிமா—இலகுத்துவமாதல். பிராப்தி—வேண்டுவன அடைதல். பிராகாமியம்—நிறையுள்ளாணுதல். ஈசத்துவம்—ஆட்சியுளனுதல். வசித்துவம்—தன் வசமாக்க வல்லவனுதல்.

அட்டத்திக்குப்பாலகர்—இந்திரன், அக்நி, யமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன்.

அவர்களின் உருவம். இந்திரன், ஐராவதமென்னும் யானைவாகன முடையவனுய்த் தங்கமயசரீரம் உற்றவனுய் கிரீடம் ஆயிரங்கண்கள் வச்ராயுதமுடையவனுயிருப்பன்.

அக்நி, ஏழு பிரிவினையுடைய சுவாலை, ஜபமாலை, கமண்டலம், சிவப்புவர்ணம், ஜ்வாலாமாலை, சத்தி, ஆயுதம், நாகாசனம் உடையவர்.

யமன், எருமைவாகனம், தண்டம், பயங்கரமானமுகம், கபாலம், பாசம், கறுத்தநிறம் உடையராயிருப்பர்.

நிருதி, ரக்தக்கண், பிணவாஹனம், நீலோத்பலநிறம், வாளேந்தியகை, ரக்தபானங்களையுடைய ராக்ஷஸசேனையுடையராயிருப்பர்.

வருணன், நாகபாசத்தைத் தரித்தவராயும், ரக்தப்பிரகாசம், சந்திரனையொத்தவெண்மை, மகராசனம் உடையவராயிருப்பர்.

வாயு, பெருத்தவுரு, பச்சைநிறம் அசையும் த்வஜம், பிராணதாரபூதம், மான் வாஹனம் உடையவராயிருப்பர்.

குபேரன், நரவாகனம், பெருமிதம், வளைந்தவுருவம், பொன்னிறம், கையிற் கதாயுதம் உடையவராயிருப்பர்.

ஈசானர், ருஷபாரூடம், மூவிலைச் சூலம், சர்பாபரணம், சரத்கால சந்திரவர்ணம், சந்திரமௌலி, முக்கண் உடையராயிருப்பர்.

அட்டதிக்கஜம்—ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், குமுதம், அஞ்சனம், புட்பதந்தம், சார்வபௌமம், சுப்பிரதீகம். இவற்றின் பெண்யானைகள், முறையே அப்பிரமை, கபிலை, பிங்களை, அனுபை, தாம்பிரபர்ணி, சுபதந்தி, அங்கனை, அஞ்சனாவதி.

அட்டமங்கலம்—1. கண்ணுடி, நிறைகுடம், கொடி, சாமரம், தோட்டி, முரசு, விளக்கு, இணைக்கயல். (புராணம்).

2. கண்ணுடி, பூர்ணகும்பம், ருஷபம், இரட்டை வெண்சாமரம், லக்ஷ்மியுரு, ஸ்வஸ்திகம், சங்கம், தீபம். இவற்றையுடையார், ஊர்வசி, மேனகை, ரம்பை, திலோத்தமை, சுமுகி, சுந்தரி, காமினி, காமவர்த்தினி என்பவர்களாம். (ஆகமம்).

அட்டமலம்—பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், காந்தருவம், ஆசுரம், இராக்கதம், பைசாசம். இவற்றின் விரிவை மணத்திற்காண்க.

அட்டமாநாகர்—அநந்தன், வாசுகி, தக்கன், கார்க்கோடகன், பதுமன், மகாபதுமன், சங்கபாலன், குளிகன்.

அட்டமூர்த்தம்—பிருதிவி முதலிய ஐந்து பூதங்களிலும் சூரியன், சந்திரன், ஆன்மா முதலிய இடங்களிலும் அந்தர்யாமியாகிய சிவமூர்த்தம். இவற்றின் அதிதேவதையர்—பவன், சர்வன், ஈசானன், பசுபதி, பீமன், உக்ரன், மகாதேவன், உருத்திரன். இவர்களின் தேவியர்—உஷை, சுகேசி, சிவா, சுவாகா, திசை, தீக்ஷை, ரோகணி, சுவர்ச்சலை. புத்திரர்—சுக்ரன், செவ்வாய், அநுமான், கந்தன், சுவர்க்கன், சந்தானன், புதன், சநேச்சரன். பிரமனுக்கு இவ்வுருக்கொண்டு சிருட்டித்தொழில் அறிவிக்கவந்த மூர்த்தங்களெனவுங் கூறுவர்.

அட்டவசுக்கள்—அனலன், அணிலன், ஆபத்தைவன், சோமன், தரன், துருவன், பிரத்தியூஷன், பிரபாசன் முதலியவர்கள். இவர்கள் பிரமன் புத்திரர்கள் எனவும், தக்ஷன் குமரிகளாகிய பதின்மரில் வசு என்பவருக்குப் பிறந்தவர்கள் எனவுங் கூறுவர். இவர்கள் வசிட்ட ஓமதேனுவைத் திருடி அவரால் மனிதப்பிறவிபெறச் சபிக்கப்பட்டுச் சந்தனுவின் தேவியாகிய கங்கையிடம் ஜனித்தனர். இவர்களுள் மிகுந்த குற்றவாளியாகிய பிரபாசன் மற்ற வசுக்களும் பிறந்து தாயால் கங்கையில் எறியப்பட்டதற்குப் பிறகு தான் பிறந்து அரசன் தன் பாரியைக் குழந்தையைக் கொல்லாதிருக்கவேண்ட வளர்ந்து பீஷ்மாச்சாரியாயினன். (பாரதம்).

அட்டவித்தியேசீவார்—இவர்கள் மாயைக்கு மேல் சுத்தவித்தைக்குக் கீழிருப்பவர்கள். அநந்தர், சூக்ஷ்மர், சிவோத்தமர், ஏகநேத்ரர், ஏகருத்ரர், திரிமூர்த்தி, ஸ்ரீகண்டர், சிகண்டி; இவர்களின் உரு, இவர்களுக்கு அஷ்டதிக்குப்பாலகர் எண்மரின் நிறம், ஒருமுகம், அஞ்சலிஅத்தம், முக்கண், சந்திரசடாமகுடம், சூலம், கண்ணுடியுடையவராயிருப்பர்.

அட்டாங்க இருதயம்—வாக்படரால் வடமொழியில் செய்யப்பட்ட வைத்தியநூல்.

அணிகலன்கள்—ஆண் அணிகளாவன—முடி, குண்டலம், வாகுவலயம், வீரகண்டை, அரைஞாண் முதலியன. பெண்களின் அணிகளாவன—கால்விரல் அணிகள், மகரவாய்மோதிரம், பீலி, கான்மோதிரம் முதலியன. காலணிகளாவன—பாதசாலம், சிலம்பு, பாடகம், சதங்கை, காற்சரி, பரியகம் முதலியன. தொடையில் அணி ஆபரணமாவது—குறங்குசெறி என்பது. அல்குலிடத்து அணிவது—விரிசிகை என்னும் அணி. தோளிடத்தணிவது—மாணிக்கவளை, முத்துவளை. கையணியாவது—சூடகமும், பொன்வளையும், நவமணிவளையும், சங்கவளையும், பவழவளையுமாம். கைவிரல் அணியாவது—நெறி, பலரத்தினங்கள் இழைத்தமோதிரங்கள். கழுத்தணிகளாவன—வீரசங்கிலி, நேர்ஞ்சங்கிலி, பொன்னூல், சவடி, சரப்பளி. காதில் அணிவன—கடிப்பிணை, வாளி, குழை முதலிய. தற்காலத்தவர் காலத்திற்கு இயைந்தபடி பலவகைப்படச் செய்து அணிவர். தலைக்கு அணி கலன்களாவன—சிதேவியார் எனும் பணி, வலம்புரிச்சங்கும், பூரப்பாளையும், தென்பல்லி, வடபல்லியும், புல்லகமும், சூளாமணி, பொன்னரிமாலை முதலியன. இடைக்கணி முதலிய இக்காலத்து அணிகள் ஒட்டியாணம் முதலியவாம். மூக்கிலும், காதிலும் இக்காலத்து அணியும் அணிகள் பலவுள அவற்றை அறிந்து தெரிக. பின்னும் ஆடவர் அணிவது—முடி, பதக்கம், தோளணி, குண்டலம், காதணி, குணுக்கு, தோடு, கங்கணம், கைவளை, சுட்டி, பட்டம், பாதகிண்கிணி, சதங்கை, சிலம்பு, காற்சரி, பாதசாலம், பாடகம், ஒசைசெய்தளை, கழல். பெண்களணியாவன—காஞ்சி, மேகலை, கலாபம், பருமம், விரிசிகை, அரைப்பட்டிகை, அரைஞாண், செவிமலர்ப்பூ, ஆழி, பூணூல், நூதலணி, தெய்வவுத்தி, தலைக்கோலம், தலைப்பாளை, கிம்புரி, பெருஞ்சுட்டு, சரப்பணி, மதாணி.

அணியியல்—ஒரு அணியிலக்கணம்.

அணிலன்—வசுக்களி லொருவன். பிரசாபதிக்குச் சுசனையிடம் பிறந்தவன். மனைவி சிவை. குமரர் புரோசநன், அவிக்ஷாதமதி.

அணிவகுப்பு—ஆனை-ய, தேர்-ஈ, குதிரை-ர, காலாள்-சூ இவை கொண்டது பதாதி. இந்தப் பதாதி (அஉ) கொண்டது ஒரு தண்டு. தண்டுத்தொகை தேர்-கசசு, யானை-அஉய, குதிரை-அதஉர, காலாள்-அஉத இவ்வகையான தண்டு (ர) கொண்டது ஒரு அக்குரோணி. இன்னும் அக்குரோணிக்கு தேர்-உசதசுர, குதிரை-அஉயத, ஆனை-அஉத, காலாள்-அஅலகூம் என்றும் கூறுவர். பின்னும் யானை (உரு) ஒரு அக்குரோணி எனவும், குதிரை (அரு) ஒரு மொத்தம் எனவும் கூறுவர். பின்னெருவகை க-யானை, ஈ-குதிரை, க-ரதம், ரு-காலாள்கொண்டது ஒரு பத்தி. இந்தப்பத்தி மூன்றுகொண்டது சேனைமுகம். சேனைமுகம் மூன்று கொண்டது குமுதம். குமுதம் மூன்று கொண்டதுகணம். கணம் மூன்றுகொண்டது வாகினி. வாகினி மூன்றுகொண்டது பிரளயம். பிரளயம் மூன்றுகொண்டது சமுத்திரம். சமுத்திரம் மூன்று கொண்டது அதீகினி. அதீகினி பத்து கொண்டது அகேஷாகினி எனப்படும். அக்குரோணிக்கு தேர்-உகஅஏ, யானை-உகஅஏ, குதிரை-கூருசுகஏ, காலாள்-கஏகூருஏ எனவுங் கூறுவர். பின்னும் இச்சேனையை நிறுத்தும் வகை தண்டம், போகம், மண்டலம் என மூவகை எனவும், தண்டம் சேனையைக் குறுக்காக

நிறுத்துதல் எனவும், அவற்றின் பிரிவு (கஎ) வகை எனவும், போகம் சதுர் அங்கங்களையும் ஒன்றின்பின் ஒன்று நிறுத்துகை எனவும், அவற்றின் பேதம் (ஙி) எனவும், மண்டலம் வட்டமாக சர்ப்பசரீரம்போல் நிறுத்துகை எனவும், அவற்றின்பேதம் ஸர்வதோபத்ரம் முதலிய துர்ச்சயபேதங்கள் எனவும்கூறுப. இவற்றின் விரிவை அவ்விலக்கணம் சொன்ன நூல்களுள் பரக்கக்காண்க. பின்னொரு விதம் சமுத்திரம் (ஙூ) கொண்டது சங்கம். சங்கம் (ஙூ) கொண்டது அநீகம். அநீகம் மூன்றுகொண்டது அக்குரோணி எனவும், அந்த அக்குரோணி (அ) கொண்டது ஏகம். ஏகம் (அ) கொண்டது கோடி. கோடி எட்டுகொண்டது மகாசங்கம். மகாசங்கம் எட்டுகொண்டது விந்தம். விந்தம் எட்டுகொண்டது குமுதம். குமுதம் எட்டுகொண்டது பதுமம். பதுமம் எட்டுகொண்டது நாடு. நாடு எட்டுகொண்டது சமுத்திரம். சமுத்திரம் எட்டுகொண்டது வெள்ளம். இவ்வகைப்பத்திகொண்ட சேனைகளை வியூகமாக வகுக்கவேண்டியது. அந்த வியூகம் பலவகைப்படும் அவற்றுள் சிலவருமாறு தெண்டவியூகம், சகடவியூகம், வராகவியூகம், மச்சவியூகம், சூசிகாவியூகம், காருடவியூகம். அவற்றுள்:

தெண்டவியூகமாவது முன்னே சேனைத்தலைவனும், நடுவில் அரசனும், பின் சேனைபதியும், இருபுறமும் யானை, குதிரைகளும் இதற்கப்புறம் காலாட்களும் இருப்பது.

சகடவியூகமாவது முன்னே கொஞ்சஞ் சேனையும் பின்னுல் அதிக சேனையுமாய் இருப்பது.

வராக வியூகமாவது முன்னும் பின்னும் சொற்ப சேனைகளும் இடையில் பெருஞ் சேனைகளைக் கொண்டிருப்பது.

மச்சவியூகம் சிற்றெறும்பின் ஒழுங்குபோல்வது.

காருடவியூகம் கருடனை ஒப்பது.

சூசிகாவியூகம் சூசியையொப்பது. தெண்டவியூகத்தால் நாற்புறத்தும் சண்டை நேரிடுகையிலும், சகட வியூகத்தால் பின்னுல் பயம் உண்டாகும்போதும், வராகவியூகம், காருடவியூகம் இவற்றுல் இருபக்கத்திலும் பயமுண்டாகும்போதும், மச்சவியூகத்தால் முன்னும் பின்னும் பயமுண்டாகும்போதும், சூசிகாவியூகத்தால் முன்னே பயமுண்டாகும் போதும் எதிர்க்கவேண்டும்.

அணு—1. யயாதி குமாரில் ஒருவன்.
2. (ய) குருவசன் குமான்.
3. கபோதலோமன் குமான்.

அணுகன்—1. விப்பிரசன் குமரன். இவன் பாரி கீர்த்திமதி. இவன் சுகர் குமரியாகிய கிருத்தியிடத்தில் பிரமதத்தனைப் பெற்றான்.
2. அநாயுவுக்கு ஒரு பெயர்.

அண்டகோசலக்ஷணம்—இவ்வண்டமானது, நூறுகோடி யோசனையுயரமும், நூறுகோடி யோசனை பரப்பும் உள்ளதாம். இவ்வகை ஆயிரகோடி அண்டங்களுண்டு. இந்தத் தூலப்பிரதிவியில் ஒரு அண்டலக்ஷணமாவது, ஒரு அண்டத்தின் கனம் ஒருகோடி யோசனை, இது, மந்தமாய்ப் பொன்னிறமான வர்ணமுடைய தாய்ச் சுற்றும் அற்புதயோசனை படுவான தூலமுடையதாய் (க00) கோடி யோசனை யுயரமும் மகமேருவிற்கு மகமேரு கூடச்சுற்றும் (க00) கோடி யோசனை பரப்புமாயிருக்கிறது. இப்பிரமாண்டத்தைப் பிரமதேவன் கொப்பரையாகாரமாய் இரண்டு சிப்பிகள்செய்து தானதிற் புகுந்து நடுவாக விருந்துகொண்டு கரண்டகம்போலக் கீழ்மேல் சிப்பியை யமிழ்த்தியதிற் புவனாரஸனைகள் செய்கையினுலே இதற்கு பிரமாண்டமென்று பெயருண்டாயிற்று. இப்பிரமாண்டத்தைச்சுற்றி வாரி பூரிதமாயிருக்கும். இந்த வாரியில் திவ்ய சிங்காதனத்திலிருந்துகொண்டுஜலஸ்தம்பமாய் விளங்குவது ஆதாரசத்தி. இது சர்வசோபித சர்வாயுதத்துடன் ஹிரண்மயச்வரூபமாயிருக்கும். இச்சத்தி யீச்வரத்யானமாயிருக்கும். இச்சத்தியின் சிரத்தில் இரண்மய கமலம்போல் (க00) கோடி யோசனை அகலமாய்ச் சுவர்ணமயமான கூர்மம்இருக்கும். இந்தக் கூர்மத்தின் முதுகில் அஷ்டதிக்கிலும் அஷ்ட கஜங்களிருக்கும். இவற்றின் நடுவே எட்டுத்திக்கிலும் எட்டுநாகங்களிருக்கும். இந்தநாகங்கள் (ஙூ0,000) யோசனை அகலமான (க000) சிரசுகளுடன் பிடரியை வளைத்துப் படங்களால் (அ) திக்குகளையும் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும். மேற்சொன்ன கூர்மத்தின் நடுமுதுகில் மகாசேஷனிருக்கும். இச்சேஷன் படமீதில் கோடியோசனை கனமுள்ள சர்வாதாரமான சுவர்ணமயபூமியிருக்கும். இக்கடாகபூமியின் புறத்தில் துவாரவாசற் காவலாளராய் (க00) ருத்திராரிப்பர். இந்தக் கடாகத்தினுள்ளில் இந்திராதி தேவர்களுடன் பத்துத்திக்கினும்

(க0) ருத்திரர் இருப்பர். அவர்க்கு மத்தியில் நாயகராய்க் காலாக்னிருத்ரர் தம் காலாக்னிருத்ர புவனத்திலிருப்பர். இவர்கள் புவனம் ஐந்துகோடி யோசனை அகலமும் ஒருகோடி யோசனை உயரமுமாயிருக்கும். இப்புவனத்தின் புகை (கு) கோடி யோசனை. இப்புகையின் மேல் யமன் ஆக்ஞையால் (கூ0) லக்ஷம் யோசனை வெளிக்குமேல் (ஙூ) பட்டணங்களுண்டு. அவற்றின்மேல் (உஅ) இராஜ நரகங்களாய் ஒவ்வொன்றை ஒவ்வொருகோடி நரகம்தற்சூழ (உஅ) கோடி நரகங்களிருக்கும். இந்த நரகங்களின்மேல் (ஙூ0,000) யோசனை வெளியுண்டு. இதன்மேல் (கூ) லக்ஷம் யோசனை பூமியுண்டு. இதற்கு மேற்புறம் (சஅ) லக்ஷம் யோசனை சுவர்ணபூமியிருக்கும். மற்ற (சஅ) லக்ஷம் யோசனை கிழக்குத் திசையிற் பொன்மயமாயும் இருப்புமயமாயும் பூமியிருக்கும். இந்த (கூ) லக்ஷத்திற்கும் முன்சொன்ன நரகங்களுக்கும் அதிபதியான யமனுக்கும் கூஷ்மாண்டீ தலைவராயிருப்பர். இவரிருக்கும் புவனம் கூஷ்மாண்டபுவனம் எனப்படும். இந்தக் கூஷ்மாண்டத்தின்மேல் பல்லாயிரம் உயரமாய் ஒவ்வொன்று (க0,000) யோசனை உயரமும் (உ0,000) யோசனை அகலமுமாய் ஏழுபாதாளங்கள் (எ0,000) யோசனை கூடியதாயிருக்கும். அப்பாதாளங்களாவன :—மகாதல, ரசாதல, தராதல,சுதல,நிதல,விதல, அதலம் என்பவை. இவை முறையே பொன், வெள்ளி, செம்பு, வெண்கலம், இரும்பு, மணல், மண் ஆனவையாம். இவ்வேழிற்கும் பலன் முதலிய ஏழு அரசர்களிருப்பர். இவை ஒவ்வொன்றிலும் மூன்று பாகமாய்த் தயித்தியர், புஜங்கர், ராக்ஷதர் இருப்பர். இந்தப் பாதாளத்தில் (அ) லக்ஷம் கன்னியர் இருப்பர். இவர்களுடைய தேககாந்தியால் அப்பாதளங்கள் சூரிய வொளியிலாது பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும். இப்பாதளங்களின் மேல் (உ) கோடி (அஅ) லக்ஷம்யோசனைகளுக்குமேல்மூன்சொன்னஏழுபாதாளங்களுக்குந் தலைவராய் ஆடகேசுர புவனத்தில் ஆடகேசுரர் இருப்பர். இதன்மேல் பூமி ஒருகோடியோசனை உயரம்; அதற்கு மேல் பூலோகம் இருக்கும். இனி பூலோகத்தின் அளவாவது:

மத்யவுலக வர்ணனை

இந்தப் பூலோகம் எவ்வளவு அகலமென்னின் (க00) கோடி யோசனையாயிருக்கும். மக்கட்கு நாபிநடுவானதற்போல இந்தப் பூமிக்கு நடுவே மகம்மேரு நிற்கும். அம்மகம்மேருவானது முற்கூறிய பாதாளத்திற்கு மேலாய் ஏழு சமுத்திரங்களாலும் சூழப்பட்ட பூமியினடுவே பொருந்திப் பூமிக்குக் கீழ்ப்பதினாயிரம் யோசனையளவு புதைந்து பூமிக்கு மேல் (அச,000) யோசனை உயரமாயிருக்கும். அதன் அடி விரிவு (ககூ,000) யோசனை, அதன் நுனிவிரிவு (ஙூஉ,000) யோசனை, இது தாமரைக்காய் போல் அடி சிறுத்தும் தலைவிரிந்து மிருக்கும். அதன் புடையில் ஒன்றுக்கொன்று விரிவு அதிகமாய் மூன்று மேகலைகள் பொருந்தும். மேருவினடியில் அந்தராளம் (உடூ,000) யோசனை உயரம். அதற்கு மேல் முதன்மேகலையினுயரம் (ஙூ,000) யோசனை. அதன் புடைவிரிவு (க0,000) யோசனை. அதன் மேலிரண்டாம் அந்தராளம் (உடூ,000) யோசனையுயரம். அதன்மேலிரண்டாம்மேகலை (ஙூ,000) யோசனை உயரம். அதன் புடைவிரிவு (கச,000). அதற்குமேல் மூன்றாம் அந்தராளம் (உடூ,000) யோசனை உயரம். அதற்குமேல் மூன்றாமேகலை உயரம் (ஙூ,000) யோசனை. அதன் புடைவிரிவு (கஅ,000) யோசனை. ஆக மேகலை மூன்றுக்கும் அந்தராளம் மூன்றுக்கும் உயரம் (அச,000) யோசனை உயரம். இதில் ஆயிரம் கொடுமுடிகளுண்டு. ஒவ்வொன்றிலும் தேவகணங்கள் வசிப்பர். இம்மேருவின் மேற்கங்கணத்தில் இந்திரனுக்கு அமராவதியும், அக்நிக்குத் தேஜோவதியும்,யமனுக்குச் சம்யமனியும், நிருதிக்கு ரக்ஷோவதியும், வருணனுக்குச் சுத்தவதியும், வாயுவிற்குக் கந்தவதியும், குபேரனுக்கு மகோதயபுரியும், ஈசானனுக்கு கைலையும் இருக்கும். இப்பட்டணங்களைச் சூழ அநேக பட்டணங்களுமிருக்கும். நடுக்கங்கணத்தில் சிவபிரான் தேவருஷி கணங்களுடன் சூழக் கொலுவிருப்பர். கீழ்க்கங்கணத்தில் கந்தருவரிருப்பர். மேருவிற்கு அடிவாரத்தில் கிலகபர்வதங்களுண்டு. இதற்குக் கிழக்கில் மந்தரகிரி, தெற்கில் கந்தமாதனம், மேற்கில் விபுலகிரி, வடக்கில் சுபார்சுவகிரியுமுண்டு. மேற்கூறிய நான்கு மலைகளுக்கும் இடையில் நான்கு விருக்ஷங்களுண்டு. அவை முறையே கதம்பம், சம்பு, வடம், அச்வத்தம்; சம்பு விருக்ஷத்தின் கனியிலுண்டாம் ரஸத்தினால் சம்புநதி பெருகி யோடுகிறது. கிழ

க்கிலுள்ள மந்தரகிரியில் நந்திநதி பிறக்கும், கந்தமாதனத்தில் பத்திரைநதி பிறக்கும், விபுலகிரி மூலத்தில் சுரதிநதி பிறக்கும், சுபார்சுவகிரியிற் சுமனோநதியும் பிறக்கும். மேற்கூறிய கிரிகளுக்கிடையே சித்தாந்த சாருகுந்தம், திரிகூடம், வைரேய்யம், சங்ககூடம் முதலிய அநேக பர்வதங்களுண்டு. மேருவைச் சுற்றிலும் நவகண்டமிருக்கும்; அவை இளாவிருத முதலியன.

இளாவிருத கண்டமாவது, நீலநிஷாத மால்ய வந்த கந்தமாதன கிரிகளுக் கிடையில் (கூ,000) யோசனை அகலமுள்ளதாய் அநேக குலபர்வதங்களும், நதிகளும் பெருகிப் பல பட்டணங்களுட னிருக்கும். இதில் தேவகாந்தருவர் வசிப்பர்.

பத்ராசிவ வருஷகண்டமாவது, மேருவுக்குக் கிழக்காக (க,000) யோசனைக் கப்பாலிருக்கிற மால்யவந்தமாகிற சீமாகிரிமுதல் கிழக்குலவணசமுத்திரமட்டாய்ச் சந்திரகாந்தவர்ணமாயிருக்கும். இதில் அநேக பர்வதங்களும், மகாநதிகளும், பூஞ்சோலைகளும், தடாகாதிகளுமுண்டு. இதில் சந்திரகாந்த மயமான ஜனங்கள் (க0,000)ஆயு ஆயுளுடையராயிருப்பர்.

கேதுமால்ய வருஷகண்டமாவது, மேருவிற்கு மேற்கில் (கூ,000) யோசனைக்கு அப்பாலிருக்கிற கந்தமாதன பருவதமுதல் மேற்கு லவணசமுத்திரமட்டாகப் பொன்னிறமுள்ள பூமியாய் (கூ,உ00) யோசனை யுள்ளதாயிருக்கும். இதில் அநேக குலபர்வதங்களும், மகாநதிகளும், பல புரங்களும், வாவிகளும், நந்தனவனங்களுமுண்டு. இதில் பொன்னிறமான ஜனங்கள் பலாப்பழரஸமுண்டு (க0,000)ஆயு ஜீவித்திருப்பர்.

ரம்யகவருஷகண்டமாவது, மேருவிற்கு வடக்கு (கூ,000) யோசனைக்கு அப்பாலிருக்கிற நீலச்வேதகிரிகளிரண்டற்கு நடுவே கிழக்கு மேற்குச் சமுத்திரமட்டாக இருக்கும். இதில் அநேக குலபர்வதங்களும், நதிகளும், நந்தனவனங்களும், மடிக்களும் உண்டு. இது நீலவர்ணமான பூமி. இதிலுள்ள சனங்கள் நீலாஞ்சனகாந்தியுடன் கருப்பஞ்சாறுண்டு (கஉ,000)ஆயு ஜீவித்திருப்பர்.

ஹிரண்யவருஷகண்டமாவது, சுவேத சிருங்கமாகிற சீமாகிரியிரண்டிற்கு நடுவே (கூ,000) யோசனை விஸ்தாரமாய் வெண்ணிறமுள்ள பூமியாயிருக்கும். இதில் அநேக குலபர்வதங்களும், மகாநதிகளும் நந்தனவனங்களும், தடாகாதிகளும் உண்டு. இதிலுள்ளவர்கள் சந்திரகிரணம்போல லாகுள விருக்ஷபழம் புசித்து (கஉ,000)ஆயு ஆயுளுடையராயிருப்பர்.

தருவருஷகண்டமாவது, சிருங்கிகிரி முதலாக லவணசமுத்திரமீறுக (கூ,000) யோசனை விரிவுற்றதாய்க் கற்ருழைப்பூ வர்ணமாயிருக்கும். இதில் அநேக குல பர்வதங்களும், நதிகளும், சோலைகளும், தடாகங்களும் உண்டு. ஜனங்கள் கொசும்பைப்பூ வர்ணமாய் நாவற்பழம் புசித்து (கூ,உ00)ஆயு ஜீவித்திருப்பர்.

அரிவருஷகண்டமாவது, மேருவின் பிரதேசத்தில் நிஷத ஏமகூட மென்கிற இரண்டு கிரிகளுக்குப் புறத்தில் (கூ,000) யோசனை அகலத்தில் வெள்ளிமயமான பூமியாய்க் கிழக்கு, மேற்கு லவணசமுத்திர பரியந்தம் சத்தகுல பர்வதங்களையும், மகாநதிகளையும், நந்தனவனம் தடமுதலியவைகளைக்கொண்டு விளங்கும். இதிலுள்ளார் வெண்மயமாய்க் கரும்புரஸம் உண்டு (க,உ00)ஆயு ஜீவித்திருப்பர்.

கிம்புருஷவருஷகண்டமாவது, ஏமகூட ஏழசைலங்களுக்கு நடுவில் (கூ,000) யோசனை விரிவாய்ப் பொன்மயமான பூமியாய்க் கிழக்கு மேற்கு லவணசமுத்திரமளவும் அநேக குலபர்வதங்களுடனும், மகாநதிகளுடனும் கூடியிருக்கும். இதில் பொன்வர்ணமான ஜனங்கள் (க,000)ஆயு ஜீவித்திருப்பர்.

பாரதவருஷகண்டமாவது, ஹேமசயிலத்திற்குமேல் கிழக்கு மேற்குச் சயில பரியந்தம் (கூ,000) யோசனை நாணுவர்ண பூமியாய் ஏறிட்ட வில்லைப்போலிருக்கும். இது வெகு கண்டங்களாயிருக்கும். இதை அநேக ராஜாக்கள் அரசாண்டிருந்தனர். அவர்களில் சகரசக்ரவர்த்தியின் குமாரால் தோண்டப்பட்ட பூமியில் கடல் வந்து பாய முழுனினைவைபோக கரைகளால் தீவுகள்உண்டாயின. அவை: இந்திரத்தீவு, குசத்தீவு, தாம்பிரத்தீவு, கபஸ்திமத்தீவு, சௌமியத்தீவு, கந்தத்தீவு, வாருணத்தீவு முதலியவாம். ஒவ்வொன்றும் (க,000) யோசனை அகலமுள்ளது. இவற்றில் மிலேச்சாதியர் வசிப்பர். இதில் மிகுந்த ஆயிரம் யோசனை பூமி இமயபர்வதபர்யந்தமாய்க் கன்னிகாதீபமென்று பெயராய்ப் பிராமணாதியர் வசிக்குமிடமாம். இதில் இமசேது மத்யப்ரதேசம் (ஏ00) யோசனை பரதகண்டமாம். அதில் மஹேந்திர, மலய, சம்சிய, மந்த, விருக்ஷநந்த, விந்திய, பார்யாத்ர

மென்கிற சத்தகுலபர்வதங்களுண்டு. அவற்றிற்பிறக்கும் நதிகளாவனமகேந்திரகிரியில் திரிசரம், புஷ்பகுலம் (உ); மாலயகிரியில் கிருதமாலினி, தாம்பிரபர்ணி (உ); சம்சயகிரியில் கோதாவரி, பீமரதி, கிருஷ்ணவேணி (ஈ); விருக்ஷநந்த பருவதத்தில் தாபி, பயோஷ்ணி (உ); விந்தியகிரியில் நர்மதை, சுரசம் (உ); பாரியாத்ரகிரியில் வேதி, சயது (உ); ஹேமவந்தகிரியில் சதத்ரு, சந்திரபாகை (உ) பின்னும் கங்கையே முதலாக அநேகபுண்ய நதிகளும் ஸுசைலமுதல் சேது ஈறுன கேஷத்ரங்களும், அங்கம், வங்கம் முதலிய (நிசு) தேசங்களும் இதில் இருக்கின்றன. இதிலுள்ளார் உழவாதி கிரியைகள் செய்து அற்பவாழ்நாளுள்ளவராய்த் துக்கிகளாய்ச் சுவர்க்கநரகம் அனுபவித்து நானு ஜீவர்களாய்ப் பிறப்பர். இப்படிச் சொல்லப்பட்ட நவகண்டமும் கூட லக்ஷம் யோசனை அகலமாய் மனோரம்யமா யிருக்கும். இதற்குச் சம்புத்தீவு என்று பெயர். இந்தச் சம்புத்தீவை வளைந்துகொண்டு லவணசமுத்திரம் லக்ஷம் யோசனை விசாலமா யிருக்கும். இச்சமுத்திரம் அநேகசலசரங்கள் முத்து, பவள முதலிய மணிகளுக்குப் பிறப்பிடமாய் அதிகோஷமா யிருக்கும். இந்தலவணவாரியைவளைந்து கொண்டு சுப்ரவர்ணபூமியாய்ச் சாகத்தீபம் (உ) லக்ஷம் யோசனையா யிருக்கும். இதில் (எ) கண்டங்கள், (எ) மலைகள், (எ) நதிகள் உண்டு. இதிலுள்ள ஜனங்கள் (ஈ) தாளப் பிரமாணமாய் (க,உ00)ஸ்ரீ ஆயுளுடையரா யிருப்பர். இந்தச் சாகத்தீவை வளைந்திருக்கிற பாற்கடலல் (உ) லக்ஷம் யோசனை அகலமா யிருக்கும். இதில் விஷ்ணு சேஷசாயியாய்ப் பள்ளிகொண்டிருப்பர். இந்தப்பாற்கடலை வளைந்துகொண்டு நீலவர்ணபூமியாய்க் குசத்தீவு (ச) லக்ஷம் யோசனை யகலமாயிருக்கும். இது எழுபங்காய் எழுகிரி, நதிமுதலிய கொண்டிருக்கும். இதிலுள்ள ஜனங்கள் ஒரு தாளப்பிரமாணம் உயரமாய்க் கற்பகவிருக்ஷபலஹாரத்தாலே (உ0,000)ஸ்ரீ ஜீவித்திருப்பர். இந்தக் குசத்தீவைச் சூழ்ந்த தயிர்க்கடல் (ச) லக்ஷம் யோசனை வளைந்துகொண்டிருக்கும். இதைச் சூழ (அ) லக்ஷம் யோசனை விசாலமாய்க் கபிலவர்ண பூமியாய்க் கிரவுஞ்சத்தீவிருக்கும். இத்தீவு எழுபாகமாய் எழுகிரிகள், நதிகள், சோலைகள் கொண்டிருக்கும். இதிலுள்ள ஜனங்கள் (ஈ) தாளப் பிரமாணமாய்க் கற்பகவிருக்ஷபல ஹாரமுள்ளவர்களாய் (உ0,000)ஸ்ரீ ஜீவித்திருப்பார். இந்தக் கிரவுஞ்சத்தீவை வளைய நெய்க்கடல் (அ) லக்ஷம் யோசனை விரிவுள்ளதாயிருக்கும். இதைச்சூழச் செந்நிறமுள்ளபூமியாய் (கசு) லக்ஷம் யோசனை விசாலமாய்ச் சான்மலித்தீவிருக்கும். இது ஏழுபாகமாய் ஏழுகிரி, ஏழுநதிகள், சோலைகள் முதலிய கொண்டிருக்கும். இதிலுள்ள ஜனங்கள் (ஈ) தாளப்பிரமாணமாய்க் கற்பகவிருக்ஷபல ஹாரத்தாலே (உ0,000)ஸ்ரீ ஜீவித்திருப்பார். இந்தச் சான்மலித்தீவை வளைய இக்ஷுரஸஸமுத்திரம் (கருப்பஞ்சாற்றுக் கடல்), (கசு) லக்ஷம் யோசனை விசாலமாய் வளைந்திருக்கும். இந்தச்சமுத்திரத்தைச் சூழ இரத்தவர்ண பூமியான கோமேதகத்தீவு (ஈஉ) லக்ஷம் யோசனையாய் வளைந்திருக்கும். இது ஏழுபாகமாய் ஏழுமலை, நதி முதலியவைகள் நிரம்பப் பெற்றிருக்கும். இதிலுள்ள ஜனங்கள் (ஈ) தாளப்பிரமாணமாய்க் கற்பக விருக்ஷ பல ஹாராதிகளாலே (உ0,000)ஸ்ரீ ஜீவித்திருப்பர். இதைச் சூழச் சுராசமுத்திரம் (ஈஉ) லக்ஷம் யோசனையாய் வளைந்திருக்கும். இந்தச் சுராசமுத்திரத்தைச் சூழத் தவளவர்ண பூமியான புஷ்கரத்தீவு (சுச) லக்ஷம் யோசனையா யிருக்கும். இது இரண்டு பாகமாயிருக்கும். இதனிடையில் சோத்ர பர்வதமிருக்கும். இதில் குலபர்வதங்களும்,மகாநதிகளும் இருக்கும். இதிலுள்ள ஜனங்கள் (ஈ) தாளப் பிரமாணமாய் (உ0,000)ஸ்ரீ ஜீவித்திருப்பர்.இந்தப்புஷ்கரத்தீவை வளைந்துகொண்டு சுத்தோதகசமுத்திரம் (சுச) லக்ஷம் யோசனை விசாலமா யிருக்கும். இது சமஸ்தமேகங்களுக்கும் ஜலத்தைக் கொடுத்து லோகோபகாரமா யிருக்கும். இச்சுத்த ஜலக்கடலை வளைந்துகொண்டு இரண்மயபூமி (க0) கோடி யோசனை விரிந்திருக்கும். இதிற் சனங்களில்லை. இதை வளைந்துகொண்டு சரசந்ததிக்கு ஆஸ்பதமாய்ச் சூரியனது ரதசக்ரத்திற்கு ஸ்தலமாயிருக்கிற லோகாலோக சக்கிரமென்கிற சக்ரவாளகிரி இருக்கும். இதன் தென்பாகத்தில் சூரியப்பிரகாசமுண்டாய் உத்தர பாகத்தில் சூர்யப்பிரகாச மில்லாமல் இருளாய் இரண்மயபூமி வளைந்துகொண்டு (க0,000) யோசனை விசாலமும் (நு 0,0000 யோசனை உயரமுமா யிருக்கும். இந்தச் சக்ரவாளத்தைச் சூழ ஒரு கோடியே யிரு

பத்தேழு லக்ஷம் விரிவாய்ப் பெரும் புறக் கடல் இருக்கும். இதை வளையப் பேரந்த காரமாய் வெகு இருள் (ஈடு) கோடியும் (கசு) லக்ஷத்து (சo,ooo) யோசனை விரி வாயிருக்கும். இதில் நிசாசரர் வசிப்பர். இந்தக் கடலில் தக்ஷிணவர்த்த சங்ககிரி யுண்டு. இக்கடலினடுவுள் பர்வதாகார மான ஆமையொன்று பிரகாசமா யிருக் கும். இதற்கப்பால் பிரமாண்ட கடாகாந்த பரியந்தமாயி ருக்கிற வெளி, கோடி யோசனை விசாலமாயிருக்கும். இது மத்ய பூமி லக்ஷணம்.

ஊர்த்வலோக வர்ணனை.

மத்யபூமி யகல நூறுகோடிக்கு மேரு நடுவாகையால் மேருவைச்சுற்றி (ஙூo) கோடியாம். மேருவைச்சுற்றி நான்கு திக்கிலும் (க00) கோடி யோசனை யக லம். இனி ஊர்த்வ லோகமாவது பூமி முதல் துருவமண்டல மந்தமாக (கடு) லக்ஷம் யோசனை புவலோகம். இந்தப் புவலோகத்தில் வாயுவாதாரமாய்ச் சம ஸ்த மேகங்களும் ஒன்றின்மே லொன் றாய் இருக்கும். முதலில் தத்துவாயுவி லுண்டான அசுண்டவாயு பூமியில் வியா பித்துச் சீவர்களுக்குத் தீபஞ்தகளையும், இராக்ஷதர் பக்ஷிமுதலியோர்க்குக்கமனதா ரமாயும் இருக்கும். இதிலுண்டான பி ரசேதனென்கிற வாயு, அக்கினியை யெழுப்பிச் சுழல்காற்றாய் வடவையை நிலத்திருக்கச் செய்யும். இதன்மேல் (க00) யோசனை யளவாயிருக்கிற ரெசனி என்கிற வாயு மூகமென்கிற மேகத்தைச் சுத்தோதகக் கடலுக்காயினும், லவண சமுத்திரத்திற்காயினும், கொண்டுபோய் முழுகச்செய்து அதில் மொண்ட நீரைப் பூமிக்குமேல் (கடு0) யோசனை மட்டாக எழுப்பி மழையாகப் பெய்விக்கும். பின் னும் முன்சொன்ன (கடு0) யோசனைக்கு மேலாக (க00) யோசனை உயரத்தில் ரெசனியென்கிற வாயு சத்துவகம் என் கிற மேகத்தால் மழை பொழிவித்து தவளை, மீன்முதலிய ஜலசரங்களைச் சாகச் செய்யும். இதன்மேல் (ஙூo) யோசனை யுயரத்தில் மோகமென்கிற வாயு, கௌஷ மென்கிற மேகத்தால் அதிமழை வருஷி த்து ஜனங்களுக்குத் துக்கத்தை யுண் டாக்கும். இதன்மேல் (ஙூo) யோசனை உயரத்தில் அமோகமென்கிற வாயு மாருக மென்கிற மேகத்தால், மழைபெய்வித்துப் பூமியிலிருக்கிற பிராணிகளுக்கு மரண த்தை யுண்டாக்கும். இதன்மேல் (ஙூo) யோசனை உயரத்தில் வச்சாங்க னென்கிற வாயு பலகாம்ய மென்கிற மேகத்தால் மழை பொழிவித்து விருக்ஷங்களைத் தளிர்க்கப் பூக்கக் காய்க்கச் செய்யும். இதன் மேல் (ஙூo) யோசனை உயரத்தில் வைத் துதிய மென்கிறவாயு அப்பெயருள்ள மேகத்தால் பூமியை அதிர்ச்செய்யும். இத ற்கு (ஙூo) யோசனைகளுக்குமேல் ரைவக மென்கிற வாயு விருஷ்டிவக மென்கிற மேகத்தால் மனுஷருக்குப் புஷ்டியை யுண்டாக்கும். இதற்குமேல் (ஙூo) யோசனைக்கு அப்பால் சம்வர்த்த னென் கிற வாயு குரோதமென்கிற மேகத்தால் பூமியில் ரோகங்களை யுண்டாக்கும். இதன் மேல் மோகனென்கிற வாயுவாதாரலோக த்தில் ததை, விஷ்ண, காளிக, வீமரூபிணி முதலான பிசாசசத்திகள் பூலோகத்தில் பிள்ளைகளை விகாரஞ்செய்து கொண் டிருப்பர். பின்னும் இதன்மேல் அமோக வாயு ஆதாரமான பட்டணத்தில் (ஈo,ooo) விநாயகர்கள் பூமியில் துர்மார் க்கர் செய்யும் பூசையேற்றிருப்பர். இதன் மேல் வச்சிரகம்ப வாயு வாதாரமான லோகத்தில் பலவீர தேவதைகள் பூலோ கத்தில் ஸ்மசானபூத வேதாளாச்ரயிக ளாய் வீரர்பொருட்டு நாட்டியிருக்கிற கற்சிலைகளி லிருந்து பூசைகொள்வர். இதன்மேல் வைத்துதி என்கிற வாயு வாதாரபட்டணத்தில் வீரசுவர்க்கமடைந் தவர்க ளிருப்பர். இதன்மேல் ரைவத னென்கிற வாயு வாதாரமான மேகாச்ரய பட்டணத்தில் சித்தரிருப்பர். இதன்மேல் சசம்வர்த்தவாயு ஆதாரமான மேகாச்ரய பட்டணத்தில் வித்யாதரரிருப்பர். இதன் மேல் விதுர்த்தகவாயு ஆதாரமான மேகா ச்ரயபட்டணத்திலும் வித்யாதரரிருப்பர். இதற்குமேல் (க00) யோசனை தசவாயு வாதாரமான மேகாச்ரய மிருக்கும். இதில் காந்தருவராதிய ரிருப்பர். இதன்மேல் (க0,ooo) யோசனையில் சத்தமாதாக்கள் யோகினிக ளிருப்பர். இதன்மேல் கண தேவ ரிருப்பர். இதன்மேல் (க0,ooo) யோசனையில் இந்திரனது ஐராவதமுத லிய விருக்கும். இதன்மேல் (க0,ooo) யோசனையில் கருடன் வசிப்பன். இதன் மேல் (க0,ooo) யோசனையில் தேவகங்கா சலம் (க0) லக்ஷம் யோசனை விரிவாயிரு ந்து பாபக்ஷயம் பண்ணும். இதன்மேல் (க0,ooo) யோசனையில் பிரமதகணங்க ளிருக்கும். இதன்மேல் (க0,ooo) யோச னையில் தக்ஷப்பிரசாபதி யிருப்பர். இதன் மேல் (க0,ooo) யோசனையில் ஒருவாயு, மேகங்களுக்கு விமானஸ்தானமா யிருக்

கும். இதன்மேல் சூரியன் புவலோக மிருக்கும். இது பூமிக்கு லக்ஷம் யோசனை களுக்குமேலே யிருக்கும். இதிற் சூரியன், தனது தடிநி, வாலநி, தூமு, மரீசி, ஜ்வாலினி; ருசி, சுஷும்நாணை, போக்தா, விஸ்வா, போதினி, தாரிணி, க்ஷமா முதலிய (கஉ) கலைகளுடன் ஹேமகிரணம் (ஙஙங), உஷ்ணகிரணம் (ஙஙஙு), வருஷகிரணம் (ஙஙஙூ), பீஜப்ரமதாங்குரமான அமிர்தகிரணம் (க) இப்படி (க,000) கிரணங்களோடும் (ஙங) ஆயிரம் யோசனை உயரமும், (உஎ,000) அகலமும், மண்டலமுங் கூடி (கஙசு,000) யோசனை விசாலமுள்ள இடம் பெற்றிருப்பன். இதன் மேலிரண்டு லக்ஷம் யோசனைக்கு அப்பால் சந்திரலோக மிருக்கும். இதில் தக்ஷர் முதலான ஏழு விச்வதேவதைகளுடனும் பிதுர் தேவதைகளுடனும் ஓஷதீச் வரனான சந்திரனிருப்பன். இவனது ரதத்தைத் துருவன், சம்பகம் என்னும் கயிற்றைக்கொண்டு நடப்பிப்பன். பின்னி தன்மேல் லக்ஷம் யோசனைக்கு அப்பால் நக்ஷத்ரமண்டல மிருக்கும். இதற்குமேல் (உ) லக்ஷம் யோசனைக்கு அப்பால் சேவ் வாயிருப்பன். இதன்மேல் (உ) லக்ஷம் யோசனைக்கு அப்பால் புதனிருப்பன். இதன் மேல் (உ) லக்ஷம் யோசனைக்கு அப்பால் பிரகஸ்பதி யிருப்பன். இதன் மேல் (உ) லக்ஷம் யோசனைக்கு அப்பால் சுக்ரனிருப்பன். இதன்மேல் (உ) லக்ஷம் யோசனைக்கு அப்பால் சனி இருப்பன். இந்தக் கிரகங்களால் சூரிய சந்திரர்க ளொழிந்தவைகளைத் துருவன், வராகவாயுக் கயிற்றைப்பற்றி நடப்பிப்பன். மேற்சொன்ன சனி மண்டலத்துள் இராகு, கேதுக்களிருப்பர். இவர்களின்மே லிருக்கிற துருவன், பரிவகவாயுவாகிற கயிற்றைக் கொண்டு நடப்பிப்பன். சனி உலகத்திற்கு மேல் (அடு) லக்ஷம் யோசனையில் சப்தருஷி மண்டல மிருக்கும். இச்சத்தருஷி மண்டலத்திற்கு லக்ஷம் யோசனைக்கு மேல் சிஞ்சுமாரசக்ர மிருக்கும். இது முதலே வடிவுடையது. இதனது சிரசு முதலிய அவயவங்களில் சர்வதேவதைகளும் வசிப்பர். இதற்கப்பால் (உ) லக்ஷம் யோசனைக்கு மேல் தேவேந்திரன், தேவர்கள் சேவிக்கச் சுரலோகத்தில் வீற்றிருப்பன். இதற்கப்பால் (உ) கோடி யோசனைக்கு மேல் மகாலோக மிருக்கும். இதில் மார்க்கண்டர் முதலிய ரிஷிகளிருப்பர். இதற்கப்பால் (அ) கோடி யோசனையில் ஜநலோக மிருக்கும். (இது வே பிதுர் உலகம்). இதில் வசிட்டர் முதலியோர் பிதுர்க்களுடன் வசிப்பர். அப்பால் (கஉ) கோடி யோசனையில் தபோலோக மிருக்கும். இதில் சநகர் முதலிய மகரிஷிகளிருப்பர். அப்பால் (கசு) கோடி யோசனையில் சத்தியலோக மிருக்கும். இதில் பிரமதேவர் எழுந்தருளியிருப்பர்.

அப்பால் நாலுகோடி யோசனையில் வைகுண்ட மிருக்கும். இதில் விஷ்ணு மூர்த்தி லக்ஷ்மிதேவியுடன் எழுந்தருளியிருப்பர். அப்பால் கோடியோசனையில் கந்தபுவன மிருக்கும். அப்பால் கோடி யோசனையில் கோவுலகமிருக்கும். இதிற் காமதேனுமுதலிய சுரபிகள் வசிக்கும். இதற்குமேல் (ங) கோடி யோசனையில் உருத்திரபுவன மிருக்கும். இது வே கைலாசம். அப்பால் கடாகாந்த மிருக்கும். இது பிரமாண்ட லக்ஷணம். இந்தப் பிரமாண்ட வலையாகார உச்சியில் சிவலோக மிருக்கும். இவ்வகை அண்டகோச லக்ஷணம் சுருக்கிக் கூறியதென்றறிக. (சிவதர்மோத்தரம், தத்வநிஜாதபோக சர்ரம்).

அண்டபிண்டம்—அண்டத்தில் உள்ளவை பிண்டத்தில் உண்டு. எவ்வகையெனின்: உள்ளங்கால் அதலம், கணைக்கால்விதலம், முழந்தாள் சுதலம், அதற்குமேல் நிதலம், ஊரு தலாதலம், குஹ்யம், ரசாதலம், இடை பாதாளம், நாபி பூலோகம், வயிறு புவர்லோகம், இருதயம் சுவர்க்கம், தோள் மகாலோகம், முகம் ஜனலோகம், நெற்றி தபோலோகம், சிரம் சத்தியலோகம், திரிகோணம் மேரு, கீழ்க்கோணம், மந்தரம், அக்கோணத்துக்கு வலபக்கம் கைலை, இடப்பக்கம் இமயம், மேற்பக்கம் நிஷேதம், தென்பக்கம் கந்தமாதனம், இடக்கையின் உள்ளங்கையி லுள்ள ரேகை வருண பருவதம், எலும்பு நாவலந்தீவு, மேதசு சாகத்தீவு, தசை குசத்தீவு, நரம்பு கிரௌஞ்சத்தீவு, தொக்குச் சான்மலித்தீவு, மயிர்த்திரள் பிலக்ஷத்தீவு, உகிர் புஷ்கரத்தீவு, மூத்திரம் உப்புக்கடல், நீர் பாற்கடல், கபம் சுராசிந்து, மச்சை நெய்க்கடல், வாய் நீர் கருப்பங்கடல், இரத்தம் தயிர்க்கடல், வாயில் உண்டாம் மதுரப்புனல் சுத்தோதகம், சரீரத்தில் இரண்டு சக்கரங்கள் உள. அவற்றில் நாதசக்கிரத்தில் சூரியனும், பிந்துசக்கிரத்தில் சந்திரனும், நேத்திரங்களில் அங்காரகனும், இருதயத்தில் புதனும், வாக்கில் குருவும், சுக்கிலத்தில் சுக்கிரனும், நாபியில் சனியும், முகத்தில்

ராகுவும், காலில்கேதுவும், இருக்கின்றனர் ஆதலால் அவ்வாறு கூறுவர். (கருடபுரா.)

அண்டர்பாணன்—சண்முகசேநாவீரன்.

அண்டர்மகன் குறுவழுதி—ஒரு புலவன்.

அண்டிரன்—ஆயைக்காண்க.

அண்ணன்—நயனசாரியர் திருவடிசம்பந்தி. நயனசாரியார் திருக்காஞ்சியில் இருக்கையில் ஒருமாய சந்நியாசிவாதத்திற்கு வர, இவனைக்கண்டு எல்லாரும் அஞ்சி நிற்க அண்ணன் தாம் சயங்கொண்டு வந்தாராகையால் இவர்க்குப் பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணன் என்று ஆசாரியரால் பட்டப்பெயர் இடப்பட்டது. (குருபரம்பரை).

அண்ணர்—திருவாய்மொழிப் பிள்ளைக்குத் தந்தை. பிள்ளை லோகாசாரியர் திருவடி சம்பந்தி.

அதங்கோட்டாசிரியர்—அகத்தியர் மாணாக்கருள் ஒருவர். இடைச்சங்கத்தவர். தொல்காப்பியத்திற்குக் குற்றங் கூற ஆரம்பித்து ஆசிரியர் கூறிய சமாதானத்தால் அடங்கினவர்.

அதச்சிரசு—லஞ்சம் வாங்குவோர் பேரம் நரகம்.

அதமயன்—அத்திரியின் குமரன். இவன் ஆசாரியபுத்திரருக்கு (உ,000) பசுக்களைத் தானஞ்செய்தவன். ஆசாரியருக்கு (க0,000) யானைகளையும், அவ்வளவு தாதிகளையுங் கொடுப்பதாக வாக்களித்தவன்.

அதர்மன்—1. சேஷ்டாதேவிக்குவருணனுலுண்டான குமரன். இவன் பாரிநிருதியின் பெண்ணாகிய இம்சை. குமாரர் பயன், மகாபயன், மிருத்யு. பெண்கள் சுரை, நிந்தினை. அதர்மன் மாருஷையை மணந்ததாகவும் அவரிடத்தில் தம்பன் எனும் குமரனும், மாயையெனுங் குமரியும் பிறந்ததாகவும், அவ்விருவர்க்கும் லோபன் எனுங் குமரனும், நிக்ருதியெனும் குமரியும் பிறந்தனர் எனவும், அவர்க்குக் குரோதன், ஹிம்சை என்பவர் பிறந்தனர் எனவும், அவர்க்குக் கலியும், துருக்தியும் பிறந்தனர் எனவும், அவர்க்கு மிருத்யு, பீதியும் பிறந்தனர் எனவும், அம்மிருத்யுவுக்குப் பீதியிடம் நிரயன், யாதனையும் பிறந்தனர் என்றும் பாகவதம் கூறும். பின்னும் விஷ்ணுபுராணத்தில் அதர்மனுக்கும் இம்சைக்கும் அந்ருதன் எனும் குமரனும், நிக்ருதி எனும் குமரியும் பிறந்ததாகவும், நிக்ருதியிடம் அந்ருதனுக்குப் பயன், நரகன் எனும் இருவர்குமாரரும், மாயை, வேதனை யெனும் இருவர் குமரியரும் பிறந்தனர் எனவும், அவர்களில் மாயையிடம் மிருத்யுவும், நரகனுக்கு வேதனையிடம் துக்கன் என்பவனும் பிறந்தனர் எனவும், கூறியிருக்கிறது. பின்னும் மிருத்யுவிற்கு வியாதி, ஜரை, சோகன், திருஷ்ணன், குரோதன், என்பவரும் பிறந்து உலகநாசத்தைச் செய்வர் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

2. இவன் வேதபுரியில் இருந்த திரியம்பகவேதியன் புதல்வன். ஒருநாள் காட்டுள்சென்று, ஆங்குத் தவமேற்கொண்டு புற்றுரல் மூடப்பெற்றிருந்த முனிவரது கண்ணைத் தொளவழியிற் கண்டு தன் கையில் இருந்த கோலாற் குத்தி அவரால் தீயஞாய்க் காட்டில் திரியச் சாபம் ஏற்றுத் தந்தையிடஞ் செல்லத் தந்தை சில புத்தி போதிக்கக் கேளாது தந்தையைக் கொன்று பசியால் புலைச்சேரியில் ஊனருந்தித் தாகங்கொண்டு அங்கிருந்த கள் குடித்து வெறிகொண்ட காமத்தால் புலைச்சியைக்கூடிச் சிலர் அடிக்கப் பயந்து ஓடிச் சாபாலமுனிவர் இருக்குமிடம் அணைய அவர் கமண்டல நீர் கருணையுடன் அவன்மீது இறைக்க நல்லறிவு சிறிது பெற்றுத் திருப்பெருந்துறையில் இறைவன் பெயர் கூறிப்பாப நீக்கம் அடைந்தவன். இவனை இலக்குமி என்னும் காம்பிலிநாட்டுப்பெண் கணவனைக்கொன்று கொள்ளிவாய்ப் பேயானவள் பிடிக்கவந்து அவளும் இச்சாபால முனிவரால் சாபம் நீங்கினள்.

அதர்வணருஷி—கர்த்தமப் பிரசாபதியின் குமரியான சாந்தியை மணந்தவர்.

அதர்வணவேதம்—இது நிo சாகைகளையுடைய நான்காம் வேதம். இதற்குள்ள உபநிடதங்கள்: பிரச்சினம், முண்டகம், மாண்டேக்யம், அதர்வசிரசு, அதர்வசிகை, பிருகத்சாபாலம், நிருசிம்மதாபனி, நாரதபரிவிராசகம், சீதை, சரபம், திரிபாத்வீயமகாநாராயணம், இராமரகசியம், இராமதாபனி, சாண்டில்யம், பரமஹம்சபரிவிராசகம், அன்னபூரணை, சூரியன், ஆத்மம், பாசுபதம், பரப்பிரமம், திரிபுராதபனி, தேவி, பாவனை, பஸ்மசாபாலம், கணபதி, மகாவாக்யம், கோபாலதபனம், கிருஷ்ணம், அயக்ரீவம், தத்தாத்திரேயம், காருடம் என மூப்பத்தொன்று. இவற்றுள் அதர்வசிகோபநிடதம், கைவல்யோபநிடதம், சுவேதாச்வதரம், காலாக்னிருத்ரம் என்னும் ஐந்தும் பஞ்சருத்ரம் எனப்படும்.

அதர்வணசாரி—ஒரு வடநாட்டுப்புலவன்.

அதர்வர்—1. ஒரு இருடி. ததீசியின் தந்தை.
2. ஒரு இருடி. இவர் தேவி - சாந்தி. குமரன் - தத்யங்கன்.

அதலம்—கீழுலகத்தொன்று.

அதலர்—நாகர். அதோலோகவாசிகள்.

அதிகண்டன்—சௌபாக்கிய நகரத்துவேதியன். இவன் இளமைப்பருவத்தில் தெருவிற் போம்போது ஒரு ருத்ராக்ஷம் கண்டெடுத்து ஒரு வேதியனுக்குக் கொடுத்து நற்பதம் பெற்றவன். (உபதேச காண்டம்).

அதிகமான்—சேரமானுல் வளர்க்கப்பட்டவர். இவர் பாணபத்திரனைப் பரிபாலித்தவர். இவர், சோழதேசத்தில் ஆதிக்கும் பகவனுக்கும் பிறந்து அரசராய்ப் பாணபத்திரருக்குச் சிவமூர்த்தி அளித்த திருமுகப்பாசுரத்தால் பொருளளித்துப் பொன்வண்ணத்தந்தாதி முதலிய பாடி ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடன் திருக்கைலைக்குச்சென்று திரு ஆதியுலா அரங்கேற்றினவர். இவர் ஒருவகை வீரர்பாற்பட்ட அதியர்குடியினர். திருவள்ளுவருடன் பிறந்தவர். தகடூரில் வதிந்தனர்.

அதிகமானேடுமானஞ்சி மகன் பொதட்டெழினி—கொடையும், இன்பமும் உள்ளவன்.

அதிகன்—1. இவன் ஔவைக்குத்தான் பெற்றகருநெல்லிப் பழத்தைத் தந்தவன். இவனுக்கு அதிகமான் எனவும் பெயர். இவன் புகழ்ச்சோழநாயனார் காலத்திருந்த அதிகனே அன்றென்று துணிந்துசொல்லக் கூடவில்லை. இப்பெயர்கொண்ட அரசன் ஒருவன் கேரளதேசத்தில் இருந்ததாகவும், அவனுக்கு இராஜராஜனென்று ஒரு பெயர் உண்டென்றும், அவன் வம்சத்தில் எழினி என்னுமொருவன் இருந்தனனென்றும், அவன் வம்சத்தில்வந்த விடுகாதழகியபெருமாள் என்பவன் தகடூரையாண்டான் என்றும், இந்த அதிகன் நெடுஞ்சடையனால் அயிரூரிற் செயிக்கப்பட்டான் என்றும் புறநானூற்றுரையிற் கூறப்பட்டிருக்கிறது.
2. புகழ்ச்சோழநாயனார் சேனைகளால் வெல்லப்பட்ட மலைநாட்டரசன்.

அதிகாயன்—ஒரு அரக்கன். இராவணன் குமாரர்களுள் ஒருவன் பிரமனிடம் கவசம் பெற்றவன். யுத்தத்தில் இலக்குமணரால் பிரமாஸ்திரம்விட்டுக்கொல்லப்பட்டவன். இவன் முற்பிறப்பில் கைடவன் என்னும் அசுரன். சிவபெருமானிடம்பெற்ற வில் லுடையவன், பலசாலி. (இரா.)

அதிகாரிப்பிள்ளை—எழுபத்துநான்கு சிங்காசனாதிபதிகளில் ஒருவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்.

அதிகோரன்—1. இராக்ஷசசேநாபதி.
2. சூரபதுமன் சேநாபதி. வீரமாயேந்திரவாயிற் காவலாளி. (கந்த).

அதிசாரன்—நிதந்துவின் குமாரன்.

அதிசூரன்—1. ஏனாதிநாதநாயனாரை வஞ்சனையாற் கொலைபுரிந்த மாபாவி. இவன் சரிதையை ஏனாதிநாதநாயனாரைக் காண்க. (பெரியபுராணம்).
2. சிங்கமுகாசுரன் குமரன்.
3. சூரன் முதலிய பதினெண்மரில் முதல்வன். நீதிநெறிச்சோழன் காலத்தில் அரசர்களைக் கொலைபுரிந்து வருத்திக்கொண்டு வல்லான் என்று ஒரு வல்லவன் இருந்தனன். அவனை வெல்லச் சென்று பல வருத்தமுற்றுத் தன்னெஞ்சு அவனை வெல்லவந்தவர்களைப் பரிகொடுத்துத் தான் ஒருவனே அவனைச் சிறைசெய்து அவன் குதிரை, ஆயுதம் முதலியவற்றைக் கவர்ந்து அரசனுக்குக்காட்டி எப்படி வல்லான் தலையை வெட்டினையென்று அரசன் கேட்க இப்படித்தானென்று தானும் வெட்டிக்கொண்டு இறந்தவன். இவன், சூரன் என்பவன் செய்த குமாரசுவாமி பூசையால் உயிர் பெற்றனன்.

அதிதர்—வைராசனுக்குச் சம்பூதியிடம் உதித்த குமார், விஷ்ணுவினவதாரம்.

அதிதி—1. (சு) ஸ்ரீராமபிரான் பேரன், குசன் குமரன். இவன் குமரன் நிஷதன்.
2. காசிபர் பாரி. தக்ஷன்பெண் தூவாத சாதித்தரையும், வாமநமூர்த்தியையும் பெற்றவள். இவள் காதணியை நாகாசுரன் கவர்ந்தனன். இவளது சரித்திரத்தைக் காசிபரைக் காண்க.

அதிபத்தநாயனார்—இவர், சோழநாட்டில் நாகப்பட்டணத்துக் கடற்கரையில் அவதரித்த செம்படவர். இவர் தமக்கு, வலையிற்படும் முதல் மீனினை நாடோறும் சிவமூர்த்திக்கு என்று விட்டுவிடுவது கடமை. இவ்வகை நடத்துகையில் சிவாஞ்ஞையால் சிலநாள் ஒருமீனே பட்டது. இதனுல் குடிமுழுதும் வறுமையுண்டாயிற்று. பிறகு பொன்மீன் ஒன்றுபட அதனையும் சிவாற்பணமென விடுத்து வருந்தாதிருந்தமை கண்டு சிவமூர்த்தி இடபாரூடராய்த் தரிசனந்தந்து முத்தியளிக்கப்பெற்றவர். (பெரியபுராணம்).

அதிபதி—சண்முகசேநாவீரன்.

அதிபலமாமுனி—ஒரு இருடி புங்கவர்.

அதிபலன்—1. சிவபூதகணத்தவரில்ஒருவன்.

2. மகாபலன், தந்தை சைநன்.

அதிபலை—ஸ்ரீராமருக்கு விச்வாமித்திரர் உபதேசித்த மந்திரம்.

அதிமதுரகவி—திருமலைராயன் சமஸ்தான வித்துவான் காளமேகரை யமகண்டம் பாடுவித்தவன். காளமேகரைக் காண்க.

அதியமான்—ஒரு அரசன். தகடூர் பொருதவன். போர்வல்லனும் கொடையாளியுமானவன். அரிசிற்கிழாராற் பாடப்பட்டவன். இவனை அதியமான் தகடூர் பொருது வீழ்ந்த எழினி யென்பர்.

அதியமான் நெடுமானஞ்சி—பனமாலையுடையவன் சேரன், சோழன், திதியன், ஏருமையூரான், இருங்கோவெண்மான் பாண்டியன், பொருநன் என்பவர்களை வென்றவன், இவனூர் தகடூர். இவன் மலை குதிரைமலை, இவன் முன்னோர் தேவரைவேண்டிக் கரும்பு பெற்றுப் பூமியில் நாட்டினர். இவன் சேரமான் பெருஞ்சேரலிரும்பொறையால் வெல்லப்பட்டான். இவனுக்கு அதிகமான் நெடுமானஞ்சி, நெடுமானஞ்சி என்றும், அஞ்சி என்றும், அதிகமான் என்றும் பெயர். இவன் ஒருசேரன். இவன் மகன் பொகுட்டெழினி. தொண்டைமானிடம் ஔவையைத் தூதாக அனுப்பினவன்.

அதியன் விண்ணத்தனார்—கடைச்சங்கமருவிய புலவர். (அகநானூறு).

அதிரதன்—சத்தியகர்மன் குமரன். இவன் கங்கைக்கரையில் குந்தியால் எறியப்பட்ட கன்னனையெடுத்து வளர்த்தவன். இவன் மனைவி ராதை. (பாரதம்).

அதிரதர் முதலியவர்—அதிரதர் தம்மையும் தமது சேனையையுங் காத்துக்கொண்டு பல தேர்வீரர்களோடு போர்செய்யும் வீரர். மகாரதர் தம்மையும் தாமேறிய தேர், குதிரை, சாரதி, சேனைகளையுங் காத்துக்கொண்டு சில தேர்வீரரோடு போர்செய்பவர். சமரதர் தம்மையும் தம்மூடைய தேர், சாரதி, குதிரைகளையுங் காத்துக்கொண்டு ஒரு போர்வீரனோடு போர்செய்பவர். அர்த்தரதர் தம்மை மட்டுங் காத்துக்கொண்டு ஒரு தேர்வீரனோடு போர் செய்பவர்.

அதிராத்ரன்—சாகஸ சமனுவிற்கு நட்வலையிடம் உதித்தகுமரன்.

அதிராவடிகள்—மூத்தபிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை அருளிச்செய்த சிவனடியவர்.

அதிவிடன்—ஒரு வேதியச்சிறுவன். காமச்செருக்கால் ஒருத்தியைக்கூடி இரவில் தாகங்கேட்க அவள் கள்ளுண்டவெறியில் கள்ளை நீரென்று கொடுத்தனள். அதனை வாங்கியுண்டு கள்ளென்றறிந்து வேதியரிடம் நடந்தவைகூறிப் பிராயச்சித்தங் கேட்டனன். வேதியர் நெய்யை மழுப்போலுருக்கி வாயில்விடுவதே பிராயச்சித்தமென்று உருக்கிவிட இருக்கையில் தாய் தந்தையர் பரிதபித்த நிலையறிந்து சாண்டில்யமுனிவர் தோன்றிப்புண்ணிய தீர்த்தமாடச்செய்து பாபம் நீங்கிச் சுத்தமானவன்.

அதிவீரன்—ஒரு அசுரன். யாளிமுகன் குமரன் இலங்கை, நீரில் அமிழ்வது கண்டு மானம்பாதிக்க வீரவாகுதேவருடன் யுத்தஞ்செய்து மாண்டவன். (கந்தபுராணம்).

அதிவீராமபாண்டியர்—பாண்டிநாட்டு மன்னரில் ஒருவர். சிவபக்திமான், சுவாமி தேவனிடம் சிவதீக்கை பெற்றுக் காசிகாண்ட முதலியவியற்றியவர். இவர் சகோதரர் வரதுங்கபாண்டியர், தமிழிற் கொக்கோகஞ் செய்தவர். இவர் தமிழில் வல்லவராய் முதலில் நளன்கதை பாடத்தொடங்கிப் பாடிக்கொண்டுவருகையில் ஒருநாள், தாயுடன் உண்ணும் வழக்கத்தினராதலால் காலந்தாமதித்து உணவுகொள வந்தனர். தாய் காலதாமதத்திற்குக் காரணங்கேட்க, இவர் தாம் செய்யும் நைடதம் தாமதிக்கச் செய்ததெனத் தாய் அக்கதையில் அருவருப்புற்றுப்பசுநூல் பாடத் தொடங்கினை யென்று "செஞ்சுடரின் மைந்தனையும் தென்னிலங்கை வேந்தனையும், பஞ்சவரிற் பார்த்தனையும் பாராதே—விஞ்சு, விரதமே பூண்டிந்த மேதினியை யாண்ட, பரதனையும் ராமனையும் பார்" எனும் கவியைக் கூறித் தமயன் சொற்படி நடக்கக் கட்டளையிட்டனள். அவ்வகை தமயன் சொற்படி அதிசீக்கிரத்தில் நைஷதத்தை முடித்துக் காசிகாண்டம் திருக்கருவையந்தாதி முதலிய செய்து முடித்துப் புலவர்கள் செய்யுளில் குற்றங்கூறின் அவர்களைக் குட்டியும் புலவர்க்குப் பரிசளித்தும் வந்து புலவர்க்கு முன் தாம்செய்த நைடதகவிகளைக் காட்டி இதற்கும் இராமாயணத்திற்கும் யாது பேதமென்ன, அவர்கள் உமது செய்யுள் கரும்பு, அவரது வேம்பெனக் கூறக்கேட்டுப் புலவர்களின் கருத்தறிந்தவர்.

இவர் நைஷதத்தை அரங்கேற்றுகையில் "வாய்ந்தமின்னை மடந்தையராக்கி விண், போந்திடாமலன்ரே மலர்ப்

புங்கவன், சாந்தணிந்த தமனியக்குன்றென, எந்து வெம்முலைப்பார மியற்றினன்" எனுஞ் செய்யுளைப் பிரசங்கிக்கையில் புலவர்கள் கேட்டு மின்னில் தமனியக்குன்று நிற்குமோ என ஆக்ஷேபிக்கையில், அரசன் விடைகூறமயங்கி நாளை கூறுவோமென்று வீட்டில்வந்து ஒருவாறு சிந்திக்கையில் மனைவிகண்டு களிப்புடனிருக்காதற்குக் காரணம் வினவிக் கேட்டு அது மூலக்காமபென்னும் மூறுக்காணிகொண்டு முறுக்கியிருந்ததால் நிற்கிறதெனக் கூறக்கேட்டுக் களித்து மறுநாள் புலவர்க்குக் கூறிக் களித்தவர் எனவும் ஒருகதை கூறுவர்.

அதிஷ்டானபுரம்—சேதிநகரத்தின் இராஜதானி.

அதீர்க்கன்—திருதராஷ்டரன் குமரன்.

அதீனன்—சகதேவன் புத்திரன்.

அதுலகீர்த்திபாண்டியன்—அதுலவிக்கிரமபாண்டியனுக்குக் குமரன். இவன் குமரன் கீர்த்திபூஷணபாண்டியன்.

அதுலவிக்கிரமபாண்டியன்—சமரகேலாகலபாண்டியனுக்குக் குமரன். இவன் குமரன் அதுலகீர்த்தி.

அதூர்த்தன்—சூசனுக்கு மூன்றாம் புத்திரன். இவன் குமரன் ராஜருஷியானகயன்.

அதேதாக்ஷன்—விஷ்ணுவிற்கொரு பெயர்.

அத்தாமலகன்—ஒரு வேதியன். இவன் குமரன் ஆக்கினவர்க்கன். இவன் பதிறுவயதில் அவதூதாச் சிரமியாயினன்.

அத்தாமலகாசாரியார்—ஒரு சித்தர். யமுனையாற்றங்கரையில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் இவரது தவநிலை அறியாத ஒருத்தி, தன் குழந்தையை இவரிடம்விட்டு நீராடச்செல்லக் குழந்தை தவழ்ந்துசென்று யமுனையில் வீழ்ந்து இறந்தது. இதனைக் கூக்குரலால் அறிந்த சித்தர் அக்குழந்தை உடலில் சென்று சங்காசாரியரை அடுத்தனர்.

அத்தி—1. சராசந்தன் பெண். கஞ்சன் தேவி.

2. ஒரு சிவகணத்தவன். இவன் திருக்கையிலயில் சிவமூர்த்தி ஏகாந்தத்திலிருக்கையில் வாயிற்காவலர் தடுக்கவும் உட்சென்று பார்வதியாரால் யானையாகச் சாபம்பெற்றுப் பார்வதியாரை வேண்ட அவர் இரக்கப்பட்டு நீ கஜாரண்யத்தில் சிவபூஜைசெய்து முன்பே அவ்விடம் பூஜைசெய்துகொண்டிருக்கும் காளனுடன் மாறுகொண்டு இறந்து முத்தியடைக என்ற சொற்படி பூஜைசெய்து முத்தியடைந்தவன். (திருக்காளத்திபுராணம்).

3. சந்திரகுலத்து அசமீளன் தந்தை.

4. அஸ்தினயைக்காண்க.

அத்திகன்—1. சலற்காரன் குமரன். தாய் சலற்காரை. ஆதிசேடன் முதலிய மாதுலரைக்காக்கச் சனமேசயன் சர்ப்பயாகத்தை நிறுத்தினவன். இவன் தாய் தன்னை விட்டுப் பிரியும் கணவனை எனக்கு என்ன கதியென ருஷி அஸ்தியென்று சென்ற பிறகு இவர் பிறந்ததால் இவர்க்கு இப் பெயர் இடப்பட்டது.

2. பூரு வம்சத்து அகோத்ரன் குமரன். இவனுண்ட காரணத்தால் இவன் பட்டணத்திற்கு அத்தினபுரமென்று பெயர். இவன் குமாரர் அசமீளன், தவிமீளன், புருமீளன்.

3. வசுதேவனுக்கு உரோசனையிடம் உதித்தகுமரன்.

அத்திகிரி—இது காஞ்சிமாநகரத்திலுள்ள மலை. பூர்வம் ஐராவதமென்னும் யானை விஷ்ணுமூர்த்தியைப் பூசித்துப் பேறு பெற்ற இடம். பிரமன் அசுவமேதயாகஞ் செய்த தலம். (காஞ்சிபுராணம்).

அத்திபதி—காந்தாரநாட்டரசன். நீலபதி கணவன், இராகுலன் தந்தை, இவனது இராஜதானி இடவயம் என்ப. பிரமதருமன் கட்டளையால் அவந்தியை யிராசதானியாகக் கொண்டவன்.

அத்திமேசம்—தேவர் பூஜித்த காசியிலுள்ள சிவபிரதிட்டை.

அத்திர இதயம்—ஒரு வித்தை. இது பகை வரை நசிக்கும்பொருட்டுச் சிவமூர்த்தியால் சுவாயம்பு மநுவிற்கும் அம்மநு, வசிட்டருக்கும், வசிட்டர், சித்திராயுதனெனும் காந்தருவனுக்கும் அச் சித்திராயுதன் தன் தௌஹித்திரியாகிய மனோரமைக்கும் அவள் சுவாரோசிஷ மனுவிற்கும் உபதேசித்தது.

அத்திரி—1. அகரம் ஈச்வரனைத் தெரிவிக்குஞ் சப்தம், திரி என்பது திரிகுணாத்மகமாகும் பிரகிருதியைத் தெரிவிக்கும்; இவ்விரண்டினும் சமமான பக்தியை வைத்தவராதலால் இப்பெயர் பெற்றவர். பிரமன் நேத்திரத்தில் பிறந்தவர். திரிமூர்த்திகள் குமாரர்களாய் வரத் தவஞ்செய்தவர். இவர் தேவி அநசூயை, இவர் காமத்தால் அநசூயையை நோக்க வீரியம் வெளிப்பட்டது. அதை வாயு, திரட்டி ஆகாயத்திலிட அது சந்திரன் ஆயிற்று. இவர் உடம்பில் விஷ்ணு புகுந்து வேதிய

ராகப் பிறந்து அநசூயையின் பாலுண்டு தத்தாத்திரேயர் ஆயினர். இவரை ஏகயன் கோபித்துக் கொல்லவரத் துருவாச ரிவரிடம் (எ) நாட்களிற் பிறந்து அவனை யெரித்தனர். இவர் ஆச்சிரமத்தில் ஸ்ரீராமமூர்த்தி தங்கி ஆரண்யஞ் சென்றனர். தேவாசுர யுத்தத்திற் பயன்ற சூர்ய சந்திரர்களுக்குப் பயத்தைப் போக்கி அசுரரை ஒரு சொல்லில் வென்றவர். அருந்ததிக்குத் தந்தை. இருக்குவேதத்தின் ஐந்தாவது காண்டத்தின் அதிகாரியானவர்.

2. சண்முகசேனாவீரன்.

3. ஒரு பிராமணர், தயிரியமகாராசனிடஞ் சென்று செல்வம் பெற்றுப் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்துத் தவத்திற்குச் சென்றவர்.

4. ஒரு தீர்த்தம்.

5. அத்திரி குலவேதியன். இவன் குமரன் ஆத்திரேயன். இவன் காமத்தால் காயத்திரி முதலிய விடித்துத் திருக்குற்ருல்மலயமாருத பரிசத்தால் பாவநீங்கி முத்தியடைந்தவன். (குற்ருலபுராணம்).

அத்யாத்மராமாயணம்—விசுவாமித்திரரால் செய்யப்பட்ட இராமகதை.

அத்ரிகை—இவள் ஒரு அப்ஜரஸ் திரி. இவள் கங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்து கொண்டிருந்த ஒரு முனிவரின் காலைப் பற்றி இழுக்க முனிவர், யோக திருட்டியால் இவள் காந்தர்வ ஸ்திரீ என்றறிந்து மீன்போல் என்னை யிழுத்துச் சந்தியாவந்தனத்தைத் தடுத்தமையால் மீனைக் கடவை எனச் சாபம் பெற்றனள். பின்னர், அப்பெண் முனிவரை வணங்கி அனுக்கிரகிக்கக்கேட்க அவர் நீ சிலகாலஞ் சென்று இரண்டு குழந்தைகளைப் பெறுவாய். அக்குழந்தைகளுக்குப் பிறகு சுவர்க்கம் அடைவாய் என்று நீங்கினர். இவள், உபரிசரவசுவின் வீரியத்தை விழுங்கி வலேயன் வலேயில் அகப்பட அவன் வயிற்றைச் சேதிக்க அதில் இரண்டு குழந்தைகள் இருக்கக்கண்டு அரசனுக்கு அறிவிக்க அரசன், குமரனைத் தான் எடுத்துக்கொண்டு குமரியை வலேயனுக்குக் கொடுத்தனன். அவ்வலேயன், காளி அல்லது மச்சகந்தியெனப் பெயரிட்டு இவளைவளர்த்தனன். இவளே மச்சகந்தி.

அத்திரிலோசனன்—துரியோதனன் தம்பி.

அத்வநி—பல்லாரிக்கு அருகிலுள்ள அதோனியெனும் பட்டணம்.

அத்வைதமதம்—சுத்தப் பிரமமாகிய சர்வசாக்ஷியினிடத்தில் அக்நியிற் சுடுபோல அபின்னமாக விருக்கின்ற ஒரு சத்தியுண்டு. அச்சத்தி அவ்வஸ்துப் பிரமத்தினிடத்தில் அடங்கியிருக்கும்போது அதற்குச் சுத்தப்பிரமம் என்று பெயர். மேற்கூறிய சத்தி, விசர்ம்பித்துச் சுத்தப் பிரமத்தை வியாபிக்கும்போது அப்பிரமம் பரைவியாபகத்துளிருந்தபடியால் அதற்குப் பிரமம் என்று பெயர். அப்பிரம சந்நிதானத்தில் லக்ஷண சூன்யமான சத்தியினிடத்தில் அவிகிருத குணங்களாகிய சுத்த சத்வம், சுத்த ரஜஸ், சுத்த தமஸ் எனும் மூன்று குணங்கள் தோன்றின. இந்தச் சுத்த சத்வத்திற்கு ஆனந்தரூபசத்தியெனவும், சுத்த ரஜஸுக்குச் சித்ரூபசத்தியெனவும், சுத்ததமஸுக்கு சத்ரூப சத்தியெனவும் பெயர். மேற்கூறிய பிரமம், ஆனந்தரூப சத்தியுடன் கூடிச் சுழுத்தியடைகையில் பரமானந்தன் எனவும், சித்ரூபசத்தியுடன்கூடிச் சுவப்பனத்தை யடைகையில் பரிபூரணன் எனவும், சத்ரூபசத்தியுடன்கூடிச் சாக்ரத்தை யடைகையில் பரன் எனவும் படும். முற்கூறிய சச்சிதானந்த பிரமத்தினிடத்தில் மூலப்பிரகிருதி யுண்டாயிற்று. மூலப்பிரகிருதியின் சத்வகுணத்திற்கு மாயை எனப் பெயர். அம்மூலப் பிரகிருதியின் தமோகுணத்தில் ஆவரண, விக்ஷேபசக்திக ளுண்டாயின. அம்மூலப் பிரகிருதியின் ரஜோகுணத்தில் அவித்தை யுண்டாயிற்று. ஆவரணசத்தி சீவர்களே யுண்மையறியவொட்டாமல் மறைக்குஞ் சத்தி. விக்ஷேபசத்தியில் பிரபஞ்சம் தோன்றுவதற்கான ஆகாசம் தோன்றிற்று. அவ்வாகாசத்திடம் ஒன்றிலொன்றுய் மற்றப் பூதங்கள் தோன்றிப் பிரபஞ்சம் உண்டாயிற்று. அவித்யை, அபாரமார்த்திகம், சதசத்விலக்ஷணம், ஜடம், அஞ்ஞானரூபமாயிருப்பது; பிரமம், சுத்தசைதன்னியம், மாயாவச்சின்ன சைதன்னியம், அந்தக்காரணவச்சின்ன சைதன்னியம், விருத்தியவச்சின்னசைதன்னியம், விஷயாவச்சின்ன சைதன்னியம் என ஐவகைப்படும். இந்த வேறுபாடுகள் சுத்த சைதன்னியத்திற்கு உபாதி பேதங்களாலுண்டாகின்றன. சுத்தசைதன்னியம் என்பது சுத்த பிரமம். மாயாவச்சின்ன சைதன்னியம் என்பது பிரபஞ்ச சிருட்டிக்குக் காரணமாய்ச் சர்வாந்தர்யாமியாகிய ஈச்வரன். அந்தக் காரணவச்சின்ன சைதன்யம் என்பது ஆன்மா, ஆகாசத்திலிருக்குஞ்சூரியன் கடத்திலிருக்குஞ்சலத்தில்

பிரதிபலிப்பதுபோல் பிரமம் அந்தக்கர ணவுவச்சின்னர்களாகிய சீவர்களிடத்தில் பிரதிபலித்திருப்பது; எங்ஙனம்ஆகாசசூர் யனுக்கும் கடசூரியனுக்கும் பேதமில்லே யோ அவ்வகை பிரமத்திற்கும் சீவர்களுக் கும் பேதம் இன்று. விருத்தியவச்சின்ன சைதன்யம் என்பதுஞானம். விஷயாவச் சின்னசைதன்யம் என்பது கடபடாதி கள். அப்பிரமம், பிரபஞ்சத்திற்கு விவர்த் தோபாதான காரணம். விவர்த்தோபாதா னம் என்பது, கினிஞ்சல் வெள்ளியெனும் பிராந்திபோல்வது. இவ்வகைப்பிரபஞ்சத் திற்குப் பிரளயம் மூவகைப்படும். அப்பிர ளயம் நித்யம், நைமித்யம், ஆத்யந்திகம். இவற்றுள், கடையிற்கூறிய ஆத்யந்திகப் பிரளயம் பிரம சாக்ஷாத்காரம் அதாவது அவித்யாரூபகாரணத்துடன் பிரபஞ்ச நிவிர்த்திபெற்றுப் பிரமத்துடன் ஏகமாய் கலத்தல். இந்த ஈகபத்யம் சிரவண, மநந, நிதித்தியாஸத்துடன்கூடிய வேதாந்த ஞானத்தா லுண்டாம். அவற்றுள், சிர வணம், ஆசார்யனுல் வேதாந்தபோதனை யைக் கேட்டல், மநநம், கேட்டவற்றை ஐயந்தீரச்சிந்தித்தல், நிதித்தியா ஸம், அநாதிப்பழக்கத்தால்விஷ யங்களில் பிரவர்த்திக்கும் மனதை நிறுத்தல். இந்த ஞானம் கர்மாநுஷ்டா னங்களைச் செய்த பாபக்ஷயத்தால் உண் டாம். சிரவணாதிகளில் மோக்ஷ இச்சை யுள்ளவர்களுக்கே அதிகாரிகள் என்று பெயர். அது, சாதன சதுஷ்டயத்தால் உண்டாம். அச்சாதன சதுஷ்டயங்களா வன : நித்யாநித்யவஸ்து விவேகம், இக முத்ரார்த்தபலபோகவிராகம், சமாதி சட்க சம்பத்தி, முமுட்சுத்வம். இவற் றுள் நித்யாநித்யவஸ்துவிவேகம் என் பது—பிரமமே நித்யம் எனவும் சகத்து அநித்ய மெனவும் பகுத்தறிவது. இக முத்ரார்த்த பலபோகவிராகமாவது— இகபர வைராக்யங்களாற் சகல போகங் களையும் சுகதுக்க கன்மங்களையும் விட்டு நிராசையாயிருப்பது. சமாதிசட்கசம்பத் தியில் சமமாவது—மனோநிக்ரகம் அதா வது மனதைச் சலியாமல் அடக்குதல். தமமாவது—பாஹ்யேந்திரியநிக்ரகம். உபரதியாவது—மண், பெண், பொன் என்கிற ஈஷணத்ரயத்தியாக பூர்வகமான சர்வ கர்ம சன்னியாசம். திதீக்ஷையாவது —சுகதுக்கங்கள் வரிற் பொறுத்திருத்த லாம். சமாதானமாவது—சடேந்திரியங்க ளையும் சிரவணத்திருத்தல். சிரத்தையா வது—குருவிடத்திலும் ஈச்வரனிடத்தி லும் சித்தத்தை ஏகாக்ரமாக வைப்பது. மேற்சொல்லிய உண்மை ஞானமடைய வலியில்லார் பிரம உபாசனைசெய்தல்வே ண்டும். அவ்வுபாசனை சகுணப் பிரம உபா சனையெனவும் நிர்க்குணப் பிரமவுபாசனை யெனவு மிருவிதப்படும். அவற்றுள் சகு ணப்பிரமவுபாசனையால்மனம்வயப்படுமா யின் நிர்க்குணப் பிரம வுபாசனை செய்து உலகம் மருமரீசிகையிடத்தில் சலங்கால த்திரயத்திலும் இல்லாதவாறு போலவும் ரச்சுவினிடத்தில் சர்ப்பமில்லாதது போலவும் பொய்யெனக்கண்டு சகல சங் கற்பங்களு நாசமாகப் பூரணமாயிருக்கும் அப்பிரமமே தானென்று பாவித்து அதில் லயமடைதல், இதுவே முத்தி.

அத்வைதானந்தன்—ஒரு அத்வைத சந்நி யாசி.

அத்தின்புரம்—குரு குலத்தரசன் நகரம். அசமீளன் தந்தையாகும் அத்தியென்ப வன் ஆண்டது. ஒருமுறை துரியோ தனன் பெண்ணைக் கவர்ந்த கண்ணன் குமரனுகிய சாம்பனைக் கௌரவர் சிறை செய்யப் பலராமர், சமாதானஞ்செய்து கேளாமையால் கலப்பையால் இது கங் கையில் மூழ்கப் பிரயத்தனஞ் செய்த னர். அப்போது இந்நகர் கடல்கொண் டது. வங்காள ராஜ்யத்திலுள்ளது.

அநகன்—1. யதுவம்சத்தவனுன வசுதே வன் தம்பி.

2. நிமிவம்சத்துக்குறிதன் குமான்.

அநங்கன்—1. மன்மதனைக் காண்க.

2. கர்த்தமப்பிரசாபதியின் குமரன். இவன் குமரன் நன்னிதி.

அநங்கமாலை—நாடகப்பரத்தையருள் ஒரு த்தி.

அநங்கலேகை—சிவசர்மாவைக் காண்க.

அநங்கவிலாசினி—கனகமாலைக்குத்தோழி.

அநசூயை—தக்ஷன் பெண், அத்திரிக்குத் தேவி, குமரர் சந்திரன், முதலியவர். பஞ்சகன்னியரில் ஒருத்தி. கௌசிகன் தேவியிடஞ் சென்று பொழுதுவிடியவே ண்டிய நன்மைக்குத் திரிமூர்த்திகளைக் குமாரராகப்பெற்று அந்த மூர்த்திகளிடம் வரம்பெற்று அவர்களைத் துருவாசர், தத் தாத்திரேயர், சோமர் முதலிய புத்திர ராகப் பெற்றவள். ஸ்ரீராமன் தண்டக வனத்துச் சீதாபிராட்டியுடன் சென்று அத்திரி ஆச்சிரமத்தில் தங்க இவள் பிரா ட்டிக்கு வழியில் நீக்கம்வராது மங்கல அணி அணிந்து வேண்டிய தருமங்கூறி அனுப்பினவள். கர்த்தமப்பிரசாபதியின் பெண் என்றும் கூறுவர். அத்திரிமுனி

வர் தவஞ் செய்கையில் தானும்கூடச் சிவபூசையிலிருந்து கணவற்குவேண்டிய உபசாரஞ்செய்துகொண்டுவந்தனள். இவ்வாறு ஐம்பத்துநான்கு வருடங்கள் முடியவும் மழையிலாது பிராணிகள் வருந்துகையில் முனிவர் எழுந்து மனைவியைநோக்கி "நீர் வேண்டும்" என அனசூயை கமண்டலங்கொண்டு நீர்க்குச் செல்லுகையில், பெண்ணுருக்கொண்டு கங்கை பிரத்தியக்ஷமாய் எங்குச் "செல்கின்றாய்" என "அனசூயைநீர்யார்" எனக் கங்கை, தான் "கங்கை" யென "ஆயின் என் கணவர் தவம் முடியுமளவும் இங்கிருக்க" வென கேட்க, கங்கை நீ "செய்த தவத்தில் ஒருமாதபலம் தருக" என வேண்ட அவ்வாறு கொடுத்துத் தன் கணவர்க்கு நடந்தவைகூறி யொருவருஷ பலம் கங்கைக்குக் கொடுத்து எக்காலத்தும் தக்ஷிணத்தில் காமதவனத்தில் இருக்க வரமடைந்தவள்.

அநதாரியப்ப முதலியார் — இவர் வாயில் எனும் கும்பமுதலியர் குமாரர். இவர் ஒருவித்வானுக்குத் தம்மை விற்றுப் புகழ் பெற்றவர். இவரும் சிறந்த தமிழ்க் கவி. இவர் தமிழில் பாகவதபுராணம் பாடியவர் வேளாளர். "கம்பனென்றுங் கும்பனென்றுங் காளியொட்டக் கூத்தனென்றும், கும்பமுனியென்றும் பேர் கொள்வாரோ — அம்புவியில், வன்னு வலர்புடை சூழ் வார்க்குடந்தையாரியப்பன், அந்நாளிலேயிருந்தக் கால்" இக்கவி யிவர்மீது பாடப்பட்டதென்கிறார்கள். இவர் தொண்டைநாட்டு வாயற்பதியினர். இவர் உறத்தூரிலிருந்த வேதியரிடத்துத் தமிழ் கற்கப்புகுந்து அவராற் சிங்கராயனுக்கு விற்கப்பட்டவர் எனவுங் கூறுவர். இவர் கன்றாப்பூரிலிருந்த தண்டாயுத னென்பவன் மீது "திரம்பெறு கன்றாப் புடைய சிங்கப் பெருமா, னுரம்பெறுதண் டாயுதனுக் கோலை—பெரும்பகலே, யந்திவரு நீ நினைந்தா லல்ல வென்ற லுங்காலம், பிந்திவரு முந்திவரும் பேச்சு" எனக் கவி பாடினவர். இவர் சுந்தரபாண்டிய மெனப் பெயரிய திருவாலவா யுடையார் திருவிளையாடலைக் கச்சிவீரப்பன் எனும் மன்றை எனும் ஊர்க்குரிய மதுரை அரசனுக்கு மந்திரியாகிய செவ்வந்தியின் துணைவனுகிய திருவிருந்தான் எனும் உபகாரிவேண்ட இயற்றினர் என்பர்.

அநந்ததண்டபாண்டியன்—சூலோத்துங்க பாண்டியன் குமரன். இவன் அரசாளுகையில் சமணர் அபிசாரயாகஞ்செய்து அந்தயாகத்தில் பெரும்பாம்பையுண்டாக்கித் தமிழ்நாட்டு மதுரைமே லேவினர். அது வருதலறிந்த பாண்டியன் சிவாநுக்கிரகத்தாலதைக் கொல்லப் பாம்பு விஷத்தைக் கக்கிற்று. அந்த விஷச்சுவாலையாற் சனங்களிறக்கப் பாண்டியன் சிவமூர்த்தியை வேண்டினன். சிவமூர்த்தி அமுததாரையால் விஷச்சுவாலையைப் போக்கினர். இவன் காலத்துச் சமணர் மதுரைமீது மீட்டும் பசுவை யேவினர். அதைச் சிவமூர்த்தி நந்திமாதேவராற்கொல்வித்தனர்.

அநந்தசிவாசாரியர் — சித்தாந்த சாராவளி யெனும் பத்ததிக்கு உரைசெய்த ஆதி சைவ சிவாசாரியர்.

அநந்தசூரிகள்—புண்டரீகாக்ஷ யஜ்வாவின் குமரர். தோதாரம்மன் புருஷர்; திருவேங்கடமுடையான் கட்டளைப்படி திருவேங்கடஞ் சென்றிருக்கையில் சுவப்பனத்தில் திருவேங்கடமுடையான் பிராமணப் பிள்ளைபோல் வந்து திருமணிதர அதனை வாங்கி மனைவியிடந்தந்து அதனால் வேதாந்ததேசிகரைப் பெற்றவர். (குரு பரம்பரை).

அநந்தசோமயாஜியார்—எழுபத்துநான்கு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர். இவர் குமரர் புண்டரீகாக்ஷயஜ்வர்.

அநந்தப்பன்—நயனாசாரியர் மாணாக்கன்.

அநந்தநேமி—உச்சயனியாண்ட புத்தஅரசன். இவனுக்குத் தந்தை பிரத்தியோதன்.

அநந்ததருஷி — ஆதிசேஷர் அவதாரமாய்ப் புரிகாபுரியில் வித்துருமனென்பவனிடத்தில் நபும்சக உருவாய்ப் பிறந்தனர். இதனால் தந்தை குற்றமடைந்து சிவனைநோக்கித் தவமியற்றி நபும்சக நீங்கிப் பும்சத்துவமடைய வரம்பெற்றார். பின் ஆண்தன்மையடைந்த அநந்தருஷி எய்யராதன் பெண்ணுகிய குணவதியை மணந்தார். இவர் மாதாபிதாக்கள்களிக்க விஷ்ணுமூர்த்தியால் உபதேசிக்கப்பட்டனர். இவர் மனைவியுடன் தவம்புரிந்து வருகையில் பனிரண்டாம் வருடதுவாதசியில் சமுத்திரஸ்நானஞ் செய்யப் போய் ஜலத்தில் மூழ்கியெழுந்திருக்கச் சக்தியற்றவராய் ஜலசரங்களால் உபத்திரவஞ் செய்யப்பட்டு ஜலத்திலிருக்கையில் விருத்தசர்மா என்கிற பிராமணன் இவரைத்தூக்கியுபசரித்து வீட்டுக் கழைத்துச் சென்று பிள்ளையைப்போல் வளர்த்தான். இவர் அவன் பெண்ணுகிய அசாருமதியை விவாகஞ் செய்துகொண்டு ஜயன், விஜயன், கம

லன், விமலன், புதன் எனும் ஐந்து புதல் வர்களைப் பெற்றனர். பின் மூத்தகுமார ஞகிய புதனுக்குத் தர்ம சாரனென்பவன் தன் பெண்ணைக் கல்யாணஞ் செய்வித் தான். இவ்வகை அநந்தருஷி களித்திரு க்கையில் மகோததி சமுத்திர ஸ்நானத் திற்குப் போய்ப் பாகவதர் கானசிநேகி தர்களைக் கண்டு ஒன்றுந் தோன்றா மை விருக்கையில் ஒருபெண் இவரைக்கண்டு அழுதுகொண் டிருந்தாள் அவளைக்கண்டு இவர் "என் அழுகிறாய்" என்றார் அப் போது ஓர் அன்னப்பறவை வந்தது. அங்கேயிருந்த ருஷிகள் இவர்ஏன் திகை த்து நின்றாரென்று கேட்டார்கள். (கல்கிபுராணம்).

அநந்தர்—அசுத்தபுவனங்களைப் பிரேரித்து எழுந்தருளியிருக்கும் சிவாதிஷ்டான மூர் த்தம்.

அநந்தவிரதம்—இது புரட்டாசிமாதம் பூர்வ பக்ஷசதுர்த்தசியில் நதிக்கரையில் விதிப் படி சுத்தஞ்செய்து கலசமமைத்து விஷ்ணுமூர்த்தியை அதில் ஆவாகனஞ் செய்து ஒருகயிற்றில் (கச) முடியிட்டு அக்கயிற்றைக் குங்குமத்தில் நனைத்துப் பலவிதபலகாரங்களை நிவேதித்து இவ்விட த்தியைவேண்டி வலக்கரத்திற்கட்டி விரதமிருப்பது. கிருஷ்ணமூர்த்தி பாண்டவர்க்கு உபதேசித்த விரதம்.

அநந்தவிஜயம்—தருமன் சங்கு.

அநந்தவிஜயன்—பிரச்னோத்தரமாலை செய்த கவி.

அநந்தனர்—பதினாலாவது ஜைநதீர்த்தங்க ரர். தந்தை சிம்மசேநமகாராஜா. தாய்செய தியாமை, ஆனிமாசம் கிருஷ்ணபக்ஷ துவா தசிதிதி ரேவதிநக்ஷத்திரம் ஜனனம்; உன் னதம்(க)வில், சுவர்ணவர்ணம் (கூ0) லக்ஷ வருஷம்ஆயுஷ்யம். புத்ரன் அநந்தவிசயன் சயாச்சியர்முதல் கணதரர் (கூ0) பெயர். இவர்காலத்து ராஜாக்கள் சுப்பிரபன், பல தேவன், புருஷோத்தமவாசுதேவன், மது சூதன பிரதிவாசுதேவன்.

அநந்தன்—1. சிவன், விஷ்ணு, ஆதிசே ஷன்.

2. ஆதிசேடன், கத்ருகுமரன். வைச யந்திமாலை தரித்தவன். இவன் தனது ஆயிரஞ் சிரங்கொண்டு பூமியைத் தாங்கு வான். இவன் ராமவதாரத்தில் லக்ஷ் மணனாகவும், கிருஷ்ணவதாரத்தில் பல ராமனாகவும் பிறந்து விஷ்ணுவைப் பிரி யாது அவருக்குத் திருப்பாற்கடலில் அணையாகவும், நிற்கும்போது குடையா கவும், பாதுகையாகவுமிருந்து கைங்கர் யஞ் செய்பவன். இவன் சிவமூர்த்தியின் நடனதரிசனங்காண விஷ்ணுவின் கட் டளையால் பூமியில் பதஞ்சலிமுனிவனாகப் பிறந்து சிதம்பரத்தில் தவஞ்செய்து நடனதரிசனங் கண்டவன். (சிதம்பர மான்மியம்). ஆதிசேடனைக் காண்க.

3. பராசருஷியின் புத்ரன்.

4. ஒரு தமிழ்ப்புலவன். வில்லியெனும் புலவனுக்குத் தோற்று, என் பெயர், ஆதி சேடனுக்கும் உண்டெனக்காதறுப்புண் ணுதுதப்பியவன்.

அநந்தாதிகள் எண்மர்—அநந்தர், சூக்ஷ்மர், சிவோத்தமர், ஏகநேத்திரர், ஏகருத்திரர், திரிமூர்த்தி, ஸ்ரீகண்டர், சிகண்டி இவர் களே அஷ்டவித்யேசுவரர் எனப்படுவர். இவர்கள் வாமாதி சத்திகளோடு கூடியவர். அதிகாரமலம் உள்ளோர். சுத்தாத்வாவில் ஈச்வரதத்வாசிகள்.

அநந்தாழ்வார்—"இவர், திருவேங்கடமா மலையிலே ராமானுஜபுத்தேரிகட்டும் போது மணல் சுமவாநிற்க பிள்ளைகளிலே யொருவர்வந்து கூடையை வாங்கப்புக, அநந்தாழ்வானும் "நான் கூடையைவிடி லிளைப்பற்று நீ கூடையைத் தொடில் இளைப்புதி யென்ன," பிள்ளையு மிளைப் பாகாதென்று பிள்ளையும் கூடையை வாங் கப்புக நான் ஜீவிக்கிற ஜீவனத்தை வாங்கவேணுமோ நீயுமொரு கூடையை எடுத்துச் சுமக்கலாகாதோ வென்றருளிச் செய்தார். பிள்ளையு மொருநாள் அநந்தாழ் வார்கர்ப்பவதியான தேவிகள்மேலே மண் சுமத்தா நிற்கத் திருவேங்கடமுடையார் ஒரு பிள்ளையாய்வந்து எதிரே கூடையை வாங்கிக்கொண்டுபோக, தேவிகள் கடுகி வருமதுகண்டு இதென்ன கடுகிவருகிறாய் என்ன, தேவிகளும் ஒருபிள்ளை கூடை யை எதிரே வாங்கிக்கொண்டு போகிறா னென்ன அநந்தாழ்வானும் கைங்கர்ய விக் கினகாரீ கூடையைத் தொடாதே என்று கொட்டெடுத்து ஓடியடிக்கப்புகத் திரு வேங்கடச்செல்வன்கோவிலிலே புகுந்தா னென்பார்கள். அநந்தாழ்வான் திருநந்த வனத்திலே திருப்பள்ளித்தாமமெடா நிற்க ஸர்ப்பம் ஸந்தஷ்டமாக இவரும் நீராடிக் கைங்கர்யத்திலே புகுதத் திருமே னிக்குப் பரிவாயிருப்பார், விஷந்தீர்க்க வேண்டாவோ வென்று கேட்க இவரும் வேண்டாவென்றார். திருவேங்க டமுடையான், ஸந்நிதியிலே அநந்தாழ்வா னைப்பார்த்து விஷந்தீர்க்கவேண்டாவென் று என்ன நினைத்துச் சொன்னாய்என்ன? அநந்தாழ்வானும், கடித்தபாம்பு வலிதாகில்

விரஜையிலே தீர்த்தமாடி ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனே ஸேவித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்; கடியுண்டபாம்பு வலிதாகில் திருக்கோனேரியில் தீர்த்தமாடி, தேவரீரைச்சேவித்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்றிருந்தேனென்றுவிண்ணப்பஞ் செய்தார். அநந்தாழ்வான் போசல ராஜ்யத்துக்கு எழுந்தருளும்போது தீர்த்தப்பிரசாதங்கள்கொண்டெழுந்தருள ஓரிடத்தில் நீராடியமுது செய்யப் புக்கவாறே பட்டை யடங்கலும் சிற்றெறும்பா யிருக்கக்கண்டு துணுக்கென்று (எம்பெருமான் பொன்மலைமேலேதேனுமாவேனே) என்கிறபடியேயிப்படி சிதலாய்த்திரிவார்கள், ஆகையால்இப்படியே வைத்து வாருங்கள் என்று எழுந்தருளினார். பின்னையு மொருநாள் அநந்தவாழ்வான் திருமாலைசேர்க்கும் பலகையிலேயிருந்து திருமாலை சேர்க்கும்போது திருவேங்கடமுடையானருள்பாடிட இவரும்பேசாதே எழுந்தருளியிருந்து திருமாலை சேர்த்துக்கொண்டு ஸந்நிதியிலே சென்றவளவிலே திருவேங்கடமுடையான், நாணழைப்ப வராதிருப்பதென்னென உம்மைக்கொண்டு கார்யமென்? ஆசார்ய கைங்கர்யமான கருமுகைமொட்டுவெடியா நிற்கவென்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். திருவேங்கடமுடையான் உம்மை இங்கிலும் போகச்சொன்னால் என் செய்வீரென்ன; ஆழ்வானும் இவ்விடம், தேவரீரைஆச்ரயித்தவர்களதன்றே தேவரீர் ஒரு கிழமை முற்படாரீரித்தனே பான் சென்று சேர் திருவேங்கடமன்றே, நாங்கள் திருமலையை யாச்ரயித்தோமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தருளினர்."

அநபாயச் சோழமகாராஜன்—1. இவன் சோழச்சக்கிரவர்த்திகளில் ஒருவன். இவன் அரசாண்டுவருகையில் இவனுக்குச் சேக்கிழார் அமைச்சுத்தொழில் பூண்டு இருந்தனர். இவர், அரசன் சமணநூலாகிய சீவகசிந்தாமணியிடை அன்பு கொண்டிருத்தல் அறிந்து அதனை நீக்கல் வேண்டி அரசனே இச்சிந்தாமணி சமணப்புராணநூல் இந்நூல் மறுமைப்பயனைத்தராது என்று கூறினர். கேட்ட அரசன் அயின் மெய்ந்நூல் என் என்ன? முனிவர் அரசனை நோக்கி மெய்ப்பொருளாகிய பரமபதி முதலெடுத்துத் தர "நில்லைவாழ்ந்தணர்" எனத் தொடங்கிச் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளால் சுருக்கி அருளிய திருத்தொண்டத்தொகைக்குத் திருநாரையூர் பொல்லாப்பிள்ளையார் பொருள்கூறக் கேட்டறிந்த நம்பியாண்டார் நம்பி தமது பெயரை முன்னிட்ட கலித்துறையந்தாதி இயற்றியருளினர். அதனை யொருவாறு கூறுகிறேனென்று அரசன் மகிழக் கூறினர். கேட்ட அரசன், களிப்படைந்து அவ்வகையினை விரிதூலாக்குக என வேண்ட, அவ்வாறே சேக்கிழார் இயற்ற அதற்குப் பெரியபுராணமெனப்பெயரிட்டு அரங்கேற்றக்கேட்டு அத்திருமுறையினை யானைமீது வைத்துச் சார்வி விபவங்களுடன் வீதிவலம் வரக்கண்டு சிந்தாமணியை நீக்கினவன். (பெ. புரா.)

2. கம்பர் காலத்திலிருந்த குலோத்துங்கனுக்கும் அநபாயன் என்று ஒரு பெயரிருந்த தென்று கூறியிருக்கிறது. அதனை "இன்றும் யான் மீள்வதறியேனிரணியனை யன்றிரு கூரு யடர்த்தருளிக் கன்றுடனே ஆவின்பின்போன வநகனபாயன் மாவின் பின்போன மனம்" என்றும் "ஆழிப்பெருமானபயனபாயன்" எனவும் கூறிய குலோத்துங்கசோழனுலாவாலும், அறிக. இவன் சிவபக்திமான். திருத்தில்லையில் திருப்பேரம்பலம் பொன் மேய்ந்தான் என்ப. இவன் திருக்காமக் கோட்டத் திருப்பணியுஞ் செய்தவன்.

அநமித்ரன்—(சங்.) சிநி குமரன். இவன் குமரன் சத்ராஜிதன், பிரசேநன்.

அநரண்யன்—1. (சூ.) காருத்தன் குமரன்.

2. (சூ.)வசுதன்குமரன். இவன்குமரன் அர்யச்வன். இவனை யிராவணன் வருத்துகையில் இவன் தோற்றது கண்டு நகைத்ததால் இவன் இராவணனை நோக்கிப் போரில் இளைத்தல் வீரர்க்கியல்பு, என்னைக்கண்டு நகைத்ததால் என் வம்சத்தில் இனிப் பிறக்கும் இராமனுலிறக்கவெனச் சபித்தவன். இவனுக்கு அநாரண்யன் என்றும் பெயருண்டு. (உத்தரராமாயணம்).

3. திரிசதசுவின் குமரன்.

4. (சூ.) பாணன் குமரன்.

அநலகேசன்—சண்முகசேநாவீரருள் ஒருவன்.

அநலன்—1. அக்நி.

2. குசன் வம்சத்தவனான நிஷாதன் குமரன்.

3. மாலியின் புத்திரன் அரக்கன்.

4. வசுக்களில் ஒருவன்.

5. கிருஷ்ணமூர்த்திக்குப் பத்திரையிடம் உதித்த குமரன்.

6. அரக்கன், விபீஷணனுக்கு மந்திரி.

அநலாசுரன்—1. ஒரு அசுரன் தேவரைத் துன்பப்படுத்திச் சிவமூர்த்தியின்நெற்றிக்கண்ணுலெரிந்தவன். (சிவபராக்ரமம்).

2. யமன் தன் சபையில் நடித்த திலோத்தமையைக் கண்டு வீரியத்தை விட அதினின்றுந் தோன்றித் தேவரை வருத்தின அசுரன். இவனே விநாயகமூர்த்தி வீழுங்கினர். (விநாயகபுராணம்).

அநலி—1. இராகூத சேநாதிபதி சிங்களனால் இறந்தவன்.

2. சூரபத்மனுக்குப் படைத்தலைவன்.

அநல—மாலியவானுக்குச் சுந்தரி வயிற்றிற் பிறந்த புத்ரி.

அநாகதசிவன்—யோகிகளால் வியோம வியாபினிக்கப்பால் அறியப்படும் சதாசிவமூர்த்தி.

அநாகுலன்—இடைச்சங்கத்தார் காலத்திருந்த தெய்வப்பாண்டியன். நீலோத்தமையுடன் புணர்ந்து சாரகுமாரனைப் பெற்றவன்.

அநாசிநுதம்—ஒரு புவநம்.

அநாதிருஷ்யன்—திருதராட்டிரன் குமாரருள் ஒருவன்.

அநாமித்ரன்—யதுவம்சத்துதித்த யுதாசித்தின் குமரன். இவன் குமரர்கள் நிக்நன், சிநி, பிரசுநி.

அநாயு—தக்ஷப்பிரசாபதியின் குமரன்.

அநாரண்யன்—அநரண்யனைக் காண்க.

அநாவிலன்—புவனகிரிக்கரசன். அருச்சுனன் திக்குவிஜயத்திற்குச் சென்றகாலையில் இவனிடத்தில் யுத்தஞ் செய்தனன்.

அநிதன்—சண்முகசேநாவீரன்.

அநிந்திதையார்—திருக்கைலையில் பார்வதி பிராட்டியார் சந்நதியில் திருத்தொண்டு செய்துகொண்டிருந்து சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளிடத்து ஆசைப்பட்ட அபசாரத்தால் பூமியில் சங்கிலிநாய்ச்சியாராய் அவதரித்துச் சுந்தரமூர்த்திகளைத் திருவொற்றியூரில் மணந்தவர். இவரது சரித்திரத்தைச் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளைக் காண்க. (பெரியபுராணம்).

அநிருத்தன்—1. நாராயணன் வியூகாவதாரத்தில் ஒன்று.

2. (ய) கிருஷ்ணன் பேரன். பாணசூரன் குமரியாகிய உஷையைச்சித்திரரேகையாற் களவிற்புணர்ந்து வாணனால் சிறையிடப்பட்டுக் கிருஷ்ணனால் மீண்டவன். பிரத்யும்நன் குமரன். இவன் குமரன் வச்சிரசுவரூபன்.

3. காமன் குமரன்.

4. அஷ்டவசுக்களில் ஒருவன்.

அநீகன்—1. யதுவம்சத்தவனை வசுதேவனுக்குத் தம்பி.

2. யதுவம்சத்தவனை அநகன் குமரன்.

அநு—1. (ச.) யயாதிக்குச் சன்மிஷ்டையிடம் பிறந்த குமரன். இவன் குமரன் சபாநரன்.

2. புருவசன் குமரன். இவன் குமரர் புருஹோத்ரன், அங்கிசு.

3. விலோமாகுமரன். இவன் குமரன் துந்துபி.

அநுகீதை—பாரதம் அசுவமேதயர்கத்திற் கூறப்பட்ட வேதாந்தநூல்.

அநுகை—காசிபர் மனைவி. தக்ஷன் பெண். இவள் குமரர் சித்தர்.

அநுக்கிலாதன்—திதிவம்சத்தவனை இரண்யகசிபன் குமரன். பிரகலாதன் தம்பி. பாரி சூசுமி. குமரர் பாவஷ்கிலன், மகிஷன்.

அநுக்கிரகா—நவசத்திகளில் ஒருத்தி.

அநுக்கிராதன்—குரோதத்தால் நஷ்டமடைந்த அரசன்.

அநுசுகன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

அநுதாபகன்—தநுவின் குமரன்.

அநுபதேவன்—1. யதுவம்சத்தவனை தேவகன் குமரன்.

2. அக்குரூரன் இரண்டாம் புத்ரன்.

அநுபமர்—ஒருமுனிவர். இவர்தம்மிடம்ஒரு நாய்வர அதனை மானுக்கி ஆதரித்து, அது புலிக்கஞ்சியதால் அந்நாயைப் புலியாக்கி, அப்புலி யானைக்கு அஞ்சியதுகண்டு அதனை யானையாக்கி, அந்த யானை சிங்கத்திற்கு அஞ்சியதால் அதனைச் சிங்கமாக்கி, அது சரபத்திற் கஞ்சியதால் அதனைச் சரபமாக்க, அச்சரபம் தனது முன் நினைவறியாது முனிவரைக் கொல்ல நினைத்தது அறிந்து பழையபடி நாயாக்கியவர்.

அநுபாவுகன்—(ச.) ராதியின் குமரன். இவன் குமரன் ரோதனன்.

அநுமதி—1. ஆங்கிரஸ இருடிக்குச் சிரத்தையிடம் உதித்த குமரி.

2. தாதா எனும் ஆதித்தனுக்குத் தேவி. குமரன் பூர்ணமாசன்.

3. வைசுவதேவ பலிகொள்ளும் தேவதை.

அநுமான்—புஞ்சிகஸ்தலை யென்னும் அப்சரஸ் சாபத்தால் அஞ்சனை யென்னும் வாநரஸ்திரீயாகிக் கேசரி யென்பவனை மணந்திருந்தனள். ஒருநாள் வாயு, இவளது நிஜவுருக்கண்டு கூட அவனது அம்சத்தால் பிறந்தவர். இவர் பிறந்து வளருகையில் சூரியனை இராகு பற்ற அவனைப் பழமென க்கண்டு கவரப் போகையில் இராகு, இந்திரனையடைய இந்திரன் தனது வச்சிராயுதத்தால்அடிக்க

அநுமுரியப்பெற்றவர். இவரை இந்திரன் எறிந்தநிலை வாயு கோபித்துத் தம்பித் திருக்கப், பிரமன்முதலிய தேவர் வந்து அநுமுரிந்ததால் அநுமன் எனப் பெயரிட்டுப் பிரமாத்திரத்தாலும் தேவாத்திரத்தாலும் சாவில்லாவரந் தந்தனர். இளமையில் சூரியன் இரதத்திற்கு முன்சென்று நவவியாகரணங் கற்றவர். வீமனுடன் நட்புக்கொண்டவர். அருச்சுனன் இரதத்திற் கொடியாயிருந்தவர். இவர் சுக்கிரீவனென்னும் வானரனுக்கு நண்பராய்த் திரிந்து கொண்டு இருடிகள் ஆச்சிரமத்திற்சென்று அவர்களுக்கு மனவருத்தத்தைத் தருங்காரியத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தனர். இதனால் இருடிகள் கோபித்து, உனக்கு உன்னைப் புகழுங்காலந் தவிர மற்றக்காலங்களில் இராமன் உன்னைக் காணுமளவும் உன்பலம் தோன்றாதிருக்கவெனச் சபித்தனர். இவ்வாறு தன்பலந் தோன்றாது திரிந்துகொண்டிருக்கையில் இராமன் வநவாசம் வந்தகாலத்து மரத்தின்மீதிருந்து இராம லக்குமணரைக் கண்டு தந்தை சொற்படி திருமாலவதாரமெனத்தெரிப் பிராமண வருக்கொண்டு வந்து பணிந்தனர். இராமலக்குமணர் இவரைக்கண்டு புகழ அவர்களைத் தம் நண்பன் சுக்கிரீவனுக்கு நட்புச் செய்வித்து இராமபிரான் சொற்படி திருவாழிபெற்று ஜானகியைத் தேடச்சென்று ஒரு பாலவனத்தின் அழலுக்குச் சங்கிக்காது சாம்பனுடன் ஒரு பிலத்திற் புகுந்து வழிதெரியாமல் திகைக்கையில் பின்தொடர்ந்த வானரர்களைத் தம் வாலைப் பிடித்துக் கொள்ளக் கட்டளையிட்டுப் பிலத்தினுள் புகுந்து, சுவயம்பிரபையைக் கண்டு அவள் சாபத்தைப் போக்கி அவளைச் சுவர்க்கத்திற் கனுப்பினவர். அங்கிருந்து நீங்கிச் சம்பாதியைக்கண்டு வழியறிந்து மகேந்திரமேறித் தாவி வழியில் மறித்த மைநாகத்தைத் தலைகீழாகத்தள்ளி அதுக்கிரகித்து, சுரசையென்பவள் வாயுட்புகுந்து வெளிவந்து, வழிமறித்த அங்காரதாரை, சாயாக்கிரகி யென்னும் அரக்கியரைக்கொன்று தாண்டி இலங்கையிலுள்ள பவளமலை சென்று சேர்ந்து இலங்கணியை யறைந்து அவளாலுளவறிந்து இலங்கை மாநகரஞ்சென்று தேடுகையில் கும்பகர்ணன் உறங்கும் பெருமூச்சிற்பட்டுத் திரும்பி, அசோகவனஞ் சென்று சீதையைக்கண்டு பணிந்து திருவாழி தந்து தேற்றித் தன் குறுகிய உருவத்தை விட்டுப் பெரிய உருவத்தைக் காட்டிச் சில அடையாளங்களையும், சூடாமணியையும் பெற்று அசோகவனத்தை யழிக்கையில் எதிர்த்த கிங்கரை வதைத்துச் சம்புமாலி, பஞ்சசேநாபதிகள், அக்ஷகுமாரன் முதலியோரைக் கொன்று இந்திரசித்தாற் பிரமாத்திரத்தாற் கட்டுண்டு இராவணன் எதிரில் தன் வாலை ஆசனமாகக்கொண்டிருந்து அவன் வாலில் தீயிட அத்தீயைக்கொண்டு இலங்கையை யெரித்து மீள்கையில் ஜானகியைக்கண்டு விடைபெற்று மைநாகமடைந்து நீங்கிக் கடலைக்கடந்து மகேந்திரஞ் சென்று வரவுபார்த்திருந்த அங்கதன் முதலானவருடன் சீதையைக் கண்டசெய்தி கூறிக்களித்து இராமமூர்த்தியைக்கண்டு சுபசெய்தியை யறிவித்துச் சீதைதந்த அடையாளங்களையும், சூடாமணியையும் கொடுத்தவர். ஸ்ரீராமமூர்த்தியுடன் இலங்கைக்கு யுத்தத்திற்குவந்து தூம்முகனைக் கொன்று இலக்குமணருக்கு அக்ஷயதூணி யதுந்தகாலத்து இராவணன் மத்தியில் இருந்து தன்னையொருகுத்துக் குத்தென்று இராவணனைக் கேட்டு அவன் குத்த அதனால் சற்றுச் சலித்துச் சகித்து அவனைத் தாம் குத்திமுன் திக்குயானைகளால் அவன் தேகத்திற் புதையுண்ட தந்தங்கள் உதிர்ந்து இராவணன் சாயக்கண்டு களித்தவர். முதலுள் யுத்தத்தில் இராவணன் வேலினால் மூர்ச்சித்த இலக்குமணரைக் குட்டிபோல் தூக்கிச்சென்றவர். இராமமூர்த்திக்கு வாகனமாயிருந்தவர். கும்பகர்ணன் மீது மலைகளையெறிந்து அவனது அஞ்சாநிலைகண்டு சலித்தவர். சுக்கிரீவன்மீது கும்பகர்ணன் எறிந்த வேலைத் துண்டுகளாக்கி அதிகாயன் யுத்தத்தில் தேவாந்தகனையும், திரிசிரனையுங்கொன்று பிறகு நிகும்பன், தூமாக்ஷன், வச்சிரதந்தன், அகம்பன் முதலியோரை வதைத்துஇலக்குமணர் முதலியோர் மூர்ச்சையடைந்த காலாத்துச் சாம்பவக்தரா லேவப்பட்டுச் சஞ்சீவிமலைசென்று சஞ்சீவிகொண்டுவந்து அவர்களைப் பிழைப்பித்தவர். இராவணன் வஞ்சகமாகக் கொலைசெய்வித்த மாயாசீதையைக் கண்டு புலம்பி இராமருக்குச் செய்திகூறியவர். இராவணன் மூலபலத்துடன் யுத்தத்திற்குவந்து விபீஷணர்மீது ஏவியவேலை இலக்குமணர் தாங்கி மூர்ச்சையடைந்தபோது, மீண்டும் சஞ்சீவிகொண்டுவந்து மூர்ச்சை தெளிவித்தவர். இராமபிரான் கட்டளையால் சீதாபிராட்டியை மீட்க விபீஷண

ருடன் சென்று கொண்டுவந்து இராம மூர்த்தியிடங் காட்டியவர். குகனுக்கும் பரதனுக்கும் ஸ்ரீ ராமமூர்த்தியின் வரலாறினித்து முத்திரைமோதிரங் காட்டித் தீயில்விழாது தடுத்து மீண்டு இராமமூர்த்தியை யடைந்து சிரஞ்சீவிபெற்றவர். விபீஷணர் இவர் இலங்கையில் செய்த வீரத்தை இராமமூர்த்திக்குக் கூறிய போது இராமமூர்த்தி களித்துப் பிரம பதம்பெற வரமளிக்கப் பெற்றவர். பஞ்ச பூதங்களால் அழியாதவர், பெண்புணர்ச்சி யற்றவர். இவருக்கு மாருதி, ஆஞ்சனேயன், கேசரிபுத்திரன், வாயுபுத்திரன் எனவும் பெயர். இராமமூர்த்திக்குச் சிவபூஜையின்பொருட்டுக் காசியினின்றும் சிவலிங்கங் கொணர்ந்து தாபித்தவர். ஒரு முறை இராமமூர்த்தியின் சிவபூஜைக்குக் கங்காதீர்த்தம் அநுமான் கொண்டு வந்தனன். அவ்வநுமான் வருவதற்கு முன் இராமர் சிவபூஜை முடித்தனர். அதனால் அநுமான் அத்தீர்த்தகுடத்தையெறிய அதில் ஒரு நதி உண்டாகி பெண் ணாநதியில் கலந்தது. (இரா-ம்).

அநுலோமன்—உயர்குலத்தாணும் இழி குலப்பெண்ணுங் கூடிப்பிறந்தவன்.

அநுவர்—சமதக்நியின் குமரர். தாய் ரேணுகை.

அநுவிந்தன்—1. அவந்திநாட்டரசன்.
2. திருதராட்டிரன் குமரன்.

அநுஹ்லன்—பாத்வாசரைக் காண்க.

அநுஹிராதன்—குரோதத்தால் நஷ்டமடைந்த அரசன்.

அநூரு—அருணன். தொடையிலான் என்பது பொருள்.

அநேகபக்தர்—ஒரு இருடி. தேவி சுசாது. இவர் பிள்ளைகளிடம் ஆசையால் பலபிள்ளைகளுக்கு வேதமுதலிய பாதித்து வருகையில் ஒருமாணாக்கன் உறங்கினன். அவனைக்கண்டு முனிவர் அதட்டினர். இதைக்கேட்ட இவரது தேவியின் கருப்பத்திருந்த கரு இராப்பகல் நித்திரையிலாது ஓதினால் தூக்கம் வாராதேதாவென்ன முனிவர் கோபித்து என்னை மறுத்துக் கூறியபடியால் நீ பூமியில் விழும்போது எட்டுக்கோணலாக எனச் சபித்து மனைவியின் பிரசவத்துக்காக மருந்து சேகரிக்க மிதிலை சென்று அங்கிருந்த வந்திகர் செய்த வாதத்திற்கு விடைதர அறியாது கடலில் கடந்தவமியற்றச் சென்றவர்.

அநேகேசுவரவாதிமதம்—இவன், தேர், வீடி மண்டப முதலிய, அநேகர் கூடிச் செய்வதுபோல உலகம் அநேக ஈசுவரர்கள் காரியப்படுத்த உண்டாகி அக்கடவுளர் தமது தொழிலை நிறுத்த ஆன்மாக்கள் லயப்பட்டுச் சுக்கிலத்தில் அடங்குமென்பன். இதுவே முத்தியுமாமென வுங் கூறுவன்.

அநேநஸ்—1. ஆயுவின் குமரன். இவன் குமரன் சுத்தன். இவன் நகுஷனுக்குச் சகோதரன்.

2. காகுத்தன் குமரன். இவனுக்கு அநரண்யன், சுயோதனன் என்றும் பெயர்.

3. (சூ.) புரஞ்சயன் குமரன்.

அந்தன்—1. விப்பிரசித்தியெனுந் தானவனுக்குக் குமரன்.

2. அதலலோகத்தவன்.

3. துருக்கியன் குமரன்.

4. திருதராட்டிரனுக்கு ஒரு பெயர்.

அந்தகன்—(1) இயமனிடமிருக்குந் தேவதை.

(2) திருதராட்டிரனுக்கு ஒரு பெயர்.

(3) யதுவம்சத்துச் சாத்வதன் குமரர்களில் ஒருவன். இவனுக்குப் பஜமானன், குகுரன், கம்பளபர்ஹன், சுசி முதலியோர் புத்திரர்.

அந்தகர்—யதுகுல சாதிபேதம். கம்சன் பகைவர். பிராமணசாபத்தால் ஒருவரையொருவர் அடித்துக்கொண்டிறந்தவர்.

அந்தகக்கவி வீராகவமுதலியார்—இவர் செங்கல்பட்டுஜில்லாப் பொன் விளைந்த களத்தூரில் சைவவேளாளர் குலத்திற் பிறந்து இயற்கையிற் கவிவல்லவராய்க் கற்பினையுடைய மனைவியை மணந்து ஒருகால் அயலூருக்குச் சென்று திரும்பிவருகையில் வீட்டிலவலாளிகள் தலைவிக்கு முதலியார் வரவை அறிவித்தனர். தலைவி, விளையாட்டாக முதலியார் யானைக்கன்றும் வளநாடும் பொற்பந்தியும் பெற்று வருகின்றனரோ என்றனள். அதனைப் பிறரால்றிந்த முதலியார் தேசயாத்திரை செய்யவெண்ணிக் கட்டமுது பெற்றுக்கொண்டு ஓரிடத்தி லிறங்கிக் கைகாலலம்பிவர வைத்துச் செல்லுகையில்அதை நாய் தூக்கிச்சென்றது. அதனால் பகிகொண்டு "சீராடை யற்றவயிரவன் வாகனஞ்சேரவந்து,பாராளும்நான்முகன் வாகனந்தன்னை முன்பற்றிக் கெளவி, நாராயணனுயர் வாகனமாயிற்று நம்மை முகம், பாரான்மை வாகனன் வந்தேவயிற்றினிற் பற்றினனே" எனப் பாடினர். பின், புலவர் சோணாடு சென்று ஆங்குச் சிலநாள்தங்கி ஈழநாடடைந்து அரசன்

தரிசனம் அகப்படாமல் காத்திருக்கையில் இவரது வீணைவல்லதிறத்தையும் கவிவன்மையையும் பிறராலறிந்த பராராஜசிங்கனென்னும் அரசன் தேவி, கவியைச்சம்மானிக்காததற்குக் கோபத்துட னிருந்தனள். அரசன் அவ்வூடலுக்குக் காரணமறியாதுமறுநாள்சிங்காரவனஞ்செல்லஅவ்விடத்தில் ஒருகிளி, மரப்பொந்தினின்றும் வெளியேவருவதும் உள்ளே புகுவதுமாயிருந்தது. அரசனுக்கு முன்னம் மனைவியூடலுடன் இதுவும் ஒருகவலையாயிற்று, அரசன் கொலுவிற்குவந்ததும் கண்டசுத்திபாடும் புலவரைத்தன் மனவெண்ணம் அறிவிக்கக் கூறினன். கேட்டபுலவர், அந்தகக்கவியின் ஆற்றலையெடுத்துக்கூறி அரசன்முன் விட்டனர். அரசன் இவரது வரவறிந்து இவரது வரகவியின்உயர்வறியத்திரையிட்டுக்கையில் வில்லும் அம்பும் ஏந்தியிருந்தனன். புலவர் கொலுவினுட் சென்று சிதம்பரம் என்று மாணக்கன் கூறியதால் குறுக்கில் திரையென அறிந்து குறுக்கேதிரையோவென்று தாம் உட்கார்ந்து அரசன் நிலையறிந்து "வாழுமிலங்கைக்கோமானில்லைமானில்லை, எழுமராமரமோ வீங்கில்லை—ஆழி, அலையடைத்த செங்கையபிராமாவின்று, சிலையெடுத்தவாறெமக்குச் செப்பு" என்னுஞ் செய்யுளைப் பாடினர். அரசன் மகிழ்ந்து பின்பு புலவரைக் கண்டசுத்திபாடக் கூறப் புலவர் "வடவைக்கனலைப் பிழிந்துகொண்டு மற்றுமொருகால் வடித்தெடுத்து வாடைத் துருத்திவைத்தூதி மழுகக்காய்ச்சிக் குழம்பு செய்து புடவிக்கயவர் தமைப் பாடிப் பரிசுபெறுமற்றிரும்பிவரும் புலவர்மனம்போற் சுடுநெருப்பைப் புழுகென்றிறைத்தாற்பொறுப்பாளோ, அடவிக் கதலிப் பசுங்குருத்தை நச்சுக்குழலென் றஞ்சியஞ்சி யஞ்சொற் கிளிகள் பஞ்சரம் விட்டகலாது றையுமகளங்கா, திடமுக்கட வாரண முகைத்ததே வே தேவசிங்கமே திக்கு விஜயஞ்செலுத்திவரும் செங்கோ னடாத்து மெங்கோவே"என்றனர். இவர்பொற்பந்தம்பெற்றபோது பாடியது. "பொங்குமிடியன் பந்தம்போயதே யென்கவிதைக், கெங்கும் விருதுபந்தமேற்றதே—குங்குமந்தோய், வெற்பந்த மான புய வீர பராசசிங்கம், பொற்பந்த மின்றளித்தபோது." யானை பெற்றபோதுபாடியது "இல்லென்னுஞ் சொல்லறியாத சீமையில் வாழுதானனைப் போய் யாழ்ப்பாணன்யான், பல்லை விரித்திரந்தக்கால் வெண்சோறும் பழந்தூசும் பாலியாமற், கொல்ல நினைந்தே தனது நால்வாயைப் பரிசென்று கொடுத்தான் பார்க்குள், தொல்லையென தொருவாய்க்கும் நால்வாய்க்கு மிரையெங்கே தூரப்பு வேனே." இவரை ஈழநாட்டுப்புலவர் கேட்ட வினாக்களுக்கு இவர் கூறிய விடைகள்: (க) உதிரமுண்ணும் பறவையாது? விடை—துக்கம். (உ) பசும்பால் எனும் பண்புத்தொகைக்குப் பொருளென்னை? விடை—கார்காலத்து வெள்ளாட்டுப்பால். (ங) "பங்கமில் மாது பசுமஞ்சணன் றிழந்தும், மங்கலமுநன்கலமு மற்றிழக்காள்." பின்னிரண்டடிகள் எவை? என்ன, புலவர்விடையாகத் தனிச்சொல், "சங்கையென்ன," என்பதைக் கூட்டி "மங்கலமென்பமனை மாட்சிமற்றதன் நன்கல நன்மக்கட்பேறு" என்று கூறினர். இவர் இராமாயண மவதானித்துக்கூறியபோது அரசன் "இன்னங்கலை மகள் கைமீதிற் புத்தக மேந்தி யந்தப், பொன்னம் பலந்தனிற் புக்கிருந்தாளென்ன புண்ணியமோ, கன்னன் களந்தைக் கவி வீராகவன் கச்சியிலே, தன்னெஞ் சமேடெனக்கற்ற ஞெருமுத்தமிழையுமே" என்ற செய்யுளைப்பாடிக் களிப்பித்தனன். இவர் அரசன் மீது வண்ணம் பாடியபோது அரசன் வியந்து "விரகன்முத்தமிழ்க்கவிவீராகவன், வரகவிமாலையை மதிக்கும்போ தெல்லாம், உரகனும்வாணனுமொக்கத்தோன்றினுற் சிரகரகம்பிதஞ் செய்யலாகுமே." இவர் செய்த ஆரூருலாவைக்கேட்டுப்பராசசிங்கம் பாடியது. "புவியேழ்பெறுந்திருவாரூருலாவைப் புலவர்க்கெல்லாஞ், செவியே சுவைபெறுமாறுசெய்தான்சிவஞானமது, பவியேயெனு நங்கவிவீராகவன் பாடியநற், கவியே கவியவனல்லாத பேர்கவிகற் கவியே." இவர் தம்மூர்க்குத் திரும்பிவர மனைவியார்என்னகொணர்ந்தீர்என இவர் கூறியது. "இம்பர்வா னெல்லையிராமனையேபாடி யென்கொணர்ந்தாய் பாணி நீ யென்றுள்பாணி, வம்பதாங்களபமென்றேன் பூசுமென்றுள் மாதங்கமென்றேனும்வாழ்ந்தேமென்றுள், பம்புசீர்வேழமென்றேன் றின்னுமென்றுள் பகடென்றேன்உழுமென்றுள்பழனந்தன்னேக்,கம்பமாவென்றேனற்களியாமென்றுள் கைம்மாவென்றேன் சும்மாகலங்கினளே." இவர் கிருஷ்ணப்பவாணனைப் பாடிய சீட்டுக்கவி, "இனிதெனச்சேரசோழபாண்டியர் மெச்சுமுச்சிதமதுரவாக்கி,ஈழமண்டல மளவுந்திறைகொண்ட கவிவீர

ராகவன் விடுக்குமோலை, வனிதையர்விகார மன்மதராஜரூபன் மயிலேயாதிபதி சக்கிர வாளத்தியாகி நங்காளத்தி திருவ்ஷ்ணப்ப வாணனெதிர்கொண்டுகொண்க, கனதமிழ்த் துறையறிமரக்கலங்கன்னிகாமாட நன்னூற், கட்டுபேர் கொட்டாரம் வாணிசிங்காதனஞ் கவிநாடகஞ்செய்சாலே, வினவு சிவகாதையிற் சர்க்கரை யெனத்தக்க வினையேனுடம்பு நோயால் மெலியுமோ மெலியாத வகைபால் பெருத்ததொரு மேதிவரவிடல் வேண்டுமே" எனப் பாடி அவ்வாறு பெற்றனர். இவர் கயத்தாற்றரசன்மீது ஒரு உலாப்பாடிய போது ஆங்கிருந்த புலவர் ஒருவர் கூறியது "ஒட்டக்கூத்தன் கவியும் ஒங்கிய கம்பன்கவியும், பட்டப்பகல்விளக்காய்ப் பட்டவே—யட்டதிக்கும், வீசுங்கவி வீராகவனும் வேளாளன், பேசுங்கவிகேட்டபின்." இவர் அநந்தையாதிபதி சந்திரவாணன் மீது ஒரு கோவை பாடினரென்பது "மின்னுமாளிகை யனந்தை யாதிபதி சந்திரவாணமகி பாலன்முன், வீராகவன் விடுக்குமோலைதன் விருப்பினுல் வலிய வேயழைத், தன்னுகாவியமதிற்பெருத்ததொரு கோவையோது கெனவோதினன், ஒதிமாதமொரு மூன்றுபோகியொருநாலு மாதமளவாகவும், இன்னமுந்தனது செவியிலேறவிலையென்னிலென்ன வுலகெண்ணுமோ, விராசராசர் திறைகொள்ளுமென் கவிதை யிங்குவந்து குறையாகுமோ, தன்னையென் சொல்வா ரென்னையென்சொல்வர்தான் தமிழ்க்கு மணமல்லவோ, தன் புகழ்க்குமிது நீதியோ கடிது தானின்னேவரவேணுமே." இவர் திம்மய்யசுப்பய்யன் வேண்டுகோளால் திருக்கழுக்குன்றபுராணம் பாடினர் என்பதை "இந்நாளிருந்த பேர்புதியபாகம் பண்டிருந்தபேர் பழையபாகம், இருபாகமும் வல்ல லக்கணக்கவிவீராகவன் விடுக்குமோலை, அன்னுதிதானப் பிரவாசன் பிரசங்கத்தனந்த சேடாவதாரன், அகிலபிரகாசன் திம்மய்யசுப்பய்யன் மகிழ்ந்து காண்க, தன்னுளும் ஓலையும் வரக்கண்டு நாம் வேதசயிலபுராணத்தையித், தினைநாளிருந்தோதினெம் அரங்கேற்றுவது தான் வந்தலாமலில்லை, நன்னுவலோருடனிதைக் கேட்டெனைச் சோழநாட்டுக்கனுப்பவேண்டும், நவிலோலை தள்ளாமலே சுக்கிரவாரத்து நாளிங்கு வரவேண்டுமே." இவருடைய சீட்டுக்கவியை நிரஞ்சன கவிஞர் சிறப்பித்தது. "சீட்டுக்கவி யென்று சொல்வார் சிலர் அந்தத், தீட்டுக் கவி காட்டுக்கெரித்த நிலவாகிப் பாம் செங்கனகரத்நச், சூட்டுக்கிரீடமுடி வேந் தருற்பத்திச் சூறைகொள்ளும், நாட்டுக் கிலக்கியம்கவிவீராகவ னற்கவி யே." இவர் சந்திரவாணன்மீது கோவைப்பிரபந்தம் பாடிப் பிரசங்கிக்கையில் "மாலே நிகராகுஞ் சந்திரவாணன் வரையிடத்தே, பாலேறிப்பாயத்தேன் மாரிபெய்ய நற்பாகுகற்கண், டாலே யெருவிட முப்பழச் சேற்றினமுதவயன், மேலே மூஉத்த கரும்போ விம்மங்கைக்கு மெய்யெங்குமே" என்றசெய்யுளில், அச்சபைக்கணிருந்த அம்மைச்சி யென்பாள் "கவிராயருக்குக் கண்கெட்டது மதியுங் கெட்டதோ கரும்பு புஞ்சைப்பயிரன்றே சேற்றில் மூலைக்குமோ" வென்னப் புலவர் சற்று நிதானித்துத் தன் மாணக்கனேநோக்கிக் கொம்பைவெட்டிக் காலே நடுவென்ன, அவர் அவ்வகை, "சேற்றின்" என்பதைச் "சாற்றின்" எனமாற்றப்புலவர்களித்தனர். மறுநாள், பிரசங்கத்திற்கு அம்மைச்சிவரவு கேட்ட புலவர் "கலிமகளு நாணிநின்று கைகட்டிப் போற்றச், சிலிமதவேள்முன் கனியேதாங்கக்—குலமருவு, கொம்மைச் சிங் காரமூலைக்கோதில் திருப்பனங்காட் டம்மைச்சி வாராளதோ" என்றனர். இதனைக்கேட்ட அம்மைச்சி அன்று முதல் நட்பாயிருந்தனள். இவர் வைத்திய நாதநாவலரை "ஐம்பதின்மர்சங்கத்தாராகிவிடாரோ நாற்பத், தொன்பதின்மரென்றே யுரைப்பரோ—இம்பர்புகழ், வன்மீகநாதனருள் வைத்தியநாதன்புடவி, தன்மீதந் நாட்சரித்தக்கால்" எனப் புகழ்ந்தனர். இவ்வாறு பல பிரபந்தங்கள் பாடி இல்லற நடாத்திச் சிவபதமடைந்தனர். இவர் தேகவியோகங்கேட்ட கயத்தாற்றரசன் பாடிய கையறம் "இன்னமுதப் பாமாரி யிவ்வுல கிற்பொழிந்து, பொன்னுலகிற் போய்ப் புகுந்ததால்—மன்னும், புவி வீராகமன்னர் பொன்முடி மேற்சூட்டுங், கவிவீராகவ மேகம்." "தோற்றரு தொழிற்திருந்த தூலக்கவிகளெல்லா, மேற்றரு கையின் விளங்கியவே—யேற்ற லும், கன்னுவதாரன் கவிவீராகவனும், பொன்னருஞ் செங்கதிரோன் போய்." "முன்னூட்டுத் தவமுனியுஞ் சேடனும் வான்மீகனுமுன் முன்னில்லாமற், தென்னூட்டு மலையிடத்தும் பாரிடத்தும் புற்றிடத்தும் சென்று சேர்ந்தார், இங்காட்டுப் புலவருனக் கெதிரிலேயே கவிவீராகவாநீ, பொன்னூட்டுப் புலவருடன் வாது செய்யப் போயினையோ புகலுவாயே."

இவர் செய்த நூல்கள் : திருக்கழுக்குன்ற புராணம், திருவாரூருலா, சந்திரவாணன் கோவை, கயத்தாற்றரசனுலா, சேயூர் முருகன்பிள்ளைத்தமிழ், சேயூர்க்கலம்பகம், திருக்கழுக்குன்றமாலை, பல சீட்டுக் கவிகள். (தமிழ்நாவலர் சரிதை).

அந்தகாசுரன்—(1) இவனைத்தது என்னும், தானவன் குமரன் என்றும், இரண்யாக்ஷன் குமரன் என்றுங்கூறுவர். இவன் பிரமனை யெண்ணித் தவம்புரிந்து பல வரங்களைப்பெற்றுத் தேவரை வருத்தத் தேவர்கள் சிவமூர்த்தியை வேண்டினர். சிவமூர்த்தி விடுகக்கடவுளேயே வெள்ளி அசுரகுருவாதலின் இடையிற்புகுந்து இறந்தவரை மிருத்சஞ்சயமந்திரத்தாலெழுப்பினர். இதைச் சிவமூர்த்தி யறிந்துவெள்ளியைவிழுங்க, வடுகநாதர் சூலத்தாற்குத்திச்சிவசந்நிதானத்தின்முன்கொண்டுபோனகாலத்து அந்தகன் வேண்டச் சிவமூர்த்தி கருணைசெய்து பூதகணத்தலைமை யளிக்கப்பெற்றவன். (காசிகாண்டம்).

2. இவன் ஒரு அசுரன். இவன் துங்காசுரன் அம்பாசுரனுடன்கூடி இருள்மலை மேகவருக்கள்கொண்டு மழைவருஷித்துநிற்க, மகோற்கடப் பெயருள்ள விநாயகமூர்த்தி, ஓர்பறவையுருக்கொண்டு அவற்றை நீக்க, மீண்டும் அம்மூன்று அசுரரும் ஆலமரமாகவும், கண்ணியாகவும், வேடனுகவும் உருக்கள்கொண்டு பக்ஷியாகிய விநாயகரைத் துரத்த விநாயகர், இம்மூவரையும் மூக்காலும், காலாலும் கௌவித் தவலோக வுயரஞ்சென்று இவர்கள் தாயாகிய பிரமரையிடம் பிரேதங்களாக வீழ்த்தினர். (விநாயகபுராணம்).

3. சிவபெருமான் கண்களைப் பிராட்டியார் விநோதமாக மூடியகாலத்து உண்டான அச்சத்தால் தேகத்தில் வியர்வையுண்டாயிற்று. அவ்வியர்வானது இறைவன் நெற்றிக் கண்ணுற் சுடுண்டுமூடிய விரலிலேயே ஒரு கருப்பமாயிற்று. அவ்வகைக் கருவில் அசுரவுருவமாக ஒருவன் கோரத்துடன் ஜனித்தான். இவன் பிறவிக் குருடனுகத்தோன்றியதால் அந்தன் எனப்பெயருற்றான். இவன் இரணியாக்ஷனுக்குச் சிவபெருமானுல் கொடுக்கப்பட்டுப் பிரமதேவரையெண்ணியொருவராலுஞ் செயிக்கப்படாத வன்மையும் கண்களும் பெற்று அரசுசெலுத்திப் பார்வதிதேவியைக் கண்டு மோகித்ஞய்ச் சிவபெருமான்மீது யுத்தத்திற்குவந்து அவரது சூலத்தாற்குத்தப்பட்டு அச்சூலத்தின் மேல் பலநாள் உலர்ந்திருந்து சிவபெருமானைத் துதித்ததால் கருணை பெற்றுச் சிவகணத்தவனுயினவன். (சிவமகாபுராணம்).

அந்தசிலம்—விந்தியமலையில் தோன்றிய நதி.

அந்தணன்—துரியோதனன் தம்பி.

அந்தாளன்—அதுலோமத்தாணிற்கும் பிரதிலோமப்பெண்ணிற்கும் பிறந்தவன்.

அந்தரி—விந்தமலையை யிருப்பிடமாகக் கொண்ட துர்க்கை, இவளுக்கு விந்தாகடிகை எவலாளி. (மணிமேகலை).

அந்தரிக்ஷன்—ருஷபனுக்குச் சயந்தியிடம் உதித்த குமரன்.

அந்தரிக்ஷன்—1. முராசுரன் குமரன். கண்ணனுற் கொல்லப்பட்டவன்.

2. (சூ.) ருக்ஷகன் குமரன்.

அந்தர்த்தானன்—விசித்திரசுவனைக் காண்க.

அந்தலிளங்கீரன்—கடைச்சங்கமருவியபுலவன். (அகநானூறு).

அந்தன்—பிரசித்தியின் மகன்.

அந்திசாரன்—(பூரு) மதிசாரனுக்கு ஒரு பெயர்.

அந்திதேவன்—ஒரு அரசன். பசுக்கள் இவனிடம் வந்து யாகஞ்செய்யக் கேட்டுக்கொண்டபின் இவன் யாகஞ்செய்துகொண்டுவருகையில் ஒருபசுதன் கன்றைவிட்டுப் பிரிதலாற்றுது வருந்த யாகத்தை நிறுத்தினவன். இவன் நாளொன்றுக்கு உ,000 பிராமணர்க ளுக்குப் போஜனஞ் செய்வித்துச் சத்திரயாகமுடித்து இராச்சியமாண்டு புண்ணியவுலகடைந்தவன்.

அந்திமான்—இடையெழுவள்ளல்களிலொருவன். இவன் இதற்கு முன்ஜனனத்தில் பிராமணன். கிருத்திகை விரதத்தையதுட்டித்து வள்ளலாயினன்.

அந்துவஞ்சீரன்—ஒரு வள்ளல். காவட்டனுராற் பாடல் பெற்றவன்.

அந்துவஞ்சாத்தன்—பூதபாண்டியனுக்கு நண்பன்.

அந்நபூரணி—காசியில் எழுந்தருளி யிருப்பவள். ஈசுவரி.

அந்நம்பட்டர்—தர்க்கசங்கிரகஞ் செய்த சமஸ்கிருதகவி.

அந்நீ—ஒரு அரசன். திதியால் வெல்லப்பட்டவன்.

அபகர்ஷை — வித்வேஷிணியின் குமரி. பொய்ச்சாக்ஷி சொல்லுவோரிடத்தும் தர்மார்த்தகாமங்களை நீக்குவோரிடத்தும் வசிப்பவள். (மார்.)

அபசதர்—பிராமணனுக்குத் தனக்குத் தாழ்ந்த மூன்றுசாதியிலும், க்ஷத்திரியனுக்

குத் தனக்குத் தாழ்ந்த இரண்டு சாதியி லும், வைசியனுக்குத் தனக்குத் தாழ்ந்த ஒரு சாதியிலும் பிறக்கிறவர்கள்.

அபஞ்சிகன்—காசிநகரத்து வேதியன். சாலி யென்பவனுக்குக் கணவன்.

அபமார்வன்—இவன் சிவபிரானை யெதிர்க் கத் துள்ளிவந்து உதைபட்டு முதுகுமுரி ந்து இறந்த அசுரன்.

அபயகீர்த்தி சோழமகாராஜா—இவர் சோழராஜாக்களில் ஒருவர். சம் பந்தர் முதலிய சைவசமயாசாரியர்களால் அருளிச் செய்யப்பட்ட தேவாரங்கள் இருக்குமிடத்தை நம்பியாண்டார் நம்பிக ளால் அறிந்து எடுக்கச் செல்கையில் தீக்ஷி தர்கள், வைத்தவர்கள் வந்தாலன்றி எடுக்க லாகாதென அவ்வகையே சமயாசாரியர் கள் மூவருக்கும் சிறப்புச் செய்வித்து உற்சவங் கொண்டருளச்செய்து அத் திருமுறைகள் இருக்குமிடத்தில் எழுந் தருளச் செய்வித்துத் திருமுறைகளைப் புற்றுமூடி யிருக்கக்கண்டு விசனமுற்றுத் திருமுறைகளுக்குப் பரிமளதைல முத லிய அபிடேகஞ் செய்வித்துப் பூசித்து வெளியிட்டவர். இவருக்குத் திருமுறை கண்டசோழர் எனப் பெயர். இராஜராஜ தேவரைக் காண்க.

அபயர்—ஒருவகை இராக்கதர்.

அபயன்—1. திருதராட்டிரன் குமரருள் ஒருவன்.

2. தருமன் குமாரில் ஒருவன்.

3. இயமனுக்குத் தையலிடம் உதித்த குமரன்.

அபரக்கிரியை—இது, மதத்தவர் தங்கள் ஆகமபுராணாதிகளில் சொன்னபடி நடத் துவது. சைவர் செய்யுஞ் சடங்குகளாவன. மிருதமடைந்த பின்னர் (க) சூர்ணோற் சவம், (உ) சிவப்பிரசாதம், (ங) சாவியாலங்காரம், (ச) தேகாந்தி யேஷ்டி. கருமஆரம்பத்தில் (க) கணபதிபூசை, (உ) புண்யாஹவாச னம், (ங) பூதசுத்தி, (ச) அந்தர்யாஹோம், (ஞ) ஆசார்யாலங்காரம், (ட) பஞ்சகவ வியம், (எ) விக்ராமம், (அ) புத்தளியந் தியேஷ்டி, (கூ) புத்தளியந்தியேஷ்டி சஞ்சயனம், (ல) நக்னசிரார்த்தம், (கக) பாஷாணஸ்தாபனம், (கஉ) திலோதகம், (கங) வாசோதகம், (கச) பிண்டம், (கஞ) நவச்ரார்த்தம், (கட) ஏகோத்ரவி ருத்தி, (கண) பிராயூதபலி, (கஅ) சிலோத் வாசனம், (ககூ) விருஷோத்சர்ஜனம், (உ0) ஏகோதிஷ்டம். இவை யொருநாள் செய்யவேண்டியது. இவை செய்த மறுநாள் (க) ஷோடசம், (உ) சபிண் டீகரணம், (ங) பிண்டபிரதானம், (ச) பிண்டசம்யோசனம், (ஞ) சுவர்க்க பாதேயம், (ட) புனர்பிண்டம், (எ) சோதகும்பம், (அ) அநுமாசியம், (கூ) ஆநந்தஹோமம், (ல) கிரகயக்யம். வைஷ் ணவர்கள் ஸ்ரீ சூர்ணபரிபாலனம். சுவாமி பிரசாதம். கர்மாரம்பத்தில் (க) அக்னிஸந்தானம், (உ) பிராயச் சித்தாதி கள், (ங) சமஸ்காரம், (ச) பாஷாண ஸ்தாபனம், (ஞ) சஞ்சயனம், (ட)வாஸோ தகாதி, (எ) நக்னசிரார்த்தம், (அ) ஏகோ த்ர விருத்தி, (க) நமசிரார்த்தம், (ல) தசா ஹம், (கக) விருஷோத்சர்ச்சனம், ஆன ந்தஹோமம், சாந்திஹோமம், புனர்விரு ஷோத்சர்ச்சனம், (கஉ) ஏகாஹம், (கங) ஷோடசம், (கச) சபிண்டீகரணம், (கஞ) வைதரணிதானம், (கட) தசதானம், (கஎ) பரலோகபாதேயம், (கஅ) பிண்ட சம்யோஜனம், (ககூ) புண்யாவாசனம், (உ0) சோதகும்பம், (உக) இயல் அல்லது சேவாகாலம்.

அபராசிகன்—திருதராட்டிரன் குமரர்களில் ஒருவன்.

அபராசிதை—அஷ்டசத்திகளில் ஒருத்தி.

அபராதிகன்—கத்ரு குமரன் நாகன்.

அபர்ணை—மேனையின் புத்திரி. பித்ருக் களைக் காண்க. இவள் தளிர் முதலியன வும் புசிக்காமல் சிவமூர்த்தியை யெண் ணித் தவமியற்றியதால் இப்பெயர் பெற் றவள். (மார்.)

அபாநமித்ரன்—கத்ருவின் குமரன்.

அபாரோசன்—பீமனுடன் யுத்தஞ்செய்து தோற்றவன்.

அபிசாந்தி—ஒரு தீர்த்தம்.

அபிசித்—1. சந்திரன் தேவிகளில் ஒருத்தி.

2. ஒரு நக்ஷத்திரம், சந்திரனுக்குமேல் லக்ஷம் யோசனை உயரத்தில் இருப்பது.

3. கணன் தந்தை.

4. யதுவம்சத்து அரசன்.

அபிநவகுப்தன்—மந்திரசித்தியால் சங்கரா சாரியருக்கு மூலநோய் ஏவியவன்.

அபிநந்தனன்—1. இந்திரபதம்பெற யாகஞ் செய்ய இந்திரன் காலரூபி யென்பவனை வேண்டி யாகத்தை யழிப்பிக்க யாகமிழந் தவன்.

2. ஒரு சாரணன்.

அபிநவகுப்தாசாரியன் மதம்—இம்மதம் சங்கராசாரியருக்கு (உஉசு) வருஷங்க ளுக்குப் பின் காச்மீரத்தில் பிறந்த மக மகேச்வராசாரியர் என்ற பிருதுப் பெய ரடைந்த அபிநவகுப்தாசாரியரால்

கற்பிக்கப்பட்டது. இது ஒரு வித சைவமதம். இவ்வுலகம் ஆண்டவனுகிய சிவனது ஆகாரம், பதார்த்தங்களும், ஆத்மாவும் சிவனின் வேறுபட்டவை. சிவனே சுவதந்திரன். மற்றத் தேவர்கள் அச்வதந்திரர், மாயை யென்று ஒரு பொருள் உண்டு. குரு உபதேசத்தினுல், தான் ஈசனென்று அறியின் முத்தியடை வன்என்னும். இவர் பிரத்தியபிஞ்ஞா விவ் ருதிவிமர்சனி யெனும் பெயரால் சைவ சூத்ரபாஷ்யஞ் செய்திருக்கின்றனர்.

அபிநந்தனர்—சைந நாலாவது தீர்த்தங்கரர், இக்ஷவாகு வம்சம் சுயம்வர மகாராஜாவின் குமரர், தாய் சித்தார்த்தா தேவி. இவர் மாகமீ சுக்லபக்ஷம் துவாதசி புனர் பூச நக்ஷத்திரத்தில் சநநம். இவர் உன்னதம் 350 வில், சுவர்ணவர்ணம். நூய லக்ஷம் பூர்வம் ஆயுஷ்யம்.

அபிமதி—துரோணன் பாரி. இவளிடத் துச் சோகம், பயம் முதலிய உதித்தன.

அபிமன்யு—இவன் அருச்சுநனுக்குச் சந்திரன் அம்சத்தால் சுபத்திரையிடம் பிறந்தவன். பாரியை விராடராசன் பெண்ணுகிய உத்தரை. இவன் பாரதப்போரில் பதின்மூன்றுநாள் பதுமயூகத்துள் புகுந்து பேதித்துத் துன்முகன், விடசேனன், லக்ஷ்மணகுமரன் முதலியோரை மாய்த்துச் சயத்தினுல் கொல்லப்பட்டவன். இவனிறந்தகாலத்து இவன் மனையாள் வயிற்றில் பரீக்ஷித்துக் கருவாயிருந்தான். இவனது மற்றகுமரர் சுதசேநன், வீமசேநன், உக்ரசேநன். (பார.)

அபிமான்—அநலன் முதற்குமரன்.

அபிரன்—பிராமணனுக்கு அம்பஷ்ட கன்னிகை இடம் பிறந்தவன். (மது.)

அபிராமன்—காளமேகனே நாலுபாஷையிலும் கவிபாட வல்லவன்.

அபிராமி—சத்தமாதர்களுள் ஒருத்தி.

அபிராமிபட்டர்—இவர் சோழநாட்டுத் திருக்கடவூரிலிருந்த பௌரோகிதர். இவர் வாமியின் பூசை மேற்கொண்டவர். அபிராமியிடம் அந்தரங்க அன்புள்ளவராய்ப் புறத்தில் யார்க்கும் அதைத் தெரிவிக்காமல் பஞ்சமகாபாதகர்போல் நடித்துவருகையில் இவரிடம் வெறுப்புக்கொண்ட வேதியர் அரசனிடங் குறைகூறினர். அரசன்உணர்ந்து இவரை அழைத்துவரக் கட்டளையிடச் சேவகர் இவரை அரசனிடங் கொண்டுபோய் விட்டனர். அரசன் பட்டரை நோக்கி நீர், கையில் வைத்திருப்பது என்னவெனப் பட்டர் அது பஞ்சாங்கம் என்றனர். ஆயின் நாளை என்ன திதியெனப் பட்டர், அமாவாசையைப் பௌர்ணிமா என்றனர். உடனே அரசன் இது மதிகெட்டதினம் என்று பட்டரை நோக்கி நாளை முழுமதியைக் காட்டக்கூடுமோ என்ன அதற்கு உடன்பட்டு அரசன் கட்டளைப்படி சிறையிலிருந்து தேவியை அபிராமி அந்தாதி பாடி உபாசனைசெய்து அவள் தரிசநந்தரத் தமது குறைகூறி இரந்து அம்மையாரிடம் குண்டலம் பெற்று அவள் கட்டளைப்படி ஒன்றை ஆகாயத்தில் விட்டெறிந்து மறுநாள் சாயங்காலம் அரசனும் மற்றவரும் அஞ்சும்படி ஆகாயத்தில் பூரணசந்திரனைக்காட்டியவர். இவர் பாடிய அபிராமிஅந்தாதி சொன்னேக்கம் பொருளேக்க முடையது.

அபிஷேகபாண்டியன்—வீரபாண்டியன் குமரன். இவன் இளமையாயிருக்கையில் இவன் தந்தைக்குப் போகஸ்திரிகளிடம் பிறந்தார் பொக்கிஷத்திருந்த முடி முதலியவற்றைக் களவிற் கைக்கொண்டனர். இவன் முடிசூடுங்காலத்தில் தக்க முடியும் அதில் அணிய மாணிக்கமும் இல்லாமையால் சொக்கநாத சுவாமிகள் மாணிக்கம் விற்று முடிசெய்யச் செய்தனர். இவன் காலத்தில் வருணன் கோபித்து மதுரைமீது மேகங்களையும் கடலையும் ஏவி அழிப்பிக்க அரசன் சிவானுக்கிரகத்தால் அவ்விபத்தினின்று நீங்கினன். இவன் எல்லாம் வல்லசித்தராய் வந்தசிவமூர்த்தியைக்கல்லானேக்குக்கரும் பருத்த ஏவிக் கல்லானேவுண்ணக் கண்டு பணிந்து புத்திரப்பேறுவேண்டிப்பெற்று விக்கிரமபாண்டியனைப் பெற்று நற்கதி அடைந்தவன். (திருவிளை.)

அபிஷ்டதிதியை—இது மார்கழிமாத சுக்கிலபக்ஷ திரிதியையில் விதிப்படி கலசத்தில் சிவசத்தியைத் தாபித்துப் பூசிப்பது. இது அபிஷ்டத்தைத் தரவல்ல விரதம்.

அபுவர்ணன்—சாவித்திரியின் குமரன். தேவி சவந்தரி.

அபூர்வன்—(ச.) நிருபஞ்சனுக்குக் குமரன். இவன் குமரன் நிமி.

அப்சராக்கள்—அரம்பை, ஊர்வசி, திலோத்தமை, மேனகை, கிருதாசி முதலியவர்கள். இவர்கள் பாற்கடலிற் பிறந்தவரென வும் காசிபர்க்குமுனியென்னும்பாரியிடம் பிறந்தவரெனவும் புராணங்கள் கூறும்.

அப்சரர்—ஒரு தேவசாதியர்.

அப்பன்—1. குருகைக்காவலப்பனுக்கு ஒரு பெயர்.

2. சிம்மாத்திரி பெருமாள்.

அப்பர்—திருநாவுக்கரசுசுவாமிகளைக் காண்க.

அப்பாஜி—இவன் வேலூராண்ட கிருஷ்ண தேவராயன் மந்திரி. இவன் இளமையில் தாய் தந்தையரை யிழந்து கல்வியறிவிலாது யதேச்சையாய்த் திரிந்தவன். இவன் ஒருநாள் காட்டுவழியில் தன்னை யறியாது தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில் நாகமொன்று வெயிற்படாது முகத்தைக் காத்திருந்தது. அந்தவேளையில் வழிப்போக்கன் ஒருவன் அதனைக்கண்டு அவனெழுந்தபின் அப்பா உனக்குச் சிலநாளில் இராஜ்யசம்பத்து உண்டாகும் அந்தக்காலத்தில் என்னை ஆதரிக்கின்றாயா என, அப்பாஜி எழுத்தறியாத எனக்கு இராச்சியமேது அப்படி உண்டாகுங்காலத்தில் செய்கிறேன் எனக் கூறினன். சிலநாள் தரித்து அப்பாஜி இராஜாங்க உத்தியோகஸ்தரைச்சேர்ந்து ஒரு சிறு அலுவல் பெற்று முறையாக உயர்ந்து அதிக புத்திநுட்பமுடையவனாய் மந்திரிபதம் பெற்றுத் தனக்குச் செல்வம் வருமென்ற வனைத் தேடி ஆதரித்தவன். இவனைப் பற்றிப் பல சிறுகதைகள் உண்டு.

அப்பாயுமடிசார்த்தார் — தமிழ்நாடொழிந்த மற்றபாஷைகள் வழங்கும் நாடுகளிலிருந்து சிவத்தியானத்தால் முத்தியடைந்த அடியவர்களின் தொகை.

அப்பிரசித்து—சண்முகசேநாவீரன்.

அப்பிரதிட்டம்—ஒருவித நரகம். இதில் பாபிகள் யந்திரங்களால் திருப்பப்பட்டு இரத்தமாம்சங்களைக் கக்கிக்கொண்டிருப்பர்.

அப்பிரதிரதன்—(சங்.) மதிசாரனுக்கு மூன்றும் புத்திரன். கண்வனுக்குத் தந்தை.

அப்பிரதி—மேருதேவியின் பெண். கிம்புருஷன் பாரி.

அப்பிரமை—கிழக்குத்திக்கிலுள்ள பெண்யானை. இதனுண் ஐராவதம்.

அப்பிராப்தி—சமன் மனைவி.

அப்புமாலழனி—ஒரு இருடி.

அப்புளுவார்—கிடாம்பி. ஸ்ரீரங்கராஜருக்குக் குமரர். இவர் கல்வி கேள்விகளில் வல்லவராய் இருந்ததுபற்றி அங்கிருந்தார் இவர்க்கு இப்பெயரிட்டனர். நடாதூரம்மாளை ஆசரயித்தவர். அம்மாளிடத்தில் காலக்ஷேபஞ் சேவித்திருக்கையில் புறமதத்தவர் வாதத்திற்குவர அவர்களை வென்று வாதிஹம்ஸாம்புதர் என விருது பெற்றவர். (குருபரம்பரை).

அப்பூதியடிகளையனார்—இவர் சோழமண்டலத்தில் பிராமணகுலத்தில் திருவவதரித்தவர். இவர் திருநாவுக்கரசுசுவாமிகளைக் காணுதிருந்தும் அவரிடத்தில் மிருந்த அன்புபூண்டு அவர் பெயரையே எல்லாருக்கும் வைத்தழைத்து அவர் பெயரால் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்திருந்தனர். இவர் செய்திகளைத் திங்களூருக்கு வந்த திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் கண்டு அவ்விடத்திலுள்ளாரை வினவி அவர் சமீபத்திற் சென்று நீர் உம்முடைய பெயரால் தண்ணீர்ப்பந்தல் முதலிய அறச்சாலைகள் வையாமல் வேறொருவர் பெயரால் வைத்தது என்ன என, அப்பூதியடிகள், சமணசமயத்தினின்று நீங்கிக் கல்லைத் தெப்பமாகக்கொண்டு கடந்த அத்திருப்பெயரினும் மற்றப்பெயர் விசேடமோ நீர் சைவராயிருந்தும் அறியாது கேட்கிறீர் நீர் யார் என்றார்? அதற்குத் திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் நான் பரமசிவம், சூலைகொடுத்து ஆட்கொண்டவன் என்று கூறக்கேட்டு ஆனந்தக்கடலில் வீழ்ந்து எழுந்து அடிபணிந்து திருவமுதுசெய்ய வேண்டினர். அரசுகள் உடன்பட்டிருக்கையில் அப்பூதியடிகள் திருநாவுக்கரசுகளுக்கு அன்னம் பரிமாறத் தமது குமாரரை யழைத்து வீட்டின்புறத்திலிருக்கும் வாழையில் ஒரு இலை கொண்டுவர ஏவினர். குமரர் வாழையிலை யறுக்கையில் நாகமொன்று தீண்ட இலையை யறுத்துத் தந்தையாரிடங் கொடுத்து நடந்ததைக் கூறி மரணமூர்ச்சை யடைந்தனர். அப்பூதியடிகள் சவத்தை மறைத்துத் திருநாவுக்கரசுகளுக்கு அமுது பரிமாற, அரசுகள் உண்ணுமுன் எல்லாருக்கும் விபூதி பிரசாதிக்க மனதில் ஏதோ கவலைகொண்டு உமது மூத்தகுமாரன் எங்கேயென, இருகுரா வரும் அவன் இப்போது தேவரீர்க்கு உதவான்; தேவரீர் அமுதுகொள்ளவேண்டுமென நாயனார் உண்மை கூறுகவெனக் கேட்டு அறிந்து சிவசந்நிதானத்துச் சென்று விஷம் நீங்கத் திருப்பதிகம்பாடி உயிர்ப்பித்து அமுதுண்டு சென்றனர். இதற்குப் பிறகு சிலகாலம் அப்பூதியடிகள் திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் திருவடியைத் தியானித்திருந்து பரமசிவன் திருவடியடைந்தனர். (பெ. புரா.)

அப்பையதீக்ஷிதசுவாமிகள்—இவர், சிவபக்திமான். இவரிடங் காஞ்சியிலிருந்த தாதாசாரியார் என்பவர் உட்பகை கொண்டு இவரைக் கொல்லவகைதேடிச் சிவன் விஷமுண்டது நீரும் உண்ணும் பார்ப்போமென விஷமுண்பிக்க அதனை

வாங்கிச் சிவார்ப்பணஞ்செய்து உண்டுசலி யாதிருந்தவர். அரசன் தீக்ஷிதருக்கும் தாதாசாரியாருக்கும் சால்வைகள் மரி யாதைசெய்விக்கத் தாதாசாரியர் அதனை வாங்கித் தாம் அலங்கரித்துக்கொண்டிரு ந்தனர். தீக்ஷிதர் அதனைச் சிவாக்னி வளர் த்தி அதிலிட்டனர். இச்சால்வையைத் தீயிலிட்ட செயலறிந்த தாதாசாரியர் அரசனிடம் நீர் தீக்ஷிதருக்குக் கொடுத்த சால்வையை அவர் அவமதித்துத் தீயில் இட்டுக் கொளுத்தினர் என்று அரசனுக் குத் தீக்ஷிதர் விஷயத்தில் சற்று மன வெறுப்பு உண்டாக்கினர். அரசன் தீக்ஷி தரைநோக்கி நாம் கொடுத்த சால்வை எங்கே இருக்கிறதென, அதனை நாம் வைக்குமிடத்தில் வைத்தோ மென்றனர். ஆயின்அதனை நான் பார்க்கவேண்டுமென த் தீக்ஷிதர் உடன்பட்டு அரசனைச் சிவ மூர்த்தியின் சந்நிதானத்து அழைத்துச் சென்று சிவமூர்த்தி அணிந்திருக்கக் காட் டினர். அரசன் தீக்ஷிதர் விஷயத்தில் முன்னிலும் அதிக பக்தி யுடையவ ரா யிருந்தனன். தீக்ஷிதர்விஷயத்தில் அர சன் அன்புகொண்டிருத்தலைத் தாதாசாரி யார் அறிந்து தீக்ஷிதரை வாதத்திற்கு அழைக்க அரசனுக்குக் குறிப்பிக்க அர சன் அதைத் தீக்ஷிதருக்குத் தெரிவித்த னன். தீக்ஷிதர்மத்தியஸ்தர்வேண்டுமென, அரசன் வியாஸபட்டர், பராசபட்டர் எனும் இரண்டு மார்த்தவகவிகளை வரு வித்து மத்தியஸ்தராக்கினன். தாதாசாரி யர், தீக்ஷிதருடன் ஏழுநாள் வாதித்துத் தோற்றனர். இந்த வாதங்களைய நி ந்த இரண்டு மார்த்தவரும் சைவ ரா யினர். இதற்குப்பிறகு தீக்ஷிதர் இன்னும் யாரா யினும் வாதத்திற்கு உளரோ என, வர ங்தி யெனும் புத்தன் வாதிட்டுத் தோற் றனன். தோற்றதனால் வெட்கமடைந்த தாதாசாரியர் தீக்ஷிதரைக் கொல்ல வகை தேடித் தீக்ஷிதசுவாமிகள் ஒருநாள் ஆற்றி ற்கு ஸ்நானத்திற்குப்போன சமயமறிந்து கொன்றுவிட்டுவரச் சிலரையேவ அவர் கள் அந்தப்படி செல்லுகையில் தீக்ஷித ரிடம் பலர் சூலபாணிகளாய் நிற்கக்கண்டு அஞ்சித் தாங்கள் வந்தசெய்தி கூறினர். தீக்ஷிதர் அச்செய்தி கேட்டு அந்த இடத் தில் சிவபிரானிடம் சிவனடியவர்க்குத் தீங்கு செய்பவரைப்பற்றி முறையிடத் தாதாசாரியர் இடிவிழுந்திறந்தனர் என் பது தீக்ஷிதவைபவம்.

அமணன்—ஒப்பிலாமணிப்புலவரைக் காண்க. இவன் ஒரு வள்ளல்.

அமநஸ்கர்—ஆன்மாக்களின் மனதிற் கெட்டாது சோதிசுவரூபமாய் விளங்குஞ் சிவமூர்த்தி.

அமரகன்—ஒரு அரசன். இவனுடலில் சங் கராசாரியார் புகுந்து காமகலை பயின்று அமரகம் என ஒரு நூல் இயற்றினர். இவனே மன்மதன் அம்சம் என்பர். இவ னுக்கு நூறு மனைவியர்.

அமரகம்—காமகலை உணர்த்தும் வடநூல். சங்கராசாரியரால் இயற்றப்பட்டது.

அமரசிங்கன்—விக்கிரமார்க்கன் காலத் திருந்த சைநபண்டிதன். வடமொழி நிக ண்டு தன் பெயரால் செய்தவன். (அம ரம்).

அமரசிங்கமகாராஜா—இவன் தஞ்சாவூர் ராஜா என்பர். இவன் தன் பெண்கள் இருவரையும் ஸ்ரீரங்கத்தில் அரங்கநாய கருக்கு விளக்கெடுக்கச் செய்வித்தவன்.

அமாசுந்தரி—பூமிசந்திரன் எனும் அரசன் மனைவி. புண்ணியராசனை வளர்த்தவள்.

அமராபுரம்—ஒரு வித்யாதர நகரம்.

அமாவதி—இது தேவேந்திரன் மூப்பத்து மூக்கோடிதேவர் சூழ அரம்பை முதலிய தேவமாதர்கள் ஏவல்செய்யக் கற்பகத்தரு சந்தானம், பாரிசாதம், காமதேனு, நவநிதி, தன்வந்திரி, சசி, உச்சைச்சிரவம், ஐராவ தம், தேவவிமான முதலிய செல்வங்க ளுடன்அரசாளுமிடம். பூவுலகத்திற் புண் ணியஞ் செய்தோர் அடையும் உலகு.

அமர்க்கன்—சுக்கிராசாரியின் குமரன்.

அமர்நீதிநாயனார்—இவர் பழையாரைப்பதி யில் வணிகர் குலத்தில் அவதரித்துச் சிவனடியவரிடத்தி லன்பு பூண்டு அவர் கள் பொருட்டுத் திருநல்லூரில் மடங் கட்டுவித்து அடியவர்க்கு அமுது செய் விக்கையில் சிவமூர்த்தி இவரது அன்பை உலகத்தவர் அறிய ஒரு பிரமசாரி உருவ மாக எழுந்தருளி "நாம் நித்தியகன்மம் முடித்து வருகிறோம், இந்தக் கோவணத் தைப் பத்திரப்படுத்திவைக்க"வெனக்கட் டளைதந்து சென்றனர். நாயனார் வீட்டி லதைப் பத்திரப்படுத்தி வைக்கச் சிவமூர் த்தி மாயையால் அதை மறைத்தனர். சிவ மூர்த்தி சற்றுப்பொறுத்து ஸ்நானமுடி த்து மழையில் நனைந்து அடியவரிடம் வந்து முன் தாம்கொடுத்துவிட்டுப்போன கோவணத்தைக் கேட்டுப் பெறுது "வேறொன்றுதருகிறே"னென அடியவர் கூறக் கோபங்கொண்டவர்போல் அடிய வரைப் பார்த்து "நான் முன் கொடுத்த கோவணத்திற்கொத்த கோவணம் என் னிடத்தில் மற்றொன்று இருக்கிறது

அதற்குத் தகுந்தது உன்னிடம் உள்ள தேல் நிறுத்துத் தருக" வெனக் கேட்டுத் தமது கோவணத்தை நிறையிட வைத்தனர். நாயனர் தம்மிடமிருந்த புதிய கோவணமொன்றை நிறையிடவைக்கச் சரிவராமைகண்டு தம்மிடமிருந்த உடைகளையும் பொருள்களையும் மற்றவைகளையும் வைத்து இடையொவ்வாமைகண்டு கடைசியாகத் தாமும் மனைவி மைந்தருடன் துலையேறித்தேவர் பூமாரி பொழியத் துலையே விமானமாகச் சிவபுரஞ் சென்றவர். (பெ. புரா.)

அமலர்—திரேதாயுகத்தில் விஷ்ணு விற் கொருபெயர்.

அமவசு—புரூரவன் குமான்.

அமாவாஸ்யை—அச்சோதையைக் காண்க.

அமிதத்துவசன்—காண்டிக்கியன் தந்தை.

அமிததேசன்—அருக்ககீர்த்தியின் மகன்.

அமிதாசுவன்—இக்ஷ்வாகு வம்சத்தவன்.

அமிதோசன்—திரைப் புறமென்கிறநகரத்து அரசன்.

அமித்திரன்—ஒரு முனிவன். இவன்பொருட்டு வருஷத்திற் கொருமுறை பழுக்கும் நெல்லிக்கனியை அருச்சுனன் திரௌபதி சொற்கேட்டு எய்துகொடுத்து மீண்டும் கண்ணனருளாற் பொருந்தச்செய்தனன்.

அமித்தி—1. திருதராட்டிரன் குமரருள் ஒருவன்.

2. (சூ.) சுதபஸ்து என்பவனுக்குக் குமரன்.

அமிர்தகண்டன்—குடிமிக் குயவர்க்கு முதல்வன். (குலாலபுராணம்).

அமிர்தக்கவிராயர்—பொன்னங்காலிற் தளவாய்சேதுபதியின் சகோதரி கங்கை நாய்ச்சியாருக்குப் புத்திரராகப் பிறந்து கவிபாட வல்லவராய்த் தளவாய்இராகுநாத சேதுபதி என்னும் சிற்றரசன் சமஸ்தான வித்துவானு யிருந்து ஒருநாள் அச்சமஸ்தான வித்வான்களைச் சேதுபதி "நீவிர், ஒரு துறையாக எத்னை கோவை பாடவல்லீர்" களெனஅவர்கள் ஒவ்வொருவரும் நான் அறுபது, எழுபது எனப் பலவாறுகூற இவர் "நான்நூறு பாடவல்லே" னெனச், சொன்னயத்தால் அரசனும் வித்வான்களும் "நீர் நானூறு பாடவல்லீரோ" வென "அதுவென்ன பொருட்டா" வென நானூறு செய்யுட்களடங்கிய நாணிக்கண் புதைத்தல் துறையில் கோவை பாடிய கவி. இராகுநாத சேதுபதி மீது அப்பெயர் கொண்டகோவை பாடிப் பரிசு பெற்றவர். இவர் காலம் (உ00) வருஷமிருக்கலாம்.

அமிர்தசாகரம்—பிரதாபசிங்கன் செய்த வைத்தியநூல்.

அமிர்தகிரணன்—சந்திரன்.

அமிர்தபிரபாள—எட்டாவது மன்வந்தராதிபத் தேவர்.

அமிர்தபிரபை—சயம்பிரபை என்பவளுக்குத் தோழி.

அமிர்தமதனம்—திருதயுகத்தில் தேவர்களும் அசுரர்களும் பாற்கடலில் மந்திரத்தை மத்தாக நாட்டி வாசுகியைத் தாம்பாகப் பூட்டி இருகூட்டத்தாரும் இரண்டு பக்கத்திலிருந்து கடலைக் கடைந்தனர். அந்தக் காலத்தில் மந்திரம் நிலையாதிருந்ததலால் விஷ்ணு ஒரு கையால் அதனை யசையாமற் பிடித்துக் கூர்ம உருக்கொண்டும் தாங்கினர். இதில் தேவாசுரர் சலிக்க விஷ்ணு இழுப்பவரில் தாமும் ஒருவராயிருந்து இழுத்தனர். இத் தொழிலாற் கடலிலிருந்து விஷமுண்டாயிற்று. அதைக்கண்டு தேவர் முதலியோர் அஞ்சியோடிச் சிவமூர்த்தியை வேண்ட அதனைச் சிவமூர்த்தி யுண்டு நீலகண்டன் எனப் பெயரடைந்தனர். (அந்த விஷத்தை விஷ்ணு உண்டு மிகுந்ததைச் சிவனுக்குக் கொடுத்தனர் என்பர் வைணவர். அதனை யுண்ணப்போ கையில் விஷச் சுவாலை பொறுக்காது உடல் கறுத்துத் திரும்பினர் என்பர் சைவர்). பின்பு தேவாசுரர் கடைகையில் அக்கடலினின்றும் திருமகள், இந்திராணி, சந்திரன், உச்சைச்சிரவமெனுங் குதிரை, ஐராவதம், கௌத்துவமணி, ஐந்தருக்கள், காமதேனு, தன்வந்திரி, வாருணி, தேவமாதர், அமுதகலசம் பிறந்தன. பிறந்தவைகளில் திருமகள், கௌத்துவமணி இவ்விரண்டினையும் விஷ்ணுமூர்த்தியும், காமதேனுவினை இருடிகளும், வாருணியை அசுரரும், மற்றவைகளைத் தேவ இந்திரனும் கிரகித்தனர். அமிர்தத்தின் பொருட்டுத் தேவாசுரர் யுத்தஞ் செய்யுங் காலத்தில் விஷ்ணு, மோகினி யுருக்கொண்டு அதனைத் தேவருக்குப் பரிமாறுகையில் இராகு தேவஉருவால் அதைக் கிரகிக்க அதனைச் சூரிய சந்திரர்களால் அறிந்த விஷ்ணுமூர்த்தி சக்கிரத்தால் அவர்களைச் சேதித்தனர். மேற்சொன்ன இந்திரனது செல்வங்கள் பலமுறை தூர்வாசர் முதலிய இருடிகள் சாபத்தால் கடலில் ஒளிக்கத் தேவர்கள் பலமுறை கடலைக் கடைந்தனர் என்று புராணங்கள் கூறும். அந்தக் காலங்களில் பலமுள்ளவர்களாகிய பலர் தேவர்களுக்கு உதவியாகக் கடைந்

தனர் என்பர். ஒருமுறை வாலி, கார்த்தி வீரியாருச்சுநன் முதலியவர் உதவிசெய்தனராம். (பாகவதம்).

அமிழ்தபதி—ஒரு வித்யாதர நகரம்.

அமுசன்—பிரமன் புத்திரருள் ஒருவன். மைட்டிக பிரமசரிய மநுட்டித்த இருவரி.

அமுதகடகன்—இராகுவின் குமரன்.

அமுதகதிர்—சூர்யகிரணத்தி லொன்று.

அமுதசாகரர்—தமிழ்ச் செய்யுள் இலக்கணத்தை உறுப்பியல், செய்யுளியல், பொதுவியல் என மூன்று உறுப்படக்கிய பிண்டமாக்கிக் கட்டளைக் கலித்துறையால் காரிகையெனப் பெயரிட்டுச் செந்தமிழ்ப் புலவருக்கு உதவியவர். இவர் சைநசமயத்தவர்.

அமுதசுரபி—தென் மதுரையில் கலாநியமத்துள்ள சிந்தாதேவியால் ஆபுத்திரனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தெய்வத்தன்மையுள்ள பாத்திரம். இது எடுக்கக் குறையாத அன்னமுடையது. இது, சிலநாள் ஆபுத்திரன் கையிலிருந்து பலவுயிர்களுக்குப் பசியொழித்து மணிப் பல்லவத்துற்ற கோமுகி யெனும் பொய்கையில் அவனுலிடப்பட்டு மணிமேகலையிடம் வந்து பல உயிர்களின் பசியையும் காயசண்டிகையின் தீராப்பசியையு மொழித்து அவரின் பஸ்மக வியாதியையும் போக்கியது. (மணிமேகலை).

அமுதநீர்—ஒரு இருடி, மானுருக்கொண்டு மனைவியுடன் புணருகையில் பாண்டுவால் எய்யப்பட்டுப் பாண்டோஜனுக்கு நீ இனியுன் மனைவியைச் சேருகையில் இறக்கவெனச் சாபமளித்தவன். (பாரதம்).

அமுதபதி—இரவிவன்மன் தேவி. இவள் குமரியர் தாரை, வீரை, இலக்குமி.

அமோகன்—1. சூரனுக்கு முதல் மந்திரி.
2. சண்முகசேநாவீரன்.

அமோகவருஷன் — தொண்டைமண்டலத்தில் அரசிருந்த சைநஅரசன்.

அமோகை—சிவசூர்யனிடம் அமருஞ் சிவசத்தி.

அம்சம்—மேருவின் வடக்கின் கணுள்ள ஒரு மலை.

அம்சர்—திரேதாயுகத்தில் விஷ்ணுவிற் கொரு பெயர்.

அம்சகன்—குனி புத்திரன்.

அம்சகீதை—பிரமன் அன்ன உருவம்மாய் இருடிகளுக்குக் கூறிய ஞானநூல்.

அம்சத்துவசன்—(சந்.) ஒரு அரசன். இவனது குமரன் கவசலன்.

அம்சன்—1. வசுதேவருக்கு ஸ்ரீதேவியிடம் உதித்த மூன்றாங் குமரன்.
2. சராசகந்தனுக்குச் சிநேகன்.
3. ஒரு காந்தருவ ராசன்.
4. ஞானுப்பியாச நிஷ்டாபரனுகிய சந்நியாசி.
5. இடிசிகனைக் காண்க.

அம்சி—ஒரு அரசன். அம்சர் எனப்படும் யோகியரை வசப்படுத்தி வைத்துக்கொண்டிருந்தவனுதலா லிவனுக்கு இப்பெயர் வந்தது.

அம்சு—புருகோத்சன் குமரன்.

அம்சுமான்—(சூர்.) அசமஞ்சன் குமரன். இவன் குமரன் திலீபன்.

அம்சுமாலி—ஒரு சூரியன். இவருக்கு ஆறு முகம் பன்னிரண்டு கைகள் சிவப்புவர்ணம் இரண்டுகைகளில் இரண்டு கமலங்கள், தோமரம், வாள், பட்டயம், கேடயம், பாசம், அங்குசம், சத்தி, வேதாளம், அபயம், வரதம் இவற்றை வல இடக்கரங்களில் கொண்டிருப்பர்.

அம்படன்—வைசியப்பெண் பிராமணனைக் கூடிப் பிறந்த குமரன். பிராமணன் சூத்திரப்பெண்ணைக் கூடியும் அரசன் வைசியப்பெண்ணைக் கூடியும் பிறந்தவன் என்பர். தொழில் வைத்தியம். (மநு.)

அம்பரன்—திதிபுத்திரனுகிய அசுரன்.

அம்பர்—1. சோணுட்டிலுள்ள ஓர் ஊர்.
2. தஞ்சாவூர்க் கல்வெட்டுகளில் கூறப்பட்டிருக்கிற சிவஸ்தலம்.
3. திவாகர மியற்றுவித்த ஒரு சிற்றரசன்.

அம்பர்கிழானருவந்தை—கல்லாடரால் பாடல்பெற்ற வள்ளல், திவாகரரால் திவாதரத்துள் புகழப்பட்டவன். இவனுக்கு அருவந்தை யெனவும் பெயர்.

அம்பரீஷன்—1. (சூ.) நபாகன் புத்திரன். இவன், விஷ்ணுவை யெண்ணித் தவம் புரிய விஷ்ணு இந்திரனுருக்கொண்டு எதிர்வர அரசன் உம்மை நினைந்து தவம்புரிய வில்லை உமதுபதஞ்செல்க என விஷ்ணு மூர்த்தி தம்முருக்காட்ட மகிழ்ந்து பல வரம்பெற்றவன். இவன் பெண் ஸ்ரீமதி. இவன் அரண்மனையில் ஸ்ரீ சைலமுனிவனை விஷ்ணு அபகரித்தனர். இவன், இந்திரனுடன் ஒரு ஆசனத்திருந்தவன். இவன் சேநாபதி, சுவேதன். பருவதன், நாரதன் இவ்விருவரும் ஸ்ரீமதியை விரும்பி, இவனிடஞ்சென்று விஷ்ணு மாயையா லவளை யிழந்து கோபத்தால் அந்தகாரத்தையே அதை விஷ்ணு கொடுத்த சக்கிரத்தாற் காத்துக்கொண்டவன். இவன் ஒருகாலத்தில் யாகப்புசவை இழந்ததனல் அப்பசுவிற்குப்பதில்

நரப்பசுகொள்ள எண்ணி இருசிகன் குமர னுகிய சுநச்சேபனை விலைகொடுத்துவாங் கிச் செல்லுகையில் சுநச்சேபன் விச்வா மித்திரரிடம் நடந்தது கூற, விச்வாமித் திரர் அவனுக்கு மந்திரம் உபதேசித்து அனுப்பினர். சுநச்சேபன் யாகத்தில் மந் திரத்தைச் செபிக்கத் தேவர் அரசனைக் கண்டு நாங்கள் அவிபெற்றே மெனக் கூறி இப்புதல்வனைக் காத்தனர். இவன் எகாதசிவிரதம் அநுஷ்டித்து முடிவில் அறுபது கோதானஞ் செய்து துவா தசியில் பாரணைசெய்ய விருக்கையில் துருவாசர் அதிதியாகவந்து அன்னம் வேண்ட அரசன் களிப்புற்று வருகவென் றனன். முனிவர், காளிந்திநதி சென்று தீர்த்தமாடுகையில் அரசன் துவாதசி கடத் தலை யெண்ணிப் பயந்தவனுய்ச் சலபா னஞ்செய்தனன். தம் கருமம் முடித் துத் திரும்பிய முனிவர் அரசன்செய்கை யறிந்து கோபித்துத் தம்மை யவமதித் துச் சலபானஞ்செய்த அரசனைக் கொல்ல எண்ணித் தமது சடையிலொன்றைக் கோபத்துடன் பூமியிலெறிய அதினின் றும் ஒரு பூதமுண்டாகி அரசனை யெதிர் க்க அரசன் அதை விஷ்ணு சக்கிரத்தாற் கொன்றனன். பிறகுசக்கிரம்முனிவரைத் துரத்த முனிவர், திரிமூர்த்திகளிடஞ் சென்றும் விடாமை கண்டு அரசனை அடைக்கலம்புகுந்து வேண்ட அரசன் சக்கிரத்தை வேண்டிக் கொல்லாது காத் தனன். முனிவர் பயநீங்கி அரசனை ஆசீர் வதித்தனர். இவன் குமரர் விரூபன், கேதுமான். இவனது சரித்திரத்தைப் பருவதனைக் காண்க. (பாகவதம்).

2. இக்ஷவாகுவம்சத்து மாந்தாதாவின் குமரன். இவன் குமரன் யவனஞ்வன்.

3. ஒரு அரசன். இவன் குமரன், சிந் துத்வீபன்.

அம்பலவாணக்கவிராயர்—சதுரகிரி அறப் பளீசுரரை முன்னிட்டு அறப்பளீசுர சதகமெனும் நீதிநூல் பாடியவர். அருணு சலக்கவிராயர் குமரர்.

அம்பலவாணதேசிகர்—பண்டாரசாத்திரத் தில் பதினென்றுகிய அதிசயமாலை, உப தேசவெண்பா, உபாயநிட்டைவெண்பா, உயிரட்டவணை, சன்மார்க்கசித்தியார், சித் தாந்தசிகாமணி, சித்தாந்தப்பஃறொடை, சிவாச்சிரமத்தெளிவு, தசகாரியம், நமச்சி வாயமாலை, நிட்டைவிளக்கம் இயற்றியவர்.

அம்பஷ்டதேசம்—உசீநரன் குமரன் நிரு மித்த தேசம்.

அம்பா—1. காசியரசன் குமரி

2. ஒரு சத்தி.

அம்பாலிகை—அம்பிகையைக் காண்க.

அம்பிகாபதி—கம்பநாடர் குமரர். இவர் கம் பர் அருளிய இராமாயணத்திற்குச் "சம்ப நாடன்னுமைசெவி" எனும் சிறப்புப்பாயி ரங் கூறினர் என்பர். இவர் ஒருநாள், நில வில் அரசன் அரண்மனை வழியாகச் செல்லுகையில் உப்பரிகை மீதிருந்த அர சன் புத்திரியைக் கண்டு "பூவரசநிழ லிலே புதுநிலாத்தனில்" எனுஞ் செய் யுளைப்பாட அர்சகன்னிகை அரசனிடங் கூற அரசன் அம்பிகாபதியையழைத்துக் கேட்க அம்பிகாபதி அரசனுக்கு அக் கவியை மாற்றிப்பாடித் தப்பினர். பின்பு அரசகுமரி, இவரது கவிவன்மையையும் வனப்பையுங் கண்டு மயல்பூண்டு வாயில் களால் வருவித்துக் களவிற்புணர்ந்து வருவதை மந்திரியறிந்து அரசனுக்குக் குறிப்பித்தனன். அரசன், புலவர்க்கு விருந்திட்டுக் களவுகாண எண்ணிப் பல புலவர்களை வருவித்துத் தன் குமரியைப் பரிமாறச்செய்ய அம்பிகாபதி, அரசகுமரி அடிவருந்தி வருவதைச் சகியாதவராய் "இட்டடிநோவ எடுத்தடி கொப்புளிக்க வட்டில் சுமந்து மருங்கசைய" எனும் இர ண்டடிகளைக் கூறியதை அருகிருந்த தந்தையாராகிய கம்பநாடர் கேட்டு மோசம் வந்ததென்று மற்ற இரண்டடி கள் முடியுமுன் "கொட்டிக், கிழங்கோ கிழங்கென்று கூறுவாணுவில், வழங் கோதை வையம் பெறும்" என்று முடித் தனர். இதைக்கேட்ட அரசன் முதலி யோர் சந்தேகித்து வினவியதற்குக் கம்பர் சரஸ்வதி தெருவில் கிழங்கு விற் றுச் சென்றனள் அதனைக்கேட்ட அம் பிகாபதி கூறினனென எனப் பிரத்தியக்ஷத் திற் காட்டி ஐயம் நீக்கினர். பின்பு அர சன் மந்திரி சொல்லால் அம்பிகாபதிக் குச் சந்தனம்பூசி இராஜகுமரியிடம் முத் துச்சுன்னம் பெற்றுவர ஏவ அவ்வகை சென்று அரசகுமரியால் தழுவப்பெற் றுச் சின்னங்களுடன் வந்ததைக் குறிப் பாலுணர்ந்து நீர், பேரின்பம்பட (க00) செய்யுட்களைப் பாடின் என் குமரியை உமக்குத் தருவன் அன்றேல் கொலைபுரி வன் என, உடன்பட்டு (கூக) செய்யுட் கள் பாடி முடித்து ஒரு செய்யுள் பாடத் தொடங்குகையில் அரசிளங்குமரி இதைக் கேட்டிருந்து விநாயகர் வணக்கமுட்பட (க00) செய்யுட்கள் முடிந்தனவெனக் களித்துப் புலவரை யெட்டிப் பார்க்கப்

புலவர் அவளைப்பார்த்து "சற்றே பருத்த தனமே குலுங்கத் தாளவடங், துற்றே யசையக் குழைபூசலாடத் துவர்கொள் செவ்வாய், நற்றே னொழுக நடனசிங் கார நடையழகின், பொற்றே ரிருக்கத் தலை யலங் காரம் புறப்பட்டதே" எனும் செய்யுளைப்பாடி அரசனுல் கொலையுண்டனர். இராஜகுமாரியும் தூக்கமேலீட்டால் இறந்தனள் என்பர். இவர் தம்பெயராற்செய்த கோவை அம்பிகாபதிக்கோவை யெனப் படும். இவர் குமார் தண்டி யென்பர்.

அம்பிகா—ஒரு மாயாதேவி.

அம்பிகை—1. பரமேச்வரி.

2. காசியரசன் பெண். இவள் அம்பாலிகையின் உடன்பிறந்தவள். இவ்விரு வரையும் பீஷ்மாசாரியர் காசியரசனிடம் பெற்றுக்கொண்டு விசித்ரவீர்யனுக்கு மணஞ்செய்வித்தனர். இவ்விருவரும் விசித்ரவீர்யனுக்குப் பிறகு சத்தியவதியின் கட்டளையால் வியாசரைக்கூடித் திருதராட்டிர பாண்டுக்களைப் பெற்றவர்கள்.

3. பவன் எனும் ஏகாதசருத்ரன் தேவி.

அம்புசழனி—குலாலகுரு. தேவி உதபதி. இவர் சுவாயம்பு மனுவென்பர் குலாலர். (குலாலபுராணம்).

அம்புதாரை—ஆயுஷ்மனுவின் தேவி.

அம்பை, விருத்தை—இவ்விருவரும் சமத்காரன் என்னும் அரசன் குமரிகள். இவர்கள் மணப்பருவம் அடைந்து இரண்டரசர்களை மணந்தனர். அரசர் இருவரும் யவனதேசத்தாருடன் போரிட்டு மாண்டனர். அதனுல் இவ்விருவரும் சத்தியை எண்ணித் தவம்புரிந்து அவள் பிரசன்னமாகப் பகைவரை வென்று சித்தி அடைந்தவர்கள். இரண்டு சத்திகள்.

அம்பை—1. ஒரு நதி. உயிர்கள் மழையிலாது வருந்தியகாலத்தில் பார்வதிபிராட்டி நதி யுருக்கொண்டு வந்தனள் என்பர். இருடிகள் மாமரவுருக்கொண்டு இதன் கரையில் தவஞ்செய்ததால் இதற்கு ஆம்பிராநதி யெனவும் பெயர்.

2. பார்வதி.

3. காசியரசன் பெண். இவள் சகோதரிகள் அம்பிகை, அம்பாலிகை. இவர்களின் பருவகாலத்தில் இவர்களின் தந்தை சுயம்வரம்நாட்ட பீஷ்மர், சாளுவன் முதலாயினரைத் தூசித்து மூன்று கன்னியரையும் வலிவிற்கொண்டு தம் தம்பியாகிய விசித்ரவீர்யனுக்கு மணக்கப் போகையில் அறிவோர், முன்பே அம்பை அவள்தந்தையாற் சாளுவனுக்குக்கொடுக்கப்பட்டாளாகையால் அவள் ஒழிந்த இருவருமே மணக்கத்தக்கவர்கள் என்றனர். அதைக்கேட்ட வீஷ்மர், அவளைச் சாளுவனிடம் அனுப்பினர். சாளுவன், ஒருவன் வலிவிற்கொண்ட வுன்னை நான் மணக்கேனென்று மறுத்தனன். என்னை இவ்வகைசெய்த வுன்னை உயிர்போக்குகிறேனென்று தவஞ்செய்து காளி வரத்தால் துருபத தேசாதிபதியாகிய இராஜசேனனிடம் சிகண்டியெனும் பெயருடன் பிறந்து பத்தாநாள் பாரதயுத்தத்தில் பீஷ்மரை மாய்த்தவள். (பாரதம்).

அம்மங்கிப்பெருமாள்—எழுபத்திஞன்கு சிங்காசனாதிபதிகளில் ஒருவராகிய வைணவாசிரியர். (குருபரம்பரை).

அம்மங்கியம்மாள்—உடையவர் திருவடி சம்பந்தி.

அம்மங்கியாண்டான்—எழுபத்திஞன்கு சிங்காசனாதிபதிகளில் ஒருவராகிய வைணவாசிரியர். உடையவர்க்குப் பாலமுது காய்ச்சும் கைங்கர்யம் மேற்கொண்டவர். (குருபரம்பரை).

அம்மணியாழ்வான்—பட்டர் திருவடிகளாச்ரயித்தவர்.

அம்மவ்வை—பெச்சமாதேவியைக்காண்க. (பசவ. பு.)

அம்மூவனூர்—குறுந்தொகையுட் சில இயற்றிய தமிழாசிரியர். ஐங்குறுநூறில் நெய்தற்றிணை நூறியற்றியவர், கடைச்சங்கமருவியவர்.

அயகண்டன்—அயக்கிரீவனுக்கு ஒரு பெயர். இவனுக்கு அச்வகண்டன் எனவும் பெயர்.

அயக்கிரீவன்—1. மதுகைடவர் வேதங்களைத் திருடிச்சென்றகாலத்து குதிரையின் கழுத்துள்ள திவ்யவருக்கொண்டு சென்று அவர்களைக்கொலைபுரிந்து அவற்றைக் கொண்டுவந்து உத்தவிய விஷ்ணுவின் திருவுரு.

2. சண்முகசேநாவீரன்.

3. நரகாசுரனுக்கு மந்திரி. நரகாசுரவதையில் கண்ணனுல் கொலைசெய்யப்பட்டவன்.

4. பிரமன் சத்திரயாகத்து தித்த விஷ்ணுவினம்சம். (பாகவதம்).

5. திதிபுத்திரனுகிய அசுரன், விஷ்ணுமூர்த்தியாற் கொல்லப்பட்டவன்.

6. பிரமன் உறங்குகையில் வேதங்களைத் திருடிச்சென்று விஷ்ணுவால் கொல்லப்பட்ட அசுரன்.

7. நக்கீரரைப் புசிக்க எடுத்துச் சென்ற பூதம்.

அயக்கிரீவர்—ஒருகாலத்தில் விஷ்ணு அசுரரோடு பதினாயிரம் வருடம் யுத்தஞ் செய்து சோர்வு அடைந்தவராய் ஓரிடத்திற் சென்று நாணினை முகவாய்க்கட்டையில் ஊன்றிக்கொண்டு நித்திரை செய்யத் தொடங்கினர். அந்தக்காலத்து இந்திரன் முதலானோர் ஓர் யாகத்தைச் செய்ய விரும்பி வைகுண்டத்தில் விஷ்ணுவைக் காணுமல் ஞான திருஷ்டியால் இருக்குமிடம் உணர்ந்து அவ்விடம் பலநாள் காத்திருந்தும் விஷ்ணுவிற்கு உறக்கந் தெளியாததினால் விசனம் அடைந்து இந்திரன் தன் பரிவாரங்களை நோக்கி இவரது நித்திரை தெளியும் விதம் ஆலோசிக்க என அவர்களுள் உருத்திரர், செல்உருக்கொண்டு நாணினைப் போக்கின் விஷ்ணுவிற்கு நித்திரை தெளியும் எனப், பிரமன் இந்திரனை நோக்கி நீ செல்லுருக்கொண்டு அவ்வாறு செய்யின் யஞ்ஞத்தில் பக்கமாக எது விழுகிறதோ அது உன்னுடைய பாகமாக அறிதி எனக்கூற, இந்திரன் செல்லுருக்கொண்டு நாணினை அறுத்தான். அறுந்த அந்தச் சத்தத்தால் திசைகள் எல்லாம் நடுங்கின. உடனே விஷ்ணுவின் சிரம் அறுந்து விழுந்தஇடம் தெரியாமற் போயிற்று. இதனுல் இந்திரன் முதலானோர் துக்கிக்க அவர்களைப் பிரகஸ்பதி தேற்றத் தேறினர். பின் பிரமதேவர் வேதபுருஷரை நோக்கித் தேவியைத் துதிக்கக் கூறத் தேவி அசரீரியாய்க் கூறுவாள். ஓர்காலத்தில் விஷ்ணு மிக்க சுந்தரமுள்ள திருமகளின் முகத்தைப் பார்த்து இகழ்ந்து கூறினர். இதனுல் கவலையற்ற திருமகள் இது நம்மிற் பொறுமைகொண்ட ஒருத்தி செய்த கலகத்தால் விளைந்தது என எண்ணி விஷ்ணுவின் தலை அற்றுவிழக்கடவது என்று சபித்தனள். இப்போது விஷ்ணுவின் தலை லவணசமுத்திரத்தில் ஆழ்ந்து போயிற்று. இதன் காரணம் முன்னெரு காலத்தில் அயக்கிரீவன் என்னும் அசுரன் ஆயிரம் வருஷம் என்னை நோக்கித் தவஞ் செய்தனன். அவனுக்கு எதிரில் நான் பிரத்தியக்ஷமாய் உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும் என அவன் எவ்விதத்திலும் எனக்கு மரணம்நேரிடாதவிதம் அருளுகஎன, அவ்வாறே நான்உன்னை எவரும் கொல்லார். உன் வேண்டுகோளின்படி உன்னை ஒப்பவனுல் உனக்கு முடிவுநேர்க என்று வரந் தந்தேன். அவ்வரம்பெற்ற அசுரன் தேவர் முனிவர்களைத் துன்பஞ் செய்துகொண்டிருந்தனன். அவனைக் கொல்லவேண்டி இதுநேர்ந்தது. ஆதலால் அஞ்சற்க எனத் தேவர்களை நோக்கிப் பிரமன் ஒரு குதிரையின் சிரத்தை விஷ்ணுவின் தேகத்தில்பொருத்துவன். விஷ்ணு எழுந்து உங்கள் காரியத்தை முடிப்பர் எனக் கூறக்கேட்ட தேவர்கள் பிரமனை வேண்டப் பிரமன் ஒரு குதிரையின் தலையை அறுத்து விஷ்ணுவின் றலையிற் பொருத்த விஷ்ணு மூர்த்தி எழுந்தனர். அன்றுமுதல் அயக்கிரீவ நாமம் விஷ்ணுவிற்கு உண்டாயிற்று. பின் அயக்கிரீவராகிய விஷ்ணுவால் அவ்வசுரன் கொலை செய்யப்பட்டனன். (தேவிபாகவதம்).

அயசிரை—வைச்வாநரன் பெண்.

அயனம்—உத்தராயனம், தக்ஷிணாயனம், 2. தைமீ முதல் ஆறு மாதம் உத்தராயனம். ஆடிமீ முதல் ஆறு மாதம் தக்ஷிணாயனம். மேஷவீதி உத்தராயனம். ருஷபவீதி பூரணாயனம். மிதுனவீதி தக்ஷிணாயனம்.

அயத்நிமுனிவர்—துரியோதனனுக்கு நீதி கூறிப் பாகந்தரச்சொல்ல, மறுத்த துரியோதனனை, வீமனுல் தொடை முரியச் சபித்தவர்.

அயன்—1. பிரமனுக்கு ஒரு பெயர்.

2. துந்து என்பவனுக்குப் பிதா. சூரியவம்சத்து அரசன்.

அயாசித்தீக்ஷிதர்—சங்கராசாரியருக்கு நெல்லிக்கனிதந்த அம்மணியின் வீட்டுக்காரர்.

அயா—அநேக யாகங்கள் செய்த அரசன்.

அயிந்தவர்—இவர் காசிபர் குலத்துதித்த சிந்து என்போனது மறு பிறவியாய்ப் பிரமபட்ட மடைந்து பிரமனுக்குப்பதில் உலக சிருட்டி செய்தவர்.

அயிரவேகம்—ஒரு தீர்த்தம்.

அயிராமகாதேவி—சாந்திதீர்த்தங்கருக்குத் தாய். சைனமதம். (மா-புராணம்).

அயிரை—ஒரு நதி.

அயிர்—இது ஒரு மணப்பொருள். இது குடதிசையினின்றும் கீழ்த்திசையினின்றும் இறக்குவது. அவற்றுட் குடதிசை அயிர் யவனதேசத்தது. குணதிசை அயிர் காரகில். இதினுறுப்பு-கட்டி, செந்தேன், நிரியாசம், பச்சிலை, ஆரம், அகில் என ஐந்தாம்.

அயிள்பினி—(சூ.) தசரதன் குமரன்.

அயுகன்—(சந்.) வசுவிற்குப் புத்திரகாமேஷ்டியாகத்தில் பிறந்தவன்.

அயுதசித்—(சந்.) பஜமானன் குமரன். சகத்திரசித்துடன் பிறந்தவன்.

அயுதாயு—(சூ.) சிந்துத்தீபன் குமரன். இவன் குமரன் இருதுபர்ணன். இவனுக்கு அயுதாயுசு எனவும் பெயர்.

அயுத்தன்—சண்முகசேனாவீரன்.

அயை—கோசலநாட்டரசன் பெண். மகேந்திரன் தேவி.

அயோகவன்—சூத்திரனுக்குவைசியஸ்திரி, க்ஷத்திரியஸ்திரி, பிராமணஸ்திரி இவர்களிடத்தில் பிறந்தவன். இவனுக்கு க்ஷத்தா என்றும் பெயர். இவனை மனிதருக்குள் தாழ்ந்த சண்டாளன் என்பர். இவனுக்குத் தச்சுவேலை என்பர். (மது.)

அயோத்தி—இது ஏழு முத்தித்தலங்களுள் ஒன்று. இது பகைவரால் யுத்தத்தில் ஜெயிக்கப்படாதது. இது பூர்வம் பரமபதத்தில் இருந்து சுவாயம்புமநுவால் பெறப்பட்டுப் பூமியில் கொண்டுவரப்பட்டது. இப்பட்டணம், பெண்ணுருக்கொண்டு குசலவதியை யாண்ட குசனிடத்திற் சென்று தன்னையாளும்படி வேண்டிற்று. இது சூர்யவம்சத்து அரசர்களுக்கு இராஜதானி. இதில் சகஸ்திரதாரை, சுவர்க்கத்துவாரம், இராமதத்தாவனகுண்டம், அணுமகுண்டம், கஜேந்திரகுண்டம், சீதாகூபம், ஞானகூபம், சுக்ரீவகுண்டம், அக்னிகுண்டம், வசிட்டதிலோதகிசங்கமம், கணேசதீர்த்தம், தசரதகுண்டம், கோசலைகுண்டம், சுமித்திராகுண்டம், யோகினிகுண்டம், ஊர்வசிகுண்டம், மகப்பிரம், தூர்ப்பாசரசு, பிரகஸ்பதிதீர்த்தம், ருக்மணிகுண்டம், கூஷ்மோதகம், தனகூபதீர்த்தம், ரணவிமோசனதீர்த்தம், பாபவிமோசனதீர்த்தம், வைதரணிகோஷ்ராக்கம் எனும் சூர்யகுண்டம், ரதிகுண்டம், கர்ந்தருவகுண்டம், குசுமாயுதகுண்டம், மந்திரேசுர தீர்த்தம், இந்திரதீர்த்தம், துர்க்காகுண்டம், நாராயணகுண்டம், வான்மீகதீர்த்தம், புண்ணிய அரிதீர்த்தம், கிருதாசிதீர்த்தம், சரயுகர்க்கரசங்கம், சம்புதீர்த்தம், அகஸ்தியசரசு, ஸ்ரீகுண்டம், குடிலநதி கலக்கும்வசிஷ்ரோதசு தீர்த்தம், குப்ஜாதீர்த்தம், மகஸ்தானம், இராமரேகை முதலிய பல தீர்த்தங்களும் விக்னேச்வரப்பிரதிட்டை, நாகேச்வரப்பிரதிட்டை, துர்க்கேச்வரப்பிரதிட்டை, மந்திரேச்வரப்பிரதிட்டை, கூஷ்மேசுவரப்பிரதிட்டை, பைரவப்பிரதிட்டை, சொப்பனேச்வரிபிரதிட்டை, சீதளாதேவி, வந்திதேவிகளின்பிரதிட்டை, சுடகிபிரதிட்டை, சந்திரஅரி, தருமஅரி, இராகவப்பிரதிட்டை, விஷ்ணுஅரிப்பிரதிட்டை, சக்ரஅரி, குபேதஅரி, லக்ஷ்மி முதலியபிரதிட்டைகளும் அயோத்தியாபீடம், இரத்நமண்டபம், கனகமண்டபம், ஜனனஸ்தானம், கண்டகம் என்கிற யமஸ்தலம், பொக்கிஷசாலை, வேதிகை, சீதை உத்தியானவனம், சித்தபீடம் முதலியவைகளும் இருக்கின்றன. இது சரயுநதிக்கண் (சஅ) மயில் நீளமும் (கஉ) மயில் அகலமும்கொண்ட தேசம். இதனைச் சாகேதமெனவும் கூறுவர்.

அயோமுகன்—நிதிபுத்திரனுகிய அசுரன்.

அயோமுகி—தண்டகவனத்தில் இருந்த அரக்கி. இராமலக்குமணர் சீதையைப் பிரிந்து வனத்திலிருக்கையில் இராமமூர்த்திக்காகச் சலத்திற்குவந்த இலக்குமணரைக் கண்டு மோகித்து அவரால் மூக்கும் காதும் அறுப்புண்டவள்.

அரங்கம்—திருவரங்கம் பெரியகோயில் எனும் விஷ்ணுத்தலம். திருவரங்கம் காண்க.

அரங்கதாசன்—திருவேங்கடத்தில் புஷ்பகைங்கர்யஞ் செய்ததால் மறு ஜென்மத்தில் தொண்டைமானுகப் பிறந்தவன். (திருவேங்கடபுராணம்).

அரங்கத்துவாரம்—ஒரு தீர்த்தம்.

அரசகேசரி—1. தனதத்தன் பெருமையுணர்ந்து சிவபூஜை கடைப்பிடித்து நாகையில் சிவாலயம் புதுக்கியவன்.

2. பராசரசேகரர் என்னும் யாழ்ப்பாணத்து அரசருக்கு மருகர். தமிழில் இரகுவம்சம்செய்தவர். சாலிவாகனசகம் ஆயிரத்து நானூற்றிருமேலிருந்தவர்.

அரசச்சின்னம்—(உக) மூடி, குடை, கவரி, தோட்டி, மூரசு, சக்கரம், யானை, கொடி, மதில், தோரணம், தீர்க்குடம், பூமாலை, சங்கு, கடல், மகரம், ஆமை, இணைக்கயல், சிங்கம், தீபம், இடபம், ஆசனம்.

அரசபந்து—ஒரு அரசன், பூர்வஜன்மத்தில் பிரம்மச்சாரியாகிப் பிறகு புலையனுகிய ஒருவனுல் வேதியர் பொருளின் தன்மை இவ்வகையெனத்தெரிந்துகொண்டவன்.

அரசயானை இலக்கணம்—கான்கு காலும், துதிக்கையும், கோசமும், வாலும் ஆகிய ஏழு உறுப்பும் நிலத்திற் ரோய்வதும், பாலேயும்சங்கையும்ஒத்தவெண்ணிறம்வாய்க்தகால்நகம் உடையதுமாய்க்காலிஞலும், துதிக்கையினுலும், சரீரத்தாலும், வாலிஞலும், கொம்பினுலும், கொல்லவல்லதாய் ஏழுமுழம் உயர்ந்து ஒன்பது

முழம் நீண்டு பதின்மூன்றுமுழம் சுற்றுடைத்தாய்ச் சிறிய கண்களையும் சிவந்த புள்ளிகளையு முடையதாய் முன்பு முற்கூறியவாறு உயர்ந்து பின்பு தாழ்ந்தது அரசயானை யென்று கூறுவர்.

அரசர்மீளி—(சங்.) நிகும்பன் குமரன்.

அரசர்—(ங) சேரன், சோழன், பாண்டியன்.

அரசர்க்குக்குழு—மந்திரியர், புரோகிதர், சேநாபதியர், தூதர், சாரணர்.

அரசர்க்குத்துணைவர்—(அ) மந்திரியர், கருமாதிகாரர், சுற்றம், கடைகாப்பாளர், நகரமாக்கள், படைத்தலைவர், இவுளிமறவர், யானைவீரர்.

அரசர்க்குறுதிச்சுற்றம்—(கு) நட்பாளர், அந்தணாளர், மடைத்தொழிலர், மருத்துவக்கலைஞர், நிமித்திகப்புலவர்.

அரசனீ—கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு மித்திரவிந்தையிடம் உதித்த குமரன்.

அரசர்சூளாமணிச் சோழன்—சநகாத சோழனுக்குப் புத்ரன். இவன் திரிசிராமலை தரிசித்து நீங்குகையில் கோழியொன்று இவன் சேனைகளின் மீதும் இவன் மீதும் குதித்துத் தடுத்தது. அரசன் இவ்விடம் ஏதோமகிமை இருக்கிறதென்று அறிந்து அவ்விடம் அப்பெயரால் ஒரு பட்டணங்கட்டினான். ஆதலால் அப்பட்டணத்திற்குக் கோழியென்று பெயர். அரசனுக்குக் கோழிவேந்தன் என்று பெயர். இந்தமரபில் சூராதித்த சோழன் பிறந்தான். (செவ்வந்தி-பு.)

அரசியல்—(சு) படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரண், (பின்னும்) அறநிலையறம், மறநிலையறம், அறநிலைப்பொருள், மறநிலைப்பொருள், அறநிலையின்பம், மறநிலையின்பம் என்பன.

அரசுநம்பி—மணக்கால் நம்பியின் திருவடிகளை ஆச்ரயித்த ஆசாரியர்.

அரசு, ஒரு விருக்ஷம்—விஷ்ணுமூர்த்தியின் வலக்கணில் உதித்தது. இதனை அவர் எல்லாவிருக்ஷங்களுக்குந் தலைமையாம் அபிஷேகம் புரிந்து அரசுயெனப் பெயரிட்டனர். இதனைப் புராணங்கள் கூறியபடி வர்ந்தோறும் பூஜிப்போர் வேண்டுஞ் சித்திகளைப்பெறுவர். (திருமுட்டபுராணம்).

அரசை—சுக்கிரன் பெண் கண்டகனைற் கற்பழிக்கப்பெற்றுத் தந்தையால் நிருமிக்கப்பட்ட சோலையிலிருந்தவள்.

அரட்டன்—கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் நேர்ந்த துன்பத்தை மாடலன் சொல்லக் கேட்டு இறந்த மனைக்கிழத்தியும் கண்ணகியின் தாயும் தனக்குப் புத்திரியாக வந்து பிறக்கப்பெற்ற சேரநாட்டாளுகிய ஒரு செட்டி.

அரணபாதம்—ஒருமலை. இதில் சிநன் ஆலயம் இருக்கிறது.

அரணி—இருசிகசிங்கர்க்குத் தந்தை.

அரண்—(சு) மலை, காடு, மதில், கடல்.

அரதனன்—(சங்.) புரீசன் குமரன். இவன் குமரன் அரம்மியாசுவன்.

அரதனதத்தன்—காவிரிப்பூம் பட்டினத்து வர்த்தகன்.

அரதத்தாசாரிய சுவாமிகள்—இவர் சோழநாட்டில் காவிரிக்கு வடகரைக்கண் உள்ள கஞ்சபுரத்திலுள்ள வைணவ அக்ராரத்தில் வாசுதேவாசாரியர் அல்லது மதுரகனசாரியர் என்பவருக்குப் புத்திரராய்ப் பிறந்து சுதர்சனசாரியர் என நாமமிடப்பெற்று வளர்ந்து தந்தை வைணவராயிருக்கவும் தாம் சிவபக்தி மேலீட்டால் குழந்தைப்பருவத்திலேயே விபூதி, ருத்ராக்ஷ முதலிய சிவசின்னங்களில் அன்பு பூண்டிருந்தனர். இதைக் கண்ட தந்தை தம் மதத்திற்கு மாறுக ஒழுகுதலை யெண்ணிக் குமரரை வெறுக்கத் தொடங்கிப் பிள்ளாய் நீ நீறிடுவோரின் ஒழுக்கமேற் கொண்டாய், நீ இனி நமக்குரிய திருமண் முதலிய சாத்தாதொழுகின் உனக்கு அன்னமிடோமெனச் சினந்தனன். அதனைச் செவிகொளாத குமரரைத் தந்தையார் பலவகை வளாரினுலடித்து உருக்கியுங், கேளாதது கண்டு, தாம் அவன் இல்லம் வரின் அவற்கு என் உத்தரம் இன்றி அன்னமளிக்காதையென மனைவிக்குக் கட்டளையிட்டனர். இதனையறிந்த சுவாமிகள், அவ்வூர்க்கண் திருக்கோயிற் கொண்டு எழுந்தருளி யிருக்கும் அக்நீசுரர் திருவாலயத்துச் சென்று சிவபிரானைப் பணிந்து முறையிடச்சிவபிரான் தரிசனந் தந்து சிவமந்திரமுபதேசித்தலீ அரதத்தாசாரியர் எனப் பெயருமிட்டு அஞ்சாதையென அநுக்ரகித்து அனுப்பினர். பின் அரதத்தர் வீட்டிற்கு வந்து அன்னையைப் பசிக்கிறது அன்னமிடுக எனக் கேட்க, அவள் தந்தைகூறியதுரைத்தனள். இங்ஙன நிகழுகையில் தந்தை வெளிவந்து நீ சிவாலயஞ் செல்லாது விபூதி பூசாது ஒழிவையேல் அன்னமிடுவன் என்று சிவதூஷணஞ் செய்தனர். கேட்ட அரதத்தர், சினந்து விஷ்ணுவிற்கும் சிவத்திற்கு மூள்ள தாரதம்மியங்களைப் பிரசங்கிப்பாராயினர். இவ்வகை வாதத்தின்கண் அவ்வூர்க்கண் உள்ள

சைவ வைணவர் பலருங் கூடினர். வாதம் ஒருவாறும் முடிவுறுமை யறிந் தோர், இங்ஙனம் வாதித்தலிற் பயனில்லை. ஒரு நாள்குறித்து அதனைப் பல நாடுகளினும் அறிவித்துப் பலரும் வந்து கூடியபின் வாதத்தில் மத்தியஸ்தர்களை நியமித்து வாதஞ்செய்யின் நலமென்று ஒருநாள் நிச்சயித்து அந்நாளில் அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டபடி அவ்வூரின்கணுள்ள திருமால் ஆலயத்து மண்டபத்தில் பலருங் காணப் பழுக்கக்காய்ந்த இருப்புமுக்காலி மீதிருந்து வாதஞ்செய்யத் தொடங்கிச் சுருதிபுராணக் கருத்துக்களடங்கிய "காயத்ரீவல்லபத்வாத்" என்பதாதியான அதாவது "உயர்காயத்ரிக்குரிய பொருளாகலிற்" எனுங் கருத்துக்களடங்கிய சுலோகங்களைப் பிரசங்கித்தும், சதுர் வேத தாற்பர்ய சங்கிரகத்தாலும் வாதிட்டும் வென்றனர். இதனால் வந்த வைஷ்ணவர்கள் பயந்து அடங்கிச் சைவராயினர். அன்றுமுதல் வாதிடத்தொடங்கிய தந்தையாரும் சைவராய்க் குமாரரிடம் பஞ்சாக்ஷர உபதேசம் பெற்றுச் சைவராயினர். பின்னர் ஆசாரிய சுவாமிகள் இல்லறத்திருக்கையில் தந்தையார் குமரருக்கு மணஞ்செய்யவெண்ணி வாதூல கோத்திரத்தில் ஒரு மணமகளைப் பேசி மணமியற்றினர். இவரது அற்புதச் செயல்களைக் கேட்ட சிவலிங்கபூபதி எனும் அரசன் ஆசாரிய சுவாமிகளிடம் வந்து அடிமைப்பட்டுத் தொண்டுபூண்டு சுவாமிகளுக்கு வேண்டிய தந்து உபசரித்து வந்தனன். சுவாமிகள் நாடோறும் நித்ய கன்மானுட்டானாதிகள் முடித்து அக்நீசுவரர், திருக்கோடிகா, திருவாலங்காடு, திருஆவடுதுறை முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துவருவர். இங்ஙனம்வருநாட்களுள் ஒருநாள் அக்நீசுவரர் ஆலயத்திற்குக் காலந்தவறிச் செல்லுகையில் இராத்திரி திருக்கோயிற் றிருத்தொண்டிற்கு வாராத உருத்திர கணிகையரிற் சிலரைக் கோவிலதிகாரிகள் மண்டபத்தின்மீதேற்றி வருத்த சுவாமிகளைக் கண்ட கணிகையர் தமது வருத்தங்கூறச் சுவாமிகள் காரணம் வினவித் தம்மை யிவ்வாறு தண்டிப்பாரில்லையேயென மிகவும் பரிதபிக்கையில் கோவிலதிகாரிகள் இவரது பரிவிற்கு அஞ்சிக் கணிகையரை யிறக்கி விட்டனர். இவர் ஒருநாள் சிவபூசை செய்யுங் காலத்தில் நாயொன்று நீர்வேட்கையால் எதிர்வந்து நீர்விரும்பச் சுவாமிகள் அபிஷேகசலத்தை நீட்டினர், நாயுண்டு மறைந்தது. அருகுநின்றோர் நாயுண்ட சேஷம் அபிஷேகிக்கத் தகுமோ வென்னச் சுவாமிகளும் நாயுருக்கொண்டு சிவமூர்த்திவரின் நான் என் செய்வேன் என்றனர். இவரிருந்த அக்ராகாரத்து வேதியர்களுள் ஒருவன் அபுத்தி பூர்வகமாகவைக்கோற்சுமையைப் பசுவின் கன்றின்மீதிட அது இறந்ததைக் கண்ட வேதியர் இவனைக் கோஹத்தி செய்தவனென்று தமது கோஷ்டியினின்று நீக்க அவன் சுவாமிகளில்லம் புகுதுகையில் வாயிற்படி தலையிலிடிக்கச் சிவசிவ என்றனன். இதனைச் செவியுற்ற சுவாமிகள் வெளியில் வந்து சிவனடியவர் என்று உபசரிக்கப் பிராமணன் நடந்தவைகூறச் சுவாமிகள் நீ செய்த பாபம் முதலிற் கூறிய சிவசப்தத்தால் ஒழிந்தது. இரண்டாமுறை கூறிய சிவசப்தத்தால் முத்தியுமுண்டாயிற்றெனக் கூறி அனுப்பினர். இதனைக் கேட்ட வேதியர் பரிகசிக்கக்கண்டு அப்பாவஞ்செய்த வேதியனை அக்கிராரத்தவர்களுடன் சென்று அறுகம்புல்லை நான் செய்த பாபம் ஒழிந்த தாயின் இப்புல்லை நீ அருந்துக என அக்நீசுவரர் ஆலயத்திற் கெதிரிலுள்ள நந்திதேவருக்கு அருத்துக எனக் கூற அவனும் அவ்வாறு அருத்த நந்திதேவர் உண்ணக்கண்டு வேதியர்கள் சுவாமிகள் கட்டளைக்கஞ்சி விலகினர். ஒருநாள் அதிகவறுமைகொண்ட வேதியர் ஒருவர் தமதுவறுமை யெவ்வாறு நீங்குமென ஆராய்கையில்ஒரு சிவயோகியர்க்கு அன்னமிடின்ஒழியுமென்று தேர்ந்து, சுவாமிகளைப்பிக்ஷைக்கு அழைத்துச் சென்று அன்னமிட்டனர். சுவாமிகள் உண்டு பசிதீர்ந்துவிபூதிபிரசாதிக்கையில் அரசனது சேவகர் அன்னமிட்ட வேதியரைஅரசன் அழைப்பதாக அழைத்துச் சென்றனர். அரசன் வேதியரை எதிர்கொண்டு பணிந்து வேண்டிய பொருள்களை உதவி வேதியரின் வறுமை நீக்கினன். மற்றொருநாள் அரசன் சுவாமிகளுக்கு நானூறு தானியப்பொதிகளை அனுப்பினன். அவர்கள் கொண்டுவருகையில் வெள்ளத்தில் இருநூறு பொதிகள் அடித்துச் சென்றன. இதுநிற்க ஒருநாள் சுவாமிகளின் தாயார் சிவநிவேதனத்தின் பொருட்டு ஒரு வேதியரிடம் பதக்குத் தானியம் கடன் வாங்கி உலர்த்துகையில் அதை ஒரு காளைவந்து தின்றது. அதனை அரதத்தர் கண்டு மீண்டும் இருந்த நெற்களை யுண்பிக்கத் தாயார்

அதனை வெருட்டி ஓட்டினள். அரதத்தர் அதனை யோட்டின காரணத்தால் உனக்கு வரும் பலத்தில் பாதி ஒழியும் என்றனர். இது நடவாநிற்கையில் அரசன் ஏவலாளர் வந்து மூடட்டைகளிழுந்த செய்தி கூறினர். சுவாமிகளின் மனைவியார் ஓர்நாள் அரிசிகளையும் பேராது நாயொன்று வந்து அரிசியில் வாயிட அந்தம்மாள் அங்கிருந்த அரிவாளைக் கொண்டெறிய அது மாய்ந்தது. கண்ட சுவாமிகள், பரிதபித்து அது மனைவி கதவினை அடைக்காத தோஷமென எண்ணி அதற்குப் பஞ்சாக்ஷர மந்திரம் உபதேசித்து மூத்தியளித்தனர். தமதுகிருகத்தில்தாயாரும்மனைவியாரும் பசுங்காளையை யடித்ததற்கும், நாயினைக் கொன்றதற்கும் பிராயச்சித்தம் விரும்பி ஒரு சுலோகம் எழுதி வைத்துவிட்டுத் தீர்த்தமாடப் போக அதனைச் சிவபெருமான் சுவாமிகளைப்போல் வந்துசிவநாம உச்சாரணமே பிராயச்சித்தமெனஎழுதிவைக்கக்கண்டுசிவபிரான்கருணைக்குப் பணிந்தனர். இவர் ஒருநாள் காவிரி ஸ்நானத்திற்குச் சென்று ஆங்குத் தன் மனைவி காவிரியில் ஸ்நானமாடுதல் பாபங்களைப் போக்குமெனக் கூற அதனைக் கூடாது, காவிரியிலுள்ள மணல் எல்லாம் சிவலிங்கம் நாம் பரிசிக்கவும் அருகல்லோம் என மறுக்கும் புலையனது பாதரக்ஷுகளைச் சிரசில் வைத்துக் கொண்டு நடனஞ்செய்து, உலகத்திற் பலர் பலவகையாகத் தெய்வங்களைக் கொள்ளுகின்றனர். நாம் சிவனடியவரின் பாதரக்ஷுகளை அவலம்பிக்கிறோம் என்றனர். இவர் ஓர்நாள் மடைப்பள்ளியுள் நாயொன்று அன்னத்தை யுண்ண அது சிவநிவேதனம், சிவமூர்த்தி யவ்வாறு வந்துண்டதாகக் கூறிப் பலருடனும் அவ்வன்னம் புசித்தனர். ஒருநாள் ஸ்நானத்திற்குக் காவிரிக்குச் செல்கையில் எதிரில் பசிகொண்டு புலையனுக வந்து அன்னம் வேண்டிய சிவமூர்த்திக்கு கஞ்சிவார்த்து சிவாக்ய சோழமகாராஜனுல் சிவமூர்த்தியென்று தெரிந்துகொண்டவர். சிவாக்ய சோழமகாராஜனுக்கு நாடோறுஞ் சுவப்பனத்தில் தரிசனந்தரும் சிவபெருமான் கஞ்சிகுடித்த மறுதினம் அரசன் சிவபிரானுக்கு மகாபிஷேகஞ் செய்து பலவிதத்தில் ராண்ணங்கள் நிவேதிக்கவும் அன்றைக்கு சுவப்பனந் தராமையால் விசனமுற்றிருக்க சிவமூர்த்திகளுவிடைத்தோன்றி நேற்று அரதத்தன் வார்த்த கஞ்சிக்கு இணையல்ல உன் அன்னமென்ன, விழித்துக்கொண்டு, சோழன் அரதத்தரைப் போய்பணிந்து அடிமைபூண்டனன். இவர் தன்னைச்சரணடைந்துசோழன் மோக்ஷம் வேண்டச்சுவாமிகள் அரையாமத்தில் அக்நீச்சுரத்திற் கருகிலுள்ள ஏழு சிவாலயங்களையுஞ் சேவித்துவருவையேல் முத்தியுண்டாகும் எனக் கூறக்கேட்டுத் தான் குதிரையுடன் குடையாள் பின்தொடரச் சென்று ஏழு சிவாலயங்களையுந் தரிசித்து நிற்கக் குதிரையும் குதிரைஆளும் சிவலோகஞ் செல்ல அரசன் தனித்திருந்து இரங்கச், சுவாமிகள் நீயும் பாதசாரியாய் அவ்வாறு செல்வாய் எனக் கூறக்கேட்டு அவ்வகை செய்து உடலோடு சிவபுரஞ் சென்றனன். ஓர் விலைமாது தன்னிடம் யாரோ ஓர் வேதியன் தமது குமாரனென்று வந்து ஒன்றுங் கொடாது சென்றனன் என அவளுக்கு விலை பெற்ற ஆபரணந் தந்து எடுத்துச் செல் என அவள் செல்லுகையில் சுவாமிகளின் குமரர் அவ்வாறு செய்யாரெனப் பலர்கூறக்கேட்டு அவள் அவ்வணிகளை மீண்டுந் தரப்போகச் சுவாமிகள் மறுத்துத் திருப்பணி செய்யக் கட்டளை தந்தனர். அக்நீசுரர் இரதோற்சவத்திற்குச் செல்ல ஆபரணம் வேண்டிய தமது குமரியர்களுக்குப் பசுவின் காலடிகளின் சுவடுகளில் ஆபரணங்காட்டி அவைகளை அணியக் கூறிக்களிப்பித்தவர். ஒருநாள் திருவாவடுதுறை ஆலய தரிசனஞ் செய்து நீங்குகையில் பொழுதுபோய் மழையுண்டாகச் சிவபிரான் கோபால வுருக்கொண்டு நானும் கஞ்சனூர் வருவோன் என்று துணைசென்று சுவாமிகள் இட்ட அன்னத்தை வாங்கிக்கொண்டுவந்து பலிபீடத்தருகிற் இறைத்துவிட்டு அசரீரியாக நடந்தவை கூறினர். பஞ்சாக்ஷர உபதேசத்தைப் பரிபாகம் வருதற்குமுன் உரைக்கலாகாதென்று சீடன் வருதற்குமுன் தேகநீங்குத லெண்ணி அங்கிருந்த மணலில் அதனையெழுதக்கண்ட, கழைக்கூத்தி அம் மந்திரத்தைக் காதோலையில் எழுதி அணிந்துகொண்டதை அறிந்த மாணைக்கர் கழைக்கூத்திக்குப் பலநாள் எவல்செய்து அவளுண்ட சேஷமுதலியவுண்டு அவள் தரப்பெற்ற மந்திரம் பெற்றுப் பிராயச்சித்தத்தின் பொருட்டுச் சுவாமிகளைச் சரண்புகச் சுவாமிகள் பூசநக்ஷத்திரத்தில் காவேரி ஸ்நானஞ்செய்து சிவதரிசனஞ் செய்யின் ஒழியுமெனக் கேட்டு அவ்வாறு செய்தும் அக்கிராரத்து வேதியர் சம்மதிக்காமையால் தாம்

சென்று திருவிடைமருதூர் ஆலயத்துள் அனைவருங் காண அசரீரியாகச் சிவமூர்த்தி பர்பகீங்கிற்றுஎனக் கூறக் கேட்பித்தவர். மூடவாகியதமது சகோதரியாரின் குமார் காசியில் மணிகர்ணி காகட்ட ஸ்நானம்விரும்ப, அவரைத் தம்மூரி லுள்ள அக்நி தீர்த்தத்தில்மூழ்குவித்துக் காசியில் மணிகர்ணி கையில் தோன்றச்செய்து அங்குச் சொக்கட்டா ஞடிக் கொண்டிருந்த தம்பதிகள் சுவாமிகள் கூமத்தை விசாரிக்க, கூறி அவர்கள் சொற்படி மணிகர்ணிகையில் மூழ்கி அக்நி தீர்த்தத்திலெழுந்து நடந்த செய்தி கூறக்கேட்டுக் களித்தவர். சிவப்பிரியரெனும் வேதியருக்கு மூற்பிறப்பில் அடிமைகளாக இருந்த நந்தன், வீரன் என்பவர்கள் இப்பிறப்பில் அவருக்குச் சுமதி, தருமபாலன் எனப் பிறந்து கரும ஒழிவில் விஷபேதியாலும் பாம்பின் கடியாலு மிறக்கக்கண்ட தந்தை விசன முறக்கேட்டு அவர்களை உயிர்பெறக்கூறி அவர்களது செய்திதெரிவித்துச்சிவபதம் தந்தவர். ஒருநாள் அரசன் வீட்டிற் களவு செய்த கள்வன் ஒருவன் சேவகர் தொடர்தல் கண்டு அடைக்கலம்புக அவனுக்கு விபூதிதந்து உணவளிக்கச் சேவகர் உள்புகுந்து கள்வன் எங்கென இங்கு நமது புதல்வன் உணவு கொள்கிறான் எனக் காத்தவர். இவர் தாம் முத்திக்குச் செல்லுகையில் தம்முடனிருந்த பதினொன்று வீட்டினர்க்கும் தமது வைச்சுவதேவ பலியுண்ணும் நாய்க்கும் முத்தியளித்தனர். இவர் நிரகத்தாச்சிரமத்தால் முத்தியடைந்தவர். இவர்க்கு எட்டு குமரர். இரண்டு குமரியர் என்பர். இவர்செய்த நூல்கள்: சதுர்வேதசாரம், தத்வநிரூபணம், அரி அர தாரதம்மியம், ஸ்ரீகண்டபாஷ்ய சமர்த்தனம், உஜ்ஜீவனம், ஞானரத்நாகரம், சிவாநிக்யநிகாமணி, பத்தாதிக்யநிகாமணி, சைவாகமபூஷணம், விபூதிருத்ராக்ஷபஞ்சகம் முதலிய.

அரதீர்த்தங்கர்—பதினெட்டாவது சைந தீர்த்தங்கர். குருசாங்கல தேசம், அத்தினபுரம், குருவம்சம், இவர், தந்தை சுதரிசன மகாராஜா. தாய் பிரபாவதி. உன்னதம் (கூ0)வில் சுவர்ண வர்ணம். அசு,000ஜீ ஆயுஷ்யம் மார்கழிமீ பூர்வ பக்ஷம் நவமிதிதிரேவதி நக்ஷத்ரம் ஜநநம் புத்ரன் அரவிந்தன். இவர் காலத்து (கூ0) கும்பாதி கணதரர் நந்திஷேண பலதேவர், புண்டரீக வாசுதேவர், சுபௌமன் சக்கிரவர்த்தி.

அரபத்தர்—ஒரு இருடி. இவர் ஒரு கர்ப்பத்தில் வேதத்திற்குப் பொருள்தெரியாதிருந்த இருடிகளை மதுரையில் சிவவிரதம் அநுட்டிக்கச் செய்ய அவர்களுக்குச் சிவமூர்த்தி ஆசாரிய மூர்த்தமாய் எழுந்தருளி வந்து வேதத்திற்குப் பொருள் அருளிச் செய்தனர்.

அரபத்தநாவலன்— திருப்பெருந்துறையில் வேளாளர் குலத்துதித்துத் தமிழிற் பரதசாத்திரஞ் செய்தவன்.

அரம்பன்—விவம்சதியின் குமரன்.

அரம்பை—தெய்வதாசிகளில் ஒருத்தி. ஒரு முறை பரத்துவாசரை மயக்கியவள். விசுவாமித்திரரின் தவமழிக்கச்சென்று அவர் சாபத்தாற் கல்லாய்க் காவிரியில் ஸ்நானஞ் செய்து சுத்தையானவள். (காவிரிபுராணம்). நளகூபரன் தேவி.

அரம்மியாசுவன்— (சங்.) அரதன் குமரன். இவன் குமரன் முத்கலன். இவன் தன் பிள்ளைகள் ஐவரும் ஐந்து காரியஞ் செய்யப் பாஞ்சாலர் எனப்பட்டனர்.

அரம்பையர் உலகம்—இவ்வுலகத்திற் பாற்கடலிற் பிறந்த அலம்புசை, மஞ்ஞகரை, உருப்பசி, உமாவதி, கிருது, திலோத்தமை, சந்திரகலை, சுநகை, மேனகை, கலாவதி, காந்திமதி, கலாநிதி, மோகினி, அரம்பை, சந்திரவிலேகை முதலிய சுo,000 தெய்வப்பெண்கள் இருப்பர். இவர்கள் இளமைநீங்காதுவேண்டிய உருவெடுப்பர். இவர் உலகத்தை, விரதந்தவறிய பெண்களும், கணவருடன் இருமனப்பட்டுப் புணர்ந்தவர்களும் அடைவர்.

அரவான்—அருச்சுனனுக்கு நாககன்னிகையாகிய உலூபியிடம் உதித்த குமரன். பாரதயுத்தத்திற்கு முதற்பலியாக உதிரந்தந்தவன். எதிர் உரோமம் உள்ளவன். துரியோதனன் பாரதயுத்தத்தில் தனக்கு முதற்பலியாக விருக்கவேண்டி உடன்பட்டவன். பிறகு பாண்டவர்க்கும் உடன்பட்டுக் களப்பலியாக உதிரந் தந்தவன். (பாரதம்).

அரவிந்தப்பாவை— வங்கிபுரத்தாய்ச்சியின் குமரி. நாதமுனிகளுக்குத் தேவியார். ஈசுவரமுனிகளுக்குத் தாய்.

அரளை—சிற்பியின் மகள். சூரியன் தேவி.

அரன்—1. சர்வ சங்காரத்தில் அனைத்தையு மொழித்துத் தனித்துநிற்கும் சிவன் திருநாமங்களில் ஒன்று.

2. மாலியின் குமரன். விபீஷணனுக்கு மந்திரி.

3. எகாதச ருத்ரரில் ஒருவன்.

4. கலிங்கலை தேசத்தரசன்.

அரி—1. விஷ்ணுவின் திருநாமம். சுவாயம்பு மநுவைக்காண்க.

2. ருஷபனுக்குச் சயந்தியிடம் உதித்த குமரன்.

அரி ஆனந்த வைஷ்ணவர்—இவர் இராமாநந்தர் சீடர். இவர் மாணுக்கரில் ஒருவர் மாப்பிச்சைகொண்டு பலர்க்கும் உணவருத்தி வருவர். இவ்வகை யிருக்கையில் இராமாநந்தரை யிச்சீடர் காண இராமாநந்தர் நாளை நீ யிறப்பை யென்றனர். அதைக்கேட்ட மாணவகர் தம் ஆசிரியர் பால் கூற ஆசிரியர் சீடரைச் சகுணோபாசனைசெய்யச் சொல்லித் தாம் யோகத்திலிருந்தனர். சீடர் சங்கு முதலிய பஞ்சாயுதங் கொண்டோனுய்த் திருமாலைத் தியானிக்கத் திருமால் திருவாழியால் காலன் அவரைக்கண்டு அஞ்சி நீங்கினன். காலனீங்கியதுணர்ந்த சீடர் ஆசிரியர் யோக நீங்கியபின் நடந்தவை யுணர்த்திப் பஜனை செய்திருந்தனர். (பக்தமாலை).

அரிகண்டம்—கழுத்திற் பூட்டிக்கொண்டு நினைத்தது முடியுமளவும் கழற்றாதிருக்கும் ஒரு இருப்புவட்டம். இது அரியும் மூட்கூை யுடையது.

அரிகண்டன்—கீதமாநகர ராஜகுமரன்.

அரிகரபுத்திரன்—மாசாத்தன், ஐயனார் என்று பெயர் கொண்டவர். விஷ்ணு மோகினியுருக்கொண்ட காலத்துச் சிவவீரியத்தால் உதித்த குமார். இவர் சூரபன்மனுல் இடையூறடைந்த இந்திரன் தேவியாகிய இந்திராணி தன்னைக் காக்கும்படி இவரை வேண்ட மகாகாளரால் காவல் செய்வித்தவர். இவர்க்கு ஆயுதம் செண்டு, வாகனம் யானை. தேவிமார் பூரணை, புட்கலை. இவரை ஒரு சோழன் செண்டு வேண்டிப் பெற்று மேருவின்மீதெறிந்து தனம்பெற்றுப் புலிக்குறி வைத்தான் என்பர். சிலப்பதிகாரஞாலாசிரியர்.

அரிகரன்—ஒருபாதி சிவனும் ஒருபாதி விஷ்ணுவுமாக நின்ற சங்கரநாராயணன் திருவுரு. இதனைக் கேசவார்த்தமென்பர்.

அரிகன்—நாலாமன் வந்தரத்துத் தேவன்.

அரிகிராமம்—விதர்ப்பதேசத்திலுள்ள ஒரு பட்டணம்.

அரிகேசன்—1. வசுதேவர் தம்பியாகிய சியாமகன் குமரன்.

2. பூர்ண பத்திரன் எனும் யக்ஷன் குமரன். இவன் சிவநிந்தனையுடனிருத்தலைக் கண்ட தந்தை வெறுப்புற்று இவனை யகற்ற இவன்காசி க்ஷேத்திரமடைந்து தவஞ் செய்து சிவபெருமான் பிரசன்னராகத் துதித்துக் காசிக்ஷேத்திரபாலகனுகத் தண்டமொன்று பெற்றுத் தண்டபாணியாய்ச் சிவாஞ்ஞையால் உத்பிரமன், சம்பிரமன் எனும் இரண்டு ஏவலாளருடன் கங்காஸ்நானஞ் சேய்வோர் தன்னை வணங்கும் பதம்பெற்றவன். (சிவமகாபுராணம்).

அரிகேது—ஒரு வித்யாதரன் மாயாசிங்கமாகத் திவிட்டனிடம் அரிமஞ்சுவால் அனுப்பப்பட்டவன். (சூளாமணி).

அரிசகன்—(சந்.) உருசுகன்குமரன். மனைவி தக்ஷகன் குமரியாகிய சுவாலாதேவி.

அரிசி—பிரமன் மானசபுத்திரரில் ஒருவன். உடலில் உதித்தவன் புத்திரன், காசிபன்.

அரிசில்—சோணாட்டிலிலுள்ள நதிகளில் ஒன்றன் பெயர்.

அரிசில்கிழார்—தகடூரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறையைப் பாடிப் பரிசுபெற்றவர். இவர் பேகன் எனும் வள்ளலாற் றுறக்கப்பட்ட கண்ணகியை அவளோடு சேர்த்தல் வேண்டிப் பாடினவர். பெருஞ்சேரலிரும்பொறையைப் பாடி ஒன்பது நூறுயிரம் காணம்பெற்றவர். இவருடன் இருந்த புலவர் பொன்முடியார்.

அரிசேநன்—ஒரு வித்யாதரன். அச்வகண்டனுக்குத் தோழன்.

அரிச்சந்திரம்—குருமக்கள் சேனையின் இருக்கை.

அரிச்சந்திரன்—(சூ.) திரிசங்குவின் புத்திரன். இவன் வருணனை நோக்கி எனக்குப் புத்திரசந்ததி நேருமேல் அக்குமரனைப் புருஷப் பசுவாகக்கொண்டு உன்னைத் திருப்தி செய்விக்கிறேன் எனக் கூறி அவ்வகை உதித்த குமரனை யாகப் பசுவாக்கா திருந்தனன். தந்தையின் செய்கையுணர்ந்த குமரன் தன்னிலையுணர்ந்து பயந்து காட்டில் வசித்தனன். பின்பு வருணன் அரிச்சந்திரனுக்கு மகோதரநோயுண்டாக்கினன். தந்தை மகோதரத்தால் பீடிக்கப்படுகிறுனென னவினவுற்று நகரநோக்கி வருகையில் இந்திரனுல் வனத்தில் ஆறுவருஷம் தடைபட்டு அந்த ஆறும்வருஷக் கடைசியில் அசிகிரதன் என்பவனிடத்தில் சுனச்சேபனை விலையாகக்கொண்டு தந்தைக்களித்தனன். அரசன் சுனச்சேபனையாகப்பசுவாக்கி வருணனைத் திருப்திசெய்வித்தனன். குமரன் தந்தையை வருணகோபத்தாலுண்டாகிய மகோதரத்தினின்றும் நீக்கினன். இவன் சம்ராட். இவன்தேவி சந்திரமதி. மந்திரி சத்தியகீர்த்தி. ஒருமுறை தெய்வசபையில் இந்திரன், தேவர் முதலியவரை

நோக்கிப் பூமியில் சத்தியந் தவறுதவன் யார் எனக் கேட்கையில் வசிட்டர் எழுந்து என் கீடன், அரிச்சந்திரன் சத்தியந் தவறுதவன் என்றனர். இதைக்கேட்ட விச்வாமித்திரர் எழுந்து அப்படியாயின் அவனைப் பொய்சொல்விக்கிறேன் என்று சபதஞ் செய்துகொண்டு பூமியில் அயோத்தியடைந்து அரிச்சந்திரனைக் கண்டு யாகஞ்செய்யவேண்டி மிகுந்த திரவியங்கேட்டு அவன் கொடுக்கப் பெற்று அவனிடமே அதனை வைத்துச் சென்றனர். சிலநாள்கழித்து விச்வாமித்திரர் அரிச்சந்திரனிடம் வந்து அவன்பூமியைத் தானமாகப்பெற்றுத் தாம்முன்புவைத்துப்போன பொருளினுக்கும் வட்டிகேட்க அரசன் காசிநகர் சென்று மனைவியையும் குமரனையும் வேதியனுக்கு விற்றுத் தான் புலையனுக்கு அடிமைபட்டு விச்வாமித்திரருக்குப் பொருளை யளித்தனன். விச்வாமித்திரர் அரசனை இவ்வளவு துன்பப்படுத்தியும் பொய் பிறவாமைகண்டு அரிச்சந்திரன் குமரன் தர்ப்பை கொய்யுங்காலையில் பாம்பு கடித்திறக்கச் செய்தனர். இதனைக்கூடச்சென்றபிள்ளைகளால் அறிந்த தாய் தன் குமரனைத் தேடிச்சென்று மயானத்திட்டுத் தன் புருஷனைக்கண்டு, அவன் சொற்படி வேதியரிடந் திரும்புகையில் மாயையால் விச்வாமித்திரர் காசியரசன் புத்திரனைக் கொலைசெய்வித்து வழியில் எறியச்செய்தனர். அந்தக் காசியரசன் புத்திரனைத் தன் புத்திரனென்று உணர்ந்து தாய் பார்க்கையில் அரசன் காவலர் கடுகிப் பிள்ளையைக் கொன்று ளெனப் பிடித்துச் சென்றனர். அரசன் இவளிடத்துக் குற்றக்குறி காணுதிருந்தும் மந்திரியர் சொல்லால் கொலைசெய்விக்கக் கட்டளை யிட்டனன். காவலர் சந்திரமதியைக் கொலைசெய்யும்படி அரிச்சந்திரனிடங் கொடுக்க அரிச்சந்திரன் வெட்டச் செல்லுகையில் தேவர் முதலியோர் சூழத் திரிமூர்த்திகள் தரிசனந்தந்து குமரனை எழுப்பி அரிச்சந்திரனுக்கு வேண்டிய வரமளித்து விச்வாமித்திரன் சபதப்படி அவனது தபத்தையும் வாங்கித் தந்தனர். அரிச்சந்திரனை வருத்தியதால் வசிட்டர் விச்வாமித்திரனைக் கோபித்துக் கொக்காகவெனச் சபிக்க விச்வாமித்திரர் வசிட்டரைக் கூகையாகெனச் சபித்தனர். இவ்விருவரும் உலகம் நடுங்கச் சண்டைசெய்யப் பிரமதேவர் தோன்றிச் சமாதானஞ் செய்வித்தனர். அரிச்சந்திரனைக் கொடுமை செய்ததைச் சகிக்காத விச்வதேவர் விச்வாமித்திரரிடங் கோபிக்க அவரை விச்வாமித்திரர் கோபித்து நீங்கள் மனமும் புத்திரரும் இல்லாமல் மனிதராக என அவ்வகையே விச்வதேவர் திரௌபதியின் வயிற்றில் இளம் பஞ்சபாண்டவராய் உதித்திறந்தனர். இவன், புத்திரப்பேறு வேண்டிச் சிவபூசைசெய்து சத்தியைவணங்காததினால் புத்திரன் அரவாலிறக்கச் சாபம் பெற்றுப் பின் அதுக்கிரகம் பெற்றனன். (அரிச்சந்திரபுராணம்).

அரிச்சந்திரபுராணம்—நல்லூர், வீரகவிராயரால் தமிழில் விருத்தப்பாவால் இயற்றப்பட்டது. இது (கஉகடு) செய்யுட்கள் அடங்கியது.

அரிசிதர்—ஒரு இருடி. இவரை ஆயமங்கையர் பூஜித்துப் புத்திரப்பேற்றை யடைந்தனர். இதனை இப்பெண்களின் கணவர்கள் தவறுகவெண்ணி அரசனிடம் முறையிட அரசன் ஆய்ச்சியர் கற்புடையார் என்பதை ஆயர்க்கு அப்பெண்களினால் அறிவித்தனன்.

அரிட்டகாமன்—அடமானன் குமரன். இவன் குமரன் ஆலயன்.

அரிட்டநேமி—1. ஓர் பிரசாபதி சகரனுக்கு அநேக தர்மங்களை உபதேசித்தவன்.
2. நிமிவம்சத்துப் புருசித்தின் குமரன்.
3. காசிபன்.

அரிட்டன்—1. கிருஷ்ணவதாரத்தில் கம்சனால் ஏவப்பட்டுக் கண்ணனைக் கொலை புரிய இடபமாகவந்து கோபாலரை வருத்திக் கண்ணனால் கொம்பிழந்து மாய்ந்த அசுரன்.
2. தனுவின் குமரனாகிய ஒருதானவன்.
3. மித்திரனுக்கு இரேவதியிடம் உதித்த குமரன்.

அரிட்டை—காசிபர் தேவி, தக்ஷன் குமரி. இவளிடம் காந்தருவர் பிறந்தனர்.

அரிணங்கன்—சந்திரன்.

அரிணி—1. காசிபர் புத்திரி, குரங்குகளைப் பெற்றவள்.
2. அரிமேதசின் பாரி.
3. ஓர் தானவன்.
4. பிரமன் புத்திரர், கைட்டிகப் பிரமசரியம் அநுட்டித்த இருடி. ஊர்தவ ரேதஸ், இவர் பிறந்தகாலத்து அருணனைப்போல் விளங்கியதால் இப்பெயர் பெற்றனர்.

அரிதர்—1. பன்னிரண்டாவது மன்வந்தரத்துத் தேவர்.
2. ஒரு இருடி.

அரிதன்—1. யுவனசுவன் குமரன். இவன ரசனுயினுந் தவத்தால் இருடியாயினன். இவன் முதலாக அரிதகோத்ரர் எனும் வேதியர் பிறந்தனர்.

2. (சூ.) ரோகிதாச்வன் குமரன்.

அரிதாசன்—தமிழில் இருசமயவிளக்கஞ் செய்த புலவன்.

அரிதாஸ் மதம்—வடமதுரைக் கருகிலுள்ள கோல எனுங்கிராமத்தில் சநந்தனன் எனும் வேதியன் ஒருவன் கிருஷ்ணமூர்த்தியைக் கிராமத்தில் பிரதிஷ்டித்தான். இவனுக்கு விக்ரமசகம் (கசசக) இல் ஒரு ஆண்குழந்தை பிறந்தது. இவனுக்கு ஹரிதாசன் என்று பெயர். இவன் கல்வி வல்ல வனுய்த் தவமேற்கொண்டிருக்கையில் இவனிடத்தில் தயாளுதாஸ் என்பவன் தான்பெற்ற பொன் செய்யுங் கல்லையிழந்தமை கூறக்கேட்டு இவன யமுனையி லுள்ள ஒருகல்லை யெடுத்துப் பார்க்கஎன அவ்வாறே தயாளுதாஸ் எடுத்துப் பார்க்க அது பொன்னுயிருக்கவும் தான் இழந்த பொற்கட்டி போலவுங்கண்டு வியப்புற்றுச் சீடன் ஆயினன். இவ்வகை பல வியப்புக்கள்காட்ட பலரும் இவனிடம் மோகப்பட்டுச் சீடனுயினர். இவர்கள் விஷ்ணு பக்தர். இவர்கள் தத்வ விசாரஞ்செய்து சர்வ தர்மபரித்யாகஞ்செய்து சுத்த சங்யாசம் அடைதல் உண்மை, யென்பர்.

அரிதி—கத்ரு குமரன்.

அரித்திரகன்—கத்ரு குமரன்.

அரித்துவசன்—தமிழ்நாட்டரசன். இவன் ஆதிசேடனுக்குச் சுவதியிடம் பிறந்த நாககன்னிகையை மணந்தவன்.

அரித்துவாரம்—ஒரு மகாதலம். இது தக்ஷப் பிரசாபதி யாகஞ்செய்த இடம். மதுவைச் சம்மாரஞ் செய்த விஷ்ணுமூர்த்தியை மது இனி இது புண்ணியத்தலமாக என வேண்டினமையால் அவ்வகை விஷ்ணு மூர்த்தி யெழுந்தருளிப் புண்ணியத் தலமாக்கிய தலம். மாயாவைக்காண்க. (காசி காண்டம்).

அரிநேமன்—விஷ்ணுமூர்த்தி.

அரிபாளதாசர்—இவர் அதிக செல்வமுள்ள வராய் அரிபக்தி மேற்கொண்டு பாகவதர்க்கு அன்னம் அளித்துத் தமது செல்வங்களெல்லாம் போகச் சாதுக்களுக்குத் தரச் செல்வமிலராய்க் கள்ளவேடம்பூண்டுகோட்டின்வழிச் செல்வோரை வழிபரித்து வந்து பாகவதரை யுபசரித்து வருகையில் ஒருநாள் பொருளிலாமல் வருந்திக் காட்டின்வழி வில்லும் அம்புமாக நிற்கையில் காலதாமதமாதல்நோக்கிப் பாகவதர் வருந்துவரே யெனக் கவலுகையில் பெருமாளும் தேவியாரும் வணிகவுருக் கொண்டு வழிவரக்கண்டு களிப்புடன் எதிர்சென்று மறித்துப் பொருள்பெற்று உபசரித்தனர். இதைக்கண்ட தேவியார் பெருமாளே நோக்கி உம் பக்தனது பெருமையிவ்வாறெனப் பரிகசிக்க, பெருமாளவனது தன்மைகாட்டக் கிழவுருக் கொண்டு அவர் வீடடைந்து சீதாராம என வட்காரந்தனர். தாசர் எதிரடைந்துபசரித்து அன்னமிட்டு வேண்டிய தென் எனக், கிழவர் நாங்கள் வணிகர் இவ்வழி வருகையில் எங்களைக் கள்ளன் ஒருவன் வழிபரித்தனன்; அதனுல் நொந்தடைந்தோமென்று முன்னைய வணிகவுருக்கொள்ளத் தாசர் இவர் பெருமாளென வேண்டிக்கொண்டு இவ்வகைப் பெருமாளுக்குத் தீமை செய்தேனென வருந்துகையில் பெருமாள் தரிசனந்தந்து இனித் திருடவேண்டாம் உனக்கு எல்லாச் சித்திகளும் உண்டாம் என அருள் செய்துமறைய அன்றுதொட்டுப் பாகவத சேவையும் உபசாரமும் செய்திருந்தவர். (பக்தமாலை).

அரிபுரம்—ஒரு வித்யாதர நகரம்.

அரிமஞ்சு—அச்சுவக்கிரீவனுக்கு மந்திரி.

அரிமர்த்தன்பாண்டியன்—குலேசபாண்டியன் குமரன். இவன் காலத்து மாணிக்கவாசகர் சரித்திரம் நடந்தது. திருவாதவூரரைக் காண்க.

அரிமித்திரன்—ஓர் விஷ்ணு பாகவதன். புவனேசனுல் செல்வமுதலிய இழந்து விஷ்ணுபதம் பெற்றவன்.

அரிமேதசு—விஷ்ணுவினம்சாவதாரமாகிய ஸ்ரீஅரியைப் பெற்ற ஒரு இருடி புங்கவர், பாரி அரிணி.

அரியசுவன்—1. பிருதுச் சக்கரவர்த்திக்கு அர்ச்சகியிடத்தில் உதித்த குமரன்.

2. (சூ.) அகரண்யன் குமரன்.

3. திடாசுவன் குமரன். (சூ.)

4. நிமிவம்சத்துத் திருஷ்டகேதின் குமரன்.

அரியசுவாசர்—பதினுயிரவர். தக்ஷனுக்கு அசக்னியிடத்துதித்த குமரர். இவர்கள் நாரதரால் உபதேசிக்கப்பட்டு ஞானமடைந்தனர்.

அரியசுவனன்—(சந்.) கிருதன் குமரன். இவன் குமரன் சகதேவன்.

அரியமா—1. காச்யபருக்கு அதிதியிடம் உதித்த குமரன். துவாதசாதித்தரில் ஒருவன்.

2. ரம்மியக வருஷமாள்பவன்.

அரியமாரையர்—ஒரு சிவனடியவர். இவரிடத்து ஒருவன் பிச்சைக்குவர இவர் அவனுக்கு அன்னம் இட்டனர், அப்போது சிறிது அன்னம் பூமியிற் சிந்தியது. அன்னத்திற்கு வந்தவன் அத்தருணம் சிவனல்லார் பெயர் கூறினன். இவர் கோபித்துப் பிச்சைக்கு வந்தவனைச் சட்டுவத்தால் தலையில் இடித்து வீழ்த்தினர். இதனை அரசன் அறிந்து, அரியமாரையரை வருவிக்க வேவுகாரரை அனுப்பு இவர் சிவசந்நிதானத்திற் புகுந்து "நான் அரசன் முன்போகவோ" என்றுசிவசாருப்பியம் பெற்றவர். (பசவபுரா.)

அரிவருஷன் — அக்நியித்ரனுக்குப் பூர்வசித்தியிடம் உதித்த குமரன். தேவி உக்ரதமஷ்ட்டரை.

அரிவாட்டாய நாயனார்—இவர் சோழநாட்டுக் கணமங்கலம் என்னும் ஊரில் வேளாளர் குலத்தில் தாயனார் எனஅவதரித்துச் சிவபக்தியிற் சிறந்து தமது மனைவியாருடன் இல்லறம் நடத்திவரும் நாட்களில் நாடோறும் பரமசிவத்திற்குச் செந்நெல்லரிசியும், செங்கீரையும், மாம்பிஞ்சும் படைத்துவருவதே நியமமாகப் பூண்டு படைத்து வருவர். இவ்வகை நடத்திவரும் நாட்களில் வறுமை வந்தது. அந்தக் காலத்தும் கூலிக்கு வேலைசெய்து வந்த செந்நெல்லரிசியைச் சிவமூர்த்திக்கென்று வைத்துத் தாம் கார்அரிசி யன்னம் புசித்து வந்தனர். இவரது அன்பின் நிலையை யறிவிக்கும்படி சிவமூர்த்தி அவ்வூர்முழுதும் செந்நெல்லே விளைவித்தனர். அடியவர் அக்கூலிகொண்ட செந்நெல்முழுதும் சுவாமிக்கு வைத்துவிட்டுத் தாம் தம் மனைவியார் சமைத்து வைத்த கீரை முதலியவற்றையே ஆகாரமாகக் கொண்டுவந்தனர். இவ்வகைபுரிந்தும் கீரைமுதலியவை கெட்டகாலத்து நீர் முதலியவை உண்டு பசி தீர்ந்து விரதம் விடாது நடத்திவந்தனர். ஒருநாள் தாம் செந்நெல்லரிசியும், செங்கீரையும், மாவடுவந்தாங்கி முன்செல்ல, மனைவியார், பஞ்சகவ்யம் தாங்கிப் பின்செல்லச் சிவாலயத்திற்குப் போகையில் தாயனார் அன்னமில்லா இளைப்பாலும் அரிசி முதலிய தாங்கிச் செல்லுதலாலும் காலிடறி வீழ்கையில் பின்சென்ற தேவியார் தாங்கவும் தரியாது அரிசி மாவடு முதலிய திரவியங்களைக் கமரிற் சிந்தினர். தாயனார் இனி அலயத்திற்குச் செல்வதிற் பயனில்லையென்று தம்மிடமிருந்த அரிவாளெடுத்து ஊட்டியை யரியச் சிவமூர்த்தி கமரிடமிருந்து தமது திருக்கரத்தை நீட்டித் தாயனார் கரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு மாவடுவைக் கடிக்கும் "விடேலென்னும் ஓசையைக் காட்டினர்." தாயனார் அவ்வோசை கேட்டு மனமகிழ்ந்து பணியச் சிவமூர்த்தி நமது சிவலோகத்தில் வாழ்ந்திருவென்று திருவுருக் கரந்தனர். இவர் அரிவாளால் ஊட்டியரிந்த காரணத்தால் அரிவாட்டாயனார் எனப் பெயரடைந்தனர் (பெரிய-புரா.)

அரிவியாசர்—இவர் பரமபாகவதர். வடமதுரையில் வாழ்வோர். இவர் ஜகந்நாத மடையவேண்டி யாத்திரை செய்கையில் ஒரு சோலையிடையடைய அவ்விடம் ஒரு காளிகோயிலிருக்க, அக்கோயிலுக்கு ஆட்டினை ஒருவன் பலியிடக் கண்டு அப்பொழில்விட்டு நீங்கி வேறோரிடஞ் செல்கையில் அக்கோயிலிலிருந்த காளி, இவரையடைந்து என்னிடம் விருந்துண்டு செல்க எனத் தாசர் இன்று முதல் உயிர்க்கொலை விரும்பாதிருக்கினுடன்படுவேனென அவ்வாறு காளி கூற, விருந்துண்டவர். அரசன் கனவில் காளிதனக்கு இனி யுயிர்க்கொலை செயின் உன்னை வருத்துவேனென அரசன் பயந்து ஊரில் கொலை செய்யாதிருக்கப் பறை யறைவித்தனன். பின் அரசன் தாசரையடைந்து அருள் பெற்றனன். தாசர் ஜகந்நாத மடைந்து பெருமானைச் சேவித்திருந்தனர். (பக்தமாலை).

அரிவி — தெய்வப்பெண். தேவர் ஏவலால் திரணபிந்துவின் தவத்தை யழிக்கச் சென்று அவரால் மானிடவுருப்பெற்றுப் போஜன் புத்திரியாய் இந்துமதியெனப் பெயரடைந்து அஜனை மணந்து நாரதர் விழச்செய்த பூமாலை காரணமாக மூன்னுருக்கொண்டு தேவருல கடைந்தவள். இவள் குமரன் தசரதன்.

அரிதன்—1. விச்வாமித்திரன் குமரன். இக்கோத்திரத்திற் பிறந்த குமரர் அரிதகோத்ர பிராமணராயினர்.

2. மலைநாட்டுத் திருமூழிக்களத்தில் திருமால் அருள்பெற்ற ஒரு இருடி.

அருகமதம்—இம்மதம் பாட்டை நகரத்தில் உதிட்டிரசகம் 1445ஆம்வருஷத்தில் பிறந்த ஆருகதன் என்பவனால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இவன் ஜயினமதத்தைக் கண்டித்தவன். இவன் அருகன், சர்வஞ்ஞனெனவந்திரிலோகத்தாராலும் கொண்டாடப்பட்டவனென்றும் எக்காலத்தும் சத்தியத்தைப் போதிப்பவனென்றுங் கூறுவன்.

இம்மதத்தில் தார்த்தங்கள் 7 விதம். அவையாவன: ஜீவம், அஜீவம், ஆஸ்ரமம், சம்வரம், நிர்ச்சரம், பந்தம், மோக்ஷம் என்பன. 1. ஜீவமென்றால் போக்தாவான ஆத்மா. 2. அஜீவமென்றால் போக்ய பதார்த்தங்கள். 3. ஆஸ்ரமமென்றால் சத்தாதி விஷயங்களேப்பற்றி சுரோத்திரேந்திரியங்கள் செல்லுதல். 4. சம்வரமென்றால் இந்திரிய வியாபாரங்களேத் தொலேக்கத் தகுந்த யமநியமாதிகள். 5. நிர்ஜரமென்றால் பாப பரிகாரமான தப்த சிலாரோகணாதி காயசுத்திகள். 6. பந்தமென்றால் கர்மம். 7. மோக்ஷமென்றால் கர்ம பாபநாசமான சத்வலோகாகசத்தைப். பிரவேசித்து எக்காலமும் ஊர்த்வகமனத்தை யடைதல்.

அருகமத சித்தாந்தம்—ஸமயக்தரிசனம் எனின் அருகனால் கூறப்பட்ட தத்வார்த்தங்களில் நம்பிக்கை வைத்தல். 2. ஸம்யக்ஞானம் எனின் ஜீவாதிபதார்த்தங்களில் ஆசையின்றி யிருத்தல். 3. ஸம்யக்சாரித்திரம் எனின் பாதகங்களேயுண்டாக்கும் கர்மங்களே விடுகை. இவையதுட்டித்தல் முத்தி. இம்மத சந்நியாசிகள் பிக்ஷையேற்று உண்பவர்களாய்க் கையில் குண்டிகையுள்ளவர்களாய்ச் செந்நிற வஸ்திரமணிந்தும் சிலர் வெள்ளுடை தரித்து மிருப்பர் எனின் சிலர் சுவேதாம்பரரென்றும் சிலர் திகம்பரர் என்றுங் கூறப்படுவர். இவ்விரண்டு சந்நியாசிகளும் தலேமயிரைத் தாங்களே பிடுங்கிக்கொள்வர், க்ஷௌரம் செய்துகொள்ளார்.

அருகதாசன்—ஒரு சைநகவி. சுக்திமுக்தாவலி செய்தவன்.

அருகன்—1. ஒரு அரசன் பாஷண்டமதத்தாபகன்.

2. சினனுக்கு ஒரு பெயர்.

அருக்கன்—1. சூர்யனுக்கு ஒரு பெயர்.

2. ஒரு பூதன் சண்முக சேநாபதி.

அருக்ககீர்த்தி—சடியரசன் மகன். நிவட்டன் மைத்துனன்.

அருசி—பிருது சக்கிரவர்த்தியின் தேவி.

அருசிமாலே—மருசியின் தாய்.

அருச்சராதிமார்க்கம்—பாவனேயால் பூசிப்போரடையும் ஆதித்யாதி மண்டலமார்க்கம்.

அருச்சுநன்—1. இவன் பூர்வம் நரன் எனும் ஒரு இருடி. பூபார நிவர்த்தியின்பொருட்டுப் பாண்டுவின் தேவியாகிய குந்திதேவியிடம் இந்திரமந்திரத்தால் பங்குனியுத்திரத்தில் பிறந்து தந்தையாகிய பாண்டு இறக்கப் பெரியதந்தையாகிய திருதராட்டிரனிடம் வளர்ந்து துரோணரிடம் வில்வித்தை முதலிய கற்று வல்லவனுய்த் தன் சகோதரருடனிருந்தனன். ஒருநாள் துரோணர் ஸ்நானத்திற்குச் சென்றபோது முதலேபற்றத் துரியோதனுதியர் அவரை மீட்க வலியற்றது கண்டு அம்முதலேயைக்கொன்று அவரை மீட்டவன். துரோணர் கட்டளேப்படி பாஞ்சாலனைத் தேரில் கட்டிச்சென்றவன். இந்த அருச்சுநன் முதலிய ஐவரும் உயிருடனிருக்கின் தனக்குப் புகழும், இராச்சியமும் இல்லேக்காதென்ற கருத்துள்ள துரியோதனன், சூதால் அரக்குமாளிகை கட்டுவித்துத் தந்தையால் பாண்டவர்களே வருவித்து அதிற் பாண்டவர் இருக்கையில் அதைக் கொளுத்துவித்தனன். பாண்டு புத்திரர் அதினின்று நீங்கி நிலவறை வழியாய்த் தப்பிப் பிராமணவேடம் பூண்டு வேத்திரகீய நகரடைந்து வாழ்கையில் அருச்சுநன் துருபதன் கட்டிய மச்சயந்திரத்தைத் அறுத்துத் திரௌபதியைத்தாய் சொற்படி நால்வருடன் மணந்து திருதராட்டிரன் சொல்லால் அத்தினபுரஞ் சேர்ந்து இந்திரப்பிரஸ்தத்தை யாண்டுவந்து அத்தினபுரத்தில் மண்டபங் கட்டினதைப் பார்க்கச்சென்று அங்குச் சூதாடி நாடு முதலிய இழந்து தமையனூர் சொற்படி அடங்கியிருந்து தாயத்தார் தமது மனேவியின் துகிலேயுரியப் பொறுத்துக் கடைசியில் கர்ணனேக் கொல்லச் சபதஞ்செய்து நீங்கி ஆரண்யஞ்சென்று இந்திரன் வருவிக்கச் சென்று அங்கு உருப்பசி மோகிக்க உடன்படாது பேடியுருவாக அவளாற் சாபம்பெற்று அவ்வருச்சமயத்தில் வரும்படி வரம்பெற்றுக்கொண்டு நீங்கி அக்கி வேண்டக் காண்டவவநத்தை அக்கினிக்களித்து அந்த அக்கினியிடத்தில் காண்டீபமென்னும் வில்லேயும் அக்ஷயத்தூணீரத்தையும், இரதத்தையும் பெற்று வீமனுல் அதுமக்கொடியடைந்து திரௌபதைதகேட்கமித்திரனென்னும் இருடிக்காகக் கனிந்த நெல்லிக்கனியைக் கொய்து தந்து பிராமணன் பொருட்டுத் திருடர்களேக் கொல்ல முயலுகையில் திரௌபதியும் தருமனும் இருக்கக்கண்டு தீர்த்தயாத்திரை சென்று நாரீதீர்த்தத்தில் முதலேகளாயிருந்த பெண்களின் சாபத்தைத் தீர்த்தவன். உலூபி யென்னும் நாககன்னிகையை மணந்து அரவானேப் பெற்று, மணலூர் புரத்தின் அரசனுகிய சித்திரவாகன் பெண்ணுகிய சித்திராங்கதையை மண

ந்து பப்புருவாகனைப் பெற்று, மூதலேயா யிருந்த காந்தருவன் சாபத்தைப் போக்கி, சுபத்திரைபொருட்டுத் தவஞ்செய்துகொண் டு துவாரகைசென்று அவளை மணந்து அபிமன்யுவைப் பெற்று, பாசுபதத்தின் பொருட்டுச் சென்று தவஞ்செய்கையில் துரியோதனனால் ஏவப்பட்ட பன்றியுருக் கொண்ட மூகதானவ னென்னும் அரக்க னைக் கொல்லச் செல்லுகையில் வேடராக வந்தெதிர்த்த சிவமூர்த்தியைப் பழித்துத் அவரால்துன்பமடைந்து வருந்தியபோது அவர் காட்டிய உண்மையுருவைக் கண்டு தரிசித்து மோக்ஷம் வேண்ட நீ யென்னை வேடனென நிந்தித்தபடியால் திண்ணன் எனும் வேடுருக்கொண்டு பூசித்து முத்தி யடைக என்னும் வரமும், பாசுபதமும் பெற்று மீண்டு, அஞ்ஞாதவாசத்தில் விராடபுரத்தில் பேடியுருவங்கொண்டு, மறைந்திருந்து, நிமிஷீட்சி சண்டையால் வெளிப்பட்டுப் பாரதப்போரில் ஐந்தா நாள், எழாநாள், பத்தாநாட்களில் பீஷ்ம ருடன் சண்டைசெய்து, பத்தாநாள் இறு திலில் அவரைப் போரில் விழச்செய்து, பதின்மூன்றுநாளில் தன்குமரனுகிய அபி மன்யு இறக்கச் சூரியன் அஸ்தமிக்குமுன் தன் குமரனைக் கொன்றவனைக் கொல்லு வேனெனச் சபதஞ்செய்து சயத்திரத னைக் கொன்று, அவன் தலையைத் தவஞ் செய்யும் அவன் தந்தைகையில் விழச்செய் து பதினென்காநாள் பூரிச்சிரவன் கையை யறுத்துப் பதினேழாநாள் கர்னனைக்கொ ன்று பதினெட்டாநா ளிறுதியில் அக்நி கொடுத்தவரத்தின்படி தேர் எரியக்கண்டு வியப்படைந்து சகோதரருடன் அரசா ட்சி புரிந்து யாதவவம்ச அழிவைத் தாரக னூற் கேள்வியுற்று விசனமடைந்து துவா ரகைசென்று வசுதேவரைத் தேற்றி யாத வர்களின் பாரிகள் முதலியவரை அழைத் துக்கொண்டு இந்திரப்பிரத்தஞ் சென்று வச்சிரதந்தனைக் காவலாக்கி மீண்டு, கண் ணன் உடலைத் தகனமாக்குவித்துக் கண் ணன் தேவியர்களை யழைத்துக்கொண்டு வருகையில் வேடரிடத்தில் அவர்களைப் பரிகொடுத்து வெல்ல வலியிலாழல் இதம்பேசித் தப்பித்துக்கொண்டு இந்தி ரப்பிரத்தஞ் சென்று வச்சிரனுக்குப் பட் டங்கட்டி வியாசரைக்கண்டு நடந்தவை களைக் கூறினன். வியாசர் அருச்சுனனை நோக்கி நீங்கள் தவமேற்கொள்ளுங்க ளென அதைத்தமயனுடன் கூறி ஐவரும் கலியுகத்தின் தொடக்கத்திற் தவமேற் கொண்டுசெல்லுகையில்அருச்சுன்காண்டீ வத்துடன் செல்வது'கண்ட அக்நி எதிர் தோன்றிக் காண்டீவத்தைக் கேட்கக் கொடுத்துச் சண்டையில் ஒருநாளில் செயிக்கிறேனென்று மூன்றுநாள் கழித்த தனால் நகுலனுக்குப் பின்னிறந்தவன். மகாவீரன், அதிசௌந்தர்யன், இவனுக்கு வெண்ணிறமாயிருத்தலால் அருச்சுநன் எனவும், பங்குனி உத்திரத்தில் பிறந்த தால் பற்குநன் எனவும், பிரதையெனும் குந்தி புத்திரனுகையால் பார்த்தன் என வும், இந்திரனால் தரிக்கப்பட்ட கிரீட முடையவனுதலால் கிரீடி யென்னவும், வெள்ளைக்குதிரைகள் கட்டிய தேருடை யானுதலால் சுவேதவாகனன் எனவும், பகைவர் வெறுக்கப் போர் செய்வோனு கையால் வீபத்சு எனவும், யுத்தத்தில் வெற்றியுள்ளோனுகையால் விஜயன் என வும், அஞ்ஞானத்தை நீக்கவல்லவனுகை யால் கிருட்டினன் எனவும், இடம் வலம் என்கிற இரண்டு கைகளாலும் எய்ய வல் லவனுகையால் சவ்வியசாசி எனவும், உத்தரகுருவரையுஞ்சென்று பகைவரிடம் தனம் பெற்றவனுதலால் தனஞ்சயன் எனவும் பெயர். இவன் சங்கத்திற்குத் தேவதத்தமென்று பெயர். இவன் ஒரு பிறப்பில் நரனுகவும், இரண்டாவது இலக்ஷ்மணனுகவும், மூன்றுவது அருச் சுனனுகவும் பிறந்து விஷ்ணுமூர்த்தியை நீங்காதிருந்தவன். (பாரதம்).

2. (சூ.) ரைவதன் எனும் மதுப்புத்தி ரன்.

3. சமீகருக்குச் சுதானியிடம் உதித்த குமரன்.

4. ஒரு வேடன், பிராமண ஸ்திரீயின் புத்திரன் பாம்பு கடித்து இறக்கக் கண்டு அப்பாம்பைப் பிடித்து மிருத்யு முதலிய வரைக் கண்டவன். அப்பிள்ளையின் தாய் வேண்டப் பாம்பைக் கொல்லாது விடுத்த வன்.

5. கார்த்தி வீர்யார்ச்சுனனுக்கு ஒரு பெயர்.

அருச்சுனை—1. பாணசுரன் பெண்.

2. பாகுதை யென்பவளின் பெயர்.

அருஞ்சயன்—1. விசையைக்குப் பாட்டன்.

2. இந்திர சஞ்சயராஜகுமாரன்.

அருணகிரிநாதர்— பட்டினத்து அடிகள் திருஅருணைக்கு எழுந்தருளிய காலத் துக் கருமவசத்தால் கோயில்தாசியைக் கண்டு மோகித்தனர். அத்தாசி தன் தாயி டங்கூறத் தாய் பெண்ணை அழைத்துவரு மூன் சுவாமிகள் வீரியத்தை அரசிலையில் வைத்து அவளது வரவறிந்து உன்னை

நினைத்தவன் தொன்னையில் இருக்கிறான் என்றனர். தாசி அவ்வீரியத்தை அருந்த அதனால் கருக்கொண்டு இவரைப் பெற்றனள். அருணகிரியார் வளரும்மிடத்து இளமையில் தாயிறக்கத் தமக்கை வளர்க்க வளர்ந்து இருந்த செல்வ முதலிய வைகளைக் காமங்காரணமாகச் செலவழித்துத் தமக்கை கர்ணகடோமாய்க் கூறிய வார்த்தை கேட்டுப் பெண்களில் வெறுப்படைந்து திருவண்ணாமலையார் திருச்சந்நிதானத்தில் வல்லாளராசனால் கட்டப்பட்டிருக்கும் கோபுரத்தின்மீதிருந்து உயிர் போக்கிக்கொள்ளக் குதித்து உயிர் நீங்காமல் அவ்விடம் தூறவியாகவந்த குமாரக்கடவுளால் சடாக்ஷரம் உபதேசிக்கப் பெற்றுத் தூறவடைந்து குமாரக்கடவுள் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயங்கள்தோறுஞ் சென்று திருப்புகழ் பாடிக் கோபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கையில் வில்லிபுத்தூரன் என்னும் கவி அருணைக்கு வந்து அரசன் அநுமதி பெற்று அருணகிரியாரிடம் வாதிடத் தொடங்குகையில் அருணகிரிநாதர் வில்லிபுத்தூராருக்கு மரியாதை முதலிய செய்யவும் வில்லிபுத்தூரார் செய்யாதிருந்ததனால் அருணகிரிநாதர் விகடபரிமளம் வீளம்பக் கவி கோபித்ததை அரசனறிந்து வில்லியை அடக்கி நடுவாக நின்று அருணகிரியாரை ஒரு அந்தாதி பாடச்செய்து அதற்கு வில்லியை உரை கூறச் செய்து, தோற்றவர் வென்றவர் மனப்படி நடக்கக் கட்டளையிட்டனன். அக் கட்டளைப்படி அருணகிரிநாதர் கந்தரந்தாதி பாட அதற்கு வில்லி உரை கூறிக் கொண்டுவந்து "திதத்தத் தத்தித் தத்தித் தாதை தாத துத்தித் தத்தித்தா," என்னுஞ்செய்யுட்கு உரைகூற அறியாது மயங்கித் தோற்க வில்லிபுத்தூரார் காதைக் காட்டினர். அருணகிரிநாதர் அது உமக்கு நாம் கொடுத்ததாக என விட்டுக் கோபுரத்தில் எழுந்தருளியிருந்தனர். இது நிற்கச் சம்பந்தாண்டான் எனும் தேவி உபாசகனாகிய சமணன் பிரபுட தேவமகாராசனை யேவி, அருணகிரியாரைக் கந்தமூர்த்தியை வருவிக்க வெனக் கூறித்தான் தேவியை யுபாசித்து அவரது வரவைத் தடுக்கச் செய்தனன். அவ்விதஞ் செய்தும் கந்தமூர்த்தி அருணகிரியார்க்கும் அரசனுக்கும் தரிசனந் தந்தனர். கந்தமூர்த்தியின் பேரொளியால் அரசனுக்குக் கண்ணொளி மழுங்கிற்று. இதனால் அரசன் விசனமடையச் சம்பந்தாண்டான் அரசனை நோக்கி அருணகிரியாரைக் கொண்டு தெய்வலோகத்துப் பாரிசாதமலர்கொண்டுவரத் தூண்டினன். அவ்வகை அரசன் வேண்டுகோளால் அருணகிரியார் தமது தேகத்தை மலையிலடக்கஞ் செய்து கிளியுருக்கொண்டு பறந்து தேவலோகஞ் சென்று இந்திரனால் உபசரிக்கப்பட்டு இருந்தனர். அருணகிரியார் தேகமிருந்ததை யறிந்த சம்பந்தாண்டான் அருணகிரி பொய்கூறி உயிர் நீங்கினரென்று அரசனுக்குத் தெரிவித்தனன்; அரசன் அருணகிரிநாதர்தேகத்தைத் தகிக்கும்படி ஏவினன். கிளியுருக்கொண்டு நீங்கிய அருணகிரியார் மலர்கொண்டு மீண்டு அரசன் கொலுவிற்குவர அரசன் விசனமடைந்து புஷ்பத்தால் கண் பெற்றனன். இவைகளைக் கண்ட சம்பந்தாண்டான் பொருமை கொண்டு காளியை உபாசிக்கக் காளி தரிசனந் தரவும் வணங்காததினால் அவளாற் கொலையுண்டனன். இவர் இக்கிளியுருவுடன் முருகக்கடவுள் கட்டளையால் அவரது வலதுதோளில் வீற்றிருந்தனர். இவர் செய்த நூல்கள், திருப்புகழ், திருவகுப்பு, கந்தரந்தாதி.

அருணந்திசிவாசாரியர் — இவர் திருத்துறையூரில் ஆதிசைவர் குலம் செய்த தவப்பேற்றால் திருஅவதரித்துக் காமிகாதி ஆகமங்கள் முதலியவற்றில் வல்லவராய்ச் சகலாகம பண்டிதரெனத் திருநாமம் அடைந்து தம்மையடைந்த அடியவர்களுக்குச் சிவதீக்ஷை செய்துவரும் நாட்களில் ஒருநாள் மெய்கண்டதேவர் தம்மையடைந்த மாணாக்கர்க்கு அருளுபதேசஞ் செய்துவருதலைக் கேட்டுத் தம்மிடம் அவர் வராமையால் தாமே அவரைக் காண்பான் எண்ணிச் செருக்குடன் வருதலைக்கண்ட மெய்கண்டதேவர் அக்காலம் தமது மாணாக்கர்க்குப் பாசபதார்த்தமாகிய ஆணவ இலக்கணத்தை விளக்குவோர், அதற்குக் காட்டாகத் தம்பாலடைந்தசகலாகமபண்டிதரைக்காட்டினர். அதனைக்கேட்ட பண்டிதர் ஒன்றுமுரையாடாது தேசிகரது ஞானநோக்கத்தால் அதிதீவிர பக்குவமடைந்து பணிந்து நின்றனர். மெய்கண்டதேவரும் அவரது பக்குவத்தால் அவருக்கு ஞானதீக்கைசெய்து தாமருளிச்செய்த சிவஞானபோதத்தை யுபதேசித்தனர். சகலாகம பண்டிதரோ அவற்றை நன்குணர்ந்து அச்சிவஞானபோதத்தின் வழிநூலாக "பார்விரித்த நூலெல்லாம்

பார்த்தற்குச் சித்தியிலே யோர் விருத்தப் பாதிபோதும்." "சிவனுக்குமேற் றெய்வ மில்லை சிவஞான சித்திக்குமேற் சாத்திர மில்லை" எனக்கூறும் சிவஞானசித்தியார் எனும் சைவசித்தாந்த சாத்திரத்தை அருளிச்செய்து தேசிகர் சந்நிதானத்தில் எழுந்தருளச் செய்தனர். அதனை மெய்கண்டார் கடைக்கணித்தருளி அருணந்தியெனும் திருநாமமும் இட்டனர். பின் அருணந்தி சிவாசாரியர் தேசிகர்மீது இருபா இருபது எனும் ஒரு சாத்திரமுஞ் செய்து தேசிகர் திருவடி நீங்காதிருந்து திருக்கடந்தை மறைஞானசம்பந்தருக்கும் மற்றவருக்கும் உபதேசித்துச் சிவபெருமான் றிருவடி யடைந்தனர்.

அருணபுரத்தாழ்வான்—எழுபத்து நான்கு சிங்காசனஞ்திபதிகளில் ஒருவர். வைஷ்ணவாசாரியர்.

அருணபுரத்துநம்பி—எழுபத்து நான்கு சிங்காசனஞ்திபதிகளில் ஒருவர். வைஷ்ணவாசாரியர்.

அருணமுச்சிவர்யதேவர்—உமாபதி சிவாசாரியர் மாணாக்கர். சித்தாந்த சைவாசாரியர்களில் ஒருவர்.

அருணர்—கிருஷ்ணன் குமரர்.

அருணன்—1. காசிபருக்கும், விநதைக்கும் பிறந்தவன். இவன் தாய் தன் மாற்றாளாகிய கத்துருக்கு முதலில் குமரர்கள் பிறந்தனர் என்று பொறாமையால் தான் அவயங் காத்திருந்த முட்டையைப் பருவம் அடையாதமுன் உடைக்க அதிலிருந்து காலில்லாதவனுய் இவன் பிறந்து என்னைக் காலில்லாதவனுய்ச் செய்தபடியால், நீ மாற்றவளுக்கு அடிமையாகிப் பின்பு என் சகோதரன் கருடனுல் நீங்குக என்று சபித்தவன். இவன் பார்யை ஸ்யேனி. குமரர் சம்பாதி, சடாயு. தம்பி கருடன். இவன் சூரியனுக்குச் சாரதியாயினன்.

2. இவன், இந்திரன் கொலுவின் விநோதங்களைக் காணப் பெண்ணுருக் கொண்டுசெல்ல இவனை இந்திரன் கண்டு புணர்ந்தனன். அதனுல் வாலி பிறந்தனன். பின்பு சூரியன் இவனது தாமதமறிந்து நடந்ததை வினவி அப்பெண்ணுருக் கொளச்செய்து புணரச் சுக்கிரீவன் பிறந்தனன். இவன் புத்திரன் உத்தாலகன் என்பர்.

3. மூராசுரன் குமரன் கண்ணனுடன் பொருது மாண்டவன்.

அருணசுவன்—இக்ஷ்வாகு வம்சத்த வுஞன பர்ஹிஞ்சுவன் இரண்டாம் புத்திரன்.

அருணசலக்கவிராயர்—இவர் சற்றேறக் குறைய (கஎ0) வருஷங்களுக்குமுன் சோழமண்டலத்தில் திலேலயாடியில் வேளாளர் குலத்தில் நல்லதம்பி பிள்ளைக்கும் வள்ளியம்மைக்கும் பிறந்து தருமபுர ஆதீனத்து அம்பலவாணத் தம்பிரானிடம் இலக்கண இலக்கியங்கற்றுச் சிவதீக்ஷை பெற்றுப் புதுவைக்குச் சென்று திரும்பிச் சீர்காழியில் வந்து தங்கிச் சிதம்பரநாத தம்பிரான் சுவாமிகள் கட்டளைப்படி அத்தலத்தில் வசித்துச் சட்டநாதபுரத்து வேதியர் வேண்டுகோளால் இராமாயண கீர்த்தனை பாடினர். அது பாடியதற்குப் பரிகாரமாகச் சீர்காழித் தலபுராணம் பாடி முடித்து அரங்கேற்றிச் சீர்காழிக்கோவை, அநுமார்பிள்ளைத்தமிழ், அசமுகிநாடகம் முதலிய இயற்றிச் சாலிவாகன சகம் (கஎ0க) ஆவதாகிய விகாரி வருஷம் (சுஎ)வது வயதில் சிவபதமடைந்தனர்.

அருணசலமுதலியார்—இவர் திருமயிலையிலிருந்த தமிழ் வித்வான். இவர் செய்த நூல்கள்: கொடியிடை மாலே, சிதம்பரம் சிவகாமியம்மைப்பதிகம், திருமுல்லைவாயில் மாசிலாமணி யீசர் பதிகம்.

அருணதித்தன்—அருணன் தவஞ்செய்ய அவன் முன் சூரியன் தோன்றித் தனக்குப் பாகனுக என வேண்டியதால் இப்பெயர் பெற்றனன். (காசிகாண்டம்).

அருணை—பஞ்சபூதத்தலங்களி லொன்று. இது தேயுத்தலம். இதில்சிவாலயம் ஒன்று இருக்கிறது. இது திருவண்ணுமலையென்று வழங்கும். தென் கூடலூர் ஜில்லா.

அருணமொழித்தேவர் — சேக்கிழார் குடியிற் பிறந்த பெரியபுராணம் பாடிய சேக்கிழாருக்கு ஒரு பெயர்.

அருந்ததி—1. கருத்தமமுனிவர் குமரி. வசிட்டர் தேவி. மகாபதிவிரதை. இவள் தன் நாயகனிடம் சந்தேகித்த தால் கருநிறமையைந்த செந்நிற முள்ளவளாய் யாவருங் காண நக்ஷத்திர பதம்பெறச் சாபமடைந்தனள். இவள் குமரர் சத்திமுனிவர் முதலிய நூற்றுவர். பஞ்சகன்னியரில் ஒருத்தி. உலகத்தவர் மணஞ்செய்துகொள்கையில் கற்பிற்கு இலக்ஷ்யமாகத் தங்கள் மனைவியர்க்கு இவளைக் காட்டுதல் மரபு. துருவமண்டலத்தருகு சப்தருஷி மண்டலம். இந்த ஏழு நக்ஷத்திரங்களுக் கிடையில் வசிட்டர் இருப்பர். அவர்க்கருகில் அருந்ததி யிருப்பள். சிவமூர்த்தி பூர்வம் பாலவேடந் தரித்தெழுந்த ருளியகாலத்து நிலைகலங்காத பதிவிரதை. திகம்

பராய்த் தாருகவன மடைந்த காலத்தும் நிலை கலங்காதவள். இவளே மணவினை காலத்துக் கணவன் தன்னிடம் அன்புடனிருக்கவும், தனவாழ்கவும், அன்ய ஸ்திரீசங்கம் வேண்டாதிருக்கவும் விரும்பித் தம்பதிகள் தரிசித்துப் பிரார்த்திப்பது வழக்கம். இவளிடம் சூரியன், இந்திரன், அக்நி மூவரும் ஸ்திரீகளின் மாஹாத்ம்ய வேதிய ருருக் கொண்டு சென்றனர். இவர்களைத் தேவரென்று அறிந்துகொண்ட அருந்ததி, அர்க்கிய பாத்தியத்திற்கு நீர் கொண்டு வரச் செல்ல இம்மூவரும் அவளைத் தடுத்து நாங்களே இக்கும்பத்தை நீரால் நிறைக்கிறோமென்று முதலில், இந்திரன் ஜன்மத்தால் பிராமணனிடத்தில் பயமிலாதும், தவம், பிரமசரியம், அக்நி ஹோத்ராதிகளால் என் பதவியை யொருவன் அடைவது சத்தியமாயின் இக்குடம் காற்பங்கு நிறைக எனவும், அக்நி, யாகத்தைக் காட்டிலும் அதிதியைப் பூசித்தன்னமளிப்பதில் யான் திருப்தியடைவது சத்தியமாயின் காற்பங்கு நீர்நிறைக எனவும், சூரியன், நாடோறும் மந்தேஹர்கள் செய்யுந் தீமையை வேதியர் செய்யும் அர்க்கிய பிரதானமாகிய பிரம்மாஸ்திரம் நீக்குவ துண்மையாயின் காற்பங்கு நிறைக எனவும், அருந்ததி, இரகசிய ஸ்தானமும் இதர புருஷ சம்பாஷணையுங் கிடைக்குமெல்லை ஸ்திரீகள் பதிவிரதைகள் ஆதலின் ஸ்திரீகளைச் சாக்ரதையாகக் காக்க என முழுதும் நிறம்பியது. இவள் சுவாகாவால் அதுக்ரகம் பெற்றவள். (சிவமகாபுராணம்).

2. ஒரு பர்வதம்.

அருந்தமன்—குபேரனைக் காண்க.

அருவந்தை—அம்பர் கிழானருவந்தையைக் காண்க.

அருவாநாடு — தென்னற்காடு. (கூடலூர், மஞ்சகுப்பம்).

அருவாவசு—பராவசுவைக் காண்க.

அருவாவடதலை—செங்கற்பட்டு ஜில்லா.

அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானர் — யஞ்ஞமூர்த்தியைக் காண்க.

அருளாளப்பெருமாள்—ஞானசாரம் பிரமேயசாரமென்னும் தூலியற்றிய வைஷ்ணவர். இவர் உடையவருடைய நியமனப்படி பேரருளாளரைத் திருவாராதனஞ் செய்திருக்க நியமனம் பெற்றவர்.

அருளாளன்—ஒரு மறையவன் திருச்சோற்றுத்துறையில் சிவமூர்த்தியால் அளவுபடாத சோறு பெற்றவன்.

அருளாயர்—தாயுமான சுவாமிகள் என்பவரிடம் உபதேசம் பெற்றவர். தாயுமான சுவாமிகளின் சிறியதாயின் குமாரர்.

அருளாரி—திருமங்கையாழ்வார் திருமதில் கட்டுகையில் தொண்டரடிப்பொடிகள் திருமாலைகட்டும் மண்டபத்தை விட்டுக் கட்டியபடியால் பெருமாள் இட்டபெயர்.

அருளவித்தர்—ஒரு வேதியர், சிவபூசைக்கு மாலைகொண்டு பூக்குடலையுடன் ஆற்றில் இறங்க வெள்ளம் அடித்துச் சென்றது. அப்படிச் செல்லவும் பூக்குடலையை விடாமல் இருந்து சிவத்தியானத்தால் கரையேறிச் சிவமூர்த்தி ஆசாரியராக உபதேசிக்கப்பெற்றுச் சித்தியடைந்தவர்.

அருஷணர்—சூதருவதியின் புத்திரர். இவர்க்கு உரோம அருஷணர் எனவும் பெயர்.

அருஷன்—தருமன் எனும் மனுவின் புத்திரன். மனவி நந்தி.

அருபப்பிரமர் — உலகம் முப்பத்தொன்றனுள் இருபத்தெட்டாவதாகிய ஆகாசநந்தியாயதனலோக முதலிய நான்குலங்களிலும் முறையே தங்கும் நான்குவகைப் பிரமகணங்கள். இவர்களைத் தியானமைந்தனுள் ஐந்தாவதிற் றேறியவர் என்பர் (மணிமேகலை).

அருடை—ஒரு தெய்வம். பீஜஹாரிணியின் குமரி. வீர்யகலித முண்டு செய்பவள். (மார்.)

அர்க்கன் — வசுக்களி லொருவன். தருமனுக்கு வசுவிடம் உதித்த குமரன். பாரி அசனை.

அர்ச்சசு—வேணன் தோளைக் கடைந்தெழுந்ததினுல் உண்டான பெண்ணுரு. இவள் இலக்ஷ்மி அம்சம் பிருதுவை மணந்தனள்.

அர்ச்சிகம்—ஒரு மலை.

அர்ச்சிசு — தக்ஷன் குமரி. கிரிசாசுவின் தேவி. குமரன் தூம்ரகேசன்.

அர்த்தன்—யமனுக்குப் புத்தியிடம் உதித்த குமரன்.

அர்த்தசித்தி — சாத்தியருக்குப் பிறந்த குமரன்.

அர்த்தநாரீசன்—பார்வதிபிராட்டி கௌதமர் ஆச்சிரமத்தில் தவஞ்செய்து சிவமூர்த்தியின் திருவுருவில் பாதியுருப் பெற்றனள். அன்றுமுதல் அர்த்தகாரிபாகன் ஆயினன். பிருங்கியைப் பார்.

அர்த்தபிரகாணன்—புதன் குமரன்.

அர்த்தவசு—இரப்பியன் புத்திரன்.

அர்த்தவீரன்—அர்த்தாசுரனைக் காண்க.

அர்த்தஹாரி — தேவதை. சுயம்ப்ரபாரியின் குமரி. அநாசாரர்களைச் சேர்ந்து தீமை செய்பவள். (மார்.)

அர்த்தாசுரன்—இந்த அசுரன் அர்த்தவீர னுடன் கூடித் தேவரை வருத்தினன். தேவர் தமது குறைகளை இருடிகளிடம் முறையிட்டனர். இருடிகள் அசுரரைக் கொல்ல யாகஞ் செய்தனர். அவ்விடம் இந்த அசுரர் இருடிகளை விழுங்கவர இருடிகள் பயந்து சிவமூர்த்தியை அடைக் கலமாக அடைந்தனர். சிவமூர்த்தி கௌரியை நோக்கச் சத்தி அவ்வசுரரிடம் போர்செய்கையில் அவர்கள் உதிரம் விழுந்த இடந்தோறும் அசுரர் வெளிப் பட்டு யுத்தத்திற்குவரப் பிராட்டி கோபித்தில் அக்கோபத்தில் காளி தோன்றி அவ்வசுரர்களின் உதிரம் பூமியில்விழாது உறுஞ்சி உயிர் போக்கினள்.

அர்ப்புதமணி—மேகவாகனன் எனும் பெயருள்ள அரசன். இவன் தலையில் ஒரு மாணிக்கமிருந்ததால் இப்பெயரடைந்தனன்.

அர்ப்புதம்—இந்திரப்பிரத்தத்தின் வழியி லுள்ள மலை, இது ஆரர்த்ததேசத்தில் இருக்கிறதென்பர்.

அர்யமன்—1. நிகும்பனுக்குத் தந்தை.

2. அகாரண்யன் குமரன். சுமனசுக்குத் தந்தை.

3. திருவஷ்டகேதுவிற்குக் குமரன்.

அர்ஷணி—தருமனுக்குச் சிரத்தையிடம் பிறந்த மூன்றாங் குமரன். இவன் தேவி நந்தை. சகோதரர் சமன், காமன்.

அலகநந்தை—கங்கையின் கிளைநதி.

அலக்ஷ்மி—பிரமன் புத்திரி.

அலங்காரமாலை—இலக்கணையின் தோழி.

அலங்கார வேங்கடவர்—உடையவர் திருவடி சம்பந்தி. பரமைகாந்தியரில் ஒருவர்.

அலம்பன்—அலாயுத னென்னும் அரக்கனுடனிருந்த அரக்கன்.

அலம்பலை—விசாலன் தாய். இக்ஷ்வாகுவம் சத்தவனை நிரணபித்துவின் பார்யை.

அலம்புதன்—1. ஒரு அரக்கன். இவன் அசேய சூரன்.

2. சடாசூரன் குமரன். பகாசூரன் தம்பி அரவானைக் கொன்றவன் கடோற்கசனால் இறந்தவன். இவனுக்கு அலம்பஸன் எனவும் பெயர்.

அலம்புஷை—1. ஒரு அப்சரசு. நிரணபிந்துவை நாயகனை யடைந்தவள்.

2. இக்ஷ்வாகுவின் தேவி. குமரன் விசாலன்.

3. அஷ்டசத்திகளில் ஒருத்தி. இவள் வாகனம் காகம்.

4. யமுனைக் காண்க.

அலர்க்கன்—1. நியுமான் குமரன். இவன் யுவராவாய் சுசு,000 வருஷம் இராச்சிய பாரஞ் செய்தான். குமரன் சந்நிதி. தத்தாத்திரேயரால் உபதேசம் பெற்றவன். குவலயாச்வன் குமரன் எனவுங் கூறுவர்.

2. இருதுத்துவசன் குமரன்.

அலர்மேன்மங்கை—வியனைக்காண்க.

அலாசுரன்—பார்வதிபிராட்டி வேண்டச் சிவபிரானுற் கொல்லப்பட்ட அசுரன்.

அலாதனி—ஒரு விஷ்ணு பக்தன்.

அலாதனிகந்சமபிரசாபதி—சோணாட்டுள் திருவாலி நகரத்துள் விஷ்ணுவால் சித்தி பெற்றவர்.

அலாயுதன்—1. பலராமனுக்கு ஒரு பெயர்.

2. பதினன்கா நாள் இராச்சண்டையில் வீமார்ச்சுனரிடம் போர்செய்து இறுதியில் கடோற்கசனுல் மாண்ட அரக்கன். இவன் ஒருகாலத்து இராவணனைப் பின்னிடச் செய்தவனும்.

3. ஒரு சிவனடியவர், இவரது வைராக்கியத்தைத் தெரிவிக்கச் சிவமூர்த்தி சிறுத்தொண்டருடனிவரிடத்திற் சென்று சிறுத்தொண்டரின் வரலாறு கூற அலாயுதர் கொலைத்தொழில் மேற் கொண்ட அவனும் சிவனும் சிவனடியவர்க்குப் புறம்பென்ன, உமையும் சிறுத்தொண்டர் மனைவியும் இவரிடத்தில் வந்து புறம்பைப் போக்கவேண்டிப் பெற்று அலாயுதர்க்கு முத்தியளித்தனர்.

அலோலகன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

அல்லமாப்பிரபு—இவர் வள்ளிகாவை யென்னும் ஊரில் நிராங்காரன், சுஞ்ஞானி இருவருஞ் செய்த தவாக்னியில் பிறந்தவர். சிவாம்சமா யுள்ளவர். யாவர்மனத்தையுமறிந்தவர். கையில்இலிங்கமுள்ளவர். இவர்சஞ்சரிக்குங்காலேயில் தருக்கள், காடுகள், மலைகள் முதலிய இவரைப் பணியும். இத்தன்மையுள்ள இவர், வச்சலபுரமெழுந்தருள வசவதேவர் இவர் திருவடியை அடைந்து சிங்காதனத்திருத்தி அமுதுக்கு எழுந்தருளச் செய்ய அங்ஙனமிசைந்து வசவர் லக்ஷத்து எண்பதினாயிரம் பெயர்களுக்கு வைத்திருந்த உணவுகளைப் புசித்துவிட வசவர் பயந்து அடியேனே அமுது படைப்பவனென்ன அநுக்கிரகித்தவர். இவர் வசவரிடமிருந்த அன்னமெல்லாம் உண்டதனால் வந்திருந்த சங்கம ரனைவரும் பசி தீர்ந்தனர். இவர் தம்மை மயக்கவந்த மாயையை மயக்கித் தாம் கொக்கிதேவர், முத்தாயி அம்மை, வேடன் இவர்களுக்கு உபதேசஞ்செய்து வசவரிட்ட சூளிய சிங்கா

தனத்திலிருந்து வசவருக்கு அருள்புரிந்தனர். இவர் காயகற்பஞ் செய்திருந்த கோரக்கரிடஞ்சென்று அவர், தம்மை வாள்கொண்டு வெட்டச்சொல்ல வெட்டி அரிதிருந்தது கண்டு மெச்சித், தம்மை அவரை வெட்டச்செய்து வாள் தேகத்தில் நுழைந்துவரக் கண்டு அவர் பணிய அவர்க்கு அநுக்கிரகம் புரிந்தவர்.

அல்லமையர்—வசவர்காலத்து இருந்த சங்கமர்.

அல்லியரசி—சித்ராங்கதையைக் காண்க.

அல்லேயர், மதுவையர்—இவர்கள் இருவரையும் விச்சலராசன் கண்ணைப் பிடுங்கினன். வசவர் இவனைக் கோபித்து ஊரைவிட்டு நீங்கிச் சபித்துக் கூடலசங்கமமேவினர். இதனையறிந்த மொல்லையர், பொம்பையர், சகதேவர் மூவரும் அரசனைக் கோபித்து அவன் சேனைகளைக் கொன்றனர். பின்பு அரசனும் இறந்தனன். வசவரும் தமது கூட்டத்துடன் சிவத்திற் கலந்தனர்.

அவகீர்தன்—பரத்துவாசருஷி புத்திரன். இவன் தவத்தால் வேதங்களுணர்ந்து கர்வித்து ரைப்பியன். கோபத்திற் பிறந்த அரக்கனுற் கொல்லப்பட்டு ரைப்பியன் புத்திரனுகிய அர்த்தவஸு என்பவனுல் மீட்டும் உயிர் பெற்றவன்.

அவதூதன்—புரஞ்சயனுக்கு உற்பதேசத்தைக் காட்டினவன்.

அவத்தை—இவ்வவத்தை, சாக்கிரம், சுவப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என ஐவகைப்பட்டுக் கீழாலவத்தை, மேலாலவத்தை, சுத்தாவத்தை என மூன்று பிரிவுபடும். அவற்றுள் கீழாலவத்தை வருமாறு ஆன்மா, ஞானேத்திரியங்கள் (டு), கருமேந்திரியங்கள் (டு), தன்மாத்திரைகள் (டு), அந்தக்கரணங்கள் (ச), உள்ளம் (க), வாயுக்கள் (ல), வசனுதிகள் (டு) ஆகிய (ஙடு) கருவிகளுடன் லலாடத்தானத்தில் நின்ற அவசரம், சாக்கிரம், ஞானேந்திரியங்கள் டு-ம் கருமேந்திரியங்கள் டு-ம் ஆகிய ல-ம், லலாடத்தானத்தில் நிற்க உடு, கருவிகளுடன் கண்டத்தானத்தில் நின்ற அவதரம், சுவப்பனம், தன்மாத்திரைகள் டு, சித்தமொழிந்த அந்தக்கரணங்கள் ங, பிராணவாயு ஒழிந்த வாயுக்கள் கூ, வசனுதிகள் டு, ஆகிய உஉ கருவிகளும் கண்டத்தானத்திருக்க சித்தமும், பிராணவாயுவும், உள்ளமும் ஆகிய ங கருவிகளுடனும் இருதயத்தில் நின்ற அவதரம் சுழுத்தி. சித்தமொன்றும் இருதயத்தானத்தில் இருக்க பிராணவாயுவும், உள்ளமும் ஆகிய இரண்டு கருவிகளுடனே, நாபித்தானத்திலே நின்ற அவதரம், துரியம், பிராணவாயு வொன்றும் நாபித்தானத்திலே நிற்க உள்ளமொன்றுடனே மூலாதாரத்தில் அடங்கின அவதரம், துரியாதீதம். மேலாலவத்தையாவது, இவ்வகைக் கேவலாவத்தைப்பட்டு அதீதப்பட்டுக்கிடந்த ஆத்மாவிற்கு விந்து சத்தி ஆன்மாவிற்குள்ள கருமத்துக்கீடாக வாக்குகளைத் தோற்றுவிப்பதாம். அவை பஞ்சமை, சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி யென்னும் வாக்குகளின் காரியப்பாட்டினுல்உண்டாவதாம். இனிச் சுத்தாவத்தை, நின்மலசாக்கிர முதலாக ஐவகைப்படும். நின்மல சாக்கிரமாவது உலகம் அநித்தியமெனத் தோன்ற ஆசாரியனை யடைந்து பசுகரணங்கள் பதிகரணமாகப் பெறுகை. நின்மல சுவப்பனமாவது, அருந்தல், பொருந்தல், மனதில் பொருந்தாதிருத்தலாம். நின்மல சுழுத்தியாவது, இவ்வகைப் பேறுபெற்றேமென்னும் நிராசையால் பரிணமத்தையடைகை. நின்மல துரியமாவது, தனக்கின்பந்தோன்றிச் சம்பூரண நிசையையடைகை. நின்மல துரியாதீதமாவது முற்கூறிய நான்குமின்றி நிறைய வண்டவனைப்போலச் சிவப்பேற்றின் தன்மையடைதலாம்.

அவந்தி—முத்தித்தலங்கள்எழினுள் ஒன்று. இதில் ஆடகேசுரர், தாரகேசுரர், மாகாளர் எழுந்தருளியிருப்பர். இதில் ஒருஆலமரம் இருக்கின்றது. அதற்கருகிலிருக்கும் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து அவ்விடமிருக்கும் சிவமூர்த்தியைத் தரிசித்தவர் முத்தியடைவர். இதனை விக்ரமார்க்கன் ஆண்ட உச்சயனி பட்டணம் என்பர். இது நருமதைக்கும் மகாநதிக்கும் இடையிலுள்ள மாளவதேசம்.

அவமிருது—கேதுவின் குமரன்.

அவலோகழனிவர்—இவர் சைசர். இவரை அகத்தியருக்குத் தமிழாசிரியர் என்பர். இவர் இருக்கை பொதிகையில் என்பர். இவரை அவலோகிதர் என்றுங் கூறுவர்.

அவரோதன்—கேயன் குமரன். தாய் செயந்தி.

அவி—பூர்வசிருட்டியில்தேவர்கள் பிரமன் சபையை யடைந்து தங்களுக்கு ஆகாரங் கேட்க, பிரமன் தியானத்தால் நாராயணனைப் பூசித்தனன். அப்போது நாராயணன் யஞ்ஞவுருவடைந்து என்னிடத்தில் சொரியும் அவியைத்தேவர் உண

வாகக் கொள்க என்றனர். பின்னர் தேவர்கள், இருக்கை சென்று மீண்டும் பிரமன் சபையை யடைந்து ஆகாராபாவந்தை விண்ணப்பிக்கப் பிரமதேவன் பிரகிருதியைப் பூசிக்கப் பிரகிருதியக்நிக்குத் தாதிகா சக்தியாயும், ஆத்மகாமினியாகும் சுவாகாதேவியாயும் ஆயினள். இவ்விருவரையும் பிரமன் பூசித்து நீங்களின்றி யக்நி தகிக்கும்வண்மை யின்றி யிருக்கிறது ஞதலால் நீங்களவனை யடைக என வேண்ட, அவ்வகையாயினர். பின் தேவர் அவிசையுணவாகக் கொண்டனர். (பிரம்மகைவர்த்தம்).

அவிகாரவாதசைவன்—இவன் வெயிலில் விடாய்பட்டோன் நிழல்தேடுமாறுபோல் நிர்விகாரமாகிய பதிப்பொருளை ஆன்மா தானே பக்குவமடைந்த காலத்து அடையும் என்பன்.

அவிக்யாதி—புரஞ்சயனுக்கு ஈண்பன். (அவிக்யாதர).

அவிந்நாதமதி—அணிலன் என்னும் வசுவின் குமரன். தாய் சிவை.

அவிநயம்—இது பாவகம், அஃது (உச) வகைப்படும். அவை வெருண்டோன் அவிநயம், ஐயமுற்றோன் அவிநயம், சோம்பியோன் அவிநயம், களித்தோன் அவிநயம், உவந்தோன் அவிநயம், அழுக்காறுடையோன் அவிநயம், இன்பமுற்றோன் அவிநயம், தெய்வமுற்றோன் அவிநயம், ஞஞ்ஞையுற்றோன் அவிநயம், சிந்தை உடன்பட்டோன் அவிநயம், உறங்கியோன் அவிநயம், துயிலுணர்ந்தோன் அவிநயம், செத்தோன் அவிநயம், மதை பெய்யப்பட்டோன் அவிநயம், பணித்தலைப்பட்டோன் அவிநயம், வெயிற்றலைப்பட்டோன் அவிநயம், நாணமுற்றோன் அவிநயம், வருத்தமுற்றோன் அவிநயம், கண்ணோவுற்றோன் அவிநயம், தலைநோவுற்றோன் அவிநயம், அழற்றிறம்பட்டோன் அவிநயம், சீதமுற்றோன் அவிநயம், வெப்பமுற்றோன் அவிநயம், நஞ்சுண்டோன் அவிநயம் என்பன. இவற்றுள் :—

1. வெருண்டோன் அவிநயமாவது, மடித்தவாயும், மலர்ந்தமார்பும், துடித்த புருவமும், சுட்டிக்காட்டும் விரலும், கன்னினமனமும், கைபுடைத்தலுங்கூடியது.

2. ஐயமுற்றோன் அவிநயமாவது, வாடிய வுறுப்பும், மயங்கிய கண்ணும், நிலைகெட்ட மனமும், பேசாதிருத்தலும், மாறுபட்ட செய்கையும், ஆகாயத்தைப் பார்த்தலும் ஆம்.

3. சோம்பியோன் அவிநயமாவது, கைகொடித்தல், கொட்டாவி பலவிடல், மூரிவிடல் (திமிர்) கோபத்துடன் ஒன்றைச் செய்தல், காரணம் இல்லாது ஆழ்ந்து சோம்பியிருத்தலும் பிறவுமாம்.

4. களித்தோன் அவிநயமாவது, ஒளித்த செய்தியை வெளிவிடல், கவிழ்ந்தும், சோர்ந்தும், தாழ்ந்தும், தளர்ந்தும், தளர்ந்த சொல்லுடன் சாய்ந்து நடத்தலும், களித்த கண்ணுடன் பார்த்தலுமாம்.

5. களிப்புற்றோன் அதாவது சந்தோஷமடைந்தோன் அவிநயமாவது, ஏறிட்ட களித்தபார்வையுடைமையும், செம்மையுடைய மனமுடைமையும், கோபமிலதாகிய நகையுடைமையும், உட்கார்ந்து இருத்தலும், உலாவுதலும், பாட்டுப் பாடுதலும் முதலியவாம்.

6. அழுக்காறுடையோன் அவிநயமாவது, குற்றத்துடன் தோன்றும் சொல்லும் பொருளுமுடைமையாதலும், கூம்பிய வாயுடைமையும், செம்மையான சொல்லில்லாமையும், பல படக்கைகளை விதிர்த்தலுடைமையும், குற்றப்பட்ட கோபமுடைமையும், காரணமின்றி மெலிந்த முகமுடைமையும், மெலிவொடு புணர்ந்த இடும்பையும் என்ப.

7. இன்பமொடு புணர்ந்தோன் அவிநயமாவது, துன்பம் நீங்கி வலிகொண்ட தேகமுடைமையும், தயங்கித் தாழ்ந்த பெருமகிழ்வுடைமையும், மயங்கிவந்த சொல்லுதலுடைமையும், அழகோடு கூடிய சொற்களையுடைமையும், அழகிய மலர்ச்சூட்டுடைமையும், அணிகளணிந்த தோளும், மார்பும், உடைமையும் என்ப.

8. தெய்வமுற்றோன் அவிநயமாவது, கைவீச்சுடைமையும், வாயை மடித்துப் பற்களைக் கடித்தலும், துடித்த புருவமுடைமையும், அசைந்த நிலையுடன் கூடியிருத்தலும், சிவந்த முகமுடைமையும், செருக்குடைமையும் என்பர்.

9. ஞஞ்ஞையுற்றோன் அவிநயமாவது, கடிப்பதுடன் இறுகிய பற்களுடைமையும், நாத்தம்பித்தலுடைமையும், நுரைவழிந்து குவிந்த வாயுடைமையும், காண்போர்க்கு ஏதோ கூறுவான்போன்று கூறுதுடைமையும், உணர்விலாமையும், விழித்துக் காண்போன்போலக் காணுதிருத்தலும், கிடையாக் கிடத்தலும், நடவாமையும், விளக்க முற்றமுகம் அமுங்கிக்கிடத்தலும் பிறவுமாம்.

10. சிந்தையுடம்பட்டோன் அவிநயமாவது, மூன்றையாயினும் உணராநிலை

மையும், பிடித்தகை மேலடைத்த கவி ணும், முடித்தலுரூத கரும நிலையும் சொல்லுவது யாதுமுணரா நிலைமையும் போல்வனவாம்.

11. தூங்காநின்றோன் அவிநயமாவது, மூடித்திறக்கும் விழிகளுடைமையும், மூச்சுப்பெருக வுயிர்த்தலுடைமையுமாம்.

12. துயிலுணர்ந்தோன் அவிநயமாவது, சிறு கொட்டாவி விடுதலுடைமையும், உயிர்ப்பும், தூங்கிய முகமும், அசைந்த தேகமும் ஓங்கிய திரிபும் உடைமையாம்.

13. செத்தோன் அவிநயமாவது, அச்சமுடைமையும், கெடலும், உயிர்த்தலும், பற்களிறுகுதலும், வேர்வரும்பலும், உறுப்புகள் விறைத்தலும், மார்பு மென்மைப்படலும், கண் நட்டுப் பஞ்சடைதலுமாம்.

14. மழை பெய்யப்பட்டோன் அவிநயமாவது, இழிதகவுடைமையும், தேக நடுக்கமும், வஸ்திரத்தைப் போர்த்துக் கொள்ளுதலுடைமையும், தேகம் முகத்துடன் கவிழ்ந்திருத்தலும், நன்மனமிலாத உலறிய கண்ணுடைமையும், விளியினும் துளியினும்மடிந்தசெவியுடைமையும், குளிர் மிகவுடைமையும், நடுங்கிய பல வொலியுடைமையும் பிறவுமாம்.

15. பனித்தலைப்பட்டோன் அவிநயமாவது, நடுக்கமுடைமையும், நகைபடு நிலைமையும், சொற்றளர்ந்திசைத்தலும், அற்றமில் அவதியும், போர்வை விழைதலும், புந்திநோவுடைமையும், நீரும் விழியும், சேறு முனிதலும் முதலியவாம்.

16. உச்சிப்பொழுதின் வந்தோன் அவிநயமாவது, நெருப்புப்பட்டது போல் உடலெரிந்து சிவந்த கண்ணும் அயர்ந்த நோக்கமும் உடைமையாம்.

17. நாணமுற்றோன் அவிநயமாவது, வணங்கிய தலையும், மறைந்த செய்கையும், வாடிய முகமும், கோடிய வுடம்பும், கெட்ட வொளியும், கீழ்க்கண்ணேக்கமும் உடைமையாம்.

18. வருத்தமுற்றோன் அவிநயமாவது, பொருத்தமில்லாத துன்ப முடைமையும், சோர்ந்தவுடலும், முடியும் மிக்க வியர்வுடைமையும், வருத்தமும், வற்றிய வாயும், வணங்கிய உறுப்பும் உடைமையாம்.

19. கண்ணேவுற்றோன் அவிநயமாவது, கண்ணிலிருந்து ஒழுகும் கண்ணீரை விரலாற் றெரித்தலும், வளைந்த புருவமுடைமையும், வாடியமுகமுடைமையும், வெளியில் காண்பதற்கிலாத கண் கூசுதலுடைமையும் பிறவும் ஆம்.

20. தலைநோவுற்றோன் அவிநயமாவது, நிலத்தலை லாத்தலையாட்டுடைமையும், கோடியவிருக்கையும், தளர்ந்தவேர்வையும், பெருமூரலிடுக்கிய நெற்றியுடைமையும், ஒடுங்கிய கண்ணுடைமையும் பிறவும் ஆம்.

21. அழற்றலைப்பட்டோன் அவிநயமாவது, நிழல் வேண்டும் விருப்புடைமையும், அழலையும் வெயிலையும் சுடரையும் அஞ்சுதலும், நிழல் நீர் சோறு முதலிய விரும்பலும் பனிநீர் பாதிரி முதலிய விரும்பலும் பிறவும் ஆம்.

22. சீதமுற்றோன் அவிநயமாவது, மனவருத்தத்துடன் உலாவலும், ஈரமாகிய போர்வையுறுத்தலும், மிக்க வெயிலிலுழந்து நெருப்பையும் விரும்பலும், மூசியும் முரன்றும், உயிர்த்தும் பேசலும் முதலியவாம்.

23. வெப்பின் அவிநயமாவது, கடைப்பிடித்தன்மையும், தாகமும், நெருப்பையொத்த வெப்பத்துடனியையும், வெருவருமியக்கமும், வெம்பியவிழியும், நீருண் வேட்கையும், நிரம்பாவலியும் பிறவும் ஆம்.

24. நஞ்சமுண்டோன் அவிநயமாவது, கொஞ்சிய மொழியிற் கூரெயிறுமடித்தலும், வாயினுரையுடைமையும், தன்னுற்றுரை நோக்கியின்சொல் கூறுவான் போன்று கூருமையும் பிறவும் ஆம்.

பின்னும் அவிநயம் சுவை முதலிய ஒன்பது வகைப்படும். அவற்றுள்:—1. வீரச் சுவை அவிநயமாவது, விரிந்த புருவமும், சிவந்தகண்ணும், பிடித்தவாளும், கடித்த வெயிறும், மடித்த உதடும், சுருட்டியநுதலும், திண்ணென உற்றசொல்லும், பகைவரை மதிக்கா இகழ்ச்சியும் பிறவுமாம்.

2. அச்ச அவிநயமாவது, ஒடுங்கிய உடம்பும், நடுங்கிய நிலையும், மலங்கிய கண்ணும், கலங்கிய உள்ளமும், ஒளிந்துவரலும், கையெதிர் மறுத்தலும், பரந்தநோக்கமுடைமையும் பிறவுமாம்.

3. இழிப்பின் அவிநயமாவது, இடுங்கிய கண்ணும், எயிறு புறம்போதலும், ஒடுங்கிய முகமும், உளுற்றுக் காலும் சோர்ந்தவாக்கையும், சொல் நிறம்பாமையும் பிறவுமாம்.

4. அற்புத அவிநயமாவது, சொற்சோர் உடைமையும், சோர்ந்தகை யுடைமையும், மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்பும், வியப்புடை

மையும், இமைத்தலும், விழித்தலும் உடைமையாம்.

5. காம அவிநயமாவது, தூவுள் ளுறுத்த தொழிலும், காரிகைகலந்த கடைக்கணும், சிரித்தலும், மலர்ந்த முகமும், இரக்த கினவியும் பிறவுமாம்.

6. அவலத் தவிநயமாவது, கவலையொடுபுணர்ந்த கண்ணீர் ஒழுக்கும், வாடிய நீர்மையும் வருந்திய சொல்லும், பீடழி யருமையும், பிதற்றிய சொல்லும், நிறைகையழிதலும், நீர்மையில் கினவியும், பொறையின்மை கலும் பிறவுமாம்.

7. நகையி னவிநயமாவது, மிகைபடநகையும், பிறர்நகையுடைமையும், கோட்டியமுகமும், விட்டுமுரி புருவமும், விலா உறுப்புடைமையும் செய்வது பிறிதாய் வேறு சேர்ப்பது என்ப.

8. நவுறிலை யவினையம் கோட்பாடறியாக் கொள்கையும், மாட்சியும், அறக்கருநெஞ்சமும், ஆறியவிழி யும், பிறழ்ந்த காட்சி நீங்கியநிலையும், குறிப்பின் ருகலும், துணுக்கமின்மையும், தட்பமுடைமையும் அளத்தற் கருமையும், அன்பொடு புணர்தலும், கலக்கமொடுபுணர்ந்த நோக்கும் கதிர்ப்பும் பிறவுமாம்.

9. நுக்திரச் சுவை அவிநயமாவது, கைபிசைதலும், வாய் மடித்தலும், கண் கிவத்தலும், பெருமூச் செறிதலும், உடல் நடுங்குதலும், வியர்வரும்பலும், வெகுண்டெழுதலும் பிறவுமாம்.

அவிநயனர்—அகத்தியர் மாணாக்கர்கள் பன்னிருவரில் ஒருவர். இவர் யாப்பியல் சூத்திரஞ் செய்தவர். அதற்கு அவிநயம் என்று பெயர். இச்சூத்திரங்களில் காரிகையுரையிற் கிலவே அங்காங்கு உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. நூல் இறந்தது. இவர் செய்த நூல் அவிநயம்.

அவிபூ—விரசினவாவின் புத்திரன். இவன் குமரன் நிசிசக்ரு.

அவிமுக்தம்—வெமூர்த்தி உமையை மணத்து காசியடைந்து ஒரு சிவலிங்கமியற்றி உமைக்குக் காட்டிய தலம், சீவமூர்த்தியாவரும் உணராவகை வழுக்கருளி யிருத்தலாலும் உலகம் அழிந்தகாலத்தில் சிவபெருமான் காசியை மஞ்சமாகக் கொண்டிருத்தலாலும் இப்பெயரடைந்தது. (காசிகண்டம்).

அவிரோதிதம்—திருநாற்றத்தாதி நூலாசிரியன் கைலன்.

அவிர்த்தானன்—அத்தர்த்தானன் அல்லது விஜயாள்வலுக்கு கபஸ்வதியிடத்திற் பிறந்த பின்னோ. இவனுக்குப் பிராசீனபர்ஹி, கயன், சுக்கிலன், கிருஷ்ணன், ஸத்தியன் அல்லது யஜன் என்று அறுவர் குமரர். பிராசீனபர்ஹி யென்பவனுக்குப் பதின்மர் குமார்கள் பிறந்தனர். அவர்கள் பிரசேதசர் எனப்படுவர். இவனை விதாசுவன் குமரன் என்பர். இவன் பாரி அவிர்த்தானி. இவன் குமரரை இவ்வகையும் கூறுவர். பரிகிஷித், சேயன், கிதப்பிரபன் என்பர்.

அவிர்த்தானி—அவிர்த்தானன் பாரி.

அவிர்புக்து—புலத்தியன் பாரியை. இவளிடம் அகத்தியனும்விசிரவாவும்பிறந்தனர்.

அவிர்பூ—அவிர்புக்குக்கு ஒரு பெயர்.

அவிர்முகன்—கத்ருதநயன்.

அவிஜிஹ்வன்—கைலாயத்தின் வடமேற்கு வாயிற் காவலாளி.

அவிஷ்மான்—ஆரமன்வந்தரத்து ருஷி.

அவீகூஷித்து—யயாதிவம்சத்துக் கரந்தமன் குமரன். இவன் குமரன் மருத்துச் சக்கிரவர்த்தி. இவன் பிறந்த காலத்துக் கிரகங்கள் நீயவீக்ஷண்யமில்லாமையால் அவீகூஷித்து என்று பெயர். இவன் எமவர்ணன் என்னுமரசன் குமரியின் சுயம்வரத்தைக்கேட்டுச் சென்று அரசர்களை வென்று அவளை மணந்தனன். அப்படியே சுயம்வரம்நாட்டுந் தலங்களுக்கெல்லாஞ் சென்று அவ்விடம் அந்தப்பெண்களைப் பலாத்காரமாய்க் கொண்டுவருவன். இவன் ஒருமுறை சுபத்திரை, கௌரி யென்னும் கன்னியரையும் பலாத்காரமாய்க் கொண்டுவந்தான். இவ்வாறு செய்துவருகையில் விதிதபுரத்து அரசன் குமரியாகிய வைசாலினி சுயம்வரத்தைக் கேட்டுச் சென்று அவளையும் அவ்வாறு செய்ய அரசர்களெல்லாம்கூடி யவனிடம் போரிட்டு வெல்லாமல் பலர் யநியாயப் போரிட்டு ஒருங்குகூடி ஒருவன் வில்லையும் மற்றொருவன் கையையும் பிடித்துக்கொண்டு கட்டி விசாலனிடம் விட விசாலன் வைசாலினிக்குக் காட்டினன். வைசாலினி அவீகூஷித்துத் தவிர மற்றவரை மணக்கேன் என்றனள். அவீகூஷித்து விசாலனிட மிருப்பதைத் தந்தையாகிய கரந்தமன் கேட்டுப் படையெடுத்து அரசர்களை வென்று அவீகூஷித்தை மீட்டனன். பிறகு விசாலன்றன் குமரியை மணக்கும்படி வேண்ட அவீகூஷித்து நான் கன்னியரெதிரில் அவமானமடைந்தபடியால் இவளையல்லாமல் இனி யெந்தப்பெண்களையும் மணக்கேன் என்றனன். இதனை விசாலை கேட்டு இவனைத்தவிர மற்றவர்

களை மணப்பதில்லையென்று தானும் தவத்திற்குச் சென்றனள். இதுநிற்க ஒரு நாள் அவிகூஷித்து வேட்டைக்குச் சென்றனன். அங்கே ஓர் மூலையில் "ஐயய்யோ நான் அவிகூஷித்தின் தேவி என்னை அநியாயமா யிந்தத் திருடகேஷி யென்னு மரக்கன்எடுத்துச்செல்கின்ருன்" என்னும்ஓசை தன் செவியிற்படக் கேட்டு அவள் சரித்திரத்தைப் பின் ஆராய்வோம் என்று அவ்விடஞ்சென்று அரக்கனைக் கொன்று அவளை விடுவித்தான். பின்பு அரசன் அவளை நீ யார் என்று வினவி அவள் வாய்ச்சொல்லால் விசாலை யென்று அறிந்து நீங்குகையில் தேவர் வெளிப்பட்டு உனக்கு என்னவரம் வேண்டும் என்ன அரசன் எனக்கு ஒரு புத்திரன் வேண்டும் என்றனன். தேவர் அரசனை நோக்கி உனக்கு இந்த விசாலையினிடத்து ஒரு புத்திரன் பிறப்பான் என்று வரந்தந்து சென்றனர். அரசன் விசாலையை நோக்கி நீயிவ்விடம் எப்படி வந்தனை யென்ன நீர் என்னைவிட்டுப் பிரிந்தவுடன் நான் தவம் ஆசரிக்கையில் ஒரு நாகன் என்னைக் கௌவி நாகலோகத்திற்குச் சென்றனன். அவ்விடமிருந்த நாகர் எனக்கு இளமை கொடுத்து என்னுல் அவர்கள் சூம்பத்திற்கு இடையூறுவாராதிருக்க என்னிடம் வரம்பெற்று என்னைக் கௌவிச் சென்ற நாகனிடம் என்னைக் கூட்டிப் பூமிக்கனுப்பினர். நான் இவ்விடம் வந்து தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் எனக்கு இவ்வித இடையூறு நேர்ந்தது. உன்னுல்மீண்டேன் என அவிகூஷித்துக் களிப்படைந்து என்தந்தைதனக்குப் பௌத்திரன் வேண்டும் என்றதால் இப்போதேமணக்கின்றேன் என்றனன். அப்போது சுனையன் என்னுங் கர்ந்தருவன் தோன்றி அரசனைப் பார்த்திவள் மூன்சன்மத்தில் மதியநந்தை யென்பவள் அச்சன்மத்தில் அகஸ்தியமுனிவரைக் கோபம்வரச் செய்தமையால் அவர் மனிதவுருப்பெறச் செய்தனர். நீ தடையின்றி மணக்க என, அரசன் அவளைக்கூடி மருத்து என்பவனைப் பெற்றுத் தந்தையாகிய கரந்தமனிடம் தந்து அவனுக்குப் பட்டம் அளிக்கச்செய்து தான் பட்டம் ஏற்காமற் களித்திருந்தனன்.

அவுணர்கூற்றன் — சண்முகசேனவீரருள் ஒருவன்.

அவுநாசிபி—யயாதி தௌகித்ரன்.

அவுரவமகருஷி—இவர் ஒரு இருஷி. இவரது தேவி அக்நிதேவனைத் தன் வல்லமையால்தொடையில் அடக்கிவைத்திருந்தனள். சகரனுடைய தாய் புருஷனுடனிறவாமல் தடுத்து அவள் வயிற்றிலிருந்த கருப்பத்தைக் கலைக்கும்படி மாற்றுந்தாயா ரூட்டிய விஷத்தாற் சகரனிறவாது காத்தவர். இவரைச் சவநர் என்றுங் கூறுவர்.

அவ்வியேயன்—சூத்திர சாதனியைக் காண்க.

அவ்வியகர்ணன்—கத்ருதநயன். (நாகன்).

அவ்யவாதன்— அக்நி, அவிகளைச் சுமப்பவன் என்பது பொருள். அக்நியைக் காண்க.

அழகர்மலை—இது பாண்டிநாட்டிலுள்ள மலைகளில் ஒன்று. இதனைத் திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்பர். இது முதலில் குமரவேள் குன்றென்றும் பின் திருமாலுக்கிடமென்றுங் கூறுவர். இப்போது இது சுரப்பிரதேசமா யிருக்கிறது. இக்கோயில் வாயிற்படியிற் பதினெட்டாம்படிக் கறுப்பன் என்னும் க்ஷேத்ரதேவதையின் கோயிலிருக்கிறது.

அழகாநந்தர்—ஏலேலசிங்கர்க்குக் குமரர். இவர் அரசர் நினைத்தபோது மடியில் வந்திருந்தனராம்.

அழகியமணவாளன்—1. திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமாளின்றிரு நாமம்.

2. மணவாளமாமுனிகளுக்குத் தந்தையிட்ட பெயர்.

அழகியமணவாளப் பெருமாணையினர் — பிள்ளை லோகாசாரியர் தம்பி, தேசிகரிடத்து விரோதித்துத் தேசிகர் வீட்டிலிருந்து புறப்படுகையில் அவர் தலையிற்படும்படி செருப்புக்கட்டிவைத்துத்தேசிகரது பொறுமைகண்டு அபராதக்ஷாமணஞ் செய்துகொண்டவர். இவர் செய்த நூல்கள்: அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம், ஆசார்யஹிருதயம், மாணிக்கமாலை, அமலனுதிப்பிரான், கண்ணினுண்சிறுத்தாம்பு வியாக்யானம், திருப்பாவை வியாக்யானம், ஆரூயிரப்படி.

அழும்பில் — சேரநாட்டுக் குறுநிலமன்னனது ஊர்.

அழும்பில்வேள்—செங்குட்டுவனுடையநட்பாளனுகிய ஒரு குறுநிலமன்னன்.

அளகநந்தை—பதரிகாச்சிமத்திலுள்ள ஒரு தீர்த்தம். இது மகாபாதகங்களைப் போக்குகிறது.

அளகநந்தை—கைலைமலைக் கருகிலுள்ள ஓர் நதி.

அளகை—குபேரன் பட்டணம்.

அளவை — நிறுத்தளத்தல், பெய்தளத்தல், சார்த்தியளத்தல், நீட்டியளத்தல், தெறித்தளத்தல், தேங்கமுகந்தளத்தல், எண்ணியளத்தல் என எழுவகைப்படும். பின்னும் அளவை, எண்ணல், எடுத்தல், முகத்தல், நீட்டல், தெறித்தல் என ஐவகைப்படும். பின்னும் காட்சி, அநுமானம், அருத்தாபத்தி, ஆகமம், உவமானம், அபாவம், சம்பவம் ஐதிகம் என (அ) விதம்.

அறக்கானீமதம்—இத்தேசத்தவர், பல தேவர்களை ஆராதித்து வருவராயினும் சுவே புருக்கிறயா என்னும் தேவதையை ஆராதனை செய்துகொண்டு பூஜை உற்சவாதிகள் செய்வர். இவர்கள் தங்கள் குருக்களை ரேவினியன் என்பர். சந்நியாசிகள் மஞ்சள் வஸ்திரந்தரித்து முண்டிதர்களாயிருப்பர். இவர்கள் புனர்ஜன்ம மேற்றுக் கொள்வர். இத்தேச புருஷர்கள் நாலு ஸ்திரீகளுக்கு அதிகமாகவே விவாகஞ் செய்துகொள்வார்கள்.

அறத்துறப்பு (அ)—ஐயப்படாமை, வெறுப்பின்மை, விருப்பின்மை, மயக்கமின்மை, பழியைநீக்கல், அழிந்தோரை நிறுத்தல், அறம் விளக்கல், பேரன்புடைமை.

அனஞர் நன்முல்லையார்—ஒரு தமிழ்ப்புலவர் கடைச்சங்க மருவியவர். (அக-று.)

அறநெறிச்சாரம்—தமிழ் நீதி நூல்களு ளொன்று. முனைப்பாடியாரா லியற்றப்பட்டது. சைநநூலாகத் தெரிகிறது.

அறந்தாங்கியார்—திருவழுதி வளநாடர்க்குக் குமரர். இவர் குமரர் சக்கிரபாணியார். இவர் நம்மாழ்வார்க்கு நான்காம் பாட்டர்.

அறம்—இல்லறம், துறவற மென விரண்டு.

அறம் முப்பத்திரண்டு—ஆதுலர்க்குச் சாலை, ஓதுவார்க் குணவு, அறுசமயத்தோர்க் குண்டி, பசுவிற்கு வாயுறை, நிறைச் சோறு, ஐயம், இன்பண்டம் நல்கல், அறவைச்சோறு, மகப்பெறுவித்தல், மகவு வளர்த்தல், மகப்பால் வார்த்தல், அறவைப் பிணஞ்சுடல், அறவைத் தூரியம், சுண்ணம், நோய்மருந்து, வண்ணர், நாவிதர், கண்ணுடி, காதோலை, கண்மருந்து, தலைக் கெண்ணெய், பெண்போகம், பிறர்தூயர் காத்தல், தண்ணீர்ப்பந்தர், மடம், தடம், கா, ஆவுரிஞ்சுதறி, விலங்கிற் குணவு, ஏறுவிடுத்தல், விலைகொடுத் துயிர்காத்தல், கன்னிகாதானம் முதலியனவாம்.

அறம்வளர்த்தநாயகி—பார்வதி பிராட்டியார் சிவபிரானை நோக்கி நான் அறம் வளர்க்க வேண்டுமெனச் சிவபிரான் இரு நாழி நெல்லளித்து இதைப் பூலோகத்திற் கொண்டு சென்று உழவுத் தொழிலால் பெருக்குக என அவ்வாறே கங்கைநாட்டு உழவர்பால் நெல்லளித்து விருத்திசெயச் செய்து காஞ்சியடைந்து தவஞ்செய்து நெற்கொண்டு உழவாலதைப் பெருக்கி அறம் வளர்த்தனள்.

அறம் வளர்த்தாள் முதலியார்—இவர் அம்பி என்னும்ஊரார். கிருஷ்ணதேவராயருக்கு மந்திரி. ஞானப்பிரகாச சுவாமிகளுக்கு முதலில் மடம் உண்டாக்கி வேளாளருக்கு அவரைக் குருவாக்கினவர். இம்மடம் நாட்டுமடம் என்னப்படும். முதலியாரிடம் பகைகொண்ட சிலர் வேளாளப் பெண்கள்போல் வேடமிட்டு நடிக்கச் செய்தனர். முதலியார் அவர்களைத் தண்டித்து ஓட்டினர். இவர் பல புலவர்களாலும் புகழப்பட்டவர்.

அறவணவடிகள்—காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலிருந்த புத்த சங்கத்திலுள்ள ஒரு முனிவர். கோவலன் கொலையுண்டது கேட்டு வருந்தியடைந்த மாதவிக்குத் தருமோபதேசஞ் செய்து துறவுபூணச் செய்தவர். பாதபங்கயமலையைத் தாம் தரிசித்த தன்றித்துச்சயன் எனும் அரசனைத் தன் மனைவியுடன் தரிசிக்கச் செய்தவர், மணிமேகலைக்கு ஆபுத்திரன் வரலாறு அமுதசுரபியின் பெருமை, உணவளித்தலின் விசேஷம், போதித்துப்பலருக்கும் உணவளிக்கச் செய்து தருமோபதேசம் செய்தவர். தீவதிலகையாலும், கந்திற் பாவையாலும் புகழப்பட்டவர். காவிரிப்பூம் பட்டினம் கடல்கொண்ட பின்னை, வஞ்சிநகரடைந்து அவ்விடம் துறவு பூண்டிருந்த கோவலன் தந்தையுடன் அளவளாவி அப்பாற் காஞ்சிநகரஞ் சென்று தவஞ் செய்திருந்தவர்.

அறிவனூர்—பஞ்சமரபு என்னும் நூலியற்றிய தமிழாசிரியர்.

அறிவானந்தசித்தி—வலங்கை மீகாமனியற்றிய தமிழ்த் தத்துவநூல்.

அறிவுடைநம்பி—பிசிராந்தையாராற் பாடப்பட்ட வள்ளல்.

அறுதி—இது, தேவர்கள்பொருட்டு அநலாசுரனை விநாயகர் விழுங்கியகாலத்துவெப்பந் தணிவுற முனிவர் பூசித்தலாலும், விரோசனையால் விநாயகமூர்த்தி பசியாக வந்தகாலத்திற் பசிதணிய நிவேதிக்க இட்டமையாலும், ஆசிரியை யெனும் ருஷிபத்தினியால் தேவேந்திரனிடம் தூலையேறப்பெற்றுத் தூலையில் தேவேந்திரன் செல்வத்தினும் உயர்ந்தமையாலும், தருப்பைகளில்ஒன்றுதலாலும்எற்ற மூடைத்தாம்.

அறுகை—ஒரு குறுநிலமன்னன்.

அறுமுகக்கடவுள்—சூராதிகளின் ஒடுக்கத் தின்பொருட்டு, தேவராதியர் சிவமூர்த் தியை வேண்ட அக்காலத்தில் அறுமுகத் துடனிருந்த சிவமூர்த்தியின் நெற்றி விழிகளாறினும் ஆறுபொறிகள் சித றின. அவற்றைச் சிவமூர்த்தியி னேவ லால் வாயுவும் அக்நியும் தாங்கிக் கங்கை யில்விடக் கங்கை சரவணத்தில் வைக்கக் குழந்தையுருவாய் வளருகையில் தேவ ரேவலாற் கார்த்திகை முதலறுவரும் பா லூட்ட வுண்டு வளர்ந்து சூரன் முதலாயி ஞரை வென்ற திருவுரு.

அறுவகைநிலை—வைணவம், சமநிலை, வை சாகம், மண்டலம், ஆலீடம், பிரத்யாலீடம்.

அறுவைவாணிகனார் இளவேட்டனார்—கடைச்சங்கமருவிய புலவர். (அக-று.)

அற்பசன்—துருபதன் குமரன். இவனுக்கு நந்திவர்த்தன ஆசயன் என்பவன் குமரன்.

அற்புதம்—இந்திரப்பிரத்தத்தினருகிலுள்ள ஓர் மலை.

அற்புதமணி—மேகவாகனன் என்னும் பெ யருள்ள அரசன். இவன் தலையில் ஒரு மாணிக்கம் இருந்ததாதலால் இப்பெயர் அடைந்தனன்.

அனவர்த்தி—விருத்தாசலபுராணம் நாத சன்மா இடம் கேட்டவர்.

அனந்தபாரதி ஐயங்கார்—இவர் தஞ்சாவூரி லிருந்த வித்வான். உத்தரராமாயண கீர்த் தனை, பாகவத தசமஸ்கந்த நாடகம், தே சிகப்பிரபந்தம், மருதூர் வெண்பா, யானைமேலழகர் கொண்டிச்சிந்து, முப் பாற்றிரட்டு செய்தவர்.

அனுபந்தம்—(சு) அதிகாரி, விடயம், சம் பந்தம், பிரயோசனம்.

அன்றகன்—தத்தாத்திரேயரிடம் தத்வ உப தேசம் பெற்றவன்.

அன்வய இலக்கணம்—(நு) விசேடணம், விசேடியம், கருத்தா, கருமம், கிரியை.

அன்னம்—எந்தக்காரணத்தால் அன்னத்தின் வழியாய்ப் பிரம்ம விஞ்ஞானம் உண்டா கின்றதோ அந்தக்காரணத்தால் அன்னத் தைநிந்திக்கக்கூடாது. பிரத்வி ஆகாசங்க ளிரண்டும் ஆபோஜ்யோதிக ளிரண்டும், அன்னமும்பிராணமும்போல் ஒன்றிலொ ன்றிருத்தலால் அன்னஸ்வரூபமாகவும், ஒன்றுக்கொன்று ஆதாரமாதல்பற்றி அன் ஞதமாகும் பிராணஸ்வரூபமாகவும் இருக் கின்றன. இவ்வாறு சரீரப்பிராணங்க ளிரண்டினையும் அன்னஞ்ஞதங்களாய்த் தெரிந்துகொள்பவன் அன்ன அன்ஞதஸ் வரூபனுய்ப் புத்ராதி சந்தான நிறைவா லும் கவாச்வாதி பசு சம்பத்தாலும், பிர ம்மதேஜசாலும், உலகத்திற் புகழாலும் மிக்க உயர்ந்தவனுகிறான். அன்னத்தைப் பலவகையிலும் சம்பாதித்தல் வேண்டும். அச்சம்பாதித்த அன்னத்தை அன்னர்த் திகளுக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும். அவ் வாறு எந்த வயதுகளில் கொடுக்கிறனே அந்தவயதுகளில் அது அவனுக் குதவுகி றது. (தைத்திரீயோபநிஷத்).

அன்னம் புசிக்கத்தகா இடம்—மதம் பிடித் தவன், கோபி, நோயாளி, சிசுஹத்தி செய் தவன் இவர்கள்பார்த்த அன்னத்தினையும், மயிர், புழு விழுந்தஅன்னத்தினையும், மாத விடாய் ஆனவளுக்கு இட்டமிருந்தஅன்ன த்தினையும், காக்கை, நாய் இவைகள் தீண் டிய அன்னத்தினையும், பசுவினுல் மோக் கப்பட்டஅன்னம், தருமசத்திரத்தில் அதி திக்காகச் சமைத்த அன்னம், சாமானிய ஜனங்களைக் கூட்டிப்போடும் அன்னம், வேசியின் அன்னம், பெரியோர்களுக்கு இஷ்டமாகாத அன்னம், திருடன், பாட கன் இவர்களின் அன்னம், வட்டியினுல் பிழைக்கிறவன், தீக்ஷிதன், கிருபணன், காவலில் வைக்கப்பட்டவன், இவர் களின் அன்னம், பஞ்சமகாபாதகன், பேடி, சூடிசைக்காரி, டம்பாசாரி இவர் களின் அன்னம், மூரிந்த பால்சேர்ந்த அன்னம், சூத்திரனுக்கு இட்டு மிருந்த அன்னம், வைத்தியன், வேட்டைக்கா ரன், கொடுமையுள்ளவன், எச்சிற்பொறு க்கி, அனுலோமசாதியான், அரசன் இவர்களின் அன்னம், பிரசவித்தவளுக் குச் சமைத்த அன்னம், பந்தியில் ஒருவன் எழுந்தபின் போடப்படும் அன்னம், தீட் டுக்காரன் அன்னம், மரியாதையின்றிப் போடப்படும் அன்னம், தேவாராதனை செய்யாத அன்னம், கணவன் பிள்ளை யின்றி ஸ்திரீயால் சமைக்கப்பட்ட அன் னம், சத்துருவின் அன்னம், பதிதன் அன்னம், தும்மினவன்எச்சிற்பட்ட அன் னம், கோளன், பொய்ச்சான்றுரைப்பான், எக்யபலனை விற்பான், நட்டுவன், தோணி க்காரன், செய்ங்ஙன்மறந்தவன், கரு மான், செம்படவன், கூத்தாடி, தட்டான், பிரம்புவேலை செய்பவன், கத்தி முதலிய ஆயுதம் விற்பவன், வேட்டைக்காக நாய் வளர்ப்பவன், கள்விற்பவன், வண்ணன், துணிக்குச் சாயம்போடுகிறவன், காதகன் இவர்களது அன்னம், கள்ளபுருஷனை யுடையாளது அன்னம், இறந்த தீட்டுள் ளான், தன்மனதுக்குச் சகியாதவன் அன் னம், இவைகளைப்புசிக்கக்கூடாது. (மநு.)

அன்னம்—அன்னம் ஒன்றுக்கு நாழிகை(சு) அது பூர்வான்னம், பரான்னம், மத்தியான்னம், அபரான்னம், சாயான்னம் ஆக (கு)

அன்னவாது—நிதி புத்திரனுகிய அசுரன்.

அன்னபூரணி—காசியிலமர்ந்த சிவசத்தி.

அன்றாதம்—விச்சுவவுருவன் சிரத்திலொன்று. தித்திரி பக்ஷியுருக்கொண்டது.

அனுகூலாதன்—இவன் சிவகணன், இவனுக்கு மான்முகம், ஆயிரம்புஜம், கராளவதனம், சங்குகர்ணம், தூறுகால்களுமுடையவன். ஒருகாலத்துச் சிவபெருமானுக்கு வாகனமானவன்.

அஷ்டகணநாதர்—நந்தி, மகாகாளர், பிருங்கி, கணபதி, இடபம், கந்தர், பார்வதி, சண்டீ.

அஷ்டகர்மம்—இது வசியம், மோகனம், உச்சாடனம், தம்பனம், பேதனம், ஆகருஷ்ணம், வித்வேஷணம், மாரணம், என எட்டு விதமாம். அவற்றுள் வசியம் பலவித மூலிகைகள், கருக்கள், சேர்ந்தமையினுல் வசமாக்கல். அது லோகவசியம், ராஜவசியம், ஸ்திரீ வசியம், புருஷவசியம், மிருகவசியம், பூதபிரேத வேதாளவசியம் என்பன. இவை மந்திர தந்திரங்களால் வேறுபடும். மோகனம் மனத்தைக் கவருதல். இதுவும் அவ்வாறே கருக்கள் மூலிகைகள் சேர்ந்தமையினுல் தேவர்களையும், பூதபிரேத பைசாசங்களையும், மனுஷரையும் மோகிப்பச் செய்தல். உச்சாடனம் துரத்தல். இது தன் வசப்பட்ட தேவதைகளைப் பகைவர் மீது தூண்டப்படுத்த ஏவுதல். தம்பனம் பகைவனையும், தானெண்ணிய பொருள்களையும், இருந்த நிலையினாது தம்பிக்கச்செய்தல். அது ஜலஸ்தம்பம், அக்கினிஸ்தம்பம், வாயுஸ்தம்பம், வாக்குத்தம்பம் முதலிய பலவற்றைச் செய்யும். பேதனம் நட்புக்கொண்ட இருவரைப் பிரித்தல். ஆகருஷணம் தான் நினைத்தபொருள் எவ்விடத்து இருக்கினும், காண்போர் முன்வரச்செய்வது. வித்வேஷணம் இது ஒருவர்க்கொருவரை விரோதிகளாக்குங் கருமம். மாரணம், தான் எண்ணினவனுக்கு மரணத்தை உண்டாக்கல்.

அஷ்டகாதியர்—யயாதியின் குமாரியின் வயிற்றுதித்தவர். அஷ்டகன், பிரதர்த்தன், வசுமன், அவசீ, நாலுனசிபி முதலியோர்.

அஷ்டகன்—1. யயாதிவம்சத்தரசன்.

2. விசுவாமித்திரன் குமரன்.

அஷ்டசத்திகள்—சயை, விசையை, சயந்தி, அபராஜிதை, சித்தை, இரத்தை, அலம்புசை, உற்பலை (எ-ம்.) வாமை, சேஷ்டை, ரௌத்திரி, காளி, கலவிகரிணி, பலவிகரிணி, பலப்பிரமதனி, சர்வபூததமனி. (எ-ம்) கூறுவர்.

அஷ்டதேவகணங்கள்—ஆதித்யர், வசுக்கள், ருத்ரர், விச்வதேவர், சாத்யர், மருத்துக்கள், பிருகு, அங்கிரர்.

அஷ்டலக்ஷ்மி—தனலக்ஷ்மி, தான்யலக்ஷ்மி, தைர்யலக்ஷ்மி, விஜயலக்ஷ்மி, வீரலக்ஷ்மி, சந்தானலக்ஷ்மி, கஜலக்ஷ்மி, வித்யாலக்ஷ்மி. இவர்களுக்கு முறையே உருவங்கள், தனலக்ஷ்மி, சதுர்ப்புஜம் உள்ளவளாய் இரண்டு கரங்களில் தாமரைகொண்டு ஒருகரத்திற் தனப்பெட்டியும், மற்றொருகரம் அபயமுள்ளவளாய் விளங்குவள். தான்யலக்ஷ்மி, நான்கு புஜங்கள் உள்ளவளாய் இரண்டு கரங்களில் தான்யக்கதிர் ஏந்திக்கொண்டும் மற்றிரண்டு கரங்கள் வரதம், அபயம் கொண்டிருப்பள். தைர்யலக்ஷ்மி, நான்கு கரங்களிலும் முறையே, வேல், வில், பலகை, அம்பு தாங்கியிருப்பள். விஜயலக்ஷ்மி, மூன்று கரங்களில் தாமரைகொண்டு ஒருகரத்தை லம்பிதம் கொண்டிருப்பள். வீரலக்ஷ்மி, இரண்டு கைகளில் தாமரைகள் மற்றிரண்டு கரங்களில் வாள், பலகை கொண்டிருப்பள். சந்தானலக்ஷ்மி, இரண்டுகைகளில் தாமரைகள் மற்றிரண்டு கரங்களில் குழந்தையை யேந்திருப்பள். கஜலக்ஷ்மி, இரண்டு கரங்களில் தாமரைகளேந்தி மற்றிரண்டு கரங்களை அபயவரதமாகக்கொண்டிருப்பள். இவள் ஏந்தி நிற்கும் தாமரைகளை இருபுறங்களிலும் இரண்டு யானைகள் துதிக்கையால் அபிஷேகிப்பது போன்று விளங்குவள். வித்யாலக்ஷ்மி. இரண்டு கரங்களில் தாமரைகள் ஒருகரம் அபயம், மற்றொருகரம் புத்தகம் கொண்டிருப்பள். இவற்றுளைதிய லக்ஷ்மி நீக்கி யோகலக்ஷ்மி கூறுவாருமுளர். அவள் இரண்டு கரங்களில் தாமரை கொண்டு ஒருகரம் கின்முத்திரையாகவும், மற்றொருகரம் அபயங் கொண்டும் விளங்குவள்.

அஷ்டவக்கிரமுனிவர்—இவர் வதான்யமுனிவர் குமரியாகிய பிரபா என்பவளை மணக்க வதான்யரைக்கேட்க, வதான்யர் வடக்கில் கந்தமாதன முதலிய கடந்து திசா என்பவளைக் கண்டு அவள் கூறுவதையெனக் கறிவித்து மணந்துகொள்க எனக் கேட்டு வடக்கே சென்று உத்தரதிக்கில் அத்திக்கின் தலைவியாகிய திசாவைக் கண்டு அவளிவரைப் பலவித

த்தில் மயக்கியு மயங்காது அவள் ஸ்திரீகள் காமத்திலதியாசை யுடையாரென்று அவரைப் புகழ்ந்து அநுப்பவந்து வதான் யருக்கு அறிவித்துப் பிரபாவை மணந்து கொண்டவர். (சிவமகாபுராணம்).

அஷ்டவயிரவர்—காளியைக் காண்க. இவ் வயிரவராவார், சுதந்திரவயிரவன், சுவேச் சாவயிரவன், உலோகவயிரவன், காலவயிரவன், உக்ரவயிரவன், பிரச்சையாவயிரவன், நின்மாணவயிரவன், பூஷணவயிரவன். மற்றொருவகை, சங்காரகாலவயிரவன், அசிதாங்கவயிரவன், குரோதவயிரவன், சண்டவயிரவன், உன்மத்தவயிரவன், கபாலவயிரவன், விபூஷண வயிரவன், மார்த்தாண்ட வயிரவன் எனவுங் கூறுவர்.

அஷ்டாதசாகஸ்யம்—இது மூமூக்ஷுப்படி தத்வத்ரயம், அர்த்த பஞ்சகம், ஸ்ரீ வசன பூஷணம், அர்ச்சராதி, பிரமேயசேகரம், பிரபன்ன பரித்ராணம், சாரசங்கிரகம், சம்ஸாரசாம்ராஜ்யம், நவரத்னமாலை, நவவித சம்பந்தம், யாத்ருச்சிகப்படி, பரந்தபடி, ஸ்ரீயஃப்பதிபடி, தத்வசேகரம், தனித்வயம், தனிச்சரமம், தனிப்பிரணவம் முதலிய விசிட்டாத்வைத சித்தாந்தத்தைப் பரக்கக் கூறும் வைணவநூல்.

அஸ்தி—1. அந்தகாசுரனுக்கு மந்திரி.
2. வசுதேவருக்கு ரோசனையிடம் உதித்த குமரன்.

அஸ்தமகன்—1. (சூ.) கல்மாஷபாதன் குமரன் தாய் மதயந்தி. இவன் குமரன் மூலகன்.

அஸ்தன்—சுகோத்ரன் குமரன் இவனுக்கு அத்தியெனவும் பெயர்.

அஸ்தி—1. சராசந்தன் குமரி. கம்சன்தேவி.
2. சுகோத்ரன் குமரன். இவனே அத்தினபுர மாண்டவன். இவன் குமரர் அசமீடன் முதலியோர்.

அஸ்திகன்—சலத்காரமுனிவருக்கு நாககன்னிகையாகிய சலத்காரையிடம் பிறந்த முனிவர். இவர் ஜனமேசயனை வேண்டிச் சர்ப்பயாகத்தை நிறுத்தினவர். (தேவி-பா.)

அஸ்திபத்ரன்—கத்ரு தநயன்.

அஸ்தினபுரம்—அஸ்தன் அரசாண்டதால்இப் பெயர் பெற்றது. பாண்டுபுத்திரருக்கு ராஜதானி தற்காலம் டெல்லி யென ப் பெயர்பெற்ற பட்டணத்தருகி லுள்ளது அத்தினபுரங் காண்க.

அஸ்திரங்கள் — தண்டசக்கரம், தருமசக்கரம், காலசக்கரம், விஷ்ணுசக்கரம், ஐந்திராஸ்திரம், சைவாஸ்திரம், வச்சிராஸ்திரம், சூலம், பிரமசிரோஸ்திரம், ஐஷீகாஸ்திரம், பிரமாஸ்திரம், மோதகி, சிகரி, தர்மபாசம், காலபாசம், வருணஸ்திரம், சுவஸ்கம், ஆர்த்திரம், பைநாகாஸ்திரம், நாராயணஸ்திரம், ஆக்னேயாஸ்திரம், வாயவியாஸ்திரம், அயசிரோஸ்திரம், கிரௌஞ்சாஸ்திரம், விஷ்ணுசக்தி, ருத்திரசக்தி, கங்காளம், காபாலம், கங்கணம், வைத்தியாதராஸ்திரம், காந்தருவாஸ்திரம், பிரஸ்வாபனஸ்திரம், சௌராஸ்திரம், தர்ப்பணம், கோஷணம், சந்தர்ப்பணம், விலாபனம், மதனம், மோகனஸ்திரம், தமசம், சௌமனம், சம்வர்த்தம், மௌசலம் சத்தியாஸ்திரம், மாயாதராஸ்திரம், தேஜப்பிரபாஸ்திரம், சௌம்யாஸ்திரம், துவஷ்டாஸ்திரம், ஸிதேஷ்மானவாஸ்திரம், சத்தியவந்தம், சத்தியகீர்த்தி, திரவஷ்டம், ரபஸம், பிரதிகாரதரம், பிராமுகம், அவாங்முகம், வட்சாஸ்திரம், விஷமம், திருடநாபம், சுநாபகம், சோதிஷ்டம், கிருசனம், நைராசியம், விமலம், யோகந்தரம், அரித்திரம், சார்ச்சிசர்மாலி, திருதிர்மாலி, விரத்திமான், ருசிகரம், பிதுருசௌமனசம், விதூனம், மகரம், கரவீகரம், தனம், தான்யம், காமரூபம், காமருசி, மோகம், ஆவரணம், ஜிரும்பகம், சர்வநாபம், சந்தானம், வாணம் என்பன. (அயோ—ம்).

அஸ்திரபாலர்—நான்குமுகம், நான்குகைகள், பிரகாசிக்கின்ற அக்நிப் பிரபையின் ஸ்வரூபம், வல இடக்கைகளில் சத்தி, சூலம், அபயம், வரதம், சடாமகுடத்தில் மூன்றும் பிறையணிந்தவரா யிருப்பர்.

அக்ஷத்ரிதியை—ஒரு விரதம். இது சித்திரைமீ சுக்கிலபக்ஷத்திரிதியை முதல் வைகாசிமீ திருதியை வரையில் பார்வதியை ஆவாகித்துப் பூசிப்பது.

அக்ஷயகுமாரன்—(அக்ஷன்) இராவணன் குமாரர்களி லொருவன். அநுமனால் கொல்லப்பட்டவன்.

அக்ஷயதேவர்—ஒரு சிவனடியவர்.

அக்ஷபாதர்—கௌதமர், பாதத்தில் கண்ணுள்ளவர்.

அக்ஷபாதமதம்—இது பாதத்தில் கண்ணுடைய கௌதமமுனிவரால் கற்பிக்கப்பட்ட மதம். இம்மதசித்தாந்தம். ஆத்மா சரீரேந்திரியாதிகளுக்குப் பின்னன் எனவும், உடல்கள்தோறும் ஆன்மா வேறு வேறு, (எ-ம்.) ஆத்மா ஒரு சரீரத்தைவிட்டு மற்றொரு சரீரத்திற்குப் பாய்வன், (எ-ம்.) பரமாத்மா ஒருவனே, (எ-ம்.) தன்னேதத்தானறிதலேசுகம், (எ-ம்.) கூறும். இம்மதத்தவருக்குப் பிரத்யக்ஷம்,

அநுமானம், உபமானம், சப்தம் எனும் நான்கும் பிரமாணங்கள். பிரமேயங்கள், (கஉ) ஆத்மா, சரீரம், இந்திரியம், அர்த்தம், புத்தி, மனம், பிரவிருத்தி, தோஷம், பிரேத்யம், பாவம், பலதுக்கம், அபவர்க்கம் என்பனவாம். ஆக பதார்த்தங்கள் (கஉ) ஆதலால் பதார்த்த தத்வஞானமே மோக்ஷத்திற்கு முக்யசாதனம் என்பர்.

அக்ஷயபாத்திரம்—சூரியனிடமிருந்து தர்மன்பெற்ற வற்றாத அன்னம் அளிக்கும் பாத்திரம்.

அக்ஷன்—அக்ஷய குமாரனுக்கு ஒரு பெயர். இவனுக்கு அக்ஷயன் என்றும் பெயர்.

அக்ஷோப்யமுநி—வித்யாரண்யருடன் வாதிட்டு வேதாந்ததேசிகர் எழுதியனுப்பிய நியாயத்தாற் களிப்படைந்தவன்.

அகண்டிதன்—துரியோதனன் தம்பி.

ஆகமம்—சிவ விஷ்ணுக்களால் இருஷிகள் பொருட்டு அருளிச்செய்யப்பட்ட நூல்கள். அவற்றுட் சிவாகமம் இருபத்தெட்டு வகை. அவை சதாசிவமூர்த்தியின் ஐந்து திருமுகங்களிலிருந்தும் தோன்றின. அவை, சிவபேதம், ருத்ரபேதம் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் முதலாவது காமிகாகமம், இது பரார்த்த தொகையுள்ளது. இதனைக் (கேட்டோர்) பிரணவர், திரகலர், ஹரர், இதனுட் பிரிவு, வக்த்ராரம், பைரவோத்தரம், நரசிங்கம். (உ-வது) யோகசம், இது லகூசசங்கியை (கேட்டோர்) சுதர் முதலியோர். (உ-பி) வீணாசிகோத்ரம், தாரம், ஆத்ம யோகம் முதலிய. (ஙு-வது) சித்தியம், (கே-ர்) சுதீப்தர் முதலியோர். (உ-பி) சுசித்தியம் முதலிய மூன்று. (சு-வது) காரணம் (கேட்டோர்) காரணர் முதலியோர் (உ-பி) பாவநம் முதலிய ஆறு. ஐந்தாவது அசிதம், (கே-ர்) சுசிவர் முதலியோர். (உ-பி) பிரபூத முதலிய நான்கு. ஆறுவது தீப்தம். (கே-ர்) ஈசர் முதலிய மூவர். (உ-பி) அமேயம் முதலிய ஒன்பது. ஏழாவது சூக்ஷ்மம், (கே-ர்) சூக்ஷ்மர் முதலிய மூவர். எட்டாவது சஹஸ்ரம், (கே-ர்) காலர் முதலியமூவர். (உ-பி) அதித முதலிய பத்து. ஒன்பதாவது அம்சுமான், (கே-ர்) அம்பு முதலிய மூவர், (உ-பி) வித்யாபுராண முதலிய பன்னிரண்டு. பத்தாவது சுப்ரபேதம், (கே-ர்) தசேசர் முதலிய மூவர். இதுவரையிற் கூறிய ஆகமங்கள் சிவபேதமாம். இனிக் கூறுவன ருத்ரபேதம். பதிஞ்ராவது விஜயம், (கே-ர்) அநாதிருத்ரர் முதலிய இருவர், (உ-பி) விஜயம் முதலிய எட்டு. பன்னிரண்டாவது நிச்வாசம், (கே-ர்) தாசார்ணர் முதலிய இருவர், (உ-பி) நிச்வாச முதலிய எட்டு. பதின்மூன்றாவது ஸ்வயம்பூ, (கே-ர்) நிதநேசர் முதலிய இருவர், (உ-பி) பிரசாபதி மதம் முதலிய மூன்று. பதினான்காவது ஆக்நேயம், (கே-ர்) வியோமர் முதலிய இருவர். பதினைந்தாவதுவீரம், (கே-ர்) தேசசுமுதலிய இருவர், (உ பி) பிரஸ்தாரம் முதலிய பதின்மூன்று. பதினாறாவது ரௌரவம், (கே-ர்) பிராம்மணேசர் முதலிய இருவர், (உ-பி) காலக்நம் முதலிய ஆறு. பதினேழாவது மகுடம், (கே-ர்) சிவர் முதலிய இருவர். (உ பி) மகுடம்முதலிய இரண்டு. பதினெட்டாவது விமலம், (கே-ர்) சர்வாத்மகர் முதலிய இருவர். (உ-பி) அநந்தம் முதலிய பதினாறு. பத்தொன்பதாவது சந்திரஞானம், (கே-ர்) அநந்தர் முதலிய இருவர். (உ-பி) ஸ்திரம் முதலிய பதினொன்று. இருபதாவது முகபிம்பம், (கே-ர்) பிலசாந்தர்முதலிய இருவர். (உ-பி) சதுர்முகம் முதலிய பதினேந்து. இருபத்தொன்றாவது ப்ரோத்கீதம், (கே-ர்) சூலி முதலிய இருவர். (உ-பி) கவசம் முதலிய பதினாறு. இருபத்திரண்டாவது லளிதம், (கே-ர்) ஆலயேசர் முதலிய இருவர், (உ-பி) லளிதம் முதலிய மூன்று, இருபத்துமூன்றாவது சித்தம், (கே-ர்) பிந்து முதலிய இருவர், (உ-பி) சாரோத்தர முதலிய நான்கு. இருபத்துநான்காவது சந்தானம், (கே-ர்) சிவநிஷ்டர் முதலிய இருவர். (உ-பி) இலிங்காத்யகூம் முதலிய ஏழு. இருபத்தைந்தாவது சர்வோத்தம், (கே-ர்) சோமர் முதலிய இருவர். (உ-பி) சிவதர்மோத்தரம் முதலிய ஐந்து. இருபத்தாறாவது பாரமேச்வரம், (கே-ர்) ஸ்ரீதேவி முதலிய இருவர். (உ-பி) மதங்கம் முதலிய ஏழு. இருபத்தேழாவது கிரணம், (கே-ர்) தேவவிபவர் முதலிய இருவர். (உ-பி) காருடம் முதலிய ஒன்பது. இருபத்தெட்டாவது வாதுளம், (கே-ர்) சிவர் முதலிய இருவர். (உ-பி) வாதுளம் முதலிய பன்னிரண்டு. (சித்தாந்த சாராவளி). இனி வைஷ்ணவாகமங்கள், வைகாநசம். பாஞ்சராத்ரம் என இருவிதப்படும். அவற்றினை அப்பெயர் கூறியவிடத்துக் காண்க.

ஆகன்—யாதவவம்சத்தவர். அநேக லக்ஷத்தவரில் கடைசியிற் பிறந்து கீர்த்தியை யடைந்தவன்.

ஆகா—ஒரு காந்தருவன்.

ஆகாசராசன்—இவன் ஸ்ரீலக்ஷ்மிதேவியை சிவபூசைக்குப் பரிக்குங் கமலத்திடம் குழந்தையுருவாகக்கண்டு எடுத்து வெங் கடேசுவரசுவாமிக்குத் திருமணஞ் செய் வித்தவன்.

ஆகாயவாணி—அசரீரியாகிய தருமதேவ தை. எல்லாக்கருமத்திற்கும் சாக்ஷியாக இறைவனால் நியமிக்கப்பட்ட சத்தி. இவ் வசரீரியின் ஒலி பலபுராண கதைகளாற்- காண்க.

ஆகிண்டிகன்—நிஷாதனுக்கு வைதேக ஸ்திரீயிடம் பிறந்தவன். இவனுக்குக் குற்றவாளிகளை யடித்தல், கட்டுதல், கொ லைசெய்தல் தொழில். (மது.)

ஆகுகன்—1. ஒரு யாதவன். புனர்வசு குமரன். இவன் குமரர் தேவகன், உக்ரசேனன்.

2. அர்ப்புதமென்னும் பர்வதத்தில் தன் மனைவி ஆகுகியுடனிருந்த வேடன். இவன் தன் மனைவியுடன்கூடி யருகிருந்த சிவாலயத்து நியமம் தவறாமல் சிவபூசை செய்துவருகையில் ஒருநாள் சாயங்கால வேளையில் சிவயோகி யொருவர் அவ்விடம்வர ஆகுகி யெதிர்சென்று உப சரித்து வேண்டியதென்னென முனிவர் ஒன்றுமுரையாதிருக்கக் கணவன் வெளிப்பட்டு முனிவரை யுபசரிக்கையில் முனிவர் இராத்திரிக்கு இருக்க இடந்தரவேண்டும் எனக்கேட்க ஆகுகன் தன் குடிலில் இடங்கொடுத்துத் தானும் தன்மனைவியும் காத்திருக்கக்கண்ட யோகியர் பெண்பாலாதலின் அவளையுங் குடிலிலிருக்கக் கட்டளையிட்டுத் தாம் சிவயோகம் புரிந்தனர். ஆகுகனை வெளியில் வில்லேந்தி யிரவு முழுதுமிருக்கப்புலியால் கொல்லப்பட்டிறந்தனன். இதனால் கணவனுடன் உயிர்துறக்க எண்ணிய ஆகுகி தீமூட்டிச் சிந்திய தன் கணவன் உறுப்புகளைத் தீயிலிட்டு நிற்கையில் சிவபெருமான் தரிசனந்தந்து நீ வித்தர்ப்பதேசத்தில் வீமராசன் புத்திரியாகச் சனிப்பாய் உன் கணவன் நிடததேசத்தில் வீரசேனன் குமரனாகிய நளனைச் சனிப்பான். உங்களைப் பிரித்த சிவயோகி உங்களிருவருக்கும், அன்னமாகப் பிறந்து மணமுடித்து வைப்பன். அப்பிறப்பில் நீங்கள் முத்தி பெறுவீர்கள் என்று திருவருக்கரந்தனர். (சிவமகாபுராணம்).

ஆகுகி—ஆகுகனைக்காண்க.

ஆகுகை—புனர்வசுவின் குமரி.

ஆகுதி—1. தேவகணுக்கு நல்லத்தை.

2. சுவாயம்பு மனுவின் குமரி. ருசிப் பிரசாபதியின் தேவி. இவளுக்கு ஆகூ நாதி எனவும் பெயர்.

3. பிரிதுவேஷணன் தேவி.

ஆகுநாதி—ஆகுதிக்கு ஒருபெயர்.

ஆகூதி—1. இவள் சுவாயம்பு மனுவிற்கு சதரூபையிட முதித்த குமரி. இவள் தமக்கை பிரசூதி. இவள் பிரஜாபதியை மணந்து அவனால், அஞ்ஞன் என்னுங் குமரனையும், தக்ஷிணை யென்னுங் குமரியையும் பெற்றனள்.

2. சர்வதேஜஸின் பாரி. சக்ஷுர் மனுவிற்குத் தாய்.

ஆக்கியவல்லியர்—பாஷ்களர் மாணாக்கர்.

ஆக்கியாளவான்—ஆளவந்தார் காலத்து வித்வான்களைப் பங்கப்படச்செய்து, மகாபாஷ்ய பட்டரையும் தனக்குக் கப்பமிடப் பட்டயமனுப்பினன். இவனுடன் ஆளவந்தார் வாதித்துத் தோற்பித்தனர்.

ஆக்கினவர்க்கம்—அத்தாமலகனைக்காண்க.

ஆக்நியித்ரன்—1. பிரியவிரதனுக்குக் குமரன். தாய் பெரிஷ்மதி. தேவி பூர்வசித்தி. இவளிருவருடன் கூடி வருஷந் தோறும் ஒவ்வொரு குமாரரைப் பெற்றான். இவன் குமரர், நாபி, கிம்புருஷன், அரிவருஷன், இளாவிருதன், இரம்யகன், இரண்மயன், குரு, பத்ராசுவன், கேதுமாலன், முதலியவர்கள். இவர்களால் நவவருஷங்கள் உற்பத்தியாயின.

2. பன்னிரண்டாவது மன்வந்தரத்து ருஷி (பாகவதம்).

ஆக்நேயம்—சூரியவெப்பத்தாற் பிறக்கும் மேகம்.

ஆக்நேயபுராணம்—இது மகாபுராணங்களுள் ஒன்று 8,000 கிரந்தமுள்ளது. இது சிவ தீக்ஷாவிதி, விஷ்ணு தீக்ஷாவிதி, அக்நி கார்யம், விஷ்ணுவின் அவதார விசேஷம், பிரபஞ்ச விவரணம், இராஜநீதி, சத்தம், சோதிடம், ஔஷதம் முதலியவற்றைச் சுருக்கிக் கூறும்.

ஆங்கீரசர்—1. இவர் இருஷிகணங்கள், இவர்களின் வடிவைச் சுதரிசனன் எனும் வித்யாதரன் கண்டு நகைக்க முனிகணங்கள் கோபித்து நீ கொண்ட அழகாற் செருக்கடைந்து சிரித்தபடியால், மூலப்பாம்பாக எனச் சபித்தனர். பின்பு வித்தியாதரன் வேண்ட எது குலத் தலைவனுகிய நந்தகோபன், அம்பிகை பூசைக்கு வரும் போது அவனை விழுங்குவாய் அக்காலத்துக் கிருஷ்ணமூர்த்தியா லிச்சாப நீங்கி முன்னிலுமதிக அழகுள்ளவனுவை என்றனர்.

2. ஒரு இருஷி. இவர் அக்நிக்கு மூத்த குமாரனுனபிறகு அவர்க்குப் பிறந்த குமாரர்களி லொருவனுகிய வியாழன் என்பர்.

3. உன்முகன் குமார்களி லொருவன்.

ஆங்கீரசப் பிராமணர்—இரதிதனேக் காண்க.

ஆங்கீரசு—பிரமன் குமார்களில் ஒருவன். தேவி சிரத்தை, சுதா, சதி. தக்ஷனுக்கு மருகன். இவன் அதர்வணவேதியென்பர். இரதிதனேக் காண்க. சித்திரகேதுவிற்கு ஒருகாற் புத்திரகாமேஷ்டி செய்வித்தவன். காந்திமனிடம் நட்புக்கொண்டு நற்பதவிதந்தவன்.

ஆசவபாண்டேசர்—ஒருவற்குக்கள் குடிவையிலிருந்து தரிசனந்தந்து மோக்ஷந்தந்த காசித்தலத்திலெழுந்தருளியிருக்கும் சிவமூர்த்தம்.

ஆசங்கர்—சுவபலருக்குக் காந்தினியிட முதித்த குமார்.

ஆசாபூரகர்—விநாயகருக்கு ஒரு பெயர்.

ஆசிரியநிகண்டு—இது ஆசிரியப் பாவால் ஆண்டிப்புலவரா லியற்றப்பட்ட தமிழ் நிகண்டு.

ஆசிரியர்நல்லந்துவனர் — கடைச்சங்கப் புலவருள்ஒருவர்,கலித்தொகைசெய்தவர்.

ஆசிரியை—கௌண்டினியர் தேவி. தம் கணவன் தந்த அறுகம்புல்லே, இந்திரன் குபேரன் முதலியவர்க்குக் காட்டி அவ்வளவு பொன்கேட்டு அவ்வறுகைத் துலேயேற்றி அவர்கள் செல்வ முதலிய யாவுங் கவர்ந்து கணவனே யடைந்தவள்.

ஆசிரியன்வாலாறு—மேன்மையாகிய குலமும், மேலாகிய கருணேயும், கடவுள் வழிபாடும், பல நூல்களில் பழகிய தேற்றமும், நற்பொருளே மாணுக்கனுக்கு எளிதினுணர்த்தும் உரைவன்மையும், நிலத்தையும், மலேயையும், துலாக்கோலேயும், பூவையுமொத்த மேன்மையும், உலகநடையறிவு மறிவுடன் உயர்ந்த குணமும் பிறவும் அமைந்தவன் நூலாசிரியனுவன். மேற்கூறிய குணமில்லாரும் தாழ்ந்த குணங்களினியற்கையும், பொருமை, ஆசை, வஞ்சனே, அவைக்கு அஞ்சல், கழற்குடம், மடற்பனே, பருத்திக்குண்டிகை, மூடத்தெங்கொத்தமுரண்கொள் சிந்தையுடையோர் ஆசிரியர் ஆகார்.

ஆசீவகன் — சைனஏகதேசி, இவன் தேகாதிவிலக்ஷணனுன ஆத்மாதேகபரிமாணனுய், மத்திமபரிணுமத்தாலே சங்கோசவிகாச தன்மையுக்தனுயிருப்பன் என்பன். இனிமுத்தி ஆகாசத்தி லூர்த்வோத்தரகமன மென்பன்.

ஆசுகவிராஜசிங்கன்—ஒரு தமிழ்க்கவி, இவர் கடிகையாரைப் புகழ்ந்து பாடியவர். "செந்தமிழோர் தங்கள் சீபாததூளி போல், வந்த புலவோர்தம் மார்பாணிகந்தன், அடிகை யாற்பரவுமாசுகவி ராஜன், கடிகையார் கோலாகலன்."

ஆசுரி—பகனுக்குச் சித்தியினிடம் உதித்த குமரி.

ஆசுரம்—சிங்கமுகாசுரன் பட்டணம்.

ஆசுவமேதகன் — சகஸ்ராநீகன் குமரன். இவன் குமரன் அசீமகிருஷ்ணன்.

ஆசுவலாயனர் — இருக்குவேதக்கருத்து நிறம்பிய சூத்திரஞ் செய்தவர், சௌனகர் மாணுக்கர்.

ஆதி—தேவதாசித் என்பவனுக்குத் தேவி.

ஆதிகேசவப்பெருமாள்—தெய்வத்துக் கரசு நம்பிக்கு மருமகன் பூமிபிராட்டியென்பவளுக்கு நாயகன் வைஷ்ணவாசாரியன்.

ஆதிரிப்பெருமாள்—எழுபத்திலுலு சிங்காசனுதிபதிகளி லொருவன்.

ஆச்சான்—திடாம்பி ஆச்சானுக்கு ஒரு பெயர். உடையவர் திருவடிசம்பந்தி.

ஆச்சிரமம்—பிரமசரியம், இல்வாழ்க்கை, வானப்பிரத்தம், சந்நியாஸம் என நான்கு வகைப்படும்.

ஆச்சிரிதன்—துஷ்யந்தன்பேரன். சேரன், சோழன்பாண்டியன் மூவருமிவன்குமார்.

ஆச்வலாயனன் — ஆசுவலாயனனேக் காண்க.

ஆச்யபதாதிகள்—பிதிர்பேதம். இவர்க்கு ஆச்யபாள் என்று பெயர். பித்ருக்களேக் காண்க.

ஆஞ்சநேயன்—அஞ்சனே வயிற்றி லுதித்தவன். அநுமனேக் காண்க.

ஆடகன்—1. சண்முகசேனாவீரருள் ஒருவன்.

2. சூரபதுமன் மூன்றுங் குமரன்.

ஆடகமாடம்—திருவனந்தபுரத்திலுள்ள ஓரூர்.

ஆடகேசுரர்—பாதலத்தைக்காக்கின்ற கோடி உருத்திரர்க்குத் தலேவர்.

ஆடலரங்கினமைதி—தேவர் கோயில், மடம், பட்சிக்கூடஇருந்த இடம், புற்றெழுந்த இடம், பூழி, கல்லப்பட்ட மண், யானேக்கூடம், குதிரைப்பந்தி, கூபம், குளம், கா, போர்க்களம், சேரி இவைகளே நீக்கி, நுண்மையுடன் திண்மையுடைத்தாய் இனிப்புடன் நன்மணமுடைத்தாய், நல்ல மாட்சிமைபெற்றதாய், உத்தமன் கைப்பெருவிரலால் இருபத்துநான்குவிரல்கொண்ட ஒருகோலால்

எழுகோல் அகலமும், எண்கோல் நீளமும், ஒருகோல் உயரமும் உடையதாய்ப் புகவும் வெளிவரவும் வாயில்கள் உடையதாய், நால்வகை வருணராகிய வச்சிரதேகன், வச்சிரதந்தன், வருணன், இரத்தகேசுரன் முதலிய பூதருடைத்தாய்த் தூண்கள் பெற்றதாய், நிலைவிளக்குகள் உளதாய், இடத்தூணிடத்தே உருவுதிரையாகிய ஒருமுக எழுனியும் இரண்டு வலத்தூண்களிடத்தும்உருவுதிரையாகியபொருமுக எழுனியும் மேற்கட்டித் திரையாகக் கரந்து வரல் எழுனியும், சித்திரவிதான முமுடையதாய்ச் சந்திரன், குரு, அங்காரகரை அதிதேவதைகளாகப் பெற்ற வெண்மை, பொன்மை, செம்மை யென்னும் மூத்துமாலைகள் தொங்கவிட்டதாய் இருப்பது.

ஆடல்—என்பது நிருத்தம், அது பதினெரு வகை.—அல்.கொட்டி, குடை, குடம், பாண்டரங்கம், மல், துடி, கடையம், பேடு, மரக்கால், பரவை என்பன வாம். இவற்றுள் :—

1 அல்லியம் மாயவன் ஆடல் அதற்கு உறுப்பு ஆறும். 2. கொட்டி விடையோன் ஆடல் அதற்கு உறுப்பு நான்காம். 3. குடை அறுமுகன் ஆடல் அதற்குறுப்பு நான்காம். 4 குடம் கண்ணன் ஆடல் அதற்குறுப்பு ஐந்தாம். 5. பாண்டரங்கம் சிவனிருத்தம் அதற்குறுப்பு ஆறும். 6. மல் விஷ்ணுவின் ஆடல் அதற்குறுப்பு ஐந்தாம். 7. துடி முருகன் ஆடல் அதற்குறுப்பு ஐந்தாம் 8. கடையம் ஐராணி ஆடல் அதற்குறுப்பு ஆறும். 9. பேடு காமன் ஆடியது அதற்குறுப்பு நான்காம். 10. மாக்கால் காளி ஆடிய கூத்து அதற்குறுப்பு நான்கு 11. பரவை திருமகளாடல் அதற்குறுப்பு இரண்டு. மேற்கூறிய ஆடல்கள் அசுரர் வதையின் பொருட்டாம்.

அல்லியம் கஞ்சன் வஞ்சத்தின் எவிய யானையின் கோட்டை ஒசித்தற்கு ஆடியது. இது ஆடலின்றி நிற்கும் கூத்துள் ஒன்று. கொடு கொட்டி என்பது, சிவமூர்த்தி திரிபுரம் தீமடுத்து எரியக்கண்டு இரங்காது கைகொட்டி நின்று ஆடுதலிற் கொடுமையுடைத்தாதல் கண்டு கூறிய தென்க. குடை என்பது அவுணர் தாம் போர்செய்தற் கெடுத்த படைக்கலங்களைப் போரிற் காற்றுது போகட்டு வருத்தமுற்ற வளவிலே மூற்கூறிய முருகன் குடையை முன்னே சாய்த்து அதுவே ஒருமுக எழினியாக நின்றுடியது. குடம் என்பது காமன் மகன் அநிருத்தனை தன் மகள் உஷைகாரணமாக வாணன் சிறை வைத்தலின் அவனுடைய சோணென்னும் நகரவீதியிற் சென்று கண்ணன் பஞ்சலோகங்களாலும் மண்ணாலும் குடங்கொண்டு ஆடியது. பாண்டரங்கமாவது தேவர்களாகிய தேரில் வேதப்பரிபூட்டி நெடும்பு மறைத்துக் கூர்முள் பிடித்துத் தேர்மூன்றின்ற திசைமுகன் காணப்பாரதி வடிவாய இறைவன்பாரதி காண ஆடுதலில் இப்பெயர் பெற்றது. மல் என்பது வாணனுகிய அவுணனை வெல்லுதற்கு மல்லனுய்ச் சேர்ந்தாரிற் சென்று அறைகூவி உடற் கரித்தெழுந்து அவனைச் சேர்ந்தஅளவில் சடங்காகப் பிடித்து உயிர்போக நெரித்துத் தொலைத்தமையிற் பெற்றபெயர். துடி என்பது சூரனது வேற்றுருவாகிய வஞ்சத்தை யறிந்து அவன் போரை வென்ற குமாரக்கடவுள் அக்கடல் நடுவண் திரையே அரங்கமாக நின்று துடிகொட்டி ஆடியது. கடையம் என்பது வாணனுடை நகரின் வடக்குவாயிலில் உள்ள வயலில் நின்று அயிராணி ஆடியது, பேடு என்பது, ஆண்மைத்தன்மையிற்றிரிந்த பெண்மைக் கோலத்தோடு காமன் ஆடிய கூத்து. இதனைப்பேடு காண்க. மரக்கால் என்பது அவுணர்களுடன் காளிபோரிடுகையில் அவர்கள் இவளுடன் உண்மைப் போர் செய்யின் வெல்லலாகாதென வஞ்சப்போர் செய்ய எண்ணிப் பாம்பு, தேள்முதலியவாகப்புகுதல் எண்ணி அவள் அவற்றை உழக்கிக் களைதற்கு மரக்கால்கொண்டு ஆடினமையின் பெற்ற பெயராம். பரவையென்பது—அவுணர் வெவ்விய போர்செய்தற்குச் சமைந்த போர்க்கோலத்தோடு மோகித்து விழும்படி கொல்லிப் பாவை வடிவாய்த் திருமகள்ஆடியது.

ஆடன்மா—திருமங்கையாழ்வாரின் குதிரை.

ஆடி—ஒரு அசுரன் பார்வதியார் சிவமூர்த்தியை நீங்கியிருக்குந் தருணம் பார்த்துக் காவலாயிருக்கும் வீரகனையும் உத்காலகுசமையென்னும் பார்வதியாரின் தோழியையும் நீங்கிச் செல்லுத லருமையென ஒரு பாம்புருக்கொண்டு உட்சென்று பார்வதியார் வடிவங்கொண்டு காமக்குறி செய்கையில் உணர்ந்த சிவமூர்த்தி இவளுடன் சரசஞ் செய்பவர்போல் அவனைக் கொன்றனர். (சிவமகாபுராணம்.)

ஆதுறைமாசாத்தனார்—குளமுற்றத் துத் திஞ்சிய கிள்ளிவளவன் இறந்ததைச் சகி யாமல் வருத்தமடைந்த புலவர்.

ஆட்டணத்தி—ஒரு சேரநாட்டரசன்.

ஆணிமாண்டவ்யர்—மாண்டவ்யரைக் காண்க.

ஆண்டாள்—திருமலையாண்டானுக்கு ஒரு பெயர்.

ஆண்டாள்—இந்தம்மாள் கலியுகத்தில் (கூஅ) வது ஆண, நளஹ ஆடிமீ சுக்ல சதுர்த்தசி செவ்வாய்கிழமை கூடிய பூர நக்ஷத்திரத்தில் பெரியாழ்வார் கொத்தி வைத்தபூமியில், துளசியடியில் திருவவதா ரஞ் செய்தனள். இவளைப் பெரியாழ்வார் எடுத்து வளர்த்துக் கோதையென நாம காரணஞ்செய்தனர். இவள் பெரியாழ்வார் பெருமாளுக்குத் தொடுக்கும் மாலைகளைத் தானே சூடிக் கண்ணாடியிற் றன் னழ கைக்கண்டு இந்த அழகு பெருமாளுக்குப் பொருந்துமோவென வெண்ணிக் கொடுத் தனுப்புவள். இவ்வகையே நாடோறுஞ் செய்துவந்தனள். ஒருகாள் கோதை பெருமாளுக்குத் தொடுத்த மாலைகளைத் தான் சூடிக்கொண்டதைப் பெரியாழ்வார் கண்டு இது தகாதகாரிய மென்றனர். பெரியாழ்வார் பெருமாள் சந்நதிக்கு மாலைதொடுத்து எடுத்துச் செல்லப் பெரு மாள் கோதை சூடிய மாலையே நமக்கு உகப்பாமென, ஆழ்வார் அன்றுமுதலிம் மங்கையைப் பூமிபிராட்டி முதலிய மூவ ரில் ஒருத்தியா யிருக்கவேண்டுமென் றெண்ணிச் சூடிக்கொடுத் தாளென த் நாம் பெயரிட்டு அழைத்துவந்தனர். இவ் வகை கோதை வளர்ந்துவருகையில் மண ப்பருவம் நெருங்குதல் கண்டு அம்மே, நீ யாருக்கு வாழ்க்கைப்படவுள்ளாய் என, ஆண்டாள் "மனிதனெனில் வாழ்வென் மணிவண்ணனல்லதுஎன்றனள்." அவன் எவ்வூரான் எனக், கோதை, பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கும் திவ்ய தேசங்களே யெல்லாம் சொல்லும்படி கேட்டுத் திருவ ரங்கன் பெயர்கேட்டு நாணினள். ஆழ்வார் இம்மணங் கூடும்வகை யெவ்விதமென் றிருக்கையில் இவரது சுவப்பனத் தில் பெருமாள் நீர், திருமணக்கோலமாய்க் கோதையைக் கோயில் என்னும் திருவர ங்கத்திற்கு அழைத்துவருகவென்று கட் டளை கொடுத்துக் கோயிற் பரிசனங்க ளுக்கும் அவள் வரவு தெரிவித்தனர். பரி சனங்கள் கோதையை யெதிர் சென்று அழைத்துவந்து பெருமாளிடத்தில் விட க்கோதை பெருமாளிடம் மறைந்தனள், இவளருளிச் செய்த நூல்கள் நாய்ச்சியார் திருமொழி திருப்பாவை முதலிய.

ஆண்டிப்புலவர்—இவர் செஞ்சியை யடுத்த ஊற்றங்காற் கிராமத்திற் பிறந்தவர். இவ ருக்குப் பிதா பவதேவன். இவர்க்குப் பா வாடை வாத்தியார் எனவும் பெயர் கூறு வர். நன்னூலுக்கு ஒரு உரை செய்தனர். அதற்கு உரையறி நன்னூலென்றுபெயர். இவர் ஒரு நிகண்டு இயற்றினர். அதற்கு ஆசிரிய நிகண்டென்று பெயர்.

ஆதபன்—விபாவசு என்னும் வசு வி ற்கு உஷையிடம் பிறந்த குமரன்.

ஆதனழிசி—பூதபாண்டியனுக்கு நண்பன்.

ஆத்ரேயன்—கள்ளில் ஆத்திரையனால் பாடப்பெற்ற வள்ளல். வேங்கடமென் னும் ஊரிலிருந்தவன்.

ஆதாரசக்தி — இவள் உலகத்திற் காதார மான சக்தி கூர்மபீடம், வெள்ளைகிமம், சிரசில் அங்குராகாரம், வரதம், அங்குசம், பாசம், அபயம் உடையவளாய்ப் பூமி யைத் தாங்கி நிற்பவள்.

ஆதாரம்—(கூ) மூலாதாரம், சுவாதிட்டா னம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆஞ்ஞை, இவற்றிற்கு முறையே, குதம், குய்யம், நாபி, இதயம், அடிநா, நெற்றி, இடங்களாம்.

ஆதி—1. கலியுகத்தில் வேதகிரியிற் கழுகு ருக்கொண்டு பூசிக்கு முனிவர்.

2. தவமுனியென்னும் வேதியன் அரு ண்மங்கை யென்பவளைப் புணரப் பிறந் தவள். இவள் பிறந்த பிறகு, பிறந்தவூர் மண்மாரியாலழிய, இவள் ஒருத்தி யும் பிழைத்து, உறையூர்ப் பெரும் பறையன் வீட்டிலும், நீதியையனிடத்தும்வளர்ந்து பகவனை மணந்து ஔவைமுதலியவரைப் பெற்றாள்.

ஆதிசேடன்—கத்ருவின் குமரன், நாகன், மந்தரகிரியைப் பெயர்த்துத் தேவர்க்குத வினவன். அமுதகலசம் கருடன்கொண் டுவர அது மறைந்தது கண்டு அவ்விடமி ருந்த தருப்பையை அமுதம் உண்ணும் விருப்பத்தால்நக்கி நாப்பிளவு பட்டவன். பிரமன் கட்டளையால் பாதலத்திலுள்ள நாகர்க்குத் தலைமைபூண்டு பூமியைத்தா ங்கவும், கருடனிடம் சிநேகமும் பெற்ற வன். பிருகு சாபத்தால் பலராமன், இல க்குமணன் முதலியவராகப் பூமியிற் பிறந்தவன். ஒரு காலத்தில் வாயுதேவனி டம் தன் பலம் அதிகம் என்று மாறு கொள்ளத் தேவர் யுத்தஞ் செய்தல் தகாது என்றனர். ஆதிசேடன் நாமிருவ ரும் மேருக்கருகிற் செல்வோமெனச்

சென்று தேவர் சொற்படி சேடன், நான் மேருவின் சிகரத்தைக் கவித்துக்கொள் ளுகிறேன் நீ யச்சிகரத்தைப் பெயர்த்து விடுகெனச்சபதங்கொண்டனர். வாயு, தன் முழுவலியாலு முயன்றுங் கூடாததுகண் டு தேவர், சேடனைச் சிறிது தலைதூக்க வஞ்சிக்க, வாயு அச்சமயத்தில்மலையின்சிக ரத்தைக்கவர்ந்து கடலிலிட்டனன். அது இலங்கைத்தீ வென்பர். பாற்கடலில் விஷ்ணுமூர்த்திக்குப் படுக்கையாகவும், பரமபதத்தில் ஆசனமாகவும், நடந்தாற் குடையாகவும் உதவுவான். இவன், விஷ்ணுமூர்த்தியைத் தாங்கிக்கொண் டிருக்கையில் விஷ்ணுமூர்த்தியின் தேக வியர்வையைக் கண்டு காரணங்கேட்க விஷ்ணுமூர்த்தி சிவமூர்த்தி நடித்த நட னத்தில் மத்தளங் கொட்டியதால் விய ர்வு தோன்றிற்று என அறிந்து அங்நட னங்காணச் சிதம்பரத் தலத்தில் பதஞ்சலி யாய்த் தவஞ்செய்தவன். (கோயிற்புரா ணம், வடாரண்ய புராணம்). சிவமூர்த்தி யின் மூடியிலிருந்து நாம் சகலரா லும் பூசிக்கப்படுகிறோம் என்று இறுமாந்த காலத்துச் சிவமூர்த்தியா லிழுத்து எறி யப்பட்டுச் சிரம் (க000) பிளவுகளாயின. அவைகளைத் தவத்தாற் றலைகளாகப்பெற் றுச் சிவமூர்த்தியை யடைந்தவன். அதிக புத்தியுடையன். சகல கலைகளு மறிந்த வன். பதஞ்சலியாகப் பிறந்து சிவபூசை செய்தவன். இவன் சுவதியென்னுந்தேவி யைப் புணர்ந்து நாககன்னிகை யைப் பெற்று அரித்துவசனுக்கு மணஞ்செய் வித்தான். (அவிநாசித்தலபுராணம்).

ஆதிசைவர் — சதாசிவமூர்த்தியின் திருமு கத் துதித்த கௌசிகர், காசிபர், பாரத்வா ஜர், கௌதமர், அகஸ்தியர் முதலிய ருஷி கோத்திரோத்பவராகிய வேதியர். இவர் கள் முதலில் சதாசிவமூர்த்தியால் தீக்ஷிக் கப்பட்டவர்க ளாதலின் இவர்கள் ஆதி சைவர்கள் எனப்பட்டனர். இந்த ருஷி களின் வழிவந்தவரும் ஆதிசைவர். இவர் களே கர்ஷணாதி பிரதிஷ்டாந்தம் செய் யத்தக்கவர் ஆவார். மற்ற வேதியருக்கு அந்த அதிகாரம் இல்லை. இச்சைவர் அநாதிசைவர், ஆதிசைவர், மஹாசைவர், அநுசைவர், அவாந்தரசைவர், பிரவர சைவர், அந்யசைவர் எனவும் கூறப்படு வர். இவர்களுள் அநாதிசைவர் சதாசிவ மூர்த்தி. ஆதிசைவர் அவர் முகத் தி ற் றோன்றிய ருஷிவம்சத்தவர் மஹாசைவர் ஆதிசைவரிடம் சிவதீக்ஷை பெற்ற வேதி யர், அநுசைவர் சிவதீக்ஷை பெற்ற க்ஷத் ரிய வைசியர், அவாந்தரசைவர் சிவதீக்ஷை பெற்ற சற்சூத்திரர். இவரொழிந்த மற்ற சைவர் அந்யசைவர் எனப்படுவர்.

ஆதிதேயர்—1. கச்யப பிரஜாபதிக்கு அதிதி தேவியிடம் பிறந்த குமாரர் இவர்களே. துவாதசாதித்தர் எனப்படுவர். அவர்க ளாவார்—தாதை, மித்திரன், அரியமான், சுக்ரன், வருணன், அஞ்சுமான், பகன், விவச்வந்தன், பூஷன், சவிதன், துவஷ்டா, விஷ்ணு. ஒரு கற்பத்தில் பிரசைக ளைச் சிருட்டிசெய்யப் பிரமனால் சிருட்டி க்கப்பட்டவர். இவர்கள் சயர் எனப்படுவர். பிரமன் கட்டளையை மறுத்தமையால் மன்வந்தரந்தோறும் பிறக்கும்படி சாப மேற்றவர்.

2. அதிதிபுத்ரர். தேவர்கள்.

ஆதித்தகேது—துரியோதனன் தம்பி. திரு தராட்டிரன் குமரன்.

ஆதித்தகேயன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

ஆதித்தசோழன்—விஜயாலயன் குமரன். இவனுக்குகோவிராஜகேசரிவர்மன், இரா ஜேந்திரசோழன் எனவும் பெயர். இவன் கொங்குநாட்டின்மேல் படைகொண்டு சென்று அவ்விடத் தரசனுயிருந்த பிரதி விபதியின்குமரனுகியசிவமாரனைவென்று கொங்குநாட்டை வசப்படுத்தி இராஜாதி ராஜன்எனப் பெயர்பெற்று உறையூரைத் தனது இராஜதானி யாக்கினன். இவன் கோவிஜய நிருபதுங்கன் மகளை மணந்து பல்லவதேசத்தையு முட்படுத்தினன் என்பர். இவன் தில்லையில் பல திருப் பணிகள் செய்தவன். இவன் பாலாற்றங் கரையில் களத்தையில் ஆதித்தீச்சுரம் என ஒரு சிவாலயங் கட்டுவித்தான். சுபன் எனும் செங்குந்தனைத் தூண்டியா க்கொண்டு இராஜாதிராஜசோழன் பகைவனுன ஈழநாட்டரசனை வென்ற வன். இவனுடைய சமஸ்தானத்தில் ஒட் டக்கூத்தர் இருந்தார் என்பர். இவன் மகன் குலோத்துங்க சோழனுக்கு இவர் கல்வி பயிற்றுவித்தார்.

ஆதித்தர்பன்னிருவர்—வைகத்தன், விவக்க தன், வாசன், மார்த்தாண்டன், பார்க்க ரன், இரவி, உலோகப்பிரகாசன், உலோ கசாக்ஷி, திரிவிக்கிரமன், ஆதித்தன், திவாகரன், அங்கிசமாலி. இவர்கள் மாசம் ஒருவராய்க் கடவுளாஞ்ஞைப்படி யிரு ளோப்போக்குவர்.

ஆதித்தன்—1. சேரநாட்டரசருள் ஒருவன்.

2. சூரியன்.

ஆதித்தயமூர்த்தி—ஏகமுகம், இரண்டு கை களில் கமலங்கள், மாதளம்பூ நிறம், செவ

ப்புவஸ்திரரத்னபரணங்கள் உடையவரா யிருப்பர்.

ஆதித்தியன்—1. நான்குமுகமுடைய சூரி யன் சிவசூரியனுக்குப் பின்புறத்தி லிரு ப்பவன்.

2. சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

ஆதிநாதர்—சைனதீர்த்தங்கரரில் ஒருவர்.

ஆதிபாசன்—மத்திரதேசாதிபதியின் கும ரன்.

ஆதிமந்தியார்—இவர் ஓர் பெண் பாலர். இவர் திருமாவளவன் எனச் சிறந்த கரி காற்சோழன் மகளார் சேரநாட்டரசனு கிய ஆட்டனத்தி என்பவனை மணந்தவர். இவர் தம்நாயகனுடன் காவிரிக்குப் புதுப் புனல் விழவிற்குச் சென்று விளையாடு கையில் கணவனைக் காவிரி வவ்வியதனால் எங்குந்தேடிக் காணாது கலுழ்ந்த கண்ண ராய்க் காவிரியோடும் வழியெல்லாம் புக் குக் கடல்வாய்ச் சென்று கணவனைக் கூவி யாற்றக் கடலே யவனைக் கொணர் ந்து கொடுக்கப் பெற்றவர்.

ஆதியக்ஞன்—திருதராட்டிரன் புத்ரன்.

ஆதியாவிரதன்—இருஷபனுக்குச் சயந்தி யிடமுதித்த குமரன்.

ஆதிவண்சடகோபரீயர் — சடகோபாசாரி யரைக் காண்க.

ஆதிவாயிலார்—பரதசேநாபதிய நூலாசிரி யர்.

ஆதிவராகதேது—விராடனுக்குச் சுரதையி யிடம் பிறந்த குமரன்.

ஆதிவராகமூர்த்தி—உலகம் சலத்தில் மூழ் கிற்றென்று எங்கிய பிரமதேவன் நாசி யில் உதித்து இரண்யாக்ஷனைக் கொலை செய்து ரக்ஷித்த விஷ்ணுமூர்த்தியின் அவதாரம்.

ஆதிரதன்—சத்தியகர்மாவின் குமரன். இவ னுக்குப் புத்திரர் இல்லை. இவன் கங்கை க்குச் செல்ல அவ்விடம் கர்ணனைக் கிட த்திக் குந்தி ஆற்றில்விட்ட பெட்டியை யெடுத்துக் கர்ணனை வளர்த்தவன்.

ஆதிராஜன்—உபமன்னியரைக் காண்க.

ஆதிரை—1. ஒரு நக்ஷத்திரம். பிரமன் சர ஸ்வதிதேவியைச் சிருட்டித்துத் தான் புணரச் செல்லுகையில் சரஸ்வதி மானு ருக்கொண்டோடினள். பிரமனும் அவ்வு ருக்கொண்டு தொடர்ந்தனன். தேவர் வேண்டுகோளாற் சிவமூர்த்தி வேடருக் கொண்டு ஆண்மானை யெய்ய, அதினின் றும் ஒரு சோதி தோன்றி ஆதிரை நாளாயிற்று.

2. சாதுவன் மனைவி, கணவனிறந்த தாற் தீப்புகத் தீச்சுடாமையால், கணவன் வரவை யசரீரி சொல்லக்கேட்டுக் கண வன் வரக்கண்டுகூடி வாழ்ந்தவள். மணி மேகலைக்கு முதற்பிச்சை யிட்டவள்.

ஆதூர்த்தன்—அதூர்த்தனைக் காண்க.

ஆதொண்டைச்சக்கரவர்த்தி—கரிகாலச் சோழன் வேட்டைக்குச் சென்று நாக கன்னிகையைக் கண்டு மோகிக்க, அக்க ன்னிகை யரசனை நோக்கி என்னிடம் பிறக்கும் குமரனுக்கு உன் அரசு கொடுப் பதாயின் மணப்பேன் என, அவ்வகையே அரசன் உடன்பட்டு உன்னிடம் பிறக் கும் குமரன் வயதுவந்து நான் என் குமரனென்றவனை யறியும்படி, இப் போது நாமிருக்கு மிந்த ஆதொண்டை யின் மலர்மாலை சூட்டியனுப்பின் அவ் வகை செய்கிறேன் என்றனன். நாககன் னிகை, யரசனைக்கூடித் தன்னுலகஞ் சென்று, குமரனைப்பெற்று வளர்த்து அவனுக்குப் பருவம் வந்தபின் ஆதொண் டைமாலை சூட்டிக் கடலில் விட்டனள். கடல் அவனைக் கரையிற் சேர்த்தது; ஆத லால் திரையன் எனப்பட்டு அரசன் அவை சென்று தன்வரவினைச் சோழனுக் கறிவிக்க அரசன் மறுத்தனன். பின்பு ஆகாசவாணியாலும் ஆதொண்டைமாலை யாலும் தன் குமரனென முன்பு அறிந்து இளவரசான புத்திரனுக்குக் காவிரிக்க ரையைச் சார்ந்த நாட்டினைக் கொடுத்து நாககன்னிகையின் குமரனுக்குக் காஞ்சி மண்டலத்தை யளித்து ஆதொண்டைச் சக்கரவர்த்தியெனப் பெயருமிட்டனன். அதுமுதலிவனுண்ட நாடு தொண்டை நாடெனப்பட்டது. இவன் புழற்கோட் டத்திருந்த குறும்பரசரை வெல்லச் செல் லுகையில் அரசன் எறியிருந்த யானையின் கால் முல்லைக்கொடியாற் கட்டுண்டது, அரசன் கையிலிருந்த வாளால் அதனை வெட்டினன். அவ்வெட்டு அவ்விட மெழு ந்தருளியிருந்த சிவலிங்க மூர்த்தியின் மீதுபட்டு உதிர வெள்ளம் உண்டாயி ற்று. அரசன்பயந்துவேண்டச்சிவமூர்த்தி காக்ஷிகொடுத்து, நந்திபிரானை யழைத் துப் படைத்துணையேவிக் குறும்பரசரை வெல்வித்தனர். இச்சிவமூர்த்தி தரிச நந்தந்த தலம் திருமுல்லைவாயி லெனப் பட்டது.

ஆத்திசூடி—ஔவை அருளிய நீதிநூல்.

ஆத்திசூடிபுராணம்—ஆத்திசூடியினீதியை முதலாகவும், சூத்திரப்பொருள் மாறாம லும் விருத்தத்தால் பாடியநூல். இதிற் பெரும்பான்மை பெரியபுராணக் கதை கள் அடங்கியுள்ளன.

ஆத்தியந்திகப்பிரளயம்— எல்லாப்பொருள்களும் அதனதன் காரணத்துள் ஒடுங்க ஆன்மா ஞானத்தால் முத்தியை யடையும் பிரளயம்.

ஆத்திரேயர்—1. அத்திரியைக் காண்க.

2. திருவல்லிக்கேணியிற் பெருமாளைப் பிரதிட்டைசெய்து பூசித்த இருடி.

ஆந்த்ரையன் போராசிரியன்—ஒரு தமிழாசிரியர். இவர் செய்த நூல்கள் காணப்படவில்லை. ஒரு பொதுப்பாயிரங் காணப்படுகிறது.

ஆநகதுந்துபி—1. வசுதேவருக்கு ஒரு பெயர்.

2. இவன், சாளுவனுடன் கர்ணன் போர்செய்யக், கர்ணன் அவனுல் அந்தப் போரைவிட்டு நீங்கும்படி மாயையால் உருவாக்கப்பட்டுச் சாளுவனுல் வெட்டப்பட்ட மாயாவசுதேவருக்கொண்டவன்.

ஆநகன்—1. வசுதேவருக்குத் தம்பி. பாரிகர்நகை. குமரன் இருததாமன்.

2. சூரனுக்கு மாரிஷையிடம் பிறந்த குமரன்.

ஆநந்தகிரி—ஒரு சம்ஸ்கிருத கவி. சங்கராசாரியரின் மாணுக்கர். இவர்க்குத் துரோடகாசாரியர் எனவும் பெயர்.

ஆநந்தசித்தர்—ஒரு சித்தர்.

ஆநந்ததீர்த்தர் எனும் மத்வாசாரியர், சாலிவாகனசகம் (கoசக) இல் பிலவங்க வருஷம் பிறந்தவர். இவர் தேவர்கள், கலியில் தெய்வபக்தி குறைதல்நோக்கி விஷ்ணுவைப் பிரார்த்திக்க விஷ்ணுமூர்த்தி வாயுவின் அவதாரமாய்இவரைப் பூமியில் உடுபி எனும் ரஜிதபீடபுரத்தையடுத்த சிவஞ்ய மென்னுங்கிராமத்திருந்த மத்யகேஹப்பட்டாசாரியாரின் மனைவியிடம் பிறப்பித்தனர். இவர் பிறந்து வாசுதேவாசாரியர் என்று முதற்பெயர் பெற்றுப் பூர்வாலயன் தந்த பசுவின் பாலுண்டு வளர்ந்து தந்தை தாயரால் காட்டின்வழிச் செல்லுகையில் பிசாசங்களால் பீதியடைந்த வழிப்போக்கரைக் காத்து, தாய் காரியவசமாய் வெளியிற் சென்றிருக்கையில் அழுது தமக்கையால் கொள்ளினை யுண்பிக்கவுண்டு, துன்பமிலாதிருந்து ஓராண்டில் பசுவின் வாலைப்பிடித்து மறைந்து போய்ச் சாயங்காலம் வீடுவந்து சேர்ந்து, தம் தந்தை எருதுவாங்கின கடனுக்குத் தொந்தரை செய்தவனுக்குப் புளியங் கொட்டைகளைப் பொன்னுக்கிக் கடனளித்து, நெடுந்தூரத்தில் நடந்த கல்யாணத்திற்குத் தாய் தந்தையருடன் சென்று குழந்தைப்பருவத்தில் தனித்துக் காட்டின்வழி மீண்டு உடுப்பி பட்டணமடைந்து, அதிவிரைவில் கல்வி வல்லவராய்க் கிருதவல்லி கிராமத்திற் சென்று சிவபட்டென்பவன் பிரசங்கித்ததற்குத் தவறுகூறிச் சரிப்படுத்தி, தம் தந்தை பிரசங்கித்த புராணத்தில் கூறுதவிட்ட லிகுசபதத்திற்குப் பொருள்கூறி, உபயஞானிகளைப், பெற்றுப் பாம்புகடிக்க அதைக் கட்டைவிரலால் நசுக்கித் துன்பமிலாதிருந்து, ஒரு குருவிடத்தில் வேதாத்யனஞ் செய்கையில் விளையாடுவதைக்கண்ட குரு அத்யயனஞ் செய்ததைக் கூறுக என அக்குருவியப்படையுமாறு தவறுதுகூறி, ஒரு காட்டில் தம்முடன்வந்த நண்பனெருவனுக்கு இலைமை முதலிருந்த தலைநோயைக் காதில் ஊதிப் போக்கித், தாம் துறவடைய எண்ணிக் குருவைத்தேடிச் செல்லுகையில் ஒரு கிராமத்தில் அச்சுதபிரேக்ஷர் எனும் துறவியைக்கண்டு, தமக்குத் துறவீய வேண்டுகையில் தந்தைதாயார் மறுக்கக்கண்டு இதை மறுப்பிரேல் நான் உங்கள் கண்ணெதிர்ப்படாது எங்கேனும் போய்விடுவே னென்றதைக் கேட்ட தாய்தந்தையர் முன்னிருப்பினும் கண்டு களிக்கலாமென்று உத்தரவளிக்கச் சன்னியாசாச்சிரமம் பெற்று, பூர்ணபிரஞ்ஞர் எனும் தீக்ஷாநாமம் பெற்று, கங்கையாடவெண்ணிப் பெருமாளருளால் அக்கங்கையை யுடுப்பியிலுள்ள தடாகத்தில் வரப்பெற்று மூழ்கி, வாசுதேவன் முதலிய பிரதிவாதிகளைச் செயித்துத், தம் ஆசாரியர் உபதேசித்த அத்வைத கிரந்தமாகிய இஷ்டசித்தியின் முதற் சுத்திரத்திற்கு மூப்பத்திரண்டு குற்றங்கூறி, அங்கிருந்தாருக்கு மாயாவாதம் பொய்ம்மதமென்று பிரசங்கித்துத், தவறுக அச்சுதப்ரேக்ஷரிடம் கீடர் வாசித்த பாகவத சுலோகத்தைத் திருத்தி வியாசர் கருத்துக்கூறிக், களிப்பித்தனர். இவ்வாறு சிலநாட்கள் கழிந்தபின் அச்சுதபிரேக்ஷதீர்த்தர் பிரமமீமாம்சாசாத்திர விருத்தியின் பொருட்டுப் பூர்ண பிரஞ்ஞாசாரியரை நியமிக்கக் கருதிச் சங்காபிவேகஞ் செய்து ஆநந்ததீர்த்த நாமங் கொடுத்தனர். அதுமுதலிவருக்கு ஆநந்ததீர்த்தர் என்று பெயருண்டாயிற்று. மாயாவாதி யெருவனுடன் வாதிட்டுச் செயித்து அநுமானதீர்த்தர் என்று பெயரடைந்து, வாதிகிரிகன், புத்திசாகரன் எனும் பௌத்தரிருவரை வென்று, கேரளதேசத்தில் சங்கர

பாஷ்யத்தின்மீது குற்றங்கூறிச் சங்கரரைப் பரிகசித்து, புண்யகூத்ரங்களைத் தரிசித்துப், பள்ளிக்கொண்டை கிராமமடைந்து ஆங்குத் தம்மை யெதிர்த்து வாதித்தவர்களை வென்று தம்மிருக்கையடைந்து கீதாபாஷ்யஞ் செய்து பதரிகாச்சிரம யாத்திரைசெய்ய எண்ணிக் குருவினநுமதிபெற்றுச் சென்று பதரியில் அநந்தமடத்தை யடைந்து அங்கிருந்த பெருமான்முன் தாம் செய்த கீதாபாஷ்யத்தைப் பிரசங்கித்துப் பெருமாளைக் களிப்பித்து, மௌனவிரதஞ் சரித்து, வியாசரைக் கண்டு அவர் கட்டளையால் அவர் வசிக்குமிடஞ் சென்று அவரைத் தரிசித்து அவரிடம் சில ரகசியங்களை யுணர்ந்து, அங்கிருந்த நாராயணமூர்த்தியின் அநுஞ்ஞையால் பிரம்மசூத்ரபாஷ்யஞ் செய்யத் திரும்பித் தம்மிருப்பிடம் வர வெண்ணுகையில் இடையில் கோதாவரிக்கரைக்கண் தம்மை யெதிர்த்து வாதிட்ட பாட்ட, பிரபாகரவாதிகளை வென்று, சோபனபட்டு என்பவனுக்கு வேண்டியவை உபதேசித்து ராஜிதபீடபுர மடைந்து ஒரு கிருஷ்ணவிக்ரகம் பிரதிஷ்டிக்க வெண்ணிக் கடற்கரையி லிருக்கையில் கப்பலொன்று துறைதடுமாறக் கப்பலாளி இது துறை சேரவேண்ட அங்ஙனமே அது துறை புகக்கண்ட கப்பற்காரன் இக்கப்பலில் தங்களுக்கு வேண்டியதை யெடுத்துக் கொள்ளுக என இவர் அதிலிருந்த கோபிசந்தனகல்லினை யெடுத்து மடமடைந்து அதினை யலம்பக் கட்டளை யிட்டனர். அது ஒரு கிருஷ்ணவிக்ரமாக இருக்க அதினைத் தமதிருக்கையில் பிரதிட்டித்து அபிஷேகாதிகள் செய்து மீண்டும் பதரியடைந்து தாம் இயற்றிய பிரம்மசூத்ரபாஷ்யத்தை யவர்முன்கூறித் திரும்பி ராஜிதபீடபுர மடைந்தனர். இவர் பதரிகாச்சிரமஞ் செல்கையில் ஈச்வரதேவனெனும்அரசன் வழிப்போக்கரை அழைத்து சூளமெடுக்கச் சொல்வதுபோல் இவரையும்அவ்வாறு செய்யக்கூற இவர் நீர் தோண்டிக்காட்டினவ்வாறு செய்வேனெனக் கேட்டு அவ்வகையே பொழுதுபோம் வரையில் செய்து ஆசாரியரிடத்துப் பரவசப்பட்டனன். இவர் கங்கையத் தாண்டப் படகிலாமைகண்டு தம் மாணாக்கர் தம்மைப் பிடித்துவரக் கங்கையை நடந்து தாண்டி, அக்கங்கைக்கரைக்கணிருந்த துருக்க அரசனொருவனுக்கு அவன் பாஷை யறியாதிருந்தும் அவன் பாஷையில் விடையளித்து, தம்மிடம் வந்த கள்வரை யவர்க்கவரே வதையுண்டு சாகச்செய்து, மற்றொரு இடத்தில் நூறு கள்வர் எதிர்க்க தமது சீடராகிய உபேந்திர தீர்த்தரிட மிருந்த கோடரியால் அவர்களைத் தாமே வதைத்து, இமயபர்வதத்தருகில் பூஜைப்பெட்டகம் தாங்கித் தமக்கு முன்செல்லும் சத்ரியதீர்த்தரைப் புலியுருக்கொண்டு கொல்லவந்த அரக்கனைக் கையாலறைந்து கொன்று பதரியடைந்து வியாசரைக்கண்டு அவர் தமக்குக் கொடுத்த எட்டு விஷ்ணுமூர்த்திகளைப் பெற்று அவர் கட்டளையால் பாரதாத்பர்யம் செய்ய உத்தரவு பெற்று மீண்டு, கங்கையைத் தம்பிக்கச் செய்து அதில் நடந்து தாண்டி அதின் தீரத்தில் கங்கை பெண்ணுருவடைந்து தம்மை வணங்கப்பெற்றுத், தம் சீடர் பலத்தால் செருக்கடைந்தமை கண்டு அவர்களை யடக்கவெண்ணிப் பதினேவரைத் தாம் ஒருவரே பூமியில் தள்ளியெழுந்திராதிருக்கச் செய்து, இந்திரபுரியெனும் மாயசந்நியாசிகர்மம் பிரதானமென்று எதிர்க்க அவனைவென்று, கோவிஷயகிராமத்தில் பூவாது காயாதிருந்த மரங்களைக் காய்க்கச்செய்து, மாயாவாதியாகிய புண்டரீகபுரிஎன்பவனை வாதில்வென்று, பத்மதீர்த்தனை வென்று, ஜயசிங்கராசனை நட்புக்கொண்டு, திரிவிக்ரமபண்டிதனைச் சிஷ்யனைக்கிக்கொண்டு, மூப்பத்தேழுகிரந்தங்களியற்றினர். இவர்மாணாக்கர்கள், விஷ்ணுதீர்த்தர்,இருஷிகேசதீர்த்தர் ,ஜநார்த்தனதீர்த்தர், நரஹரிம்மதீர்த்தர், உபேந்திரதீர்த்தர், வாமனதீர்த்தர், ஸ்ரீராமதீர்த்தர், அதோக்ஷதீர்த்தர், திரிவிக்ரமபண்டிதர் முதலியோர். இவர், தம் மாணாக்கருக்குப் பாடஞ் சொல்கையில் தீபமவியக்கால் விரலில் ஒளியுண்டாக்கிப் படிப்பித்து, மனிதரெடுக்கக் கூடாத ஒரு பெரும்பாறையைத் தூக்கிப் பலர்க்கும் பயன்பெறச் செய்து, கடிஜா எனும் பலாஷ்டிகனும் அவன் சகோதரனும் கூடி இவர் கழுத்தை நெருக்கி யவர்கள் கனைத்துவிழ, அவர்களுக்குத் தமது கைப்பெருவிரலை யூன்றியதைத் தூக்கக்கூறி அவர்களதை யிடம்விட்டுப் பெயரா திலக்கக்கண் டவமதித்து, சிலகாலமிருந்து தமது பூசை முதலியவைகளைப் பத்மநாபதீர்த்தரிடம் ஒப்புவித்துத் தாம் பதரியடைந்தனர்.

ஆநந்தமதம்—இம்மதத்தாபகர் இராமாநந்தர். இவர் கிறிஸ்து பிறந்த (கசு) வது

சகாத்தத்தில் பிரபலமான விஷ்ணு பக்தரா யிருந்தனர். இவர் மதம் சற்றேறக் குறைய இராமாநுஜ மதத்தை யொத்தது. இம்மதத்தவர் கோபி சந்தனத்தால் தென்கலை திருமண்போலிட்டு இராம மூர்த்தியை உபாசிப்பர். இம்மதத்தவர் ஆக்ரா முதலிய தேசங்களில் அதிகம்.

ஆநந்தன்—சூரியசன்மாவைக் காண்க.

ஆநர்த்தன்—(சந்.) சர்யாதியின் குமரன். இவன் குமரன் ரைவதன். குசஸ்தலி என்னும் பட்டணத்தை யாண்டவன்.

ஆநர்த்தம்—துவாரகைக் கருகிலுள்ள ஒரு தேசம். ஆநர்த்தனால் நிருமிக்கப்பட்டது.

ஆநீகன்—ஆநகன் குமரன். யதுவம்சத்தவன்.

ஆந்தரன்—பலியின் மனைவியிடம் தீர்க்கதபசா லுதித்த குமரன்.

ஆந்திரம்—கண்ணுவர் முதலியவரால் நிருமிக்கப்பட்ட தெலுங்குபாஷை. இப்பாஷைவழங்குந்தேசத்திற்கும் ஆந்திரம் என்று பெயர். இது மேற்குத்தொடர்ச்சிமலையை மேற்கிலும், கோதாவரி கிருஷ்ணை நதிகளை வடக்கிலும் தெற்கிலுமாகக்கொண்ட தேசம். இது தெலிங்காணு எனப்படும்.

ஆந்த்ரர்—பரதகண்டம் ஆண்ட அரசருள் ஒருவகையர்.

ஆந்தை—எயிலியூர்க்குத் தலைவன். ஒல்லையூர் தந்த பூதபாண்டியனுக்கு நண்பன்.

ஆபச்சைவனீ—வசுக்களில் ஒருவன். அகனுக்கு ஒரு பெயர்.

ஆபத்தம்பர்—யசுர்வேத விதிகளைப்பற்றிச் சூத்திரஞ் செய்த மகருஷி. இவர் செய்த சூத்திரம் ஆபத்தம்பம் எனப்படும்.

ஆபதோத்தாரணஸ்தித்தி—தேவர் முதலியோர்க்குத் துன்பம் வந்தகாலத்து அதைப்போக்க எடுத்த சிவன் திருவுரு.

ஆபன்—வசுக்கள் எண்மரில் ஒருவன். குமாரர்கள் சதபதன், சிரமன், சிராந்தி, தனி.

ஆபிஞ்ஜித்திரன்—சூரியவமிசத்தரசன். யோகியாயினன்.

ஆபீரம்—ஒருதேசம். சிந்துநதிக்கு வடக்கிலுள்ளது.

ஆபீரர்—பரதகண்டமாண்ட பூர்வ அரசசாதிகளி லொருவகையர்.

ஆபீரம்—ஆரியாவர்த்தத்திலிருக்கும் ஒரு தேசம்.

ஆபுத்திரன்—சாலியின்புதல்வன். தென்மதுரையில் கலாநியமத்துப் பிறந்தநாள் முதல் ஏழுநாள் பசும்பாலூட்ட வண்டு வளர்ந்தவன். சிந்தாதேவி தந்த அமுதசுரபி யென்னும் பாத்திரம் பெற்றுப் பலவுயிர்களைக் காத்து மணிப்பல்லவத்து இறந்து பின்பு சாவகநாட்டுள்ள நாகபுரத்தில் புசுவயிற்றிற் பொன்முட்டையிற் றங்கிப் புண்ணியராசனுய்ப் பிறந்தவன். (மணிமேகலை).

ஆபதன்—கத்ரு குமரன், நாகன்.

ஆபதியர்—அப்புபுத்திரர். இவர்கள் மூன்று சகோதரர்கள். இவர்கள் ஒரு வனுந்தரத்தில் யாத்திரை செய்கையில் தாக மேலிட்டது. அவர்களில் ஒருவன், மற்ற இருவர்பொருட்டு அங்கு இருந்த கிணற்றில் நீர்மொள்ள இறங்கிச் சலம் வந்தினன், தண்ணீர்பெற்ற சகோதரர்கள், அவனிடம் இருந்து ஜலத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு ஒரு பாரமான வண்டிச்சக்கிரத்தால் அக்கிணற்றில் அவன் அடங்க மூடிச் சென்றனர். இவன் அக்கிணற்றில் இருந்து சில வேதகீதங்களை ஓதினன். (இருக்குவேதம்).

ஆப்பியாள — ஆரும் மன்வந்தரத்துத் தேவர்கள்.

ஆமூர்—மகா பலிதல மென்பர்.

ஆமூர்முதலி—களப்பாளனைக் காண்க.

ஆமோதன்—பிரியவிரதன் பேரன். கிருத பிருஷ்ணன் குமரன்.

ஆம்பிகேயன்—அம்பிகையிடத்து வியாஸராற் பிறந்தவன் திருதராட்டிரன்.

ஆயண்டிரன்—ஆயைக் காண்க.

ஆயதி — மேருவின் குமரி. தாதாவின் தேவி. குமரன் மிருகண்டு.

ஆயனூர் — திருக்குருகூரில் எழுந்தருளிய பெருமாள்.

ஆயாதி—நகுஷன் குமரன்.

ஆயியாழ்வான்பிள்ளை — தீர்த்தபிள்ளைக்கு ஒரு பெயர்.

ஆயிரக்கவசன்—ஒரு இராக்கதன். இவன் தேவர்களைவருத்த நரநாராயணரிவனிடம் யுத்தஞ்செய்து இவன் பூண்ட தெளாயிரத்துத்தொண்ணூற்றொன்பது கவசங்களை யறுத்தனர். ஒரு கவசமிருக்கையில் சூரியனிட மடைக்கலமாகப்புகுந் தூயிர் பிழைத்தவன். இவனே மறுபிறப்பிற் கர்ணன் கவசத்துடன் பிறந்தவன்.

ஆயிரத்தெட்டுச் சிவத்தலங்கள — மகாஸ்காந்தம், அண்டகோசப்படலத்திலும் சிவரகஸ்யத்திலும் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

ஆயிராபாதன்—1. ஒரு முனிவன். இவன் ஒரு முனிவராற்பாம்பாகச் சபிக்கப்பட்டு உரூரவமுனிவராற் சாபநீக்க மடைந்தவன்.

2. சண்முகசேநாவீரன்.

ஆயிரம்பரிக்கோர் சேவகசோழன்—இவன் சுந்தரசோழ பாதசேகர பாண்டிய னுடன் யுத்தஞ்செய்து மடிவி லிறந்தவன்.

ஆயிரவாகு—1. சண்முகசேநாவீரருள் ஒருவன்.

2. பாரதப்போரில் பதினெண்காம்நாள் அருச்சுனனு லிறந்தவன்.

ஆயு—1. (சந்.) புரூரவனுக்கு உருவசியினி டம் பிறந்த குமாரன். இவன் குமார் நகுஷன், க்ஷத்திரவிரதன், ரசி, ரம்பன், அநேநஸ். இவனுக்கு ஆயுசு எனவும் பெயர்.

2. காசிபர் மனைவி. குமரர் விசயன், விசரன், வீரன், விருத்திரன் முதலியோர்.

ஆயுசு—1. ஆயுவுக்கு ஒரு பெயர்.

2. சந்திரவம்சத் தரசரில் ஒருவன். காண்டவப்பிரத்த மாண்டவன்.

3. பிராணனெனும் வசுவின் குமரன்.

ஆயுதப்பொது—வளைவிற்பொறி (இது வளைந்து தானே எய்வது), கருவிரலூகம் (இது குரங்குபோலிருந்து சேர்ந்தாரைக் கொல்வது), கல்லுமிழ்க்கவண் கல்லிடு கூடை (இடங்கணி யென்னும் பொறிக்குக் கல்லிட்டுவைக்கும் கூடை), தூண்டில் (இது தூண்டில் வடிவாகச் செய்து அகழியிலிட்டு மதிலேறுவார் அதிற் சிக்கியபின் இழுத்துக் கொள்வது), தொடக்கு (கழுத்திற் பூட்டியிழுக்கும் சங்கிலி), ஆண்டலையடுப்பு (சேவல்வடிவாகச் செய்யப்பட்டுப் பறக்கவிட உச்சியைக் கடித்து மூளையை யெடுப்பது), கவை (இது நிடங்கிலேறின் மறியத்தள் ளும் ஆயுதம்), கழு, புதை, (அம்புக்கட்டு), ஐயவித்துலாம் (இது கதவை யணுகாதபடி அம்புகள் வைத்தெய்யும் யந்திரம்), கைபெயர்ஊசி, (மதிற்றலையைப்பற்றுவாரைக் கையைப்பொதிர்க்கும் ஊசி), எரிசெல் (இதுசிச்சிலி வடிவாய்க் கண்ணைக் கொத்தும் ஆயுதம்), பன்றி (இது மதிற்றலையில் எறிஞருடலைக் கோட்டாற்கிழிக்க இரும்பாற்செய்தது), பனை (மூங்கில்வடிவாகச் செய்து அடித்தற்கமைத்தபொறி), எழு, சீப்பு, கணையம், கோல், குந்தம், வேல், சதக்னி, தள்ளிவெட்டி, களிற்றுப்பொறி, விழுங்கும்பாம்பு, கழுகுப்பொறி, புலிப்பொறி, குடப்பாம்பு, சகடப்பொறி, தகர்ப்பொறி, அரிதூற்பொறி, ஞாயில் (குருவித்தலை), பிண்டிபாலம், சூலம், எழு, மழு, வாள், கவசம், தோமரம், கதை, தண்டம், நாராசம், இருப்புமுள், கழுமுள், கூன்வாள், சிறுவாள், கொடுவாள், அரிவாள், சுழல்படை, ஈர்வாள், உடைவாள், கைவாள், கணையம், கோடாலி, தோட்டி, வேல், வச்சிரம், குறுந்தடி, ஈட்டி, கவண், சிறுசவளம், பெருஞ்சவளம், சக்கரம், கன்னம், உளி, பாசம், தாமணி, சாலம், ஊசி, முசுண்டி, முசலம், இடங்கணி, அள், பலகை முதலியன.

ஆயுதம்—அத்திரம், சத்திரம் என இருவகை. அவை கைவிடுபடை, கைவிடாப்படை என்பன.

ஆயுதமகாராஜன்—சோபனை யென்னும் பெண்ணின் தந்தை. இவன் மண்டேகாதன் தவலோகளுக் கரசன்.

ஆயுர்வேதோத்பத்தி—பிரமன் நான்கு வேதங்களையும் படைத்து அதின் சாரமாகிய ஆயுர்வேதத்தைப் படைத்தான். இவன் ஆயுர்வேதத்தை ஐந்தாம் வேதாமாக்கி அதைச் சூரியனுக் குபதேசித்தான். அச்சூரியன் அதை யுணர்ந்து மற்றொரு சம்மிதையைச்செய்தான். தன்வந்திரி, திவோதாசன், காசிராஜன், அச்வநி தேவர், நகுலன், சகதேவன், யமன், சியவனன், ஜனகன், புதன், சாவாலன், ஜாஜலி, பைலன், காதன், அகத்தியன். இவர்கள் வைத்தியநூலை முறையா யறிந்து வைத்தியசாத்திரம் இயற்றியோர்.

ஆயுஷ்மநு—(சூ.) இருஷபரைப்பெற்றவர்.

ஆயுஷ்மந்தன்—அசுரன். பிரகலாதன் குமரர்களி லொருவன்.

ஆயை—சிவபத்தி மிகுதியால் புருஷனை விட்டு நீங்கின ஒருத்தி.

ஆயோதநப்பிரவீணபாண்டியன்—துவிராஜ குலோத்தம பாண்டியனுக்குக் குமரன். இவன் குமரன் இராசகுஞ்சர பாண்டியன்.

ஆய் எயினன்—இவன் அகநானூற்றிற் பல விடங்களிற் கூறப்படுகின்றன். இவனைப் பாடியவர் பரணர் முதலியோர். வேள் ஆயைப் பாடியவராகக் கூறப்பட்ட புலவர்கள் இவனைப் பாடியவராகக் காணவில்லை. ஆயெயினனும் புலவர்க்குப் பேருபகாரியா யிருந்தவனென்று தெரிகின்றது. இவன், வேளாகிய ஆய் அண்டிரனின் வேறுபட்டவன். "எயினன்" என்னும் சொற்புணர்ப்புடனேயே வழங்கப்படுகின்றன். வேள் ஆயைத் தனியே 'அண்டிரன்' எனவும் கூறுதல்போல, இவனைத் தனியே 'எயினன்' எனவும் வழங்குவர். இதனை "வண்மை யெயினன் வீழ்ந்தனன்" என வரும் அகநானூற்றடியால் ஆயண்டிரனின்மூற்றும் வேறுனவனென்பது அறிக. அன்றியும் ஆயெயினன், மிஞ்ஞிலி என்

பாலோடு புரிந்த பெரும்போரில் உயிரிழந் தவனென்பது, அகநானூற்றிற் பரணர் பாடல் பலவற்றால் அறியக்கிடக்கின் றது.

ஆயீ—இவன் வேளாண்மரபினன். இவனது ஊர் பொதிகைக் கருகிலுள்ள ஆய்க்குடி யென்பது. கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவன், சுரபுன்னைமாலையையுடையவன். இவ்வள்ளல் "வேளிர்" கூட்டத்தைச் சேர் ந்தவனென்பது "மாவேள் ஆய்" "தேர் வேள் ஆய்" எனப் புறநானூற்றில் வருந் தொடர்களாற் றெரிகின்றது. அந்நூலில் "கழறொடியாஅய் மழைதவழ் பொதி யில்" எனவும் "தென்றிசையாய்குடி" எனவுங் கூறப்படுதலால், ஆய்நாடு பொதி யின் மலைப்பக்கத்துள்ள தென்பது ம், அவன் தலைநகர் "ஆய்குடி" யென்னும் பெயர்பெற்றதென்பதும் தெளிவாம். இவன் மலை வேற்றரசரால் தாக்க முடி யாத அரண்வலி யுடையதென்பர். ஆய் நாட்டில் யானைகள்மிகுந்த காடுகளுண் டென்றும், பரிசிலர்க்கு யானைக்கொடை மிகுதியாக அளித்தவன் ஆய் என்றும் சொல்லப்படுகின்றன. இவ்வள்ளலுக்கு "அண்டிரன்" என்னும் மறுபெயரு முண்டென்பது. இவனைப்பற்றிய பாடல் கள் பலவற்றிற் காணலாம். புறநானூற் றுரையாளரும் "அண்டிரன் ஆய்க்கொரு பெயர்" என்பர். புறப்பாட்டில் "ஈகை யரிய விழையணி மகளிர்" "கோடேந் தல்குற் குறுந்தொடி மகளிரொடு" என வருதலால் ஆய் மகளிர்பலரை மணம் புரிந்தவனென்பது அறியப்படும். இவன் இன்சொல் வேலதன் செயல் லாக வுடையன் என்பர். ஆய் கொங்கு நாட்டாரோடு போர்புரிந்து அவரை மேல் கடற்பக்கத்தே ஓட்டினவனென்று கஉ0-வது புறப்பாட்டுக் கூறுகின்றது. இவன், ஒருகால் நீலநாகமொன்றால் தான் பெற்ற அருமை பெருமை வாய்ந்ததோர் ஆடையை, சிவபிரானே அணியத்தக்கவர் என்று கருதி அப்பிரானுக்கு உவந்து சாத்தினனென்று இறுபாணற்றுப் படையில் வியக்கப்படுகின்றான். இதனை, "நீலநாக நல்கிய கலிங்கம் ஆலமர் செல் வற் கமர்ந்தனன் கொடுத்த சாவந்தாங்கிய சாந்துபுலர் திணிதோள் ஆர்வ நன்மொழி ஆய்" என்பதனால் அறிக. இவ்வரலாறு, ஆய் சிவபத்திமிக்க வைதிக மதத்தின னென்பதைக் குறிப்பது. இவ்வள்ளலின் நாளோலக்கம் மிகச் சிறந்து விளங்கு மென்பர் (நற்-கஉ0). இவனைப் பாடிய புலவர்:—உறையூர் ஏணிச்சேரி முட மோசியார், துறையூர் ஓடைகிழார், குட்டு வன்கீரனார் என்போர். இவருள் முட மோசியார் அந்தணரென்பது தொல்காப் பிய மரபியலுரையால் விளங்குகின்றது. இம்மோசியாரே, ஆயின் அருமை பெரு மைகளை அதிகமாக வெளியிட்டவர். வேள் பாரிக்குக் கபிலர்போலவும், அதிக மானுக்கு ஔவைபோலவும், வேள்-ஆய்க் கு மோசியார் பெரிதும் வேண்டிய புல வரென்பது "திருந்துமொழி, மோசி பாடிய ஆயும்" எனப் பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் பழைய புலவர் கூறுதலால் தெரி கின்றது. வேள்-ஆயின் வள்ளன்மையை யும் அருங்குணங்களையும் புறநானூற்றில் வரும் பாடல்கள்மிக வழகுபெற விளக்கு வன. மோசியார், ஆயின் அரண்மனையைப் பற்றிப் பேசுமிடத்து, "அவன் தண் மனைவியரது மாங்கல்ய சூத்திரமொழிய மற்றவை யனைத்தையும் பரிசிலர்க்கு வழ ங்கிவிட்டனனாயினும், கொடுக்குமின் பத்தை யநுபவித்தறியாது தம் வயிறருத் திக் கழியும் மற்றப் பெருஞ்செல்வர்கள் பெருமனைபோலப் பொலிவிழக்காது, ஆயின் அரண்மனை அழகுபொலிந்து விளங்கும்" என்று புகழ்கின்றார். இப்புலவர் ஆயைக் காணுதலுமுன்பு தாம் அவனைப் பற்றிக்கொண்ட எண்ணங்கள் அவனைக் கண்டதும் முற்றும் மாறுபட, அதற்கிரங்கி "முன்னுள்ளுவோனைப் பின்னுள்ளினேனே, ஆழ்கென்னுள்ளம் போழ்கென் னுலே, பாழூர்க்கிணற்றிற் றூர்கவென் செவியே" எனத் தம் மறியாமையை இழிப்பதன்மூலம், ஆயின் குணங்களைப் புகழ்ந்தனர். ஒருகால் இப்புலவர் காட்டு வழியே சென்றபோது ஆண்டு வாழும் யானைக்கூட்டங்கள் தம் கண்ணுக்குப் புலப்பட, அப்போது, "மழைக்கணஞ் சேக்கு மாமலைக் கிழவன் வழைப்பூ கண்ணி வாய்வா ளண்டிரன் குன்றம் பாடின கொல்லோ களிறுமிக வுடைய விக் கவின்பெறு காடே" என்றும் இனியபாடலைப்பாடினர். ஆயின் யானைக் கொடை, காட்டியானைகளைக் கண்டதும் தம் நெஞ்சில் தோன்ற அப்போது தானே சுரந்த பாடல் இது. இன்னும் மோசியார், ஆயது ஒப்புயர்வற்ற ஞானத் தையும் தூய்மையையும் குறித்து, "இம் மைச் செய்தது மறுமைக்காமென்னும் அறவிலை வாணிக ஞாயல்லன் பிறருஞ் சான்றோர் சென்ற நெறியென ஆற்றுப் பட்டன்றவன் கைவண் மையே" என்று

பாடுகின்றனர். இக்கருத்து வேள்-ஆயின் உயர்ந்த மனநிலையை விளக்குவதாகும். இனி, மோசியார் மற்றோரிடத்தில், "வட திசை யதுவே வான்றோ யிமயம், தென் றிசை யாஅய் குடியின்றுயிற், பிறழ்வது மன்னெனிம் மலர்தலை புலகே" என ஆய் உலகிற்குப் புரியும் பேருபகாரத்தை விய க்கின்றனர். இவ்வாறு வேள்-ஆய் பெரு வள்ளலாய் உலகினர் தன்னை என்றும் நினைக்கும்படி விளங்கிப், பின், "கால னென்னுங் கண்ணிலியுய்ப்ப மேலோரு லக மெய்தினன்." இவன் பிரிவினை யாற் றூது, அவனதுரிமை மனைவியர் தீப்பாய்ந்து உயிர்விட் டொழிந்தனர். ஆய் இற ந்தபோது அவனது பிரிவுக்கு இரங்கிப் பாடிய புலவர்:—மூடமோசியார், குட்டு வன் கீரனூர் என்போர். இவருள் மோசி யார், ஆய் அண்டிரன் விண்ணுலகு சென் றதற்கிரங்கி அடியில் வரும் இனிய பாட லைப் பாடினர். "திண்டேரிரவலர்க் கீத்த தண்டார், அண்டிரன் வரூஉமெ ன்ன வொண்டொடி, வச்சிரத் தடக்கை நெடி யோன் கோயிலுட், போர்ப்புறு முரசங் கறங்க, ஆர்ப்பெழுந் தன்றுல் விசும்பி னூனே" என்பதா லறிக.

ஆஞ்சாத்துசோழன் — இவன் கோடை வெப்பம் நீங்கச் சிவாலயங்கட்கு அபிஷே கஞ் செய்வித்துக் கொண்டு வருகையில் திருவானைக்காவி லெழுந்தருளிய சிவ மூர்த்திக்குச் சாத்தமுத்தின் ஆரங் கொண்டு சென்றனன். அந்த முத்தாரந் தான் ஸ்நானஞ்செய்கையில் ஆற்றில் விழுந்ததனைத் துக்கமடைந்து பூசை முத லிய முடித்துச் சிவதரிசனத்திற்கு ஆல யத்திற் செல்கையில் அரசன் போக்கிய முத்தாரம், அபிஷேகத்திற்குக் கொண்டு வந்த சலத்துடன் குடத்தில்வந்து சுவா மியின் திருமேனியி லிருந்தது. அரசன் சிவமூர்த்தியின் திருமேனியில் முத்தாரத் தினைக் கண்டு விசனம் நீங்கிக் களித் தனன். ஆதலால் அன்றுமுத லிவனுக்கு இப்பெயர் வந்தது.

ஆணமுனிவர்—ஒரு இருஷி.

ஆரண்யம்—தண்டகாரண்யம், பதரிவநம், நைமிசாரண்யம், சுவேதாரண்யம், வேதா ரண்யம் முதலிய.

ஆரண்யதீர்த்தம்—ஒரு நதி.

ஆர்த்தன்—சேதுவின் குமரன். இவன் கும ரன் காந்தாரன்.

ஆரம்—மலையாரம், தீமுராண்பச்சை, கிழான் பச்சை, பச்சைவெட்டை, அரிச்சந்தனம், வேர், சுக்கொடி முதலிய.

ஆராத்யன்—பொன்மை நிறங்கொண்ட சிங்கவுருவாய் அநந்தரிடமிருக்கும் சிவ படன்.

ஆராத்யர்—வீரசைவ வேதியர்.

ஆர்த்யம்—சிவசூர்ய பீடம்.

ஆராவமுதன் — திருக்குடந்தையி லெழுந் தருளிய விஷ்ணுமூர்த்தியின் திருநாமம்.

ஆரிதன்—1. விச்வாமித்திரர்க்குக் குமரன்.
2. உரோமகர்ஷணருக்கும், சுகருக் கும் மாணக்கன்.
3. அம்பரீஷன் குமரன்.

ஆரியசித்தாந்தம்—ஓர் சோதிடநூல்.

ஆரியசேகரன்—ஒரு பிரபு, புலவர் இவன் மீது பாடிப் பரிசுபெற்றதாகக் கூறப்பட் டவன். "பாவலர் வாசலில் வந்திபம் வாங் கப் படிபுரக்கும், காவலர் நிற்கும் படி வைத்த வாகண்டி யென்பதினும், மேவலர் மார்பினும் திண்டோளி னும் செம்பொன் மேருவினும், சேவெ ழுந்துபெரு மான்சிங்க வாரிய சேக ரனே."

ஆரியநந்தி—ஜீவகனுக்கு ஆசிரியன்.

ஆரியபட்டன்—இவன் பூமி சுற்றிவருகிற தெனச் சித்தாந்தஞ்செய்த சோதிடப் புல வன்.

ஆரியப்பப்புலவர் — திருக்குடந்தையிற் பிறந்த வேளாளர். இவர் பாகவதத்தைத் தமிழில் (சகூஎ0) விருத்தப்பாவா லியற் றினவர் என்பர்.

ஆரியமாலை—காத்தவராயன் தேவி.

ஆரியர்—வடநாட்டிலிருந்து பரதகண்டத் தில் வந்து ஸரஸ்வதி நதிதீரத்தில் வசித் தவர்கள்.

ஆரிஷபாள்—ஒருவித இராஜாக்கள்.

ஆருகதம்—சைநபேதமாகிய மதம். இது எல்லாகர்மங்களையும் விட்டு நின்றவிடமே மோக்ஷம் என்னும் அருகமதம் காண்க.

ஆருகதன்—ஆருகத சமயசித்தாந்தஞ் செய் தவன்.

ஆருணி—தௌமியர் மாணாக்கன்.

ஆருந்ராதரிசநம்—சிவமூர்த்தி சிருட்டியா தியாகிய தொழில்களைச் செய்யச் சகளீ கரித்தனாள். இந்த காளிற் சிவாலயங்டோ றும் பஞ்சகிருத்திய உற்சவ நடத்துவர்.

ஆரூரன்—சுந்தரமூர்த்திநாயனார்க்குப் பாட் டன்.

ஆர்ச்சிகன்—ஒரு இருடி.

ஆர்த்தாலஸ்—குசன் மூன்றும் புத்ரன்.

ஆர்த்திக்கியன் — கிருதவர்மனுக்கு ஒரு பெயர்.

ஆர்யகர்—(சூ.) தர்மகேதுவின் வம்ச முத லவர்.

ஆரியகன்—கத்ரு குமரன் நாகன்.

ஆர்யாம்பாள்—மகீபண்டிதன் குமரி.

ஆர்யாவர்த்தம்—கிழக்குச் சமுத்திரம் தொடங்கி மேற்குக் கடலீறுகவும், இமய மலை தொடங்கி விந்தமலை யீறுக வும் உள்ள மத்யப்பிரதேசம் இது புண்ய பூமி.

ஆலகாலன்—சிவபூதகணத்தலைவரி லொரு வன்.

ஆலங்குடி—சோணாட்டுள்ள ஊர்.

ஆலயதரிசனவிதி — தேவாலயத் திற்குச் செல்லுதற்குமுன் ஸ்நானஞ்செய்து தோய்த்து உலர்ந்த வேட்டி உடுத்துச் சந்தியாவந்தனம் முடித்துத் தேங்காய், பழம், தாம்பூலம், கற்பூரம் முதலிய தட்டிற் கொண்டு பாதசாரியாய்த் தேவாலயத்தை நெருங்கி ஆண்டுள்ள தீர்த்தத்தில் கை கால்களைச் சுத்தப்படுத்தி ஆசமனஞ் செய்துகொண்டு திருக்கோபுரத்தைத் தரிசித்துத் தேவாமஸ்மரணையுடன் கோயிலின் உட்புகவேண்டும். உட்புகுந்து பலிபீடத்தையும், துவஜஸ்தம்பத்தையும், சிவாலயமாயின் இடபதேவரையும், விஷ்ணுவாலயமாயின் பெரிய திருவடிகளையும் நமஸ்கரித்து உட்புக ஆஞ்ஞை பெற்று அபிஷேக நிவேதனசமயம் அல்லாத சமயத்தில் திருச்சந்நிதிக்குமுன் ஆடவர் அஷ்டாங்க நமஸ்காரமும், பெண்டிர் பஞ்சாங்க நமஸ்காரமும் ங, ஞ, ஏ, க, ஊ முறை செய்தல்வேண்டும். பின் சந்நிதானத் துட்புகுந்து துவாரபாலகரை வணங்கி அனுமதிபெற்றுச் சந்நிதானம் அடைந்து ஆங்கிருக்கும் அருச்சகரிடம் தாம் கொண்டுசென்ற பொருள்களைத் தந்து தேவாராதனைசெய்யத் தரிசித்து கடவுளுக்குத் தன் புறத்தைக் காட்டாது திரும்பல்வேண்டும். திரும்பிக் கைகளைக் குவித்து மந்திரோச்சாரண ஸ்தோத்திரங்களைச் செய்துகொண்டு மூன்றுமுதல் இருபத்தொன்றுவரை ஒற்றையாகப் பிரதக்ஷணஞ் செய்தல்வேண்டும். அவ்வாறே தேவியார் சந்நிதியுட்புகுந்து நான்கு முறை நமஸ்காரஞ் செய்து தரிசித்துப் பிரதக்ஷணஞ் செய்துகொண்டு வீட்டிற்குத் திரும்பல்வேண்டும். திருக்கோயிலுள் ஆசாரமில்லாதுபோதல் மலம், சலம், எச்சில் விமோசனஞ்செய்தல், மூக்குச் சிந்தல், தாம்பூலம் தரித்தல், பலகாராதிகள் உண்ணல், சயனித்தல், ஆசனத்திருத்தல், காலை நீட்டிக்கொண்டிருத்தல், மயிர்முடித்தல், தலையிலுந் தோளிலும் வஸ்திரம் தரித்துச் செல்லல், நிர்மால்யத்தை மிதித்தல், கடத்தல், ஸ்தூபி, துவஜஸ்தம்பம், விக்கிரகங்களின் நிழலை மிதித்தல், தாண்டுதல், வீண்வார்த்தை பேசல், சிரித்தல், விளையாடல், சுவாமிக்கும் பலிபீடத்திற்கும் நடுவேகுறுக்கிடல், ஒருமுறை இருமுறை வலம்வரல், அகாலத்தில் தரிசித்தல், அபிஷேக நிவேதன காலங்களில் தரிசித்தல், வீதிஉற்சவங் கொண்டருளும்போது கோயிலுட் புகுந்து வணங்குதல் கூடாவாம். ஆலயத்தில் வாசலில்லா வழியால் நுழைந்துபோதல் கூடாது. கறுப்புக்கம்பளிப் போர்வையுடன் ஆலயத்துள் போகக்கூடாது. வெளிச்சம் இல்லாஇடத்தில் மலர்மாலை தொடுத்தல்கூடாது. வீண்காரியஞ் செய்யக் கூடாது. பகவானது சொத்துக்களைத் தன்பொருட்டு உபயோகித்துக் கொள்ளக்கூடாது. (சிவாலய தரிசனவிதி) (பிரபன்ன பாரிஜாதம்).

ஆல்ங்குடிவங்கனார் — நற்றிணையிற் சில பாடிய புலவர். கடைச்சங்க மருவியவர்.

ஆலத்தூர்க்கிழார் — சோழன்நலங்கிள்ளியின் சேனைப்பெருக்கை பாடியவர். சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய இள்ளிவளவன் முதலியவரைப் பாடிய புலவர்.

ஆலம்பேரிசாத்தன்— கடைச்சங்கமருவிய புலவன். (அக-று.)

ஆலயவீ — அரிஷ்டகாமனுக்குக் குமரன். இவன் குமரன் ஸ்தம்பகன்.

ஆலவாயி—தென்மதுரை கடல்கொண்ட காலத்துச் சிவபெருமான் கட்டளையால் எல்லையறிய நாகத்தால் அளக்கப்பட்ட தால் வந்த பெயர்.

ஆலாலசுந்தரர்—திருக்கைலையில் சிவபிரான் சந்நிதியி லிருப்பவர். இவர் சிவசூர்த்தியி னேவலால் அமிர்தமதனத்தி லுண்டான விஷத்தைத் திரட்டிச் சிவசூர்த்தியின் சந்நிதியிற் கொண்டுவந்தவர். இவரது பிற்பிறப்பு சுந்தரசூர்த்தி சுவாமிகள். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைக் காண்க.

ஆலியார்—ஒரு தமிழ்ப்புலவர்.

ஆவகன்—திரிமதி யென்பவளுக்குக் குமரன், இவனை ஆவாகனென்பர்.

ஆவணிக்கிழவன்மகரஷிகேதத்தன்— யானையை யிடைபோட்டுக் கிரஹித்தவன், வணிகன்.

ஆவந்தியன்—சயமுனிவர்க்கு ஒரு மாணாக்கன்.

ஆவரணன்—பரதருக்குப்பஞ்சசேகியிடத்தி லுதித்தவன்.

ஆவி— ஆவியர் குடியிற் பிறந்த குறுநில மன்னன்.

ஆவிசன்—யானையுருக் கொண்டு பாலவிநாயகரைத் துன்பப்படுத்தவந்து அவராலிறந்த அரக்கன்.

ஆவிதீக்ஷன்—கரந்தமனுக்குக் குமரன். இவன் குமரன் மருத்து.

ஆவியர்—தமிழ்நாட்டுக் குடிகள்.

ஆவிர்பூ—கர்த்தமர் பெண். புலத்தியன் தேவி.

ஆவிர்ஹோத்திரன்—ருஷபனுக்குச் சயந்தியிட முதித்த குமரன்.

ஆவூர்—இது தஞ்சாவூர்க் கல்வெட்டுக்களிற் கூறப்பட்டிருக்கிற பழைய ஊர். முன்னுளி லிருந்திருக்கலாம்.

ஆவூர்கிழார்—ஒரு புலவர். இவர்க்கு ஆவூர் அழகியார் எனவும் பெயர்.

ஆவூர்கிழார்மகனார்கண்ணனார்— கடைச் சங்க மருவிய புலவர். (அக-று.)

ஆவூர்கௌதமன்சாதேவன் — கடைச் சங்க மருவிய புலவர். (அக-று.)

ஆவூர்மூலங்கிழார்— சோழன்குள முற்றத் துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைப் பாடியபுலவர்.

ஆவேம்பரிசாத்தன்— கடைச்சங்க மருவிய புலவன். (அக-று.)

ஆவேதன்—சிவகணத் தலைவருள் ஒருவன்.

ஆளத்தி—இது, அச்சு பாரணை என்று பெயர் பெறும். அச்சுக்கு எழுவாய் குற்றெழுத்து, பாரணைக்கு எழுவாய் நெட்டெழுத்து, அச்சுதாளத்துடன் நிகழும். பாரணை கூத்துடன் நிகழும். ஆளத்தி செய்யுமிடத்துத் தென்ன என்றும், தெனு என்றும், இரண்டு அசையும் கூட்டித் தென்ன தெனு என்று பாடப்படும். இவைதாம் காட்டாளத்தி, நிறவாளத்தி, பண்ணுளத்தி என மூன்று வகைப்படும். இவற்றுள் காட்டாளத்தி அச்சுடன் நிகழும். நிறவாளத்தி நிறம் குலையாமல் பாரணையுடன் நிகழும். பண்ணுளத்தி பண்ணையே கருதி வைக்கப்படும். பின்னும் மற்றொருவகைக் குற்றெழுத்தாலும், நெட்டெழுத்தாலும், ஆளத்தி செய்யப்படும். மற்றும் மெய்யெழுத்துப் பதினெட்டின் உள்ளும் மவ்வும், நவ்வும், தவ்வும் என மூன்றுமெழுத்து இனமுமல்லா மற்றை எழுத்துக்கள் ஆளத்திக்கு வரப்பெரு. இவற்றுள் மவ்வினம் சுத்தத்திற்கு உரித்து. நவ்வினம் சரளத்திற்கு உரித்து. தவ்வினம் தமிழிற்கு உரித்து. இங்ஙனம் மூலாதாரம் தொடங்கி எழுத்தின் நாதம் ஆளத்தியாய்ப் பின்னிசை என்றும், பண் என்றும் பெயராம். பல இயற்பாக்களுடன் நிறத்தை இசைத்தலால் இசை என்று பெயராம். பெருந்தாளம் எட்டினும் கிரியைகள் எட்டாலும் பண்ணப்படுத்தலால் பண்ணென்று பெயராயிற்று. பெருந்தாளம் எட்டாவன: நெஞ்சும், மிடறும், நாவும், மூக்கும், அண்ணுக்கும், உதடும், பல்லும், தலையும் என்ப வைகளாம். கிரியைகள் எட்டாவன: எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல், கம்பிதம், குடிலம், ஒலி, உருட்டு, தாக்கு என்பவைகளாம். "மகரத்தினுற்றுச் சுருதி விரவும், பகருங் குறி னெடில் பாரித்து—நிகரிலாத், தென்னு தெனுவென்று பாடுவரே லாளத்திமன்னுவிச் சொல்லின் வகை" முதல் பாடுமிடத்து மகரத்தின் ஒற்றுலே நாதத்தை உச்சரிக்கும் மாபு பகரில் பாரித்து முற்கூறிய நாதத்தினை தொழில் செய்யுமிடத்துக் குற்றெழுத்தாலும் நெட்டெழுத்தாலும் செய்யப்படும்.

ஆளவந்தார்—1. மணக்கால் நம்பிக்குப் பின்வந்த வைஷ்ணவாசாரியர். இவர் கலி (சுoகஎ) க்குமேல் தாது வருஷம் ஆடிமீ புதன்கிழமை வீரநாராயண புரத்தில் அவதரித்தவர். தாய் அரங்கநாயகியம்மை. இவர் சிம்மானனும்சம். நாதமுனிகள் பௌத்திரர். ஈசுரமுனிகளுக்குக் குமரர். மகாபாஷ்யபட்டருடன் சாஸ்திராப்பியாசஞ் செய்தவர். ஆக்கியாழ்வான் என்னும் சமஸ்தான வித்வானுக்குக் கப்பங் கட்டும்படி மகாபாஷ்யபட்டருக்குத் திருமுகம் வர, அதைக் கிழித்தெறிந்து அரசன் அனுப்பிய தண்டிகையிற்சென்று ஆக்கியாழ்வானேவாதத்தில்வென்று, இராஜபத்தினியாகிய திருவரங்கத்தம்மையால் என்னே யாளவந்தவர் எனப் புகழப்பட்டு அரசன், வென்றவருக்குப் பாதிராஜ்யமும் தோற்றவர்க்குப் பணி செயலும் எனக் கூறிய பந்தயத்தில் இராஜ்யம் மாத்திரம் கொண்டு பணிசெய்தலே விலக்கிக் கிரகத்தராய்ச் சொட்டை நம்பி, தெய்வத்துக்கரசு நம்பி, பிள்ளையரசு நம்பி, திருவரங்கப்பெருமாளரையர், முதலிய புத்திரர்களைப் பெற்றுச் சுகித்திருந்தவர். மணக்கால்நம்பி இவர் பிரபாவத்தினைக் கேட்டுச் சந்தோஷித்து இவரைக் காணவந்தவிடத்துக் கட்டுங் காவலுமாயிருக்கக் காணக்கூடாமல் பரிசாரகரைக் கண்டு இவர் இனிப்பாயுண்ணும் பொருள் எது என வினவினர். அவர்கள் தூதுளையெனக் கேட்டு அதனை நாடோறுங் கொண்டுவந்து கொடுத்துவந்து ஒரு நாள் நிறுத்தினர். ஆளவந்தார், போசனகாலத்தில் தூதுளையில்லாமையால்

பரிசாரகரை விளவினர். பரிசாரகர், ஒரு விருத்தர் நாடோறுங் கொண் டுவந்து கொடுத்து வந்தனர். அவர் இன்றைக்கு வராமையால் அது நின்றது என்றனர். அதைக் கேட்டு ஆளவந்தார் அவ்விருத்தர் வரின் என்னிடம் அனுப்புகளெனப் பரிசாரகர் கேட்டு அவ்வகையே புரிய, ஆளவந்தார் மணக்கால்நம்பியைக் கண்டு பணிந்து என்னிடம் வந்தகாரணம் என்ன என்றனர். நம்பி, ஆளவந்தாரை நோக்கி நாம் உம்மிடத்து விரும்பியதொன் றுமின்று, ஆயினும் உன் பிதாமகார் வைத்த பொருளே என்னிடம் இருந்து கைக் கொள்கவென்று, அதைக் கொள்வதற்கு ஏகாந்தத்தில் நாமிருவ ருமே யிருந்து தரப்பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று ஏகாந்தத்திலிருந்து அன்றுமுதல் ரகஸ்யங்களே உபதேசித்து நாளுக்குநாள் சம்ஸாரத்தில், அருசிபிறக்கச் செய்து திருவரங்கத்திற்கு அழைத்துச் சென்று நம் பிதாமகார் தேடிவைத்த மாநிதி இதுவேயெனப் பெருமாளைக் காட்ட, ஆளவந்தார் தங் குமரர்களையும், நம்பி திருவடிகளிலிட்டு, ஆச்ரயிக்கச் செய்து, ஆத்மசமர்ப்பணஞ்செய்து, சதுசுலோகி யருளிச் செய்து, துரியாச்சிரமத்தைக் கைக் கொண்டனர். ஆளவந்தார் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்தவர்கள்: பெரியநம்பி, திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஆளவந்தாராழ்வார், பெரிய திருமலைநம்பி, திருமாலையாண் டான், தெய்வவாரியாண்டான், வான மாமலையாண்டான், ஈசாண்டான், திருமோகூரப்பன், திருமோகூர் நின்றான், தெய்வப் பெருமாள், மாறனேறிநம்பி, திருக்குருகூர்தாசர், திருமாலிருஞ்சோலைதாசர், திருவரங்கத்தம்மை, திருக்கச் சிநம்பி முதலியவராம். பின், குருகைக்காவலப்பன் யோகு செய்யுமிடத்தில், பின்னல் நின்று அவரழைக்க முன்னின்று, அவர் சொற்படி வரமறந்து, இளையாழ்வாருக்குப் பெருமாள் வில்லியருருக் கொண்டு, கடாக்ஷித்ததைக் கேட்டு ஸ்ரீ காஞ்சிநகர்க்குச் சென்று இளையாழ்வாருடன் பேசின் யாதவப்பிரகாசனிடம் வாசிப்பதற்குப் பங்கம் வருமென்று, அவரைக் குளிரக் கடாக்ஷித்துப் பெருமாளேயும் பணிந்து, திருவரங்க மெழுந்தருளினர். சிலநாட்கழித்து இளையாழ்வாரைக்காண ஆவலுற்றவராய்ப் பெரிய நம்பிகளே யனுப்ப அவர் வருதற்குமுன், திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினர். இளையாழ்வார் வந்து, சரமவிக்கிரகத்தைச் சேவிக்கையில் மூன்று விரல்கள் முடங்கியிருக்க, இருந்தவர்களே விளவியுற்ற துணர்ந்து, பெருமாள் தலைக்கட்டக் கடவரென, அவை நிமிர்ந்தன. பின் இளையாழ்வார் பெரியபெருமாளைச் சேவியாது, ஸ்ரீ காஞ்சிக் கெழுந்தருளினர். இவர்க்கு யமுனைத்துறைவரென்றும் யாமுநாசார்யர் எனவும் பெயர். இவர் செய்த நூல்கள்: ஆகமப்பிராமாண்யம், புருஷநிர்ணயம் ஆத்மசித்தி, ஈச்சுரசித்தி, கீதார்த்த சங்கிரகம், ஸ்ரீதோத்திரம்சதுச்லோகி முதலியன.

2. இவர் வீரையூரிற் பிறந்த தமிழ்ப் புலவர். ஞானவாசிட்டத்தைத் தமிழிற் செய்யுளாகச் செய்தவர்.

ஆளவந்தபிள்ளையாசிரியர்—ஓர் உரையாசிரியர், ஊர் தெரியவில்லை. மலைபடுகடாத்துக்கு, "தீயினன்னவொண் செங்காந்தள்" என்பதி லானந்தக் குற்றங் கூறியவர்.

ஆளவந்தாராண்டான்—எழுபத்துநான்கு சிம்மாசனாதிபதிகளி லொருவர்.

ஆளவந்தாராழ்வார் — திருவரங்கப்பெருமாளரையருக்கு ஒரு பெயர். ஆளவந்தார் திருவடிசம்பந்தி. இவர் ஆளவந்தார் நியமனப்படி கீழையகத்தாழ்வானுடன் பெரிய பெருமாளுக்கு த்வயப்பிரபந்தம் பாட அனுப்பப்பட்டவர்.

ஆளிமுகன்—சூரபதுமனுக்குள்ளடங்கி யிலங்கையை யாண்டவன். இவன் ஆயிரம் யாளிகளின் முகமுடையான். இவனில்லாதகாலத்து வீரவாகுதேவரிவன் குமரனைக் கொன்றுரென்று, அவருடன் பகைத்து யுத்தஞ்செய்து மாண்ட அசுரன்.

ஆஸுடையதேவநாயனூர்—இவர் திருவிசலூரிற் பிறந்தவர். உய்யவந்த தேவநாயனுருக்கு மாணக்கர். இவர் மாணாக்கர், திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவநாயனூர்.

ஆறுமுகசுவாமிகள்—குகை நமசிவாயச் சுவாமிகளுக்கு மாணக்கர். தமிழில் நிஷ்டாதுபூதி செய்தவர்.

ஆற்றூர்க்கிழான்—இவர் தொண்டைமண்டலத்து வேளாளர். கூற்றூரிலிருந்த புலவர் ஒருவர் ஒரு குதிரை கேட்க, அவர்க்கு ஆயிரங்குதிரை யளித்தவர்.

ஆகோத்தி—இருஷியமுக பர்வதத் தருகிலுள்ள ஒரு நகரம்.

ஆனர்த்தம்—இது துவாரகைக்குச் சமீபத்திலுள்ள ஒரு நாடு. இதில் சரியாதி மகன் ஆனர்த்தன், குசத்தலி யெனும் பட்டணம் நிருமித்தான்.

ஆனயநாயனார்—மழநாட்டில் மங்கலவூரில் ஆயர்குலத்தில் ஆனயர் என அவதரித்தவர். இவர், வேய்ங்குழலிற் பஞ்சாக்ஷரத்தை விதிப்படி வாசித்துவருவர். இவ்வகை வாசித்துவருபவர், பசுக்காத்தற் பொருட்டுப் பசுக்கூட்டத்துடன் சென்று, காட்டில் நிறையப் பூத்த கொன்றைவிருக்ஷத்தைக் கண்டு, அதனடியிற் சென்று பஞ்சாக்ஷரத்தை வேய்ங்குழலிற் பாடினர், அதனைச் சராசரங்களெல்லாம் இசைவயப்பட்டுத் தம்பித்தன. சாமகீதப் பிரியராகிய சிவமூர்த்தி தரிசனந்தந்து, அன்பனே நீயிவ்வகை நமது சந்நிதானத்தில் இருக்க, என்ன நாயனர் வேய்ங்குழலிசைத்துக்கொண்டு கைலைக் கெழுந்தெருளினர்.

இச்மிருதி—யமனுக்கு மேதையிட முதித்த குமரன்.

இச்சுவா—தக்ஷன்பெண். அத்திரிக்குத் தேவி.

இசைஞானியார்—சடையனர்பத்தினியார், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைப் பெற்றவர்.

இசைநுணுக்கம்—இது சாரகுமாரனிசையறிதற் பொருட்டுச் சிகண்டியாற் செய்யப்பட்ட இசைநூல். அகத்தியர் காலத்திருந்தது இடைச்சங்க மருவிய தென்றுங் கூறுவர்.

இசை—(க) மந்தரம், மத்திமம், தாரம். இசை (எ) குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம். இவற்றுள் மிடற்றுரல், குரல், நாவால், துத்தம், அண்ணத்தாற் கைக்கிளை, சிரத்தால் உழை, நெற்றியால் இளி, நெஞ்சால்விளரி, மூக்கால்தாரம். (இவற்றிற்கு ஓசையுவமை) முறையே மயில், இடபம், ஆடு, கொக்கு, குயில், குதிரை, யானை (சுவையுவமை). பால், தேன், கிழான், நெய், எலம், வாழை, மாதுளங்கனி. (மணவுவமை). மௌவல், முல்லை, கடம்பு, வஞ்சி, நெய்தல், பொன்னிவிரை, புன்னை. (அக்ஷரங்கள்) ஆஅ, ஈஇ, ஊஉ, ஏஎ, ஐஇ, ஓஒ, ஔஉ, (மாத்திரைகள்) குரல் ஈ, துத்தம் ஊ, கைக்கிளை உ, உழை ங, இளி ஈ, விளரி ங, தாரம் உ, இவற்றுள், ஏழுபாலை பிறக்கும். பாலையைக் காண்க.

இந்திரியம்—பிரமன் மூச்சிற்றோன்றிய மேகம்.

இடைகழிநாட்டுநல்லூர்நத்தத்தனார்—இவர் ஏறுமாநாட்டு நல்லியக்கோடன்மீது சிறுபாணாறுபாடிப் பரிசுபெற்ற புலவர்.

இடங்கழிநாயனார்—கோனூட்டுக்குள்ளிட்ட கொடும்பாளூரில், சூரியவம்சக் குறுநிலமன்னர் குலத்தில், திருவவதரித்து அரசாட்சி செய்துகொண்டு, சிவபத்தி மேலிட்டவராய் இருக்கையில், சிவனடியார்க்கு அமுதுபடைக்கும் நியமம் பூண்ட அடியவர் ஒருவர், அடியவர் பூசைக்குப் படைக்க அமுதில்லாமல், இராஜாவின் அம்பாரத்தில் திருடச், சேவகர் பிடித்து அரசன் முன்விட்டனர். அரசன் அடியவரைநோக்கி ஏன் திருடினீரென, சிவனடியவர்க்கு அமுதுபடைக்க இல்லாமையால் திருடினேன் என்ன, அரசன் கேட்டு இரக்கமுற்றுத் தமது பொக்கிஷத்தையும் அம்பாரத்தையும், சிவனடியவர் கொள்ளைகொள்ளவிட்டு அரசுசெய்து முத்தியடைந்தவர். இவர் கோச்சிங்கப் பல்லவன்காலத்தவர் என்பர்.

இடபபதி—யஞ்ஞமூர்த்திக்குத் தக்ஷணையிடத் துதித்த குமரன்.

இடத்துவசன்—ஏகாதச ருத்திரருள் ஒருவன், தேவி சற்பி.

இடபகிரி—திருவேங்கடம், இடபாசுரனைக் காண்க.

இடபசேநர்—ருஷபதீர்த்தங்கரருக்கு யசச்சுதியினிடம் பிறந்த குமரர்.

இடபதீர்த்தங்கரர்—இவர் ஜைனதீர்த்தங்கரரில் முதற்றீர்த்தங்கரர். இவர் இத்தீர்த்தங்கராதற்குமுன் பத்துப் பிறவியெடுத்தனர். முதலாவது ஜயவர்மா, உ-வது மகாபலர், ங-வது லளிதாங்கதேவர், ச-வது வச்சிரசங்கர், ஞ-வது போகபூமியில் ஆரியமனுஷன், சு-வது. ஸ்ரீதரதேவர், எ-வது சுவிதிராசர், அ-வது அச்சுதேந்திரன், கூ-வது வச்சிரநாபிசக்கிரவர்த்தி, ல-வது சர்வார்த்தசித்தி அகமிந்திரதேவர். இந்த ருஷபதீர்த்தங்கராருக்குத்தந்தை நாபிமகாராசா, தாய்மருதேவி. இவர் கருவில் வந்தவுடன் தாய் பதினாறு சுவப்பனங் கண்டாள். இவர் பிறந்தவுடன் தேவர்களிவரைத் தாய் தந்தையரறியாது எடுத்துச் சென்று மேருசிகரத்திலுள்ள பாண்டுக சிலையில்வைத்து க்ஷீரசமுத்திர சலத்தால் அபிஷேகஞ் செய்து, அலங்கரித்து மீண்டும் தந்தையிடம் விட்டனர். இவர்க்குத் தேவிமார் யசச்சுதி, சுநந்தை. அவருள் யசச்சுதிக்குப்பரதேசுரர், இருஷபசேநர் முதலிய (கூக) குமாரரும், பிராமியென்னும் ஒரு பெண்ணும், சுநந்தைக்குப் பாகுபலியென்னும் ஒரு குமரனும், சுந்தரியென்னும் ஒரு பெண்ணும் உண்டு. இவர் சிலநாளரசு புரிந்து, தீக்ஷை மேற்கொண்டு, (கoஅ) கர்மங் கெடுத்துத் தீர்த்தங்க

ராயினர். இவர் உன்னதம் (ருOO)வில், ஆயுள் (அஉ) லக்ஷம்பூர்வம், (நிறம்) பொன்மை. இவரிடமிருந்தார் (அஉ) கணதரர். அவருள் முதல்வர் ருஷபசேனர்.

இடபதேவர்—இடபவடிவாய் மூன்றுகண், மனதில் சிவத்யானம், சாரூபத் தர்மஸ்வரூபம், சுத்தஸ்படிக நிறம், சமஸ்தத்தத்திற்கும் ஆதாரபூதம், கூர்மையான கொம்புகளுடன் மகாபலம் உள்ளவராய் இருப்பர். (ஆகமம்.)

இடபத்வசன்—காசியிலுள்ள சிவலிங்கம்.

இடபநேசன்—பாரதவீரருள் ஒருவன்.

இடம்பன்—அதர்மத்தின் குமரன்.

இடபயோகி — மேருதேவியின் குமரர், விஷ்ணுவின் அம்சம்.

இடபநயன்—சண்முகசேனாவீரருள் ஒருவன்.

இடபன்—1. உபரிசரவசு வம்சத்தவன்.

2. சுக்கிரீவன் சேனையிலுள்ள ஒரு வானரன், வயமத்த னென்னும் அரக்கனைக் கடலில் விழத்தள்ளிக்கொன்றவன்.

3. இந்திரனுக்கு இரண்டாம்புத்திரன்.

4. நாபியின் குமரன், மகாயோகி. இவனுக்குப் பரதன் முதல் நூறுகுமரர் இருந்தனர். அவர்களில் மூத்தோனுகிய பரதனுக்கு இராச்சியங் கொடுத்துத் தவநிலைக்குச் சென்றான். தாய் மருதேவி. தேவி சூர்யபுத்திரியாகிய சயந்தி, இவர் விஷ்ணுவி னவதாரமென்பர். இவர் தம் நூறுகுமாருக்கும் ஞானோபதேசஞ் செய்தனர். இவர்மகாசித்தராய்மலமுதலானவைகளால் பூசப்பட்டாலும், நல்ல மணமுடையவராய் ஆகாயகமனம் முதலிய செய்துகாட்டி, யோகியர்கள் சரீரத்தை விடுகை யிவ்வகையென்று விட்டுக் காட்டினர். பிறகு இவர் தேகம் மாத்திரம் யோகவாசனையால் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தது. அத்தேகம் குடனசல மென்னும் காட்டருகு பித்தனைப்போல் மயிர் விரித்தலையக் காட்டுத்தியாற் றகிக்கப்பட்டது. இவரை ருஷபதீர்த்தங்கரரென்று ஜைனர் கூறுவர். (பாகவதம்).

5. ஒரு கோபாலன்.

6. சக்கிர னென்னும் ஆதித்தனுக்குப் பௌலோமியிட முதித்தவன்.

7. அதலலோகத்தவன்.

8. அயோத்தியை இராமருக்குப்பின் செழிப்பித்த சூர்யவம்சத் தரசன்.

இடபாசுரன்—ஒருநாள் திருமால் வேட்டைக்குச் சென்றனர். அப்போது இவன் எதிர்க்கத் திருமால் சக்கிராயுதத்தை ஏவினர். அதனால் அசுரன் திருமாலென அறிந்து வேண்டித் தன் பெயர் அவனிருந்த மலைக்கு வர வரம்வேண்டி முத்தியடைந்தவன். அதுவே இடப மலை. (திருவேங்கடபுராணம்).

இடபாந்திகழார்த்தி — சிவமூர்த்தி சர்வசம்மாரஞ் செய்த காலத்து, எக்காலத்தும் அழியாத தருமம் இடபவருக்கு இறைவனை அடைய அதற்கு லங்கொடுத்து ஆதரித்த திருக்கோலம்.

இடபாநுடழார்த்தி—சிவமூர்த்தி திரிபுரமெரித்தகாலத்து, வந்த விஷ்ணு இடபமாய் நிற்க, அவரை வாகனமாய் ஏறிய திருக்கோலம்.

இடம்—(ந) தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை.

இடவயம்—காந்தாரநாட்டுப் பூர்வநகரம். இதற்கரசன் அத்திபதி.

இடாகினி—பிணந்தின்னும் பேய், ஒரு வஞ்சதுஷ்டதேவதை.

இடிசிகன்—சராசந்தன் நண்பன். இவர்களிருவரும் ஆயுதத்தாலிறப்பிலாது வரம் பெற்றவர்கள். இவனும் அம்சுமனென்போனுங் கண்ணனுடன் போரிடுகையில் இருவருள் ஒருவன் இறந்தான் என்றுவெறுஞ்சத்த முண்டாயிற்று. உண்டாதலும் அதைக்கேட்டு இடிசிகனிறந்தான். இடிசிகனிறந்த சங்கதிகேட்டு அம்சனு மிறந்தான்.

இடும்பன்—1. ஒரு அரக்கன். இவன் வனத்தில், அரக்குமாளிகையினின்றும் உயிர் பிழைத்த வீமன், சகோதரருடன் அறியாது புக இடும்பன் வீமனுடன் போர்செய்து மாண்டனன்.

2. அசுரர்க்கு ஆயுதவித்தை கற்பிப்பவன். இவன் தாருகன், சூரன் முதலியவர் தோற்றகாலத்தில் காட்டிற் றவம்புரிந்தனன். இவனை அகத்தியமுனிவர் கண்டு நீ யாரெனத் தனது வரலாறு கூறிச் சூரன் குமரன் இரணியன், குமாரக்கடவுள் வலிக்குத் தோற்றுத் தந்தையர்க்கு நீர்க்கடன் செய்யக் கடலிலெழுந்தனன்; நான் காட்டில் வசிக்கிறேன் எனக் கூறக்கேட்டுச் சடாகூரத்தை முனிவர் உபதேசிக்கப் பெற்று அகத்தியர் கட்டளைப்படி சத்திகிரி, சிவகிரி காளகாவடிபோலே தூக்கிவருகையில் குமாரக்கடவுள் வேடனைப்போல் வந்து, மலைகளையிறுத்திவிட இடும்பன் கோபித்துக் குமாரக்கடவுளுடன் சண்டைசெய்யக் குமாரக்கடவுள் இடும்பனுடன் போரிட்டு அவன், மூர்ச்சிக்கும்படி செய்தது

கண்டு, இடும்பியழக், குமாரக்கடவுள் தரி சனத்தந்து இடும்பனை யுயிர்ப் பித்து, அவன் துதிக்கத் தமது கணத்தலைவனுக் கினர். (பழனித்தலபுராணம்).

3. காடிகளுக்குத் தலைவன். இராம ருக்குத் துணையா யமர்ந்தவன்.

இடும்பாசுரன்—விநாயக ரவதரித்தவிடத் தில் மலையுருக் கொண்டிருந்து விநாயகர் பெருமூச்சா லிறந்தவன்.

இடும்பி—இடும்பன் சகோதரி அரக்கி. அரக்குமாளிகையி னின்றும் உயிர் தப்பி வந்து, இடும்பன் வனமடைந்து தன்னைக் கொல்லவந்த இடும்பனைக் கொன்று, நின்ற வீமனை மோகித்தவள். வீமன், தாய் சொற்படி இவளை மணந்தனன். இவளிடத்து வீமனுக்குக் கடோற்கசன் பிறந்தனன். இவளுக்குக் கமலக்கன்னி யெனவும் பெயர். இவள் முக்காலமு முணர்ந்து சொல்பவள்.

இடும்பில்—ஓர் ஊர்.

இடைக்காடர்—இவர், தொண்டைமண்ட லத்தில் இடையன் திட்டிலிருந்த இடை யர். பொதிகைமலைச் சாரலில் ஆடுமேய்த் திருக்கையில், நவசித்தரில் ஒருவர் வந்து பால்கேட்க அவருக்குப் பால் முதலியன கொடுத்து உபசரித்ததனால், அவர் ஞானோபதேசஞ்செய்து போயினர். அது ஞற் சித்தியடைந்து சித்தராயினர். ஒரு முறை மழையிலாது நாடு பன்னிரண்டு வருடம் வற்கடமாகுமென முன்னறிந்து இவர், தம் ஆடுகளுக்கு எருக்கிலை முதலி யன கொடுத்துப் பழக்கிக் குருவிரகு என்னும் தானியத்தைச் சேற்றோடு கலக் கிச் சுவர்வைத்துக் குடிசையொன்று கட்டி அதில் தம் ஆடுகள் எருக்கிலை தின்னும் ஊறலாற் சுவரில் தேய்க்க, உதிர்ந்த சிறிது தானியத்தைப் புசித்து வாழ்ந்து வந்தனர். நாடுவற்கடமாய் உயிர் கள் எல்லாமழிய, இவரும் இவர் ஆடுக ளும் மாத்திரம் பிழைத்திருப்பதை யறி யும்படி நவக்கிரகங்களு மிவரிடத்து வந்த னர். சித்த ரெதிர்கொண்டுபசரித்து விருந்தினர்க்கு ஆட்டின்பாலில் குருவரகைப்பாகஞ்செய்து இடக்கிரகதேவர்கள் புசித்து மயக்கத்தா லுறங்கினர். அந்தச் சமயத்தில் சித்தர் ஒன்றுடன் ஒன்று மாறுகொண்டிலகத்தை வருத்திய கிரகங் களை மழைபெய்தற்கு வேண்டிய படியிருத்தினர். உடனே நல்லமழை பெய் தது. கிரகங்கள் விழித்துத் தம் நிலை யடைந்தனர். இவர் சாரீரம் என்னும் வயி த்தியநூல் இயற்றினர். இவரைப் போகர் மாணுக்கர் என்பர். இவர் இடைக்கழி நாட்டிற் பிறந்தவர் எனவும், ஊசிமூறி யிவரா லியற்றப்பட்டதெனவும் கூறுவர். இவர் குலேசபாண்டியன் காலத்திருந்த வர் என்பர். இவர் கபிலருடன் சேர்ந்து அரசனைக் காண அரசன் மரியாதை செய் யாததால், கோபித்து நீங்கக் கபிலர் முத லிய புலவரும் உடன் நீங்கினர். அரசன் இடைக்காடரை யுபசரித் தழைக்க மற் றைப் புலவரும் வந்தனர் என்பர். இவ ராற் பாடப்பட்டவன் சோழன் குளமுற் றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன். இவர் விஷ்ணுவி னவதார மென்பர். சங்கமழி யச் சாபமிட்டவர். இவரிடம் சித்தர் சிலர் வந்து விஷ்ணுவின் தசாவதார த்தில் வணங்கத்தக்கவை யெவையென வழை, இடையன், இளிச்சவாயன் எனக்கூறிச் செல்லச்சித்தர்கள்தெரிந்துசென்றார்கள்.

இடைக்துன்னூர்கிழார்—தலையாலங்கான த்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனைப் பாடிய புலவர்.

இடைச்சங்கம்—இச்சங்கம் பாண்டிநாட் டில் கபாடபுரத்தில் வெண்டோட்செழி யன் காலமுதல் முடத்திருமாறன் காலமீறுக (கூ.எ00) ஐந்திருந்தது. இதிலிரு ந்து தமிழாராய்ந்தார், அகத்தியர், தொல் காப்பியர், இருந்தையூர்க் கருங்கோழி, மோசி, வெள்ளூர்க் காப்பியன், சிறு பாண்டரங்கன், திரையன்மாறன், துவ ரைக்கோமான், கீரந்தை முதலிய (நிகு) பெயர். இவரையுள்ளிட்டு (கூ.எ00) பெயர் பாடினர். சங்கத்து நூல்களும், மருவிய நூல்களும், கலி, குருகு, வெண் டாளி, வியாழமாலையகவல், இசைதுணு க்கம், அகத்தியம், தொல்காப்பியம், மா புராணம், பூதபுராணம் முதலியன. நாடு கடல்கொண்டபிறகு சங்கங்கெட்டது.

இடைநெடுங்கீரனார்—கடைச்சங்க மருவிய புலவர். (அக-று.)

இடையர்—சூத்திரன் வைசியக் கன்னிகை யைப்புணரப் பிறந்தவர். இவர் ஆடுமாடு கள்மேய்த்து வாழ்வர். (அருணகிரிபுரா ணம்). (இவர்க்கு தசாங்கம்) மலை, கோ வர்த்தனம், நதி, யமுனை, நாடு, நந்தமண் டலம், நகரம், கோகுலம், கொடி, கருடன், வாத்தியம், மூரசம், மாலை, முல்லை, வாகனம், யானை, குதிரை. இவர்களைக் கோவையியர் என்று சூடாமணி நிகண்டு கூறும்.

இடையன்சேந்தன்கொற்றனார்—கடைச் சங்கமருவிய புலவர். (அக-று.)

இடையாலத்துமுதலியார் — தொண்டை மண்டலத்து இடையால மென்னும் ஊரிலிருந்து, தமிழ்ப்புலவரை ஆதரித்து, அடையாத வாயிலுடையான் எனக் கவி பெற்றவர்.

இட்சுமதி — ஒரு நதி. இந்த நதிதீரத்தில் சடபரதர் வசித்தனர்.

இட்சுமான்—தேவசிர வசுவிற்குச் சங்கவதியிட முதித்த குமரன்.

இட்டசித்தி—ஒரு பொய்கை. அழகர் மலையிலுள்ளது. நினைத்தவை யெல்லாந் தரத்தக்கது.

இதமன்— யஞ்ஞமூர்த்திக்குத் தக்ஷிணையிட முதித்த குமரன்.

இதிகாசம்—இராமாயணம், பாரதம், சிவ ரகசியம் முதலியனவாம்.

இத்மசிக்துவன்—பிரியவிரதனுக்குப் பெரிங்ஷ்மதியிட முதித்த குமரன்.

இத்மவாகன்—1. அகத்தியன் பேரன்.

2. ஒரு இருடி. இவனுக்குத் தந்தை மலயத்துவசன். இவனுக்குத் திரட்சுதன் எனவும் பெயர்.

3. துருவி நீதனுக்குத் தந்தை. இவன் தேவி, உருசி.

இந்திரகாளியம்—1. யாமளேந்திரர் செய்த இசைத்தமிழ் நூல்.

2. ஒரு யாப்பிலக்கண நூல், இது வெண்பா பாட்டியலுக்கு முதனூலென்பர்.

இந்திரசஞ்சயம்—ஒரு வித்யாதர நகரம்.

இந்திரசந்தனம்—ஒரு நதி.

இந்திரசாவர்ணி—பதிஞன்காம் மன்வந்தரத்து மநு.

இந்திரசித்—இவன் அரக்கன். இராவணன் குமரன். இவன்பிறந்தவுடன்மேகமெனக் கர்ச்சித்தமையால், மேகநாதன் எனப் பெயர் பெற்றவன். இவன் தவத்தாற் சிவமூர்த்தியிடம் எங்குமுலாவுந் தேரும், யுத்தத்தில் யாருமறியாது ஒளித்து யுத்தஞ் செய்யும் வலிமையும் பெற்றவன். மகாமாயாவி. இராவணன் இந்திரனுடன் யுத்தஞ் செய்கையில், இவன் இந்திரனை மாயையாற் கட்டிச் சிறையிட்டுப் பிரமன் வேண்ட விடுத்தவன். இவனுக்கு இராவணியென ஒரு பெயருண்டு. பதிஞன்கு வருஷம் ஆகாரம் நித்திரையில்லாதவன் எவனே அவனுலிறக்க வரம்பெற்றவன். அதுமன் இலங்கைக்கு முதலில் வந்தபோது, பிரமாஸ்திரத்தைக்கொண்டு கட்டித் தந்தைமுன் விட்டவன். இவன் கையிற் கொண்டவில், பிரமன் இந்திரனுக்குக் கொடுக்க இந்திரனிடமிருந்து அம்பருத்தூணியுடன் இவனுற் கவரப்பட்டது. இவன் (ம0) வெள்ளஞ் சேனைகளுடன் முதலில் யுத்தத்திற்கு வந்து அநேக வானரர்களே மாய்த்துக் கடைசியில் இலக்குமணருடன் போரிட்டு முடியாது நாகாஸ்திரப் பிரயோகஞ்செய்து கட்டிவிட்டு மறைந்தோடி வாகவீரர்களெல்லாரையும் மூன்றுமுறை மூர்ச்சிக்கச் செய்தவன். மீண்டும் இலக்குமணருடன் போரிட்டுக் கவசமறக்கண்டு ஆகாயத்தில் மறைந்து, இலங்கைப்பட்டணஞ் சென்று பிரமாத்திரத்திற்குப் பூசை செய்து மகோதரனுக்குப் பின்னுல் மறைந்து, இராமமூர்த்தி தவிர மற்றவரிறக்கும்படி பிரமாஸ்திரப் பிரயோகஞ் செய்தவன். மாயையாற் சீதையுரு நிர்மித்து அதுமனுக்கு முன் வெட்டியெறிந்து, நிகும்பலைக்கு யாகஞ்செய்யச் சென்று அநுமனுற்பங்கப்பட்டு மீண்டும் இலக்குமணருடன் போரிட்டு விபீஷணரை நிந்தித்துப்பாணப் பிரயோகஞ்செய்து மூன்றும் முறை மறைந்து இலங்கைக்குச் சென்று வேறொரு தேரேறிவந்து இலக்குமணருடன் போரிட்டுத் தேரழியவில்லுடன் கையறுப்புண்டு, அர்த்தசந்திரபாணத்தால் தலையறுப்புண்டவன். இவன் தேகத்தை இராவணன் தைலத்திட்டு வைத்தனன்.

இந்திரசேனன்—1. வேதருஷபர் குமரன்.

2. சூரிய புத்திரன்.

3. தருமன் குமரன்.

4. நளன் குமரன். பிராமணனுற் பாட்டனிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டவன். இவன் குமரன் சந்திராங்கதன்.

5. சூரியவம்சத்துச் சனுவானின் குமரன்.

6. ஒரு அரசன். இவன் பாம்புகடித்து இறக்கவிண்டு சேநனுகியகுமரன் கயாதீர்த்தத்தில் சிரார்த்தஞ்செய்யத் தந்தை கனவில் தோன்றி என் பாவம் நீங்கினேனல்லன் நீ நாகதீர்த்தத்தில் சிரார்த்தம் செய் என அவ்வாறு செய்யப்பாவம் ஒழிந்தவன்.

இந்திரசேனை—1. முத்கலர் தேவி.

2. நளன் குமரி.

3. நாளாயினியின் ஒரு பிறப்பு.

4. நரிஷ்யந்தனைக் காண்க.

இந்திரத்துய்ம்மன்—1. பரதன் குமாரனுகிய சுமதியின் குமரன். இவன் ஒரு முறை கொலுவில் யோகவாஞ யிருக்கையில், இவன் கொலுவிற்கு அகத்தியமுனிவர் வந்தனர். அரசன் எழுந்து உபசரிக்காமையால் முனிவர் கோபித்து, நீ மத்த

யானேபோல் மதியாதிருந்தமையால் யானையாகக் கடவையென்று சபித்தனர். அரசன், சாபவசத்தால் கஜேந்திரனென்னும்யானே யாயினன். இவ்யானே காட்டில் நெடுநாளாவித்திரிந்து ஒருநாள் நீருண்ணஒருதடாகத்திற்குச் சென்றது. அவ்விடம்சாபத்தால் வேற்றுருக் கொண்டிருந்த முதலே, யானையின் காலேப் பிடித்துக் கொண்டது. யானே தன்வலி முழுதும் பயன்படுத்தி வெளியிலிழுக்கவும் பயனற்று முடிவில் தன் வசமற்று, நாராயணனே எண்ணி ஓலமிட விஷ்ணுமூர்த்தி சக்கரத்தையேவி முதலேயைக் கொலேசெய்வித்துத் தரிசனந் தந்தனர். அதனால் பரமபதமடைந்தவன்.

2. சந்திரகுலத் தரசருள் ஒருவன். தேவருலகத்தி லநேகநாளிந்திர பட்டம் அடைந்து ஆண்டு, தேவர்களால் பூமியில் தள்ளப்பட்டு மார்க்கண்டேயரைக் கண்டு வரலாறு கேட்டவன். வெள்ளைக் குதிரையாய் மார்க்கண்டேயரைத் தாங்கினவன்.

3. கிருஷ்ண மூர்த்தியால் செயிக்கப்பட்ட அரசன்.

4. பாத்ம கற்பத்திலிருந்த ஒரு பாண்டியன். இவன் புராணங்கேட்டு மறுபிறப்புப் பிராமணனு யுதித்து, விஷ்ணுவையெண்ணித் தவம்புரிய விஷ்ணுமூர்த்தி தரிசனந்தந்து, தவத்திலிருத்தி முத்தியடைவித்தனர். இவன் குமரன் சுத்தியமன், விப்பிரவாகு எனவும் கூறுவர்.

5. மகதநாட்டரசன். இவன் தேவி அகலிகை. இவன் வஞ்ச இந்திரன் தன் மனேவியுடன் கள்ளப்புணர்ச்சி நடத்தியதறிந்து, தன் மனேவியையும் அவனேயும் ஊரைவிட்டு நீக்கியவன்.

6. பல்லவி சந்ததியான். (சாமவேதம்).

இந்திரத்துய்ம்மம்—ஒரு மடு. இந்திரத்துய்ம்மன் என்னும் அரசன் தானஞ்செய்த பசுக்களின் குளம்புகளா லுண்டாகியது.

இந்திரப்பிரமிதி—வியாசர் மாணக்கராகிய பைலவருக்குச் சீடர். இவர் இருக்கு வேதத்தினே நான்கு சங்கிதைகளாகப் பிரித்துப் பாஷ்கலர், போத்யர், யாஞ்ஞவல்கர், பராசர், மாண்டுகேயர், அக்நிமதியென்பவருக்கு உபதேசித்தனர்.

இந்திரல்பிருது — ருஷபனுக்குச் சயந்தியிடத் துதித்த குமரன்.

இந்திரப்பிரத்தம்—இந்திரனேவலால் விச்சுவகர்மனால் நிருமிக்கப்பட்ட பட்டணம். இது பாண்டவ நிருக்கை. இதற்குக் காண்டவப்பிரத்த மெனவும் பெயர். இது தற்காலம் டில்லிப்பட்டணத்திற் கருகிலிருக்கிறது.

இந்திரவர்மன்—1. ஒரு அரசன். இவன் இராச்சியத்தை யிழந்து மீண்டுந் தவஞ் செய்து அந்த இராச்சியத்தை யடைந்தவன்.

2. மாளவதேசாதிபதி. இவன் யானேயசுவத்தாமா, பாரதம் பதினேந்தாம்போரிலிறந்தது.

இந்திரவதி—கோதாவரியின் உபநதி.

இந்திரவாகன்—(சூ.) புரஞ்சயன் அல்லது காகுத்தனுக்கு ஒரு பெயர். இவனே யிந்திரன் வாகனமாகத் தாங்கினதால், இப்பெய ரடைந்தனன்.

இந்திரன் A.--1. தேவராசன். காசிபமுனிவர்க்கு அதிதிதேவியிடம் உதித்த குமரன். இவன் இராஜதானி அமராவதி; ஆயுதம், வச்சிரம்; தேவி, இந்திராணி; வாகனம், ஐராவதமெனும் யானே, உச்சைச்சிரவம் எனும்வெள்ளைக்குதிரை; சபை, சுதர்மை; வனம், நந்தனம்; சாரதி, மாதலி; செல்வம், கற்பகத்தரு; சந்தானம், அரிச்சந்தனம்; பாரிசாதம், மந்தாரம்; உப்பரிகை, வைசயந்தம்; குமரன், சயந்தன்; இரதம், வியோமயானம்; பானம், அமிர்தம்; தேவவைத்தியர், அச்வினிதேவர், தன்வந்தரி; அரம்பையர், ஊர்வசி, திலோத்தமை முதலியவர். இவன், நூறு அஸ்வமேதயாகஞ் செய்து இந்திரபதம் அடைந்தவன். கிழக்குத் திக்குப்பாலகன்.

2. தக்ஷகனைச் சர்ப்பயாகத்தில் காக்கும் பொருட்டு அபயந்தந்தவன்.

3. வசு என்பவனுக்கு விமான முதலிய பெற வரம் அளித்தவன்.

4. கோபாலர் தனக்குச் செய்யும் பூசையை நிறுத்தினதால் கோபித்துச் சத்த மேகங்களே யேவி அவர்கள் பாடியை யழிக்க முயலுகையில் கிருஷ்ணமூர்த்தியால் கர்வ பங்கப்பட்டவன். பிரமன் ஏவலால் கிருஷ்ணமூர்த்திக்குக் கோவிந்த பட்டாபிஷேகஞ் செய்து அபராதக்ஷமை பெற்றவன்.

5. துர்வாசர் சாபத்தால் செல்வங்களே யிழந்து அமிர்த மதனத்தால் அச்செல்வங்களேப் பெற்றவன்.

6. ஒரு முறை பிரகஸ்பதி இவன்சபைக்குவர அவரைக் கண்டு மரியாதை செய்யாததனால் குரு மறைந்தனர். ஆசாரியரைத் தேடியுங் காணுமல் பிரமனிடம் குறைகூறப் பிரமன் வினவிஇவறிந்து துவட்டாவின் புத்திரனுகிய விச்சுவ ரூபனைக் குருவாகக் கொள்கஎன அவ்வகை

கொண்டு ஒரு யாகஞ்செய்க என உடன் பட்டு வாக்கால் தேவர்க்கு ஆக்கங் கூறி மனதிலுல் அசுரர்க்கு ஆக்கமுண்டாக தேவர் துன்பமடைக என யாகஞ் செய் தூலே ஞானநோக்கிலுல் இந்திரன் உணர் ந்து வச்சிரத்திலுல் அவனது மூன்று சிர ங்களும் கழுகு, பருந்து, காகம் ஆகிய மூன்று பறவைகளாக வெட்டினன். அத லுல் பிரமகத்தியடைய, அதை மரம், மண், சலம், பெண்கள் முதலியவர்க்குத் தேவர் பகுந்தளிக்கச் சுத்தமடைந் திருந் தனன். விச்சுவவுருவனுக்குத் தந்தை விருத்திரன், தன் குமரன் இந்திரனுல் இறந்ததறிந்து ஒரு வேள்வி செய்து அதில் விருத்திராசுரனே உண்டாக்கி இந்திரன்மீது ஏவ அவ்வசுரன் இந்திர னிடம் யுத்தத்திற்கு வரச் சண்டையிட் டுத்தோல்வியடைந்து ததீசிமுனிவர்தந்த முதுகெலும்பால் புதிய வச்சிரஞ் செய்து கொண்டு அவன் நடுக்கடலில் தவஞ் செய்வதுபோல் ஒளித்திருத்தலால் அகத்தியரைவேண்டிக் கடலேப் பானஞ் செய்வித்து அவனைக் கொலேபுரிந்தவன். விருத்திரனைக் கொல்ல விஷ்ணுவிடஞ் சுத்தி பெற்றவன் என்பர். பிரமகத்தி யடைந்து தீர்த்தயாத்திரையால் பவித்திர னனவன். (திருவிளையாடற் புராணம்).

7. சியவநமுனிவர் அசுவனிதேவர்க்கு அவிர்ப்பாகங் கொடுக்கையில் இவன் கோபங்கொண்டு அவர்மீது வச்சிரம் எறிந்ததினுல் முனிவர் கோபங்கொண்டு அவ்வச்சிரங்கொண்ட கை தம்பிக்கத் தண்டனேயேற்றுக் கடலில் ஒளித்தவன்.

8. மலேகள் சிறகு பெற்ற காலத்தில் அவற்றின் துன்பம் பொருமல் சிறகுகளே யரிந்தவன். இதனுல் மைநாகபர்வதம் கட லில் ஒளித்தது. மலேகளின் உதிரம் சிந் திய இடத்தில் பவளமுண்டாயின.

9. கௌதமர் பாரியாகிய அகலிகை இடத்து ஆசையுற்றவனுய் அவரை ஸ்நா நத்திற்குப் போக நடு இராத்திரியில் கோழியாகக் கூவி எழுப்பி அவர் கங்கா ஸ்நானத்திற்குப் போனபின் அவரைப் போல் உருவெடுத்து அவளுடன் புணர் ந்து அகப்பட்டு முனிவரால் ஆண்குறி யும் பீஜமுமறவும் பெண்களுக்குள்ள அநேகம் குறிகள் தேகத்தில் வரவும்பெற் று ஞானத்தால் தாமரைத் தண்டில் ஒளித் திருந்து தேவர் வேண்டுகோளால் முனி வர், அவை மற்றவர்க்குக் கண்களாக வும் இவனுக்குப் பெண்குறியாகவும் தரப் பெற்றுத் தன்னுல கடைந்தவன். தேவர் ஆட்டின் பீஜத்தை இவனுக்குப் பீஜ மாகப் பொருத்தினர்.

10. அசுவசேனன் என்னும் நாகன் கா ண்டவனத் தீயிற் பட்டு இறவாமல் வரம் தந்தவன்.

11. அருச்சுனன் காண்டவநத்தை அக்கினியின் பசிக்குத்தர அவன் எரிக்க அருச்சுனனுடன் யுத்தஞ்செய்தவன்.

12. விந்தமலேயின் கர்வமடங்க அக த்தியரை வேண்டினவன்.

13. சிபிச்சக்காவர்த்தியை வேடனுகச் சென்று சோதித்தவன்.

14. சௌனகரால் உடல் தம்பித்து அவர் எவிய பூதத்திற்கஞ்சி இருடியைச் சரண்புகுந்து சுகமடைந்தவன்.

15. மகாபலிக்குப் பயந்து அநேககா லம் தாமரைத்தண்டில் ஒளித்திருந்தவன்.

16. பிருது சக்கிரவர்த்தியின் அஸ்வ மேதத்தில் யாகக்குதிரையைத் திருடிச் சென்றவன்.

17. ஆபிசார யாகஞ்செய்து இரசியின் (நா) குமரரையுங் கொன்றவன்.

18. கண்ணனிடம் சென்று நரகா சுரன் செய்யும் துன்பங்கூறிக் கொல்வித் தவன்.

19. சிவபூசை செய்து கைலேசென்று அவ்விடமிருந்து பாரிஜாத விருக்ஷம் கொ ண்டுவந்து தெய்வலோகத்தில் வைக்க, அதைக் கிருஷ்ணன் அபகரிக்கப் பொருது யுத்தஞ்செய்து காசிபர் சொல் லால் சமாதானம் அடைந்தவன்.

20. இராவணவதத்தில் இராமருக்குத் தேர் அனுப்பினவன்.

21. வச்சிரமந்திரத்தால் விரோசனன் குமரியைக் கொன்றவன்.

22. சகரன் அச்வமேதத்தின் பொரு ட்டு விட்ட குதிரையைக் கபிலருக்குப் பின் ஒளித்தவன்.

23. திதியிற்றில் தன்னே வருத்த இருந்த கருவை ஏழு கூறுக்கி மருத்துக் களாக வரந்தந்தவன்.

24. ஒருமுறை அம்பரீஷனது யாகப் பசுவை மறைத்தவன்.

25. சரபங்கரைச் சத்தியவுலக மழை க்க அவர் மறுத்து நீங்குகையில் இராம மூர்த்தியைக் கண்டு தரிசித்தவன்.

26. கோரதவஞ் செய்திருந்த முனிவர் தவத்தைக் கெடுக்க, அவரெதிரில் தோ ன்றி ஒரு வாளேக் கொடுத்து அவர் முத லில் புல், கொடி முதலியவற்றை அறுத் துப் பிறகு உயிர்க்கொலே செய்து தவம் நீங்கக் கண்டவன்.

27. மாண்டு கண்ணரை மயக்க அரம்பையரை யேவினவன். (காஞ்சி-பு.)

28. மயனே யுயிர் போக்கினவன்.

29. இராவணயுத்தத்தில் இறந்த வானரர்கள் பிழைக்க இராமர்க்கு வரந்தந்தவன்.

30. சூரிய வம்சத்து அரசனுகிய ககுத்துவை யெருதாகத் தாங்கினவன்.

31. தன் தாயின் காதணியைப் பரித்துச்சென்ற நாகனிடம் கண்ணனே யேவிச் சண்டையிடக் கூறினவன்.

32. சீர்காழியில் சூரபதுமனுக்குப் பயந்து மூங்கிலில் ஒளித்திருந்து சிவபூசை செய்ய நந்தவனம் வைத்து அது உலர்ந்ததனுல் அதைச் செழிப்பிக்க அகத்தியரிடம் காவிரி இருப்பதை நாரதரால் உணர்ந்து விநாயகரை வேண்டிக் காவிரிபெற்று வனம் செழிக்கக் களித்தவன்.

33. தான் கைலைக்குச் செல்லுகையில் தன் தேவியின் தனிமைக்கஞ்சி மகாசாத்தாவால் மகாகாளரைக் காவலாக வைத்துச் சென்று இந்திராணிக்கு அசுமுகியால் நேரிட்ட துன்பம் நாரதரால் அறிந்து மீண்டு மகாகாளரைத் துதித்து மனைவியை அணைந்தவன்.

34. சூரபதுமன் யுத்தத்தில் மயிலாய்க் கந்தமூர்த்தியைத் தாங்கினவன்.

35. ஒருகாலத்தில் தெய்வபக்தி பூண்டு அரசாசுகியில் கவலையில்லா திருந்தது கண்ட குருவாகிய பிரகஸ்பதி, அரசாசுகியில் விருப்பமுண்டாக்குவிக்க உலகாயதமதம் போதிக்கக் கேட்டு அவ்வழியிருந்து நீங்கினவன்.

36. நந்திதேவனிடம் அன்னம் யாசித்துப் பெற்று அவனுக்குச் சுவர்க்க மளித்தவன்.

37. அபிமன்யு இறந்தசெய்தி அருச்சுனன் அறியாமுன்னம் அருச்சுனன் காணப் பிராமணவருக்கொண்டு ஒரு தீக்குழி யுண்டாக்கி அதில்விழ ஆயத்தமாய் இருப்பவன்போல் நடித்தனன். அதை வழிப்போக்கனுகிய அருச்சுனன் தடுக்க உனக்கு அப்படி உண்டாகுங் காலத்தில் சாகாதிருக்கின் நான் தீக்குளியாதிருக்கிறேனென்று அவ்வாறே வாக்குப் பெற்றவன்.

38. தேவசன்மன் தேவியாகிய உரிசையை மோகித்து விபுலனைப் பணிந்து தன் குற்றத்தை மன்னிக்க வேண்டியவன்.

39. சுகச்சக ருஷியாய்ச் சத்த இருடிகளின் கிழங்கு மூட்டையை ஒளித்து அவர்களைக் கொல்லவந்த பூதத்தைக் கொன்று மூட்டையைக் கொடுத்தவன்.

40. ஒருமுறை கௌதமரிடம் திருதராட்டிரன்போல் சென்று யானைக்குட்டி யாசித்தவன்.

41. மருத்துக்களுக்கு அவிர்ப்பாகம் கொடாததனுல் அவர்கள் பெரும்பூதத்தைச் சிருட்டித்து அனுப்பப் பயந்து சரணருஷியால் உயிர் தப்பினவன்.

42. வியாழபகவானை மருத்து யாகத்திற்குப் போகாதிருக்கத் தடுத்து அக்கினியையும் காந்தருவனையும் தூதாக அனுப்பி வியாழபகவானுல் யாகஞ் செய்தல் நலம் எனக்கூறி அவர் மறுத்தது கண்டு வச்சிரத்தை ஏவ அது சம்வர்த்தனரால் தடைபட்டது கண்டு வெட்கினவன்.

43. உதங்கர் குருகாணிக்கையாகக் கொண்டுவந்த குண்டலத்தை ஐராவதமென்னும் நாகன் திருடிச்செல்ல அவ்விடம் வந்து நாகலோகத்திற்கு உதங்கருக்கு வழி தெரிவித்தவன்.

44. அகத்தியர்பசுநீக்கி, நெற்கொண்டு செய்த வேள்விக்கு இடையூறு விளைத்து அவர் கோபத்திற்குப் பாத்திரனுகாமல் கூமை வேண்டினவன்.

45. சிலாதருக்குயுகதருமம்,சிவபூசை, தேவியிடம் பிரமனுற்பத்தி கூறினவன்.

46. யகூலுக வந்த சிவமூர்த்தியால் சத்தியைக் கவரப் பெற்றவன்.

47. தன் பட்டத்திற்கு மாந்தாதாவராமல் தடைசெய்ய எண்ணி அவனுக்கு லவணுசுரனைக் காட்டிப் போரிட்டு இறக்கச் செய்தவன்.

48. சிவதரிசனத்திற்குச் சென்று கர்வமடைந்து பூதவருக்கொண்ட சிவமூர்த்தியால் வச்சிரம் இழந்து நொந்தவன்.

49. தகூயாகத்தில் வீரபத்திரமூர்த்திக்குப்பயந்து குயிலாய் ஓடி ஒளித்தவன்.

50. பிரகலாதனைச் செயிக்க அவனிடத்து அடிமைவேலை செய்து அவனிடத்துள்ள ஒழுக்க முதலியவைகளைத் தானம் பெற்று அவனைச் செயித்தவன்.

51. பிராமணவருக் கொண்டு காசிதேசத்து வேடனுல் எய்யப்பட்ட உலர்ந்த மரத்திலிருந்த நன்றிமறவாக் கிளியின் பொருட்டுப் பட்டமரம் தளிர்க்க வரமளித்தவன்.

52. பங்காசுவனைப் பெண்ணுருவுடன் இருக்கச் செய்தவன்.

53. சூரபத்மன் ஏவலால் மீன்பிடித்து அரண்மனைக்கு இட்டவன். சூரபத்மன், தாருகன் முதலியவர்க்குப் பயந்து தன்

ஆபரணங்களைச் சீர்காழி வனதேவதையிடம் ஒப்புவித்துத் தாருகன் இறந்தபின் அத்தேவதை அந்த ஆபரணங்களைத் தரப்பெற்றவன்.

54. முசுகுந்தன் உதவியால் வலனைக் கொன்று தான் விஷ்ணுமூர்த்தி இடம் பெற்றுப் பூசித்துவந்த சோமாஸ் கந்தமூர்த்தியை அவன் கேட்கக் கொடுக்க மனமிலாது வேறு ஆறுசோமாஸ் கந்தமூர்த்தங்களை மயனால் நிருமிப்பித்து தரஅவன் மறுத்ததுகண்டு விஷ்ணுவால் பூசிக்கப்பட்ட அந்த மூர்த்தத்தையே கொடுத்துச் சிவகோபத்தால் நீச்சனுய்த் திருவாரூரிற் பிறந்தவன்.

55. சலந்தரன் தேடிய பெண்ணிடத்தில் தானும் மயல்கொண்டு அவனுடன் கடலில் தேடியவன்.

56. சுகோதரன் அரசாட்சியில் இடைவிடாது பொன்மாரி பொழிவித்தவன்.

57. குமதியெனும் அரக்கியை வதைத்தவன்.

58. சிவவிஷ்ணுக்களின்பலாபலமறிய இரண்டு விற்கள் நிருமித்துத் தந்து சிவமூர்த்தியின் வில்முரிந்ததுகண்டு அதைப் பெற்றுச் சனகனிடம் வைத்தவன்.

59. சுவயம்பிரபை, ஒரு அசுரனுக்கும், அரம்பைக்கும் பிலத்தினிருப்பிடம் கூறி, யவர்களுடன் இருக்க அசுரனைக் கொன்று, அரம்பையைத் தெய்வலோகத்திற்கு அனுப்பிச் சுவயம்பிரபையைப் பூமியில் அநுமான் வருமளவும் பிலத்திலிருந்து வருந்தச் சாபமிட்டவன்.

60. கட்டுவாங்கனை வேண்டி அசுரரைச் செயித்தவன்.

61. கபந்தன் தலை, வயிற்றில் அழுந்த வச்சிரத்தால் எறிந்தவன்.

62. சுக்கிரசன் என்பவனிடம் பகடி உருவாகச் சென்று நரமாமிசம் வேண்டுமெனக் கேட்டு அவன் மறுக்கச் சென்றவன்.

63. தன் அங்கத்தில் ஒரு பிரிவைப் பிரித்துக் கோழியாக்கிக் கந்தமூர்த்திக்குக் கொடியாகக் கொடுத்தவன்.

64. இரணியகசிபின் தேவியைச் சிறைகொண்டு நாரதர் இதோபதேசத்தால் விடுத்தவன்.

65. செம்பன் எனும் அசுரனைக் கொன்றவன்.

66. இவன் யாகஞ் செய்தலால் தேவர்களுக்குப் புகழ் வருதல் கண்ட விஷ்ணு இவர்களது யசசைக் கவர்ந்தோட, தேவர் யுத்தத்தால் விஷ்ணுவை வெல்லாது அஞ்ச, இந்திரன் செல்லுருக்கொண்டு விஷ்ணுமூர்த்தியின் வில்லின் நாணியை அறுத்து யசசைக் கவர்ந்தவன்.

67. முசுகுந்தையிடம் உருக்குமாங்கதன் உருக்கொண்டு புணர்ந்து கிரிச்சமதமுனி வரைப் பெற்றவன்.

68. கபிலமுனிவர் விருந்திட அவருக்குச் சிந்தாமணி கொடுத்தவன்.

69. அசுரருக் கஞ்சிய முசுகுந்தனைக் காக்கப் பூதத்தை அனுப்பிப் பலிகொள்ளச் செய்தவன்.

70. தக்ஷகன், ஜனமேசயன் செய்யும் சர்ப்பயாகத்திற்கு அஞ்சி இந்திரனிடம் அடைக்கலம் புக, மந்திரம் இவனுடன் இழுக்க அஸ்திகன் ஜனமேசயனை வேண்டியாகத்தை நிறுத்தினன்.

71. துருவாசர் சிவபூசை செய்தபுஷ்பத்தை மதியாது யானைமேல் வைத்து அவர் கோபத்திற்குப் பாத்திரனுகி உக்கிரகுமார பாண்டியனுல் மூடிசிதறவும் வெள்ளையானை காட்டானையாகவும் சாபமடைந்தவன்.

72. உக்கிரகுமார பாண்டியனிடம் மாறுகொண்டு கடலையேவி அவனுடன் யுத்தத்திற்கு வந்து வேலால் மூடிசிதறுண்டவன்.

73. வலாசுரனுடன் யுத்தஞ் செய்து ஆற்றுது அவனை என்ன வரம் வேண்டுமென்ன, வலன் உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும் என்ன, எனக்கு நீ யாகப்பசுவாக வேண்டுமென்ன வேண்டி அவ்வகை பெற்று அவனைக்கொன்றவன்.

74. ஒருமுறை தாருகாசுரனுக்குப் பயந்து எறும்பினுருவாய்ப் பூமியில் ஒளித்திருந்தவன். (எறும்பியூர்ப் புராணம்).

75. இவன் அரம்பையர்களுடன் கூடி இருக்கையில் நாரதர் வர அவரை உமக்கு இப்பெண்களில் வேண்டிய வரைப் பணிவிடைக்கு ஏற்றுக்கொள்க என்று வடுவென்பவனை அவர்க்குக் கொடுத்தவன்.

76. பூபார நிவர்த்தியின் பொருட்டுப் பூமிதேவி வேண்ட இவனிடம் இருந்த பிரமஒளி பஞ்சபூதத்தில் ஒடுங்கிக் குந்தியிடம் ஐந்து உருவாய் வெளிப்பட்டவன். இவர்களே பாண்டு புத்திரர். இவர்கள் பொருட்டு இந்திராணி திருபதன் யாகத்தில் திரௌபதி ஆயினள்.

77. வச்சிராங்கியின் தவத்தைக் குரங்காய்ச் சென்று கெடுத்தவன்.

78. இவன், நளாயினிக்கு ஆசையுற்றுக் கைலாசத்திற்கு அழைத்துச்சென்று,

ஈச்வரியுடன் நிருத்தஞ் செய்யும் சிவமூர்த்தியைக் கண்டு வச்சிராயுதத்தால் ஓங்க, அப்போது சிவமூர்த்தி திரும்பிப் பார்க்க அதனால் கைவழக்கமற்று வலது தோளில் வாதவியாதியாய்த் துக்கத்தை யுற்று வலியிழந்தவன்.

79. பார்க்கபூமி யென்பவனால் அசுரரைக் கொல்வித்தவன்.

80. பிரமகத்திக்கு அஞ்சி ஒளித்திருந்தகாலையில் அக்நியால் இந்திராணியின் செயல் அறிந்தவன்.

81. அமுதம் வேண்டித் தவஞ்செய்த உதங்கரிடம் நீசவுருக்கொண்டு அமுதம் தர அவர் மறுத்ததுகண்டு நீங்கி அவரால் செல்வமிழக்கச் சாபம் பெற்றவன். (பூவாளூர்ப் புராணம்.)

82. பிரதாத்தனுக்கு வேதாந்த சாத்திரம் உபதேசித்தவன்.

83. பிரமஞான மில்லாத (100) சந்நியாசிகளின் தலைகளை உடைத்து நரிகளுக்கு இரையாக்கினவன்.

84. இந்திராணி ஒருமுறை கொலுவில் சகல போகத்துடன் இருக்கும் இவனைக் கண்டு என்னால் இப்போகம் உனக்கு வந்ததெனக் கூறக் கேட்டுச் சினந்து நீ பூமியில் பெண்ணாக எனச் சபிக்க, இந்திராணியும் அவ்வாறே கணவனை நீ ஆணாக எனச் சபித்தனள். இவர்கள் இருவரும் பூமியில் புண்ணியகீர்த்தி என்பவனுக்குப் புத்திரனையும் புத்திரியாயும் பிறந்தனர். (நாகைக்காரோண புராணம்).

85. கலி என்னும் அசுரனுடன் யுத்தஞ் செய்து ஆற்றாது அஞ்சி மறைந்து திரிந்தவன்.

86. இந்திரன்பொருட்டு மழைக்காக உலகத்தவரால் செய்யப்படும் விழாவேற்பவன். (இதனைச் சிலப்பதிகாரம் இந்திரன் விழாவெடுத்த காதையால் அறிக).

87. வத்சநாபனைக் காண்க.

88. வாலகில்லியரைப்பரிகசித்துக்கருடனால் அவமதிப்படையச் சாபமடைந்தவன். கருடனைக் காண்க.

89. பாரிஷதன் எனும் அரசன் மனைவியாகிய வபுஷ்டமையிடத்து ஆசையுற்றுப் பலவகையிலும் எண்ணம் முடியாமல், அவ்வரசன் அசுவமேதயாகஞ் செய்ய ஒரு புரவியைக் கொல்லக் கண்டு உயிர்விட்ட அந்தப் புரவியின் உடலில் புகுந்து இருந்தனன். யாகமுறைப்படியாக கர்த்தாவின் மனைவியாகிய வபுஷ்டமையுடலுக்கும் குதிரையின் குறிக்கும் சம்பந்திக்கும் சமயம் பார்த்து இந்திரன் தன் எண்ணத்தை முடித்தனன். இதனால் யாகம் பலனற்றதாயிற்று. (சிவமகாபுராணம்).

90. இவன், தூங்கெயிலெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியனால் விழாக்கொள்ளும் படி வேண்டப்பட்டான். மணிப்பல்லவத்தில் புத்தபீடிகையை நியமித்துத் தரிசித்தோருடைய பழம்பிறப்பைத் தெரிவிக்கும் பெருமையை அதற்குண்டாக்கி அதனைக்காக்கும்படி தீவுதிலகையை நியமித்தான். உயிர்களைக்காக்கும் ஆபுத்திரனுக்கு வரமளித்தற்கு வந்து தன்வார்த்தையை யவன் மதியாததை யெண்ணி யிரப்பாரில்லாதவகை மழை பெய்வித்து இரப்பொழித்தவன். தனது ஆசனமாகிய பாண்டு கம்பளத்தினடுக்கத்தால் உலகிலுள்ள அறவியல்புடையார் வேண்டியவற்றைச் செய்பவன். சாவக நாட்டுள்ள நாகபுரத் தரசர் இவன் பரம்பரையோர். (மணிமேகலை).

B. வஞ்ச இந்திரனுக்கு ஒரு பெயர்.

C. சண்முகசேனபதி. தருமகோபனுடன் யுத்தஞ்செய்து மூர்ச்சை யடைந்தவன்.

இந்திரர் பதினெண்வர்—அரி, விபசித்து, சுசாந்தி, சிபி, விபு, மனோசவன், புரந்தரன், மாவலி, அற்புதன், சாந்தி, விருடன், இருததாமன், திவஸ்பதி, சுசி இவர்களுள் விபுவை, வசு, இரவி எனவும் புரந்தரனை ஓசஸ்வி எனவுங் கூறுவர்.

இந்திரவிழா—அகத்திய முனிவர் கட்டளையின்படி தூங்கெயிலெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியனால் தொடங்கப்பட்டு வருடந்தோறும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற் சோழ பரம்பரையோரால் இந்திரனுக்கு நடத்தப்பட்டு வந்த உற்சவம். இதனை நெடுமுடிக்கிள்ளி யென்னும் சோழன் செய்யாதொழிந்ததால் காவிரிப்பூம் பட்டினம் கடல் கொள்ளப்பட்டது.

இந்திர விகாரம் ஏழு—காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ள புத்தாலயத்தில் இந்திரனால் நியமிக்கப்பட்டுள்ள ஏழரங்குகள்.

இந்திராணி—1. பாற்கடலிற் பிறந்து, இந்திரனை மணந்தவள்.

2. சிவமூர்த்தியிடம் சூரனுதியர் செய்யுந் துன்பத்தை முறையிடச்சென்ற இந்திரன் இவள் தனிமைக் கஞ்சி, மகாசாத்தாவைக் காவலிருக்கவேண்ட, சாத்தன் அவ்வகையிருக்க அருள் புரிந்தனர். இந்திராணி, பூஞ்சோலையிற் கைலாசென்ற நாயகன் விரைவாகவரத் தவமியற்றியிருந்தனள். இவளை அசமுகியென்னும்

அரக்கி கண்டு இவள் தன் தமயனுக்கு உகந்தவளெனக் கைப்பற்றி யிழுத்தனள். அதனால் இந்திராணி வருந்திய குரல் கேட்டு, மகாகாளர் அசமுகியின் கையைத் தறித்து, இந்திராணியைவிடுவிக்க, இந்திராணி பாதலவழியால்மறைந்தனள்.

3. பாண்டவராகப் பிறக்கும் இந்திரன் பொருட்டுத் துருபதன் யாகத்தில் துரௌபதியாகப் பிறந்தவள்.

4. நகுஷன் இந்திரபதம் பெற்றுத் தன்னைப் புணர அவனை நோக்கி நீ, சத்த இருடிகள் சுமக்கும் பல்லக்கில் என்னிடம்வரின் உடன்படுவேனென்று மறுத்தவள்.

5. இவள் சத்தமாதர்களில் ஒருத்தி. இவளைத் துவஷ்டாவின் மகள் என்பர். இந்திரனுக் கொப்பாக வச்சிரம், சூலம், கதை முதலியவைகளைத் தரித்து யானை வாகனம் ஏறியிருக்குஞ் சத்தி.

6. ஒருமுறை கண்ணனை நோக்கி யுன் மடிமிசை நானிருக்க அருள் செய்யென்றாள். இதைக்கேட்ட திருமால் அணங்கே நீ பூமியிற்சென்று (சு0,000) ஆதவஞ்செய்யின் நாம் துவாரகையில் கிருஷ்ணனுக அவதரித்து நீ விரும்பியபடி செய்வோமென்ன அவ்வகை இந்திராணி தவம் புரிந்து இராதையாகக் கோகுலத்தில் கண்ணனுடன் விளையாடி அவன் துவாரகை சென்றபின் வருந்தி வேழமுருக் கொண்டு கண்ணனைத் தரிசிக்கக், கண்ணன் இவளையெடுத்து மடியிலிருத்தினன். இதனைக்கண்ட ருக்மணி பொறாளாய்த் திண்டீரவனஞ் சென்று தவமியற்றினாள். கண்ணன் இவளைத் தவவேடங் கொண்டு திண்டீரவனஞ் சென்று கண்டு ருக்மணி யென்னை விட்டுத் தவஞ்செய்கின்றனையென ருக்மணி நீ யார் என, நான் உன்பதியென நீவஞ்சவுருக்கொண்டிருக்கின்றாய் அகல்க என்று அகன்று தவமேற் கொண்டனள்.

இந்திராவர்ஜன்—உபேந்திரன்.

இந்தீவராக்ஷன் — நளநாபன் எனுங் காந்தருவன் குமரன். இவன் கபடமாயொரு குருவினிடத்து வில்வித்தை கற்றுப்பின் குருவைப் பரிகசித்த காரணத்தால் வேடனுகவும் அரக்கனுகவும் அவதாற்சபிக்கப்பட்டு ஸ்வரோசி ருஷியால் நீங்கப் பெற்றவன். பிரமமித்திரர் எனும் மௌனி, தம்மிடருடன் உபதேசித்த மந்திரத்தை மறைந்து கேட்டு அரக்கனனவன். சுமாரி மனோரமை.

இந்துசேனன்—பகையரசரா லரசுதுறந்து அகத்தியர் மகேசுரவிரதம், அநுஷ்டிக்கக் கூறியபடி யதை யநுஷ்டித்துக், குபேரனுற் செல்வம் பெற்றவன்.

இந்து—சந்திரனைக் காண்க.

இந்துமதி—அசன்தேவி, தசரதன்தாய், விதர்ப்பதேயத் தரசனுகிய போஜன் பெண். அரினியைக் காண்க.

இப்பர்—செட்டிகளின் பேதம்.

இமயம்—அட்டகுலாசலங்களில் ஒன்று. இதிற் கங்கை முதலிய மகாநதிகள் உற்பத்தியாகின்றன. தென்கடலிலிருந்து (சு000) யோசனையிலுள்ளது. இதன் விஸ்தாரம் (உ000) யோசனை.

இமயவல்லி—உமை, இவள் மணத்தின் பொருட்டுத் தேவர்வேண்டச் சிவமூர்த்தியுமையிட மறிவித்து மீண்டுந் திருக்கல்யாணகாலத்து ஒரு குழந்தையுருக்கொண்டு, அம்மையார் மீதிருக்கத்தேவர் சினங்கொள்ளப் பிரமனறிந்து, துதிக்கச் சிவமூர்த்தி சோதியுருக் காட்டினர்.

இமயவரம்பன்நெடுஞ்சோலாதன்—சேரநாட்டரசன். குமட்டூர்க் கண்ணனூராற் பாடப்பெற்றவன். இவன் தம்பி பல்யானைச் செல்புகழ்க் குட்டுவன். இவன் ஏழரசரை வென்று அவர்கள் ஏழுமுடிகளாற் செய்த ஆரத்தினை அணிந்தவன்.

இமயவரம்பன் தம்பி பல்யானைச் செல்புகழ்க்குட்டுவன்—இவன் சேரன்பாலைக் கௌதமனூராற் பாடப்பட்டவன்.

இமவான் — இவனுக்கு, இமவந்தன் எனவும் பெயர். இவன் பர்வதராசன். இவன் மேனையை மணந்து, கங்கை பார்வதியென்னும் பெண்களைப் பெற்றுச் சிவமூர்த்திக்குக் கொடுத்தனன். மேருவிற்குப் பந்து.

இம்மிடித்திரபட்டாசாரியர்—சுரேச்வராசாரியருக்குத் தந்தை.

இம்மேன்கீரனூர்—கடைச்சங்கப் புலவர். (அக-று.)

இயக்கர்—இராக்கதரைக் காண்க.

இயக்கன்—பூதபாண்டியனுக்கு நண்பன்.

இயக்கி—(இசக்கி) ஒரு பெண் தெய்வம்.

இயமன்—1. சூர்யபுத்திரன். தென்திசைக்கிறை. இவன் வாகனம் எருமைக்கிடா. ஆயுதம் தண்டு. பாசமுதலிய பிரஜைகளை நியமிக்கிறவனாள். எனும் திங்கர்களுக்குத்தலைவன். யமுனையுடனிரட்டையாகப் பிறந்தவன். அஞ்சனமலைபோன்ற கருநிறம் பதினெட்டுக் கைகள் பிறைபோன்ற பற்கள், தீப்பொறிசிதறும்விழிகள், துடிக்கும் இதழ்களுடன் மிருத்யு, காலன், அந்

தகன், மாரி சூழத் தன் பட்டணத்தில் வீற்றிருப்பவன். மாற்றான் முயையுதை த்ததாற் சாபம் பெற்றவன்.

2. ஒரு இருஷி சாபத்தாற் கீழ்ப்பிறப் பிற் பிறந்தவன்.

3. சிவேதன்பொருட்டும் மார்க்கண்டர் பொருட்டும் சிவபெருமான்கோபத்துக்கு ள்ளாகி யுயிர்நீங்கி மீண்டும் அடைந்தவன்.

4. பாண்டவரைக் காக்கப் பிரமசாரி யுருக்கொண்டு, அவரிடஞ் சென்று ஒரு மான் என் மான்றோலைப் பிடுங்கிக் கொண்டது வாங்கிக் கொடுங்கள் என அபயங் கேட்டவன்.

5. சாவித்திரி தொடர்ந்து வந்ததனால் அவள் கணவன் உயிரைத் தந்தவன்.

6. தருமனுக்கு அஞ்ஞாத வாசத்தில் யார்கண்ணுக்குங் காணப்படாதிருக்க மந் திர முபதேசித்தவன்.

7. உசீனரதேசத் தரசனுகிய, சுவய யக்கியன் மனைவியருக்குப் பாலனுய்த் தோன்றி யளித்தியங் கூறினவன். இவன் பாண்டுபுத்திரரிற் தருமராசனுய்ப் பிறந் தான் என்பர்.

8. ஒருமுறை சிபிச்சக்கரவர்த்தி யி ணுண்மையறியவல்லூருய்ச்சென்றவன்.

9. இறலித்தீவிலிருந்த அரக்கரால் ஒருமுறை விலங்கிடப்பட்டவன்.

10. பாண்டவர், ஆரண்ய வாசத்திற்கா ளமாமுனியினல் விடுக்கப்பட்ட பூதத்தா லிறவாவகை நச்சுநீரா லுயிர்நீக்கித் தரு மரைத் தடுத்துச் சில தருமசந்தேகம் வினவியவன்.

11. பாண்டுபுத்திரனுகிய தருமன் சுவர்க்கஞ் சென்றபோது நாயுருக்கொண்டு சென்று தருமனது உறுதியைத் தெரிவித்தவன்.

12. சுவர்க்கஞ் சென்றபோது ஆகாய கங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்தபின் தரிச னந் தந்தவன்.

13. ஞானசுதரிசனன் தேவியாகிய யோகவதியைப் புணர்ந்து கற்புநிலை தெரிவித்து, யமவாதனை நீக்கினவன். இவனைச் சுதர்சனன் என்பர். (இலிங்க புராணம்).

14. ஆணிமாண்டவ்யர் சாபத்தால் விதுரனுகப் பிறந்தவன்.

15. இராவணன், திக்குவிஜயஞ் செய்துவருகையில், அவனுடன் எதிர்த் துப் போரிட்டுத் தன் ஆயுதங்களை யிழ ந்து, கடைசியில், எவினல் உயிர்வாங்கா மல் நீங்காத காலதண்டத்தை எவ இருக் கையில், பிரமன்தோன்றி இவன்மகாவரப் பிரசாதி இதை யெய்வையேல், உயிர் வாங்காது மீளாதெனத் தடுத்துச் சமா தானஞ் செய்விக்க அடங்கினவன். (உத் தர ராமாயணம்).

16. இவன், புண்ணியர்க்குச் சாந்த மூள்ளானும் பாவிகளுக்குக் கோரவுரு வுடனும்தோன்றுவன். ஆதிசேஷன் மூச் சிற் றோன்றிப் பிராணிகளைத் தண்டிப்ப வன். இவன் பட்டணம் சையமினி, தேவி யர் அப்பிராப்தி, சாமளை, இரி என்பர்.

இயமநியமம்—இவற்றுள் இயமமாவது பிர மசரியம், தயை, பொறுமை, தியானம், சத்தியம், சரியாயிருத்தல், இம்சைசெய் யாமை, திருடாமை, யாவர்க்கும் பிரியனு யிருக்கை, இந்திரியநிக்ரகம்செய்கை ஆகப் பத்து. நியமமாவது ஸ்நானம், மௌனம், உபவாசம், தேவபூசை, வேதா த்யயனம், புணராமை, குருசிசுரூஷை, பரிசுத்தம், கோபமின்மை, ஜாக்ரதை ஆகப் பத்து.

இயற்பகைநாயனர்—சோழநாட்டுக் காவி ரிப்பூம் பட்டினத்தில் வைசியர்குலத்தி லுதித்துச் சிவனடியவர்க்கு வேண்டிய வைகளைக் கொடுத்திருக்கு நாட்களிலே சிவபெருமான் ஒரு காமுகவேதிய ருருக் கொண்டு வந்து அவர் மனைவியைத் தாம் பெற்றுச் செல்கையில் வழியில் சுற்றத் தார் தடுக்க நாயனர், அவர்களுடன் போரி ட்டு விலக்கி மனைவியாரை வேதியர்க்குப் பின் அனுப்ப, வேதியர் திருச்சாய்க் காடு என்னும் சிவஸ்தலம்வரை நாயனர் பின் வரச்சென்று, நாயனர் நிற்றல் கண்டு ஏதோ பயந்தவர்போல் கூவ, நாயனர் கேட்டு விரைந்து செல்லச் சிவமூர்த்தி தரிசனந்தர முத்திபெற்றவர். (பெரிய புராணம்).

இரதசேனன்—சிந்துதேசாதிபதி. சடபர தரைப் பல்லக்கு எடுப்பித்து விரைவாகச் செல்லும்படி கோபித்து அவரைப் பிறகு மெய்யுணர்ந்தா ரென, அறிந்து அவரால் ஞானோபதேசம் பெற்றவன். இவனுக்குச் சவ்வீராராசனென்னும் பெயரும் உண்டு.

இரதுமகாராஜன்—(சூர்.) தீர்க்க பாகுவின் குமரன். இவனது குமாரன் அஜன். இவன் விச்வஜித் என்னும் யாகஞ்செய்து வறியனுய் இருக்கையில் கவசர் என்ற ஒரு வேதியர் இவனிடங் குருதக்ஷிணைக் காக வந்தார். அரசன் எதிர்கொண்டு மட்பாத்திரத்தாற் கால் கழுவ நீர்தந்த தைக் குறிப்பால் அரசன் யாகஞ்செய்த தால் வறுமையடைந்தனனென் றுணர்ந்து திரும்புகையில் அரசன் வேதியரை

மறுத்து வந்தகாரியம்விஞவிஞன். வேதியர் நான் குருதக்ஷிணையாகப் பதிநான்கு கோடி பொன்பெற வந்தனன். நீ மட்பாத்திரத்தால் நீர்தந்த நிலையறிந்து செல்கின்றேன் எனக்கேட்டு அரசன் பிராமணரையிருத்திக் குபேரனிடம் புத்தத் திற்குச் செல்லத் துணிந்தனன். குபேரனிதையறிந்து அரசன் பொக்கிஷத்தை நிறப்பினன். இதனை வேவுகாரரா லறிந்த அரசன் வேதியரைத் திருப்திசெய்தனுப்பினன்.

இரகுநாதசேதுபதி—இவர் இராமநாதபுரத்தரசர்களி லொருவர். தமிழருமை யுணர்ந்து புலவரை யாதரித்தவர். ஒரு துறைக் கோவை யிவர்மீது அமுதகவிராயராற் பாடப்பட்டது. சேதுபதிகளின் வரலாறுகாண்க.

இரகுவம்சம்—சூரியவம்சத்தரசர் சரித்திரம் சொன்ன நூல். தமிழில் அரசகேசரி யென்பவராற் செய்யப்பட்டது.

இரக்கதந்தி—சத்தியைக் காண்க.

இரக்தபிக்ஷாடனம்—பிக்ஷாடனராய்ப் புறப்பட்டு விஷ்ணுமூர்த்தியின் நெற்றியினைச் சூலத்தாற் கீறி நரம்பின்வழி ரக்த பிக்ஷையேற்ற பைரவத்திருக்கோலம்.

இரங்குதடிக்கன்றுநாடன் — கடைச்சங்க மருவிய தமிழ்ப்புலவன்.

இரங்கேசவெண்பா —அரங்கரை முன்னிலையாக்கிப் பாதிவெண்பாவிற் குறளும், பாதிவெண்பாவி லதற்கியைந்த பழங்கதையும் சொன்ன நீதிநூல். இது சாந்தகவிராயன் கூறியது.

இரசம் (கூ)—சிங்காரம், வீரியம், பெருநகை, கருணை, ரௌத்திரம், குற்சை, சாந்தம், அற்புதம், பயம்.

இரசன்—விரசன் குமாரன்.

இரசல்—திரிகருத்துத் தந்தை.

இரசனை—பூஷாவின் தேவி.

இரசிக்கியன்—புரஞ்சயனுக்கு நண்பன்.

இரசாதலம்—ஒருபாதாள உலகு. இதுகற்கள் நெருங்கியது. இதன் முக்ய பட்டணம் போகவதி. இதிற் பலியிருப்பன்.

இரசானை—1. மகாகாளனென்னும், ஏகாதசருத்ரன் தேவி.

2. திதியின்பெண். துவட்டாவின் தேவி.

இரசி—ஆயுசின் குமரன் புரூரவன் பேரன் இவனுக்கு (ஈ) குமரர். இவன் இந்திரனுற் பிரார்த்திக்கப்பட்டுத் தைத்தியரைக் கொலைபுரிந்தவன். பிரகலாதனுக்குப் பயந்த இந்திரனுக்குத் தன்னைத் தத்தம் செய்தவன். சிலநாள்பொறுத்து இரசி லோகாந்தரத்தையடைந்தனன். இந்திரன் சுவர்க்கத்தை வேண்டிப் புத்திரரைக் கேட்கப் புத்திரர் மறுத்து யஞ்ஞபாகத்தையும் கவர்ந்துகொண்டனர். அதனாலிந்திரன் கோபித்து ஆபிசாரயாகஞ்செய்து நூறுகுமாரரையுங் கொலை செய்வித்தனன்.

இரசிமீகேது—ஒரு இராவணபடன்.

இரசிவரோமன் — சுவர்ணரோமன் குமரன்.

இரட்டையர்—1. ஒரு வேளாளன் தன் மனைவியுடன் புத்திரப்பேறு வேண்டிச் சிவபணி செய்துவந்தனன். சிவமூர்த்தி தவறிபோல் வந்து உனக்கு என்ன வேண்டும் என்றனர். அவ்விருவரும் குணமும் கல்வியும் ஒத்த இரு குமரர் வேண்டும் என்றனர். ஆயினும் உறுப்புக் குறையில்லாத குமரரைக் கேட்கிலர், ஆதலால் பூர்வம் அச்வினிதேவர் வேண்டுகோளின்படி சிவமூர்த்தியவர்களுக்குப் புத்திரராயுதிக்கச் செய்தனர். இவர்கள் பல சமஸ்தானங்கள் சென்று, எது தரினும் வேண்டாது ஒரு பணம் மாத்திரம் பெற்றுச் செல்வர். இவர்களில் இளையவர் அந்தகர், மூத்தவர் மூடவர். இவ்விருவருந் தெய்வத்தருளாற் றமிழில் வல்லமைபெற்று அந்தகர் மூடவரை முதுகிற் சுமந்து பல தலயாத்திரை செய்துவருவர். இவர்கள் இளஞ்சூரியர், முதுசூரியர் எனப்பட்ட பெருங்கவிப் புலவர்கள் எனவும், திருவக்கையிலிருந்த ஆட்கொண்டான் எனப் பெயரிய கொங்கராயன்காலத் திருந்தவர்கள் எனவும், அக்கொங்கராயனுலும் கச்சியிலிருந்த சம்பராயனுலும் நன்றுபோற்றப்பட்டவர்கள் எனவும், திருவாமாத்தூர்க்கலம்பகம் பாடினர்கள் எனவும், திருவண்ணுமலைச் சம்பந்தன் சொன்ன சமுத்திரபாடினர்களெனவும் ஆறுவிலகப் பாடினர்களெனவும் வறுமைமிகுத்துக் குன்றும் வனமுங் கடந்துபோய்ப் பலர் பிறரைப் புகழ்ந்து பாடி வாழுள்கழித்தனர்கள் எனவும் தமிழ்நாவலர் சரிதையால் அறியலாவன. 'கலம்பகத்திற் கிரட்டையார்கள்' எனப் பிற்காலத்தார் பாடியது. இவர்களியற்றிய திருஆமாத்தூர்க்கலம்பகம்பற்றியே யாமெனத் தோன்றுகின்றது. ஒருசெய்யுளே ஒருவர்பாதியும் மற்றொருவர் பாதியுமாகப்பாடிமுடிப்பார்கள்எனவுங்கூறுவர். இரட்டையர் திருவக்கைக் கொங்கராயன் அசனம் இடுவித்தபோது பாடிய கவி "சாணர்க்கு முன்னிற்கு மாகொ

ண்டநாயன் நமிழ்க்கோங்கர் கோன், பாணுற்ற வரிவண்டு சேர்வக்கை நக ராதி பக்கத்திலே, பூணுக்கு வாரா திருப் பாய் விருப்பாகி யுயர்வானிலே, வீணுக்கு நின்னுக மெலிகின்ற தெவ்வாறு வெண் டிங்களே.'' திருவண்ணுமலைச் சம்பந் தன் சமுத்தி பாடச்சொன்ன போது பாடியது, ''மன்னுதிரு வண்ணு மலையி ற்சம் பந்தனுக்குப், பன்னு தலைச்சுவரம் பண்ணுவதென்—மின்னி, னிலைத் த விடைமடவா ரெல்லாருங் கூடி, வலைத்தி ழுத்துக் குட்டா மலுக்கு.'' சம்பராஜன் விகடசமுத்தி பாடச்சொல்லப் பாடியது, ''எறிக்கும்புகழ்க்கச்சியேகாம் பரன்சம்ப னெண்டிசைக்கும், பொறிக்கும் புலிக் கொடி யான்புயம் வேட்டபின் பூவைய ன்னுள், வெறிக்குங் குமக்கொங்கைமீதே விழிசொரி வெள்ளந்துள்ளித், தெறிக்குந் துவலை பழிக்குஞ்சிந் தூரத் திலகத் தையே.'' படைவீடு முற்றியிருந்த பாண் டியனுக்குப் பாடியது. ''காற்று லலைப்பு ண்டு கண்ணன் கடல்கடைந்து, மேற்று னெடுத்து வலைத்தெய்து—மாற்றுத, செம்பொன் மலையில்லைச் சேலுக் கிடங் கொடுக்கச், சம்பன் மலைகைக்குவா.'' ஆறுவிலகிய பாட்டு. ''ஆற்குழையோவர வோவாயர் பாடியருமனையோ, பாற்கட லோதம்ப மோதங்கு மாவும் பலபலவா, மாற்கமு மாகிநின் றூர்மாதை நாதர் வல ங்கொள்பம்பை, மேற்கரை கோயில் கொண்டார்புரஞ் சீறியவெங்கணைக்கே.'' திருவாமாத்தூர்க் கலம்பகம் பாடச்சொ ன்னபோது பாடியது. ''தொல்காப்பிய தேவர் சொற்றதமிழ்ப் பாடலன்றி, நல் காத் திருச்செவிக்கு நாமுரைத்த தேறு மோ, மல்காப் புனறதும்ப மாநிலத்துக் கண்பிசைந்து, பல்காற் பொருளழற் கும் பாற்கடலொன் றீந்தார்க்கே.'' காட்டு வழியிற் போகும்போது இளஞ்சூரியர் விஞவுக்கு மூதுசூரியர் விடைகூறியது. ''சூன்றும் வனமூங் குறுகி வழிநடந்து, சென்று திரிவதென்றுந் தீராதே தா— வொன்றுங். கொடாதாரைச் சங்கென் றுங்கோவென்றுஞ் சொன்னு, லடாதோ வதுவே யிது''. இவ்விரு வரும் தல யாத்திரையால் வருந்திப் பசித்துன்பத் தால் ஆங்கூர் சிவாலயத்திற் சிவதாரிசனஞ் செய்து நீங்குகையில் இவ்விருவரில் தமயனார் ''தேங்குபுகழ் ஆங்கூர்ச்சி வ னேயல் லாளியப்பா, நாங்கள் பசித்திரு க்க நியாயமோ'' என்ன, மற்றொருவர்— போங்காணும் ''கூறுசங்குடோன் மூசை கொட்டோசையல்லாமற், சோறு கண்ட மூளியார் சொல்'' என நீங்கிவேறொருவ னைப் பாடி அவன் செய்யுளின் அருமை யறியாதவனுதலால், ''மூடர் முன் னே பாடன்மொழிந்தாலறிவரோ,'' எனவசை பாடி நீங்கி, மாங்காடடைந்து அவ்விட மிருந்த வேளாளன் சற்றுப் பராமரிக்கை யாய் மகளுடன் ஊர்விட்டு மருமகனிடம் நீங்குகை கண்டு ''மாங்காட்டு வேளாளன் மகளை மருமகன்பால், போங்காட்டி லின் பம் புணர்ந்தானே, ஆங்காணும், மக்கண் மெய்தீண்டல் உடற்கின் பமற்றவர், சொற் கேட்டலின்பஞ்செவிக்கு'' எனப் பாதி வெண்பா ஒருவர் பாடுதல் கண்ட வேளாளன் பயந்து பணிந்து உபசரிக்க மற்றவர் மற்றப்பாதி வெண்பாவைத்துதி யாகப்பாடி நீங்கினர். இவர்கள் திருவாரூ ர்சென்று ''நாணென்றுல்நஞ்சிருக்கும் நற் சாபங்கற்சாபம்'' எனம திலிலெழுதி வெண்பா மூடிக்காது சென்று பலதல யாத்திரைகள் செய்து மீண்டும் அத்தலத் திற்குவந்துஎழுதிய வெண்பாவைக்கண்டு ''பாணந்தான் மண்தின்றபாணமே— தாணுவே, சோணூர் மேவுஞ்சிவனே நீ யெப்படியோ நோர் புரமெரித்தநேர்'' என முடிந்திருத்தல் கண்டு காளமேகப் புலவரால் முடிந்ததென் றறிந்து அவ ரைக் காணச் சென்று, அவரன்றைக்குச் சிவபதமடைந்துவேகுதல்கண்டு ''ஆசுகவி யாலகிலவுல கெங்கும் வீசு புகழ்க்காள மேகமே—பூசுரா, விண் கொண்ட செந் தழலாய் வேகு தேயையோ, மண்டி ன்ற பாணமென்றவாய்'' எனப் பாடி விச னமடைந்து நீங்கிக் காஞ்சிஏகாம்பரநாதர் மீது, ஏகாம்பரர் உலாப்பாடிப் பல்லவரா யன் சமஸ்தானத்தில் அரங்கேற்றுகை யில், முதல் வெண்பாவில் ஆயிரக்கால் மண்டபம் விகடசக்கர விநாயகர் எனக் கூறியதால் அரசன் இல்லாததைக் கூறினீர் எனப், புலவர் அரசனோக்கி நாமுமறியோம் அவளும் பொய் சொல் லாளென்று பிரசங்கித்துப் பரிசு பெற்று நீங்கினர். சிலநாள்தரித்துப் பல்லவன் கோபுரத் திருப்பணிசெய்ய அங்கிருந்த மண்மேட்டை நீக்க, அவ்விடம் ஆயிரக் கால் மண்டபத்தையும் விகடசக்கர விநா யகரையுங் கண்டு வியப்படைந்து உலா வுக்குத்தெய்வீகஉலாவென்று பெயரிட்ட னன். இவர்கள் சிவாக்ஞையால் திருவா மாத்தூர் சென்று ஆமாத்தூர்க் கலம்பகம் பாடி அந்நாட்டரசன் சமஸ்தானத்துப் பிரசங்கிக்கத் தொடங்கி முதற்செய்

யுளில் திருமால் துயர் தீர்த்தானுக்குப் பம்பையாற்றுக்கு மேற்கில் ஆலயமிருக் கிறதெனக் கூறினர். இதைக்கேட்ட அந்நாட்டுப் புலவரும் அரசனும் இது பெய்யென நகைத்த துணர்ந்து இது திருவருளின்செயல் இது உண்மைப்படி னன்றிப் பிரசங்கிக்கோமென்று நிறுத் தினர். அன்றிரவு பெருமழை வருஷி த்து, பம்பை வெள்ளங்கொள்ள ஆற்றி றற்கு மேற்குக்கரையிற், கோவில் தோன் றியது. அரசனும் மற்றப் புலவரும் மகி ழ்ந்து வியப்படைந்து புலவரை வணங் கிப் பிரசங்கங்கேட்டுப்பொருள்தருகையி லிரட்டையர் பொருள் பெறுது எமக்கு அவமானம் வாது காத்தான் காப்பன் என நீங்கினர். இவர்கள் இயற்றிய நூல்கள் தில்லைக்கலம்பகம், கச்சியுலா, கச்சிக்கலம்பகம், திருஆமாத்தூர்க்கலம் பகம், பலதனிப்பாடன் முதலியன.

இரணஞ்சயன்—(சூ.) தனஞ்சயன் குமரன்.

இரணமத்தன்—இராவணசேனாபதி. இவன் பெயர் கேட்டமாத்திரத்திற் பகைவர் ஒடுங்கும்படியான வலியுள்ளவன்.

இரணபேரிகை—(உ) அது யானைமுரசம், ஒட்டகமுரசம், போர்தொடுக்க அறைதல் யானைமுரசு, போர்விடுக்க அறைதல் ஒட் டகமுரசு.

இரண்மயன்—அக்கினியித்திரனுக்குப் பூர் வஜித்தியிட முதித்த குமரன். தேவி சநதை.

இரண்ய அச்வதானம்—(க00அ) அல்லது (க0அ) கழஞ்சு பொன்னுல் ஒருகுதி ரை செய்வித்து, வெள்ளியினுல் முகமுங் காலுமமைத்துஅலங்கரித்து, வேதம் நன் முகஅறிந்த வேதியனையழைத்து அவனை யிந்திராணுகப்பாவித்து(இ)கழஞ்சுபொன், தகுதினை வைத்து வேதியர்க் குணவளித் தளித்தலாம். இதைச் செய்தவர் சுவர்க் காதிகளை யடைவர்.

இரண்யஇடபதானம்—முகமுங் கொம்பும் வெள்ளியாலும் வால் கழுத்து முசிப்பு இவைகளுக்குப் பதுமராகம், கோமேத கம், முத்து இவைகளைப் பதிப்பித்து, பொன்னு லிடப வுருச் செய்வித்து, படி கத்தாற் பிறைசெய்து கழுத்திலணிந்து முத்துக்களாற் பலவணிகள் செய்திட்டுக் கிழக்கு நோக்கவைத்து வேதியர்க்குத் தகுதினையுட னளித்து அமுது செய்வித்த லாம். இவை செய்தவர் சுவர்க்காதிபோக மடைவர்.

இரண்யகசிபு—காசிபருக்குத் திதியிட முதித்த அசுரன். இவன் மூத்தவன், இவன் கனிஷ்டன் இரண்யாக்ஷன். இவர் களிருவரும் வைகுந்தத்திலிருந்ததுவார பால்கர், சநந்தனுதிகளின் செல்லுகை யைத் தடித்துப் பூமியிற் பிறக்கச் சாபம் பெற்றுப் பிறகு விஷ்ணுமூர்த்தியை வேண்ட அவர் நம்மிடம் பகைவராவீரேல் மூன்று பிறவியில் வைகுந்த மடைவீர்கள் என அவ்வகையே அசுரர் முதலியவரா கப் பிறந்தவர். இவர்கள் முதற் பிறப்பில் இரண்யகசிபு இரண்யாக்ஷன். இரண்டா வது இராவணன், கும்பகர்ணன். மூன்று வது சிசுபாலன், தந்தவக்கிரன். திக்கு விஜயத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தியிவன் மூக் கில் ஒளித்து மறைந்தனர். இவன் பாரி கியாதி, குமரர் அநுகிலாதன், சமகிலா லாதன், கிலாதன், பிரகலாதன்; குமரி, சிம்மகி. இவர்களுள் முதலில் விஷ்ணு மூர்த்தியால் தம்பியாகிய இரண்யாக்ஷன் கொல்லப்பட, இரண்யகசிபு விசனமுற்று ப்பிரமனை நோக்கித் தவம்புரிந்து எங்கும் எவராலு மிறவா வரம்பெற்றுத், தவ வன் மையாற் றேவர் இருடிகளை வருத்திவந்த னன். இதனுற் றேவர் முதலியோர் விஷ்ணுமூர்த்தியை வேண்டினர். அச ரீரி அவர்களை நோக்கித் தேவர்களை இவனுக்கு நான்கு புத்திரர்; அவர்களுள் பிரகலாதன் என்பவனிடம் இவனுக்கு எக்காலம் பகைமை யுண்டாகிறதோ அக்காலம் அவனுக்கு மரணம் நேரும் என் றது. அதனைக்கேட்ட தேவர்கள் சமயம் பார்த்திருந்தனர். இவன், பிரகலாதனிடம் பகைமைபூண்டு நரசிம்மமூர்த்தியாற் கொல்லப்பட்ட செய்தியைப் பிரகலாத னைக் காண்க. இவன் பேரன் கும்பன், நிருபன், விரோசனன். (பாகவதம்).

இரண்யகருப்பமதம்—இதனைப் பிராணத்ம வாதிமத மெனவுங் கூறுவர். தேகத்தில் செவி, கண், வாக்கு முதலிய இந்திரியங் கள்குறைந்தகாலத்தில் முறையேசெவிடு, குருடு, மூங்கை உண்டாயினும் தேகமாத் திரம் இருக்கும். பிராணமில்லையாயின் தேகநாச முண்டாகிறது. ஆகையால் ஆத்மா இந்திரியாதிகளுக்கு வேறென்பர். இவர்கள் பிராணநீக்கமே மரணம் ஆதல் பற்றிப் பிராணனே ஆத்மா என்பர்.

இரண்யகற்பன்—1. தமோ சிருட்டிசெய்து விட்டவுடல் நீங்கி வேறுடல்கொண்டு பிரமன் பெற்றபெயர்.

2. இரண்யமயமான அண்டத்திற் பிற ந்தவனுகையாற் சூரியனுக்கு ஒரு பெயர்.

3. கேதாரம் தரிசித்து முத்தியடை ந்த ஒரு பாசுபதன்.

4. காசியிலிருந்து அகம்பிரமவாதங் கூறிக் காலவயிரவரால் தண்டிக்கப்பட்ட ஒரு மடாதிபதி. (காசிர்கசியம்).

இரண்யகற்பேசம்—காசியிற் பிரமனுல் பிரதிட்டைசெய்து பூசித்த சிவலிங்கம்.

இரண்யகற்பதானம்—பொன்னினுல் மனிதன் புகத்தக்க ஒரு குடம் விதிப்படி செய்வித்து, யாகவேதிகையி லிருத்திப் பூசித்து அதில் யஜமானன் புகுந்து கிழக்கா யிருக்குங்காலையில் கருப்பாதானம், சீமந்தம் முதலியன செய்து, வலப்பால் அறுகும் அத்திப்பழத்தையும் பிழிந்து, பின் புருஷன் குடத்தினின் றெழுந்த பின்பு சாதகர்ம முதலியன செய்வித்து வேதியர்க் கமுதளித்து, மூப்பதுகழஞ் சிற் பெண்ணுருச் செய்வித்து ஆலயத் திற்கு அதைத் தானஞ்செய்து குடத்தையும் மற்றுள்ள அதிக பொருள்களையும் வேதியர்க்குத் தானஞ் செய்தலாம்.

இரண்யகன்னிகாதானம்—ஒரு பிராமணக் கன்னிகையைத் தந்தையரிடம் விலைக்கு வாங்கி, அவளைப் பொன்னுலும் ஆடையாலும் அணிந்து பிரமசாரிக்குத் தீமூன்னர்ப் பாணிக்கிரகணஞ்செய்வித்துப் பூமி முதலிய தானஞ்செய்து வேதியரை யருத்துவதாம்.

இரண்யகேசன்—சியாமகனுக்குச் சூரபூமியிட முதித்த குமரன்.

இரண்யநாபன்—1. (சூர்.) விவச்வகன் குமரன். இவன் யஞ்ஞவல்கிய முனிவரிடம் யோகம் உணர்ந்தவன். சுகவர்மாவின் மாணுக்கன் எனவுங் கூறுவர்.

2. (சூ.) துர்த்தி குமரன். இவனிடம் யஞ்ஞவல்கிய முனிவர் அத்யாத்மயோகம் பெற்றனர். இவன் குமரன் பாஷ்யன்.

இரண்யபிந்து—ஓர் நதி.

இரண்யபுரம்—நிவாதகவச காலகேயர் பட்டணம்.

இரண்யபூதானம்—ஒரு துலாம் பொன்னிலாவது அல்லது அதிலரைப்பாகத்தாலாவது சதுரத்தகடு செய்வித்து, அதில் சத்தத்வீபுகள், ஏழுகடல்கள், குலாசலங்கள், நதிகள், மேரு, வருஷங்கள், விருக்ஷங்கள் முதலிய அமைப்பித்து, ஓமமுதலிய சடங்குகள் முடித்து, பஞ்சகவ்ய பூசை தகட்டிற்குச் செய்வித்து வேதியர்க் கன்னதானஞ்செய்வித்துத் தகட்டை உத்தமஞ்சிய வேதியனுக்குத் தானஞ் செய்தலாம்.

இரண்யமுட்டத்துப்பெருங்கௌசிகனுர்—நன்னன்மீது மலைபடுகடாம் பாடிப் பரிசுபெற்ற புலவர்.

இரண்யவன்மன்—1. ஒரு இருடி.

2. சிங்கவருமனைக் காண்க.

இரண்யஸ்தூபன்—அங்கீரசன்சந்ததியான். ஒரு இருடி.

இரண்யாததானம்—பொன்னுல் துலைக்குச் சொன்ன அளவில் தேர் செய்வித்து, அதிற்சுற்றித் தேவர்க் கிருக்கையமைத்து அ, ச, உ பொற்குதிரைகளைப் பூட்டி இடையிற் சூரியனை எழுந்தருளச் செய்வித்து மான்தோலில் எள்ளைப் பரப்பித் தேரில்வைத்து வலஞ்செய்வித்து வேதியர்க்குத் தானஞ்செய்தலாம்.

இரண்யரேதஸ்—பிரிய விரதனுக்குப் பெரிஹவிஷ்மதியிட முதித்த குமரன்.

இரண்யரோமன்—1. ஐந்தா மன்வந்தரத்து ருஷி.

2. உலகபாலகர் நால்வரி லொருவன்.

இரண்யன்—சூரபன்மனுக்குக் குமரன். இவன் நீதிமான். தந்தைக்குக்குமார்க்கடவுளுடன் போர்செய்யாதிருக்க நீதிகூறத் தந்தை கோபித்த தறிந்து வீரவாகு, சிங்கன், நீலன் முதலியோருடன் போரியற்றி வீரவாகுதேவர் எவியபடைக்கஞ்சியும், தந்தைக்குத் திலதர்ப்பணம்முதலிய செய்யவும் மீனுருக்கொண்டு கடலில் ஒளித்துச் சூரபன்மன் இருபிளவுபட்ட பின்பு கடலினின்று வெளிப்பட்டுத் துக்கித்து அவற்குச் செய்யவேண்டிய நீர்க்கடனை யாசாரியரைக்கொண்டு செய்வித்துத் தவமேற்கொண்டவன். (ஸ்காந்தம்).

இரண்யாக்ஷன்—1. காசிபருக்குத் திதியிட முதித்த குமரன். இவன் சகோதரன் இரண்யகசிபு. இவர்கள் வைகுந்தத்திலிருந்த துவாரபாலகராகிய. சய, விசயர், சனந்தனுதியர் சாபத்தாலிப் பிறப்படைந்தனர். இவன் கதாபாணியாய் இந்திராதிதேவர்கள், இருடிகள் முதலியோரை வருத்தி ஒருமுறை பூமியைப் பாய்போற் சுருட்டிக்கொண்டு கடலில் ஒளிக்க விஷ்ணுமூர்த்தி சிவேதவராகவுருக்கொண்டு கொம்பினுலிவன்மார்பைப் பிளந்து பூமியைப் பழமைபோல் நிறுத்தினர். (பாகவதம்).

2. யதுவமிசத்துச் சியாமகன் குமரன். தாய் சூரபூமி.

3. இவன் பிரமனது இடது நாசிக்கண் தோற்றிப் பூமியை யபகரித்துச் சென்ற அசுரன். இவனை விஷ்ணுமூர்த்தி பிரமனது மூக்கினின்று நீலவராகராய்த் தோன்றிக் கொலை புரிந்தனர். இவனுக்கு ஆதியிரண்யாக்ஷன் என்பெயர். (திருமுஷ்ட-புராணம்).

இரதகாரன்—அரசன் சோர்த்தால் அரசகன்னிகையைக் கூடிப் பெற்ற குமரன்.

இரதசப்தமி—இது சூரியனது ரதம் உத்தராயனத்திற் திரும்புங்காலம். இக்காலத்திற் சூரியனே யெண்ணிப் பலகாராதிகள் செய்து நிவேதிப்பர்.

இரதி—1. இவள் இல்லாத இடத்துச் சந்தோஷமில்லாததனால் இப்பெயர் அடைந்தனள். மன்மதன் தேவி, பாற்கடலிற் பிறந்தவள். மன்மதன் தேவரேவலால் தன் வலிமையைச் சிவமூர்த்தியிடங் காட்டியவரால் நீறுயினன். அதனு லிரதி சிவபெருமானே நோக்கி யிரக்க, உன்புருடன் உனக்கு மாத்திரம் உருவாகவும் மற்றவர்க்கு அரூபியாகவும் நில நாளிருந்து கிருஷ்ணனிடம் அவன் பிறக்குங்காலையில் உருவத்துடன் உன்னிட மிருப்பனென வரம்பெற்றவள். மனுவின் குமரி யெனவுங் கூறுப. சம்பராசுரன் மனையிற் பிறந்து மன்மதனே மணந்தவள். (பூவாளூர்ப்புராணம்).

2. இவள் மயன் வீட்டில் பிறந்திருக்கையில் சம்பரன் எனும் அசுரன் இவளைப் பலாத்காரமாகக் கொண்டு போக இரதி தன்னைப்போல் மரத்தாற் பதுமைசெய்து அதனை யலங்கரித்துப் பிராணப்பிரதிஷ்டைசெய்து தான் பிரத்தியும்நனையடைந்தனள். சம்பரன்பொய்ப் பிரதிமையுடன் இன்பம் அநுபவித்திருந்தனன். (சிவமகாபுராணம்).

இரதிகன்—ஜயத்சேநன் குமரன்.

இரதிதன்—(சூ.) பிரஷதச்வன் குமரன். இவனுக்குப் புத்திரரில்லாமையாலிவன் தேவியிடத்தில், ஆங்கிரசர் புத்திரோற்பத்தி செய்தனர். அவர்களே ரதீதகோத்திரத்தவர்கள். ஆங்கீரசப்பிராமணர்கள்.

இரதிமுகன்— கத்ரு குமரன் நாகன்.

இரதீத கோத்திரம்—இரதிதனைக் காண்க.

இரதீதரன்—(சூ.) இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசனுகிய அம்பரீஷன் புத்ரன்.

இராதை—பிரசாபதியின் மனைவி. குமரன் நகுஷன்.

இராதையன்—திருதராட்டிரனுக்குச் சாரதி. கன்னனைப் பேழையிற் கங்கையினிடம் கண்டு எடுத்து ஆகாயவாணியால் கன்னனென்று பெயரிட்டவன்.

இரத்தகற்பம்—இது மூப்பதாவது கற்பம். இதிற் பிரமன், சிவனே யெண்ணித் தவம் புரிந்து நான்கு முனிவரை யுதவப்பெற்றனன்.

இரத்தக்கண்ணன்—(அர.) இராவண சேநாவீரருள் ஒருவன். மகரக்கண்ணனுக்குத் துணையாய் வந்தவன். நளனென்னும் வாநரவீரனுற் கொலைசெய்யப்பட்டான். இவனுக்குக் குருதிக்கண்ணனெனவும் பெயர்.

இரத்தபீசன்— சும்பநிசும்பருக்கு மருமகனுகிய அரக்கன். இவன்தன் உதிரம் எவ்வளவு பூமியில் விழுமோ அவ்வளவு கோடி அரக்கர்கள் பிறந்து பகைவரைக் கொல்லும்படி வரம்பெற்றவன். இவனைக் காளி, ஒரு துளி யுதிரமும் பூமியில்விழாமல் உதிரத்தையுண்டு கொன்றனள்.

இரத்தமாடியுடையான்—காஞ்சியிற் காமாக்ஷி சந்நிதியில் பலியிடக்கொண்டு சென்ற குசப்பெண்வயிற்றிற் பிறந்த குசவன்.

இரத்தாக்ஷன்—கத்ருதநயன் நாகன்.

இரத்தினகண்டன்—அசுவகண்டன் மக்கள் நூற்றுவரில் மூத்தவன்.

இரத்தினசானு—மேருவிற் கொருபெயர்.

இரத்தினசூடன்—சங்கசூடன் புதல்வன். இரத்திநுவலிக்குப் புருஷன்.

இரத்தினதீபன்—இரத்திநுவலியைக் காண்க.

இரத்தினதீவகம்—இது மணிப்பல்லவத்திற்கு அயலிலுள்ள ஒரு சிறுதீவு. இதில் புத்தருடைய பாதப்படிமை யமைக்கப்பட்ட ஒரு மலையுண்டு. இதுவே இலங்கை. அம்மலைக்குச் சமனெளி எனப் பெயர்.

இரத்தினதேனுதானம்—வேதிகை செய்வித்து அதில் வெள்ளரப்புப் பரப்பி அதில் கன்றினுடன் பசு எழுதி மூக்கில் நாறு புட்பராகம், முகத்தில் (அக)பதுமராகம், நெற்றியில் முத்து, பொற்பட்டம், கண்களில் நாறு முத்துகள், கழுத்தில் நாறு கோமேதகம், முதுகில் நாறு நீலம், இரண்டு பக்கங்களில் நாறு சிவரத்நங்கள், பற்களுக்குப் பளிங்கு, வாலில் நாறு முத்துகள், அரையில்நாறுமாணிக்கம், பொன்னுற் குளம்பு, மூக்கில் சூர்ய சந்திரகாந்திகற்கள், வெள்ளியால் நாபி, சந்தனம், குங்குமம், கற்பூரம் முதலியவைகளால் உரோமகூபங்கள் செய்வித்துக் கருடப் பச்சைதன்னுற் கால்களமைத்து, சந்திகளினவமணிகள் பதித்துக், கற்கண்டிற் கோமயமமைத்து,நெய்யைக்கோசலமாகவைத்து, கன்று மிவ்வாறமைத்து, காலில் கவடிகட்டி, இடங்கள்தோறும் நெல் முதலிய குவித்து வேதிகையிற் பூசைமுதலிய செய்வித்து வேதியர்க் கருத்திக் தக்ஷிணையுடன் தானஞ் செய்வதாம்.

இரத்தினபல்லவம்—ஒரு வித்தியாதர நகரம்.

இரத்தினமாலை—நீலன் பாரி.

இரத்தினவதி—ஆநர்த்ததேசாதிபன் குமரி. இவள் சிவபூசையால் சித்தியடைந்தவள்.

இரத்தினவலி—1. இவள் பூர்வசன்மத்திற் கலாவதியென்னுங் கூத்தி. சிவபூசையால் வசுபூதியென்னுங் காந்தருவன் மகளாய்ப் பிறந்து, இரத்தினசேன னென்னுஞ் சிவமூர்த்தியைப் பூசித்துவருகையில் சிவமூர்த்தி, உன் பெயர்கொண்ட புருஷன் உன்னைமணப்பான் என்றனர். இரத்தினவலி தன் கனவி லவனைக் கண்டு விரும்பித் தோழியாகிய சந்திரலேகை சித்திரித்துக் காட்டிய சித்திரத்தால் அவன் நாகலோகத்துப் புருடனென நினைத்து இருக்கையில், சுவா என்னும் அரக்கன் இவளைத் தூக்கிச் செல்லச் சங்கசூட னெனும் நாகராஜன் குமாரனுகிய இரத்தினசூட னரக்கனைக் கொன்று இவளை மணந்தனன். (காசிகாண்டம்).

2. இரத்தின தீபன் குமரி. இவள் மந்தாரதாமன் எனுங் காந்தருவன் குமரனுகிய பரிமளாலயனை மணந்து சிலநாளிருந்து இருவரும் முத்தியடைந்தனர். இவர்கள் பூர்வசன்மத்திற் புருக்கள்; ஒருபருந்துடன் சண்டையிட்டு அயோத்தியில் உயிர் நீங்கியதால் மறுசன்மத்திற் புருஷ உரு எடுத்தனர். இவள் தோழியர் கலாவதி, பிரலாவதி.

இரத்தினேசன்—காசியிலுள்ள சிவப்பிரதிட்டை. இது பர்வதராசன் தன் குமரியாகிய பார்வதியாருக்குக் கொடுத்த இரத்தினங்கள் சிவலிங்கமானதாலிப்பெயர் பெற்றது.

இரத்தினேற்பத்தி—வலன் எனும் அசுரன், சிவபூசைசெய்து முக்கண்மூர்த்தி பிரத்தியக்ஷமாய்என்னவரம் வேண்டும்என்ன, யான் யுத்தத்தில் சாகாவரமும், அங்ஙனம் வீதியா லிறப்பின் என்னுடல் எவரும் விரும்புகின்ற நவமணிகள் ஆகக்கேட்டனன். அவ்வகை வரமளிக்கப் பெற்று அரசாண்டு இந்திரன் செய்த வஞ்சனையால் அவனுக்கு யாகப்பசுவாயினன். இவன் உடல் விலையுயர்ந்த இரத்தினங்களாயின. இந்திரனுக்கு யாகப்பசுவான வலன் இரத்தம் மாணிக்கங்கள் ஆயின. பற்கள் முத்துக்களாயின. மயிர் வைரிய மாயின. எலும்பு வைரமாயின. பித்தம் மரகதமாயின. நிணம் கோமேதகமாயின. தசை பவளமாயின. கண்கள் நீலமாயின. கபம் புஷ்பராகமாயின. இவற்றின் இடங்களும், நிறங்களும், சாதிகளும், தெய்வங்களும்,ஒளிகளும்,குற்றங்களும்,பயனும் சுருக்கிக் கூறுகிறேன். மாணிக்கங்கள் கிரேதாயுகத்தில் யவனதேசத்தில் மக்கத்திலும், திரேதாயுகத்தில் காளபுரத்திலும், துவாபரயுகத்தில் தும்புரத்திலும், கலியுகத்தில் சிங்களத்திலும் உற்பத்தியாம். அந்த மாணிக்கமென்ற பதுமராகம் ஒன்பதுவகை நிறத்துடன் இருக்கும். அவை:—தாமரைப்பூ, மாதுளம்பூ, மாதுளவிரை, நெருப்பு, செங்கழுநீர், மின்மினி, நாரத்தம்பழம், விளக்கு, இந்திரகோபம் என்கிற நிறங்களைப் பொதுவில் பெறும். இதில் பிராமணசாதி சாதராங்க மெனவும், க்ஷத்திரியசாதி குருவிந்தம் எனவும், வைசியசாதி சௌகந்திகம் எனவும், சூத்திரசாதி காவாங்கம் எனவும் கூறப்படும். மேற்கூறிய சாதராங்கத்தின் நிறம் பத்துவகை. அவை தாமரைப்பூ,*கருநெய்தற்பூ, சூரியஒளி, நெருப்பு, மின்மினி, மாதுளம்பூ, மாதுளவிரை, மேகம், விளக்கு, இந்திரகோபம். இம்மாணிக்கங்களில் பன்னிரண்டு குணமும் பதினாறு குற்றமும் இலாதனகொள்க. குருவிந்தத்திற்கு நிறம் எட்டுவகை குன்றிமணி, முயலிரத்தம், விளாம்பூ, பலாசப்பூ, மஞ்சாடிப்பூ, செவ்வரத்தம்பூ, முள்ளிலவம்பூ, எரிபொன். சௌகந்திகத்திற்கு நிறம் ஆறுவகை இலவம்பூ, குயிலின்கண், அசோகின் தளிர், அவிர்பொன், செம்பஞ்சு, ஓவனப்பூ. காவாங்கத்திற்கு நிறம் நால்வகை; குரவம்பூ, குசும்பைப்பூ, செங்கல், கொவ்வைக்கனி முதலியவற்றின் நிறத்துடன் இருக்கும். இவற்றைச் சோதிக்கும் இடத்துக் கெட்டியாய் மேலே காந்திஞல் உத்தமம், கீழே காந்திஞல் மத்திமம், சுற்றுப் பக்கத்தில் காந்திஞல் அதமம் என்பர். சாதரங்கத்தை அணிந்தவர், வித்யாதானம், கோதானம், கன்னிகாதானம் முதலிய பலதானங்களைச் செய்தபலனும் அச்வமேதயாக பலனும் அடைவர். குருவிந்த மணிந்தவர்கள், உலகம் ஆண்டு வீரலக்ஷ்மியுடன் வாழ்வர். சௌகந்திக மணிந்தோர் செல்வம், கீர்த்தி முதலிய பெறுவர். காவாங்கத்தை யணிந்தவர்கள்வீட்டில் பாலும்மலைபோல்நெற்குவியல்களும் அகண்ட ஐச்வர்யத்தையும் பெறுவர். இவர்களிடம் மற்ற இரத்தினங்களும் வந்துசேரும். இவற்றில் புள்ளி, புள்ளடி, கீற்று, வேறுநிறச்சார்பு, தராசம் என்கிற குற்றம் இலாது இருக்கின் அணிந்தோன் பகைவென்று விசயலக்ஷ்மி நேசனுவன். அவனைப் பாம்பு, துஷ்டமிருகங்கள், பை

சாசு, பூதம், தாமததெய்வங்கள், தரித்திரம், வியாதி, பாபக்கிரகங்கள், யமவாதை முதலிய சேரா. பின்னும் இரத்தின பரீக்ஷை தெரிந்தோர் வயிரத்தினையும், முத்தினையும், வேதியசாதி யெனவும், மாணிக்கத்தையும் பவளத்தையும் க்ஷத்திரியசாதி யெனவும், புஷ்பராகத்தையும் வைடூரியத்தையும் கோமேதகத்தையும் வைசியசாதி யெனவும், மரகதத்தையும் நீலத்தையும் சூத்திரசாதியெனவுங் கூறுவர். முத்தையும் வயிரத்தையும் பச்சையையும் சாத்விக குணமுடையவெனவும், பவளத்தையும் மாணிக்கத்தையும் கோமேதகத்தையும் இராசதகுணம் உள்ளவையெனவும், நீலத்தினைத் தாமதகுணமுள்ளவையெனவுங் கூறுவர். இவ்விரத்தினங்களைமதிப்போர், திங்களில் முத்தினையும், செவ்வாயிற் பவளத்தினையும், புதனில் பச்சையினையும், வியாழனில் புஷ்பராகத்தினையும், வெள்ளியில் வயிரத்தினையும், சனியில் நீலத்தினையும், ஞாயிறில் கோமேதகத்தையும், திங்களில் வைடூரியத்தையும், மதிக்கும் காலமெனக்கூறுவர். இனி முத்துக்கள் தலசம், சலசம், என இருவகை. அவை சங்கு, மேகம், மூங்கில், பாம்புத்தலை, பன்றிக்கொம்பு, வெண்ணெல், இப்பி, மீன்றலை, கரும்பு, யானைக்கொம்பு முதலிய இடங்களிலுண்டாம். கொக்கின்றலை, கற்புடைமகளிர் கண்டம் முதலியவற்றில் உண்டாம் எனவுங் கூறுவர். அவையாவன. அவற்றில் யானைக்கொம்பிற் பிறக்கும் முத்து மாடப்புறாவின்முட்டைபோற்றிரண்டுவெண்ணிறமாயிருக்கும். மேகத்தின் முத்து இளஞ்சூரியனிறமாயிருக்கும். மூங்கில்முத்து மழைத்துளி நிறமாகும். பாம்பின் முத்து நீலநிறமாயிருக்கும். பன்றிக்கொம்பின்முத்து இரத்தநிறமாம். நெல்லின் முத்துப் பச்சையாயிருக்கும். மீன்முத்து பாதிரிப்பூ நிறமாம். கரும்பின் முத்து பொன்னிறமாயிருக்கும். இம்முத்துக்கள் நட்சத்திரம்போல் ஒளியும் உருட்சியும், அழுக்கில்லாமையும், கையில் எடுத்துப் பார்க்கையில் கெட்டியும், பார்வைக் கழகும் படிகநிறத்துடன் கூடியிருப்பின் உத்தமமாம். இவற்றை அணியின் லக்ஷ்மியும், ஆயுளும், செல்வமு முண்டாம். மூதேவி நீங்குவள். இனித் ததீசிமுனிவரின் எலும்பும், வலாசுரன் எலும்பும், கோசலமுதலிய நாடுகளில் விழுந்து வயிரமுண்டாயின. அவ்வயிரங்களுள் கோசல நாட்டிற் கிடைப்பன குணத்திற் சிறந்தனவாம். அது உறுதியாய்த்தெள்ளியதாய் வீலை மதிப்புள்ளதா யிருக்கும். இதைக் குறுநிலமன்னன் அணியினும் உலகங்களை வென்று சயமடைந்து செல்வம் உடையன் ஆவன். தரித்திரம், வியாதி, மிருகங்களால் வரும் வருத்தம், அற்பாயுசு, பூதகணங்களால் இம்சையுண்டாகா. இரத்தினங்களில் வயிரத்தையே முதல் என்று கற்றோர் கூறுவர். அது மற்ற இரத்தினங்களைத் தொளையிடத் தகுந்ததுமாம். தன்னைத் தானே அறுக்கும் தொளையிடுமன்றி மற்றொன்றில் அறுபடாது. மரகதம் வலாசுரன்பித்தத்தினைப் பக்ஷிகள் மூக்கினல் கொத்தித் தமக்கிரையாகக்கொண்டு சென்றகாலத்து மூக்கினின்று சிதறிவிழுந்த இடங்களே மரகதரத்தினத்திற்கு உற்பத்தித்தலங்கள் ஆம். பின்னும் வினதைஇடத்தில் அருணன் பிறந்த மூட்டையின் ஓட்டைக் கருடன் ஓரிடத்தில் பத்திரமாய் வைத்து இருக்க அந்த இடம் தவறிக் கடல்சூழ்ந்த தீவில் விழுந்த அந்த இடமும் மரகதம் பிறக்கும் இடமாம். மற்றும் விஷ்ணுமூர்த்தி மோகினியுருவாய்ச் சென்றகாலத்துப் பின்றொடர்ந்து மந்தரமலையிற் கூடி அரிகரனைப் பெற்றகாலத்துச்சிதறிய வீரியத்தைக் கருடன் கடலிலும் துருக்கநாட்டிலும் இட, அது கருடபச்சை யாயிற்று. அந்தக்கருடபச்சைக்குக் காடம்,சுப்பிரம், காளம் என மூன்று குணங்கள் உண்டு. அவற்றுள் காடம் அறுகம்புல்லின் நிறம் உள்ளது. அந்தக்காடம், சகுணமெனவும் சதோடமெனவும் இருவகை யென்பர். இவற்றில் சகுணமாவது காடம், உல்லசிதம், பேசலம், பித்தகம், முத்தம், பிதுகம் என அறுவகைப்படும். அவற்றில் காடம் புல்லின் நிறம், உல்லசிதம் மெலிதாயிருக்கும், பேசலம் குளச் செங்நெல் நிறமாயிருக்கும், பித்தகம், பச்சைக் கிளிச்சிறகின் நிறமாம். முத்தம், துளசி நிறமாம். பிதுகம், தாமரையிலையின் நிறமாம். சதோடமானது, தோடலேசாஞ்சிதம், துட்டம், தோடமூர்ச்சிதம், தோடலேசம், மந்ததோடம் என்று ஐந்து வகைப்படும். அவற்றில் தோடலேசாஞ்சிதம், எலுமிச்சை நிறமாயிருக்கும். துட்டம், அலரியிலை நிறமாயிருக்கும். தோடமூர்ச்சிதம், புல்லின் நிறமாகும். தோடலேசம், தாமரையிலையின் நிறமாகும். மந்ததோடம் மயிலிறகின்நிறமாகும். இவ்வகை மரகதாதிகளின் இனங்களே அணிவோர் தீர்க்காயுள் உள்ளவர்களாய்ச்

சகல ஐச்வரியங்களும் அடைவர். மாகதப் பச்சைக்குக் குற்றம் எட்டுள. அவை கருகல், வெள்ளை, கல், மணல், கீற்று, பரிவு, தார், சாயையிறுகுதல் என. குணம் எட்டாவன. "நெய்த்த மயிர்க் கழுத்தொத்த பைம்மயிரிற் பசுத்தல்பொன்மை தன்னுடன் பசுத்தல், வக்கிபாய்தல் பொன்வண்டின் வயிரூத்துதெளிதலோடெட்டும்குணமே" என்ப. நீலங்களினினம் இந்நீலம் வலாசுரன் கண்களாம். அது சிவமூர்த்தியின் கண்டத்தின் ஒளிபோல் விளங்கும். அது மாநீலம் எனவும், இந்திரநீல மெனவும் இரு விதப்படும். அவற்றுள் இந்திரநீலம் விசுவரூபனை இந்திரன் கொன்ற பாபம் தீர அச்சுவமேதஞ் செய்தனன். அந்த யாகப்புகை குதிரைகளின் கண்களின் நுழைந்து கலங்கிச் சேறுபோல வழிந்து ஒழுகிய இடங்களின் உண்டான நீலமாம். மாநீலமாவது, சூரியன் தேவி சஞ்ஞை தனது வெப்பம் பொறுக்காது பெட்டைக்குதிரை யுருக்கொண்டு ஓடின காலையில் தான் ஆண்குதிரை வடிவாய்ப் பின் தொடர்ந்தனன். அக்காலையில் அவன் வீரியம் சிதறின இடத்தில் உண்டானவையாம். இந்நீலரத்தினங்கள் வெண்மை கலந்து இருக்கின் பிராமணசாதி, செம்மைகலந்து இருக்கின் கூத்திரியசாதி, செம்பொன்னிறங் கலந்து இருக்கின் வைசியசாதி, மிக்கக் கறுப்புக்கலந்திருக்கின் சூத்திரசாதியாம். இந்த நீலரத்தின மணிவோர் சகலமங்களமும் பெற்று வாழ்வார்கள். கோமேதகம் இது வலாசுரன் நிணம் சிதறிய இடங்களில் உண்டாவதாம். இது உருகிய நெய்த்துளி, தேன்றுளி, கோசலம் இவைகளினிறமாய்ச் சிவந்து பசும்பொன்னிறமாய் மென்மையாய்ச் சுத்தமாய் உறுதி கொண்டிருக்கும். இதை அணியின் அஞ்ஞானம் நீங்கிச் சுத்தமுண்டாகும். நீலத்திற்குக் குணம் பதினொன்று, குற்றம் எட்டு. புஷ்பராகம் விஷ்ணுமூர்த்தி வராகஅவதாரங்கொண்டு தமது பிலம்போலும் வாயைத் திறந்து அட்டகாசம்செய்தபோது வாயினின்றும் விழுந்த கபம் சிந்திய இடத்திலும் வலாசுரன் கபம் விழுந்த இடத்திலும் உண்டானது. அது பாரியாத்ர கிரியின் கொடி முடியாயும் மந்தரமால்வரைக்குப் புறஞ்சூழ் மேகலையாயும் இருக்கும். மயன் இந்தரத்தினத்திலால் இந்திரனுக்குப் பட்டணமும், மண்டபமும் உண்டாக்கினன். இந்தரத்தினம் அணிவோர் பகைவரைவென்று வெற்றி பெறுவர். வைரியம் வலாசுரன் ரோமம் எல்லாம் இளாவிருத கண்டத்திலும் கோரக்கம், மகதம், சிங்களம், மலயம், பாரசீகம், திரிகூடம் முதலிய தேசங்களிலும் மற்றத்தீவுகளிலும் பரந்து உண்டாயின. இது மேகம் இடிக்கையில் கடலிலும் உண்டாகும். இது மூங்கினிலை, மேகம், மயிலின் கழுத்து, பூனைக்கண், தேன், இந்நிறங்களை யுடையதாய் கனமாய், தெள்ளியதாய், உறுதியாய் இருக்கும். இது அழகாய் வலப்புறத்து ஒளி வீசின் பிராமண சாதியாம். இடப்புறத்தில் ஒளி வீசின் கூத்திரியசாதியாம். மேலே ஒளி வீசின் வைசிய சாதியாம். கீழே ஒளி வீசின் சூத்திர சாதியாம். இதனை யணிவோர் சம்பத்தை யடைவர். பவளம் வலாசுரன் மாமிசம் விழுந்த இடத்தில் உண்டாயிற்று. இன்னும் பிரமன் சந்திவடிவமாகிய தென்புலத்தவரைச் சிருஷ்டிக்கையில் அவர்கள் உடலின் அழுக்குச் சிந்திய இடத்தினும், திருமால் மது கைடவரைக் கொன்ற காலத்து அவர்களின் உடலினும், இரத்தம் ஒழுகிய இடங்களிலும் இந்திரன் மலைகளின் சிறகுகளை வெட்டியபோது அவற்றின் உதிரம் சிந்தின இடங்களிலும் உண்டாயிற்று. இப்பவளம் முருக்கம்பூ, பச்சைக்கிளிமூக்கு, செவ்வரத்தம்பூ, கொவ்வைக்கனி இவைகளின் நிறமாகும். இவைகளில் திருகல், கோணல் புழுவரித்தல், முகமொடிதல் குற்றமாம். இவைகளைப் பெண்களே யணிவர். அணியின் புத்திரலாபம் முதலிய வுண்டாம். இந்தநவரத்தினங்கள் அன்றிச் சந்திரகாந்தக் கல்லும் சூரியகாந்தக் கல்லும் உண்டு என்பர். இவ்விரத்தினங்களுக்குக் குற்றம் பன்னிரண்டாவன, சரை மலம், கீற்றுச் சம்படி பிளத்தல் தொளை கரிவிந்து காகபாதம், மிருத்துக் கோடிகள் இலாதன, கோடி மூரிந்தன, தாரை மழுங்கல் என விவை. இனிக் குணமை ந்தாவன. எட்டுப் பலகையும், ஆறு கோடியும், தாரையும், சுத்தியும், தராசமும் என இவை. மிக்கக் குற்றங்கள் நான்கின் பயனுவன, காகபாதம், நாகம் கொல்லும். மலம் பிரியாதது நிலந்தருகிளைகெடும். விந்து சிந்தையின் சந்தாபம் தரும். கீற்றுவரலினையேற்றவர் மாய்வர். இவற்றின் சாதி அந்தணன் வெள்ளை, அரசன் சிவப்பு, வைசியன்

பச்சை, சூத்திரன் கருமை. இவற்றினை அணியின் முறையே அச்சாதியாகப் பிறந்து நலம் பெறுவர். இது பெரும் பான்மை வயிரத்திற்குங் கூறுவர்.

இரத்தை—அஷ்டசத்திகளு ளொருத்தி.

இரந்திதேவன்—சங்கிரதி குமரன். இகத்தில் வெறுப்புள்ளவனுய்த் தனக்குத் தெய்வகதியால் வரும் அன்னத்தை அதிதிகளுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்து (முo) நாள் ஆகாரமில்லா திருந்தனன். ஒருநாள் தனக்குக்கிடைத்த அன்னத்தையும், பாயசத்தையும், நீரையும் உண்ண ஆவலுடன் வருகையில் முதலில் ஒரு வேதியன், இரண்டாவது சூத்திரன், மூன்றுவது மிலேச்சன்மூவருந் தனித்தனி விருந்தினராகவர, அவர்களுக்கு முறையாக முதலில் வந்தவனுக்கு அன்னத்தையும், இரண்டாவது வந்தவனுக்குப் பாயசத்தையும், மூன்றுவது வந்தவனுக்குத் தண்ணீரையும் கொடுத்துத் தான் ஆகாரமில்லாதிருக்கத் திரிமூர்த்திகளும் தரிசனந்தந்து, அநுக்கிரகித்தனர். (பாகவதம்).

இரபசன்—இரம்பன் குமரன். இவன் குமரன் கம்பீரன்.

இரப்பியர்—ஒரு இருடி புங்கவர். பாரத்துவாசருக்கு நண்பர். இவர்குமாரர் பராவசு. பாரத்துவாசர் குமாராராகிய துல்லிய வக்ரைப்பூதங்களே யேவிக் கொலை செய்வித்தவர். இவர் பிருகுத் துய்ம்மாசனிடத்து யாகஞ் செய்விக்கப் போன பிள்ளையைத் தேடிக்கொண்டு காட்டின்வழி வர, அவ்விடந் தருப்பைக்கு வந்திருந்த குமாரன் தன்னைப் புலி பிடிக்கவருகிறதென்றெண்ணி இருளிற் றருப்பையை அபிமந்திரித்து ஏவத் தருப்பை தந்தையைக் கொன்றது. இவர் பிள்ளைகளிருவரும் அரசன் யாகத்துக்கு வந்த தேவர்களை வேண்டியிறந்த தந்தையையும், பாரத்துவாசரையும், துல்லியவக்கிரரையும் உயிர்ப்பித்தனர்.

இரமணகம்—ஒரு தீவு. இதில் பூர்வம் காளியன் என்னும் நாகராசன் வசித்திருந்தனன்.

இரமணகன்—சதிகோத்ரன் குமரன், புட்கரத்தீவை யாண்டோன்.

இரம்பன்—1. வாநரத்தலைவன்.

2. ஆயுசின் குமரன். புரூரவசுவின் குமரன், இவன் குமரன் ரபசன்.

3. மகிஷாசுரனுக்குத் தந்தை.

இரம்யகன்—அக்கினியித் திரனுக்குப் பூர்வசித்தியிட முதித்த குமரன்.

இரம்யதரன்—தேவர் வணத்தரசன்.

இரம்யை—மேருவின்தேவி பெண். இளாவிருதன் பாரி.

இரயுக்வன்—சயுக்குவனைக் காண்க.

இரயிந்துவன்—இவன் ஒரு வேதியன். பிறக்கையில் முடவனுகப் பிறந்து ஒரு வண்டியில் ஏறிக் காட்டின்வழிச் செல்லுகையில் ஒரு பாலவனத்தின் பாழ்ங் கிணற்றில் இருந்து வந்த (கா) எனும் ஒலிகேட்டுஅது தம் பிதுரார்களின் ஓசை என உணர்ந்துஅவர்களைச் சாற்படி கயாபல்குனித் தீர்த்தம் ஆடித் தம்பிதுரார்களைச் சுவர்க்கம் அடைவித்தவன். (பூவாளூர்ப்புராணம்).

இரவி — நான்கு முகமுடைய சூர்யன். சிவசூர்யனுக்கு இடப்புறத் திருப்பவன்.

இரவிதர்மனு—திருவரங்கத்திற் பெருமாள் பிரத்தியக்ஷம் பெற்றவன்.

இரவிபுரம்—மலைநாட்டிலுள்ள ஓர் ஊர்.

இரவிவன்மன்—அமுதபதியின் கணவன். அசோதாநகரத் தரசன்.

இரவிவீரன்—விக்கிரமார்க்கன் குமரன். இவனுண்டது விஜயநகரம்.

இராஷபன்—ஆயுஷ்மனுவிற்கு அம்புதாரையிட முதித்த குமரன்.

இராகேழுகன்—கத்ருவின் குமரன் நாகன்.

இராசிகழாரிதாசர்—மதுராபுரியில் சாயனநகரத்தில் கிருஷ்ணபூசையி லன்புற்றவராய்ப் பாகவதபத தீர்த்தங்கொண்டு அவர்களுக்கு அமுதுபடைத்து ஆசார்யபக்தியதிகமாய்க்கொண்டு ஒழுகுநாட்களில் ஆசாரியர் நில முதலியவைகளை யொருமிலேச்ச அரசன் ஜப்திசெய்தது கேட்டு அவனிடஞ் சென்றனர். அவ்வரசன் இவர்மீது யானையையேவ அவ்யானையை இவர் தாரகமந்திரத்தால் வசஞ்செய்துகொண்டு மான்ய முதலியவைகளை ஆசார்யருக்கு மீண்டுங் கொடுப்பித்துப் பரமபத மடைந்தவர்.

இராகம்—இதனைப் பாடுமிடத்துச் சித்திரவஞ்சனைகளை யறிந்து பாடுதல்வேண்டும். அவையாவன:—சித்திரப்புணர்ப்பு என்பது இசை கொள்ளும் எழுத்துக்களின் மேல் வல்லெழுத்து வந்தபோது மெல்லொற்று நிறுத்தல். வஞ்சனைப் புணர்ப்பாவது இசைகொள்ளா வெழுத்துக்களின்மேல் வல்லொற்று வந்தவழி மெல்லொற்றுப்போல நெகிழ்த்துப்புணர்த்தல். இராகம் பரதத்திற் கூறினும்.

இராகத்ததி (சு) — இடம், செய்யுள், குணம், காலம். இவற்றுள் இடம், பற்றிய இராகம், ஐந்திணை இராகம். செய்யுள்பற்றிய இராகத்துள் வெண்பா இராகம், சங்

காராபரணம். அகவல் இராகம், தோடி. கலி இராகம், பந்துவராளி. கலித்துறை இராகம் பைரவி. தாழிசை, இராகம் தோடி. விருத்த இராகம், கல்யாணி, காம்போதி, மத்யமாவதி முதலிய. உலா இராகம், சௌராட்டிரம். தோடையஇராகம், சௌராட்டிரம், நாட்டை. மங்களராகம், மங்கள கௌசிகை. தேவாரத்தி ராகம், பூபாளம். பிள்ளைக்கவி இராகம், கேதார கௌளம். குணம்பற்றிய இராகத்துள் ஆகிரி, கண்டாராகம், நீலாம்புரி, பியாகடை புன்னாக வராளி துக்காராகங்கள். இரக்க இராகம், வராளி. காம்போதி, சாவேரி, தன்னியாசி, மகிழ்ச்சி யிராகம். நாட்டை யுத்த இராகம். காலம்பற்றிய இராகத்துள் வசந்த கால இராகம் காம்போதி, அசாவேரி, தன்னியாசி. மாலையிராகம், கல்யாணி, காபி, கன்னடம், காம்போதி. யாமராகம், ஆகிரி. விடியலிராகம், இந்தோளம், இராமகலி, தேசாட்சரி, நாட்டை பூபாளம். உச்சி யிராகம், சாரங்கம், தேசாக்ஷரி. அன்றியும், ஆகிரி, இந்தோளம், இராமகலி சாரங்கம், பூபாளம், நீக்கி நின்ற மற்றவை யெக் காலத் திற்கும்பொதுமைய.

இராகவன்—இரகுஎன்பவனது வமிசத்திற் பிறந்த விஷ்ணுமூர்த்தியின் திருநாமம்.

இராகவாநந்தர்—ஏகான்மவாதி திருவேங் கடசுவாமிக்கு ஆசிரியன்.

இராகா—1. ஆங்கீரசருஷிக்குச்சிரத்தையிட முதித்த குமரி.

2. சுமாலியின் பெண். காதூஷணர் தாய். விசிரவசுவின்தேவி.

3. காதா வென்னும் ஆதித்தனுக்குப் பாரி. குமரன் பிராதம்.

இராகாதும்பார்—இவர் குஜராத்திதேயத்தி லுள்ள குயவர். இவர் தேவி பாங்கா பாயி. இவர் மட்கலஞ்சுட்டுப் பிழைத்து வருங்காலத்து ஓர் நாள் சூளை போடும் படியாகவைத்த சாலில் ஓர் பூனை குட்டி போட்டு வளர்த்து வந்தது. அத்தாய்ப் பூனை இரைக்குப் போயிருந்த சமயம் ஆதலால் ராகாகும்பார் இதனை யறியாமல் குட்டிகளிருந்த மட்பாண்டங்களைச்சூளையிலடுக்கித் தீயிட்டனர். பின் இரைக் குச்சென்ற தாய்ப்பூனை திரும்பிக் குட்டியிருந்த சாலைக் காணமல் கத்துங்காலத்தில் சூளையிலிருந்த குட்டிகள் கேட்டுக் கதற ராகாகும்பார் அதிக விசனத்துடன் தன்னுடைய மனைவிக்குக் கூற மனைவி பூனைகள் படும் பாடும் தன்னுயகன் படும் பாட்டையும் கண்டு மூர்ச்சையடைந்து பண்டாரிநாதனை வேண்டி இந்த அபாயத் தினின்றும் காப்பாயேல் மட்கலஞ் சுடுந் தொழி லினிச்செய்யேன் என்று புலம்பி மண்ணிற் புரண்டு அழுதனள். மூன்றும் நாள் சூளை நெருப்பாறிய பின், சூளையைப்பிரிக்கக்குட்டிகளிருந்தபாண்டம் வேகாமல் குட்டிகளும் தாயைக் கண்டு களித்தன. இதனைக் கண்ட கும்பாரும் மற்றய குயவர்களும் வியப்படைந்தனர். கும்பாரும் மனைவியரும் இந்தத் தொழிலைவிட்டுக் காட்டில் கட்டைவெட்டிவிற்றுக் குப்பையிலுள்ள சீலகளையுடைத்து ஜீவனஞ் செய்துவருங்காலத்து இவர் குமரி 'வங்கா' என்பவள், வீமரதிக்கரையில் ஸ்நாநமுடித்துப் பூசை புரிகையில் நாமதேவர் குமரி குயவன் புத்திரிக்குப் பூசையு முண்டோ வென்ன 'வங்கா' நாமதேவர் செத்த பசுவை யுயிர்ப்பித்தது காமியமென் றிகழ்ந்து கூறக் கேட்டுத் தந்தையிடங் கூற நாமதேவர் பெருமாளே ராகாகும்பர் காமியோ நிஷ்காமியோவென்று கேட்கப் பெருமாள் நிஷ்காமியரென அதைக் காட்டுகவென நாமதேவர் கேட்கப், பெருமாள் தம்தேவியுடன் ஒரு வேதியராய் ராகாகும்பார் கட்டை வெட்டுமிடத்திற் சென்று லக்ஷ்மியின் பொற்கங்கணத்தை அடியில் வைத்து மேலே கட்டைகளைப் பரப்பித் தூரத்தில் நின்றனர். ராகாகும்பார் விறகைத் தேடிவருங்காலத்தில் பொற்கங்கணத்தைக் கண்டு தூர விலகிச் சென்று தன் மனைவியாருக்கு அறிவிக்க மனைவியாரும் தூர விலகிச் சென்றனர். இதனைக் கண்ட நாமதேவர் உண்மையான பக்தியுள்ளாரென்று பெருமாளே வேண்டப் பெருமாளுந் தம் முண்மை யுருவை ராகாகும்பாருக்குத் தரிசனங்கொடுக்க இராகாகும்பார் கண்டு பணிந்தனர். (பக்தமாலை).

இராது—இவன் தந்தை விப்பிரசித்தி. தாய் சிம்மிகை. தம்பி கேது. இவர்க ளிருவரும் கச்யபருக்குப்பேரன்மார். விஷ்ணுமூர்த்தி சகன்மோகினியுருக்கொண்டு தேவர்களுக்கு அமுது பகுந்தளித்த காலத்தில், இராகு தேவவுருக்கொண்டு சூரியசந்திரரிருவருக்கும் இடையிலிருந்து வாங்கிப் புசித்தனன். இவ்விருவரும் இராகுவை விஷ்ணு மூர்த்திக்குக் குறிப்பித்தனர். மோகினியுருக்கொண்ட விஷ்ணு, இராகுவைத் தலையிற் சட்டுவத்தாலடித்தார். பிரிந்த சிரம் இராகுவென்றும் மற்ற தேகம் கேதுவென்றும் பெயருற்றுச் சூர்யசந்தி

ரர் தங்களைக் குறிப்பித்த காரணத்தால், அவர்கண்மேற் பகைமைகொண்டு தவவன்மையால் மறைப்பர் என்பர். இவர்கள் தவத்தால் கிரகபதமடைந்தனர். இவர்கள் விஷ்ணுவை யெண்ணித் தவமியற்றிக் கரும்பாம்பு செம்பாம்பின் உருவாயினர். சூர்யனுக்கு (கஉ,000) விஸ்தார யோசனையுள்ள மண்டலத்திலிருப்பவர்கள். இவன் தேர் (அ) குதிரைகள் பூட்டிச் செல்லும்.

இராதலன்—அத்திபதி யென்னு மரசன் குமரன். தாய் நீலபதி. தேவி இலக்குமி. இவன் திட்டிவிடமென்னும் பாம்புகடித் திறந்து உதயகுமாரனைப் பிறந்தான்.

இராகிகதர்—பிரமன், இவர்களையும் இயக்கர்களையும் வித்தையிற் சிருட்டித்தனன். உடனே இவர்கள் பிரமனை நோக்கிப் பசியாற் பக்ஷிக்கவேண்டு மென்றனர். மற்றவர் இரக்ஷிக்கவேண்டு மென்றனர். இப்படிப்பட்ட புதல்வரைப் பிரமன் நோக்கிப் பக்ஷிக்கவேண்டுமென்றவர்களை இராக்ஷதராகவும், ரக்ஷிக்கவேண்டு மென்றவரை யக்ஷராகவும் ஆக என்றனர். காசிபருக்குச் சுரசையிடம் பிறந்த குமரர் எனவுங் கூறுவர்.

இராசகம்பீரபாண்டியன் — இராசேச பாண்டியன் குமரன். இவன் குமரன் வங்கியதீபபாண்டியன்.

இராசகுஞ்சரபாண்டியன் — ஆயோதனப் பிரவீணபாண்டியனுக்குக் குமரன். இவன் குமரன் இராஜபயங்கரன்.

இராசசார்த்தூலபாண்டியன்—இராசசூடாமணி பாண்டியனுக்குக் குமரன். இவன் குமரன் துவிசராசகுலோத்துங்கன்.

இராசசிங்கன்—இராசேந்திர பாண்டியனைக் காண்க.

இராசசூடாமணிபாண்டியன்—1. இராசமார்த்தாண்ட பாண்டியனுக்குக் குமரன். இவன் குமரன் இராசசார்த்தூலன்.

2. குலசூடாமணி பாண்டியனுக்குக் குமரன்.

இராசதயம்—ஒருயாகம். இது செய்தவன் வருணபதமும் சந்திரபதமும் அடைவன்.

இராசசேகரபாண்டியன் —விக்கிரமபாண்டியன் குமரன். இவன் அரசாட்சியில் கரிகாற்சோழனிட மிருந்து ஒரு புலவன் வந்து எங்கள் அரசனுக்குச் சகலகலையும் வரும். உமக்குப் பரதம் தெரியாது என்றனன். பாண்டியன் பரதங்கற்க எண்ணி வல்லபுலவரால் கற்றுணர்ந்தனன். ஒருநாள் சிவதரிசனத்தின்பொருட்டுச்சந்நிதியிற்சென்று அங்கு வெள்ளியம்பலத்துள் நடனத் திருக்கோலமாய் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவமூர்த்தியைத் தரிசித்து நின்றனன். வயது முதிர்ந்து பரதம் கற்கத் தொடங்கி அதிக வருத்தத்துடன் கற்றுணர்ந்தவளுதலால் நடராசமூர்த்தியைக் கண்டு மனமுருகித் தேவரீர் எக்காலத்தில் தூக்கிய திருவடியோ அறியேன். அது தேவரீருக்கு வருத்தத்தை விளைக்குமாதலின் தூக்கிய திருவடியை ஊன்றியும் ஊன்றிய திருவடியைத் தூக்கியும் நடிக்கவேண்டும் என வேண்டினன். அரசன் வேண்டியபடி நடராஜர் செய்யாதிருக்கப் பாண்டியன் என்னுயிரை இவ்வாளுக்கு இரையாக்குகிறேன் எனத் தன்னுயிரை நீக்கத் தொடங்கினன். அச்சமயத்தில் சிவமூர்த்தி அவன் காண அவன் வேண்டியபடி நடித்தனர். பாண்டியன் ஆனந்தக் கடலில் குளித்துச் சிவமூர்த்தியைப் பணிந்து இம்மதுரையில் எக்காலத்தும் யாருங்கண்டு களிக்க அத்திருக்கோலத்துடன்எழுந்தருளவேண்டி வரம்பெற்றுச் சிறிதுகாலம் அரசாண்டு தன் குமரன் குலோத்துங்க பாண்டியனுக்கு அரசளித்து முத்தியடைந்தனன். (திருவிளையாடல்).

இராசபயங்கரபாண்டியன்—இராசகுஞ்சர பாண்டியனுக்குக் குமரன். இவன்குமரன் உக்கிரசேனபாண்டியன்.

இராசபுரந்தரபாண்டியன் — இராசேந்திர பாண்டியனுக்கு ஒரு பெயர்.

இராசப்பகவி—திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி பாடிய கவிராயன்.

இராசமாதேவி—நெடுமுடிக் கிள்ளியின் மனைவி. உதயகுமாரனுடைய தாய். மணிமேகலைக்கு விஷ முதலிய வூட்டியும் அவள் சலியாதது கண்டு அவளை யஞ்சி அவள் கூறியஅறமொழி கேட்டுப் புத்திரசோகம் நீங்கினவள். இவளது இயற்பெயர் சீர்த்தி. இவள் மாவலி பரம்பரையிற் சேர்ந்தவள். (மணிமேகலை).

இராசமாபுரம்—சிவகன் பட்டணம்.

இராசமார்த்தாண்டபாண்டியன் — சித்திரவிக்கிரமபாண்டியனுக்குக்குமரன். இவன் குமரன் இராசசூடாமணி பாண்டியன்.

இராசராசேந்திரசோழன்—1. இவன் குலசேகரபாண்டியனுக்குக் குமரியாகிய கமலினியை மணந்து பிரதாபருத்திரனுடன் சண்டைசெய்து அவன் நடுநெற்றியிலிருந்த கண்ணைச் சிவமூர்த்திக்கும் கண் உனக்கும் கண்ணு எனக் குத்திவென்று தன் மகன் வீரமார்த்தாண்டசோழனுக்குப் பட்டங்கட்டி எழுபத்தெட்டு

வருஷம் அரசாண்டு முத்தியடைந்தவன்.

2. குலோத்துங்கச்சோழனுக்குத் தந்தை. இவன் கம்பரொட்டக்கூத்தர் காலத்தவன்.

இராசராசதேவர்—இவர் திருமுறைகண்ட சோழர். இவரே அபய குலசேகர சோழ மகாராஜா. இவர் சில சிவனடியவர்கள் தேவாரம் ஓதக்கேட்டு மனமுருகி முழுதும் பெறும்வகை எவ்வகையென மூயன்று நம்பியாண்டார் நம்பிகளால் தேவாரமிருக்கும் இடமறிந்து தேவாரங்களை எடுத்துச் சிவாஞ்ஞையால் திருநீலகண்டத்து யாழ்ப்பாணநாயனார் மரபில் ஒரு பெண்ணிஞல் பண்ணமைக்கப் பெற்று இன்புற்றவர். இப்பெயர் கொண்டவர் தஞ்சையாண்ட முதலாவது பராந்தகச் சோழனுக்கு மூன்றும்பேர் ஒருவர் இருந்தனர். அதாவது இரண்டாம் பராந்தகனுக்குப் புதல்வரும் திருவிசைப்பா பாடிய கண்டராதித்தருக்குச் சகோதரருமானவர். இவர் தம்பெயரால் இராஜராஜேஸ்வரமென்னும் சிவாலயங் கட்டுவித்தனர்.

இராசராசபாண்டியன் — வரகுணபாண்டியனுக்குக் குமரன். இவன் காதற் பரத்தையரில் ஒருத்தி பாணபத்திரன் மனைவியுடன் இசைப்பொருட்டால் பகை கொண்டு பிறரைக்கொண்டு வெல்விக்கக் கருதி யாழ்ப்பாணத்திருந்து யாழ்வல்ல ஒருத்தியை அரசனுல் வருவித்தனள். இவள், அரசனை நோக்கித் தன் கருத்தை யறிவித்துப் பாணபத்திரன் மனைவி எவ்வாறேனும் தோற்றுளென நீர் கூற வேண்டும் எனக் கேட்க அரசனும் அவ்வாறிசைந்தனன். பின்பு அரசன் பாடுவார் இருவரையும் வருவித்துச் சபை கூட்டிப் பாடுவிக்கையில் தோற்றவர் வென்றவரைத் தோளிற் றூக்கவேண்டுமென உடன்பட்டு இருவரும் பாடினர். அதில் முதன்முறை வென்றவள் பாணன் மனைவியாயினும் அரசன் பாணன் மனைவி தோற்றுள் எனக் கூறியதுபற்றிச் சபையிலிருந்த மற்றவரும் அவ்வாறு கூறினர். அரசன் மீண்டும் சபையாரை நோக்கி யிவ்வொருநாளில் வெற்றி தெரியாது ஆதலால் இதை மறுநாளும் நடத்துவோம் எனச் சபை சேர்க்கச் சபையாரும் உடன்பட்டனர். பத்திரன் மனைவி துன்பமேலிட்டவளாய்ச் சொக்கநாதனைத் துதித்தனள். சொக்கர் கனவிற் றோன்றி நாளை நீ வெல்வை எனக் கூறி மறைந்தனர். பத்திரன் மனைவி களிப்படைந்து மறுநாள் அரசன் கொலுவிற் சென்று நீங்கள் நடுநிலை தவறி யிருக்கின்றீர்கள் சொக்கர் சந்நிதியில் வந்து வெற்றி தோல்வி கூறுக என வேண்டினள். அப்படியே அரசனும் மற்றப் புலவரும் உடன்பட்டுச் சொக்கர் சந்நிதியில் பாடத் தொடங்கச் சொக்கர் வித்வஞ் யெழுந்தருளி யிருந்தனர். இரண்டாமுறை யிருவரும்பாடப்பத்திரன்மனைவிவெல்லச் சபையோர் யாழ்ப்பாணி பக்கம் சொல்ல வாயெழாமல் பத்திரன் மனைவி பக்கஞ் சொல்லினர். அரசனும் தெய்வ சங்கற்பத்தாலவ்வாறு கூறினன். இவரைக் கண்ட சொக்கர் பாணன் மனைவி வென்றனள் எனக் கூறி மறைந்தனர். அரசன் சபதப்படி பத்திரன் மனைவியை யாழ்ப்பாணி மீதேற்றிப் பத்திரன் மனைவிக்கு முதல்மரியாதை செய்து யாழ்ப் பாணிக்கும் வேண்டிய கொடுத்து அனுப்பினன். இவன் குமரன் சகுணபாண்டியன்.

இராசவர்த்தனன்—(சூ.) தமன் குமரன்.

இராசாலுவன்—விருகனுக்குத் துருவாசுகியிடம் உதித்தவன்.

இராசி — பன்னிரண்டு. இவை மேஷம், ருஷபம், மிதுனம், கர்க்கடகம், சிங்கம், கன்னி, துலாம், விருச்சிகம், தநுசு, மகரம், கும்பம், மீனம் முதலியன. இவை சித்திரைமுதல் பங்குனிவரையில் முறையே எண்ணப்படும். இவை நாளொன்றில் முறையாக சவ, சஆ, ஙுவ, ஙுஏ, ஙுவ, ஙு, ஙு, ஙுவ, ஙுஏ, ஙுவ, சஆ, சவ, ஆக நின்று (சுழ) நாழிகையை நிரப்பும். அந்தந்த மாதங்களில் அந்தந்த ராசிகள் முதலாகவரும். மேற்சொன்ன ராசிகள் அவற்றின் பெயர்கொண்ட வுருவங்களாம். இவற்றின் அங்கம் திக்கு, சாதி, நிறம், விழிப்பு, சரம், ஸ்திரம், ஒற்றை, இரட்டை, இருகால், நாற்கால், பலகால், பறத்தல், சிறவுதயம், பாதோதயம், சுட்கம், சலம் முதலியவைகளைச் சோதிடநூற்களுள் காண்க.

இராசேசபாண்டியன்—இராசேந்திரபாண்டியன் குமரன். இவன் குமரன் இராசகம்பீரன்.

இராசேந்திரபாண்டியன் — குலபூஷண பாண்டியனுக்குக் குமரன். இவனுக்கு இராசபுரந்தரன் எனவும் பெயர். இவன் காலத்துக் காடுவெட்டியசோழன் இவனிடம் நட்புக்கொண்டு தன் குமரியை யிவனுக்குக் கொடுக்க எண்ணினன். இந்தப் பாண்டியனுக்குச் சகோதரனுகிய

இராசசிங்க பாண்டியன் இந்தச் சோழனிடம் வந்து அந்தப் பெண்ணைத் தனக்குக் கொடுக்கும்படிக் கேட்டுத் தான் மணந்தனன். பின்பு சோழன், மருகன் சொல்லால் இராசேந்திரபாண்டியன் மீது படையெடுக்கப் பாண்டியன் சொக்கரை வேண்டினன். சொக்கர் அசரீரியாய்க் கூறிய சொற்கொண்டு பாண்டியன் சண்டைக்குச் சென்றனன். சொக்கர் பாண்டியன் சேனை இளைப்படையாமல் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்து இளைப்பு நீக்கச் சேனைகள் சோழனது சேனைகளை வென்று சோழனையும் இராசசிங்கனையும் பிடித்துக்கொண்டு வந்தனர். பாண்டியன் சொக்கர் சொற்படி சோழனுக்கு மரியாதை செய்து தம்பிக்குப் பாதிராச்சியம் கொடுத்தனுப்பினன். இவன் குமரன் இராசேசபாண்டியன்.

இராசேந்திரசோழன் — குலோத்துங்கச் சோழனுக்குத் தந்தை சற்றேறக் குறைய (கo00)வருஷத்திற்கு முன்னிருந்தவன். கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர் காலத்தவன்.

இராச்சியவர்த்தனன்—தமனைக் காண்க.

இராச்சியாபிஷேக விவரணம் — அபிஷேகத்தை அடையவேண்டிய அரசன் ஒரு வருடத்திற்குமுன்பே வேதசாஸ்திரம் உணர்ந்த புரோகிதரை வருவித்து மந்திரியருடன் ஆராய்ந்து உபகரணங்களைச் சேகரித்து ஒரு வருடமானபின் நல்ல முகூர்த்தத்தில் அரசன் அப்யங்கனஞ் செய்து புரோகிதர் முதலியோர்க்கும் அப்யங்கனஞ் செய்வித்து அரசன் உபவாசியாய்த் தன்னுசனத்தில் இருக்க, புரோகிதர், இந்திரன் முதலிய திக்கு பாலகர்க்குச் சாந்தி செய்து மந்திரங்களுடன் ஹோமம் முதலியமுடித்துவிஷ்ணு, இந்திரன், சாவித்திரி, விச்வதேவதைகள் முதலியோரைப் பூசித்து அக்கினிதிக்கிலும், தென்திக்கிலுமாகிய இரண்டுபக்கங்களிலும் இரண்டு கலசங்களைத்தாபித்துப் பூசித்துப் பின் பொன், வெள்ளி, தாம்பிரம், மண்ணிவற்றாலாகிய கலசங்களை நான்குதிக்கிலும் தாபித்து அதனைப்பூசித்தல்வேண்டும். பின் பர்வதத்தின்உச்சியின் மண்கொண்டு அரசனது உச்சியினையும், புற்றுமண்கொண்டு இரண்டு காதுகளையும், விஷ்ணுஆலயத்தின் மண்ணால் முகத்தினையும், இந்திராலயத்தின் கிழக்குத்திக்கின் மண்கொண்டு கழுத்தினையும், யானையின் தந்தத்திலுள்ள மண்ணினால் தக்ஷிண புஜத்தினையும், இடப்பக்கத்தின்கொம்பிலுள்ள மண்ணினால் வலது புஜத்தினையும், குளத்தின் மண்ணால் பிருஷ்டத்தினையும், நதிசங்கமத்தின் மண்ணினால் வயிற்றினையும், தடமாகிய இரண்டின் மண்களால் பார்சுவங்களையும், வைசியன் வாயிற்படி மண்ணினால் கடிப்பிரதேசத்தினையும், யஞ்ஞஸ்தானத்திலுள்ள மண்ணினால் தொடைகளையும், பசுவின் கொட்டில் மண்ணால் முழங்கால்களையும், குதிரை கட்டுமிடத்து உள்ள மண்ணால் கணுக்கால்களையும், இரதத்தின்சக்கரத்து அடி மண்ணால் பாதங்களையும் தேய்த்து சிரசினைப் பஞ்சகௌவ்வியத்தால் அபிஷேகஞ்செய்வித்துப் பிராமணக்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திராகிய நான்கு மந்திரிகளும் நான்கு திக்கிலும் தாபித்துள்ள கலசங்களில் பிராம்மணமந்திரி பொற்கலசத்திலுள்ள நெய்யினாலும், க்ஷத்திரியமந்திரி வெள்ளிக்கும்பத்திலுள்ள பாலினாலும், வைசியமந்திரி தாமிரகும்பத்திலுள்ள தயிரினாலும், சூத்திரமந்திரி மட்குடத்திலுள்ள கலத்தினாலும் அபிஷேகிக்கவேண்டும். பின் வேதியர்கள் தேன் முதலியவற்றாலும், கருப்பையின் ஜலத்தாலும், அபிஷேகித்து அரசனுக்கு இராஜ்ய சித்தியின்பொருட்டு வேதமந்திரங்களால் அக்கினி காரியம் செய்து சகஸ்ரதாரையுள்ள பொற்றும்பளத்தால் சர்வ ஓஷதிகள் நிறைத்துள்ள கும்பத்தினை எடுத்து அபிஷேகித்துச் சகல புண்ணிய தீர்த்தங்களாலும் அபிஷேகிக்கக் கடவர். பின் அரசன், விஷ்ணு, இந்திரன் முதலியவரையும் கிருகதேவதைகளையும் பூசித்துப் பஞ்சசருமத்தின்மேல் வீருக்கப் புரோகிதர் ராஜ்யசித்தியின்பொருட்டுப் பட்டங்கட்டவேண்டும். பட்டம் அடைந்த அரசன் புரோகிதர்க்கு வேண்டிய அளவு தானங்களைச் செய்து பசுவினைப்பூசித்துக் கஜாரூடனாய்ச் சுவாரூடனாய்த் தானங்களைச் செய்து தன் நகரத்தை வலம் வரல்வேண்டும்.

இராட்சடப்பிரத்து—பரதருக்குப் பஞ்சசேனையிடம் உதித்த குமரன்.

இராதாவல்லபமதம்— இதனை ஹரிதஹரி வம்சாசார்ய மதமெனவும் கூறுவர். விக்ரமசகம் (கடுடுக) இல், அர்க்ஷபூர்ஜில் வாவைச் சேர்ந்த தேவவனத்தில் இருந்த கௌடப்பிராமணன் புத்ரனில்லாது வருந்துகையில் டில்லிச் சக்ரவர்த்தியினிடம் உத்யோகத்தால் தன்னூர் விட்டுப் போகையில் வழியில் தன் தேவி கருக்கொண்டு மதுராபுரிக் கருகிலுள்ள தேவவனத்தில் ஒரு புத்திரனைப் பெற்றாள்.

இப்புத்திரனுக்கு அரிவம்சன் என்று பெயரிட்டனர். இவனுக்கு யுக்த வயசில் ருக்மணியென்பவளை விவாகஞ் செய்தனர். அந்த ருக்மணியிடம் இரண்டு ஆண்பிள்ளைகளும் ஒருபெண்ணும் பிறந்தனர். மூத்தவன் பெயர் மோகனசந்திரன். இவனுக்குச் சந்ததி இல்லை. இளையவன் கோபிநாதன். இவர்களை விட்டுச் சந்நியாசம்பெற வருகையில் வழியில் ஒரு விருத்த வேதியர் தன் னிரண்டு குமாரத்திகளையும் மணஞ் செய்துகொள்ளும்படி தேவாஞ்ஞை யிருக்கிறபடியால் அவ்வாறு செய்துகொள்க என உடன்பட்டு மணந்து அந்த வேதியர் கொடுத்த இராதாவல்லப சுவாமியைப் பிருந்தாவனத்தில் பிரதிட்டை செய்தனர். இம்மதத்தவர் கிருஷ்ணஉபாஸகர், கழுத்தில் துளசிமணி தரிப்பர். இவர்களுக்கு ஏகாதசியில் தாம்பூலம் தரித்துக்கொள்ளக் கிருஷ்ணஞ்ஞை யுண்டு.

இராதி—செயசேனன் குமரன். இவன் குமரன் அனுபாவுகன்.

இராதிதேவி — சூரனுக்கு மாரிவைஷ்யிடம் பிறந்த குமரி. இவள் சயஸ்துசயனை மணந்தாள். இவள் குமரர் விந்தானுவிந்தர்.

இராதை—1. கண்ணன் தேவியரில் ஒருத்தி.

2. அதிரதன் என்னும் தேர்ப்பாகன் தேவி. கர்ணனை வளர்த்தவள்.

இராமகண்டர்—சைவசித்தாந்த பத்ததி செய்தவர்களில் ஒரு ஆசிரியர்.

இராமகவிராயர்—திருவாய்ப்பாடிப் புராணம், சாரப்பிரபந்தம் முதலிய செய்தவர். பிரம்பூர் ஆனந்தரங்கனைப் பாடிப் பரிசு பெற்றவர்.

இராமகிருஷ்ணன்—கிருஷ்ணதேவராயர் சம்ஸ்தானத்து வித்துவான்கள் எண்மர்களில் ஒருவன், விகடகவி. இவன் பிறந்த ஊர் தெனுலி. இவனுக்குத் தென்னுலி ராமன் எனவும் பெயர்.

இராமசந்திரகவி — தொண்டைநாட்டில் இராசநல்லூரிற் பிறந்து சென்னபட்டணத்தில் வசித்தவர். இவர் காலம் சற்றேறக்குறைய (அ0)ஐ இருக்கலாம். இவர் பாரதகதைகளை விலாசமாகப் பாடினவர். இவர் செய்த வேறுநூல்கள் இரண்டியவாசகப்பா, இரங்கூன் சண்டை நாடகம், சகுந்தலைவிலாசம், தாருகவிலாசம்.

இராமசந்திரபட்டர்—அமளாள கிராமத்திலிருந்த அரசனது ஆசிரியரானவேதியர். அரிபக்தி மிகுந்தோர். இவர் அரசனுக்காசாரியராயிருந்தும் பொன் முதலிய வற்றில் வெறுப்புற்று நாடோறும் பிக்ஷை பெறுவர். இவரது செய்கையறிந்த அரசன் மனைவி, பட்டரின் தேவியாரை வருவித்து வேண்டிய மணியும் பொன்னும் தந்து பிக்ஷை செய்யாதருந்துக என அதைக்கொண்ட அம்மையார் கணவர்க்கறிவிக்கப்பட்டர், இதில் விருப்புளத்தல் நம்மைப் பெருமாள் அடையார் என்று கொடுத்த மணி, பொன் முதலியவற்றை நித்யாக்னியிலிட்டனர். இதனைக்கேள்வியுற்ற அரசன் ஆசிரியரையடைந்து தாம் கொடுத்தமணி,பொன்களைக்கேட்கப்பட்டர் பெருமாளேவேண்ட அவை முன்னிலும் ஒளிகொண்டு ஓமகுண்டத்தில் தோன்றின. இதை அவர் அரசனுக்குக் கொடுக்க அரசன் கொடுத்தவைகளைப் பெறேன்என பட்டர் அதனைப்பலர்க்குத் தானஞ்செய்து அரிபத மறவாதிருந்தனர். (பக்தமாலை).

இராமசோமயாஜி — சூரத்தாழ்வானுக்குத் தந்தை.

இராமதாசர்—இவர் ஒருவேதியர், தடாங் கூரிலிருந்தவர். துளசி வளர்த்து நூற்றைம்பது கோசதூரத்திலிருக்கும் கண்ணனுக்குக் கைங்கர்யம்செய்து வருபவர். இவ்வாறு ஐந்து வருடம் நீங்க வொருநாள் போகுதல் ஒழிந்து பின்னர் துவாரகை சென்று கண்ணனைநோக்கி என் மூப்பினால் வருதல் ஒழிந்தனன், இனி அவ்வாறு நான் வராதொழியினும் பொறுக்கவேண்டுமென்று திருவடியைப் பிடித்து வேண்ட, கண்ணன் தரிசனந்தந்து மார்புடன்தழுவி உனக்கு யான் கடன்காரனுயினேன் என்னை உன்னுடன் அழைத்துச் செல்என்ன, தாசர், உன்னை எப்படிஅழைத்துச் செல்வேன் என்ன, இப்போது ஓர் தேர் தோன்றும் அதில்ஏறிச் செல்க வென்ன அவ்வாறுயேற்றித் தம்மூர் செல்கையில் வழியில் கண்ணனை நோக்கி உம்மை அர்ச்சகர் தேடி என்னிடம் வரில் என் செய்வேனென்னப் பெருமாள், சும்மாயிருத்தல் கண்டு தாசர் தம் மனை புகுந்திருந்தனர். அர்ச்சகர் பெருமாளைக் கோயிலில் காணுமல் தாசர் எடுத்துப்போயிருக்கலாமென்று சிலர் கூறக்கேட்டுத் தாசரிடஞ் சென்று கேட்கையில் வரவறிந்த தாசர் பெருமாளை ஓர் கிணற்றிலிட்டு நானறியேன் என்றனர். அர்ச்சகர்கள் இவர் வீடுமுழுதுந்தேடிக் காணுது கிணற்றில் ஒருவேளை யிருக்கின்றனரோ வென்று தேடிக் கண்டு எடுத்துச் செல்கையில்

தாசர் என்னைவிட்டு நீங்குகின் றீ யோ எனத்துக்கிக்கநான்உன்வீட்டில் எக்காலத்து மிருக்கின்றேன் விசனப்படவேண் டாமென்ன, அர்ச்சகர் தேரிலிருக்கும் நீ என்னிடம் எவ்வாறு வருவா யென் று தாசர்கேட்கப் பெருமாள்என் நிறைக்குத் தக்க பொன்கொடுத்து என்னை நீகொள்க வென்னத்தாசர்என்னிடம் பொன்னேது என்னப் பெருமாள் உன் மனைவி யின் மூக்கிலிருக்கும் மூக்கணியோடு என்னை நிறுக்கில் நான் ஒத்திருப்பேன் அதைத் தந்துகொள்க வென்ன, தாசர் அர்ச்சக ரிடஞ்சென்று இவ்விடம் விரும்பிவந்த பெருமாளை எனக்குத்தரின் அவன் நிறைக்குத் தகுந்தபொன் தருகின் றேன் என்ன அர்ச்சகர் தாசரது வறுமையைக் கண்டு பரிகசித்து அறிவோ மென் று இசைந்தனர். தாசர் ஊரிலுள் ளாரையெல்லாங் கூட்டித் துலையேற்றிப் பெருமாளை ஒரு துலையிலிட்டு உட்சென்று மனைவியின் மூக்கணியைக்கைக்கொண்டு நின்றனர். அர்ச்சகர் முதலியோர் பொருளெங்கென்னத் தாசர் மூக்கணியைக் காட்டக்கண்டோர் இது ஒக்குமோவென்னத் தாசர் ஒக்குமென்று துலையிலிட மூக்கணி பெருமாளினும் நிறை மிகுந்திருத்தலைக்கண்டுஅர்ச்சகர்பெருமாளின் சித்தம் இவ்வகையாயின் என்செய்வதெனப் பெருமாளைவிட்டுத் துவாரகை சென்று வேறு பிரதிட்டை செய்துகொண்டனர். (பக்தமாலை).

இராமதேவர்—ஒரு சித்தர் நாகப்பட்டணத்தில் வீற்றிருந்து சிவபூசா விசேஷத்தால் எல்லாச் சித்தியு மடைந்தவர். இவர்வைத்தியநூல் செய்திருக்கின்றனர். அதற்கு இராமதேவர் வைத்தியம் என் று பேர். இவர் காசியிலிருந்து சட்டை நாதரை எழுந்தருளச்செய்து நாகையில் தாபித்தனர்.

இராமநாதசிவன்—சைவசித்தாந்த பத்ததி செய்த சைவாசாரியருள் ஒருவர்.

இராமநாதர்—இராமரால் தாபிக்கப்பட்ட சிவலிங்கம்.

இராமநாதன்—துடிநூல்செய்தவாசிரியன்.

இராமபாரதி—ஆத்திசூடிபுராணம் தமிழில் பாடிய புலவர்.

இராமப்பிரியர்—திருநாராயணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் உற்சவமூர்த்தியின் திருக்கோலம். டில்லிபாதுஷாவின் குமாரியால் ஆராதிக்கப்பட்டு உடையவரால் செல்வப்பிள்ளை யெனப் பெயரிடப்பட்டவர்.

இராமமிசிரர் — மணக்கால்நம்பிக்கு ஒரு பெயர்.

இராமமூர்த்தி — 1. அயோத்தியாண்ட சூரியவம்சத்தரசர்களில் அசன் புத்திரனாகிய தசரதன் தான் புத்திரன் இல்லாமல் கலைக்கோட்டு முனிவரால் புத்திரகாமேஷ்டியாகஞ் செய்விக்க அந்த யாகத்தில் ஒரு பூதம் தாம்பாளத்தில் அன்னமேந்தித் தந்தது. அதனைத் தசரதன் தனது மனைவியர் மூவருக்கும் தந்தனன். அதனால் முதற் றேவியாகிய கோசலையிடத்துத் தேவர், அரக்கர் உபத்திரவத்தைச் சகிக்காது விஷ்ணுமூர்த்தியை வேண்ட அந்தத் திருமால் நாம் தசரதன் புதல்வனுய்ப் பிறந்து உமது குறை தீர்க்கிறேம் என்றபடி சித்திரைமாசம் நவமி திதி புனர்பூச நக்ஷத்திரத்தில் திருவவதரித்து இராமனெனப் பேர்பெற்றுத் தன் மாற்றுருத்தாயாகிய சுமித்திரையின் குமாரராகிய இலக்குமணரைப் பிரியாது கொண்டு பலகலையும் கற்று ஒருநாள் கூனியின் மூதுரில் உண்டைவிட்டு அவளது உட்பகைகொண்டு தந்தையின் கட்டளையால் விச்வாமித்திர முனிவருடன் சென்று அங்கநாடு கடந்து ஒரு பாலவனங் கண்டு, அங்கு விச்வாமித்திரர் உபதேசித்த பலை, அதிபலை யென்னும் மந்திரங்களைப் பெற்றுப் பாலவனம் கடந்து, தாடகையைவதைத்து, முனிவர் யாகத்தைப் பூர்த்தியாக்கிக், காமதி யென்கிற கௌசிகியாற்றின் வரலாறு அவராலுணர்ந்து, கல்லாகவிருந்த அகலிகையின் சாபத்தைப் போக்கி அவளைக் கௌதமரிடஞ்சேர்த்து மிதிலை சென்று சிவமூர்த்தி யிந்திரனிடங் கொடுத்த வில் சனகனிடமிருக்க அதனை முரித்துச் சானகி யென்னும் சீதாபிராட்டியை மணந்து, தம்நாடுசேரத் திரும்புகையில் வழியில் பரசுராமர்தந்த வில்லைவளைத்து அவர் தவத்தைக்கொண்டு, அந்த வில்லைத் தாம் கேட்கும்போது கொடுக்கும்படி வருணனிடம் கொடுத்து, அயோத்தி அடைந்தனர். இவர் தந்தை யுவராஜ்ய பட்டாபிஷேகஞ்செய்விக்க முயற்சிசெய்வதை அறிந்த கூனி யுட்பகை கொண்டவளாதலால் கைகேசியிடஞ்சென் று அவள் மனத்தை வேறுபடுத்தி யிராமனைக் காட்டிற்கேவச் செய்யத் தசரதனிடம் முன்பெற்ற மூன்றுவரத்தைக் கேட்பித்தனள். அவ்வகையே கைகேசி வரம் பெற்றுத் தசரதர் சொல்லென்று இராமமூர்த்திக்கு வனம்செல்லக் கட்டளையிட்டு

இராமமூர்த்தியைக் காட்டிற் கேகச் செய்தனள். இராமர் தன் மனைவியுடனும் பிரியாத விலக்குமணருடனும் நாடுநீங்கிக், காகாசுரன்அபசாரத்திற்கு அவன் ஒருகண்ணைப் போக்கிக், கங்கையில் ஓடத்தலைவனுகியருகனைநட்புக்கொண்டு, பரத்துவாசாச்சிரமத்திற் றங்கி, அப்பால் காளிந்திநதி கடந்து சித்திரகூடபர்வதஞ் சேர்ந்து, தாமும் தம்தேவியும் அம்மலைவளங்களைப் பார்த்துவருகையில் சண்டதபர்சாபத்தால் பெருச்சாளியாகச் சாபமடைந்தமந்தகேதுஎனுங்கந்தருவன் குமரனது சாபத்தைப் போக்கி அவனைக் குபேரனிடம் சேர்ப்பித்து, பரதரைக் கண்டுஅவர் பிரிதலைச்சகிக்காமல்வேண்ட அவருக்குப் பாதுகையைக் கொடுத்து நீங்கி, விராதனென்னும் அரக்கனை வதைத்துச், சரபங்கருஷிக்குமுத்தியளித்துத், தண்டகவனத்து ருஷிகளுக்கு அபயமளித்து, சுதீக்ஷ்ணமுனிவரைக் கண்டு பணிந்து அவராளித்த தவத்தைப்பெற்று, அகத்தியரைக் கண்டு விருந்து முதலிய செய்யப்பெற்று நீங்கிச், சடாயுவைக் கண்டு அவருக்குத் தம் வரவை அறிவித்துப், பஞ்சவடிசென்று சூர்ப்பனகையின் பங்கங்கண்டு, தூஷணன், திரிசிரன்முதலியவர்களை யொரு முகூர்த்தத்தில் கொன்று, காளுடன் போர்புரிகையில் இவர் கைவில் மூரியத் தாம் மிதிலையினின்று வரும் வழியில் வருணனிடம் கொடுத்த வில்லை அவனுதவப்பெற்றுக் கானை வதைத்து, மாயமாலை வந்த மாரீசனைப் பிடித்துத் தரச் சீதை வேண்டியபடி அதன்பின் சென்று அது மாயமானென்றுணர்ந்து அதனைக் கொன்று, கபடசந்நியாசியாகிய இராவணனுல் சீதையை யிழந்து துக்கித்து இரண்டாமுறைச் சடாயுவைக்கண்டு அவரால் சீதை நிலையுணர்ந்து சீதையைத் தூக்கிச்சென்ற காலத்து அவனிடம் யுத்தஞ்செய்து இராமமூர்த்தி வருமளவும் உயிர் தாங்கி யவருக்குச் செய்திகூறி யுயிர்நீங்கிய சடாயுவிற்குக் கர்மாதி கிரியைகள் முடித்துக், கவந்தனைக்கொன்று, சபரிக்குமுத்தியளித்தனர். பின் இலக்குவரைப் பிரியாத இராமமூர்த்தி பம்பாநதிக் கரையடைந்து அதுமனைக் கண்டு, அவன் முகக்குறிப்பால்அதிமேதாவி யென்று புகழ்ந்து அவனுல் சுக்கிரீவனை நட்புக்கொண்டு மராமரம் ஏழும் ஒரு பாணத்தால் தொளைத்துக் காட்டித், தந்துபியின் எலும்பின் குவியலைக் காலாற்றள்ளித் தமது வலியறிவித்துச், சுக்கிரீவன்வாலியைக்கொல்லவேண்டச் சரணுகதியடைந்த அவன்பொருட்டு வேற்றுமை தெரியும் வகைச் சுக்ரீவனைப் பூச்சூடி யுத்தத்திற்குச் செல்லெனக் கட்டளையிட்டு வேற்றுமையுணர்ந்து மறைவாக விருந்து வாலியைக் கொன்று, சுக்கிரீவபட்டாபிஷேகமுடித்து,மழைக்காலம் மாறுமளவும் பிரச்சிரவணமலையிலிருந்து சுக்கிரீவன்வரத் தாமதித்ததால் இலக்குமணரை ஏவிப் படை சேர்ப்பித்துச் சாககியைத் தேடச்செய்து, விரலாழி தந்து அதுமனுல் சீதையிலங்கையி லிருப்பதறிந்து, கடல் கடக்க அணைகட்டவேண்டி வருணனை யெண்ணி ஏழுநாள் சரசயனத்திருக்கவும் வராததனுல் கோபித்து அத்திரத்தையெடுக்க வருணன் பயந்து ஒருமணிமாலைகொண்டுவந்துசரணடைய நானெடுத்த அம்பிற்கு இலக்கென்னென அவன் சொற்படி யதனை மருக்காந்தார இராக்கதர்மீதேவிக் கொலைபுரிந்து, வருணனைத்தாங்கக்கட்டளையிட்டு அவன்மீது அணை கட்டுவித்து இலங்கையடைந்து அங்கதனைத் தூதனுப்பினர். இராமபிரான்வந்தது இராவணன் தான் களுக்கண்டு பயந்து தனித்துவந்து வேண்டிச் சீதையைக்கொடுக்கிறேன்எனச்சண்டைசெய்யாதுஒருநாள்தாமதித்துஅவன் மந்திரியர் சொற்கேட்டு வித்யுச்சுவன் அனுப்பிய மாயசீதையால் அதிகோபங்கொண்டு இராவணனுடன் யுத்தஞ் செய்ய ஆரம்பித்தனர். இராமமூர்த்திமுதலுள் இராவணனுடன் யுத்தஞ்செய்யத் தொடங்கி அந்த இராவணன் தேர், குடை, முடி ஆயுதம், சேனை முதலியவைகளை நாசப்படுத்தி அவன் நிராயுதனுய்த் தனித்து இருக்கக்கண்டு நீயுத்தத்தில்இன்றுஅதிகமாய்வருந்தினை இன்றுபோய் நாளைவெகு சேனை சேர்த்துக்கொண்டு வாவென்றனுப்பிச் சுக்கிரீவன் சொல்லால் கும்பகர்ணனை நட்புக்கொண்டு விபீஷணரைச் செலுத்தி அவன் மறுக்க அவனது கரங்களையறுத்து அவன் வேண்டியபடி வரமளித்து மாய்த்து இந்திரசித்து எவிய நாகாத்திரம் இலக்குவரை மூர்ச்சிக்கச் செய்ததால் துக்கித்துக், கருடனுலதை விலக்குவித்து மகாபாரிசுவனை யிருபிள வாக்கி மகரக்கண்ணனை வதைத்துப் பிரமாத்திரத்தால் இலக்ஷ்மணர் மூர்ச்சித்த காலத்துத்தாமும்விசனத்தால்மூர்ச்சித்து அதுமன் கொணர்ந்த சஞ்சீவியால் மூர்ச்சைதெளிந்து அதுமனைச் சிரஞ்சீவியாக வாழ்த்தி மாயாசீதையைத் தமக்குமுன்

கொல்லக்கண்டுதுக்கித்து இந்திரசித்தைக்கொல்ல இலக்குமணருக்குக் கவச முதலிய கொடுத்தனுப்பி, மூலபலசைந்யத்தைத் தாம் ஒருவராய் நின்று நாசமாக்கி இராவணன்வேலால் மூர்ச்சையடைந்த இலக்குமணரைஇரண்டாமுறை சஞ்சீவி கொணர்ந்து மூர்ச்சை தெளிவித்த அநுமனைத் தழுவி வாழ்த்தி இராவணனைக்கொல்ல இந்திரன் அனுப்பின தேரில் ஏறி இலக்குமணர்மீது சென்ற மகோதரனைக்கொன்று இராவணனது சிரம், கரம் முதலியவற்றைப் பலமுறை கொய்து கடைசியில் பிரமாத்திரத்தால் உயிர்நீக்கி அவனுடலிலிருந்த வடுவால் மனநொந்து விபீஷணர் சொல்லாற் றேறி விபீஷணருக்கு இலக்குமணரால் பட்டங் தரிப்பித்துச் சீதையை வருவித்து அவளைக் கற்பிழந்தவளெனத் தூஷித்து அக்நியில் குளிக்கச்செய்து அக்நிதேவன் சொல்லால் தேறி யேற்றுக்கொண்டு அந்த அக்நிதேவனிடம் பரதனும் கைகேயியும் தன்னிட நட்புடனிருக்க வரம் பெற்று வைகுந்தமடைந்த தசரதரைக் கண்டு களித்து வரம்பெற்று யுத்தத்திலிறந்த வானரங்களைப் பிழைக்க இந்திரனிடம் வரம்பெற்றுச் சீதைக்கு எதிரிலுள்ளவைகளைக் காட்டிக்கொண்டு சேதுவின் கரையடைந்து இராவணனைக் கொன்ற பிரமஹத்தி நீங்கச் சிவபூசை செய்து நீங்கிப் பரத்துவாசராச்சிரமமடைந்து பரதருக்குச் சொன்ன காலவளவு நெருங்குத லறிந்து அநுமனிடம் தமது விரலாழிகொடுத்தனுப்பிப் புஷ்பகமேறி அயோத்தியடைந்து சரயுநதியில் மூழ்கிச் சடைமுடிமாற்றி வசிட்டரால் திருமுடி சூட்டப்பெற்றுப் பிரமனால் இக்ஷ்வாகுவுக்குக்கொடுக்கப்பட்டவாகுவலயத்தை அங்கதனுக்குக் கொடுத்து அநுமனுக்கு வச்சிரப்பதக்க மளித்து அரசாண்டுகொண்டிருந்தனர். இவர் அரசாண்டகாலத்தில் சம்புகன் என்னுஞ் சூத்திரன் தவஞ்செய்ததால் பிராமணப்பிள்ளை இறக்கப் பிராமணன் அகாலமிருத்தியுவென்று விசனப்படுகையில் இதனை நாரதராலுணர்ந்து இராமமூர்த்தி சூத்திரனைச் சங்கரிக்கப் பிராமணப்பிள்ளை யுயிர்பெற் றெழுந்தனன். சீதை இரண்டாமுறை வனம்போக இச்சைகொண்ட காலத்தில் ஊரார்சொல்லை வியாசமாகக்கொண்டு காட்டிற் கனுப்பி அச்வமேதத்தில் குசலவராகிய புத்திரர்களைக் கண்டு ஆனந்தங்கொண்டுசீதையைப்பிரமாணஞ் செய்விக்கக் கேட்டு அவள் பூமியில் மறைய விசனமும் கோபமும் அடைந்து பூமிதேவியை மருட்டிப் பிரமனுல் ஒரு விதந்தேறித் தாம் பதினெராயிரம் வருஷம் அரசாண்டு தம் குமாரராகிய குசலவர்க்கு உத்திரதக்ஷிண கோசலநாட்டைத் தந்துபரத இலக்ஷ்மண குமாரருக்குக்காருகபதம்மல்லபூமிமுதலியவற்றைக்கொடுத்து வீற்றிருந்தனர். இவர் ஒருநாள் காலமுனிவர் வர அவரை எகாந்தத்தில் கொண்டு இலக்குமணரை யார்வரினும் விடவேண்டாமெனவாயிலில்காவல் வைத்துத் தனித்து வசனித்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது துருவாசர் இராமரைக் காண வந்தனர். இலக்குமணர் அவரை விட்டதால் இராமமூர்த்தியவரிடம் கோபித்துத் தேவரெதிர்கொள்ளச்சரயுவடைந்து சோதியிற் கலந்தருளினர். இவராசாக்ஷி திரேதாயுகம். இவருக்குத்தாசரதி, இரகுநந்தனன், இராகவன், சக்கிரவர்த்தித்திருமகன், காகுத்தன், கௌசல்யாநந்தனன், பரதாக்கிரசன், கோதண்டபாணி எனப் பெயர். (அத்யாத்மராமாயணம்.)

2. தந்தைசொற்படி வனத்தில்வசிக்க நேர்ந்தபோது பிதுர்க்களுக்குச் சிரார்த்தஞ்செய்ய நாள்வந்தது. இதனுல் இராமர் தம்பியைநோக்கி ஏதேனும்தானியங் கொண்டுவரக்கட்டளையிட்டனர். இலக்ஷ்மணர் நாணத்தால் சென்று கேளாது சிராத்தகாலங் கழியும்வரை பொழுது போக்குகையில் இராமரும் தம்பியைத் தேடிச் சென்றனர். இவ்விருவரும் வருதற்குதாமதித்ததால்சீதைசிரார்த்தகாலஞ் சமீபித்ததறிந்து தாபசம், இங்குதி இவற்றின் பழத்தைக்கொண்டு பிதுர்களுக்கு மாவினுல் பிண்டமிட்டனள். இதைப் பிதுராகவந்த தசரதர் ஏற்றுக் களிக்கச் சீதை யவரை நீர் யார் என்றனள். நான் உன்மாமனுகிய தசரதன் என்றனர். நீர் பிண்டம் உண்டதை என் கணவர் எப்படி நம்புவர்என நீ தக்கசாக்ஷிவைத்துக்கொள் என்றனர். அப்போது சீதை அவ்விடமிருந்த பல்குநதி, பசு, அக்நி, தாழை இவற்றைச் சாக்ஷிவைத்தனள். பின்பு சிராமத்திற்குத் தான்யத்தின்பொருட்டுச் சென்ற இராமலக்ஷ்மணருக்குச் சீதை நடந்தவைகூற அவர்கள்நம்பாமையால் சாக்ஷிகளைவிசாரிக்க அவர்கள் பயந்து இல்லையென்றமையால் இருவருஞ் சிரார்த்தந் தொடங்குகையில் அசரீரியாய்த் தசரதரும் சூரியனுலும் உண்மை கூறக்கேட்டுச் சிரார்த்தத்தை நிறுத்தினர். பொய்

கூறினவர்களாகிய பல்குநதியை அந்தர் வாகினியாகவும், தாழம்பூவினைத் தன்னுற் பூசிக்கப்படும் சிவமூர்த்திக் குதவாத படியும், பசுவிற்கு முன்புறம் அயோக்யமும் பின்புறம் யோக்யமாகவும், அக்நி ஸர்வபக்ஷகனுகவும் ஆகச், சீதையால் சபிக்கப்பட்டனர். (சிவமகாபுராணம்).

3. ஒருவேதியன். இவன்திருவேங்கடமலையில் சநற்குமாரமுனிவரா லுபதேசிக்கப்பட்டு நற்கதியடைந்தவன்.

4. தருமன் எனும் மனுப்புத்திரன். இவன் மனைவி நிருதி.

5. சமதக்னி புத்திரராகிய பரசிராமருக் கொருபெயர். இவர் சிவமூர்த்தியை யெண்ணித் தவமியற்றிப் பரசுபெற்றுப் பரசிராமர் எனப் பெயர்பெற்றனர்.

இராமராஜர்—இவர் ஒரு அரசர். இவர் ராம பக்தி மிகுந்து தம் சமூகத்திலெக்காலும் இராமாயணப் பிரசங்கங்கேட்டு வருவார். இவ்வகை வருநாட்களுள் இராமனுக்குத் துன்பம் நேரும்போது அரசன் விசனமுறுதல்கண்டு இராமஜெயம் என்று பிரசங்கிப்போர் கூறிவருவது வழக்கம். இதனுல் அரசன்விசனம் நீங்கிக்கதை கேட்டுவருவன். பிரசங்கிக்கு ஒருநாள் நோய்வர, புராணிகர் தம் புதல்வரையனுப்பி யரசனுக்கு இராமஜெயங்கூறுகவேறுஒன்றுங் கூறவேண்டாமெனக், குமரர்அதை மறந்து இராவணன்மாரீசனுல்மயக்குவித்துச் சீதையை இலங்கைக்குக் கொண்டுபோயினன் எனப் பிரசங்கஞ் செய்யவும், அரசன்சேனையுடன் எழுந்து சேதுவிற்குச் சமீபித்துக்கடலைக்கடந்து சென்று பிராட்டியை மீட்கக் கடலிடை நெருங்குமுன் ராமபிரான் சீதா லக்ஷ்மணருடன் காட்சிதந்து சீதையை மீட்டுவந்தேன் எனக் கூறக் கோபந்தணிந்து நகரடைந்து பகவத் பக்தியிலிருந்தவர். (பக்தமாலை).

இராமலிங்கம்—இராவணவதையில் நேர்ந்த பிரமஹத்தி நீங்கும்படி இராமமூர்த்தி பிரதிட்டித்துப் பூசித்த சிவலிங்கம். இது சேதுவிலுள்ளது.

இராமலிங்கஜயர்—இவர் பிறப்பால் வேதியர். நல்லூரிற் பிறந்து கல்வி வல்லவராய்ச் சோதிடத்தில் சந்தான தீபிகையியற்றியவர்.

இராமலிங்கப்பிள்ளை—இவர்செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலுள்ள கருங்குழி யென்னும் கிராமத்திற் பிறந்து கல்வி வல்லவராய்த் துறவடைந்து திருவருட்பா வென்னும் தோத்திரப்பாமாலை சிவபுறமாகவும்கந்தர் புறமாகவும்பாடியவர். இவர்காலம் சற்றேறக்குறைய எண்பதுவருஷமிருக்கலாம். இவர் செய்தவேறுநூல்மனுமுறைகண்டவசனம். இவர் சாதியிற் கணக்கர்.

இராமாபாயி—இவள் காசியிலிருந்த சந்தராஜன்புத்ரி, அரிபக்தியும் பாகவதபக்தியும் கொண்டவள். இவளை யொருவனுக்கு மணஞ்செய்விக்க அவன் ஊன்றின்பதி லவாவுற்றவனுய் அரிதினத்தில் ஒரு ஆட்டைக் கொலைசெய்து சமைக்கக் கூற, மனைவி இது தகாதகாரியமெனப் பல நீதிகூறியும் கேட்காதவனுக இருந்தான். இதனை யறிந்தமனைவி, இவ்வூரில் பெருமாள்கோயில் உண்டோ பாகவதரின்றே வென அறிந்துகொண்டு தனது குழந்தைக்கு விஷ்ணுமூட்டி யிறப்பித்தனள். மைந்தனிறக்கக்கண்ட தந்தையும் சுற்றத்தாரும் தாய் கவலையுறுதிருத்தல் கண்டு வினவ, அழியும் பண்டம் என்றுமழியுமென விடைகூறி யிருந்தனள். பின் கணவனைநோக்கிப்பாகவதர் பாததீர்த்தம் கொள்ளின் மைந்தன் பிழைப்பன் எனக் கூறத், தந்தை பாகவதரையழைத்து அவர்க்குபசாரஞடத்திப்பாததீர்த்தங்கொண்டு குழந்தை வாயில்விடக் குழந்தை யுயிர்பெறத்தந்தை யுவந்துஅன்றுமுதல் திருமாலிடம் அன்புமிக்கவனுய் மனைவிசொற்படி வாழ்ந்து வந்தான். (பக்தமாலை).

இராமாயணம்—இது தமிழில் கம்பநாடரால் இயற்றப்பட்டது. இதனது உத்தரகாண்டம் ஒட்டக்கூத்தப் புலவரா லியற்றப்பட்டது. இது இராமபிரான் சரிதை. இதனை வடமொழியிற் செய்தவர் வால்மீகர், விச்வாமித்திரர் முதலியோர்.

இராமாயணஉத்தராகாண்டம்—ஒட்டக்கூத்தப் புலவரா லியற்றப்பட்டது. (கங-கூ0) செய்யுட்களும் (உஉ) படலங்களுங் கொண்ட தமிழ்நூல்.

இராமானுசகவிராயர்— இவர் திருவாவடுதுறை சோமசுந்தர கவிராயரிடம் கல்விகற்றுச் சென்னையில் வசித்தவர். இவர்ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், நன்னூல், ஆத்மபோதப்பரகாசிகை, திருக்குறள், திருவேங்கடஅதிபூதி பச்சையப்பவள்ளல் மீது பஞ்சரத்னமாலிகை, பார்த்தசாரதிமாலை, வரதராஜர் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி முதலியவும், சிவத்திற்கு நல்லுரையு மியற்றியவர்.

இராமானுசப்பிள்ளான்—1. கிடாம்பியாச்சான் குமார். இவர் குமார் ஸ்ரீரங்காசார். குமரி தோத்தாரம்மன்.

2. கிடாம்பி ஸ்ரீரங்கராசர் குமரர். இவருக்கு அப்புள்ளார் எனவும் பெயர்.

இராமானுசர்—எம்பெருமானுரைக்காண்க.

இராமேச்சுரம்—இராவணவதத்தால் வந்த பாவம் நீங்க இராமமூர்த்தி பிரதிட்டித்துப் பூசித்த தலம். இது சேதுவிற் கருகிலுள்ளது.

இராவதி — உத்தரனுடைய புத்திரி. பரீக்ஷித்தின் தேவி. இவள் புத்திரர் நால்வர், அவர்களில் முத்தோன் சதமேசயன்.

இராவணீயம்—இராவணனுலியற்றப்பட்ட இசைநூல்.

இராவணன்—1. விசிரவசுவிற்குக் கேகசியிடம் பிறந்தவன். இவன் தாய் இவனைப் பெற்றபிறகு குபேரசெல்வத்தைப் பெறத் தவஞ்செய்க என இவன் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து தவஞ்செய்து ஆயிரவருட முடிந்தபின் தனது தலைகளில் ஒன்றைத் திருகி அக்கினியிலிடுவன். இவ்வாறு தலைகளையெல்லாந் திருகிப் பத்தாஞ்சிரத்தைத் திருகுகையில் பிரமன் தரிசனந்தந்து தேவர், விஞ்சையர், அவுணர், சித்தர், உரகர் முதலியவர்களால் இறப்பிலாதும் யுத்தத்தில் அற்றசிரங்கள் கரங்கள்மீண்டும் வளரவும் வரந்தரப் பெற்றவன்.

2. பிரகத்தனைக் குபேரனிடத்து இலங்காநகரங் கேட்க அனுப்பி அவன் தர இலங்கையைப் பெற்று அரசாண்டவன்.

3. இலங்கை யழியாதிருக்கச் சிவபெருமானை யெண்ணித் தவஞ்செய்தனன். அவர் தரிசனந்தந்து ஒரு சிவலிங்கங் கொடுத்து இதனை யசுத்தத்துடன் தொடலாகாது, இலங்கை போமளவும் பூமியில் வைக்கலாகாதெனத் திருவாய் மலரக் கேட்டு அதனைப் பெற்று இலங்கைக்கு மீண்டனன். இதனை யறிந்த தேவர் இவன் இலங்கையில் இம்மூர்த்தியைப் பிரதிட்டிக்கின் இவனரசழியாதாகையால் இதற்கோர் ஆலோசனை செய்யவேண்டுமென்று விநாயகரிடங் குறைகூறி வருணனை வயிற்றில் நீர் சுரப்பிக்க வேவினர். அவ்வகை வருணன் செயலால் இராவணனுக்குச் சிறுநீரின் உபத்திரவ மதிகமாயிற்று. அச்சமயத்தில் விநாயகர் ஒரு பிரமசாரியாய் எதிர்வரக் கண்டு நான் கைகால் சுத்திசெய்து வருமளவும் நீர் இச்சிவலிங்கத்தைத் தயை செய்து பிடியும் என வேண்டினன். இவனது வேண்டுகோளுக் கிரங்கிய வேதியச் சிறுவர், இராவணனை நோக்கி நான் சிறுவன் நான்பொறுக்காவிடின்கீழேவைத்து விடுவேனெனக் கூறி அவன் தமது கையிற்கொடுத்துப்போன சிறிது நேரத்தில் அவனை யழைத்து அவன் வாராமையால் பூமியில் சிவலிங்கத்தை வைத்து நின்றனர். அவன் வந்து ஏடா வைத்தனை யென்று வெருட்ட அப்பா இதன்வலிமை யென்னுல் பொறுக்கவில்லை யென்று அகலநின்றனர். இராவணன் தன்னுற்றல் முழுதும் சிவலிங்கத்திடஞ் செலுத்தித் தூக்கியும் சிவலிங்கஞ் சற்றேறனும் பெயராது பசுவின் காதுபோற் குழைந்தது. அதனுல் இராவணன் சலித்து இது மகாபலலிங்கமென்றனன். அதுவே அந்த மூர்த்திக்குப் பெயராயிற்று. இந்தச் சிவலிங்கம் பசுவின் காதுபோற் குழைந்தது பற்றி அந்தத் தலத்திற்குக் கோகர்ணமெனப் பெயராயிற்று. பின்பு இராவணன் பிரமசாரியிடங் கோபங்கொண்டுசென்று பிரமசாரியைக்குட்டவிநாயகமூர்த்தியிவனைத்தமதுதிக்கையால்செண்டாடினர். அதனுல்இராவணன்வலியொடுங்கிவேண்டஅதுக்கிரகித்துஎன்னவரம்வேண்டுமெனநான் தேவரீரைக்குட்டினதுபோல்உலகத்தவர் தமக்குமுன் செய்துகொள்ளின் இஷ்டசித்தி பெற அநுக்கிரகிக்க என அவ்வகை அருள்புரிந்து மறைந்தனர்.

4. பின்பு, இராவணன் இலங்கையடைந்து ஒருநாள் வேட்டைக்குச் சென்று மயன் குமாரியாகிய மந்தோதரியை மணந்தனன்.

5. இவன் தேவரை வருத்துதலைக் கேட்ட குபேரன் சகோதரன் என்ற உரிமைபற்றி நான் தவத்தால் சிவமூர்த்தியிடந் தோழமை பெற்றேன், நீ தேவரை வருத்தாதையெனத் தூதனிடங் கூறியனுப்ப அத்தூதனை வெட்டியெறிந்து குபேரனிடம் யுத்தஞ்செய்யப்போய் மாணிபத்திரனைக் கொலைசெய்து குபேரனை யடித்து அவனிடமிருந்த புட்பகவிமானத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அந்த விமானத்திலேறிச் சரவணத்தருகில் வருகையில் விமானம் நின்றுவிடநந்திதேவர் இராவணனைப்பார்த்து இது சிவமூர்த்தியினிருக்கை நீ போகல் தகாதென இராவணன், நந்திதேவரைக்கண்டு குரங்குமுகனெனப்பரிகசிக்க நந்திதேவர் கோபங்கொண்டு உன்பட்டணங் குரங்காலழியவெனச்சாபமேற்றுக்கைலையையெடுக்க முயன்றனனதுகண்டசிவமூர்த்தி தம் திருவடி விரலாலழுத்த மலையில் கைகளகப்பட்டு நசுக்குண்டு ஆயிரம்பருவம் அழுதலால் இராவண னெனப்பெயர

டைந்து அவ்வழியில் வந்த வாகீசமுனிவர் சொல்லால் சாமகானம் பாடிச் சிவானுக் கிரகம் பெற்றவன். (இரா-உத்தரகாண்டம்).

6. அகத்தியரால் காந்தருவத்தால் பிணியுண்டவன்.

7. தவஞ்செய்யும் வேதவதியைத் தொட்டுக் குலமழியச் சாபமேற்றவன்.

8. மருத்துவின் ஓமசாலையுள் புகுந்து அவனிடம் தோற்றேனெனச் சொல்லச் சொல்லிக் கேட்டுக் களித்தவன்.

9. காதியையும், மயனையும், துற்சந்தனையும் வென்றவன்.

10. அயோத்தியை யடைந்து அனரணியனை வென்றவன்.

11. நிவாதகவசருடன்யுத்தஞ் செய்யச் சென்று பிரமனால் சமாதானஞ் செய்யப் பெற்றவன்.

12. (கூக) திங்கள் பாதாளத்தில் தங்கித் தேனுவைப் பணிந்து வருணனைச் செயித்து அவன் பாசத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு அவன் மைந்தரையுஞ் செயித்து அவனிடமிருந்த மாதரைக் கவர்ந்து இலங்கைக்கு வந்தவன்.

13. சூர்ப்பநகையினைக் கரனூரிலிருக்கச் செய்தவன்.

14. கும்பினசியைக் கவர்ந்த மதுவைக் கொல்லச் செல்லுகையில் கும்பினசி வேண்டுகையால் மதுவுடனட்புக்கொண்டவன்.

15. நளகூபரன் தேவியாகிய அரம்பையை வலிவிற்புணர்ந்து அவனால் இனியுடன்படா மாதரைத் தொடின் தலை வெடிக்கவெனச் சாபம் பெற்றவன்.

16. கார்த்தவீரியனுடன் யுத்தஞ்செய்யப்போய் அவனாற் கட்டுண்டு சிறையிற் றங்கிப் புலத்தியரால் மீண்டவன்.

17. வாலி சிவபூசை செய்யுந் தருணத்தில் அவனுடன் தனித்து யுத்தத்திற்குச் சென்று அவன் கக்கத்தி லகப்பட்டு நசுங்கி அஞ்சி நட்புக் கொண்டவன்.

18. திக்கு யானைகளின் தந்தங்களால் குத்துண்டு அவற்றின் தந்தங்களே முதுகில் பெற்றவன்.

19. சூரியனே யிலங்கையில் வரவொட்டாமல் தடுத்தவன்.

20. ஆகாச வீதியிற் புட்பகத்திற் சென்று அசுமநரகத்தைக் கண்டு அங்கிருந்த பலியைக் கண்டு யுத்தத்திற்கழைத்தனன். பலி இவனோக்கித் தானின்னவன் விஷ்ணுவால் சிறையி லிருக்கிறேனென்ன நான் உன்னை விடுவிக்கின்றேனென்று இராவணன் கூறினன். அதைக் கேட்ட பலி சுலுங்க நகைத்து அவனைச் செயிப்பதற்குமுன் இதோ என் னெதிரிலிருக்கும் இந்தக் குண்டலத்தைத் தூக்குப்பார்ப்போமென்ன இராவணன் தன்னுலானமட்டும் தூக்கி உதிரங் கக்கிக்கொண்டு பூமியில் வீழ்ந்தனன். பலி இராவணனோக்கி இக் குண்டலத்தைத் தரித்திருந்தவன் என் பாட்டனை இரணியகசிபு. அப்படிப்பட்ட வலியுள்ளவனையும் மற்றும் அநேக அரக்கர் அசுரர்களைக் கொன்றவனை வென்று என்னை விடுவிப்பது உன்னுல் தரமல்ல என இராவணன் கோபித்து வாயில் காவலாகவிருந்த திருமாலிடம் யுத்தத்திற்குச் செல்ல அவனைக் கொல்ல வெண்ணிய திருமால் பிரமன் வார்த்தை காக்கவேண்டி அவன் முன் ரூன்று தடவை மறைந்தனர்.

21. இவன் சூரியனிடம் யுத்தத்திற்குச் செல்லச் சூரியன் தண்டியிடம் சொல்லியனுப்பிய செய்தியால் வெற்றிமுரசு முழக்கி யவ்வுலகம் நீங்கினவன்.

22. பருவதமுனிவரைக் கண்டு யார் என்னிடம் போரிடவல்லாரெனக் கேட்டு அவர் அயோத்தி யரசனுகிய மாந்தாதாவெனக்கூறக்கேட்டு யுத்தத்திற்குச்சென்று சமயுத்தஞ்செய்ய இருவரும் பிரமாஸ்திரம், பாசுபதாஸ்திரம் பிரயோகிக்க எடுத்தகாலையில் புலத்திய முனிவரும் காலவமுனிவரும் தோன்றிச் சமாதானஞ் செய்ய ஒத்துக்கொண்டு நீங்கினவன்.

23. சந்திரனிடம் யுத்தஞ் செய்யச் சென்று பிரமனுல் தடையுண்டு அவரால் மந்திரசித்தி யடைந்தவன்.

24. மேற்கடற்கரை யடைந்து ஒரு தீவில் பொன்னிறமும் தீப்போன்ற காந்தியுள்ள புருட னிற்கக்கண்டு அவனை நோக்கிப் போரிட வல்லையோவென அவனும் ஓர் மூட்டியால் இராவணனைத் தாக்கினன். அதனுல் இராவணன் பல குண்டாங்கரணங்கள் போட்டுத் தரையில் வீழ்ந்து மூர்ச்சையடையக்கண்டு அப்புருடன் பிலத்தில் புகுந்தனன். பின்பு இராவணன் மூர்ச்சை தெளிந்து தானும் வாளேந்திக்கொண்டு பிலத்துள் புகுந்து அங்கு முன்கண்டபுருஷனைப்போலனேகரைக்கண் டஞ்சி அவ்விடம் பாம்பணையிற் பள்ளிகொண்டு சுற்றிலு மக்கினிச் சுவாலை சூழ சூபலாவண்யத்துடன் சாமரை யிரட்ட இருந்த திருமகளைக் கண்டு மயல்கொண்டெடுக்கப்போக அந்த மகாபுருடனுகிய கபிலன்மேற் போர்வை

நீக்கி இவனைக்கண்டு நகைக்க இராவணன் அப்புருடனது சுவாலாமாலையா லெரிந்து மூர்ச்சித்து வலியடங்கி நீங்கி யிலங்கை யடைந்து அரசாண்டிருந்தவன். சூர்ப்ப நகை தன்னை இராம லக்குமணர் செய்த பங்கங்களைச் சொல்லிச் சீதையின் அழ கைப்பற்றி வர்ணிக்கக் கேட்டு மாரீசன் கூறிய புத்தி கேளாமல் அவனை மானுக எவித் தான் கபடசந்நியாசியுருக்கொண்டு சீதாப்பிராட்டி தனித்திருக்கையில் அதி திபோல்சென்று தன்னைப் புகழ்ந்து அவ ளைப் பர்ணசாலையுடன் தூக்கி இரதத்தி லிட்டுச் செல்லுகையில் சடாயு தடை செய்து சண்டையிட அவருடன் போரி ட்டு மரணமூர்ச்சையாக்கிச் சீதையை யசோகவனத்திற்கொண்டுபோய்ச் சிறை ப்படுத்தித் திரிசடையுட னரக்கியரைக் காவலாக்கிப் பலமுறை தன்னை மணக்கும் படிசீதையை வேண்டி அநுமனைக் குத்தி வலிகண்டு தானும் குத்துண்டு அநுமன் வாலில் தீயிட எவி அநுமன் இலங்கையை ச்சுட அதைமுன்போல்நிருமிக்கச்செய்து குடிபுகுந்து மாலியவானும் விபீஷணரும் கூறிய புத்திகேளாமல் சுகசாரணரை யேவிப் பகைவரதுசேநாபலங் கண்டு வர ச்செய்து அவர்கள் கூறியதுகேட்டஞ்சி இராமரிடம் தனித்துவந்து சரண்புகுந்து சீதையைத் திருவடியிற் சேர்க்கிறேனென னச் சென்று மந்திரிகளின் சொற்கேட்டு மாயாசீதையையனுப்பி இராமமூர்த்திக்கு மிகுந்த கோபமுண்டாக்கி அங்கதனுல் முடியிழந்துமுதனுள்யுத்தத்திற்பிரமனுல் கொடுக்கப்பட்ட வேலெறிந்து இலக்கு மணரை மூர்ச்சிக்கச் செய்து அவரைத் தூக்கிச்செல்லமுயன்றுதூக்கமுடியாது வெட்கினவன். பின் இராமமூர்த்தியுடன் யுத்தஞ்செய்து ஆயுத முதலிய விழந்து வெறுங்கையுடன்நிற்க இராமர் இன்று போய் நாளைவாவெனக்கூறிஅனுப்ப வோ டிவந்து மாலியவான்கூறியநீதிகேளாமல் மகோதரன் துற்புத்திகேட்டுக் கும்பகர் ணன் மறுக்கக் கேளாது அவனை யுத்தத் திற்கனுப்பி இந்திரசித் திறந்ததற்கு விச னமடைந்து சீதையைக் கொல்லச்சென் றது மகோதரனுல் விலக்கப்பட்டு மூல பலத்துடன் யுத்தத்திற்கு வந்து வேலை யெய்து ஓடிப் பின்பு யுத்தத்திற்கு வந்து இராமரெய்த பிரமாத்திரத்தால் அபரபக்ஷ பஞ்சமியில் மாய்ந்தவன். இவன் மாய்ந்த வுடலில் மந்தோதரி வீழ்ந்து வுயிர்விட்ட னள். இவன் இராமருடன் ஏழுநாள் இரா ப்பகல் யுத்தஞ்செய்தனன். இவனுக்கு மூன்றரைக்கோடி ஆயுள். வீணைக் கொடி. (இராமாயணம்).

25. பாதளத்திலிருந்த விஷ்ணு மூர்த்திக் கருகிலிருந்தலக்ஷ்மிதேவியைக் கண்டுகவரச்சென்றுவிஷ்ணு மூர்த்தியின் மூச்சினுல் எடுத்தெறியப்பட்டுப் பிரார்த் தித்து மீண்டவன்.

26. சாம்பான் வீட்டிலிருந்த மாயா ரதியைக் கவரஎண்ணி மயனுல் நிருமிக் கப்பட்டிருந்த பாசத்திற்பட்டுத் துன் புறுகையில் மந்தாதரியின் வேண்டு கோளால் மயன் தன் குமரியாகிய மாயா வதிக்குக்கூறமாயாவதிதன்கணவனுக்குக் கூறி விடுவித்தனள். (சிவமகாபுராணம்).

இராவணி—இந்திரசித்திற் கொருபெயர்.

இராவான்—அருச்சுனனுக்கு உலூபியிடம் பிறந்த குமரன். இவனுக்கு அராவா னெனவும் பெயர்.

இராஜாதித்தன்—பராந்தகச் சோழன் கும ரன். இவன் பல சிவதிருப்பணிகள் செய் வித்தவன். இவன் பெயரால் இராஜாதி த்தபுரம் எனத் திருநாமற்லூர் விளங்கு கிறது. இவன் தேவி மலைநாட்டரச கும ரியாகிய மஹா தேவடிகள். இவன் இரா ஷ்டர கூடத்தரசனுகிய 3-வது கிருஷ்ண னுடன் தக்கோலத் தருகுபோரிட்டுப் பூதுகன் எனும் சிற்றரசனுல் கொலையுண் டான். (எபிகிராபியா இண்டிகா).

இராஜதருமம்—அரசன் திக்குப்பாலகர் சுவ ரூபம் ஆதலால் அனைவரையும் அடக்கி ஆளும் சக்தி அவனுக்கு உண்டாயிற்று. அரசன் காரியாகாரியங்களையும், தேசகா லங்களையும் எண்ணி அடங்கியும் பல முள்ளபோது உயர்ந்தும் வருவான். அர சனை ஒருவனும் அவமதிக்கக்கூடாது. அவன்கையிற்கொள் கோல் சகலபிராணி களின் ரக்ஷகத்தின் பொருட்டாம். அது ஈசுவர சுவரூபமாகவும் சராசரங்கள் அஞ் சத்தக்கதாகவும் இருக்கிறது. அரசன் தண்டத்தை ஆளாவிட்டால் பொருள், பசு, தானியம், ஜாதி, யஞ்ஞம், அழியும். அத்தண்டத்தைப் பட்டாபிஷேகம்உள்ள வனும், உண்மை பேசுகிறவனும், பொய், மெய் இவைகளை யறிந்து தீர்மானிப்ப வனும், நீதிசாஸ்திரஞானம் உள்ளவனும், தர்மார்த்தகாமங்களை அறிந்தவனும் பெற வேண்டும். அரசன் நாடோறும் நீதிசாத் திரம் அறிந்தோரை உபசரித்துநிதிசெலு த்த வேண்டும். இந்திரிய நிக்ரகஞ்செய்த அரசனுக்குலகம் வசப்படும். காமத்தால் உண்டான வேட்டையாடல், சூதாடல், பகலுறக்கம், வம்பளத்தல், ஸ்திரீலோலனு

யிருத்தல், குடித்தல், பாட்டு, கூத்து, வாத்தியம் இவைகளில்விருப்பங்கொளல், வீண் திரிச்சல் ஆகிய பத்தும், கோள், துணிவு, துரோகம், பொருமை, பிறன் குணத்தைச்சகியாமை,ஒருவன்பொருளை அபகரித்தல், காரணம் இன்றி அடித்தல், நிட்டுதல் ஆகிய எட்டையும் ஒழித்தல் வேண்டும். தன் பாட்டன்தாள்முதல் மந்திரித்தனம் செய்தார் மரபில் கலைவல்லாராகிய ஏழு எட்டுப் பெயரைத் தெரிந்து, மந்திரியராக்கிக்கொள் ளல்வேண்டும். பொருளை விருத்தி செய்பவராயும், ஞான மூள்ளாராயும் உள்ள வேறுசிலரை பொக்கிஷ முதலான இடங்களில் நியமிக்கவேண்டியது. பலம், சாமர்த்தியம், நற்குலப் பிறப்புள்ளவர்களைப் பொக்கிஷம், தங்கசாலை, நெற்களம்முதலிய இடங்களினியமிக்கவேண்டியது. பயந்தாரை மடைப்பள்ளியிலும் அந்தப்புரத்திலும் இருத்தவேண்டியது. கல்வி அறிவுள்ள தூதனை அழைத்துக்கொள்ளவேண்டியது. ஆயுதவித்தையில் பழக்கமுள்ளசேனையைச் சேனாதிபனிடத்தும், சேதவிசாரணை பொக்கிஷம் முதலியவற்றைத் தன்னாதினத்திலும், சண்டைசெய்வதும் சமாதானமாவதும்ஆகிய இரண்டையும் தூதனிடத்தும் நியமிக்கவேண்டியது. தன் பட்டணத்திற்குச் சமீபத்தில்உபகிராமங்களை யேற்படுத்த வேண்டியது. தனக்காகப் பல அரண்களுள்ள கோட்டைகளையும் மனையையும்கட்டிக்கொள்ளல்வேண்டும். தான் வாங்கவேண்டிய தீர்வையை ஆறிலொன்று வாங்கி அவற்றைத் தேவர்கோயில்தேச ரக்ஷணத்திற்கு உபயோகித்தல்வேண்டும். பூமியைச் சாமபேத தானதண்டங்களால் பகைவரைஅடக்கிஆளவேண்டும். துஷ்டநிக்கிரகம் சிஷ்டபரிபாலனம் செய்தல் வேண்டும். மூடத்தனத்தால்பெரியோரைப்பகுத்தறியாமல்தூன்பப்படுத்துகிறவன் புத்திரமித்திர களத்திராதிகளுடன் அழிகிறான். அரசன் கடன்கோடல் முதலிய பதினெட்டுவகைத்தாகியவழக்கத்தையும் புத்திநூட்பத்தால் அறிந்து தீர்க்க. (மது.)

இராஷ்டரன்— காசியின் குமரன். இவன் குமரன் தீர்த்தபசு.

இராஷ்டரபலி—உக்ரசேநன் குமரி.

இராஷ்டரபாலன்—(யது.) உக்ரசேநன் குமரன், கம்சன் தம்பி.

இராஷ்டவிபித்து—பரதருக்குப் பஞ்சசேநியிடத் துதித்த குமரர்.

இரி—தக்ஷனுக்குப் பிரசூதியிட முதித்த குமரி. யமன் தேவி.

இரிடி—இவர் உத்தாலகர் குமரர். நீலபர்வதத்தில் சிவபூசைசெய்து சிவகணத்தவருள் ஒருவராம் பதம் பெற்றனர்.

இரிதுதாமன்—கோமுகனுக்குக் கற்கனி கையிட முதித்த குமரன்.

இரிதேயு—மேதாதி குமரன்.

இரித்துவஜன்—திருமாலுக் கொருபெயர்.

இரிசிகர்—(ருஷி) இவர் பிருகுருஷியின் புத்திரர். தமக்குச் சத்தியவதியைத்தேவியாக்கும்படி காதியை யாசிக்க அவர் ஒருகாது பசுமையையும் மற்ற வுறுப்புக்கள் வெண்மையுமான (கூ000) குதிரைகள் கொண்டு கொடுத்து மணந்துகொள்க என்றனர். அவ்வகையே வருணனிடம் ஆயிரங் குதிரைகள் பெற்றுச் சத்தியவதியை மணந்தவர். இவர்குமரர்சமதக்னி. இவரை மாமியாரும் தேவியும் புத்ரன் வேண்டுமென யாசித்தனர். இவர் மந்திரமூலமான அவிசைப்பாகஞ் செய்துவைத்து ஸ்நானத்திற்குச் சென்றனர். சத்தியவதி தனக்கென்று வைத்திருந்ததைத் தன் தாய்க்குக் கொடுத்து மற்றதைத் தான் அறியாது புசித்தனள். ஸ்நானத்திற்குச் சென்றமுனிவர் இதனை யறிந்து மனைவியை நோக்கி உன்னிடம் தண்டநாயகனும், உன் தாயிடம் பிரமஞானியு முதிப்பர் என்று தன் மனைவியை விட்டுச் சுவர்க்கஞ் செல்ல மனைவியாகிய சத்தியவதி யல்லது (கௌசிகை) பிரிவாற்றாது உடன்தொடர முனிவர் திரும்பிப் பார்த்துக் கட்டளையின்றி வந்ததால் கௌசிகநதியாகவெனச் சபித்துச்சென்றனர்.(பாகவதம்).

இரிபன்—யதுவின் குமரன்.

இரிபு—1. வேதகிரனுக்குத் துஷிதையிடத் துதித்த விஷ்ணுவினவதார விசேஷம்.

2. யதுவின் குமரன்.

3. பிரமன் குமரர். இவர் நிதாகருக்கு ஆசிரியர்.

இரிபுஞ்சயன்—1. விசுவசித்தின் குமரன்.

2. மகததேசத் தரசன் மந்திரியரால் கொல்லப்பட்டவன்.

இரிபுமர்த்தனபாண்டியன்—வம்சத்துவ சபாண்டியனுக்குக் குமரன்.

இரிகூஷன்—1. அஜாமீடன்குமரன். இவன் குமாரன் சமாவர்ணன்.

2. தேவாதிதி குமரன். இவன் குமரன் பீமசேனன்.

இரிதன்—சாக்ஷுஷமனுவிற்கு நட்வலையிட முதித்த குமரன்.

இரு—அதிதிதேவிக் கொருபெயர்.

இருகதாச்சு—(ரிகூஹாஜசு). இவன் வடபால், வந்தவர் பெண்ணுருவடையுந் தலத்தை அறியாது செல்லப் பெண்ணுருவடைந்தனன். பெண்ணுருவடைந்த இவனை இந்திரன் புணர்ந்து வாலியையும், சூரியன் புணர்ந்து சுக்கிரீவனையும், பெற்றனன். இவன் பிரமன் அநுக்கிரகத்தால் மீண்டும் ஆணுருவடைந்து வாலிக்குப் பட்டங் கட்டினன்.

இருகன்—விருகன் தந்தை.

இருத—1. சத்திய இதன் குமரன்.

2. சவனன் குமரனுகிய பிரமதிக்கும் கிருதாசி யென்னும் காந்தருவஸ்திரியினுக்கும் பிறந்த இருடி. இவன் தேவி பிரமத்துவரை பாம்புகடித்திறந்தனள். அதனால் பாம்புகளை இவன் கொலை செய்துவருகையில் பாம்புருவடைந்திருந்த சகஸ்திரபாதருஷி வேண்டுகையால் பாம்புகளைக் கொலைசெய்யாமல் நிறுத்தினன். இவனை இருருவெனவுங் கூறுவர்.

இருக்தமன்—1. இருகன் குமரன்.

2. ருசகன் குமரன்.

இருக்தமணி—பிரத்துயும்நன் தாய். பீஷ்மகன் குமரி. தமயனுகிய இருக்குமி தன்னைச் சிசுபாலனுக்கு மணப்பிக்க விருந்ததை ஒரு பிராமணர் மூலமாய்க் கண்ணனுக் கறிவித்துக் கௌரிபூசையால்கண்ணனுடன் சகல அரசருங் கண்டிருக்க இரதத்திலேறித் துவாரகை சென்றனள். இதனால் இருக்குமி கண்ணனை யெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யக் கண்ணன் இருக்குமியின் சிரத்தைக் கொய்யச் சரமெடுத்தலைக் கண்ட இருக்குமணி தமையனைக் கொல்லாதிருக்க வேண்டினள். இவளுக்குப் பிரத்துயும்நன் முதலிய (ம) குமரர்.

இருக்துமாங்கதன்—சூர்யவம்சத்தரசன். இவன் தேவி சந்தியாவளி. இவனை வசிட்டர் இந்திரசபையில் புகழ்ந்து கூறினர். அதனால் இந்திரன் அதனுண்மையறிய நாரதரை யவன் சபைக் கனுப்பினன். அரசன் நாரதர் வர அவரை யெதிர்கொண்டுபோய் வணங்கி ஆசனத்திருத்திவழிபாடு முதலியவை குறைவிலாது செய்து தன் பூந்தோட்டத்திலுள்ள அரிய பூக்களைத் தொடுத்து மாலைசெய்வித்து மாலை சாத்தினன். இந்த மாலைபூண்ட நாரதர் தேவசபைக்கு மாலையுடன் செல்ல இந்திரன்கண்டு இம்மாலை எதென்றனன்? நாரதர் இது இருக்குமாங்கதன் பூந்தோட்டத்திலுண்டாம்மலர்கள் என்றனர். இந்திரன் இந்த நல்ல மலர்களிடத் தாசைகொண்டு தன் தூதர்களை யழைப்பித்து இன்று முதல் இருக்குமாங்கதன் தோட்டத்திலுள்ள மலர்களைக் கொய்துவருக என அவ்வகையே செய்துவந்தனர். இவ்வகை தினமும் செய்துவர அரசன் தோட்டத்துக் காவற்காரரைக் கோபித்தனன். தோட்டக்காரர் எவ்வகைத் தேடியுங் காணாது வருந்தி ஒரு நாளிரவில் இருளின் மிகுதியால் உலர்ந்த கத்திரிச்செடிகளின் பூண்டுகளைக் கொளுத்தினர். இப்புகை மிகுதியால் விமானத்தின் வலியடங்கத் தேவர் காவற்காரர் வசத்திலகப்பட்டனர். காவலாளிகள் தேவரை அரசனிடங் கொண்டுவர அரசன் கண்டு வணங்கி இருப்பிடஞ் செல்ல அனுப்பினன். தேவதூதர் அரசனை நோக்கி அரசனே கத்திரிப்பூண்டின் புகையால் தேவவிமானம் ஆகாயத்திற் செல்லும் வலியற்றது. ஏகாதசி விரதமிருந்த யாராயினும் அந்த விரதபலத்திற் சிறிது தருவரேல் நாங்கள் விமானத்துடன்எங்களிட மடைகின்றோமெனத் தேவர் கூறக்கேட்டு அவ்விடம் யாரையுங்காணாது ஏகாதசியில் தன் கணவனுடன் சண்டைசெய்து உணவு கொள்ளாமல் அன்று இராப்பகல் முழுதும் பட்டினியிருந்த வண்ணத்தி ஒருத்தி ஏகாதசியில்விரதமிருந்த பலத்தைத் தரப்பெற்றுச் சுவர்க்கமடைந்தனர். இதனை யரசனுணர்ந்து தன் நாட்டிலுள்ளார் அனைவரையும் ஏகாதசிவிரத மிருக்கச்செய்து தானும்விரதமிருந்தனன். இவனிடம் ஒரு முறை துருவாசமுனிவர் அதிதியாகவந்து பாரணைக்குவருகிறேனென்றுசொல்லிஸ்நானத்திற்குச் சென்று சற்றுத் தாமதித்திருந்தனர். அரசன் பாரணைகாலம் தவறுவதறிந்து இருடிவராமையால் அன்னம் புசியாமல் விரதகாலந் தவறுமல் தீர்த்தபானஞ் செய்தனன். இருடிவந்து நடந்ததறிந்து மிக்க கோபங்கொண்டு சபமிடத் தொடங்குகையில் அரசன் நாராயணனைத் துதிக்க, விஷ்ணு சக்கரம் இருடியைத் துரத்தத் தொடங்கியது. இருடி பயந்து சக்கரத்திற்கு ஒளி மழுங்கச் சாபந்தந்து அரசனிடம் வந்து குறையேற்று இருப்பிடஞ் சென்றனர். இவனுட்டிலுள்ளார் அனைவரும் ஏகாதசி விரதம் அனுட்டித்து வருகையில் யமன் தனக்கு வேலையின்றிப் பிரமனிடம் முறையிட அவன் மோகினியையேவி அரசனை மயக்குவிக்க அரசன் அவளிடத்து மயங்கியிருந்தனன். ஒருநாள் ஏகாதசியென்று முரசு அறையக்கேட்டு நீங்க,

மோகினி அரசனைப் பார்த்து உன்னை நீங்காதிருக்கின்றேன் கேட்டது தருகின்றேன் என்றசொல் மறந்தீரோ என அரசன் நீ யெது வேண்டினு மீவேன் எகாதசி விரதம் இழக்கேன் என்றனன். மோகினி ஆயின் உன் குமரனைத் தாய் பிடிக்க நீ கொலைபுரிந்து தருகஎன அவ் வகையே தன் தேவியிடத்துக் கூறிக் குமரனைக் கொலைசெய்கையில் தேவர்கள் தரிசனந் தந்து குமரனை யுயிர்ப்பித்து அரசனுக்கு வேண்டிய வரந்தந்து தம திருக்கை சென்றனர். அரசன் சிறிது காலம் அரசாண்டு தன் குமரன் தருமாங்க தனுக்குப் பட்டமளித்து நல்லுலக மடைந்தனன்.

இருக்குமி—1. விதர்ப்பநாட்டரசன், இருக்குயணியினுடன் பிறந்தவன்.

2. பீஷ்மகன் குமரன்.

3. போசகட நாட்டரசன்.

இருக்குமேசு—ருசகன் குமரன்.

இருக்குமேஷு—இருகன் குமரன்.

இருக்குவேதம்—நான்கு வேதங்களில் ஒன்று. இது இருபத்தொரு சாகைகளுடையது. இதற்குள்ள உபநிடதங்கள் ஐதரேயம், கௌஷீதகீ, நாதபிந்து, ஆத்மப்பிரபோதம், நிருவாணம், முத்கலை, அக்ஷமாலிகை, திரிபுரை, சௌபாக்யம், வக்ஷிருச்சானை எனப் பத்தாம்.

இருங்கிரசன்—சமீக முனிவருக்குப் பாம்பைச் சூடியவன் இன்னுன் என்று சிருங்கி முனிவருக்குக் கூறியவன்.

இருங்கோவேள—இவன், வடபக்கத்தில் ஒரு முனிவருடைய வேள்வியில் தோன்றித் துவாராபதியை யாண்ட (சகூ) வேளிருள் ஒருவன். ஒரு பெரியவர் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த காலத்தில் அவர்க்கு இடையூறு செய்யவந்த புலியை யவர் உதீதரப்படி கொன்று புலிகடிமால் என்று பெயர் பெற்றவன். இறந்த வேள் பாரியின் பெண்களை மணந்துகொள்ளக் கூறிய கபிலர்சொல்லை மறுத்து அவரால் வெறுக்கப்பட்டவன். இவன் முன்னோரில் ஒருவன் கழாத்தலையாரை யிகழ்ந்து அரையநாட்டிருந்தசிற்றரையம், பேரரையம் இழந்தனன்.

இருசமயசோதி—சைவவைஷ்ணவ சமயங்களின் ஏற்றத் தாழ்வைக் கூறிய நூல்.

இருசமயவிளக்கம்—சைவவைஷ்ணவ சமயங்களின் ஏற்றத் தாழ்வைக் கூறிய நூல் அரிதாத னியற்றியது. (1700) A. D.

இருசி—1. ஒரு பிரசாபதி.

2. ஒரு கூத்ர தேவதை.

இருசிகசிங்கர்—அரணி புத்ரர் எனவும் பாண்டகர் புத்ரர் எனவுங் கூறுவர். இவர் உரோமபதன் நாட்டில் மழையிலாதிருக்கையில் வேசையாரால் வஞ்சிக்கப்பட்டு அந்நாடடைய மழை பெய்தது. அதுகண்ட அரசன் எதிர்கொண்டு வணங்கி கூமைவேண்டித் தன் குமரியாகிய சாந்தையை மணம்புரிவிக்கப் பெற்றவர். தசரதனுக்குப் புத்திரகாமேஷ்டி செய்வித்தவர். கலெக்டோட்டுமுனிவரெனவும், பெயர். விபாண்டகரைக்காண்க. (பாகவதம் இராமாயணம்).

இருசிகன்—1. ஊருவன் குமரன் எனவும், பிருகுவின்குமரன்எனவுங்கூறுவர். இவன் விச்வாமித்ரன் உடன்பிறந்தவளாகிய சத்யவதியை மணந்தனன் என்பர். இவனை இரிசிகன் எனவுங் கூறுவர். ஒருமுறை சூர்யவம்சத்தரசருள் ஒருவனுகிய அம்பரீஷன் யாகப்பசுவினையிழந்து அதற்குப் பதில் நரப்பசுவேண்டித்தேடிவருகையில் அவனுக்கு இவன் தன் குமரர் மூவரில் மூன்னோனும், கடையவனுமொழிய நடுப் பிறந்தவனுகிய சுனச்சேபனை விற்றுப் பொருள் பெற்றனன். அம்பரீஷன் அந்த வேதியச்சிறுவனை அழைத்து வருகையில் சிறுவன், வழியில் சந்தித்த அம்மாஞுகிய விச்வாமித்திரனைக் கண்டு அழுதனன். விச்வாமித்திரன் அவன் காதில் மந்திரமுபதேசித்து இதை நீ செபித்துஇரு; இதனுல் தேவர் திருப்திஅடைவர் எனக் கேட்டு அவ்வகை செய்து உயிர்பிழைத்தனன். இவன் குமரன் சமதக்னி. இரிசகனைக் காண்க.

2. சௌனகன் குமரன்.

3. தருமன் குமரன். இவன் குமரன் சியாமகன், பிரது, இருக்மேஷு, இருக்மன், புருஜித்.

இருசியமுகம்—ஒரு மலை. இது கிஷ்கிந்தைக் கருகிலுள்ளது. இதில் சுக்ரீவன் வாலிக்குப் பயந்து ஒளித்திருந்தனன். பம்பை வீரசு இதற்கருகிலுள்ளதெனவுங் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இருசுவரோமா—சுவர்ணரோமாவின் குமரன்.

இருசேயன்—ரௌத்திராசுவன் மூத்தகுமரன். அதிசாரன் தந்தை.

இருதத்துவசன்—1. காச்யன் வம்சத்தவன்.

2. குவலாயுசுவனுக்கு ஒரு பெயர். இவன் சத்துருசித்தின் குமரன். காலவ முனிவர் ஒருநாள் தங்களை வருத்தப்படுத்தும் அரக்கனைப்பற்றிச் சிந்திக்கக் குவல

யாசுவமெனும் ஒரு குதிரை ஆகாயத்திலிருந்துசூரியனலனுப்பப்பட்டது. உடனே அசரீரி,முனிவரைநோக்கி இந்தக்குதிரையைச் சத்ருசித்தின்குமரனுகிய இருதத்துவசனிடம் தரின் அவன் உங்கள்பகையை வெல்வானென்று மறைந்தது. முனிவர் அந்தக் குதிரையைக்கொண்டு சத்ருசித்தினிடம் வந்து நடந்ததைக் கூற அரசன் தன் குமரனே முனிவர்எண்ணப்படி அனுப்பினன். இருதத்துவசன் அந்தக் குவலயாசுவம் எறினமையால் குவலயாசுவன் எனும்பெயரடைந்து முனிவருக்குப் பின் செல்ல, அசுரன் முனிவராச்சிரமத்தில் பன்றியுருக்கொண்டுதீமைசெய்வதறிந்து அவனைத் தொடரப் பன்றியுருக்கொண்ட அசுரன்பலகாதம்ஓடி ஒருபிலத்தில்மறைந்தனன். அரசனும் விடாது பின்பற்றி அப்பிலத்தின் வழிச்சென்று அங்கு நிர்ச்சனமான நகரம் தோன்றக் கண்டு அவ்விடம் ஒருபெண் வாய்பேசாமல் போதல் கண்டு தன்குதிரையை யவ்விடமிருந்த மரத்தில்கட்டிவிட்டுப் பின்தொடாஅவள் திவ்யமான மாளிகையொன்றில் புக அரசனுஞ் சென்று அம்மாளிகையில் ஒரு பொன்மயமான மஞ்சத்தில் அழகுகுடிகொண்டாற்போல் ஒரு பெண்ணிருக்கக் கண்டனன். அந்தப்பெண், அரசகுமரனைக் கண்டு மயல்கொண்டு மஞ்சத்தில் விழுந்தனள். இவளைக் குண்டலியென்னும் அவளது நண்பி தேற்றி அரசனை நோக்கி, அரசனே இந்தப் பெண், விசுவாவசுவனும் காந்தருவராசன் பெண், பெயர் மதாலசை, இவளைப் பாதாளவாசியாகிய வச்சிரகேதுவின் மகன் பாதாளகேது எனும்அரக்கன் கவர்ந்து இவ்விடம் வைத்திருக்கின்றன். இவன் சாகத் துணிகையில் காமதேனுதோன்றி யிவளைநோக்கியிந்தஅரக்கன்மண்ணுலகடைகையில்எவன் கையில் மாளுகிறானே அவனேஉனக்கு நாயகன் எனக் கூறியது. அதனால் இவள் சாகாதிருக்கின்றாள்என்றனள். அரசகுமரன் அவ்விடமிவளை மணந்துதிரும்புகையில் பாதாளகேதுவுடன் கூடிய அரக்கர் எதிர்க்க அவர்களைவென்று மனைவியுடன் தன்னகரடைந்தனன். இவன் ஒருநாள் வேதியரைக்காக்கக் காட்டின்வழிச்செல்லுகையில் பாதாளகேதுவின் தம்பி தாலகேதுதவஞ்செய்வேடம் பூண்டு இவனுக்குமுன் வந்து அரசனே உன்மார்பிலிருக்கும் பதக்கத்தைத்தாரின் இந்த யமுனையில் மூழ்கி வருணயாகம்முடித்து இந்தப்பதக்கத்தைத் தகுதிணை கொடுத்துவருகிறேன், அதுவரையில் இந்தக் கரையிலிரு என்ன அரசன்உடன்பட்டுப்பதக்கத்தைத்தந்தனன். அரக்கன் அதனைப் பெற்று நீரில்மறைந்துமதாலசையிடஞ்சென்று அரசன் அரக்கனுலிறந்தான் என்று பதக்கத்தைக் காட்டப் பிரிவாற்றாத மதாலசையிறந்தனள். அரக்கன் பதக்கத்தை யவ்விடம் எறிந்து மீண்டும் அரசனேஅவனிடம்போகக்கூறிமறைந்தனன். அரசன்பட்டனஞ் சென்று அரக்கன்செய்த வஞ்சனையறிந்து விசனமடைந்திருந்தனன். இவ்வரசனுக்கு அசுவதரன் குமார் நண்பர். இந்த அசுவதரன், எனும் நாகராசன் தன் குமாரால்குவலயாசுவனுக்குநேர்ந்த ஆபத்தறிந்து சிவமூர்த்தியையெண்ணித் தவம்புரிந்து அவர் சொற்படி அவளைத் தன்படத்தில் மீண்டும் பழைய நினைவுடனும் வயதுடனும் பெற்று அரசனைக் குமாரால் வருவித்து இரண்டாமுறை மதாலசையை மணப்பித்தனன். இவன்குமார் விக்ராந்தன், சுபாகு, சத்ருமர்த்தனன், அலர்க்கன் முதலியோர்.

இருததாமன்—வசுதேவன் தம்பியாகிய ஆகனன்குமரன்.

இருதம்தரை—துஷ்யந்தன் தாய்.

இருதவாந்து—ஒரு ராஜருஷி. இவனுக்கு ரேவதிநக்ஷத்திரத்தில் பிள்ளை பிறந்து தீயவன் ஆனமையால் இவன்அந்நக்ஷத்திரத்தைச் பூமியில்விழச் சபித்தனன். ரைவதமனுவைக் காண்க.

இருதயதேவர்—சந்திரவர்ணமாய், பத்மாசனராய் மூன்றரும்பிறையைச் சடையிற் றரித்தவராய் மூக்கண் நான்குபுஜம் சக்திசூலம், அபயம், வரதம், உடையவராய்ச் சர்வாபரணபூஷிதராயிருப்பர்.

இருதன்—மிதிலே யரசனுகிய விசயன் குமரன்.

இருதி—பௌண்டரீகனுக்குச் சகோதரன்.

இருதிகன்—போசன்குமரன், இவன் குமார் தேவமீடன், சததன்வா, கிருதவர்மா.

இருதுசர்மா--பன்னிரண்டா மன்வந்தரத்து இந்திரன்.

இருதுபர்ணன் (சூ.)—அயுதாயுவின்குமரன், சர்வகாமனுக்குத்தந்தை. இவனிடத்தில் நளன் நாட்டையிழந்து வேற்றருவடைந்து சமையற்றொழில் செய்திருந்தனன். நளனிடத்தில் அச்வ இருதயவித்தைகற்று அதற்குப்பதில் அஸ்திரவித்தை தந்தவன். (பாகவதம்).

இருத்விக்குகள்—இவர் பதினறுவகையர் பிரம்மா, உத்காதா, ஹோதா, அத்வர்யு, பிராம்மணன், பிரஸ்தோதா, மைத்ராவரு

ணன், ப்ரதிபாஸ்தாதா, ப்ரோதா, ப்ரதிஹர்தா, அச்சாவாகன், நேஷ்டா, ஆக்நித்ரன், ஸுப்ரமண்யன், கிராவஸ்துத், உன்னேதா.

இருத்தை — ஒரு பெண் தேவதை. இவள், சுபங்கள் எல்லாவற்றையும் கெடுப்பவளும் காலதூதியும், நெஞ்சில் சற்றேனும் இரக்கமில் லாதவளும் ஆவள். இவள் சிறப்பில்லாத துகிலேயும், சிவந்த கண்ணேயும், நெருங்கிய வலிய வெண்பல்லினேயும், முழஅளவு நீண்ட நகத்தினேயும் உடையவள். இவள் காலம் இரண்டு பகுங்களிலுமுள்ள சதுர்த்தி, சஷ்டி, அஷ்டமி, நவமி, துவாதசி, சதுர்த்தசியுமாம். இவை சுபகருமங்களுக்கு ஆகாவாம். இவற்றைப் பக்கச்சித்திரையென நீக்கினுர்கள். ஆகாவென்ற பகுங்களில் தோஷமான நாழிகை சதுர்த்தி, கூ, நவமி உரு, சஷ்டி கூ, அஷ்டமி கசு, துவாதசி கo, சதுர்த்தசி ரு, இந்நாழிகைகளைக் கழித்தால், இத்திதி நன்றென்க. சந்திரன் சிங்கத்தினின்று,குருவுதயத்தினிற்க உச்சமெய்தில் சுபகருமஞ் செய்யலாம்.

இருதுஹாரி — ஸ்திரீகளை ருதுகாலத்தில் அபகரிப்பவள்.

இருநிதிக்கிழவன் — 1. குபேரனுக் கொரு பெயர்.

2. கோவலன் தந்தை. கோவல னிறந்தமை கேட்டுத் துறவுபூண்டோன்.

இருத்தையூர்க்கருங்கோழிமோசி யார் — இடைச்சங்கத்திருந்த தமிழ்ப் புலவருள் ஒருவர்.

இருடிகள பதினேருவர்—அத்ரி, வசிஷ்டர், புலத்தியர், கிருது, பரத்வாசர், விச்வாமித்ரர், பிரசேதஸ், ருசிகர், அகஸ்தியர், தத்தீசி, தூர்வாசர்.

இருடிகள்—அத்திரி, அரிஷ்டநேமி, ஆங்கிரஸர், உசத்தியர், இந்திரப்பிரதமர், இத்மவாகர், அதிதி, ஆரகூணர், அவுசவர், அகத்தியர், இரிடி,அசிதர்,அவாந்தரதமசு, ஆசூரி, இலிகிதர், உத்தாலகர், உபமன்யு, அவிஷ்மார், இருசிகசிங்கர், இருக்குவர்யர், ஆமலகப்பிரியர், ஆர்த்திகர், உக்ரவீரர், ஏகபாதர், உத்தமான், இரண்யாகூன், ஆபத்தர், உலேலுபர், அதர்ப்பர், அப்பிரீதர், அக்நிவர்ணர், இலம்பகர், அக்நிவேசர், அரீதர், ஆத்ரேயர், ஆபத்தம்பர், ஐதிசயானர், அவடர், அரஷ்டிஷேணர், அதூபர், ஔசித்யர், கட்சீவான், கௌரமுகர், கௌதமர், கமவ்ஷ்டர், கபிலர், காலவர், கவிஷ்டர், கச்யபர், கிருது, கர்த்தமர், கரணன், கைவல்யர், கங்கணர், காலாக்னிருத்ரர், கல்லாரர், களாதரமுனி, கிலீபர், காலரூபர், காலமாலி, கார்க்கயர், காத்யாயனர், கண்ணுவர், கபிலர், சாரத்துவார், சௌநகர், சதற்குமாரர்,சுகர்,சாவருணி, சங்கர், சுவேதகேது, சாண்டில்யர்,சம்வர்த்தர்,சுமந்து, சமதக்நி, சிஸவனர், சுநகர், சுநந்தர், சுநத்குமாரர், சுநச்சுசாதர், சைகேஷவ்யர், சித சத்ரு, சுகர், சுவேதாத்வதரர், சுவேத வாகு, சங்கு, சம்பு, சக்திதர், சங்குகன்னர், சனேச்சரர், சபாவர்ணர், சமக்நிபர், சரகர், சுசுருதர், சடுகர்ணர், சௌமியர், சாதாதபர், சுதீக்ஷணர், சரபங்கர், சாவர்ணி, சீவந்தி, சாபாலி, தேவலர், தூருவாசர், தீர்க்கதமர், தாண்டியர், தேவஹோத்ரர், திரிபாதர், துவிபாதர், தக்ஷர், நாரதர், பிருகு, பராசர், பரசுராமர், பரத்துவாசர், பிரபிலாதர், பருவதர், பதஞ்சலி, பாண்டாயினி, பைலர், புலகர், பிரசேதர், புலத்தியர், பிருங்கி, பதுமநாபன், பகூன், பிலர், பேளர், பார்க்கவர், போதாயனர், பார்த்தர், மித்ராவருணர், மேதை, மைத்ரேயர், மார்க்கண்டேயர், மரீசி, மணி, மகரசேகர், மகாவீரர், மகோதரர், மகாவாகு, மசகாண்டர், மாண்டுகர்னர், யஞ்ஞவற்கர், வசிட்டர், விச்வாமித்ரர், வியாசர், வியாக்ரபாதர், வைசுவாநரர், வான்மீகர், வைசம்பாயனர், வாலகில்லியர், விபாண்டகர், வாமதேவர், விரசர், விசுவர், வச்சர், வைரோஹித், வீதிஅவ்யர்,வாத்யஸ்வர்,வைகர் முதலிய மற்றும் பலர்.

இருடிகன்—பாரதவீரரில் ஒருவன். நிகும்பனம்சம்.

இருடிகுமன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

இருடிதுல்லி—1. பூமாவின் தேவி. ருஷிகுல்லி யெனவுங் கூறுவர்.

2. ஒரு நதி. ருஷபர்வதத்தி லுள்ளது.

இருடிகேசன்—விஷ்ணுவிற் கொருபெயர்.

இருடிகை — மகேந்திரபருவதத்திலிருந்து பாயும் ஒருநதி. (இருஷிகை). வேதியச் சிறுமி இளமையில் விதவையாய் நருமதா நதிக் கரையிலுள்ள நந்திகேசுவரர்க் கருகில் சிவபூசை செய்கையில் மூடன் எனும் தைத்தியன் வருத்த அவன்பொருட்டு நந்திமாதேவரும் கங்கையும் பிரத்தியகூமாய் இடையூறு நீக்க இஷ்டசித்தி பெற்றவள்.

இருபன்—பிரமன் புத்திரர்களி லொருவன். இவன் சிருட்டியி லிச்சைபெறுது தவமேற்கொள்ளப் பிரமன் மறுபடியும் மரீசி முத

லியவரைப் படைத்தனன். இவனுக்கு இடபன் எனவும் பெயர்.

இருபு—பிரமபுத்ரர். நைட்டிகப் பிரமசரிய மனுட்டித்த இருடி.

இருபுக்ஷன்—இந்திரன்.

இரும்பிடர்த்தலையார்—இவர், கரிகாற் சோழனுக்கு அம்மான். பாண்டியன் கருங்கை யொள்வாட் பெரும்பெயர் வழுதியைப் பாடியவர்.

இருளப்பன்—பாண்டிநாட்டில் கொண்டாடப்பட்ட ஒரு க்ஷுத்ரதேவதை.

இருளாயி—பாண்டிநாட்டில் கொண்டாடப்பட்ட ஒரு க்ஷுத்ரதேவதை.

இருஷபன்—இடபனைக் காண்க.

இருஷியம்—ஒரு பர்வதம். அத்திரிமுனிவர் இருக்கை. மகததேசத்தில் வராகமலைக் கெதிரிலுள்ளது.

இருக்ஷன்—1. அசாமீளன் மூன்றாங் குமரன். இவன் பேரன் குரு.

2. புரூசன் குமரன். பரமியாச்வன் தந்தை.

3. தேவாதிதி குமரன்.

இருக்ஷகன்—(சூ.) சுருக்ஷத்ரன் குமரன்.

இருக்ஷம்—ஒரு பர்வதம். மாளவதேசத் தருகிலுள்ளது.

இருக்ஷயன்—மகாவீரியன் குமரன். இவன் குமரர் திரையாருணி, கவி, புஷ்கராருணி. இச்சந்ததியார் வேதியராயினர்.

இருக்ஷவிரசன்—ஒரு குரங்கு. ஒருமுறை பிரமன் யோகத்தி லிருந்தனன். அவன் கண்ணிலிருந்து ஒரு துளிநீர் பூமியில் விழுந்தது. அந்நீர் ஒரு ஆண்குரங்காய் வந மெங்குஞ் சரித்துப் பார்வதியார்வநத்திலி ருந்த தடாகத்தில்நீருள்முழுகிற்று. உட னே ஒரு அழகுள்ள பெண்குரங்காயது. இக்குரங்கை இந்திரனும்சூரியனும்கண்டு மோகித்து ரேதசைப் பதித்தனர். இவர் கள் இரேதசில் சூரியன் இரேதசு கிரீவத்தில் விழுந்தது. அதனால் சுக்கிரீவன் பிறந்தனன். இந்திரன் ரேதஸ்வாலில் விழ வாலி பிறந்தனன். வாலிக்கு இந்திரன், பிறர் இவனிடம் யுத்தஞ்செய்யின் அவர் பலத்தில் பாதி வரவும் ஒரு பொன்மாலையும், தந்தனன்.

இரேஞ்சிஷ்டன்—பிரியவிரதன் பேரன். கிருதபிருஷ்டன் குமரன்.

இரேகைலக்ஷணம் — இது புருஷரின் அங்கத்திலுள்ள இரேகைகளை நோக்கிப் பலன் கூறுதல், நெற்றியில் ஈரான்கு வரைகளும், கழுத்தில் ஈ வரைகளுமிருந்தால் அவனுக்குத் தாரம் இரண்டு. பிதா வியாதியால் துன்புறுவன். நெற்றியில் ஈ, கழுத்தில் உ இரேகைகள் இருந்து, முதுகின் வலப்புறம் மறுவொன்று காணப்படின் ஒருதாரம்கெடும்,மறுதாரம் நிலைக்கும், வறுமையடைவன். நெற்றியில் உ ரேகைகளிருக்க இடப்பக்க மறுவுண்டாயின் மனைவிமக்கள் பகைமை கொண்டிருப்பர் பொருள் நஷ்டமாய் உதவியின்றி யிருப்பர். நெற்றியில் ஐந்து வரைகள் இருக்கின் விசனம், பொருள் நில்லாது. நெற்றியிலும், கழுத்திலும் மும்மூன்று ரேகைகள் இருப்பின் பொருளுண்டாகிக் கெடும். வேளாண்மையில் அரைப்பலன், நெற்றியில் ஈ ரேகைகளும் கழுத்தில் ஒன்றும் இருக்கின், ஜல பயம், பொருள்சேரும், இடரில்லை, அதியோகம், குழந்தைகளுண்டாம். நெற்றியில் ஈ இரேகைகளிருக்கக் கண்கள் கறுத்து மூக்குநீண்டிருக்கின், இரண்டுதாரம் உடையவன், சமர்த்தன், இவனுக்கு ஈகவது வயதில் ஆண்மகவுண்டாம், செல்வமும் கடனுமொத்துநிற்கும். நெற்றியில் ஈ இரேகைகளும் இடது புறத்தில் மங்கு மறுவிருக்கின் பெருந்துயர், பொருள் நில்லாது, உயிர்ச்சேதம், மனைவிசேதம். நெற்றியில் ஊ இரேகைகளும் வலப்புறத்தில் மங்கிருக்கின் துன்பம் நீங்கும். நெற்றியில் ஙு வரைகளும், கழுத்தில் மூன்று வரைகளும், மத்தகத்தில் மாலைபோல் ஈ வரைகளு முள்ளவனுய்க் கன்னத்தில் மறுவுள்ளவன் விசனமும் அலைச்சலும் உள்ளவன் ஆவான். நெற்றியில் ச, உ வரைகள் துண்டித்து நிற்க உட்கழுத்தில் ஈ வரைகளுள்ளவன் பொருளற்றவன் ஆவான். நெற்றியில் ச வரைகளும், கழுத்தில் ஒருவரையும் உள்ளவன் கல்வி, பொருள் அற்றவனுய்க் கடனுள்ளவன் ஆவன். நெற்றியில் பொன்போன்றவரை ச இல், ஒன்று துண்டாக நிற்கக் கழுத்தில் இரண்டு ரேகைகளுள்ளவன் செல்வன், யோகவான், உபகாரி, சிறு வயதில் கண்டம். நெற்றியில் இரண்டு வரைகள் நிலைகுலைந்துதோன்றில் பொருளற்றவனுவன். கையில் அண்ணவரை மேலேறி அதனருகில் கறுத்ததுபோல் ஒரு ரேகையிருந்தாலும், சிறுவிரலில் நான்குவரைக ளிருந்தாலும், ஓங்குலத்தில் இரண்டுவரைக ளிருந்தாலும் வறுமையால் வீட்டைவிட்டு விலகுவன். மூதலிற் பெண் பிறந்து மாயும்; பிறகு செல்வமுண்டாம். கையில் அண்ணவரை கீழ் நோக்க அதன் அருகில் இரண்டு வரைக ளிருந்தால் பொருளற்றவன், கடனுண்

டாம், விசனமுண்டு. மணிக்கட்டில் இரேகைகள் உ இருக்கின் இராஜபோக முள்ளவன். ஈ இருக்கப் பெற்றவன் ஸ்திரிலோலன், ஊ இருக்கப் பெற்றவன் பிரபுவா யிருப்பன். இவை கங்கண ரேகைகள் எனப்படும். அங்கை விரிவாய் ரேகைகள் அதிகமின்றி யிருப்பின் தீர்க்காயுள் உள்ளவனும் போகியாயு மிருப்பன். அங்கை சிவக்கின் தனவான். பசந்திருப்பின் பெண்போகி. சுண்டுவிரற்குச் சற்று இறக்கத்தி லுண்டாய் மேல் நோக்கும் இரேகை ஆயுஷ்யரேகை. அது சுட்டுவிரலைத் தாண்டிச் செல்லின் அவனுக்குத் தீர்க்காயுள், அது எந்த விரல்களி னடியில் நிற்கிறதோ அவ்விரல்களுக்கு உரி வயதுகளாகக் கணித்துக் கொள்க. ஆயுஷ்யரேகை சிதறித் தடையுண்டு நிற்கில் வியாதி முதலானவற்றால் கண்டம். ஆயுஷ்யரேகையை அடுத்த ரேகை ஸ்திரிரேகை. பெருவிரற்குக் கீழ் மணிக்கட்டிற்கு நடுவிற் பிறந்து மேலேறும் ரேகை புருஷரேகை என்று பெயர். புருஷரேகை பெண்ரேகை யிரண்டும் கலந்திருப்பின் தம்பதிகள் சிநேக பான்மையாய்க் கலந்திருப்பர், கலவாதிருப்பின் வியோகமுண்டாம். புருஷரேகை அதிகமாகப் பெருகியிருக்கின் புருஷசந்ததியாம். பெண்ரேகை, வளர்ந்திருப்பின்பெண்களுண்டாம். இப்புருஷரேகை பெண்ரேகைகளிரண்டும் கலவாதிருப்பின் மணமாகாது. விவாகமாயினும் பலனில்லை. அங்கையில் ஆயுஷ்யரேகை புருஷரேகை, பெண்ரேகைகள் ஊ மாத்திரம் இருக்கின் சம்பத்துண்டாம். பலரேகைகள் இருக்கின் வறுமை. மணிக்கட்டின்நடுவிடத்திற்பிறந்துஸ்திரீ புருஷரேகைளுக்குநடுவாகநீண்டுஆயுஷ்ய ரேகைக்குக் குறுக்கில் செல்லும் ரேகை தனரேகையாம். அது செவ்வையாக மேற்சென்றிருக்கின் அவன் அதிக சீமானுய்ச் செல்வனு யிருப்பன். அதுமுதலில் வளைந்து புருஷரேகையுடன் கலந்திருப்பின் செல்வம் சுயார்ஜிதம். தனரேகையினிடையில் தடையுள்ள ரேகைகள் வரின் செல்வம் கள்வராலும் செலவாலும் அழியும். (ச) கத்திரி ரேகைகள் இருக்கின் தரித்திரனுவன். தனரேகை சிதறித் தோன்றின் அப்போதைக் கப்போது தனவருவாயுண்டாம். தனரேகையில்லாதிருக்கின் வறியனுவன். சிறிதிருக்கின் கொஞ்சம்சம்பாதிப்பன். ஆயுஷ்யரேகைக்கு மேலாய்த் தனரேகைக்கு இடப்பக்கமாய்நீண்டிருக்கும்ரேகை வித்யாரேகையாம். அது எவ்வளவு பிரபலமாயிருக்கிறதோ அவ்வளவிற்கு வித்வானும். அங்கையின் விளிம்பில் ஆயுஷ்யரேகைக்குமேலும் சுண்டுவிரற்குக் கீழ்பாகத்தில் நடுவிலுள்ள குறுக்குரேகைகளுக்குப் பத்னிரேகைகள் என்றுபெயர். அவை ஒன்றுக்கு அதிகமாக இருக்கின் பத்னிகளே அன்றி விலைமாதரும் பல ரிருக்கலாம். யானை, குதிரை, சவாரி, குடை, கிரீடம், சங்கு, தாமரை, துவசம் இவை அங்கையில் இருக்கப்பெற்றவன் பிரபு ஆவன். சூர்ய ரேகை, சந்திரரேகை இருக்கப்பெற்றவன் தெய்வபக்தி யுள்ளவனும் லோகபூஜ்யனுவன். மச்சரேகையுள்ளவன் செல்வமுள்ளவனும்பல்ர்க்கு அன்னம் அளித்துப் புண்யவனும்புத்ரசந்ததி யுள்ளவனுவன். தாசின்ரேகையுள்ளவன் பாக்யவான் ஆவன். விரல்களின் நுனியில் ஒரு சக்கரமிருக்கப்பெற்றவன் போகியாவன். இரண்டுள்ளவன் ராஜபூஜிதனுவன். மூன்று சக்கரமுள்ளவன் லோகசஞ்சாரியாவன். நான் கிருக்கப்பெற்றவன் பண்டிதனுவன். அங்கையின் பெருவிரலின் மேற்கணுவில் அரிசிபோலவும், கோதுமைபோலவும், உள்ளரேகை யவரேகை யென்று பெயர். அது பெற்றவன்தான்ய சம்பத்துள்ளவனும்போகத்தை அனுபவிப்பன். பெருவிரலின் நுனி சுட்டு விரலின் நடுக்கணுவைப் பொருந்தி யிருப்பவன் சில்பம், சஸ்திரம், எழுத்து இவற்றில் பெயர் பெற்றவன் ஆவன். பெருவிரலின்புறத்தின்கணுவின்உள்ளரேகைகள் புத்ரரேகைகளாம். அவற்றில் கீறுள்ளவை பெண்கள், பின்னல்போன்றவை குமரர்கள். அவற்றில் நீண்டவை தீர்க்காயுளுள்ளவை. குறியவை அல்பாயுளுற்றவை. அந்தரேகைகள் இல்லாவிடின் சந்தானம் இல்லை. சுட்டுவிரலின் அடியில் குறுக்காக இரண்டு ரேகைகளுள்ளவன் கார்யசித்தியடைவன். நடுவிரலடியிலவ்வாறு பெற்றவன் தனம், ஸ்திரீபோகம், சந்தானம், செல்வமுள்ளவனுவன். மோதிரவிரலில் அவ்வாறுபெற்றவன் வித்வான் ஆவன். சுட்டு விரலடியிற்பெற்றவன் இளமையில் விளையாட்டால் சுகமடைந்தவன்.

இரேணு—1. ஒரு அரசன். இவன் கங்கையைப் புதல்வியாகப்பெறத்தவஞ்செய்யக் கங்கை, அத் தம்பதிகளுக்கு நடுவில் ஒரு குழந்தை வடிவாய்ப் பார்வதி சாபத்தால் பிறந்தனள். இவளுக்குத் தங்கை தாயர்

ஆதிரையெனப் பெயரிட்டனர். இவளை வைரமலை வேந்தன் வளர்த்துச் சிவமூர்த்திக்கு மணஞ்செய்வித்தான். இவள் அம்மலையில் நதியுருவாய்ப் பிரவகித்துப் பச்சைமலையென்ப் பெயரடைந்தனள்.

2. இரேணுகையின் தந்தை.

இரேணுகர்—சிவகணத் தலைவரில் ஒருவர். இவரால் அகத்தியருக்குச் சித்தாந்த சிகாமணி யுரைக்கப்பட்டது.

இரேணுகை—இரேணுவின் புத்ரி. வரும ராஜன் பெண்ணெனவுங் கூறுவர். சமதக்நியின் தேவி. இவள் கங்கைக்குச் செல்ல அவ்விடம் அந்தரத்திற் சென்ற காந்தருவனுகிய சித்ரசேனனை நீரில்கண்டு மனங்கெட்டுக் கற்புக் குலைந்து கணவர் முன்னின்றனள். அதனை முனிவர் அறிந்து பரசிராமரை நோக்கி இவளைக் கொலைசெய்க என்றனர். அவ்விதம் தந்தை சொற்படி கொலைபுரியச் செல்லுகையில் பலர்விலக்க அவர்களையுங் கொலைபுரிந்து தாயைக் கொலைசெய்து மனக்கவலையுடன் நிற்கத் தந்தை, குமரன் மனநிலை யறிந்து தாயை யெழுப்பவேண்டுமென மந்திரநீர் தந்து எழுப்பிவரக் கூறினர். அவ்வகை பரசிராமர் சென்று தாயினுடல் பல வுடல்களுடன் கலந்திருத்தலால்வேறுபாடறியாது ஒரு உடலில் தன் தாயின் சிரத்தைப் பொருத்தி யெழுப்பினர். எழுந்தவள் கணவரையடைந்துநிற்க இருடி நீகிராமங்களில்நிலைத்து, உண்டான நோயைப் போக்கி அவர் செய்யும் பலியைப் பெறுக என்ன அவ்வகையிருந்து பூசை பெறுபவள். இந்தக் கோயில்களில் தலைமாத்திரமே யிருக்கும். இவள் கார்த்தவீரியனை மோகித்தனள் என்பது சிவபுராணம். இவள், கணவன் கார்த்தவீர்யன் குமரரா லிறந்ததுபற்றி விசனமடைந்து பரசிராமரைக் கண்டு எழுமுறை மார்பி லறைந்துகொள்ளப் பரசிராமர் அரசரை ஏழு தலைமுறை கருவறுத்தனர். இவள் குமரர் தன்னுவன், அனுவன், விசுவாவசு, பரசிராமன்.

இரேணுவதி—நகுலன் பாரி. குமரன் நிர்மித்திரன்.

இரேயன்—(ச.) புரூரவசுவிற்கு உருவசியிட முதித்த குமரன். இவன் குமரர் துருதன், ஏகன்.

இரேவணாராத்திரியர்—இவர்க்குப் பேராளம் இரேவணாராத்திரியர் எனப் பெயர். இவர் சிதம்பரத்திலிருந்ததாகக் கூறுகின்றனர். இவர் சந்நியாசி. இவர் செய்த நூல்கள், சிவஞானதீபம், தம்பெயராற் சூத்திரநிகண்டு முதலிய.

இரேவதன்—1. ஆனர்த்தன் குமரன். இவன் சமுத்திரமத்தியில் ஒரு பட்டணநிருமித்து அதற்குக் குசஸ்தலி யெனும் பெயரிட்டு ஆனர்த்ததேச முதலிய உண்டாக்கினவன். இவற்கு நூறு குமரரும் இரேவதி யென ஒரு குமரியும் உண்டு. இவன் சத்தியவுலகஞ்சென்று பிரமனைத் தன் பெண்ணுக்குத் தக்கவரனை வினவ சதுர்முகன் அரசனைநோக்கி நீ இந்த வுலகத்திற்கு வந்து (உஎ) சதுர்யுக முடிந்தன. இனி நீ பூமியடைந்து அவ்விடத்திலவதரித்திருக்கும் பலராமபிராணுக்கு உன் பெண்ணைக் கொடுஎன அரசன் அவ்வகை செய்து பதரியடைந்து தவமியற்றினன். (பாகவதம்).

2. இவன் ஒருமுறை உச்சைச்ரவமெனும் குதிரையேறி வைகுண்டஞ்செல்ல இவன்குதிரையைக் கண்டு லக்ஷ்மி மனம்விலங்காது கண்டு விஷ்ணு சாபத்தால் குதிரையாயினள். (தே-பா.)

3. குதிரை யுருக்கொண்ட தன் மனைவியைத் தொடர்ந்து சென்ற சூரியரேதவில் பிறந்தவன்.

இரேவந்தன்—ஒரு குய்யகன்.

இரேவதி—1. மித்திரன் எனும் ஆதித்தன் தேவி.

2. இரேவதன் குமரி. இரைவதமனுவைக் காண்க. பலராமர் தேவி.

3. நக்ஷத்திரத்திலொன்று.

4. பிப்பிலன் தேவி. அரிஷ்டன் தாய்.

இரைப்பியன்—ஒரு இருடி. தன்னை மயக்கவந்த ஊர்வசியை விகாரவடிவாகச் சபித்தவன். இவன் அவகீர்த்தியைக் கோபாக்கினியிற் பிறந்த அரக்கனால் கொல்வித்தவன். இவன் குமரன் அர்த்தவசு.

இரைவதன்—1. பூதனுக்குச் சுரபியிட முதித்தகுமரன். ஏகாதசருத்திரருள் ஒருவன்.

2. இரேவதனுக்கு ஒரு பெயர்.

3. தாபசமனுவின் சகோதரன். தூர்த்தமன் குமரன். ரேவதியின் குமரன். ஐந்தாம்மனு.

4. சுமதி குமரன். இளிநனுக்கு ஒரு பெயர்.

5. பராவசு அர்த்தவசுக்களின் தந்தை.

இரைவதமனு—நி-வது மனு, ருதவாக் எனும் அரசன் நெடுநாள் புத்திரர் இலாது சிந்திக்கையில் இவனுக்கு ரேவதி நக்ஷத்திரம் நாலாம் பாதத்தில் ஒரு குமரன் பிறந்தனன். அவன் வளர்ந்து மகாபாதகம் முதலிய தீச்செயல்களைச் செய்து

பழிபாவங்களைத் தாய்தந்தையர்க்குச்சேர்ப்பித்ததால் தந்தை விசனமடைந்து கர்க்கமுனிவரிடம் போய்த் தன் குமரன் குறைகளைக்கூறினன். முனிவர், அரசனை நோக்கி இது உன்மகன் குற்றமன்று இரேவதி நாலாம் பாதத்தில் உதித்த குற்றமென்றனர். அதனால் அரசன் நக்ஷத்திரத்தைக் கோபித்து அது பூமியில் விழுகவெனச் சபித்தனன். அவ்வாறே அது பூமியில் ஒரு மலைமேல் விழுந்தது. அம்மலை ரைவதம் எனப்பட்டது. அந்த ரேவதி அம்மலையில் ஒரு மடுவாக அம்மடுவில் ஒரு கன்னிகை பிறந்தனள். அக்கன்னிகையைப் பிரமுச்சர் எனும் முனிவர் கண்டு அவளுக்கு இரேவதியெனப் பெயரிட்டு வளர்த்தனர். அவள் யௌவனம் அடைகையில் முனிவர் குமரிக்குத் தக்க நாயகன் வேண்டி அக்கினியைப் பிரார்த்தித்தனர். அக்கி, முனிவனை நோக்கி உன் குமரிக்குத் துர்த்தமன் எனும் அரசன் நாயகனுவான் என்றனன். அவ்வாறே சிறிதுநாளில் அவளை அவ்வரசனுக்கு மணஞ்செய்விக்க நாள் பார்க்கையில் ரேவதி தந்தையிடஞ் சென்று ரேவதி நக்ஷத்திரத்தில் மணஞ்செய்விக்க வேண்டுமேயல்லாமல் வேறு நக்ஷத்திரத்தில் மணஞ் செய்துகொள்ள உடன்படேன் என்றனள். தந்தை, குமரியைநோக்கி அது ருதவாக்குச் சாபத்தால் பூமியில் விழுந்தது எனக் குமரி, ஆயின் அதை ஆகாயத்தில் எற்றி மணம் இயற்றுக என வேண்டவவ்வாறே முனிவர் செய்து, மணம் முடித்தனர். பிறகு அரசன் முனிவனை நோக்கி நான் சுவாயம்பு மனு வம்சத்தில் பிறந்தவன், எனக்கு மன்வந்தராதிபனாய் ஒரு குமரன் வேண்டும் என முனிவர் அப்படியே அருள்செய்தனர். சிலநாள் தரித்த பிறகு இந்தத் துர்த்தமனுக்கும் ரேவதிக்கும் ரைவதமனுப் பிறந்தனன். பலராம கிருஷ்ண அவதாரம் இந்த மன்வந்தரத்தில்.

இரைவதம் — இரைவதமனுவைக் காண்க. இதிலருச்சகன் சந்நியாசிவேடங்கொண்டிருந்தான். இதற்கு குமுதம் எனவும் பெயர்.

இரோகிதம்—பாண்டவர் படைதங்கியநாடு.

இரோத்திரகேது—அங்கதேசத்திருந்த வேதியன். இவனுக்குச் சாரதையெனும் மனைவியிடம் தேவாந்தகன், நராந்தகன் என இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தனர். இவர்களிருவரும் நாரதருபதேசத்தால் தவஞ் செய்து பல சித்தியடைந்தனர்.

இரௌத்திராசுவன்—(சந்.) சங்கிரதியின் குமரன். பாரிகிருதாசி. குமரர் இருதேயு முதலியவர்.

இரௌத்திரி — அக்நிக்கதிட்டான சத்தி, ஆதாரதேவர், ருத்ரர் அல்லது பசுபதி.

இரௌரவம்—1. நான் எனது எனும் அகங்காரங்கொண்டவ னடையும் நரகம்.

2. சிவாகமத்தில் ஒன்று. ருரு என்னும் இருடிக்குக் கூறியது.

இலகீர்மதி—நகுலன் பாரி. குமரன் மித்திரன்.

இலதுளீசன்—சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

இலதுளோசபுரீத்தி—அப்புத் தத்துவத்திலுள்ள புவனங்களின் மத்தகத்திலுள்ள லகுள மென்னும் புவன வாசிகளால் ஆராதிக்கப்பட்ட சிவமூர்த்தியின் திருவுரு.

இலக்கணம் — இது தமிழில் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என ஐவகைப்படும். இதில் எழுத்து, மொழிக்குக் காரணமாய் நாதகாரிய வொலியாகும். அது எண், பெயர், முறை, பிறப்பு, உருவம், மாத்திரை, முதல், ஈறு, இடைநிலை, போலி எனப் பத்து வகைப்படும். மேற்கூறிய பத்துவகை இலக்கணத்துடன் கூடிய எழுத்துக்கள் தனித்தாயினும் இரண்டு முதலியவாகத் தொடர்ந்தும் பொருள்தரின் பதமாம். அப்பதம் ஒன்றுடன் ஒன்று நிலைமொழி வரு மொழிகளாக இயைவது புணர்ப்பாம். அப்புணர்ப்பு உயிர்ஈறு மெய்யீறு உருபுமாகப் புணர்கையில்தோன்றல், திரிதல், கெடுதல் எனும் விகாரம்அடைந்தும் அடையாதும் புணர்வது புணர்ப்பாம். இனிச் சொல்லாவது மேற்கூறிய பதம் பொருள்குறித்து நிற்பதாம். அது பெயர், வினை, இடை, உரிஎன நால்வகைத்து. அப்பெயர், இருதிணை ஐம்பால் மூவிடம் வேற்றுமை யேற்றுப் பொருளை விவகரிக்கும். வினை பொருள்களின் தொழிலை மேற்கூறிய திணைபால்இடங்களைப்பெற்றுமுதனிலை, தொழிற்பெயர், வினைமுற்று, வினையெச்சம், பெயரெச்சமாக நின்று அவை அவாவினிற்கும் பெயர்வினைகளைக்கொண்டு முடியும். இடைச்சொல், பெயர் வினைகளையடுத்து அவற்றிற்கிடையே பொருள் குறித்தும் குறியாதும் வருவது. உரிச்சொல் பெயர் வினைகளின் குணவிசேஷங்களாய் வருவது. இனிப்பொருள் அகப்பொருள், புறப்பொருள் என இருவகைத்து. அவற்றுள் அகப்பொருளை கைக்கிளை ஐந்திணை பெருந்திணைஎனஎழுவகைப்படும். கைக்கிளையென்பது, ஒரு

தலைக்காமம். ஐந்திணை யென்பது அன் புடைக்காமம். பெருந்திணை யென்பது பொருந்தாக்காமம். ஐந்திணை யென்பது குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்பனவாம். இவற்றின் முதல், கரு, உரிப்பொருள்களையும் கிளவிமுதலியவற் றையும் பரந்த நூல்களிற் காண்க. ஒரு வாறு சுருக்கிக் கூறின் ஒத்த அன்பான் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடும் கூட்டத் தில் பிறந்த இன்பம் அக்கூட்டத்தின் பின் அவ்விருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறு இருந் தது எனக் கூறப்படாததாய் யாண்டும் உள்ளத்துணர்வே நுகர்ந்து இன்பமுறுவ தோர் பொருளாம். இனிப்புறப் பொரு ளாவது அறம், பொருள் எனப்படும் இயல்பினை யுடையதாய்ப் புறம்பே நிக ழும் ஒழுக்கமாம். அது வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, கா ஞ் சி, பாடாண் என எழுவகைப்படும். வெ ட்சியாவது நிரைகவர்தலாம். உழிஞை யாவது பகைவர் அரணை வளைப்பதாம். தும்பையாவது பகைவருடன் சண்டை செய்வதாம். வாகையாவது பகைவரை வெற்றி கொள்வதாம். காஞ்சியாவது எதிரூன்றலாம். பாடாணாவது பாடுதற் குரிய ஆண்மகனது ஒழுக்கத்தைப் புகழ் ந்து கூறுவதாம். இவற்றின் விரிவுகளை பன்னிருபடலம், புறப்பொருள் வெண்பா மாலை, தொல்காப்பியம் முதலியவற்றிற் காண்க. யாப்பாவது பல சொற்களால் அகம்புறமென்னும் பொருட்கு இடனுகை கற்றுவல்ல புலவர் அணிபெறப் பாடுவது. அப்பா, பாஎனவும் பாவினம்எனவும் இரு வகைப்படும். அவ்விருவகைக்கும் உறுப் புக்கள் எழுத்து, அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை என ஆறும். பின்னும் அப்பா, வெண்பா, அகவற்பா, கலிப்பா, வஞ்சி ப்பா என நான்காம். பாவினம் மேற்கூ றிய பாக்களுடன் தாழிசை, துறை, விருத்தம், கூடுவதாம். இனிஅணி யென் பது செய்யுட்கு அழகுசெய்து நிற்பதாம். அது, தன்மை, உவமை,உருவகம்,தீவகம், பின்வருநிலை, முன்னவிலக்கு, வேற்றுப் பொருள்வைப்பு, வேற்றுமை, விபாவனை, ஒட்டு, அதிசயம், தற்குறிப் பே ற் ற ம், ஏது, நுட்பம், இலேசம், நிரைநிரை, ஆர்வமொழி, சுவை, தன்மேம்பாட்டுரை, பரியாயம், சமாயிதம்,உதாத்தம், அவநுதி, சிலேடை, விசேடம், ஒப்புமைக்கூட்டம், விரோதம், மாறுபடுபுகழ்நிலை, புகழாப் புகழ்ச்சி, நிதரிசனம், புணர்நிலை, பரி வர்த்தனை, வாழ்த்து, சங்கிரணம், பாவி கம் எனப் பலவாம். இவை தண்டியாசிரி யர் கூறியவை. இனிக் குவலயானந்தம் என்னும் அணிநூல் நூறு அலங்காரம் கூறும். அவ்வற்றின் விரிவெலாம் அவ் வவ்விலக்கண நூல்களிற் பரக்கக்காண்க.

இலக்கிதர்—1. சண்முகசேநாவீரர்.

2. விநாயகருக்குச் சித்திதேவியிடம் பிறந்தவர்.

இலக்கினை—1. சிவகன் மனைவியரில் ஒரு த்தி.

2. பிருகத்சேநன் குமரி. கிருஷ்ணன் தேவி.

இலக்கணன் — துரியோதனன் குமரன், இலக்கினன்.

இலக்கணக்கொத்து — தமிழிலுள்ள சில அரியநடப்பங்களைத் திரட்டிய இலக்கண நூல். இது திருவாவடுதுறை சுவாமி நாத தேசிகரா லியற்றப்பட்டது.

இலக்கணஞ் சிதம்பரநாதமுனிவர் — சிவ ஞானமுனிவர் மாணக்கர். திருப்பாதிரிப் புலியூர்ப் புராணம் பாடியவர்.

இலக்கினன் — துரியோதனன் குமாரில் ஒருவன். பாரத முதலுள் யுத்தத்தில் அபிமன்னனுடன் போர்செய்து இறந்த வன்.

இலக்குமணர்—1. தசரதருக்குச்சுமித்திரை யிடம் பிறந்து இராமரைவிட்டு நீங்காது மிதிலைசென்று சனகபுத்திரியாகிய ஊர் மிளையை மணந்து தமயனைவிட்டு நீங்கா மல் தாய் சொற்படி காடுசென்று இராம பிரானுட னிருக்கும்போது நித் திரை வர நாங்கள் (சுசு) வருஷம் வனஞ்சென்று வருமளவும் வராதையென்று கட்டளை தந்து தண்டகவனஞ் சென்று சூர்ப்ப நகைகாசிலையப்பங்கப்படுத்திச்சீதாபிராட் டிக்குக்காவலிருந்து மாரீசன்குரல்கேட்டு ப் பரிதபித்த சீதைக்குத் தேறுதல் சொல் லியுங் கேளாது அவள்கூறிய கடுஞ்சொல் லிற்கும் அவள் மரணத்திற்கும் அஞ்சி விட்டு நீங்கித், தமயனைக் கண்டு கடந்தது கூறிச் சீதையைத்தேடச்சென்று தமயன் தாகத்திற்குக் கேட்க, நீர் தேடிச்செல்லு கையில், அயோமுகியெனும்அரக்கியைக் கண்டு அவள்செய்த தீமைபற்றி மூக்கை யும் காதையு மறுத்து, அநுமான், சுக்கிரீ வர் முதலியோர் கட்புகொண்டு, தமயன் சொற்படி துந்துபியின் உடலைக் காலாற் றூக்கி யெறிந்து, கார்கால மாறுமளவும் பொறுத்து வாகரவீரர் வராமையால் கோ பித்து, அவர் இருக்கை சென்று தாரை முதலியோரால் தேறித் திரும்பி அதும

னுல் பிராட்டியினிருப்பிடமறிந்து, தமய னுடன் இலங்கைக்கு யுத்தத்திற்குச் சென்று மூதனுள் யுத்தத்தில் இராவ ணன்விட்ட வேலினுல் மூர்ச்சித்துத் தெளிந்து, அதிகாயனுடன் போர் புரிகையில் அங்கதனே வாகனமாக ஏறி அவனுடன் பெருத்த யுத்தஞ் செய்து அவன் சாகாமலிருந்தது கண்டு வாயுபக வான் கூறிய சொற்படி பிரமாத்திரப் பிர யோகஞ்செய்து கொன்றவர். இந்திர சித்துடன் போரிடுகையில் அநுமனே வாகனமாகக் கொண்டு இந்திரசித்தின் கவச மூதலியவற்றை யறுத்து அவன் வியநாகபாசத்தால் கட்டுண்டு மூர்ச்சை யடைந்து அக்காலத்து வந்த கருடபகவா னுல் மூர்ச்சை நீங்கினவர். மாலி, யாக கேது, விரூபாக்ஷன், பிசாசன் முதலிய வரைக் கொன்று இந்திரசித்தைத் தாமே கொல்லும்படி சபதஞ் செய்துகொண்டு இந்திரசித்துப் பிரயோகித்த பிரமாத்தி ரத்தால் மூர்ச்சித்துத் தெளிந்து அவனைச் செயிக்க இராமமூர்த்தியிடம் வில், கவசம் முதலிய பெற்று அவனிடம் யுத்தஞ்செ ய்து இலங்கைக் கோடச்செய்தவர். தேர் பெற்று மீண்ட இந்திரசித்தை வில்லு டன் கையையறுத்து அர்த்தசந்திரபாண த்தால் உயிர் போக்கினவர். இராவண னுடன் யுத்தஞ்செய்கையில் அவன் விபீ ஷணர்மே லேவிய வேலைத் தாம் மார்பி லேற்று மூர்ச்சித்து அநுமனுல் சஞ்சீவி தரப் பெற்று மூர்ச்சைநீங்கி இராமபிரா னிடஞ்சென்று இராவண வதைக்குப் பின் இராமமூர்த்தியின் ஏவலால் விபீஷ ணருக்குப் பட்டமளித்துச் சீதையின் கற் பறிவிக்கத் தீமூட்டி இலங்கைநீங்கிப் பர த்துவாசராச்சிரமம் அடைந்து தன்னிடம் வந்த நித்திராதேவியைக் கண்டு நகைத்து தமயன் கட்டளைப்படி தன் குமாரருக்குக் காருபதம்செயித்துப் பட்டமளித்து இரா மபிரான் எகாந்தத்திலிருக்கையில் தரு வாசரை விடுத்து அவர் கோபத்திற்குப் பாத்திராய் இராமமூர்த்தியை நீங்கிச் சரயுநதியடைந்து யோகத்திருந்து தேவர் களைதிர்கொள்ள ஸ்ரீ வைகுண்டமடைந் தவர். இவர்க்குச் சௌமித்திரி, இளைய பெருமான், இராமானுசன்எனவும் பெயர். இவர் ஆதிசேஷரா அவதாரம்என்பர்.

2. இந்திரசித்துமரணமடையும்போது அவன் தேகத்திலிருந்து ஓர் நாகச்சுரம் உண்டாய் இவருடைய தேகத்தில் பிர வேசித்தது; எனினில், பிரமசந்நியில் பிறந்து அக்நிஹோத்ரம் செய்ததால் பிரம தேஜஸ் ஓர் நாகச்சுரமாய்விட்டது. அத னுல் இவர் தாபத்தையடைய த்விதன் என்றவானரன் தான் அஸ்வனிதேவ அம் சத்தில் பிறந்தவனுதலாலும் தன்வந்திரி போல் வைத்தியன் ஆதலாலும் லக்ஷ்மண ருக்குச் சிகிச்சை செய்வதில் பயனில்லை யென் றுணர்ந்து லக்ஷ்மணருக் கெதிரில் இராமருடையபிரதிமையை எழுதிக்காட்ட உடனே லக்ஷ்மண ரெழுந்து உனக்கு யென்னவரம்வேண்டுமென்றனர்.அதைக் கேட்ட வானரன் "உம்முடையகையால் யான் இறந்து வானராஜன்மம் நீங்கவேண் டு" மென்ன இலக்குமணர் "த்விதா! இச் சன்மத்தில் உனக்கு இது நீங்காது, சமூத் திரத்தின் வடகரையில் பலராம ரூபியான என்னுடைய சரத்தால் உனக்கு நல்ல ஜன்மமுண்டாகும்" என்றனர். இப்பட மானது நாகச்சுரத்தை போக்கும்படி யானது என்று ஓர் பத்திரம் தந்தனர். (கல்கிபுராணம்).

3. துரியோதனனுக்குக் குமரன்.

இலக்குமண — 1. மத்திர தேசாதிபதி யாகிய விருசேநன் குமரி. இவளைக் கிருஷ்ணன், அரசர் எல்லாருங் காண மச் சயந்திர மறுத்துத் துவாரகைக்குக் கொ ண்டுவந்து விவாகஞ் செய்துகொண்ட னன். இவளுக்குக் கோத்ரவரன், பிர கோடன் முதலிய பத்துப்பெயர் குமரர்.

2. துரியோதனன் குமரி. இவளுக் குத் துரியோதனன் சுயம்வரஞ் சாற்றிய காலத்தில் சாம்பன் பலவந்தமாய்த் தூக் கிக்கொண்டு வந்து விவாகஞ் செய்து கொண்டனன். இதனுல் கௌரவர் கோ பித்து யுத்தத்திற்கு வர பலராமர் அவர் களையும் அவர்கள் பட்டணத்தையும் கலப் பையால் பேர்த்துக் கங்கையில் தள்ள யத்தனிக்கையில் கௌரவர் நடுங்கிப் பணி ந்தது கண்டு சினந் தணிந்தனர்.

இலக்குமி — A. இவள் இடதுகையில் வில் வப்பழம், வலக்கையில் பதுமம், தங்கநிறம், இரண்டு யானைகள் பொற்கலசங்களில் கங்காசலங் கொண்டு இரண்டு புறங்களி லும் துதிக்கைகளால் அபிஷேகங்கொள் ளவிப்பள். பிருகு ருஷிக்குக் கியாதியிடத் தும், அமிர்த மதனத்தில் திருப்பாற் கட லில், ஜேஷ்டா தேவியுடனும் பிறந்து திருமாலே மணந்தவள். ஒருமுறை பசுக் களின் கோமயத்தையும் கோமூத்திரத் தையும் இடமாக் கொண்டவள். பிருகு வா லுதையுண்ட திருமாலின் மார்பி னின்று நீங்கிக் கபிலரிடத் திருந்தவள். இரத்தபிகூடனத்தில் பிகூடனமூர்த்

தியை விஷ்ணுவின்உயிர்ப்பிச்சை வேண்டியவள். பிரமன் சிரங்கிள்ளிய வைரவர்க்கு அக்கபாலம் கையைவிட்டு நீங்கப் பிக்ஷையிட்டவள். தத்தாத்திரேயரிடமிருந்து அசுரர் கொள்ளச் சிலதூரஞ் சென்று மறைந்தவள். இராமாவதாரத்தில் சீதையாகவும், கிருஷ்ணவதாரத்தில் இருக்மணியாகவும், வேதவதியாகவும், சூடிக்கொடுத்தாளாகவும் மற்றும் அடியவர் வேண்டியபடியும் திருவவதரித்து உலகத்து உயிர்களுக்கு வேண்டிய பெருவாழ்வு அளித்துவரும் விஷ்ணுவின் சத்தி. இலக்ஷ்மி, சாபத்தாற் கோட்டாளுக அம்மூட்டைகளில் குதிரைகள் பிறந்தன. இலக்ஷ்மி, விஷ்ணுவுடனிருக்கையில் வாலகில்லியர் வந்தனர். அவர்களது வரவை மதியாமல் நகைத்ததுபற்றி விஷ்ணுமூர்த்தியால் குலக்கேடியாகச் சாபமேற்றனள். (திருப்பூவணபுராணம்). இந்த லக்ஷ்மி, தனமுதலிய வுதவுதலால் தனலக்ஷ்மி, தான்யலக்ஷ்மி, கஜலக்ஷ்மி, வீரலக்ஷ்மி எனப் பலபெயர் பெறுவள். இலக்ஷ்மி சிருட்டிமுதலில் நாராயணனது வாமபாகத்தில் தோன்றித் தானே இருகூறாய் ராதையென்றும், லக்ஷ்மியென்றும் பெயரடைந்தனள். இவள் தனது யோகத்தால் பல வுருவடைந்து சுவர்க்கத்தில்சுவர்க்கலக்ஷ்மியாயும்அரசர்களிடத்து இராஜலக்ஷ்மியாயும் கிருகத்தில் கிருஹலக்ஷ்மியாயும், சம்பத்ஸ்வ ரூபிணியாயும், கோக்களில் சுரபியாயும், யஜ்ஞன் தேவியாகிய தக்ஷிணையாயும், க்ஷீரசமுத்திரகன்னிகையாயும், சூர்யசந்திரர்களிடம் சோபாரூபிணியாயும் மற்ற மங்கலப் பொருள்களி லெல்லாம் நிறைந்து மங்கள ரூபிணியாயும்இருப்பள் இலக்ஷ்மிபூர்வத்தில்நாராயணனால் பூசிக்கப்பட்டவள். இவள், எல்லாத் தேவர்களாலும் அரசர்களாலும் பூசிக்கப் பெற்றவள். இவள் சர்வைச்வர்யங்களுக்கு மதிதேவதை. இவள், இந்திரனுக்குச் செல்வங்கெடத் துருவாசரிட்ட சாபத்தால் வைகுண்டமடைந்து மீண்டும் தேவர் அச்செல்வம் பெறக் கடல்கடைந்த போது பாற்கடலிற் பிறந்தனள். (பிரம்மகைவர்த்தம்.) வராககற்பத்தில் நக்னஜித்தின் குமாரியாய் விஷ்ணுவை மணந்தவள்.

B. இலக்ஷ்மி ரேவந்தன்வதியிருந்தகுதிரையினழைகைக்கண்டு அதில் மனதைச் செலுத்தியிருந்து விஷ்ணுமூர்த்தி கேட்கும் விஞவிற்கு விடை கூறுதிருந்தமையால் நீயெல்லாப் பொருள்களிலும் ரமித்திருப்பதால் ரமையெனவும், எவ்விடத்தும் நிலையற்றிருப்பதால் சஞ்சலை யெனவும் பெயர்பெறுக என்று பின் குதிரையைக் கண்டு மனதழுந்தியபடியால் பெண்குதிரையாகுக எனவும் சாபமடைந்து பூமியில் வந்து காளிந்தி நதிக்கும் தமசாநதிக்கும் நடுவிடத்தில் தவஞ்செய்யச் சிவமூர்த்தி " உன்னை விஷ்ணு ஆண்குதிரையாக வந்து அழைத்துச் செல்வர்" என்று மறைந்தனர். அவ்வண்ணமே விஷ்ணுமூர்த்தி ஆண்குதிரையாக வர அவ்விடம் அக்குதிரைகளிரண்டும் புணர ஓர் அழகிய புத்திரன் உற்பத்தியாயினன். இக்குழந்தை பிறகு ஏகவீரன் எனப் பெயர் பெற்றனன். மற்ற சரிதைகளை ஏகவீரனைக் காண்க. (தே - பாகவதம்).

C. இரவிவன்மனுக்கு அமுதபதிவயிற்றிற்பிறந்தவள். தாரை, வீரையென்பவர்களின் தங்கை. இராகுலனுடைய மனைவி. திட்டிவிடத்தாற் கணவனிறந்தவுடன் தீப்பாய்ந்து உயிரை நீத்தவள்; சாது சக்கரனெனும் முனிவனுக்கு உணவளித்த புண்ணியத்தால் மணிமேகலையாக வந்து பிறந்து பௌத்ததருமங் கேட்டவள். (மணிமேகலை).

D. தருமன் எனும் மநுவின் தேவி.

இலக்குமிதானம்—ஆயிரமுதல் நூறு கழஞ்சிறுதியான பொன்னில் இலக்ஷ்மியின் உருச்செய்து விதிப்படி பூசித்துத் தக்ஷிணையுடன்வேதியர்க்குத்தானஞ்செய்வது.

இலங்கணி — இலங்கையைக் காத்திருந்து அதுமன் வந்தகாலத்து அவனைத் தடைசெய்து அவனை லறையுண்டிறந்த அரக்கி.

இலங்கை—1. இது தென்கடலில் திரிகூடசிகரத்தின் உச்சியில் 400 யோசனை விஸ்தாரமாயுள்ள தீவு. இதன் கோட்டையாண் விச்வகர்மனால் இலக்ஷம் யோசனை ஆழ்ந்ததாகச் சிருட்டிக்கப்பட்டது. இதனை முதலில், மால்யவந்தனும், இரண்டாவது குபேரனும், மூன்றாவது இராவணனும் ஆண்டு இறுதியாய் விபீஷணனுக்கு விட்டனர். இது ஒருமுறை அதுமனாலும், இரண்டாவது வாநரவீராலும் தீயிடப்பட்டது. இதன் உற்பத்தியை ஆதிசேடனைக் காண்க.

2. கயவாகு எனும் அரசனுண்ட தீவு.

3. தருமப் பிரசாபதியின் தேவி.

இலக்ஷை—தருமன் தேவி. தக்ஷன் பெண்.

இலஞ்சிமன்றம் — காவிரிப்பூம்பட்டினத்திருந்த மன்றம் ஐந்தனுள் ஒன்று. இது நோய்களைத் தீர்க்கும் பொய்கை யுடையது.

இலதீபுஷா—இவர் ஒரு துருக்கர். இவர் ராமபக்தியைக் கடைப்பிடித்து அரி பஜனை செய்துவருகையில் துருக்கர் அரசன் இவர் வீட்டினைக் கொள்ளையிடப் பரிஜனங்களையேவினன். பரிவாரங்கள், லதீபுஷாவிடம்வந்து அரிபஜனையில்ஈடுபட்டவராய் அரசன்பணியை மறந்திருந்தனர். அரசன் தானேவந்து லதீபுஷாவைக்கண்டு அவரிருந்த வீட்டில் கிருஷ்ணனுக்கு ராதாபிராட்டி தாம்பூலம் மடித்துத்தரும் கோலத்தைச் சுவரில் எழுதியிருக்கக்கண்டு லதீபுஷாவைநோக்கிக் கண்ணன் அவள் கொடுக்கும் தாம்பூலத்தை யேன்வாங்கவில்லை யென்றுகேட்டனன். லதீபுஷா பகவானை அவ்வாறு செய்யப் பிரார்த்திக்கக் கண்ணன் பிரதிமையவ் வாறு செய்யக் கண்டு களித்தவர்.

இலஜை—1. மேருதேவியின் பெண். இளாவிருதன் பாரி.

2. ஒரு காந்தருவப் பெண். நாரீதீர்த்தம் காண்க.

இலபிதை—ஒருமான் பேடு. மந்தபாலமுனிவர் மாணுருக்கொண்டகாலத்து உடனிருந்தது.

இலாப்செந்ச் மதம்—இம்மதம் மத்ய ஏஷியாவில் சுமார் 2800, வருடங்களுக்கு முன் னிருந்த லப்செங் என்னும் இராஜகன்னிகையால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இவர்களுக்கு விக்கிரக ஆராதனை யில்லை. பிரதிருஷ்டி அங்கீகரிக்கார். அவதாரங்கள் ஒத்துக்கொள்ளார்.

இலம்போதகன்—பௌராணமாசன்குமரன். இவன் குமரன் சிபவுகன்.

இலம்போதரன் — விநாயகர்க்கு ஒரு பெயர்.

இலம்பை—தக்ஷன் பெண். குமரன் வித்யோதன்.

இலவினை—வந்ச்யைக் காண்க.

இலவணன்—A. மதுவின் குமரன். இவன் ருஷிகள் முதலியவரைத் தொந்தரை செய்ய இராமபிரான் எவலால் சத்ருருக்கினன் இவன் ஆகாரத்திற்குச் சென்று நீளுஞ் சமயங்கண்டு இவனுடன் யுத்தஞ் செய்து கொல்லப்பெற்றவன். இவன் பட்டணம் வடமதுரை. மாந்தாதாவைக் கொன்றவன்.

B. உத்தரபாண்டவ நாட்டரசன். இவனரசில் சித்தன் ஒருவன் வந்து தன்னிடமிருந்த பீலியை அரசன் காணச் சுற்ற ஒரு குதிரை வந்தது. அதைக்கண்டு சித்தன், அரசனே இது நல்லகுதிரை இதில் ஏறுக என அரசனுக்கு ஒரு முகூர்த்தகாலம் சோகம்உண்டாயிற்று. உடனே அரசன் தெளிவடைந்து கூறுவான். நான் குதிரையேறிச்சவாரிசெய்து வேட்டைக்குச் சென்றேன். என்னைக் கொடியொன்று தடுக்க நான் கொடியைப் பிடிக்கக் குதிரை யென்னைவிட்டு நீங்கிற்று. நான் இரவுமுழுதும் கொடியிலிருந்து நானே யிறங்கி வேறொருவரையுங் காணுது விகாரமான ஒரு புலைச்சியைக் கண்டு அவளை மணந்து மூன்று புத்திரரைப் பெற்று கூமத்தால் வருந்தி உறவினர் இறக்க நானும் என் மனைவி மக்களும் நீங்கி ஒரு பனையடியில் தங்கினேனும். அவ்விடம் எனது இளையகுமரன் பசிக்கு மதுமாமிசம் கேட்டுத் தளர்வதைக் கண்டு நான் பொறுக்காமல் அக்நியில் வீழ்ந்து இறக்க இருக்கையில் விழித்தேன் என்று அரசன் மந்திரியருடன் கூறி வெளியிற் சென்று மேற்கூறிய செய்தியாலாகிய விளைவைப்பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டவன். (ஞானவாசிட்டம்.)

இலவன் — இராமபுத்ரன், வான்மீகரால் காவல்காரணமாய்த் தர்ப்பையின் அடிப்புறத்தால் தடவப்பெற்றதா லிப்பெயர் பெற்றவன். இவனுண்டபட்டணம் சரஸ்வதி.

இலவுகாதஷி—பவுஷ்பஞ்சி மாணுக்கன்.

இலளிதாங்கதேவர்—இருஷப தீர்த்தங்கரின் மூன்றுவது பிறப்பு. (சைநர்).

இலளிதை—1. விதூமனைக் காண்க.

2. சிவமூர்த்தியின் வலதுபாகத்தில் திருவவதரித்தவள். இவளது வலம், இடம் நெற்றி முதலிய நேத்திரங்களில் பிரம, விஷ்ணு, ருத்ரர்களும், முகத்தில் அக்நி, வேதியர், வேதம், சந்திரன், முதலியோரும் பிறந்தனர். இவளது மற்றவறுப்புக்களில் சராசரங்களுண்டாயின.

இலக்ஷ்மி—1. திருமகள்.

2. சும்பனென்னும் அசுரன் குமரி. நிசும்பனைக் காண்க.

இலக்ஷ்மிதுவாரம் — இது கைலாயத்தின் தென்வாயில்.

இலக்ஷ்மன் — விநாயகருக்குச் சித்தியிடம் பிறந்த குமரன்.

இலாங்கலன்—பவுஷ் பஞ்சியின் மாணுக்கன்.

இலாங்கலக்கிஞ்சுரன் — அஷ்டதிக்குப்பாலகரை வருத்திச் சிவமூர்த்தியா லிறந்த அசுரன்.

இலாங்கிலினி — மகேந்திரத் துற்பத்தியாகும் நதி.

இலாடபாவா—இவர் ஜோத்பூர் என்னும் நகரவாசி. விரக்தராய்த் தீர்த்தயாத்திரை செய்துவருங்கால் நரபலி செய்வோர் மூவர் இவரைப் பிடித்து இருவர் பிடித்துக்கொண்டு ஒருவன் வாளுருவிக்கொண்டு காளிமுன் னிறுத்தக்கண்டு பெருமாளைத் தியானிக்கக் காளி கோரரூபத்துடன் எதிர்தோன்றிக் கொல்லநின்ற மூவரையுங்கொலைபுரிந்துதாசரையென்னவேண்டுமென இன்றுமுதல் நீ நரபலி வேண்டாதிருக்கஎன அவ்வாறு உடன்பட்டு அரசன் கனவிடைத்தோன்றி இனி யூரார் நரபலி எனக்கிடின் ஊரிலுள்ளாரைத் துன்புறுத்துவேன், நீயு மற்றவரும் என் கோயிலிடம் வந்திருக்கும் பாகவதர் அருளைப் பெறுகவெனக் கூறி மறைந்தனள். அரசன்விழித்துக் கொலைசெய்யாதிருக்கப் பறையறைவித்துத் தானும் தாசர் அருள்பெற்றான். தாசர் பெருமாளைப் பணிந்திருந்தனர்.

இலாவந்தன்— அருச்சுனனுக்கு உலூபியிடம் பிறந்த குமரன்.

இலாபன்— புத்திதேவியின் கோபத்திற் பிறந்தவன், விநாயகபுத்ரன்.

இலாப்லாண்டர்மதம்— இத்தேசத்தவருக்கு ஜுமலாஎன்பவர்சிருட்டிகர்த்தா. அஜிகா, ஸ்தோர்ஜன்கரா, பெயூவி என்னும் மும்மூர்த்திகளுளர். இவர்களுக்குத் துணையாக அநேகபிசாசங்களுண்டு. அவர்களைத் திருப்திசெய்ய ஆடுமாடுகளைப் பலிகொடுப்பர். இவர்கள் வீட்டில் யாராவது இறந்தால், அவர்கள் அவ்வீட்டில் ஆறுமாதம் குடியிரார்.

இலிகிதர்—கண்வருஷியின் குமரர். லிகிதஸ்மிருதி செய்தவர்.

இலிங்கபுராணம்—இதுபதினொராயிரங்கிரந்தமுடையது. இது சிவர்களுடைய சீலம், ஐசுவர்யம், சுகமோக்ஷம், அண்டகோசம், மன்வந்தரம் முதலியவற்றைக் கூறும்பதினெண்புராணங்களுள் ஒன்று.

இலிங்கம்—ஒலி முதலிய புலன்களின்றி மனோவாக்குகளுக் கெட்டாததாய், அளவில்லாத பேரொளியாய்த் தனக்குமேல் நாயகமில்லாததாய், அருவமாய், நிர்மலமாய், குணரகிதமாய், அநந்தகுணமணியாய், வண்ணமற்றதாய், நாசரகிதமாய்ச் சர்வசகத்திற்கும் ஏதுவாய், அவ்யக்தமெனப் பழமறை பகர்வதாகி ஆன்மாக்களின் தியானபாவனை நிமித்தம் நிட்கள சகளத் திருவுருக்கொண்ட நிலையாம். அவ்விலிங்கத்தின் பிண்டிகையே சத்தியுரு, இலிங்கம் சிவவுரு ஆகவே இலிங்கம் ஞானசத்தி யுருவம், பீடம் கிரியாசத்திவடிவம். ஆதலின் இவ்விரண்டுஞ் சிவனதிஷ்டிக்குந் தேகம். இது திரிமூர்த்தி சுவரூபமும் ஆம். சிவலிங்கத்தின் விருத்தமே ருத்ரபாகமாம். பீடத்தின் அதோபாகத்தின் அடிநான்கு மூலை பிரமபாகம், நடுவின் எட்டுமூலை விஷ்ணுபாகம், இது பிரணவசுரூபமாம். இலிங்=லயம், கம்=தோற்றம், ஆகவே சிருட்டியாதி பஞ்சகிர்த்தியத்தைச் செய்யுமீசுரப்பிரபாவம் இலிங்கம். இதன் விரிவையெழுதப்புகின் இப்புத்தகம் இடங்கொடாதாதலின் மிகச் சுருக்கியெழுதுவேன். இதன்விரிவைவேதாதி காமிகவாதுளாகமங்களினும், இலிங்கம் முதலிய மகாபுராணங்களினும், திருமந்திரம் முதலிய தமிழ்நூல்களினும் பரக்கக்காண்க. பின்னும் இவ்விலிங்கம், ஆட்யம், அநாட்யம்,சுரேட்யம்,ஸ்வசமம்என நான்குவிதமாம். இது சலம், அசலம்என இருவிதமுமாம். பின்னும் அவை வியக்தம், வ்யக்தாவியக்தம், அவ்யக்தம்என மூவகைப்படும். அவற்றுள் சகளமான பிரதிமாவுரு, வியக்தம், சகள நிஷ்களம் வியக்தாவியக்தம், நிஷ்களம் அவ்யக்தம். கிருகங்களில் பூசிப்பது சலம் எனவும், ஆலயங்களில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது அசலம் எனவுங் கூறப்படும். அசலம் ஸ்திரலிங்கம், சுயம்புதானே யுண்டானது, தைவிகம் தேவர்களாற் பூசிக்கப்பட்டது, காணபம் கணேசராற் பூசிக்கப்பட்டது, ஆரிஷம் ருஷிகளாற் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது, மானுஷ்யம் மனுஷரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது என ஐவகைப்படும். பின்னும் ஸ்படிகலிங்கம், ரத்னஜ லிங்கங்களு முள. அவைகளினிலக்கணங்களை ஞானரத்நாவளி முதலியவற்றிற் காண்க. இவ்வகையி லிங்கங்கள் அதமாதமந் தூவக்கி உத்தமோத்தமம் வரையில் ஒரு ஹஸ்தப்பிரமாண முதல் ஒன்பது ஹஸ்தப்பிரமாணம்வரை செய்யத்தக்கவை. மேற்கூறிய நால்வகையிலிங்கங்களுக்கும் மேலே ருத்ரபாகம் விருத்தமாகவாவது (சுக) அல்லது (சுஉ) அல்லது (சுசு) மூலையாகவாவது இருக்கலாம். பிரமபாகம் அடியில் நாலுமூலை, விஷ்ணுபாகம் நடுவில் எட்டுமூலை, பின்னும் பிரமபாகம் நபும்ஸகம் எனவும், விஷ்ணுபாகம் ஸ்திரிலிங்கமெனவும், ருத்ரபாகம் பும்லிங்கமெனவும்கூறும். ஆட்யலிங்கத்தின் சிரம் அர்த்தசந்திர வடிவமாகவும், அநாட்யலிங்கத்தின் சிரம் வெள்ளரிப்பழ வடிவாகவும், சுரேட்யலிங்கத்தின் சிரம்

கோழியின் முட்டை போலவும், சர்வசம லிங்கத்தின் சிரம் குடைவடிவமாகவும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அர்த்தசந்தி ராதி கால்வகை வடிவும் தனித்தனி நன் னூன்கு விதமாகப் பேதப்படும். ஆட்ய லிங்கத்தில்(க00க) லிங்கஞ்செய்யவேண் டும். சுரேட்யலிங்கத்தில் (க0அ) லிங்கஞ் செய்யவேண்டும். சர்வசமலிங்கத்தில் நி, ஈ முதலிய முகமுள்ள லிங்கங்கள் செய்யவேண்டும். ஆட்யாநாட்ய சுரேட்ய லிங்கங்களில் முகலிங்கஞ் செய்யக் கூடாது. முகலிங்கத்தில் ஈசானாதி வை ந்துமுகங்களுமாம். இலிங்கத்தின் மஸ்த கத்தில் ஈசானம், கிழக்கே தற்புருடம், தெற்கே அகோரம், வடக்கே வாமதே வம், மேற்கே சத்யோசாதமுஞ் செய்ய வேண்டும். நான்குமுக லிங்கமாயின் ஈ சானந் தவிரச் செய்யவேண்டும். இருமுக மான லிங்கத்தில் தத்புருஷமும் சத்யோ சாதமும் செய்யவேண்டும். ஒரு முகலிங் கத்திற்குத் தத்புருஷ மாத்திரஞ் செய்ய வேண்டியது. இவற்றின் நிருமாண முதலியவற்றைப் பிரதிமாசாஸ்திர மறி ந்து செய்க. இனிப்பாணலிங்கமாவது எப்போதும் ஈச்வராதிட்டானமா யிருக் கும். இப்பாணலிங்கம் (அரைக்கால்) அங் குலமுதல் ஒரு ஹஸ்தப்பிரமாண மூள்ள தாகவும், பக்குவமான நாவற்பழத்தினிறம் போலவும் தேனினிறமாகவும், வண்டி னிறமாகவும், காசுக்கல் நிறமாகவும், நீலவர்ணமாகவும் கொவ்வைக்கனிபோல வும், பச்சைநிறமாகவும், தன்னிறமான பீடங்க ளுள்ளதாகவும், திக்குப்பாலகர்க ணிறமாகவும், பசுவின் மூலைபோலவும், கோழியின்முட்டைபோலவும், கண்ணுடி போல மழமழப்புள்ளதாகவும் இருக்கும். இனிப்பாணலிங்கத்தின்வரலாறுவது:— பாணனென்னுமோ ரசுரன் தான் பூசித் துச் சித்திபெறும்வகை அன்புடன் ஈச் வரனைப் பிரார்த்திக்க அவர் பலவகைப் பட்ட பதினான்குகோடி லிங்கங்கள் கொடுத்தனர். அவன் பூசித்து அவற்றை முடிவில் லிங்காசலத்திலும், காளிகாகர்த் தத்திலும், ஸ்ரீநாகத்திலும், கன்னிகாச்ர மத்திலும், நேபாளத்திலும், மகேந்திரத்தி லும், அமரேச்வரத்திலும், மற்று நதிமத்தி யிலும், பர்வதமத்யத்திலும் போட்டுவிட் டான். அவைதாம்பாணலிங்கங்கள். அவை சுவயம்பு லிங்கசமமென்று காமிகாதி ஆக மங்களிற் கூறப்படும். இவற்றிற்குப் பீடஞ்சிலை, மிருத்து, லோஹம், நல்லவிரு கூம், ரத்னம்இவற்றுற்செய்யலாம். பீடம் லிங்கஸமான வர்ணமா யிருத்தல் வேண் டும். இவையன்றி இந்திரனால் பூசிக்கப் பட்ட லிங்கம் ஐந்திரலிங்க மெனப்படும். அதுபசும்பொன்னிறமாயும், அறுகோண மாயும், வச்சாரங்கிதமாயு மிருக்கும். அது ராஜ்யசம்பத்தைத் தரும். ஆக்னேயலிங் கம் அக்நியாற் பூசிக்கப்பட்டதாம். அது தாம்பிரவர்ணமாய்ச் சத்தியங்கிதமாய் உஷ்ணபர்சமுள்ளதா யிருக்கும். அது தேஜோவிர்த்தியைக் கொடுக்கும். யாம்யலிங்கமானது யமனாற் பூசிக்கப் பட்டது தண்டாகாரமாய் அல்லது தண் டாங்கிதமாய் அவ்யக்தமாய்முகூர்த்தகால த்தில் நிருமிக்கப்பட்டுண்டாவதாய்க் கறு ப்புவர்ணமாயிருக்கும். அது சத்ருநாசஞ் செய்விக்கும். நைருதலிங்கம் நிருதியாற் பூசிக்கப்பட்டது. இதுகட்கநிறமாய்க்கட் காங்கிதமாய்த் தூமவர்ணமா யிருக்கும். இது சத்ருருக்ஷயஞ்செய்விக்கும். வருண லிங்கம் வட்டமாய்ப் பாசாங்கிதமாய்ச் சுக்லவர்ணமா யிருக்கும். அதைச் சலத் தில்விட்டால் அந்தச்சலம் இனிப்பாய் நிர் மலமாயிருக்கும். வாயவ்யலிங்கம் தூமவர் ணமாய்த் துவஜாங்கிதமாயிருக்கும். அதி ன் சிரத்தில் பஞ்சை வைத்தால் காற்றில் லாம லசையும். அது உச்சாடனமுதலான கர்மவிஷய பூசைக்குரியதாம். கௌபே லிங்கமானது கதாகாரமா யல்லது கதாங்கிதமாயிருக்கும்; நடுவிற் பொன்னிறமா யிருக்கும். அதை யிரவில் பயிர்நடுவில்வை த்தால் பயிர் விர்த்தியாகும். ஈசானலிங்க மானது சூலநிறமா யல்லது சூலாங்கிதமா ய்ப் பனி, முல்லை, சந்திரனை யொத்தநிறங் களுள்ளதா யிருக்கும். அது சகல சித்தி களையுந்தரும். வைணவலிங்கமானதுசங்க சக்ரகதாபத்ம ஸ்ரீவத்ஸவஸ்திக சின்னங் களும் மச்சிய கூர்மவராகாதிசின்னங்களு ள்ளதாயிருக்கும். இதுசர்வாபீஷ்டங்களை யுங் கொடுக்கும். பிரமலிங்கமானது பத் மாங்கிதமாய்ப் பத்மவர்ணமாய்அக்ஷமாலை கமண்டலு இவற்றை லலங்கரிக்கப்பட்ட தாய்மாலை, தண்டமிவற்றின்குறியுள்ளதா யிருக்கும். இது புத்ராதிவிர்த்தியைக்கொ டுக்கும். இவ்விலிங்கங்கள் பொருள்களுட னிறுக்கில் கனமுள்ளனவாகவும் வெள்ள த்தில் விடின் மறுபடியு மகப்படுவனவாயு மிருக்கும். இவையே பூசிக்கத்தகுந்தவை. இந்த (கசு) கோடி பாணலிங்கங்கள் அம ரேச்வரம், மகேந்திரபர்வதம், நேபாளபர் வதம், கன்யாதீர்த்தம், அதையடுத்த ஆச்ர மம் இவைகளில் ஒவ்வொரு கோடியாக வைத்துகோடியும், ஸ்ரீசைலம், லிங்கசை

லம், காளிகாகர்த்தம் என்னு மூன்றுதலங்களில் மும்மூன்று கோடியாக ஒன்பது கோடி ஆகப் பதினொன்கு கோடியாம். மற்றவை விரிந்த நூல்களிற் காண்க. காஞ்சியில் பிரதிவிலிங்கமும், திருவானைக்காவில் அப்புலிங்கமும், திருவண்ணுமலையில் தேயுலிங்கமும், சிகாளத்தியில் வாயுலிங்கமும், சிதம்பரத்தில் ஆகாயலிங்கமும், பிரதிட்டை என்னும் புராணங்கள்.

இலிங்கி—இவனும் விருடாக்பியும் விபூதிருத்ராக்ஷதாரிகளாய் வனத்தில் விளையாடுகையில் புருவொன்று தன் பெட்டையுடன் புணர்க்கண்ட இலிங்கி அதனை யிகழ்ந்தனன். விருடாகபி தன்னை இகழ்ந்ததாக எண்ணி இவனுடன் சண்டையிட இருவரும் மாண்டனர். இவ்விருவரும் அத்தேசத்து அரசனுக்கும் மந்திரிக்கும் பாரவதன் வலிமுகன் எனப் பிறந்து அரசாண்டு முக்திபெற்றனர்.

இலிங்கோற்பவம்—ஒரு கற்பத்தில் பாற்கடலில் யோகநித்திரைசெய்யும் விஷ்ணுமூர்த்தியைப் பிரமன், தட்டியெழுப்பி மகனே என அழைத்தனன். விஷ்ணுமூர்த்தி நீ யென் குமரனுயிருக்க என்னைக் குமரனென்பதென்னென வாதிட்டு இருவரும்போரிட்டனர். அவ்விருவர் இடையிலும் தாணுமூர்த்தமாய் ஒருவுருத்தோன்ற இருவரும் நம்மில் யார் இந்த உருவின் அடிமுடி அறியவல்லோமோ அவர்களே பெரியர் எனச் சபதங்கொண்டு இருவரும் பன்றியும் கழுகுமாகி அடியும் முடியுந்தேடி அறியாது திகைத்திருக்கையில் ஓமென்னும் பிரணவவொலிகேட்க ஐந்து திருமுகங்களுடன் அந்த இலிங்கத்திடை காட்சிதந்து முத்தொழிற்கும் மூலகாரணன் நாமென அதில் லயித்த திருவுருவம். இக்கதையை வாமனபுராணத்திலும், சிவமகாபுராணம் முதல்அத்தியாயத்திலுங் காண்க.

இலீலாப்பிரமவாதிமதம்—சமுத்திரநீர் ஒன்றே, அலை, நிவலை, நுரை, குமிழி, ஆயிறைப்போல, பிரமம் ஒன்றே, தனு, கரண, புவன, போகங்களாய்ச் சகநமரணப்பட்டு மேற்சொன்ன அலை முதலிய நீருள் அடங்குவதுபோல, சகத்தெல்லாந் தன்னுள் ஒடுங்கி நிற்பது என்று கூறுவது.

இலீலாவதி—1. இரண்யகசிபின் தேவி.
2. வடமொழிக் கணிதநூல்.

இலீலை—பதுமன் தேவி. இவள் சரஸ்வதியை வேண்டி ஞானமடைந்து புருஷனுடன் நற்பத மடைந்தவள்.

இலேசகேத்தையர் — இவர் தீப்பட்டெரிந்த நெல்லினை விதைத்து ஒன்றுகோடியாக்கிய வீரசைவர். வசவர்காலத்திருந்தவர்.

இலேபகர் — பிதுர்க்கள் பதின்மரில் மூவர்.

இலேவாணியன்—(சுசுகன்) வைசியன் சூத்திரகன்னிகையைப் புணரப் பிறந்தவன். இவன் வெற்றிலைப்பாக்கு விற்பவன். (அருணகிரி-புராணம்).

இல்வலன்—1. வில்வலனைக் காண்க. வில்வலனுக்கு ஒரு பெயர்.
2. கிலாதனுக்குத் தெமனியிட முதித்த குமரன்.

இழிகட் பெருங்கண்ணனார்—கடைச்சங்கப் புலவர்களில் ஒருவர்.

இழிசொல்—பொய், குறளை, கடுஞ்சொல், பயனிலசொல்.

இளங்கண்டீரக்கோ — பெருந்தலைச்சாத்தனுரைக் காண்க. கண்டீரக் கோவின் தம்பி.

இளந்தமணன் — சுமணன் தம்பி. பெருந்தலைச் சாத்தனுரைக் காண்க.

இளங்கோசர்—கொங்குதேசத் தரசர்.

இளங்கோ அடிகள — இவர் சேரநாட்டில் வஞ்சிநகரத்தையாண்ட சேரலாத னென்னும் அரசர் குமரர். சேரன் செங்குட்டுவனுடைய தம்பி. முதலில் இவர்க்கு இளங்கோ என்று பெயர். இவர் துறவுடைந்தபின் இளங்கோ அடிகள் எனப் பெயர்வந்தது. இவர் கூலவாணிகன்சாத்தன் அல்லது சீத்தலைசாத்தனுர் கேட்பச் சிலப்பதிகாரதூ லரங்கேற்றிய கடைச்சங்க மருவிய புலவர். இவர்காலத்து இலங்கையையாண்ட கயவாகு இருந்ததாகத் தெரிகிறபடியால் இவர் காலம் சற்றேறக்குறைய (கஎசுO) வருஷங்களுக்குமுன் னிருக்கலாம். இவர்க்கு இளங்கோவேந்தன், சேரமுனி என வேறும் பெயர்.

இளஞ்சேழியன் — கொற்கைநகரத்திருந்த வெற்றிவேற் செழியன்.

இளந்தத்தன் — சோழன் நலங்கிள்ளியிடமிருந்து காரியாற்றுத்துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளியிடம் ஒற்றனுகவந்து அவனுல் கொல்லப் புகுந்தவிடத்துக் கோவூர்கிழாரால் பாடி விடுவிக்கப்பட்டவன்.

இளந்திரையன்— இளந்திரையம் செய்வித்தோன்.

இளம்பஞ்சபாண்டவர் — பாண்டுபுத்திரர்க்குப்பிறந்தவர். அரிச்சந்திரனைக் காண்க. அசுவத்தாமனுல் பாசறையுத்தத்தி லிறந்தவர். இவர்கள் விச்வதேவரம்சம்.

இளம்பூரணர்—இவர் உரையாசிரியர் எனச் சிறப்புப்பெயர் பெற்றவர். இவர் முதலில் தமிழிற் சிறந்த இலக்கணக்கடலாகிய தொல்காப்பியத்திற்கு உரை யியற்றினவர். இவர் வேறு நூல்கள் செய்ததாகக் காணப்படவில்லை. இப்பெரியோர், பழைய தமிழிலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்துக்கு மூதன் மூதல் உரையிட்டதனால் "உரையாசிரியர்" என்னும் பொதுப்பெயர் இவர்க்குரிய சிறப்புப்பெயராக வழங்குவதாயிற்று. பின்வந்த சேனாவரையர் மூதலிய பிரபல ஆசிரியர், இளம்பூரணவடிகள் ஒரோவிடங்களிற் றவறியதை யறிந்தவராயினும், அது பற்றி அவ்வடிகள்பால் வைத்த மதிப்பை மாற்றினவரல்லர். உரையாசிரியர் கொள்கையைச் சேனாவரையர் மறுக்க நேரும் இடங்களில் "அவர் பிறர்மதம்பற்றிக் கூறினாரென்க" எனவும் "மாணக்கர்க்கு உய்த்துணரவைத்தல் அவர்க்கியல் பாகலாற் செய்யுண்முடிபென்று கூறாராயினர்" எனவும் "உரையாசியர்க்கு அது கருத்தன்றென்க" எனவும் இவ்வாறே எவ்வளவு அச்சத்துடனும் மரியாதையுடனும் எழுதுகின்றாரென்பதைச் சேனாவரையத்தால் அறியலாம். அறிதற்கரிதாகிய தொல்காப்பியக்கடலைத் தம் மதிவலிகொண்டு கடைந்து முதன்முதல் இலக்கணவமுதம் அளித்த பெரியார், மானுடவியற்கைக்குற்ற தவறுகளுடையராதல்பற்றி இகழற்பாலரல்லரென்பதும், பெருங்காரிய மொன்றைத் தொடங்குவோர் ஒரோவிடங்களின் மயங்குதலியல்பேயென்பதும், அம் மயக்கமும் பின்னவர்க்கு நன்மையளித்தற் கேதுவாகக் கூடுமென்பதும் சேனாவரையர் முதலியோரது மேலான கொள்கைகளாகும். இளம்பூரணவடிகள் தொல்காப்பிய முழுவதிற்கும் உரைசெய்தவரென்று தெரிகிறது. உரையாசிரியர் துறவுபூண்ட பெரியோரென்பது, அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகாரத்திலே "உரையாசிரியராகிய இளம்பூரணவடிகள்" எனக் கூறுதலாலும், 'அடிகளென்றது துறத்தலான்' என அவரே அடிகள் என்ற சொற்குப் பொருளுரைத்தமையாலும் தெளிவாகின்றது. இனி, நன்னூலியற்றிய பவணந்திமுனிவர், தம் சூத்திரங்கள் சிலவற்றை, இளம்பூரணவடிகள் உரைக்கருத்தைத் தழுவியே இயற்றிப் போந்தமையால், பவணந்திக்கு முந்தியவர், உரையாசிரியர் என்று ஊகிக்க இடந்தருகிறது.

இளம்பெருமானடிகள்—இவர் பொய்யடிமையில்லாத புலவர் கூட்டத்தவர். சிவமூர்த்தியினிடத்து அன்புபூண்டவர். இவர் சிவபெருமான் திருமும்மணிக்கோவையென்னும் பிரபந்தஞ் செய்தனர். அதனைப் பதினொராந் திருமுறையிற் சைவாசாரியர்கள் சேர்த்துக்கொண்டு அத்தியயனஞ் செய்துவருகின்றனர்.

இளவிச்சிக்கோ—பெருந்தலைச்சாத்தனரைக் காண்க. இவனுக்கு இளவச்சிரக்கோ எனவும் பெயர்.

இளவெளிமான்—பெருஞ்சித்திரனர், வெளிமானிறந்தபின் இவனைப்பாட இவன் பரிசுதராததினால் அவனை இகழ்ந்தும் பாடினர்.

இளவேட்டனார்—மதுரையிற் பிறந்தவர். தமிழிற்சிறந்த புலவர். இப்பெயரால்இவர் வணிகருள் இளவேட்ட மகருஷிகோத்திரத்தவர் என்று காணப்படுகிறது. இவர் வஸ்திரம் விற்கும் வணிகக்குலத்தவராயிருக்கலாம். இவரை மதுரை அறுவை வாணிகர் இளவேட்டனர் என்பர். கடைச்சங்கத்துப் புலவருள் ஒருவர்.

இளவேட்ட மகருஷிகோத்ரன்—சோழ ராஜாவிடத்தில் வாணியம்பாடியெனும் கிராமம் பரிசாகப் பெற்றவன் வணிகன். இக்கோத்திரத்திற்குமுதல்வர் ஒருஇருடியிப்பெயர்கொண்டிருக்கலாம்.

இளன்—கருத்தமப்பிரசாபதிக்குக் குமரன். பாருலிகதேசத்தை யாண்டவன். இவன் சிவமூர்த்தி உமையுடன் இருந்த நந்தவனத்தில் கட்டாயின்றிச் சென்று பெண்வடிவடைந்து பார்வதிதேவியின் கட்டளையால் ஒருமாதம்ஆணுருவும், மற்றொருமாதம் பெண்ணுருவுமாயிருந்தவன். இவன் பெண்ணுயிருந்தகாலத்துப்பெயர் இளை. இவன் குமரன் சசபிந்து. இவன் அச்வமேதத்தால் சாபநீங்கிப் பிரஷ்டாநகராண்டு புரூரவனுக்குப் பட்டமளித்தவன்.

இளா—1. வசுதேவருக்குப் பாரி.

2. காச்யபர் தேவி. தக்ஷன் குமரி, விருக்ஷங்களைப் பெற்றவள்.

இளாவதி—காலன் எனும் ஏகாதசருத்திரனுக்குத் தேவி.

இளாவர்த்தன்—அருச்சுனனுக்கு உலூபியிடமுதித்த குமரன்.

இளாவிருதன்—1. அக்நியித்ரனுக்குப் பூர்வசித்தியிடமுதித்த குமரன். தேவி, லதை.

2. இருஷபனுக்குச் சயந்தியிடமுதித்த குமரன்.

இளாவிருதவருஷம்—இது நவவருஷங்களுள் ஒன்று. சுமேருவைச் சூழ்ந்திருப்பது.

இளிபிளை — திரணபிந்திற்கு அலம்புசையிட முதித்தவள். புலத்தியர் தேவி. குமரன் குபேரன்.

இளிபிளான்—1. சந்திரவம்சத் தரசன். இவன் காண்டவப்பிரத்தம் ஆண்டவன்.

2. குபேரனுக்குப் புத்திரன்.

இளிபிளி—தசரதன் மகன்.

இளீனன்—இரப்பியனுக்கு ஒரு பெயர்.

இளையான்குடிமாறநாயனார்—இளைசையம்பதியில் வேளாளர் குலத்திற் பிறந்து நாடோறுஞ் சிவனடியவர்க்கு அமுது செய்து படைத்து நாளுக்குநாள் வறுமையடைந்தும், ஒழுக்கங் குறையாதிருத்தலை அறிவிக்கவேண்டிச் சிவமூர்த்தி பாதியிரவில் வேதியராய் மழையில் நனைந்து, நிற்க விடமில்லாது அவர்மனைக்குள்முந்தருளத் தம்பதிகள் இருவருங் கண்டு உபசரித்து ஈரவஸ்திரங் களைந்து வேறுதந்து மனைவியரை யமுதுபடைக்க விளைவ மனைவியார் ஒன்றுமிலாமையைத் தெரிவித்துக் கொடுப்பாருமில்லை, நாழிகையோ அதிகமாயிற்று ஆயினும் பகல் கழனியில் விதைத்த நெல்லே வாரிவரின் அமுது சமைக்கிறேனென்ன, அவ்வகையே நாயனார் செய்ய, அடுப்பெரிக்க விறகு இல்லாமல் கூரையைப்பிடுங்கி அடுப்பெரித்துக் குழிப்பயிரைக் கறியாக்கி அமுதுசமைத்து வேதியரை யெழுப்ப வேதியர் ஒரு பெருஞ் சோதியுருவாயிருக்கக்கண்டு மயங்கியிருக்கையில் சிவபிரான் ருஷபாரூடராய்த் தரிசனந்தர முத்திபெற்றவர்.

இளை—A. வாயுவின் குமரி. துருவனுக் கிரண்டாவது பாரி, குமரன் உற்பவன்.

B. கச்யபர் தேவி. தக்ஷப்பிரசாபதியின் பெண்.

C. வசுதேவனுக்குத் தேவி. குமரர் உருவலகன் முதலியோர்.

D. ஊர்த்தரேதஸென்னும் ஏகாதசருத்திரனுக்குத் தேவி.

E. வைவச்சுதமனுவின் குமரி. இப்பெயர்கொண்ட பெண் பிறக்க அரசன் சம்மதியில்லாமல் வசிட்டரைப் பார்க்க வசிட்டர், அரச னெண்ணமறிந்து பகவானேவேண்டி அப் பெண்ணைச் சுத்தியும்நனென்னும் அரசனுக்கினர். சுத்தியும்நன் அரசனுய்த் தன் பரிவாரங்களுடன் குமாரவனஞ் சென்று மீண்டும் பெண்ணுய்ப்புதனைப்புணர்ந்துபுரூரவசுவைப்பெற்றனன். வசிட்ட ரிதனையுணர்ந்து சிவமூர்த்தியை வேண்ட அந்த மூர்த்தி ஒரு மாதம் ஆணுருவும் ஒருமாதம் பெண்ணுருவுமாக இருக்க அருள்புரிந்தனர். சுத்தியும்நன் இவ்விரண் டுருக்கொண்டே உத்கலன், கயன், விமலன் முதலிய மூவரைப் பெற்றனன். (பாகவதம்).

இளையாழ்வான்—1. உடையவர் பிள்ளைத் திருநாமம்.

2. எழுபத்திஞ்ஞன்கு சிங்காசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

3. இலக்குமணருக்கு ஒரு பெயர்.

இறந்துமிறவாதார்—கவி, தியாகி, சுத்த வீரன், செங்கோல்வேந்தன், தருமி.

இறப்புப் பிறப்புகளின் தீட்டு—பல் முளைக்கும்போதும் மூளைத்த பின்னும் சௌளம் செய்தபின்னும், குழந்தை இறக்கின் பத்துநாள் தீட்டு உண்டு. தனக்குப் பிறவிடத்தில் பிள்ளைபிறந்தால் மூன்று நாள் தீட்டு உண்டு. இறந்த குருவுக்கு சிஷ்யன் கருமஞ் செய்தால் பத்துநாள் தீட்டு உண்டு. கர்ப்பத்தில் மூன்றுமாதமுதல் ஏழுமாதத்திற்கு உள்ளாகக் கருசமரித்தால் எத்தனைமாதத்தில் மரித்ததோ அத்தனைநாள் தீட்டு உண்டு. ருதுவான ஸ்திரீ அது நின்றவுடன் ஸ்நானம் செய்யின் சுத்தப்படுவாள். இரண்டு வயதிற்குமுன் சிசுமரிக்கின் அதை ஊர்க்கு வெளியில் புதைக்கவேண்டியது. சஞ்சயனம் கிடையாது. அதற்குத் தகன தர்ப்பணாதிகள் கிடையா. பங்காளிகள் மூன்று நாள் தீட்டு இருக்கவேண்டியது. தன்னுடன் ஓதினவன் இறந்தால் ஒரு நாள் தீட்டு. ஒரு பெண்ணை நிச்சயஞ் செய்தபின் அவள் இறந்தால் யாருக்காக நிச்சயப்படுத்தப்பட்டாளோ அவரும் அவர்களின் ஞாதியரும் மூன்றுநாள் தீட்டு இருக்கவேண்டியது. தீட்டு உள்ளோர் உப்பு, மாமிசம், புணர்ச்சி மூன்றையும் நீக்கவேண்டும். தேசாந்தரத்தில் இருக்கையில் ஞாதிகளின் இறப்பைப் பத்துநாட்களுக்குப்பிறகு கேட்டால் அப்பத்துநாட்களுடன் தீட்டு நீங்கும். சபிண்டர் பத்து நாளைக்குப் பின்கேட்டால் மூன்று நாள்தீட்டு. ஒருவருடத்திற்குப்பின்கேட்டால் ஸ்நானத்தோடே போகும். பிறந்த செய்தியைப் பத்து நாளைக்கு மேலே கேட்டால் தீட்டில்லை. சபிண்டகன் ஞாதிகளின் இறப்பை, பிறப்பைப் பத்து நாளைக்குள் கேட்டால் கட்டின உடையுடன் ஸ்நானஞ் செய்தால் தொடயோக்கியனுகிறன். பத்துநாள் தீட்டுள்ள இறப்பு பிறப்புகளில் வேறொரு தீட்டு

நேரின் முன்னைய பத்துநாளோடு இதுவும் ஒழியும். அக்கினிஹோத்திரம் செய்கிறவனுயின், ஆசாரியன் இறந்தாலும் தன் பங்காளி இறந்தாலும் வேதம் ஓதின பிராமணன் தன் வீட்டில்வந்து இறந்தாலும், அம்மான் இறந்துபோனாலும் மூன்று நாள் தீட்டு உண்டு. ஆசாரியன் மனைவி இறந்தால் ஒருநாள் தீட்டுஉண்டு. மாணுக்கன், அம்மான் குமரன் முதலிய சுற்றத்தவர்கள் இறந்துபோனால் (கூ0) நாழிகைக்குத் தீட்டு உண்டு. இராசா பகலில் இறந்தால் பொழுதுபோகிற வரையிலும், இரவிலானல் நக்ஷத்திரம் மறைகிறவரையிலும் தீட்டு உண்டு. இவ்வாறு கூறிய தீட்டுக்களில் பிராமணர்களுக்குப் பத்து நாளைத்தீட்டும், க்ஷத்திரியருக்குப்பன்னிரண்டுநாட்கள் தீட்டும், வைசியனுக்குப் பதின்மூன்றுநாட்கள் தீட்டும், சூத்திரனுக்கு முப்பதுநாட்களும்தீட்டுண்டு. பறையன், தாரஸ்திரீ, பதிதன், பிரசவித்தவள், பிணம், பிணத்தைத் தொட்டவன், இவர்களைத் தெரியாமல் தொட்டவன் ஸ்நானஞ் செய்தால் பரிசுத்தனுவான். நித்யகர்மங்களை விட்டவர்கள், சங்கரசாதியாரில் பிறந்தவர்கள், வேதத்தைத் தூஷித்துச் சந்நியாசி வேஷம் பூண்டவர்கள், விஷத்தைச் சாப்பிட்டாவது, கழுத்தில் சுருக்கிட்டுக் கொண்டாவது இறந்தவர்கள், விபசாரிகள், கருப்பத்தை அழிக்கிறவர்கள், கணவனுக்குத்துரோகம்செய்கிறவர்கள், மத்யபானஞ் செய்கிறவர்கள் இவர்களுக்குத் தர்ப்பணஞ் செய்யவேண்டியது இல்லை. அரசன் திக்குப்பாலகர் தன்மையையடைந்து இருப்பதால்அவனுக்குத் தீட்டில்லை. ஒரு கிராமத்தில் பிணங்கிடக்கின் அது தகனம் ஆம் வரையில் கிராமத்தார் சோறும், நீரும், தாம்பூலமும் உண்ணலாகாது. ஆசௌசம் உடையோர், தேவதாராதனம், ஓமம் முதலிய செய்தலாகாது. ஆசௌசம் உடையோர் வீட்டில் அது நீங்கும் வரை எவரும் உண்ணலாகாது. ஒருவனுக்குப் பெண் பிறந்தால் அவன் தாயத்தாருக்கு ஆசௌசம் இல்லை. தாய்க்கு பத்துநாள் ஆசௌசம் உண்டு. மணக்கோலகாலத்திலும், யாககாலத்திலும், உற்சவத்திற்குக் கங்கணம் பூண்டகாலத்திலும் ஆசௌசம்நேர்ந்தால் அத்தொழில் பூண்டானுக்கு ஆசௌசம் கிடையாது. பந்துக்களின் பிணத்தைத் தூக்கினால் மூன்று நாள் தீட்டு உண்டு. பிணம்தூக்குகிறவன் தீட்டு உள்ளான் வீட்டில் சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருந்தால் அவனுக்குப் பத்து நாள் தீட்டு உண்டு. பிணத்தைத் தொடர்ந்தவன், கட்டின வஸ்திரத்துடன்ஸ்நானஞ்செய்தால் தீட்டு இல்லை. சிசுசூதகம்—கருப்பந் தரித்து ஆறுமாதத்திற்கு உட்பட்டு எந்த மாதத்திலாயினும், அந்தக்கருப்பம் கரைந்துவிழுந்தால் விழுந்தமாதம் ஒன்றுயின் ஒரு நாளும், இரண்டாயின் இரண்டுநாளும்மூன்றுயின் மூன்று நாளும் முறையே நாலு, ஐந்து, ஆறு மாதங்களாயின் அத்தனைக் கணக்குள்ள நாட்கள் மாதாவிற்கு மாத்திரம் ஆசூசம் உண்டு. பிதாவிற்கு இல்லை. கரு அழியாமல் பிறந்து மூன்று வயதிற்குள் மாண்டால் மாண்ட அக்குழந்தையைக் குறித்துப் பாற்சோறும் தயிர்ச்சோறும் குழந்தைகளுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். மூன்றுவயதிற்குமேல் ஐந்து வயதிற்குள் இறந்தால் மேற்சொன்னபடி பாலகர்களுக்கு அன்னம்அளித்தல்வேண்டும். பிறந்து ஒரு மாதத்திற்குள் மாய்ந்தால் பால் பாயசாதிகளைக் குழந்தைகளுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். (மது).

இறையனூர்—கடைச்சங்கப்புலவருள் ஒருவர். சொக்கலிங்கமூர்த்தியையே ஒரு புலவராகக் கூறுவர். இவர், பாண்டியன் அகப்பொருளிலக்கணம் வேண்டி வருந்திய காலத்தில் அவனெண்ணத்தை நிறைப்ப இறையனூர் அகப்பொருளென ஒரு அகப்பொருளிலக்கணம் திருவாய்மலர்ந்து அதனைச்செப்பேட்டில் எழுதித் தாம் எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பீடத்தினடியிலிட்டு ஆதிசைவாசாரியரைக் கொண்டெடுப்பித்து அரசனுக்குக்கொடுப்பித்தவர். திருக்குறளுக்கு "என்றும் புலராது" எனும் பாயிரமியற்றியவர்.

இறையனூரகப்பொருள—மதுரையிலெழுந்தருளியிருக்கும் சொக்கலிங்கமூர்த்தியால் அருளிச் செய்யப்பட்டு மூங்கைப்பிள்ளையார் அல்லது உப்பூரிகுடிகீழார் மகனூர் உருத்திரசன்மனூர் முன்னிலையில் உரை அரங்கேற்றப்பட்டது. இந்நூல் (சு0) சூத்திரங் கொண்டது. இதற்குச் சங்கப்புலவருள் பலர் உரை கூறினர். அவற்றுள் மதுரை மருதனிளநாகனூர் உரையொரோ விடங்களினும் பெரும்பான்மையும் கணக்காயனூர் மகனூர் நக்கீரனூர் உரையுமே சிறந்தன.

இனன்—சூரியன்.

இனியவைநாற்பது—சங்கமருவிய பதினெண்கீழ் கணக்கினுள் ஒன்றதாகிய நீதிநூல். மதுரைத் தமிழாசிரியர் மகனூர் பூதஞ்சேந்தனூர் இயற்றியது.

இன்னுநாற்பது— கபிலரியற்றிய நீதிநூல். பதினெண்கீழ் கணக்கினுள் ஒன்று.

இன்னரிதனுல் கெட்டானென்பது — வண க்கமில்லாததாற் கெட்ட அரசர் வேநன், நகுஷன், சுதாசன், யவனன், சுமுகன், நிமி. சூதால் கெட்டோர் நளன், தருமர், உருக் குமி. பரதார மோகத்தால் கெட்டோர் இராவணன், கீசகன், இந்திரன், வாலி முதலியோர். காமத்தால் துன்புற்றோர் சும்பநிசும்பர், பிரதியும்நன், உருரு, அந்த காசுரன், சம்பராசுரன், இராவணன், அசு ரர் திருப்பாற்கடல் கடைகையில் தோன் றிய அப்ஜரஸுகளைக் கண்டு மயங்கி அமுதமிழந்து தேவரோடு போரிட்டு மடி ந்தனர். விஷ்ணுமூர்த்தி அமிர்த மதனத் தில் அசுரரைப் பின்றொடர்ந்து பாதா ளஞ் சென்று அவ்விடமிருந்த அப்சரஸ் திரீகளைக் கண்டு மோகித்து நெடுங்கால மவர்களுடன் கூடியிருந்து பலபுத்திர ரைப் பெற்றனர். பிரமதேவன் பிராட்டி யார் திருவடி அழகைக் கண்டு மயங்கி அபராதகூடிமை வேண்டினுன். இந்திரன் அகலியையொருட்டுச் சாபம் பெற்றுன். சந்திரன் தாரையிடமும், இந்திரன் வபுஷ் டமையிடமும்சோரப்புணர்ச்சிசெய்தனர். வாயு குசகபன்புத்திரிகளை விரும்பி அவர் கள் மூதுகொடித்தனன். சூரியன் சஞ் ஞைப்பொருட்டுக் குதிரை வடிவெற்றுத் தன்னெளிலையைச் சாயையில் தந்தனன். அவ்வொளிப்பொடியால் தேவர் பல ஆயுத ங்கள் செய்துகொண்டனர். இவன் குந்தி யிடத்துக் கர்ணனைப் பெற்றனன். சந்த் ரன் ரோகிணியிடம் மிக்க ஆசைவைத்த லால் தக்ஷசாபத்தால் கலையி ழ ந் த னன். தாரையைப் புணர்ந்தனன். மித்ராவரு ணர் ஊர்வசியைக்கண்டு மோகித்துக் கும் பத்தில் வீர்யதானஞ் செய்தனர். தக்ஷன் வித்யுத் பர்ணையால் துன்புற்றுன். யவக் கிரீவன் காமத்தாலுயி ரிழந்தனன். சகோ தரனையிகழ்ந்து கெட்டோன் வாலி, இரா வணன். கெட்டவார்த்தையா லழிந் தவன் சிசுபாலன். சொல்லிச் செய்யாது கெட்டவன்உத்தரன். வஞ்சனையால்கெட் டவன் மாரீசன், வில்வலன். அகங்கார த்தா லழிந்தவன் துரியோதனன், இரண் யாக்ஷன். கள்ளாலழிந்தவன் சுக்கிரன். கோபத்தாற் கெட்டவர் தக்கன் முதலி யோர். கொடுங்கோலாற் கெட்டவன் கம் சன். புல்லறிவாற் கெட்டோர் மதுகைட வர், சலந்தரன், உட்பகையாற்கெட்டோன் சம்பரன். பெரியோர்ப் பிழைத்ததனுற் கெட்டோர் இந்திரன், நால்வேந்தர் முத லியோர். களவால் தீமையடைந்தோர் வசுக்கள் எண்மர். ஆணுருவாயிருந்து பெண்ணுருவானோர், இளன், இருகதாச்சு அல்லது ரிக்ஷராஜசு.

இஷ்வாகன்—சூரனுக்கு மாரிஷையிடம் பிற ந்த குமரன்.

இஷிகம்—பிருந்தாவனத்தைச் சார்ந்த ஒரு அரண்யம்.

இஷுமந்தன்—(ய) வசுதேவன்தம்பியாகிய தேவச்சிரவனுக்கு இரண்டாவது குமரன்.

இஷ்டன்—வச்சிரனுக்குக் குமரன்.

இக்ஷ்வாகு—(சூ.) ஒரு நாள் மது தும்புகை யில் அவன் மூக்கிலிருந்து பிறந்தவன். இவனுக்கு விகுக்ஷி, நிமி, தெண்டன் முத லிய நூறு குமாரர். ஒரு நாள் தந்தை விகுக்ஷியைச் சிரார்த்தத்திற்கு மாமிசம் கொண்டுவரும்படி காட்டிற்கனுப்பினன். விகுக்ஷி காட்டிற்குச் சென்று சிரார்த்த மிருகங்களை வேட்டையாடிப் பசியினுல் மறந்து முயலைப் புசித்துக்கொண்டு போய்க் கொடுத்தனன். வசிட்டர், இந்த மாமிசம் உச்சிட்டமானதை அரசனுக்கு அறிவிக்க அரசன் சிரார்த்தத்திற்குத் தடைசெய்த அந்தக் குமாரனை நாட்டிலி ருந்து வோட்டித் தானும் தவமேற் கொ ண்டனன். இவன் பிரமனிடத்தில் வாகு வலயம் பெற்றவன். கௌசிகன் என்கிற முனிவனிடத்தில் சபத்தைத் தானம் வா ங்கினவன். இவனுக்கு அலம்புசையிடம் விசாலன் பிறந்தனன். இவனைச் சூரிய வம்சத்து இக்ஷ்வின் குமரன் என்பர். திருவரங்கனைப் பிரதிட்டை செய்தவன். (பாகவதம்).

இக்ஷ்வி — பிரசானியன் புத்ரன். இவன் புத்திரன் இக்ஷ்வாகு.

இக்ஷ்விமதி — குசத்துவசன் இராஜதானி யாகிய சாங்காச்ய புரிக்கணுள்ள ஒருநதி. கபிலராச்சிரமம் இதன் கரைக்கண்ணது என்பர்.

ஈங்கநீசோளாண்டான் — மணக்கால்நம்பி யின் திருவடி சம்பந்தி.

ஈசாண்டான் — ஆளவந்தார் திருவடி சம் பந்தி.

ஈசானழகனிவர்—வரதுங்கசாமபாண்டிய னுக்கு ஆசிரியர். இவர் வேப்பத்தூர் சங் கத்தைச் சேர்ந்தவர்.

ஈசானர் — வாயுவை அதிட்டித்து நிற்கும் சிவமூர்த்தம். இவரது சத்தி காளி. இவர் க்குக் காலர் எனவும் பெயர்.

ஈசானசிவர்—சைவசித்தாந்தபத்ததிசெய்த ஆசிரியரில் ஒருவர்.

ஈசானமூர்த்தி—படிக நிறம், மூன்றுகண் உடையராய்ச் சௌமியராய், புருஷாகாரமாய், சூலம், அபயம் உடையராயிருப்பர்.

ஈசானன்—திக்குப்பாலகரில் ஒருவன்.

ஈசானம்—சிவ னேந்துதிருமுகத் தொன்று.

ஈசனு—நவசத்திகளில் ஒருத்தி.

ஈசானி—ஒரு மாயாதேவி.

ஈசுவரமுனிகள — வீரநாராயணபுரத்தில் நித்யவாசியாய்ச் சடமர்ஷண குலத்தவராய்ச் சொட்டைக்குலத் தரசென்று பெயர்பெற்றஈச்வரபட்டாழ்வாருக்குப் பௌத்தர். நாதமுனிகளுக்கு குமரர். இவர் குமரர் ஆளவந்தார்.

ஈசுவராதன்—கிருஷ்ணதேவராயனுக்குப் பாட்டன்.

ஈசிசம்பாடியாசிரான் — எழுபத்திலை சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

ஈசிசம்பாடிசீயர் — உடையவர் திருவடி சம்பந்தி.

ஈசுரன் குணம் (அ)—தன்வயத்தனாதல், தூய உடம்பினன் ஆதல், இயற்கை உணர்வினனாதல், முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்குதல், பொருளுடைமை, முடிவில் ஆற்றலுடைமை, வரம்பி லின்பம் உடைமை, அன்றி வரம்பில் ஞானம், வரம்பில் காட்சி, வரம்பி லின்பம், வரம்பி லாற்றல், நாமமின்மை, கோத்திர மின்மை, ஆயுளின்மை, இடையூ றின்மை முதலியவாம்.

ஈசுரன் பிரபுத்வ சாமர்த்திய குணம் (ஆ)—கர்த்தத்துவம், அகர்த்தத்துவம், அன்யதாகர்த்தத்துவம்.

ஈசுரன் முகம் — ஈசானம், தற்புருஷம், அகோரம், வாமதேவம், சத்யோசாதம்.

ஈயுண்ணியாண்டான்—உடையவர் திருவடி சம்பந்தி.

ஈயுண்ணிமாதவர்—நம்பிள்ளையின் திருவடி சம்பந்தி.

ஈராதூர் கிழான்—கோளூட்டு எரிச்சலூர் மாடலன் மதுரைக்குமரனாரால் பாடல் பெற்றவர். இவர் பரிசிலர்க்கு இல்லையென்னாது கொடுப்பவர். இவர் தம்மரசருக்கு வந்த துன்பத்தாங்கிப் பகைவரை வென்றவர். இவர்க்கு ஈரந்தூர்கிழான் தோயன்மாரன் எனவும் பெயர்.

ஈழம்—பரதகண்டத்துத் தெற்கிலுள்ள ஒரு தீவு. இதனைக் குபேரனும்,இராவணனும், சோழரும், பாண்டியரும், மகதநாட்டவரும், அவரைச்சார்ந்த பௌத்தரும் அரசாண்டனர். இதனை யிலங்கையென்றும், சிங்களத்வீபமென்றும் கூறுவர். சேரத்வீபமெனவுங் கூறுவர்.

ஈழன்—இவன் ஒரு அரசன். இவன் பெண்ணுரு அடைந்து புண்ணியநதியில் தீர்த்தமாடி ஆணுருவடைந்தவன்.

ஈளீனன் — ரப்யனென்னும் பெயருள்ள புரூரவம்சத்தவன்.

உகதன்—நிச்சக்கிரன் குமரன். இவன் குமரன் சித்திராதன்.

உக்கழகரன்—கத்ரு குமரன், நாகன்.

உக்கலம்மாள்—உடையவர் திருவடிசம்பந்திகளில் ஒருவர். உடையவருக்கு ஆலவட்டகைங்கர்யஞ் செய்தவர்.

உக்கலாழ்வான் — எழுபத்திலை சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

உக்கருஷணி—நவசத்திகளில் ஒருத்தி.

உக்தி—இவன் வீடுகளிலிருந்து சுபாசுபங்களைப் பேசும்போது சதாஸ்து என்பவன். இவன் குமரன் காலசிக்வன்.

உக்ரதமாரபாண்டியன்—சோமசுந்தரபாண்டியனுக்கும் தடாதகைபிராட்டியாருக்கும் பிறந்து சகலகலைகளும் கற்றுக் காந்திமதியை மணந்து அரசாளுகி கைக்கொண்டு ஆளும் நாட்களில் (கூசு) யாகங்கள் செய்ய இந்திரன் பொறுமைகொண்டு கடலேவிட்டனன். கடல் மதுரையை வளைக்கப் பாண்டியன் தாமதித்திருக்கக் கண்டு சிவமூர்த்தி சித்தவடிவுகொண்டு தரிசனந் தந்து வேலெறிய எவி மறைந்தனர். பாண்டியன் வேலெறிந்து வருணனது வீறடக்கினன். இவனரசாளுகியில் நாடு மழையிலாது வறப்ப மூவேந்தரும் தேவருலகு சென்று இந்திரன் சபையைச் சேர இந்திரன் மூவர்க்கும் ஆசனமிட இருவரும் அவனிட்ட ஆசனத்திருக்கப் பாண்டியன் இந்திரனுடன் ஒரு ஆசனத்திருந்தனன். இதனுலிந்திரன் மனம் பொறுதவனுயச் சேரசோழர்க்கு மரியாதைசெய்து அவர்கள் நாட்டில் மாத்திரம் மழை பொழிவித்து, உக்ரபாண்டியனுக்கு மரியாதை செய்பவன்போல் அதேகரால் தாங்கப்பட்ட ஒரு பெரிய மாலையைக்கழுத்திலிட்டனன். அதனைச் சலிக்காது தாங்கி ஆரந்தாங்குபாண்டியன் எனப் பெயரடைந்து இந்திரனே யொன்றுங் கேளாது தன்னுடைந்து சிலநாள் பொறுத்து வேட்டைக்குச் சென்று காட்டில் வந்து மேய்ந்துகொண்டிருந்த இந்திரனது மேகங்களைப் பிடித்துச் சிறையிட்டனன். இதைக்கேட்ட இந்திரன் யுத்தத்திற்குவர அவன் முடிமேல்வளையெறிந்து முடி விழும்படி பங்கஞ்செய்து பின்னிடையச் செய்தனன். பிறகு, இந்திரன் மழை பெய்விக்கிறேன் மேகத்தை விடு

க்க எனத் தூதனுப்புவிக்கச் சம்மதிக் காது இருக்க, வேளாளன் இந்திரனுக்குப் பிணையாகி விடுவிக்க விடுத்தனன். இவன் அரசுசெய்கையில் மழையிலாதிருக்கப் பாண்டியன் சோமசுந்தரமூர்த்தியை வருந்திக் கேட்கச் சிவமூர்த்தி இவ்வகை யொருவருட மிருக்கும் அது தீரு மேருமலையிற் சென்று அங்கிருக்கும் பொன்னறைதிறந்துதிகொண்டுஅவ்வறையை மூடி யுன் மூத்திரையிட்டு மீளுக எனப் பாண்டியன் அவ்வகை சென்று மேருத் தெய்வத்தினையழைக்க அதுவராது தாமதிக்கத் தனக்குச் சிவமூர்த்தி யருளிய செண்டை விட்டெறிய அவ்வடியால் நடுங்கி முன்னின்று பொன்னறைகாட்டி வேண்டிய கொண்டுசெல்க என்றது. பாண்டியன் அவ்வகை செய்து தன்னுடு சேர்ந்து குடிகளுக் களித்து வறுமைநீக்கித் தன் குமரன் வீரபாண்டியனுக்கு அரசளித்துச் சிவாநந்தவாழ் வடைந்தனன். இவனுக்கு உக்ரபாண்டியன், ஆரஞ்சாத்துப் பாண்டியன் எனவும் பெயர்.

உக்ரசேநபாண்டியன்—இராசபயங்கர பாண்டியனுக்குக் குமரன். இவன் குமரன் சத்துருஞ்சயன்.

உக்ரசேநன் — 1. வடமதுரைக் காசன். தேவகன் தமயன். கம்சன் தந்தை.

2. அபிமன்னனுக்குப் பௌத்ரன். சந மேஜயன் தம்பி.

உக்ரச்ரவன்—உரோமகர்ஷணன் குமரன். சூதபுராணிகருக்குப் பெயர். சூதனைக் காண்க.

உக்ரச்யோதி — சைவசித்தாந்த பத்ததிசெய்த சிவாசாரியருள் ஒருவர்.

உக்ரதமஷ்டரை — அரிவருஷனுக்கு மேருதேவியிட முதித்த குமரன்.

உக்ரப்பெருவழுதி— ஒரு பாண்டியன் ஔவையார் காலத்துப் பொற்சங்கிலியறப் பாடலியற்றச் சங்கத்தவரை ஏவ, அவர் தடைபட்டது கண்டு ஔவை பாடச் சங்கிலியறக் கண்டவன். அகநானூறு தொகுப்பித்தோன். இவன் காலத்துடன் சங்கமழிந்தது. இவன் வேங்கைமார்பனை வென்று கானப்பேரெயில் வென்றதை ஐயூர் மூலங்கிழார் பாடினர்.

உக்ராரியர்—சிவபூசா துரந்தரராகிய ஒரு இருடி.

உக்கிரவேகன்—பாரத யுத்தவீரன்.

உக்ரர் — சூர்யாதிட்டான தேவர், இவரது சத்திபலப் பிரமதனி.

உக்ரன்—A. சூத்திரியனுக்குச் சூத்திரமனைவியிடம் பிறந்தவன். எலி, உடும்பு முதலிய பிடித்தல் தொழில். (மநு).

B. சிவன் திருநாமங்களில் ஒன்று.

C. பூதனுக்குச் சூரபியிடத் துதித்த குமரன். எகாதசருத்திரருள் ஒருவன்.

D. சண்முக சேநாவீரன், மகா பலசாலி. அதிசூரனிடம் பெரும்போரிட்டு இளைக்காமல் அவனைக் கொன்றவன்.

E. சூத்திரப்பெண்ணைவணிகன்கூடிப் பெற்ற பிள்ளை.

F. பிரமதேவன் கோபத்தி லுதித்து அவராலிறந்தவன்.

G. சாட்சுசமனுவைக் காண்க.

உக்ராயுதன்—பூருவம்சத்தவன், கிருதிகுமாரன், சந்தனு மரணமடைந்தபின் யோசனை கந்தியிடத்து மோகித்துப் பீஷ்மனுல் கொல்லப்பட்டவன். இவன் குமரன் க்ஷேமியன்.

உக்ரேசன்—சண்முக சேநாவீரன்.

உக்ஷம்—பாசுபதர் வசிக்கும் உலகம்.

உசகச்சன்—வியாழன் சகோதரன்.

உசகத்தீயர்—ஆங்கிரஸ ருஷிக்குச் சிரத்தையிட முதித்த குமரர்.

உசத்யர் — அநாமயமென்னும் வனத்தில் தவம்புரிந்து கொண்டிருந்த பிரகஸ்பதியின் தமயன், தேவி மங்களை.

உசநசு—தருமன் குமரன். இவன் நூறு அசுவமேதஞ் செய்தனன். இவன் குமரன் ருசகன்.

உசநன்—1. வேதசிரசையின் குமரன்.

2. வெள்ளிக்கு ஒரு பெயர்.

உசீகன்—கிருதியின் குமரன். இவன் குமரன் சேதி.

உசீநரன் — மகாமதுவின் மூத்த குமரன். சிபிக்குத் தந்தை. வகாமனசின் குமரன் என்பர். தீர்க்கதமரால் புத்திரப்பேறடைந்தவன்.

உசீரபீசம் — மருத்துமகாராஜன் யாகஞ் செய்த இடம்.

உசேநஸ்—வேதசிரன் குமரன்.

உச்சவசங்கேதர்—எழுகூட்டமாகியஅரசர்.

உச்சைச்சரவம்—பாற்கடற் பிறந்த வெள்ளைக்குதிரை, இந்திரற்குரியது. இதைப் பலிச்சக்கரவர்த்தி கொண்டான் என்பர்.

உஜ்சமான்—ஒருமலை.

உஜ்ஜை—உச்சினிபுரம். அவந்திநாட்டு இராஜதானி, பிரச்சோதனன் எனும் அரசன் இராஜதானி, மாளவத்தின் இராஜதானி யெனவுங் கூறுவர். இதில் மகாகாளேச்வரத் தலம் இருக்கிறது. வீக்ரமார்க்க னரசாண்ட இடம்.

உடலவர்த்தனை—(ஊ), மெய்சாய்த்தல் (க), இடைநெரித்தல்(உ),சுழித்தல்(ஙு),அணைத்தல் (ச), தூக்குதல்(ஞ), அசைதல் (சு), பற்றல் (எ), விரித்தல் (அ), குவித்தல் (கூ) முதலிய.

உடுண்டிவிநாயகர்—வக்ரதுண்டரைக் காண்க.

உடுண்டுபன்—ஒரு பாம்பு, சர்ப்பங்களைக் கொல்லும் விரதமேற்ற குருவைக் கண்டு நான் பூர்வத்தில் ஒரு வேதியன், எனக்கு மேககன் என்று ஒரு நண்பன் இருந்தான். அவன் மகாவிரத ஒழுக்கம் உள்ளவன். நான் அவனிடத்தில் அவன் அஞ்சத்தக்க சில வினையாட்டுகளை வினையாடிக் கொண்டு வரும் நாட்களில் ஒருநாள் ஒரு பொய்ப்பாம்பைச் செய்து அவன் அக்நிஹோத்திரஞ் செய்யுங் கிருகத்தில் இருக்கும்போது அவன் அருகிற்போட்டு இதோ பாம்பு பாம்பு என்று அலறினேன். அதுகண்டு அவன் அறிவுதப்பி நடுங்கிப் பின் பொய்ப்பாம்பென்று கண்டு தெளிந்து என்னைப் பயப்படச்செய்த நீ மெய்ப்பாம்புவாகென சாபமளித்தனன். நான் சிநேகமுறையாக அவனை விமோசனங் கேட்கக் குருவால் நீங்கும் என்றனன். ஆதலால் உன்னைக் காண எனக்குச் சாபம் நீங்கியது. நீ இனிச் சர்பங்களைக் கொல்லற்க எனக் கூறிச் சென்றவன்.

உடையநங்கை — நம்மாழ்வாருக்குத் தாய். காரி முதலியாருக்குத் தேவியார்.

உட்ணீசர்—ஒருவகை அரக்கர்.

உட்பகை — சு. காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம்.

உணபு — மரீசி பிரசாபதியின் தேவியரிலொருத்தி. இவள் குமரர் செய்திமரீசியைக் காண்க.

உணவாதி வகைகள்—பாகசாலை முதலிய. உணவு, உயிர்களின் பசி முதலிய பிணிகளை நீக்கித் தேகத்தை ஆரோக்கிய மாகச் செய்வதாம். இது கிரியாபேதங்களால் பலவகைப்படும். இது நாவிற்கு இனிமை தந்து மனதைச் சுகப்படுத்தும். இதனைச் சித்தஞ்செய்வதற்கு ஏற்றகருவிகளின் வகையும் இதனைச் சித்தஞ் செய்வதற்குப் பாகசாலையின் முறையுமாவன. (ஙூ) அடி நீளமும், (அ) அடி அகலமும் உள்ளதாய் மேலில் புகைமுதலிய செல்வதற்கும், அக்நிக்கு உதவியாகிய காற்று இயங்குவதற்கும், புகைக்கூண்டு, பலகணிகள், நீர்த்தாரைகளைப் பெற்றதாய்ச் சுத்தமுள்ளதாய்ஒருபெரிய அறை இருக்கவேண்டும். இவ்வறைக்கு அக்நிநிதிசையிலாவது இந்திரதிசையிலாவது பரணி, கிருத்திகை முதலிய நக்ஷத்திரங்களில் பசுவின் வால்போல் செங்கல்லினுலாவது, களிமண்ணிலாவது அடுப்பு நிருமித்தல் வேண்டும். அவ்வடுப்பின் இருபுறத்திலேனும் ஒருபுறத்திலேனும் மீயடுப்பு,கிளையடுப்பு, புடையடுப்பு இருத்தல் வேண்டும். அடுப்பின் அடிப்புறத்தில் சாதம் வடிப்பதற்குக் கஞ்சிநீர்குழியும், வேனப் பதார்த்தபாண்டங்களை அமைத்தற்குச் சிறு குழிகளையும் வைக்கவேண்டியது. இவ்வகைச் செப்பஞ் செய்த அடுக்களையை நாடோறும் மெழுகிட்டுக் கோலமிட்டு மலரிட்டு இஷ்ட தேவதைகளையும், நவக்கிரகங்களையும், கிரகதேவதைகளையும், பூசித்து அடுப்பில் அக்நியைப் பதித்தல் வேண்டும். இவ்வடுக் களைக்கு வேண்டிய உபகரணங்களில் அக்நியை அல்லது தீபத்தை அக்நிநிதிசையிலும், யமன்திசையில் விறகையும், வருணதிசையில் நீர்க்குடத்தையும், வாயுதிசையில் விசிறி முதலியவற்றையும், நிருதிதிசையில் முறம், துடைப்பம் முதலியவற்றையும், குபேரதிசையில் தானியம், காய்கறி முதலிய பொருள்களையும், ஈசானியதிசையில் உரல், அம்மி, உலக்கை முதலியவற்றையும், அமைத்தல் வேண்டும். வலதுபக்கத்தில் பாகபாத்திரங்கள் அமைத்திருக்க வேண்டும். இவ்வகை அமைந்த பாகசாலையில் சமைப்போன் அரோகியாய் தேகபுஷ்டியுள்ளானும், பதார்த்த இலக்ஷணம் அறிந்தவனும், நற்குலத்துதித்தவனும் உள்ளவன், தான் ஸ்நானஞ்செய்து அரையில் சிறுதுண்டும் மேலில் சிறுதுண்டும் உடையவனுய்ச் சிகையை நன்றாய்த் தட்டி உதறி அவிழாமுடியிட்டு நகங்களை நன்றாகச் சுத்திசெய்து கைகால் அலம்பி அடுக்களையில் பிரவேசித்துச் சுத்தபாத்திரங்களாகிய பாகபாத்திரங்களை உபயோகப்படுத்த வேண்டும். பாகபாத்திரங்களுக்கு உரிய கருவிகளாவன: அகப்பை, கரண்டி, உரல், முறம், சல்லடை, அம்மி, குழவி, மரக்குழவி, இருப்புவாணு, சில்லிக்கரண்டி, அரிவாள்மனை முதலிய. பித்தளைப்பாத்திரங்கள் இருக்கின் ஈயம் பூசப்பட்டனவாக இருத்தல் வேண்டும். சாதம் சமைக்கும் லக்ஷணமாவது: செம்மையாகக் குத்தித் தவிடுபோக்கிய அரிசியை உமி, கல் முதலிய இல்லாமல் பல முறை அலம்பி, அதன் குற்றங்கள் நீங்கும் அளவும் அரித்துப் பின் தூய்மையை

யுடையதென அறிந்து அரிசியிலும் மூன்று பாகங் கொள்ளத்தக்க அளவுள்ள பாத்திரத்தில்வைத்த உலையில் அரிசியை ஒரு மிக்கப் பெய்து அடிக்கடி துழாவிப் பதத்தில் பாலாவது நெய்யாவது சிறிதுவிட்டுத் துழாவி வடிபதத்தில் வடிதட்டால் வடி குழிக்கு மேலிட்டு வடித்துவிடல் வேண்டும். வடித்தசாதத்தில் கஞ்சியிருக்குமேல் ரோகத்தை விளைக்குமாதலின் அக்கஞ்சி சுவற சிறிது நெருப்பை வெளியிற்றள்ளி அதன்மீது சாதபாத்திரத்தை வடியுமட்டும் வைத்தல் தகுதியாம். இவ்வகை சமைக்காத அன்னம், எண்வகைக் குற்றங்களுக்குள்ளாகி யுண்பவனே ரோகியாக்கும். அதற்கு எண்வகைத் தோஷங்களாவன: அஸ்திரீதம், பிச்சளம், அசுசி, குவதிதம், சுஷ்மிதம், தக்தம், வீரூபம், அநர்த்துஜம் என்பனவாம். இவற்றுள் அஸ்திரீதம், கஞ்சி சுற்றிக்கொண்ட அன்னம். இதைப் புசிப்போர்க்கு ஆமயம் முதலிய ரோகங்க ளுண்டாம். பிச்சளம், அளிந்த அன்னம், இதைப்புசிப்போர்க்குக் குன்மாதிரோகங்க ளுண்டாம். அசுசி, புழு, மயிர், சேர்ந்த அன்னம், இதைப் புசிப்போர்க்கு வாய்நீர் ஒழுகல் உண்டாம். குவதிகம், நருக்கரிசிபட்ட அன்னம் இதைப் புசிப்போர்க்கு அஜீரணரோகமுண்டாம். சுஷ்மிதம், சிறிது வெந்தும் வேகாதஅன்னம், இதைப் புசிப்போர்க்கு இரத்தபீடனம் உண்டாகும். தக்தமாவது காந்தினஅன்னம், இதைப் புசிப்போர்க்கு இந்திரியநாசமுண்டாம். விரூபம் விறைத்த அன்னம், இதைப் புசிப்போர்க்கு ஆயுட்சீணம் உண்டாகும். அனர்த்துஜம் பழஞ்சாதம், இதை யுண்போர்க்கு அதி நித்திரை சீதாதிரோகங்கள் உண்டாம். இவ்வகை அன்னமும், பலகாரங்களும் சமைக்கும் அரிசியாவன. ஈர்க்குச் சம்பா, புழுகு சம்பா, கைவரைச்சம்பா, செஞ்சம்பா, கல்லுண்டைச்சம்பா, குண்டுசம்பா, மல்லிகைச்சம்பா, இலுப்பைப்பூச்சம்பா, மணிச்சம்பா,வளைதடிச்சம்பா,கோரைச்சம்பா, குறுஞ்சம்பா, மிளகுசம்பா, சீரகச்சம்பா, காளான்சம்பா, மைச்சம்பா, கோடைச்சம்பா,காடைச்சம்பா,குன்றுமணிச்சம்பா, அன்னமழகி அரிசி, கார்அரிசி, மணக்கத்தைஅரிசி, வாலான், கருங்குருவை, சவ்வரிசி, மூங்கிலரிசி, கோதுமையரிசி, கம்பரிசி, சாமையரிசி, தினையரிசி,சோளஅரிசி, வரகரிசி,கேழ்வரகரிசி; இவையன்றிக் கேடிச்சம்பா, கலிங்கஞ்சம்பா, கனகம்சம்பா, கலப்புச்சம்பா, கம்பஞ்சம்பா,காடைக்கழுத்தன்சம்பா,கோடன்சம்பா,பாசடைச்சம்பா,சன்னசம்பா, சின்னசம்பா, சிறுமணிச்சம்பா,சுரைக்காய்ச்சம்பா, சுருதாச்சம்பா, செம்பாளைச்சம்பா, சொரியஞ்சம்பா, திருவரங்கச்சம்பா, தூய்யமல்லிகைச்சம்பா, பாலாஞ்சம்பா,பெருஞ்சம்பா,பேய்வள்ளைச்சம்பா, பைகோச்சம்பா, மங்கஞ்சம்பா, மணல்வாரிச்சம்பா, மலைகுலிக்கிச்சம்பா, மாவாம்பைச்சம்பா,மூனைவெள்ளைச்சம்பா, கார்த்திகைக்கார், மூட்டைக்கார், சித்திரைக்கார், கருமோசனம், வெள்ளைமோசனம், வால்மோசனம், பொச்சாரி, அருஞ்சோதி, இரங்கமாட்டான், ஈசுரக்கோவை, பிச்சவாரி, செம்பாளை, கல்லுண்டையரிசி, புட்டரிசி, குளிப்பியரிசி, குச்சலாடியரிசி, கௌரிகுங்கவரிசி முதலிய பலவாம். இவற்றுல் பலவிதமாகிய சுத்தான்னங்கள், சித்ரான்னங்கள், பலகாரங்கள் செய்து இலேக்கறிகள், காய்கள், பிஞ்சுகள், கனிகள், பயறுகள் முதலியவற்றை ஐங்காயமிட்டுச் சமைத்த தூணியுடன் அருந்துக. அவ்வாறு அருந்தின உடற்கு நோய்கள் வரா.

உண்மையாநந்தர் — அரிசிற்கரைப்புத்தூரிற் சிவபூசைசெய்து பேறடைந்தவர்.

உதக்சேநன் — விஷ்வக்சேநனுக்குக் குமரன். விசுவசேநன் குமரன் என்றுங் கூறுவர். இவன் குமரன் பல்லாதன்.

உதங்கர்--1. பிருகுவம்சத்தவர். பயிலவமுனிவர்க்குச் சீடர். இவர் ஒருமுறை ஆசாரியர்பொருட்டுக் காட்டிற்சென்று விறகு சுமைதூக்கிக்கொண்டுவந்து கீழிறக்கினபோது விறகில் சடையொன்று சிக்கிக் கொண்டு அறுந்தது. அறுந்த அந்தச் சடைவழியாய் உதிரம் ஒழுகி அக்கியாய் உபத்திரவப்படுத்த பயிலவர், தமது குமரியையேவி அவரைத் தூக்கித் தேறுதலே செய்வித்துத் தமதுகுமரியை மணம்புணர்ப்பித்தனர். பாரதயுத்த முடித்துத் துவாரகைக்குச் செல்லுங் கண்ணனே வழியில் சந்தித்து நீ பதினெட்டு அக்குரோணிப் படைகளின் உயிர்களைக் கொலைசெய்வித்தமையால் உன்னைச் சபிக்கிறேன் என்னக் கண்ணன் இவரைச் சமாதானப்படுத்தி அவர்க்கு விச்வரூப தர்சனங் காட்டி யுண்மை தெரிவிக்கத் துதித்தவர். இந்த வுதங்கர் குருதக்ஷிணையின்பொருட்டுக் குருவின்பத்தினி விருப்பின்படி பௌடிகமகாராஜன் பாரிக்கு ஒரு முனிவர் கொடுத்த நாகரத்தினக் காதணியை வாங்கிக்கொண்டு வந்த சமயத்தில் அது வழியில் தக்ஷகனல் கவரப்பட்டது. அதி

னைப் பூமிதேவியின் சகாயத்தால் நாக லோகஞ் சென்று குதிரையாக வந்து தவிய அக்கினிதேவன் காதிலூதி நாகரைத் துன்பப்படுத்திக் குண்டலத்தை மீண்டும்பெற்றுக் குருபத்தினிக்குத்தந்து குரு விசுவாசம் பெற்றவர். சனமேசயனைச் சர்ப்பயாகஞ் செய்யத் தூண்டியவர். குவலயாசுவனுல் துந்துவைக் கொலைசெய்வித்தவர். இவர் அமுதம் பெறும்படி தவஞ்செய்ய அத்தவாக்கி தேவரை வருத்தியதால் இந்திரன் சிவமூர்த்தியிடம் முறையிடச் சிவமூர்த்தி அவனுக்குவேண்டியது அமிர்தம் அதையவனுக்குக் கொடுக்க என இந்திரன் லோபத்தால் நீசவுருக் கொண்டு அமிர்தங்கொள்க என முனிவர் நீசனுக்கு அமிர்தம் எது என்றெண்ணித் தூர அகல்க என இந்திரன் அகல முனிவர் இந்திரன் வஞ்சனே யறிந்து இந்திரன், அமுதத்தை யிழக்கச் சாபமிட்டனர்.

2. சூதர் சீடரில் ஒருவன். இவன் க்ஷய ரோகத்தால்வருந்தி ஆசாரியரை வேண்ட அவர் விபூதிகுண்டஸ்நானஞ் செய்க வென அங்ஙனம் ஸ்நானஞ்செய்து நீங் காமை கண்டு ஆசாரியரை இகழ ஆசாரியரால் காகவுருப் பெற்று விபூதிப்பையினைத் தின்னுமுணவெனக் கிரகித்து அவ் விபூதி பரிசத்தால் சாபம் நீங்கியவன்.

3. சங்கராசாரியரை வழிபட்ட ஆசிரியர்.

உதங்கன்—உத்துங்க முனிவன் குமரன். திருதமன் குமரியாகிய பிரபையை மணந்து கங்கா யாத்திரைசெய்து, கங்கையில் ஸ்நானம் செய்கையில் இவன் தேவியை முதலே பிடித்துச் செல்ல விசனம் அடைந்து மீண்டவன்.

உதக்சியர்—ஆவந்தியர் மாணுக்கர்.

உதத்தன்—ஒரு அசுரன், நராந்தகன் எவலால் இவனும் துந்துபியுங் கூடிக் கிளியுருக்கொண்டு, மகோற்கடரைக் கொல்ல வந்து பருந்துருக்கொண்ட விநாயகமூர்த்தியாற் கொல்லப்பட்டவன்.

உதத்தியன்—சத்தியவிரதனைக் காண்க.

உதத்தியன் — பிரகஸ்பதியுடன் பிறந்தவன், ஆங்கீரசன்குமரன். இவன் தேவிமமதை, குமரன் தீர்க்கதமன். இவன் தேவியுடன் பிரகஸ்பதி சேர்ந்து பாரத்வாசன் பிறந்தனன்.

உதயகிரி—இருக்ஷபர்வதம்.

உதயதமான்—காவிரிப்பூம் பட்டினத்தரசனுகிய நெடுமுடிக்கிள்ளியின் புதல்வன். இவன் இதற்குமுன்பிறப்பில் இராகுலன். இவன் அப்பிறப்பில் மணிமேகலைக்கு நாயகன்; இப்பிறப்பிலும் அவளிடத்து ஆசைகொண்டு பலமுறை அவளிடஞ் சென்று தன்னை மணக்க விரும்பினவன். மணிமேகலை இவன் விருப்பத்தை மாற்ற காய சண்டிகையின் உருக்கொள்ள இவன் தனித்து மணிமேகலை யிருந்த இடஞ் செல்லக் காயசண்டிகை என்னும் வித்தியாதர மங்கையின் கணவனுகிய காஞ்சனன் மணிமேகலையைத் தன் தேவி யென்றுஎண்ணித் தன்தேவியிடம் இவன் களவுப்புணர்ச்சி வேட்டுவந்தான் என்று கொலைபுரிய அவனுற் கொலையுண்டவன். (மணிமேகலை).

உதயணதுமாராகாவியம்—இது ஒரு தமிழ் நூல், இது வத்சதேசத் தரசனுகிய உதயணகுமாரனுடைய சரித்திரத்தைக் கூறுவது. உதயணன்கதை--இது, பெருங்கதையென்றும்வழங்கப்படுந்தமிழ்நூல்.

உதயணன்—1. ஜனமேஜயன்பௌத்ரன்சகத்திராநீகன், குமரன். இவனைச் சண்ட மகாசேநன் வஞ்சித்துச் சிறைசெய்த காலத்து இவன் மந்திரி யிவனையும் வாசவதத்தையாகிய இவன் குமரியையும் வஞ்சித்துக்கொண்டு போனுன்.

2. சதாநீகன் குமரன் புத்தருக் கடியனுய்ப் புத்தனுயினுன்.

உதயன்—1. சதாநீகன் குமரன். இவன் அகீநரன்.

2. சகத்திராநீகன் குமரன்.

உதயாச்வன்—அசாதசத்ருவின் பேரன், பாடலிபுத்ரநகரம் நிருமித்தவன்.

உதவகன்—சண்முகசேநாவீரன்.

உதாசநன்—அக்நி.

உதாசித்—கேகயநாட்டரசன் தூதன். பரதனைக் கேகயத்திற்கு அழைத்துச் சென்றவன்.

உதாசீநமதம்—இம்மதம் நாகக் என்பவனுல் தாபிக்கப்பட்டது. இதற்குச்சீக்மதமென வும் பெயர். இந்த நாகக் என்பவன் பஞ்சாபில் பீயாநதிதீரத்திலிருக்கும் ராமபுரத்தில் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தவனுன கல்யாணசந்த் என்பவனுக்கு (கஉகஉ) இல் பிறந்தவன். இவன் முதலில் தன் மதத்தைவிட்டுப் பிறகு மகம்மதிய மதத்தைப் பின்பற்றினுன் எனினும் மகம்மதியர்க்குரிய சுந்நத்தென்னும் சடங்கை செய்துகொள்ளவில்லை. இவன் இந்து மதத்தில் சிலவற்றைக் கைக்கொண்டு வேறொரு புதியமதத்தைத் தாபித்தான்.

இவன் தன் சீடரை மிக்க சாந்தராக்கச் செய்வித்தான். இவனுக்குப் பின்வந்த குருகோவிந்தென்னும் சீடன் சீக்கிய ரைச் சூரர் ஆக்குவித்தான். அதுமுதல் இச்சாதியார் ஆயுதபாணிகளா யிருக்கின் றார்கள். இம்மதத்தவர் இம்சைசெய்யா மையைப் பரமதர்மமாகக் கொண்டிருக் கின்றனர்.

உதார்மன்—1. பாரதயுத்தத்து விடசேனனு டன் போர்புரிந்தவன்.

2. பாஞ்சாலன் குமரன்.

உதாவகன்—சூரபதுமன் படைத்தலைவன்.

உதாவசு—1. (சூ.) சகன் குமரன்.

2. பிரசை குமரன்.

உதிட்டிரன்—பாண்டுபுத்ரனுகிய தருமராஜ னுக்கு ஒரு பெயர். இவன் குமரன் பிரதி விந்தியன். இவற்குக் கௌரவியிடத்துத் தேவகன் பிறந்தான்.

உதிரன்—மித்திரசக னென்னுஞ் சூர்யவம் சத்தரசன். வசிட்டர் சாபத்தால் அரக்க னுய் விச்வாமித்ரர் எவலால் வசிட்டர் புத் ரர்களைக் கொன்றவன்.

உதீச்சீதேவர் — திருக்கலம்பக மெனுஞ் சைநக்கலம்பகஞ் செய்தவர்.

உத்தசம்—ஒரு புண்யதீர்த்தம்.

உத்தலம்—ஒட்டிரதேசம்.

உத்தலன்—1. துருவன் பெரிய குமரன். இவன் தம்பி வத்சரன். இளமையில் உண்மை ஞானம் பிறந்து இராஜ்யத்தை விட்டுத் தவநெறி யடைந்தவன். இவனு ண்டதேசம் உத்கலம் ஒட்டிரதேசம் என் பர்.

2. சுத்யமன் குமரன்.

உத்கலை—சம்பிராட்டின் தேவி.

உத்காதா — தேவதைகளைக் கெட்டியாய்த் துதிப்பவன்.

உத்கீதன்—பூமாவின் குமரன். தாய் ருஷி குல்லி, தேவி தேவகுல்லி, குமரன் பிரஸ் தாவன்.

உத்தமன்—1. மூன்றும் மது. பிரியவிரத னுக்கு இரண்டாவதுபாரியிடத்துஉதித்த குமரன். இவன் உலகையாண்டு தேவர் க்கு நன்மைசெய்து உத்தமன் எனு மனு வாயினன்.

2. உத்தானபாதனுக்குச் சுருசியிடம் பிறந்த குமரன். இவன் வேட்டைக்குச் சென்று இயக்கன் ஒருவனுடன் சண்டை செய்து கொல்லப்பட்டான். இந்த த் துயர் சகிக்காத தாய் இவனைத் தேடிச்சென் றுகாட்டிலிறந்தாள். இவன் தன் பத் தினியைக் கள்குடிக்கச் சொல்ல அவள் மறுத்ததினுல் அவளைக் காட்டிற்கு அனு ப்பினன். அரசனை நீங்கிய தேவி பாத ளத்திலுள்ள சாலபோதகன் என்னும் நாகராசனுல் கிரகிக்கப்பட்டு இருந்தனள். நாகன் அவளை வலிய அணையச்செல்லுகை யில் தன் குமரியால் மறுக்கப்பட்டு இருந் தனன். அரசன் பல தர்மநூல்களாலும் பத்தினியில்லாமல்நடத்தும் அறம் வீணை னக்கண்டு முனிவர்களைக் கேட்டுத் தன் பத்தினியிருக்கும் நிலையறிந்து தன் நண் பனுகிய பலாகனுல் வருவித்து அவளை க்கூடி உத்தமன் என்னும் குமரனைப் பெற்றான்.

உத்தமறி—தாமசனுடன் பிறந்தவன்.

உத்தமச்சோழப்பல்லவராயன் — ஒரு சோழன், சேக்கிழாருக்குத் தனதுரிமைச் செங்கோன் மரியாதை செய்து திருத் தொண்டர் புராணங் கேட்டுச் சைநசம யத்திருந்து சைவசமயமாகத் திருந்திய வன்.

உத்தமநம்பி— மணவாளமாமுனிகள்காலத் தில்திருவரங்கத்தில்பெருமாளுக்குத்திரு வாலவட்ட கைங்கர்யம் செய்துகொண் டிருந்தவர்.

உத்தமபாது — பாண்டவர் படை வீரன்.

உத்தமோசா—துருபதன் குமரன். திருட் டத்துய்ம்மன் தம்பி. பாசறை யுத்தத்தில் தூங்குகையில் அச்வத்தாமனுல் கொல்ல ப்பட்டவன். பாஞ்சாலன்.

உத்தரகீதை—பாரதத்தில் ஒரு பாகமாகிய வேதாந்தநூல்.

உத்தரேசுரம்—சேடதாசையரைக் காண்க.

உத்தரதரு—போக பூமியிலொன்று. இது இமயம், ஏமகூடம், நிடதம், மேருமுத லியவற்றிற்கு அப்பாலிருப்பது. சஞ்சீவி யைக் காண்க. அநுமான் சஞ்சீவி பொரு ட்டுச் சென்றபோது இதனைக்கண்டு பொழுதுவிடிந்ததென்றுதிடுக்கிட்டுஇது வேறு கண்டமெனத் தேறினன்.

உத்தரகௌத்தன்—வாரணசிநகரத் தரசன்.

உத்தரசிந்து—ஒருநதி வடக்கிலுள்ளது.

உத்தரமீமாம்சை — மீம்சா சாத்திரத்தின் பிற்பகுதி.

உத்தாவேதி—ஒரு நதி.

உத்தரன்—1. விராடன் குமரன். தாய் சுதக்ஷ ணை. பாண்டவர் அஞ்ஞாதவாசத்திலிருந்த இடத்தில் இருக்கின்றார்களென்று துரி யோதனுதிகள் பசுக்கூட்டத்தைக் கவர உத்தரன் பேடியைச் சாரதியாகக் கொ ண்டு அவ்விடஞ் சென்றகாலத்தில் அந் தச்சேனையைக்கண்டு பயந்து பின்னிடப் பேடியருக் கொண்ட அருச்சுனன் உண்

மையுருக் காட்டியகாலத்தில் அருச்சுன னுக்குத் தேரோட்டிப் பசுக்கூட்டத்தை மீட்டவன். முதலுள் யுத்தத்தில் சல் லியனுல் மாண்டவன்.

2. கனகவிசயர்க்குத் துணையான ஓர் அரசன்.

உத்தராதித்தன்—விரதன் என்னும் வேதி யனுக்கும் சுபவிரதை யென்றவளுக்கும் சுலக்ஷணை யென்னும் ஒரு புத்திரியிருந் தனள். இவள் உத்தராதித்தனையடைந்து தவஞ்செய்கையில் ஒரு ஆடி அவளை வலஞ் செய்துவந்தது. ஒருநாள் சிவபிரான் பிராட்டியுட னணைந்து வேண்டிய கேள் என்ன சுலக்ஷணை இந்த ஆட்டிற்கு நற் பதவிதருக எனப் பிராட்டியார் இந்த ஆடு காசிமன்னன் புதல்வியாய்ப் பிறகு முத்தி யடைக என்று சுலக்ஷணையைத் தோழி யாகக் கொண்டனள்.

உத்தரை— மச்சதேசாதிபதியாகிய விரா டன் குமரி, தாய் சுதக்ஷணை, பரீக்ஷித்தின் தாய், அருச்சுனனிடம் நடனம்பயின்றவள். அசுவத்தாமன், பாண்டவர் கருவறுக்க ஏவிய அத்திரம் இவள்கருவிலிருந்த பிண் டத்தைச் சேதிக்கப் புகுந்தகாலத்தில் அவ்வத்திரத்தால் கெடுதி உண்டாகாமல் விஷ்ணுமூர்த்தியால் காக்கப்பட்டவள். அபிமன்யுவின் தேவி.

உத்தவசித்தனார்— தாளூர் எனும் கிராமத் தில் இருந்த வேதியர். இவர் இராமபஜனை செய்து கொண்டிருக்கும் நாட்களில்ஸ்ரீ ராமநவமியன்று பிதருபட்டணமடைந்து உற்சவங் கொண்டாடுகையில் திருவிழா வீதி வலம்வர அவ்விடமிருந்த துருக்கர் வலம் வராதபடிதொந்தரைசெய்து வேதி யரை யடிக்க வேதியர்கள் உத்தவசித் தனரிடம்கூறத் தாசர்பெருமாளைத்துதிக் கப் பெருமாளிடமிருந்தஅநுமன் கோபங் கொண்டு அவ்விடமிருந்த மசீதை இடித் துத் தள்ளினன். இதையறிந்து துருக்க ராசன் கோபிக்க அவனுக்கு வயிற்றுவலி கண்டு வருந்தி யவ்விடமிருந்த பக்கிரி யிடங்கூறப் பக்கிரி அநுமனைத் துதித் துத் தாசரிடமடைந்து பிரார்த்திக்கத் தாசர் பெருமாளை வேண்டி யவனடைந்த நோயைப் போக்கி முன்போல் திருவிழா நடத்தினர்.

உத்தவர்—1. பிரகஸ்பதியின் சீடர். வசுதே வன்தம்பியாகிய தேவபாகன்குமரர். கண் ணனைப்போலுருவியற்றிப் பூசித்தவர். விதுரருக்குத் தத்வமுபதேசித்தவர். பூர்வ சன்மத்தில் வசுவாயிருந்தவர். கிருஷ்ண னுக்கு மந்திரி. இவர் கிருஷ்ணனுல் நந்த கோபிகைகளைச் சமாதானஞ் செய்விக்க அநுப்பப்பட்டவர். கிருஷ்ணனுல் தத் வோபதேசம் பெற்றவர்.

2. நகுஷன் குமரன்.

உத்தாநபரிகசு — (சூ.) சையாதியின் குமரன்.

உத்தாநபர்கி—சர்யாதி குமரன்.

உத்தாநபாதன் — சுவாயம்பு மனுவிற்குச் சதரூபியிட முதித்த இரண்டாங் குமரன். இவனுக்குச் சுநீதி, சுருசி என இரண்டு பாரிகள். இவ்விருவரில் சுருசியிடத்தில் அரசன் ஆசைவைத்துச் சுநீதியையும் அவள் குமரனையும் அலக்ஷ்யம் செய்திருக் கையில் சுநீதி குமரனுகிய துருவன், தாய் தந்தையரை விட்டு நீங்கித் தவமேற்கொ ண்டு காசிபராச்சிரமமடைந்து உபதேசம் பெற்று விஷ்ணுவை யெண்ணித் தவ மியற்றித் துருவபதம் பெற்றனன். இவ னுக்குச் சுருசியிடம் பிறந்த குமரன் உத் தமன்.

உத்தாரகன்—உபமன்யு.

உத்தாமதசுமை—உமாதேவியாரின்தோழி யரில் ஒருத்தி, தேவி கௌரியாக வரம் பெற நீங்கியகாலத்துத் திருக்கையிலில் காவலாக நின்றவள்.

உத்தாலகர் — 1. தௌமியர் மாணக்கர். இவர்குமரன்சுவேதகேது. முதலில்பெண் கள், வரம்பில்லாமல் பரபுருஷரைப் புணர்ந்திருந்தனர். ஒருநாள் இவர் தேவி ருது ஸ்நானஞ்செய்து மீளுகையில் ஒரு வேதி யன் இவர் மனைவியைப் புத்திரவாஞ்சை க்காக யாசிக்க இவர் கோபித்து இது முதல் பெண்கள் பரபுருஷரைச் சேராக் கூடாதெனக் கட்டளையிட்டவர்.

2. அருணன் புத்ரர்.

உத்தி (நஉ) — நூதலிப்புருதல், ஒத்து முறை வைப்பு, தொகுத்துச் சுட்டல், வகுத்துக் காட்டல், முடித்துக் காட்டல், முடிவிடங்கூறல், தானெடுத்து மொழி தல், பிறன்கோட் கூறல், சொற்பொருள் விரித்தல், தொடர்சொற் புணர்த்தல், இரட்டுற மொழிதல், எதுவின்முடித்தல், ஒப்பின்முடித்தல், மாட்டெறிந் தொழு கல், இறந்தது விலக்கல், எதிரது போற் றல், முன் மொழிந்துகோடல், பின்னது நிறுத்தல், விகற்பத்தின் முடித்தல், முடி ந்ததுமுடித்தல், உரைத்து மென்றல், உரைத்தாமென்றல், ஒருதலை துணிதல், எடுத்துக் காட்டல், எடுத்த மொழியி னெய்தவைத்தல், இன்னதல்லது இது வென மொழிதல், எஞ்சியசொல்லின் எய் தக் கூறல், பிறநூன் முடிந்தது தானு

டம்படுதல், தன்குறிவழக்க மிகவெடுத் துரைத்தல், சொல்லின் முடிவி னப் பொருண் முடித்தல், ஒன்றினமுடித்தல், தன்னின முடித்தல், உய்த்துணர வை ப்பு என்பனவாம்.

உத்துங்கன்—ஒரு முனிவன், இவன் தேவி குணவதி. இவனுக்கு இவளிடம் உதங்க முனி பிறந்தனன்.

உத்பலாவதி—ஸுராட்டின் பாரி. தாம ஸமனுவிற்குத் தாய். ஒரு இருடியின் சாபத்தால் பெண்மானுருக் கொண்டு ஸுராட் தொடுதலால் கருவுற்றவள்.

உத்பலினி—ஒருநதி இமயமலைக்குக் கிழக்கி லுள்ளது.

உத்பிரமன்—அரிகேசனைக் காண்க.

உத்விருத்தம்—ஒருமலை. இந்திரப்பிரத்தத் திற் கருகிலுள்ளது.

உபதபதன்—(சூ.) உபகுரு புத்ரன். இவன் அக்னி வம்சம்.

உபதரு—(சூ.) சத்தியரதன் குமரன்.

உபசாரம் (ககூ)—தவிசளித்தல், கைகழுவ நீர் தரல், கால்கழுவ நீர் தரல், முக்குடி நீர் தரல், நீராட்டல், ஆடைசாத்தல், முப்புரி நூல் தரல், தேய்வைபூசல், மலர்சாத்தல், மஞ்சளரிசி தூவல், நறும்புகை காட்டல், விளக்கிடல், கருப்பூரமேற்றல், அமுத மேந்தல், அடைகாய்தரல், மந்திர மலரால் அருச்சித்தல் (ஙஉ) ஆவாஹனம், ஆச னம், அர்க்கியம், பாத்தியம், ஆசமனீயம், ஸ்நானம், வஸ்திரம், எஞ்ஞசூத்திரம், பூஷணம், கந்தம், அக்ஷதை, புஷ்பம், தூபம், தீபம், நைவேத்யம், அமுதவாச னம், நீராசனம், தர்ப்பணம், பலார்ப்ப ணம், தாம்பூலம், பிரதக்ஷிணம், நமஸ்காரம், ஸ்தோத்திரம், புராணபடனம், சத்திரம், சாமரம், விசிறி, மஞ்சம், சங்கீதம், நிருத் தம், வாச்சியம் ஆத்மாரோபணமாம்.

உபசுந்தன்—இரண்யகசிபுவின் குலத்தவன். நிகும்பன் குமரன். திலோத்தமையைக் காண்க.

உபச்சரன்—புரஞ்சயனுக்கு நண்பன்.

உபரிசரன்—ஒரு அரசன் தேவரும் முனிவ ரும் யாகத்தில் உயிர்வதை செய்தல் நன் றே (அசம்.) மூன்றுவருஷத்து நெற் கொண்டு யாகஞ்செய்தல் நலமே என்று கேட்கத் தேவர்பக்ஷமாய் உயிர்க்கொலை நன்றெனத் தீர்மானித்தவன்.

உபதானவி — இரண்யாக்ஷன் பாரி. விச் சுவாநரன் பெண்.

உபதிட்டன்—சண்முகசேநாவீரன்.

உபதிட்டா—சம்வர்த்தனன் தேவி.

உபதேவன்—1. அக்குரூரன் குமரன்.

2. தேவகன் குமரன்.

3. ருத்திரசாவர்ணி மநுப்புத்ரன்.

உபதேவா—தேவகன் குமரி.

உபதேவி—தேவகன் பெண். வசுதேவன் பாரி. இவள் குமரர்கள் கல்பவிருக்ஷ்டி முதலியவர்.

உபநந்தன்—1. யதுவம்சத்து நந்தன் தம்பி, வசுதேவன் குமரன். தாய், மத்திரை அல் லது பத்திரை.

2. திருதராட்டிரன் குமரன்.

உபநிஷத்து—1. இறைவனைக்குறித்துத்துதி க்கும் வேதபாகம். இச்சொல், உப, நி, சத்து எனும் மூன்று பதத்தால் ஆகி யது. உப - என்பதற்கு, அருகென்றும், நி - என்பதற்கு, செம்மையென்றும், சத்- என்பதற்கு அடையப்பட்ட தென்பது பொருள். பின்னும் உபநிஷத்திற்கு, வேதாந்தமென்றும், வேதசிரம் என்றும், ரகஸ்யமென்றும் பல நாமங்கள் உள. இரு க்கு எசஸ் சாமாதர்வண வேதங்களிலிருந் துக(கஅ0)உபநிஷத்துக்கள்தோன்றின. எவ்வாறெனின் இருக்கினின்று (உக) சாகைகளும், எசுர் வேதத்தில் (க0கூ) சாகைகளும், சாமவேதத்தில் (க000) சாகைகளும் அதர்வண வேதத்தில் (ஙூ0) சாகைகளும் உண்டாயின. இவற்றுள் சில (அச0)கர்மங்களைப்போதிப்பனவாதலால் அவைகர்மகாண்டமென்றும், சில(உஙஉ) த்யேய பிரமத்தைப் போதிக்குமாதலால் அவை உபாசனகாண்டமெனவும், சில (க0அ)ஞேயப்பிரமத்தைப்போதிக்குமாத லால்அவைஞானகாண்டமென்றும்பெயர் பெறும். சிலர்உபநிஷத்துக்கள், (உஙரு) என்றும், சிலர், (கஅ0) என்றும், சிலர் (க0அ) என்றும் கூறுவர், (க0அ) வழங்கி வருகின்றன. இவற்றுள் தசோபநிஷத் துக்கள் மிக்க பிரசஸ்தமாக விருக்கின் றன. தசோபநிஷத்துக்களாவன, ஈசோ வா சோபநிஷத்து, கேனோபநிஷத்து, கடோபநிஷத்து, பிரச்னோபநிஷத்து, மூண்டகோபநிஷத்து, மாண்டுக்யோப நிஷத்து,தைத்திரீயோபநிஷத்து,ஐதரே யோபநிஷத்து, சாந்தோக்யோபநிஷத் து, பிருகுதாரண்ய கோபநிஷத் என்பன வாம். உபநிஷத்துக்களின் நூற்றெட்டு பேதமாவன. க. வாஜஸ நேயம், உ. தல வகாரம், ங. கடோபநிஷத், பிரச்நோப நிஷத், ஙி. மூண்டகோபநிஷத், சு. மாண் டுக்யோபநிஷத், எ. தைத்திரீயோபநிஷ த், அ. ஐதரேயோபநிஷத், கூ. சாந்தோக் யோபநிஷத், ஙி. பிருகதாரண்யம், கக. பிரம்மோபநிஷத், கஉ. கைவல்யம், கங.

சாபாலோபநிஷத், கச. சிவேதாச்வத ரோபநிஷத், கடு. அம்சோபநிஷத், கசு. ஆருணிகோபநிஷத், கள. கர்ப்போபநிஷத், கஅ. நாராயணோபநிஷத், ககூ. பரமஹம்சோபநிஷத், உ0. அமிர்தபிந்தூபநிஷத், உக. அமிர்தநாதோபநிஷத், உஉ. அதர்வசிரோபநிஷத், உங, அமிர்தசிகோபநிஷத், உச. மைத்திராயண்யுபநிஷத், உடு. கௌஷீதபிராம்மணோபநிஷத், உசு. பிருகத் சாபாலோபநிஷத், உள. நிருசும்மதாபநீயோபநிஷத், உஅ. காலாக்னிருத்ரோபநிஷத், உக. மைத்திரேயோவுபநிஷத், ங0. சுபாலோபநிஷத், ஙக. க்ஷுரிகோபநிஷத், ஙஉ. மந்திரிகோபநிஷத், ஙங. சர்வசாரோபநிஷத், ஙச. நிராலம்போபநிஷத், ஙடு. சுகரஹஸ்யோபநிஷத், ஙசு. வச்சுசியுபநிஷத், ஙள. தேஜோபிந்தூபநிஷத், ஙஅ. நாதபிந்துபநிஷத், ஙக. தியானபிந்துபநிஷத், சு0. பிரமவித்யோபநிஷத், சக. யோகதத்வோபநிஷத், சஉ. ஆத்மபோதோபநிஷத், சங. நாரத பரிவிராசகோபநிஷத், சச. திரிசிகிபிராம்மணோபநிஷத், சடு. மண்டலபிராம்மணோபநிஷத், சசு. யோகசூடாமண்யுபநிஷத், சள. நிர்வாணோபநிஷத், சஅ. மண்டலப்பிராம்மணோபநிஷத், சக. தக்ஷிணாமூர்த்தியுபநிஷத், டு0. சரபோபநிஷத், டுக. ஸ்கந்தோபநிஷத், டுஉ. திரிபாத்விபூதிமஹாநாராயணோபநிஷத், டுங. அத்வயதாரகோபநிஷத், டுச. ராமரஹஸ்யோபநிஷத், டுடு. ராமதாபநீயோபநிஷத், டுசு. வாசுதேவோபநிஷத், டுள. முத்கலோபநிஷத், டுஅ. சாண்டில்யோபநிஷத், டுக. பைங்கலோபநிஷத், சு0. பிக்ஷுகோபநிஷத், சுக. மஹோபநிஷத், சுஉ. சாரீரகோபநிஷத், சுங. யோகசிகோபநிஷத், சுச. துரியாதீதாவதூதோபநிஷத், சுடு. ஸ்பாலோபநிஷத், சுசு. பரமஹம்ஸபரிவ்ராஜகோபநிஷத், சுள. அக்ஷமாலிகோபநிஷத், சுஅ. அவ்யக்தோபநிஷத், சுக. ஏகாக்ஷரோபநிஷத், எ0. அக்ஷபூர்ணோபநிஷத், எக. சூர்யோபநிஷத், எஉ. அக்ஷ்யுபநிஷத், எங. அத்யாத்மோபநிஷத், எச. குண்டிகோபநிஷத், எடு. சாவித்ர்யுபநிஷத், எசு. ஆத்மோபநிஷத், எள. பாசுபதபிரம்மோபநிஷத், எஅ. பரப்பிரம்மோபநிஷத் எக. அவதூதோபநிஷத், அ0. திரிபுரதாபிந்யுபநிஷத், அக. தேவ்யுபநிஷத், அஉ. திரிபுரோபநிஷத், அங. கரோபநிஷத், அச. ப்ரவரோபநிஷத், அடு. ருத்ர ஹ்ருதயோபநிஷத், அசு. யோககுண்டல்யுபநிஷத், அள. பஸ்மசாபாலோபநிஷத் அஅ. ருத்ராக்ஷஜாபாலோபநிஷத், அக. கணபத்யுபநிஷத், கூ0. தர்சனோபநிஷத், கூக. தாரஸாரோபநிஷத், கூஉ. மஹாவாக்யோபநிஷத், கூங. பஞ்சப்பிரம்மோபநிஷத், கூச. பிராணக்னி ஹோத்ரோபநிஷத், கூடு. கோபாலதபனீயோபநிஷத், கூசு. கிருஷ்ணோபநிஷத், கூள. யாஞ்ஞவல்கோபநிஷத், கூஅ. வராகோபநிஷத், கூக. சாட்யாயனீயோபநிஷத், க00. அயக்ஷிரீவோபநிஷத், க0க. தத்தாத்ரேயோபநிஷத், க0உ. காருடோபநிஷத், க0ங. கலிஸந்தரணோபநிஷத், க0ச. சாபால்யுபநிஷத், க0டு. சௌபாக்யலக்ஷ்மியுபநிஷத், க0சு. சரஸ்வதீரஹஸ்யோபநிஷத், க0ள. பஹ்வருசோபநிஷத், க0அ. முக்திகோபநிஷத் முதலியவாம்.

உபபரீக்ஷணன்—நாரதரைக்காண்க. இவன் பூர்வத்தில் நாரதமுனி. பிரமசாபத்தால் த்ரமிளனுக்கும் களாவதிக்கும் புத்திரனாய்ப் பிறந்தவன்.

உபபாதகங்கள்—கோவதை, காலத்தில்உபநயனம் அடையாதிருத்தல், களவு, கடன் தீர்க்காதிருத்தல், ஆஹிதாக்னினி இன்றி இருத்தல், விற்கக்கூடாப்பொருள் விற்றல், மூத்தோன்மணஞ்செய்யாத முன் மணங்கொள்ளுதல், பொருள்கொடுத்து வேதாத்யயனம் அடைதல், பொருள் பெற்றுவேதாத்யயனம் கூறல், பரதார கமனம், நிஷேதவட்டி வாங்கல், உப்புண்டாக்கல், சூத்திரியர் வைசியர் சூத்திரர் ஸ்திரீகளை வதைத்தல், நிந்திக்கத்தக்க பொருளால் ஜீவித்தல், கடவுள் இல்லை என்றல், விரதலோபம், பிள்ளைகளை விற்றல், தனதான்ய பசுக்களைக் களவுசெய்தல்,யாகஞ்செய்ய அருகலார்க்கு யாகஞ் செய்வித்தல், தாய்தந்தை குமாரை விட்டு விடல், சோலை முதலியவைகளை விற்றுவிடல், கன்னியர்மேல் குற்றங்கூறல், தமயன் விவாகமின்றி இருக்கத் தம்பியால் யாகஞ்செய்வித்துக் கொளல், கபடம், விரதலோபம், ஸ்வபிரயோஜனம் பற்றி பாகாதி கிரியாரம்பம், கள்குடித்த ஸ்திரீயுடன்போகித்தல்,வேதாத்யயனம்யாகாக்னிவிடல்,குமரனைக்கிவிடல்,பந்துக்களை விட்டுவிடல், சமைத்தற்பொருட்டு மரங்களை வெட்டுதல், ஸ்திரீகளாலும் ஹிம்சையாலும்ஒளஷதத்தாலும்ஜீவனஞ்செய்தல், சொக்கட்டான் சூது முதலிய ஆட்டுவித்தல், தன்னை விக்ரயித்தல், சூத்திர சேவயம், நீசனுடன் சிநேகம், ஹீனஸ்திரீயினிடம் போகித்தல், ஆச்சிரமம் இன்றி இருத்தல், பாரன்னத்தால் தேகபோஷ

ணஞ் செய்துகொள்ளல், சத்தில்லாத சாஸ்திர அப்யாசம், பெண்டு விற்றல் முதலியவாம்.

உபப்பிலாவியம்—பாண்டவர் பாரதயுத்தத்திற்கு முன்னிருந்த இடம்.

உபமன்யு—1. வியாக்கிரபாதருஷியின் குமரர். இவர் வசிட்டதேனுவினிடம் உண்டபாலால் பால் விரும்பித் தாயைக்கேட்கத் தாய் மாவைக் கரைத்துப் பால் என உண்பிக்க அஃதறிந்த குழந்தை தாயைநோக்கத், தாய் எல்லாமுடையான் சிவமூர்த்தி அவனை எண்ணித் தவம் புரிக என அவ்வாறு செய்யச் சிவமூர்த்தி யிந்திரனுருக்கொண்டு எதிர்தோன்றிச் சிவனையிகழ அச்சொற்களைக் கேளேனென இந்திரனைச் சினந்துநிற்கச் சிவமூர்த்தி தம்முருக்கொண்டு பாற்கடலையுண்ண அதுக்கிரகித்தனர்.

2. இவர் அதிதிகளுக்கு அன்னமிட்டு அந்தப்பரிகலத்தைப்புறத்திலெறிந்தனர். அது அவ்விடம் பல்லியுருக் கொண்டிருந்த தம்பதிகள்மீது பட்டு அவற்றின் தலைகள் பொன்னுருவடைந்து பூர்வக்ஞானத்தால் முனிவரைத் துதிக்க முனிவர் பல்லிகளைப் புண்யதீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ் செய்ய எவிப் புனிதராக்கினர்.

3. இவர் கிருஷ்ணமூர்த்திக்குச் சிவதீக்ஷை செய்து தவத்திற் கனுப்பினர். இவர், உமாதேவியைப் பூசிக்கையில் கால்பீடத்தில் பட்டு முயலுருப்பெறச் சாபமடைந்து காட்டில் வசிக்கையில் ஆதிவீசன் எனும் அரசன் வேட்டைக்கு வர அவனுலடியுண்டு பாதிரி விருக்ஷத்தருகில் சாபம் நீங்கப்பெற்றுப் பண்டையுருப் பெற்றனர்.

4. தாம் திருப்பாற்கடல் வேண்டித் தவம்புரிகையில் மரீசிமுனிவரால் பேயுருவடைந்த சில முனிபுத்திரர்கள் தவத்திற் கிடையூறு விளைக்க அவர்களைப் பஞ்சாக்ஷர ஜபத்தால் பேயுரு வொழித்தனர். இவர் தவஞ்செய்கையில் சிவபெருமான் இந்திரனுருக்கொண்டு எதிர்சென்று சிவபெருமானைப் பலவாறு நிந்திக்க முனிவர் அகோராஸ்திர மந்திரத்தை யுச்சரித்து விபூதியெடுத் திந்திரன்மீது எறிந்தனர். அதனை நந்திமாதேவர் தடுக்க முனிவர் மூலாக்னியால் உயிர்விட எண்ணுகையில் சிவபெருமான் காக்ஷிகொடுத்து வேண்டிய சித்திகளை அருளினர்.

5. இவர் த்ருமன்யு என்பவரின் புத்ரர். இவர் பிறந்தபின் தாய் பால் இல்லாமையால் அரிசிமாவினைச் சர்க்கரை கலந்து நீராக்கி ஊட்டி வளர்த்து வந்தனள். இவ்வாறு ஐவயதுவரையி லுண்டுவருகையில் தாய் தன் சகோதரராகிய வசிட்டரிடஞ் சென்று ஓர் மாதமிருக்கையில் அருந்ததி ஓமஞ்செய்து மிகுந்த காமதேனுவின் பாலைத்தர வுண்டுவந்தனர். அவ்விடம்விட்டு நீங்கிய அன்னை தம் வீடுவந்து தமக்கு மாவின்பால் தர, வேண்டாது ரோதனஞ் செய்யத் தாய் பூர்வம் சிவபூசை செய்தவர்க்கே எல்லா நலமும் உண்டாம் நமக்கில்லாமையால் வறுமையடைந்திருக்கிறோமென்று புலம்பத் தமது ரோதனத்தை விட்டுச் சிவமென்பதென்ன அதனைப் பூஜைசெய்யும் வகையெவ்வகையெனத் தாயைக் கேட்கத் தாய் தந்தையை விஞவக் கூறக், கேட்டுணர்ந்து தந்தையிடம் தீக்ஷைபெற்றுத் தவமேற்கொண்டு திருகூடபர்வதத்தில் சிவோபாசனை செய்து மகாதவஞ்செய்யச் சிவபெருமான் எழுந்தருளி என்ன வரம் வேண்டுமென்னப் பரமபதியே எம் தாய் தந்தையர் பாலன்னம் புசிக்கவும் நான் காமதேனுவின் பாலினுமினிய பாலுண்ணவும் வேண்டுமென்ன அவ்வாறே யவர்கள் புசிக்கவும் இவர்க்குத் திருப்பாற்கடலையும் தந்து யாவர்க்கும் ஆசிரியராம் பதமும் தரப் பெற்றுத் தாய் தந்தையரையடைந்தவர். (சிவரஹஸ்யம்).

உபயகோழிதானம்—பசுவின்கன்று தாய் வயிற்றைவிட்டுத் தலையை வெளிப்படுத்தினவுடன் முன்னும் பின்னுமாக இரண்டு முகங்கள் இருக்கும். அக்காலத்தில் அந்த வெளியில்வராத கன்றுடன் பசுவினை விதிப்படி தானஞ்செய்தல்.

உபயபாரதி—சரஸ்வதி அம்சமானவள். இவளுக்குச் சாரதா, சரச்சுவாணி, மந்திரேசுவரி, அக்ஷரமாதுருகை, வாக்குவாதினி என்று பெயர். இவள் துருவாசர் வேதம் ஓதுதல் கண்டு நகைத்ததால், பூமியில் விஷ்ணுமித்திரன் குமரியாய்ப் பிறந்து சுரேச்வராசாரியரை மணந்தனள்.

உபயாசன்—கங்கைக்கரையில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த வேதியன். துருபதனுக்குப் புத்திரகாமேஷ்டியாகஞ் செய்வித்தவன்.

உபரிசரவசு—1. இவன் சேதிநாட்டரசன். இந்திரனையெண்ணித் தவஞ்செய்து ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்க விமானம் பெற்றவன். இவன் கனவில் பிதுருக்கள் தோன்றி வேட்டையாடக் கூறுகையி லதற்கிசைந்து வனஞ்செல்லுகையில் மனைவியின்ருது காலமறிந்து வருந்த வீரியம் வெளிப்பட்டது. இவன் தன் வீரியத்தைத் தொன்

னையில் வைத்துத் தான் வளர்த்த டேகை யிடம் கொடுத்துத் தன் மனைவியிட மனுப்ப அதை மற்றொரு டேகை கண்டு எதோ இரையென்று மறுத்துப் பிடுங்க அவ்வீர்யம் சலத்தில்விழ அதை யொரு மீன்விழுங்கிற்று. அம்மீனிடம்ஒருபெண்ணும் குமரனும் பிறந்தனர். பெண் மச்சகந்தி, குமரன் மச்சன். அப்பெண்ணைச் சந்தனு மணந்தனன். இவன் குமரர் பிரகாது, சுசாபன், மச்சியன், பிரத்தியக்கிரன், சேதிமாத்தியன், மணிவாகனன், சௌபலன், யது, இராசன்யன். இவன் சரிதையைவசுவைக்காண்க. இவன்முனிவர் சாபத்தால் பாதாளத்தி லிருக்க இவனைத் திருமால் கருடனேயேவிப் பூமியில் கொண்டுவந்துவிட்டு அரசளிப்பித்தனர். இவன் பல இடங்களில் திருமால் அருள் பெற்றவன். இவன்தேவி கிருகா. இவளிட மிவனுக்கு ஐந்து குமரர். இவனைக் கிருதியின் குமரன் என்பர். அத்திரிகையைக் காண்க.

2. சராசந்தன் குலத்தரசன்.

உபவீதம் — இது, சுருதி ஆகமஸ்மிருதி அனுட்டானமுடையோர் பூணும் நூல். இதனை மூன்றிழை சேர்ந்த பருத்தி நூல் சேர்த்துத் திரித்து அதனை மூப்புரியாக்கி முறுக்கிக்கொள்ளல் வேண்டும். சூத்ரருக்கு ஒரு சரமும், வைசியருக்கு இரண்டு சரமும், க்ஷத்ரியருக்கு மூன்று சரமும், அந்தணருக்கு ஏழு சரமும் பூணுதல் தகுதி. அவ்வாறன்றி ஐந்து சரமேனும் மூன்று சரமேனும் பூணல் தகுதி. செய்யும் வகை நூலிழையை நான்கங்குலப் பிரமாணத்தில் (கக) சுற்றுச்சுற்றி, அவ்வாறு மூன்றிழையெடுத்து ஒன்றுசேர்த்து ஜலத்தில் நனைத்துக் கிழக்கு முகமாக இருந்து சமமாகவும், நன்றாகவும், கீழ் முறுக்காகவும் முறுக்குதல் வேண்டும். பின் அந்த முறுக்கியநூல மூப்புரியாகப் பிடித்துவலது காதில் எற்றி மேல்முறுக்கு முறுக்குதல் வேண்டும். பூமியில் விழின் நீக்குதல் வேண்டும். முறுக்குங் காலத்தில் எவ்விதமாய்ப் பூமியை அடையக்கூடுமோ அவ்விதமாய் மரமுதலியவற்றின் மேல் வைத்து முறுக்கின் முனிவர்கள் திருப்தி அடைவர். ஆயுளைக் கோரினவன் அநேகந் தரித்தல் வேண்டும். இரட்டை தரித்தல் ஆகாது. மற்றை விஷயங்களில் அபேக்ஷித்தவன் ஒற்றைப்படையும், சுவல்ப சூத்ரமும் தரித்தல் வேண்டும். யஞ்ஞோபவீதத்தை முறுக்கியபின் தன் கண்டத்திலிருந்து இரண்டுபொகஞ் செய்து விதிப்படி ஸ்தனத்திற்கு நேராகக் கொண்டு அச்சூத்திரத்தினால் மூடிச்சில் மூன்று சுற்றுச்சுற்றி மூன்று முடிச்சாகப் போடவேண்டும். உத்தரீயாக்ருதியாகிய யஞ்ஞோபவீதம் யவையிற் பாதிப்பிரமாணம் பருமனிருத்தல் உத்தமமாகக் கருதப்படுகிறது. எஞ்ஞசூத்ரம் காண்க

உபவேதங்கள்—நான்கு வேதங்களினின்று முறையே நான்கு உபவேதங்கள் உண்டாயின. அவை ஆயுர்வேதம், தனுர் வேதம், காந்தருவவேதம், அர்த்தவேதம் என்பனவாம். அவற்றுள் **ஆயுர்வேதம்,** இதனை யியற்றியோர் பிரமன், அஸ்வனி தேவர், தன்வந்தரி, பகவான்முதலியோர். இதனுள் ரோகஉற்பத்தி, ரோகநிதானம், சிகிச்சை முதலிய கூறப்படும். **தனுர் வேதம்**—இதனை விச்வாமித்திரர் இயற்றினர். இதனுள் முக்தம், அமுக்தம், முக்தாமுக்தம், யந்திரமுக்தம் என்று நான்கு வேறுபாடுகள் உண்டு. எனின் சக்ராதிகளை விடுதல் முக்தம், வாள் முதலிய அமுக்தம், நாராசாதிகள் முக்தாமுக்தம், சதக்னி முதலிய யந்திரமுக்தமாம். இவ் வேதத்தில் அத்திரசஸ்திர பிரயோக மந்திரங்களும், பகைவர் நாசமும், சிஷ்டபரிபாலனமும்,ஜாரசோராதிகளின்கண்டனமும், கூறப்பட்டிருக்கிறது. **காந்தருவ வேதம்**—இது, பரதமுனிவரால்கூறப்பட்டது. இதனுள் ஸ்வர, தாள, மூர்ச்சாதிகளும், நிருத்ய, வாத்யாதிகளின் விஷயங்களும் தெளிவாகக் கூறப்படும். **அர்த்த வேதம்**—இதற்குப் பலர் ஆசரியர், இதில் சில்பம், பாகம், நீதி, அல்வசாஸ்த்ரம் முதலிய கூறப்படும்.

உபஸ்மிருதி—தருமநூல், அவை கண்ணுவம், கபிலம், லோகிதம், தேவலம், காத்யாயனம், லோகாக்ஷி, புதஸ்மிருதி, சாதாதபம், அதிஸ்மிருதி, பிரசேதம், தக்ஷம், விஷ்ணு, விருத்தவிஷ்ணு, விருத்தமனு, தௌளமியம், நாரதம், பௌலஸ்தியம், உத்தராங்கிரம் என்பன.

உபாயம் — (சு) சாமம், பேதம், தானம், தண்டம். இவற்றிற்கு முறையே சமாதானம், பிரித்துக்கோடல், பொருள்தரல், போரிடுதல் என்பன பொருள். இவற்றுள், **சாமம்,** பரஸ்பரோபகாரம், சுக்ருதம், குணங்களைப் புகழ்தல், சுற்றத்தினை ஞாதலத்தெரிவித்தல், நானுன்னைச் சேர்ந்தவனென்று நல்வார்த்தை கூறல் என இவ கைப்படும். **பேதம்** ஒருவர்க்கொருவர் ஆகவிடாமற் கெடுப்பது, பரஸ்பர சங்கர்

ஷணத்தையுண்டு செய்தல், ஸந்தர்ஜனம் என மூவகைப்படும். தானும் தன் பொருள் முழுதுமீகை, எங்கேனும் பொருள் வாங்கிக்கொண்ட பகூத்தில் அதற்கது கூலனுய்க் கழித்தல், அபூர்வங்களாகிய வஸ்துக்களைத் தருதல், இவன் பொருளைக் கொள் அது உன் பொருளென ஒருவன் பொருளில் தானே பிரவர்த்திக்கச் செய்தல், ருணப்ரமோசனம் என ஐவகைப்படும். தண்டம் வதம், அர்த்தஹரணம், பரிக்லேசம் என மூவகைப்படும். பின்னும் சந்தி கோசப்ரதான ஹேதுகம், தண்டப்ரதான ஹேதுகம், பூமிப்ரதான ஹேதுகம் எனவும், விக்ரஹம், பிரகாசயுத்தம் கூடயுத்தம், பார்ஷ்ணியுத்தம், எனவும், ஆயனம், த்வைதம், ஆச்ரயம் எனவும் படும். தண்டம் விக்ரஹயானம், ஸந்தானயானம், சம்பூயயானம், பரஸங்கயானம், உபேக்ஷயயானம் என ஐவகைப்படும். இவற்றுள், விக்ரஹயானம், சத்ருவைக் கேவலமாக வுபசம்ஹரிக்கவேண்டுமென்று போகை, சந்தானயானம், சத்ருவைத் தன்வசஞ் செய்துகொண்டு தனதூர்க்காதிகளைக் கிரகிக்கச் செல்கை. சம்பூயயானம், தன்னுல் சத்ருவை செயிக்கக் கூடாதவனு யிருக்கையில் தனக்குச் சமமான அரசர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு படையெடுத்தல். பரஸங்கயானம், ஒரு திசையில் போகவேண்டி யிருக்க வேறொரு திசையில் படையெடுத்துச் செல்கை. உபேக்ஷயயானம், பகைவனை யான் வெல்லேன். என்னை அவன் வெல்லான் எனும் புத்தியால் தேச காலாதிகளைப் பாராமல் படையெடுத்தல்.

உபேந்திரர் — விஷ்ணுவி னவதாரமாய்க் கச்யபபிரசாபதியின் தவத்தால் அதிதி வயிற்றிற் பிறந்தவர். தெய்வலோகத்தில் இந்திரனுக்குத் துணையாயிருப்பவர்.

உபேந்திராசிரியர்—சிநேந்திரமாலை செய்த சைநர். இவர்க்குச் சைநமாமுனிவர் என்றும் பெயர்.

உப்பணன்—வசிட்டருக்கு ஊர் சையிடமுதித்த குமரன்.

உப்பு—விஷ்ணுலோகத்தில் உண்டானது. இதைத் தானஞ்செய்பவன் மிகவும் விசேஷபதம் பெறுவன். இதனை மரணகாலத்தில் தானஞ்செய்யின் யமபயமில்லை. (கருடபுராணம்).

உப்பூரிதுடிகிழார் — உருத்திரசன்மனுர்க்குத் தந்தை.

உப்பை—ஆதிக்கும் பகவனுக்கும் பிறந்து ஊற்றுக்காட்டிலமர்ந்தவள். இவள் பிருகுபத்தினி திரிமூர்த்திகளைச் சனனமெடுக்கச் செய்ததால் அவர்க ளிவளைச் சனனஞ் செய்யச்சொன்னபடி பூமியி லவதரித்து வண்ணூர் வளர்க்க மாரியம்மையா யினள்.

உமாபதி—சிவன்.

உமாபதிசிவாசாரியர் — இவர் சோழநாட்டில் திருப்புலியூரில் சைவவேதியர் குலத்தில் அவதரித்து வேதசிவாகமங்களையோதியுணர்ந்துமூவாயிரநாட்களுக்குஒரு நாளில் நடராஜன் பூசைபுரிந்து சிவிகையூர்ந்து செல்வோர், திருக்கடந்தை மறைஞானசம்பந்தர் ஆண்டு மதுகர விருத்தி செய்வாரை நோக்காது செல்லுகையில் பகற்குருடன்போகிறுன்என அவர்கூறக் கேட்டு, அவரது திருவடிபணிந்திருக்கையில் ஒருநாள் இவரது பரிபாகமறிய மறைஞானசம்பந்தர் கெய்வார் தெருவில்சென்றுஅக்காருகர் பாவிற்கு இம்மைஞ்சியினைக் கையேற் றுண்கையில் உமாபதியாரும் அக்கையினின்றும் ஒழுகிய கூழையுண்டு உடன் வதிந்தனர். மறைஞானசம்பந்தர் இவரது பரிபாகமறிந்து சிவஞானபோதத்தை யுபதேசித்தனர். இவ்வகையிருக்கையில் இவரைத் தில்லை மூவாயிரவர் ஆசாரபிரஷ்டனென்று விலக்கக் கண்டு அரசனுல் கொற்றவன் குடியில் ஓர் மடங் கொண்டு அதில் தாம் நிட்டைபுரிந்திருக்கையில்தமக்குநடராஜன் பூஜைமுறைவர அக்காலத்து உமாபதியார்பூசிக்கச்செல்ல அத்தில்லை மூவாயிரவர் விலக்க உமாபதியார் மீண்டும் மடமடைந்து மானதத்தால் பூசித்திருந்தனர். தடுத்த அந்தணர் திருக்கோயிலடைந்து திருக்கதவம் நீக்கிப் பூசைப் பெட்டகத்தை நோக்கப் பெட்டகம் காணுதவராய்த் திகைத்து வருந்துகையில் நாம் உமாபதிப்பால் இருக்கின்றுமென அசரீரியாய்க் கூறக்கேட்டு அந்தண ரனைவரும் உமாபதியாரைப் பணிந்து அழைத்துவந்து பூசை புரிவித்தனர். இவ்வகை இவர் கொற்றவன் குடியில்எழுந்தருளியிருக்கையில் பூர்வஞ்செய்தபாபவசத்தால் வேதியன் ஒருவன் புலையனுய்ப் பெற்றுன் எனும் பெயருடன் வளர்ந்து ஒரு புலைச்சியை மணந்து தன் பிறப்பில் அருவருப் படைந்து பூருவ புண்ணியத்தால் சுற்றத்தைவிட்டுத் தன்னூரைவிட்டு நீங்கித் தில்லையடைந்து கட்டைவெட்டித் திருச்சிற்றம்பலமுடையார் திருமடைப்பள்ளிக்கு வேதியர்வழியாகக் கொடுத்துவருகையில் பரிபாகமடையச் சிவபெருமான் பெற்றுன் சாம்

பான் கனவிடைத்தோன்றி யுமாபதிசிவாசாரியருக்குக் கொடுக்கும்படி திருமுகப் பாசுரம் "அடியார்க் கெளியன் சிற்றம்பல வன்கொற்றங், குடியார்க்கெழுதிய கைச்சீட்டுப், படியின்மிசைப்—பெற்றுன்சாம் பானுக்குப்பேதமறத்தீக்கைசெய்து, முத்திகொடுக்க முறை" என எழுதிய திருமுகங்கண்டு சிரமேற்றுங்கி அதனைப் பத்திரப்படுத்திக் கொற்றவன்குடிவந்து அங்குச் சிலநாள் மடத்தில் விறகு வெட்டித் தரும் திருப்பணி செய்துவருநாட்களில் ஒருநாள், மழையால் பெற்றுன் சாம்பான் வரத் தாமதித்ததால் போஜனவேளை தாமதிக்க உமாபதியார் காரணங் கேட்க அந்தணர்கள் மடைப்பள்ளிக்கு நாடோறும் ஒருவர் விறகு தந்துவருவர்; அவர் இன்றைக்கு வராததனல் தாமதித்தது என்றனர். இதனைக்கேட்ட உமாபதியார் நாளை அவர் வரினம்மிடைக்கூறுக என்றனர். அவ்வாறே பெற்றுன் சாம்பான் மறுநாள் இரண்டுநாள் விறகும் கொண்டுவரக் கண்டோர் உமாபதியாரிடங் கூற உமாபதியார் பெற்றுனை யழைத்து நீ யார் எனப் பெற்றுன் இறைவன் தந்த திருமுகத்தை வைத்துத் தொழலும் அத்திருமுகத்தை வேதியர் உமாபதியார்க்குத் தர அதனை நோக்கிச் சிரத்தில் வைத்துத் திருநயனங்களில் ஒற்றி அரனுனையை யெண்ணியப் பெற்றுன் சாம்பானுக்குச் சத்தியோநிருவாணதீக்ஷையால் முத்தியளித்தனர். இவர் சிதம்பரத்தில் துவசாரோகணம் தடைபட்டிருக்கக் கொடிக்கவி அருளிச்செய்து அதை யேற்றினர். இவர், பௌஷ்கர வியாக்யானம், கோயிற்புராணம், திருத்தொண்டர்புராணசாரம், திருமுறைகண்ட புராணம், சேக்கிழார் நாயனூர் புராணம், திருப்பதிக்கோவை, சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், விஞவெண்பா, போற்றிப் பஃறொடை, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மை நெறிவிளக்கம், சங்கற்பநிராகரணம், சிவபுண்ணியத்தெளிவு முதலிய அருளிச்செய்தனர். இவர் காலம் சாலிவாகனசகம் (கஉஉஅ) என்பர்.

உமாமகேசன்— பஞ்சகிருத்தியத்தின்பொருட்டு உமையோடு பொருந்திய சிவாவசரம்.

உமாமகேசுவிரதம் — சித்திரை அல்லது மார்கழிமீ பூர்வபக்ஷத்தில் அஷ்டமி சதுர்தசி, பௌர்ணமிகளில் தொடங்கி மண்டபமைத்து அதில் உமாமகேச்வரரைத் தாபித்து விதிப்படி பூசைசெய்து பிராமணதம்பதிகளை உமாமகேசுவராகப் பாவித்து அவர்களுக்கு வேண்டிய கொடுத்து போஜனமளித்து உபசரிப்பது.

உமாமுடலவன்—சீதக்காதியின் மந்திரியாகிய அப்துல் காசிம் என்பவரால் சன்மானிக்கப்பட்டு மகம்மத் நபியைப்பற்றி சீராபுராணம் பாடிய லப்பை.

உமேசன்—உமாமகேசனைக் காண்க.

உமை—1. சத்திக்கு ஒருபெயர். மேனையின் புத்ரி, பித்ருக்களைக் காண்க.

2. மகரன் என்னும் ஏகாதசருத்ரன் தேவி.

3. சத்தியாதனனைக் காண்க.

உம்பர்க்காட்டினங்கண்ணனூர் — கடைச்சங்க மருவிய புலவர்.

உயிர்வேதனை—(கஉ) அனல், சீதம், அசனி, புனல், வாதம், ஆயுதம், விஷம், மருந்து, பசி, தாகம், பிணி, மூனிவருமை.

உயிர்த்தள்—திருதராட்டிரன் தன் குமாரருள் ஜவர், நான்காநாள் யுத்தத்தில் இறக்கக் கேட்டு விசனப்படும்போது திருதராட்டிரனைத் தேற்றிய நண்பன்.

உய்யக்கொண்டார்—1. நாதமுனிகளுக்குப் பின்வந்த வைஷ்ணவாசாரியர். இவர்சயத் சேகாம்சமாய்க் கலி (கூகூஉஎ) இல் பராபவஞ்ஞ சித்திரைமீ புதன்கிழமையி லவதரித்தவர்.

2. புண்டரீகாக்ஷரைக் காண்க.

உய்யவந்ததேவநாயனூர்—1. இவர் உத்தரபூமியி லிருந்து தக்ஷணயாத்திரையாகச் சென்று காவிரிக்கரையி லெழுந்தருளியிருக்கையில் திருவியலூர் ஆளுடைய தேவநாயனூர் இவரைக் கண்டு பணிந்து ஞாஜோபதேசம்பெற்றனர். இவர், மாணுக்கர் வேண்டுகோளுக் கிரங்கித் திருவுந்தியார் என்னும் சைவசித்தாந்தசாத்திரம் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். இவர் திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவநாயனூருக்குப் பரமாசிரியர். இவர் காலம் சாலிவாகனசகம், கoஎo.

2. இவர் திருக்கடவூர். திருவியலூர் ஆளுடைய தேவநாயனூர்க்கு மாணுக்கர். இவர் ஸ்ரீ சிதம்பரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கையில் தமையடுத்த மாணுக்கர் பொருட்டு ஒரு சாத்திரஞ் செய்து நடேசர் சந்நிதியில் இட, அவ்விடம் கருங்கற்படியில் சிலையாற்செய்த யானை அதையெடுத்து நடேசரிடம்இட்டது. ஆதலின் இவர் அருளிச்செய்த சாத்திரத்திற்குத் திருக்களிற்றுப்படியார் எனப் பெயரிட்டனர். இவர் காலம் சாலிவாகனசகம் ககoo என்பர்.

உரிசிராசுவன்—சேகசித்தின் குமரன்.

உரிசை—தேவசன்மன் தேவி. இந்திரனிவ ளைக்கண்டு மோகித்து இருடியுருக்கொண்டு வர விபுலனுல் தப்பினவள். ஆகாயத்தில் போகும் அப்சரசின் மாலையைக் கண்டு புருஷனிடங் கூறி மாணுக்கனுல் பெற்றுக்கொண்டவள்.

உரிச்சொனிகண்டு—இது காங்கேயரியற்றியது. உரிச்சொற்களைத் திரட்டிக் கூறியது.

உரு—ஒரு அசுரன், துற்கனுக்குத் தந்தை.

உருகன்—கிருஷ்ணன் குமரன்.

உருகாயன்—திரேதாயுகத்தில் விஷ்ணுவின் பெயர்.

உருக்காதேவி—(சந்.) அரசர்மீனியின் பாரி.

உருக்கிரியன்—விஷ்ணுவி னவதாரங்களில் ஒன்று. தந்தைதாபிப்பிரசாபதி, தாய் மேரு.

உருக்கிரமர்—1. காச்யபருக்கு அதிதியிட முதித்த குமரர். இவர் விஷ்ணுவின் திருவிக்ரமாவதாரம். பாரி கீர்த்தி, குமரன் சௌபகன்.

2. துவாதசாதித்தரில் ஒருவன்.

உருக்குமணி—இருக்குமணியைக் காண்க.

உருக்குமன்—சாருமதிக்குத் தந்தை.

உருக்குமி — பீஷ்மகன் குமரன். இருக்குமணியுடன் பிறந்தான், கம்சனுக்கு நண்பன். இவன் இருக்குமணியைக் சிசுபாலனுக்கென வைத்திருந்தனன். இதனைக் கண்ணனறிந்து இருக்குமணியைக் கவர்ந்து உருக்குமியைத்தேர்க்காலில் கட்டித் துவாரகைக்குக் கொண்டுபோக, இவன் இருக்குமணியை மீட்காமலும் கண்ணனைச் சங்கரிக்காமலும் மீளேன் என்று போஜகூடமெனஒருபட்டணம் நியமித்து திலிருந்தவன். குமரி உருக்மவதி, இவன் குமரி உருக்மவதி கல்யாணத்திற்கு வந்திருந்த கலிங்கன் இவனைப் பலராமருடன் சொக்கட்டானுட எவ இவன் அவருடன் சொக்கட்டானுடித் தோற்றுத்தான் செயித்ததாகத் தன்னை யுயர்த்தி அவரை இகழ்ந்ததினுல்பலராமரால் கொல்லப்பட்டவன். அக்காலத்தில் கலிங்கனுக்கும் பற்களுதிர்ந்தன.

உருக்குமகேசி—பீஷ்மகன் குமரன். இருக்மணியுடன் பிறந்தவன்.

உருக்குமதரன்—பீஷ்மகன் குமரன். இருக்மணியுடன் பிறந்தவன்.

உருக்குமபாத—பீஷ்மகன் குமரன். இருக்மணியுடன் பிறந்தவன்.

உருக்குமநேத்ரன் — பீஷ்மகன் குமரன். இருக்குமணியுடன் பிறந்தவன்.

உருக்கேம்பீரன் — இந்திரசாவர்ணி மநுப் புத்ரன்.

உருக்மவதி — உருக்மி குமரி, பிரத்யும்நன் பாரி.

உருக்மாங்கதன்—இருக்குமாங்கதனைக் காண்க. இவன் வீமன் குமரன். இவன் வேட்டைக்குச் சென்று தாகத்தால் கவி முனிவர் ஆச்சிரமம் போய்த் தாகத்திற்கு நீர்கேட்க, அவர்பத்தினியாகிய முகுந்தை இவனைக் கண்டு காதல்கொண்டழைக்க அரசன் மறுத்தமையால் முகுந்தையென்னு மிருடி பத்தினி, யரசனுக்கு வெண்குட்டரோகமுண்டாகச் சபிக்க அரசன் நகரஞ் செல்லாது காட்டிலிருந்து நாரத முனிவ ருபதேசத்தால் சிந்தாமணிதீர்த்த முதலிய ஆடிப் புனிதமாயினன்.

உருக்ஷயன்—(பு) மகாவீர்யன் குமரன். இவன் குமரர் திரையாருணி, புஷ்காருணி கவி, இந்த வம்சத்தவர் வேதியராயினர்.

உருசி—1. பிரமாக்களில் ஒருவன். ஸ்ரீ யஜ்ஞமூர்த்தியாகிய விஷ்ணுவைக் குமாராராகப் பெற்றவன். தேவி, ஆகுஞ்தி அல்லது ஆகுதி. குமரி தக்ஷிணை, குமரன் சுயக்யன்.

2. இத்மவாகன் தேவி.

உருசிப்பிரசாபதி —இவன் தன் தேசமூதலியவற்றை விட்டுக் கல்யாண மில்லாதிருக்கையில் பித்ருக்கள் தோன்றி என்னை கல்யாணஞ் செய்துகொள்ளவில்லை என்றனர். உருசி, தனக்கு இல்லறத்திலுள்ள வெறுப்பைக் கூறப் பித்ருக்கள் நீ மணங்கொண்டு இல்லறம் நடத்தாவிட்டால் எங்களுக்கு நரகம் உண்டாகுமென அரசன், நான் கிழவனுய்விட்டபடியால் எனக்கு யார் பெண் கொடுப்பாரென்று பிரமனையெண்ணித் தவமியற்றப் பிரமன் தரிசனந்தந்து, நீகல்ல புத்ரனைப்பெற்றுப் பிரசாபதியாக என்று வரந்தந்து மறைந்தனன். பின்பு மச்சடிநதியி லிருந்து பிரமலோசையெனும் ஒரு அப்சரசுவந்து அரசனைப் பார்த்து எனக்கு வருணபுத்ரனிடியபுஷ்கரன் தேசசால் மாலினியெனும் பெண்ணிருக்கின்றனள். அவளை நீர் மணந்து ஒரு புத்ரனைப் பெறுக என்றனள். அரசன் அவ்வகைசெய்து ரோசியனென்னும் புத்ரனைப்பெற்றுப் பிரசாபதியாயிருந்தான். தவத்தால் இவன் சித்தம் ருசிபெற்றதால் இப்பெயர் பெற்றனன்.

உருசிகன்—(ய) உசநசு குமரன், இவன் குமரர் புருஜித், ருக்மன், ருக்மேசு, பிருது, சாமகன். தருமன் குமரன் என்பர்.

உருசு — வசுதேவருக்குத் தேவகியிடமுதித்த குமரன்.

உருசுகன்—(சங்.) தேவாபிகுமரன். மனைவி தேவை.

உருச்ரவன்—சதச்ரவன் குமரன்.

உருட்சுதன்—(சூ.) பிரகத்திரதன் குமரன்.

உருண்டகன்—சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

உருத்தன்—கத்ரு குமரன், நாகன்.

உருத்திரங்கண்ணனார்—தொண்டைமானிளந்திரையன் பொருட்டுப் பெரும்பாணாறு பாடியவர்.

உருத்திரசாவர்ணி—பன்னிரண்டாம்மன்வந்தரத்து மனு.

உருத்திரசன்மர்—1. மதுரை உப்பூரிக்குடிக்கிழார் மகனார்.

2. சிவபூசையால் குருடு நீங்கிய அந்தணர்.

உருத்திரசுவாமி—ஒரு வேதியன். இவன், பத்தினி அதிதிக்கு அன்னமிடாததால் கோபித்து, அவளைக் கொன்று தின்றுவிட்டு நீங்கப் பிரமகத்தியாற் பிடியுண்டு இருபத்தைந்து வருடம் துன்பமடைந்து பிறகு வடவனத்தில் முத்தித் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து புனிதனானவன். (திருவாலங்காட்டுப்புராணம்).

உருத்திரசேநன்—குபேரன் குமரன்.

உருத்திரகோடி—இது வேதாசலமென்னும் தலத்திலுள்ள தீர்த்தம். இதில் அநேக ருத்ரர் ஸ்நானஞ்செய்து சித்தியடைந்தனர். (திருகழுக்குன்றபுராணம்).

உருத்திரதத்தன்—சச்சந்தன் மந்திரி.

உருத்திரதீர்த்தன்—ஒரு தீர்த்தம். கங்கைக் கரையிலுள்ளது.

உருத்திரபசுபதிநாயனார்—சோழநாட்டுத் திருத்தலையூரில் பிராமணகுலத்தில் சிவபக்தியிற் சிறந்த பசுபதியென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தாமரை மடுவில் அகோராத்ரம் கழுத்தளவு சலத்தில் சிரமேற்குவித்த கையராய் ஸ்ரீ ருத்ரமந்திரஞ் செபித்திருந்து பரமசிவன் திருவடியடைந்தனர். ஆதலாலிப்பெயரடைந்தனர். (பெரியபுராணம்).

உருத்திராப்பயாதை—மந்தாகினிக்கும் அளகநந்தைக்கும் மிடையிலுள்ள கூத்தரம்.

உருத்திராபர்வதம்—சாகவிநதிக் கருகிலுள்ள மலை.

உருத்திரர்—1. பிரமன்வேண்டுகோளால்சிவமூர்த்தியாலதிட்டிக்கப்பட்டுப் பிரமனெற்றியில் தோன்றிச் சிருட்டிசெய்த உருத்திரர் பதினொருவர். இவர்கள் உலகபாலகாரயினர். இந்த உருத்திரர் ஒவ்வொருவரும் கோடி யுருத்திரரைப் படைத்தனர். இவர்களைப் பிரமன் கண்டு வினைக்கீடாக படையாமல் முடியாச் சிருட்டி செய்தல் கூடாதெனவேண்ட நின்று சிவசாரூபந் தாங்கித் தேவர் கூட்டமானவர். இவர்களில் திக்குப்பாலக உருத்திரர்கள். இந்திராதிக்கில் கபாலீசன், அசன், புத்தன், வச்சிரதேகன், பிரமத்தனன், விபூதி, இவ்வியன், சாத்தா, பிஞகி, திரிசோதியன். அக்நிதிக்கில் உருத்திரன், உதாசகன், பிங்கலன், சாதகன், அயன், சுவலன், தகனன், வெப்புரு, பிரமாந்தகன், கூயாந்தகன். இயமதிக்கில் யாமியன், மிருத்யு, அரன், தாதா, விதாதா, கத்துரு, காலன், தன்மன், சங்யோத்தா, வியோகிருதன். நிருதிதிக்கில்திருதி, மாரணன், அரந்தா, குரூரகிருட்டி, பயாந்தகன், ஊர்த்வகாயன், விரூபாகூன், தூமிரு,உலோகிதன்,தெங்கிருட்டினன். வருணதிக்கில் பலன், அதிபலன், மகாபலன், பாசத்தன், சுவேதா, செயபத்திரன், தீர்க்கவாகு, செலாந்தகன், வடவாமுகன், தீமான். வாயுதிக்கில் சீக்கிரன், லகு, வாயுவேகன், தீக்ஷணன், சுக்குமன், கூயாந்தகன், பஞ்சாந்தகன், பஞ்சசிகன், கபத்தி, மேகவாகனன். குபேரதிக்கில் நிதீசன், ரூபவான், தன்யன்,சௌமியன், சௌமியதேகன், பிரமத்தனன், சுப்பிரகடன், பிரகாசன், லக்குமிவான், சோமேசன். ஈசானதிக்கில் வியாத்தியாதீபன், ஞானபுகன், சர்வன், வேதபாரகன், மாத்ருவிருத்தன், பிங்கலாகூன், பூதபாலன், பலிப்பிரியன், சர்வவித்யாதிபன், தாதா. அண்டகடாகவோட்டுக்குக் கீழ் விஷ்ணுதிக்கில் அநந்தன், பாலகன், வீரன், பாதாளாதிபதி, விபு, இடபத்துவசன், உக்ரன், சுப்பிரன், லோகிதன், சர்வன். அண்டகடாகத்தின்மேல் பிரமதிக்கில் சம்பு, விபு, கணத்யக்ஷன், திரியகூன், திரிதேசகவாதகன், சன்வாகன், விவாகன், நபன், லீபசு, விலக்ஷணன் என்பவர்களாம்.

2. அக்நிக்கு அதிதேவர். இவர் வெண்ணிறத்துடன் கரங்களில் வியாக்யான முத்ரை, அக்நி, ஞானமுத்ரை, சூலம், அரவப்பூணூல் கொண்டிருப்பர்.

3. பதினொருவர் மாதேவன், அரன், உருத்திரன், சங்கரன், நீலலோகிதன், ஈசானன், விசயன், வீமதேவன், பவோற்பவன், கபாலி, சௌமியன்.

உருத்ரருத்ரிகள்—1. இவர்கள், சுத்தவித்யாதத்வத்தில் வாம, சேஷ, ருத்ர, கால, கலவிகரண, பலவிகரண, பலப்பிரமதநாத, சர்வபூததமந, மனோன்மந, திரிகுணி, பிர

ம்மவேதாளி, தாணுமதி, அம் பி கை, ரூபிணி, சுவாலை, நந்தினி, வித்யாபதி, புவனங்களில், ரத்தாங்கச்சவி யுள்ளவர் களாய், சூலகபால பாணிகளாய், தம்மூர்த் தித்யான நமோச்சாரண மாத்திரத்தில் சர்வசக்திப்தரா யிருப்பர். அவர்களாவார்.

2. ஸ்ரீகண்டர், அநந்தர், சூக்ஷமர், திரி மூர்த்தி, அமரேசர், அரபீஜர், பராபூதி, திதீசர், தாணுகர், அரசேங்கிடேசர், பவ ரீகர், சத்யோசாதர், அதுக்ரஹர், ஈச்வரர், அக்ரூரர், மஹாசேநர், குரோதசர், சண் டேசர், பஞ்சாந்தகர், சிவோத்தமர், ஏக ருத்ரர், கூர்மர், ஏகநேத்ரர், சதுரானனர், அஜேசர், சரு, சோமேச்வரர், லாங்குலி, தாருகர், அர்த்தநாரீசர், உமாகாந்தர், ஆ ஷாடி, டிண்டி, அத்ரி, மீனர், மேஷர், லோகிதர், சஹிஷ்ணர், கலண்டர், ததுவி லண்டர், மஹாதாளர், வாலி, புஜங்கேசர், பிஞ்சகேசர், கஷ்டசர், பகர், சுவேதர், ப் ருகு, லகுலி, சிவர், சம்வர்த்தர். உருத்ரி கள் பூர்ணோதரி, வீரசேநி, சால்மலி, லோலாக்ஷி, வர்த்துளாக்ஷி, தீர்க்கநாசிகை, தீர்க்கமுகி, தீர்க்கசிம்சு, குண்டோதரி, அர்த்தகேசி, விகிர்தமுகி ஜ்வாலாமுகி, உ லூகமுகி, ஸ்ரீமுகி, வித்யாமுகி, சரஸ்வதி, மகாகாளி, சர்வசித்தி, சமன்மிதி, கௌரி, திரிலோக்யை, வித்யை, மந்தா சத்தி, ஆத்மசத்தி, பூதமா, தேவாம்போதி, திரா விணி, நாகரீகேசரி, மஞ்சரிரூபிணி, விசை சேகாரோதரி, பூதாதனி, பத்ரகாளி, யோ கினி, சங்கினி, கர்சினி, காளராத்ரி, மூர் த்தன்யகபர்த்தினி, வாசன்மையை, சயை, சுமுகை, டஸ்வர்யை, ரேவதி, மாதவி, வாருணி, சகேஸ்வதாரணி, சதாசைலக்ஷ்மி, பிநாகி, வியாபினி, மாயாநனி, விதை.

உருத்திரவாசம்—காசிக்கு ஒரு பெயர்.

உருத்திராகாளன்—சண்முக சேநாவீரருள் ஒருவன்.

உருத்திராசுவனீ—அகம்யாதியின் குமரன். இவனுக்குக் கிருதாசி என்பவளிடம் பத் துக்குமரர் பிறந்தனர். இவர்களில் மூத்த வன் இருசேயு.

உருத்திராக்ஷம்—திரிபுர சங்காரத்தின் பொருட்டு எழுந்தருளிய ருத்ரமூர்த்தி யின் கோபக்கண்ணிலுண்டான ஒரு வித்தினின்று மூளேத்த விருக்ஷத்தின் மணி. இது உருத்திரன் கண்ணிற் பிறந்ததால் உருத்திராக்ஷம் என ப் பெ யர் பெற்றது. இதனைச் சிவாகமத்திற் கூறிய முறைப்படி சிரமுதலிய தலங்க ளில் தரிப்பவர் சகல பாபங்களினின்று நீங்குவர். இம்மணி தரி த்து முத்தி பெற்றோர் சரிதைகளை யுபதேசகாண்டம் சூதசம்மிதை முதலிய நூல்களிற் காண்க. இதில்வெண்ணிற முள்ளனவே தியர்சாதி யெனவும், செந்நிறமுள்ளன க்ஷத்ரிய சாதியெனவும், பொன்னிற மு ள் ள ன வைசியர்க் குரியவெனவும், கருநிறத்தன சூத்திரர்க் குரியவெனவும் ஆம். இவ ற்றில் ஒன்று முதல் (கங்) முகமளவும் உண்டு. அவற்றின் அதி தே வ தை க ளாவார் (க, உ,) சிவன், ங. அக்நி, ச. பிரமன், ஞ. காலாக்நி, சு. கந்தன், எ. ஆதிசேஷன், அ. கணபதி, கூ. வைரவன், ம. விஷ்ணு, மக. ஏகாதசருத்ரர், மஉ. துவாதசாதித்தர், மங. குமாரக்கடவுள். இவற்றில், சிரத்தில் க. மாலையாக (ஙசு) கழுத்தில் (ஙஉ) மார்பில் (கமஅ) மணி க்கட்டுகளில் (கஉ) காதுகளில் (சு.) தரி த்தல் வேண்டும்.

உருப்பசி—ஊர்வசியைக் காண்க.

உருப்புட்டோச்சான்பிள்ளை—நாதமுனி களையாச்ரயித்த வைஷ்ணவா சா ரி யர். (குருபரம்பரை).

உருமிளா—யமன் பாரி.

உருமை—சுக்ரீவன் தேவி. வாலியால் சிறிது நாள் போஷிக்கப்பட்டவள். (இரா.)

உருவசி—ஒரு தெய்வதாசி. புரூ ர வ னைக் காண்க. இவளுக்கு ஊர்வசி, உருப்பசி எனவும் பெயர்.

உருவலகன்—வசுவதேவருக்கு இளையிட முதித்த குமரன்.

உருவர்கீதன்—வசுதேவருக்குப் புத்ரன்.

உருவுரீகிழார் மகனார் பாங்கோற்றனார்—கடைச்சங்க மருவிய புலவர். (அக - து.)

உருரு—1. ஒரு இருடி.

2. பிருகுவின் பத்தினி புலோமைக்கு யவனர் பிறந்தார். அவருக்குச் சர் யா தி என்னும் அரசன் குமரி சுகன்யை பாரி யையாயினள். அவளுக்குப் பிரமதி என்ப வர் பிறந்தார். அப்பிரமதி பிரதாபியை மணந்து உருருவைப் பெற்றனர். அந்த உ ருரு பிரமத்வரயை மணந்தனர். இவர் பிர மத்வரையை மணக்குமுன் அவளிடங் கொண்ட மோகத்தால் அவளைக் காணச் செல்லுகையில் அவள் பாம்பு கடித்து இறக்கக்கண்டு தாம் சாகத்துணிந்து ஒரு வாறு தேறித் தாம் இருந்த ஆ ற்றை அடைந்து ஸ்நாஞ்திகள் முடித்து நான் சூரியபூசை நித்யகர்மாதிகள் விடாமற் செய்திருந்தேனையின் என் மனைவி யுயிர் பெறக்கடவள் எனக்காலதூதன் ஒருவன் எதிர்வந்து உன் ஆயுளிற் பாதி தரின் அவள் உயிர் பெறுவாள் என அங்ஙனம்

இசைந்து வீசுவாவசுவுடன் காலதூதன் யமபுரஞ் சென்று மீண்டு உயிர்தரப் பெற்று மணம் புணர்ந்தவன். இவன் தன் மனைவியைக் கொன்ற பாம்புகளின் பகைதீரக், கண்ட இடங்கள்தோறும் பாம்புகளைக் கொன்றுவருகையில் டிண்டுபென் என்ற பாம்பைக் கொலைசெய்யச் செல்லுகையில் அப்பாம்பு தன் வரலாறு கூறக்கேட்டுச் சர்ப்பங்களைக் கொலை செய்வதை விட்டு நீங்கி இருந்தனன்.

3. ஒரு அரசன். இவன் மகாபலவான். தாகூயணியை மனைவியாகப் பெற எண்ணித் தவம்புரிந்து பிரமதேவர் வந்து அது கூடாத காரியமெனக் கேளாது, மீண்டும் சிவபெருமானை யெண்ணித் தவமியற்றுகையில் தாகூயணி கோவுருக் கொண்டு சங்கரிக்க இறந்தவன். தாகூயணி மீண்டும் சிவபெருமானை யடைந்தனள்.

உருபபிரமர்—உலகம் முப்பத்தொன்றனுள் பன்னிரண்டாவதாகிய, பிரம்மகாயிக லோக முதலிய பதினறிலு மிருக்கும் உரூப பிரம்மகணங்கள். இவர்கள் பதினறு வகையினர். (மணிமேகலை).

உருபாசுவன்—கிருதாசுவனுக்கு ஒருபெயர்.

உருபாவதாரம்—ஒரு நூற்பெயர். அமுதசாகரர் இதைத் தாமியற்றிய யாப்பிற்கு முதனினைப்புக் கட்டளைக் கலித்துறைக்குக் காட்டாகக் கொண்டனர்.

உருவன்—சஞ்சன குமரன். மனோவிக்கு ஆகாயவாணியாலாயுள் கொடுப்பித்துப் பாம்புகடித் திறந்தவளை யுயிர்ப்பித்தவன். இவனைப்பிரமதிக்குக்கிருதாசியிடம் பிறந்தவன் என்பர். இவன் பாம்புகளைக் கொல்லத் தொடங்குகையில் டுண்டுபமென்னும் பாம்புருப்பெற்ற சகஸ்திரபாத முனிவர் நீக்கினர். குமரன் சுநந்தன். உரூருவைக் காண்க.

உரை, கதா— அவை, க. பாடவுரை, உ. கருத்துரை, ங. சொல்வகையுரை, ச. பதவுரை, ஞ. தொகுத்துரை, சு. உதாரணவுரை, எ. வினவுரை, அ. விடையுரை, கூ. விசேடவுரை, கo. விரியுரை, கக. அதிகாரவுரை, கஉ. தணிவுரை, கங. பயனுரை, கச. ஆசிரிய வசனவுரை என்பனவாம். இவையன்றிக் காண்டிகையுரை யெனவும் விருத்தியுரை யெனவும் இரண்டுள. அவற்றுள் காண்டிகை யுரையாவது—கருத்து, பதவுரை, உதாரணம், வினு, விடை ஆகிய ஐந்தும் கூடுவதாம். விருத்தியுரையாவது — இக்காண்டிகையுரையுடன் மேற்கூறிய பதினொன்குவகையுரைகளையும் பொருத்தி ஆண்டைக்கின்றியமையாத யாவற்றையும் விளங்கும்படியாகத் தன்னுரையானும், பிறநூலானும், செய்யுளின் உண்மைப்பொருளை விளக்குவதாம்.

உரோகிணி—1. சுரதையின் பெண். காசிபர்பௌத்ரி.மான்களைப்பெற்றுள்.(பார.)

2. வசுதேவர் மனைவியாரிலொருத்தி. இவள் வயிற்றில் தேவகி வயிற்றுதித்த பலராமர் மாறிப் பிறந்தனர். (பாக.)

3. தக்கன் பெண்களிலொருத்தி. சந்திரன் தேவி. நக்ஷத்திரங்களில் ஒன்றுயிருக்கிறவள். (பார.)

உரோகிணம்—வாலகில்லியர் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த கசகச்ச பலவிருக்ஷம், அலம்ப தீர்த்தக்கரையி லுள்ளது. இதில் கருடன் கச்சபத்தையும் யானையையும் உணவுகொள்ள இதன்மீதிருக்க, கிளை முரிதல் கண்டு அம்மரத்தினையு முடன் கொண்டு வாலகில்லியருடன் நிஷ்புருஷ மலையில் இறங்கி உணவருந்தி அமுதங் கொள்ளச் சென்றனன். (பார.)

உரோகிதன்—(சூ.) அரிச்சந்திரன் குமரன். இவன் புருஷமேதத்திற்குப் பயந்து ஆறுவருஷம் தீர்த்தயாத்திரை செய்து அகிகிரதனிடத்தில் சுனச்சேபனை யாகத்திற்குக் கிரயமாகக் கொண்டவன். தந்தை விச்வாமித்திரர் வஞ்சனையால் நகர்நீங்கிய காலத்து உடன்சென்று துன்பமடைந்து பாம்புகடித்திறந்து மீண்டுந் தேவர்களாற் பிழைத்து நகரடைந்தவன்.

உரோகிதாசர்—இவர் தோல்துன்னும் சக்கிலியர் குலத்துள் பிறந்து பரமோபகாரியாய் அரிபக்தியுடையராய் விடியற்காலத்தி லெழுந்து ஸ்நானமுதலியவை முடித்து தோலிஞல் ஆசன முதலிய வமைத்துத் துளசிவன மடைந்து சாளக்கிராமமாகிய திருமால்வடிவைவந்தனைசெய்துவந்தனர். இதனை அவ்விடம் வந்தவேதியன் கண்டு தோலின்மேல் சாளக்கிராமத்தை வைத்துப் பூசித்தல் சுத்தமுடையதோ வென்ன தாசர் எக்காலத்தும் எப்பொருளினும் நிறைந்திருக்குந் திருமாலே தியானிக்கும் மனம் தோலல்லவா? துதிக்கின்ற நான் தோலல்லவா? பூசிக்குங் கை தோலல்லவா? என்ன, கேட்டவேதியன் உபவீதம் புனையும் வேதியர்களே பூசைபுரிய அருகர் நீ இவ்வாறு பூசை செய்யாதே என வேதியனுரைப்ப ரோகிதாசர் என்னிடத்தும் உபவீதமிருக்கின்றது. நீ அறிந்து என்று தன் மார்பைப்பிளந்து விளங்குகின்ற நூலைவெளியாக விடுக்க வேதியன் கண்டு

மனத்தூய்மை யுடையோர் யாதுசெய்யினும் அடுக்குமெனத் துதித்துப் போயினன். ரோகிதாசர் திருமாலருளால் துன்பமில்லாது எழுந்து பெருமாளே வாழ்த்தினர்.

உரோசநன்–1. யஞ்ஞமூர்த்திக்குத் தக்ஷணையிடமுதித்த குமாரன்.

2. இரண்டாமன்வந்தரத்திலிந்திரன்.

உரோசஸ்—விபாவசு என்னும் வசுவிற்கு உஷையிடமுதித்த குமரன்.

உரோசனை — வசுதேவன் பாரி. குமரர் அஸ்தன், சமாங்கதன் முதலியோர்.

உரோசமாநன்—அச்வக்rவனம்சம், பாரத வீரன். கரூசதேசத் தரசன்.

உரோச்சியன்—உருசியைக் காண்க.

உரோதனன்—அநுபாவகன்குமரன். இவன் குமரன் தேவாதிதி.

உரோமகருஷணர் — 1. உக்கிரசிரவசுவின் தந்தை அதாவது சூதபுராணிகர்க்குத் தந்தை.

2. சௌநகர்க்குத் தந்தை.

உரோமகமதம் — இவர்கள் கீர்க்மதத்தை அனுசரித்தவர்கள். இவர்களுக்கு ஜூனஸ் என்பவன் சிருட்டிகர்த்தா. இந்த தேவன் ஜனிகூலம் என்னும் பர்வதத்தில் இருப்பன். இவனுல் வருஷம் ஆரம்பமாகிறது. ஜனவரி மாதத்தில் இவனை ஆராதனஞ் செய்வார்கள். இவர்களுக்கு ஜூபிடர் பிரதான தேவன். இவன் ஒலிம்பஸ்மலையிலிருந்துமோக்ஷங்கொடுப்பன். இடிகளை யுண்டாக்குவன். இவனுக்கு விக்டர் முதலிய அநேக நாமங்களுண்டு. இவன் இடியை உண்டாக்குபவனுதலால், இடிவிழுந்து சாபவன் மோக்ஷமடைவன் என்பர். இவர்கள் ஜூனைச் சுபதேவதையாகவும், மினர்வாவை ஞானதேவதையாகவும் பூஜிப்பர், இவளுக்கு அதீனை என்றும் பெயர். இவர்களுக்கு இந்துக்களைப்போல் எல்லாத்தேவதைகளுமுண்டு, உற்சவாதிகள்செய்வர், பலியிடுவர். சாஸ்திரப்பிரகாரம் நடந்துகொள்வர். கன்னியர்களை ஜீவபரியந்தம் தேவகைங்கர்யங்களைச் செய்யும்படி விடுவர். ரோமகர்களில் தத்வக்ஞானியான செனிகாதேவன் ஒருவனே என்பர். எபிகீடிடன் தேவர்களில் ஜூபிடர் சிரேஷ்டனென்றும், ஆரூலியஸ், ஆண்டோனினஸ் என்பவர்கள் பிரபஞ்சமுழுதும் தேவனுடைய உபாதியேயென்றுங் கூறுவர்.

உரோமசன்மர்—ஒரு இருடி, தெய்வலோகத்தில் லருச்சுகன் செய்த வீரத்தைத் தருமன் முதலியோருக்குத் தெரிவிக்க இந்திரனுலனுப்பப்பட்டவர். தருமன் வனத்திலிருக்கையில் அவனுக்கு நளன்கதையுரைத்தவர். (பார.)

உரோமசன்மன்—ஒரு பூனை, பலிதனென்னும் எலியைக் காண்க. (பார.)

உரோமசன் — 1. சிவகணத்தலைவரில் ஒருவன்.

2. பிரமனுடன் முனிவர் வாதிட்டகாலத்தில்அவர்களைவாதில்வெல்லப் பிரமதேவர் தமது தலையினரைமயிரிலிவரைச் சிருட்டித்தனர். (திருஆமாத்தூர் புராணம்).

3. திருக்கண்ணமங்கையில் பெருமாளாலிஷ்டசித்தியடைந்த இருடி.

உரோமதத்தன் — ஒரு வேடன், வழிபரித்துத் திரிந்து ஒரு வேதியனது நட்பால், சிதம்பரத்தலத்திற்கு இந்துநாழிகை வழிதூரத்தில் நின்று கோபுரதரிசனஞ் செய்தும், செய்வாரைப் போற்றியும் முத்தி பெற்றவன். (சிதம்பரபுராணம்).

உரோமபதன் — 1. அங்கதேசத் தரசன். தர்மரதன் குமரன். இவன் தசரதன் குமரியாகிய சாந்தையைச் சுவீகாரமாகக் கொண்டவன். இவன் குமரன் சதுரங்கன். பிராமணரைப் பகைத்து இவனுடமழையிலாதுவறப்பக்கலைக்கோட்டுமுனிவரிடம் தாகிகளை அனுப்பி அவரை வருவிக்க மழை பெய்ததுகண்டு களித்தவன். தசரதர் வேண்டக் கலைக்கோட்டுமுனிவரைப் புத்rகாமேஷ்டிக்கு அனுப்பியவன். (இரா.)

2. விதர்ப்பன் குமரன். இவன் குமரன் புரு.

உரோமமுனி--இவர் புசுண்டமாமுனிவர் குமரர். இவர் செய்த நூலைச் சட்டைமுனி கிழிக்காதபடி புசுண்டர் சடையி லோளித்து வைத்து அகத்தியருக்குக்காட்ட அவர் நெடுநாள் பொறுத்து மீண்டுங் கொடுத்தனர். இவர்க்கு உடம்பெல்லாம் மயிர். ஒரு பிரமனிறந்தால் ஒரு மயிர் உதிரும். அப்படி மூன்றரைக்கோடி பிரமாக்களிறந்தால் ஆயுள் முடிவு. இவரிறக்கின் அட்டகோணருஷிக்கு ஒரு கோணம் நிமிரும்.

உரௌகிதம் — கௌரவசேனைக்குப் பாசறை செய்த இடம்.

உரௌத்திராச்வன் — அகம்யாதி புத்rரன். இவனுக்குக் கிருதாசியிடம் (ய) குமரர் பிறந்தனர். அவர்களுள் இருசேயு மூத்தவன்.

உலோத்தரி—இவள் சாயங்காலத்தில், கருநெய்தற்புஷ்பம்போற் காந்தியுள்ளவளாய்ச் சற்றேதிரும்பினயெளவனமுடையளாய், சதுர்ப்புஜம், மூக்கண், சடைமுடி, பூணூல், சந்திரகுடம் உள்ளவளாய்சூலம், ஜபமாலைவலக்கரத்தும், அபயமும், சத்தி ஆயுதமும் இடக்கரத்திற் பெற்று இடபவாகனத்தில் பதுமாசனியாய்த் தியானிக்கப்படுஞ் சிவசத்தி.

உர்ப்பளன்—ஒரு அரசன். இவன் திருச்சேர்ந்தமங்கலத்தில் சிவபூசைசெய்து பேறு பெற்றவன்.

உர்மிளா—யமன் பாரி.

உலகசாரங்கமாமுனி—பெரிய கோயிலெண்ணுந் திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருந்த பாகவதர். இவர் பெருமாளுத்தரவால் திருப்பாணுழ்வாரைத் தோளில் தூக்கிவந்து பெருமாள்முன் விட்டவர்.

உலகசிருட்டி—இவ்வுலகம் ஆதியில் ஆத்மாவாக இருந்தது. சராசரமாகிய அனைத்தும் அதை ஒழிந்து வேறில்லை. கடவுள் உலகத்தைச் சிருட்டிப்பேன் என்று நினைத்து ஜலம், வெளிச்சம், ஜீவர்கள் இவைகளைச் சிருட்டித்தார். இவ்வித ஜலத்திலிருந்து பிண்டமான ஒரு வஸ்துவை உண்டாக்கினர். கடவுள் அதை நோக்கிப் பார்த்தார். அது முட்டையைப் போல் வாய்திறந்தது. அந்த வாயில் இருந்து வாக்கு உண்டாயிற்று. அந்த வாக்கில் இருந்து அக்கினி உண்டாயிற்று. நாசிகள் பரவின. அவற்றிலிருந்து மூச்சு உண்டாயிற்று. மூச்சிலிருந்து வாயு உண்டாயிற்று. கண்கள் திறந்தன. கண்களிலிருந்து நோக்கம் பிறந்தன. அந்தக் கண்ணுக்கில் இருந்து சூரியன் பிறந்தான். காதுகள் விரிந்தன. காதுகளில் இருந்து கேள்விகள் பிறந்தன. அதிலிருந்து மண்டலங்கள் பிறந்தன. சருமம் விரிந்தன. சருமத்திலிருந்து உரோமம் உண்டாயிற்று. அதிலிருந்து பூண்டுகளும், விருக்ஷங்களும் உண்டாயின. மார்பு நிறக்கப்பட்டது. மார்பிலிருந்து மனது பிறந்தது. மனத்திலிருந்து சந்திரன் உண்டாயினன். தொப்புள் வெடித்தது. அத் தொப்புளில் இருந்து விழுங்குகை பிறந்தது. அதிலிருந்து மரணம் பிறந்தது. பிறப்பிக்கிற அவயவம் வெடித்தது. அதிலிருந்து உற்பீஜம் பிறந்தது. அதில் இருந்து அதன் மூலமாகிய ஜலங்கள் பிறந்தன. இவ்வண்ணமாக தேவர்கள் உண்டாக்கப்பட்டு இந்த விரிந்த சாகரத்தில் விழுந்தார்கள். கடவுளிடத்து அவர்கள் பசிதாகத்தோடு வந்தார்கள். அவரை அவர்கள் இவ்வண்ணமாகக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். எங்களுக்கு ஒரு சிறிய உருவத்தைக் கொடும். அதில் நாங்கள் அடங்கி ஆகாரம் புசிப்போம் என்றார்கள். அவர் அவர்களுக்கு ஒரு பசுரூபத்தைத் தந்தார். அவர்கள் அது எங்களுக்குப் போதாதுஎன்றார்கள். அவர்அவர்களுக்கு ஒரு அசுவரூபத்தைக் காட்டினர். அவர்கள் அதுவும் தங்களுக்குப் போதாது என்றார்கள். அவர்அவர்களுக்குமனிதவடிவைக் காட்டினர். அவர்கள் நன்றுய்ச் செய்தீர். ஆ! ஆ! அதிசயமென்று கூவிச் சொன்னர்கள். ஆகையால் மனிதன் மாத்திரமே நல்ல வடிவமாகவே செய்யப்பட்டான் என்று சொல்லுகிறது இருக்குவேதம். யஜுர்வேதத்தில் இந்த உலகம் ஆதியில் ஜலமாக இருந்தது. அதில் சிருட்டிகர்த்தா வாயுவாகி அசைசந்து ஆடிக்கொண்டிருந்தார். அவர் இந்தப் பூமியை வராக உருக்கொண்டு தாங்கிக்கொண்டிருந்தார். பின் பிரபஞ்ச சிற்பியாகிய விச்வகர்மனுகி இந்தப் பூமியை உருப்படுத்தினர். அது பிருதுவி ஆயிற்று. சிருட்டிகர்த்தா பூமியைக் குறித்து ஆழிய சிந்தையாய்த் தியானித்துப் பார்த்ததுத் தேவர்களையும், வசுக்களையும், உருத்திரர்களையும், ஆதித்தர்களையும் சிருட்டித்தார். அந்தத் தேவர்கள் சிருட்டிகர்த்தாவை நோக்கி ஜீவகோடிகளை நாங்கள் எவ்வாறுசிருட்டிப்போம்என்றனர். தியானத்தால் சிருட்டிக்க என்று வேதாக்கினியைக்கொடுத்துத் தேவபக்தியைமுடியுங்கள் என்றார். அதைக்கொண்டு அவர்கள் தபசுகளைச் செய்தனர் என்று கூறப்பட்டு இருக்கிறது. கடவுள் தம்மூடைய தேகத்தில் பிரஜைகளைச்சிருட்டிக்கவிரும்பி முதலில் தியான மாத்திரத்திஞலே ஜலத்தைச் சிருட்டித்து அதில் பீஜத்தை விட்டார். அது ஒருபொன் அண்டம் ஆயிற்று. அதில் தாமே பிரவேசித்துப் பிரமனுயினர். அம்முட்டையில் தாம் பிரமாணத்தின்படி ஒரு வருஷகாலம் இருந்து அதனை இரண்டு பங்காக்கி ஒரு பங்கினுல் சுவர்க்கத்தையும், மற்றொன்றுல் பூமியையும் சிருட்டித்தார். பின் தத்துவங்களைச் சிருட்டித்தார். பின் தேவர் கூட்டங்களையும், சராசரங்களையும், யாகத்தையும், தமது முகம், கை, தொடை, பாதம் முதலிய உறுப்புக்களின் நின்று பிரம்ம, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திரர்களையும், தமது தேகத்தை இரு பிரிவாக்கி,

ஒன்றை ஆணுகவும், மற்றொன்றைப் பெண்ணுகவும் செய்து, புணர்ந்து விராட் என்னும் புருஷனையும் சிருட்டித்தார். அப்புருஷனேநான். அப்புருஷனில் இருந்து பத்துப் பிரஜாபதிகள் தோன்றினர். அப்பிரஜாபதிகள் இடமிருந்து பல்வித சிருட்டிகள் உண்டாயின எனவுங் கூறப்பட்டிருக்கிறது. வேதபுருஷன் முகத்தில் வேதியனும், தோளில் க்ஷத்திரியனும், தொடையில் வைசியனும், பாதத்தில் சூத்திரனும் பிறந்தனர் எனவும் காசிபராலும் தக்ஷப்பிரஜாபதி முதலியவரால் பிராணிகள் முதலிய உற்பத்தியெனவும், சிவபுராணங்களில் சிவசத்தி சங்கற்பத்தால் உலகமுற்பத்தியெனவும், விஷ்ணுபுராணங்களில் விஷ்ணுமூர்த்தி பிரமனைப் படைத்து உலகோற்பத்தி செய்வித்தனர் எனவும், பலபடித்தாகப் புராணங்கள் கூறும். பிரமன் உலகமனைத்தையும் சிருட்டித்து அவற்றைக் காக்கும்படி சிலபூதரைச் சிருட்டிசெய்து நீங்கள் இவற்றைக் காக்க என அவர்களுட் சிலர் பசியுடன் யக்ஷாம் என்றூர். மற்றவர் ரக்ஷாம் என்றனர். அக்காரணத்தால் யக்ஷராகவும் மற்றவர் ராக்ஷஸராகவும் ஆயினர் எனவும் மற்ற ஜாதிகள் உயர்குலத்தவர், இழிகுலத்தவரையும் இழிகுலத்தவர் உயர்குலத்தவரையும் கலந்ததால் உண்டாயின என்றும் புராணுதிகள் கூறும்.

உலகநாதன் — இவன் உலகநீதியென்னும் நீதிநூல் செய்தவன்.

உலகநீதி—உலகநாதனு லியற்றப்பட்ட நீதி நூல்.

உலகப்பெருமாள் நங்கை—உய்யக்கொண்டார் திருவடி சம்பந்தி.

உலகம் — (க) சுவர்க்கம், மத்தியம், பாதாளம், (கச) பூலோகம், புவர்லோகம், சுவர்லோகம், ஜனலோகம், தபோலோகம், மகாலோகம், சத்தியலோகம், இவை மேலுலகங்களாம். கீழ் உலகங்களாவன: அதலம், விதலம், சுதலம், தராதலம், இரசாதலம், மகாதலம், பாதாளம் என்பன.

உலகவறவி — இது காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் சக்ரவாளக்கோட்டத்துள்ள சம்பாபதிகோயிலின் முன்புள்ளது. இது பலரும்வந்து தங்குதற்குரிய தருமசாலை. (மணிமேகலை).

உலகாயதமதம்— இவன்கீரிசுவரவாதி. இத்தூலதேகத்தில் எதனுல் பல விவகாரங்கள் உண்டாகின்றன? எது நீங்கினுல் விவகாரங்கள் நீங்குகின்றனவோ அதற்குக்காரணமானதே ஆத்மா என்பன். அவ்வாத்மா ஸ்தூல சரீரத்திற்குப் பின் ஜீவித்தல் மரணமடைதல் இரண்டும். சரீராதீனம், இந்திரியமே ஆத்மாவென்பன். உலகம் பாக்கு, வெற்றிலை, சுண்ணும்பு இவை கலந்த காலத்துண்டாஞ் சிவப்புப்போலவும், விறகைக் கடைந்த காலத்திலுண்டான நெருப்புப்போலவும் உண்டாம். கடவுள் கன்மம், ஆத்மா என்பன இல்லையென்பன். இதை விட்டுப் பிறமதங்களில் சேர்ந்து பந்தித்திருப்பதே பந்தம். உலக இன்பங்களே யனுபவித்திருப்பதே முத்தியென்பன். இது வியாழபகவான் இந்திரன்பொருட்டுக் கற்பித்த மதம். (தத்வநிஜாதபோகசாரம்).

உலகேசன்—ஒரு விரிஞ்சன்.

உலுண்டாகூன் — சுகுணபாண்டியனைக் காண்க.

உலுபதன்—புரக்ஞயனுக்கு நண்பன்.

உலுபதன் — கிருஷ்ணனை அம்பிஞல் கொன்ற வேடன்.

உலூகன்—1. சகுனிக்குச் சிரேட்டபுத்ரன். பாண்டவரிடம் தூரியோதனனேவலால் தூது சென்றவன். சகாதேவனு லிறந்தான்.

2. பாஞ்சாலனுக்குக் குரு. இவர்க்கு அசரீரி வசியம்.

உலூகநாதன் — தூரியோதனனுடன் பிறந்தவன்.

உலூபி—அருச்சுனன் தேவி. கௌரவியன் எனும் நாகன் மகள். குமரன் அரவான் அல்லது இராவான், அல்லது இளாவந்தன்.

உலோகராங்கமுனி—ஒரு இருடி, சம்பாதி இறத்தலை இராமதூதரால் இறகு வளருமெனத் தேற்றித் தடுத்தவர்.

உலோகசாக்ஷி—ஒருமுகம், இரண்டு கைகள், அஞ்சலியத்தராய்வெண்ணிறத்தராய் வெண்பட்டாடை காஷாயவஸ்திரந் தரித்தவராயிருக்குஞ் சூரியமூர்த்தி.

உலோகபாலகர் — உலகத்திற்கு துன்பம் வராமற் காக்குந்தேவர். இவர்கள் இரண்டியரோமன், கேதுமந்தன், சுதன்வா, சங்கபாலன் முதலியவர்கள்.

உலோகப்பிரகாசர் — கறுப்புநிறம், ஐந்து முகம், பத்துக்கைகள், இரண்டுகைகளில் இரண்டு கமலங்கள், சூலம், அங்குசம், தண்டம், சபமாலை, கமண்டலம், வலஇடக்கைகளில் அம்பும், வில்லும், சின்முத்ரையுடையவராய் நீலரத்னபரணங்கள், நீலவஸ்திராபரணமுடையரா யிருக்குஞ் சூரியமூர்த்தி.

உலோகமாபாலன்—சீவகனுக் காசிரியன், பதுமைக்குச்சகோதரன். (சீ-சிந்தாமணி).

உலோகம்—(கு) பொன், வெள்ளி, செம்பு, இரும்பு, ஈயம் இவற்றுடன் வெண்கலம், தரா சேர்ந்து ஏழாகக் கூறுவர்.

உலோகாசார்யர் — நம்பிள்ளைக்குக் கந்தாடைதோழப்பரா லிடப்பட்ட பெயர். (குரு-ரை.)

உலோகாத்தகன்—சிவகணத்தலைவரில் ஒருவன்.

உலோகாலோகம்—சக்கிரவாளகிரி, இதன் உட்பாகம் சூரியன் ஒளி பெற்றும், புறப்பாகம் அது இன்றியு மிருக்கும். இதனை லோகம் அலோகம் எனப்பிரித்து மனிதர் வசித்தற்கும்வசிக்காமைக்கும்வசதிஉள்ளதும் அல்லாததற்கும் பெயரெனக் கொள்க.

உலோகிதாசுவன்—அரிச்சந்திரன் குமரன், இவனுக்கு ரோகிதாசுவன் எனவும் பெயர்.

உலோகிதார்ணன் — பிரியவிரதனுக்குப் பேரன். கிருதபிரஷ்டன் குமரன்.

உலோச்சனர்—சோழன் இராஜசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியைப் பாடியவர். (புற - ஐ.)

உலோபன் — டம்பமாயைகளின் குமரன், (இது உருவகம்). வாசிட்டம்

உலோபாமுத்திரை — விதர்ப்பதேசத்தரசன் பெண், அகத்தியர் பாரி. இவள் அகத்தியரை நோக்கி நாம் இவ்வுலகத் திருப்புழி இடம், பொருள் முதலிய வேண்டுமெனக் கணவரைக்கேட்க முனிவர், வில்வலனிடஞ்சென்று பொன் பெற்றுத்தரப் பலவகையாகிய இன்பங்களை யனுபவித்தவள்.

உலோலன்—தாமசமனுவைக் காண்க.

உலோலாதித்தன் — ஒரு சூரியன். காசியடைவேன் என்று ஆசைகொண்டு சென்றதாலிப்பெயர் பெற்றவன். (காசிகாண்டம்).

உலோலை — மது என்னும் அசுரனுக்குத் தாய். (லோலை).

உல்காமுகன்—வாநரசேனபதி.

உல்முகன்—1. சுக்ரசர்மனுவிற்கும் நட்வலைக்கும் பிறந்தவன். பாரியை புஷ்கரிணி பிள்ளைகள் அங்கன், ஆங்கீரசன், கயன், கத்ரு, க்யாதி, சுமனஸ் பாரி, பிரீதகேசி யெனவும் கூறுவர்.

2. ஒரு யாதவவீரன்.

உவசம்பனி—இவன் சனகர முனிவன் குமரன். இவன்பாம்புகடித்திறந்தனன்.எறும்பொன்று மற்றொரு இறந்தவுடலைச் சுமந்து சென்று சுவர்க்கத் துவாரத்தில் வைத்தது. உடனே யிறந்த எறும்பு உயிர் பெற்றது. இவன் தந்தை அவ்வெறும்பைக் கண்டு தன் குமரன் உடலினையும் அவ்வாறு சுவர்க்கத் துவாரத்திலிட்டு உயிர் வரக்கண்டு களித்தனன். உயிர் கொண்ட குமரன் தானுயிர் பெற்ற இடத்தில் ஒரு பிடிமண் எடுக்க அங்குச் சிவலிங்கமொன்று தோன்றிற்று. அதை அவிழத்தம் என்பர். (காசிகாண்டம்).

உவவனம் — காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச் சார்ந்த ஒரு நந்தனவனம். புத்த பீடிகையுள்ள பளிக்கறையுள்ளது. மணிமேகலை மலர்கொய்யச் சென்றுள் எனக்கேட்டு உதயகுமாரன் அவளைக் கவர்ந்துசெல்ல முதலில் முயன்றவிடம். இது மணிமேகலைக்கு மணிமேகலா தெய்வம் காஞ்சி கொடுத்து அவளைப் பளிக்கறையில்மறைத்த இடம். (மணிமேகலை).

உவற்பு—ஆசியம், இரதி, அரதி, சோகம், பயம், குற்சை, இவற்றின் பொருள், சிரிப்பு, ஆசை, வெறுப்பு, சோர்வு, அச்சம், அருவருப்பு ஆம்.

உவாக்கண்ணூர் புல்லங்கீரன்—கடைச்சங்கமருவிய புலவர்.

உவிநரன்—அரம்யாசுவன் குமரன்.

உளதிலன்—அசுவதராசுவன் சந்ததியானனை இருடி.

உளஎழுடையாள்—உள்ளமுடையகவியால் செய்யப்பட்ட சோதிடநூல்.

உறத்தை —உறையூர், சோழராஜாக்களின் இராஜதானி.

உறுபடி— (கீதஉறுப்பு) சு-அவை உக்ரம், துருவை, ஆபோகம், பிரகலை என்பன.

உறுவை—ஆதியும் பகவனும் காவிரிப்பூம் பட்டணத்திலொரு மண்டபத்திலிருந்த போது பிறந்து கள்விற்போர் எடுத்து வளர்க்க வளர்ந்து காளியானவள். (திருவள்ளுவர் சரிதை).

உறையூர் இளம்பொன் வாணிகனர்—ஒரு தமிழ்ப்புலவர். இவர் வணிகராயிருக்கலாம்.

உறையூர்ஏணிச்சேரிமுடமோசியார்—இவர் சோழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவருள் ஒருவர். சோழன்முடித்தலைக்கோப்பெருங்கிள்ளியாரையும், ஆய் என்பவனையும் பாடியவர்.

உறையூர்நாய்ச்சியார் — சோழன் பெண், பெரிய பெருமாளை மணந்தவள்.

உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனர்—சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவனையும், பிட்டங் கொற்றனையும் பாடிய தமிழ்ப்புலவர். (புற - ஐ.)

உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார்—சோழன் நலங்கிள்ளியைப் பாடிய தமிழ்ப் புலவர். (புற - று.)

உறையூர் முதுகூத்தனார்—சோழநாட்டிலிருந்த தமிழ்ப்புலவர். இவர்க்கு முதுகூற்றனார் எனவும் பெயர். (அக - று.) புற-று.

உறையூர் முடவனார்—ஐயூர் முடவனாரைக் காண்க.

உறையூர்— பழைய உறையூர் திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவில் பாண்டமங்கலத்தில் இருபதடிக்குக் கீழ் இருக்கிறது. மண் மாரியால் முழுகியது.

உற்கசம்—தவமியரைப் பாண்டவர் புரோகிதராகக் கொண்ட புண்யதீர்த்தம்.

உற்கோசன்—சூரபன்மன் தூதன்.

உற்சவதி — பிராணனென்னும் வசுவின் தேவி, குமரன் சகன் முதலிய மூவர்.

உற்சவம்—இதுதேவாலயங்களில்உண்டாம் நித்ய நைமித்திகக்குறைவுகளைத் தீர்க்கும் படியும் எல்லார்க்கும் நன்மையுண்டாம் பொருட்டும் செய்யப்படுவது. இது சாகல்யம், பாவனம், சாந்தம், மாங்கல்யம் என நான்கு வகைப்படும். துவசாரோகணமுதல், தீர்த்தவாரிவரையில் உற்சவம் செய்வித்தல் சாகல்யம் எனப்படும். துவசாரோகணம், செய்விக்காமல் தீர்த்தவாரிவரையில் உற்சவம் செய்வித்தால் பாவனம் எனப்படும். துவசாரோகணமும் காலை உற்சவமும் இல்லாமல் இரவில் உற்சவமாத்திரம் நடப்பித்தல் சாந்தம் எனப்படும். காலையில் மாத்திரம் உற்சவம் நடப்பித்தல் மாங்கல்யம் எனப்படும். முற்கூறிய சாகல்யம் ஒன்பது வகைப்படும். அவை: சுவரம், சாந்திரம், சாவித்திரம், கௌமாரம், தைவீகம், பவுநம், பௌதிகம், கணம், சைவம் என்பனவாம். இவற்றிற்கு நாட்கள் முறையே இருபத்தேழு, பதினேழு, பதினைந்து, பதின்மூன்று, ஒன்பது, ஏழு, ஐந்து, மூன்று, ஒன்றும். இவ்வுற்சவம் துவஜாரோகணஞ்செய்து பலியிட்டுநடத்துதல் ஒன்று. அவைஇரண்டும்இன்றிநடத்துதல்ஒன்று. துவசாரோகணம் செய்தலாவது, கொடித்தம்பம், பதிப்பொருள், படம், பசு, வாகயிறு, பாசம் என்னும் திரிபதார்த்த உண்மை தெரிவித்தலாம்.

உற்சாகன் — மித்திரனுக்கு இரேவதியிடமுதித்த குமரன்.

உற்படர்—ஒரு வீரசைவதேசிகர், இவரிறந்தபின் இவர், சோமவ்வை யென்கிற பாணிச்சியைச் சேர்ந்தனரென்று அரசன்முன் வேதியர் குறைகூற அரசன் அவரது பெருமையை வேதியர்க்குத் தெரிவிக்க மறுநாள்சபை கூட்டினன். அந்தச்சபைக்கு அருகிலிருந்த ஒருஆலமரத்தில் பேரொலியொன் றுண்டாயிற்று. அரசன் அதை நீயாரென்ன நான் ஒரு பூதம், என்னுடன் சேர்ந்த எழுநூறு பூதங்கள் பன்னிரண்டு வருடமாய் உற்படர் மூலமாய்க் கையேலையடையக் காத்திருந்தனர். அவர்கள் உற்படர் உடம்பிலுண்டான புகையால் கையேலையடைந்தனர். நான் பசியாலிங்கிலாதுஅயலூருக்குப் போயிருந்ததால் கையேலையடையவில்லை. இப்போது நீ அவர் எலும்பைப் புகைத்தால் கையேலையடைவேனென அவ்வகையே அரசன் நீ பூதம், சிவகிரி சேர்தற்கு அடையாள மென்ன வென்ன அதுதானிருந்த ஆலைப்பிடுங்கிக் காட்ட அரசன் தன் சுற்றத்துடன் வந்து உற்படர் எலும்பைப் புகைக்கப் பூதமும் அரசனும் சுற்றத்தவரும் கையேலையடைந்தனர்.

உற்பலன்—1. சத்தியைக் காண்க.
2. விஷ்ணுபக்தனும் படனும்.

உற்பலாவதி—தாமசமனுவைக் காண்க.

உற்பலாங்கி—இவள் ஒரு பார்ப்பினி. துங்கபத்ரைதிக்கரையிலிருந்தகோபாலவேதியன் குமரி. இவள் தந்தை இவளை இருபதுவேதியர்க்குத் தனித்தனி பாணிக்கிரகணஞ்செய்பநிச்சயித்துத் தானஞ்செய்யுமுன் கணவர் இறக்கக்கண்டு இருக்கையில்தந்தையும்இறந்தனன். இவள்திருப்பூவணஞ்சென்று மணிகன்னிகையில் ஸ்நானஞ்செய்து காலமுனிவரைக் கண்டுவணங்குகையில் அவர் இவளது செய்தி அறிந்து நீகௌரிவிரதம் அநுட்டித்து உத்யாபனஞ் செய்யாததால் இவ்விடுக்கண் வந்தது, இத்தீர்த்தபலத்தால் பாவம்நீங்கினை. இனிக்கௌரிபூசனைசெய்துஉத்யாபனஞ் செய்க என இவள் அவ்வாறு செய்து தீர்க்க சுமங்கலி ஆயினவள்.

உற்பலை—அஷ்டசத்திகளில் ஒருத்தி.

உற்பவன்—துருவனுக்கு இலையிடமுதித்த குமரன்.

உன்மத்தன்—1. சண்முக சேநாவீரன்.
2. மால்யவந்தன் குமரன்.

உன்மனி—நிராதாரத்தால் தியானிக்கப்படும் சத்தி.

உன்முகன்—உல்முகனைக் காண்க.

உன்னதி—— தக்ஷனுக்குப் பிரசூதியிடமுதித்த குமரி. இயமன் தேவி.

உஷா—1. விபாவசுவென்னும் வசுவின்தேவி. குமார் வியுஷ்டி, ரோசஸ், ஆதபன்.
2. சூரியன் பாரி.

உஷாபதி—அநிருத்தன்.

உஷை—பாணாசுரன் பெண். இவள் அநிருத்தனைக் கனவிலிணைந்து விழிக்கக் காணுது விசனப்பட்டுத் தனது குறையைத் தோழியாகிய சித்திரலேகையிடங் கூறி அவள் அரசர் உருவங்களை யெழுதிக்காட்ட இன்னனென்று தெரிவித்து அவளை வேண்டினள். சித்திரலேகை அதி மாயாவியாதலால் அநிருத்தன் தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில் அவனைக் கட்டிலோடு தூக்கிவந்து அவளிடம்விட இன்பமனுபவித்திருக்கையில் தகப்பனுல்கள வறியப்பட்டுச் சிறையிலிருந்து கண்ணனுல் விடுவிக்கப்பட்டவள். (பாகவதம்).

ஊக்கூ—இவன் தேவலருஷியின் சாபத்தால் முதலை யுருப்பெற்று, கஜேந்திரனைப் பிடித்துக்கொண்ட ஒரு காந்தருவன். (பாகவதம்).

ஊங்கனூர் — சேரநாட்டின் கடற்கரையூர் இங்ஙகரத்தின் கடலில் வஞ்சவுருக் கொண்டு முளைத்து நின்ற கடப்பமரத்தைச் சேரன் வெட்டினன்.

ஊசிநன்—(ய) கிருதி புத்ரன்.

ஊசிழறி—இடைக்காடரால் செய்யப்பட்ட செய்யுள்.

ஊட்டியார்—கடைச்சங்க மருவிய தமிழ்ப் புலவர். (அக-று.)

ஊதீலர்—அசுவதராசுவின் புத்திரர்.

ஊரணை—சித்திராதன் தேவி.

ஊர்சி—தக்ஷன் பெண், வசிட்டன் தேவி. இவளுக்குச்சித்திரகேதுமுதல்ஏழுகுமரர்.

ஊர்தீரை—ஊர்சிக்கு ஒரு பெயர்.

ஊர்தீரசீவதி—பிரியவதன் பெண். தேவயானிக்குத் தாய், சுக்கிரன் பாரி.

ஊர்தீரன்—வச்சிரன் குமரன்.

ஊர்தீரஸ்வதி—ஊர்ச்சுவதிக்கு ஒருபெயர்.

ஊர்த்சித்தன்—கார்த்தவீரியன் குமரன். சூரனென்று பெயர்.

ஊர்த்துகேது—(சூ.)சனத்துவசன் குமரன்.

ஊர்த்தகசன் — புலியுருக்கொண்டு பாலவிநாயகரைச் சூழ்ந்த சிறுவரை வருத்தி விநாயகராற் கொலையுண்ட அசுரன். (விநாயகபுராணம்).

ஊர்த்ததாண்டவம்—சிவமூர்த்தியின் நடனபேதம். சப்ததாண்டவம் காண்க.

ஊர்த்தபாது—இந்தாம் மன்வந்தரத்து ருஷி.

ஊர்த்துயன்—உருத்திரருக்கு வேள்விசெய்ய நியமிக்கப்பட்ட ருஷி.

ஊர்த்துரேதஸ் — ஏகாதச ருத்ரருள் ஒருவன். தேவி இளை.

ஊர்மிளை—சனகன் பெண். இலக்குமணன் தேவி. இலக்குமணர் தன் தமையனுடன் அரண்யவாச நீங்கி நகர்வருமளவும் பிறவியாபாரம் இன்றி உறங்கியே இருந்தவள். (இராமாயணம்).

ஊர்வசன்—சுசியின் குமரன்.

ஊர்வசி—1. இவள், தெய்வதாவி, நரநாராயணர் பதரியில் தவஞ்செய்கையில் அவர்கள் தவத்தைக்கெடுக்க அநேகதேவதாவிகளை யிந்திரன் அனுப்பினன். இதனுல் நாராயணர் கலங்காது இருந்து தம் தொடையாகிய ஊருவில் ஊர்வசிமுதல் அநேகதாசிகளைப் பிறப்பித்தனர். இவர்களைக் கண்டு அப்பெண்கள் மயங்கி ஊர்வசிமுதலியவரைத் தங்களுக்குநாயகிகளாகக் கொண்டு தெய்வலோக மடைந்தனர்.

2. ஒருமுறை யிவள், தெய்வலோகத்திற்குக் காலகேயர் வதைநிமித்தஞ் சென்ற அருச்சுனனைக்கண்டு தன்னைச் சேரவேண்டுகையில் அவன் மறுத்ததால் அவனைப்பேடியாகச் சபித்தனள்.

3. இவள் சதாநந்தருஷியை மயக்கினள்.

4. இவள்சைப்பிய முனிவரைதேவரேவலால் மயக்கச்சென்று அவரால் விகாரவடிவமடைந்தனள்.

5. விசுவாமித்திரர் வேள்வி யழிக்கச் சென்று கல்லாய்ச் சுவேதமுனிவராற் சாபமீங்கியவள்.

6. மித்திரனுல் புதனுக்குப் பாரியாகச் சபிக்கப்பட்டவள். வசிட்டரைக் காண்க.

7. இவள், மித்திரனு லழைக்கப்பட்டு அவனிடஞ்செல்லுகையில்வருணனிவளையழைக்க இவள் மித்திர னழைத்ததையுரைத்துச்செல்வதன்முன்மித்திரன்தன் தேஜசைக் குடத்திலடக்க அகத்தியனும், பிறகு வருணனிடஞ்செல்ல மூன்றுவராது பிந்திவந்தனை யென்றுமறுத்துத் தன்தேசஸைக் குடத்திலடக்க வசிட்டனும் பிறந்தனர். உருப்சியெனவுங் கூறுவர்.

8. இவள் அகத்தியர் சாபத்தால் மானிடமகளாய் மாதவியாயினள்.

9. இவள் சயந்தனை விரும்பியகாரணத்தால் அகத்தியரால் காஞ்சியில் கணிகைமகளாகவும், சயந்தன் விந்தமலைக் கண்மூங்கிலுமாகச் சாபம்பெற்றனர்.

ஊர்வன்—ஒரு இருடி, இவர் தவஞ்செய்கையில் இருடிக ளிவரிடம் வந்து ஒரு புத்ரனைப் படைக்க என்ன, இவர் ஒரு தர்ப்பைத்துண்டைக் கையிலெடுத்துத் தன் ஊருவை யக்நியிலிட்டுக் கடைந்தனர். அதிலிருந்துஅக்நிப் பிழம்புடன்ஒரு புத்ரன் பிறந்தனன். இருடிகளும் தேவர்

களும் அவனைக் குதிரை முகத்துடன் கடலிலிருந்து தீரை ஆகாரமாய்க் கொள்ளக் கட்டளே யிட்டனர். இது வடவை யன்று.

ஊர்ணை—இவள் மரீசிருஷியின் பத்னி. இவள் சுவாயம்பு மன்வந்தரத்தில் மரீசியுடன்கூடி ஆறு புத்ரர்களைப் பெற்றனள். இவ்வறுவரும் பிரமன் தன் புத்ரியோடு சங்கமித்ததைக் கண்டு நகைத்ததால் பிரமன் கோபங்கொண்டு நீங்களறுவரும் அசுரயோனியிற் பிறக்கக் கடவீர்களென்று சபிக்க அவ்வாறே காலநேமிக்குப் புத்ரராகவும் பின் இரண்யகசிபுக்குப் புத்ராராயும் பிறந்து சாந்தசித்தராய்ப் பிரமனே யெண்ணித் தவஞ்செய்து பிரமன் பிரத்யக்ஷமாக எங்களுக்குத் தேவ மானுஷ்ய மிருகாதிகளால் மரணமின்றி இருக்கவென வரம்பெற்றனர். இவர்களிவ் வாறு வரம்பெற்ற செய்தியை இரண்யகசிபு அறிந்து அவர்களே நோக்கி நீங்கள் என்னை அலக்ஷ்யஞ்செய்துபிரமனையெண்ணித் தவஞ்செய்து வரம்பெற்றமையால் நீங்கள் என்னிடமிருக்கின் கொலேபுரி வேன் நீவிர் பிழைத்திருக்க வேண்டின் பாதலஞ் சேர்ந்து உறங்கியிருந்து பின் தேவகி கர்ப்பத்தில் வருடந்தோறும் ஒவ்வொருவராய்ப் பிறந்து காலநேமியாகிய உங்கள் பிதாகம்சனுகப் பிறந்து உங்களேயொவ்வொருவராகக் கொல்ல இறக்கக் கடவீர்கள் என்று சாபமடைந்தனர். (தே - பா.)

ஊறு—(அ)வெண்மை, தண்மை, மென்மை, வன்மை, திண்மை, நொய்மை, சீர்மை, சருச்சரை, இவை தொடப்படும் பொருட்கு எண் குணங்களாம்.

ஊறுபாடு—(சு) எறிதல், குத்தல், வெட்டல், எய்தல்.

ஊற்றுக்காடமரீதவள்— உப்பையைக் காண்க.

ஊற்றுமலைமருதப்பன்—நன்னூற்கு உரையியற்றச் சங்கரநமச்சிவாயப் புலவரை வேண்டிய பிரபு.

ஊன்பொதிபசுங்கொடையார்— சோழன் நெய்தலங்கானலுல்இளஞ்சேட் சென்னியையும் சோழன் செருப்பாழி யெறிந்த இளஞ்சேட் சென்னியையும் பாடியவர்.

எக்ஞன்—உத்தமனென்னும் மனுவின் புத்ரன்.

எக்ஞகோபன்—ஒரு இராவணவீரன்.

எக்ஞசீலன்—துச்சீலனைக் காண்க.

எக்ஞசூத்திரம்—மேல் பாகமாய் மூன்று தரஞ்சுற்றினசூத்திரத்திற்குஎய்ய சூத்திரமென்று பெயர். கிரந்தியோடு சேர்ந்த சூத்திரமானது உத்தமம். கிரந்தியானது பிரணவத்திற்குச் சமானம். எய்ய சூத்திரம் கழுத்துமுதல் நாபிவரையில் மீண்டிருக்கின்உத்தமமாம்.ருக்,எஜுர்சாமவேதிகள் நாபிவரையில் எய்யசூத்திரம் தரித்தல் வேண்டும். அதற்கு கீழ்ப்பட்டால் ஆயுள் க்ஷீணமாகும். மற்றவற்றிற்கு உபதீதம் காண்க.

எக்ஞதத்தர்—சண்டேசருக்குப் பிதா, சண்டேசரைக் காண்க.

எக்ஞபாது— பிரியவிரதனுக்குப் பெரிஷிஷ்மதியிட முதித்த குமரன்.

எக்ஞபூர்த்தி — ருசிப் பிரசாபதிக்குக் குமார், தேவி ஆகூதி.

எக்யசருமன்—இவன் அங்கதேசத்துவேதியன். இவன் குமரன் தருமசருமன். இந்தத் தருமசருமன் தருப்பை முதலிய சேகரிக்க வனஞ்சென்று அவ்விடம் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த வைகானச முனிவர் குமாராகிய மாலுதான முனிவர்மீது கல், மண் முதலியவற்றை விட்டெறிய அவர் தருமசருமனைப் பாறையாகச் சபித்தினர். இச்சாப விமோசனறிந்த எய்யசருமன் தன் குமாரனுகிய பாறையைத்தலைமீது சுமந்து பவானிகூடத் தீர்த்தத்தில் இட்டுச்சாபம் நீக்கினன்.

எங்களாழ்வான் — விஜயாம்சரான இவர் கலி ஃ உ ஏ-க்குமேல் வியஷு ஆனியீ திங்கட்கிழமை திருவள்ளறையி லவதரித்தவர். திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானிடம் பாஷ்யம் சேவித்தவர். திருவெள்ளறைச் சோழியர். நடாதூரம் மாளேச்சுவீகரித்துப் பாஷ்யமுதலிய சொல்லிவைத்தவர். (குருபரம்பரை).

எசசு—சஞ்சிபின்னின் குமரன்.

எச்சதத்தன்மர்—1. அகத்தியரைக் கல்லிவேண்டி அவராற் தவத்திற்கு அனுப்பப்பட்டவர்.

2. ஒரு வேதியன், பொருளாசையால் தானம்வாங்கி மறுபிறப்பில் அரக்கனுய்க் காஞ்சிபுரிக்கருகில் ஒரு ஆலில் இருக்கப் பீமசன்மன்குமரன்சோமசன்மன்,காஞ்சிபுரியில் தீர்த்தமாடி வருவோரைக் கண்டு அத்தீர்த்தப் பெருமைகளைக்கேட்க, அவ்வழிப்போக்கர் கூறியபெருமைகளே ஆலிலிருந்தபடிகேட்டு அரக்கவுருநீங்கியவன்.

எச்சதத்தன்—எஞ்ஞதத்தருக்குஒரு பெயர். சண்டேசருக்குப் பிதா.

எச்சதேவன்—சுமதியைக் காண்க.

எச்சம்—(அ) குறள், கூன், ஊமை, செவிடு, குருடு, மூடம், உறுப்புமயக்கம், உறுப்பில் பிண்டம்.

எச்சன் — A. தக்கன் சிவனைநீக்கி யாகஞ் செய்யத் துணிகையில் யாகஞ்செய்விக்க குருவாயிருந்தவன்.

B. இவன் சுசீந்திரத்தில் வக்கிரபர்வத ச்சார்பில் கள்ளி நிழலில் ஞானகீதையோ தித் தவம்புரிந்த வேதியன். அந்தக் கீதை யைக்கேட்டகள்ளி (கஉ) நாட்களில் உல ர்ந்துசுசீந்திரத்தில் பானுசேகரன் குமரி யாய்க் கலாவதியெனும் பெயருடன் எச் சனை மணந்துவாழ்ந்தனள். (சுசீந்திரபுரா ணம்).

எச்சான் — உடையவர் திருவடி சம்பந்தி. கீழ்த்திசையி லிருந்தவர். உடையவரைக் கண்டு பணிந்து விருந்து செய்வித்தவர். இப்பெயர்கொண்டவொருவர்க்குஉடைய வர் திருவேங்கடஞ் செல்கையில்அம்மாள் வீட்டில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத் திருப் பரியட்டம் திருத்திசமர்ப்பிக்கும் கைங் கர்யம் நியமித்தனர். எண்ணூயிரத் தெச் சானென்று ஒருவர் இருந்ததாகத் தெரி கிறது.

எஞ்ஞுத்தன்–ஒருவணிகன். அவிநாசித்தல த்துக்கோயில் தாசியைக்கண்டுமோகித்து அங்கிருந்த வசிட்டரிடம் அத்தல புராண ங்கேட்டு நடித்திருந்த தாசிமீது ஆவலாய் விரைவில் உணவுண்டு அன்னமடைத்து இறந்து முக்தியடைந்தவன். (அவிநாசி த்தலபுராணம்).

எட்டி—செட்டிகளின் பட்டத்துள் ஒன்று.

எட்டிதுமாரன் — காவிரிப்பூம்பட்டினத்து வணிகன். அரசனுக்கொடுக்கப்பட்ட எட்டிப்பட்டம்பெற்றோன். மணிமேகலை உவவனஞ் சென்றதை உதயகுமாரனுக் குத் தெரிவித்தவன். (மணிமேகலை).

எட்டுத்தொகை–நற்றிணை ச00, குறுந்தொ கை ச00, ஙங்குறு நூ00, பதிற்றுப்பத்து பரிபாடல் எ0, கலித்தொகை கஙி0, அகநானூறு, புறநானூறு முதலிய எட் டுச்சேர்ந்த தமிழ்நூல்.

எட்டிப்பூ — வணிகர்க்கு எட்டிப்பட்டத் தின் பொருட்டுத் தரப்பட்டபொற்பூ.

எட்டுவிதபாவங்களாவன—தர்மம், ஞானம், வைராக்கியம் ஐசுவர்யம் இந்தப்புத்தியின் குணங்கள் நான்கும் சாத்விக பாவங்கள்; அதர்மம், அஞ்ஞானம், அனைசுவர்யம், இவை தாமசபாவங்கள். அவைராக்கி யம், ராஜஸபாவம் இவை புத்தியில்வாசஞ ரூபமாயிருக்கும்.

எண்பேராயம் —கரணத்தியல்வர், கருமா திகாரர், கனகச்சுற்றம் கடைகாப்பாளர், நகரமாந்தர், படைத்தலைவர், யானைவீரர், இவ்எிமறவர்.

எதாகரன்—சுபாலன் புத்ரன். இவன் புத் ரன் வபுத்திரத்தன்.

எதி—மைட்டிகப் பிரமசரிய மநுட்டித்த பிரமபுத்திராராகிய இருடி.

எதியுதக்கரன்—ஒரு அசுரன். திதிபுத்ரன்.

எது—1. ஒருவகை மிலேச்சசாதியார்.

2. யயாதிக்குத் தேவயானியிட முதி த்த குமரன்.

எந்திரர்சுரன் — தேவர்களை வருத்திச் சிவ பிரான் நெற்றிவிழியா லெரிந்தவன்.

எமிநரன்—திவிமீடன் குமரன், இவன் கும ரன் கிருதுமான்.

எம்பார்—கோவிந்தப் பெருமாளைக்காண்க.

எம்பெருமானார் — 1. ஆதிசேஷாம்சரான இவர் கலி (சகக அ)க்கு மேல் பிங்களஞ சித்திரைமீ வெள்ளிக்கிழமை ஸ்ரீபெரு ம்பூதூரில் அரீதகோத்தரத்தவராகிய ஆசூரி கேசவப்பெருமாளுக்கும் பூமி பிராட்டியென்னும் அவர் மனைவிக்கும் திருஅவதரித்துப் பெரிய திருமலைநம்பி யால் இராமாநுசன் என்று பெயரிடப் பட்டுயாதவப்பிரகாசரிடத்தில்பூர்வபக்ஷம் வாசித்து யாதவப்பிரகாசர் செய்ன்ன "கபியாஸாக்ஷ ணென்னும்" தொடர்க்குப் பொருள் வேறு கூறி மறுத்ததனால் அவர் இவரிடம் பொருமைகொண்டு இவரைக் கொலைசெய்ய எண்ணிக் கங்காயாத்திரை செய்ய ஆரம்பித்து இராமாநுசரை யுட னழைத்துச் சென்றனர். ஒருநாள் ஒரு காட்டின்வழிச் செல்லுகையில் சௌசத் திற்காக இளையாழ்வார் தனித்து நிற்பதை யறிந்த கோவிந்தபட்டர், யாதவப்பிரகா சர் எண்ணத்தை யறிவித்து அகலப்போ மென்றனர். இளையாழ்வார் அவ்வழி விட்டு ஒரு மரத்தடியில் நின்று பார்க்கப் போருளாளரும்,பெருந்தேவித்தாயாரும், வேடனும், வில்லிச்சியுமாய் எதிரில் தரி சனந் தந்தனர். எம்பெருமானார் அவர் களை நீங்களெங்குபோகிறவர்களென அவர்கள் நாங்கள் ஸ்ரீ காஞ்சி செல்கிறோ மென நானுமும்மைத்துணைகொண்டுவரு கிறேனெனத் தொடர்ந்து செல்லுகை யில் வில்லிச்சி தாகத்திற்குச் சலம் வேண் டுமென்று கேட்க ஆழ்வார் கிணற்றிலிற ங்கி நீர்கொண்டுவரத் தம்பதிகளிருவரும் உண்டு இதோ புண்ணியகோடி விமானங் காணும் என்று அருளிச்செய்து அந்தர்த் தானமாயினர். ஆழ்வார் காஞ்சிநகரஞ் சேர்

ந்திருக்கையில் தீர்த்தயாத்திரை முடித்துவந்த யாதவப்பிரகாசர் இளையாழ்வாரைக் கண்டு எவ்வகையவந்து சேர்ந்தீரென நடந்தசெய்தியைக் கூறக்கேட்டு ஆச்சரிய மடைந்தனர். இவ்வகையிருக்கையில் காஞ்சிநகரரசன்பிள்ளையைப் பிரமரக்ஷஸ் பிடித்துக்கொண்டு வருத்த அரசன் அதை யோட்ட யாதவப்பிரகாசரை யழைத்தனன். அப்பேய் யாதவப்பிரகாசரை நோக்கி யும்மால் என்னை யோட்டலாகாது. உம்மிடம் கற்கும் இளையாழ்வான் போகக் கட்டளையிடி னீங்குவே னென்றது. யாதவப்பிரகாசர் இதை ஆழ்வாருக்குக் கூற அதை யோட்டினர். மற்றொருநாள் யாதவப்பிரகாசர் ஒரு சுருதிக்குப் பொருள் அத்வைதபுறங் கூற ஆழ்வார் அதை மறுத்து விசிட்டாத்வைதங் கூற யாதவப்பிரகாச ரிதைக்கேட்டு இனி யென்னிடம் வரவேண்டா மென்றனர். ஆழ்வார் இதைத் தாயிடம் கூறத் தாய் பேரருளாளனுக்குக் கைங்கர்யஞ் செய்திருக்க என்றபடி கைங்கர்யம் செய்திருந்தனர். ஆளவந்தார் நியமனத்தால் பெரியநம்பி இளையபெருமாளை அழைத்துவரக் காஞ்சிக்கு வந்து ஆளவந்தார் அருளிய சுலோகத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தனர். இளையபெருமா ளிதைக் கேட்டு இவை யாரருளிய எனப் பெரிய நம்பிகள், ஆளவந்தா ரருளிச்செய்தவை யெனக் கேட்டுக் களிப்புற்று அவரைக் காணவேண்டு மென்னும் அவாவால் பெரிய நம்பிகளுடன் திருவரங்க மெழுந்தருளினர். ஆழ்வார் செல்லுமுன் ஆளவந்தார்திருநாட்டுக்கன்றுஎழுந்தருளியசெய்திகேட்டுச் சோகித்துத் திருக்கரம்பன் துறையிலே நின்ற பெருங்கூட்டத்துள் புகுந்து ஆபாதமத்தகம் அவரது சரமவிக்ரகத்தைச்சேவித்து மூன்றுவிரற்கள்மூடங்கி இருந்தமை கண்டு ஆழ்வார், இதற்கு மூன் இப்படியுண்டோ என, இருந்தவர்கள் இல்லையெனக் கருத்தறிந்து ஆங்கிருந்த முதலிகளிவிஞவி அவர்கள் வியாஸ பராசர்களிடத்திலே யுபகாரஸ்மிருதியும், நம்மாழ்வாரிடத்தில் பிரேமாதிசயமும், விசிட்டாத் வைதமாக வியாக்யான சூத்திரத்தில் வியாக்யான வாஞ்சையும் உண்டு என்ன, பெருமாள் தலைக்கட்டின் இந்தவிழவு மூன்றையுந் தீர்க்கின்றேன் என அவை நிமிரக்கண்டு சேவித்துப் பெரிய பெருமாளைச் சேவியாது ஸ்ரீகாஞ்சிக்கு எழுந்தருளினர். இவரைத் திருக்கச்சிநம்பிகள் காணவர இளையாழ்வார் அவர்க்கு ஆசனமிட்டுத் தண்டன் சமர்ப்பிக்க நிற்கையில் நம்பி, நாதமுனிகள் செய்திகூறித் தடைசெய்ய இளையாழ்வார் தமக்குள்ள ஐயத்தைப் பெருமாளுக்கு விண்ணப்பித்துச் சொல்ல என்று நம்பிக்கு வழிவிட்டு அவர் சொல்லக்கேட்டுப் பெரியநம்பியை ஆசாரி யராகக் கொள்ளும்படி புறப்பட்டு மதுராந்தகத்தில் எரிகாத்த பெருமாள் சந்நிதியில் பெரிய நம்பியைத் தரிசித்துப் பெருமாள் நியமனத்தைக் கூறி எரிகாத்த பெருமாள்சந்நிதி மகிழமரத்தடியில் பஞ்சசமஸ்காரம் பெற்றுப் பெரிய நம்பிகளுடன் காஞ்சிக்கு எழுந்தருளி யிருந்தனர். ஒருநாள் எண்ணெயிடுவான் பசியாயிருக்கக் கண்டு தமது மனைவியை யபூபம் சாதிக்கக் கட்டளையிட்டனர். அவள் மறுத்ததுகண்டு தாமேசென்று இருக்கப் பார்த்து எடுத்துத் தந்தனர். சில நாள் பொறுத்து ஸ்ரீபெரும்பூதூருக்குப் போயிருக்கையில் இவரது மனைவியார் பெரியநம்பிகளின் மனைவியாருடன் சண்டையிட்டனள். இதையறிந்த பெரியநம்பிகள் சம்சாரத்துடன் திருவரங்கஞ் சென்றனர். இளையாழ்வார் ஸ்ரீபெரும்பூதூரிலிருந்து காஞ்சிக்கு எழுந்தருளிப் பெரியநம்பிகள் திருவரங்கஞ் சென்றதறிந்து மனைவியை நோக்கி நீ முன்புதிருக்கச்சிநம்பிகள் எழுந்தருளியிருந்த மணையைச் சுத்திசெய்து நீயும் தீர்த்தமாடினை,எண்ணெயிடுவானுக்கு அபூபம் கொடுக்கச் சொன்ன காலத்திலில்லை யென்றனை, ஆசார்ய பத்தினியுடன் ஒரு தோண்டி விஷயமாய்ப் பகைத்தாய் ஆதலால் பிறந்தகம் போக என நியமித்துத்தாமே பெருமாள் சந்நிதியில் துரியாச்சிரமம் பெற்றுப் பெருமாள் அருளிய நம் ராமாநுஜ னெனவும், யதிராஜ னெனவும் பெயர் பெற்றிருந்தனர். பின் யாதவப்பிரகாசருக்குத் திரிதண்டகாஷாய மளித்துக் கோவிந்த சீயரெனப் பெயரிட்டு அரையருடன் திருவரங்க மெழுந்தருளிப் பெருமாளைச் சேவிக்கையில் பெருமாளும் நம்முடையவன் என்று திருநாமம் அருளப்பெற்று, பெரிய திருமலைநம்பியால் கோவிந்தபட்டரை ஸ்ரீவைஷ்ணவராக்கித் திருவரங்கப் பெருமாளரையர் கட்டளைப்படி அவரிடத்தில் திருவாய்மொழி யோதி ஆளவந்தார் அருளிச்செயலுக்கு வியாக்யானஞ் செய்து லக்ஷ்மண முனியெனப் பெயர்பெற்றுத் திருக்கோட்டியூர் நம்பியிடம் (கக) முறைபோய்க் கடையில் அவர் ஒருவர்க்

கும் சொல்லவேண்டாமென்று அருளிய திருமந்திரார்த்தத்தையும், சரமசுலோகத் தையுங் கேட்டுணர்ந்து மறுநாள் அதை உலகறியக் கூறினர். பெரிய நம்பிகள் இது அடுக்குமோ என ஆசாரியர் சொல் லைத் தடுத்ததா லுண்டான நரகம் என் னெருவனுக்காஞல் இந்த மந்திரார்த் தத்தைக் கேட்ட அநேக ஆத்மாக்கள் மோக்ஷமடைக என்று கூறி அவரால் எம் பெருமானார் எனும் நாமம்பெற்றுத் திரு மாலையாண்டானிடத்தில்திருவாய்மொழி கேட்டுணர்ந்து விரோதத்தால் புருஷன் சொற்படிகேட்டு விஷங்கலந்த அன்னமி ட்டவரிதைதண்டனிட்டதால் விஷங்கல ந்ததென அறிந்து அதைத் திருக்காவேரி யில் கரைத்துவிட்டு ஒரு மாதம் அன்ன மின்றி யுபவாசமிருந்தனர். பின் திருக் கோட்டியூர் நம்பியின் சொற்படி கிடா ம்பியாச்சானுல் மாதுகரங் கொண்டு யஞ் ஞமூர்த்தியுடன் வாதிட்டு வென்று அவ ரைஸ்ரீவைணவராக்கிஅருளாளப் பெரு மாள் எம்பெருமானர் என்னும் பெயரி ட்டுக் கொங்குப் பிராட்டிக்குத் திருவடி நிலைகளைப்பிரசாதித்துப்பாஷ்யம்அருளி நித்யமென்கிற கிரந்தஞ்செய்து திருக்கு றுங்குடி நம்பிக்குப் பஞ்சசமஸ்காரஞ் செய்து ஸ்ரீவைஷ்ணவநம்பி யென்று பெயருமிட்டுச் சந்நிதியில் பெருமாளைச் சேவிக்கையில் தாமிட்ட சின்னமிருக்கக் கண்டு சரணாகதி கத்யத்தால் கூறமணஞ் செய்து திருவேங்கட யாத்திரை செய் து பருத்திக் கொல்லையம்மாள் திரு மாளிகையில் அமுதுண்டு தீர்த்தப் பிர சாதம் சாதித்துத் திருமலைசென்று திரு வேங்கட முடையானைச் சேவித்துப் பெ ரிய திருமலை நம்பியிடம் ஸ்ரீமத் ராமா யண வ்யாக்யானம் கேட்டுணர்ந்து, கோ விந்தப் பெருமாளைப் பெற்று, எண்ணுயி ரத் தெச்சான்றிரு மாளிகையி லமுது ண்டு காச்மீரஞ் சென்று அங்கிருந்த அத் வைதிகளுடன் வாதஞ்செய்து வென்று பதரி நாராயணனைச் சேவித்துத், திரு ம்பி சரஸ்வதிபீடஞ் சென்று சரஸ்வ தியா லெதிர்கொள்ளப் பட்டு ஸ்ரீபாஷ் யமெனநூலுக்கும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரெனத் தமக்கும் பெயரிடப்பெற்றுச் சைவர் தம தென வாதிட்ட திருமலையைத் திருவா ழிசங்கு டமருகஞ் சூலஞ்செய்துவைத்து எதைத்தரிக்கின்றனரோ அந்தமதத்தவர் வணங்குங் கடவுளாகுக என்று முத்திரை யிட்டு நீக்கிச் சங்கு சக்ரம்தரித்த திரு மாலாகத் தரிசித்து வைணவத்தலமாக்கி நீங்கினர். பின் தென்னுட்டில் பல திவ்ய தேசங்களைத் தரிசித்தனர். இப்பால் பிள் ளானே ஞானபுத்ரனுய்ச் சுவீகரித்துத் திருக்குருகைப்பிரான் என ஆழ்வார் திரு நாமமிட்டுச் சோழராசன் வரவிட்டகால த்துக் கூரத்தாழ்வானுக்குத் திரிதண்ட காஷாயமளித்துத் தாம் வெள்ளுயுடுத்து மேலுட்டுக்கொழுந்தருளி வழியில்நல்லான் திருவடி சம்பந்திகளான வேடராலுப சரிக்கப் பெற்று வடகரம்பிக்குச் சாளக் கிராமத்தில் தரிசனஞ்சத்தங்களைப் பிரசா தித்துவிடலதேவராயன்குமரியைப்பிடித் திருந்த பிசாசத்தைத் தொண்டனூர்நம்பி சொற்படியோட்டிஅவ்வரசனையும்வைண வனுக்கி அவனுக்கு விஷ்ணுவர்த்தனாயன் எனப் பெயர்தந்துசமணரைவாதில்வென் றுஅவர்களைக் கற்காணத்திலிடாது தடுத் து யதுகிரியில் நெடுநாள் மறைந்திருந்த பெருமாளைச் சுவப்பனத்தின்படி கண்டு வெளிப்படுத்தித்திருநாராயணபுரமென்று அவ்வூருக்கும் திருநாராயணப் பெருமா ளென்றுபெருமாளுக்கும்திருநாமமிட்டுத் தேவராசபட்டரால் புரோக்ஷணஞ் செய் வித்து உற்சவ பேரத்திற்குப் பெருமாள் நியமனப்படி டில்லி அரசனிட மிருந்த இராமப்பிரியரைப் பாக்ஷாவிடஞ்சென்று கேட்க அவன் நீர்வருவித்துக் கொள்ளு மென்றனன். உடையவர் பெருமாளை வருகவருகஎன்றுதியானிக்கப் பெருமாள் பாக்ஷாவின் புத்திரியை நீங்கிவந்து மடி யிலேற என் செல்வப்பிள்ளையோவெனப் பெருமாளுடன் அரசன் உத்தரவுபெற்று நெடுந்தூரம்வந்தனர்.உறக்கத்தினின்றும் விழித்த அரசன் புத்ரி அருகிருந்த இரா மப்பிரியரைக்காணுது திகைத்துப் பெரு மாள் வேண்டுமென்று தந்தையிடங் கூறி னள். தந்தை எவ்வளவைத்தூரத்தி யழை த்துவரச்சொல்ல உடையவர்வழிவிட்டுமா றிப் பெருமாளுடன் பஞ்சமர்குடிசையில் ஒளித்திருந்து திருநாராயணபுரம் வந்து பெருமாளைப் பிரதிட்டித்து ஆபத்திலுத வின பஞ்சமர்க்குத் தலத்தில் மரியாதை செய்வித்து அவ்வூரில்வசிப்போர் இவரது பிரிவாற்ருது வேண்டத் தம்மைப்போல் விக்ரகஞ்செய்வித்துத்தந்து திருவேங்கட ஞ்சென்றுஅடியில் தில்லைகோவிந்தராசப் பெருமாள், ஆழ்வார் முதலியவரைப் பிர திட்டிப்பித்துத் திருவரங்கமெழுந்தருளி (எசு) திருவாழி திருச்சங்கம் பிரதிட்டி த்து (எசு) திருநாமங்களுக்குக் கொடு த்து அவர்களுக்குஅழகியசிங்கரைத் திரு வாராதனமாகக் கற்பித்து ஆசார்யர்களாக்

கிக் கூரத்தாழ்வானுக்கு ஸ்ரீபாததீர்த்த மருளிக் கோயிலுக்குப் பலவித கைங்கர்ய பரர்களே நியமித்துத் திருமேனியில், பெருமாளைப் பிரார்த்தித்து நோய் சாத்தியருள, பிள்ளான்வேண்டுகோளின்படி தம்முடைய விக்ரகஞ் செய்வித்து அதைத் தாமாலிங்கனஞ் செய்து விக்ரகத்தைத் திருவரங்கத்திலும், ஸ்ரீ பெரும்பூதூரிலும், திருநாராயணபுரத்திலும், பிரதிட்டை செய்வித்துத் தமது திருவாராதனப் பெருமாளைப் பிள்ளானுக்குப் பிரசாதித்துப் பிள்ளான் மடியில் திருமுடியும் கிடாம்பியாச்சான் மடியில் திருவடியுமாய்த் திருநாட்டிற் கெழுந்தருளினர். இவர்க்கு எம்பெருமானர், இராமானுசன், இளையாழ்வார், பாஷ்யகாரர், உடையவர் என்று திருநாமங்கள். இவர் அருளிச்செய்த நூல்கள் ஸ்ரீபாஷ்யம், வேதாந்ததீபம், வேதாந்தசாரம், வேதார்த்தசங்கிரகம், கீதாபாஷ்யம். இவர் பிங்களஹ பங்குனிமீ சுக்லபக்ஷ தசமி திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்தில் பரமபத மெழுந்தருளினர். இவர் அறுபது வயதிருந்ததாகத் தெரிகிறது.

2. உடையவர் எம்பாருக்கு முதலில் இட்ட பெயர்.

எம்பெருமானரப்பன் — நாயினாராசாரியர் திருவடி சம்பந்தி.

எயிலி — திண்டிவனம் தாலூகாவிலுள்ள ஒருவூர், பழைய பாடல்களி லுள்ளது.

எயின்றத்தைமகனிளங்கீரனார்— கடைச்சங்க மருவிய புலவருள் ஒருவர். (அக - று.)

எரிச்சலூர்மலாடனார்—ஒரு தமிழ்ப்புலவர்.

எரிழகன்—சூரபதுமனுக்குக் குமரன்.

எருக்காட்டூர்த்தாயங்கண்ணனார்--சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளியைப் பாடியவர். (புற - று.)

எருமையூரான்—ஒரு அரசன், நெடுமானஞ்சியால் வெல்லப்பட்டவன்.

எருமைவெளியனார் — ஒரு தமிழ்ப்புலவர். கடைச்சங்கத்தவர். (அக - று.)

எல்லப்பநாவலர்— இவர்க்குச் சைவ எல்லப்பநாவலர் எனவும் பெயர். இவர் பிறந்தது தாழைநகர். இவரைச் சிலர் யாழ்ப்பாணத்தவர் என்பர். பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார்காலத்திலிவரிருந்ததாகப் பலர் கூறுகிறபடியால் இவர்காலம் திருமலைராய னரசாக்ஷிகாலம் என்று தோன்றுகிறது. இவர் செய்த நூல்கள் அருணைசலபுராணம், திருவிரிஞ்சைப்புராணம், செவ்வந்திபுராணம், திருவெண்காட்டுப்புராணம், அருணையந்தாதி, அருணைக்கலம்பகம், சௌந்தரி யலகரியுரை முதலியன.

எல்லன்—தொண்டைநாட்டுக் குன்றையூரிலிருந்து யாசகருக்கு வேண்டிய கொடுத்துவரும் நாட்களில் ஒருவன் வந்து உடற்றசை கேட்க அதனையரிந்து கொடுத்து புகழ்பெற்றபிரபு. "ஆலங்கேயங்கேயரும் பறவை யாற்றுயிலும், மாலங்கே யங்கே மலர்மடந்தை — கோலஞ்சேர், செங்கே தகை மணக்குஞ் செங்குன்றை யூரனெங் கே, அங்கே யிரவலரெல் லாம்."

எவனேச்வரன்—பயனைக் காண்க.

எவன்—கலிங்கலேதசத் தரசன்.

எழினி அதியமான் — கடையெழுவள்ளலி லொருவன். இவனே எழிலியென்பர்.

எழினி—மத்தியைக் காண்க.

எழுபதுபரிபாடல்—கடைச்சங்க மருவிய நூல்.

எழுநடப்பன்றிநாகன்தமரன் — கடைச்சங்க மருவிய புலவன். எழும்பன்றி எனவுங் கூறுவர்.

எழுத்து—இது சூக்ஷும், ஸ்தூலம் என இருவகைப்படும். இவற்றை விவகரிக்கும் இடத்து ஈசுவர சத்தியினது முதல் கூறாபத்தால் த்வனிரூபமான நாதம் உண்டாகிறது. அதுதான் அபரநாதம் எனப்படும். இரண்டாவது கூறாபத்தால் சங்கல்பரூபமான விந்து உண்டாகின்றது. அதுதான் அபரவிந்து. மூன்றுவது கூறாபத்தால் வர்ணரூபமான அக்ஷரம் உண்டாகிறது. இந்த நாதவிந்து வர்ணங்கள் பரவிந்துவினது முதற்காரியங்கள். இவ்விடத்துக் காரியவிந்துவினது ஸ்தூலாவஸ்தையானதுமிக ஸ்தூலமாகும்போது வைகரி யென்றும், கொஞ்சம் ஸ்தூலமாகும்போது மத்திமையென்றும் இருவகையாம். சூக்ஷும அவஸ்தையானது மிக சூக்ஷுமமாகும்போது சூக்ஷ்மை என்றும், கொஞ்சம்சூக்ஷ்மையாகும்போதுபைசந்தி என்றும் கூறப்படும். மேற்கூறிய பைசந்தி உந்தியிற் மூன்றும் வாயுவால் மார்பு; கழுத்து, தலை, நாவினடி, நா, பல், மூக்கு, உதடு இவ்விடங்களில்தடையுறும் போது எழுத்துக்களாகத்திரண்டு உதான வாயு மேலெழும்போது வெளியில்வந்து பிறர்காதிற்புலப்படும்படியுச்சரிக்கப்பட்டுக் கடாதிபதார்த்தங்களேச்சொல்லும் போது வாக்கானது வர்ணம் என்றும் வைகரீவாக்கு என்றும் சொல்லப்படும். அவ்வைகரி தனக்கு மூன்னிருக்கும் மத்திமை வாக்கினும் அதிக ஸ்தூலமாகும். புத்தியால் மாத்திரம் அறியப்பட்டும் உள்

ளடங்கிய உச்சரிப்பாயும், பிறர் காதிற் கேளாமலும் எழுத்துமுறை புள்ளதாயும் இருக்கும்வாக்கான துகாரியவிந்துவினது முதலவஸ்தையாய்ச் சூக்குமவாக்கினது விகாரமான பைசந்தி எனப்படும். ஒரு விசேஷமுமின்றி அர்த்தசுவரூபத்தைமாத்திரம் பிரகாசித்துக்கொண்டு உள்ளோர் சோதியாய் நெடுநாள் நிலைப்பதாகிய வாக்கிற்கு நாதமென்னும் பெயருள்ள சூக்குமைவாக்கு எனப்படும். இது (சி-சா.) "எழுத்தென்றது கட்புலனுகா வுருவும் கட்புலனுகிய வடிவும் உடையதாய்வேறு வேறுவகுத்துக்கொண்டு தன்னேயேஉணர்த்தியும், சொற்கு இயைந்து நிற்கும் ஓசை. அது செறிப்பச் சேறலானும், செறிப்ப வருதலானும், இடையெறியப்படுதலானும், இன்பதுன்பத்தை ஆக்கலானும், அருவும் உருவுங் கூடிப்பிறத்தலானும், உந்திமுதலாகத் தோன்றி எண்வகைநிலத்தும் பிறந்து, கட்புலனுந்தன்மையின்றிச் செவிக்கட் சென்றறிதும் ஊறுடைமையானும், விசும்பிற்பிறந்து இயங்குவதோர் தன்மையுடைமையானும், காற்றின் குணமாயதோர் உருவாம். வன்மை, மென்மை, இடைமை, கோடலான் உருவேயாயிற்று. இதனைக் காற்றின்குணம் என்பது தொல்காப்பியர் கருத்தென்பர் ஆசிரியர் நச்சினர்க்கினியர். இதனை விசும்பின் குணம் என்பாரும் உளர். உருவுருவாகி எனவும், உட்பெறு புள்ளியுருவாகும்மே எனவும் காட்சிப் பொருட்கும் சிறுபான்மைவரும் வடிவாவது கட்புலனுகியே நிற்கும். அது வட்டம்சதுரம்முதலிய முப்பத்து இரண்டினுள் ஒன்றை உணர்த்தும். மனத்தான் உணரும் நுண்ணறிவு இல்லோரும், உணர்தற்கு எழுத்துக்கட்கு வேறு வேறு வடிவங்காட்டி எழுதப்பட்டு நடத்தலின் கட்புலனுகிய வரிவடிவும் உடையவாயின. தன்மையும் வடிவும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் கூறினர். வடிவு கூறுமிடத்து மெய்க்கே பெரும்பான்மை வடிவு கூறுவர். ஓசை உணர்வார்க்குக் கருவியாகிய வரிவடிவும் சிறப்பிலா எழுத்தாகக் கொள்க. இவ்வெழுத்தெனப்பட்ட ஓசையை யருவென்பர். அறியாதார்" அதனேயுருவென்றேகோடும். அதனே யுருவென்பதற்குச் "செறிப்பச் சேறலானும்" என்பதனுற் கொள்க. அருவேயாயின் ஈண்டுக் கூறியவை யின்மையுணர்க. இவ்வெழுத்துக்களின் உருவிற்கு வடிவு கூறுது ஒழிந்தார் அது முப்பத்திரண்டு வடிவினுள் இன்ன எழுத்திற்கு இன்ன வடிவெனப் பிறர்க்கு உணர்த்துதற்கு அரிதென்பது கருதி. அவ்வடிவு ஆராயுமிடத்துப் பெற்ற பெற்ற வடிவே தமக்கு வடிவாம். குழலகத்திற் கூறில் குழல்வடிவும், குடத்தகத்திற் கூறில் குட வடிவும், வெள்ளிடையாற்கூறில் எல்லாத் திசையும், நீர்த்தரங்கமும்போல வருவ தாம். மெய்க்கு வடிவாவது உருவு திரிந்து மேலுங் கீழும் விலங்கு பெற்றுங், கோடு பெற்றும் புள்ளி பெற்றும், புள்ளியும்கோடும் உடன் பெற்றும், உயிர்த்தலாம். கிகி முதலியன மேல்விலங்கு பெற்றன. கு, கூ முதலிய கீழ்விலங்கு பெற்றன. கா, ஙா முதலிய புள்ளி பெற்றன. அருகேபெற்ற புள்ளியை இக்காலத்தார் காலாக எழுதுவர். மகரமும் இரண்டுபுள்ளியுள் உட்பெறு புள்ளியையவேத்து எழுதினர். கொ ஙொ கோ ஙோ முதலிய புள்ளியுங்கோடும்உடன்பெற்றன. இவை தொல்காப்பியத்து ஆசிரியர் நச்சினர்க்கினியராற் கூறப்பட்டன. இவற்றின் எண், பெயர், முறை, பிறப்பு, உருவம், மாத்திரை, முதலீறிடைநிலை, போலி, பதம், புணர்ப்பு முதலியவற்றை அவ்விலக்கணஞ் சொன்ன தொல்காப்பிய முதலிய இலக்கணநூல்களுட்காண்க. உயிர்க்கு ஆன்றோர் காட்டிய வடிவேவடிவாம்.

எள்—இது விஷ்ணுவின் வியர்வையில் உண்டானது, ஆகையால் மிகத் தூய்மையானது. இதனைக் கண்டால் அசுரரும் பூதப் பிரேத பைசாசர் முதலியோரும் வெகுண்டு ஓடுவர். இந்த எள் கறுப்பும் வெண்மையுமென இருவகைத்து. எந்தநிற முள்ள எள்ளேயேனும் தானங்களோடு சேர்த்துக்கொடுப்பின் அதிக பயனுள்ளதாகும். சிரார்த்தத்தில் கறுப்பு எள்ளைச் சேர்த்தால் பிதிர்தேவர்கள் அதிகக்களிப்படைவர். (கருடபுராணம்).

எறிபத்தநாயனார் — பரமசிவனிடத்தும், அடியவர்களிடத்தும் அன்புள்ளவராய்த் திருக்கருவூரில்பரமசிவத்திற்குப் பூமாலை தொடுத்துச் சாத்தும் சிவகாமியாண்டார் ஒருநாள் சுவாமிக்குப் புட்பங் கொண்டு வர, சோழராஜன் யானை, மகர் நவமிக்கு முன்னுள் ஸ்நானத்திற்குப் போய் வருகையில் சிவகாமியாண்டார் ஏடித்திருந்த பூக்குடலையைப் பரித்தெறிந்தது. சிவகாமியாண்டார் சுவாமியிடத்து முறையிடதலைக் கேட்டு எறிபத்தநாயனர் அவ்விடம் வந்து யானையையும் யானைப்பாகரையும் கொன்றனர். இதனையறிந்த சோழராசன் சிவனடியவர் குற்றஞ் செய்யாரெனவுண

ர்ந்து அவ்விடஞ்சென்று இக்குற்றம் யான் செய்ததால் என்னைச் சேதிக்க என்று உடைவாளை யெறிபத்தரிடந் தந்தனன். எறிபத்தநாயனார், அந்த வுடைவாளினால் தம் கழுத்தினை யரியத் தொடங்குகையில் அரசன் அவர் கையைப் பற்றிக்கொண்டனன். அப்போது பரமசிவம், அசரீரியாய் "யாமே உங்களன்பினைத் தெரிவிக்கச் செய்தோம்" என்று யானையையும் பாகரையும் பிழைப்பித்து இவர்களுக்குந் திருவடி தந்தருளினர். (பெரியபுராணம்).

எறும்பிஅப்பா—தேசிகர் சாதித்தவை மாருனவை என்று அண்ணலுடன் வாதிட்ட மணவாளமாமுனிகளின் காலக்கூப பரர். அஷ்டதிக்கஜங்களில் ஒருவர். இவர் செய்த நூல் விலக்ஷணமோக்ஷாதிகாரி நிர்ணயம்.

எஜநயன்—பரமேஷ்டியின் புத்ரன்.

எஜ—ஒரு வேதியன், இவன் யாகத்தின் பொருட்டுப் பசுவின் வயிற்றில் கன்றிருக்கக் கண்டு அசரீரியால் கோவத்தி செய்தவனென அறிவிக்கப்பட்டுப் பெண்ணைநதியில் மூழ்கி நீக்கிக்கொண்டவன்.

ஏகசக்ரன்—தது புத்திரர்களில் ஒருவன்.

ஏகசந்தி—சகதேவன் குமரன். சராசந்தன் பேரன்.

ஏகசக்ரநகரம்—இது, அரக்குமாளிகையினின்று தப்பிப் பிராமணவேடம் பூண்ட பாண்டவர் வசித்த நகரம். இதில் இருக்கையில்வீமன் பகாசுரனைக்கொன்றனன். திரௌபதியின் திருமணம் நடந்தது. தற்காலம் அவ்விடம், ஏரா என்கிற பட்டணம் இருக்கிறது.

ஏகசந்திஜ்யோசரி—ஏகசந்தியெனும் நூல் செய்தவன்.

ஏகதந்தன்—விஜயகமூர்த்தி கசமுகாசுரனைக் கொல்லத் தந்தங்களில் ஒன்றை விட்டெறிந்தமையால் அது தொடங்கி விஜயகருக்கு இப்பெய ருண்டாயிற்று.

ஏகதன்—பிரமன் குமாரர்களில் ஒருவன்.

ஏகநாதசுவாமி—பைடனபுரியில் வேதியர் குலத்தில் பிறந்து இளமையிலே ஜனார்த்தன சுவாமியின் அடிமையாய் அவர்க்குச் சிச்ருஷை செய்துவரும் நாட்களில் ஆசிரியர் மகிழ்ந்து இவர்க்குத் தம தாசிரியராகிய தத்தாத்திரேயரைச் சேவித்துவைக்க எண்ணி யவ்வாறு செய்து இவரை யவரது இருப்பிடஞ்செல்ல விடுத்தனர். ஏகநாதர் அவ்விடஞ்சென்று ஆசாரியர் உபதேசத்தை மறவாமல் ராமாயணம் பிராக்ருதபாஷையிற்பாடத்தொடங்கி இராமமூர்த்தி இவரை யெழுப்பி இவர்க்கு எழுத மசிக்கூடும் இலேகினியும் வைத்து மறைதலைக் கண்டு ராமகதை எழுதிவருகையில் அயல்வீட்டான் இவரையணுகி உபதேசம் வேண்ட அவன் அருகனல்லாமை தெரிந்து அவனை விலக்கிச் சுலீப பர்வதமடைந்து நாகமிவர்க்கு நிழல்செய்ய யோகத்திருக்கையில், கண்ணனருள் பெற்று ஆசாரியர் சொற்படி தமதூ ரடைந்திருக்கையில் பெருமாள் ஏவலாளராக இவரிடம் வந்து ஏவல்செய்து வருகையில் தாசரின் பிதுர்த்தினம் வந்தது. அந்நாளில் பிதுர்க்களுக்குச் சமைக்கப்பட்ட அன்னத்தை வேறு சிலர்க்கு அமுது செய்வித்ததால் வேதியர் சிரார்த்தத்திற்கு வராது நின்றனர். அக்காலத்து ஏவலாளரா யிருந்த பெருமாள் பிதுர்தேவதைகளை யழைத்து அன்னம் படைப்பித்து வேற்றோர்க்கிட்ட அன்னத்தால் ஒருவனடைந்திருந்த குஷ்டவியாதியைப் போக்கியிருந்தனர். இது நிற்கத் தவத்தினர் ஒருவர் துவாரகை சென்று பெருமாளைக் கோயிலில் காணுது பைடனபுரியில் இருப்பதறிந்து ஏகநாதரிடம் வந்தனர். இதனைப் பெருமாளுணர்ந்து மறைய ஏகநாதர் பெருமாள் நமக்கு ஏவலாளராக இருந்தனர் என மிகவும் விசனமுற்றுத் துதித்திருந்தவர்.

ஏகநேத்ரர்—அஷ்ட வித்யேச்வரரில் ஒருவர்.

ஏகபாதன்—அட்டவக்ரனுக்குத் தந்தை.

ஏகபாதமூர்த்தம்—சிருஷ்டிக்கு முன்னும் சர்வசங்காரத்தினுக்குப் பின்னும் தனித்து நிற்கும் சிவமூர்த்தி, இவர்க்கு ஒரே பாதம்.

ஏகபாததிரிமூர்த்தம்—தாம் ஒருவரே திருட்டிதிதியின்பொருட்டுப் பிரம விஷ்ணுக்களைத் தம்மிடந் தோற்றுவித்த சிவமூர்த்தியின் திருக்கோலத் தொன்று.

ஏகம்பர்—காஞ்சியில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவமூர்த்தியின் திருநாமம்.

ஏகம்பவாண முதலியார்—குலோத்துங்கச் சோழன் காலத்திருந்த வாணபூபதியென்னும் வேளாளரின் குமரர். இவர் பிறந்த ஒருவருடத்தில் தாயிறந்தனள். பிறகு இவர் தந்தை தமக்கு மரணம் வருதல் அறிந்து தம்மிடமிருந்த ஏகன், சாம்பன் என்னும் பண்ணையாளை யழைத்துத் தம்மிடமிருந்த செல்வமுதலியவைகளை யொப்புவித்து மரணம் அடைந்தனர். இவ்வகை முதலியார் இறந்தபிறகு ஏகன், முதலி

யார் குமாரனே முதலியாரின் குலத்துக் கேற்றவரிடம் ஒப்புவித்துப் பாதுகாத்து வந்தனன். அந்தப் பிள்ளைக்கு ஐந்தாம் வயது வந்தபோது ஏகன், கம்பநாடரிடம் பிள்ளையை யொப்புவித்துக் கம்பர் அவாவின் அளவு பொருள்கொடுத்துக் கல்வியில் வல்லவன் ஆக்கினன். குமரன் கல்வி முதலியகற்றுப் பதினாறுவயது அடைந்தும் வாணமுதலியார் தன்னிடம் ஒப்புவித்துச் சென்ற நிலம், தனம் முதலிய எல்லாவற்றையும் குமரனிடம் ஒப்புவித்துப் பூமியில் சேமித்துவைத்த நிதியை மாத்திரங் கூறாது இருந்தனன். பின் ஏகன், அவர் குலத்துக்கேற்ப ஒரு நற்குல மாதை அறிந்து விவாகம் முடித்தனன். இக்குமரனும் அவனைத் தந்தைபோலெண்ணி அவன் பெயர் முன்னும் தனக்குக் கல்வி போதித்த கம்பர்பெயர் இரண்டாவதும் தன் தந்தைபெயர் மூன்றாவதுமாகவைத்து ஏகம்பவாண பூபதியென்னும் பெயர்தரித்து வாழும் நாட்களில் ஏகன், சேமித்திருக்கும் நிதியைத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு ஏகம்பவாணரை யழைத்துப் பொருளிருக்கு மிடத்தைக் கூறினன். ஏகம்பவாணர் பொருளை எடுக்கும்படி எத்தனிக்கையில் பூதம் ஒன்று தோன்றி, நான் இதுவரையில் இந்நிதியைக் காத்துவந்தமையால் எனக்கு ஒரு தந்தைக்கு ஒரே குமாரனுகிய ஒருவனைப் பலிதரல் வேண்டும் என்றது. அதனைக் கேட்ட முதலியார் அப்படிப்பட்ட செல்வம் வேண்டாது ஏகனிடம் நடந்ததைக் கூறினர். ஏகன் இச்செய்தியை யறிந்து தான் ஏகம்பவாணருக்குத் தெரியாமல் தானே அந்தப் பூதமிருந்த இடத்திற் சென்று தன்னைக் கொலைசெய்து கொண்டனன். அந்நிதிக்குக் காவலாயிருந்த பூதம் ஏகம்பவாணரிடத்துவந்து என் பலியைப் பெற்றுக்கொண்டேன். இனி உம் செல்வத்தை யெடுத்துக்கொள்ளும், என்னையும் உம் ஏவலாளாகக் கொண்டிரும் என்றது. இதனைக்கேட்ட ஏகம்பவாணர் திடுக்கிட்டுச் சென்று கண்டு ஏகன் இறந்ததைப்பற்றி மனம்வருந்தி அவனுக்குவேண்டிய கருமாதிகளைத் தாமே முடித்துப் பொருள் பெற்று இருந்தனர். இவ்வகையிருந்த காலத்துத் தமிழ்நாட்டு வேந்தராகிய மூவரும் ஏகம்பவாண முதலியாரைக்காணவந்தனர். அக்காலத்தில் முதலியார் எங்கு என்று கேட்க வீட்டிலுள்ளார், முதலியார் கழனிக்குப் போயினர் என்றனர். இதனைக்கேட்ட மூன்று அரசரும் முதலியார் நாற்றுமுடி பிடுங்கப் போயினரோ என்று இறுமாப்புடன் கூறியது அறிந்து இவர் தேவி "சேனை தழையாக்கிச் செங்குருதி நீர்தேக்கி, ஆனை மிதித்தவருஞ்சேற்றின் — மான, பாவேந்தர் வேந்தன் பரித்து நட்டானேகம்பன், மூவேந்தர்தங்கண்முடி." என்ற செய்யுளைக் கூறி அவமதித்தனள். இச்செய்தி அறிந்த வாணபூபதி தம்மிடந் தங்கியுள்ள பூதத்தையேவி தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரையும்சிறைசெய்யக்கூறப்பூதம் சேரன், சோழன் இருவரையும் சிறையிட்டுப் பாண்டியனை வேப்பமாலை தரித்து இருத்தல்பற்றி அஞ்சி அவனிடத்தில் போகாது நின்றது. இதனைப் பூதத்தாலறிந்த வாணபூபதி, கம்பரது தாதிகளை பாண்டியனிடம் அனுப்பி அவனைப்பாடியவனிடம் இருக்கும் வேப்பமாலையை வாங்கிவர எவினர். அந்தப்படி தாதிகள் சென்று "தென்னவாமீனவாசிவிலிமாரு மதுரை, மன்னவாபாண்டிவரரா ம ா — துன்னுஞ், சுரும்புக்குத்தாரளித்ததுய்ய தமிழ்நாடா, கரும்புக்குவேம்பிலேகண்." "மாப்பைந்தார்க்கல்லமுத்துவண்ணத்தார்க்கல்லவஞ்சி, வேப்பந்தார்க்காசைகொண்டுவிட்டாளே--பூப்பைந்தார், சேர்ந்திருக்குநெல்வேலிச்சீவிலிமாறுதமிழை,ஆய்ந்திருக்கும்வீரமாறு."'வேம்பாகிலுமினிய சொல்லுக்குநீபுனைந்த, வேம்பாகிலுமுதவவேண்டாரமோ — மீன்பாயும், சேவலயிலேவேலைவைத்தமீனவாநின் புயத்து, மாலையிலேமாலைவைத்தாண்மான்." என்று அரசனைப்பாட அவன்மாலையைத் தரத் தாமதிக்கக்கண்ட தாதி "இலகுபுகழாறையேகம்பவாணன், அலகைவரும் வருமென்றஞ்சி—உலகறிய, வானவர் கோன்சென்னிமிசைவண்கைவளையறிந்த,மீனவர்கோன்கைவிடான்வேம்பு." என்றதைக்கேட்டு நாணி அவன் தந்த வேப்பமாலையினைப் பெற்று நீங்கப் பூதம் பாண்டியனைத்தூக்கி ஏகம்பவாணரிடம் சேர்த்தது. பின் முதலியார் பாண்டிநாட்டைப் பாணனுக்குப் பரிசாக அளிக்கப் பாண்டியன் மனைவி மாங்கல்யபிக்ஷை கேட்டனள். முதலியார்பாணனுக்குநான் கொடுத்த பாண்டிநாட்டை அவனுக்குக் கோடிப்பொன் கொடுத்துப் பெறுக என்று பாண்டியனுக்குப் பலபரிசு அளித்து அவனிருப்பிடத்திற்கு அனுப்பினர். ஒருநாள் முதலியார் கம்பரைக் காணப் பாதிராத்திரியிற் சென்று கதவைத்தட்ட கம்பர் யார் என முதலியார் கம்பாடியான்

எனக் கம்பர் வெளிவந்து முதலியாரைப் பார்த்து "பாண்டியனைப் பேர்மாற்றிப் பாணர்க் கரசளித்த, வாண்டகை யென் றுன்னை யறியேனே—மூண்டெ ழுந்த, கார்மாற்றுஞ்செங்கை கடகரிவா ணுவனது, பேர்மாற் றுவதரிதோபெரு." எனுஞ்செய்யுளைக்கூறி யுபசரித்து வீட்டி னுள் அழைத்துச்சென் றுபசரித்து இரு வரும்உறையூர்சென்று "தேருளைப் புரவி வாரணத்தொகுதி திறைகொணர்ந்துவரு மன்னனின், தேசமேதுனது நாமமேது புகல்செங்கையாழ்தடவுபாணனேகள்,வாரு மொத்த சூடி நீருநாமுமக தேவனுரை நகர் காவலன், வாணபூபதி மகிழ்ந்தளிக்க வெகு வரிசை பெற்றுவரு புலவன்யான், நீருமிப்பரிசு பெற்று மீளவரலாகுமேகும் அவன்மூன் றில்வாய், நித்திலச் சிகரமாட மாளிகை நெருங்கு கோபுரமருங்கெலாம், ஆரும் நிற்கும் உயிர்வேம்பு நிற்கும் வளர் பனையும் நிற்கு மதனருகிலே, அரச நிற்கு மரசைச்சுமந்த சில அத்தி நிற்கும் அடையாளமே" என்பது முதலாகிய செய்யுட்களைப் பாடிக் களித்திருந்தனர். இவரைப் பற்றி இன்னும் சிலகவிகள் வுண்டு. அவை "பாணன் மதுரைப் பதி யான வைத்தபிரான், வாணர் புகழ்வரு மேகம்ப--வாணன், கரும்போ தகமேநின் கால்பணிவே மீண்டு, வரும்போ தகமே வரின் ..(எ-ம்). "என் கிலிகை என் கவி கை யென்றுவசம் என் கவசம் என்பரியி தென்காயீ தென்பரே — என்கவனம், மாவேந்தன் வாணன் வரிசைப் பரிசு பெற்ற, பாவேந்தரை வேந்தர் பார்த்து... (எ-ம்). "சேற்றுக் கமலவயல் றென்ஞ றை வாணனேயான், சோற்றுக் கரிதிதரச் சொன்னக்கால்—வேற்றுக், களிக்குமா வைத்தந்தான் கற்றவர்க்குச் செம்பொன், அளிக்குமாறெவ்வாறவன்" முதலியன...

ஏகம்பவாணன்மனைவி—இவள் தமிழ்நாட்டு மூன்றரசரையும் மதிக்காது அவமதித்த வள். ஏகம்பவாணரைக் காண்க.

ஏகம்பவாணருலா — காஞ்சி ஏகம்பர்மீது இரட்டையாறாற் பாடப்பட்டது. தமிழ் உலாப் பிரபந்தம்.

ஏகயம்—நருமதைக்கு அருகிலுள்ள நாடு, கார்த்த வீரியார்ச்சுநன் ஆண்டது.

ஏகயன்—1. சத்ருஜித் குமரன். இவன் குமரன் தருமன்.

2. அத்திரியைக் கொல்லவந்து துரு வாசரால் சாம்பலானவன்.

ஏகருத்ரர்—அஷ்டவித்யேச்வரரில் ஒருவர்.

ஏகலன்—வசுதேவன் தம்பியாகிய தேவச்ர வஸ்ஸுவிற்குக் குமரன், நிஷாதர்களால் கொல்லப்பட்டவன்.

ஏகலவன்—ஒருவேடன், துரோணர்வில்வித் தை கீடர்களுக்குக் கற்பிப்பதை யறிந்து அவரிடத்துச் சென்று அவரை வில்வித் தை கற்றுக் கொடுக்கும்படி கேட்க அவர் மறுத்தனர். பிறகு வேடன் துரோண ரைப்போ லுருச்செய்து அவ்வு ரு வத் தைக் குருவாகக்கொண்டு வில்வித்தை முழுமையுங் கற்றுக் குருதக்ஷிணை கொடு க்கத் துரோணர் முன்புசென்று கேட்க அவர் இவனுக்கு அந்தவித்தைகள் பலியா திருக்க வேண்டி இடதுகைப் பெருவிரல் தனைக்கேட்டனர். அவ்வகையேவேடன் கொடுத்துப் பாரதயுத்தத்திற்கு முந்திக் கிருஷ்ணனால் கொலை செய்யப்பட்ட னன்.

ஏகலேவன்—ஏகலவனுக்கு ஒரு பெயர்.

ஏகவீரன்—இவன் லக்ஷ்மிதேவி பெண்குதி ரையாய்த் தவஞ்செய்கையில் ஆண்குதி ரை வடிவாய்ப் புணர்ந்த விஷ்ணுவிற் குப் பிறந்து சம்பகனென்கிற காந்தருவ னுலும் அவன் தேவி மதனுலசை யென் பவளாலும் இந்திர வுலகங்கொண்டு போகப்பட்டு இந்திரன் கட்டளையால் இருந்த இடத்தில் விடப்பட்டு யயாதி யென்னும் துர்வசுவின் குமரனால் எடு த்து வளர்க்கப்பட்டவன். இவன் சலக் கிரீடையில் கால்தேதுவால் வஞ்சித்தெடு த்துச் சென்ற ஏகாவலியின் அழகு முத வியவற்றை யவள் தோழி யசோவதியா லுணர்ந்து அத்தோழியிடம் தேவி மந்தி ரம்பெற்றுப்பாதாளஞ்சென்று காலகேது வைச் செயித்து ஏகாவலியைச் சிறையி னின்று மீட்டு அவன் தந்தையிடம் விட்டு அவன் அவளை மணஞ்செய்விக்க வணங் கொண்டு தன் மனைவியாகிய ஏகாவலி யுடன் யசோவதியையும் அழைத்துக் கொண்டு தன்நாடடைந்து சுகமாய் வாழ் ந்து கிருதவீர்ய னென்னும் புத்திரனைப் பெற்றனன். இக் கிருதவீர்யன் குமரன் கார்த்தவீரியன். இவனுக்கு ஜ ஹ ய ன் எனவும் பெயர். (தே - பா.)

ஏகன்சாம்பன்—வாண முதலியாரின் பண் ணையாள். ஏகம்பவாணரைக் காண்க.

ஏகன்—(சங்.) இரேயன் குமரன்.

ஏகாதசருத்திரர்—பிரமன் சிருட்டி முடி யாமை கண்டழுது உயிர்நீங்கிய காலத்து அவன் உயிர் பதினொரு கூறுய்த் தேவ வுருப்பெற்றது. அதுவே பிரமனுக்குப் பதில் சிருஷ்டி புரிந்தது.

ஏகாதசி—இது வித்தியாதரப் பெண்ணெருத்தி இலக்ஷ்மியைப் பூசித்துப்பெற்ற பூமாலையைப் பெற்ற துருவாசர், இந்திரனுக்குக்கொடுக்க இந்திரன்தான்ஏறிவந்த யானைமீது வைக்க, யானை யெடுத்துத் தேய்த்துவிட்டதால் கோபித்து இந்திரன் செல்வம் கடலில்விழச் சபித்தனர். இதனை மீண்டும் பெற ஏகாதசியில் தேவர் கடல்கடைந்து துவாதசியில் இலக்ஷ்மியின் அனுக்கிரகம் அடைந்து விஷ்ணுவைப் பூசித்த நாள்.

ஏகாநங்கை—யசோதையின் மகள். தந்தை நந்தகோபன்.

ஏகாந்தாமையர்—அப்பாலூரிலிருந்த சிவனடியார். இவர் சிவயோகத்திலிருந்து நாடோறும் திருக்கைலையில் சிவமூர்த்தியையும் சிவனடியவரையும் தரிசித்து வசவாது பெருமை வினவி அவருடனண்பு பூண்டு இருந்தவர். ஒருவாதில் அரசன் காணத் தம் தலையரிந்து சிவத்தியானஞ் செயச் செய்தனர்.

ஏகாவலி—இரப்பியன்எனும் அரசன், புத்திரகாமேஷ்டி செய்ய அதிற் பிறந்து வளர்ந்து நீர் விளையாடத் தாமரைப் பொய்கைக்கு வந்து காலகேது எனும் அரக்கனற்பிடிபட்டுப் பாதாளத்திருந்து தோழியாகிய யசோவதியின் முயற்சியால் ஏகவீரனென்னும் அரசனுல் சிறைநீங்கி அவனை மணந்து கிருதவீர்யனைப் பெற்றவள்.

ஏகாக்ஷிபிங்களன்—குபேரன், இவன்உமையைத் தன்கண்ணுறக் கண்டமையால் ஒருகண் ஒளி மழுங்கிப் பிங்கள நிறம் பெற்றவன்.

ஏகாநந்தி—பூதநந்தனுக்கு பிறந்தவன், கலிங்கலேதேசத்தரசன்.

ஏதி—சிருஷ்டியில் பிரமனுல் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட அரக்கன். இவன்தேவி காலபகினி யெனும் மாயை. இவன் தம்பி தபசியாயினன். இவன் ராக்ஷச வம்சத்திற்கு மூலபுருஷன். குமரன் வித்யுத்கேசன் அல்லது மின்னுக்கேசன்.

ஏமகண்டன்—சோமகாந்தனைக் காண்க.

ஏமகூடம்—அஷ்டகுலாசலங்களி லொன்று, மேருவின் தெற்கு இமயத்திற்கப்பால், 5000 யோசனையில் உள்ள பருவதம்.

ஏமசந்திரன்—விசாலன் குமாரன், இவன் குமரன் சுசந்திரன்.

ஏமசீதளமகாராஜன்—உக்கிரசீதளமகாராசாவின் குமரன். இவன் காஞ்சியில் அரசாண்டு சைநனுய்ப் புத்தரை இலங்கைக்கு ஓட்டினன்.

ஏமதத்தன்—ஓர் பாரதவீரன்.

ஏமநாதன்—பாணபத்திரரைக் காண்க.

ஏமநாபன்—ஒரு பருவதராசன்.

ஏமமகாருஷி—ஒரு இருடி கும்பகோணத்தில் தவமியற்றிச் சித்திபெற்றவர். இவர்க்கு ஏமருஷி யெனவும் பெயர்.

ஏமமாபுரம்—தடமித்தன் பட்டணம்.

ஏமரதன்—(சூ.) வேஷமாலி குமரன்.

ஏமவர்ணன்—ஒரு அரசன், தேவிகாந்திப் பிரபை, வருணன் குமரி. சுவீகூஷித்தின் மாமன்.

ஏமன்—1. கத்ரு குமரன்.
2. சயத்திரன் குமரன்.

ஏமாங்கதன்—சயிந்தவகராண்டவன். இவன் புத்திரப்பேறு இல்லாமல் தன் மனைவியுடன் பூசைசெய்து பானுவென்னும் குமரனைப் பெற்றவன்.

ஏமாங்கதம்—சீவகனுடி.

ஏமாங்கதன்—1. பாக்லிக தேசத்தரசனுகிய சலன் குமரன். இவன் புத்திரகாமேஷ்டியாற் பிறந்தவன். இவன் தந்தை இவனுக்கு நாமகரணஞ் செய்ய எண்ணுகையில் சிந்து தேசாதிபதியா லனுப்பப்பட்ட பொன் தோள்வளை வந்தது. அதனுல் இருந்தவர் இவனுக்கு ஏமாங்கதன் என்று பெயரிட்டனர். இவன் வளர்ந்து பருவமடைந்து காட்டின் வளங்களைக் காண எண்ணித் தன் மந்திரி குமரனுகிய மதிவிசாலன் உடன் புறப்பட்டுக் காட்டில் தங்கியிருக்கையில் வனசரரால் காளிக்குப் பலியிடப் பிடிபட்டு அவ்விடமிருந்த சுரங்கத்தின் வழியாக தழைந்து ஒரு வனம் தோன்றக்கண்டு அவ்விடம் பாதாளகந்தர் ஆலயங்கண்டு கந்தமூர்த்தியைத் தரிசித்து அவர் கருணையால் தாங்கள் முன்பிறப்பில் அசுரர் என்று உணர்ந்து சர்வ ஆயுதங்களும் பெற்று நீங்கிக் கொல்லவந்த யானை, புலி முதலிய கூட்டங்களை ஆயுதத்தாற் கொன்று ஓட்டி அப்பால் இமையாசலத்தின் சாரலில் சென்று தன்தந்தையா லோட்டப்பட்ட ராஜகுடும்பத்தவர் அரசனுக்குப் பயந்து வசிக்கும் பரிதாபத்தைக் கண்டு நீங்கி அம்மலையுச்சியில் சென்று அங்கிருந்த குகைக்குள் இளைப்பாறி புறங்கி அவ்விடமிருந்த இராஜகுமரிகளால் உபசரிக்கப் பெற்று அவர்கள் காசுமீரத்து அரசன் பெண்கள் தன் தந்தையால் துறப்புண்டார் என்றறிந்து நீங்கித் தன்னூட்டில் தன் தந்தையுடன் போரிட்டு வென்றவரைச் செயித்துத் தான் காட்டில் கண்ட காக்ஷிகளைத் தந்தையிடங் கூறித் தான் மலையிற் கண்ட

இரண்டு பெண்களையும் மந்திரியும் தானும் மணந்து அரசு ஏற்று ஆண்டிருந்தவன்.

2. புழுகு பூனை அருணசலப் பிரதக்ஷிணத்தால் அரசனுகப் பிறந்து முத்தியடைந்தது.

3. வசுதேவன் குமரன்.

4. சித்திரகூடராசன் குமரன்.

ஏமை—ஒரு தெய்வமாது. இவள் பிலத்துமயனுல் நிருமித்த நகரத்திருந்தவள். இவளிருந்த விடத்தில் ஒரு தெய்வமாது இருந்து சீதையைத் தேடச்சென்றவானரர்களால் காணப்பட்டனள்.

ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனூர்—மானக்கஞ்சாறருக்கு மருகர். இவர் சோணுட்டில் பெருங்கலம் என்னும் கூத்திரத்தில்வேளாளர் மரபில் ஏயர்கோன்குடியில் திருஅவதரித்துத் திருப்புன்கூர் சிவமூர்த்திக்குப் பத்திசெய்து கொண்டிருக்கும் நாட்களில் சுந்தரமூர்த்திநாயனூர், சிவமூர்த்தியைத் தூது அனுப்பினர் என்று கேட்டு அது முதல் அவரிடத்தில் வெறுப்புற்று இருந்தனர். இதனைச் சுந்தரமூர்த்திகள் கேட்டுத் தாம் செய்தது தீங்கென்றுணர்ந்து சிவபெருமானிடம் முறையிடச் சிவமூர்த்தி இருவரையும் நண்புசெய்விக்க எண்ணி ஏயர்கோன் கலிக்காமனையனுருக்குச் சூலதந்தனர். இவ்வகை சூலைகொண்டவர் சிவமூர்த்தியை நோய்நீங்கப்பிரார்த்திக்கச் சிவபெருமான் தரிசனந்தந்து இச்சூலை சுந்தரனுல் நீங்குமென்று மறைந்தனர். பிறகு சிவமூர்த்தி சுந்தரரிடஞ் சென்று நீ சென்று ஏயர்கோன்சூலையைத் தீர்க்க எனச் சுந்தரர் களிப்புற்று வந்தனர். இவர் வரவைக்கேட்ட ஏயர்கோன் அவரைக்காண மனமில்லாது என்னைப் பற்றியசூலையை வயிற்றினுேடுங் கிழிக்கிறேன் என்று உடைவாளினுல் வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டனர். சூலையும் வயிற்றுடன் நீங்கிற்று. சுந்தரர் வரவை ஏயர்கோன் மனைவியார்கேட்டு எதிர்கொண்டு அழைத்துவரச்செய்து ஆசனமுதலியன இட்டனர். சுந்தரர் நாயனுரைக் கண்டு அளவளாவஇல்லையேஎன்றுவருந்தஅருகு இருந்தவர் நாயனுருக்குஉடம்பிற்குஒன்றுமில்லை நித்திரைசெய்கிறூர் என்ன, அவரைக் காணவேண்டும் என்று அவர் இருக்கும் அறையிற்சென்று அவர்கையில் சுரிகையுடன் குடல்சரிந்து இறந்து இருப்பதையறிந்து இது நம்மால் நடந்த தீங்கு என்றுணர்ந்து நானுமிவருடன் செல்கின்றேன் என்று அவர்கையில்இருந்த வடைவாளை வாங்கினர். பரமசிவன் அருளால் ஏயர்கோன் உயிர்பெற்றவராகிச் சுந்தரர் கைவாளைப் பற்றலும், சுந்தரர் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தனர். ஏயர்கோனும் சுந்தரைப் பணிந்து இருவரும் நண்பினராய்த் திருப்புன்கூர்ச் சிவமூர்த்தியை வணங்கி யிருந்தனர். பிறகு சுந்தரமூர்த்தி திருவாரூருக்கு எழுந்தருள ஏயர்கோனும் எழுந்தருளி வீதிவிடங்கரைச் சேவித்துத் திரும்பித் திருத்தொண்டு செய்து சிவபதமடைந்தனர். (பெ-பு.)

ஏராண்டமாமுனி—கனகசோழனைக் காண்க. விசிரவசுவிற்கு இல்லறங்கூறி மனையுடன் இருக்கச் செய்தவர். (திரு ஆச்சாபுரதல புராணம்).

ஏரம்பம்—ஒருமலை. கபிலநதியில் உற்பத்தியாகிறது.

ஏரம்பவிநாயகர் — பிரமன்பூசித்த விநாயகர்.

ஏரோடகத்துக் கத்தாத்தனூர்—கடைச்சங்கத்துப் புலவர். (அக-நு.)

ஏலாபுத்தான்—கத்ரு குமரன், நாகன்.

ஏலாதி—பதினெண்கீழ்க் கணக்குள் ஒன்றுகிய நீதிநூல். இது தமிழாசிரியர் மகனரும் மாக்காயனூர் மாணக்கரும் ஆகிய கணிமேதாவியாரால் இயற்றப்பட்டது.

ஏலேலசிங்கர்—இவர் திருவள்ளுவர் காலத்திருந்த கப்பல் வர்த்தகர். நாயனூர் இவரிடம் தூல்கொண்டு நெய்தற்றெழிலில் செய்து வருவர். இவ்வகை வருநாட்களில் நாயனூர் ஒருநாள் ஏலேலசிங்கர் சிவபூசைவேளையில்சென்று வர்த்தகர் என்ன செய்கிறுரென அவ்விடமிருந்தவர்கள் சிவபூசை செய்கிறூர் என்றனர். இதைக்கேட்ட நாயனூர், இங்கு செய்கிறுரோ சுப்பத்தில் செய்கிறுரோ என்றுகூற ஏலேலசிங்கர் சிவபூசைவிட்டு நாயனுரைச் சரணுகதியடைந்து அவர் சொற்படி நடந்து வெள்ளத்தை நீந்தியும், மரத்தினின்று குதித்தும், ஊறுபடாமல் நாயனுரிடம்ஞானுபதேசம் பெற்றுக் கப்பல் கரைதட்ட அதை யாசாரியர் ஏலேயா என்று இழுக்கச்சொல்லி யிழுத்தும், கருப்புக்காலத்து நெல் விற்றுவந்த பொருளை யுருக்கித் தம் பெயர் ஒட்டிக் கடலிலிட்டு அதை மீண்டும் மீன்வயிற்று இருந்து பெற்றும், பின்னும் சிலவற்றை ஆசாரியாநுக்கிரகத்தால் அடைந்து ஆசாரியர் சொற்படி நாயனுருடைப் புறத்திலெறிந்து அந்த இடத்தில் கோயில்கட்டி மகிழ்ந்தவர். இவர் குமரர் அழகாநந்தர். இவரைப் பற்றி ஏலேலசிங்கன் பொருள் எழுகடல்போனு

லுந் திரும்பும் எனப் பழமொழி வழங்கி வருகிறது.

ஏலே—மதுமானைக் காண்க.

ஏளாச்சாரி—திருவள்ளுவரைச் சைநர் இப் பெயருள்ள தம்மதத்தவர் என்பர். இவர் குறள், சித்தரகம் செய்தவர்.

ஏறத்துப் பூதந்தேவனூர்—கடைச்சங்கமருவிய புலவர். (அக-று.)

ஏறுதிருவுடையார் — நாதமுனிகளே யாச்சரியித்த ஸ்ரீவைணவர்.

ஏறுமாநாட்டு நல்லியக்கோடன் — ஓய்மா நல்லியக்கோடனுக்கு ஒருபெயர். ஓவியர் குடியில் பிறந்தவன். இவன் தன் பகைவருடன் சண்டையிடுகையில் பகைவருக்கஞ்சி வேலனைத் தியானிக்க அவர், அவ்விடமிருந்த பூவை வேலாக எறியக் கட்டளையிட அவ்வகைசெய்து வெற்றி பெற்றவன். இவனுண்டவூர், வேலூர். இக்காரணத்தாற் பெற்றபெயர்.

ஏறைக்கோன் — குறவருக்குத் தலைவன். குறமக ளிளவெயினியாற் பாடப்பெற்றவன், சேரன் படைத்தலைவன்.

ஏனாதிநாதநாயனூர்—சிவபக்தி, சிவனடியவரிடத்து அன்பு, உள்ளவர். எயினனூரில் ஈழக்குலச்சான்றூர் குலத்தில் பிறந்து அரசருக்கு வாட்படை பயிற்றிவரும் பொருட்டாகச் சிவனடியவர்களை உபசரித்துச் செலவுஇட்டு வருநாட்களில், அதிசூரனென்பவனொருவன் இவரிடம் பகைகொண்டு சண்டைசெய்து வெல்லுதலரிது, வஞ்சனையால் வெல்லவேண்டுமென எண்ணிச் சண்டைசெய்யப் புறப்பட்டு நெற்றியில் விபூதிதரித்து அதைக் கையிலுள்ள பலகை (ஒரு ஆயுதம்) யால் மறைத்து நாயனாருடன் சண்டைக்குச் சமீபித்து நின்றவுடன் விபூதியைக் காட்ட நாயனார் அஞ்சிச் சிவனடியரென்று செயலற்று நிற்கக்கண்டு அதிசூரன் தன் எண்ணப்படி முடித்தனன். இதனால் நாயனார் சிவபதமடைந்தனர். (பெரியபுராணம்).

ஏனாதிநுக்கள்ளி—கோனூட்டு எறிச்சலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனாரால் பாடப்பெற்றவன். கொடையும் வீரமும் உடையன்.

ஏனாதி — தமிழ்நாட்டரசர்களால் சூட்டப்பட்ட சேனாபதிப் பட்டம்.

ஐக்கவாதி—சிவன், பதி; மாயை, கன்மம் எனப் பாசமிரண்டு; இருவினைக்குத் தகுந்தபடி கன்மம் புசிக்கையில் இருவினையொப்புவந்து சத்திநிபாதம் வந்த அவசரத்தில் சிவன் ஆசாரியனாய் எழுந்தருளியுபதேசித்து ஆன்மாவைத் தன்னிடம் ஒடுக்குவன் என்பன். (தத்வநி சானு போகசாரம்).

ஐங்குறுநூறு—அகத்தின் பகுதியைப் பகுதி பொருளாகக் கொண்டுவரும் (நூ00) அகவல் கொண்டதூல். இதில் ஒவ்வொரு நூறும் முறையே ஓரம்போகியார், அம்மூவனார் கபிலர், ஓதலாந்தையார், பேயனார் முதலியவர்களாலும், இந்தூலின் கடவுள்வாழ்த்துப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாலும் பாடப்பட்டன. இத்தொகை தொகுத்தார் புலத்துறை முற்றிய கூடலூர் கிழார். இது இடைச்சங்கத்தவர் கையாண்ட நூல்.

ஐச்வர்யம்—(அ) இராஜாங்கம், மக்கள், சுற்றம், பொன், மணி, நெல், வாகனம், அடிமை.

ஐஞ்சந்திவினையகர் — தேவர் வேண்டுகோளால் தேவருலகில் அமர்ந்த கணபதி.

ஐந்தவர்—இந்து என்னும் வேதியன் தவஞ்செய்து பெற்ற ஐந்து புத்திரர்.

ஐதரேயன்—1. வினையன் குமரன். எட்டெழுத்தைக் கடைப்பிடித்து வேதமோதாக் குறையால் தந்தை, இவன் தாயையும் இவனையும் காட்டிற் புறத்தினன். இவ்விருவரும் இருடிகள் வசிக்கும் இடம் நோக்கிச் செல்ல அங்கிருந்தவர்க்கு நாவழாமல் போயிற்று. இவன் எட்டெழுத்தைக் குறித்து அநுக்கிரகம் பெற்றுப்பின் வேதமுணர்ந்து பரமபதம் அடைந்தவன்.

2. ஒரு ருஷி, ஐநமேஜயனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடத்தினவன்.

ஐமினி—சாட்சுசமனுவைக் காண்க.

ஐம்படைத்தாலி—இது காத்தற் கடவுளாகிய திருமாலின் பஞ்சாயுத வடிவமாகப் பிள்ளைகட்கு ஐந்தாமாதத்தில் கட்டப்படும் அணிகலன்.

ஐந்திணைஐம்பது—ஐந்திணையின் சிறப்புணர்த்தியதூல்.

ஐம்புலநுகர்ச்சியினிறப்பன— சுவையாணிறப்பன மீன். நாற்றத்தால் வண்டு, பரிசத்தால் யானை, ஓசையால் அசுணம். ஒளியால் விட்டில்.

ஐம்பெருங்குழு — அமைச்சர், புரோகிதர், சேநாபதியர், தூதுவர், சாரணர்.

ஐயடிகள்நாயனூர் — இவருக்கு ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனூர் எனவும் பெயர். இவர், திருக்காஞ்சியில் பல்லவர் குலத்தில் திருஅவதரித்துப் பரமசிவனிடத்தில் அன்புபூண்டு அரசாக்ஷி துக்கத்திற்கேது என்று புத்திரனுக் களித்துச் சிவத்தலயாத்திரை சென்று திருவெண்பா பாடித்

துதித்து முத்தியடைந்தவர். இவர் அருளிய பிரபந்தங்கள் கேஷத்திரத் திருவெண்பா முதலியன. (பெரியபுராணம்).

ஜயனூர்—அரிகர புத்திரர். இவருக்கு ஆயுதம் வேளை, செண்டு. வாகனம் குதிரை, யானை. ஒரு சோழன் இவரை வணங்கிச் செண்டுபெற்று மேருவிலிருந்த செல்வம் பெற்றனன். அரி, அரர், கூடப்பிறந்ததால் இப்பெயர் இவர் பூண்டார்.

ஜயனிதனூர் — புறப்பொருள் வெண்பாமாலை நூலாசிரியர். இவர் சேரர்பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்.

ஜயாதிச்சிறுவெண்டேரையார் — இவரைச் சிறுவெண்டேரையா ரெனவும் கூறுவர். இவர் ஒரு தமிழ்ப்புலவர்.

ஜயூர்முடவனூர்—பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன், வழுதி, சோழன், குள முற்றத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், தாமான் தோன்றிக்கோன் முதலியவர்களைப் பாடின தமிழ்ப்புலவர். இவருக்கு உறையூர் முடவனரெனவும், ஐயூர்கிழாரெனவும் பெயர்.

ஜயூர்முலங்கிழார்—கானப்பேரியில் கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதியைப் பாடிய தமிழ்ப் புலவர்.

ஜயை—மாதரி மகள். கண்ணகியிடம் பற்றுல் சேரனாடு சென்று கண்ணகியின் கோயிலடைந்தவள்.

ஜராவணம் — இது ஆயிரம் கொம்புகளையுடையது. கைலாசத்தில்உள்ள வெள்ளையானை.

ஜராணி—இந்திரன் மனைவி.

ஜராவசு—ஒரு காந்தருவன். இவன் தேவகுருசாபத்தால் யானையுருப் பெற்றுக் கதிர்காமவேலரைப் பூசித்து நல்லுருப் பெற்றவன்.

ஜராவதம்—1. ஒரு நாகம், உதங்கர் கொண்டுவந்த நாககுண்டலத்தைக் கொண்டு போனவன்.

2. இந்திரனுடைய வெள்ளையானை. இது பாற்கடலில் தோன்றியது. நான்கு கொம்புடையது. இந்திரன் சூரனுக்குப் பயந்து ஒளித்தபோது அவன் பட்டணத்தில்வந்த பானுகோபனுடன் யுத்தஞ்செய்த சயந்தனைத் தாங்கிச் சயந்தன் மூர்ச்சிக்கக் கண்டு பானுகோபன் உடலிற்முகிக் கொம்புகள் முரிந்து திருவெண்காட்டில் சிவபூசையால் வளரப் பெற்றது. இந்திரன் கந்தமூர்த்தியுடன் யுத்தஞ்செய்து தோற்றக்கண்டு கந்தமூர்த்தியைத் தாங்கத் தவஞ்செய்து தாங்கப்பெற்றது. ஒரு முறை துருவாசர் சாபத்தால் காட்டானையாயிற்று. அட்டதிக்கஜங்களிலொன்றுய்க் கீழ்த்திசையிலிருப்பது.

ஜராவதன்—மகாநாகன்.

ஜராவதி—இமயத்தின் தென் சாரலிற் ருேன்றி வங்காளாக்குடாவில் கலக்கிற நதி.

ஜலவிலன்—இலவிலன் மகன்.

ஜவகைத் தெய்வமணிகள் — சிந்தாமணி, சூளாமணி, சியமந்தகமணி, சூடாமணி, கௌத்துவமணி.

ஜளன் — உலோபத்தால் நஷ்டமடைந்தவன்.

ஜஹ்யர்—இவர்கள் கார்த்தவீரியார்ச்சுனனுக்குப் பின்வந்த அரசர். இவர்கள் வறுமையால் துன்பமடைந்து தம் முன்னேரிடந்தானம் வாங்கிய பிருகுவம்சத்து வேதியரிடம் அவர்கள் தனமுள்ளவர்களாகத் தெரிந்து இயற்கையான வட்டிக்குஅதிகந்தருவதாக வாக்களித்தும் அவர்கள் தங்கள் செல்வங்களைப் பூமியிற் புதைத்து இவர்க்குத் தனந் தருவதற்கு லோபமடைந்து காட்டில் வசிப்பதுணர்ந்து ஹேஹயர் பூமியைத் தோண்டிப்பார்க்கத் தனங்கண்டு அவ்வம்சத்தவர் கபடர்களென்று எண்ணி அப்பிராமண வம்சத்தை நிர்மூலஞ் செய்யத் தொடங்கினர். இவர்கள் பிராமணஸ்திரீகளைக் கொல்லயத்தனித்துத் தேடிச்செல்கையில் இந்தப் பிராமணஸ்திரீகளில் ஒருத்தி தொடையில் பிருகு முனிவர்தோன்றி இவர்களின் கண்ணைப்போக்க ஹைஹயர்கள் முனிவரைத் தோத்திரஞ்செய்து கண் பெற்றனர். (தே-பா.)

ஔக்கூர்மாசாத்தனூர்—ஒரு தமிழ்ப் புலவர். இவருக்கு எக்கூர்மாசாத்தனூர் எனவும் பெயர்.

ஔக்கூர்மாசாத்தியார்—ஒரு தமிழ் ஆசிரியர். கடைச்சங்க மருவியவர். (அக - று.)

ஔட்டக்கூத்தர்—இவர், செங்குந்தர் மரபிற் பிறந்து கூத்தர் எனும் பெயருடன் வளர்ந்து கல்விபயின்று புதுவைக்கணிருந்த சடையன் தந்தையாகிய சங்கரனுக்கு உதவித்தொழில் புரிந்துவந்தனர். இவரை அவ்விடம் வதிந்த காங்கேய முதலியார் எனும் உபகாரி ஆதரித்துப் போற்றிக் கல்விவல்லவராக்கிக் கவடப்புலவன், கவிராக்ஷஸன் எனப் பெயரிட்டனர். அந்நன்றி பாராட்டிக் கூத்தர், இவர்மேல் நாலாயிரக்கோவை யென ஓர் பிரபந்தம் பாடினர். அக்கோவைசொன்னேர்க்கம், பொருணேர்க்க முடையது. இவர் கவி வல்லவராயினபின் புவிச்சக்கரவர்த்திகளாகிய

விக்ரமசோழன் முதலிய மூவர்க்கும் சிறந்த கவிச்சக்கரவர்த்தியாய் விளங்கியவர். விக்ரமசோழனிறக்கவும் இவனது குமரனுகிய குமாரகுலோத்துங்கனுக்குப் பல வாற்றனுஞ் சிறந்த பெருந்துணையாய்ச் சிறந்து தம் சொல்வழியே யவனை யியக்கிய பெருமை யுடையவர். அவனுக்குப் பின்னும் அவன் மகனுகிய இராஜராஜ சோழனுலும் சிறப்புப் பெற்றவர். இவர் விக்ரமசோழனிடம் முதன்முதல் சென்றபோது அவன், இவர் பாடிய அரும்பகைத் தொள்ளாயிரத்து ஓர் கவியைத் தனக்கு ஒட்டப் பாடச் சொன்னதாகவும், அவ்வாறே உலாப்பாடியபோதும் அவ்வுலாவிற் கண்ணியை யிணைத்து ஒரு வெண்பாவாக ஒட்டப்பாடச்சொன்னன். அவ்வாறே யிவர் பாடியதால் இவர்க்கு ஒட்டக்கூத்தர் எனப் பெயர் உண்டாயிற்று. கூத்தர் ஒட்டிப்பாடிய விக்ரமசோழன் உலா "கையுமலரடியுங் கண்ணுங் கனிவாயுஞ் செய்ய கரியதிருமாலே—வைய, மளந்தாயகளங்கா வாலிலேமேற் பள்ளி, வளர்ந்தாய் தளர்ந்தா ளென்மான்" அரும்பகைத் தொள்ளாயிரத்து ஒட்டப் பாடியகவி. "நடித்தது நச்சரவுச்சி மதிலிலங்கை, பிடித்தது வென்ற விருபது தோள்.....முடித்தது பாரதம் வீரப் புலிவைப்ப மூரிச் செண்டால், அடித்தது பொற்கிரி விக்ரமசோழ வகளங்கனே." இவரைச் செங்குந்தர் தங்கள்மீது ஒரு பிரபந்தம்பாடக் கேட்கக் கூத்தர் நான் அந்தப்படிப் பாடின் குலப் புகழாமென எண்ணிச் சும்மா விருந்தனர். அச்செங்குந்தர் இவர் குலாபிமான மற்றவர் என்று கோபித்து இவரைக் கொல்வதற்கு ஒருப்பட்டனர். அதனைக் கண்ட கூத்தர், புவனையென்னு மூரிலிருந்த தன் பாலன்புள்ளசோமன் என்பவனிடம் ஓடி அடைக்கலம்புக்கனர். "அடையென் பார் தள்ளென் பாரன் பொன்றிலாமற், புடையென்பார் தங்கடைக்கே போகேங்—கொடையென்றூன், மூந்துஞ் சோமாபுவனை முன்னவனே நின் கடைக்கீழ், வந்துஞ் சோமாதலான் மற்று." சோமன் புலவரைக் காக்கவேண்டித் தன்னெருமகனைப் பேழையுளடைத்துத் தன் வீட்டைச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்த பழிகாரர் பால் காட்டி இதன்கணுள்ள கூத்தனை நீங்கள் விரும்பியவாறு செய்ம்மின் எனப் பழிகாரர் பேழையெடுத்துச் சென்று தனித்த இடத்திற் கொண்டுபோய்ப் பார்க்கக் கூத்தரைக்காணுது அதில் சோமன் புதல்வனைக் கண்டு சோமனது வண்மையையியந்து அவன் மகனைச் சோமனிடம் விட்டனர். சோமன்செங்குந்தரைநோக்கியுங்கள் வீரத்தை யிப்போது காட்டுவீராயின் புலவர் உங்களைப் பாடாதிராரர் என்ன அவர்க ளதற்குடன்பட்டுத் தம் தலைகளை முன்பே அறுத்துவிடக் கூத்தர் அவைகளைச் சோழன் அரண்மனைக்கு முன்னிட்டு அரசன் காண அவற்றை ஆசனம்போலடுக்கியிடக் கட்டளையிட்டு அச்சிரச் சிங்காசனத்தின்மேல் உட்கார்ந்து பதுமாசனமிட்டுச் சரஸ்வதியைத் தியானித்துக் கடைசியில் "கலைவாணி நீயுலகிலிருப்பதுவும் கல்வியுணர் கவிவல்லோரைத், தலையாகக் காப்பது வுமவர் நாவில்வாழ்வதுவும் சத்தியமேயன்றே,சிலைவாணுலுவிருந்தாயிரம் புயங்கடுணிந்து மூயர்சீவ னுற்றூன், தலையாவி கொடுத்திடும் செங்குந் தருயிர் பெற்றிட நீதியை செய்வாயே" என்ற செய்யுளைப் பாடி அற்றதலைகளை சரஸ்வதியின் கிருபையால் ஒட்டச்செய்து இறந்தவர்களை யெழுப்பினர். ஆதலால் சோழன் இவருக்குக் கூத்தரென்னும் பெயருடன் அடைமொழி புணர்த்தி ஒட்டக்கூத்த ரென வும், இவர் மரபினர்க்குச் சிரச்சிம்மாசனுதிபதிகள் எனவும் சிறப்பும் விருதுங் கொடுத்தனன் என்ப. இவர் தங்கள் மரபினர் விஷயமாகப் பாடிய பிரபந்தம் ஈட்டியெழுபது எனப்படும். இவர் பின்னும் தம் மரபினரை "நிலைதந்தா ருலகினுக்குமியாவருக்கு மானமதை நிலைக்கத் தந்தார், கலை தந்தார் வணிகருக்குச் சீவனஞ் செய்திட வென்றேகையிற் றந்தார், வீலைதந்தார் தமிழினுக்குச் செங்குந்த ரென்கவிக்கே வீலையாகத் தந், தலைதந்தார் எனக்கு மொட்டக் கூத்தரென்னப் பெயரினையும் தாம் தந்தாரே" எனப் புகழ்ந்து பாடினர். இவரையும் கம்பரையும், சோழன் இராமாயணம் பாட ஏவ இவர் பாடி முடித்துக் கம்பர் செய்யுளின் முன் தமது செய்யுள் ஏதாமெனக் கிழித்தெறிகையில் கம்பர் உத்தரகாண்டத்தைமாத்திரம் கிழியாது வாங்கிக்கொண்டனர். சோழன் வரிசையளித்து விடுத்த போது கூத்தர் கூறியவதுப்பு "இடுக்கட் புண்படு நிரப்புக் கொண்டிழன் றிரக்கச் சென்றவின் றெனக்குச் சிங்களந், திடுக்குற்றஞ்சும்வெஞ் சினத்துச்செம்பியன்றிருக்கைப்பங்கயஞ் சிறக்கத்தந்தன, படுக்கக் கம்பளம் பதக்கக்குங் குமம்பதிக்கக் கங்கணம் பரிக்கக் குஞ்சரம், கடுக்கக்

குண்டலங் கலிக்கச்சங்கிளங் கவிக்குப் பஞ்சரங் கவிக்குத் தொங்கலே." இந்த விருதுகளையாருக் கென்றபோது கூத்தர் பாடியது "பத்துக்கொண்டனதிக்கும் பதறிப்போய் முடியப், பைம்பொற்றூ ரகைகிந்தப் பகிரண்டத் திடையே, மத்துக்கொண்டமுதத்தைக் கடையாழித் திருமால், வடிவாகிப் புவிகைக் கொண்டருண்மாஞ் பரஞ், மூத்துப்பந் தரினிற்குங் குருளைக்குஞ் சினவேண், முருகற்கும் பொதியக்கோ முனிவற்கும் பதுமக், கொத்தர்க்குஞ் சடிலக் கொந் தளருக்கு மல்லாற், கூழைத்தண்டமிழர்க்கேன் கொடியுங்கா ளமுமே." இப்புலவர் சோழன்பாற் றமக்குண்டாகிய செல்வாக்கினுல் புன்கவிகளைத் தலையறுப்பித்து வந்தனர். அவர்களைத் தலையறுத்தபோது சேரனும், பாண்டியனும் பாவமென் றேலவரவிட ஓராஜா வேட்டவந்தபோது பாடியது "அன்றையினு மின்றைக்க கன்றதோ வல்லாது, குன்றெடுத்து நீ திருத்திக்கொண்டாயோ—வென்று, மடைந்தாரைக் காக்கும களங்கா நீயு, நடந்தாயோ நாலந்தடி." கவிகளையறுத்தபோது புலவரெல்லாம் வெதுளப் பாடியது "பாட்டுத் தொடக்கும் புலவோர்க்குக் கூத்தன் பயப்படல்பே, தாட்டுக் கடற்புலியஞ் சலன்றேறவறுத்துக் கிடந்த, சூட்டுக்கதிர் கணிலத் தடங்காமற் றெருத்து மள்ளர், மேட்டுக் குவாலிடும் பொன்னி நன்னுடைவேற் கண்டனே." கவிஞரைவெட்டவேண்டாமென்று நெந்தன்றவாண முதலியார் பாடியது "கோக்கண்டு மன்னர் குரைகடற் புக்கிலர் கோகனகப், பூக்கண்டு கொட்டியும்பூவாதொழிந்திலபூவில்விண்ணேர், காக்கண்ட செங்கைக்கவிச் சக்ரவர்த்திநின் கட்டுரையாம், பாக்கண்டொழிவர்களோ தமிழ் பாடிய பாவலரே." தேவியூடலாய்க் கதவடைத்தபோது பாடியது "காத்துஞ் சிரத்துங் களிக்குங் களிற்றுடைக் கண்டன்வந்தா, னிரத்துங் கபாடமினித் திறப்பாய் பண்டி வணணங்கே, யுரத்துஞ் சிரத்துங் கபாடந் திறந்திட்ட தண்டிலங்கா, புரத்துங் கபாடபுரத்துங் கல்யாண புரத்தினுமே." கண்டன் துலாபுருடதானம் பண்ணியபோது கூத்தர் பாடியது. "தொழுகின்ற மன்னர் சொரிந்திட்ட செம்பொற்றுலாத்திடைவண், டுழுகின்ற தார்க்கண்ட னேறிய ஞான்றினு வாமதி போய், விழுகின்ற தொக்கு மொருதட்டுக் காலையில் வேலையில்வந், தெழுகின்ற ஞாயிறுத்தான் குலதீப னெனிர்த்தட்டிலே." ஆனை நிகளம் விடுத்தபோது கூத்தர் பாடியது "இன்னங் கலிங்கத்திகல் வேந்தருண்டென்றே, தென்னன் தமிழ்நாட்டைச் சீறியோ—சென்னி, யகளங்காவுன்றன யிராவதத்தின், நிகளங் கால்விட்ட நினைவு." கண்டன் செண்டு வெளியிற் குதிரை யேறியபோது கூத்தர் பாடியது. "கண்டன் பவனிக் கவனப்பரி நெடுக்கான், மண்டுளங்காதேயிருந்தவாறென்னே—கொண்டிருந்த, பாம்புரவி தாயல்ல பாரருவி தாயல்ல, வாம்புரவி தாயவகை." ஒட்டக்கூத்தர்பாதி சோழன் பாதிபாடியது "ஆடுங் கடைமணி நாவசையாம லகிலமெல்லா, நீடுங்குடையிற்றரித்தபிரானென்றுநித்தநவம், பாடுங் கவிப்பெருமானெட்டக்கூத்தன்பதாம் புயத்தைச், சூடுங் குலோத்துங்க சோழனென்றே யென்னைச் சொல்லுவரே." ஓராஜா கைகொடுத்தபோது கூத்தர் பாடியது "கொலையைத்தடவிய வை வேலரக்கர்குல மடியச், சிலையைத்தடவிய கையேயிது சகதண்டத்துள்ள, மலையைத்தடவிய விந்தத்தடவி மலைந்தவொன்னுர், தலையைத்தடவி நடக்குங் கொல்யானைச் சயதுங்கனே." மடையனைத் தண்டஞ்செய்ததை விலக்கக் கூத்தர் பாடியது "மீனகம்பற்றிய வேலையுமண்ணையும் வெற்படங்கப், போனகம்பற்றியமாலல்லையோ பொருந்தாவரசர், கானகம்பற்றக் கனவரைபற்றக் கலன்கள்பற்ற, வானகம்பற்ற வடிவேல்விடுத்தவரதுங்கனே."கூத்தர்மாணக்கன்பாடிய அந்தாதிச்சழந்தி"மாவுறங்கினபுள்ளுறங்கினவண்டுறங்கினதண்டலைக், காவுறங்கினவின்ன மென்மகள் கண்ணுறங்கிலள் கையணைக்,கோவுறங்குகடைத்தலைக்குல தீபவள்ளுகுதட்டினின், ருவுறங்குபுகார சஞ்சலவஞ்சலென்னவடுக்குமே." இராசாவுக்குத்தவேளையேதென்றுகேட்டசோமனுக்குக் கூத்தர்சொல்லியது. "தன்னுடையதேவியர்க்குத்தாவளவன் முனுரைப்ப, துன்னுடைய சீர்த்தி யுயர்நலமே—துன்னுபுகழ்ச்-சோமாதிரிபுவனத்தோன்றலேகின்புகழை, யாமாருரைக்கவினி." அரியைப் பாடவேண்டுமென்றபோது கூத்தர்பாடியது. "ஆரேயெனுமொன்று சொல்லத் தொடங்கினு மவ்விடத்துன், பேரே வருமென்ன பேறுபெற் றேன் பெரு நான்மறையின், வேரேமிதுவேயின் மின்னுட னேவெய்ய கானடந்த, காரே

கடல்கொளுந் தச்சிலை வாங்கிய காருத்த னே.'' இவர் சோழனுக்குப் பெண் வேண்டிப்பாண்டியன்சமத்தானத்திற்குச்சென்றபோது சோழனைப் புகழவேண்டிப் பாடியசெய்யுள் ''கோரத்துக் கொப்போகனவட்டமம்மானே, கூறுவ துங்காவிரிக்குவையையோவம் மானே, ஆருக்கு வேம்புநிக ராகுமோவம்மானே, ஆதித்தனுக்கு நிகரம்புலியோவம்மானே வீரர்க்குள் வீரனெருமீனவனே வம்மானே, வெற்றிப்புலிக் கொடிக்குமீன்கொடியோ வம்மானே, ஊருக்குறந்தைநிகர் கொற்கையோவம்மானே, ஒக்குமோசோணட்டைப்பாண்டிநாடம்மானே.'' இவர் சோழனைப் புகழவேண்டி ''வென்றி வளவன் விறல்வேந்தர் தம்பிரான், என்று முதுகிற்கிடான்கவசம்---துன்றும்''எனக் கூறிச் சற்று நிதானிக்கையில் பாதி புகழேந்தி முடித்தனர். இது நிற்க, ஒட்டக்கூத்தர் சோழனுக்குப் பெண்ணைக்கேட்குத்தீர்மானித்தனர். சோழன், மணத்தின் பொருட்டுத் தன்னுட்டைக்காக்க ஒட்டக்கூத்தரை வைத்துவிட்டு மதுரைக் குச்சென்றனன். மணமுடிந்த பின்னர் தன்குமரிக்குச் சீதனப்பொருளாகப் புகழேந்திப்புலவரையும்மற்றுமுள்ளபலபொருள்களையுமனுப்ப ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்திதன்னைப் பாண்டியன் சமத்தானத்திலவமதித்ததனிமித்தம் புகழேந்தியைச்சிறையிட்டனர். கல்யாணமுடிந்தபின் தன்னூர்க்கு வந்தசோழன், ஒருநாள் கூத்தருடன் பவனிவருகையில் புகழேந்தி மேன்மாடத்திருந்துபார்க்கச் சோழன் ஒட்டக்கூத்தரைநோக்கிஇப்புலவர்சிறந்தவரின் றேவென்னக், கூத்தர் ''மானிற்குமோவந் தவாளரிவேங்கைமுன்வற்றிச்செத்த, கானிற்குமோ வவ்வெரியுந்தழன் முன்கனை கடலின், மீனிற்குமோ வந்தவெங்கட்சு றவமுன் வீசுபனி, தானிற்குமோவக்கதிரோ னுதயத்திற்றர்மன்னனே'' என்றனர். இவர்தம்விஞவிற்குவிடைதராதவர்களைச்சிறையிலிட்டு நவராத்திரியில் பலியிடுவது வழக்கம். அவ்வழக்கப்படி யிவர் நவராத்திரிபூசையில்இராஜன்சமுகத்துப்புலவர்களை வரவிடச் சிறையி லடைப்பட்டுப் புகழேந்தியால் வல்லவனுய குயவன்வந்து இறுமாந்துநிற்க அவனைக்கண்ட கூத்தர் ''மோனைமுத்தமிழ் மும்மதமும் பொழியானைமுன் வந்தெதிர்த்தவனுரடா ''என்றனர். இதைக்கேட்ட தயவன் ''கூனையுங் குடமுங் குண்டுசட்டியும், பானையுஞ் செய்யு மங்குசப்பையல்யான்'' என்றனன். இதைக்கேட்டயர்ந்த கூத்தர், மற்றொருவனை யழைப்பிக்கப் பொட்டைக்கண் அம்பட்டன் வந்தனன். அவனைக்கண்டு ''விண்பட்டகொக்கு வல்லூறு கண்டென்ன விலவிலக்கப், புண்பட்ட நெஞ்சொடுமிங்குநின்முய்பொட்டையாய் புகலாய்'' என்றனர். இதைக்கேட்ட அம்பட்டன் ''கண் பொட்டையாயினுமம்பட்டன்யான் கவிவாணர்முன்னே, பண், பட்ட செந்தமிழ் நீயுந்திடுக்கிடப் பாடுவனே'' என்றனன். இதைக்கேட்டு மற்றவனைவருவிக்கக் கும்மாளன் வந்தனன். அவனை நீயார்? என வசனமாய்க் கேட்க அவன் ''செல்வன் புதல்வன் திருவேங்கடவன் சகற்குருவாங், கொல்லன் கவியைக் குறைசொன்ன பேரைக் குறடு கொண்டு, பல்லைப் பிடுங்கிப் பருந்தாட்டமாட்டிப்பகைவர்முன்னே, அல்லும்பகலு மடிப்பேன் கவியிருப்பாணிகொண்டே'' என்றனன். இதனைக் கேட்டஞ்சி வேறொருவனைவருவிக்கத் தச்சன்வந்தனன். அவனை நீயார்? என்ன, அவன் ''சொன்ன சந்தக்கவி யாவருஞ்சொல்லுவர் சொற்சுவைசேர், இன்னசந்தக்கவியாதென்றபோதிலெதிர்த்தவரை, வன்னசந்தங் கெடவாயைக்கிழித்திந்தவாய்ச்சியினுல், கன்னசந்தங்களிற்கவியாப்பைக் கடாவுவனே.''என இதைக்கேட்டு மற்றொருவனை வருவிக்க, வண்ணன்வந்து நின்றனன். அவனை நீயாரடாவென்று செருக்குடன் கேட்க, அவன் ''சேலேய்விழிமடவாரிற் செங்காலன்னஞ்சேர்பழனப், பாலேய் மணவயிற் கூத்தனின்போலியர்பாப்புனைந்த, நூலேய் துகளகறத் தூய்தாக்கு நோன்மை நுவல்வதல்லால், மேலேய் தமிழ்ப்புலவோ ரென்னை யென்ன விளம்புவதே'' என்றனன். இதில் ஒட்டக்கூத்தர்கைக்கோளரும் தான் வண்ணனுமாதலால் ''பாப்புனைந்த நூலேய்து களறவென்பதில்,பாவோட்டிநெய்தவஸ்திரத்திலுள்ள மாசு நீங்க'' எனக்கூறியதால் இவன் தம் ஜாதியையும்கூறினுன் ஆதலால் யாவரினுந் தீயன் என்று இருக்கையில் புகழேந்தியின் மாணாக்கனுகிய வேளாளன் இவனை இம்மட்டிலே விடுதல் தகுதியன்றென்று கருதி, நீர் சோழராஜன் மேற் பாடிய அண்டத்துப் பரணியென்னும் நூலில், இவ்வண்டத்தையே நகரமாகவும், சக்கரவாளகிரியையே மதிலாகவும், அதற்குட் புறத்திலுள்ள கடல்களையே அகழாகவும், பூமி நடுவிலுள்ள மகமேருவையே கோட்டைக் கொடிக்கம்ப

மாகவும், உருவகப்படுத்தி வருணித்திருக் கிறீரே அகழ் மதிலின்புறத்திலன்றே இருக்கவேண்டும். அகத்திலிருப்பதாகக் கூறியது குற்றமன்றே? பெரும்புறக் கடலையே அகழெனக்கூற மறந்தீர்போலும். கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பநாடர், அயோத்தியா நகரவருணனையில், "நேமிமால்வரைமதி லாகநீள்புறப், பாம மாகடல் கிடங்காகப்பன்மணி, வாமமாளி கைமேலியாக மன்னற்குப், பூமியு மயோத்திமா நகரம்போலுமே" என்ற செய்யுளைப் பார்த்ததும், கேட்டதும் இல்லையோ என்றான். அந்தமட்டிலே அக்கிழவனுக்கு அபிடேகஞ்செய்தாற்போல ஒட்டக் கூத்தர் முகங்கருகி வாளாவிருந்தனர்; அவரைப் பிடித்திருந்த அகங்கார துட்டப்பேயோ விட்டுத் தொலைந்தது. நமக்குச் சம்பவித்த மானக்கேடெல்லாம் புகழேந்தியால் சம்பவித்ததென்று உணர்ந்து மற்ற கவிஞரை வரவழைத்து அவர்கட்குத் தக்க பரிசு அரசனைக்கொண்டு கொடுப்பித்து, அவர்கள் யாவரையும் தங்கள் இருப்பிடஞ் சேரும்படி செலவுகொடுத்தனர். புகழேந்தியைச் சிறையினின்று விடாத செய்திகள் யாவும் தோழிகளாலுணர்ந்த சோழன்மனைவி அரசனிடம் ஊடல்கொண்டு சோழன், பள்ளியறைக்குவருகையில் கதவடைக்கக்கண்ட சோழன், ஊடல்தணிக்கப் பல இனியமொழிகள் கூறியும் திறவாததால் சோழன், தங்கள் மனைவியர்க்கு ஊடல் நிகழுங்காலத்துப் புலவர்களைக்கொண்டு தணிக்கும்வழக்கம்போல் ஒட்டக்கூத்தரை அனுப்பினன். கூத்தர் பள்ளியறைக்கண் சென்று "நானேயினியுன்னே வேண்டுவ தில்லை நளினமலர்த், தேனே கபாடந்திற நதுவிடாய் செம்பொன் மாரி பொழி, வானேறனையவிரவிகுலாதிபன் வாசல்வந் தால், தானேதிறக்கு நின்கைம்மலராகிய தாமரையே" எனக்கூறக்கேட்டசோழன் மனைவி, ஒட்டக்கூத்தன் பாட்டுக்கு இரட்டைத்தாழ்ப்பாள் என மற்றொருதாழ்ப்பாளிட்டனள். இவர் கம்பர், புகழேந்தி இருவர்களையும்ஔவையார்கண்டு கால்மடக்குதற்கும் தம்மைக்கண்டு கால்மடக்காதிருப்பதற்கும் காரணம் சோழனைக் கேட்பிக்க, ஔவையார் அவர்கள் கவிவன்மைக்கும் நுண்ணறிவிற்குமென்று அறிவித்து அவற்றைத் தெரிவிப்பான் வேண்டிப் புகழேந்தியும் கூத்தருமிருக்கும் சபைக்கண், தமதுகையால்சில சமிஞ்ஞைகளைக்காட்டியவற்றிற் திணங்கவெண்பாபாடுக என இருவரையுங் கூறக் கூத்தர் "இவ்வளவு கண்ணிலு ளிவ்வளவு சிற்றிடையாள், இவ்வளவே போலுமிள மூலையாள்—இவ்வளவு, நைந்தவுடலானால மேவுமன்மதன்கை, ஐந்து கணையால் வாடுவாள்" என்ன அக்கருத்துத் தமதல்லாததைத் தெரிவித்து மீண்டும் திங்களின் பேரில் ஒன்று பொருள் வேற்றுமையாய் மும்முறை வரப்பாடுக எனக் கூத்தரும் "வெள்ளத்தடங்காச்சினவாளை வேலிக்கமுகின்மீதேறித், துள்ளிமுகிலைக் கிழித்துமழைத்துளியோடிறங்குஞ் சோணாடா, கள்ளக்குறும்பர் குலமறுத்தகண்டா அண்டர் கோபாலா, பிள்ளை மதிகண்டெம்பெதை பெரியமதியு மிழந்தாளே" என்றனர். இதனைக்கேட்ட ஔவையார் "ஒட்டா ஒருமதிகெட்டாய்" என்று அரசனுக்கு அவ்விருவரின் வன்மை தெரிவித்தனள். பின்னொருநாள் சோழன் தனது சமஸ்தான வித்வான்களிருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு திருநெய்த்தான மென்னுஞ் சிவத்தலஞ்சென்று சேவித்து அவர்களிருவரையும் பாடக்கூற ஒட்டக் கூத்தர் "விக்காவுக்கா வித்தாவிப்போய் விட்டானட்டார் சுட்டீர் புக்கார், இக்காயத்தாசைப் பாடுற்றே யிற்றேடிப்போய் வைப்பீர் நிற்பீர், அக்காடப்பேய் தொக்காடச் சூழப்பாடத்தீவெப் பாடப்பூண், நெக்காடக்கானத் தாடப்போ நெய்த்தானத் தானேச்சேவித்தே" என்றனர். மற்றொருநாள் திருக்கறுங்குடிப்பெருமானைப் பாடக்கூறக் கூத்தர் "திக்குளெட்டுக்கயந்துக்க முற்றுத் திடுக்கிட்ட லற, மைக்கடற்குட் சரந்தைக்க விட்டோற் கிடமாமதுர, இக்குமுற்றிக்கணுச்சற்று விட்டுத் தெரித்திட்டமுத்தைக், கொக்குமொக்கிக் கக்கிவிக்குமச் சோலைக்குறுங்குடியே." இவர் புகழேந்தி நளவெண்பா பாடிச்சோழன் சமஸ்தானத் தரங்கேற்று கையில் "மல்லிகையே வெண்சங்கா வண்டீத" எனுஞ்செய்யுளில் சங்கூதுவோன்ஊதுங்கால் சங்கினடிப்புறத்தூதுவானேயன்றி மேற்புறத் தூதுதல் வழக்கன்றெனவும் "செப்பிளங் கொங்கை மீர்திங்கட் சுடர்பட்டுக் கொப்புளங்கொண்ட குளிர்வானே" எனும் வெண்பாவில் திங்களின்சுடர்பட்டுக் கொப்புளங்கொண்ட குளிர்வான் என்றதுசரியே ஆயினும் அக்கொப்புளத்திலிருந்து சீயாவது சிலேநீராவது வடிதலுண்டோ எனவிஞ்வி அவர்கூறிய விடையாலமைந்து ஒருநாள் புகழேந்தியின்கல்வித்திறத்தை வியந்து இராப்போ

ஜனத்திற்குச் செல்லாம லிருக்கையில் மனைவியார் காலநீட்டித்த தறிந்து போஜனத்திற் கழைக்க, ஏராமை கண்டுசீறிகலந்த பால்கொண்டு வருவல் எனக், கூத்தர் நீ பாலில் புகழேந்தியின் வெண்பாவைப் பிழிந்து தரினும் வேண்டேன் என்றனர். இதனைக்கேட்டு ஆங்குவந்து ஒளித்திருந்த புகழேந்தியார், பொருக்கென வெளிப்பட்டுத் தம்பாற்பகைவிட்டுச் சிநேகம் பாராட்டக் கண்டு இருவரும் களித்திருந்தனர். இவ்வாறு சோழனிடத்து வளம் பெற வாழ்கையில் ஒருநாள்குடந்தை வீரசிங்காதன மடத்தில்வாழ்ந்த தவசிகள்பலரில் ஒருவர் முத்தமிழ் விரகராகிய ஆளுடைய பிள்ளையார் தேவாரத்தை யோதிப் பலியேற்பவர். அவர், திருவீழிமிழலையீசர் திருப்பதிகத்தை ஓதிக்கொண்டு பலியேற்கு மொருதினம்,அத்திருப்பதிகத்திலுள்ளதாகிய "கல்லானிழற்கீழா யிடர் காவா யெனவாளே, ரெல்லாமொருதே ராய யன்மறை பூட்டி நின்றுய்ப்ப, வல்வா யெரி காற்றீர்க்கரிகோல்வாசுகி நாண்கல், வில்லாலெயி லெய்தானிடம் வீழிம்மிழலையே." என்னுந் தேவாரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டே ஒட்டக்கூத்தரது மனைவாயிலினிற்க, அப்புவர்பலவுமறிந்தவராயினும், அத்தேவாரப்பொருளைப் பலகாற் சிந்தித்தும் விளங்காமையின்மயங்கி, அச்சிவயோகியாரை "இத்தேவாரத்தின் பொருள் கூறுக" என்று கேட்டனர். அவ்யோகியார் கினந்து, 'இதன் பொருள் யானறிந்திலேன். நீ யறிந்துரைப்பினும், அத்தேவாரத்தின் ஒரு மொழியேனும் பொருள் நிரம்புமோ' என்றனர். இது கேட்ட புலவர், விருப்பமிகும்இன்னிசையோடு பாடுதலால் நிச்சயித்தற் கரிதாயிற்று; ஆதலின் அதன் பொருள் யாது என்று கேட்டவழி, அவர் அதன் பொருளை மொழியாது வசைமொழிந்தனரென்று பெருங்கோபங் கொண்டு அச்சிவயோகியாரைப் புலவர் கசையைக் கொண்டு அடிக்க, அவரும் மடிந்து வீழ்ந்தார். மாறுபட்ட மனத்துடன் பெருஞ்சினங்கொண்டஒட்டக்கூத்தர், அழிவற்ற சிவனடியார்க்கு இவ்வாறு அழிவியற்றித் தம் மனையடைய அச்சிவயோகியார் வசிக்கும் மடத்திலுள்ள சங்கமர்கள் இச்செய்தி கேட்டலும் பெரிதொலித் தெழுந்து ஆசிரியரை யிறைஞ்சி அநுமதிபெற்று வில், வாள், அம்பு முதலிய ஆயுதங்களையேந்தியவராய்அப்புலவர்மனையை அடைந்தனர். இவர்கள் வருவதை முன்னரே அறிந்த புலவர், அரசனையடைந்து நடந்த தனைத்தும் அறிவிக்க, ஒரு பசுக்கன்றின் பொருட்டுத் தன் புதல்வனைத் தேர்க்காலிலிடறிய சோழன் குலத்துதித்த இராஜராஜன் கேட்டு, பெரிதும் மயங்கிக் கலங்கி; இப்பெரும்பழிக் கென் செய்வ தென்று நடுங்கி நிற்க, அத்தருணத்தே, ஆங்குப் புலவரிருப்பதை யறிந்த சங்கமர்கள் அரசன் திருமுன்பெய்தி நடந்ததை முறையிட்டார்கள். அம்முறைப்பாடு கேட்ட மன்னன் "சிவபெருமானுக்குரிய வடிவம் குரு, இலிங்கம், சங்கமம் என மூன்றுருமென்று வேதாகமங்கள் இயம்பாநின்றன. இவ் வொட்டக்கூத்தர் இவற்றையெல்லாம் அறிந்தும், தம்மனையிற் பலிக்கெய்தி யாதொரு குற்றமுமிலராய் நின்ற சிவயோகியரைக் கொன்று நம்பாலடைந்தனர். இதற்குயாது புரிவம்என்று வருந்தி அச்சங்கமரை நோக்கி "அடிகளே! இச்சங்கமக் கொலைக்குச் சிவாகமங்களில் விதித்த பரிகாரம் யானே புரிகின்றேன்" என்று பணிந்தனன். சங்கமர், அக்கூத்தனை ஒறுத்தற் குரியேம்; ஆதலால் அவனைக் கொண்டாலன் றி மீளேம் என்று உறுதியாக நிற்க, அரசன் புலவரை வேறோரிடத்திற் சேமித்து வைத்து, புதல்வனை மந்திரியால் அழைப்பித்து, "எனக்கு நேர்ந்தகுறையை மாற்றுவாயாக" எனத் தன்மகனை வேண்ட, அவனும், "பிதாமாதாக்கள் இயம்பியது யாதாயினும் அது தவமென்று கொள்வதே மைந்தர் கடமை; சூரியகுலத்தவருள் தந்தை, ஆசிரியர் இவர் சொற்களைக் கடக்கும் கொடியோரை இப்பூமி தாங்காது. நரகமே தன்பாற் கொள்ளும் மனைவி, புத்திரர் செல்வ முதலியவை அருமையல்ல; கீர்த்தியொன்று அரியது. உடலம் நிலையன் றென்பதை அறிந்தும் அதைப் பொருளாக எண்ணி, உமதுரையைக் கடப்பவனல்லேன். என்னை உமதிஷ்டப்படியே செய்க" என்றனன். இவற்றைக் கேட்ட மன்னவன் மகிழ்ந்து மகனை மூடுபல்லக்கில் ஏற்றித் திரையிட்டு வித்துக்கொண்டு அவையை யடைந்து சங்கமரை நோக்கி, "சங்கமக் கொலைபுரிந்த இவனை நீர் நோக்குவதுந் தகுதியன்றுதலால், ஓர் மறைவிடத்தில் வைத்துக் கொல்க" எனக் கூறி விடுத்தான். அரசன் சொல்லை மதித்து அச்சிவிகையுடன் ஓரிடத்தைச் சேர்ந்தபோது, அச்சங்கமருட்சிலர் 'இவன் ஒட்டக்கூத்தன் தானே? என்று முகத்தைப்பார்த்துத்

தெரிந்துகொண்டுபின்கொல்லவேண்டும். செய்யுங்கருமத்தைத் தெளிந்துகொள்ளாமலே செய்யின், அது மனத்துன்பத்துக்கு ஏதுவாகும்' என்ன, இது கேட்ட அனைவரும் அவ்வாறே பார்க்கவிசைந்து சிவிகைத்திரையை நீக்குதலும், அரசனுடைய குமாரன் அதிவிருத்தல் கண்டு கவலைகூர்ந்து, அவனை அணைத்துக்கொண்டு எல்லாரும் அழுதொலிக்க, அக்குமாரன் "நீவிர் எண்ணியதை என்பாற் செய்க" என்றனன். அப்பெரியரோ, "சூழ்ந்தாய்! பாதகமெவற்றினும் கொடிய சங்கமக்கொலை புரிந்தவன் ஓட்டக்கூத்தனுயிருக்க, அவனை விடுவித்து இளவரசுக்குரிய நின்னைக்கொல்லும்படி, நின்பிதா வஞ்சகம் செய்தான்" என்னலும், புதல்வன் "யானும் என் தந்தையும்உடன்பட்டு இவ்விதச் செயல் புரிதலின் நீர் விரும்பி எங்களுடன்பாட்டின்படி புரிவது நீதியாம்" என்றனன். இது கேட்டலும், அப்புதல்வனது அரும்பெருஞ் செய்கையை வியந்து கூறி அவனுடன் திரும்பி அரசனிடஞ்சென்று "அண்ணலே! உன் அரும்பெறற்புதல்வனைக் கொன்று கொலைஞருங்கியகூத்தனைக்காக்கவெண்ணியது நீதியா; நீதிப்படி புலவரை எம்பாற்றருக" என்று உறுதியாகநின்றனர். இம்மொழிகேட்டுக் கலங்கியவேந்தனது செயலறவு நோக்கிய ஓட்டக்கூத்தர், வேறொருசூழ்ச்சியை உள்ளத்திலுன்னி, 'அரசே என்னை, இவ்வடியர்பால் ஈக; அடைக்கலம் புக்கயானை இவர்க்கே எனவேண்டும்போது நீர் தருதலால் உமக்கு வருங்குறையாது' என்றவளவில் 'இதனுல் வித்துவாபிமானம் இலனுயினேன்; இனி உங்கள் சித்தம்' என்று அரசன் கூறினன். உடனே புலவரைக் கொண்டு அச்சிவனடியார் சென்றனர்; சூரியன் மேற்றிசையடைந்தான். அக்காலத்தே, புலவரும் அக்கூட்டத்தவரை வணங்கி, "யான் முக்காலமும் சிவபூசை செய்யும் நியமமுடையேன்; இன்று அந்நியதி தவறிற்று; அது தவறுவண்ணம் விடைநல்க" என்று கேட்டுக்கொள்ள, அப்பெரியோரனைவரும் அன்புடன் "அதுபுரிக" என்றனர். புலவர் அங்குள்ள அரிசொலார் நதியடைந்து நானமாடி வெண்ணீறுங் கண்டிகையுமணிந்து ஐந்தெழுத்தைச் சிந்தித்துச் சிவபெருமானைப்பூசித்து 'என் மனக்கவலையகல அருள்புரிக' எனப்பிரார்த்தித்து, பின்பு அருகிலிருந்த முளைச்சாளம்மை என்னுங் காளிகோயிலை அடைந்து யாவரும் விலகியிருக்குந் தருணம் பார்த்து அக்கோயிற் கதவடைத்துத் தாழிட்டுக் கொண்டனர். இஃதறிந்த சிவனடியார்கள் பெருங்கோபங்கொண்டு புலவரை எவ்வாறுவது கொல்ல நினையுங்கால், அவருட்சிலர், புலவர் ஆலயத்துளிருப்பதால் விடிந்தபின் வெளிப்படுத்திக் கோறலே விழுமிதென்று சொல்ல, அதற்குடம்பட்டு அன்றிரவெல்லாங் காவல் பூண்டிருந்தனர். உள்ளேயிருந்த புலவர் 'இவ்வாபத்தை அகற்றியருள்வாய்' என்று அக்காளிகாதேவியைப் பிரார்த்தித்தவழி தேவி அவர்முன்புதோன்றி, "அருந்தவர்க்கு அநாதித் தெய்வமாகவிளங்கும் வீரபத்திரக்கடவுளே எம்குலதெய்வம் என்றெண்ணி, அப்பெருமான்பேரில் ஓர் பிரபந்தமியற்றுக" என்றனள். அது கேட்ட புலவர், தேவியே! யாணியற்றும் பிரபந்தத்தை, நீயே எழுதத் திருவுளம் வைத்தால் விரைவின் முடித்துவிடலாம் என்னலும் தேவியும் சம்மதித்து, புலவர்சொல்லச் செல்ல எழுதி வருவாளாயினள். இங்ஙனம் எழுதும்போது தேவியின் ஒருகையிலேந்திய தீபம் சிறிது சலனமடைய, அத்தருணம், புலவர் வீரரசம்பாடும் நிலைமையி விருந்திஞல்அக்குண முடையாராய்,'கைத்தீபம் அசைவதென்' என்று அத்தேவியின் கன்னத்திலேதங்கரத்தாலடித்து, பின்சாந்தசம் மோதங்கால் தாம்செய்ததவறுதெளிந்து உடனடுங்க, தேவியும், பரிவுடன் 'இச்செயல் நின்போத மின்றி நிகழ்ந்ததாகலின்அதுபற்றிக்கவலற்க'என்றருளினள். இவ்வாறு, வீரபத்திரக் கடவுள் வெற்றியை நாற்சீரடிப் பாடல்களால், 'பரணி' என்னும் பிரபந்தமாகப் பாடிமுடித்தலும் சூரியனும் இருளகல உதயமாயினன். காத்திருந்த சிவசரணரும் புலவரை வெளியேறும்படி அழைத்தனர். அதற்குப் புலவர் 'யான் இரவில் வரைந்ததொரு புத்தகமிஃது' என்று ஓர் துவாரத்தின் வழியே பரணியை நீட்ட,அதனை வாங்கி வாசித்து, இவ்வாறு நம்கடவுள் சரித்திரத்தை முடித்தது வியப்பு எனக் கூறி அதனைப் பாராட்டி, கோபந்தணிந்து குதூகலித்தவராய்த் தங்கைக் கத்தியைத் துவாரத்தின் வழியே நல்கி 'உமதிஷ்டப்படி செல்வீராக' என்று கூறினர். அதைக்கேட்ட புலவர் யான்செய்த கொலைகாரணமாக என்னைக் கொல்லத் துணிந்த நீர் இங்ஙனமிசைத்தல் என்? எனவினவ, அச்சிவசரணர், 'நம்கடவுள்

தக்கன் யாகத்தை அழித்த சரிதத்தை நீர் இனிது பாடி முடித்தமையால், உம்மால் இன்னும் பல பிரபந்தங்கள் பாடிக் கொள்ளலாம் என்பதுட்கொண்டு இக் கைக்கத்தி யீந்தோம்' என்னலும், புலவர் வெளிவந்து வணங்கினர். அவ்வருந்தவர், முன்பொருவன் கொணர்ந்த தொரு புஸ்தகம் மெய்ப்பொருளையுரைத்து இறுதிக் கேதுவாயிற்று; நீர்வரைந்த இந் நூல் தானுங் கொலைதவிர்தற்கு ஏதுவாயிற்று' என வியந்து புலவரைப் பலவாறு புகழ்ந்து, அப்புலவர் பிரார்த்தனைப்படி அவர் ஜீவனைக்குப் பரிகாரமும் இயற்றியருள்புரிந்தார்கள். பின்னர், புலவர்கங்கை வீரேசர் சந்நிதியில் தக்கயாகப் பரணியை அரங்கேற்றி, அப்போது தாம் அடிமைப் பட்ட சங்கமக் குரவராற் பலவரிசைகள் அளிக்கப் பெற்றனராய்த் திரும்பி அரசனவையை யடைந்தனர். அரசனெதிர் கொண்டுவந்து 'புலவரே! கொலைப்போர் வழக்கு எவ்வாறுயிற்று' என்று வினவினன். புலவர் "ஆழாக்கு எண்ணெயோ டொழிந்தது" என வியப்பிற்கூறி, பரணி பாடியது முதலிய செய்திகளை அறிவித்தலும், அரசனுவந்து அவையோர் மகிழ ஒட்டக்கூத்தரைவியந்துபுகழ்ந்து வரிசை பலவளித்து விடுக்க, புலவர் தம்மனையினெய்தி அந்தணர் வறியவராதியர்க்குத் தானதருமம்ளித்து முன்போலச் சுற்றத்துடன் சுகமாகக் களித்துவாழ்ந்து மரணமடைந்தனர். இச்செய்தியறிந்த ஔவையார் இவரது பிரிவாற்றுதலாய் " தூற் றெண்பதின் காதநூங்கு நறுந்தமிழ், னேற்றமினி யென் ஞயிலு மே— போற்று, புவிராசர் யாரும்புகழு மொட்டக்கூத்தக்கவிராசன் காட்சியிலாக்கால்." எனக்கிலேசித்து நீங்கினர். இக்கதைகளுள்புகழேந்தி சம்பந்தமுள்ள கதைகள் தமிழ்நாவலர் சரிதையிற்கூறப்படவில்லை தொண்டைநாட்டுப் பிரிதிகளில் கண்டவை. இவர்செய்த நூல்கள் இராமாயணம் உத்தரகாண்டம், ஈட்டியெழுபது எழுப்பெழுபது, அண்டத்துப்பரணி, குலோத்துங்கசோழன் உலா, குலோத்துங்கன் கோவை, தக்கயாகப்பரணி முதலிய.

ஒப்பிலாமணிப்புலவர்—இவர் தொண்டைநாட்டார். இவர்மகா கொடையாளியாகிய குமணனைப் பாடிச்சென்று அவனில்லாமையால் அமணனை நோக்க அவன் என் தமயன் சிரத்தினைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கின் வேண்டியதருவேன்எனக் கேட்டுக் காட்டிற்சென்று தன் தம்பிக்கு அரசைக்கொடுத்துவேடனைப்போல்காட்டிற் காலங்கழித்துவரும் குமணனை சில அடையாளங்களாலறிந்து அவனைநோக்கி "மாந்தையிலேவாழும் மகுடத்தியாகி யுனக், கேந்துதமும் போவிரண்டுளதே—வேந்தர், முடித்தமும்புன் காலிலே முத்தமிழோர்க்கீயும், படித்தமும்புன் கையிலே பார்." எனுஞ் செய்யுளைப்பாடி இரப்போருக்குக்கொடுத்துத் தழும்பேறிய கையாலும், தோளிலுள்ள விற்றழும்பாலும், குமணன் என்றறிந்து " ஆடொரிபடர்ந்த கோடுயர் அடுப்பில், ஆம்பிபூப்பத்தேம்பகியுழல, இல்லி தூர்ந்தனள் பொல்லாவறுமூலை, சுவைதொறும் சுவைதொறும்பால் காணுமல், குழவி தாய்முகநோக்க, மனைவி யென்முகநோக்க யாமும், நின்முகம்நோக்கிவந்தனம் குமண" என்ற செய்யுளைப் பாடினர். இவன் வள்ளல் ஆதலினல் என் தம்பிவிரும்பியது என் தலை. நீர், நான் அரசுசெய்கையில் வரவில்லை இப்போது வந்திரெனுங் கருத்துடன் " அந்தநாள் வந்திலை யருங்கவிப் புலவோய், இந்தநாள் வந்துநீ நொந்தெனை யடைந்தாய், தலைதனைக் கொடுபோய்த் தம்பிகைக் கொடுத்த தன், விலைதனை மீட்டுன்வறுமை நோய்களையே." என்று கூறித் தன்தம்பி தன்தலை ஆயிரம்பொன் விலைபெற்றதாக மதித்ததைப்பற்றி " வெம்புங்காலை வெதும்பி விழுஞ்சிரம், செம்பொன் கோடிவிலையெனச் சிந்தித்தான், உம்பர் நாடுமுலகினும் தேடினும், எம்பிபோல் எமக்கியாவருளரே" என்று உடைவாளை எடுக்கப் புலவர் தடுத்து " ஆறுபெருக்கற்ற ருந்திடர்தான் பட்டாலும், ஊறலமையாதோ வுலகாற்றத்—தேற, வறியையேயாலுமென் வறுமை மாற்றச், சிறியையோசீர்க்கு மூணெசப்பு." என்று ஒரு சிற்பியையமித்து அவனுக்குத் தன்னெண்ணம் தெரிவித்துக் குமணனது வெட்டிய சிரத்தைப்போலச் செய்வித்துக் கொண்டுபோய் அமணரான்முன்காட்டினர். அமணன்தமயன்சிரத்தைக் கண்டு துக்கமடைந்து புலவரைக் கொல்ல எண்ணுகையில் புலவர் தமயனையிருடன் கொண்டுவரின் இராச்சியமுதலியஅவருக்கேதருவனென்று அவன்உறுதிசெய்தபின் அரசனைக் கண்டு தம்பியின் எண்ணம்தெரிவித்துஅழைத்துவந்துஅரசுகொடுப்பித்துப் பரிசுபெற்றுச் சென்றவர். இவர்மற்றுஞ்சில பிரபுக்களைப் பாடினதாகப் பலசெய்யுட்கள் காணப்படுகின்றன. அவை" இடுவோர்சிறிது விரப்போர்

பெரிது,கெடுவாய் நமனேகெடுவாய்—படி பாவி, கூவத்து நாரணனேக் கொன்றுயே கற்பகப்பூங்கா வெட்டலாமோ கரிக்கு" "மையூருங் கண்ணுர் மயங்கப் பொரு கரும்பு, கையூருங் காமவுன் கண்ணனே— செய்யூர் வளவனேயிளுன் பிரிந்தவாறனக் குச் சொன்ன, வுளவனேயி ளு னென் றூரை." எனக் கூவத்து நாரணனேயும், வளவனையிளுனேயும், பல இனிய கவிகளே யும் பாடின செங்காப்புலவர்.

ஒருசிறைப்பெயரியனார்—நாஞ்சில் வள்ளு வனேப்பாடிய தமிழ்ப்புலவர்.

ஒருஉத்தனார்—ஒரு தமிழ்ப்புலவர்.

ஒல்லையூர்கிழான்—பெருஞ்சாத்தனுக்குத் தந்தை.

ஒல்லையூர்கிழான்மகன் பெருஞ்சாத்தன்—குடவாயில் கல்லாதனுர்ப் பாடல்பெற்ற வன். வீரர், பாணர் முதலியவருக்கு உதவி புரிந்தவன். இவன் பெயர் சாத்தனென வும் வழங்கும்.

ஒல்லையூர் தூத்தபூத பாண்டியன்—இவன் கவிவல்ல பாண்டியன். இவனுக்குப் பூத பாண்டியனெனவும் பெயருண்டு. இவன் இருங்கோவேளர் மரபின், ஆந்தை, அந்துவஞ்சாத் தன், ஆதனழிசி, இயக்கன் முதலியவர் கள். இவன் மனேவி யிவனுடன் நீயிற் பாய்ந்தாள்.

ஒழிவிலொடுக்கம்—இது கண்ணுடைய வள்ளுவர் இயற்றிய வைதிகசைவநூல். இது சரியைக்கழற்றி, கிரியைக்கழற்றி, யோகக்கழற்றி, துறவு, வாதனேமாண் டார் தன்மை, நிலையிலப்பு முதலியவற் றை விளங்க விளக்கும். இந்நூலுக்குத் திருப்போரூர் சிதம்பரசுவாமிகள் உரை யியற்றினர்.

ஒன்ருழவர்—ஓரம்போகியாருக்கு ஒரு பெயர். இவர்க்கு ஓரேருழவர் எனவும் பெயர்.

ஓகந்தாசர்—இவர் பாகவதர்க் கன்னம்படை த்து வருநாட்களில் பெருமா ளிவரது அன்பு சோதிக்க வீட்டில் தாசர் இல்லாத போதும் தான்ய முதலிய இலாதபோது மடைந்து தாசரது மனேவியரை அன் னங் கேட்கத் தாசர் மனேவி, தம்மிடமிரு ந்த பொன்னேக் கடையில் மாறி வேண் டிய கொண்டு விருந்தானவர்க்குப் பசி போக்க, விருந்தானவர் இன்றுமுதல்உன் வீட்டு அடுக்கல்தோறும் எல்லாநிறைக வென்று அவற்றைத் தொட்டுப் போயி னர். கணவர் வரத் தேவியார் நடந்தவை கூற இதைச்சோதிக்கக் கணவனுர் வந்த விருந்தினர்க்கு ஒன்றுமிலாத அடுக்க லில் கையிடப் பல பொன்கள் அகப்பட அவைகொண்டு விருந்தளித் தனுப்பித் தம்முன் பெருமாள் தரிசனங் கொடா மைக்கு விசனமுறப் பெருமாள் தரிச னந்தரக் களித்திருந்தவர்.

ஓகவதி—வசுவின் குமரன்.

ஓகவான்—1. வசுவின் குமரன்.
2. ஓகவான் குமரன்.

ஓங்காரேசன்—காசியில் உள்ள சிவப்பிர திட்டை.

ஓசீசன்—(அல்லது உவச்சன்) பிராமணன் சூத்திர கன்னிகையைப் புணரப் பிறந்த வன். இவனுக்குக் காளியைப் பூசிப்பதும் சிவாலயத்தில் மத்தள முழக்குவ துந் தொழில். (அருணகிரிப்புராணம்).

ஓணன்—வாணசுரனது படைத்தலேவன். இவன் காஞ்சிபுரியில் சிவமூர்த்தியைப் பூசித்துப் பேறு பெற்றவன். இவன் பூசித்ததிருத்தலமே ஓணகாந்தன்தளி.

ஓதலாந்தை—ஐங்குறுநூற்றில் பாலைத் திணை பாடிய புலவர்.

ஓதா—ஓமஞ செய்கிறவன்.

ஓத்து—சமமான ஒரு ஜாதி மணிகளே வரி சைப்பட வைத்ததுபோல ஒரு ஜாதியா யுள்ளபொருள்களேயொருவழிவைப்பது.

ஓமன்—குருச்சத்திரன் குமரன். இவன் குமரன் சுதபசு.

ஓமாலிகை—உ,அவை"இலவங்கம்பச்சிலே கச்சோலமேலம், குலவிய நாகணங்கோட் டம், நிலவிய, நாகமதாவரிசி தக்கோலநன் ஞரி, வேகமில் வெண்கோட்ட மேவுசீர், போகாத, கத்தூரி வேரிவிலா மிச்சங்கண் டில் வெண்ணெய், ஒத்தகடு நெல்லி யுயர் தான்றி, துத்தமோடு, வண்ணக்கச் சோல மரேணுகம் காஞ்சியுட, னெண்ணும் சயி லேக மின்புழுகு, கண்ணுறும் புன்னே நறுந்தாது புலியுகிர் பூஞ்சாரளம், பின்னு தமாலம் பெருவகுளம், பன்னும், பதுமுக நுண்ணேலம் பைங்கொடி வேரி, கதிர் நகையா யோமாலிகை."

ஓய்மானல்லியாதன்—நன்னுகரால் பாடப் பெற்றவன். இவன் கொடையாளி.

ஓய்மான்வில்லியாதன்—நன்னுகரால் பா டப்பெற்றுன், நல்லியக்கோடன் சந்ததி யான்.

ஓய்மானல்லியக்கோடன்—நன்னுகரால் பாடப்பெற்றவன். இவன் மாவிலங்கை யாண்ட சிற்றரசன். இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர்நத்தத்தனுர் பாடிய சிறுபாணுறு இவன் பொருட்டுச் செய்யப்பட்டது. இவனே யேறுமாநாட்டு நல்லியக்கோடன் எனவுங் கூறுவர். இவனுக்கு ஆமூர், எயி

ற்பட்டினம், வேலூர் முதலிய இருந்தன. இவனைப் பாடிய புலவர் புறத்திணை நன்னாகனார்.

ஓரம்போகியார்—இவர் இங்குறு நூற்றில் மருதத்தைப் பாடிய புலவர். இவர்க்கு ஒன்னுருழவர் எனவும் பெயர். (அக-று.)

ஓரி—ஒருவள்ளல், கூத்தாடுவார்க்கு வேண்டிய பொருள்கொடுத்துக் காரிப்புரவியைச் செயித்த ஓரியென்னுங்குதிரையையுடையான். கழைத்தின்யானையாரால் பாடப்பெற்றவன்.

ஓரேருழவர் — ஒன்னுருழவர்க் கொருபெயர்.

ஓரோடத்துக் கந்தாத்தனார்—கடைச்சங்கமருவிய புலவர். (அக-று.)

ஓவியச்சேநன் — சித்திரசேநன் என்னுங் கந்தருவன். கந்திற்பாவையிலதிட்டித்திருக்கும் துவதிகனென்னுந் தெய்வத்தின் நண்பன்.

ஓவியநூல் — இந்நூலின் வரலாறு தெரியவில்லை. சிற்பநூலா யிருக்கலாம்.

ஔதும்பான்—யமதூதரில் ஒருவன்.

ஔரவர்—பிருகுவம்சத்து ஸ்தரீயின் தொடையிற் பிறந்த ருஷி. (தே-பாகவதம்.)

ஔவை—இவர் சோழநாட்டில் உறையூரில் பகவன் அல்லது ஞாளித்தன் என்பவனுக்கும் ஆதிக்கும் பிறந்தவர். இவருடன் பிறந்தார் "கபிலரதிகமான் காற்குறவர் பாவை, முகிலனைய கூந்தன் முறுவை—நிகரிலா, வள்ளுவரவ்வை வயலூற்றுக் காட்டிலுப்பை, யெண்ணிலெழுவரிவர்." தாய் இவளைவிட்டு எவ்வாறு நீங்குவதுஎன்றுகவலையடைகையில்அவளை நோக்கி "இட்டமுடன்என்றலையிலின்ன படியென்றெழுதி, விட்டசிவனுஞ் செத்துவிட்டானே--முட்ட முட்ட, பஞ்சமே யானலும் பாரமவனுக் கன்னாய், நெஞ்சமே யஞ்சாதே நீ" என்ற செய்யுளைப் பாடிப் பாணன்வீட்டிலும் புல்வேளூர், அதியமானூர், திருக்கோவலூரிலும், வளர்ந்து வந்தனர். பாணன், இவருக்கு வயதுவந்தது ஆதலின் மணஞ்செய்யஒரு மணமகனை நிச்சயித்து அவனிடம் தன் குலாசாரப்படிசேலைமுதலியனபெற்றுத் தன் குமரியை யுடித்திக்கொண்டு வரும்படி கட்டளையிடப் பெண்சேலையையுடுத்திக்கொண்டு கிழவருருத் தாங்கி வந்தனள். மணமகன்,எனக்கிந்தக் கிழவிவேண்டாம் என நீங்கினன். பெண்ணும் அன்றுமுதல் மணமிலாது ஔவையெனப் பெயர்பெற்றுக்காலங்கழித்துச் சிலம்பியிட்ட கூழாலச்சிலம்பிடீது பொய்யாமொழிப்புலவர் பாடாது விட்ட "தண்ணீரும் காவிரியே தார்வேந்தன் சோழனே, மண்ணுவதுஞ் சோழ மண்டலமே—பெண்ணுவாள் அம்பர்ச்சிலம்பி யரவிந்தத் தாளணியும் செம்பொற்சிலம்பே சிலம்பு" எனப் பாடி முடித்துக் கூழுக்குப்பாடியெனப் பெயர் பெற்று ஒரு சுடுகாட்டுச் சாவடியில் வந்து தங்கியிருந்தனர். அவ்விடம் அளகாபுரத்து அரசன் குமரியாகிய ஏலங்குழலி முதற்சாமத்தில் ஆவேசமாகத் தம்மிடம்வந்து பயமுறுத்த அந்த ஆவேசத்தின் தன்மையை அறிந்து "வெண்பாவிருகாலிற் கல்லானை வெள்ளோலை, கண்பார்க்கக் கையாலெழுதானைப் — பெண்பாவி, பெற்றாளே பெற்றாள் பிறர்நகைக்கப் பெற்றாளே, எற்றே மற்றெற்றே மற்றெற்று" என்று, மற்றுமவ்வாவேசம் இரண்டாம் சாமத்தும் வர "எண்ணுயிரத்தாண்டு நீரிற்கிடந்தாலும், உண்ணீரம் பற்றாக் கிடையேபோல்–வண்ணமுலைப், பொற்றொடி மாதர் புணர்முலைமேற்சாரார, எற்றே மற்றெற்றே மற்றெற்று." என்ன பின்னும் மூன்றும் சாமத்தும் வர அதை நோக்கி "வானமுளதான் மழையுளதான், மண்ணுலகில் தானமுளதால் தயையுளதால் ஆனபொழு—தெய்த்தோமினைத்தோ மென்றேமாந்திருப்போரை, எற்றே மற்றெற்றே மற்றெற்று." பின்னும் நான்காம்சாமத்துவந்துபயமுறுத்த அதைக்கண்டு "கருங்குளவிச் சுறைத்தூறீச் சங்கனிபோல, விருந்தினர்க் கொன்றீயாதான்வாழ்க்கை—அரும்பகலே, இச்சித்திருந்தபொருள் தாயத்தார் கொள்வாரே, எற்றே மற்றெற்றே மற்றெற்று" என்றுபாடிப் பிறப்பினைத்தெரிவித்து அவளைத் தமிழறியும்பெருமாளாகவும், அவளைவிரும்பி யுயிரிழந்த அரசகுமரனை விறகு தலையனாகவும் பிறக்க அருள் புரிந்து நடுநாட்டின் வழிச் சென்றனர். அந்நாட்டின் பெருங்கணவாய் ஊரின் வழிப்போகையில்பெருமழையில் நனைந்து உதல்கொண்டு ஒருவீட்டில் நுழையஅவ்வீட்டம் இவரைக்கண்ட அங்கவை, சங்கவை என்னுமிரண்டு பெண்களும் தீமூட்டமிட்டுக் குளிரைநீக்கி நெய்யொடு கலந்த இலக்கறியன்னமிட அவர்களிட்ட வுணவுண்டு களித்து "வெய்தாய் நறுவிதாய் வேண்டளவுந் தின்பதாய்நெய்தான ளாவி நிறையிட்டுப் — பொய்யே, யடகென்று சொல்லிய முதத்தையிட்டாள், கடகஞ் செறியாதோ கைக்கு." எனப் பாடி அவ்விருவரையும் தெய்வீக ராசனுக்

குக் கல்யாணஞ் செய்விக்க அரசனைக் கேட்கையில் அரசன் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் வந்து செய்விக்கின் செய்துகொள்கிறேன்என ஔவைஅந்த மூவரசருக்கும் ஓலையெழுத விநாயகரைத் தியானித்து "ஒரு கையிருமருப்பு மும்மதத்து நால்வாய்க், கரியுரிவைக் கங்காளன் செம்மல்–கரிமுகவன், கண்ணுலவோலகடிதெழுதவாரானேற், றன்னுண்மை தீர்ப்பேன் சபித்து" எனப்பாடி விநாயகரெழுத "புகார் மன்னன்பொன்னிப்புனலுடன்சோழன், தகாதென்றுதானங்கிருந்து–நகாதே, கடிதின்வருக கடிக்கோவலூர்க்கு, விடியப் பதினெட்டாநாள்" எனவும்"வையைத்துறைவன் மதுராபுரித் தென்னன், செய்யத் தகாதென்று தேம்பாதே—தையலர்க்கு, வேண்டுவன கொண்டு விடியவீரொன்பானுளர், ஈண்டு வருகவிசைந்து" எனவும் "சேரலர்கோன் சேரன் செழும்பூந் திருக்கோவல், ஊரளவுந் தான் வருகவுட்காதே, பாரிமகள்—அங்கவையைக் கொள்ளவரசன் மனமிசைந்தான், சங்கியாதே வருகத்தான்" எனக் கடிமண ஓலவிட்டு வருவித்தனர். அரசர் மூவரும் வந்து ஔவையைநோக்கிச்செய்தியறிந்து எதிரிலிருந்தபனந்துண்டந்தளிர்த்துப்பழுக்குமாயின் இப்பெண்களே தெய்வீகராசனுக்கு மணப்பிக்கலாம் என, அவ்வாறே ஔவை பனந்துண்டைநோக்கி "திங்கட்குடையுடைச் சேரனும் சோழனும் பாண்டியனும், மங்கைக் கறுகிட வந்து நின்மூர் மணப்பந்தரிலே, சங்கொக்கவெண்குருத்தீன்று பச்சோலை சலசலத்து, கொங்கிற்குறத்திகுவி முலைபோலக் குரும்பை விட்டு, நுங்குக்கண் முற்றி யடிக்கண் கறுத்து நுனிசிவந்து, பங்குக்கு மூன்று பழந் தரவேண்டும் பனந்துண்டமே" என அது பழுத்துக் கனி தந்தது. அரசர் மூவரும் களித்து மணஞ் செய்துகொள்ளலாம் என, ஔவையார் தெய்வீக ராசனுக்கு இரண்டு பெண்களையும் மணஞ் செய்வித்து அக்கல்யாணத்திற்கு வந்தவர் களிப்புடன் பொன் பெறும்படி வருணனை நோக்கி "கருணையா லிந்தக் கடலுலகங் காக்கும், வருணனே மாமலையன் கோவல்—திருமணத்து, முன்மாரி பெய்யும் முதுவாரியை மாற்றிப், பொன்மாரியாகப் பொழி." எனப் பாடினர். அதனுல் பொன்மாரி பொழியக் களித்துக் கலியாணத்திற்கு வந்தவர்கள் ஆடை பெறும்படி அவ்விடமிருந்த பருத்திச் செடிகளை நோக்கி "பொன்மாரி பெய்யு மூர் பூம்பருத்தி யாடையாம், அன்னுன் வயலரிசி ஆகுமூர்—எந்நாளும், தேங்கு புகழேபடைத்த சேதிமா நாடதனில், ஓங்குந் திருக்கோவலூர்." என ஔவை வேண்டியவர் வேண்டியபடி ஆடைகளையும் வயல்கள் அரிசியையும் தரக்கண்டு களித்தனர். பின்னும் அங்கிருந்தவர்க்குத் தாகம் தணியும்படிக்கு அவ்விடம் செல்லும் பெண்ணைநதியைநோக்கி "முத்தெறியும் பெண்ணை முதுநீரதுதவிர்த்துத், தத்திய நெய், பால் தலைப்பெய்து–குத்திச், செருமலைதெய்வீகன் திருக்கோவலூர்க்கு, வருமளவிற் கொண்டோடிவா." என அதுபால், தயிர், வெண்ணெயாகப் பிரிந்துவரக் கண்டு களித்து "ஆயன் பதியிலரன்பதிவந்துற்றளக மாயனூதுங் கருவியானுலுந்–தூயமணிக் குன்றுபோல் வீறுகுவி முலையார் தம்மூனீர், றின்று போலென்று மிரும்." என அரசரை வாழ்த்தி நீங்கினர். இவர்பசியால் ஒரு சமசாரியை அன்னங்கேட்க அவன் பெண்டாட்டி கோபித்தபடியால் "இருந்துமுகந்திருத்திஈரொடுபேன்வாங்கி, விருந்து வந்ததென்று விளம்ப–வருந்திமிக, ஆடினுள் பாடினுள் ஆடிப் பழமுறத்தாற், சாடினுளோடினுன் தான்." எனவும் "காணக்கண் கூசுதே கையெடுக்க நாணுதே, மாணெக்கவாய்திறக்கமாட்டாதே–வீணுக்கென், என்பெலாம்பற்றி எரிகின்றதையையோ, அன்பிலானிட்டவமுது." எனப் பாடித்தம்மைவணங்கிய அச்சமுசாரியின் இல்வாழ்க்கையையிகழ்ந்து "சண்டாளி சூர்ப்பனகை தாடகையைப் போல்வடிவு கொண்டாளைப் பெண்டென்று கொண்டாயே,—தொண்டா, செருப்படி தான் செல்லாவுன் செல்வமென்ன செல்வம், நெருப்பிலேவீழ்ந்திடுதனேர்." எ-ம். "பத்தாவுக் கேற்ற பதிவிரதை யுண்டாளுல், எத்தாலுங் கூடி யிருக்கலாஞ்–சற்றேனு, மறுமாறுகவிருப்பளேயாமாயிற், கூறுமற் சங்நியாசங் கொள்." எ-ம். "எசியிடலினி டாமையே நன்றெதிரிற், பேசுமனையாளிற்பேய்நன்று—நேசமிலா, வங்கணத்தினன்று வலிய பகைவாழ் வில்லாச், சங்கடத்திற் சாதலே நன்று." எனக்கூறி நீங்கி ஒருகாட்டின்வழிச் சென்றனர். அக்காட்டில் இவரிடம் கவிபெறக் கந்தமூர்த்தி மாடோட்டும் பையனைப்போல் வேடங்கொண்டு ஒரு நாவல் மரத்தின்மீது பழந் தின்றுகொண்டிருந்தனர். ஔவை கோடைவெயிற்குச் சகிக்காது அம்மர நிழலிற் சென்று மீதிருக்கும் பையனை

நோக்கித் தாகந்தணியும்படி ஒருபழம் போடப்பாஎனப் பையன் "கிழவி" சுட்டபழம் வேண்டுமோ சுடாதபழம் வேண்டுமோ எனக் கிழவி சுட்டபழமேவேண்டும் எனப் பையல் சில அளிந்தகனிகளை உதிர்த்திட்டனன். அவை மணலில் விழுந்து அழுந்தி மணல்பழத்தில் ஒட்டிக்கொள்ள ஔவை அம்மணல் நீங்கும்படி பழத்தை ஊதினர். கந்தமூர்த்தியாகிய பையல் இவரைப்பரிகசிக்கும்படிஎடுகிழவி அதிகமாய்ச்சுடுகிறதோ ஆற்றியுண் எனக்கிழவி வெட்கிப் பையலுக்குத் தோற்றதற்காக "கருங்காலிக் கட்டைக்கு நாணுக்கோடாலி, இருங்கதலித் தண்டுக்கு நாணும்—பெருங்கானில், காரெருமை மேய்க்கின்ற காளைக்கு நான்ரூற்ற, தீரிரவுந் துஞ்சாதென்கண்" என்றனர். உடனே கந்தமூர்த்தி தரிசனந்தந்து **அரியது, பெரியது, இனியது, கொடியது** கேட்க "அரியதுகேட்கின் தனி நெடுவேலோய், மக்கள் யாக்கையிற் பிறத்தலுமரிதே, மக்கள் யாக்கையிற் பிறந்தகாலையு, மூங்கையுஞ் செவிடுங் கூனுங் குருடும், பேடு நீக்கிப் பிறத்தலரிது, பேடுநீக்கிப் பிறந்த காலையும், ஞானமுங்கல்வியுநயத்தலரிது, ஞானமுங்கல்வியுநயந்தகாலையும், தானமுந்தவமுந் தரித்தலரிது, தானமுந்தவமுந் தரித்தார்க்கல்லது, வானவர் நாடு வழி திறவாதே" "பெரியதுகேட்கின் எரிதவழ்வேலோய், பெரிதுபெரிது புவனம்பெரிது, புவனமோநான்முகன்படைப்பு, நான்முகன் கரியமாலுந்திவந்தோன் கரியமாலோவுலகடற்றுயின்றோன், அலை கடல்சூறுமுனிகையிலடக்கம், சூறுமுனியோகலசத்திற்பிறந்தோன், கலசமோபுவியிற்சிறுமண், புவியோவரவினுக்கொருகூலப்பாரம், அரவோவுமையவள் சிறுவிரன்மோதிரம், உமையோவிறைவர் பாகத்தொடுக்கம், இறைவரோ தொண்டருள்ளத்தொடுக்கம், தொண்டர்தம்பெருமை சொல்லவும்பெரிதே." "இனியதுகேட்கிற்றனிநெடுவேலோய், இனிது வினிது ஏகாந்தமினிது, அதனினுமினிது ஆதியைத்தொழுதல், அதனினுமினிது அறிவினர்ச்சேர்தல், அதனினுமினிது அறிவுள்ளாரைக், கனவினுநனவினுங்காண்பது தானே." "கொடியது கேட்கின்நெடிய வெவ்வேலோய், கொடிதுகொடிதுவறுமைகொடிது அதனினுங்கொடிது இளமையில்வறுமை, அதினுங்கொடிதுஆற்றொணாக்கொடுநோய், அதனினுங்கொடிது அன்பிலாப்பெண்டிர், அதனினுங்கொடிது, இன்புற வவர்கையி லுண்பதுதானே" எனப்பாடித்தனிமையாகப்பாண்டிநாடடைந்து பாண்டியன் சங்கத்தாரைச் சோதிக்க ஓர்நாள் தன்வாயிலில் ஐந்து பொற்கிழிகட்டி மூன்றுகிழிசங்கிலியிறப் பாடுகஎனவும், ஒருகிழிக்கு நிறைநில்லாத கவிபாடுக எனவும், மற்றொன்றுக்கு நாலு கோடிகவி பாடுக எனவுங் கூற அவர்கள் அஞ்சுகையில் அவ்வழி வந்த ஔவையார் "ஆர்த்தசபை தூற்றெருவாயிரத்தொன்றும்புலவர், வார்த்தைபதிஞ்ஞாயிரத்தொருவர்—பூத்தமலர்த், தண்டாமரைத்திருவே தாதாகோடிக்கொருவர், உண்டாயினுண்டென்றறு." "தண்டாமலீவது தாளாண்மைதண்டி, யடுத்தக்காலீவதுவண்மையடுத்தடுத்துப், பின்சென்றுலீவதுகாற்கூலிபின் சென்றும், பொய்த்தானிவனென்று போமேலவன்குடி, யெச்சமிறுமேலிறு." "வழக்குடையார்நிற்ப வரும் பொருள் கைவாங்கி, வழக்கை வழக்கழிவு சொல்வின்—வழக்குடையார், சுற்றமுந் தாமுந் துடைத்தெழுகண்ணீராலேழ், சுற்றமிறுமேலிறு." "சென்றுழுதுண்பதற்குச் செய்வதரிதென்று, மன்றுழுதுண்பான் மனைவாழ்க்கை—முன்றிலிற், றுச்சிலிருந்து துடைத்தெழுகண்ணீராலே, ழெச்சமிறுமேலிறு" "உள்ளவழக்கிருக்க ஆரார் பொதுவிருக்கத், தள்ளிவழக்கதனைத் தான்பேசி—எள்ளளவும்,கைக்கூலிதான் வாங்குங் காலறுவான்றன் கிளையு, மெச்சமிறுமேலிறு." என்று செய்புள் கூறி மூன்று கிழிகளையற்று வீழ்த்தி, "வையகமெல்லாம் வயலாய் வானோர், தெய்வமா முகடுசேரியாகக், காணமு முத்து மணியுங் கலந்தொரு, கோடானு, கோடி கொடுப்பினு மொருநா, ளொருபொழு தொருவனுணெழிதல்பார்க்கு,நேர்நிறை நில்லாதென்னுமென் மனனே,நேர்நிறை நில்லாதென்னு மனனே" என ஒருநிறை நில்லாத அகவலும், "மதியாதார் முற்ற மதித்தொருகாற் சென்று, மிதியாமை கோடியுறும், உண்ணீருண்ணீ ரென்றாட்டாதார்தம் மனையி, லுண்ணுமை கோடியுறும், கோடி கொடுத்துங்குடிப் பிறந்தார்தம்மோடு,கூடுவதேகோடியுறும், கோடாதுகோடி கொடுப்பினுந் தன்னுடைநாக்கோடாமைகோடியுறும்." எனப் பாடிப்பாண்டியன்மகிழ்விருந்துபின்சோழநாடடைந்து சோழன் பலசமயங்களில் **கம்பரைவியந்ததோதுமாறுக**" விரகரிருவர்புகழ்ந்திடவேவேண்டும், விரனிரையமோதிரங்கள்வேண்டும் — அரையதனிற்

பஞ்சேனும்பட்டேனும் வேண்டுமவர்கவி
தை நஞ்சேனும் வேம்பேனு நன்று" என
வும் "வான்குருவி யின்கூடு வல்லரக்குத்
தொல்கரையான், தேன்சிலம்பி யாவர்க்
குஞ் செய்யரிதால்—யாம்பெரிதும், வல்
லோமே யென்று வலிமைசொல வேண்
டாங்காண், எல்லார்க்கு மொவ்வொன்றெ
ளிது." எ-ம். "சித்திரமுங் கைப்பழக்கஞ்
செந்தமிழுநாப்பழக்கம்,வைத்ததொருகல்
விமானப்பழக்க–நித்த, நடையு நடைப்பழ
க்க நட்புந்தையுங், கொடையும் பிறவிக்
குணம்." எ-ம். "கற்றதுகைம்மணளவுகல்
லாது ளகளவென், றுற்றகலே மடந்தை
யோதுகிறுள்—மெத்த, வெறும்பந்தயங்
கூறவெண்டாம்புலவீ, றெறும்புந்தன்கை
யாலெண்சாண்." எனப்பாடிநீங்கிப் புல்
வேஞர்ப்பூதனீ தனக்கிட்ட அன்னத்
தால் அவன் கிணற்று நீர்தானேபெருகிப்
பாயச்செய்து அவன்மீது "வரகரிசிச்
சோறும் வழுதுணங்காய் வாட்டும், மூர
முரெனவேபுளித்தமோரும்–பரிவுடனே,
புல்வேஞர்ப் பூதன்புகழ்ந்து பரிந்தி
ட்டசோ, றெல்லாவுலகும் பெறும்." என்று புகழ்ந்து "கோரைக்கால் ஆள்
வான் கொடையையிழித்து" "காரியாய்
ப்பரியாகிக் காரெருமைதானுய், எருதாய்
முழப் புடவையாகித்–திரிதிரியாய்த், தே
ரைக்கால்பெற்றுமிகத்தேய்ந்து காலோய்
ந்தசே, கோரைக்காலாள்வான்கொடை."
என நிந்தித்து, "காலையிலொன்முவர்கடும்
பகலில் ஒன்முவர், மாலையி லொன்முவர்
மனிதரெல்லாம்—சாலவே, முல்லாணைப்
போல முகமும் அகமும் மலர்ந்த, நல்லா
னைக்கண்டறியோம்நாம்." எனமுல்லானை
ப்புகழ்ந்து பாடினர். இவர் பந்தன் என்
பான்மேல் பந்தனந்தாதியும் நவமணி
மாலையும் பாடிக் கருநெல்லிக் கனியும்
உடுக்க இளமைதரும், தெய்வீக வஸ்திர
மும் பெற்றனர். இவ்வாறு அன்றியும்
அதியமா னெடுமானஞ்சி அமுதமாகியநெ
ல்லிக்கனிதந்ததாகவும்கூறுவர். இவரால்
பாடப்பெற்றவர்கள் தொண்டை மான்,
அதிகமான் மகன்பொருட்டெழினி, நாஞ்
சில்வள்ளுவன், சேரமான் மாவெண்கோ,
பாண்டியன் காணப் பேர்தந்த உக்கிரப்
பெருவழுதி, சோழன் இராசசூயம் வேட்ட
பெருநற்கிள்ளி முதலியவர். தமிழ்நாட்டு
மூவேந்தரும்ஆதொண்டைச்சக்கரவர்த்தி
யும் இருந்தபோது எந்நாடு சிறந்தது
எனக் கேட்க அதற்கு "வேழமுடைத்து
மலை நாடுமேதக்க, சோழவளநாடு சோறு
டைத்துப்–பூழியர்கோன்,றென்னவுமுத்
துடைத்துத்தெண்ணீர்வயற்றெண்டை,
நன்னுடு சான்றே ருடைத்து." "வஞ்சி
வெளியகுருகெல்லாம்பஞ்சவன்ற, ஞன்
மாடக்கூடலிற் கல்வலிது, சோழனுறந்
தைக்கரும்பினிது தொண்டை மான், கச்சியுட்காக்கை கரி து." என வும்
பாடியவர். சூலோத்துங்க சோழன் கலி
யாணத்திற்குச் சென்று "வரப்புயர"
எனப் புகழ்ந்து வாழ்த்த சோழன் அதன்
கருத்தறியாது ஒட்டக்கூத்தரை நோக்க
அவர் அஃதறிந்து "வரப்புயர நீருயரும்,
நீருயர நெல்லுயரும், நெல்லுயரக் குடியு
யரும், குடியுயரக் கோலுயரும், கோலுய
ரக்கோனுயர்வான்" என்றனர். பின்னும்
பற்பல சமயங்களில் தனித்தனிப் பாட்டு
கள் பாடியவர். ஔவையார் திருக்கோவ
லூரில் மழையால் நனைந்துவந்தபோது
அங்கவை, சங்கவை என்பார் தமக்கு ஈரம்
புலர்த்தத் தந்த ஒரு நீலச் சிற்முடைப்
பொருட்டுப் "பாரிபறித்த பறியும் பழய
னூர்க் காரிகொடுத்தகலே கொட்டும்—
சேரமான்,வாராயெனவழைத்தவாய்மையு
மிம்மூன்று நீலச் சிற்முடைக்கு நேர்."
என்பது பாடியது. பாரிபாற் பரிசில்
பெறச் சென்றபோது இவன் இவரைப்
பிரிய மனமிலாது நீட்டித்தல் காரணமாக
தாமதிக்கஔவைபோதலேக்குறிப்பிக்கப்
பாரி பெரும்பொருள் கொடுத்து அனுப்பி அவர்க்குப் பின்னர் சிலரை எவிஅவர்
கொண்டு செல்லும் பொருலேக் கவரச்
செய்ய அவர்கள் அங்ஙனஞ் செய்ய
ஔவை மீண்டு பாரியிடம் வந்து நடந்த
தைக் கூற முகத்தால் வருந்தி அகத்தான்
மகிழ்ந்து ஔவையாரைத் தமதிடம் வைத்
திருந்து அவர் மீளுங்காலத்து வேண்டிய
தந்தனுப்பினன். இவர் பழையனூரில்
காரிபாற் சென்றிருக்கையில் இவர் வேற்
ரூர்க்குப் போக விரும்பிக் கழனியில்
வேலை செய்துகொண்டிருந்த காரியாரை
விடைகேட்கையில் அவர்பிரிய மனமிலா
து அவர் தம் கையில்பெற்றிருந்த கலைக்
கோலை இவர் கையிற் கொடுத்துத் தாம்
கலையெடுத்த இடத்தை அளக்கச் செய்து
பொழுது போகச்சிலநாள்தங்கி நீங்கினர்.
ஒருநாள் சேரன், அரண்மனையில் பலரு
டன்விருந்துண்ணுகையில் புதியோன்வர
அவனுக்கு விருந்தளிக்க வேறிடங் கா
ணுதுமற்றவர்கலையெழுப்புதற்கும் மனங்
கொளாது சேரன் தன் னன்பினராகிய
ஔவையாரைவராயெனவழைக்க உடனு
ண்டவர் எனவுங் கூறுவர். தகடூர் செ
ன்று ஆண்டிருந்த அதிகமானெடுமானஞ்

திப் பரிசினீட்டித் தனஞக அவனைமுனி ந்து செல்லத் துணிகையில் அவன் தன் னிடமிருந்த நெல்லிக்கனியைத்தரப் பெ ற்று அவனை "பூங்கமலவாவிசூழ்புல்வேளூ ர்ப்பூதனையும், ஆங்குவரு பாற்பெண்ணை யாற்றினையும்—ஈங்கு, மறப்பித்தாய் வாளதிகா வன்கூற்றைநாவை, யறுப்பித் தாயாமலகந்தந்து." என்று அவனை பாடி னர். இவர் அதிகமான்பொருட்டுத் தொ ண்டமானிடந் தூது சென்றார். காரிக்கு ஆடுவாங்கிக்கொடுக்கவேண்டி வாதவன், வத்தவன், யாதவன் எனும் மூவரிடஞ் சென்று கேட்கஅவர்கள்கொடாமையால் வஞ்சிநகர் புகுந்து ஆண்டிருந்த சேரன் பால் "வாதவர்கோன் பின்னை யென் றூன் வத்தவர் கோனுளை யென்றூன், யாதவர்சோன் யாதொன்று மில்லை யென்றூன் — ஆதலால், வாதவர்கோன் பின்னையினும் வத்தவர் கோனுளையினும், யாதவர் கோனில்லையினிது" என்று தம் செய்திகூறி அவனிடம் பொன் ஆடுபெ ற்று "சிரப்பார் மணிமுடிச் சேரமான்றன் னைச், சுரப்பாடு கேட்கவே பொன்னு டொன் றீந்தான், இரப்பவ ரென்பெறி னுங் கொள்வர், கொடுப்பவர் தாமறிவர் தங்கொடையின்சீர்" எனப்பாடிக் காரியி டம் ஆதி அனுப்புவித்து அவ்விடஞ் சிற க்க விருந்து நீங்கினர். இவர் சேரன் மாளிகையிற்சிறக்க இருந்து அவனை நீங் கினர் என்பது "சிறுகீரை வெவ்வடகுஞ் சேதாவினெய்யு மறுப்படாத் தண்ட யிரு மாந்தி–வெறுத்தேனை, வஞ்சிக்குங்கொற் கைக்குமன்னவனேற்பித்தானே, கஞ்சிக் கும் புற்கைக்குங்கை" எனும் பாடலைப் பாடினதால் தெரிகிறது. இவர் எழிற்தூன் றம்போய் ஆண்டுள்ள அரசன் ஒருவனைப் பாட அவனிவரது பெருமை யுணராமை யால் "இருடீர் மணிவிளக்கத்தேழிலார் கோவே,குருடேயுமன்றுநின்குற்றம்–மரு டீர்ந்த, பாட்டுமுரையும்பயிலாதனவிரண், டோட்டைச்செவியுமுள." எனுஞ்செய்யு ளால் முனிந்து பசியால் வழிச்செல்லு கையில் ஒருநாள் ஒருவன் மனைசென்று அன்னங் கேட்க அவன் அன்னமில்லை யென்ன அவன்மனைவி உபசரிக்க அவனை முனிந்து "அற்றதலையினருகிற் றலைய தனைப், பற்றித்திருகிப் பரியேனே—வற் றன், மரமனையார்னுக்கிம்மனையாளையீந்த, பிரமனை யான் காணப்பெறின்" என்று பாடி ஒரு தறவன் வளர்த்த பலாவைப் பகைவர் வெட்டி அவன் வருந்தக்கண்டு "கூரியவாளாற் குறைபட்ட கூன்பலா, ஓரிலையாய்க் கொம்பா யுயர் மரமாய்ச்— சீரிய, வண்டுபோற் கொட்டை வளர்கா யாய்ப், பின் பழமாய்ப் பண்டுபோ னிற் கப் பணி" என அதனைத் தளிர்ப்பிக்க அதற்குக் குறத்திகள் மகிழ்ந்து நாழித் தினை கொடுக்க அதனை அன்பாலேற் றுச் சோழனிடஞ் சென்று அவனிவ்விர வில் எங்கிருந்து வருகிறீரென்ன "கா ணெங்தேன் ணெங்தேன் கடுகிவழிநடந் தேன், யான் வந்தூர மெளிதன்று— கூனன், கருந்தேனுக் கண்ணுந்த காவிரி சூழ்நாடா, விருந்தேனுக் கெங்கே வி டம்." எனப் பாடிப் பரிசில் பெறுகை யில் "கூழைப் பலாத்தழைக்கப் பாடிக் குறச்சிறூர், மூழக்குழக்குத் தினைதந் தார்—சோழகே, ளுப்புக்கும் பாடிப் புளிக்கு மொருகவிதை, யொப் பித்து நிற்குமுளம்." என்று, ஒருநாளிவர் சோழ னைப்பாடுகையில் சோழன்சற்றுக்கவனிக் காது ஒரு நூற் கீலையைக் கவனிக்க இவர் "நூற்றுப் பத்தாயிரம் பொன் பெ றினு நூற்கீலை, நாற்றிங்கடன்னிற் கிழி ந்துபோ—மாற்றலரை, வென்றப் புறங் கண்டபோர் வேலகளங்கா, வென்றுங் கிழியாதென் பாட்டு" என்று பாடினர். இவர் அக்காலத்திருந்த இராஜசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி யென்பவனையும், சேரமான் வெண்கோவையும், பாண்டி யன் உக்ரப்பெரு வழுதியையும் ஒருங்கு வாழ்த்திப் பாடினர். இவர் திருக்குட ந்தை சென்று ஆங்கிருந்த உலோபி ஒரு வனையும்,மற்றொருவிதரணியையுங்கண்டு "திருத்தங்கிதன்வாழை தேம்பழுத் து நிற்கும், மருத்தன்திருக்குடந்தைவாழை- குருத்து, மிலையுமிலைபூவு மிலைகாயு மிலை யென்று, மூலகில் வருவிருந்தோடுண்டு." எனப்பாடி, அம்பர்கிழான்றுவந்தையைப் பாடிப் பாண்டி நாடடைந்து உக்கிரப் பெருவழுதியையும் அவனிடமிருந்த தமி ழ்ப் புலவரையுஞ் சிறப்பித்து "நல்லம்பர் நல்ல குடியுடைத்துச் சித்தன்வாழ், வில் லங்தொறு மூன்றெரி யுடைத்து — நல் லரவப், பாட்டுடைத்துச் சோமன் வழி வந்த பாண்டியனின், நாட்டுடைத்து நல்ல தமிழ்" எனப்பாடினர். பின் இவர் ஓரூர் க்குச் செல்லுகையில் பசியால் வருந்துத லுக்கண்ட அசதியெனும் இடையன்புற் கைக்கஞ்சியிடவுண்டு அவன்மீது அசதிக் கோவைபாடினர். இவர்ஒருகாற்றம்மைச் சில புல்லறிவோர் தம்மைப்பாடவருத்து கையில் இவர் "மூவர்கோவையு மூவிளங் கோவையும், பாடியழிவென்றவன்பனுவலா

னெம்மையும், பாடுகவென் றனிர் நும்மை யிங்கெங்ஙனம் பாடுகென்யானே, களிறு படுசெங்களங் கண்ணிற்காணீர், வெளிறு படுநல்யாழ்விரும்பிக்கேளீர், புலவர்வாய்ச் சொற்புலம்பலுக்கிரங்கீர், இலவுவாய்ச்சிய ரிளமுலைபுல்லீ,ரவிச்சுவையல்லதுதமிழ்ச் சுவை தெருளீ, ருடஇருண்ணீர் கொடஇர் கொள்ளீர், ஒவ்வாக்கானத்துயர்மரம் பழுத்த, துவ்வாக்கணியெனத்தோன்றிய நீரே" எனப் பாடியகற்றினர். ஓர் காலத்துக்குலோத்துங்கசோழன்கவிகளைப்பரா முகமாகக் கொள்ளுதலேக்கேட்டுஇவர் ஓர் நாள் காவிரிக்குத் தெற்கின்கணுள்ள குடி வளத்தை விசாரிக்கப் புலவருடன் போ கையில்ஆண்டுஔவையைக்காணஔவை அரசனைக்கண்டு ஒரு காலையும் கவிகளைக் கண்டு மற்றொருகாலையும் உடலையும்வளை த்தல்கண்டு அரசன்எறிட்டுப்பார்க்க அது நோக்கி ஔவை " காவலர்க்கோர் கான் மடங்கும் கற்றோர்தமக்கிருகால், கேவலர்க் கோவுங்கமெலாங் கேட்டியால்—மேவ லர்க்குச், சீரேறுபோல்வாய்செழுங் கா விரிநாடா, வேறேறப் பார்த்து நிற்ப தென்" எனுஞ் செய்யுள் பாடக்கேட்டு அரசன் கற்றோரிடம் அன்புகொண்டு நீங் கினன். சிலர் எது இனிதென "ஏரு மிரண்டொதா யில்லத் தேவித்துளதாய் நீரருகே சேர்ந்த நிலமுமாய்—ஊருக்குச் சென்று வரவணித்தாய்ச் செய்வாருஞ் சொற்கேட்டால் என்று முழவேயினிது." என்றனர். தேவர் கூறிய புருஷார்த்தங்க ளோச் சுருக்கிக் கூறக் கேட்டுக்கொண்ட பொழது "ஈதலறந் தீவினை விட்டீட்டல் பொருளெஞ் ஞான்றும், காதலி ருவர் கருத்தொத்துற்—றூதரவு, பட்டதேயின் பம்பரனை நினைந்திம் மூன்றும், விட்டதே பேரின்பவீடு" என்றும் மற்றொருபோது காட்சி முதலியபற்றி வியபோது "ஒன்றுகக்காண்பதேகாட்சி புலனைந்தும் வென்றுன்றன் வீரமே வீரம்—என்றும் லும், சாகாமற் கற்பதே கல்விதனைப் பிறர், எவாமலுண்பதே யுண்." எ-ம். பின் னும் இவர் லோபியொருவனை நோக்கி "பாடல் பெறுனே பலர் நச்சவாழானே, நாடறிய நன்மணங்களுடானே—சேட, னிவன் வாழும் வாழ்க்கை யிருங்கடல் சூழ்பாரில், கவிழ்ந்தென் மலர்ந்தென்ன காண்." எ-ம். "சுற்றம் கருங்குளவிச்சு ரைத்தூராரியப் பேய், எற்றுஞ் சுடுகாடி டிகரையின்—புற்றில், வளர்ந்தமடற்பனைக் குள் வைத்த தேனெக்குந், தளர்ந்தோர்க் கொன்றீயார் தனம்" எ-ம். கூறினர். அர சன் யாரை மந்திரியாகக் கொள்ளலா மென்ன "தூலெனிலோ கோல் சாயுநுந் தமரேல் வெஞ்சமராங், கோலெனிலோ வாங்கேகுடிசாயும்—நாலாவான், மந்திரியு மாவான்வழிக்குத் துணையாவான், அந்த வரசேயரசு." எ-ம். பாண்டியன் கலியா ணத்து விருந்துண்டபோது — "வண்ட மிழைத் தேர்ந்த வழுதி கலியாணத், துண்ட பெருக்கமுரைக்கக்கே—ளண்டி நெருக்குண்டேன் றள்ளுண்டே னீள்பசி யினுலே,சுருக்குண்டேன்சோறுண்டிலே ன்." எ-ம். சோமனை கொடையைப்புகழ் ந்து—"நிழலருமை வெய்யிலிலே நின்ற றிமினீசன், கழலருமை வெவ்வினையிற் காண்மின்—பழகுதமிழ்ச், சொல்லருமை நாலிரண்டிற் சோமன் கொடையருமை, புல்லரிடத்தே யறிமின் போய்." எ-ம். இவர் அதிகமானை இழையணி பொலி ந்த எனும் அகவலாற் சிறப்பித்தும் பாடி னர். இவர் கூழுக்குப்பாடினர் என்பதை "காசுக்குக் கம்பன் கருணைக் கருணகிரி, ஆசுக்குக்காளமுகிலாவானே—தேசுபெறு மூழுக்குக் கூத்தனுவக்கப் புகழேந்தி, கூழுக்கிங் கவ்வையெனக் கூறு" என் பதால் அறிக. இவர் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடன் திருக்கைலேக்குச்செல்ல விரும்பி விநாயகரை விரைந்து பூசிக்க விநாயகர் ஔவையை நோக்கி அவர்கட்கு முன்னேசேர்ப்பிக்கிறேன்சாவதானமாய் ப்பூசிக்கஎன அவ்வகையே "சீதக்களபம்" என்னும் விநாயகரகவல்பாடித் துதிசெய் து சுந்தரமூர்த்திநாயனருக்கு முன் திருக் கைலையில் விநாயகர் தும்பிக்கையால் எடு த்துவிடச்சென்றனர். அவர்கள் எவ்வகை யெங்களுக்குமுன் வந்தீர்கள் என "மதுர மொழி நல்லுமையாள் சிறுவன் மலரடி யை, முதிராநினைய வல்லார்க் கரிதோ முகில்போன் முழங்கி, அதிரவருகின்ற யானையும் தேரு மதன்பின்சென்ற, குதிரையும் காதங்கிழவியும் காதங்குல மன்ன னே." எனக்கூறிச்சிவதரிசனம்செய்திரு ந்தனர். இவர் செய்தநூல்கள்:—விநாயகர் அகவல்,ஆத்திசூடி,கொன்றைவேய்ந்தன், மூதுரை, நல்வழி, அசதிக்கோவை, நான் மணிக்கோவை, அருந்தமிழ்மாலை, தரிச னப்பத்து,பந்தனந்தாதி, நான்மணிமாலை, ஞானக்குறள், தனிப்பாட்டுகள் முதலி யன. இவர் கடைச்சங்கத்தார்காலத்திலும் குலோத்துங்கசோழன்காலத்திலும் இருந் ததாகத் தெரிகிறதால் நீண்ட ஆயுளுள்ள வராகத் தெரியவருகிறது. இவர் நெல்லிக் கனியுண்ட சிறப்பும் யோகப்பழக்கமும்

பெற்ற தெய்வீகமுள்ளவர் ஆதலால் நெடு நாள் இருந்திருக்கலாம். ஒளவையார் கோயில்ஒன்று தஞ்சைச்சில்லாவில் வளவனூற் றின்கீழ்க்கரையில்நிருவிடும்பாவனம்என் றவூருக்குக்கீழ்த்திசையில் துளசியார்பட் டியென்ற வூரிலுள்ளது. அதில் ஒளவையார்வடிவுவிருத்தவடிவாய்த்தனஞ்சரிந்து முகந்திரைந்து காணப்படுகிறது. அதனுடன்ஓரிளம் பெண்ணுருக்கொண்ட விக்ரகம் ஒன்றுளது, அதனை உப்பை என்கிறார்கள். கோவிலுக்குவடமேற்கில் அரை மைல்தூரத்தில் கொல்லன்திடல் என்று ஒன்றுஇருக்கிறது. அதன்கண் ஒரு ஆல மரமும், ஒருமேடையும் உள்ளன. ஒருமுறை மழையானதுகந்த ஒளவையை யூரார் ஆதரிக்காது அங்கிருந்த கொல்லன் தன் உலையின் நெருப்பால் குளிர்பே ராக்கி அன்னமளித் தாதரித்தான் என்பர். அப்போதுவெள்ளங்கொண்டுஊரெல்லாம்பரவியபோது"வள்ளுவங்கொள்ளுவாகிவளவனும்பேராளுகிக், கொல்லன்றிடரொழியக் கொள்ளாய் பெருங்கடலே." என்ன அக்கொல்லனிருந்த திடர்நீங்க மற்றவை அழிந்தன என்பர்.

ககந்தன்—காந்தனென்னும் அரசனுடைய காவற்கணிகை புதல்வன். பரசுராமருக்குத் தோன்றாது ஒளித்து அவர் கட்டளைப்படி காவிரிப் பூம்பட்டினத்தை அரசாண்டவன். தன் புதல்வ னிருவருள் இளையோன் பார்ப்பினி மருதியையும் மூத்தோன் வணிகமாதாகிய விசாகையையும் விரும்பித் தீங்குசெய்ய முயன்றா னென்பதைக் கேள்வியுற்று அவர் க ளாவாளாற் றடிந்தவன். இவனுற் காக்கப்பட்டமையின் காவிரிப்பூம்பட்டினம் காகந்தியெனப் பெயர்பெற்றது. (மணிமேகலை).

ககபதி—கருடனுக்கு ஒருபெயர்.

ககமுகன்—சகத்திரபாதனுடன் வாசித்தவன். இவன் சகத்திரபாதனைச் சபித்தவன்.

ககனமூர்த்தி—பாரதவீரனுகப் பிறந்தவன்.

ககுத்து — இக்ஷ்வாகு பேரனுகும், விகுக்ஷியின் புத்ரன். இவனைக் குக்ஷிபுத்ரன் என்றும் கூறுவர். இவன் தேவர் வேண்டுகோளால் அசுரருடன் யுத்தஞ் செய்துவருகையில் இந்திரன் இடபமாய்த் தன் ககுத்தில் தாங்கினன். அக்காரணத்தான் ககுத்தனென்று பெயர் பெற்றவன். இவனுக்குப் புரஞ்சயன் என்றும் பெயர். (அயோத்யாமான்மியம்).

ககுத்மி— அணுவம்சத்து ரைவதன் புதல்வன். இவன் தன் குமரியாகிய ரேவதிக்கு மணமகனைத் தேடும்படி பிரமன் சபைக்குச் சென்று ஆங்கு நடந்த அதிசயங்களைக் கண்டு சற்று நிதானித்துப் பிரமனைச் சேவித்துத் தான் வந்தவரலாற்றினைக்கூறினன். பிரமன் இவனைநோக்கி நீ பூமியினின்று இவ்விடம் வந்த காலமுதல் இதுவரையில் இருபத்தேழு யுகங்கள் மாறின. ஆகையால் நீ சென்று ஆதிசேடனதுஅவதாரமாய்ப்பலராமனென்று பிறந்திருக்கும் கிருஷ்ணன் தமயனுக்கு ரேவதியைத் திருமணஞ் செய்க என்று விடைதந்தனுப்பினர்.

ககுபு—தக்ஷன் பெண். சுமரன் சங்கடன்.

ககுபை—ஒட்டிரதேச பர்வதம்.

ககுப்தேவி—தக்ஷன் பெண்.

ககுவன்—(யது.) கம்சன் தம்பி.

ககேந்திரன்—கருடன்.

ககோளர்—ஒரு இருஷி.

ககோளவிவாணம் — சூரியமண்டல விஸ்தாரம் (9000) யோசனை. அதன் வலயம் (2700) யோசனை சந்திரமண்டலம் சூரியமண்டலத்தைக் காட்டிலும் இரண்டு மடங்கு அதிகமாம். பூமி (50) கோடி யோசனை விஸ்தீரணமுடையது. இந்தப் பூமி மத்தியில் இருக்கும் ஜம்புத்வீபத்தில் உள்ள இளாவிருத வருஷத்தில் மேருமலை இருக்கின்றது. இந்த மேருவுக்குக் கிழக்கில் மானசபர்வதத்தில் இந்திரபட்டணமும், தக்ஷண மானசபர்வதத்தில் யமபட்டணமும், மேற்கில்வருண பட்டணமும் வடக்கில் சோமபட்டணமும் இருக்கின்றன. இப்பட்டணங்களில் உலகரக்ஷணத்தின் பொருட்டு இந்திராதிகள் வசிப்பர். இப்பட்டணங்களுக்கு ஊர்த்துவத்தில் சூரியன் சஞ்சரிப்பன். சூரியனுக்குத் தக்ஷணையனத்தில் சீக்கிரகதி உண்டு. சூரியன் மத்தியானத்தில் இந்திர பட்டணத்தில் இருக்குங்கால், யமபட்டணத்தில் உதயம், வருண பட்டணத்தில் அர்த்த ராத்திரி, சோமபட்டணத்தில் அஸ்தமனம். மத்தியானத்தில் யமபட்டணத்தில் இருக்குங்கால் வருண பட்டணத்தில் உதயம், சோமபட்டணத்தில் அர்த்தராத்திரி, இந்திரபட்டணத்தில் அஸ்தமனம். மத்தியானம் வருண பட்டணத்தி லிருக்கையில் சோமபட்டணத்தில் உதயம், இந்திரபட்டணத்தில் அர்த்தராத்திரி, யமபட்டணத்தில் அஸ்தமனம். மத்யானம் சோமபட்டணத்தி லிருக்கையில் இந்திரபட்டணத்தில் உதயம், யமபட்டணத்தில் அர்த்தராத்திரி வருணபட்டணத்தில் அஸ்தமனம். தக்ஷணயனத்தில் சூரியனுடன்

நக்ஷத்திரங்களும் சஞ்சரிக்கும். மத்தியானத்தில் அவன் கிரணத்தால் தபிக்கப்பட்டுச் சாயங்காலத்தில் அவனுடைய கிரணத்தால் சாந்தமாய் அஸ்தமிக்கும். பின்னும் சூரியன் ஆகாயமத்தியில் இருக்கும்போது பூமியில் (30) முகூர்த்தகாலம் சஞ்சரிப்பன். ஊர்த்தபாகத்தில் சஞ்சரிக்கும்போது வெவ்வேறு கதிகளுண்டு. தக்ஷணதிசையில் இருக்கும் சூரியன் நாடோறும் (90145000) ஆயிரம் யோசனைகள் சஞ்சரித்துக்கொண்டு அத்திசையில் இருந்து மீண்டு (30121000) ஆயிரம்யோசனைகள் உள்ள தூரத்தில் இருக்கும் வடதிசைக்குப்பிரவேசிப்பன். இந்தத்தக்ஷண உத்தரதிசைகளுக்கு மத்திய பிரதேசம் விஷ்வமண்டலம் எனப்படும். அந்தச் சமயத்தில் கோமேதக தீபத்திற்கு வடபாகத்தில் சஞ்சரிக்கும் தக்ஷண உத்தர திசைகளுக்கு இடையில் இருக்கும் மண்டலங்களுக்கு ஜாத்துருவ ஐராவத வைஷ்வாநர ஸ்தானங்கள் அடையாளங்கள் என்று எண்ணவேண்டும். அஜவீதிக்குத் தக்ஷணத்தில் நாகவீதி உண்டு. இந்த இரண்டும் ஆஷாடவீதிக்குக் காரணமாய் இருக்கின்றன. அசுவனி, பரணி, கிருத்திகை, மிருகசிரிஷார்த்தம் இந்த (4) நக்ஷத்திரங்களும் நாகவீதிஎன்பர். புனர்பூசம், பூசம், ஆயிலியம் இந்தமூன்றுநக்ஷத்திரங்களும் ஐராவதவீதி என்பர். இந்த வீதி உத்தரமார்க்கம் என்று சொல்லப்படும். பூர்வோத்திர பங்குனிகள் இரண்டும் ஆர்ஷவீதி. பூர்வபாத்திரம், உத்தரபாத்திரம் என்னும் இரண்டும்கோவீதி. சிரவண, தனிஷ்ட, சதபிஷும் இம்மூன்றும்ஜாத்துருவவீதி. இம்மூன்று வீதிகளும் மத்தியமார்க்கம் எனப்படும். அஸ்தம், சித்திரை, சுவாதி இம்மூன்றும் நாகவீதி. விசாகம், ஜேஷ்டம், அனுஷம் இம்மூன்றும் மிருகவீதி. மூலம், பூராடம், உத்ராடம் இம்மூன்றும் வைஸ்வாநரவீதி. இந்த வீதிகள் மூன்றும் தக்ஷணமார்க்கம் எனப்படும். தக்ஷண உத்தரமார்க்கங்களுக்கு இடை (100321) யோசனைகள்விசாலம்உண்டு. உத்தராயனத்தில் சூரியன் மண்டலமத்தியனுய்ச் சஞ்சரிக்கும்போது தக்ஷணாயனத்தில் மூன்சொன்னவீதிகளுக்குவெளியில் திரிவன். தக்ஷண திசையில் சஞ்சரிக்கும்போது சூரியமண்டலம் (10058) யோசனைகள் உள்ள விசாலம் உள்ளதாய் இருக்கும். சூரியசந்திரர்கள் குலாலசக்கிரம் போல் திரிவர். தக்ஷணாயனத்தில் சீக்கிரகதியாகையால் பகல் (12) முகூர்த்தம் இருக்கும். உத்தராயனத்தில் பகல் (18) முகூர்த்தகாலம் சஞ்சரிப்பன். துருவன், மிருத்பிண்டம்போல உத்தரமத்தியதக்ஷணபிரதேசங்களில் இருந்து, இரவுபகல்(30)முகூர்த்தகாலத்திற்குள் மண்டலமாய்த் திரிகின்ற லோகாலோக பருவதத்திற்கு வடக்கு அக்கினி மார்க்கத்திற்கு வெளியில்இருக்கிறபுஷ்கரதேசங்களுக்கு தக்ஷணவீதியில் இருக்கும் சூரியகாந்தி வியாபிக்கும். அந்தத் தேசங்களுக்கு ஒரு பாகத்தில் (10000) யோசனையுள்ள உயரங்கொண்ட லோகாலோகபர்வதம் இருக்கின்றது. அதற்குக் கீழ்பாகத்தில் சூரிய சந்திர நக்ஷத்திர தாராகணங்கள் திரிவர். இது காணப்பட்டது. கோசரா கோசரமானதே லோகாலோகபர்வதம். இதனைச் சூரியன் சேருவதே சந்தியாகாலம் எனப்படும். துருவன், ஆகாசத்தில் (14) நக்ஷத்திரங்களில் சிஞ்சுமார சக்கிரத்தில் சூரிய சந்திரர்களே வாதக்கயிற்றால் திருப்பி, தானும் திரிந்துகொண்டிருப்பன். மேகமண்டலம் மேகங்கள் வாயுவை ஆசரித்து ஜலத்தைத் தரும். அவை பூமிக்குமேல் காததூரத்திலிருந்து சதா வருஷித்துக் கொண்டிருக்கும். பூர்வம் இந்திரன் மலைகளின் சிறகறுத்தகாலத்து அவற்றிலிருந்து வெளிப்பட்டபுட்கலா வர்த்தம் என்னும்மேகம் வாயு ஆதாரமாய்க்கற்பஅந்தத்தில் வருஷிக்கும். பிரமன் அவதரித்தகாலத்தில் பிரம்மாண்டம் பிளந்து அதில் உற்பத்தியான சகலங்கள் மேகம் ஆயின. இந்த மேகங்கள் தூமங்களால் விருத்தியாம். இது மழைக்காலத்தில் மழையும் பனிக்காலத்தில்பனியும்பெய்யும். ஆகாசகங்கையைத் திக்கஜங்கள் துதிக்கையால் மொண்டு பூமியில் விடுதலால் அது பனிப்போல் பெய்யும். இமயமலைக்குத் தென்பாகத்தில் இருக்கிற ஏமகூடபர்வதத்தில் பூர்த்து என்னும்பட்டணம்உண்டு. அதில் பெய்யும்பனியும் இமயத்தில்பெய்யும்பனியுமே இவ்விடத்திற்கும் வரும். மழை, பனி, வெயில், பகல், இரவு, சந்தி, சுபாசுபபலன் இவை எல்லாம் துருவனால் உண்டாம். சூரியன் துருவன் கட்டளையால் சகல ஜீவப்பிராணதாரமான நீரைத் தருவன். சந்திரமண்டலம் சூரியவீதிக்கு மேற்பாகத்தில் சந்திரன். சந்திரனுக்கு மேல் நக்ஷத்திரங்கள் சஞ்சரிக்கும். சந்திரன்ரதத்திற்கு (10) குதிரைகள். அக்குதிரைகளின் பெயர் அஜ, சத, மக, விருக்ஷ, வாஜி, நர, அஸ்ம, சப்ததாது, ஹம்ச, ஹாம, மிருகமென்பன. சந்திரன்தேவர்களாலும்

பிதுர்க்களாலும் சுற்றப்பட்டிருப்பன். சூரியனுடைய சுஷும்ணை கிரணத்தால் சுக்கிலபக்ஷத்தில் வளர்ந்து பூர்ணிமையில் சம்பூர்ணமாய்ப்பிரகாசிப்பான். கிருஷ்ண பக்ஷ துவிதியையுமுதல் சதுர்த்தசி வரையில் தேவர்களும், அமாவாசையில் பிதுர்க்களும் சந்திரகிரணத்தைப் பானம் செய்வர். அங்காரகன் ரதத்திற்கு அக்கினியிற் பிறந்த செந்நிறமுள்ள (அ) குதிரைகள் உண்டு. புதனீரதம் வாயுரதத்திற்கு எதிராகநடக்கும். அந்த ரதத்திற்கு வாயு வேகமும்பசுநிறமுள்ள(அ)குதிரைகளும் உண்டு. பிரகஸ்பதி ரதத்திற்கு வெண்ணிறமுள்ள (அ) குதிரைகள் உண்டு. வருஷத்திற்கு ஒருதடவை ஒரு ராசியில் மெதுவாகச் செல்வன். சுக்கிரனுக்குச் செந்நிறமுள்ள (அ) குதிரைகள் உண்டு. சநி கறுப்பு நிறமுள்ள (அ) குதிரைகள் கட்டின இரும்பு ரதத்தில் மெதுவாகச் செல்வன். இராகு கறுப்புக்குதிரைகள் கட்டினரதத்தைஏறிப் பருவகாலங்களில் சூரிய சந்திரர்களுக்குமேல் நடப்பன். கேது புகைவர்ணமுள்ள (அ)குதிரைகள் கட்டிய ரதத்தில் ஏறிச் சஞ்சரிப்பன்.

கக்கீவன்—தீர்க்கதமன் மகன். இவன் உதங்கர் சொற்படி அகத்திய தீர்த்தத்தில் முழுகி அதிலெழுந்த யானைமீதேறிச் சென்று சுவநயன் குமரியை மணந்தவன்.

கக்துவன்—உக்ரசேநன் குமரன்.

கக்கையர்—ஒரு வீரசைவ தேசிகர். இவர் முன், ஒரு புராணிகன் விஷ்ணுவிற்குப் பரத்வம் கூறிவாயிற் புழுச்சொரிந்தனன். (பசவபுராணம்).

கக்கியபர்—காசிபரைக் காண்க.

கங்கணன்—(யது.) நிம்ரோசியின் தம்பி.

கங்கணி—பசமாநன் குமரன்.

கங்கம்மாள—ஒரு தீர்த்ததேவதை. இவள் வடநாட்டவரால் பசுக்கள், மனிதர் முதலியவர்க்கு நோய்முதலிய வராவகை ஆராதிக்கப்பட்டவள். இவளை ஆராதிக்கும் ஆண்மக்கள் பெண்வேடம் பூண்டு கிராமபிச்சை ஏற்றுஅப்பிச்சையால்வந்த தானியாதிகளைத் தேவதைக்கு நிவேதிப்பர்.

கங்கபதி—உக்ரசேநன் குமரி.

கங்கன்—1. கங்கிசனைக் காண்க.

2. சூரனுக்கு மாரிவையிடம் பிறந்த குமரன். வசுதேவன் தம்பி.

3. யமன்.

4. ஒரு இருடி. இவன் பாரி பிரமலோசை. பெண் மரீசை.

5. ஒரு பக்ஷியரசன்.

6. அஞ்ஞாதவாசத்தில் தருமன் வைத்துக்கொண்ட பெயர்.

7. பிரமலோலுபன்குமரன். தருமபக்ஷிகளைக் காண்க.

கங்கா—1. கங்கையைக் காண்க.

2. உக்ரசேநன் குமரி.

கங்காதபன்—பகீரதன் கங்கையைப் பூமிக்குக் கொண்டுவருகையில் உதித்த ஆதபனுக்குப் பெயர். (காசிகாண்டம்).

கங்காதரமூர்த்தி—பார்வதிபிராட்டி சிவமூர்த்தியின் கண்களை விளையாட்டாக மூடிய காலத்தில் அவளது நகத்திற்பிறந்த கங்கையைத் தரித்த சிவன் திருவுரு.

கங்காத்வாரம்—1.அரித்வாரம். இமயமலையிலுள்ளது. இதன் வழியாகக் கங்கை பூமியில் வருகிறது.

2. கௌதமியைக் காண்க.

கங்காமாகாத்மியம்— இது பூமிக்கு மத்தியில் செல்வதால் பூமியைச் சுத்தப்படுத்துவது. ஆயிரம் சாந்திராயண விரதஞ்செய்த பலன் இதனிடம் உள்ள ஜலத்தைப்பானஞ்செய்வதற்கு உண்டாம். ஒருமாதம் கங்காதீரத்தில் ஒருவன் வசிப்பனேல் அவன்சர்வயஞ்ஞபலத்தையும் அடைவன். இதில் எவ்வளவுகாலம் ஒருவனுடைய அஸ்திவிழுந்து கிடக்கிறதோ அவ்வளவு காலம் அவன் சுவர்க்கத்தில் இருப்பன். இதிலுள்ள மண் சோகம் முதலியவற்றை நீக்கும். இதைத் தரிசனஞ் செய்வதாலும், பரிசிப்பதாலும், பானஞ்செய்வதாலும் எல்லாப் பாபங்களும் நீங்கும்.

கங்காமிடை—ஸ்ரீபலதேவர் பெண். இவளுத்திருந்தசேலையின் உயர்வைப் பரத்தையின் தோழி யொருத்தி தன் தலைவியிடங் கூற அப்பரத்தை விடசங்கமரை யேவி அதை வாங்கித் தரும்படி யாசித்தனள். அவ்வகை கங்காம்பை கணவன் சொற்படி கொடுக்கையில் ஆடைவளரக்கண்டு துணித்துத் தந்தவள்.

கங்காளகேது— மலயகந்தனியைக் காண்க.

கங்காளமூர்த்தி — வாமனமூர்த்தி செருக்கடைந்த காலத்தில் அவர் முதுகின் முழுவெலும்பாகிய கங்காளத்தை வீணுதண்டமாகக் கொண்டுவந்த சிவன்திருவுரு.

கங்காவிசர்ச்சனமூர்த்தி— பகீரதன் வெகுநாள் பிதுர்க்கள் நற்கதியடையத் தவஞ்செய்தனன். அதனால் களிப்படைந்த சிவமூர்த்திதரிசநந்தந்து தமதுசடையிலிருந்த கங்கையில் ஒருதுளி பூமியில் விட்டனர். அக்காலத்து இப்பெயரால் தேவாதியர் துதித்தனர்.

கங்கிசன்—உக்கிரசேனன்.

கங்கை—1. புண்ணியநதி யுருவான வள். இவள் வெண்ணிற முடையவள், வலது கையில் கருநெய்தல் இடதுகையில் பூர்ண கும்பம், முதலேவாகனம். இமயவேந்தன் குமரி.

2. அக்கினியால் வகிக்கப்பட்ட சிவ வீரியத்தைச் சரவணத்தில் வைத்தவள்.

3. சுவர்க்கத்தில் மந்தாகினியெனவும், பூமியில் கங்கையெனவும், பாதாளத்தில் போகவதியெனவும் பெயர்பெற்றவள்.

4. இவள், உலகத்திலுள்ள மூன்றரைக் கோடி தீர்த்தபலனும் தரவல்லள்.

5. இதில் ஒரு வேதியனது எலும்பு விழுந்ததனால் அவன் முத்தி பெற்றனன் என்பர்.

6. சூரியவம்சத்துப் பிறந்த பகீரதச்சக் கரவர்த்தி தன்பாட்டன்முதலியவரின்சரி தங்களைக் கேட்கையில் பிதுர்க்கள் அநேகர் கபிலர் கோபத்திற்பட்டுச் சாம்பராய் நரகவேதனைப்படுதல்அறிந்து அதைதீக்க அநேக ஆண்டுகள் பிரமன், கங்கை, சிவ மூர்த்தி முதலியோரை எண்ணித் தவம் புரிந்து சிவமூர்த்தியால் கங்கையின் ஏழு துளிகளைப் பூமியில் வரப்பெற்றனன். அந்தக்கங்கை கலாதிநி, பவாநி, நளிநி என மூன்றுபிரிவுகளாய்க் கிழக்கினும், சுசக்ஷு, சீதை, சிந்து என மேற்கினும், அளகந்தையெனப் பகீரதன் பின்னும் வந்தனள். இவள் பகீரதன் பின்வருமிட த்துச் சந்நுமுனியின் ஆச்சிரமவழி வரு தலையறிந்த முனிவர் கோபித்து அதனை ஆசமனஞ்செய்தனர். அதனால் கங்கை மறைந்ததுகண்டு பகீரதன் தன் குறைகூ றக்கேட்டு அவர் காதின்வழி வெளிவிடச் சாநவியெனப்பெயரடைந்து சகரர் எலும் பில்லிழுந்து அவர்களுக்குநற்கதிதந்தவள்.

7. பார்வதிதேவி விளையாட்டாகச் சிவ மூர்த்தியின் கண்களை மூட அக்கரத்தின் வழிப்பெருகிய நீர் வெள்ளங்கொள்ள அதைச் சிவமூர்த்தி தரித்தனர் எனவும், விஷ்ணு திரிவிக்கிரம அவதாரங்கொண்டு மூவுல களந்தபோது திருவடி சுவர்க்க மடைய அண்டமுடைந்து ஆகாயகங்கை கால்வழியொழுகியதாலுண்டானது எனவும், அத்திருவடி சத்தியவுலகு சென்ற போது பிரமன் தன் தந்தையின் திருவடி யெனத் தம் கமண்டலுநீரால் அபிஷே கிக்க அது நதியாயிற்றெனவும் கூறுவர்.

8. இவள் பிரமன்சபைக்குவந்தபோது உண்டான சாபத்தால் சந்தனுவின் தேவி யாய்ப் பீஷ்மரைப் பெற்றனள் என்பர்.

9. இவள் சிவமூர்த்தியை மணக்க விரும்பியதைப் பார்வதிபிராட்டிகுறிப்பா லுணர்ந்து இரேணு என்பவனுக்கு மக ளாய்ப் பிறக்கச் சாபமும் அமங்கலமும் பெற்றுத் தவத்தால் மங்கலமடைந்தவள்.

10. பீஷ்மனை ஈமத்திடை வைத்தகால த்தில் வந்து அழுது கண்ணனுல் தையிய மடைந்தவள்.

11. சூரபன்மன்வேள்வியை அவிக்கப் பூமிக்குச் சிவமூர்த்தியால் வருவிக்கப்பட் டவள்.

12. துன்முகன்வேண்டக் குமரியாகப் பிறந்தவள்.

13. அநசூயை, இருடிகையைக்காண்க.

கசகர்ணர்—விநாயகருக்கு ஒருபெயர்.

கசபதர்—ஒரு மகருஷி. இவர் குமரர் மது மான்.

கசபுத்திரன்—பாரதவீரரில்ஒருவன். குரோ தவதை புத்ரனுகிய கணனம்சம்.

கசமுகர்—ஒருகால் சிவமூர்த்தியும் பிராட்டி யும் நந்தனவனத்துச் சித்ரமண்டபத்தில் எழுதியிருந்த ஆண்யானை பெண்யானைக ளைப் பார்க்க அவற்றினின்றும் கசமுகர் தோன்றினர். கசமுகாசுரன் செய்த துன் பத்தினைத் தேவரிவரிடம் முறையிட அவன் அத்திரசத்திரங்களால் இறவாதது கண்டுதமது வலப்புறக்கொம்பைபெடித்து அவன்மீது எறிய அது அசுரன் மார் பைப் பிளந்து கணபதியின் திருக்கரம் அமர்ந்தது. பின் கசமுகன் பெருச்சாளி யுருக்கொண்டு ஓட அவனை வாகனமாகக் கொண்டனர். கஜாச்யர் எனவும் பெயர்.

கசமுகாசுரன்—அசுரேந்திரன் எனும் அசு ரன் தேவரை வருத்த ஒரு வலியுள்ளவன் வேண்டும் எனச் சுக்கிரனைக்கேட்டனன். சுக்கிரன் அசுரேந்திரன் சொற்படி வசி ட்டமுனிவர் மரபில் மரகதமுனிவர் என்பவர் தவம்புரிகின்றனர். அம்முனி வரை உம்மரபில் ஒரு பெண்புனரில் அவ் விருவருக்கு முதிக்கும் புதல்வன் மிகுந்த வலியுள்ளவனுவான் என்றனர். அதைக் கேட்ட அசுரன் விபுதை யென்பவளை யனுப்ப அவள் சென்று அவர் தவத்திற் கஞ்சி அவர்க்கருகில் அம்முனிவர்தனக்கு நாயகராக வேண்டும் எனத் தவஞ்செய்த னள். இருவருக்கும் தவங்கூடுங்காலமாத லின் முனிவர் விழித்துத் தமக்குமுன் இரண்டு யானைகள் கலவி செய்யக்கண்டு காமக்குறிப்புடன்நின்றனர். இதனை அரு கில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த விபுதை கண்டு எதிர்வர முனிவர் இவளைப் பெண் யானையாக்கித் தாம் ஆண்யானையாகிப்

புணர்ந்தனர். உடனே யானைமுகத்துடனிவன் தோன்றினன். பிறகு சிவமூர்த்தியை எண்ணித் தவம்புரிந்து பலவரங்கள் பெற்று அரசாண்டு தேவரை வருத்திக் கசமுகராகிய விநாயகரால் கொம்பை எவிச் சங்கரிக்கப்பட்டு மாண்டு பெருச்சாளியாய் விநாயகருக்குவாகனமாயினன். இவனுண்ட பட்டணம் மதங்கபுரம். இவனுக்கு மூன் தேவர் குட்டிக்கொண்டு தோப்புக்கரணம் போட்டுக்கொள்ளும் வழக்கை இவன் விநாயகருக்குச் செய்ய வரம் பெற்றனன். இவன் இறந்தவிடம் செங்காடெனப்படும்.

கசரன்—ஒருவசு, இருடிகள் எதனுல் யாகஞ் செய்யவேண்டுமென இந்திரன்முன் கேட்க இவன் பசு இம்சையாலும், கந்தமூலாதிகளாலும் செய்யலாம் என்றனன். இருடிகளுக்கு உயிர்க்கொலை விருப்பமில்லாமையால் இவனைப் பாதாளத்தில்விழத் தள்ளினர்.

கசருடை—கவுசிகனைக் காண்க.

கசன்—1. தேவகுருவாகிய வியாழன்குமரன். தேவர் அசுரரைப் பலமுறை கொல்லவும் அவர்கள் உயிர்கொண்டு தம்மை வருத்துதல் சுக்ரனது மிருதசஞ்சீவினி மந்திரபலமென்று ஆலோசித்து அம்மந்திரத்தைச் சுக்ரனிடமிருந்து கற்றுவர இவனையனுப்பினர். இவன் வந்து சுக்ரனுக்குப் பணிவிடை செய்திருக்கையில் சுக்ரன் பெண்ணுகிய தேவயானி இவனிடத்து ஆசைகொண்டு ஆதரித்து வந்தனள். இவன் மந்திரத்தின்பொருட்டு வந்தது அறிந்து அசுரர் இவனைக் கொலைபுரிய யத்தனித்தொருநாள் ஓமதேனுவை மேய்த்திருக்கையில் கொன்றனர். கசன் மீளாமையால் தேவயானி தன்றந்தையிடங் கூறிப் பிழைப்பித்தனள். மற்றொருநாள் அசுரர் இவனை வனத்தில் கொன்று நீறுக்கி அச்சாம்பரைக் கள்ளிற் கலந்து சுக்ரனுக்கு உண்பித்தனர். அப்போதும் தேவயானி துன்பமுடையவளாய்த்தந்தையைவேண்டினள். சுக்ரன், கசன்தன் வயிற்றிலிருப்பதை யோகத்தா லுணர்ந்து கள்ளல்லவா இக்காரியஞ் செய்ததென்று, இனி வேதியர் கள்ளருந்தல் ஆகாதென விதித்து வயிற்றிலுள்ளானை நோக்கி மிருதசஞ்சீவினியால் வெளிவாரின் என்னை யுயிர்ப்பிக்க என ஆணைகூறி அவனை வெளிவிட்டனன். அவ்வகை வெளிவந்த கசன் சுக்ரனை யுயிர்ப்பித்துச் சிலநாளிருந்து தெய்வலோகஞ் செல்கையில் தெய்வயானி, தன்னை மணக்கவேண்டக் கசன் மறுத்தமையால் தெய்வயானி கோபித்து உனக்கு மந்திரம் பலியாதிருக்க எனச் சபித்தனள். கசன் எனக்குப் பலியாதிருப்பினும் என்னிடங் கொண்டாரிடத்துப் பலிக்க என்று தேவயானியை நோக்கி நீ காரணமின்றிச் சபித்ததால் உன்னை வேதியன் மணக்காதிருக்க என்று நீங்கினன். இவனே யயாதி மணந்தனன்.

2. ஒரு அரக்கன்.

3. ஒரு வானரவீரன்.

கசாநநர்—1. ஒருவிஷ்ணுபடர். இவரைச் சேனைமுதலியார், விஷ்வக்சேநர் என்பர்.

2. விநாயகருக் கொருபெயர்.

கசாந்திகமூர்த்தி — ஐராவதம் பானுகோபனுடன் யுத்தஞ்செய்யக் கொம்பொடிந்து சிவத்தியானஞ் செய்தகாலத்து அருள்செய்த சிவன் திருவுரு.

கசாரியல்லது கஜயுத்தமூர்த்தி—கசாசுரன் தேவர்களை வருத்திச் சிவமூர்த்திக் கெதிரில் செருக்குடன் வந்து சிவமூர்த்தியை எடுத்து விழுங்க அவன் உடலுள்ளிருந்து உக்கிரவடிவாய்ப் புறப்பட்டு மத்தகத்தில் திருவிரலூன்றித் தோலையுரித்துப் போர்த்த சிவன் திருவுரு. இதனுல் இவர்க்குக் கிருத்திவாசன், யானையுரித்தோன் எனப் பெயர்.

கசேந்திரன் — இந்திரத்துய்ம்மன் எனும் பாண்டியன் சபைக்கு அகத்தியர் வர அவன் யோகதிருஷ்டியால் அறிந்தும் கவனியாதிருந்தனன். அதனு லகத்தியர் நீ மத்தயானையாக எனச் சபித்தனர். இவ்வரசயானை காட்டில் வசிக்கையில் ஒருநாள் தானிருக்கும் திரிகூடாசலமென்னும் மலையிலிருந்து இறங்கி நீர் விருப்பால் அருகிருந்த தடாகத்திற்குச்சென்று நீரருந்துகையில் அதில் சாபத்தால் முதலையாகி வந்திருக்கும் ஊகு என்னும் காந்தருவனுல் பிடிபட்டு அது இழுக்கவும் தான் இழுக்கவும் அதனுடன் போரிட்டுக் கடைசியில் தன் வசமற்று மூலமே என்று முறையிட்டது. அது கேட்ட விஷ்ணுமூர்த்தி சக்ரத்தை எவி முதலையைச் சேதித்து யானையைக் காத்தனர். (பாகவதம்).

கசேரு—நரகாசுரன் மனைவி. துவட்டாவின் குமரி.

கசேருமான்—கண்ணனுல் செயிக்கப்பட்ட யவனராசன்.

கசியபன்—பரிச்சித்துச் சாபநிவர்த்தி செய்ய வந்த விடகாரியாகிய வேதியன். கார்க்கோடகனுல் வேண்டிய பொருள் தரப்

பெற்று மீண்டவன்.

கச்சபாலேயர்–காஞ்சிபுரத்திலிருந்த தமிழ் வித்வான்.

கச்சயம் — துச்சயன் இராசதானி, அங்க நாட்டி லுள்ளது.

கச்சன் — காசிராஜன். சடியரசன் இவன் மரபில் தோன்றியவன்.

கச்சிக்காவலன்–திருமலைராயன் சமத்தான வித்வான்களி லொருவன்.

கச்சியப்பசிவாசாரியர் — இவர் காஞ்சிபுரத்தில் ஆதிசைவ மரபில் பிறந்து குமரக் கோட்டத்துப் பூசைசெய்து கந்தவரப் பிரசாதியாய் மகாஸ் காந்தபுராணத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர்.

கச்சியப்பமுனிவர் — தொண்டைமண்டலம் திருத்தணிகையில் வேளாளர் குலத்தில் பிறந்து திருவாவடுதுறைச் சிவஞான முனிவரை ஆசிரியராகக்கொண்டு விநாயகபுராணம், காஞ்சிபுராணம் இரண்டாங் காண்டம், ஆனந்தருத்ரேசர் வண்டுவிடு தூது, தணிகையாற்றுப்படை, கச்சி ஆனந்த ருத்ரேசர் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி, சென்னை விநாயகர் பிள்ளைத்தமிழ், திருத்தணிகைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி, திருவானைக்கா புராணம், பஞ்சாக்ஷரவந்தாதி, பூவாளூர்ப் புராணம், பேரூர்ப் புராணம். முதலிய இயற்றியவர்.

கச்சியப்பமுதலியார் — தொண்டைமண்டலத்தில் வல்லத்திருந்து தன்னை உதைத்த வீரன் என்னும் புலவனுக்குப் பரிசளித்தவர்.

கச்சநமன் — ஒரு தானவன் விப்பிரசித்தி குமரன்.

கச்சியபர்—காசிபரைக் காண்க.

கஞ்சக்கருவி—தாளம், திருச்சின்னம், பூரி, எக்காளை, கொளிகாளை, நபுரி, பாங்கா, பேய்த்தாரை, துத்தாரி, கோணக் கொம்பு முதலிய.

கஞ்சமணி—ஒருவிஷ்ணு பக்தன்.

கஞ்சனூர்ஆழ்வார் — இவர் ஒரு பாகவதர். இவர் இல்லறம் வழுவாது நடத்தினதால் தமக்கு இருபக்கத்திலும் இருந்த பதினொன்று வீட்டுடன் பரமபதம் பெற்றவர்.

கஞ்சன் — 1. பிரமன், ஒரு கற்பத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தியின் நாபிகமலத்திற் பிறந்ததினால் உண்டான பெயர்.
2. கம்சனைக் காண்க.

கடகபுரி — கசபதி ராசாக்களின் இராஜதானி.

கடகன்—ஒரு அசுரன். இந்திரனுடன் போர்செய்து தோற்றவன்.

கடகாரன் — சூத்திரப்பெண் வணிகனைக் கூடிப்பெற்ற பிள்ளை.

கடந்தைவாணிப மகருஷி கோத்ரன்—சிவமூர்த்தி திரிபுரதகனஞ் செய்த காலத்தில் விநாயகபூசைக்கு வேண்டிய கொடித்து அருள் பெற்றவன்.

கடல்படுமீவளம்–"ஓர்க் கோலைசங்கம் ஒளி பவளம் வெண்முத்தம் நீர்ப்படு முத்தி னோடைந்து."

கடல்—(எ) உவர்நீர், நன்னீர், பால், தயிர், நெய், கருப்பஞ்சாறு.

கடலுள்மாய்ந்தஇளம்வழுதி—ஒரு பாண்டியன்.

கடவுண்மாமுனிவர்–கச்சியப்பமுனிவர் காலத்திருந்தவர். இவர்தேகத்திற்பிணிகொண்டிருத்தலைக் கண்ட கச்சியப்பமுனிவர் இவரைத் திருவாதவூர்ப்புராணம் பாடச்செய்ய அதனைப் பாடி முடிக்கையில் நோகநிவர்த்தி பெற்றவர்.

கடவுளாளிமகருஷிகோத்ரன்— மகாராஜன் கையில் காளம்பெற்று மிக்க கீர்த்திபெற்ற வணிகன்.

கடன்—சூடாலையைக் காண்க.

கடாசுரன்—ஒட்டக உருக்கொண்டு விநாயகரைக் கொலைசெய்யவந்து அவரால் இறந்தவன்.

கடிகாசதகம் அம்மாள — இவர் வேதாந்த தேசிகர் காலத்திலிருந்த பண்டிதர். ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் பிரமதந்திர சுதந்திரஜீயர் திருவடிகளில் ஆச்சிரயித்தவர். நடாதூர் பெரியம்மாளுக்குப் பௌத்திரர். சுதரி சஞ்சாரியருக்குப் புத்ரர். இவருச்குப் பல வித்துவான்கள் கொடுத்த நூறு சமுசைகளை ஒரு கடிகையில் முடித்துக்கொடுத்ததால் இப்பெயர் வந்தது.

கடிகைழத்துப்புலவர் — திருநெல்வேலிச் சில்லா எட்டையபுரத்துச் சமஸ்தான வித்துவானு யிருந்து அந்தச் சிற்றரசன் மீது பல சாதுரியக் கவிகள் செய்தவர். இவர் செய்தது சமுத்திரவிலாசம். இது சிலேடையாய் இருபொருள்பட நிற்கும்.

கடியநெடுவேட்டுவன் — பெருந்தலைச்சாத்தனாரால் பாடப்பட்டவன். கோடை யென்னும் மலையாளி வேடர் தலைவன்.

கடியலூர்உருத்திரங்கண்ணனார் — கரிகாற் சோழன்மீது பட்டினப்பாலைப் பாடிப் பரிசு பெற்றவர்.

கடுகம்—(கு) சுக்கு, திப்பிலி, மிளகு. இவை திரிகடுகம்.

கடுங்கோன்—தலைச்சங்க மிருத்திய பாண்டியர்களில் இறுதியானவன்.

கடுந்தோண்டைக்காவினூர்— கடைச்சங்க மருவிய புலவர். (அக - று.)

கடுவெளிச்சித்தர்—ஒரு சித்தர். இவர் தம் ஆன்மாநுபவத்தைப் பிறருமறிந்து அவ் வழி நடந்து சீர்பெறப் பிரபஞ்சத்தைச் சுத்தவெளியென்று கண்டு இப்பெயர் அடைந்தவர்போற் றெரிகிறது. இவர் செய்தநூல் கடுவெளிச்சித்தர்பாடல்.

கடைச்சங்கம் — உத்தரமாமதுரையிலாண்ட முடத்திருமாறன் நாடு (டீஉ) வருடம் வற்கடமாயிற்று, பின்பு மழை பெய்தது. அதற்குப் பிறகு தம்மிடமிருந்து சென்ற புலவரை யொன்றுசேர்த்துச் சங்கமிருத்தினன். அக்காலத்துச் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார், சிறுமேதாவியார், சேந்தம்பூதனார், அறிவுடையானார், பெருங்குன்றூர்கிழார், இளந்திருமாறன், மதுரையாசிரியர் நல்லந்துவனார், மருதனிள நாகனார், நக்கீரனார் முதலிய (சகூ)பெயர். இவரை யுள்ளிட்டு (சகசுஉ) புலவர் பாடினர். இவர்கள் பாடியதூல் நெடுந்தொகை சுா, குறுந்தொகை சுா, நற்றிணை சுா, ஐங்குறு ா, பதிற்றுப்பத்து, நூற்றைம்பது கவி, எழுபது பரிபாடல், கூத்து, வரி, பேரிசை, சிற்றிசை முதலியன. சங்கமிருத்தியவர் முட த் திரு மா றன் முதல் உக்கிரப் பெருவழுதி யீறாக (சகூ) பெயர். இச்சங்கம் (கஅநிஐ) வருஷமிருந்தது. இதில் மூவர் பாண்டியர் பாடினர்.

கடைப்படுதானம் — (ஏ) ஆர்வம், புகழ், அச்சம், கைம்மாறு, காரணம், கண்ணோட்டம், கடைப்பாடு பற்றிச் செய்வது.

கடையம் — வாணாசுரன் வடக்குவாயிலில் உள்ள வயலில் நின்று இந்திராணி ஆடிய சூத்து.

கடோற்கசன்—இடும்பிக்கு வீமனிடம் பிறந்தவன். ஆகாயவாணியால் பெயரிடப் பெற்றவன். விபீஷணரிடஞ் சென்று கப்பம் வாங்கினவன். மகாமாயாவி, கர்ணனால் பதினாலாம் போரில் கொல்லப்பட்டான். இவன் குமரன் அஞ்சனவர்மன். (பார.)

கடோற்காதித்தன்—இந்திரனதுவெள்ளைக் குதிரைக்கு மறுவென்றகத்துரு,குமரை நோக்கிக் குதிரைக்குக்கறுப்பாக்குகளன, அவர்கள் மறுத்ததனால் நீங்கள் கருடனுக்கு இரையாகுக என்று சபித்துத் தெய்வவுலகஞ் சென்றனன். செல்லுகையில் சூரியன் அதிவெப்பங் கொண்டதால் கடோற்கமெனச் சூரியனுக்கு இப்பெயர் வந்தது. (காசி.)

கட்கதரன் — பிரகத்பாதுவின் கு ம ரன். இவன் குமரன் சுபாலன்.

கட்சீவான்—சண்டே காசிகர் தந்தை.

கட்டியங்காரன்—சச்சந்தனுக்கு மந்திரி.

கட்வாங்கன்—(சூ.) விச்வகன் குமரன். தீர்க்கபாகுவின் தந்தை. இவன்ஒருகாலத்துத் தேவாசுரயுத்தத்தில் தேவர்களுக் குதவி புரிந்தனன். தேவர் களித்து உனக்கு என்ன வேண்டுமென்ன அரசன் எனக்கு ஆயுள் என்ன என்று கேட்டனன். தேவருனக்கு இன்னம் ஒரு மூகூர்த்தமே யென்ன இவன் உண்மைப்பொருளே நாடி முத்தியடைந்தனன். (பாகவதம்).

கணக்கதிகாரம்—சில அரிய கணிதசூத்திரங்களே விளக்கும் நூல் காரியால் செய்யப்பட்டது.

கணகீகன்—பிராமணனுக்கும் அரசர் கன்னிகைக்கும் பிறந்தவன். இவன் றெழில் இராசசபையில் கணக்கெழுதிவாசிப்பது. (அருணகிரிபுராணம்).

கணங்கள் (கஅ)—அமரர், சித்தர், அசுரர், தைத்தியர், கருடர், கின்னரர், நிருதர், கிம்புருடர், காந்தருவர், யகூர், விஞ்சையர், பூதர், பைசாசர், அந்தரர், முனிவர், உரகர், ஆகாசவாசிகள், போகபூமியர்.

கணதரர்—அருகசமயத்து வித்வான்களில் ஒருவர், நிகண்டாசிரியர்.

கணதரசுவாமிகள் — சைநதீர்த்தங்கரு ளொருவர்.

கணநாதநாயனார் — சீர்காழியில் பிராமணகுலத்துதித்துச் சிவநேச மூள்ளவராய்ச் சிவத்தொண்டு புரிவோருக் குதவிசெய்து திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகளே யாராதித்துத் திருக்கைலே யடைந்தவர்.

கணபதி–செந்தாமரைக் கமலத்தில் பதுமாசனராய்,நான்குதிருக்கரங்களிலும் யானைக் கொம்பு,பாசம்,அங்குசம்,மாம்பழம்உடையவர். பிரதமமகா கிருட்டியில் சிவமூர்த்தியின்திருக்கண்டத்துஉதித்தவர். தேவர் முதலியவர்க்குத் தலேவராக முடிசூட்டப்பட்டவர். அகத்தியரது கமண்டலத்திலிருந்தகாவிரியை இந்திரன்வேண்டுகோளால் காகவுருக்கொண்டு சாய்த்து அகத்தியர் காணப் பிரமசாரியாய் நீங்க முனிவர் கோபித்துப் பற்றவெண்ணுகையில் அகப்படாது நீங்கித்தமதுருவை வெளிப்படுத்தி அவருக்கு முன் னே ய போல் அவரது கமண்டலத்தில் நீரளித்துக்கடாக்ஷித்தவர். குமாரக்கடவுள்பொருட்டு வள்ளிநாயகியை அச்சுறுத்த யானை வடிவுகொண்டு சென்றவர். இவரது உற்பத்தி கஜமுகரைக் காண்க. இவர் சிந்தா

மணி விநாயகர், கபிலவிநாயகர், சுமுகர், விக்கினராசர், மல்லாலர், மயூரேசர் என்னும் பலபெயருற்றவர். இவரை இந்திரன் விஷ்ணு, பிரமன், தக்கன், வீமன், உமை, கர்த்தமன், நளன், சந்திராங்கதன், மன்மதன், ஆதிசேடன், புருசுண்டி அங்காரகன், சந்திரன், கிப்பிரப் பிரசாதன், கிருதவீரியன், சூரசேனன், பரசுராமன், இராவணன், அகத்தியன், காசிபன் முதலியவர் பூசித்து இட்டசித்தி பெற்றனர். இவரால் கொல்லப்பட்ட அசுரர் சரித்திரங்களைத் தனித்தனி காண்க. சிவமூர்த்தி திரிபுரம் எரிக்கத்தொடங்கிய காலத்தில் இவரைத் துதிக்காததால் அச்சு முரிந்ததெனவும் இவரைத் தேவர் பூசித்தபிறகு இரதம் செம்மையுற்று நின்றதெனவும் புராணங்கள் கூறும். இவரே பிரபஞ்சகர்த்தா எனவும் இவரது இச்சாகிரியாசத்திகள் சித்திபுத்திகள் எனவும் காணபலமதம் கூறும்.

கணபதிதானம்—நூறு கழஞ்சுபொன்னில் கணபதியின் திரு உருவிதிப்படிசெய்வித்துவித்தியேசுரர், திக்குப்பாலகர் இவருக்கு நடுவில் சிவலிங்கம் தாபித்துப் பூசித்து எட்டுக் குண்டமியற்றி அக்கினி காரியஞ் செய்து எழுவர் பிராமணஸ்திரீகளை யவர்கள் புருடருடன் பூசித்து ஆடையணி முதலியன கொடுத்துப் பிராமணர்க்குத் தானஞ்செய்வதாம்.

கணபதிதாசன்—நெஞ்சறி விளக்கம் செய்தவன் ஐக்கவாதி.

கணம்புல்லநாயனார் — இருக்குவேளூரில் திருவவதரித்துச் சிவாலயத்துள் தீபத்திருப்பணி செய்துவருநாட்களில் செல்வங் குறைந்தமையினால் சிதம்பரஞ் சென்று புலீச்சரத்தில் எஞ்சியபொருண் முதலிய வைகளை விற்றுத் தீபத் திருப்பணிசெய்துவருகையில் பொருள் முட்டுப்பட்டது. அதனால் கணம்புல்லரிந்து விற்றுத் திருப்பணி செய்துவந்தனர். ஒருநாள் அந்தப் புல்லும் விலையாகாமைகண்டு அந்தப் புல்லையே தீபமாக எரித்து அது போதாமையினால் தமது சிகையை எரிக்கச் சிவமூர்த்தி கருணைகூர்ந்து முத்தி தரப்பெற்றவர்.

கணம்—(அ) நீலம், தீ, நீர், மதி, இயமானன், சூரியன், வாயு, ஆகாயம். இவற்றுள் முன்னையநான்கு நன்று. பின்னைய நான்கும் கலகம். நிரை நிரை நிரை நிலக்கணம், நேர்நிரை நிரை நீர்க்கணம், நிரை நேர் நேர் மதிக்கணம், நேர் நேர் நேர் உயிர்க்கணம், நேர் நிரை நேர் ரவிக்கணம், நிரை நேர் நிரை தீக்கணம், நேர் நேர் நிரை வளிக்கணம், நிரை நிரை நேர் வெளிக்கணம்.

கணன்—அபிசித் என்பவனும் அவன் பாரி குணவதியும் தவஞ்செய்து புத்திரப் பேறு பெற வரம்பெற்று மீளுகையில் அவ்விடம் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த பிரமதேவருக்குக் காமநினைவு உண்டாய்ச் சரச்வதிஉடன் கூடவருகையில் அவள் அஞ்சிநீங்கினள். அவ்வீரியம் ஜலத்தில்வீழ்ந்தது. இதனைத் தாகத்தால்வருந்திச் செல்லும் முற்கூறிய தம்பதிகள்குடிக்க அதனுல் கணன் பிறந்தனன். இக்கணன், ஒருநாள் வேட்டைக்குச்சென்று இளைப்படைந்து கபிலமுனிவ ராச்சிரமம் வந்தனன். முனிவர் தாம் பெற்றிருந்த சிந்தாமணியின் வலிமையால் இவனுக்கும் இவன் சேனைகளுக்கும் உணவளித்தனர். இச்சிந்தாமணியின் பெருமையறிந்த அரசன் வலிதில் அதைக் கவர்ந்துசெல்ல முனிவர் விநாயகரிடம் முறையிட்டனர். விநாயகர் முனிவருக்கு அபயந் தந்தனர். தனக்கு விநாயகரால் கேடுவருதல் உணர்ந்து அரசன் முனிவரைக் கொலை செய்யவர விநாயகர் கணனைக்கொன்று முனிவர் வேண்ட அந்தமணியைத் தாமே அணிந்து சிந்தாமணி விநாயகரெனப் பெயர் அமைந்தவர். இவர்க்குக் கபிலர் எனவும், சுமுகர் எனவும் பெயர்.

2. காசிபருக்கு முனி என்பவளிடத்துப் பிறந்த குமரன்.

கணுதர்—தர்க்கசாஸ்திரம் இயற்றிய ஒரு இருடி. இவர்க்குக் கணுதரர் எனவும் பெயர். இவர் வைசேடிகமதாசாரியர். நொய்யைப் புசித்ததாலிவர்க்கு இப்பெயர் வந்தது.

கணுதிபர் — ஒரு காலத்திற் பார்வதியார் தனித்திருக்கையில் சிவமூர்த்தி துவார பாலகர் தடுக்கவும் அந்தப்புரஞ் சென்றதால் பார்வதியார் தம்முடையவனு யொரு காவல்நிருமிக்க எண்ணித் தமதுடம்பின மூக்கைத் திரட்டிச் சிவமூர்த்தியைத் தியானித்து யானைமுகத்துடன் பிரணவாகாரமாய் ஒரு புத்ரனைச் சிருட்டித்துக் கையில் ஓர் தண்டங்கொடுத்துத் துவாரத்தில் விருத்தினர். இவர் தேவராதியரை வெற்றிபெற்றுப் பின் சிவபெருமானுல் கணுதிபத்யமும் எல்லாத் தேவர்களுக்கு முதலில் பூசிக்கும் பெருமையும் பெற்றனர். சிவபெருமான், கணபதிக்கும் குமாரக்கடவுளுக்கும் திருமணமுடிக்க வேண்டி உங்களிருவரில் எவன் பூப்பிரதக்ஷணம்

முதலில் வருவானே அவனுக்கு முதலில் மணவினையெனக் கந்தமூர்த்தி பூப்பிர தக்ஷணத்தின் பொருட்டு முன்சென்ற னர். கணபதியோ ஸ்நானமுடித்துத் தாய்தந்தைய ரிருவரையும் ஏழு முறை வலம்வந்து முன்னின்று உங்களையன்றி வேறுலகங் கண்டிலேனென்றனர். இத னால் களிப்படைந்த தாய்தந்தையர் கண பதிக்குச் சித்தி, புத்திகளை மணஞ்செய்ய அவர்களிடம் லாபன், லக்ஷன் எனும் இர ண்டு குமரர்களைக் கணபதி பெற்றனர். (சிவமகாபுராணம்).

கணிகண்ணன்—இவரது தந்தையார் திரு மழிசை ஆழ்வாருக்குப் பால்கொடுத்து மகிழ்ந்த சேஷத்தைத் தமது மனைவியாரு க்குக்கொடுத்ததால்பிறந்தவர். இவர்க்குக் கணிகிருஷ்ணர் எனவும்பெயர். இவரை அரசன் நாட்டைவிட்டுஅகலச் சொன்ன தால் இவர் ஆழ்வாருக்குத் தெரிவிக்க ஆழ் வார்பெருமாளுக்கு "கணிகண்ணன்போ யகன்மூன்காமருபூங்கச்சி, மணிவண்ணநீ யிங்கிராதே—துணிவுடனே,செந்நாப்புலவ னிதோ செல்லுகின்றேன் நீயுமுன்றன், பைங்காகப்பாய் சுருட்டிக்கொள்" எனக் கூறினர். அதனால் பெருமான் காஞ்சி விட்டகன்றனர். இவரது மற்றச் சரித்தி ரங்களைத் திருமழிசை யாழ்வாரைக் கா ண்க.

கணிகன்--திருதராட்டிரனுக்குத் தர்ப்புத்தி போதித்த மந்திரி.

கணிகிருஷ்ணன்—கணிகண்ணனுக்கு ஒரு பெயர்.

கணிக்கி—அதிகாயன் யுத்தத்தில் இலக்ஷ்ம ணரால் கொல்லப்பட்ட அரக்கன்.

கணிதவகை— இது ஆரிய சூத்திரத்தில் அஞ்சனம், புவனதீபம், கணிதரத்நம் முத லிய கணக்கு அடைவுகளைக் கொண்டு விளங்கும். தமிழில் ஓரம்பம், கிளராலயம், அதிசாகரம், கலம்பகம், திரிபுவனதிலகம், கணிதரத்நம் முதலிய நூல்களி லுங்கூறப்படும்.அக்கணிதம்எண்,பொன், மண், நெல் முதலியவற்றை அளக்கு முறையும், தூட்பமும், பலவகைக் கணித மும் கூறும். அதில் எண்ணறிதலாவது இம்மி (ஐ) கொண்டது கீழ்முந்திரை. கீழ்முந்திரை(கூ0) கொண்டது மேல் முந்திரை.மேல்முந்திரை(கூ0) கொண் டதுஒன்று. பின்னும் முந்திரை(உ) கொ ண்டது அரைக்காணி. அரைக்காணி (உ) கொண்டது காணி. காணி (ச) கொண் டது (ப). (ப)-(இ) கொண்டது (வ). (வ)-(ச) கொண்டது (க) நுட்பமறிதல். சின்னம் பத்துக்கொண்டது நுண்மை-முந்திரை. நுண்மை-முந்திரை மூன்று கொண்டது இம்மி-முந்திரை. இம்மி-முந்திரை பத்தரைகொண்டது கீழ்-முந்திரை. கீழ்-முந்திரை கூ0 கொண் டது மேல்-முந்திரை. மேல்-முந்திரை கூ0 கொண்டது (க). கழஞ்சு வரு மாறு தனி, நெல், இடை, வீசம் எனக் கொண்டு, வீசம் (உ) கொண்டது பிறவு. பிறவு (உ) கொண்டது குன்றி. குன்றி (உ) கொண்டது மஞ்சாடி. மஞ்சாடி (இ) கொண்டது கால்கழஞ்சு. கால்கழஞ்சு நான்கு கொண்டது ஒருகழஞ்சு. இடை அறிதல், கழஞ்சு (உ) கொண்டது கைசா. கைசா (ச) கொண்டது பலம். பலம் (ஈ) கொண்டது நிறை. நிறை (உ) கொண் டது துலாம். துலாம் (கூ) கொண்டது பாரம். வைக்கோல் நிறை அறிதல்—கல் லே யிரு தூணி நெற்பாரம் ஒரு வைக் கோற்கட்டு, கல்லே தூணி உப்பின்பாரம் ஒரு புற்கட்டு என்றும் கூறுப. நாழிகை வட்டில் அறிதல்—வன்செம்பு பத்துப் பலமாகிய செம்பு வட்டிற்கொட்டும் இட த்து, மட்டு (சு) விரல், விட்டம் (கஉ) விரல், இப்படி கொட்டின வட்டிலுக்குத் துவாரம் விடுகிறதற்கு (ங) மாப்பொன் னுலே நான்குவிரலளவு ஊசிசெய்துஅந்த ஊசியால் துவாரம் இட்டு, அந்தத்துவார வழியால் நீர் புகுந்து வட்டிலே முழுகச் செயின் ஒரு நாழிகையாம். பூப்பிரமா ணம் அறிதல்—அணு (அ) கொண்டது கதிரெழுதுகள். கதிரெழு துகள் (அ) கொண்டது பஞ்சிற்றுகள். பஞ்சிற்றுகள் (அ) கொண்டது மயிர்முனை. மயிர்முனை (அ) கொண்டது நுண்மணல். நுண்ம ணல் (அ) கொண்டது சிறுகடுகு. சிறு கடுகு (அ) கொண்டது எள்ளு. எள்ளு (அ) கொண்டது நெல். நெல்(அ) கொண் டது விரல். விரல் (கஉ) கொண்டது சாண். சாண் (உ) கொண்டது முழம். முழம் (கஉ) கொண்டது சிறுகோல். சிறுகோல் (ச) கொண்டது கோல். கோல் (இசு) கொண்டது கூப்பிடு. கூப் பிடு (ச) கொண்டது காதம். காதம் (ச) கொண்டது யோசனை. யோசனை (ஈடு இத) கொண்டது ஆதித்தன் இயக்கமண் டலம். அதை இரட்டிக்கச் சந்திரமண்ட லம். அதை இரட்டிக்க நக்ஷத்திரமண்ட லம் எனவுணர்க. கடலளவறிதல்—லவண சமுத்திரம் இதன் குறுவட்டம் லக்ஷம் யோசனை. இது சம்புத்தீவினைச் சூழும். இதற்கு அப்பால் கருப்பஞ் சாற்று க்

கடல். இது இரண்டுலகும் யோசனை. இது சான்மலித் தீவினைச் சூழ்ந்திருக்கும். இதற்கப்பால் மதுசமுத்திரம். இது நான்குலகும் யோசனை. இது பிலகுத் தீவினைச் சூழ்ந்திருக்கும். இதற்கு அப்பால் நெய்க்கடல். இது எட்டுலகும்யோசனை. இது கிரௌஞ்சத் தீவினைச் சூழ்ந்திருக்கும். இதற்கு அப்பால் தயிர்க்கடல். இதுபதினொரு லகும் யோசனை. இது குசத் தீவினைச் சூழ்ந்திருக்கும். அதற்கு அப்பால் பாற்கடல். இது மூப்பத்திரண்டுலகும் யோசனை. இது சாகத்தீவினைச் சூழ்ந்திருக்கும். இதற்கு அப்பால் சுத்தஜலம். இது அறுபத்து நான்குலகும் யோசனை. இது புட்கரத் தீவினைச் சூழ்ந்திருக்கும். இதற்கு அப்பால் சக்கிரவாளகிரி. நெல்லளவறிதல்-செவிடு (ரு) கொண்டது ஆழாக்கு. ஆழாக்கு (உ) கொண்டது உழக்கு. உழக்கு (ச) கொண்டது நாழி. நாழி (அ) கொண்டது குறுணி. குறுணி (ச) கொண்டது தூணி. தூணி (நூ) கொண்டது கலம். பாண்டிநாட்டிலும்,மற்றையநாடுகளிலும் இந்நெல்லளவை வேறுபடும். நாழிகை அறிதல்—கண்ணிமை இரண்டு கொண்டது கைந்நொடி. கைந்நொடி இரண்டு கொண்டது மாத்திரை. மாத்திரை இரண்டு கொண்டது குரு. குரு இரண்டு கொண்டது உயிர். உயிர் ஆறு கொண்டது கூணிகம். கூணிகம் (கஉ) கொண்டது விநாடி. விநாடி (சுo) கொண்டது நாழிகை. நாழிகை (எ) கொண்டது ஜாமம். ஜாமம் (ச) கொண்டது பொழுது. பொழுது (க) கொண்டது நாள். நாள் (ஙo) கொண்டது மாதம். மாதம் (ழஉ) கொண்டது வருடம். இனி வருட அளவை இத்தூணை கொண்டது யுகம் என்பது முதலியவற்றை யுகபரிமாணத்தில் அறிக. இனி தொகை அறிதலாவது—ஒன்று, பத்து, நூறு, ஆயிரம், பதினாயிரம், லக்ஷம், பத்துலக்ஷம், கோடி இவை ஒன்றிற்கு ஒன்று பதின்மடங்கு மேற்பட்டவை. இக்கோடி (ழ ஙூ ழ) கொண்டது மகாகோடி. அது அவ்வளவு கொண்டது சங்கம். அவ்வகைக் கணக்கு ஒவ்வொன்றிற்கும் கொள்க. மகாசங்கம், விந்தம்,மகாவிந்தம்,சமுத்திரம்,மகாசமுத்திரம், வெள்ளம், மகாவெள்ளம், பிரளயம், மகாப்பிரளயம், யோசனை, மகாயோசனை, கற்பம், மகாகற்பம், விகற்பம், மகாவிகற்பம்,மாகம், மகாமாகம், தன்மனை,மகாதன்மனை, அற்புதம், மகாஅற்புதம், உற்பலம், மகாஉற்பலம், வேணு, மகாவேணு, சலஞ்சலம், மகாசலஞ்சலம், மந்தாரை, மகாமந்தாரை, மேரு, மகாமேரு, வலம்புரி, மகாவலம்புரி எனத் தொகை கொள்வர். மணியளவறிதல்-ப்சைரதி1-க்குவராகன் எடைவீசம். கோடி 1-க்கு கெம்பு 20. முத்து 1-க்குப் பணவெடை மூக்காலேயரைக்கால். பவழம் கழஞ்சு1-க்குபணவெடை ழ. ரவைமஞ்சாடி 1-க்கு பணவெடை மூக்காலேயரைக்கால். பாக்கு ஆயிரங் கொண்டதுகலசம். பாக்கு (உழ) கொண்டது அம்மணம்.பாக்கு(ரூ) கொண்டதுஅலகு என்பர். இக்கணிதம்,பீஜகணிதம்,கூஷ்த்திரகணிதம், அங்ககணிதம் எனமூவகைப்பட்டுப் பல பேதங்களாக ஆன்றோராற் கூறப்பட்டு இருக்கின்றன. பின்னும் இக்கணிதம் சங்கலிதம், விபகலிதம், குணனம், பாகாரம், வர்க்கம், வர்க்கமூலம், கனம், கனமூலம் என எண்வகைப்பட்டு வழங்கும். சங்கலிதம், கூட்டல், விபகலிதம், கழித்தல், குணனம், பெருக்கல், பாகாரம், பங்கிடல், வர்க்கம் சமமாகிய இரண்டுஎண்ணின் பெருக்கம். கனம் சமமாகிய மூவெண்ணின்பெருக்கம். கனமூலம்அக்கனத்தொகுதியின் நின்றதன்மூலமாகிய ஒரு மூலை அறிதல்.

கணிதனூர்ச்சிறியாழ்வான்—எழுபத்திஞலு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒரு ஆசாரியர்.

கணிமேதாவியர் — எலாதி நூலாசிரியர். இவர் தமிழாசிரியனார் மகனார் மாக்காயனார் மாணாக்கர்.

கணியன்பூங்குன்றன்—ஒரு தமிழ்க்கவி.

கணேசநாதர் — இவர் சாரசே உச்சயனி என்னும் கிராமவாசியாகிய சூத்திரர். இவர் விக்கிரமாய்க் காட்டிற் சஞ்சரித்து வருகையில் சிவாஜியெனும் அரசன் ஒருவனிவரை வீட்டிற் கழைத்துவந்து மஞ்சத்தின்மீது படுக்கச்செய்யத் தாசர் மஞ்சத்தில் கற்களைப் பரப்பி அதின்மீது துயில் கொண்டு தம்மை யடுத்தவரை நல்வழிப் படுத்தினர். இவ்வாறிருக்கையில் இவரை யடுத்தோர் பலர் பித்தர்போல் குணமாறுதலைக் கண்டு இவரை நோக்கி யிம்மர முதலியவைகளுக் குபதேசிக்க என அவ்வாறு செய்து பிரசாதந்தர அவை அப்பிரசாதத்தை யுட்கொண்டன. பின் நால்வருணத்தவரும் இவரைக் காணச்செல்ல ஆங்குத் தாசர் அரிகீர்த்தனஞ் செய்து அனைவரையும் தாளம்போடக் கூறுகையில் பிராமணர் சிலர் மறுக்க நோக்கி அனைவரையும் தாளம்போட வேண்டாமென மறுத்து ஆண்டிருந்த கற்களை நோக்கி

தாளமிடக் கட்டளையிட்டனர். அவை அவ்வாறு செய்யக்கண்டு வேதியர் வியந்து அரிபஜனை செய்து இருந்தனர்.

கணேசன்—கணபதியைக் காண்க.

கணேசதண்டம்—சிந்தூரனைக் காண்க.

கண்டகலே — ஒரு அப்ஜரஸ்திரி முதலே யாகச் சபிக்கப்பெற்று அதுமாஞல் சாபம் நீங்கினவள்.

கண்டகன்—சூரோதகீர்த்தியின் குமரன்.

கண்டகசேதநன் — ஓர் உலுத்தவணிகன் திருவிழாவிற் கடைவைத்து விற்று புண்ணியமடைந்து சிவபதம் பெற்றவன்.

கண்டக பிராந்தருது—கண்டாந்தமென்னு முகூர்த்தத்தில் இருப்பவன்.

கண்டகர்ணன்—கைலாயவாயிற் காப்போன்.

கண்டகி—1. மகததேசத்திலுள்ள ஒரு நதி. மோகினியுருக்கொண்ட திருமாலுடன் சிவமூர்த்தி புணர்ந்தபோதுண்டாகியநதி. இதில் பாணலிங்கங்களும், சாளக்கிராமங்களும் உண்டாம். இதற்குக் கண்டிகையெனவும் பெயர்.

2. ஒருதாசி. இவள் திருச்சாளக் கிராமத்தில் பெருமாள் அருள்பெற்றவள்.

கண்டம் — (கூ) கீழ்விதேகம், மேல்விதேகம், வடவிதேகம், தென்விதேகம், வடபாரதம், தென்பாரதம், வடபாதம், தென்பாதம், மத்தியகாண்டம்.

கண்டராதித்தியசோழர்—இராசராச தேவருக்கு ஐந்தாம்பாட்டர் என்பர். இவரே கண்டராதித்தர். சிவமூர்த்தியைப் பாடி முத்தியடைந்தவர். இவர்பாசுரங்கள் ஒன்பதாம் திருமுறையிற் சேர்க்கப்பட்டன. இவர் பராந்தகச் சோழனது இரண்டாங் குமாரர். இவர் காவிரியின் வடகரையில் தம் பெயரால் ஓர் ஊர் அமைத்தவர். இவர்மனைவி உடையபிராட்டியார் செம்பியன் மாதேவியார் என்பவர். இவர், தம் திருப்பதிகத்துள் "கோழிவேந்தன் றஞ்சையர்கோன்கலந்த" எனவும், "தென்ஞடுமீழமுங் கொண்டதிறற் செங்கோற் சோழன்" எனவுங் கூறுதலில் தம்முன்னோர் பெருமை கூறியிருத்தலில் சோழ வரசர் என்பது பெறப்பட்டது.

கண்டரீகன்—கௌசிகனைக் காண்க.

கண்டன்—சூரபத்மனுக்குப் படைத்தலைவன்.

கண்டாகர்ணன்—1. சிவகணத் தலைவன்.

2. சூபேரன்ஏவலாளிகளி லொருவன். பைசாச வுருக்கொண்டவன். இவன் தன்னிடமிருந்த சூலத்தால் மனிதரைவதைத்துச்சிவனுக்கு நிவேதனஞ்செய்து உண்டு சிவமூர்த்தியை முத்திவேண்ட அவர் விஷ்ணுவைக் கேளெனஅப்படியே விஷ்ணுவைத் துதித்து அவரா லுபதேசிக்கப் பெற்றுத் தானேயன்றித் தன் தம்பியும் முத்திபெற வரம்பெற்றவன்.

கண்டிகை — சிவகேசவர்கள் ஆண் பெண் உருக்கொண்டு விளையாடிய காலத்தில் உடம்பி லுண்டான வியர்வையால் உண்டான நதி. இதில் சாளக்கிராமமுண்டாம்.

கண்டியூர் வண்ணத்தி—இவள் பொய்யாமொழிப் புலவர்க்கு ஆடைவெளுத்துக் கொடுத்து "தூசுதூசாக்குவார்" எனும் கவி பெற்றவள்.

கண்டீரக்கோ — இளங்கண்டீரக்கோவின் தமயன். இவன் கடையெழுவள்ளலி லொருவன். தோட்டியென்னும் மலை நாட்டவன். இவனைக் கண்டீரக்கோ எனவும், நற்கிள்ளியெனவுங் கூறுவர்.

கண்டீரக்கோ பெருநற்கிள்ளி—வன்பரணராற் பாடப்பெற்றவன்.

கண்டுமகருஷி — ஒரு இருஷி. ஒருமுறையிவர் கடுந்தவஞ் செய்துவந்தனர். இவர் தவத்தைக்கெடுக்க இந்திரன் பிரமலோசையெனுங் காந்தருவப்பெண்ணை அனுப்பினன். அவள்சென்று அந்த இருடியை வசப்படுத்தி அவற்கு ஒருகருவுந் தாங்கினள். சிலநாளைக்குப்பிறகு இதுஇந்திரன்செய்த மாயையென்று முனிவர் கடுங்கோபங் கொள்ளப் பிரமலோசை, அவருக்குத் தாங்கியகருவையுதறினள். அதை வாயு ஒன்றுகத் திரட்டினன். அது பெண்ணுருக் கொண்டு மாரிஷையென்னும் பெயருடன் விளங்கிற்று.

கண்டுவன்—காவலருஷியின் மாணாக்கன். இவன் காவலருஷியின் பெண்ணை மணந்து அட்டகோணமகருஷியைப் பெற்றனன்.

கண்ணகனார்—இவர்கோப்பெருஞ்சோழன் காலத்துப் பிசிராந்தையாருடனிருந்த புலவர். இவர் தம் நண்பர் இறந்ததறியாது உயிர் துறந்தவர்.

கண்ணகி—1. கோவலன் மனைவி. கோவலனைக் காண்க.

2. வையாவிக் கோப்பெரும்பேகனுக்குரியவள். இவள் ஒருகாலத்து இவனைத் துறக்கப்பட்டுக் கபிலர், பரணர், அரிசில் கிழார் முதலியவரை, அரசனைப்பாடி அவனுடன் சேர்த்துவிக்க வேண்டியவள்.

கண்ணங்கூத்தனார் — கடைச்சங்கத்தவர் காலத்திருந்த புலவர் கார்நாற்பது இயற்றியவர்.

கண்ணசன்மன் — ஒருபாகவதன் விஷ்ணுமூர்த்திதன்னில் ஆவேசமாயிருக்க வேண்டியவன்.

கண்ணன் சேந்தனார்—சாத்தந்தையார் குமரர். திணைமொழி யைம்பது இயற்றியவர்.

கண்ணப்பநாயனார் — பொத்தப்பிநாட்டில் உடுப்பூரிலே வேடர்களுக்கு அரசனுயிருந்தநாகனுக்கும் அவன்மனைவிதத்தையென் பவளுக்கும் பிறந்து திண்ணன் என்னும் பெயருடன் வளர்ந்தனர். இவர் ஒருநாள் தமதுநண்பர்காடன்நாணன் இருவருடன் கூடிவேட்டைக்குச் சென்று ஒருபன்றியைத் தொடர்ந்து கொன்று இளைப்படைந்து தாகத்திற்கு நீர் கேட்டனர். அந்தநண்பர்அருகில் பொன்முகரி இருக்கின்றது எனத் திண்ணர்அவ்விடஞ்செல்வோமென்று பன்றியுடன் ஆற்றங்கரையையணைந்து அருகு இருந்த சீகாளத்தித் திருமலையைக்கண்டு காடனைநோக்கி நீ பன்றியைப் பதப்படுத்து எனக் கட்டளையிட்டுத் தாமும் நாணனும் அம்மலை மீது சென்றனர். திண்ணனர் அம்மலை மீது எழுந்தருளியிருக்கிற சீகாளத்தியப்பரைத் தரிசித்து நெருப்பைக்கண்ட மெழுகுபாவைபோல் மனமுருகி விட்டுப் பிரியாது தன் சொற்கேட்கும் குழந்தைக்குருகும் தாய்போல் சுவாமியுடன் கொஞ்சிக்குலாவி அருகிருந்த நாணனைநோக்கி இந்தத் தேவர்க்கு ஏதோ புட்பம் சாத்தியிருக்கிறதே என்ன என்றனர். நாணன் சிலநாட்களுக்குமுன் நானும் உன்தந்தையும் இம்மலைக்கு வந்தோம்; அந்தக்காலத்தில்ஒருவேதியர்இவரைநோட்டிப்புட்பஞ் சூட்டித் தாம் வைத்திருந்த உணவை ஊட்டக் கண்டேன் என்றனன். திண்ணர் இதனைக்கேட்டு இந்தக் குடுமித்தேவர்க்கு அது பிரியம்போலும் ஆயின் நான் அந்தப்படி செய்வேனென்று கடைப்பிடித்து மலையினின்று இழிந்து காடனிருக்குமிடத்தில் அவன் பதப்படுத்தியிருந்த பன்றியைச்சியைத் தாம் சுவைத்து உருசியுள்ளவைகளைத் தேக்குத் தொன்னையிற் கொண்டு பொன்முகரியின் ஜலத்தை வாயிற்பெற்றுப் பூக்களைப்பரித்துத்தமது சிரத்தில்வைத்துக்கொண்டுதமதுகுடுமித் தேவர்மலைக்குத்திரும்பினர். இவரதுசெய்கையறிந்தநண்பர்கள்திண்ணரை வலிந்தழைத்தும் திரும்பாததுகண்டு தந்தை தாயர்க்கு அறிவிக்கச் சென்றனர். திண்ணர்சிவமூர்த்திமீதுமுன்னிருந்தவைகளை நீக்கி வாயிற்கொண்ட நீரை அபிடேகஞ் செய்து தலையிலிருந்த பூக்களைச்சூட்டியிறைச்சி முதலியவுணவுகளை யுண்பித்து வந்தனர். முன்சென்றநண்பரால்அறிவிக்கப்பட்ட தந்தைதாயர் இவரிடம்வந்து அழைக்கஇவர்மறுத்ததுகண்டுசென்றனர். இதுநிற்க அக்காளத்தி நாதருக்குநாடோறும் பூசைபுரிந்துவரும்சிவகோசரியார் சன்னிதானத்தை வந்து கண்டு வருந்திச் சுத்தி செய்து அவ்விடமிருக்கும்மாம்சாதிகளைப் போக்கிச் சம்புரோக்ஷணைகள் செய்து தமது தவச்சாலை செல்ல மறுநாளு மிவ்வகையிருந்ததுகண்டு சுவாமிகள் சந்நிதானத்து முறையிட்டனர். சிவமூர்த்தி, இவர் கனவிற் றோன்றி இவரது தன்மை முழுதுங்கூறி இவரதுசெயல்களையுமக்குஅறிவிக்கிறேன் நீர் பூசைமுதலிய முடிந்தபின் நமக்குப்பின் ஒன்றியிருக்க என்று மறைந்தனர். வேதியர்விழித்து அபசாரப்பட்டோமென்று மனம் வருந்தி மறுநாள் தமது பூசைமுதலிய முடித்துச் சிவாஞ்ஞைப்படி மறைவில் பார்த்திருந்தனர். திண்ணர் சிவமூர்த்திக்கு வேண்டிய வுணவுகளைச் சேகரித்துப் பூசைக்குத் திரும்பினர். சிவமூர்த்தி இவரது அன்பினைச் சிவகோசரியார்க்கு அறிவிக்க எண்ணித் தமது வலக்கண்ணில் உதிரஞ் சிந்த விட்டனர். திண்ணர் சிவமூர்த்தியின் கண்ணைக் கண்டு யாவரோ பகைஞர் இத்தீங்கு செய்தனர்என்று மனங்கலங்கி அவர்களைத் தண்டிக்க அங்கு மிங்குந் தேடி யாரையுங்காணுது பலமூலிகை முதலியவற்றையும் கண்ணிற் பிழியவும் அது நிற்காதிருக்கக் கண்டு ஊனுக்கூனிடல்வேண்டுமென எண்ணித் தமதுகண்ணை அம்பினுற் றோண்டி அப்பினர். உடனே உதிரப்போக்கு நின்றதுகண்டு ஆனந்தக் கூத்தாடினர். சிவமூர்த்தி, மீண்டுமிடது கண்ணில் இரத்தஞ்சோரவிட திண்ணர் சலியாதவராய் நான் மருந்து கண்டுகொண்டேன் எனக் களிப்புடன் இரத்தம்வரும் கண் தமக்குத்தெரியும்படி தமது செருப்புக் காலைக் கண்ணினருகு ஊன்றிக்கொண்டு தமது கண்ணைத் தோண்டுகையில் சிவமூர்த்தி அன்பிற்குக் களித்து "நில்லு கண்ணப்ப நில்லுகண்ணப்ப" "என்னன்புடைத்தோன்றல் நில்லு கண்ணப்ப." என்று திருவாய்மலர்ந்து தமது திருக்கரத்தாற் பற்றிக்கொண்டு தமக்கு வலப்புறமிருக்கும் பிறவாப்பேறளித்தனர். இவர் ஆறுநாட்களில் முத்தியடைந்தவர். சிவமூர்த்தி வழங்கிய கண்ணப்பன் என்ற திருநாமமே இவருக்கு வழங்கியது. இதற்கு முன்சன்மத்தில் இவரை அர்ச்சுனன் என்பர்.

கண்ணப்பமுதலியார்— திருவெண்ணெல்லூர்ச் சடைப்பமுதலியாரின் சகோதரர்.

கண்ணவாணிபமகருஷிகோத்ரன்—வேளாளன்பிள்ளைக்காகத் தன் குமரனைப் பாண்டியன் சபையில் வாளால் எறிந்து கீர்த்தி பெற்றவன்.

கண்ணன்—கிருஷ்ணனைக் காண்க.

கண்ணுடையவள்ளலார் — திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருவருள் பெற்றவர். இவர் செய்த நூல் ஒழிவிலொடுக்கம், மாயாப் பிரலாபம்.

கண்ணுவர்—1. அப்பிரதிரதன்குமரர். இவர் குமரர் மேதாதி. விசுவாமித்திரர் மேனகையிடம் பதித்த குமரியாகிய சகுந்தலையை வளர்த்தவர். இவர் தவத்திலிருக்கையில் இவரைப் புற்றுமூடி யிவர்மீது ஒரு மூங்கில் முளைத்தது. இதைப் பிரமன் மூன்று விற்களாக்கி மூறையே காண்டீபம் என்பதைத் தான் வைத்துக் கொண்டு,மற்றொன்றுக்குப்பிஞ்சகமெனப் பெயரிட்டுச் சிவமூர்த்திக்கும், சார்ங்கமெனப் பெயரிட்டு மூன்றுவதனை விஷ்ணு மூர்த்திக்குங் கொடுத்தனர். இவர் பனங்காட்டேரில் சிவமூர்த்திக்குப் பனம்பழம் நிவேதித்தனர். இவர் மகாவிஷ்ணுவை மானிடராயவதரிக்கவும் மகாலக்ஷ்மியை மாஞுக அவதரிக்கவும் சாபம்தர இவர்களுள் விஷ்ணு சிவமுனிவராகவும் இலக்குமி மாஞுகவும் பிறந்தனர். (தணிகைப் புராணம்). ஒருமுறை துச்சயனுக்குப் பரத்தையைப் புணர்ந்த தோஷம் நீங்க வேள்வி செய்வித்தவர். இவர் குமரர் போதாயனர்.

2. மகத தேசாதிபதியாகிய தேவபூதியின் மந்திரி. இவன் தன் அரசனைக் கொன்று இராச்சிய மடைந்தனன். இவனுக்கு வாசுதேவன் எனவும் பெயர். இவன் குமரன் பூமித்திரன்.

கதம்பம்மகருஷி— சோணாட்டுத் திருக்கரம்பனூரில் விஷ்ணுவை எண்ணித் தவம்புரிந்து அருள்பெற்றவர். இவர் நாகப்பட்டணத்தில் சிவபூசைசெய்து பேறடைந்தவர் எனவும் புராணம் கூறும்.

கதம்பன் — கனகமாலையின் சகோதரருள் ஒருவன்.

கதயன்—ஒரு இருடி.

கதன்—(யது.) வசுதேவனுக்குப் புத்திரன். அருச்சுனனுக்குச் சுபத்திரையின் அழகு முதலியவற்றை வருணித்தவன்.

கதாசுரன்—ஒரு அசுரன் தேவர்களை வருத்தத் தேவர்கள் விஷ்ணுவிடம்முறையிட விஷ்ணு இவனைச் சங்கரித்தனர். இவனுடலினெலும்பிஞல் விச்வகர்மன் விஷ்ணுவிற்குக் கதாயுதஞ் செய்து கொடுத்தனன். இவன் ஆதிகதாசுரன்.

கதி–1. கர்த்தமப் பிரசாபதியின் குமரி. புலகருவியின் தேவி. குமரர் கர்மசேடன், வரியான், சிகிஷ்ணு.

2. (ஈ) தேவகதி, மக்கட்கதி, நரகதி, விலங்கின்கதி.

கதிரவன்—1. சூரியனுக் கொருபெயர்.

2. சண்முகசேனாவீரரில் ஒருவன், தன்முகனுடன் சண்டைசெய்தவன்.

கதையங்கண்ணனார்—ஒரு தமிழ்ப்புலவர்.

கதை—விஷ்ணுவின் பஞ்சாயுதங்களில் ஒன்று. கயாசுரன், கதாசுரனைக் காண்க.

கத்தி—தக்ஷன் பெண். தருமன் மனைவி.

கத்துரு—1. காசிபர் மனைவி (கoச) பிள்ளைகளையும் ஒரு பெண்ணையும் பெற்றவள். நாகங்களுக்குத் தாய். உச்சைச்ரவம் என்னும் வெள்ளைக்குதிரைக்கு மறுவுண்டெனச் சாதித்து நாகரு ளொருவனைத் தன்னெண்ணப்படி வாலில் மறுவாகத் தோன்றச்செய்து தமக்கையாகிய சுபருடனை அல்லது வினதையை அடிமை கொண்டவள். சமுமேசயன்யாகத்திற் பிள்ளைகளைச் சாகச் சபித்தவள்.

2. உன்முகன் குமரன். தாய் நட்வலை.

கந்தபுராணம்—காந்தபுராணத்தைக் காண்க.

கந்தபுராணச்சுருக்கம் — குமாரக்கடவுள் கதை. இதில் தெய்வயானை, வள்ளிநாய்ச்சிமார்திருமணம், சூராதிகளுற்பத்தி, ஒடுக்க முதலிய கூறப்பட்டு இருக்கிறது. இதனை யியற்றியவர் சம்பந்தசரணுலயர்.

கந்தமாதனம்—1. அஷ்டகுலாசலங்களிலொன்று. இருஷிகளிருக்கை. வீரவாகுதேவர் வீரமாயேந்திரபுரியைத் தாவநின்ற மலை. காண்டவானதேசத்திலுள்ள ஒரு மலை.

2. ஒரு வித்யாதர நகரம்.

கந்தமாதன்—1. ஒரு வானரன். குபேரனுற் பிறந்தவன். சுக்ரீவன் சேனையிற் சேர்ந்தவன்.

2. (யது.) அக்குரூரன் தம்பி.

3. சுவபலருக்குக் காந்தினியிடத் துதித்த குமரன்.

கந்தழர்த்தி — ஒருமுகம், நான்கு புஜம், சத்தி, கோழி, வரதம், அபயம் உடையவராய்ப் பொன்னிற முள்ளவராய் இருக்கும் குமாரக்கடவுளுக்கு ஒரு பெயர். இவரது மற்ற சரித்திரங்களைக் குமாரக்கடவுளைக் காண்க.

கந்தம்—(உ) நற்கந்தம், துற்கந்தம்.

கந்தரான்—1. சம்பாதி வம்சத்தவனுகும் கங்கன் தம்பி.
2. பிரமலோலுபன் குமரன்.
தருமபக்ஷிகளைக் காண்க.

கந்தருவம்—ஒரு வித்யாதர நகரம்.

கந்தழகி—கார்த்தவீரியன் தேவியருளொருத்தி.

கந்தர்ப்பன்—மன்மதன்.

கந்தருவநகரம்—யமபுரியின் வழியிலுள்ள பட்டணம். ஆன்மா, நான்காம் மாசிக பிண்டம் புசிக்கும் இடம்.

கந்தவதி—1. பரிமளகந்திக்கு ஒரு பெயர்.
2. வாயுதேவன் பட்டணம்.

கந்தவேற்பு—தேவர் குமாரக்கடவுளைப்பூசித்த மலை.

கந்தாசுரன்—கந்தமூர்த்தியிடம் மாயைசெய்திறந்தவன்.

கந்தன்—1. குமாரக் கடவுள்.
2. கூபனைக் காண்க.

கந்தசஷ்டிவிரதம்— இது அற்பசிமாசம் சுக்லபக்ஷ பிரதமைமுதல் சஷ்டிவரையில் கலசத்தில் கந்தமூர்த்தியை யாவாகனஞ் செய்து பூசித்துச்சலபாநஞ்செய்து ஆறும் நாள் கந்தமூர்த்திக்குப் பூசைமுதலிய முடித்து அதிதிகளுடன் பாரணைசெய்வது. இதைத் தேவர் சூரபன்மன் முதலியவர் இறக்க அநுட்டித்தனர். இது கந்தமூர்த்தி யுற்பத்தியின்பொருட்டுச் சிவமூர்த்தியிடம் பிரதமையிற் பிறந்த பொறிகள் திவிதியையில் கௌரிகற்பத்திருந்து திருதிகையில் அக்நியிடங் கொடுக்க அவன்வகித்துச் சதுர்த்தியில் கங்கையிடமிருந்து பஞ்சமியில் கிருத்திகைமுதலியவர் பாலூட்ட ஆறுமுகமும் பன்னிரண்டுகையும் பெற்றுவளர்ந்தநாள்.

கந்தாடையப்பன் — நயினராசாரியர் திருவடி சம்பந்தி.

கந்தாடையண்ணன்—நயினராசாரியர் திருவடி சம்பந்தி.

கந்தாடையாண்டான் — எழுபத்துநான்கு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர். பிரமதந்திர சுதந்திரஜீயர் திருவடிசம்பந்தி. முதலியாண்டான் குமாரர்.

கந்தாடை ஆழ்வான்—உடையவர் திருவடி சம்பந்தி பட்டவர்க்கம்.

கந்தாடைதோழப்பர் — கந்தாடையாண்டான் குமாரர்.

கந்தர்டையார் — வாதூலகோத்திர மூற்பட்டதாதலால் அதை முன்னிட்ட அரித கோத்திரமுதலிய அறுவகைக் கோத்திரத்தார்க்கும் கந்தாடையார் என்கிற பேர். இந்த அறுவகைக்கோத்திரத்தில்சேர்ந்தார் முதலியாண்டான், முடும்பைநம்பி, முடும்பையம்மாள், நடாதூரார், ஆசூரிப்பெருமாள், கிடாம்பிப்பெருமாள், குமாண்டூர் இளயவல்லி ஆச்சான், வங்கிபுரத்து நம்பி முதலியவரும் இவர்கள் சந்ததியாரும். இவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் சம்பந்தஞ் செய்யவேண்டு மென்று மணவாளமாமுனிகள் கட்டுப்பாடு.

கந்தாடையெம்பார் — வேதாந்ததேசிகர் திருவடியில் ஆச்ரயித்த ஆசாரியர்.

கந்தாடை லக்ஷ்மணசாரியார் — இவர் ஒரு ஆசாரிய புருஷரில் சேர்ந்தவர். இவர் தேசிகர் காலக்ஷேபம் செய்கையில் அவ்வழி சென்றனர். இவரது சிஷ்யர் தமது ஆசாரியருக்குத் தேசிகர்மரியாதைசெய்யவில்லையென்று தேசிகரது காலைப்பிடித்திழுத்த தவமதித்தனர். இதனைத் தேசிகர் பொறுத்திருந்தனர். மாணக்கர் செய்தது ஆசாரியரை அடையுமென்றபடி சில நாளில் லக்ஷ்மணசாரியருக்கு உடம்பில் சோபாரோக முண்டாயிற்று. இதன் காரணமறிந்து தேசிகரைச் சரணமடைந்து அவரது திருவடிதீர்த்தம் பெற்றுண்டு ரோக நிவர்த்திபெற்று அத்தீர்த்த வீசேஷத்தால் ஒரு புத்திரனையும் பெற்று அக்குமரனுக்குத் தீர்த்தப்பிள்ளையெனப் பெயரிட்டுக் களித்தவர்

கந்தியார் — ஓர்தமிழ் நூலாசிரியர். இவர் மூன்னூர் செய்யுட்களில் தம் பாடல்களை தொழைத்தவர்.

கந்திருவர் — கச்யபருக்குப் பிராதையிடமுதித்த ஒரு தேவ வகுப்பினர்.

கந்திருவை—காசியபர் பவுத்திரி சுரதையின் பெண் குதிரைகளைப் பெற்றவள்.

கந்தி—அக்குரூரன் சாய். நாயகன் சுவல்பன்.

கந்திப்பாவை— சக்கரவாளக்கோட்டத்தில் சம்பாதி கோயிலின் கிழக்கில் உள்ள தூணில் மயனால் நிருமிக்கப்பட்ட ஒரு பிரதிமை; துவதிகனென்னுந் தேவவடிவமாகவுள்ளது. இது எல்லாராலும் பூசித்து வழிபாடுசெய்யப்படுதலின் இதை அதிட்டித்துநின்ற துவதிகன் கேட்போர்க்கு அதன் வாயிலாகமுக்காலச்செய்தியையுங் கூறுவான்.

கந்துக்கடன்—சீவகனை வளர்த்த வணிகன். சீவகன் புதல்வருள் ஒருவன்.

கந்துக்கண்ணை மகநுஷிகோத்திரன்—வணிகன் மூவாசர் முன்னிலையில் பஞ்சகாவியத்துள் ஒன்றுகிய சிந்தாமணி கொண்டவன். வைசியபுராணம்.

கந்துகேசீசுரம்— காசியில் இரண்டியக்கர் சண்டையிடக் கண்ட சிவமூர்த்தி பந்தா

லெறிய அது அவர்களைச் செயித்துச் சிவ லிங்கமா யமர்ந்தது.

கடந்தன்–1. இவன்தருவன் னும்காந்தருவன் தூலசிரசு இருடியிடஞ்சென்று கோர ரூபமாய் அவரை ஆசியஞ்செய்தமையால் அவர் கோபித்து நீ யிவ்வுருவுடன் அரக்க ஞகியிருக்களனச்சபித்தனர். பின் ஒருகா லத்து இந்திரன் இவனை வச்சிரத்தால் அடி க்க இவனதுதலை வயிற்றிலமிழ்ந்தது. ஆத லால் வயிற்றில் தலையுடையானுயி னன். இவன் ஒருயோசனை நிகளமுள்ள கை களையுடையவனுய்த்தண்டகாரண்யத்தில் வசித்திருந்து அரண்யவாசி க ளா கி ய இராம லக்ஷ்மணர்கள் சீதாபிராட்டியா ரைத் தேடுமவசரத்தில் அவர்களைத் தன் கையகப்படுத்தி வாயிடங் கொண்டுபோ கையில்அவர்களால்வெட்டுண்டு தன்னுரு வடைந்தவன்.

2. பாணசுரன் மந்திரியாகிய கும்பாண் டனுக்கு ஒரு பெயர்.

3. சுமந்து மாலுக்கன் இருடி.

4. ஷண்முகசேனாவீரன்.

கபர்த்தி—ஒரு கணநாதர்.

கபர்த்தீசன்—காசியில் எழுந்தருளி யிருக் கும் சிவமூர்த்தி. இவரெழுந்தருளிய தலத் தில் புலியாலிறந்த மான் சாரூபமடைந் தது.

கபாடபுரம்—பாண்டிநாட்டில் இடைச்சங்க மிருந்து கடல் கொள்ளப்பட்டதகர்.

கபாலகேது—கங்காளகேதுவின் குமாரன், இவன் அரக்கன்.

கபாலாபாணன்—ஒரு அரக்கன். இவன் மந்திரி, சவபட்சன் இவ்விருவரும் இந்தி ரனுடன் யுத்தஞ்செய்து இறந்தனர். இத தற்கு முன்பிறப்பில் திரிவக்ரன் என்னும் அரக்கன் தனக்குப் புத்திரப்பேறு இல்லா மையால் அவ்விடந் தவஞ் செய்துகொண் டிருந்த சுசிமுனிவரிடம் தன் தேவியைப் புணர அனுப்பினன். அப்படியே அவள் புணரத் துர்மேதன் பிறந்தனன். (திருச் செங்கோட்டு-புரா.)

கபாலமூர்த்தி — பிரமன் சிவமூர்த்தியைப் போலத் தானும் ஐந்து சிரமுடையவனென் றறு செருக்கடைந்த காலத்தில் அவன் நடுச்சிரத்தைக் கிள்ளிப் பலியேற்ற சிவ வுருவம்.

கபாலமோசனம்–ஒருதலம். மகோதரனது கபாலம் ஒரு இருடியின் காலிற்பட்டு விடாது தன்பஞ்செய்ய அவ்விருடி இவ் விடம் வந்தபோது விட்டதால் இப்பெயர் பெற்றதென்பர்.

கபாலி—1. சிவமூர்த்திக்கு ஒருபெயர்.

2. ஒரு சிவகணத்தவன்.

3. சண்முகசேனாவீரருள் ஒருவன்.

கபி—யக்ஞமூர்த்திக்குத் தக்ஷிணையிட முதி த்த குமரன்.

கபிலபுரம்—கலிங்கநாட்டிலுள்ள ஒரு நக ரம்.

கபிலர்–A. கர்த்தமப் பிரசாபதிக்குத் தேவ பூதியிடம் உதித்த விஷ்ணுவின் அம்சம். இவர் தாய்க்குத் தத்துவ முபதேசித்தவர். இவர் தாயின் அனுமதிபெற்று வடதிசை யணுகிச் சமுத்திர ராசனுல் கொடுக்கப் பட்ட இடத்தில் யோகம் பூண்டிருந்த னர். இவர் பாதாளத்துத்தவஞ்செய்திருக் கையில் இந்திரன் சகரரை வஞ்சித்துக் குதிரையை இவருக்குப் பின் கட்டினன். அசுவமேதக்குதிரையைத் தேடிச்சென்ற சகரர், குதிரை யிவர்க்குப் பின்னிருக்க கண்டு கபிலரிடம் சந்தேகித்து அவரை வருத்தினர். அதனுல் கபிலர் கோபித்து விழித்தனர். அந்தக் கோபாக்கினியால் சகரர் வீழ்யினர். கணவனைக் காண்க. இந் திரன் இவரிடம் வர அவனுக் குணவளித் துச் சிந்தாமணி பெற்றவர். சாங்கியயோ கம் இருடிகளுக்குபதேசித்தவர். இவருட னிராவணன் சண்டைக்குவந்து இவரது திருமேனியின்சுவாலையால் ஒளிமழுங்கிச் சோகித்து இலங்கைக்குச் சென்றனன்.

B. தருகுமார்களில் ஒருவர்.

C. வள்ளுவருடன் பிறந்தவர். இவர் பிறந்தபோது தாய் விட்டுப் பிரிய வருந் துகையில் "கண்ணுழையாக் காட்டிற் கருங்கற்றவளைக்கும், உண்ணும்படி யறி ந்தூட்டுமவர்–நண்ணும், நமக்கும் படியள ப்பார் நாரியோர்பாகர், தமக்குத் தொழி லென்ன தான்" என்றிக் கவிகூறினர். இக்கவி கேட்டுத் தாய் பிரிந்தபின் ஒரு வேதியன் வீட்டில் வளர்ந்து உபநயன காலத்தில் மற்ற வேதியர் இவன் வேதி யன் அன்றென்று மறுக்க அவருடன் கன்மத்தாற் சாதியன்றிச் சன்மத்தால் இல்லையென்று வாதிட்டு நீங்கித் தம்பெய ரால் கபிலரகவல் பாடித் தவஞ்செய்தவர். இவர் வாதவூரிற் பிறந்து வளர்ந்தவர்.

D. இவர்தமிழ்நாட்டுப்புலவருள்ஒருவர். அந்தணர். வேள்பாரியின்நண்பர். வேள் பாரி இறந்தபின் அவன் பெண்களை விச் சிக்கோன், இருங்கோவேள்என்பவர்களை மணக்கும்படி கேட்க அவர்கள் மறுத்த மையால் வெறுத்தவர். இங்குறுநூற்றிற் குறிஞ்சியைப் பாடியவர். பதிற்றுப் பத் தில்ஏழாம் பத்துப்பாடிச் சேரமான் செல் வக்கடுங்கோ வாழியாதனிடம் நூறுயிரங்

காணமும் நாடும் பரிசில் பெற்றவர். பத்துப் பாட்டிற் குறிஞ்சிப் பாட்டுப் பாடியவர். இன்னூற்பதும் இவர் பாடியதே யாம். இவராற் பாடப்பட்டவர் சேரமான் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன், வேள் பாரி, அகுதை, மலையமான் திருமுடிக் காரி, வையாவிக் கோப் பெரும்பேகன், விச்சிக்கோன், இருங்கோவேள் முதலியவர். இவர் பாரியின்பொருட்டுக் கிளிகளை வளர்த்து அவனரண் முற்றுகை செய்தகாலத்து அக்கிளிகள் கொணர்ந்த நெற்கதிர்களால் அரசர்களையும் அவன் சேனைகளையுங் காத்தார் என்ப.

E. இவர்,பொய்யடிமையில்லாதபுலவர் கூட்டத்துள் ஒருவர். இவர் அருளியநூல்கள் மூத்தநாயனார் இரட்டைமணிமாலை, சிவபெருமான் இரட்டைமணிமாலை, சிவபெருமான் திருவந்தாதி. (பதினொராந் திருமுறை).

கபிலன்—1. ஒரு வேதியன். இவன் அயலான் பசுவைத் திருடினன். அவர்கள் அறிந்து தொடர ஒரு சிவவேதியன் வீட்டிற் கட்டிச் சொந்தக்காரன் கேட்க அப்பசுவிருக்கும் இடத்தைக் காட்டினன். அவர்கள் அன்றையபாலைக் கறந்து சிவபுண்ணியஞ் செய்தமையால் அப்புண்ணிய மிவனை யடைய முத்திபெற்றவன்.

2. சிலவிருத்தனைக் காண்க.

3. சுகர் புத்ரன்.

கபிலபுரம்—கலிங்கநாட்டிலுள்ள ஒரு நகரம்.

கபிலாகாரம்—காசியிலுள்ள ஒருதலம்.

கபிலாச்சிரமம்—இது கங்கை கடலுடன் கூடுமிடத்திற் கருகிலுள்ள சகரத்தீவிலிருப்பதென்பர். பாதாளத்திலு முள்ளதென்பர்.

கபிலாசுவன்—குவலயாசுவனுக்குக் குமரன். இவனதுகுமரன்திருடாசுவன். இவனுக்குத் துந்துமார னெனவும் பெயர்.

கபிலை—1. தெய்வப்பசு,ஒருமுறைஅக்கினிக்குத் தன்னுடலில் இடங்கொடுத்து தேவர்களால் புண்ணியப்பேறு பெற்றது. இது திருப்பாற்கடலிற் பிறந்து நந்திமாதேவரை விரும்பியிருக்கும். இது ஐவகைப்படும்—அவை நந்தை, சுபத்திரை, சுரபி, சுசீலை, சுமனை யெனப்படும். அவற்றுள் நந்தை கபிலநிறம், சுபத்திரை கருமைநிறம், சுரபி அழகிய வெண்மைநிறம், சுசீலை புகைநிறம், சுமனை தாமிரநிறம். இவை தேவபூசை முதலியவற்றிற்குதவியாய்ப் பால், தயிர், நெய், கோமயம்,கோசலம், கோரோசனை முதலியவற்றைத் தரும். இப்பசுக்களின் தேகத்தில் தேவர் விரும்பிவாழ்வர். இவற்றின் கொம்புகளினடியில் பிரமவிஷ்ணுக்களும் கொம்புகளின் நுனியில் தீர்த்தங்களனைத்தும் தங்கும். சிரத்திற் சிவமூர்த்தியும், நடுநெற்றியிற் சத்தியும், மூக்கின் நுனியில்கந்தமூர்த்தியும், மூக்குக்குள் இந்திரனும், கன்னங்களினடுவில் அச்சுவினி தேவர்களும், இரண்டுகண்களில் சூரியசந்திரரும், தந்தத்தில்வாயுவும், நாவில்வருணனும்,நெஞ்சிற் சரசுவதியும், மணிகளில் இயமனும் இயக்கரும், உதட்டில் சந்தியா தேவதைகளும், முரிப்பில் அருக்கத்தேவரும், மார்பில் சாத்தியரும், நான்குகால்களில் வாயுவும், முழங்காலிலும், குளம்புநுனியிலும் மருத்துவரும், குளம்பின்மேல், அரம்பையரும், முதுகில் உருத்திரரும், சந்துகளில்அட்டவசுக்களும், யோனியிற் சத்தமாதர்களும், அபானத்திற் றிருமகளும், அடிவாலில் நாகாதியரும், வாலின் ரோமத்தில் ஆதித்தரும், கோசலத்தில் ஆகாயகங்கையும், கோமயத்தில் யமுனையும், உரோமங்களில் மாதவரும், வயிற்றிற் பூமிதேவியும், தனத்தில்எல்லாச்சமுத்திரங்களும்; வயிறு, இதயம், முகம் இம்மூன்றினும் காருகபத்திய முதலிய முத்தீக்களும்பொருந்தும்.இதனைப்புல்லுற்ற இடத்தில் மேய்த்துப் பூசிப்போர் நற்கதியடைவர். இவற்றை மூருக்கின்கொம்பிலுல் ஒற்றி அதற்காக நியமித்தகோட்டத்தில் அடைத்தல்வேண்டும். அடிக்கின் நரகம் அடைவர். சுமித்திர இருடிக்குப் புண்ணிய உலகந்தந்தவை. ஓரிருடியின் முதுகில் மூளைத்த மூங்கிலைப் பேர்த்தகாலத்தில் அந்த இருடி நோய்பொருது சீமாதேவியெனக் கூறினர். ஆதலால் அன்று முதல் பசுக்களின் முகத்தில் மூதேவிவாசம் என்பர். இப்பசு ஒருமுறை புலியிடமகப்பட்டுத் தன் கன்றுக்குப் பாலூட்டிவரவேண்டிப் புலியிடஞ் சென்றது புலியிதனைப் புசியாமல்விடக் கண்ட தேவர் இரண்டு மிருகங்களுக்கும் நற்கதிதந்தனர். (கோகுலசதகம்).

2. ஒரு நதி நர்மதைக்குத் தெற்கிலுள்ளது. இதுவிழும் தலமுதலியவும் சுவர்க்கமடையும்.

3. புண்டரீகமென்னுந் திக்கானையின் பெண்.

4. மகதநாட்டுள்ள ஓர் நகரம். கபிலமுனிவர்தவஞ்செய்தஇடம். கபிலவாஸ்துவும்இதுவே. இது புத்தர் அவதாரஸ்தலம்.

5. கலிங்கநாட்டரசன் பட்டணம். குமரன் எனும் அரசனுண்டது.

கபீர்தாசர்—கங்கையில் கிளிஞ்சிலொன்று மிதந்துவர அதனையொரு துருக்கர் எடுத்துப் பிளந்தனர். அதில் குழந்தை யிருக்கக் கண்டு அதனை மனைவியிடங் கொடுக்க அவருக்குப் பால்சுரக்கக்கண்டு அவள் அப்பிள்ளையை வளர்த்துக் கபீர் எனப் பெயரிட்டுமணமுஞ்செய்வித்தனள். கபீர்தாசர் இராமநாம மறவாமல் உள்ளத் துறவுடைய ராய்த் தம் நெய்தற்றொழில் செயாதிருத்தலே தாயுணர்ந்து உறுத்த, தாசர் நெய்தற் றொழில் மேற்கொண்டு நெய்து நெய்ததைத் தாயிடங்கொடுக்க அவள் கடைவீதியில் விற்றுவருகவெனச், சென்றவர் பெருமாளைத்தியானித்துத் தம்மைமறந்திருக்க வாங்குவோர் இது அதிக விலைபெறுமென அகலப் பொழுது போயினதுணர்ந்து இதை வாங்குவார் காணுது அன்னை கோபிப்பாளென வருந்தியொரு பாழ் வீட்டையடையப் பெருமாள் ஒருவிருத்த வேதியரைப்போல் வந்து நான் குளிரால் வருந்துகிறேன் எனக்கு ஒரு போர்வை தர எனஇரக்கத் தாம் விற்கவந்ததில் ஒரு பகுதி கிழித் தளித்திருக்கையில் மீண்டும் பெருமாள் ஒரு பக்கிரிவேஷங் கொண்டடைந்து போர்வையைக் கேட்க அதனையுமளித்தனர். பின் பெருமாள் கபீர் தாயினிடஞ் சென்று நீ விற்றுவரச் சொன்ன ஆடையை விற்கவில்லை அவன் தானஞ்செய்துவிட்டனனென்னத்தாய்கோபித்து அவன்வரின் தண்டிப்பேனென்னப் பெருமாள் அவனுன்னிடம் அடையான். என்னைப் பின்பற்றின் அவனிருக்குமிடந்தெரிவிப்பேனெனத் தாய் அவ்வகைப் பின்வரத் தாசர்இருந்த வீட்டைக் காட்டிப் பெருமாள் வெளியிலிருந்தனர். தாய் தாசரையடைந்து ஏடா நான் விற்கக் கூறிய கூறையெங்கெனக் கபீர் சும்மாவிருக்கக் கண்டு அன்னைகோபிக்க வெளியிலிருந்த பெருமாள் அவ்வகைக் கேட்கின் கூறன் புடைக்கவேண்டுமெனத் தன் கையிலிருந்த கோலைநீட்ட அன்னை அதனைக் கொண்டடிக்கத் தாசர்மீதடித்த அடி பெருமாளுக்கு முதுகிடைபட்டது கண்டு பெருமான்பட்ட அடிகளைக்காட்டி நிறுத்தக் கேட்க வீடாதுகண்டு ஜானகியுடனெதிரில்நிற்கத் தாசர் திருவடியைப் பற்றி விடாதிருக்கத் தாயும் உன்னுல் பெருமானைக் கண்டேனென்று பிள்ளையையனைத்து வீட்டிற்கழைத்துச் சென்றனள். கபீர் இவ்வகை இல்லறநடத்துகையில் மனைவியிடம் ஒருபுத்திரர் பிறக்க அவருக்குக் கமால்தாசர் எனப்பெயரிட்டு வளர்த்துவருகையில் அவர் வயதடைந்து துவாரகையைத் தரிசிக்கவேண்டுமெனத் தந்தையைக் கேட்கத் தந்தை யவ்வாறு விடைதரச் சென்று பெருமானைத் தரிசித்து ஞானகுமாதங்களிருந்து நீங்கிச் சித்திரகூடமடைய அவ்விடம்விட்டுணுதாசர்எதிரடைந்து தமதுவீட்டிற்கழைத்துச்சென்று அமுதுசெய்விக்கக் கமால்தாசர்அன்றிரவு அவ்விடம்பஜனைசெய்யஆனந்தங்கொண்டு ஒருமாணிக்கத்தரக் கமால்தாசர் இது நாம் வேண்டோம் நமக்கு மணியுங் கல்லுமொன்றேயென மறுக்கக்கேட்டு அவரறியாவகை வஸ்திரத்திலதைமுடிந்தனர். பின் கமால் தம் பதியடையத் தந்தைமுன்தானையில் மணியிருக்கக்கண்டு நீ அரிதாமசங் கிர்த்தனையை விற்றுப் பிழைப்பவனெனவிசனமுற்றழக் கமால்கண்டுஅஞ்சிவிஷ்ணுதாசரிடம் விரைந்து சென்று மாணிக்கத்தைத் தந்து தமது தந்தைபாலடைந்து தாம் யாத்திரைசெய்த செய்தி கூறி மகிழ்ந்தனர். பின்னொருநாள் அத்தமிக்கும் வேளையில் மூவர் இவர்கள் வீட்டுக்கு அதிதிகளாக வரக் கபீர் இவர்களுக்கன்னமிடல்வேண்டி மனைவிக்குக் கூற மனைவி யொன்றுமிலாமையாலும் கொடுப்பாரிலாமையாலும் திருடிக்கொண்டு வரக் கூறக் கபீரும் கமாலும்ஒரு கடைக்குள் கன்னம்வைக்கக் கமால்உள்புகுந்து வேண்டிய தானியத்தைக் களவாடி தொளைவழி புகுந்துவருகையில் சொந்தக்காரன் காலைப் பிடித்துக்கொள்ளக் கமால் தானியத்தைத் தந்தையிடங் கொடுத்து என்காலை யுடையவன் பிடித்துக்கொண்டமையால்என்தலையைக் கொண்டுபோகவெனக் கபீர்அவ்வகைத் தலையைவெட்டியெடுத்துக்கொண்டு வீடுபோய்ச் சேர்ந்து நடந்ததைமனைவிக்குக் கூறினர். மனைவி குமரற்கு விசனமடைந்து அதிதிகளுக்கு அன்னமருத்தினள். விடிந்தபின் மூவரும் ஸ்நானத்திற்குச்சென்றனர். சென்றிவிடிந்தபின் அரசனுக் கறிவிக்க அரசன் சவத்தைக் கழுவேற்றக் கட்டளையிட்டனன். அரசன் கட்டளைப்படி சவத்தைக் கழுவேற்றுகையில் கபீர் மனைவியுடனும், நீராடிச் சென்றுண்டு வந்த மூவருடனும் கழுவேற்றுதலைக் காணச்சென்றனர். சபமிம்மூன்று அதிதிகளைக் கண்டு அஞ்சலிசெய்ய அதிதிகள் மூவரும்சவம் எங்களைக்கண்டுவணங்குவதென்னெனக்கபீரைக்கேட்கக்கபீர் இறந்தவன் பாகவதனாயிருக்கக் கூடும் அத்தகையரைக் கண்டஞ்சலிக்கின்றனென இவனர் என்னைக்

கபீர் நடந்தவைகூற அதிதிகள் தாயை நோக்கித் தலையைக் கண்டுவரக் கட்டளையிட அவளவ்வகை கொண்டுவர அவர்களத் தலையை முண்டத்தில்பொருத்தித் தலைமேல் தண்டத்தைவைத்து உயிர் பெறுகவெனக் கமால் உயிர்பெற்று அதிதிகளை வணங்கித் தாயுடன்வீட்டை யடைந்தனன். மற்றொருநாள் கடைத்தெருவின் வழியாகப் பஜனைசெய்து கொண்டு வருகையில் மாவரைத்துக் கொண்டிருந்த ஒருத்தி அழுதுகொண்டிருக்கப் பாகவதர் கண்டேனழுகின்றனை யென அவள் இவ்யந்திரத்தில் அரைபடும்அரிசியைப்போல் பிறவியெனும் திகிரியாலுயிர் அரைபடுகின்றதென அழுகிறேனெனக் கேட்டு மகிழ்ந்துவீடடைந்து ஆசாரியரால் ஞானமடைய வேண்டுமென்னு மெண்ணமடைந்தவராய் இராமாநந்தர் என்பவரையடைந்து தமக்குபதேசிக்கவேண்டத் துருக்கர் சாதியராகிய வுமக்கு நாம் உபதேசிக்கோமென மறுக்கத் தாசர் மீண்டு திரிகரண சுத்தமடைந்து உம்மிட மடைந்த எனக்குபதேசிக்க வேண்டுமெனவேண்டமீண்டும் மறுத்தமை யெண்ணி எவ்வகையினும் இவர் திருவடி முடிமேல்படப் பெறுவேனென்று இராமாநந்தர் கங்கையாடச் செல்லும் வழியில் குழியொன்று தோண்டி அக்குழியில் உடலனைத்தும் புதையத் தலையை மேல்வைத்துக்கொண்டிருந்தனர். இராமாநந்தர் கங்கையாட விடியற்காலையிற் செல்லும்போது இவரது அடி தாசரது முடியிற்பட்டது. உடனே ராமாநந்தர் எவர்தலையோ என்காலிற் பட்டதென வருந்தி இராமா என்றனர். உடனே தாசர்குருவேஉமது திருவடிகள் என் தலையிற் படப்பெற்றேன். இராமநாமமும் பெற்றேனெனக் களிப்படைந்து துதித்தனர். பின்தாசர் இராமாநந்தர் சீடனெனக் கீர்த்தனைகள் பாடிவருகையில் இராமாநந்தர் இவன் குணத்தை யறிவோமெனத் தமதுபாதுகையா லிரத்தங் காணத்தாசரது தலையிலடித்து நாமுனக்குபதேசிக்காம லிருந்தும் என் நம்சீடனெனப்பேசுகின்றாயெனத் தாசர் தேவர் தாள் என் முடியிற்பட்ட துண்டு, தேவர் இராமநாமம் கூறியதுண்டு, எல்லாருங் காண இப்போது மிதியடியா லென்றலையில் அறைந்ததுண்டென வணங்க இராமாநந்தர் இவரது அன்பிற்குக் களித்து சிரத்தில் கரம்வைத்து அவரது காதில் கிருஷ்ணநாமத்தை உபதேசித்து மனையடைந்தனர். தாசரும் தமதிருக்கை சேர்ந்தனர். இவ்வகை யிருக்கையில் இவரிடம் பொறுமைகொண்ட சிலர் குமரனைக் கொன்றுன் பாகவதவேடம் பூண்டு நடிக்கின்றாயென் இவனதுவன்மையறிவோமெனப் பல பாகவதர்க்கும் சமாராதனையெனக் கடிதம் எழுதி நாள் குறிப்பிட்டு கபீர்தாசர் எழுதியதாகத் தெரிவித்தனர். பாகவதர் அனைவரும் ஒருங்கு ஒருநாளில் வரத் தாசர் பேராநந்தங் கொண்டவராய் வணங்கியிருக்கையில் பெருமாள், வந்தவர்க்கு விருந்தளிக்காவிடின் நீமையாமென வெண்ணி யொவ்வொரு பாகவதரிடமும் ஒவ்வொரு கபீராக இருந்து விருந்துமுதலிய வுபகாரங்களியற்றிவருகையில் தீயவர்கள்கண்டு அஞ்சி உமதுசெய்தி யறியாது செய்தகுற்றத்தைப் பொறுக்கவேண்டிச் சென்றனர். பின் தாசர் சேதுயாத்திரை செய்யவெண்ணி வந்து அவ்விடமடைந்த இரண்டு வேதியர்க்குபதேசிக்க அவ்வூர் வேதியர் பலரும் அவ்வேதியரைத் துருக்கனிடம் உபதேசம் பெற்றவனென்று அவன் பெண்ணுக்குப் புருடனும் மகனுக்கு மனைவியும் தரக்கூடாதெனக்கட்டுபடுசெய்ய இருவரும்காசியடைந்து கபீரைவணங்கி நடந்தது கூற கபீர் பெண்ணைக் குமரனுக்கு மணக்கவென அவ்வகைசெய்யஉடன்பட்டுச்செல்லுகையில் ஊரார் ஒன்றுசேர்ந்து இதேது அனியாயமென்று மகனுக்கு ஒருபெண்ணையும் பெண்ணுக்கொரு மணமகனையு மளித்துறவாடினர். சில நாள் தரித்துக் காசிக்குப் பதினாயிரம் வைணவர்வந்து அன்னமிடுவாருளரோ வென்று கேட்கச் சிலர் கபீர் தாசர் மனையகத்தைக் காட்டத் தாசரிப்பதினாயிரவரைவணங்க அவர்கள் அன்னமுண்டோவெனத்தாசர்வேதியரையிருக்கச்செய்து துளசிதாசனென்னும் வணிகனிடஞ் சென்று பதினாயிரம் பாக்வதருக்கு அன்னமளிக்கின் உனக்கு நலனுண்டாகுமென அவ்வணிகன் உன்மனைவியையின்றிரவு என்னிடம் வரச்செய்யின் அவ்வகை புரிவேனெனத் தாசர் உடன்பட வணிகன்பதினாயிரம்பெயருக்குரியசாமான்களை யளித்தனன். பாகவத ருண்டுசென்றனர். தாசர் நடந்தவைகளை மனைவிக்குக் கூறி வணிகனிடம்மனையியாரை யனுப்ப வணிகன் மகிழ்ந்திருக்கையில் பெருமாள் ஊர்திகாரிபோல் உருக்கொண்டு வணிகனையடைந்து மருட்டி என் தங்கையாகிய கற்புடையாளை எண்ணினையெனமருட்ட அவன் நடுங்கித் தாசர் மனைவியாரின் காலில் பணிய ஊர்திகாரியாகிய பெருமாள்,

துணையாக வந்து அம்மையாரை வீட்டில் விட்டு மறைந்தனர். தாசர்மனைவியாரைக் கண்டு என் சொற்கடந்து ஏன் வந்தனை யெனப் பத்தினியார் நடந்தவை கூறத் தாசர் ஊர்திகாரியிடஞ் சென்று கேட்க அதிகாரி நான் ஒன்றுமறியேனெனத் தாசரிது இராமகாரியமெனவணிகனிடஞ் சென்று பெருமாளை ஊர்திகாரியெனக் கண்டு வருந்தினாய் என, உமதருளால் இராமனைத் தரிசித்தேனென அரிநாமங் கூறத் தாசரும் மனஞ்சென்று மகிழ்ந்திருந் தனர்.

கபீர்மதம்—இவன் காசிபட்டணத்தில் கிறி ஸ்துபிறந்த (கசு) வது சகத்தில் ஒரு பார்ப்பன விதவைக்குப் பிறந்தவன். தாய் ஊர் நிந்தனைக்குப் பயந்து இவனைக் காட் டில் விட்டுவிட்டனள். வழியிற் செல்லும் நூறுமகம்மது எனுந் துருக்கன் ஒருவன் இக் குழந்தையை யெடுத்துக் கபீரென்று பெயரிட்டு வளர்த்தனன். இவன் மதா பிலாஷை யுள்ளவனுய் ராமாநந்தரிடஞ் சென்று தனக் குபதேசிக்க வேண்ட அவர் நீ துருக்கன்என்று மறுக்கக் கண்டு விசனமுற்று ஒருநாள் கங்காதீரத்தில் உறங்குகையில் இராமாநந்தர்உஷக்காலத் தில் ஸ்நானத்திற்கு வருவோர் அறியாது மிதித்து ராம, ராம, மனுஷனை மிதித் தேன் என வருந்தக் கபீர் எழுந்து வணங் கக்கண்டு அவனுக்குத் தன் மதம் போதித் தனர். இவன்மதத்தில் ஆசாரமில்லை. ஆன ந்தமதத்தில்ஆசாரமுண்டு. மதக்கொள்கை ஒவ்வொருவனும்மற்றவனைத் தன்னையொ ப்பப் பாவிக்கவேண்டும், பிராணிகளிடம் அன்புபாராட்டவேண்டும், கடவுளைப் பக்தி விச்வாசத்துடன் தியானிக்கவேண் டும். இவன் மாகரு கிராமத்தில்பரமபதம் அடைய, துருக்கரும் இந்துக்களும் தேக த்தைத் தமதென்று வாதிட அசரீரியாய்க் கபீரை மறைத்த வஸ்திரத்தை நீக்கிக் காண்க என்று ஒரு ஒலி இண்டாகக் கேட்டு அவ்வாறு பார்க்கத் தேகமில்லாது புஷ்பராசி கண்டு இருவரும் அப்புஷ்பங் களைப் பங்குசெய்து துருக்கர் கோரியும் இந்துக்கள் மடமும் கட்டுவித்தனர். (சக லார்த்த சங்கிரகம்).

கபோதலோமன் — விலோமதநயனுக்குக் குமரன்.

கபோதவன்—கத்துரு குமரன், நாகன்.

கமடாசுரன்—விநாயகரது பிள்ளைப் பருவத் தில் ஆமையுருக்கொண்டு கொல்லும்படி வந்து அவரா லிறந்தவன்.

கமலக்கன்னி—இடும்பிக்கு ஒரு பெயர். வீமன் தேவிகளில் ஒருத்தி.

கமலபாலிகை—இடிம்பை.

கமலமாலதை—கமலமாலினி. ஒரு வித்தி யாதர அரம்பை.

கமலமுனி — இவர் போகர் மாணாக்கருள் ஒருவராம். இவர்பிறப்பாற் கம்மாளர் என் பர். இவர் சித்தருள் ஒருவர். இவர் செய்த நூல் (கமலமுனி கூ00) எனும் வைத்திய நூல், இரேகைசாத்திரம்.

கமலநயநபட்டர் — தெய்வத்துக்காசுநம்பி களின் மருமகன். பெரியபிராட்டிக்குப் புருஷன், இவரிடம் கோவிந்தபட்டர் உதித்தார்.

கமலவதி — கோச்செங்கட் சோழனுக்குத் தாய். இவள் தான் பிரசவவேதனைப் படு கையில் நிமித்திகர் இக்குமரன் இன்னும் ஒருநாழிகை பொறுத்துப் பிறக்கின் உலகமுழுதும் செங்கோல்செலுத்துவன் எனக் கூறக்கேட்டு அந்நாழிகை வருமள வும் தன் கால்களைத் தூக்கி மேலேகட்டி வைக்கச்செய்து அந்த நாழிகைவரப் பிள் ளையைப் பெற்று என் கோச்செங்கண்ண னே என்று குழந்தையை யழைத்து உயிர் நீங்கினவள்.

கமலாகர் — இவர் பண்டரிபுரத்திருந்த அரிதாசர். இவர் தம் பத்தினியுடன் பாக வதரைப் பணிந்து அரிபத மறவாதிருக் கும் நாட்களில் ஒருநாள்நாமதேவர், ஞான தேவர், கபீர்தாசர்முதலியோர்அரிபஜனை செய்யக் கேட்டுத் தம் புத்திரருடன் சென் றும் அவர்களை விருந்திற் கழைக்க அவர் கள் உடன்பட்டனர். தாசர் வீடடைந்து தம் மனைவியாரிடம் நாமதாசர் முதலி யோர் விருந்தாகுஞ் செய்திகூற மனைவி யார் பல பதார்த்தங்களுடன் அன்னஞ் சமைத்துவருகையில் தீப்பற்றுமையால் குமரனைப் புறக்கடையி லிருக்கும் எரி முட்டைகளைக் கொண்டுவரக் கூறினர். குமரன் அங்ஙனம் எரிமுட்டைகளைச் சேர்க்கையில் ஒரு பாம்பு தீண்டி இறந்த னன். இதனை யறிந்த தாய்தந்தைய ரிரு வரும் இதனைச் சாதுக்கள் அறியின் உணவு கொள்ளாரென்று தொட்டிலிற் கிடத்தி விருந்தாக வந்த சாதுக்களை யெதிர்கொண்டு பசரித்து அன்னம் பரி மாறி யுண்ணக் கூறினர். நாமதேவர் உண் ணத் தொடங்கிப் பெருமாளை தியானிக் கப் பெருமாள் தரிசனங் கொடாதிருக்க நோக்கி யீண்டு ஏதோ அதிசயம் உள தெனக் கண்டு உமது குமரன் எம்மோ டுண்ணலன்றி யுணவுகொள்ளோ

மென்றனர். தாய் தந்தையர் அவன் தொட்டிற்கணுறங்குவான் உதவான் என வங் கேளாது, எழுப்ப என்றனர். பின் தந்தையார் உறக்கம் தெளிந்திலன் என, நாமதேவர் மையிற் முளங்கொண்டு கண்ணனைக் குழந்தையையெழுப்பவேண்டக் கண்ணன் தரிசனந்தந்து பிள்ளையை யெழுப்பினர். பிள்ளை யெழுந்திருக்கத் தாய் தந்தையர் களித்து நடந்தவை கூறினர். பாகவதர் களித் தமுதுண்டு சென்றனர்.

கமலாசுரன் — இவன் தேவரை வருத்த மல்லாலர் எனுந் திருநாமத்துடன் எழுந் தருளிய விநாயகமூர்த்தி யாகத்தில் மயி லுண்டாக்கி அதனை வாகனமாகக் கொண்டு இவனைச் சங்கரித்தனர்.

கமலாக்ஷன்—தாரகாசுரனுக்குப் புதல்வன். திரிபுராதியர் மூவரில் ஒருவன்.

கமலினி — திருக்கையிலயில் பார்வதியாருக்குப் பூத்தொடுத்துச் சாத்தும் தோழிய ருள் ஒருத்தி. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளிடத்து ஆசைகொண்டு திருவாரூரில் பரவை நாய்ச்சியாராக உருத்திரகணிகையர்குலத்தி லவதரித்தவள்.

கமலை—1. விமலையின் முய்.
2. குந்துதீர்த்தங்கரின் முய்.
3. இலக்ஷ்மிதேவிக்கு ஒருபெயர்.

கமனபுயங்கன்—சுவேதவதியின் கணவன்.

கழசை—உக்கிரசேநன் குமரி.

கமை—1. புலகன் தேவி.
2. தக்ஷன் பெண். கிருதுவின் தேவி.
3. யமன் தேவி இவளில்லாவிடத்துச் சனங்கள் உன்மத்தரா யிருப்பர்.

கம்சவதி — உக்கிரசேனனுக் கிரண்டாம் பெண். தேவச்சிரவசுவின் தேவி.

கம்சன் — யதுவம்சத்துப் போசகுலத்தவனுகிய உக்கிரசேனனுக்குக் குமரன். இவன் முற்பிறப்பில் காலநேமி யென்னும்அசுரன்கிருஷ்ணனுக்குநல்லம்மான். இவன் தன் தந்தையாகிய தேவகியை வசுதேவர்க்குப் பாணிக்கிரகணஞ்செய்வித்து ஒருநாள் விநோதமாய் அவர்களைத் தேரின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு தான்அந்த இரதத்தை யோட்டிக்கொண்டு சென்றனன். தெய்வகதியாய் அசரீரி உன் தங்கை வயிற்றிற் பிறக்கும், எட்டாவது சிசு உன்னைக் கொல்லும் என்றது. உடனே தேரை நிறுத்தித் தன் தங்கையைக் கொலைசெய்யப் போகையில் வசுதேவர் தடுக்க நின்று அத்தம்பதிகளிருவரையும் விலங்கிட்டுச் சென்றனன். பின்னவர்க்குப் பிறந்தசிசுக்கள் அனைத்தையும் வதைத்து எட்டாவது கருவை எதிர்பார்க்கையில் கண்ணன் தான் நந்தகோபன் மனைவியிடம்மாறி யவ்விடமிருந்த மயாதேவியைத் தேவகியிட மிடுவித்தனன். கம்சன் அம்மாயாதேவியை வதைக்க ஆகாயத்தில் எறிகையில் அவள் என்னைக்கொல்ல உன்னுலாமோ உன்னை வதைப்பவன் நந்தகோபன் வீட்டில் வளருகிறுன் எனக் கேட்டுத் தன் நண்பராகிய பிரலம்பன், மகாசுரன், சாலூரன் திருஞுவர்த்தன் அகாசுரன்,முஷ்டிகன்,அரிஷ்டன், துவிதன், பூதனை, கேசி, தேனுகாசுரன், பாணுசுரன், நாகாசுரன் முதலியவரை யேவவும் முடியாது கடைசியில் கண்ணனுல் மஞ்சத்தினின்று இழுத்துத் தள்ளப்பட்டுக் கொலையுண்டவன்.

கம்பை—உக்கிரசேனன் பெரிய பெண். தேவபாகன் பாரி.

கம்பர்—இவர் சோழமண்டலத்தில் குலோத்துங்கசோழன் அரசாண்டிருக்கையில் திருவழுந்தூரில்இருந்தஒருஓச்சன்குமரர் என்பர். இவர்இங்கு வளர்ந்து காளிவரப் பிரசாதியாய்க் கம்பநாடனென்று பலராலும் அழைக்கப்பட்டுத் தீவிர புத்திமானு யிருந்தனர். **கம்பர் தேய்வவரத்தினுற் கவிகூறிய நாளிற்பாடிய வெண்பா** "மோட்டெருமை வாவிபுக முட்டுவரால் கன்றென்று, வீட்டளவும் பால்சொரியும் வெண்ணெயே—நாட்டில், லடையாநெடுங்கதவமஞ்சலென்றசொல்லு, முடையான் சராமனூர்." இவரது புத்திவன்மையை அக்காலத்திலிருந்த திருவெண்ணெய்நல்லூர்ச் சடையப்ப முதலியார் என்னும் பிரபுகேள்வியுற்று இவரையும் இவர் தாயையும் வருவித்து ஆதரித்துக் கல்வி கற்பித்துவருகையில் கம்பர் எவரும் மெச்சும் கவிச்சக்கரவர்த்தியாயினர். இவர் திருவழுந் தூரினரீ எனீபதை "கம்பன் பிறந்தவூர் காவிரி தங்குமூர் கும்பமுனி சாபங் குலைந்தவூர்—செம்பதுமத், தாதகத்து நான்முகனுந் தாதையுந் தேடிக் காணுவோதகத்தார் வாழுமழுந் தூர்" (தமிழ்நாவலர் சரிதை). "நாரணன் விளையாட்டெல்லா நாத முனிவன் சொல்ல, வாரணக்கவிதை செய்தானறிந்து வான்மீகி யென்பான், சீரணி சோழநாட்டுத் திருவழுந் தூருவச்சன், காரணி கொடையான் கம்பன் தமிழினுற் கவிதை செய்தான்" என்ப. பின் இவரது கவிவன்மை யறிந்தசோழன் முதலியாரிடமிருந்து வருவித்து ஆதரித்துவருகையில் தாதன் எனும் வணிகனுகிய ஒரு கவிக்கு

வரிசைமுதலியதரக் கம்பர் அவனுக்குச் செய்யும்வரிசை எங்களே யவமதித்த தாகு மென்று சோழனிடம் கூறத் தாதன் இவர்பாடிய மும்மணிக்கோவைக்குக் குற்றங் கூறினன் என்பர். தாதன்பாடிய வகை " கைம்மணிச்சீரன்றிச் சீரறியாக் கம்பநாடன்சொன்ன, மும்மணிக்கோவை முதற்சீர்பிழைமுனேவாளெயிற்றுப், பைம் மணித்துத்திக் கனமணிப் பாந்தட்படம் பிதுங்கச், செம்மணிக்கண்பிதுங்கப்பதம் பேர்த்த சயதுங்கனே." கம்பர், தாதன் வரிசைபெறப்பொறுது அவனைவிருதுகாளம் பிடிக்கப் பாடியது "கூளம் பிடித்தெள்ளின்கோதுவைப்பானங் சூலக்கவிக்கு, காளம்பிடித்திடிற் சின்னம்படுமன்னர்காதலிமார், வேளம்பிடித்த கண் வெள்ளம் பிடிக்கவெம்பேய்க்கிளம்பேய், தாளம்பிடிக்கத் தனிவேல் பிடித்த சயதுங்கனே" (தமிழ் நாவலர்சரிதை). இவர் தொண்டைநாட்டுக் கூவத்துவழி வருகையில் அவ்விடமுள்ளார் தம்மைப் பாட விரும்புகையில் அவர் தமக்கு வசைமொழிந்ததாக அடிமைகளைப் பாடுவதில்லை யென மறுக்க அவர்கள் விடாது சென்று சிவிகை முதலிய தாங்கிச்சென்றபோது "ஓங்கிய செந்தமிழ்த் தாதற் கடிமை யவ்வூரதனு, ஞங்கவி சொல்வது மில்லையென்பீற கம்பநாடன் சொல்ல, ஆங்கவனேறுஞ் சிவிகை சுமந்து மடப்பையிட்டுங், தாங்கவி கொண்டதுங்கூவந்தியாக சமுத்திரமே." என்றனர். கம்பர் காவிரிப் பெருக்கடங்கப் பாடியது " கன்னியழிந்தனள்கங்கை திறம்பினள், பொன்னிகரையழிந்து போனுளென்——றிங்கீ, ருரை கிடக்கலாமோ வுலகுடைய தாயே, கரை கடக்கலாகாது காண்." இதனைச் சோழன் கேள்வியுற்றுக் கவிச்சக்காவர்த்தி எனப் பெயரளித்துக், கம்பரைத் தன் ஸமஸ்தான வித்துவான்களில் ஒருவர்ஆக்கினன். சடையப்பமுதலியார் கம்பரால் இராமாயணம் பாடுவிக்கும் ஆவல்கொண்டு கம்பரிடங்கூறக் கம்பர் காலதாமதம் செய்வதுகண்டு அரசனிடம் தம் கருத்தை அறிவித்தனர். அரசன் தம் சமஸ்தான வித்துவான்களில் ஒருவராகிய ஒட்டக்கூத்தரையும் இவரையும் இராமாயணம் பாடும்படிக் கட்டளையிட்டனன். ஒட்டக்கூத்தர் கடல்காண் படலம்வரையில்பாடவும் கம்பர் ஒருகவியும் பாடாதிருந்ததைப் பிறரால்றிந்த அரசன் இருவரையும் அழைத்து இராமாயணம் எவ்வளவு தூரம் ஆயிற்றெனக், கூத்தர் கடல்காண் படலம்வரை என்றார். கம்பரை வினவக் கம்பர், கூத்தரிலும் அதிகங் கூறவேண்டும் என்னும் எண்ணத்தால் திருவணைப் படலம் வரையும் ஆயிற்றென்றார். இதனைக் கேட்ட அரசன் ஆயின் அப்படலத்தில் ஒரு செய்யுளைப் பிரசங்கியும் என்றனன். கம்பர், இசைந்து அந்நிமிஷத்தில் " சூழுதனிட்ட குலவரை கூத்தரின், திமிதமிட்டுத் திரையுந்திசைக்கடற், றுமி தழுவ புகவானவர் துள்ளினர், அழுத மின்னுமெழு மெனுமாசையால்" என்ற செய்யுளைப்பாடிப் பிரசங்கியில் கூத்தர் தும் என்னுஞ் சொல் செய்யுட் பிரயோகங்களில் இன்று என்றுகூறிக் கம்பர் அது உலகவழக்கெனச் சமர்த்தித்துச் சரகவதியினருளால் இடைப் பெண்கள் பேசப் பிரத்தியக்ஷத்தில் காட்டிச் சமர்த்தித்து இராமாயணம் பாடத் தொடங்கித் தொண்டைநாட்டை யடைந்தனர். இவர் வல்லியைவிழைந்தது, ஒரு காற்றொண்டைநாட்டில்திருவொற்றியூரிலிருந்த சதுராநநபண்டிதன் மடத்திலிருந்த வல்லியெனப் பெயர்பெற்ற தாசியை விரும்பிப் பலநாள் அவளுடன் அங்கே மகிழ்ந்து அவளைக் கண்டு " இல்லென்பார் தாமவரை யாமவர்தம் பேரறியோம், பல்லென்று செவ்வாம்பல் முல்லையையும் பாரித்துக், கொல்லென்று காமனையுங் கண்காட்டிக் கோபுரக்கீழ், நில்லென்று போனுரென் னெஞ்சைவிட்டுப் போகாரே"எ-ம். "நடக்கிலென்னமாறிற்கினல்வஞ்சியாங், கிடக்கிலோவியப்பாவை கிடந்தாங், தடக்கையான் சதுராநநபண்டிதன், மடத்துளா ளென்மனத் துறைவல்லியே" என்று கூறி அவளுடனிருந்து அவளுக்கு எருமைகள் வாங்கிவரப் புழற் கோட்டம்புக்குக் காளிம்பன் எனும் நிரைமேய்ப்பா னொருவனைக் கண்டு "புக்குவிடை தழுவிக் கோடுழுத புண்ணெல்லாங், நிக்கிலுயர் காளிம்பன் றென் புழன்மா—னக்கணமே, தோள்வேது கொண்டிலனேற் சுந்தரப் பெற்றேன்றலுக்கு, வாழ்வேதுகண்டிலமே மற்று" எனப்பாட அவன் ஆயிரம் ஈன்ற எருமைகள் தரப்பெற்று அவளுக்கு அணிபலவியற்றித் தருதற்கு மயிலையிலிருந்த திருவாலி என்பானைக் கண்டு "அண்ணல் திருவாலியணிமயிலை யத்தனையும், வெண்ணிலவின் சோதி விரித்ததே — நண்ணும், தடந்துப்புவிற்பாணந்தன் முகத்தேகொண்டு, நடந்துப்புவிற்பாணனை " எனப்பாடி அவளுக்கு நகை முதலிய உதவி அவ

ளைப் பிரியலாற்றாது சோணாட்டிற்கு அவளையும் உடன்கொண்டு சென்றனர். அக்காலத்து வல்லியிருந்த வீட்டை மழையானையாமல் சடையவள்ளல் நெற்கதிரான் மறைத்தனர். இதனை "பொதுமாதர் வீட்டைப் புகழ்பெற வேநெற், கதிரானே வேய்ந்தருளுங் கங்கைப் — பதிநேர், வருவெண்ணை நாடன் வருநா வலர்க்குத், தருவானவன்சடையன்றான்" என்பதாலறிக. இவர் இவளுடன்பலநாள்தங்கியிவள் பிரிந்தகாலத்துக்குநும்பைஎன்பவளைக் கூடியிருந்தபோது வல்லிபோல்களிப்பிக்கவல்லளன்றென்னுங்கருத்தால் "சொல்லியைச்சொல்லினமுதான செல்வியைச்சொற்கரும்பு, வில்லியைமோகவிடாய்தவிர்ப்பாளை விழியம்பிஞற், கொல்லியைக் கொல்லியம்பாவையொப்பாளைக் சூளிரொற்றியுர், வல்லியைப் புல்லிய கைக்கோவிவள் வந்து வாய்த்ததுவே" என்று அவளுடனுமிருந்து பின்பு களந்தைப் பதியில் ஒருத்தியை விரும்பி அவளுடனுமிருந்தனராம். இதனை "வில்லிகளந்தைமின்னே" எனும் தமிழ்நாவலர் சரிதையாலறிக. இவர் இராமாயணம் ஒற்றியூரிலுமிருந்தபோதும், வெண்ணெல்லூரிலுமிருந்து பாடினர் என்பதை "தொடைநிரம்பியதோ மறுமாக்கதை சடையன் வெண்ணெய்நல்லூர் வயிற்றந்ததே" என்பதாலும் பின்வருஞ் செய்யுளாலுமறிக. இவர் இரவில் தம் மாணாக்கர் எழுதப் பாடுகையில் திருவொற்றியூர்க் காளியைத் தீவட்டிப் பிடிக்கச் செய்தனர் என்பதை "ஒற்றியூர் காக்கவுறைகின்ற காளியே, வெற்றியூர்க் காகுத்தன் மெய்ச்சரிதை—பற்றியே, நந்தாதெழுதுதற்கு நல்லிரவின்மாணாக்கர், பிந்தாமற்பந்தம் பிடி" என்பதாலறிக. கம்பர் சடைய வள்ளலது பெருநன்றி பாராட்டி அவரை இராமாயணத்துப்பலவிடங்களிற் புகழ்ந்துள்ளார் அதனைப் பாயிரம் "நடையினின்றுயர்" எனுஞ் செய்யுளினும், பாலகாண்டம் வேள்விப்படலம் "விண்ணவர் போயபின்றை" எனுஞ் செய்யுளினும், அகலிகைப் படலம், "அரமடந்தையர் கற்பக நவநிதி" என்பதாலும், மிதிலை காண்படலம் "வண்ணமாலைகை பரப்பி" என்பதினுனும், சேதுபந்தனப் படலம் "மஞ்சனைத்திகழ் தருமலையை" என்பதினும், நாகபாசப் படலம் "வாசங்கலந்த மரைநான்" என்பதனுலும், மருத்துமலைப் படலம் "வள்ளி நாட்டிய பொன்" என்பதனுலும், திருவபிடேகப்படலம் "அரியணையதுமன்றுங்க" என்பதனுலும், விடைகொடுத்த படலம் "மறையவர்வாழி" என்பதனுலும் கூறியவற்றுளறிக. இவர், நாளொன்றுக்கு எழுநூறு செய்யுட்களாகப் பாடி முடித்தனர். இதை யறிந்த ஒட்டக்கூத்தர், இவர்க்குச் சரசுவதியின் அருள் பூரணமாக இருக்கிறது, இவர் செய்யுளின் முன் நம் செய்யுள் ஏதாமெனத் தாம் பாடியதைக் கிழித்தெறிவதைக் காரியவசமாய் ஒட்டக்கூத்தர் வீட்டிற்குச் சென்ற கம்பர் கண்டு கிழிந்தவை போக உத்தரகாண்டத்தை வாங்கித் தாம்பாடிய இராமாயணத்துடன் சேர்த்தனர். இதனை யரங்கேற்றப் பலரிடஞ்சென்று ஸ்ரீரங்கம்போய் அங்குள்ள வித்துவான்களைக் கையொப்பங் கேட்க அவர்கள் தில்லையில் தீக்ஷிதர்கள் கையெழுத்து இருக்கின் எங்கட்குத் தடையில்லையெனச் சிதம்பரஞ்சென்று பலநாள் காத்திருந்தும் அவர்கள் கூடாமையாற் கடவுளைத் துதிக்கத் தெய்வகதியால் பாம்புகடித்துக் குழந்தையொன்று நிறுத்தது. அதன்பொருட்டு அனைவருங் கூடினர். அப்போது கம்பர் சென்று "ஆழியான் பள்ளியணையே அவன் கடைந்த வாழிவ ரையின்மணித்தாம்பே—யூழியான், பூணை புரமெரித்த பொற்சிலையிற் பூட்டுகின்ற, நாணேயகல நட" என்றும் "மங்கை யொரு பங்கர்மணி மார்பிலாரமே, பொங்குகடல் கடைந்த பொற்கயிறே—திங்களையும், சீறியதன்மேலுருந் தெய்வத் திருநாணே, எறியபாம்பே யிறங்கு" என்றும் "பாரைச் சுமந்த படவரவே பங்கயக் கண், வீரன் கிடந்துறங்கு மெல்லணையே—ஈரமதிச், செஞ்சுடையான் பூணுந் திருவாபரணமே, நஞ்சுடையாய் தூரநட" என்றும், தமது ராமாயணத்தில் நாகபாசபடலத்தில் சில செய்யுட்களையு மெடுத்துக்கூறிக் குழந்தையை எழுப்பினர். இதைக் கண்ட தில்லைமூவாயிரவர் கம்பர் மனதின்படி கையொப்பமிட்டனர். அவ்விடம் நீங்கிக் கம்பர் தஞ்சை அஞ்சனுட்சி, மாவண்டீர்க்கருமான், அம்பிகாபதி முதலியவர் கையொப்பம் பெற்றுத் திருவரங்கஞ் சென்று பெருமாள் "நஞ் சடகோபனைப் பாடினையோ என" கட்டளைப்படிச் சடகோபரந்தாதி பாடித் துதித்து ஸ்ரீ அரங்கத்தார் கேட்டுக்கொண்டபடி இரணியவதைப்படலம் பிரசங்கித்து மோட்டழகியசிங்கரைச் சிரிக்கக்காட்டிக் குலோத்துங்கசோழன் சபையில் பரிசு பெற்று இருந்தனர். ஒருநாள் அரசன்

தனக்கு எல்லாரும்அடிமையென்னக் கம்பர் அரசனேத் தமக்கு அடிமையென்ற தால் அரசன் பொன்னிஎனும் தாசியைக் கொண்டு கம்பரிடத்தி லவளுக் கடிமை என் றெழுதிவாங்க ஏவினன். அவள் அந் தப்படி செய்து கம்பர் கையொப்பமிட்ட "தாசி பொன்னிக்குக் கம்பன் அடிமை" யென்னும் சீட்டை அரசனுக்குத்தர அர சன் கம்பருக்குக் காட்ட அரசனேநோக்கி விரும்பியதைக் கொடுக்கும் சீதேவிக்குக் கம்பர்அடிமையெனச்சமர்த்திக்கக்கண்டு அரசன் "போற்றினும் போற்றுவர் பொ ருள் கொடாவிடின், தூற்றினும் தூற்று வர்சொன்ன சொற்களே, மாற்றினும் மாற் றுவர் வன்கணரர்கள், கூற்றினும் பாவ லர்கொடியராவரே" என்று மனம் வேறு பட்டுப் பெருஞ்செல்வத்தினும் பெருங் கொடையினும் புலவரெல்லாம் ஒருங்கு பாராட்டுந் திறமையினும் சோழனற்பெரி தும் அழுக்காறு கொள்ளப்பட்ட வெண் ணீச் சடையனேயே மிகுதியும் மதித் துப் பாடிதலையு மனதில் கொண்டு கோபி க்க இவர் சோழனே நீங்கி "மன்னவனு நீயோ வளநாடு மூன்னதோ, உன்னே யறிந் தோதமிழை ஓதினேன்—என்னை, விரைந்தேற்றுக் கொள்ளாத வேந்துண் டோவுண்டோ,குரங்கேற்றுக்கொள்ளாத கொம்பு" எ-ம். "காதம் மிருபத்துநான் கொழியக் காசினியை, ஓதக்கடல்கொண் டொளித்ததோ—மேதினியில், கொல்லி மலைத்தேன் சொரியும்கொற்றவா நீமுனி ந்தால், இல்லையோவெங்கட்கிடம்"என்று அந்நாட்டை நீங்கித் தனித்து வேலி என் பவனிடஞ் சென்று அவள் கட்டுவிக்கும் சுவர் எவர் கட்டினும்விடுதல் கண்டு தான் அச்சுவரைக்கட்டுவதாக உடன்பட்டு "மற் கொண்டதிண் புயத்தான் மாநகர்விட்டி ங்குவந்து, சொற்கொண்டபாவின் சுவை யறிவா ரீங்கிலையே, விற்கொண்ட வாணு தலாள் வேலிதருங் கூலி, நெற்கொண்டு போமளவும் நில்லாய் நெடுஞ்சுவரே" என ப்பாடி அவள் தந்த நெல்லைப்பெற்று நீங் கிப் பசியால்வருந்திச் செட்டி, வாணியன், பார்ப்பான் முதலியவர், வீடுகளில் சென் று பசிக்கு ஏதேனும் கேட்க அவர்கள் மறுத்தது கண்டு "செட்டிமக்கள் வாசல் வழிச் செல்லோமே செக்காரப், பொட்டி மக்கள் வாசல்வழிப் போகோமே—முட்டி புகும், பார்ப்பாரகத்தை யெட்டிப் பாரோ மே யெங்காளுங், காப்பாரே காராளர் காண்" என்று கூறி வயலிலுழும் வே ளாளனிட்ட கூழுண்டு "மே ழி பி டி க் குங்கை வேல்வேந்தர் நோக்கு ங் கை, ஆழிதரித்தேயருளுங்கை—சூழ்வினையை, நீக்குங்கை என்று நிலைக்குங்கை நீழே, காக்குங்கை காராளர்கை" எனப் பாடி னர். இவர் பாடினதால் வேளாளனுக்குப் புதையலகப்பட வேளாளன் கம்பரை யுப சரித்துப் பொன்கொடுக்கப் போக மறுத் துத் தூண்டங்கள் நாலுபெற்றுப் பாண்டி நாடுபோய் அந்தச் சமஸ்தான வித்துவான் கள் கம்பராமாயணம் பிரசங்கிக்க இவர் வியக்கத்தக்க இடங்களில் வியக்காதிருந் தனர். இதனைப்பாண்டியன்கண்டு நீர்வியக்கத்தக்க இடங்களில் வியக்காததற்குக் காரணம் என்னென்றனன். புலவர் கம்ப ரது அபிப்பிராயம் சரிவரவில்லை யென்று கூறினர். பாண்டியன் புலவரை நோக்கி நீர் யாரெனப் புலவர் நான் கம்பர் கற்றுச் சொல்லி யென்றனர். அயின் உமக்குப்பிரசங்கவன்மை யுண்டோவென உண்டென விசைந்து பிரசங்கித்தனர். இவர் பிரசங்கிக்கக் கேட்டு அரசன் களித்தனன். அரசனிவரிடத்தில் அன்பு கொண்டிருத்தலை யறிந்த அந்தச் சமஸ் தான வித்துவான்கள் அம்பட்டன் ஒரு வனுக்கு வேண்டிய பொருள்கொடுத்துக் கம்பரைத் தம்மவரெனக் கூறச் செய்த னர். கம்பர் சற்றேனும் அஞ்சாது சரசு வதியின் திருவடிப் பொற்சிலம்பில் ஒன்று வாங்கிப் பாண்டியனுக்குக் காட்டி இப் படிப்பட்ட சிலம்பு ஒன்று என் தாயாதி யாகிய இவனுக்கும் எங்கள் மூன்றோர் கொடுத்துப் போயினர். அதை அவன் தரின் இரண்டுசிலம்பும் அரசபத்தினி க்குஆகும்வருவிக்கஎனப்பாண்டியன்அம் பட்டனைக்கேட்க அது அம்பட்டனில்லை யென்றனன். கம்பர்இவன் இளமைமுதல் மகாகபடன்நன்றுயடித்துக்கேளுங்களென எனப் பாண்டியன் அம்முறை செய்விக்க அம்பட்டன் நடந்ததையொளியாதுஅரச னிடங் கூறினன். சமஸ்தானத்துவித்து வான்களைத் தண்டிக்க எத்தனிக்கையில் கம்பர் அப்புலவர்களின் உயிரைக்காத்துப் பாண்டியனுக்குச் சரசுவதி தரிசனங்காட் டிச் சிலம்பினைச் சிலம்பிலாத திருவடிக்கு நேராகநீட்டி அச்சிலம்பைத் திருவடியில் சேர்த்திச் சரசுவதியந்தாதி பாடித்துதித் தனர். பாண்டியன் கம்பரது மகிமையுண ர்ந்து வரலாறு கேட்கத் தாம் கம்பன் என் றுந் தாம்வந்த வரலாறுங் கூறியிருந்தனர். இதனையறிந்த பாண்டியனிவரை யுபசரி த்து எதிர்கொண்டு தேவியுந் தானுமாகப் பல்லக்குச் சுமந்து வரிசை தந்தனன்.

பாண்டியன் பல்லக்கைத் சுமந்தபோது கம்பர் பாடியது. "உமையவளு நீயுமொ ருங் கொப்பே யொப்பி, லுமையவளுக் கங்குண்டோரூன—முமையவடன், பாகந் தோய்ந் தாண்டான் பலிக்குழன் முன் பாண்டியனுன், ஞகந்தோய்ந் தாண்டா னரசு" என்றனர். இவ்வாறிருக்கச் சோ ழன் தன் சமஸ்தானம் கம்பரில்லாததால் அழகற்றிருத்தல் கண்டு வருவிக்கச், செ ன்று சமஸ்தானத் திருந்தனர். கம்பர் சில நாளிருந்து ஆங்கு வாணபூபதிக்குக் கல்வி கற்பித்து அவர்மீது பல சமயங்களில்"வா ணன் பெயரெழுதாமார் புண்டோமாகதர் கோன், வாணன்புகழுரையாவாயுண்டோ —வாணன், கொடிதாங்கி நில்லாதகொம்பு ண்டோ உண்டோ அடிதாங்கிநில்லாவர சு"என்றும் "சேற்றுக்கமலவயற்றென்னு றை வாணனையான், சோற்றுக் கரிசிதரச் சொன்னக் கால்—வேற்றுக், களிக்குமா வைத் தந்தான்கற்றவர்க்குச்செம்பொன், அளிக்குமாறெவ் வாறவன்"என்றும்"தே ரூளைப்புரவி" வன்றும் "வ ா ண ன் பு கழ்க்கெல்லைவாழ்த்துவோர்நாவெல்லை,வா ணன் புகழ்க்கெல்லை மண்ணெல்லை— வாணன், படைக்கெல்லை திக்கெல்லை பைந்தமிழ்தேர் வாணன், கொடைக்கெல் லை யேற்பவர் தங்கோள்" என்று பாடிச் சிலநாளிருந்துசோழன்அம்பிகாபதியைக் கொலைசெய்ததால் "மட்டுப்படாக் கொ ங்கைமானுர் கலவிமயக்கத்திலே, கட்டுப் பட்டாயென்ன காதல்பெற்றாய் மதன் கையம்பினுல், பட்டுப்பட்டாயினுந் தே றுவையே என்று பார்த்திருந்தேன்,வெட் டுப் பட்டாய்மகனே தலை நாளின்விதிப் படியே" என்றுதுக்கத்துட னிருந்தனர். இவருக்குக் காவிரியெனப் பெயருள்ள ஒரு குமரி யிருந்தனள். அவளைச் சோழன் மகன் விரும்ப அவள் கற்புக்கெடுவதினும் உயிர்நீங்கல்நன்றெனக்கம்புக்குதிரில்மூழ் கித் தற்கொலை புரிந்து கொண்டனள். இதனுலிவர் சோழனெறுத்து அரசன் குமாரனை யானைதுரத்த அவன்பயந்து கம் பர் வீட்டில் நுழையக்கண்டு காட்டா னைக்குப் பயந்ததால் கவியானை விடுமோ எனக்கையிலிருந்தஎழுத்தாணியால் அரச குமாரனைப் பழிக்குப் பழிவாங்கி தம்மக னையும் மகளையும் இழந்த துயரம் ஆற் முதவராய்ச் சோழனையும் சோணுட்டை யும் வெறுத்து அக்காலத்துச் சோழனி னும் அமைச்சுநாடு அரண்பொருள் படை கட்பு என்னும் அங்கங்களால் பெரிதும் மேம்பட்ட ஓரங்கல் காட்டுப் பிரதாபருத் ரன் என்னும் வேந்தனிடஞ் செல்லற்கு நினைந்து நென்மலி (நெல்வேலி எனவுஞ் சொல்லுவர்) என்னும் ஊர்க்குப்போ ய் அங்குள்ள தச்சனெருவனைப் பாட அவன் ஆயிரக்கல நெல்லுக் கொடுக்கப்பெற் றனர். இதற்கு மேற்கோள்: — "நெற் பயிர் விளைகழனி நென்மலி வாழ்தச்சன், கற்படி திண்டோளன் கங்கண கணகண வன், விற்புரை திருநுதலாண் மின்மினு மினுமினுவை, சொற்படி வேலை செய்வா னெந்துமி தருதுருவை." இதுக்குத் தியா கம் ஆயிரக்கலநெல்லு. (தமிழ் நாவலர் சரிதை). அதனைத் தம் குடும்ப ஜீவன த்திற்கு இட்டுவைத்துத் தாம் தொண் டைநாடு போயினர். இவர் சோழனைக் கோபித்தபோதே இவர் அவன்பாலெய் திய பேருரிமையெல்லாம் இழந்துவறி யராய்ப் போயினாவர். இவர் தொண் டைநாடு போம்போது ஒரு வேளாளன் களத்திற் குறுணிநெல் வாங்கி அவனைப் பாடினர் என அறியப்படுதலானும் இவர் வறுமை யுணரப்படும். இவர் தொ ண்டைநாட்டிலுள்ள ஓர் ஏழைமனைக் குட் புக்கபோது அவன் நல்லுணவில்லா மல் மாவையே நீரிற்கரைத்து அதனை இவர் திருமுன்புவைத்து இவரைநோக்கி யானும் என்னரிமையும் நுமக்கேயடிமை யென்றுகூறி அதனை யமுதுசெய்தருளு மாறு வேண்ட அச்சில்லுணவை அவன தன்புடைமைக்கு மகிழ்ந்து பருகிப் போய் அந்நாட்டிலுள்ள சான்றோர் பிறரைப் பாடி அவர்களாற் பசுநிரையும் எருமைக் கூட்டமும் ஆடையாபரணங்களும் பிற வரிசைகளும் அளிக்கப்பெற்று ஆங்குப் பல வூரார்களைத் தமக்கடியராக்கி வாழ்ந் திருந்தனர். சின்னாட் கழித்தபின் அந் நாட்டினின்று மிக்க சிறப்புடன் புறப் பட்டு நெடுந்தூரங் கடந்துசென்று ஓரங் கல் புக்கு ஆண்டுள்ள அருங்கலை வீரா தனுன பிரதாபருத்திரனது அறிவுடைப் பேரவைக்க ணெய்தித் தமது கல்விமாட் சியால் அவ்வேந்தனையும் அவனது நல் லவையையும் தம் வயப்படுத்தி அவ்வரச ஞல் நன்று போற்றப்பட்டு இனிதொழு குவாராயினர். இவர் அவ்வேந்தன்பால் நாளும் தம் மிராமாயணத்துள்ள அலங் கார நயங்களை அமிழ்தெனப் பொழிந்து அவனைத் தமது பெரிய கல்விவலையிற் பிணித்துக்கொண்டு தமக்குச் சோழனு லியற்றப்பட்ட கொடுந்தமிழ் மெல்லாம் எடுத்தோதி அவ்வேந்தற்குச்சோழன்பாற் பெருஞ்சினம் மூளச்செய்து தமதளவிற்

பேராற்றலைச் சோழனுணருமாறு அவ்வுருத்திரனைத் தமதடைப்பை கட்டிக்கொண்டு தம்முடன் சோணாடுபோத வேண்டினர். இங்ஙனம் சோழனிற் பெரியனாகிய வேந்தனொருவனை இவர் தமக் கடைப்பை கட்டிவர வேண்டியதற்குக் காரணமாக வேறோர் கதை கூறுதலுமுண்டு. ஒரு நாட்சோழன் கம்பருடன் தன்றிருமனையி னுயர்நிலையிற் சென்று தன் பெருநகரையும் அதனைச் சூழ்ந்த பெருநாட்டையுங் கண்டு மகிழ்ந்து கம்பரைநோக்கி இவையெல்லாம் எமக் கடங்கியனவே யென்று தருக்கினனுக்குக் கம்பர் இவையெல்லாம் நுமக் கடங்கினவேயாம்; இவ்வாறு சிறந்த நீவிர் எனக்கடங்கினீர் என்று சோழனது அரசவலியினும் தமது கல்விவலியையே மேம்படுத்தேத்தி நின்றார். இது கேட்டுப் பொறாது சோழன் கம்பரை முனிந்தனனெனவும், அது கண்டு கம்பர் அரசவலியினும் கல்விவலி சிறந்ததாதலை நுமக்குணர்த்துவல் என்று சோழற்குரைத்து அவனினுஞ் சிறந்த வேந்தனிடம் போய் அவனைத் தம் வயப்படுத்தி அவனை அடைப்பைகட்டிவரவேண்டினரெனவும் கூறுவர். பிரதாபருத்திரன் கம்பரது கல்வித் திறத்திற்கு அடிமைப்பட்டவனாகி அவர் வேண்டியவாறே புரிதற் குடன்பட்டு அவருக்கு முடியுடையரசருக்கொத்த பெரிய வரிசையெல்லாஞ் செய்து பலருங்காணத்தானும்அவருக்கடைப்பை கட்டிக்கொண்டுபோந்து அவரைச் சோணாட்டே முன்னரினும் சிறக்க வீற்றிருக்க வைத்துத் தன்னூர்க்கு மீண்டனன். **கம்பர் பிரதாபருத்திரனிடத்துப் போய் அவனைஅடைப்பை கட்டிவரப்பாடியவே ண்பா** "அவனிமுழுதுண்டு மயிரா வதத்துன்,பவனிதொழுவார் படுத்தும்–புவனி, யுருத்திரா உன்னுடைய வோரங்க ளுட்டிற், குருத்திரா வாழைக்குழாம்" (தமிழ் நாவலர் சரிதை). கம்பர் மிக்க சிறப்புடன் சோணாடெய்தி வாழ்கின்றபோது சோழன் அவருடைய பேராற்றலுக்கு அஞ்சி வஞ்சமாக இவர் பாற்பெரு நண்பினன் போல ஒழுகத் தலைப்பட்டான். கம்பரும் தம்முடைய பெருவலி சோழற்கு நன்குணர்த்தப்பட்டதாதலின் இனி அவனுற்றமக்கொரு தீங்கும் இழைத்தலாகாதென்று அவனது நண்பினை நம்பி ஒழுகுவாராயினர். இவ்வாறொழுகுகின்றகாலத்துச் சோழன் தன்னினும் பெருவலியுடைய ஓரங்கலுருத்திரனைத் தமக்கு அடைப்பை கட்டிவரப் புரிந்த கம்பர், ஒரு காற்றன் மேல் அவனைப் படையெடுத்துவரவும் புரிவரோ என்று ஐயமேமிகுத்து இவரைப் பிறரறியாமற் கொன்றுவிடுதலே நலமென்று கருதி ஒருநாள் தன்னரண்மனைக் கவர் வரும்போ தறிந்து அவர் வரும் வாயிலிற் கூட்டி லடைக்கப்பட்டதோர் புலியைத் திறந்துவிட்டிருந்தனன். அப்போது கம்பர் அவ்வழியேவரப் புலி கண் சிவந்து வான்முறுக்கி வெகுண்டெழுந்து அவரைக் கொல்ல நெருங்கிற்று. அது கண்டு கம்பர் தம்மைக் கொல்லவந்த புலியினுயிருண்ணுமாறு **கம்பர்மேலே சோழன் புலியைக் கொல்லவிட்டபோது பாடியது** "வெங்கண் சிவந்து வெடிவான் முறுக்கி வெகுண்டெழுந்தென், னங்கம் பிளக்க வரும்புலி யேயன் றிரணியனைப், பங்கம் படப்பட வள்ளுகி ராலுரம் பற்றி யுண்ட, சிங்கமிருப்பது காண்கெடு வா யென்றன் சிந்தையுள்ளே" (தமிழ் நாவலர் சரிதை) என்னும் பாடலைப்பாடி நரசிங்கப் பெருமானைத் தியானித்து நின்றார்; அவ்வளவிற் புலி யுயிர்மாய்ந்து வீழ்ந்தது. இதனைக் கண்ணுற்று ஒளித்து நின்ற சோழன் இவரைக் கொல்லவந்த புலியும் உயிர்மாய்ந்ததற்கு நொந்து தன் கையிலிருந்தவில்லில் அம்பினைக்கோத்து இவர் திருமார்பு குறித்து விடுக்க அது கல்வியிற் பெரியாரது அறிவு வீற்றிருந்த செறிவுடை நெஞ்சிற்பட்டுருவிப்போயிற்று. அந்நிலையே அறிவொருவடிவாந் திருவுருத்தளர்வார் இவையெல்லாம் சோழன் செய்த வஞ்சமென்று குறித்துணர்ந்து அம்புபோந்த வழியேநோக்கி அவனைக் கண்டு, சோழனையதுபோதுகம்பர்பாடியது "வில்லம்பு சொல்லம்பு மேதகவே யாளலும், வில்லம்பிற் சொல்லம்பு வீறுடைத்து—வில்லம்பு, பட்டருவிற் றென்னையென் பாட்டம்பு நின்குலத்தைச், சுட்டெரிக்கு மென்றே துணி" (தமிழ் நாவலர் சரிதை) என்னும் பாடலைக் கூறிச் சபித்துவிட்டுத் தம்மாருயிர்த்துணைவனை சடையவள்ளலது அரியபெரிய நன்றியையே நினைந்து நினைந்து நெடிதுருகி, **கம்பர் மரணகாலத்தில் பாடியகவி** "ஆன்பாலுந் தேனு மரம்பையுமுதன் மூக்கனியுந், தேன்பாய வுண்டு தெவிட்டு மனந்—தீம்பாய், மறக்குமோ வெண்ணை வெண்ணை வருசடையா கம்ப, னிறக்கும்போ தேனு மினி" (தமிழ் நாவலர் சரிதை) என்னுஞ் செய்யுளால் அன்புபாராட்டி இக்கொடிய வுலகத்தை நீத்து அந்தமிலின்பத் தழிவில் வீடெய்தினர். கம்பர் இற

ந்ததுகேட்டுச் சோழனவைக்குரியபுலவர் பெருமக்க ளெல்லாம், கம்பர் பேரிலே பாடிய கையறவு: "இன்றேருங் கம்பனிற ந்தநா ளிப்புவியி, லின்றேருந் புன்கவி கட், கேற்றநா —ளின்றேருதான், பூமட ந்தை வாழப் புவிமடந்தை வீற்றிருப்ப, நாமடந்தை நூல்வாங்கு நாள்" (தமிழ் நாவலர் சரிதை) எனப்பாடி யிரங்குவா ராயினர். தமிழ் நாவலர் சரிதைக்கண் கம்பனைக் கொன்றனனென்று பழிகூறிய பாண்டியனிடத்திற் சோழன் விட்டபுல வன் முடிசூட்டு மங்கலநாட்பாடியவகை. "பாண்டியரிற் பாண்டியரிற் பாழான பா ண்டியரி, லீண்டிரென விட்ட வெழுத் தல்ல — பூண்டதிருப், போகவென்றும் வேற்றூர் புகுதவென்று நீயிவண் விட், டேகவென்றும் விட்ட வெழுத்து." இது கேட்டு நன்றுகவே பொருள்கூறிப் பரி சில் கொடுக்க மறுத்தான்; நீ வந்த காரி யம் வேண்டிற் சோழன்பாற் போகென் றான் எனத் தலைக்குறிப்பும், கீழ்க்குறிப் பும் பெற்ற ஓர் செய்யுள் காணப்படுகின் றது. இதனுற் சோழன் கம்பரைக் கொ ன்ற கொடும்பழி எங்கும் பரவியதென் றும் பாண்டியன் தன்னைப் பழித்துரைத் ததற்கு வெட்கி அவனைப் பழித்துப் பாடி தற்காக அவனது முடிசூட்டு மங்கலகா ளிற் சோழன்றன் புலவனை விடித்து வசைபாடச் செய்தனனெனவும், போந்த சோழநாட்டுப்புலவன்தான்பாடியவசைப் பாட்டிற்கு நன்றுகவே பொருள் கூறி னான் எனவும், அதுகேட்டுப் பாண்டியன் அவனுக்குப் பரிசில் நல்கினான் எனவும், புலவன் பழிகூறவந்தானன்றிப் பரிசில் பெற வந்தானில்லை யாதலால் மறுத்தான் எனவும், பாண்டியன் அதுகேட்டு நீபழி கூற வந்தனையாயின் அதற்கென் பாற் காரியமில்லை கம்பரைக் கொன்ற கொ டும்பழியையுடைய சோழன்பாலே அது கூறற்குச்செல்கஎன்றுகூறி அப்புலவனை ச்செலவிடுத்தனன் எனவும் அறியப்படும். கம்பர் இறந்தபின்னர் சோணாடு ஓரக்கம் கணபதி யரசர்களாற் படையெடுத்து வெல்லப்பட்டுச் சோழரதுபெருமையெல் லாம் போய் அவ்வரசர் வமிசமும் அருகித் தொலையத் தலைப்பட்டதாகும். கம்பரை அம்பாலெய்துகொன்றவன் விக்கிரமனுக் குப் பின்னுண்ட குலோத்துங்கனுக்குப் பின் னரசெய்திய இராசராசன் என்பவ னுவன். இவர்செய்த வேறுநூல்கள்: சரசு வதியந்தாதி, எழெழுபது, திருக்கைவழக் கம், சடகோபரந்தாதி, மும்மணிக்கோவை.

கம்பராமாயணம்—இது கம்பநாடரா லியற் றப்பட்ட இராமகதை. இவர் பாலகாண் டம், அயோத்தியாகாண்டம், ஆரண்ய காண்டம், கிட்கிந்தாகாண்டம், சுந்தர காண்டம், யுத்தகாண்டம் முதலிய ஆறு காண்டங்களேயியற்றினர். இதற்கு இரா மாவதாரமென்றும் ஒரு பெயர்.

கம்பளசெட்டி—கப்பல்யாத்திரை செய்யும் ஒருவணிகன். பீலிவளையென்பவள் தான் பெற்ற பிள்ளையை நெடுமூடிக்கிள்ளி யிடம் சேர்ப்பிக்கும்படி இவனிடத்துத் தந்தனள்.

கம்பவாபர்த்தி—(*யது.*) அந்தகன் குமரன். இவனுக்குக் கம்பளபர்விஷன் எனவும் பெயர்.

கம்பளன்—1. *பாதாளவாசியாகிய ஒரு நாகன்.*

2. *குவலயாசுவனுக்கும் அசுவதரன் என்னும் நாகராசனுக்கும் நண்பன்.*

கம்பளாசுவன்—ஒரு நாகன்.

கம்பாநதி—காஞ்சியிலுள்ள ஒரு தீர்த்தம். இது பார்வதியாரின் சிவபூஜைநிலையினை அறியும்படி சிவமூர்த்தியால் வருவிக்கப் பட்டது.

கம்பீரன்—இரபசன் குமரன்.

கம்பை—ஒரு நதி.

கம்மியன்—இலேவாணியன் பரத்தியைக் கூடினதனுற் பிறந்தவன். (அருணகிரி புராணம்).

கயமனூர்—ஒருதமிழ்ப் புலவர் கடைச்சங்க மருவியவர். (அகநானூறு).

கயமுகாசுரன்—கசமுகாசுரனைக் காண்க.

கயவாது—1. இலங்காபுரி யரசன். இவன் தன்நகரத்தில் பத்தினியாகிய கண்ணகிக் குக்கோயில்கட்டி விழாச் செய்வித்தவன்.

2. இவன் ஸ்ரீசங்கபோதியெனும் பெ யருடன் புத்தனுய் இலங்கையரசுகை யில் பாசுபதர் சிவபூசைக்கு மலரெடுத்துச் சென்றனர். அம்மலரைப் புத்தர் எறிந்த தினுல் புத்தரைப் பாசுபதர்கடலிற் தள் ளினர். இதனை உணர்ந்த புத்தரசன் சிவனைப் புத்தனுக்குகிறேன் என்று புறப் பட இரண்டுகண்ணுங்கெட்டன. அரசன் மயங்கிவேண்டச் சிவமூர்த்தி வேதியர் போல்வந்து விபூதிபிரசாதிக்க அரசன் சிவசிவ என்று நெற்றியிலுங் கண்ணிலுந் தரித்துக்கொள்ள ஒருகண் தெரிந்தது. பின் அரசன் திரிகோணமலைசென்று தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்ய இரண்டுகண் களும் ஒளிபெற்றன. (திரு ஆச்சாபுரத் தலபுராணம்).

கயன்—A. உன்முகனுக்கு மட்வலையிடமுதித்த குமரன்.

B. அதூர்த்தராஜன்குமரன். இவன் பலயாகங்களியற்றி இராசவிருடியானவன்.

C. பிரியவிருதவம்சத்தரசன். அசுவமேதமியற்றி இந்திரலோகத்துச் சுகித்திருந்தவன்.

D. சுத்தியமன் குமரன்.

E. ஒரு அரசன். இவன் அக்கினிப் பிரசாதத்தினால் போகவிருப்பமில்லாது கங்கைக் கரையில் யாகசாலையுண்டாக்கி அவ்விடத்திற்றன்பெயரால்ஆலவிருக்ஷங்களையுண்டாக்கித் தீர்த்தமும் எடுப்பித்தவன்.

F. பிரகஸ்பதியின் குமரன்.

கயா—ஒரு தீர்த்தம் காசியிலுள்ளது. இதில் பிதுர்க்களை யெண்ணிச் சிரார்த்தாதிகள் செய்யின் வேறு சிரார்த்தம் செய்யவேண்டியதில்லை. இதன் கரையிலுள்ள அக்ஷயவடமென்னும் ஆலமரத்தடியில் சிரார்த்தஞ் செய்வர். இதற்கருகில் புத்தகயை யென்று ஒன்றுண்டு அங்குப் புத்தனிருந்தனன் என்பர்.

கயாகரர் — கயாகரமெனு நிகண்டுசெய்த ஆசிரியர். இவர் இராமேச்வரத்தில்இருந்தவரென்றும் குலத்தால் வேதியர்என்பதும் தெரிகிறது. இவர் இராமநாதர்மீது கோவையொன்று பாடினதாகத் தெரிகிறது.

கயாசுரன்—A. இவன்மகிடாசுரன்புதல்வன். இவன் பிரமனையெண்ணித் தவம்புரிந்தனன். பிரமதேவர் தரிசனந்தர அவரை நோக்கிச் சகலலோகமும் வெல்லப் பெருவரங்களைக் கேட்டனன். பிரமா நீ தேவர் முதலிய திரிலோகத்தவரையும் வெற்றி பெறுக, ஆயின் சிவமூர்த்தியிடஞ் செல்லாதொழிக என வரந்தந்து மறைந்தனர். அசுரன் வரத்தின்வலியால் தேவர் முதலியோரை வருத்திவந்தனன். ஒருமுறை தேவரைவருத்தத்தேவர் சிவமூர்த்தியிடம் அடைக்கலம் புகுந்தனர். அத்தேவரைப் பின்றொடர்ந்துஅசுரனும் சிவசந்நிதிமுன் சென்றனன். சிவமூர்த்திஉக்கிரத்திருவுருவுடன்றோன்றி அசுரனது மத்தகத்தில் திருவடியூன்றித் தோலையுரித்து உடுத்தனர். இவன்சிவமூர்த்தியையெடுத்துவிழுங்கச் சிவமூர்த்தி யுடலினின்று வெளிப்பட்டு அவன்தோலை யுரித்து உடுத்தனர் எனவும் புராணம். இவனைக் காசியில் சிவமூர்த்திசூலத்தாற்குத்திஉலர்த்தித்தோலையுரித்தனர் எனவும் புராணம்.

B. ஒரு அசுரன், இவன் பலநாள் பெருந்தவஞ் செய்தனன். இவன் தவாக்கினியால் பொறுக்காத தேவர்விஷ்ணுவிடம் குறைகூறினர். விஷ்ணு இவனிடம் வந்து என்னவரம் வேண்டும் என்ன இவன் எல்லாத்தீர்த்தங்களினும் உயர்வாம்தீர்த்தமாதல்வேண்டும் என்ன விஷ்ணு அங்ஙனம் ஆகுக என்றுவரந்தந்து பிரமனைஅவனிடம் ஏவி உடலின்மீது தவஞ்செய்ய உடம்பைக் கேட்கக் கூறினர். அவ்வகைப் பிரமன் அசுரனிடம்வந்து உடம்பைக் கேட்க அசுரன் அவ்வாறு தந்தனன். பிரமன் அவனுடலிற் றேவர்களை நிறுத்தி யாகத்தை நிறைவேற்றுகையில் பூர்ணாகுதியில் அசுரன் உடல்நெறித்தனன். இதனால் விஷ்ணு தர்மதேவதையைஅழைத்துஅவனுடலில்தேவர்கள்எல்லாரும்வசித்தலால் நீ சிலையுருவாக அவனுடலில் இருக்க என்றனர். பின் தருமதேவதை தருமவிரதையென்கிற பெண்ணுருக் கொண்டு தவஞ் செய்ய மரீசி அவளை மணந்தனர். ஒருநாள் மரீசி உறங்குகையில் தருமவிரதையைக் கால்பிடிக்கக் கட்டளையிட்டனர். அவ்வகைசெய்துகொண்டிருக்கையில் பிரமதேவர் வர இவள் அப்பணி விட்டு அதிதியாக வந்த பிரமதேவரை உபசரித்தனள். இதனால்மரீசிகோபித்துநீசிலையாகஎனச்சபித்தது தருமவிரதை நீ வீணாக என்னைச்சபித்தனையாதலால் நீயும் சங்கரன் சாபமேற்கவென்று சிலையுருத் தாங்கித் தீயிற்குளித்துத் தவஞ்செய்திருக்கையில் திருமால் முதலிய தேவர்கள்வந்து உனக்கு என்ன வரம்வேண்டும் என்ன இவள் எனக்கு இச்சாபம் நீங்கவேண்டும் என்றனள். விஷ்ணுவாதியர் உனக்கு அவராற்கொடுக்கப்பட்ட சாபம் நீக்கமுடியாது ஆதலால் நீ தர்மதேவ சிலையுருவாக இருக்கின் எல்லாத் தேவர்களும் உன்மீது வசிப்பர் என்று அச்சிலையைக் கயன் உடம்பிலிருந்த நடுவெலும்பை நீக்கிப் பதித்தனர். அதுவே கயாபிண்ட சிரார்த்தமிடுஞ் சிலை. இவன் உடம்பின் நடு எலும்புலை விச்வகர்மன் விஷ்ணுவிற்குக் கதாயுதஞ்செய்து கொடுத்தனன். (ஆக்னேயபுராணம்).

கயை—கயாவைக் காண்க.

கரசா—ஒரு இருடி பாஸ்கரர் குமரியிடம் இருக்கு வேதம் ஓதியவர்.

காஞ்சனி—குதோதரியின் குமரன்.

காதோயம் — வங்கநாட்டிற் பிரவகிக்கும் நதி. இது இமாசலகுமரியின்விவாகத்தில் சிவமூர்த்தியின் கரத்திலிருந்து உற்பத்தியானது.

காந்தமன்—A. யயாதியின் நான்காம்பேரன். இவன் அரசாண்டகாலத்துச் சத்துருக்கள் இவன் இராச்சியத்தை முற்றுகை

செய்தனர். அரசன்றன் மூக்கின் தொளை களிரண்டையும் மூடிக்கொண் டிருந்தனன். இவன்மூச்சிடம் அடைகசேனைகள் பிறந்து சத்துருக்களை நாசமாக்கினர். இவன் குமரன் அவீகூஷித்து.

B. (சூ.) பலினன் குமரன் பொருண் முழுதும்தானத்திற்செலவிட்டு வறுமைக் காலத்துப் பகைவராற் றுரப்புண்டு காட் டிற்சென்றுமுனிவர் அருளால் குபேரனை நோக்கித் தவமியற்றிப் பெருஞ்செல்வ மடைந்து செங்கோல்செலுத்தி ஆங்கி ரசரால் முத்தியடைந்தவன். இவன்கும ரன் ஆவிதீக்ஷன்.

C. துர்வசு பேரன்.

D. சகாதேவனுடன் யுத்தஞ் செய்த அரசன்.

E. திருசானு குமரன். இவன் குமரன் மருத்தன்.

F. (சூ.) கனியின் புத்திரருள் ஒருவன்.

காந்துவையை—குரோதன் பாரி.

காபாசனன்—சூரியவம்சத் தரசன். இவன் யோகியாஞன்.

காம்பி—சகுனி குமரன்.

காவீரன்—கத்துருதயன் நாகன்.

கான்—A. விசிரவசுமுனிவருக்கு இராகை யல்லது புஷ்போத்கடையிடம் பிறந்த வன். இவன் சூர்ப்பநகையின் எவலால் அரணியத்தில் இராமலக்குமணரை யெதிர்த்திறந்தவன். இவன் சகோதரன் தூட ணன், திரிசிரன் முதலியோர்.

B. கழுதைமுகமுள்ள ஒரு அசுரன். பாலிநதியில் ஸ்நாநஞ்செய்து திருவிரிஞ் சையில் சிவபூசைசெய்து முத்தியடைந் தவன்.

காரான்னம்—ஒரு தீர்த்தம்.

கரிகாற்சோழன்—A. இவன் பராந்தகச்சோ ழன் குமரன். பராந்தகச்சோழன் சாரமா முனிவர், செவ்வந்திசர் பொருட்டு நாக லோகத் திருந்துகொண்டு வைத்த நந்தன வனத்தின் புஷ்பங்களை நாடோறும் இவன் எவலாளர் கொண்டுவந்து இவன் மனைவியிடத்துக் கொடுக்க அவள் அத னைச் சூடவும், அரசன் மனைவியிடம் வை த்த விருப்பத்தால் முனிவர் கூறியுங்கேட் காதிருந்தனன். முனிவர் அரசனதுசெருக் கறிந்து சிவமூர்த்தியிடம் முறையிடச் சிவ மூர்த்தி இன்னும்சிலநாட்களில் இவ்வுறை யூர் மண்மாரிபெய்தழியும் அஞ்சவேண் டாம்என்றனர். அவ்வாறேசிலநாள்பொறு த்து மண்மாரி தொடங்கிப் பெய்துகொ ண்டுவருகையில் அரசனும் கர்ப்பிணியா கிய தன் மனைவியும் உயிர்பிழைக்க ஒரு குதிரைமீதேறி யூரெல்லையைக் கடக்கத் தொடங்குமளவில் மண்மாரி விடாதுபற் றக்கண்டு விரைந்து குதிரையை விட்ட னன். இடையிலிருந்த ஆற்றைக் கடக்கு முன் அரசனை மண்மாரி தொடர்ந்து முழு கச் செய்தது. மனைவி ஆற்றிலகப்பட்டு வெள்ளத்தின் வழிசென்று செருக்குவார் பாளயத்தி லொதுக்குண்டு அங்கிருந்த முனிவரால்ஆதரிக்கப் பெற்றனள். பின்பு சிலநாள் பொறுத்து அரசி ஒரு ஆண்குழ ந்தை பெற்றனள். அரசிழந்த உறையூரார் சிவாக்கினைப்படி பட்டத்துயானையை அ லங்கரித்துவிட அந்தயானை செருக்குவார் பாளயஞ் சென்று விளையாடிக்கொண்டி ருந்த உறையூர்ச்சோழன் புத்திரனைத் தூக்க அப்பிள்ளை யானைக்கு அசையா திருந்தனன். அங்கிருந்த முனிவர் அர சியை நோக்கி நீர் ஒரு காரிக்கோட்டால் அப்பிள்ளையின்காலில் ஒருகோடு கிழியும் என்றனர். அவ்வகை தாய் புரிய யானை எளிதாகப் பிள்ளையைத் தூக்கிச் சிரத் தின்மேல்வைத்துச் சிங்காதனத்தி லிருத் தியது. அதுமுதல் இவன் கரிகாற்சோ ழன் எனப்பட்டனன். இவன் காவிரிக் கரையில் பல சிவப்பிரதிட்டை செய்த னன். அவைக்கணிருந்த மூதியோர் பலர் இவன் இளையன் ஆதலின், தம்முள் மாறுபினர் முறை சொல்லாவென்று எண்ணிய எண்ணமறிந்து, தான் முதிய ரைப்போல் நரைமுடிகொண்டு கொலு விருந்து முடிவு கூறினன். இவன்மீது முடத்தாமக்கண்ணியார் பொருநராற் றுப் படைபாடிப் பரிசுபெற்றனர். இப் பெயர்கொண்ட வேறொரு சோழன் இருந்திருக்கலாம்; அவருள் ஒருவன் பட் டினப்பாலை கொண்டவன். மற்றவன் வீர பாண்டியருடன் போரிட்டவன். இவன் றஞ்சைக்கோயில் எடுப்பித்த இராசராச சோழனுடைய தமயன். இவன் பிறக்குங் காலையில் நல்லநாள் வருமளவுந் தாய்தூல கிழாக இருந்து அந்நாள் வந்தபின் குமர னைப் பெற்றுள் என்பர். இக்கதையினைக் கோச்செங்கட் சோழநாயனார் கதையிலும் கூறப்பட் டிருக்கிறது. இவன் இளஞ்சே ஷணியின் புதல்வனென்றும் கூறுவர். இவன் சேரன், பாண்டியன் இருவரையும் வெண்ணில்என்றவூரில் தாக்கி வென்றன ன். கருங்குழலாதனுல் பாடப்பெற்றவன். இவன் வடநாடுபுக்கு வச்சிரம், மகதம், அவந்தி எனும் தேயத்தரசர்களை வென்று அவர்பால் முத்துப்பந்தர், வித்யாமண்ட பம், வாயிற்றோரணமும் பெற்றன்.

B. இவன் பாரி கஞ்சஞுங்கி இவனுக்கு ஆசாரியர் கஞ்சனூர் ஆழ்வார் என்கிற அரதத்தர் இவனுக்குக் கருங்குட்டம்வர நருமதை சென்றுஸ்நாநஞ்செய்து பாணலிங்கம் கொண்டுவந்து காஞ்சீபுரத்திலிருந்த சிற்பியின் பன்னிரண்டுவயசுகுமரன் சொற்படி ஆலயம் முதலானவை கட்டி முடிப்பித்து இருந்தனன். ஒருநாள் அரசன் கனவில் சிவமூர்த்தி சென்று அரசனே உன் தருமத்தில் கிழவிகொடுத்த நிழலில் இருக்கின்றேன் என அரசன் திடுக்கென்று விழித்து விடிந்தபின் சிற்பிகளை அழைப்பித்து நடந்தவைகளை விசாரித்தனன். சிற்பிகள் அரசனை நோக்கி ஒரு கிழவி எங்கட்கு வேண்டிய காலத்தில் அன்னம், தாகசலம், தாம்பூலம் கொடுத்துபசரித்தனள். அவளை நாங்கள் உனக்கு என்ன வேண்டுமென்று கேட்டோம். அவள் என்வீட்டில் ஒரு கருங்கல் லிருக்கிறது. அதனை அரசன் நிருப்பணியுடன் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியதென்று வேண்டினள். நாங்கள் அதைப் பார்த்ததில் அது அந்தராளத்திற்கு வேறு துண்டுகள் வேண்டாது ஒரே பரப்பாய் இருக்குமென எங்கட்குத் தீர்மானமாதலால் அதை யந்தராளத்தில் மூடிஞும் எனக்கேட்டு அரசன் விசனமடைந்து சிவசன்னிதியில் ஆகாரமில்லாதிருக்கச் சிவமூர்த்தி யரசன் கனவில் தோன்றி அதைக் கிழவியிடத்தில் தானமாக வாங்கிக்கொள்ளென்று திருவாய் மலர்ந்து அந்தர்த்தானமாயினர். அரசன் கிழவியைத் தானங் கேட்கக் கிழவி தன் பெயரால் ஒரு சிவாலயங் கட்டுவித்தால் அவ்வகையே செய்வேன் என அரசன் உடன்பட்டு ஒரு சிவாலயம் அவள் பெயராற் கட்டுவித்து தான் கட்டிய ஆலயத்தில் மூடிய பாவுகல்லிற்காகக் கிழவியிடத்துத் தானம்வாங்கித் தொண்ணூறு வருஷம் ஆண்டு தன் குமரன் பீமசோழனுக்குப் பட்டங்கட்டி நற்கதியடைந்தவன். இப்பெயர்கொண்டான் ஒருவன் சாத்தனிடஞ் செண்டு பெற்று அச்செண்டிஞல் மேருவைத்திரித்து மீண்டுமதனை முன்னிருந்தபடி நிறுத்தி அதனிடைப் புலிக்கொடி பொறித்துத் தன் வெற்றி வடநாட்டிற் செல்ல ஆண்டானென்பர்.

கரீசன்—சிவகணத் தலைவரில் ஒருவன்.

கருக்கன்—1. யதுகுலப் புரோகிதன் பலராமகிருஷ்ணருக்குப் பெயரிட வசுதேவஞல் அனுப்பப்பட்டவன்.

2. சிங்கிக்குத் தந்தை (புமன்யன்) பூருவம்சத்தவஞகிய உதமன்யன் குமரன்.

கருங்குழலாதனூர்—காரிகாற் பெருவளத்தானைப் பாடியவர்.

கருங்கை—இருவகைத்து, அது கொன்று வாழ் தொழிலினும், வன்பணித் தொழிலினும், கன்றிய தொழிற்கையாம்.

கருசகன்—வைவச்சுவத மனுவின் குமரன்.

கருடத்துவசன்—1. திருமால்.

2. துரியோதனன் தம்பி.

கருடபஞ்சமி—இது சுமங்கிலிகள் அனுஷ்டிக்கும் விரதம். இதுகருடனை நோக்கி ஆவணிமீ சுக்கிலபக்ஷப் பஞ்சமியில் அனுஷ்டிப்பது. ஒரு அரசன்குமரர் எழுவரும் பாம்பினுற் கடியுண்டிறக்க அப்பிள்ளைகளின் தங்கை இவ்விரதம் அனுஷ்டித்து பாம்பின் புற்றையும் பூசித்து அப்புற்றின் மண்ணைக் சலத்திற்கரைத்து இறந்த தமபன்மாரின் உடன்மேல் தெறித்து உயிர்ப்பித்தனள்.

கருடர்—ஒரு தேவ வகுப்பினர்.

கருடன்—1. காசிபருக்கு விநதையிடம்பிறந்தவன். இந்திரன் செய்த வேள்விக்கு வாலகில்யர் வர அருகிருந்த பசுவின் குளம்படியி லிருந்த பள்ளநீர் அந்த வாலகில்யரை அமிழ்த்திற்று. இதைக்கண்ட இந்திரன் சிரித்தனன். வாலகில்யர் இந்திரனது கருவம் பங்கமடையும்படி ஒருவன் உண்டாகவென்று வேள்வி செய்து அவிசொரிந்தனர். இதஞல் கருடன் காசிபரிடம் பிறந்து பசியால் வருந்தியபோது தாய் சொற்படி வடகிழக்குச் சமுத்திரத்திருந்த வேடர்களை விழுங்கி வேடனுயிருந்த பிராமணனையும் அவன் மனைவியையும் நீக்கிச் சுக்கிரன் அல்லது பிரபாவசு எனும் பெயர்கொண்ட ஆமையையும் சுப்பிர தீபகன் அல்லது நதிபன் எனும் பெயர்கொண்ட யானையையும் பூமியில் வையாது இமயமலையில்வைத்துண்டவன்.

2. இவன் தாயின் அடிமை நீக்கத் தெய்வலுகஞ் சென்று அமுத கலசத்தைக் கிரகிக்கையில் இந்திரன் கோபித்து வச்சிரமெறிந்தனன். அதைக்கண்ட கருடன் வச்சிரத்திற்கு மரியாதையாக ஓரிறகு கொடுத்தனன். இதஞல் இந்திரன் களித்து நட்புக்கொள்ளக் கருடன் இந்திரனை நோக்கிச் சிறியதாயின் சொற்படி இதனைக் கொண்டுபோய் நாகருக்குக் கொடுக்கின்றேன், நீ கவர்ந்துகொள் என்றனன். இதஞல் இந்திரன் இவனுக்குப் பாம்புகளைத் தின்னும் வரம் அளித்தனன்.

3. இவன் அமுதுடன் தருப்பையைப் பூமியில் கொண்டுவந்து பதித்தனன். அதனாற் தருப்பை சுத்தமாயிற்று.

4. இவன் வலாசுரன் என்னும் அசுரனுடலைத் தின்று நகைத்து உமிழக் கருடோற்காரமென்னும் மரகத ரத்ன முண்டாயிற்று. இந்த அசுரனது எலும்புகள் வைரமாயின.

5. இவனது வலிமைகண்டு திருமால் கேட்டுக்கொள்ள வாகனமும், கொடியும் ஆனவன்.

6. ஒருமுறை காளியன் என் னும் நாகன் ரமணகத் தீவுள்ளாரை வருத்த அவர்களுக்கு அபயந்தந்து அக்காளியனை யமுனைமடுவில் ஓடும்படி செய்தவன்.

7. சௌபரி இருடியால் யமுனையை யடுத்த தடாகத்திலுள்ள மீன்களைப் புசிக்கின் உயிர் இழக்கச் சாபம் பெற்றவன்.

8. கண்ணன் புத்திரப் பேற்றின் பொருட்டு உபமன்னியுவிடம் சிவதீக்ஷைபெற்றுத்தவஞ்செய்கையில் துவாரகையை அவுணர் வளைக்க அவர்களைக்கொன்று கோட்டையைக் காத்தவன்.

9. இராவணவதத்தில் இந்திரசித்துடன் போர்செய்த இலக்குமணர் நாகபாசத்தால் கட்டுண்ட காலத்து யுத்தகளத்தில்வந்து நாகபாசத்தைப்போக்கி இராமமூர்த்தியை துதித்துச் சென்றவன்.

10. பாற்கடல் கடைந்த காலத்து விஷ்ணுமூர்த்தியின் ஏவலால் மந்தரமலையை யேந்தினவன்.

11. ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருந்து கிரீடாசலங் கொண்டுவந்து பதித்துத் திருமாலையெழுந்தருளுவித்தவன். இதுவே திருவேங்கடமலை.

12. பாதாளத்திருந்தஉபரிசரவசுவைப் பூமியில் இருத்தி யரசுதந்தவன்.

13. தக்ஷயாகத்தில் சிவகணங்களுடன் போர்செய்ய வீரபத்திரரால் விடிக்கப்பட்ட அநேகங் கருடராற் பங்கப்பட்டு விஷ்ணுவைத் தள்ளிவிட்டுப் புறமுதுகிட்டுச் சென்றவன். (கூர்மபுராணம்).

14. திருக்கைலையில் கருவத்துடன் சென்று அவ்விடத்திருந்த நந்திமாதேவரின் உச்வாச நிச்வாசங்களில் அகப்பட்டு மயங்கித் துதித்தவன். (திருக்கழுக்குன்றப்புராணம்). இவனுக்குப் புள்ளரசு, ககபதி, நாகாரி, பெரியதிருவடி, கருத்மந்தன் எனவும் பெயருண்டு.

15. வாலவிருத்தையென்பவள்யோகம் புரிகையில் அவளுக்கு இடையூறு விளைத்து இருசிறகுமற்றுவிழச் சாபமேற்றுப் பின் சிவபூசையால் வளரப்பெற்றவன். (திருவாரூர்ப் புராணம்).

கருடாங்கதன்—கிருதமாதனத் தரசன்.

கருடாதிதிகழர்த்தி—நந்திமா தேவரின் உச்வாச நிச்வாசங்களில் அகப்பட்ட கருடனைக் காத்த சிவமூர்த்தியின் திருவுருவம்.

காணம் (சு)—மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம், (கக). பவ, பாலவ, கவுலவ, தைதூலை, கரசை, வநசை, பத்திரவா, சகுனி, சதுர்ப்பாத, நாகவா, கிமிந்துக்கினம்.

கருணாகரத் தொண்டமான் — இவன் வண்டைநகரத் தரசன். இவனுக்கு நந்தித்தொண்டமான் என்றும் பெயர். இவன்மீது சயங்கொண்டான் என்னும் கவி கலிங்கத்துப் பரணிபாடினன். இவன் ஆயிரம் யானைகளை வென்றவன். சோழன்படைத் தலைவன் எனவும் கூறுவர்.

கருணாபரி பூரணர் — ஒரு சிவகணநாதர். துருவித்தன் எனும்வேதியன் செய்தமகாபாதகத்தைச்சிவமூர்த்தியால் போக்குவித்தவர்.

கருணிகாவனம்—மேருவிற்குச் சமீபத்திலுள்ள ஓர் வனம்.

கருணிகை—1. ஆனகன்றேவி.
2. ஓர் கந்தருவ மாது.

கருணைப்பிரகாசர் — காஞ்சிகுமார சுவாமி தேசிகரது குமாரர் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசதேசிகருக்குச் சகோதரர். இவர் தருமபுராதினத்துவெள்ளி யம்பலவாண சுவாமிகளிடத்து இலக்கண இலக்கியங்கற்று வீரசைவதீக்ஷைமுதலியன பெற்று இஷ்டலிங்கவகவல், காளத்திப்புராணம் முதலிய இயற்றி 18-வது வயதில் சிவலிங்க ஐக்கியமாயினர்.

கருணையர்—சிவப்பிரகாச சுவாமிகளின் பரம்பரையிற் சேர்ந்தவர்.

கருணையானந்தர்— குருநாதசதகம் பாடியபுலவர்.

கருதன்—விதர்ப்பன் குமாரன்.

கருத்தமப் பிரசாபதி — புலத்தியன் குமாரன்தவமேற்கொண்டான். இவன்குமரன் அங்கன்.

கருத்தமாசுரன் — காருடவித்தைக்காரன் போல் தோன்றி விநாயகரை விழுங்கியுமிழாதிருக்க விநாயகர் உமாதேவியின் முகத்தில்தோன்றி அவனைக்கொன்றனர்.

கருத்மந்தன்—கருடனுக் கொருபெயர்.

கருநாடகம்—தமிழ் தெலுங்கு நாடுகளுக்கு மேற்கிலுள்ள நாடு.

கருமசன்மன்—இவன் ஒருவேதியன். பாவத் தொழிலால் வதிந்து பழிமேற்கொண்டு

சிவவேதியரை நிந்தித்து உலகாயதம்பே சிக் காமியாய் இறந்து வேடனுப்பிறந்து அரசனது பசுக்களைக் கவர்ந்து செல்லுகையில் நடக்கஇயலாத பசுவை ஓட்டிச் செல்லமுடியாது சேவகர் வராமுன் சிவாலயத்துள் அந்த நொண்டிப்பசுவைச் செலுத்தித் தான் மற்றவைகளை ஓட்டித் தன்னிருக்கை சென்றனன். இதுநிற்க முன் நடவாமையால் கோயிலில் செலுத்தியபசு பரிசாரகர் ஊட்டிய உணவின் பலத்தால் வலிகொண்டு கன்றீன அப்பாலைச் சிவமூர்த்திக்கு ஆட்டினர். அப்புண்ணியத்தால் வேடன் நல்லறிவுகூடிச் சிவபணி மேற்கொண்டு முத்திபெற்றனன்.

கருமபூமி இயல்—கருமபூமியாவது உழவு, தொழில், வரைவு, வாணிகம், விச்சை, சிற்பம் முதலிய அறுவகைத்தொழிற் பாகுபாட்டினை உடையது.

கருமாபாயி—ஜகந்நாதத்திலிருந்த ஒரு பார்ப்பினி. இவள் கர்ப்பிணியாயிருக்கையில் கணவனிறந்தனன். இவளுக்கு ஒருகுமரன் பிறந்து மணஞ்செய்துகொண்டு பேரன்பிறக்க அக்குமரனும் இறந்தனன். சிலநாள் தரித்துப் பேரனு மிறந்தனன். இதனால் துக்கமுடையவளா யிருக்கையில் பாகவதர் சிலர் சாதுசேவையின் மகிமைகளை அவளுக்குத் தெரிவித்து ஒரு திருவஷ்ணவிக்கிரகத்தைக்கொடுத்து ஆராதிக்கவெனக் கூறிச் சென்றனர். அவ்வாறே இவள்கண்ணனிடத்துப் புத்திரப்பிரீதியைவைத்து ஆராதித்துவருகையில் ஒரு நாள் சில கர்மநிஷ்டர்கள் விதிகளைக் கற்பித்தலால் ஆராதனைக்குக் காலதாமசமாதல் கண்டு பகவான் பிரசன்னனுய்ப் பக்திபாவனைக்குக் கர்மநிபந்தனங் கிடையாதென்று அதிக அன்புடன் இவள் அளித்த அன்னத்தை உண்டனன். இதைக் கண்ட பாகவதர் கர்மாபாயை வியந்தனர்.

கருமேந்திரியம்— (பி) வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தம்.

கரும்பனூர்கிழான்—நன்னகனாரால் பாடப்பட்டவன். வேங்கடத் தருகிலாண்டவன்.

கரும்பனீ— தொண்டைநாட்டு வேளாளன். தான்பயிரிட்டகரும்புகள்முற்றியதறிந்து அதனையுண்ணும்படி பலரை வேண்டியழைத் தண்ணச்செய்யச் சிலர் மறுத்தால் அவர்க்குக் கூலிகொடுத்துமுண்பித்தவன். இவனைப்பற்றியே "கரும்பு தின்னவுங் கூலியுண்டா" என்னும் பழமொழி வழங்கி வருகிறது.

கருவுளமைப்பு—(கூ) பேறு, இழவு, இன்பம், பிணி, மூப்பு, சாக்காடு.

கருவூரேறிய வொள்வாட் கோப்பெருஞ் சோலிரும்பொறை—கரிவெரு உத்தலையார்க்கு உடம்புதந்து புகழடைந்தவன்.

கருவூர்க்கல்லணிபாணர்—கடைச்சங்க மருவிய புலவர்.

கருவூர்க்கதப்பிள்ளை — நாஞ்சில் வள்ளுவனைப் பாடிய புலவன்.

கருவூர்க்கந்தப்பிள்ளைசாத்தனார்—பிட்டங் கொற்றனைப் பாடியபுலவர். (பு ப - று. அக-று.)

கருவூர்க்கலிங்கத்தார் — கடைச்சங்க மருவிய புலவர். (அக-று.)

கருவூர்த்தேவர்—இவர் கருவூரில் பிராமணகுலத்திலுதித்துஞானநூலாராய்ந்துசைவசமயத்தைக் கடைப்பிடித்துச் சிவயோகசித்தியடைந்து சாதிகுலம் நீத்து ஒழுகுவாராயினர். இவரிடம் அருவருப்படைந்த வேதியர் சிலர் இவர் மதமாம்ச பக்ஷணியென்று அருவருக்க அந்த வேதியர்க் கறிவூட்ட தேவர் அகாலத்தில் மழை வருவிக்கச் செய்வித்தும், ஆற்றில் வெள்ளம் பெருகச் செய்வித்தும் பூட்டியிருந்த கோயில் திருக்கதவம் திறக்கச் செய்வித்தும், தமக்குப் பூதங்கள் குடைபிடித்து வரச்செய்தும், பல அற்புதங்களைக் காட்டினர். இவர் பலதலங்களைவணங்கிக் கசேந்திரமோக்ஷ மெனுந் தலமடைந்து அவ்விடமிருந்த முன்றீசரை அழைக்க அவர் தரிசனந்தந்து என்னவேண்டு மென்றனர். தேவர், கள்வேண்டுமென்றனர். முன்றீசர், காளிக்குக் கட்டளையிடக் காளி மதுக்குட மளித்தனள். பின்னுந் தேவர், காளியை மீன் வேண்டுமென்னக் காளி கோட்டவாகிகளைக் கேட்க அவர்கள் தேடியும் மீன் அகப்படாமை கண்டு தேவர் அங்கிருந்த வன்னிமரத்தை நோக்கினர். அம்மரம் மீன்மாரி வருவித்தது. அவ்விடம் விட்டு ஒரு விஷ்ணுவாலயத்தை யடைந்து பெருமாளையழைக்க அவர் வராமையால் கோயில் பூசையிலா திருக்கச் சபித்துத் திருக்குற்றாலமடைந்து சிவதரிசனஞ் செய்து திருவிசைப்பா பாடிப் பொதிகையி லெழுந்தருளி யிருந்தனர். இவர்அவ்விடமிருக்கையில்நெல்வேலியப்பர் சந்நிதானத்து முன்னின்று நிவேதன காலமென்றறியாமல் "நெல்லையப்பா," என்று மூன்றுமுறையழைக்கமறுமொழி பெறுதலினால் கடவுள் இங்கு இல்லையென்று நீக்க ஆலயத்தில் எருக்கு முதலிய முளைத்தன. நெல்லையப்பர், தேவரை மானூரில்சந்தித்துத்தரிசனந்தந்து அடிக்கொருபொன் கொடுத்து நெல்வேலிக்

கழைத்துவந்து காட்சி தந்தனர். அதனுல் முன்மூலத்த எருக்கு முதலிய தகாத பூண்டுகள் ஒழிந்தன. இவரை அநாசார முள்ளவர் என்ற மானூர் வேதியர்க்கு அவ்வூரில் வீடில்லாமற்போகச் சாபமளித் தனர். இவர் அவ்விடமிருந்தகாலையில் தஞ் சாவூர் அரசன் செய்த சிவப்பிரதிட்டை யில் அஷ்டபந்தனம் பலமுறையிளகிப்பந் தனம் ஆகாமற்போயிற்று. இதனுல் அர சன்வருந்த அசரீரி கருவூர்த்தேவர் வரின் பந்தனமாம் என்றது. இதனே உருமறைத் தவ்விடம் வந்திருந்த போகநாதர் காக்கை யின் கழுத்தில் சீட்டெழுதி யனுப்பித் தேவரை வருவித்தனர். அங்கிருந்தார் தேவரை வேண்டத் தேவர் அங்கிருந்தார் சம்மத மேற்கொண்டு கோயிலுக்குள் சென்று சிவலிங்கத்தை அஷ்டபந்த னஞ் செய்தனர்; அங்கிருந்து திருவரங் கஞ் சென்றனர். அவ்விடமிருந்த தாசி இவரது தேகப்பொலிவைக் கண்டு தன் கருத்தை யறிவிக்க அதற்கிசைந்து அவ ளிட மிரண்டோளிருந்து நீங்கிப் பெரு மாளைத் தரிசித்து அவர் தந்த இரத்தினப் பதக்கத்தைத் தாசிக்குத் தந்துநீங்கத்தொ டங்கினர். அந்தத் தாசி பிரிவாற்றது வரு ந்தியது கண்டு நீ யெப்பொழுது நினைக் கினும் வருவேன் என்று தலயாத்திரை செய்தனர். தாசி இவர்தந்த பதக்கத்தைப் பூண்டு வெளிவரக்கோயிற்ருனிகர் இவளை இந்தப் பதக்கம் எதென்ன இது எனக்கு ஒருவேதியராற் கொடுக்கப்பட்ட தென் றனள். கோவிலதிகாரிகள் இவள் வீட் டைக் காவலிடத் தாசி தேவரை நினைத்த னள். தேவர் வந்தனர். அதிகாரிகள் இப் பதக்கம் எதென்னத் தேவர் பெருமாளை அழைக்கப் பெருமாள் அனைவருங்காண ஆகாயவீதியில் தரிசனந்தந்து நாமே கொ டுத்தோமென்று திருவாய் மலர்ந்து அந் தர்த்தானமாயினர். அவ்வற்புதங் கண்டார் அஞ்சி அபராதக்ஷமை வேண்ட அதுக்கிர கித்துக் கருவூரடைந்தனர். அவ்விடமிரு ந்த வேதியரிற் சிலர் அரசனிடம் இவர் அநாசாரமுற்றவர் என்று குறைகூறி அர சனேத் தேவர் வீட்டைச்சோதிக்க ஏவி னர். அந்தப்படி அரசன் உடன்பட்டுத் தே வரிருக்கை சென்று சோதிக்க எவ்விடத் தும் வைதிகப்பொருள்களே நிறைந்திரு க்கக் கண்டு அஞ்சிநிற்கத் தேவர் அரசனே நோக்கிக் குறைகூறிய வேதியர் வீடுகளே ச்சோதிக்க ஏவினர். அந்தப்படி அரசன் அந்த வேதியர்களின் வீடுகளைச் சோதிக் கையில் மதுமாமிச முதலிய அநாசாரப் பொருள்களைக் கண்டுவெறுத்து வேதியர் களே ஊரைவிட்டு ஓட்டினன். நீங்கிய வேதியர் ஒருங்குகூடிக் கருவூர்த்தேவ ருக்குத் துன்பஞ்செய்யத் தொடங்குகை யில் தேவர் பயந்தவர்போல் திருஆனிலைக் கோயிலையடைந்து சிவமூர்த்தியைத் தழு விக்கொள்ளச் சிவமூர்த்தி இவரைத் தம் மில் ஒடுக்கினர். இவர் போகருஷியின் மாணாக்கருள் ஒருவர். இவரைக் கருவூ ரார் என்றுங் கூறுவர். இவர் செய்தநூல் திருவிசைப்பா, பலவைத்தியநூல்கள்.

கருவூர் நன்மார்பனிருங்கலைலையாயன் செங்கண்ணனார்—கடைச்சங்க மருவிய புலவர். (அகநானூறு).

கருவூர்ப் பூதஞ்சாத்தனார்—கடைச்சங்க மரு விய புலவர். (அகநானூறு).

கருவூர்ப் பெருஞ்சதுக்கத்துப் பூதநாதனார்—இவர் கோப்பெருஞ்சோழன் துறவு பூண்டு வடக்கிருக்கக் கண்டு மனமுருகிப் பாடியவர்.

கருவூர்—சேரர்க்கு இராசதானி. பின்சோ ழரு மரசாண்ட இடம்.

கருஷம்—ஒருநாடு.

கருஷன் — வைவச்சுதமனுவின் புத்திரன். இவனிடமிருந்து காருஷர் என்னும் அர சர் பிறந்தனர்.

கருஷம்—கரூசனுண்டதேசம்.

கருஷன்—வைவச்சுதமனுவின் குமாரர்களில் ஒருவன். இக்ஷ்வாகுவின் தம்பி.

கரூர்—கொச்சிநாட்டிற் பெரியாற்றங்கரையி லுள்ள ஊர்.

கரோஷன்—செவ்வாயின் புத்திரன்.

கரையேறவிட்டநல்லூர்—இது நடுநாட்டி லுள்ள ஒரு சிவத்தலம். மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் இத்தலத்தருகே வருகையில் கெடிலம் பெருகி வழிதடுத்ததால் சிவமூர் த்தி சித்தரா யெழுந்தருளி வழிவிடக் கட் டளையிட்ட தலம்.

கர்க்கர்—1. ஆதிசேஷனிடந் தவஞ்செய்து நிமித்தசாஸ்திரத்தையும், சோதிடசாஸ் திரத்தையும் பெற்றவர்.

2. சிவபூஜாபலத்தால் சகலகலைகளே யும் அடைந்தவர். (சிவ-பு.)

கர்க்கோடன்—கார்க்கோடனைக் காண்க.

கர்ணகை—1. ஒரு காந்தருவப் பெண்.

2. ஆநகன் தேவி.

3. கோவலன் மனைவி.

கர்ணன்–1. (கன்னன்) குந்திதேவி கன்னி யாயிருக்கையில் இவள் தந்தை அவ்விடம் வந்திருந்த துருவாச முனிவர்க்கு உபச ரிக்கக் கட்டளையிட்டனன். அந்தப்படி

உபசரிக்க அந்த முனிவர்களிப்புற்று உப தேசித்த மந்திர உபதேசத்தைப் பெற்று இருந்தனள். ஒருநாள் தனது இருக்கை யின் மேலிடத்தில் உலாவுகையில் இம்மந் திரபலத்தை அறிவோமென்று அதை உச்சரித்தனள். அந்த மந்திரதேவதையா கிய சூரியன் எதிர்தோன்றி மந்திரத்தின் செய்கைகூறினன். இதைக்கேட்ட குந்தி நான் கன்னிகையெனச் சூரியன் அவளுக் குத்தக்க பருவமளித்துக் கூடினன். அத னால் இப்புத்திரன் கவசகுண்டலதாரி யாய்ப் பிறந்தனன். தாய் உடனே இக் குழந்தையை ஊரின் அபவாதத்திற் கஞ் சித் தன் முன்னூனையில் சிறிது கிழித்துத் தன்னிடமிருந்த பெட்டியிலிட்டுக் குழந் தையை அதில் வளர்த்தி அருகிருந்த ஆற்றில் விட்டனள். அக்குழந்தை பொதி ந்த பேழை ஆற்றுநீர்வழியே அத்தின புரத்தினருகில் வந்தது. அந்த வேளையில் சூதகுலத்தவனுகிய அதிரதனெனும் சார தியும் அவன் பாரியும் நீராடவந்து ஆற் றோரமாய் வரும் பெட்டியைக் கண்டெடு த்துப் பார்க்கையில் உள்ளே அதிகப் பிர காசமாய்க் குழந்தை யிருக்கக்கண்டு நமக் குக் கடவுளனுக்கிரகத்தால் இக்குழந்தை கிடைத்ததென்று வளர்த்துக்கொண்ட னர். இவனுக்குப் பெயர் ஆகாயவாணியா லிடப்பட்டது. இவன் வளர்ந்து வில் வித்தை கற்கும்படி துரோணரை யடு த்து வேண்டுகையில் அவர் மறுத்தது கண்டு பரசுராமரிடஞ் சென்று தன்னைப் பிராமணனெனக் கூறி வில்வித்தை கற் றனன். இவன் வில் காண்டீபமென ப்படும். இவனைக் கச்சைக்கொடியினன் என்பர். இவன் குமரனைச் சூரியகேது எனவும் விருஷசேனன் எனவுங்கூறுவர். இவன் தேவி காஞ்சனமாலை. இவன் சங்கம் பராபரம். இவன் இடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன். ஒருமுறை பரசு ராமர் இவன் தொடையில் தலைவைத்துற ங்க இந்திரன் வண்டாக இவன் தொடை யைத் தொளைத்தனன். அவ்வாறு உதிரம் பெருகத் தொளைத்தும் கன்னன் ஆசாரி யருக்கு நித்திராபங்கம் நேரிடுமென அசையாதிருந்தனன். ஆசாரியர் எழுந்து எங்கும் உதிரவெள்ள மிருத்தலைக் கண்டு வரலாறு கேட்டு நீ சூத்திரியன் என்னை வஞ்சித்ததால் சமயத்தில் இந்த வித்தை யுதவாதிருக்கவெனச் சபித்தனர். இவன் ஒருகாலத்து ஒரு முனிவனுடைய பசுங் கன்றின் தேர்ச்சக்கரத்திற் பட்டிறந்த தால் முனிவனுல் யுத்தத்தில் தேரழுந்தச் சாபமடைந்தவன். இவன் துரோணர் தனக்கு வில்வித்தை கற்பித்துக் கொடா ததால் அவரது மாணாக்கரில் வல்லவனு கிய அருச்சனனிடம் பகைகொண்டி ருத்தலைத் துரியோதனன் கண்டு இவ னைச் சிநேகனுகக் கொண்டு அங்கதேசா திபதியு மாக்கினன். இவன் அரசாண்டு அருச்சுனனிடம் உள்ளில் பகை பூண்டு துரியோதனன் பாண்டவருடன் யுத் தஞ்செய்தகாலையில் பாண்டவர் சேனை யுடன் மாறுகொண்டு அருச்சுனனைப் பகைத்து அவனைக் கொல்லவந்து சர ணடைந்த நாகாத்திரத்தைப் பெற்றுக் குந்தி தன் புத்திரன் என்றறிவிக்க அறி ந்துகொண்டும் அவள் வேண்டியவரப்படி அந்த நாகாத்திரத்தை ஒருமுறைக்குமேல் அருச்சுனன்மீது எய்யாதிருக்கவரந்தந்து குந்திதேவியிடம் தானிறந்தபின் தன்னை யின்னுனென்று அறிவிக்கும்படி வரம் வேண்டிப் பாரதத்தில் பாண்டவர் சேனை யுடன் பதினுன்காநாளிரவினும் பகலி னும் பதினுறு நாளினும் யுத்தஞ்செய்து அருச்சுனன்பொருட்டிந்திரன் பிராமண வருக்கொண்டுவந்து கவசகுண்டலம் யாசிக்கத் தந்தவன். இவன் பதினேழா நாள் தளர்ந்திருக்க அருச்சுனன் பாணம் எவ இவனது தருமம் தருமனைப்போல் எதிர்தோன்றி யருச்சுனனைத் தடைசெய் தது. அதனை யுணர்ந்த கண்ணன் வேதிய உருவமாய்வந்து தருமத்தையாசிக்க அவர் க்கு அதனைத் தர நீரில்லாமையால் தன் னுடலில் பொத்திக்கொண்டிருந்த அம் பின்வழி யொழுகிய உதிரத்தால் தாரை வார்த்து அருச்சுனன் கைப்பாணத்தா லிறந்து நற்பதமடைந்தவன். இவனிதற்கு முன்சன்மத்தில் ஆயிரக்கவசனென்னும் அரக்கன். ஆயிரக்கவசனைக் காண்க. இவன் குழந்தையாக விளையாடிக்கொண் டிருக்கையில் சத்தஇருடிகளும் சூரிய புத்திரன் என்று காணவந்து குழந்தை களே வழக்கமாய்க் கைதட்டி அழைத் தல்போல் அழைத்து வருக என்று கை நீட்டினர் எனவும், அதனைக் குழந்தையா யிருந்த கன்னன் ஏதோ நம்மை விரும்பிக் கேட்கின்றனர் என்று எண்ணித் தனது உச்சியில் தரித்திருந்த நெற்றிச்சுட்டி யைப் பிடுங்கித்தர வந்தனன் எனவும் அக் காலத்துச் சத்தஇருடிகளும் இவனது வள்ளன்மையைக் கண்டு மகாத்தியாகி யாக என வாழ்த்தினர் எனவுங் கூறுவர். தீர்க்கதமனைக் காண்க.

2. சுக்கிர குமரன் அசுரபுரோகிதன்.

கர்த்தமப்பிரசாபதி — பிரமன் நிழலில் பிறந்தவன். இவன் தேவி தேவஹுதி. குமரன் கபிலன். இவனிடம் அநேகம் பெண்கள் பிறந்தனர். வேதத்தில் ஸ்புடமாய்ச் சாயாவாசகாமாயுள்ளது கர்த்தமம், அதனல் ஜனித்ததால் இப்பெயர்பெற்றனன்.

கர்த்தமன் — சௌபரிமுனிவரால் நன்மையடைந்த அரசன்.

கர்நாடகம்—தமிழ், தெலுங்கு தேசங்களுக்கிடையிலுள்ள நாடு.

கர்பந்தரிக்தும் நாள் பேதும்—கர்பந்தரிக்கும் நாள் பேதத்தாலே பிறக்கும் பிள்ளைகள் குணமும் தேகபலமும் பலவிதங்களாம். அமாவாசையில் கருத்தரிக்கின் கறுப்பாய் நான்கு, ஆறுவிரல் உள்ளதாய்ப் பிறக்கும். தூரப்பிரயாணம் போனவன் அன்றிரவு கூடின் பிறந்தவனுல் சம்பத்து நாசமாம், பிள்ளை மிடியனும். தூரத்திலிருந்து வந்த பெண்ணை அன்றிரவு கூடின் பிறந்தவன் அறிவிலாதவனுவன். புணர்ந்தவுடன் முழுகில் சற்புத்திரனும். புணர்ந்து முழுகாத நாள் பிள்ளை ஆகாதாம். அமாவாசை பிரதமைநாளிற் கூடில் பொய்யனுவன். அமாவாசை கழிந்த மூன்றுநாள் கூடிப்பிறந்த பிள்ளை அற்பாயுளாம். பௌர்ணமியிற்கூடிப்பிறந்தபிள்ளை ஆனை வடிவாம். பௌர்ணைகழிந்த பிரதமையிற் கூடிப்பிறந்த பிள்ளை குமரகண்ட வலியனும். பிறை பிறந்த பிரதமை, நடுவில் பதினேந்தா நாள் கூடிப் பிறந்தால் பித்தன், கருங்குட்டன், வெண்குட்டன், முயலகன், வலியுளானும். புணர்ச்சிகாலத்தில் பேசாததைப் பேசின் பேடாம். பெண் நிர்வாணமாய்ப் புணரின் மிடியனும். மனைவி அல்லாத வேறொருத்தியை எண்ணிப் புணரின் ஆறுவிரல் நாலுவிரலாம். பிறை கண்ட நா, று, அ, ம இந்த நாட்காளில் எந்த மாதத்திலும் புணரக்கூடாது. வெள்ளி நாள் பகல் மூன்றும் சாமத்திற் கூடிப் பிறந்த பிள்ளை மாறுகண்ணும். பெண்சூதகமான மூன்றுநாள் கூடிப் பிறந்த பிள்ளை கள்ளனும். நாலாநாள் பாவியாய் மூடனுய்த் தன் வயிறுவளர்க்கிறது அருமையாம். ஐந்தாநாள் புலவனும். ஆறுநாள் விரதகேடனும். ஏழாநாள் தயாபரனும். எட்டாநாள் தரித்திரனும். ஒன்பதாநாள் சூபேரனும். பத்தாநாள் காமியாம். பதினெராநாள் பிணியனும். பன்னிரண்டாநாள் பண்டிதனும். பதின் மூன்றுநாள் விவேகியாம். பதினுலாநாள் போகியாம். பதினேந்தாநாள் அரசனும். பதினுறுநாள் யோகியாம். பதினேழாநாள் முதலிய நாட்களில் கருத்தரியாதாம். ஒரு நாளின் முதற் சாமத்திற் பிறக்கின் பாவியாம். பின் அந்தச் சாமத்திற்கு உள்ளாகஜநிக்கின் கோபியாவன். இரண்டாம் சாமம் மத்தியானத்திற் பிறந்தவன் சமதமாதி குணங்கள் உடையவனுவன். மூன்றுஞ் சாமத்திற் பாதகனும். நாலாஞ் சாமத்தில் அஸ்தமன சமயத்தில் பிறந்தபிள்ளை ஹாநியாவன். இராத்திரி காலம் முதற் சாமத்திற் பிறந்தபிள்ளை அதமனுவன். இரண்டாஞ் சாமத்திற் பிறந்தவன், சமதமாதிகுணம் உள்ளவனுவன். மூன்றுஞ் சாமத்திற் பிறந்தவன் தீயோனுவன். நான்காம் சாமத்திற் பிறந்தவன் யோகியாவன்.

கர்ப்பூரம் — மலைச்சரக்கு, கலை, அடைவு சரக்கு, மார்பு, இளமார்பு, ஆரூர்க்கால், கையொட்டுக்கால், மார்ப்பற்று, வராசான், குமடெறிவான், உருக்குருக்கு, வாளேசு, சூடன், சீனச்சூடன் முதலிய.

கர்மசேடன்— புலகருக்குக் கதியிட முதித்தவன்.

கர்மந்தன்—ஒரு இருடி.

கர்மியன்—காந்தாரன் புதல்வன்.

கலகண்டகி—காலகெளகிகனுக்குப் பாரி.

கலகை—ஆன்மாக்களுக்குக் கலகத்தை விளைவிக்கும் ஓர் தேவதை.

கலங்கரைவிளக்கம் — கப்பல் யாத்திரை செய்தபண்டையோர்க்குக் கரைதெரியும் வகை கடற்கரையிற் கட்டப்பட்ட ஒளித்தம்பம்.

கலசயோனி—அகத்தியர், வசிட்டர்கள். கலசத்தி லுதித்ததனுற் பெற்றபெயர்.

கலவிகாணர்—கலவிகரணி சத்திக்குப் பதி, ஆகாசரூபர். இவர்க்குப் பீமர் எனவும் பெயர்.

கலவிகரணி — ஆகாசரூபசத்தி. இவட்கு ஈசர் கலவிகரணர் அல்லது பீமர்.

கலாதரர்—விநாயக அம்சங்களில் ஒன்று.

கலாசத்தியுரு—நிவர்த்திகலாசத்தி, பொன்னிறமாய் நான்குமுகம், நான்குகைகளில் ஜபமாலை, வஜ்ரம், அபயம், கமலம் உடையவளாயிருப்பள். பிரதிஷ்டாகலாசத்தி—படிகநிறமாய் இரண்டுமுகம், நான்குகைகளில் பாசம், அபயம், ஜபமாலை, கமலம் இவற்றையுடையளாயிருப்பள். வித்யாகலாசத்தி—இவள் கறுத்தநிறம், பிரகாசத்தோடுகூடிய நான்குமுகம், நான்குகைகள், சத்தி, அபயம், ஜபமாலை, கமலம் உடையவளாய் மகா பலிஷ்டையாயிருப்பள். சாந்திகலை — சுத்த ஸ்படிகநிறம்,

ஐந்துமுகம், நான்குகைகளில் த்வஜம், அபயம், ஜபமாலை, தாமரைகளையும், உபவீதத்தையும் உடையவளா யிருப்பள். சாந்தியதீதை — ஸ்படிகநிறம், ஐந்துமுகம், நான்குகைகள், பாசம், அபயம், ஜபமாலை, கமலம் இவற்றை யுடையளாயிருப்பள்.

கலாதினி—கங்கையின் பிரிவு.

கலாபம்—பரதகண்டத்திலுள்ள ஒரு கிராமம். இதில் மறைந்திருக்கும் சூரிய சந்திர வமிசத்தரசர்கள் கற்கியின் ஏவலால் கலியந்தத்தில் அரசாளப் போகின்றவர்.

கலாவதி—1. இவளும் பிரபாவதியும் இரத்தினுவலியின் தோழியர். இவர்கள் ஒரு சன்மத்தில் குரங்குகளாய் ஒருவன து பலாப்பழத்தைத் திருடிக் குரங்காட்டியிடம் அகப்பட்டுக் காசிகேஷத்திரத்திலிறந்ததால் மறுசன்மத்தில் சராயணனுக்குப் புதல்வியராய்க் கௌதமை பவானியெனப் பிறந்து நாசயனனே மணந்தனர். அவன் காட்டிலிறந்ததால் இவர்கள் நோன்பிழைத்து நிறந்து மறுசன்மத்தில் இரத்தினுவலியின் தோழியராய் இரத்தினசூடனே மணந்தனர். (காசிகாண்டம்).

2. பாரன் என்னும் முனிபுத்திரி தந்தை யிறக்கப் பார்வதியாரால் நவநிதி வசமாகும் மந்திரம் பெற்று அதனைச் சுவாரோசிசனுக்குக் கொடுத்து அவனே மணந்தனள்.

3. சுவாமியையும் இரத்தினுவலியையும் காண்க.

4. எச்சனைக் காண்க.

5. காசிதேசத்தரசன் பெண்; பாண்டியனே மணந்து அவன் தன்னைத்தீண்ட வருகையில் சீ சிவதீகை பெற்றவன் அல்லன் என விலக அரசன் அவளை வலுவிற் றொட அவளிடம் சகிக்கக்கூடாத வெம்மை யிருந்தது பற்றி அஞ்சிச் சிவதீகை பெற்று மனைவியிடங் கூடிச் சுகித்திருந்தவன். (உபதேசகாண்டம்).

கலி—1. ஒரு தானவன் இந்திரனே யுத்தத்தில் பின்னிடச் செய்தவன்.

2. கபாடபுரத்திருந்த இடைச்சங்கத்துப் புலவரியற்றிய நூல்.

கலிகணநாதர்— இவர் தம்நாடு வீரசைவர் நாடாக முயன்று, எல்லாரையும் வீரசைவராக்கிவந்தனர். அவ்வகை செய்துவருகையில் சிவமூர்த்தி சூத்திர வடிவுடன் இவரிடந் தோன்றி மந்திரி முதலியோர் செய்யும் தீமை புகன்றனர். அரசன் இவரை நோக்கி நீவிர் வீரசைவரா யின் உம்மிடம் அவர் வைத்த தீர்வை முதலியவற்றையும் மாற்றுகிறேன் என்றனர். சிவமூர்த்தி இசையாதது கண்டு அரசன் வாளெடுக்கச் சிவமூர்த்தி தமது திருவுருக் காட்டினர். அவ்வகை காட்டியும் அரசன்சம்மதிக்காது சிவலிங்கஞ் சிவமூர்த்திக்குந் தரித்தனன்.

கலிகாலன் — சோழநாடுவிட்டுக் காஞ்சி நாடடைந்து காட்டை நாடாக்கினவன். இவன் பூர்வம் இந்திரன். இவன் காஞ்சிப் பதியிலிருந்த பூதத்தைக் கருப்பதானவதியென்னும் காளியருளால் வாள்பெற்று எதிர்க்க அந்தப்பூதம் ஆயிரம் மனுஷரை வருஷத்திற்குப் பலிகேட்க உடன்பட்டு அரசாண்டவன்.

கலிக்கம்பநாயனார் — திருப்பெண்ணாடக கேஷத்திரத்தில் வைசியகுலத்திற் றிருவவதரித்துச் சிவனடியார் திருவடிகளே மனைவியார் நீர்வார்க்கத் தாம் சுத்திசெய்து பூசித்து அமுதுபடைத்து வருங்காலையில், ஒருநாள் தம்மிடம் வேலைசெய்து கொண்டிருந்து நீங்கிய ஒருவன் சிவனடியார் வேடங்கொண்டுவர, நாயனார் அவனுக்கும் பூசைசெய்யக் கால்களைப் பற்றினர். பத்தினியார் இவன் நம்மிடம் வேலை செய்திருந்தவனென்று நீர் விடாமல் தாமதித்தது கண்டு, பத்தினியாரின் கையைத்தறித்து அடியாரைப் பூசித்து அமுதுபடைத்துச் சிலநாட்கட்குப்பிறகு முத்திபெற்றவர்.

கலிக்காவதாரி(கல்கி)—விண்டுவின் தசாவதாரங்களில் ஒன்று. கலியுகமுடிவில் சம்பளமென்னும் கிராமத்தில் விஷ்ணு எச்சன் கிருகத்தில் குதிரைமுகமாக அவதரித்து அதர்மங்களைப் போக்கித் தருமத்தை நிலுத்துவர். இவர்யேறுங்குதிரை தேவதத்தம் சம்பளமென்னும் சிம்மளத்தில் விஷ்ணுயச்சன் பாரியையான சுமதியின் கருப்பத்தில்நான்கு சகோதரருடன் பிறப்பர். இலக்குமியும் அத்தலத்தில் பிருகத்ரதன் பாரியான கௌதமியின் உதரத்தில் வைசாகசுக்கில துவாதசியில் பிறப்பள். இவர் சகோதரர்–கலி, பிராக்கியன், சுமந்திரர். கல்கி பரசுராமரிடத்தில்வேதங்களையும் தநுர்வித்தையையும் கற்றுணர்ந்தவர். சிவபெருமானை யெண்ணித் தவஞ்செய்து குதிரையையும், எல்லாமறிந்த கிளியையும், வாளையும்பெற்றவர். கல்கி பத்மாவதியைச் சிம்மளத்தில் மணம்புரிந்து ஜயன் விஜயன் எனும் இரண்டுபுத்திரரைப்பெற்றார். இவர்திக்குவிசயம்செய்யத்தொடங்கி முதலில் கீடபுரத்தையடைந்து பௌத்த

ராசாவாகிய ஸ்ரீதேவன் பட்டணத்தை மூற்றுகைசெய்ய ஸ்ரீதேவன் எதிர்த்துப் பின்னடைகையில் ஜினதேவன் எதிர்த்துக் கல்கியை மூர்ச்சையாக்கக் கல்கி மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து யாவரையுங் கொன்று மிகுந்துநின்ற ஜினதேவனை யழைத்து அவன் சௌரியத்தை நிந்தித்துக் கால்களைக் கிழித்தெறிந்தார். பிறகு சுத்தோதனன் முதலியவர்களை யெதிர்த்து அவர்களை வதைத்துப் பட்டணத்துக்குள் சென்று மிலேச்சர்களைக் கொல்லுகையில் மிலேச்சஸ்திரீகள் எதிர்க்க அவர்கள்மேல் பாணத்தைவிட அவர்கள் ஞானமடைந்து கல்கியை ஸ்தோத்திரஞ் செய்து பகவானைச் சரணடைந்தார்கள். பிறகு கல்கி அங்கு விசனத்தில் மூழ்கியிருக்கும் இருடிக்கூட்டங்களைக் கண்டு அவர்கள் குதோதாரியைச் சம்மானஞ்செய்யக் கேட்டுக்கொண்டபடி இமயமலைக்குத் திரும்புகையில் இடையிலிருக்கும் கூஷிரநதியைக் கடக்க அஞ்சிய சேனைகளுக்கு இருடிகளால் அவற்றின் வரலாற்றைத்தெரிவித்துக் குதோதாரியை யடைந்து அவள் மூச்சால் வயிற்றினுட் புகுந்து அவளைக் கொல்ல அவள் குமாரன் காஞ்சன்யுத்தத்திற்குவந்து கொல்லப்பட்டான். கல்கி கலாபகிராமத்தில் தவம்புரிந்திருந்த சூரியவம்சத்தரசனுகிய மருவைக் கண்டார். அக்கிராமத்திலே சந்திரவம்சத்தரசனுகிய தேவாபியைக் கண்டார். கல்கி மேற்சொன்ன இருவரையும் வரலாறு வினவி, விசாகயூபன் கன்னிகையை மருவிற்கும், ருசிராசுவின் கன்னியைத் தேவாபிக்கும் மணஞ்செய்யக் கட்டளையிட்டு அவ்விருவர்க்கும் அயோத்தி, அஸ்தினாபுரியை ஆளும்படியாகக் கட்டளையிட்டுத் தாம் மதுரைப்பட்டணத்தையடைய நிற்கையில் ஒரு சன்னியாசியைக் கண்டு நீர் யார் என்று வினவினர். அவர் தாம் மஸ்கரி அல்லது கிருதயுகம் என்று கூறி மன்வந்தர லக்ஷணத்தைக் கல்கிக்குக் கூறக் கல்கி கிருதயுகம் ஆரம்பித்து விட்டதென்று திக்குவிசயத்திற்கு ஆரம்பித்தார்; கோகன், விகோகன் என்பவர்கள் கல்கியை எதிர்த்து ஒன்றுகக் கொல்லப்பட்டார்கள். பிறகு கல்கியானவர் சசித்துவசனுடன் நட்புக்கொண்டு அவன் தேவியாகிய சுசாந்தையால்ஸ்தோத்தரிக்கப்பட்டு அவன் குமரி ரமாவை மணந்து காஞ்சனபுரியை யடைந்து விஷகன்னிகையின் சாபத்தை நீக்கிச் சம்பளமடைந்து அதை அரசாட்சிபுரிந்து பரசுராமரைச் சேவித்துத் திக்குவிசய தரிசனங்களைக் கூறினர். பின் இவருக்கு மேகமலனென்றும் வலாகன் என்றும் இரண்டு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். இவ்வாறிருக்கையில் பத்மாவதியைவிட்டு ஓர் குகையுள்புகப் பத்மாவதி தன்கணவனை அநேகநாள் காணுமல் கல்கியைப்போல் ஒரு படம் எழுதிப் பூசித்துவருகையில் கல்கி பத்மாவதியைக் காணுமல் தேடிக்கண்டு தழுவினர். பிறகு தேவர்கள் வேண்டக் கல்கிபகவான் தன் குமார்களுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்துவைகுண்டமடைந்தனர். தேவிமாராகிய பத்மாவதி, சாமாவதி இருவரும்தீப்புகுந்தனர். (கல்கிபுராணம்).

கலிங்கம்—1. ஒருதேயம், வசு குமரர் ஆண்டது. ஒட்டிரதேசத்திற்குத் தெற்கின்கணுள்ளது. இதில் சிங்கபுரமென்றும், கபிலையென்றும் இரண்டு நகரங்களிருந்தன.

2. இதுபரதகண்டத்தின் ஐம்பத்தாறு தேசங்களில் ஒன்று. கோதாவரிநதிக்கப் பாற்பட்டது.

கலிங்கத்துப்பரணி — கருணகரத்தொண்டமான்மீது செயங்கொண்டாஞல் பாடப்பட்டது. ஆனையாயிரம் அமரிடை வென்ற அரசனது வெற்றியைக் குறித்துப் பாடியது.

கலிங்கலை—பூதநந்தன் அரசாண்ட தேசம்.

கலிங்கன்—1. கலிங்கநாட்டரசன்.

2. உருக்குமிக்குத் தோழன். பலராமராற் பல்லுடைக்கப் பெற்றவன். பாரதமுதலுள் யுத்தத்தில் யாகசேனனுடன் போர்செய்தவன்.

3. அங்கதேசத்துச் சூத்திரன், செல்வச் செருக்கால் ஒரு விரதியைப் பழித்துத் துன்பம் அனுபவித்து உரோமசமுனிவர் அருட்பார்வையால் நலம்அடைந்தவன்.

கலித்தொகை—இது எட்டுத் தொகையுள் ஆறுவது. நூற்றைம்பது கலிப்பாக்களையுடையது. இதற்கு நச்சினர்க்கினியர் உரைகூறியிருக்கின்றனர்.

கலிபுருஷன் அல்லது கலி—இவன் பாவத்தை யுடம்பாகப் பெற்று வலதுகையால் கள்ளினையும் இடக்கையால் ஆண்குறியினையும் பிடித்துக்கொண்டு புறம்பே பார்க்கின்ற கண்களையும் பேய் முகத்தையும் பெற்றிருக்கும் தெய்வம். கலியுற்பத்தியாவது துவாபரயுகம் முடிந்தபின் பிரமன் தன் பின்பாகத்தில் கோரமாயும் கறுத்ததாயுமிருக்கிற பாபத்தைச் சிருட்டித்தார். அதற்கு அதர்மம்

என்றும் பெயர். அந்த அதர்மத்திற்குப் பொய் மனைவியும், டம்பம் பிள்ளையும், மாயையுடன்பிறந்தாளுமாம். மாயையின் வயிற்றில் இம்சையென்கிற பெண்ணும், உலோபம் என்கிற பிள்ளையும் பிறந்தனர். உலோபமும் இம்சையும் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டு குரோதம் என்கிற பிள்ளையைப் பெற்றனர். அந்தக் குரோதம் இம்சையென்கிற பெண்ணின் வயிற்றில் கலியை யுண்டுபண்ணிற்று. கலியினிலக்கணமாவது, இடதுகையில் தன் ஆண்குறியும், அஞ்சனம்போன்ற சரீரமும், நீண்ட வயிறும், பயங்கரமான முகமும், எப்பொழுதும் அசைந்துகொண்டிருக்கிறதாவும், துர்க்கந்தமான சரீரமும், சூதாடல், ஸ்திரீசம்போகம், கட்குடித்தல் முதலான தீயநடைக்கு இருக்கையாகிய ரூபத்தையுடையவன்; இக்கலி புருடன் தன் உடன்பிறந்தாள் வயிற்றில் பயம் என்கிற பிள்ளையையும், மிருத்தியு என்கிற பிள்ளையையும் உண்டுபண்ணினான். மேற்சொன்ன பயமும் மிருத்தியும் மணந்து, நரகம் என்னும் பிள்ளையை உண்டுபண்ணினார்கள். நரகம், யாதனை யென்கிற பெண்ணை மணந்து அளவிறந்த புத்திரர்களைப் பெற்றது. இவ்வகை கலியின் குலத்தில் நன்னடை யொழிந்து தீமையே பரவின. கலியின் நடக்கையாவது கலியின் முதற்பாதத்தில் அக்காலத்திற் குண்டான ஆசாரமொழிந்து சஞ்சலபுத்தி, ஸ்திரீகளிடத் தாசை, பெருமைக் காசாரம் பாராட்டல், துற்நடை, தந்தைதாய்க் கொலை, வேதவொழுக்கங்களைக்கடத்தல், சூத்திரசகவாசம், குதர்க்கவாதம், தர்மவிக்கிரயம், வேதவிக்கிரயம், எண்ணெய், மாமிசம் விற்றல், ஜாதிபேதமின்மை, இடம்ப மடாதிபத்யம், பதினறு வயதிற்குள் பிள்ளைபெறல், மனைவியின் சொற்கேட்டல், பிதாவின் குலத்தவரைத்தூஷித்தல் உண்டாம். மேலும் குலஸ்திரீகள் வேசைகளைப்போலவும், வேசைகள் குலஸ்திரீகளைப்போலவும் இருப்பர். வானத்தில் உற்பாதங்களுண்டாம். பூமியிற் பல னத்தரும் ஜனங்கள் இராசாக்களாற்பீடிக்கப்படுவர். பிராம்மணர்கள் மந்திர சூன்யர்களாயும் அன்னம் விற்பவர்களுமாவர். தம் குலபாஷையை யிழந்து ஈனபாஷையில் விருப்பமும் ஈனசகவாசமும் உள்ளவராவர். கலியின் இரண்டாம் பாதத்தில் சிவ விஷ்ணுவாதிகளின் கலை குறைந்து சிறுதேவதைகள் சக்தியுள்ளவையாய் விளங்கும். மூன்றும் பாதத்தில் சிவ விஷ்ணுக்களின்பேர் மறைந்து ஜாதி பேதமில்லையென்கிறதைப்பற்றிப் போர்உண்டாகும். நான்காம் பாதத்தில் ஜனங்கள் எல்லாம் ஒரேவிதமாகவும் ஓரடியுள்ளவர்களாயுமிருப்பார்கள். தர்மம்மறைந்து அதர்மம் விளங்கிக் குடியர்கள்நிறைந்து ஒருவருக்கொருவர் தம்மையேபகஷிப்பர். கலி காமகலையைமணந்து பிருகத்கீர்த்தி, பிருகத்பாகு என்னும் இரண்டு புத்திரர்களைப் பெற்றனன்.

கலிப்பகையார்—திலகவதியாரை மணக்க விருந்து அரசனேவலால் யுத்தத்திலிறந்த வேளாண்குடியினர்.

கலிநீதிநாயனார்—இவர் தொண்டைநாட்டில் திருவொற்றியூரில் செக்கார் மரபில் திருவவதரித்து ஆலயத்திலுள்ளும் புறம்பும் தீபத்திருப்பணி செய்துவருகையில் செல்வங் குறையக் கூலிக்கு எண்ணெய் விற்றும் கூலிச்செக்கோட்டியும் திருப்பணிவிடாதுநடத்திவந்தனர். இவ்வகைநடத்துகையில் கூலியும் அகப்படாமல் மனம் வருந்தித் தமது திருப்பணியின் முட்டுப்பாட்டை யெண்ணி மனைவியாரை விற்க யாருங்கொள்வாரிலாது திரும்பி ஆலயத்துட்சென்று அகலில் திரிமுதலிய இட்டுத் தமது கழுத்தரிந்தமை கண்டு சிவமூர்த்தி கையைப் பிடித்துத் தடுத்து முத்தியளிக்கப் பெற்றவர்.

கலியநாயனார்—இவர் பஞ்சாக்ஷரஜபம் செய்துகொண்டிருப்பவர். இவர் தம்மூர்விட்டுக் காட்டின்வழிச்செல்லுகையில் தனித்திருந்த சிவலிங்கத்தைக்கண்டுஐய தனித்திருக்கின்றீரே திரிபுராதிகள் முதலிய பல பகைவர் உமக்கிருக்கின்றன ராதலின் வேற்றிடம் தேவரீரைக் கொண்டு செல்வேனெனச் சிவலிங்கத்தைத் தூக்கி முடியாத காரியமென்று எண்ணித் தமது செல்வ முதலியவைகளெடுத்துவந்து சிவாலய முதலியன கட்டுவித்துத் தம் நண்பருடன் சகலாயுதமும் தாங்கிக் காவல் புரிந்திருந்து நண்பர்கள் பொருட்குறைவால் வராதிருந்த காலத்துத் தாம் தீவட்டியெரித்தும் எண்ணெய்வாங்கச் சக்தியற்ற காலத்து விறகெரித்தும் அதுவுங் கூடாக் காலத்துத் தலைமயிரை எரித்து ஒளியுண்டாக்கியுங் கலங்கா மனமுற்றவராய்த் துதிக்கும் கலியர் முன்பு சிவமூர்த்தி தரிசனந்தந்து என்ன வேண்டுமென நாயனார் இவ்விடம் தேவரீர் தனித்திராதுகைலையடைய வேண்டுமென்றனர். சிவபெருமான் வேண்டுகோட்படி திருக்கோ

யிலுடன் புஷ்பகத்தில் நாயனாரோடு தாம் திருக்கைலைக்கு எழுந்தருளினர்.

கலியன் — திருமங்கையாழ்வாரைப் பெரு மாள் அழைத்த பெயர்.

கலியாணிகை—ஒரு வித்தியாதர அரம்பை.

கலியாணசோழன்—இவன் காலகாலசோ ழனுக்குக் குமரன். இவன் தேவி பாண்டி யன் புத்திரிகல்யாணி. இவன் அநேகதிரு ப்பணிகள்செய்து மண்ணியாறு என ஒரு ஆறண்டாக்கிச் சிதம்பரத்தில் கோபுர மும் ஆயிரக்கால் மண்டபமும் கட்டி அறு பத்தேழுவருஷம் அரசாண்டு தன் மகன் பத்திரசோழனைப் பெற்றுச் சிவபதமடை ந்தனன்.

கலியுகம்—துவாபர யுகத்திற்குப் பிற்பட் டது. இது கிருஷ்ணன், பாண்டவர்கள் இவர்கள் அரசாக்ஷியின் முதலும் இறு தியுமானது. இதற்கு வருஷம் நான்கு லக்ஷத்து மூப்பத்தீராயிரம். இதில் ஜனங் கள் பொய், கொலை, களவு, காமங்கள்முத லிய மாபாதகஞ் செய்து தெய்வம், குரு, தாய், தந்தை முதலியவரை யிகழ்ந்து பசி முதலிய பீடைகளால் வருந்துவர். இதில் தருமம் இராது.

கலிவைரி—நம்பிள்ளைக்கு ஒரு பெயர்.

கலிவழவேகன்—காந்தருவதத்தைக்குப் பிதா. வெள்ளிமலையிலுள்ளவித்தியாதரஅரசன்.

கலை—1. கர்த்தமப் பிரசாபதியின் பெண். மரூசிமக்ருஷியின் தேவி.

2. சந்திர கலை.

கலை (ஞான)—கன்மேந்திரியமைந்து, ஞானேந்திரியமைந்து,மனம்,அகங்காரம், புத்தி, வித்தை, வாக்கு, சத்தி.

கலைக்கேத்தபிரமையர்—இவர் முன்குடுமி யும் கையில் கலைக்கொம்பும் ஒற்றைக் கா லில் சதங்கையும் நீல ஆடையும் பெற்றுப் பிச்சையேற்றுச் சிவனடியவர்க்குப்படை த்துவருநாளில் சிவனடியவர் ஒருவர் வறுமைநீங்கக் கின்னரப்பிரமையரிடஞ் செல்லவிருக்கையில் அவரை இவர் சிவ மூர்த்தியிடம் பொன்பெற்று உணவளிக் கின்றனர், நாமுமக்குவேண்டிய பொரு ள் அளிக்கின்றோமென்று தடுத்துத் தாம் வைத்திருந்த கலைக்கொம்பைத் தட்டி னர். அக்கலைக்கொம்பு அவ்வடியவர் வே ண்டியவளவு பொன்சொரிந்தது. அடிய வர் அப்பொன்னைத் தூக்கமாட்டாதுவச வரிடம் ஆள்பெற்றுத் தூக்கிச் செல்லக் கண்டவர்.

கலைக்கோட்டுமுனிவர் — இருசிக சிருங்க ரைக் காண்க. இவர் தந்தையார் ஸ்நான த்திற்குச் சென்று அரம்பையைக் கண்டு மோகித்து வீரியத்தைக் கங்கையில்விட அச்சலத்தை மானென்று குடிக்க அதன் வயிற்றில் இம்முனி பிறந்தனர். இவர்க் குத் தலையில் ஒரு கொம்புண்டு.

கலைக்ஞானபாதன்—சரந்தின் குமரன்.

கலைஞானம் (சுத்த)—அக்கர இலக்கணம், இலிகிதம், கணிதம், வேதம், புராணம், வியாகரணம், நீதிசாஸ்திரம், சோதிட சாஸ்திரம், தருமசாஸ்திரம், யோகசாஸ்தி ரம், மந்திரசாஸ்திரம், சகுனசாஸ்திரம், சிற்பசாஸ்திரம், வைத்தியசாஸ்திரம், உரு வசாஸ்திரம், இதிகாசம், காவியம், அலங் காரம், மதுரபாடனம், நாடகம், நிருத்தம், சத்தபிரமம், வீணை, வேணு, மிருதங்கம், தாளம், அத்திரபரீக்ஷை, கனகபரீக்ஷை, இரதபரீக்ஷை, கஜபரீக்ஷை, அசுவ பரீ க்ஷை, இரத்தினபரீக்ஷை, பூபரீக்ஷை, சங் கிராம இலக்கணம், மல்லயுத்தம், ஆகரு ஷணம், உச்சாடனம், வித்துவேஷணம், மதனசாஸ்திரம், மோகனம், வசீகரணம், இரசவாதம், காந்தர்வவாதம், பைபீலவா தம், கௌத்துகவாதம், தாதுவாதம், கா ருடம், நட்டம், மூட்டி, ஆகாயப்பிரவே சம், ஆகாயகமனம், பரகாயப்பிரவேசம், அதிரிச்யம், இந்திரஜாலம், மகேந்திராஜா லம், அக்கினித்தம்பம், ஜலஸ்தம்பம், வா யுத்தம்பம், திட்டித்தம்பம், வாக்குத்தம் பம், சுக்கிலத்தம்பம், கன்னத்தம்பம், கட் கத்தம்பம், அவத்தைப் பிரயோகம் முத லியன.

கலைநியமம்—தென்மதுரையிலுள்ள சிந்தா தேவியின் கோயில். கலாரூபமாகிய சிந்தா தேவிக்கு இடமாதல்பற்றி யிப்பெயர் பெ ற்றது. (மணிமேகலை).

கல்பன்—துருவன் குமரன்.

கல்பவருஷன் — வசுதேவருக்கு உபதேவி யிட முதித்தவன்.

கல்பார்க்கம்—துருக்கர் அரசாண்ட பாத கண்டத்திலுள்ள தேசம்.

கல்மாஷன், கல்மாடன்—கத்துரு தநயன்.

கல்மாஷபாதன், (கன்மாடபாதன்)—இவன் மித்திரசகன் என்னும் சூரியவம்சத் தர சன். மனைவி மதயந்தி. இவன் ஒருநாள் வேட்டைக்குச் சென்று புலியுருக்கொ ண்டு மிருகங்களைத் தின்றுகொண்டிருந்த ஒரு அரக்கனைக் கொன்றனன். அவன் தம்பி தப்பியோடிச் சென்று இவ்வரச னிடம் வைரங்கொண்டு சமயஞ்செய்யும் மடைய னுருக்கொண்டுஅரசனது சமயற் சாலையிலமர்ந்து காலம் பார்த்திருந்தனன். ஒருநாள் வசிட்டமுனிவர்இவனிடம் விரு ந்தாகவர அரக்கன் இது தருணமென்று

ஒரு மனிதனைக் கொன்று உணவளித்தனன். இதனைமுனிவர்அறிந்துகோபித்து அரசனைநோக்கி விருந்தாக வந்த எனக்கு நரமாமிச வுணவளித்தனை யாதலால் நீ அரக்கனாக எனச் சாபமிட்டனர். இவ்வகைச் சாபமேற்ற அரசன் நான் ஒரு குற்றமும் செய்யாதிருக்க என்னைச் சபித்தமையால் நானும் சாபமிடுவேனென்று கையில் நீரெடுக்க அருகிருந்த மனைவி, இந்தச் சூரியவமிசத் திதுவரையில் யாருங் குருவைச் சபித்தார் இல்லையெனத் தடுத்தனள். அந்நீரை அரசன் கால்மீது ஊற்றிக்கொள்ளக் கால்கறுத்து மூங்கில்போலாயிற்று. அதனாற் கல்மாடபாதனென்று பெயர்பெற்றனன்.('கல்மாஷம் மூங்கில்') இவன் அரக்கன் ஆனவுடன் வசிட்டன்புத்திரனாகிய சக்தி முனிவனை விழுங்கினன். இவனுக் கிச்சாபம் பன்னிரண்டு வருடமிருந்தது. இடையில் ஒரு வேதியன்தன் மனைவியுடன் காட்டின்வழிச் செல்கையிலந்தவேதியனை விழுங்கினன். வேதியன் மனைவி நீ என் நாயகனை விழுங்கியதால் நீ சாப நீங்கி யுன் மனைவியைப் புணரச்செல்லுகையில்உயிரிழக்கவென்றுசபித்து உடனே அதுமாண மடைந்தனன். அரசன் சாபநீங்கி மனைவியால் சாபமுணர்ந்து கோகன்னயாத்திரை செய்து வசிட்டனாற் புத்திரோற்பத்தி செய்துகொண்டனன். இவன்ஒரு ருஷிக்கு அன்னமிட அதில்ஒருமயிர் இருக்கக்கண்டு இருடியால் நாடோறும் ஒரு மனிதனைப் புசிக்கச் சாபமடைந்தவன். தன்மனைவி யணிந்திருந்த இரத்தினகுண்டலத்தைக்குருகாணிக்கையாகக் கொடுத்து உதங்கரைத் தின்னவந்து அவர் சாந்தவார்த்தையால் பொறுத்து அவரால் சாபநீக்கமடைந்தனன். இவன் அரக்கனாக இருந்தபோது இவனுக்கு உதிரன் எனப்பெயர். இவன் தந்தை சுதரிசனன் என்பவன் குமரன். இவனுக்கு வீரசகன் எனவும் பெயர். (பாகவதம்).

கல்யாணசுந்தரர் — பார்வதிபிராட்டியைத் திருமணஞ்செய்த சிவமூர்த்தியின் திருவுரு.

கல்யாணதீர்த்தம்—திருநாராயணபுர தீர்த்தங்களில் ஒன்று.

கல்யாணம் (நி)—சொர்க்காவதானம், மந்த்ராபிஷேகம், மகாப்பிரஸ்தானம், கேவலோத்பத்தி, பரிநிர்வாணம்.

கல்யாணன்—வல்லாளனைக் காண்க.

கல்லாடம்—இது அகப்பொருளிலக்கண அமைதியாய்த் திருக்கோவையாரின் இளஞிகளின் அருமைகளை விளக்கி அகவற்பாக்களாலியற்றப்பட்ட நூல். கல்லாடர் செய்தது. செய்தோனுற் பேர் பெற்றது.

கல்லாடர் — இவர் பொய்யடிமையில்லாத புலவரில் ஒருவர், கடைச் சங்கத்தவர். இவர் செய்தநூல் கல்லாடம். திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம். தொல்காப்பிய உரை. இவர் அம்பர்கிழானருவந்தை பொறையாற்றுக்கிழான், தலையாலங்கானத்துச்செருவென்ற பாண்டியன் முதலியமூவரைப் பாடியவர். இவர்செய்த கல்லாடத்தைச் சிறப்பித்து இவ்வெண்பா "கல்லாடர் செய்பனுவற் கல்லாடநூறுநூல், வல்லார் சங்கத்தில் வந்தருளிச் — சொல்லாயும், மாமதுரையீசர் மனமுவந்து கேட்டுமுடி, தாமசைத்தார் நூறுதரம்" கூறப்படுகிறது.

கல்லுளிச் சித்தர்—இவர் ஒரு சித்தர். இவரைக்கல்லடிச்சித்தர்என்றுங்கூறுவர். இவரைப்பற்றிக் கல்லடிச்சித்தன் போனவழி காடுமேடெல்லாம்தவிடுபொடி (கல்லுகளெல்லாம் தவிடுபொடி). (என்றும் உண்டு). இவருக்கு மலமூத்திரமும்இவர் வழியைத் தடுக்காதுஇடங்கொடுத்து விலகி நிற்குமென்றும் தெரிகிறது.

கல்லெயர்—இவர் வீரசைவர், இவர்ஒருஊரிலிருந்த காலத்தில் அவ்வூர் ஆலயத்தில் இருந்தபாம்புஅனைவரையுங்கடிக்கஇறந்தவர்களை எழுப்பினர். இவர் மடத்திலிருந்து சமையல் செய்பவள் தீர்த்தக்கரைக்குச் செல்ல அங்குவந்திருந்த பிராமணன் அந்தச் சமயற்காரியின் குடத்தைத்தொட்டனன். அதனால் சமையல்செய்பவள், தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து சலம்கொண்டு சென்றனள். இதனைக்கண்ட வேதியர் கோபித்துக் கல்லெயரிடங் கூறக் கல்லெயர் வேதியர்கள் வேதமறிந்தவர் எனின் சிவனடியவரினும் சிறந்தவர்களோ வென்றுதம்மிடமிருந்த நாயையழைத்துவேதம் ஓதுவிக்க, அந்நாய் வேதமோதக் கேட்டு வேதியர்கள் அஞ்சி அடங்கினர். (பச-பு.)

கவசர்—ஒரு இருடி, ஆசாரியர்க்குப் பதினொன்றுகோடி பொன்கொடுக்க வெண்ணி இரகுவிடம் பெற்று அளித்தவர்.

கவசமந்திரதேவதை— வண்டினிறமாய் பத்மாசனராய், முக்கண், வரதம், அபயம், சக்தி, சூலம், சர்வாபரணபூஷிதரா யிருப்பர்.

கவசி—திருதராட்டிரன் குமரன்.

கவதக்னி—சஞ்சயனுக்குத் தந்தை.

கவந்தன்—கபந்தனைக் காண்க.

கவயன்—ஒரு வாநரசேநாபதி.

கவயாக்ஷன்—ஒரு வாநரவீரன்.

கவலன்—காதியைக் காண்க.

கவரைகள்—கௌரவரைக் காண்க.

கவஷன்—துருவுக்குத் தந்தை.

கவாக்ஷன்—சுக்கிரீவசேனபதி. வாநரன்

கவி அரங்கேற்றிய பாட்டுடைத் தலைவன் செய்யும் வழிபாடு—பலவகை அலங்காரங்களானும் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு முதலிய குற்றம்நீங்கப் பாடும்புலவனும், அவைக்களத்துள்ளாரும், அரசனும் வியக்கும்படி பாடும்புலவனும், இயலிசைநாடகம் எனும் முத்தமிழ்வல்லவனும், ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம் எனும் பாக்களைப் பாடுகின்றவனும், உயர்குடியிற்பிறந்து மேம்பட்டவனும், எல்லாவுறுப்புக்களும் குறைவின்றி நிறைந்து நல்லொழுக்கமுடையாளும், முப்பது வயதிற்கு மேற்பட்டு எழுபதுவயதுள்ளவனுகிய கவிஞனொருவன், தன்மேற்பாடுங்கவிதையை யாவருமறியக்கொள்ளுங்கால், அவைக்களத்தில் தோரணத்தைக் கட்டித் துவசத்தைநாட்டி மங்கலமுரசியம்ப அத்தணொருபால் வாழ்த்தி இவ்வாறு மேன்மைமிக்க கோலத்தோடு விரித்த அழகியஆடையில் பல தானியங்களாலமைந்த முளைப்பாலிகையுடன் தீபமும், பூரணகலசமும் நிறைந்த மேற்கட்டியையுடைய பந்தலின்கீழ் உறவினர், நெருக்காளும், பெண்கள்பாடும், பல்லாண்டினும் நிறைந்த தன்செல்வமுள்ள கோயிலின்நடுவில் தான் வெள்ளாடையுடுத்து வெண்பூச்சூடி, தன்னைப் பாடிய புலவனைத் தனதாசனத்திருத்தித் தானருகிருந்து மங்கலமமைந்தசெய்யுளைமகிழுறக்கேட்டு பொன்னும் பணியும் பொருந்தவளித்து அவன்செல்ல அவன்பின் எழுடிபின்சென்று அவன்நிற்க வெனக் கூறத்தானிற்றல் கவிபெறுவோன் கடமையாம்.

கவி—1. சுக்கிரன்.

2. சுக்கிரனுக்குத் தந்தை.

3. இக்ஷ்வாகுவின் தம்பி. வைவச்சுதனுக்குக் கடைசி குமரன்.

4. ருக்ஷயன் குமரன். இவன் வம்சத்தவர் பிராமணராயினர்.

5. பிரியவிருதனுக்குப் பிருஹத்மதியிட முதித்த குமரன். இவன் ஊர்த்துரேதஸ்.

6. இடபனுக்குச் சயந்தியிட முதித்த குமரன்.

7. ஒரு இருடி. இவன்தேவி முகுந்தை.

8. கௌசிகனைக் காண்க.

9. ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம். இவற்றில் பொருள், அடி, பா, அணி முதலிய கொடுத்து மற்றொருவன் பாடும் என்றவுடன் பாடுவோன் ஆசுகவியாம். சொல்லினிமை, பொருளினிமை, தொடை, தொடை விகற்பம், செறிய உருவகம் முதலிய அலங்காரத்துடன் இன்னிசைத்தாய் அமுதமுறப் பாடுவோன் மதுரகவியாம். மாலைமாற்று, சக்கரம், சுழிகுளம், ஏகபாதம், எழுகூற்றிருக்கை, காதைக்கரப்பு, கரந்துரைப்பாட்டு, தூசநங்கொளல், வாவலுற்று, கூடசதுக்கம், கோமூத்திரி, ஒருமுழுத்துப்பா, வல்லினப்பா, மெல்லினப்பா, இடையினப்பா, சித்திரக்கா, விசித்திரக்கா, வித்தாரக்கா, விகற்பநடை, விலுவுத்தாம், சருப்பதோபத்திரம், எழுத்துவருத்தனை, நாகபந்தம், முரசபந்தம், நிரோட்டம், சித்து, ஒருபொருட்பாட்டு, பலபொருட்பாட்டு, மாத்திரைப் பெருக்கம், மாத்திரைச் சுருக்கம், எழுத்துப் பெருக்கம், எழுத்துச்சுருக்கம் இவை முதலிய தெரிந்து பாடுவோன் சித்திரக்கவியாம். மும்மணிக்கோவை, பன்மணிமாலை, மறம், கலிவெண்பா, தசாங்கம், மடல்ஊர்தல், கிரீடை, இயல், இசை, கூத்து, பாசண்டத்துறை இவை முதலிய விரித்துப் பாடுவோன் வித்தாரக்கவியாம்.

கவிசாகரப்பெருந்தேவனார் — கடைச்சங்கத்து வித்துவான்களில் ஒருவர்.

கவிசாதனர் — நகுஷனுக்கு நண்பனுகிய முனிவன். பரீக்ஷித்துக் கார்க்கோடகனுலிறக்கச் சாபமளித்தவன்.

கவிப்பார்—செட்டிகளின் சாதிப்பகுப்பார்.

கவிப்பெருமாள்—திருவள்ளுவர் திருக்குறளுக்கு உரையிட்ட ஆசிரியர்கள் பதின்மரில் ஒருவர்.

கவிராஜகேசரி—மாறனலங்காரத்திற்குரையாசிரியர்.

கவிராசபண்டிதர் — இவர் வீரையூரிலிருந்த ஒரு தமிழ்ப்புலவர். சங்கராசாரியர் அருளிச்செய்த சௌந்தியலகரி, ஆனந்தலகரி என்னுங் கிரந்தத்தைத் தமிழில் விருத்தச்செய்யுளாக மொழிபெயர்த்தவர்.

கவுசிகம்—ஒரு தீர்த்தம்.

கவுந்தி — சைனதவமுதியோள் கண்ணகிக்கு வழித்துணை சென்றவள்.

கவுரவியன்—கத்ருவின் குமரன் நாகன்.

கவுரவதீர்த்தம் —இந்திரப்பிரத்தத்து வழியிலிருக்கும் ஆறு.

கவுளயாமளமதம் — நவநாதசித்தர்களாலாகிய சாத்திரப்படி சத்தியைப் பூசித்து உச்சாடனம், மோகனம், தம்பனம், மார

ணம், ஆகருஷணம், வித்வேஷணம் முத லிய ஆறனையும் பெற்றுச் சத்தியைத் தியானித்துச் சத்திபதமடைவது.

கவேரன் — ஓர் இருடி புத்திரனில்லாது பிரமனே யெண்ணித் தவஞ்செய்கையில் பிரமன் தரிசனந்தந்து ஒரு புத்திரியைத் தந்தனர். அவளே காவிரிநதி யுருவமான வள். (காவிரித்தலபுராணம்).

கவேரக்கன்னி—காவிரி.

கவேரவனம்—கவேரன் தவஞ்செய்தவனம், இது காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் கருகி லுள்ளது.

கழறிற்றறிவார்நாயனார்—இவரே சேரமான் பெருமாணயனார். இவர் சேரநாட்டில் மகோதைநகரத்தில்சேரராசாவின்புத்திர ராயவதரித்துச் சிவபணிவிடையில் அன் புடையவராய்த் திருவஞ்சைக்களத்தில் திருத்தொண்டு செய்துகொண்டிருந்து தந்தையிறந்தபின் மந்திரிகள் வேண்ட என் சிவத்தொண்டு வழுவாதிருக்குமா யின் இந்த அரசாளுந்தொழிலே எற்பே னென்று சிவசந்நிதானத்திற் சென்று முறையிட்டனர். சிவபெருமான் எவரும் எப்பொருளும் வசனிப்பதறியும் உணர் ச்சி உதவப்பெற்று முடிசூடி யானைமீது பவனிவருகையில் வண்ணான் ஒருவன் றன்றலையிற் றுங்கிய உழமண், மழையால் கரையத் தேகமெங்கும் வெண்ணிறமாய் விபூதி பூசுண்டவன்போற் காணப்பட்ட னன். பவனிவரும் நாயனர் எதிர்சென்று பணிய, வண்ணான் அடியேன் வண்ணான் என்றனன். நாயனர் எனக்குச் சிவசிவட த்தை நினைப்பூட்டினீர் என்று வணங்கி மீண்டும் அரசுசெலுத்தி வந்தனர். இவ்வ கை யரசுசெலுத்திக்கொண்டு பூசாகாலத் தில்நடராஜமூர்த்தியின் சிலம்போசைகே ட்டுப் பரமானந்தமடைந்து வருங்கால்சிவ பெருமானால் விடுக்கப்பட்ட திருமுகப் பாசுரத்துடன்எழுந்தருளிய பாணபத்திர ரைஎதிர்கொண்டு பூசித்துஅவர்க்குவேண் டிய அளித்து அனுப்பினர். ஒருநாள் நாய னர் சிவபூசை செய்கையில் நாடோறுங் காதிற்படுஞ் சிலம்போசைதாழ்ந்தது.நாய னர் தமதுவாளே நாட்டிஅதன்மேல் பாய எண்ணுகையில் பரமசிவஞ் சிலம்போசை யருளி நாயனரை நோக்கி வன்றொண் டன் பதிகமோதியதைக் கேட்டு விருப் புற்றிருந்தனன் என்றனர். நாயனர் சுந் தரமூர்த்தி சுவாமிகளைச் சிதம்பரஞ்செ ன்று தரிசித்துப்பொன்வண்ணத்தந்தாதி பாடித் துதித்துத் திருவாரூர்சென்று சிவமூர்த்தியைத் திருவாரூர் மும்மணிக் கோவை பாடித் துதித்துச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடன் ஒரு பரிகலத்துண்டு அவருடன் பலதலங்களுக்குஞ் சென்று சேவித்துச் சுவாமிகளை யழைத்துக்கொ ண்டு திருவஞ்சைக்கள மெழுந்தருளிச் சிவதரிசனத்திற்கு அழைத்துச் சென்று தரிசனஞ் செய்வித்துச் சுவாமிகளுக்கு விருந்துசெய்வித்து வைத்திருந்தனர். சுந் தரமூர்த்திசுவாமிகளுக்குத் திருவாரூர்ப் புற்றிடங் கொண்டாரிடம் நினைவுண் டாகிப் பிரிய அவர்க்கு வேண்டிய பொன் முதலிய அளித்து வழிவிட்டுத் திரும்பி னர். இவ்வகை நீங்கிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவாரூரிற் சிவபெருமா னைத்தரிசித்திருக்கஒருநாள்திருவஞ்சைக் களம்சேவிக்கஎண்ணமுதித்து அவ்விடம் எழுந்தருளிச் சுவாமிகளைத் தரிசித்துச் சிவபெருமான் கட்டளையால் திருக்கை லைக்குச் சிவகணங்கள் எதிர்கொள்ளச் சேரமானிடம் நினைவுடன் சென்றனர். சுவாமிகள் நீங்குதலைத் திருமஞ்சனங் கொண்டிருந்த சேரமான்பெருமாணயனர் யோகத்தாலறிந்து உடனே குதிரை மீதேறிக்கொண்டு அதன் காதில் பஞ் சாக்ஷர மூபதேசித்து ஆகாயவழியிற் சென் று ஸ்ரீநந்திதேவராற்றடைபட்டுநின்று திருஆதியுலா ஓதிச் சிவானுக்கிரகத்தால் கணநாதராய் வீற்றிருந்தவர். இவர் அரு ளிச்செய்த திருவுலாச் சாத்தாவால் பூமி யில் வெளிவந்தது. இவரைச் செங்கோற் பொறையன் புத்திரர் எனவும் சங்கர நாதசேரன் புத்திரன் எனவுங் கூறுவர்.

கழற்சிங்கநாயனார்—பல்லவகுலத்தில் திரு வவதரித்துச் சிவனருளால் அரசாட்சி செய்துகொண்டு பலதலங்களையும் தரிசித் துக்கொண்டு வருகையில் திருவாரூரிற் புற்றிடங்கொண்டார் சந்நிதியில் தாமும் மனைவியாரும் தரிசித்துப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்கையில் மனைவியார் பூமண்டபத்தின் கீழ் விழுந்த ஒரு மலரை யெடுத்து மோக் கக்கண்ட சத்திநாயனர் தமது சுரிகை யால் அரசபத்தினியின் மூக்கை யரிந்த னர். இதனைக்கண்ட கழற்சிங்க நாயனர் இப்படிப்பட்ட தீமைசெய்தாளுக்கு அது போதாது என்று பூவெடுத்த கையினையும் துணித்து நெடுங்காலத்திற்குப் பின் சிவ பதமடைந்தவர்.

கழாத்தலையார்—இவர் சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ் சேரலாதனும் சோழன் வேற் பஃறடக்கைப் பெருநற்கிள்ளியும் பொ ருது வீழ்ந்ததுகண்டு மனம் வருந்திப்

பாடினர். இருங்கோ வேளின் முன்னோரில் ஒருவன் இவரை யிகழ்ந்ததால் அவனது அரையம் என்னும் நகரம் பாழ்பட்டது. இவரால் பாடப்பட்டோன் சேரமான்பெருஞ்சேரலாதன் ஒரு தமிழ்ப்புலவன்.

கழாரம்பர்—அகத்தியர்மாணாக்கருள் ஒருவர்.

கழுமலம்—சீர்காழி.

கழைத்தின்யானையார்—வல்வில் ஓரியைப் பாடிய தமிழ்ப்புலவர்.

களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல் — காப்பியாற்றுக் காப்பியஞரால் பாடப்பட்ட ஒரு வள்ளல். இவன் நன்னன் என்பவனது வாகையினை வெட்டி அவனை வென்றவன்.

களத்தூர்கிழார்—கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவர். இவர் வேளாளரா யிருக்கலாம்.

களப்பாளன்—A. இவர் ஆமூரில் ஆமூர் முதலி எனப் பெயர்பெற்று வாழ்ந்தவர். இவர் காலத்திவரைக் காளமேகப்புலவர் "உள்ளங்கால் வெள்ளெலும்பு தோன்ற வொருகோடி, வெள்ளங் காலந்திரிந் துவிட்டோமே—உள்ளபடி, ஆமூர் முதலியமார்கோ னிங்கிருக்கப், போமூரறியாமற் போய்" என்னும் பாதிவெண்பாப் பாடி முடிப்பதன் முன் பரிசளித்தவர்.

B. நெற்குன்றூர்வேளாண்குலத்துதித்தவர். இவர் செல்வத்தானும் கல்வியானும் மேம்பட்டவர் திருப்புகலூர் அந்தாதி பாடியவர். இவருக்கு நெற்குன்றை வாணர் எனவும் பெயர்.

களரியாவிரை—முதற்சங்க மருவிய நூல். இது இன்னபொரு ளமைந்ததென்று தோன்றவில்லை, நூலிறந்தது.

களவழிநாற்பது — பொய்கையார்களனைக் காவிரும்பொறையைவிடுதலை செய்விக்கச்சோழன்செங்கணான்பொருட்டுப்பாடிய தமிழ்நூல், கடைச்சங்கமருவியது.

களாசுரன்—பிரமனிடம் மிக்கவரம்பெற்றுத் தேவரை வருத்திச் சிவபெருமானைக் கொலையுண்ட வசுரன்.

களாவதி—1. பரு என்னும் இருடிக்குப் புஞ்சிகத்தலை என்னும் அப்சரப் பெண்ணிடத்துப் பிறந்தவள். பார்வதிதேவியாரிடம் பத்மினி மந்திரம் பெற்று ஸ்வரோசியை மணந்தனள்.

2. திரமிளன் தேவி, இவளுக்குப் புத்ரசந்தான மில்லாமையால் கணவன் சொற்படி காசிபர் தவஞ்செயும் வனஞ்சென்று புத்ரன்வேண்ட அவர் மறுத்ததுகண்டு இவள் மனஞ்சோர்ந்து நிற்கையில் அவ்வழிசென்ற மேனகையைக் கண்டு இருடிக்கு வீர்யகலிதம் உண்டாயிற்று. அதனைக்களாவதிகண்டுபுசிக்கக் கருப்பமடைந்து புருஷனையடைந்து நடந்தவைகூறியுபபர்க்கணனைப் பெற்றாள். (பிரம்மவைவர்த்தம்).

களிங்கன்—அசுரன், பலியின் மனைவியிடம் தீர்க்கதபசு முனிவராலுதித்த குமரன். இவன் பெயரால் கலிங்கதேச முண்டாயிற்று.

களை—கர்த்தமப் பிரசாபதியின் பெண் மரீசி ருஷியின் தேவி. கச்யபமுனிவனுக்குத் தாய்.

களிலாத்திரையனார்—ஆதனுங்கனைப் பாடிய தமிழ்ப்புலவர்.

கறுப்பண்ணன் — இவன் மலையாளத்திருந்து அழகர்மலையில் எழுந்தருளிய பெருமாளின் திருவாபரணங்களைத் திருடவந்த பதினெட்டுக் கள்ளரிற் பெரியவன். இந்தக் கள்ளரைப் பெருமாள் தனித்தனியொவ்வொருபடிக்குப் பலியிட்டுக் கடைசியவனுகிய கறுப்பன்என்பவனைக் கொல்லாது சந்நிதியைக் காக்கக் கட்டளையிட்டார். அதனுல் இவனைப் பதினெட்டாம்படிக் கறுப்பன் என்பர்.

கறுப்பன்—இவன் தொண்டைநாட்டு மாவைநகர் வேளாளன். இவன் தந்தை கஸ்தூரி. இவனே தொண்டைமண்டலசதகம் பாடுவித்தவன். இவனைச் சொக்கநாதப்புலவர், "சீர்கறுத்த முகிற்கரத்தான் கஸ்தூரிபூபனருள்சேயாவென்றும், ஓர்க்றப்புமில்லாததொண்டவளநாட்டிருக்குமுசிதவேளே, யார்கறுப்ப னென்றுசொல்லி யழைத்தாலு நாமுன்னை யன்பிலுலே, பேர்கறுப்பனிறஞ்சிவப்பன் கீர்த்தியினுல் வெளுப்பனெனப் பேசுவோமே." "பிள்ளைவயதினிற் கல்விகற்றும்பின்பு, பெரியகரவாகனமும் பெற்றும்பூமி, உள்ளளவுங்கீர்த்திநிலை நிறுத்திக்கொண்டோம், ஒருகுறையுமில்லையினி யுரைப்பக்கேண்மோ, தெள்ளிலகுசிதம்பரத்தைத் தரிசித்தோம் பின், சேற்கருங்கட்டளவநகைத் தெய்வயானை, வள்ளிபுணர் சிவப்பனையுந் துதித்தோமெங்கள், மாவைவளர் கறுப்பவனை வாழ்த்திஞேமே." "எல்லப்பனம்மையப்பன்றரு திருவேங்கடராம னெழிற்சீராமன், வல்லக்கொண் டமனுடனேமாதை வேங்கடேசனைப்போல் வரிசைதந்தான், செல்லத்தம்பியருடனே மாவையில்வாழ் கறுப்பண்ணன் றெருவீதிக்கே, பல்லக்குத்தான் சுமந்தானது நமக்கோராயிரம் பொன் பரிசுதானே" எனப் புகழ்ந்து பாடியிருக்கின்றனர்.

கறுப்பழகி—காத்தவராயன் தேவியாரி லொருத்தி.

கறைக்கண்டன்—பாற்கடற் கடைகையில் எழுந்த விஷமுண்டு அந்த விஷம் கண்டத்திற் செல்கையில் அதனை நோக்கிய பிராட்டியின் அருட்கணேக்கால் கண்ட மட்டில் நிற்க அழகு பெற்றிருக்கும் சிவமூர்த்திக்குப் பெயர்.

கறைமிடற்றண்ணல் — கறைக்கண்டனைக் காண்க, சிவன்.

கற்கதம் — அயோத்தியின் மேற்றிசையிலுள்ள நதி.

கற்கடி—1. ஒருஅரக்கி, இவள்பிரமனேயெண்ணித் தவமியற்றப் பிரமன் பிரத்தியக்ஷமாகி உனக்கு வேண்டிய வரம்கேள் என்னக் கற்கடி பிரமனேநோக்கி யெனது உதராக்கினிதணியும்படி ஆன்மாக்களின் உயிரைப் புசிக்கும்படி வரம் அருள்க என்றனள். அந்தப்படியே பிரமன் நீ உலகத்தில் தெய்வசிந்தையிலாது அகிருத்தியஞ் செய்வோரைப் புசிக்கவிதேயாக என்று வரம் அளித்தனன். வரமடைந்த கற்கடி அவ்விடம் அரசு செய்துகொண்டிருந்த வேடராஜனேயணுகி அவனைச் சில விஞுக்கள் விஞவி அந்த விஞுக்களுக்கு அவன் நேர்விடை தந்ததனுல் அவனை நட்புக்கொண்டு அவன் கட்டளேப்படி தீமைபுரிபவரை அங்குப் பலிகொண்டு இமகிரியிலிருப்பவள். இவளுக்குவீரேயெனவும் பெயர். (ஞானவாசிட்டம்).

2. காமரூபதேசத்திருந்தகற்கடன்புதல்வி, தாய், புஷ்கலி. இவள் முதலில் விராதனுக்குத் தேவி. விராதன் இராமாலிறக்கப் பின் கும்பகர்ணனை மணந்து பீமனென்பவனைப் பெற்றவள். (சிவமகாபுராணம்).

கற்கரன்—கத்ரு குமரன் நாகன்.

கற்களிகை—கோமுகனுக்குப் பாரி.

கற்கன்-ஒரு முனிவன். இரைவதமுனியைக் காண்க.

கற்காசாரி — யாதவபுரோகிதன். இவன் கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு நாமகரணுதி சடங்குகள் செய்தவன். இவனை இவன் மைத்துனனும் யாதவரும்நபுஞ்சகனென்றுபரிகசித்ததினுல் இவன் கோபித்து உங்கள் குலத்தை நாசஞ்செய்ய ஒரு புத்திரனைப் பெறுகிறேனென்று சிவமூர்த்தியை யெண்ணித் தவம்புரிந்து அவரது அனுக்கிரகம்பெற்று மீளுகையில் யவனதேசத்தரசன் அக்கருவைத் தன் பத்தினிவயிற்றுப் பதிக்கும்படி வேண்டினன். கற்காசாரியன் அந்தக் கருவை அந்தப்படி பதிக்கக் காலயவனன் பிறந்தனன்.

கற்காநாடு—கொச்சிக்குக் கிழக்கிலுள்ளமலே நாடு பழனிமுதலிய நாடு.

கற்கி—கலிக்காவதாரியைக் காண்க.

கற்பகக் கொடிதானம்—குறைந்தது ஐந்து பலத்தில் இரண்டு கற்பகக்கொடிகள் செய்வித்துப் பத்துப்பலம் பொன்னுற் கின்னரம்துனம் இருத்தி வேதிகையில் கொடியைவைத்துப் பிராமி அருந்தசத்தியைப் பூசித்துப் பிராமணர்க்கு அன்னதானம் செய்வித்துக் கொடியைப் பிராமணர்க்குத் தானஞ்செய்வது.

கற்பகத்தருதானம்—பொன்னுற்செய்த எட்டுச்சாகைகளேயுடைய கற்பகத்தருவினடியில் சிவலிங்கப் பிரதிட்டைசெய்துஅதைச்சுற்றிப் பிரமன் முதலிய தேவரையும் தாபித்துத் தருவைச் சிவாலயத்திற்கேனும் வேதியர்க்கேனும் தானஞ்செய்வது.

கற்பகவிருக்ஷம் — ஐந்தருக்களில் ஒன்று. தேவர்கள் பாற்கடல் கடைந்தகாலத்தில் தோன்றியது. இது விருக்ஷவுருப்போன்றது, எட்டுக் கிளேகளேயுடையது. இதில் படருங்கொடி காமவல்லி, இது விரும்பினதைத் தரும் வலியுள்ளது.

கற்பகன்—கர்ப்பங்களே வயிற்றிலிருந்து விழச் செய்பவன்.

கற்பன்—(சங்.)—மந்து குமரன்.

கற்பு—கற்பென்பது, கணவனினும் தெய்வம் வேறில்லேயென வெண்ணிக் கலங்காது அவனே வழிபடுவது. இவ்வகைவழிபட்டார் அருந்ததி, உலோபாமுத்திரை, மேனே, சுநீதி, சாவித்ரி, அருகுயை முதலியோர். கற்புடைய மங்கையர் நாடோறும் தமது இஷ்டதெய்வத்தையும் கணவரையுந்தொழுது எழுந்து காலேக்கடன்கள் முடித்து இஷ்டதெய்வத்தைத்தொழுது அலகால் வீடு முதலியவைகளேப் பிராணிகளுக்கு இம்சையில்லாமல் பெருக்கிப் புதியநீரில் பசுவின்சாணத்தைக்கரைத்து மெழுகிட்டு உலர்ந்தபின் கோலமுதலியவற்றையிட்டு வீட்டுவேலைகளே முடித்துக் கணவனுக்கு ஆகாராதிகள் உண்பிக்கும் முயற்சியில் மடைப்பள்ளி சேர்ந்து அன்னஞ் சமைத்துக் கணவனுக்கிட்டு அவன் உண்டபின் உண்பர். பின் அவனுக்கு இதமான தொழில்களேச் செய்து முடித்து அவனுறங்கியபின் உறங்கி எழுமுன் எழுவர். கணவன்முன்அழகியஅணி முதலிய அணிவரேயன்றி அவன் வேற்றூர்க்கு நீங்கியகாலத்து அணியார். கோபத்துடன் பேசுகையில் எதிர்பேசார். கோபி

த்து எதைச் சொல்லினும் குணமாகக் கொள்வர். தன்நாயகன்பெயர்கூறின் நாயகனுக்குஆயுள்குன்றுமெனப்பெயர்கூறார். நாயகன் தன்னணிகளைச் சக்களத்தி முதலியவர்க்குக் கொடுக்கினும் மனக்கிலேச மடையார். தங்கள் வீட்டை விட்டுச் செல்லார். அவ்வாறு செல்லுமாதர் முகங் காணினுங் கோபிப்பர். புருஷன் இதைச் செய்க எனின் செய்து முடித்தேன் என்பர். திருவிழாக்காணல், விரதங்களனுட்டித்தல், சுத்தநதியாடல், தேவரைத் தொழல் ஆகிய இக்காரியங்களைக் கணவரேவலின்றிச் செய்யார். வயதுமுதிர்ந்தவருடனன்றித் தனியே யெங்குஞ்சேரார். புருஷன் இருந்தபின் அன்றித் தாம் உட்காரார். புருஷன் வைத்தசேடத்தை அமிர்தம்போலுண்பர். தம் நாயகன்சொற்படி துறந்தார், தென்புலத்தார், தெய்வம்,விருந்து, சுற்றம், பசு முதலியவர்க்குப் பகுத்துண்பர். நாயகன்விரும்பியவற்றைக்குறிப்பறிந்து செய்வர். நாயகனை அலர்தூற்றும்பெண்கள் முகத்தையும் நோக்கார். இல்லறத்திற்கு வேண்டுவன செய்வர். தகாதகாரியங்களைச் செய்து விருதாவாக அழியார். காதலர் ஆயுள் பெருகவேண்டி மஞ்சள் பூசுவர். கணவன் அழகிலானுயினும், நோய்கொண்டவனுயினும், கிழவனுயினும், பழுதுகூறுது கூடியிருப்பர். நாயகன் இறப்பின் தாமிறப்பர். அவன் நோய்கொண்ட காலத்துத் துன்பமுறுவர். அவன் களிப்புடனிருக்கையில் களித்திருப்பர். நாயகன் காலலம்புநீரைக் கங்கையாக நினைப்பர். கற்புடையார் பூத்த மூன்றுநாளும்கணவனைப்பாரார், பேசார். நீராடியபின் நாயகனை நோக்குவர். தாம் பூத்து நீராடுநாட்களில்நாயகன் தம்மூரில் இல்லாவிடில் நாயகனை மனதில் நினைத்துச் சூரியனைக்கண்டு துதிப்பர். மாமன் மாமியார் அருகிருக்கில் பரிகாசமுதலிய சேட்டை புரியார். தான் உண்ணுங்காலத்துக் கணவனழைத்திடில் உண்பது அமுதமேனும் விடுத்துச் செல்வர். தந்தை, தாயர், தம்முமார் முதலியோரினும் கணவரிடம் அதிக அன்புடன் நடப்பர். உரலினும், அம்மியினும,உலக்கையினும், வாசற்படியினும், முறத்தினும் இலக்குமி நீங்குவள் என உட்காரார். நாயகனைப் பணியாதுதெய்வம்பணிவோர் நரகமடைவர். நாயகன் பழியைப் பிறரிடங் கூறுபவரும், அவனுடன் எதிர்த்துப் பேசுபவரும் நரியாகவும், பெட்டைநாயாகவும் பிறப்பர். நாயகன்கோபித்துவசைகூறுங் காலத்து எதிர்வசைகூறுவோர் புலியாகப் பிறப்பர். சக்களத்தியைக் கோபிப்பவர் கோட்டானுகப் பிறப்பர். தன்னுயகனல்லாதான் எழில் கண்டுகளிப்பவர் பைசாசமாவர். நாயகன் பசித்திருக்க உண்பவர் பன்றியாகப் பிறப்பர். நாயகனிறந்தகாலத்து உடனிறப்பவர் அசுவமேதபலனடைவர். நாயகன் பாபியாயினும் அவனிறந்தகாலத்துத் தீக்குளிப்பவர் அந்நாயகனை நரகத்தினின்று மீட்பர். நாயகனுடன்மரணமடைந்த கற்புடையார் தங்கள் தேகத்தில் உரோமவரிசைகள் எவ்வளவு உண்டோ அவ்வளவு காலம் கணவருடன் சுவர்க்கத் துறைவர். கற்புடைய மங்கையர் தாங்கள் பிறந்த குலத்தையும் புகுந்த குலத்தையும் சுவர்க்கத்திற் சேர்ப்பர். இவ்வகை ஒழுக்கமுள்ளகற்புடையார்கள் கால்வைத்த இடங்கள் பரிசுத்த தலங்களாம். இவர்கள் நீராடுதலால் நதிமுதலிய புண்ணியமடையும். பொன்மாளிகையாயினும் கற்புடையாள் வசிப்பதில்லையேல் அது பேய்வாழ்க்கையாம். வாயு, சூரியன், சந்திரன், அக்கி முதலிய கற்புடையாளைத் தொடுங்காலத்து மனம் நடுங்குவர். கணவனிறந்தபின் மங்கலமிழந்த பெண்கள் தங்கள் கூந்தலை முடிப்பின் காலதூதர் கணவனைப் பாசத்தாற் பிணித்து இழுப்பர். கணவனையிழந்த மங்கையர் பகலில் ஒருபோதுண்டு தாம்பூலம், படுக்கை வெறுத்துப் பூமியிற்படுத்து விரதங்களையநுட்டித்துத் தேவதார்ச்சனை செய்து கந்தமூலாதிகளைப் புசித்து உடம்புவிட்டபின் புருஷலோக மடைந்து கணவனைச் சேர்ந்து சுகித்திருப்பர்.

கற்பாசுரன்—விநாயகரதுபிள்ளைப் பருவத்தில் குதிரையுருக்கொண்டு வஞ்சிக்க வந்தனன். இக்குதிரையை வாகனமாக விநாயகர் ஏறித் திரிலோகத்திலும் சஞ்சரித்துக் கொன்றனர்.

கற்பூரபாண்டியன் — குங்கும பாண்டியனுக்குக் குமரன்.

கனகாமன்—அசுவகண்டன்படைவீரரில் ஒருவன்.

கனகத்துவசன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

கனகசபாபதி சிவாசாரியர் — சுவாமிநாத தேசிகர், சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதர் முதலிய தமிழாசிரியர்க்கு வடநூல்கற்பித்தவர்.

கனகசபாபதிபிள்ளை — தாயுமான சுவாமிகள் குமரர்.

கனகசபை—சிதம்பரம்.

கனகசித்திரன்—அசுவபுரத்தரசன் குமரன்.

கனகசித்திரை—அசுவகண்டன் தேவி.

கனகசோழன்—இவன் ஜெயசோழன் குமாரன். இவன் தேவி செண்பகாங்கி. இவன் காலத்தில் காவிரி திருவலஞ்சுழியிலிருந்த விநாயகரை வலஞ்செய்து பாதாளத்தில்மறைந்தது. இதனுல்சனங்கள் முறையிட்டது கண்டு அரசன் விசனமுற அசரீரி அரசனே நீயும் உன் மனைவியுமாயினும் அல்லது ஒரு இருடியாயினும் அந்தப் பிலத்துள் புகுந்தால் காவிரி திரும்புவள் என்றது. அரசன் அவ்வகையே தன் மனைவியுடன் பிலத்துள்ளே போகத் துணிந்தபோது அரசனைப் பிரியாத மந்திரிகள் திருக்கோடீச்சுரத்தில் ஏரண்ட ருஷி தவஞ்செய்கிறார் அவருடைய கட்டளைபெற்றுப் போகலாம் என, அரசன் அவ்வாறிசைந்து அவரை மனைவியுடன் பணிந்தனன். இருடி அரசனைத் தீர்க்காயுள் உள்ளவனுகவும் பணிந்த மனைவியைத் தீர்க்கசுமங்கலியாகவும் இருக்க வாழ்த்தினர். பிறகு மந்திரிகள் நடந்தவைகூற இருடிகேட்டு அரசனுக்குத் தடுகியின் சரித்திரங்கூறிப் புகழடைய வேண்டுமெனப் பிலத்துள் புகுந்தனர். உடனே காவிரிவெள்ளங்கொண்டு ஊரில் பிரவேசித்தது. பிறகு அரசன் இருடி சொற்படி அவர்புகுந்தபிலத்தில்மூலைத்த ஏரண்ட லிங்கத்திற்கும் அவர் தவஞ்செய்த இடத்தில் பிரதிட்டித்த சிவலிங்கத்திற்கும் ஆலயத் திருப்பணிகள் செய்வித்து எழுபதுவருஷம் ஆண்டு தன்மகன் சுந்தரசோழனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து சிவபதம் பெற்றனன்.

கனகன்—1. தூரியோதனன் எவலால் அரக்குமாளிகையியற்றிய சிற்பி.
2. ஷண்முகசேநாவீரன்.
3. கனகமாலையின் சகோதரன்.

கனகடபூதாகை—சுரமஞ்சரியின் தோழி.

கனகபல்லவம்—ஒரு வித்தியாதர நகரம்.

கனகமாலை—சிவகன் மனைவியரில் ஒருத்தி. இவளுக்குச் சகோதரர் விசயன், கதம்பன், கனகன், அசலகீர்த்தி, சேனன்.

கனகமாலினி—சூர்யவம்சத்துக்குசன்குமரி, இவள் பிறக்கையில் கழுத்திற் கனகமாலையுடன் மூன்றியதாலிவளுக் கிப்பெயர் வந்தது. இவள் யதுசேகரன் என்பவனை மணந்தாள்.

கனகம்—ஒரு தீர்த்தம்.

கனகலம்—ஒரு தீர்த்தம்.

கனகவிசயர்—ஆரியமன்னர் செங்குட்டுவனுல் வெல்லப்பட்டவர். பாலகுமாரன் எனும் அரசன் புதல்வர். கண்ணகியின் உருச்செயச் சிலைகொண்டு வருதற்கு இமயஞ்சென்ற சேரன் செங்குட்டுவனுல் வெல்லப்பட்டு அவன் கட்டளைப்படி இமயச்சிலையைத் தலைபிற் சுமந்தவர். (மணிமேகலை).

கனகாயு — திருதராட்டிரன் குமாரர்களில் ஒருவன்.

கனடாமதம்—நியுபௌண்ட்லண்ட், கனடா தேசத்தவர் ஆதியில் சூரியனை ஆராதித்துக்கொண்டிருந்தனர். பிறகு இவர்களிற் சிலர் நான்கு தேவர்களை ஆராதித்திருந்தனர். அதாவது (1) மாதா (2) பிதா (3) புத்திரன் (4) சூரியன். இவர்கள் நால்வரும் ஒரே தேவனென்று நினைத்திருந்தனர். ஒல்காண்ஸ் ஓகி என்னும் தேவன் சிருஷ்டிக் கடவுள். இவன் ஆதியில் பூமியைப் பாணத்தால்பிளந்து ஸ்திரீ புருஷர்களை உற்பத்திசெய்கையில் அவர்களால்ஜனங்கள்பலரும்உற்பத்தியாயினர் என்பன். பின்னும் நன்மை தீமைசெய்யும் தேவதைகள் பலருளர். இவர்களில் ஸ்திரீகள் சூரியனை மாத்திரம் தியானிப்பர். யுத்தவீரர்கள் சாயங்காலத்தில் நடனமாடித்தேவப்பிரீதிசெய்வார்கள். இவர்களில் ஒரு புருஷன் பல ஸ்திரீகளை விவாகஞ் செய்துகொள்ளலாம். இவர்கள் இறந்தவர்களின் எலும்பை எடுத்துப் பலநாள் பூஜித்துக்கொண்டு வருவர். நதிகடக்கச் சமயம் நேர்ந்தகாலத்து அதற்குப் பூஜை முதலியன செய்து கடந்துசெல்வர்.

கனலாசுரன்—விநாயகரைப் பாலப்பருவத்தில் கொல்லவந்து அவராலிறந்தவன்.

கனன்முகன்—சிவபூதகணத்தவரில்ஒருவன்.

கஞ்சி—ஒரு இருடி.

கஞ்சிலை — கனவுகளின் பலாபலன்களைப் பற்றித் தேவகுருவாகியவியாழனுல்கூறப்பட்டது. இக்கனவு சிலர்க்கு அதிபித்த ரோகத்தாலும் தேக அஜீர்ண பலஹீன முதலியவற்றாலும் நேருதல் உண்டு. அவை பலியா. ஆயினும் சில பலிக்கும். பலித்தமை பிரத்தியக்ஷத்தானும், பெரியோர் அனுபவத்தினுலும் கண்டிருக்கிறோமாதலால் அதனைப் பொய்யெனல் தகாது. இக்கனு "படைத்த மூதற்சாமத் தொராண்டிற் பலிக்கும் பகரிரண்டாய்க், கிடைத்த பிற்சாமத்திற் றிங்க ளெட்டாவதிற் கிட்டு மென்ப, ரிடைப்பட்ட சாமத்து மூன்றினிற் றிங்களுண் மூன்றென், பாற், கடைப்பட்ட ஜாமத்து நாட்பத்திலே பலன்கைப் பெற்றதே." இது கனு நூல். இக்கனு முதற்சாமத்தாயின் வருஷம் ஒன்றிலும், இரண்டாஞ் சாமமாயின் எட்டு மாதத்தினும், மூன்றாஞ்சாமத்து

ரு, நடமாதங்களிலும், நான்காஞ் சாமத்து ஒருமாதம் அல்லது பத்து நாட்களிலும் பலிக்கும். சூர்யோதயத்தில் ஆயின் அன்றைக்கே பலிக்கினும் பலிக்கும். **பூமிசம்பந்தமான கனவு**—தனக்குப் பிறர் பூதானஞ் செய்ததாகக் கண்டால் மணம் நடக்கும். கல்யாணம் நடந்தவன் அவ்வாறு காணின் பெண்வழியாய்ச் செல்வம் உண்டாம். தன்னிலத்திற்கு எல்லையிலாதிருக்க கண்டால் சந்தோஷமும் தனலாபமும் ஆம். கரும்பூமி (க-ல்) கஷ்டம் உண்டாம். பூமி நடுங்க (க-ல்.) கார்யபங்கம். பூமி கம்பிக்க (க-ல்.) ஜாதிக்குக் கெடுதி. தன்காற் கீழ் பூமி அசையக் (க-ல்.) வியாஜ்யாபஜயம், திரவிய நஷ்டம். மலையசைய (க-ல்.) ஒரு பெரியவன் இறப்பன். தானறிந்த தேசம் பூமியதிர்ச்சியால் கெட (க - ல்.) அந்தத் தேசம் க்ஷாமத்தால் கெடும். தன் நிலம் செம்மையாய் விளைய (க-ல்.) நிறை செல்வமுண்டு. தன் தோட்டத்தில் காய் கறிகள் நிறைந்த பாத்திகள் (க ல்) ஆபத்து. தன் தோட்டத்தில் கிணறு, பூஞ் செடிகள், பழங்கள் காணின் நன்னடையுள்ள பெண்டிரும் புத்திரரும் உளராவர். பயிர்முளையாது அழுந்த (க-ல்.) துக்கம், நஷ்டம். பசும்பயிர் நிறைந்த பயிர் நடுவில் நடக்க (க-ல்.) விருத்தி. பசும்பயிர் சுமை (க-ல்.) நன்று. உலர்ந்த சுமை (க-ல்.) தீமை. வயலில் கொங்கு ருக்க (க-ல்.) கஷ்டத்தால் சுகம். தான் ஏருழ (க-ல்.) கௌரவம். விரிந்த வீதியில் நடக்க (க-ல்.) சுகஜீவனம். இடுக்குவழியில் நடக்க (க-ல்.) கஷ்டம். குகையில் தனித்து நடக்க (க-ல்.) தீது. குகையில் நண்பனை (க-ல்.) விரோதம். குகையில் கொடிய பிராணிகளை (க-ல்.) புத்ரருடன் விரோதம். குகையிலிருந்து வெயிலில்வர (க-ல்.) ஆபத்து நீங்கும். தான் குழியில் விழ (க-ல்). ஆபத்து. தேசபடம் (க-ல்.) பிரயாணம் உண்டாம். சுடுகாட்டைக் காணின் அபிவிருத்தி. வீடு மெழுகிட்டிருக்க (க-ல்.) திருடர்பயம், வீடுகட்ட (க-ல்.) கார்யசித்தி. வீடு தனதென்று எண்ணின் தனலாபம். வனத்தில் வேட்டையாட (க-ல்.) போகம். வீடுகளுக் கிடையில் உலாவ (க-ல்.) தூரதேசப்ரயாணம். காட்டில் திரிய (க-ல்.) கஷ்டம். சத்திரத்திடையி லிருக்க (க-ல்.) தரித்திரம், கார்யக்கெடுதி. சிறைச்சாலையிருக்க நேரும். ரோகிகள் இவ்வாறு (க ல்.) நீங்காரோகிகளாவர். சுவர், மேடை, உயர்ந்த இடம், வீடு இவற்றின்மேல் ஏற (க-ல்.) உத்யோகவிருத்தி. பிறர் ஏறக்காணின் சந்தோஷ செய்திவரும். ஷிதாண்ட (க-ல்.) ஆபத்து நீங்கும். அவைகளின் மீதிருந்து விழக்காணின் உத்யோகம்குறையும். விழுந்தவரை எடுக்க (க-ல்.) பரோபகாரசித்தி. மரத்திலேறக் (க-ல்.) விருந்துண்டாம். படியிலா மலைமீதேற (க-ல்.) ஆபத்துண்டாம். கஷ்டமாய் மலைமீது சேர (க-ல்.) ஆபத்துவந்து கெட்டு லாபம் உண்டாம். சருக்கிவீழின் க்ஷீணதசை. மேலே சேருமுன் விழிக்கின் விசனம். **உதகசம்பந்தம்**—கடற்கரையில் நிற்கையில் தன்னை அலைகள் வந்து சுற்றக்காணின் துன்பமுண்டாம். கடலைக் கடந்துபோக (க-ல்.) உத்யோகலாபம். கப்பல் ஏறினதுபோல் காணின் பிரயாணம். தடாகம், நதி, ஏற, (க-ல்.) எண்ணிய காரியமுடியும். தண்ணீர் அழுக்காயிருக்கக் காணின் எண்ணின முடியா, நோயுண்டாம். கால்களை யலம்பினதாக (க-ல்.) துன்பம். குடித்ததாக (க-ல்.) எண்ணிய கார்யம் முடியாது. நீரைக் கொப்புளித் துமிழ்ந்ததாக (க-ல்.) ஆபத்துகள் நீங்கும். தடாகத் தருகிலிருந்துகொண்டு தாமரையிலையில் போஜனஞ்செய்ய (க-ல்.) ராஜ்யபாலனம். வெள்ளத்தை நிதானித்துக்காண (க-ல்.) எண்ணமேல தனங்கிடைக்கும். நீர்மேல் மிதந்துகொண்டு போவதுபோல் (க-ல்.) சுகஜீவனம். தெப்பல், படகுமுதலியவற்றின் மீதுபோக (க-ல்.) எண்ணியகார்யமுடியும். நீர் சேறுங் கலங்கலுமாக இருக்கக் (க-ல்.) நோயுண்டாம். நீரிலுலாவுகையில் காலில் பாசிகள் சுற்ற (க-ல்.) தனங்கிடைக்கும். ஒருநதி தன் வீட்டிற்குமுன் பிரவகிக்கக் காணில் உத்யோகம், உலகபூஜ்யதையுண்டாம். மழை பெய்யக்காணின் தேசத்திற்கு ஆபத்து. வெள்ளம்வந் துலர்ந்து போகக் (க-ல்.) துன்பம் நீங்கும். நீர் பயிர்களுக்குப் பாய (க-ல்.) தனலாபம். நன்னீருள்ள கிணற்றை (க-ல்.) தனலாபம். அக்கிணற்றுநீர் வெளியேறி போகக்கண்டால் தனநஷ்டம், மரணம், வைதவ்யம். தான் கிணறுதோண்ட (க-ல்.) தனலாபம். அன்னியருக்குத் தான் தோண்டக் (க-ல்.) அடிமையாவன். ஸ்நானஞ்செய்ய (க-ல்.) நோய். ஸ்நானஞ்செய்யும் நீர் வெப்பமுளதாக (க-ல்.) பந்துக்களில் வெம்மைச்சுத்தக்க அவ்வளவுவலிவுநோய்பலக்கும். முழுக்காட உடையவிழ்த்து மீண்டும் உடுக்க (க-ல்.) தம்மவர்க்குக் கோபம் உண்டாய் அடங்கும். வெந்நீர் உண்டதாக (க-ல்.) பகைவரால் கஷ்டம் உண்டாம். குளிர்ந்த

நீருண்ணக் (க-ல்.) நலம். ஒருவர் நீர்பருக பாத்திரத்துடன்தரக் (க - ல்.) சந்தான விருத்தி. உண்ணும் பாத்திரம் விழுந்து போக(க-ல்.) நண்பர்க்குக்கெடுதி. நீரைப் பை முதலியவற்றில் எடுத்துக்கொண்டு போக (க-ல்.) ஆபத்து, நம்பினவர் கேடு செய்வர். தண்ணீரில் வீடு, சுவர் முதலிய வைக்க (க-ல்.) துன்பம் நெருங்கியதாம். நீரை யுண்டதுபோல் (க-ல்.) கஷ்டம். வீடுமுழுதும் நீர் தெளித்திருக்க (க-ல்) நஷ்டப்பிராப்தி. அக்னிசம்பந்தம்–நெருப்பைக்(க-ல்.)நலம்.பெரும்பான்மைநெருப்பினைக் கனவில் காண்போர் கோபிகள், ரோகிகள். புகையிலாநெருப்பைக் (க-ல்.) நோய் நீங்கும். அரோகிகள் (க-ல்.) தனலாபம், பந்து தரிசனம். புகையுடனும் புகையின்றியு மிருக்கும் பெருநெருப்பை (க-ல்.)விரோதம்,துக்கசமாசாரம்.கரிகளையும், உமி, சாம்பர் முதலிய (க-ல்.) வறுமை. இவ்வாறு ரோகி (க-ல்.) ரோகநிவாரணம். தான் கப்பலிலிருக்க நெடுந்தூரத்தில் தீபமிருப்பதாக(க-ல்.) கஷ்டமில்லாமல் தன்காலம் ஒழியும். தீபம் முதலிய நன்றாய் எரிய (க-ல்.) நலம், எல்லாபலன்களும் உண்டாம். தீபம் முதலிய மயங்கியெரியக் (க-ல்.) ரோகம் வந்து நீங்கும். தான் தீபத்தையாயினும் தீவட்டியையாயினும் பிடித்திருக்க (க-ல்.) ஆபத்து நீங்கிப் பந்து சிநேக பூஜ்யதையுண்டாம். மற்றொருவன் பிடித்திருக்க (க-ல்.) தனக்குத் தீமைசெய்பவன் கெடுவன். அது மங்கியெரியக் (க-ல்.) தனக்குத் தீமை பலக்கும். தீபத்தையாயினும் வேறு ஒளியையாயினும் மிகப் பிரகாசிப்பிக்க(க-ல்.) வம்சபிரதிஷ்டை, புகழுள்ள புத்ரஜநம். ஒரு தீபத்தைத் தூண்ட அது பல முறை சுளிரக் (க-ல்.) மிக்க துன்பம், புத்திரசோபம். ஒரு சபையில் தான் தீபத்துடன் செல்ல (க-ல்.) பிரதிஷ்டை. வீடு புகைமுதலியஇன்றியெரிய(க-ல்.) பெருலாபம். புகை முதலியவற்றுடன் எரிய (க-ல்.) தீமை. மடைப்பள்ளி யெரிய (க-ல்.) சமைக்கிறவர்க்கு நோய். மேற்கூரை எரிய (க-ல்.) கள்ளர்பயம், சிநேகர் மரணம். தெருவாசற்படி, கதவு முதலிய எரிய (க-ல்.) தனக்கேனும் தன் தலைவனுக்கேனும் கெடுதி. வீட்டில் தலைவாயிற் தாழ்ப்பாள் எரியக் (க-ல்.) பந்துக்களில் புருஷர் மாள்வர். உள்வாயில் எரியக் (க-ல்.) பெண்கள் மாள்வர். உத்யோகசாலை, பந்தல் முதலியவற்றின் தம்பங்கள் தீப்பற்றக் (க-ல்.) தன் புத்திரர் பிரபலமடைவர். அவையெரிந்து விடக் (க-ல்.) அவர்கள் தீயவராய்க் கெடுவர். தனக்கானவரின் வேட்டி எரியக் காணின் அவர்க்கு ரோகமுண்டாம். தன் மஞ்சத்தின் பரப்பு எரியக்காணின் ரோகம் உண்டாம். தன்னுடம்பு எரிய(க-ல்.) நோய். தன்வீரல்கள் எரிய (க-ல்.) தான் செய்யுங் காரியங்கள் கெடுதி. தான்யராசியில் தீப்பற்றக் (க-ல்.) அதி விருஷ்டி அநாவிருஷ்டியால் நஷ்டம். அவை யெரிகையில் தான்யங்கள் தீப்பற்றாது தப்பக் (க-ல்.) புஷ்கலமுண்டாம். நாடு முழுதும் எரியக்கண்டால் க்ஷாமம் அல்லது விஷூசி முதலிய பிராப்தி. வாயுசம்பந்தம்:–நன்மணம்ஆக்ராணிக்க (க-ல்.)எண்ணியவைமுடியும். காற்றில்லாது மழை பெய்ய (க-ல்.) செம்மையாகப் பயிர்விளையும். கன்மழை,பெருமழை,காற்றுமழை, புசல்முதலிய (க-ல்.) தேசக்ஷோபம், பந்துநாசம், ரோகம். காற்றின்சுழல், வாயுயந்திரமுதலிய (க-ல்.) கஷ்டமடைந்து ஒழியும். தான் காற்றடி விடக் (க-ல்.) அதிர்ஷ்டம் உண்டாம். ஆகாசசம்பந்தம் வானம் மேகமில்லாது நிர்மலமாயிருக்க (க-ல்.) கார்யலாபம், வானம் மேகத்துடனும், கருமையாகவும் (க-ல்.) ஆபத்து. ஆகாயம் கருமையாகத்தோற்றி ஆங்காங்குச் சிறியவெண்மேகங்கள் காணப்படின் தனக்கு ஆபத்துவந்துஒழியும். ஆகாயம் ஆங்காங்குச் செவ்வானமிட்டிருக்க (க-ல்.) ரோகோற்பத்தி, நஷ்டம். கல்யாணம், விரும்பினோர் இவ்வாறு காணின் மணம்பெறுவர். மின்னலால் கண்கள்தெரித்துப் போனதுபோலவும், இடி இடித்தது போலவும், இடிவிழுந்ததால் தனக்கேனும் பிறர்க்கேனும் அபாயம் நேரிட்டதுபோலவுங் (க-ல்.) ஆபத்து உண்டாம். இருளில்வழிதெரியாதுமின்னலால் வழியறியாது முள்முதலியவற்றால் துன்பமுண்டாய்த் தப்பினது போலவும், இடி தன்மீது விழவந்து தப்பினதுபோலவுங் (க-ல்.) ஆபத்து ஒழியும். இடி தன்தலைக்குத் தப்பி அருகில்விழக் (க-ல்.) தூரதேசப்பிரயாணம். பாட்டைசாரி இவ்வகை (க-ல்.) வழியில் அவனுக்குக் கெடுதிநேரும். மழையில்லாமல் இடி மின்னல் (க-ல்.) வர்த்தகம் பலிக்கும், சுபம். சூர்யன்:–உதயமாய் மேல்எழக் (க-ல்.) கார்யசித்தி. ஆகாயநடுவில்சூரியனிருக்க(க-ல்.) கார்யசித்தி. சூர்யாஸ்தமனம் (க-ல்.) ஆபத்து, நஷ்டம், பெண்களாயின் பெண்மகப்பெறுவர். சூரியனை மேகம்மறைக்க

(க-ல்.) கெடுதிவரவு. தம் வீட்டின்மீது சூர்யன்வரவு (க-ல்.)வீடுதீப்பற்றும். சூர்ய கிரணம் பட (க-ல்.) ரோகம். தன்வழி முழுதும் வெயில்எரிக்க (க-ல்.) திரவிய லாபம். சூர்யனைக்கிரகணம்பிடிக்க(க-ல்.) தீமை, பந்து மரணம். ஸ்திரீகள் காணின் நலமிலரப் புத்திரப் பேறுண்டாம். குற்ற வாளி தன்னைச் சூரியகிரணம் மூடப்பட்டதாகக் (க-ல்.) விடுதலையடைவன். சந்திரன்:—பால்போல் பிரகாசிக்க (க-ல்.) அது கூலம், தனசம்ருத்தியுண்டு. சந்திரனைக் கிரகணம், மப்புமறைத்ததுபோல் (க-ல்.) வீட்டுப்பெண்களில் ஒருவர்க்கு ரோகம் உண்டாம், திருடர்பயம். பாட்டைசாரியிவ்வாறு (க-ல்.) ஆபத்து உண்டாம். சந்திரன் மனிதமுகம்போல் பிரகாசித்திருக்க (க-ல்.) புத்ரோத்பத்தி, தனலாபம். பூர்ண சந்திரனைக் (க-ல்.) சந்தான பிராப்தி. ஒருவன் தலைமுழுதும் சந்திரன் பிரகாசிக்க (க-ல்.) கீர்த்தி. நக்ஷத்ரங்கள்—செம்மையாய்ப் பிரகாசிக்க (க-ல்.) விருத்தி. மேகத்தால் மறைந்து ஒன்றன்பின் ஒன்றுகக் (க-ல்.) மிகுந்த கஷ்டமுண்டாம். வானத்தில் நக்ஷத்ரங்கள் உண்டோ இல்லையோ எனக் (க-ல்.) தரித்ரம், ரோகம் உண்டாம். குற்றவாளிகள் (க-ல்.) பயமொழியும், நக்ஷத்ரங்கள் வீட்டின்மீது விழ (க-ல்.) வீடு தீப்பற்றும், ரோகமுண்டாம், வீட்டைவிட்டாயினும் நீங்குவர். ஒரு வீட்டில் நக்ஷத்ரம் பிரகாசிக்க (க-ல்.) அவ்வீட்டாருக்குத் தீமை. தூமகேதுக்களைக் (க-ல்.) ஆபத்து, கூமம், நோய். இந்திராதனுசு—கிழக்கில் (க-ல்.) தரித்திரர்களுக்கு நலம், செல்வர்க்குத் தீங்கு. மேற்கில், (க-ல்.) செல்வர்க்கு நலம், தரித்திரர்க்கு தீங்கு. தம் தலைக்குமீது போட்டிருக்க (க-ல்.) தரித்திரர்க்குத் தனலாபம், செல்வர்க்குத் தரித்ரம் உண்டாம். மனுஷ்யசம்பந்தம்—கனவில் பிராமணனைக் காணில் ரோகம். மடியுள்ள பிராமணனை அல்லதுபுரோகிதனைக் (க-ல்.) அக்னிபயம், க்ஷத்ரியனைக் (க-ல்.) க்ஷேமம், கோமுட்டியைக் (க-ல்.) இலாபம். சூத்திரனைக் (க-ல்.) சௌக்கியம், தூருக்கனைக் (க-ல்.) பயம், பறையனைக் (க-ல்.) துக்கம். சங்கரசாதியரைக் (க-ல்.) கஷ்டம். தேசபாலகரை (வெள்ளக்காரரைக்) (க-ல்.) க்ஷேமம். பிணத்தைக் (க-ல்.) விருத்து, போகம், பொருட்பேறு. மாந்திரிகனை (க-ல்.) மோசம். தாய் தந்தையர், குரு, பெரியோர்களைக்(க-ல்.) அபிவிர்த்தி. ஆண்மகன் குழந்தைகளைக் (க-ல்.) மேன்மை; பெண்மகள் அவ்வாறு காணின்ரோகம். தேவமாதர்களைக்(க-ல்.) தனநஷ்டம், கன்னிகைஅவ்வாறு காணின் விவாகம். ஸ்திரீகள் அவ்வாறுகாணின் சம்பத்து. பெண்போல் தலை வளர்த்தவனை ஆண்மகன் (க-ல்.) பெண்களால் மோசமடைவன். மொட்டைத் தலைச்சியைக் காணில் கூமம், ரோகம் உண்டாம். மொட்டைத் தலையனைக் (க-ல்.) செல்வமுண்டாம், தேசம் சுபிக்ஷமாயிருக்கும். அழுக்கடைந்தபிள்ளைகளைக் (க-ல்.) சிநேகரால் வஞ்சகம். பிள்ளைப்பேறு (க-ல்.) சுகஜீவனம். பிள்ளைகளின் மரணத்தைக் (க-ல்.) ஆபத்து. சடுகாட்டைக் (க-ல்.) விரைவில் விவாகம், அன்றிப் பந்து மித்திரர்களின் இறப்பு, பந்துக்கள் சிறை அல்லது தாய் சம்பந்தமான பொருள் தன்னையடையும். சிநேகன் இறந்ததாகக் (க-ல்.) சந்தோஷவார்த்தை. கல்யாணத்தைக் (க-ல்.) சாவார்த்தை தனக்கு நோயாயினும்வரும்.கலியாணத்திற்குத்தான்உதவிசெய்ததுபோல்(க-ல்.) ஜெயம்.சுபவர்த்தமானம்.சுவர்க்கத்தையேனும், சுவர்க்கத்திலிருப்பதாகவும்(க-ல்.) கௌரவமும் தனமும் உண்டாம். பகைவரைக் கண்டு பேசினதாகவும் சண்டையிட்டதாகவுங் (க-ல்.) துன்பம். சத்துருக்களின் வேண்டுகோள் (க-ல்.) ஜெயம். இஷ்டதேவதைகளையாயினும் இறந்த பெரியோரையாயினும் (க-ல்.) காரியசித்தி, தனலாபம். இறந்தவருடன் பேசினதாகக் (க-ல்.) கீர்த்தி. பிசாசத்தைக்(க-ல்.)காரியபங்கம். கீழ்ஜாதியில் பிறந்ததாகக் (க-ல்.) லாபம். குருடாகக்(க-ல்.)மோசம்,பெண்சாதிவிபசாரியாவாள். தான்செவிடாகக்(க-ல்.)தன்னைப் பிறர் மோசஞ்செய்வர். தன்னைப் பித்தனைகவும் பித்தனிடத்திலிருப்பதாகவுங்(க-ல்.) சம்பத்து. தன்னைப் பிசுன்னைகவும் அப்படிப்பட்டவர்கள் கூட்டுறவு உள்ளவனைகவுங் (க-ல்.) தீமை. தன்னைத் தூக்குவதாகக் (க-ல்.) காரியசித்தி. கால் மூரிந்ததாகக் கண்டால் எண்ணிய காரியம் முடியாது. பொய்க்கால் கட்டிக்கொண்டு நடப்பதாகக் (க-ல்.) ரோகம். தன்னைத் திகம்பரனைக்கண்டால்தரித்திரம்அபகீர்த்தி. தன்கைகள் முன்னிலும் அதிக பருமனுள்ளவைகளாகக் (க-ல்.) உத்தியோகலாபம். கைகள் ஒடிந்ததாகவும் எரிந்ததாகவுங் (க-ல்.) ஏழையாவான். பெண்கள் இவ்வாறு காணில் புருஷனுயினும் பிள்ளையாயினு மிறப்பன். வலதுகையால் வேலைசெய்வதாக(க-ல்.)அதிர்ஷ்டம். கை

நிறைய மயிர்நிறைந்திருப்பதாகக் (க-ல்.) கஷ்டமாயினும் காவலாயினும் உண்டாகும். தனக்குக்கொம்புகள்முளைத்ததாகக் (க-ல்.) தனலாபம்உத்தியோகலாபம். பிறருக்கு அவ்வாறிருக்கக் (க-ல்). அவர் நோயிலிருப்பர். தன்தலை பெரிதாயும் உயர்வாயும் இருக்கக் (க-ல்.) பிரசித்தி. ரோகிகள் (க-ல்.) நோய். பிறர் தன்தலையை உடைத்ததாகக் (க-ல்.) பெண்சாதிக்காயினும் பிள்ளைக்காயினுங் கண்டம். மிருக பக்ஷிகளின் தலையைத் தான் உடைத்ததாகக் (க-ல்.) கீர்த்தி. சிங்கம் புலி முதலியவைகளின் தலை தனக்கிருப்பதாகக் (க-ல்.) ஜயம். குதிரை, கழுதை, நாய் முதலியவற்றின் தலை தனக்குள்ளதாகக் (க-ல்.) அடிமை. தலைமுழுகக் (க-ல்.) ஆபத்து நிவர்த்தி. தன்மூக்கில்இரத்தம் வடியக்(க-ல்.)நஷ்டம்.கர்ப்பங்கரைந்ததாகக்(க-ல்.)கஷ்டம்விலகும்.முகம்வாடியிருந்ததாகக்(க-ல்.)திரவியலாபம்.பற்கள் ஆடுவதாகக் (க-ல்.)பந்துமரணம். வாந்தி அல்லது பேதியானதாகக் (க-ல்.) தரித்திரர்களுக்குத்தனமும்தனவான்களுக்குத் தரித்திரமும் உண்டாம். சிங்காரவனத்தில் வேட்டையாடுவதாக (க-ல்.) சௌக்கியம். சமுத்திரயாத்திரைக் (க-ல்.) தனலாபம். சிரித்ததாகக் (க-ல்.) துக்கம். தவஞ்செய்ததாகக் (க-ல்.) லோகோபகாரம். ஒருவன்மேல் கோபித்ததாகக் (க-ல்.) அவன் சிநேகிதனுவன். தன்னைப் பிறர் அடித்ததாகக் (க-ல்.) சிநேகம். கத்தியால் அடிக்கக் (க-ல்.) ஆபத்து. சிநேகனிடத்திருந்து விடை பெற்றுக்கொள்வதாகக் (க-ல்.) தூர அதிர்ஷ்டம் வியாதி. தன் காலைப் பிறர் மிதிப்பதாகக் (க-ல்.) இச்சகத்தால் பொருள் நாசம். கிழவியைக் கல்யாணஞ் செய்ததாகக் (க-ல்.) தனலாபம். எதையோகண்டு பயந்ததாகக் (க-ல்.) காரியசித்தி. கூவுகிறதாகக் (க-ல்.) துக்கம். அழுகிறதாகக் (க-ல்.) அபிவிர்த்தி. சண்டையிடுவதாகக் (க-ல்.) காரியசித்தி. முத்தமிடுவதாகக் (க-ல்.) மோசம். எண்ணெய்தேய்த்துக்கொள்ளுவதாகக்(க-ல்.) ரோகம், திரவியநஷ்டம். அம்மைவார்த்ததாகக் (க-ல்.) தனப்பிராப்தி. கொரட்டையிட்டு உறங்குவதாகக் (க-ல்.) சுகஜீவனம். தான் எகிறுவதாகக் (க-ல்.) காரியபங்கம், தன் வீதியில் ஒருவரிறப்பர். தானிறந்ததாகக் (க-ல்.) நலம். பந்துக்களிறந்ததாகக் (க-ல்.) பீடைநிவர்த்தி. அவர்களைத் தான் கொன்றதாகக் (க-ல்.) தன்னுல் உபகாரத்தை யடைவர். தன்னை அவர்கள் கொன்றதாகக் (க-ல்.) தனலாபம். தான் மீண்டும் கலியாணஞ் செய்துகொண்டதாய்க் (க-ல்.) ரோகம். மற்றவர்கள் (க-ல்.) சுபம். ஒருபெண்ணைத் தான் அபகரித்துக் கொண்டுபோவதாய்க் (க-ல்.) கேட்டின் வரவு. தான் சிறையிலிருப்பதாகக் (க-ல்.) அதிகாரவிர்த்தி. ஐந்து சம்பந்தம்–எறும்புகள் சாரையிட்டு ஓடுவதாகக் (க-ல்.) பிரயாணம், சந்தானவிர்த்தி, சுகஜீவனம், வியாபாரவிர்த்தி. எறும்புகள் அங்குமிங்கும் ஓடுவதாகக் (க-ல்.) முயற்சி கெடும். ரோகிகள் எறும்புகளைக் (க-ல்.) நோய் நீங்காது. கொசு, ஈ முதலியவும் இரக்கையுற்ற புழுக்களையும் (க-ல்.) ரோகமில்லாதவர்களுக்கு ரோகமுண்டாம். ரோகிகள் (க-ல்.) நோய் நீங்கும். தன்னை ஈக்கள் மொய்க்கக் (க-ல்.) பகைவர் மிகுவர், பாரியை விபசாரியாவள். தேனீக்கடித்ததாகக் (க-ல்.) ஒழுக்கங்கெடும். தன்வீட்டில் தேன் கூண்டுகட்டியதாகக் (க-ல்.) நலம். மூட்டுப்பூச்சியைக் (க-ல்.) சத்துருவால் உத்தியோகக்கெடுதி. பாம்பு, தேள், சிலந்தி போவதாகக் (க-ல்.) ஜயம். தன் வீட்டில் பிரவேசிக்கக் (க-ல்.) விரோதம். அவைகளைக் கட்டியிருக்கக்(க-ல்.) நோய். மீன், தவளை முதலிய ஜலசரங்களைக் (க-ல்.) நலம். ஆமையைக்(க-ல்.) தனலாபம், கஷ்டம் உண்டாம். முயலைக் (க-ல்.) பந்து தரிசனம், சந்தானங் கெடும். பூனையைக் (க-ல்.) கெடுதி, அபநிந்தையுண்டாம். அது தன்வீட்டில் உலாவக் (க-ல்.) தம்பொருளைத்திருடுவர்.எலிகளைக்(க-ல்.) தீமை. வீட்டை எலிவளை தோண்டக் (க-ல்.) திரவியநஷ்டம். நாய் தன்னிடம் வரக் (க-ல்.) நண்பர் வரவு. தன்னைக் கண்டு குலைப்பதாகக் கண்டாலும் கடிப்பதாகக் கண்டாலும் விரோதம். நரியைக் (க-ல்.) தீமை. குரங்கைக் (க-ல்.) கலகம். ஆடுகளைக் (க-ல்.) தனசமிருத்தி அல்பாயுளுள்ள பிள்ளைகளுண்டாம். அவைகளை யேறக் (க-ல்.) மரணசமீபம். பசுக்கள் மேயக் (க-ல்.) நன்மை. மந்தையை ஓட்டிக்கொண்டுபோகக் (க-ல்.) தீமை. பசு தன்னைத் துரத்தக் (க-ல்.) ஸ்திரீயினுல் அபகீர்த்தியுண்டாம். பால் கறக்கக்(க-ல்.) நோய் வரவு. வெள்ளைப்பசுவைக் (க-ல்.) நலம். தன்னை எருது துரத்தக் (க-ல்.) தீமை. எருது இடிக்க, மிதிக்கக் (க-ல்.) தன் அதிகாரங் கெடும். குதிரையைக் (க-ல்.) பந்து தரிசனம், யாத்திரை. அதன்மேலிருந்து வீழ்ந்ததாகக் (க-ல்.) ஆபத்து. சவாரிசெய்வதாகக் (க-ல்.) சுக

ஜீவனம். கழுதையைக் (க-ல்.) தன் தீமை யொழியும். தன்னைத் துரத்துவதாகக் (க-ல்.) பகைவரால் கெடுதிவந்து நீங்கும். அதன்மே லேறுவதாகக் (க-ல்.) மரண சூசகம். ஒட்டையைக் (க-ல்.) பிரயாசை யால் ஆரோக்கியமும், நலமும் உண்டாம், யானையைக் (க-ல்.) காரியசித்தி, பிரதிஷ்டை. சிங்கம், புலி முதலிய கொடிய மிருகளைக்கண்டாலும், கடித்ததாகக்கண்டாலும் விரோதங்களுண்டாகும். **பக்ஷீசம்பந்தம்**—பக்ஷிகள் பறக்குங்கால் (க-ல்.) தனமுளான் தரித்திரத்தையும், தனமிலான் தனத்தையு மடைவன். அவை கூண்டினின்று பறப்பதாகக்கண்டாலும், பிடித்ததாகக் கண்டாலும் சம்பத்துண்டாம். பக்ஷிகளின் கூண்டும், அதில் குஞ்சுகளும், மூட்டைகளும் தனக்கு அகப்படக்(க-ல்.) சுபம். பறவாக்குஞ்சுகளுள்ள கூண்டு அகப்பட்டதாகக் (க-ல்.) வழக்கு நேர்ந்து அபஜெயமாம். அநேக மூட்டைகளைக்(க-ல்.) திரவியப்பிராப்தி. மூட்டைகளைத் தான் தின்பதாகக் (க-ல்.) தரித்திரம். காக்கை பறக்கவும், கூவவும் (க-ல்.) தீமை. தலைமீது பறக்கக் (க-ல்.) ஆயுள்க்ஷீணம். கிட்டுகள், கொக்குகள் முதலியவற்றைக் (க-ல்.) நலம். அவை ஒன்றினொடொன்று சண்டையிடக் (க-ல்.) கஷ்டம். பறக்கக் (க-ல்.) நலம். புருக்களைக்(க-ல்.) நலம். புருஷன் பெண் சாதியாலும், பெண்சாதி புருஷனாலும் துக்கமடைவர். பந்துக்களைக் (க-ல்.) வியாபாரலாபம். மயில்களைக் (க-ல்.) நன்மையுண்டாம். கழுகைக் (க-ல்.) சோரபயம். கருடனைக் (க-ல்.) காரியசித்தி. ஆந்தை, கோட்டான் (க-ல்.) தனஹானி ரோகம், சிறையுண்டாம். **ஆகாரசம்பந்தம்**—பசிதீர்ந்ததாகக் (க-ல்.) திருப்தி. தான் போஜனஞ்செய்வதாகக் (க-ல்.) குடும்ப கலகம். பந்துக்களுடன் உண்டதாகக் (க-ல்.) விவாகம். தான் தண்ணீர் உண்டதாகக் (க-ல்.) அபிவிர்த்தி. கள்ளு, சாராயம், இரத்த மிவை உண்டதாகக் (க-ல்.) திரவியலாபம். போஜனத்தைக் (க-ல்.) காரியசித்தி. தான் சமைப்பதாகக் (க-ல்.) அடிமையுண்டாம். கூழ்தின்னக் (க-ல்.) சந்தானவிர்த்தி. வெண்ணெயைக் (க-ல்.) உத்தியோகலாபம். பாயசங் (க-ல்.) லாபம். பால், பாற்பாண்டம், தயிர் (க-ல்.) நன்மை. காய்கறிகளைக் (க-ல்.) கீர்த்தி, தனலாபம், நலமுண்டாம். இலைக்கறி முதலிய தின்ரூல் நோய். பெல்லம், தேன் முதலிய திரிப்புவகைகளைத் தின்ரூல் தரித்திரம். வேப்பங்காய் முதலிய கசப்புக்காய்களைத் தின்ரூல் தீமையுண்டாம். காரமுள்ள காய்கள் முதலிய தின்ரூல் இரகசியம் வெளிப்படும். புளியைக் (க-ல்.) பந்துதரிசனம். உப்பு தயிர் முதலியவைகளைக் (க-ல்.) தீமை. கோதுமை, நெல், சோள முதலியவைகளைக் (க-ல்.) தனலாபம், அம்மையுண்டாம். மருந்துகளைக் (க-ல்.) ரோகமில்லாதவர் ரோகமடைவர், ரோக முள்ளவர் ரோகம் நீங்குவர். தாம்பூலங் (க-ல்.) தனலாபம். தாம்பூலம் போட்டுக் கொண்டால் விரோதம். **இதரசம்பந்தம்**-கடைவீதியைக் (க-ல்.) நலம். அக்கடைக்குக் குதிரையேறி போகக்(க-ல்.)தீமை. கோவிலைக் (க-ல்.) கலகம். கோவிலில் தேவனைப் பூஜிக்கக் (க-ல்.) வியாஜ்ஜியம். பஜனையாயினும், நாடகமாயினும் (க-ல்.) சுகஜீவனம். புட்பங்கள் அல்லது அவைகளைச் சூடிக்கொள்ளக் காணினும் நிருவிழா சந்தோஷம், விவாகமுண்டாம். கையில் வைத்திருந்த பூவாடக்(க-ல்.) தீமை. பழத்தோடுகூடிய மரங் (க-ல்.) திரவியலாபம், சந்தானவிர்த்தி. காயுள்ளமரங் (க-ல்.) காரியஹானி. முத்து ரத்னங்களைக் (க-ல்.) நலம். அவை கையினின்று நீங்கக் (க-ல்.) தீமை. பொன்ஞணையத்தைக் (க-ல்.)சுபம். வெள்ளியைக் (க-ல்.) எண்ணின காரியங்கெடும். ஈயத்தைக் (க-ல்.) விவாதம். இரும்பைக் (க-ல்.) தரித்திரம். பையாயினும் மூட்டையாயினுங் (க-ல்.) சௌக்கியமும், சந்தானவிர்த்தியு முண்டாம். எழுதின காகிதத்தைக் (க-ல்.) கஷ்டம். சாயங்காலமானதாகக் (க-ல்.) தீமை. கண்ணுடியைக் (க-ல்.) தரித்திரர்க்குப் பாக்கியமும், செல்வர்க்குத் தரித்திரமும் உண்டாம். பாதரக்ஷைகள் புதிதாகத் தரிக்கக்(க-ல்.) சம்போகம். மலத்தை மிதித்ததாகவும், பூசிக்கொண்டதாகவுங் (க-ல்.) தனலாபம். கண்டதாகக் (க-ல்.) போனபொருள் மீளும். தான் குப்பைமீது நிற்கக் (க-ல்.) கார்ய, புத்ர, தனவிர்த்தி. சதுரங்கமாடக் கண்டாலும்யுத்தம்சூதுமுதலியஆடக் கண்டாலும்தீமை. சங்கீதம் தான் பாடக் (க-ல்.) துக்கம். பிறர் பாடக் (க-ல்.) காரியசித்தி. வீணை பிடில் முதலிய வாசிக்கக் கேட்டால் சுபம் நடக்கும். மணியடிக்கக்கேட்டால் சுப வர்த்தமானம்.

கனநூல்—கனப்பயனை அறிவிக்கவந்த நூல், இது கணபுரத்தேவன் கட்டுரைப்படி பொன்னவனு லியற்றப்பட்டது.

கனி—கனித்திரனைக் காண்க.

கனித்திரன்—1. பிரசை அல்லது கூபன் குமாரன், விவிம்சனுக்குப் பாட்டன். இவன் தம்பியரில் சவுரியென்பவ னிவ னைக்கொல்ல ஒரு புரோகிதரால் அபிசார யாகஞ் செய்வித்து அதிற் பூதத்தையுண் டாக்கி இவன்மீது ஏவ அப்பூதம் புண் ணியசொரூபியாகிய இவனைக்கொ ல்ல அஞ்சி மீண்டு அனுப்பின புரோகிதரை யும் தம்பியரையும் மாய்த்தது. தம்பியரிற ந்த வகையறியாது வசிட்டரா லுணர்ந்து தன்னுலன்றே இறக்க நேரிட்டதென்று இராச்சியத்தை வெறுத்துத் தன் குமரன் சுபனுக் கரசளித்து வனத்துக் கேகினன். இவனுக்குக் கனியெனவும் பெயர்.

2. கனித்ரன் வமிசத்தவனான விவிம் சன் குமரன். இவன் புத்திரப்பேற்றினை விரும்பிக் கௌதமிக்கரையில் இந்திரனை நோக்கித் தவஞ்செய்து பலாசுரன், கரந்த மன்னனுங் குமரரைப்பெற்றனன். இவன் புத்திரரில்லாமையால் யாகஞ்செய்யவெ ண்ணிக்காட்டில்யாகப்பசுவின்பொருட்டு வேட்டைக்குச் சென்றனன். பசுக்கள் இவனைக்கண்டு ஓட ஆடொன்று துணி வுட னெதிரில் வந்து அரசனே யென்னை யாகப்பசுவாகக்கொள் என அரசன் ஆச்சரியமடைந்து மிருகத்தை நோக்கி மிருகங்கள் மனிதரைக் காணின் அஞ்சி ஓடும், நீ அஞ்சாது என்னிடம் வந்ததற் குக் காரணமென்னென்றனன். ஆடுநான் உனக்குப் புத்திரனில்லாததறிந்து யாகப் பசுவாய் உபயோகப்படின் உனக்கும் புத் திரன் உண்டாவான் எனக்கும் நற்கதி யுண்டாம் என்கையில் மற்றொரு மிருகம் அரசனைநோக்கி அரசனே அதனை யாக ப்பசுவாகக்கொள்ளற்க. என்னைக்கொள்க என்று வந்தது. அரசனிரண்டாவது மிரு கத்தைநோக்கி அதனிலும் உனக்கு என்ன உயர்வென்றான். இரண்டாவது ஆடு அரசனே முதலாட்டிற்குப் புத்திர ரில்லை எனக்குப் பெண்சாதியும் புத்திர ரும் பலருளர் அவர்கள் உதயத்தில் மேய் ச்சலுக்குப் போய்த் திரும்புமளவும் அவர் க்குப் பிறரால் துன்பம் நேருமோ என் னமோ என்கிற கவலையதிகம் ஆதலால் உமக்கு யாகப்பசுவாய் அத்துன்பத்திரு ந்து நீங்கிச் சுவர்க்கம் அடைவேன் என் றது. அதை அரசன் கேட்டு அவற்றைப் பசுவாகக் கொள்ளாமல் கோமதி நதியில் இந்திரனை யெண்ணித் தவஞ்செய்து பலா சுவனைப் பெற்றனன்.

கன்னி—1. ஒரு தீர்த்தம்.

2. சம்பாபதி எனும் துர்க்கை காந்த னெனும் அரசனைப் பரசிராமனிடம் புத் தத்திற்குப் போகாதிருக்கும்படிக் கட் டளையிட்டவள்.

கன்னிகா—ஒரு மாயாதேவி.

கன்னிகாபரமேசுவரி — இவள் கைலையில் பிராமணர்களுக்கும் செட்டிகளுக்குமுண் டான கட்டளைப்படி பூமியில் அவதரி த்து விஷ்ணுவர்த்தனன் எனும் அரசன் தன்னை விரும்பியதுணர்ந்து அக்னிப்ர வேசமாய்க் கோமுட்டிகளுக்குக் குலதே வதையா யிருப்பவள்.

கன்னிகாபுரம்— காஞ்சீபுரத்திற்குப் பெயர். காளியால் காக்கப்பட்டதனால் இப்பெயர் பெற்றது.

கன்னிகை (ரு).—அகலிகை, திரௌபதி, சீதை, தாரை, மந்தோதரி.

கன்யாதோசம்—வாயுவால் சபிக்கப்பெற்ற குசநாபன் புத்திரியைப் பிருகத்தன் அச் சாபத்தைநீக்கி மணஞ் செய்துகொண்டி ருந்த இடம்.

கன்யாதுமரி—பரசிராமர் மலையாளக்ஷேத்தி ரம் உண்டுபண்ணும்பொழுது அவர் சிவ சத்தியைத் தாபித்துப் பூசித்தனர். அந் தச்சத்தி சிவமூர்த்தியைத் திருமணஞ் செய்துகொள்ளத் தவம் புரிந்தனள். அவர் சத்தியை மணந்துகொள்ளாதலால் என் றும் கன்னியாகவே யெழுந்தருளியிருக் குந்தலம்.

கன்யை—விதர்ப்பன் பாரி. இவளைச் சியா மகன் கலியாணஞ்செய்ய அழைத்து வந்து தன்பிள்ளைக்குக் கல்யாணஞ் செய் வித்தான்.

ககஷம்—ஒரு தேசம். (கச்.)

ககஷீவதன்—சுவநயனிடம் தானம்வாங்கிய ருஷி.

ககஷு—சேதிபுத்ரன். இவன் ருக்வேதத் திற் புகழ்ந்துகூறப்பட்ட கொடையாளி.

காகசங்கன்—பிராமணியின் குமரன். சந்தி யாகாலத்தில் போகிப்பவரைக் கூடிச் சந்தோஷத்தைப் போக்குபவன்.

காகந்தி—காவிரிப்பூம்பட்டினம் காகந்தனு லாளப்பட்டதா லிப்பெயர் பெற்றது.

காகபாரிணன்—சுகநாகன் குமரன். இவன் குமரன் கோமவர்ணன்.

காகபாதன்—ஒரு சிவகணத்தவன்.

காகமுனி—கண்ணனுக்கு உபநயனஞ்செய்த வர்.

காகமுனிவர்—திருமணநல்லூரில் சிவமூர்த் தியைத் தரிசிக்கத் தலையால்நடந்து தவ மிருந்து திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்

திருமணத்து முத்திபெற்றவர். (ஆச்சாபுர-புராணம்).

காகம்—இவை ஐந்திரம், வாருணம், வாயவ்யம், யாம்யம் எனநான்கு காகங்கள். இவற்றிற்குப் பலியிட்டோர் யமதண்டனையினின்று நீங்குவர். கர்ணப்படாத பிதுரர் வாயசரூபமடைந்து கிரகத்தினை ஆச்ரயித்தலின் பலியிடவேண்டும்.

காகஜர்—நான்மணிக்கடிகை யியற்றியவர். இவர் கடைச்சங்கத்தார் காலத்தவர்.

காகாசுரன்—இவன் இந்திரகுமாரன். இராமமூர்த்தி சீதாபிராட்டியுட னிருக்கையில் அபசாரப்பட்டு ஒருகண்ணிழந்தவன்.

காகுத்தன்—1. சோமதத்தன்குமரன். இவன் குமரன் சுமதி.

2. இராமபிரான்.

காக்கை — தருமன் பெண். இவளுக்குக் காக்கைகள் பிறந்தன.

காக்கைபாடினியார்—அகத்தியர் மாணாக்கர் பன்னிருவருள் ஒருவர். இவர் சிறு காக்கைபாடினியமஎனும் இலக்கணநூல் செய்தவர்.

காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார் — ஒருதமிழ்ப் புலவர். இவர் பதிற்றுப்பத்தில் ஆறும் பத்துப்பாடி நாடு கோட்பாடு சேரலாதனிடம் ஒன்பது காப்பொன்னும் நூறுயிரம் காணமும் பெற்றவர். இவர் கடைச்சங்கத்தார் காலத்தவராக இருக்கலாம்.

காக்கைபாடினியம் – காக்கைபாடினியரால் செய்யப்பட்ட இலக்கணநூல். இது பிற்காலத் திறந்துபோய் ஆங்காங்குச் சிற்சில அரிய சூத்திரங்களே வழங்கிவருகின்றது.

காங்கேயன்—1. குமாரக் கடவுள். கங்கை வளர்த்ததனூற் பெற்றபெயர்.

2. வீஷ்மன் கங்காபுத்திரன். பீஷ்மனைக் காண்க. பிரபாசன் எனும் எட்டாம் வசுவின் அம்சமாயுதித்தவன்.

3. ஒரு சித்திரன்.

காங்கேயர்—இவர் தொண்டைமண்டலத்துச் செங்குந்தர் மரபிற் பிறந்த தமிழ்ப் புலவர். உரிச்சொல் நிகண்டியற்றியவர்.

காங்கோ அங்கோலாமதம்— காங்கோதேசத்தவர் தங்களரசனைத் தேவனென்று எண்ணித் துதிப்பர். அவ்வரசனை சாம்பர் எனவும் பிங்கோ என்றும் பெயரிட்டழைப்பர். ஆயினும் அவ்வரசனும் குடிகளும், மாகிஸ்ஸோ, சிகாகி, எனுமிரண்டு விக்ரகங்களைப் பூஜிப்பர். கங்காகம்பேரி எனுந் தேவதை சகல சுபங்களையுந் தருவதென்று அவளை ஆராதிப்பர். மாடாம்போமாகாணத்தில் மிராம்ப எனும் பயங்கர விக்ரகமுண்டு. அதனைச் செயத்தை விரும்பியவர் ஆராதிப்பர். சிலர் புலி, பாம்பு, ஆடு, பசு முதலியவற்றை ஆராதிப்பர். படைப்புக்கடவுளர் அநேகம் உண்டு அவர்க்குத் துயுஸ்கதா என்றுபெயர். இவர்களின் குருக்கண்மார் கங்கா எனப்படுவர். இக்குருமார் பிணியாளரைக் காணச் செல்லுகையில் வியாதிநீங்கும் நிமித்தம் இஷ்டதேவதைகளின் விக்ரகமொன்று பிணியாளருக்குக் கொடுப்பர். அங்கோலீயருக்குப் படைப்புக் கடவுளர் பலர் உண்டு. அவர்களுக்கு ஜம்பன், பரன்யோ என்று பெயர். இவர்கள் மாகிச்சோ எனும் பலதேவதைகளை ஆராதிப்பர். திருவிழாக்காலங்களில் கிம்பராஎனும் மதசம்பந்த நிருத்தம் செய்வர். பின்னும் சிதோம்பிஎனும், மகாத்மாக்களையும், நிகாம்போ எனும் குருக்கண்மாரையும், நிகோனி எனும் வைத்ய தேவதைகளையும், இவ்வாறே சுஷ்டி, செவிடு முதலிய வைகளைப் போக்கும் தேவர்களையும் ஆராதிப்பர். இவ்விடத்தி லிருக்கும் காகாசியர் ஸ்விஸாங்கோ எனும் தேவதையை விக்கிரகமாகச்செய்து பூஜிப்பர்.

காசன்—சுகோத்திரன் குமாரன்.

காசி—1. இது சத்தமோக்ஷஸ்தானங்களில் ஒன்று. இது கங்காதீரத்திலிருந்து தன்னிற்பிரகாசிக்குந்தன்மையுள்ளது. இதில் சிவமூர்த்தி அடியவர்தியானித்தபடி காட்சி தந்து சித்தியளிப்பர். இத்தலம் சர்வசங்காரகாலத்தில் சிவமூர்த்தியின் சூலத்தலையி லிருந்து அழிவடையாதது. இத்தலத்தில் உயிர்நீங்கும் ஆத்துமாக்களுக்குப் பார்வதிபிராட்டியார் பிரமபரிகாரஞ் செய்யச் சிவமூர்த்தி தாரகமந்திரமுபதேசித்து முத்தியீவர். இத்தலத்தில் சயிகடவியன், இயக்கர், சம்வர்த்தனன்முதலியவர்பூசித்த சிவலிங்கங்களும் கோபூசித்த கோப்பிய ரேகம், கபிலாகாரமும், இன்னும் இருஷபத்துவசலிங்கம், பத்திரதோயதீர்த்தம், இரணியகற்பேசம், சுவலினேச்சுரம், பரலிங்கம், கந்துகேச்சுரம், சயிலேச்சுரம், சங்கமேச்சுரம், சுத்திமேசம், சுக்கிரேசம், சம்புகேசுரம், மல்லிகார்ச்சுனம், ஈசானம், கணேச்சுரம், அகிலேச்சுரம், இராமேச்சுரம், கதம்பேச முதலிய தலங்களுமுண்டு. இந்த மகாத்தலம் ஐந்து குரோசம் சிவலிங்கங்கள் இருத்தலால் ஆநந்தகானம் எனவும், இறந்தஉயிரையளித்தலாலும், வேதியன் எடுத்த பிடிமணலில் தோன்றிய சிவலிங்கமிருத்தலாலும், அவிமுத்தம் என

வும், ஆன்மாக்கட்குச் சிவானந்த மளித்தலால் ஆனந்தகானம் எனவும், சர்வசங்கார காலத்தில் பூதங்கள் ஒடுங்குமிடம் ஆதலால் மாமயானம் எனவும், சிவமூர்த்தி சோதியுருவாய்எழுந்தருளியிருத்தலாலும் முத்தி மாதுக்கு இருப்பாதலால், காசி எனவும் உயிர்க்குத் தருமம் அளித்தலால் தரும வனம் எனவும், பெயர்பெறும். இக்காசி பெண்ணுருப் பெற்றுச் சிவமூர்த்தியை வணங்கித் தன்னை வணங்கினவர், முத்தி யடைய வரம் பெற்றனள்.

2. காசிபன் குமரன். இவன் குமரன் விஷ்டரன்.

காசிகாண்டம்— காசி மகாத்மியம் கூறிய நூல். இது அதிவீர ராமபாண்டியனால் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது

காசிபர்—A. மரீசி அல்லது அரிசி ருஷியின் குமரர். தாய், கலை. இவர் தக்ஷப்பிரசாபதியின் குமரிகள் பதின்மூவரை மணந்தனர். அவர்களாவார்:—அதிதி, திதி, தநு, அநாயு அல்லது காலை, பிரதை அல்லது ஆயு, முனி, சுரசை அல்லது சிங்கிகை, இளை, குரோதவசை, தாமிரை, சுரபி, விநதை, கத்ரு. இவர்களுள் அதிதியிடம் ஆதித்தியரையும், திதியிடம் தைத்தியரையும், தநுவிடம்தானவரையும், அநாயுவிடம் சித்தரையும், பிரதையிடம் காந்தருவரையும், முனியிடம்அப்சரசுக்களையும், சுரசையிடத்து யக்ஷரையும் இராக்கதரையும், இளையிடத்து விருக்ஷம் கொடி பூண்டுகளையும், குரோதவசையிடம் புலி சிங்கமுதலிய மிருகங்களையும், தாமரையிடம் குதிரை கழுதை பக்ஷி முதலியவற்றையும், சுரபியிடம் பசுக்கூட்டங்களையும், விநதையிடம் அருணனையும் கருடனையும், கத்துருவிடம் நாகரையும் பெற்றனர். இவர் களன்றி வைசியாகரர் குமரிகளிருவரில் காலையிடத்துக் காலகேயரையும், புலோமையிடத்துப் புலோமரையும் பெற்றனர். இவர், பின்னும் பர்வதன் எனத் தேவ ருஷியையும், விபாண்டகன் என்னும் பிரமருஷியையும் பெற்றனர். இவர் பரசராமர்செய்த அச்சுவமேதயாகத்தில் பூமியைத் தானமாகப் பெற்றவர். இதனால் பூமிக்குக் காசினி என ஒருபெயருண்டாயிற்று. இவர்க்கு அதிதியிடம் உபேந்திரரும் பிறந்தனர் என்பர். இவர் மாயையால் மயங்கிச் சூரபன்மன் முதலியவரையும், ஊர்வசியைப் புணர்ந்து வசிட்டரையும் பெற்றார் என்பர்.

B. வசுதேவனுக்குப்புரோகிதன். குந்தி பாண்டவர்களைப் பெற்ற காலத்துப் பொன்னணி கொண்டு செலுத்தினவன். பாரிசாதாபஹரணத்தில் இந்திரனுக்கும் கண்ணனுக்கும் சமாதானங் கூறியவன்.

C. ஒரு இருடி உரோமகருஷணருக்கும் சுகருக்கும் மாணக்கர்.

D. தாட்சபனைக் காண்க.

E. பரீக்ஷித்தைப் பாம்பு கடிக்கப் போகிறதென்று கேள்விப்பட்டு அதை நீக்கிப் பரிகாரஞ்செய்து பொருள்பெறவந்த வேதியன், இவனைத் தக்ஷகன் வழியில் சந்தித்து ஒரு மரத்தினைக் கவ்வித் தனது விஷமூட்டி அது எரியக்காட்டி இதனை மீண்டுந் தளிர்க்கச் செய்வையேல் நீ அரசனை எழுப்புவாய் எனச் சொல்லினன். வேதியன், தனது மந்திரசக்தியால் விஷத்தினை மரத்திலிருந்து இறக்கி மீண்டும் மரத்தினைத் தளிர்க்கச் செய்தனன். இதனால் தக்ஷகன் திடுக்கிட்டு வேதியனுக்கு வேண்டிய பொருளளித்து அரசனிடஞ் செல்லாமல் அனுப்ப வீடுசேர்ந்தவன்.

காசியன்—A. சுகோத்திரன் குமரன். இவன் குமரன் காசி.

B. சனசித்தின் குமரன்.

C. ஆயுவின் பௌத்திரன்.

காசிரகசியம்— காசியின் சிறப்புக் கூறிய நூல். இது தமிழில் மீனாக்ஷி சுந்தரம் பிள்ளை யவர்களால் இயற்றப்பட்டது.

காசிலி—ஒரு இருடி மேற்குச் சமுத்திரக் கரையிற் றபஞ்செய்து கொண்டிருந்தவர். பிரசேதசுகட்கு ஞானஉபதேசஞ் செய்தவர்.

காஞ்சீரம்—பாரதகண்டத்தின் வடக்கிலுள்ள ஓர் தேசம்.

காச்யபர்—காசிபரைக் காண்க.

காஞ்சனன் — 1. காயசண்டிகையின் கணவன். காயசண்டிகையின் உருக்கொண்ட மணிமேகலைபால்வந்த உதயகுமாரனை வாளால் வீசிக்கொன்றவன். (மணிமேகலை).

2. பூரூரவா புத்ரனுகிய அமவசு பவத்திரன்.

3. (ச.) பீமன் குமரன்.

காஞ்சனபுரம்—காயசண்டிகையின் கணவனிருக்கை வித்யாதர நகரம்.

காஞ்சனமாலை—1. கர்ணன் தேவி.

2. சூரசேநன் பெண். மலையத்துவசன் தேவி. இவள் பூர்வத்தில் விச்சுவாவதி எனுங் காந்தருவமாது. பார்வதிபிராட்டியைப் புத்திரியாகப் பெறத் தவஞ் செய்தவள். விச்சுவாவதியைக் காண்க. இவளிடம் புத்திரியாகப் பிறந்த பிராட்டியின் திருநாமம் தடாதகை.

3. பாண்டியன் புத்திரியில் ஒருத்தி, தெய்வீக அரசனைக் காண்க.

காஞ்சனை—ஒரு தெய்வகன்னிகை பார்வதியாருக்குத் தோழியாகத் தவஞ்செய்து மாஞகி விந்தமலையிற்பிறந்து வள்ளிகாய்ச்சியாரைப் பெற்றவள். (திருச்செந்தூர்ப் புராணம்).

காஞ்சி—1. சத்தமுத்திபுரியிலொன்று. இதில் சுவர்ணகாஞ்சிவிருக்ஷம் இலைகள் பொன்மயமாகவும், இலைகள் மரகதங்களாகவும், கனிகள் நவமணிகளாகவும் ஒங்கிமகருஷிகளால்காணப்பட்ட தடாகத்தருகிலிருந்ததால் இப்பெயர்பெற்றது. இப்பட்டணத்தைப் பிரளயசித் எனவும், சிவபுரம் என்றும், விண்டுபுரம் என்றும், திரிமூர்த்திவாசம் என்றும், பிரமபுரம் என்றும், காமபீடம் என்றும், தபோவனம் என்றும், ஜகச்சாரம் சகலசித்தி என்றும், கன்னிகாப்பு என்றும், தொண்டீரபுரம்என்றும், தண்டகபுரம்என்றும், காமபீடம்என்றும் புராணங்கள் கூறும். இதில் சிவத்தலம், கச்சபாலயம், ஏகம்பம், கச்சிமயானம், காரோணம், மாகாளம், பச்சிமாலயம், அநேகதங்காபதம், பணுதரம், பணீச்சுரம், வராகம், சுரகரீச்சுரம், இராமம், வீராட்டம், வேதபுரம், உருத்திரம், வச்சிரகரம், பிரமம், திருமாற்பேறு, மறசை, திருமேற்றளி, இந்திராலயம், மணீசம், நான்முகம், சங்கரம், பரசிராமம், ஓத்தூர், அநேகபேசம் முதலிய இருக்கின்றன. இதிலுள்ள விஷ்ணுத்தலங்கள் புண்ணியகோடி விமானம் அல்லது அத்திகிரி, அட்டபுயம், திருவெஃகா, ஊரகம், நீரகம், திருத்தண்கா, திருவேளுக்கை, பாடகம், நிலாத்திங்கட்டுண்டம், காரகம், கார்வனம், கள்வனூர், பரமேசவிண்ணகரம், பவளவண்ணம் முதலியன. இதிலுள்ள தீர்த்தங்கள் அநந்தம், அக்நி, பௌரந்தரம், சுசம், வாமனம், மங்களம், சிவகங்கை, சர்வதீர்த்தம், பாண்டவம், சுரகரம், கருடம், பஞ்சம், பம்பை, ஏமாம்போசம், குண்டம், சந்திரம், சித்தி, காயாரோகணம், கஜேந்திரம், சடாயு, சரச்வதி, இருத்தாபநாசனி, பிரமம், வசிட்டம் முதலியன. பின்னும் விளக்கம் ஒன்று, இடம் இரண்டு, தெற்றிகள் மூன்று, அரண்கள் நான்கு, தருக்கள் ஐந்து, புட்களாறு, நதிகள் ஏழு, பொதுக்கள் எட்டு, பொய்கைகள் ஒன்பது, சிலைகள் பத்து, மன்றம் பதினொன்று உண்டு. இதன் விரிவைப் புராணங்களுட் காண்க. இதில் ஜைனராலயமும் உண்டு. இது சிலகாள் சோழராஜாக்களுக்கும் பல்லவர்க்கும் இராசதானியாயிருந்தது. இது சத்திபீடங்களுள்ஒன்று. இது காமகோடிபீடம் எனப்படும். இது சைவசமயாசாரியர்கள் ஆழ்வாராதிகளால் பாடப்பெற்றது.

2. ஒரு நகரம், இதில் முக்காலத்தையு மறிவிக்கும் கந்திற்பாவைத் தெய்வமும், துணையிளங்கிள்ளி யென்பவனுற் கட்டப்பட்டுள்ள புத்தாலயம் ஒன்றும், தருமதவனம் என்று பெயருள்ள ஒரு வனமும் இருந்தன. மணிமேகலை அறவணவடிகள் பால் அறங்கேட்டுப் பலநாள் தங்கிமரித்த இடமும் இதுவே. (மணிமேகலை).

காஞ்சிசோமயாசியார்—எழுபத்துநான்கு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

காஞ்சிப்புராணம்—இது காஞ்சிமகாத்மியம் சொன்ன தமிழ்நூல். இது இரண்டுகாண்டங்களுடையது. இதன் முதற்காண்டம் திருவாவடுதுறைசிவஞானமுனிவராலும், இரண்டாங் காண்டம் சிவஞானமுனிவர் மாணக்கர் கச்சியப்பமுனிவராலும் இயற்றப்பட்டது. இது நாலாயிரத்து எண்ணூற்று ஐம்பத்தொரு செய்யுட்களுடையது.

காஞ்சி நதி—மேலைச் சிதம்பரம் அல்லது பேரூரிலுள்ள நதி.

காடவர்கோன்—காஞ்சியாண்ட அரசர்வம்சத்தவரைச் சேர்ந்தவர். இவர் காஞ்சியில் சிவாலயஞ் செய்வித்து அதற்குக்கும்பாபிஷேகஞ் செய்விக்க எண்ணி நாள்வைத்தனர். சிவமூர்த்தி இவரிடந் தரிசனந்தந்து அரசனே நீவைத்தநாளில் பூசலார் நாயனுர்செய்யும் கும்பாபிடேகத்திற்குப் போகிறேம்; நீ வேறுநாள் வைத்துக் கொள்க என்று திருவாய்மலர அரசர் பூசலாரைத் தேடி அவரைத் தரிசித்து இன்பமடைந்தனர்.

காடர்—கொச்சி சமஸ்தானத் தருகிலுள்ள குன்றுகளில் வசிக்குஞ் சாதியார்.

காடவன்—இவன் சைன அரசத் தலைவன் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் காலத்துச் சைவனுய்ப் பாடலிபுரத்திலிருந்த சைனாலயத்தையிடித்துக் குணதரீச்சுரங் கட்டினவன்.

காடுகாள்—இவளுக்குக் காடுகிழாள் என்னும் பேர் இவள் ஒருசத்தி. மோடி காரி தாய், கொற்றி, பாரி, சூரி, வடுகி, மூதாணங்கு எனவும் பேர்.

காடுகிழாள்—இவள் வனத்தில் சஞ்சரிக்கும் வனதேவதை.

காடுவெட்டியசோழன்—காஞ்சிநாடாண்ட சோழர்களில் ஒருவன். இவன் சிவபக்திமான். குலபூஷணபாண்டியன் காலத்தில்

மதுரையைச் சேவிக்க எண்ணிப் பாண்டியனுக்காகப்பயந்து இருந்தனன். இவன் கனவில் சிவமூர்த்தி சித்தராய்த் தோன்றியிப்போதே சென்றுதரிசிக்க எனஅரசன் சேனைமுதலிய இன்றிப் புறப்பட்டு மதுரையடைந்து வையைவெள்ளங்கொண்டதறிந்து துக்கமடைந்தனன். அக்காலையில் சிவமூர்த்தி சித்தராய் எழுந்தருளி வெள்ளத்தை விலகச்செய்து காவல் கடக்கக் கொண்டுசென்று பொற்றமரையில் மூழுகுவித்துத் தம்மையும் பிராட்டியாரையும் தரிசனஞ் செய்வித்து வழித்துணைசென்று வையைநதி கடந்து விட்டு நெற்றியில் திருநீறிட்டு அனுப்பினர். சோழன் பயமின்றி நாடுபோய்ச் சேர்ந்தனன். வழித்துணைசென்ற சிவமூர்த்தி கோயிலடைந்து விடையி லச்சினையிட்டு மறைந்தனர். பொழுதுவிடிய, திருக்கோயிற் காவலாளர் மீனமுத்திரையிலாது இடபமுத்திரையிருப்பதைப் பாண்டியனுக் கறிவித்தனர். பாண்டியன் எந்த வகைஆராய்ந்தும் உண்மை அறியாது விசனத்துட னிருக்கையில் சிவமூர்த்தி கனவிற் றோன்றி நடந்ததை அறிவிக்கக் களித்துச் சோழனுடன் நட்புக்கொண்டனன். இவனது மற்றசரித்திரங்களே இராசேந்திரபாண்டியனைக் காண்க. இவனுக்கு வாதராசபணிகொண்டசோழன் எனவும் பெயர்.

காடுபடுவளன்—அரக்கு, தினை, தேன், கருந்தினை, நாவி, மயிற்பீலி முதலியன.

காட்டக்கோட்டையர் — இவர் வீரசைவர், பிறப்பாலிடையர். ஆட்டின் சாணத்தால் வேதிகையும் சிவலிங்கமும் அமைத்துப் பசு, ஆடு முதலியவற்றின் பாலைக் கறந்து சிவமூர்த்திக்கு அபிஷேகித்துக் காட்டிலுள்ள மலர்களால் அருச்சித்து வந்தனர். இவர் இவ்வகை செய்துவருகையில் ஒருநாள் இவர்தந்தை பசுக்கள்பால் குறையக் கண்டுஉண்மையறியும்பொருட்டுஒளித்திருந்து குமாரர் செய்யுஞ் செய்கையறிந்து கோபத்துடன் சென்று சிவலிங்கத்தைக் காலாலிடறினர். குமரர் கோடரியால் தந்தையென்றும் பாராமல் இடறியகால்களை வெட்டச் சிவமூர்த்தி தரிசனந்தந்து குமரரைத் திருக்கைலைக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

காட்சேர்க்கிழார்மகனார் கண்ணனார்—கடைச்சங்க மருவியபுலவர். அகநானூறு.

காட்டேரி — இது ஒரு கூற்றத்தேவதை. காட்டில் வசித்துக்கொண்டிருந்த இந்துக்கள் தம்மேல் அத்தீச்சார்ந்து தம்மை அழிக்காதவண்ணம் வனதேவதையை வழிபட்டனர். அதனைக் காட்டேரியென்பர்.

காணிஷ்கன்—இந்தியாவின் வடமேற்குமாகாணத்தை யரசாண்ட ஒருபுத்த அரசன். இவன் அசோகனைப்போல் புத்தமதத்தை எங்கும்பரவச்செய்துகீர்த்தியடைந்தவன்.

காணுவர்—யாக்ஞவல்கியரின் மாணாக்கர்.

காண்டவம்—யமுனையாற்றங்கரையில் கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களா லழிக்கப்பட்டு அக்கினிக்கு இரையாகத் தரப்பட்ட இந்திரவனம்.

காண்டிக்கியன்—(சூ.) மிதத்துவசன் புத்திரன். சனகன் பேரன். இவன்தன் ஞாதியாகிய கேசித்துவசனோடு விரோதித்துக் காட்டிற்சென்று தவமேற்கொண்டவன்.

காண்டிநேவியன் மதம் — இந்தமதத்தில் முக்கியதேவதைகளுக்கு எட்டாஸ், சாகாஸ் என்றுபெயர். எட்டாசென்றால் கிழவியென்றுபொருள். இம்மதசிருட்டிக்கிரமம்: அபிஸ் என்கிறபிண்டம் தெற்கு வடக்கு உலகங்களாக விருந்தது. அதன்மேல் வெனமென்னும் மழைபெய்யத்தென்றலால் அந்தப்பிண்டம் கரைந்தது. அவ்வாறு கரைந்ததினின்றும் இமிர் என்னும் அரக்கன்பிறக்க அந்த அரக்கனால் துஷ்டர்கள் உண்டாயினர். அந்தத் துஷ்டர்களால் மாண்டன் என்னும் பசுபிறந்து அந்தபசுவினால் போர், வேண்டின், விலா முதலிய தேவதைகள் உண்டாயினர். இமிர் என்னும் ராக்ஷசனைப் போர்முதலிய தேவதைகள் கொல்ல அவன் தேகத்திலிருந்து ஆகாசமும் பூமியும் உண்டாயின. வொடின் என்னும் தேவன் சிருட்டிகர்த்தாவாகிய உலகபிதா. ஆஸ்கர என்னும் மரத்தடியி லிருப்பவன். இவனுக்குப் பூமியே பாரியை, தார் என்பவன் குமாரன். இவன் அபாரசக்தியுள்ளவன். பால்டர் என்பவ னிரண்டாவது குமாரன், மோக்ஷவிசாரணை செய்பவன். டைர் என்பவன் யுத்தத்தில் சமர்த்தன். இவனுக்கு ஒரே கையுளது. அந்தியகாலத்தில் அநேகருடன் யுத்தஞ்செய்கையில் பால்டர் இறக்க அவனுக்காக உலகம் துக்கிக்கும். பிறகு தார் என்பவன் ராக்ஷசர்களுடனும் முஷ்கார்ட் என்னும் பாம்புடனும் சண்டைசெய்து இறக்க உலகங்களெல்லாம் எரிந்துபோம். பிறகு புதிய உலகம் உண்டாம். விடார், வாலிஎன்னும் இரண்டு தேவதைகள் தோற்றுவர். இந்தமதத்தில் ஒவ்வொரு வருஷத்தில் உற்சவத்தில் பலியிடுவர். தங்களைத் தாங்கள் குத்திக்கொண்டு சாதல்நலம் என்பர்.

3. பாண்டியன் புத்திரியில் ஒருத்தி, தெய்வீக அரசனைக் காண்க.

காஞ்சனை—ஒரு தெய்வகன்னிகை பார்வதியாருக்குத் தோழியாகத் தவஞ்செய்து மானுகி விந்தமலையிற்பிறந்து வள்ளிநாய்ச்சியாரைப் பெற்றவள். (திருச்செந்தூர்ப் புராணம்).

காஞ்சி—1. சத்தமுத்திபுரியிலொன்று. இதில் சுவர்ணகாஞ்சிவிருக்ஷம் கிளைகள் பொன்மயமாகவும், இலைகள் மரகதங்களாகவும், கனிகள் நவமணிகளாகவும் ஒங்கிமகருஷிகளால்காணப்பட்டதடாகத்தருகிலிருந்ததால் இப்பெயர்பெற்றது. இப்பட்டணத்தைப் பிரளயசித் எனவும், சிவபுரம் என்றும், விண்டுபுரம் என்றும், திரிமூர்த்திவாசம் என்றும், பிரமபுரம் என்றும், காமபீடம் என்றும், தபோவனம் என்றும், ஜகச்சாரம் சகலசித்தி என்றும், கன்னிகாப்பு என்றும், தொண்டூரபுரம்என்றும், தண்டகபுரம்என்றும், காமபீடம்என்றும் புராணங்கள் கூறும். இதில் சிவத்தலம், கச்சபாலயம், ஏகம்பம், கச்சியமானம், காரோணம், மாகாளம், பச்சிமாலயம், அநேகதங்காபதம், பணுதரம், பணீச்சுரம், வராகம், சுரகரீச்சுரம், இராமம், வீராட்டம், வேதநாபுரம், உருத்திரம், வச்சிரகரம், பிரமம், திருமாற்பேறு, மறசை, திருமேற்றளி, இந்திராலயம், மணீசம், நான்முகம், சங்கரம், பரசிராமம், ஓத்தூர், அநேகபேசம் முதலிய இருக்கின்றன. இதிலுள்ள விஷ்ணுத்தலங்கள் புண்ணியகோடி விமானம் அல்லது அத்திகிரி, அட்டபுயம், திருவெஃகா, ஊரகம், நீரகம், திருத்தண்கா, திருவேளுக்கை, பாடகம், நிவாத்திங்கட்டுண்டம், காரகம், கார்வனம், கள்வனூர், பரமேசவிண்ணகரம், பவளவண்ணம் முதலியன. இதிலுள்ள தீர்த்தங்கள் அநந்தம், அக்நி, பௌரந்தரம், சுகம், வாமனம், மங்களம், சிவகங்கை, சர்வதீர்த்தம், பாண்டவம், சுரகரம், கருடம், பஞ்சம், பம்பை, ஏமாம்போசம், குண்டம், சந்திரம், சித்தி, காயாரோகணம், கஜேந்திரம், சடாயு, சரச்வதி, இருத்தாபகாசனி, பிரமம், வசிட்டம் முதலியன. பின்னும் விளக்கம் ஒன்று, இடம் இரண்டு, தெற்றிகள் மூன்று, அரண்கள் நான்கு, தருக்கள் ஐந்து, புட்களாறு, நதிகள் ஏழு, பொதுக்கள் எட்டு, பொய்கைகள் ஒன்பது, சிலைகள் பத்து, மன்றம் பதினொன்று உண்டு. இதன் விரிவைப் புராணங்களுட் காண்க. இதில் ஜைனராலயமும் உண்டு. இது சிலநாள் சோழராஜாக்களுக்கும் பல்லவர்க்கும் இராசதானியாயிருந்தது. இது சத்திபீடங்களுள்ஒன்று. இது காமகோடிபீடம் எனப்படும். இது சைவசமயாசாரியர்கள் ஆழ்வாராதிகளால் பாடப்பெற்றது.

2. ஒரு நகரம், இதில் மூக்காலத்தையு மறிவிக்கும் கந்திற்பாவைத் தெய்வமும், துணையிளங்கிள்ளி யென்பவனுற் கட்டப்பட்டுள்ள புத்தாலயம் ஒன்றும், தருமதவனம் என்று பெயருள்ள ஒரு வனமும் இருந்தன. மணிமேகலை அறவணவடிகள் பால் அறங்கேட்டுப் பலநாள் தங்கிமகரித்த இடமும் இதுவே. (மணிமேகலை).

காஞ்சிசோமயாசியார்—எழுபத்துநான்கு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

காஞ்சிப்புராணம்—இது காஞ்சிமகாத்மியம் சொன்ன தமிழ்நூல். இது இரண்டுகாண்டங்களுடையது. இதன் முதற்காண்டம் திருவாவடுதுறை சிவஞானமுனிவராலும், இரண்டாங் காண்டம் சிவஞானமுனிவர் மாணாக்கர் கச்சியப்பமுனிவராலும் இயற்றப்பட்டது. இது நாலாயிரத்து எண்ணூற்று ஐம்பத்தொரு செய்யுட்களுடையது.

காஞ்சி நதி—மேலைச் சிதம்பரம் அல்லது பேரூரிலுள்ள நதி.

காடவர்கோன்—காஞ்சியாண்ட அரசர்வம்சத்தவரைச் சேர்ந்தவர். இவர் காஞ்சியில் சிவாலயஞ் செய்வித்து அதற்குக்கும்பாபிஷேகஞ் செய்விக்க எண்ணி நாள்வைத்தனர். சிவமூர்த்தி இவரிடந் தரிசனந்தந்து அரசனே நீவைத்தநாளில் பூசலார் நாயனுர்செய்யும் கும்பாபிடேகத்திற்குப் போகிறேம்; நீ வேறுநாள் வைத்துக் கொள்க என்று திருவாய்மலர அரசர் பூசலாரைத் தேடி அவரைத் தரிசித்து இன்பமடைந்தனர்.

காடர்—கொச்சி சமஸ்தானத் தருகிலுள்ள குன்றுகளில் வசிக்குஞ் சாதியார்.

காடவன்—இவன் சைந அரசத் தலைவன் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் காலத்துச் சைவனுய்ப் பாடலிபுரத்திலிருந்த சைநராலயத்தையிடித்துக் குணதரீச்சுரங் கட்டினவன்.

காடுகாள்—இவளுக்குக் காடுகிழாள் எனவும் பேர் இவள் ஒருசத்தி. மோடி காரி தாய், கொற்றி, பாரி, சூரி, வடுகி, மூதணங்கு எனவும் பேர்.

காடுகிழாள்—இவள் வநத்தில் சஞ்சரிக்கும் வழிதேவதை.

காடுவெட்டியசோழன்—காஞ்சிநாடாண்ட சோழர்களில் ஒருவன். இவன் சிவபக்திமான். குலபூஷணபாண்டியன் காலத்தில்

மதுரையைச் சேவிக்க எண்ணிப் பாண்டியனுக்காகப்பயந்து இருந்தனன். இவன் கனவில் சிவமூர்த்தி சித்தராய்த் தோன்றியிப்போதே சென்றுதரிசிக்க என அரசன் சேனைமுதலிய இன்றிப் புறப்பட்டு மதுரையடைந்து வையைவெள்ளங்கொண்டதறிந்து துக்கமடைந்தனன். அக்காலையில் சிவமூர்த்தி சித்தராய் எழுந்தருளி வெள்ளத்தை விலகச்செய்து காவல் கடக்கக் கொண்டுசென்று பொற்றமரையில் முழுகுவித்துத் தம்மையும் பிராட்டியாரையும் தரிசனஞ் செய்வித்து வழித்துணைசென்று வையைநதி கடந்து விட்டு நெற்றியில் திருநீறிட்டு அனுப்பினர். சோழன் பயமின்றி நாடுபோய்ச் சேர்ந்தனன். வழித்துணைசென்ற சிவமூர்த்தி கோயிலடைந்து விடையி லச்சினையிட்டு மறைந்தனர். பொழுதுவிடிய, திருக்கோயிற் காவலாளர் மீனமுத்திரையிலாது இடபமுத்திரை யிருப்பதைப் பாண்டியனுக் கறிவித்தனர். பாண்டியன் எந்தவகையாராய்ந்தும் உண்மை அறியாது விசனத்துடனிருக்கையில் சிவமூர்த்தி கனவிற் றோன்றி நடந்ததை அறிவிக்கக் களித்துச் சோழனுடன் நட்புக்கொண்டனன். இவனது மற்றசரித்திரங்களே இராசேந்திரபாண்டியனைக் காண்க. இவனுக்கு வாதாராசபணிகொண்டசோழன் எனவும் பெயர்.

காடுபடுவளன்—அரக்கு, தினை, தேன், கருந்தினை, நாவி, மயிற்பீலி முதலியன.

காட்டகீகோட்டையர் — இவர் வீரசைவர், பிறப்பாலிடையர். ஆட்டின் சாணத்தால் வேதிகையும் சிவலிங்கமும் அமைத்துப் பசு, ஆடு முதலியவற்றின் பாலைக் கறந்து சிவமூர்த்திக்கு அபிஷேகித்துக் காட்டிலுள்ள மலர்களால் அருச்சித்து வந்தனர். இவர் இவ்வகை செய்துவருகையில் ஒருநாள் இவர்தந்தை பசுக்கள்பால் குறையக் கண்டுஉண்மையறியும்பொருட்டுஒளித்திருந்து குமாரர் செய்யுஞ் செய்கையறிந்து கோபத்துடன் சென்று சிவலிங்கத்தைக் காலாலிடறினர். குமரர் கோடரியால் தந்தையென்றும் பாராமல் இடறியகால்களை வெட்டச் சிவமூர்த்தி தரிசனந்தந்து குமரரைத் திருக்கைலைக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

காட்சேக்கிழார்மகனார் கண்ணனார்—கடைச்சங்க மருவியபுலவர். அகநானூறு.

காட்டேரி — இது ஒரு க்ஷுத்ரதேவதை. காட்டில் வசித்துக்கொண்டிருந்த இந்துக்கள் தம்மேல் அத்தீச்சார்ந்து தம்மை அழிக்காதவண்ணம் வனதேவதையை வழிபட்டனர். அதனைக் காட்டேரியென்பர்.

காணிஷ்கன்—இந்தியாவின் வடமேற்குமாகாணத்தை யரசாண்ட ஒருபுத்த அரசன். இவன் அசோகனைப்போல் புத்தமதத்தை எங்கும்பரவச்செய்துகீர்த்தியடைந்தவன்.

காணுவர்—யாக்ஞவல்கியரின் மாணாக்கர்.

காண்டவம்—யமுனையாற்றங்கரையில் கிருஷ்ணுர்ச்சுனர்களால் எழிக்கப்பட்டு அக்கினிக்கு இரையாகத் தாப்பட்ட இந்திரவனம்.

காண்டிக்கியன்—(ரு.) மிதத்துவசன் புத்திரன். சனகன் போன். இவன்தன் ஞாதியாகிய கேசித்துவசனோடு விரோதித்துக் காட்டிற்சென்று தவமேற்கொண்டவன்.

காண்டிநேவியன் மதம் — இந்தமதத்தில் முக்கியதேவதைகளுக்கு எட்டாஸ், சாகாஸ் என்றுபெயர். எட்டாசென்றால் கிழவியென்றபொருள். இம்மதசிருட்டிக்கிரமம்: அபிஸ் என்கிறபிண்டம் தெற்கு வடக்கு உலகங்களாக விருந்தது. அதன்மேல் வெனமென்னும் மழைபெய்யத்தென்றலால் அந்தப்பிண்டம் கரைந்தது. அவ்வாறு கரைந்ததினின்றும் இமிர் என்னும் அரக்கன்பிறக்க அந்த அரக்களுல் துஷ்டர்கள் உண்டாயினர். அந்தத் துஷ்டர்களால் மாண்டன் என்னும் பசுபிறந்து அந்தபசுவினுல் போர், வேண்டின், விலா முதலிய தேவதைகள் உண்டாயினர். இமிர் என்னும் ராக்ஷசனைப்போர்முதலிய தேவதைகள் கொல்ல அவன் தேகத்திலிருந்து ஆகாசமும் பூமியும் உண்டாயின. வொடின் என்னும் தேவன் சிருட்டிகர்த்தாவாகிய உலகபிதா. ஆஸ்கா என்னும் மரத்தடியி லிருப்பவன். இவனுக்குப் பூமியே பாரியை, தார் என்பவன் குமாரன். இவன் அபாரசக்தியுள்ளவன். பால்டர் என்பவ னிரண்டாவது குமாரன், மோக்ஷவிசாரணை செய்பவன். டைர் என்பவன் யுத்தத்தில் சமர்த்தன். இவனுக்கு ஒரே கையுளது. அந்தியகாலத்தில் அசேகருடன் யுத்தஞ்செய்கையில் பால்டர் இறக்க அவனுக்காக உலகம் துக்கிக்கும். பிறகு தார் என்பவன் ராக்ஷசர்களுடனும் முஷ்காரட் என்னும் பாம்புடனும் சண்டைசெய்து இறக்க உலகங்களெல்லாம் எரிந்துபோம். பிறகு புதிய உலகம் உண்டாம். விடார், வாலிஎன்னும் இரண்டு தேவதைகள் தோற்றுவர். இந்த மதத்தில் ஒவ்வொரு வருஷத்தில் உற்சவத்தில் பலியிடுவர். தங்களைத் தாங்கள் குத்திக்கொண்டு சாதல்நலம் என்பர்.

காண்டீவம்–1. இது அருச்சுனன் வில், முதலில் வருணனால் அக்கினிக்குக் கொடுக்கப்பட்டு அக்கினியால் காண்டவவனத்தை எரித்த அருச்சுனனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

2. பிரமன் வில். கண்ணுவரைக் காண்க.

காதம்பரி—ஒரு காந்தருவகன்னிகை; இவளை உச்சயனிநகரத் தரசனுகிய சந்திராபீடன் மணம்புரிந்தான். காதம்பரி இவள் கதைகூறிய நூலுமாம். இது பாணகவியால் வடமொழியில் செய்யப்பட்டது.

காதலர் (ஈ)—புருஷன், தோழன், மகன்.

காதாழனி—விறகு கட்டிற்பிறந்தவர் என்பர்.

காதி—1. குசநாபன் குமரன், விச்வாமித்ரன்தந்தை. இவன் யாகத்திற் பிறந்தவன். இவனை யிராவணன் யாகத்திற் செயித்தான்.

2. (ச.) குசாம்பன் குமரன்.

3. ஒரு வேதியன் இவன் விஷ்ணுவை யெண்ணித் தவஞ்செய்து மாயையைக் காண வரம்வேண்டி யொருகுளத்தில் மூழ்கித் தானிறந்துபோனது போலவும் தன்னைக் கொணர்ந்திச் சாம்பலாய் மறுபிறவி புலையனுய் ஒருத்தியை மணந்து பல புத்திரரைப் பெற்றுப் புத்திரரும் மனைவியும் நரைவந்திறக்கத் தானிறவாது சேரநாட்டில் தனித்துச்செல்லும்போது அந்த நாட்டுப் பட்டத்துயானை அந்த நாட்டரசனிறக்க இவனை அரசனுக்கிற்று. இவன் கவலன் எனும் பெயருடன் அரசாண்டு ஒருநாள் தன் வேடம் நீங்கித் தனித்து உலாவுகையில் நாய்க்கெரிப்போ ஞெருவன் கண்டுஇவன் தம்மவன் என்று வார்த்தையாடினன். அரண்மனைவாசிகள் இவனிடம் அருகையடைந்து இவனை விட்டு நீங்கி யூராருடன் தீக்குளித் திறந்தனர். நாய்க்கெரிப்போனிது நம்மால் வந்ததென்று தீக்குளிக்கையில் உடல் சுருக்குண்ணக் காதியுடல் சலத்தில் பதை பதைக்கவிழித்தனன். இவைநடந்தகாலம் இரண்டு முகூர்த்தம். மீண்டும் காதி சலத்திலிருந்து எழுந்து வெளிவந்து தன்னூர் நோக்கி வருகையில் வழியில் ஒரு வேதியனைக்கண்டு நீ யார் என கெருப்பில் குளித்த வூரிலிருந்து கங்கையாத்திரை வந்தேனெனக் காதி கேட்டு வியப்படைந்து நடந்தவைகளைக் கண்டு வியந்தனன். (ஞானவாசிட்டம்).

காதியாயன்—கதயன் சந்ததியானுகிய இருடி, இவனுக்குத்தபந்தீயனவும்பெயர்.

காதினன்—விச்வாமித்ரன் தந்தை, இவன் தந்தை கூவிகன்.

காத்தவராயன்—பார்வதிபிராட்டியார் சிவமூர்த்தி உலகமெங்கும் ரக்ஷிப்பவர் என்பதில் சங்கைகொண்டு ஒரு எறும்பைப் பிடித்துப் பரணியில் அடைத்துவைத்தனர். மறுநாள் அதனை நோக்க அது ஒரு சிறு அரிசியை வாயில்கொண்டிருக்கக் கண்டு தாம் செய்த காரியத்தைச் சிவமூர்த்தியிடம் அறிவித்தனர். சிவமூர்த்தி பிராட்டியை நோக்கி அந்த எறும்பைத் துன்பஞ் செய்ததற்கு நீ ஒரு நந்தவனம் வைத்து அந்தப் பாபத்தைப் போக்கு என்றனர். பிராட்டி அவ்வகை ஒரு நந்தவனம் வைத்து அதைக் காவல்செய்ய ஒருவனைச் சிவமூர்த்தியிடம் பெற்று அவனுக்குக் காத்தான்எனப் பெயரிட்டனர். இவன் மலையாளஞ்சென்று தொட்டியத்துச்சின்னுன் என்று சொல்லப்படும் மந்திரவாதியைச் செயித்துத் தனக்கு மந்திரியாக்கி ஆரியமாலை முதலிய பல பெண்களை மணந்தான் என்பர். இவன் தேவிமார் வண்ணரவல்லி, கந்தழகி, கறுப்பழகி முதலியவர். இது வளையாபதி என்னும் இலக்கியகதையை யொத்திருக்கிறது என்பர். (காத்தவராயன் கதை).

காத்தியாயனி–யஞ்ஞவல்கியருக்குத் தேவி.

காத்யாயனர்—1. யக்ஞவல்கியருக்கு ஒரு பெயர்.

2. பாணினி சூத்திரத்திற்கு வியாக்கியானஞ் செய்தவராருசி.

காந்தபுராணம்— இது மகாபுராணங்கள் பதினெட்டனுள் ஒன்று. இது லக்ஷம் கிரந்தமுடையது. இது தக்புருஷ கற்பத்தில் நடந்த சம்பவங்களையும் கந்தமூர்த்தி தோற்றம் சூராதிகள் ஒடுக்கம் முதலியவற்றை விரித்துக்கூறும். இதிற் சங்கர சங்கிதையைக் கச்சியப்பசிவாசாரியர் தமிழில் மொழிப்பெயர்த்தனர்.

காந்தமதீர்த்தம்—தென்கடற்கரையிலுள்ள தீர்த்தம்.

காந்தருவர்—பிரமனது நீலவருக்கொண்ட தேகத்திற் பிறந்தவர் தேவவகுப்பினர்.

காந்தருவநகரம்— யமபுரிக்குச் செல்லும் வழியிலுள்ள பட்டணம்.

காந்தருவருலகு—இது சுயம்பகர் உலகத்தின் மேலுள்ளது. இதை விரதம்பூண்டோரும் யாழில் வல்லவராய்த் தேவரைப் பாடியவரும் அடைவர்.

காந்தருவம்—ஓர்மலை.

காந்தருவதத்தை—ஜீவகன் மனைவியிலொருத்தி.

காந்தருப்பம் — கந்தமூர்த்தி எழுந்தருளி யிருக்கும் மலைகளில் ஒன்று, இதில் ஒரு ஆண்டு பாண்டுபுத்திரர் தவமியற்றினர்.

காந்தன்—1. சிவகணத் தலைவரில் ஒருவன்.

2. வாணசுரன் படைத்தலைவரில் ஒரு அசுரன். காஞ்சியில் சிவபூஜைசெய்து மூத்தியடைந்தவன்.

3. ஒரு சோழன், இவன் பொருட்டு அகத்தியர் கமண்டலத்திருந்த காவிரி யைப் பெருகச் செய்தனர். பரசிராமர் போருக்கஞ்சி வேறிடத்திருந்தவன். இவ னுக்குக் கரந்தமன் எனவும் பெயர்.

காந்தாரம்— சிந்துநதிக் கருகிலுள்ள ஒரு தேசம்.

காந்தாரன்—1. ஆரத்தன் குமரன். இவன் புத்திரன் தருமன்.

2. யயாதி குமரன்.

காந்தாரி—காந்தாரதேசத் தரசனாகிய சுப லன் அல்லது சுவேதமகாராசன் குமரி. வசுமதி தேவதை அம்சத்தாற் பிறந்தவள், திருதராட்டிரன் தேவி, துரியோதனன் தாய். இவள் தன் கணவன் அந்தகன் என்று கேள்வியுற்றதும் பிறரைப் பா ரேன் என்று கண்ணைப் பொற்றகட்டி னால் மூடிக்கொண்ட கற்புடை யா ள். குந்தியிடம் பொறுமையடைந்து வயிற் றில் கல்லாலிடித்துக்கொண்டு வியாசரரு ளால் துரியோதனன் முதலிய நூற்றுவ ரைப் பெற்றவள். படுகளம் காணவந்த காலத்துக் கிருஷ்ணனே நோக்கி என் வமிசத்தை யழித்தலால் உன் வமிசமும் அழிக எனச் சபித்தவள்.

காந்தி—1. எமவன்மன் தேவி. குமரர் சிங்க வன்மன், சுவன்மன், தேவவன்மன்.

2. பலராமர் தேவியரில் ஒருத்தி.

காந்திமதி — 1. சோமசேகரபாண்டியன் தெவி, உக்கிரகுமார பாண்டியன் தேவி.

2. பவளவேகன் மனைவி.

3. துவட்டாவின் குமரி.

4. மஞ்சுளனைக் காண்க.

காந்தியாயனி—பார்வதி தேவிக்கு ஒருபெ யர்.

காந்தினி—1. சுவல்பகன் தேவி. அக்ரூரன் சூய்.

2. சுவர்க்கன் தேவி.

காபாலன்—விஷ்ணுபடரில் ஒருவன்.

காபாலி—1. சிவமூர்த்தியின் திருநாமங்க ளில் ஒன்று.

2. ஏகாதசருத்திரருள் ஒருவர்.

காபாலிமதம் — இந்தமதம், மாயாதத்துவ ருத்திராக்ஷ மதம். இம்மதத்தவர் ஆன்மா நித்திய வியாபக சைதன்னியன் என்பர். கர்த்திருத்துவமான சமுசார பாவத்தை விட்டு ஞ்திமாத்ரமா யிருப்பதே மோ கூம் என்பர்.

காபிரியமதம் — இவர்கள் சாதாரணமாய்க் காப்பிரியர் எனப்படுவர். இவர்களின் படைப்புக்கடவுளுக்குக் குவினியாடிக் வோசா என்றுபெயர். இவர்கள் பல விக் ரகங்களைச்செய்து அநேக தேவாலயங் களில் வைத்துப் பூசிப்பர். சிலர் சூரி யன், சந்திரன், சிலர் ஆகாசம், சிலர் நக்ஷத் ரங்கள் முதலியவற்றைப் பூசிப்பர். இவர் கள் மேபக் எனும் ஒருவிதமான புழு சுபங்களைத் தெரிவிப்பதென்று நினைத்து அதைக் காப்பாற்றுவர். ஆடு, மாடுகளைத் தேவர்களுக்குப் பலியிடுவர். இவர்களின் குருக்கண்மார் ஸ்பின் என்று பெயர் பெறுவர். குருக்கண்மார் வயதிலும் ஞா னத்திலும் உயர்ந்தவராயிருப்பர். குருக் கண்மார் தங்களிஷ்டத்திற்கும் சத்திக் கும் தக்க அநேக பெண்களை மணந்து கொள்வர். விபசாரிகளைச் சிரச்சேதஞ் செய்வர். விதவைகள் மறுமணங்கொள் கையில் தங்கள் விரலின் நுனிகளை வெட் டிக்கொள்வர்.

காபிலம்–கபிலரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மதம். இது யோகத்தால் மோக்ஷம் என்னும்.

காபிலியனி — பாஞ்சாலதேசத் தரசனாகிய பரமாசுவன் குமரன்.

காடபுரம்—ஒரு பட்டணம்.

காடபவியன்—ஒரு வேடராசன் குடிகளு க்கு நற்புத்தி போதித்து நல்லவழியடைந் தவன்.

காப்பியக்குடி—சோழநாட்டிலுள்ள ஓரூர், சீர்காழிக் கருகிலுள்ளது. தேவந்தியின் கணவனுகிய சாத்த னிவ்வூரில் வளர்ந்த வன்.

காப்பியாற்றுக் காப்பியனூர் — களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச்சேரலைப் பாடிப் பரி சில் பெற்றவர்.

காப்புகீதரியகடவுள்—காப்பாக நான்முகத் தரைக்கப்படுங் கடவுள் திருமால், அத் திருமால் திருமகளைப் புணர்ந்தவனுதலா லும் கிரீடமும், கடகமும், மலர்மாலையும், குண்டலமும், உபவீதமும், கௌத்துவா பரணமுமாகிய இவற்றை யணியும் இறை வனுதலாலும், படைப்புக் கடவுளாகிய பிரமன் தாதை ஆதலாலும் நான்முகத் துக் கூறுதற் குரியவனுமென்று கூறுவர்.

காப்புநாண் — அதாவது ரக்ஷாபந்தனம், அல்லது பிரதிஸரபந்தனம், கங்கணம். இது உற்சவம், பிரதிஷ்டை, அஷ்டபந் தனக்ரியை, தீக்ஷை, புரோக்ஷணகார்யம்,

ஸ்நபனகார்யங்கள், அந்யமான மங்கள கார்யங்களிலும், மேற்கூறிய பந்தனங் கட்டப்படும். இக்கங்கணம் மந்திரபூர்வக மாய்த் திக்நாகாதிகளையும் வேறு தேவர் களையும் பூசித்துத் தூபதீபங்கொடுத்து புருஷர்களுக்குத் தக்ஷிணஹஸ்தத்திலும், ஸ்திரீகளுக்கு வாமஹஸ்தத்திலும் கட்டு வது (ஸ்ரீ-காரணம்.)

காமகலை—ஒரு தாசி. இவள் காசிசென்று கங்காஸ்நானஞ் செய்து தம் நாட்டரசன் வீரசேநனுக்குக் காசிமான்மியங் கூறி மூத்தியடைந்தவள். (காசிரகசியம்).

காமக்கிழமகருஷிகோத்ரன்— திருக்காஞ் சியில் உமையம்மை தவஞ்செய்த காலத்து வேண்டிய உதவி அருள்பெற்றவன். இவன் வணிகன்.

காமதகனமூர்த்தி—மன்மதனை எரித்த திரு வுரு.

காமதேநு—அமிருத மதனகாலத்துப் பிற ந்தபசு. இதைஇருடிகள்விரும்பிக்கொண் டனர். இது வேண்டியவற்றைக் கொடுக் கும் வலியுள்ளது.

காமதை — ஒரு அரசன் தேவி. இவள் துர்ப்புத்தி என்பனைக் களவிற்புணர்ந்து நீங்கி வசுமதி என்பவனைப் புணர்ந்து ஒரு குமரனைப்பெற்று வசுமதி யிறக்க மீண் டும் துர்ப்புத்தியைப் புணர்ந்து கப்பலே றிச் சென்று கப்பல் கவிழ்ந்திறந்தனள். காமதை பெற்ற குமரனை வசுமதியின் தேவி வளர்த்துச் சங்கரன் எனப் பெய ரிட்டழைத்த புண்ணியத்தால் நற்க தி யடைந்தனள்.

காமந்தன்—சோமகாந்தனைக் காண்க.

காமபாலன்—பலராமன்.

காமபீடம்—மோகூமுதலியவற்றை யெண் ணித் தவமியற்றுவோர்க்கு இஷ்டசித்தி யருளுவதா லிப்பெயர் பெற்றது. இது காஞ்சிமாநகரம்.

காமரதன்—சைலரதன் குமரன். இவன் கும ரன் மகாரதன்.

காமரூபம் — ஆரியாவர்த்தத்திற்குத் தென் கிழக்கிலிருக்கும் தேசம்.

காமன்–1. தருமனுக்குச் சிரத்தையிட முதி த்த குமரன். பாரி ரதி.

2. பிரசாபதியின் படைவீரரில் ஒரு வன். விஷ்ணுவின் குமரன்.

காமலக்ஷணம்—இதில் பதுமினி, சித்தினி, சங்கினி, அத்தினிமுதலிய சாதிப்பெண்க ளின் குணமறிந்து உத்தமஞ்சிய புருஷன் கூடுமிடத்து லதாவேஷ்டிதம் (கொடி போலச் சுற்றித்தழுவல்). விருக்ஷாதிரு டாலிங்கனம் (மரத்தைப்போல் ஏறித் தழுவுதல்). திலதண்டுலா லிங்கனம் (எள் ளும் அரிசியும்போலக் கலந்துதழுவல்). க்ஷீர நீராலிங்கனம் (பாலுநீரும்போல ஒன்றுபடத் தழுவல்). ஊருப்பிரகூடா லிங்கனம் (தொடையால்நெருக்கித் தழு வல்). சகலேபசிலேஷாலிங்கனம் (சேரத் தழுவல்) ஸ்தனலிங்கனம் (கொங்கைகள் அழுந்தத்தழுவல்). லலாடிகாலிங்கனம் (நெற்றிபொருந்தத்தழுவல்) ஆக எட்டு வித ஆலிங்கனங்கங்களையும், கண், கபோ லம், தனம், நெற்றி, கைம்மூலம், நிதம்பம், வாயினிதழ், உந்தி என்னும் எட்டுவித இடங்களின் சும்பனங்களையும், நகக்குறி களையும், தந்தக்குறிகளையும், சங்கோசம், பக்கத்தம், பிரசுரிதம், முஷ்டி என்னும் தாடனங்களையும், உத்தானிதம், நிரியக்கு, ஆகிதகம், ஸ்திதம், ஆண்மிதம் முதலிய காரணங்களால் கிராமியம், நாகரம், உற்புல் லிதம், சிரும்பிதம், இந்திராணிகம், உத் தானசம்புடம், பார்சம்புடம், ஊருபீடிதம், வேஷ்டிதம், பாடவம், உற்புக்கினம், பணிபாஷம், உரபூஷணம், மத்திநிபீடி தம், மதனசிரும்பிதம், ஊருத்துவநிபீடி தம், வேணுவிதாரிகம், சூலசிதம், கர்க்க டம், பிரேங்கா, பத்மாசனம். அர்த்தபத் மாசனம், சமயனம், கூர்மம், பரிவர்த்த னம், அதிபீடிதம், கடிபீடிதம், சமுற் கம், விபரிவர்த்தனம், யுக்மபதகரணம், விதர்ச்சிதம், மர்க்கடம், சாதுகூர்ப்பரம், அரிவிக்கிரமம், துவிதலம், அவலம்பிதம், பசுகரணம், வியாக்கிரமம், சித்திரம், சங் காடகம் முதலிய (ஈ0) வகைப்பட்ட கரணங்களையும் நடத்தி யின்புற்று இல் லறத்துணைவியுடன் சுவர்க்கமடைவது.

காமாரி–தாரகாசுரனல்வருந்திய தேவர் யோ கத்திருந்த சிவமூர்த்தியிடம் மன்மதனை யேவினர். மன்மதன் சிவமூர்த்தி மீது காமத்தையுண்டாக்கும் பாணத்தை எவி னன். அதனல் சிவமூர்த்திகோபித்து நெற் றிக்கண்ணைவிழிக்க மன்மதன் எரிந்த னன். பின்பு இரதிதேவிவேண்டச் சிவ மூர்த்தி அவளுக்கு உருவாயும் மற்றவர் க்கு அருவாயும் இருக்க அருள்புரிந்தனர். இந்த மன்மதனை யெரித்த திருவுருவே காமாரி யெனப்படும்.

காமாள்—பதினெராம் மன்வந்தரத்துத் தே வர்.

காமாக்ஷி — சத்திபீடங்களில் ஒன்றாகிய திருக்காஞ்சியில் எழுந்தருளிய சிவசத்தி. இவள் திரிமூர்த்திகளையும் மூன்று தேத் திரங்களில் பெற்றவள் என்பது சத்தி மகாத்மியம்.

காமியதானம்—இது சற்புத்திரர் செல்வம் முதலியவற்றை விரும்பி நல்லோர்க்குதவுதல்.

காமியவனம்—பாண்டவர் அரணியவாசத் திற்றங்கிய இடம்.

காமினிகள்—ஒருவகைப் பாதாளகன்னியர் சுபலன்முகத் துதித்தவர். சகலசாதியிலும் விபசாரம் செய்பவர்.

காழகன்—பிரசாபதியின் படைவீரர்களுள் ஒருவன்.

காம்பன்—ஒரு வாநரசேனபதி.

காம்பிலி—துருபதனிராசதானி. பஞ்சால தேசத்தின் ஒருபாகம்.

காம்பில்யன்—அரம்மியாசுவன் குமரன்.

காம்போசம்—பரதகண்டத்திற்குக் கிழக்கிலிருக்கும் தேசம். இத்தேசாதிபதி அருச்சுனனிடம் சண்டைசெய் திறந்தான்.

காம்போதிராசன்—பாரதயுத்தத்தில் சேகடனுடன் யுத்தஞ்செய்தவன்.

காயங்கரை—ஒரு நதி, இதன்கரையில் பிரமதருமன் எனும் புத்தமுனி தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனன். அத்திபதியெனும் அரசன் அவந்திக்குச் செல்லும்பொழுது இதன்கரையில் தங்கினன். (மணிமேகலை).

காயசண்டிகை—வித்தியாதரமங்கை, காஞ்சனன் தேவி. இவள் தன்கணவனுடன் பொதியமலையின் வளங்காணச் சென்று அங்கு விருச்சிகரெனும் முனிவர்பொருட்டுப் பன்னிரண்டுவருஷத்திற் கொருமுறை பழுத்து அவர்பசியைப் பன்னிரண்டு வருடம்வரையிற் போக்கவல்ல நாவற்கனியைக் காலாற்சிதைத்து அந்த இருடிதந்த சாபத்தால் யானைத்தியென்னும் பசிநோயால் வருந்தி மணிமேகலை தந்தவுணவால் பசிநீங்கித் தன்னகரஞ்செல்லுகையில் விந்தமலைகாக்கும் விந்தாகடகையா லிழுக்கப்பட்டு அவள் வயிற்றிலடங்கியவள்.

காயத்திரி—1. காலை மத்தியானம் மாலை முதலிய காலங்களில் சைவ வைணவ ஸ்மார்த்தர்களால் அந்த அந்தச் சந்தியாரூபங்களாகத் தியானிக்கப்பட்ட தேவதா மந்திர சுவரூபம். (பிரமன் தேவியரில் ஒருத்தி.)

2. ஒருமுறை பிரமன் வேள்விபுரியத் தொடங்குகையில் சரஸ்வதிவரத் தாமதித்தனன். அந்தக்காலத்தில் முனிவரும் தேவரும் ஒரு பசுவை நிருமித்து அப்பசுவின் வயிற்றிலிருந்து அவ்விடமிருந்த இடப்பெண்ணைவருவித்து அவளுக்குக் காயத்திரி என்ற பெயரிட்டுப் பிரமனுக்கு யாகதேவி யாக்கினர்.

காயாரோகணம்—இது சிவமூர்த்தி சர்வசங்காரகாலத்தில் பிரமவிஷ்ணுருத்ராதி சமஸ்த தேவமானுஷாதி சராசரங்களைத் தம்மில் ஒடுக்கினதானங்களாம்.

காயை—தக்ஷன் பெண், தருமன் தேவி.

காயிசினவழுதி—மூதற்சங்கமிருத்தியபாண்டியன். இவனை யுக்கிரபாண்டியன் என்பர்.

காரகர்—ஒரு இருடி காஞ்சியில் திருமாலருள் பெற்றவர்.

காரணர்—ஒரு இருடி.

காரண்டன்—தெய்வீக அரசனைக் காண்க. புரையூர் மலையாண்டவன்.

காரபிமதம்—இத்தேசத்தவர்கள், நல்ல ஆவியும், தீய ஆவியும் இருக்கின்றதெனவும், நல்ல ஆவியைச் செபின்எனவும், தீய ஆவியை மாபோய என்றும் கூறுவர். ஒவ்வொருவரிடத்தும் தீய ஆவியிருக்கிறதென்றும், லூகோ எனும் ஆதிமனுஷனால் எல்லாச்சீவர்களும் உண்டாயினர் எனவும், அந்த லூகோ சுவர்க்கமடைந்தனன் எனவும், சுவர்க்கம் சிருட்டிக்கப்பட்டதன் றெனவும் கூறுவர். பின்னும் சிமென் எனும் ஆவியைத் தேவர்களில் உயர்ந்தவனென்று எண்ணிப் பெரிய விக்ரகம் செய்து பூசிப்பர். மாபோயி எனுந் தேவதை துஷ்டதேவதையாலகயால் சிறுவிக்ரகமாகச் செய்து பூசிப்பர். இவர்களின் குருக்கண்மார் போயல் எனப்படுவர். குருமார் ரொட்டியு நீரு மூண்டு சிறுகுடிசைகளில் வசிப்பர். இவர்கள், ஒவ்வொரு தேகத்திலும் அநேக ஆத்மாக்கள் இருக்கின்றன என்றும், அந்த ஆத்மாக்கள் செய்த புண்ணிய பாபங்களைத் தாமே மறுபிறவியில் அனுபவிக்கும் என்றும் கூறுவர்.

காரளன்—1. சூரபத்மன் படைத்தலைவரில் ஒருவன்.

2. இவன் காட்டெருமை யுருக்கொண்ட விகாரனுடன்கூடித் தான் காட்டுப்பன்றி யுருக்கொண்டு விநாயகரிடம் வந்திறந்தவன்.

காரி—1. இவர் திருக்குருகூரிலிருந்த வேளாளர். இவர்க்குக் காரிமுதலியார் என்று பேர். இவர் நம்மாழ்வாருக்குத் தந்தையார். இவர் தேவி உடையநங்கை. இவர் தந்தை போர்க்காரியார்.

2. இவர் பழயனூரிலிருந்த ஒரு வள்ளல். இவர் தாம் வறுமையடைந்தகாலத்துத் தம்மிடம் வந்த ஔவையாரை யுபசரி

த்துத் தமக்கிருந்த அன்னத்தை ஔவை யாருக்கிட்டுத் தமக்குச் சிவனுதாரமாயிருந்த கலைகட்டையும் ஔவையார்க்குத் தந்தவர். ஔவையார் "பாரிபரித்த பரியும் பழையனூர், காரிகொடுத்தகலைகட்டும்—சேரமான், வாராயென வழைத்த வாய்மையு மிம்மூன்றும், நீலச் சிற்றுடைக்கு நேர்" எனப் பாடப்பெற்றவர்.

3. ஒரு வள்ளல் பிறப்பால் இடையர் என்பர். மலைநாட்டுத் திருக்கோவலூரையும், முள்ளூர்மலையையுமுடையார். (கோகுலசதகம்).

காரிகிழார் — பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியாற் பாடப்பட்டவர். இவருக்குக் கானட்டனூர் என வும் பெயர்.

காரிகை—அமுதசாகரர் இயற்றிய யாப்பிலக்கணம். இது நாற்பத்தினான்கு கட்டளைக் கலித்துறைகொண்டு உறுப்பு, செய்யுள், ஒழிபு என்னும் மூன்று இயலால் ஆனது.

காரிக்கண்ணனார்—கடைச்சங்கத்துப் புலவர்களுள் ஒருவர். இவர் இருந்தது காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

காரிநாயனார் — திருக்கடவூரில் வேதியர் குலத்திற் பிறந்து தமிழில் நூல்கள் செய்து தமிழ் நாட்டரசர்களுக்கு அதை விளக்கிப் பொருள்பெற்றுச் சிவாலயத் திருப்பணிகள் செய்து சிவநேசமுள்ளவராய் மூத்திபெற்றவர்.

காரியாசான்—மாக்காயனார்மாணாக்கர். சிறுபஞ்சமூலம் இயற்றியவர். இவர் காப்புச் செய்யுளால் சைசர்எனத் தெரிகிறது.

காரியார்—இவர்பாண்டிநாட்டில் கொற்கையெனும் பதியில் புத்தன் என்பவனுக்குப் புத்திரராய்ப் பிறந்து புராரி நாயனார் வேண்டுகோளால் கணக்கதிகாரம் இயற்றினவர்.

காரியார்—அநபாயச்சோழன் காலத்திலிருந்த ஒருவர்.

காரியாறு—நெடுங்கிள்ளி யென்னும் சோழனிறந்த இடம்.

காரியாற்றுத்துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி—சோழபரம்பரையைச் சேர்ந்தவன். கோவூர் கிழாரால் பாடப்பெற்றவன். இவனிருந்தது உறையூர். சோழன் நலங்கிள்ளிக்குப் பகைவன். இவன் பெயர் நெடுங்கிள்ளி எனவும் வழங்கும்.

காரியார், தாரியார்—மதுரையில் பாண்டியனிடம் பரிசுபெற நினைத்துவந்த தமிழ்ப் புலவர்கள் இருவர். இவர்களிருவரும் தம் நாடுவிட்டு மதுரைக் கடுத்துவந்து காட்டில் வழிதடுமாறுகையில் சொக்கேசர் ஓர் இடையர்போல் வந்து அவர்களைப் பாட இரந்து, அவர்கள் கூறிய பாடல் களைக்கேட்டு, பாண்டியர் புகழ் அரிய தென வழிகாட்டி மறையப் புலவர்கள் கடவுளென்றறிந்து சன்னதியடைந்து சொக்கரைப் பாடிக் களித்தனர். இச் சிவாவசரத்தைச் சுந்தரக்கோ னென்பர் இடையர்.

காருடபுராணம் — இது ஆருயிரம் கிரந்த முள்ளது. உலகிருட்டி, விரதவிவரணம், சமாச்சரயணம், சோதிடம், இரத்தினபரீக்ஷை, ஔஷதசிகிச்சை, சாமுத்திரிகாலக்ஷணம், புண்யக்ஷேத்திரம் முதலியவற்றைப்பற்றி விவரிக்கும்.

காருண்யபாண்டியன் — கற்பூரபாண்டியனுக்குக் குமரன்.

காருபதம்—ஒரு பட்டணம், இதையொரு கொடுங்கோலரசன் ஆண்டிருந்தனன். இதை இவனிடமிருந்து இலக்ஷ்மணர் நீக்கித் தம் புத்திரருக் களித்தனர்.

காருவாரன் — நிஷாதனுக்கு வீதேகஜாதிஸ்திரீயிடம் பிறந்தவன். இவனுக்குத் தோல்வேலை. (மநு.)

காருஷர்—கருஷனிடமிருந்துதித்த சக்தியார்.

காருவம்சம்—சூரியகுலத் தரசனுகிய கருஷனுண்டான வம்சத்தவர். இவர் பிறகு வேதியர் ஆயினர்.

காருடகூடன்—ஒரு சிவகணத்தலைவன்.

காரைக்காலம்மையார்—காரைக்காலில் வைசியர்குலத்தில் தனதத்தன் என்பவர் ஒருவர் இருந்தனர். அவர்க்குப் புனிதவதியார் எனும் ஒருகுமரி யிருந்தனர். இந்தப் புனிதவதியாரை நிதிபதிசெட்டியாரின் குமரர் பரமதத்தருக்குத் தனதத்தசெட்டியார் மணஞ்செய்வித்து மருமகனையும் குமரியையும் தமக்குப் புத்திரரில்லாமையால் தம்வீட்டிலேயே நிறுத்திக்கொண்டனர். இவ்வகை பரமதத்தன் சிவனடியவர் பத்தியிற்சிறந்த புனிதவதியாருடன் இல்லறநடாத்துகையில் ஒருநாள் அவரிடம்வந்த வர்த்தகருட் சிலர் இரண்டுமாங்கனிகள் கொண்டுவந்து உதவினர். அவற்றைப் பரமதத்தர் வீட்டுக்கனுப்பினர். புனிதவதியார் அப்பழங்களிரண்டையும் வாங்கிப் பத்திரப்படுத்துகையில் சிவனடியவர் ஒருவர் நல்விருந்தாயினர். அடியவரைக் கண்ட புனிதவதியார் எதிர்கொண்டழைத் துபசரித்து அவர் பசியுடனிருந்தமைகண்டு அன்புடன் அன்னம்பரிமாற அந்தவேளையில் கறியமுது சித்தமாகாமை

யால் கணவர் அனுப்பிவைத்த மாங்கனிக ளிரண்டில் ஒன்றைச் சிவனடியவருக் கிட்டுப்பசரித் தனுப்பினர். கணவர் தம் காரியமுடித்து அன்னம் புசிக்கையில் தாம் அனுப்பினமாங்கனிகளில் ஒன்றுகே ட்டனர். புனிதவதியார் ஒருபழம் கொ ண்டுவந்து பரிமாறஉண்டு அதிக உரிசியா யிருந்தமையால் மற்றொன்றையும் கேட் டனர். புனிதவதியார் உடல்நடுங்கித்தாம் எடுத்து வருவதாகத் திரும்பிச் சிவமூர்த்தி யிடம் தமதுகுறைகூறி யாசிக்கத் திரு வருளால் மாங்கனியொன்று கையில்வந் தது. அதனைக் கணவருக்களிக்க அவ ருண்டு இது அமிழ்தினு மினிது, நா னனுப்பியதன்று; இதன்வரலாறு கூறுக எனப் புனிதவதியார் நடந்தவைகளை வெ ளிப்படுத்தினர். செட்டியார்கேட்டு வியப் புடன் ஆயின் மற்றொரு கனிவருவிக்க வென்றனர். புனிதவதியார் சிவத்தியான ஞ்செய்ய மற்றொருகனிதோன்றி மறைந் தது. செட்டியார் இந்த அற்புதச்செய்கை களைக் கண்டு இவள் தெய்வமாதென அஞ்சி விட்டு விலகஎண்ணி வர்த்தகத்திற் சூச்செல்ல எண்ணுவார்போல் வேற்றூ ருக்குச் சென்று பாண்டிநாட்டில் ஒரு பெண்ணைமணந்து ஒரு புத்திரியைப் பெ ற்று அப்புத்திரிக்குப் புனிதவதியெனப் பெயரிட்டு வாழ்ந்துவந்தனர். இவ்வகை யிருக்கப் புனிதவதியாரின் சுற்றத்தவர் பரமதத்தர் பாண்டிநாட்டி லிருப்பதைக் கேள்வியுற்றுப் புனிதவதியாரை அழைத் துச் சென்றனர். புனிதவதியாரின் வர வறிந்த பரமதத்தர் எதிர்சென்று பணிந்த னர். சுற்றத்தவர் யாதெனவினவப் பரம தத்தர் இவரிடம் தெய்வச்செயல் கண் டேன் ஆகையால் நான் வணங்குந் தெய்வ மெனக் கொண்டேன், நீங்களும் வணங் குங்கள் என்றனர். இதைக்கேட்ட மனை வியாராகிய புனிதவதியார் சிவமூர்த்தியை யெண்ணித் தியானித்துக் கணவன்பொ ருட்டுத்தாங்கிய இந்த உருமீக்கிப் பேயுரு அருள்களெனப் பெற்றுப் பலபிரபந்தங்கள் பாடித்திருக்கைலக்குத்தலையாற்சென்று தரிசிக்கச் சிவமூர்த்தி 'அம்மே வா' என வழைக்கத்தரிசித்துநின்றனர். சிவமூர்த்தி வேண்டியவை என்ன என அம்மையார் சிவமூர்த்தியை நோக்கிப் பிரியா அன்பும் திருநடன தரிசனமும் அத்திருவடிக்கீழ் என்றும் இருக்கும் சிவானந்தவாழ்வும் வேண்டிப் பெற்றுச் சிவாக்ஞைப்படி திரு வாலங்காட்டிற் சென்று நடனதரிசனங் கண்டு சிவப்பேறு பெற்றவர். சிவபெரு மான் அம்மையே என அழைத்தகாரணத் தால் காரைக்கால் அம்மையார் எனத் திரு நாமம் பெற்றனர். இவர் அருளிச்செய்த நூல்கள்: அற்புதத்திருவந்தாதி, திருவிரட் டைமணிமாலை, மூத்த திருப்பதிகம் மூத லியன.

கார்காத்தவேளாளர்—உக்கிரகுமார பாண் டியன் மேகங்களை விலங்கிட்டபோது இந்திரன் மழைபெய்விக்கிறேன், அதை விடுவிக்க என வேண்டினன். பாண்டி யன் அவன் சொல்லில் நம்பிக்கையிலா மல் விடுவிக்காதிருக்க வேளாளர் இந்திர னுக்குப் பிணையாய் மேகங்களை விடுவித்த னர். ஆதலால் இப்பெயர் அடைந்தனர்.

கார்கி—பாஷ்கலர் குமரியிடம்இருக்குவேத மோதிய ஒருமுனிவர்.

கார்க்கயன்—சிகி குமரன்.

கார்க்கவன்—ஒரு வணிகன், இவன் வயிண வன் என்னும் ஒருவனுடன் கூடிப் பல வணிகரைக்கொன்று ஒரு ஆலயத்துத் தீபதரிசனஞ்செய்து இருவரும் முத்திபெ ற்றனர்.

கார்க்கன்—ஒருஇருடி தொண்டைநாட்டில் திருக்காரகத்திற் றிருமால் அருள்பெற்ற வர்.

கார்க்கியழிவீர் — 1. யுதாசித் என்னும் அரசனது புரோகிதர், சித்திரகேதுவைப் பார்க்க.

2. யஞ்ஞவல்கியரோடு வாது செய்த வன்.

கார்த்தேயன்—அஜாதசத்துருவிடம் ஞானோப தேசம்பெற்ற ஆசிரியன்.

கார்த்தேயர்—இவர் ஒரு இருடி. இவர் அகத் தியர், வியாசர் முதலியோர் காலத்திருந்த வர். கிருஷ்ணன் யாகஞ்செய்தபோது இருத்துவிக்காக இருந்தவர்.

கார்த்தோடகன் — கத்துருவின் புத்திரன். அஷ்டமாநாகங்களி லொருவன், வாசுகி யின் உடன்பிறந்தான். இவன் சிவமூர்த் தியின்திருவிரலில்மோதிரமாயிருப்பவன், அறியாது விஷத்தை விரலில் கக்கியதால் கைலைநீங்கி வடாரண்யமடைந்து நட னதரிசனங் கண்டு முத்திபெற்றவன்.

கார்த்தோலம்—ஒரு சிவத்தலம். இது கோ தாவிரிக்கரையில் விருப்பது.

கார்த்தபருஷி—ஒரு இருடி. இவர் பிறப் பைக் கழுதையிடங் கூறுவர்.

கார்த்திகேயன் — கிருத்திகைமுதல் அறு வரால் வளர்க்கப்பட்ட குமாரக்கடவுளுக் கொருபெயர்.

கார்த்திகை—1. வார்த்திகன் என்னும் அந்தணனுக்கு மனைவி. தக்ஷிணமூர்த்தி என்னும் வேதியனுக்குத் தாய்.

2. நக்ஷத்திரபதமடைந்த தக்ஷன்பெண்கள். இவர்கள் கந்தமூர்த்திக்குப் பாலூட்டி விரதபல மடைந்தவர்கள். கிருத்திகையைக் காண்க.

கார்த்திகைவிரதம்—கந்தவிரதங்களிலொன்று. பரணியிற் சுத்தனுய்ப் புராணுதிகள் கேட்டு மறுநாள் விதிப்படி கந்தபூசை முடித்து விரதமிருத்தல். இதை அரிச்சந்திரன், அந்திமான், சந்திமான், அனுஷ்டித்துச் சித்தியடைந்தனர்.

கார்த்தவீரியன் — சூரியகுலத்து வேஹஹய நாட்டுக் கிருதவீரியனுக்கும் சுகந்தைக்கும் பிறந்தவன். இவன் பிறந்த காலத்திலனுக்குக் காலில்லாதிருக்க இவன் பன்னிரண்டு வயதுக்குமேல் தத்திராத்திரேயரிடம் உபதேசம் பெற்று ஆயிரம் கைகளும் இரண்டு கால்களும் பெற்றனன் (மச்சியபுராணம்). சம்ராட்பட்டமடைந்தவன். ஒருமுறை மகாபலசாலியாகிய இராவணனிவனிடம் யுத்தஞ்செய்யக் கருதி இவனிருந்த இடஞ் சென்றனன். அவ்விடம் அரசனைக் காணுது அருகிருந்த ஆற்றங்கரையில் சிவபூசை செய்திருந்தனன். அவ்வாற்றின் மற்றொரு பாகத்தில் கார்த்தவீரியன் தன் தேவியருடன் சலக்கிரீடைசெய்து தனது ஆயிரம் கைகளாற் கட்டியிருந்த நீரைவிட்டனன். அந்நீர் இராவணனது சிவபூசாதிரவிய முழுதையு மடித்துச் சென்றது. இதனுல் இராவணன் கோபித்து வரலாறுணர்ந்து கார்த்தவீரியனிடம் யுத்தஞ்செய்யச் சென்று தோற்று அவனுல் பிடிக்கப்பட்டுச் சிறையிலிருந்தனன். பின்பு புலத்தியர் கார்த்தவீரியனை வேண்டி இராவணனை விடுவித்தனர். இவன் சமதக்கினிமுனிவரிடமிருந்த ஓம தேனுவைக்கவர்ந்ததினுல் பரசிராமர் இவனிடம் கோபித்திவனைக் கொன்றனர். இந்த வைரத்தினுல் கார்த்தவீரியன் குமாரர்கள் பரசுராமரில்லாத காலத்துச் சமதக்கினி முனிவரைக் கொலைபுரிந்தனர். பரசிராமர் வரவறிந்த சமதக்னியின் தேவியார் இருபத்தொருமுறை மார்பிலறைந்து கொண்டனர். அதனுல் பரசிராமர் இவன் வமிசமாகிய சூரியகுலத்தை இருபத்தொரு தலைமுறை கருவறுத்தனர். அக்காலத்தில் பரசிராமர் கைக்குத் தப்பிய கார்த்தவீரியர் குமரர் சயத்துவசன், வீரசேனன், விருஷணன், மதுசூரன் அல்லது ஊர்ச்சிதன். கார்த்தவீரியனுண்டபட்டணம் மாகிஷ்மதி. இவனுக்குப் புத்திரர் பதினுயிரவர். இவன் 85,000 வருஷம் அட்டசித்திகளும் பெற்று அரசளித்தனன். சமுத்திர ராசனுலின்னுன் தன்னுடன் யுத்தஞ்செய்யத் தகுந்தவனென்றறிந்து பரசிராமரா லிறந்தவன். தேவர் வேண்டத் திருப்பாற்கடற் கடைந்தவன். பார்க்கவரைக் கோபமூட்டி ஆயிரம் கையும் வேதியனுலறுபடச் சாபம் பெற்றவன். இவனுக்கு அருச்சுனன் என்னும் பெயர். கிருதவீரியன் குமரனுகையால் இப்பெயரடைந்தவன். (பாகவதம்).

கார்த்தவீரியார்ச்சுநன்—திருஷ்தர் எனும் ருஷியால் அக்நிதேவனை யஸ்திரமாகப் பெற்றுப் பலவாறுக ருஷியாச்சிரமங்களைக் கெடித்துவருகையில் ஆபஸ்தம்ப முனிவ ரிருக்கையடைந்து துன்புறுத்த அவர் இவனைப் பரசிராமராற் சிரமொழியச் சாபமளித்தனர். (சிவமகாபுராணம்).

கார்நாற்பது—மேகவர்ணனை கூறிய நூல், சங்கமருவியது கண்ணங்கூத்தனு ரியற்றியது.

கார்ப்பாயணி–கெற்கன் குமரன். இவனிடமிருந்து பிரமவம்ச முதித்தது.

காலகேது—இவன் பாதாளத்திலுள்ள அசுரன். இவன் ஏகாவலியென்பவள் ஜலக்கிரீடைசெய்கையில் அவளைத் தூக்கிச் சென்று ஹை ஹயன் அல்லது ஏகவீரனுல் கொல்லப்பட்டவன்.

காலக்கடவுள் — காலத்தைச் செய்பவன். இவனுக்குச் சந்தி, ராத்ரி, தினம் என்னு மூவரும் தேவியர். இவன்குமரிகள் மிருத்யு, ஜரை. இவ்விருவரும் பிரஜ்வரன் தேவியர்.

காலகன்—சிவகணத்தலைவரில் ஒருவன்.

காலகன்னிகை—ஒரு கன்னிகை பூருவைச் சபித்துப் பயனை மணந்தவள்.

காலகார்முகன்—சுமாலியின் புத்திரன்.

காலகாலன்—யமனையுதைத்த சிவமூர்த்தி.

காலகாலசோழன்—இவன் சுந்தரசோழன் மகன். இவன்தேவி கேரளதேசத்தரசன் பெண்ணுகிய குணவதி. இவன் பலசிவாலயங்களைத் தரிசித்துவரும்போது தாளவனமென்னும் சிவத்தலத்தில் முன்னெருகாலத்தில் ஒரு சிவவேதியச் சிறுவன் சிவபூசைசெய்ய முயன்றனன். அக்காலத்துச் சிவலிங்கமூர்த்தியின் திருவுரு எட்டாது சிறுவன் சிவமூர்த்தியை வேண்டினன். அதனுல் சிவமூர்த்தி தமது ஓங்கிய திருவுருவை வணங்கிக் காட்டினர். வேதியச் சிறுவன் தமது பூசைமுடி

த்துச்சென்றனன். அதுமுதல்சிவமூர்த்தி வளர்ந்தேயிருந்தனர். இந்தச்சோழன் இத்தலத்திற் றரிசனத்திற்குவந்து தரிசிக்கையில் சிவமூர்த்தி வளர்ந்திருக்கக்கண்டு நிமிர்த்தித் தரிசனஞ்செய்ய வெண்ணித் தன் சேநாபலத்தினுல் பலவகை முயன்றும் அந்த முயற்சிமுழுதும்பயனற்றவையாயின. பின்புசோழன் தனதுவாளினைக் கயிற்றின் இருபுறத்திலுங் கட்டி வாளைக் கழுத்திலும் கயிற்றைச் சிவலிங்கமூர்த்திக்குமாகப் பூட்டியிழுக்க வாளிறுகிக் கழுத்தின்முக்காற்பங்கையறுத்தது. கழுத்து உதிரத்துடன் பூமியில்விழுந் தருணத்தில் சிவமூர்த்தி இரத்தத்தை நிறுத்தி அறுந்தகழுத்தை முன்போல் நிலைபெறச் செய்து தாம் அரசன்காண நிமிர்ந்து தரிசனந்தந்தனர். பின்புசோழன்எழுபதுவருடமரசாண்டு பல திருப்பணிகள் முடிப்பித்துத் தன்மகன் கலியாணசோழனுக்குப் பட்டமளித்து நற்கதியடைந்தனன். இவனே தருதிகோடித்த சோழன் என்பர்.

காலகூடம்–பாரதயுத்தத்தில் சேனைகள் தங்கிய இடம்.

காலதேயர்—இவர்கள் கச்யபருக்குக் காலியென்பவளிடத்துப் பிறந்தவர் எனவும் புலோமருக்குத் திதி என்பவளிடத்துப் பிறந்தவர் எனவுங்கூறுவர். இவர்கள் அசுரர், பொன்னிறமுள்ளவர், மகாபலசாலிகள். இந்திரனைப் பலமுறை வெற்றிகொண்டவர்கள். இவர்கள் கடலில் ஒளித்திருந்து தேவரைவருத்தினர். தேவர் வேண்டுகோளால் அகத்தியர் கடலெயுண்ண அருச்சுனன் இவர்களைக் கொன்றனன்.

காலகௌசிகன்—காசியிலிருந்த ஒரு வேதியன். இவன் விசுவாமித்திரனுல் வலப்பெற்றுச் சந்திரமதியை விலைக்குக் கொண்டவன். இவனுக்குக் காளகண்டன் எனவும் பெயர்.

காலகௌக்ஷன் — கோசலராட்டதிபனுகிய கேமதரியின் அமைச்சன்.

காலசங்கன் — இலகுமணரால் அதிகாயன் யுத்தத்தில்கொலைசெய்யப்பட்ட அரக்கன்.

காலசர்ப்பி—ஒரு தீர்த்தம்.

காலசவி–விரோசனன்புத்ரன். விளாமரமாக இருந்து கிருஷ்ண பலராமரால் மாண்டவன்.

காலசிக்ஷன்—தண்மார்க்கருடைய நாவிலிருந்து தண்பஞ் செய்பவன்.

காலசித்தன்—சூரபத்மனுக்கு மந்திரி.

காலந்தான்—சௌமியனைக் காண்க.

காலதூஷகன்—சௌரிகரத் தரசன்.

காலநரன்—சபாநரன் குமரன். இவன் குமரன் சிரஞ்சயன்.

காலநாபன்—இரணியாக்ஷன்மகனுகிய தாரகன்.

காலநேமி — 1. இராவணனுக்கு நல்லமான்.

2. ஒரு அசுரன், இவனுக்கு தூறுசிரம், நூறுகரம். விஷ்ணுவிடம் யுத்தஞ்செய்து, அவர்மீது சூலாயுதமேவி அவரதுசக்கரத்தாலிறந்தவன். இதற்குப்பின் பிறவிகம்சன்.

3. பிருந்தையென்பவளுக்குத் தந்தை. சலந்தரனுக்கு மாமன்.

காலபாசன்—சண்முகசேநாவீரன்.

காலபைரவர்—பைரவரைக் காண்க.

காலமுனி—உருத்திராம்சமாய் இராமமூர்த்தியைத் தம்மடிச் சோதிக்கெழுந்தருள நினைப்பூட்டிய முனிபுங்கவர்.

காலம்—1. (ரு) இறப்பு, எதிர்வு, நிகழ்வு.

2. கண்ணிமை (உ) கொண்டது கைந்நொடி. கைந்நொடி(உ)கொண்டது மாத்திரை. மாத்திரை (உ) கொண்டது குரு. குரு (உ)கொண்டதுஉயிர். உயிர்(சு)கொண்டது கூஷணிகம். கூஷணிகம் (கஉ)கொண்டது விநாடி. விநாடி (சுo) கொண்டது நாழிகை. நாழிகை (ஏழரை) கொண்டது சாமம். சாமம் (சு) கொண்டது பொழுது. பொழுது (உ) கொண்டது நாள். நாள் (ருo) கொண்டது மாதம். மாதம் (கஉ) கொண்டது வருஷம். வருஷம் பதினேழுலக்ஷத்து இருபத்தெண்ணுயிரம் கொண்டது கிருதயுகம். அந்த வருஷம் பன்னிரண்டுலக்ஷத்துத் தொண்ணுற்றுமூயிரம் கொண்டது திரேதாயுகம். எட்டுலக்ஷத்து அறுபத்து நாலாயிரம் கொண்டது துவாபரயுகம். நாலுலக்ஷத்து மூப்பத்திரண்டாயிரம் கொண்டது கலியுகம். இந்நான்கு யுகமும் கூடியவருஷம் நாற்பத்துமூன்று லக்ஷத்து இருபதினுயிரம். இது சதுர்யுகம், இதுவே மகாயுகம். இந்த மகாயுகம் பதினெட்டுச் சென்றுல் ஒருமனுவுக்கு ராச்சியம். இந்த மனுவுக்கு ராச்சியம் எழுபத்துநான்கு சென்றுல் இந்திரனுக்கு ராச்சியம். இந்த இந்திரனுக்கு ராச்சியம் இருநூற்றெழுபதுசென்றுல் பிரமனுக்கு ஒருநாள். இந்த நாள் மூப்பதுசென்றுல் ஒருமாதம். மாதம் பன்னிரண்டு சென்றுல் ஒருவருஷம். இந்த வருஷம் நூறு சென்றுல் பிரமனுக்கு ஆயுள்முடிவு. இப்படி மூன்நூற்றறுபது வருஷம் சென்றுல் ஆதிப் பிரமனுக்

குப் பிரளயகாலம். இந்தப்பிரளயம் நூறு சென்முல் ஒரு விஷ்ணுகற்பம். இந்த விஷ்ணுகற்பம் நூறுசென்முல் உரோமச மகருஷிக்கு ஒரு உரோமம்உதிரும். இந்த உரோமசமகருஷிக்குப் பத்துக்கோடி சென்முல் மீனசமகருஷிக்கு உடம்பில் ஒரு செதிள் உதிரும். இந்த மீனசமக ருஷிக்கு ஒரு கோடிசென்முல் பரத்து வாசமகருஷிக்கு ஒரு நிமிஷம். இந்தப் பரத்துவாசமகருஷிக்கு மூப்பதுகோடி சென்முல் சத்தி தலைமயிர் அவிழ்த்து முடிக்கும் நேரமாம். இந்தப்படி எழுநூற் றெண்பது கோடிசத்திகள் கூந்தலவிழ் த்துமுடித்தால் மகாசத்திக்கு ஒரு நிமிஷ மாம். (தற்காலம்நடப்பது துவிதீயபரார்த் ததம். 8-வது சுவேதவராகற்பம் 22-வது வைவச்சுதமந்வந்தரம். (கணக்கதிகாரம்).

3. இது நிமிஷம் பதினேந்து கொண் டது காட்டை. அக்காட்டை மூப்பது கொண்டது கலை. கலை மூப்பதுகொண் டது முகூர்த்தம். முகூர்த்தம் மூப்பது கொண்டது மனிதர்க்கு அகோராத்திரம். அந்த அகோராத்திரம் பதினேந்துகொண் டது பக்ஷம். பக்ஷம் (உ) கொண்டது மாதம். மாதம் பன்னிரண்டு கொண்டது வருடம். ஒருமாதம் தென்புலத்தாராகிய பிதுர்க்களுக்கு ஒருநாள். இந்தநாள் மூப் பது கொண்டது மாதம். மாதம் பன்னி ரண்டுகொண்டது வருஷம். இந்தவருடம் பத்துக்கொண்டது சத்தஇருடிகளுக்கு ஒருவருடம். இருடிகள் வருடம் பத்துக் கொண்டது துருவனுக்கு ஒருவருடம்.

காலயவநன்—ஒருமுறை சாளுவன் கார்க் கியனைப் பேடியென்றனன். இதைக்கே ட்டஆயர் நகைத்தனர். இதனால் கார்க்கி யன்அவமதிப்படைந்து ஆயரைக்கொல்ல வொரு புத்திரனைவேண்டித் தவம்புரிந்து காலயவனனைப் பெற்றனன். இவன் ஒரு அசுரன். திருஷ்ணனிடத்தும் கோபால னிடத்தும் பகைகொண்டு வடமதுரையை யழிக்கவந்தனன். இதையறிந்தகண்ணன் கடலில் பட்டணம் நிருமித்துச் சனங்களை யந்தப்பட்டணத்தி லிருத்தித் தாம் அவ னுக்குமுன் தனித்துத் தோன்றினர். காலயவநன் கண்ணனைத்தொடரக் கண் ணன் பயந்தவர்போல் ஓட்டங்காட்டி, யான் உறங்கிவிழிக்கையில் முன்னே பார்த்தவன் சாம்பராக என்று வரம்கொ ண்டு ஒருகுகையில் நெடுகாளயுறங்கும் முசுகுந்தனிடம் அக்குகையில்போய் மறைந்தனர். பின்தொடர்ந்த காலயவநன் அக்குகைக்குட்புகுந்து தன்னை யறியா துறங்கும முசுகுந்தனைக் கண்ணனென் று அடித்தனன். முசுகுந்தன் விழித் துப்பார்க்கக் காலயவநன்சாம்பராயினன்.

காலவன்—A. விச்வாமித்ரன் சீடர்களிலொ ருவன். இவன் வேதமுதலிய கற்றுவல் லவனுய்க் குருதக்ஷிணைக்காக ஆசாரியரை வினவினன். ஆசாரியர் உடன்முழுதும் வெண்ணிறமாய் ஒருகாது நீலமாயுள்ள குதிரைகள் எண்ணூறு வேண்டுமென்ன மாணாக்கன் எங்குந்தேடிக் கிடைக்காது யயாதியையடைந்து அக்குதிரைகளைப் பெற்றுக் குருதக்ஷிணையாகக் கொடுத்துக் களித்தனன். குவலயாச்வனுக்கு வேண் டிய அத்திரங் கொடுத்தவன்.

B. கேமதாரிணியின் தந்தையிடமிருந்த மந்திரி.

C. காசிபகோத்திரத்துமுனிவர். தே வத்துதிக்குத் தீர்த்தமகிமை உபதேசித்த வர். உற்பலாங்கியைக் காண்க.

D. குந்தலபூபாலனுக்குக் காலவ ரை யறை கூறியவர். இவர் வீரபாண்டியனுல் கையறுப் புண்டனர்.

E. ஒரு இருடி. சுதேவியின் முன்பிற ப்பு வினவிக் களிப்படைந்து அவளுக்குச் சிவபூசா மான்மியங் கூறியவர். இருதுத் துவசனைக் காண்க.

F. ஒரு இருடி. தன் குமரிகள்(கூசு0) பெயரையும் திருமாலுக்குத் தினம் ஒவ் வொருவராகத் திருமணஞ் செய்வித்து நித்யகல்யாணர் எனத்திருமாலைத் துதித் தவர். துத்தமன்எனுங் காந்தருவனை விஷ்ணுசக்கரத்தால்கொன்றவர். இவரை ஒருஅரக்கன் விழுங்கவர அவனையும் விஷ்ணு சக்கரத்தால் கொலைசெய்தவர். சுதரிசனனைக் காண்க.

G. இவர் திருவேங்கடத்தில் திரு மாலை நாள்தோறும் தவறுது தரிசிக் கும் நியமம்பூண்டவர். ஒருநாள்திருவேங் கடத்திற்கு வருகையில் உபயகாவிரிக் கருகில் எருக்குவனத்தில் பூர்வம் துந்தி வன் என்னும் காந்தருவன் புராணதூஷ ணையால் அரக்கனுய் இவரைப்பிடித்துக் கொள்ள இருடி நரசிங்கமந்திரம் செபி த்து அவன்மீது மந்திரநீர் தெளித்தனர்; அரக்கன் தன் உரு அடைந்தனன். முனி வர்நியமம்கெட்டதால் தீப்புகஎண்ணுகை யில் நரசிங்கமூர்த்தி தரிசனந்தந்து முக்தி யளித்தனர். இவர்க்கு (எ0) மாணாக்கர்.

H. ஒரு வேதியச்சிறுவன் இவன் தந்தை, வறுமையால் வீட்டில் அதிதிகள் வரின் வேதியரில்லை யெனக் கூறும்படி தனது மனைவிக்குக் கூறித்தான் வீட்டிலு

றங்குகையில் அதிதியொருவர்வர மனைவி தன் புருஷரில்லையென, யோகத்தாலு ணர்ந்த வேதியர் இல்லாமற் போகவென, அவ்வாறே புருடனிறந்தனன். இதனைக் குருவாகிய விச்வாமித்ராரிடமிருந்து நீங்கி அங்குவந்த புதல்வனுகிய காலவன்நடந்த தறிந்து சாம்பவியாகமியற்றித் தந்தை யையுயிர்ப்பித்தனன். (சிவமகாபுராணம்).

காலவேகன்—சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

காலவைரவர்—யமனைத் தண்டித்த வைர வக்கோலமாகிய சிவாவதாரம்.

காலன்—A. துருவன் குமரன்.

B. ஏகாதசருத்திரருள் ஒருவன். தேவி இளாவதி.

C. இலக்குமணரால் அதிகாயன் யுத் தத்தில் கொல்லப்பட்ட அரக்கன்.

D. சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

E. யமனிடமுள்ள மந்திரியரில் ஒரு வன். விபுலன் பொருட்டுச் சிவமூர்த்தி யின் சூலத்திற் குத்துண்டவன்.

F. சூரியபுத்திரன்.

காலாக்கினருத்திரர்—பிரளயகாலத்தில் உல கங்களைச் சங்கரிக்கும் உருத்திரமூர்த்தி.

காலாஞ்சரம்—ஒரு தீர்த்தம். இதில் சுவே தன் சிவபூஜைசெய்தனன்.

காலாததீர்த்தம்—ஒருதீர்த்தம்.

காலாநலன்—அணுபேரன்.

காலாநாதன்—சங்கராசாரியர் காலத்தவ ஞகிய ஒருவாதி.

காலாந்தகமூர்த்தி—மார்க்கண்டன்பொருட் டும் விபுலன்பொருட்டும் காலனைத் தண் டித்த சிவமூர்த்தியின் திருவுரு.

காலாந்தகன்—1. சிவகணத்தவரில் ஒரு வன்.

2. இராவணசேனாபதி.

காலி—வீமராசன் பாரி. குமரன் சர்வகே தன்.

காலை—காசிபர் மனைவி. புத்திரர் விநாசன், குரோதன் முதலிய ஐம்பதின்மர். வைசு வாநரன் என்னும் தானவன் பெண்.

காவசேவயன்—ஒரு ருஷி யசுர்வேதி.

காவடேயர்—ஒருமுனிவர் கந்தமூர்த்தியிடம் விசேஷ தருமங்கேட்டு முத்திபெற்றவர். (சூதசம்மிதை).

காவட்டனர்—அந்துவங்கீரனைப் பாடியபுல வர். இவர்க்குக் காணட்டனர் எனவும்பெ யர். (அகநானூறு, புறநானூறு).

காவலன்—ஓரிருடி. கண்வருஷிக்கு மாமன். அஷ்டகோணருஷிக்கு மாதாமகன்.

காவற்பெண்டு—ஒரு பெண்கவி.

காவன்மரம்—தமிழ்நாடாண்ட அரசர்பலர் தம்மரச நிலையிட்ட தலைநகர்க்கண் தம் வீரத்திற் கறிகுறியாய்த் தம்மாலும் தம் வீரராலும் காக்கப்பட்ட மரம்.

காவன்முல்லைப்பூதரத்தனர்—கடைச்சங்க மருவிய புலவர். (அகநானூறு).

காவிதிப்பட்டம்—பாண்டிநாட்டு உழுவித் துண்ணும் வேளாளர்க்கு அரசனுல்கொடு க்கப்பட்ட பட்டம்.

காவாரிமகருஷிகோத்திரன்—தாமோதரன் றன் சோழன் வளஞ்சியனுக்காக காஞ் சிபுரத்தில் கலிக்கியமர்ந்தாள் சன்னிதி யில் தலையரிந்துகொண்டு கீர்த்திபெற்ற வன்.

காவியன்—சுக்கிரன் குமரன்.

காவிரி—இவள் பிரமன் மனத்திருந்து கவே ரனுக்குப் புத்திரியாய் நதியுருவடைந்த வள். இவள், சையமலை (ஸஹ்யபர்வதம்) யிற்பிறந்து தூனிதத்திற்கும் சேதுவிற்கு மிடையில் ஒன்பதினுயிரம் யோசனை விரி வாய்ச் சையசம்பவை கவேரக்கன்னி யெனப் பெயர்பெற்றனள். இவள் அகத் தியரை மணந்தனள். அகத்தியர்வரத் தால் எல்லாத் தீர்த்தங்களும் வணங்கும் வரம் அடைந்து அகண்டகாவிரியெனப் பெயர்பெற்று உலகத்தார் பாபங்களைப் போக்குவள். அகத்தியர் கமண்டலத்தி லிருந்த இவளை இந்திரன் வேண்டுகோளால் விநாயகர் காகவுருக்கொண்டு உருட்டநதி யுருவாய்ப் பிரவகித்தனள். தொல்காப்பி யரைக்காண்க. இவளேலோபாமுத்திரை. இதில் அரிச்சந்திரன், அருச்சுனன், சுஷேலை, ஒருபன்றி, மண்கேம், முதலை முதலிய ஸ்நானஞ்செய்து நற்கதிபெற்ற னர். (காவிரித்தலபுராணம்).

காவிரி அணைகட்டியசோழன்—சசிசேகரச் சோழனைக் காண்க.

கரிகரைகண்டசோழன்—இந்தச் சோ ழன் தன் சிற்றரசருக்குக் காவிரியைப் பகுத்துக் கொடுத்துக் கரைகட்டும்படி சொல்ல எல்லாரும் உடன்பட்டுக் கட்டி முடித்தனர். அவர்களுள் பிரதாபருத்ரன் என்போன் மூன்றுகண்ணுள்ளான் கட் டாது கட்டளைமறுத்திருந்தனன். சோ ழன் காவிரியின் அணைகளைப் பார்க்கை யில் ஒரு பங்கு குறைவாயிருந்ததைக் கண்டு இது யாவர்பங்கு என்றனன். ஏவ லாளர் பிரதாபருத்ரன் பங்கென்று அவன் உரு எழுதிய படத்தையுங் காட்டினர். சோழன் சிவமூர்த்திக்கும் மூன்றுகண் இவனுக்கும் மூன்றுகண்ணை என்று தன்னிடமிருந்தவேலினுல் ஒருகண்ணைக் குத்திவிட உடனே பிரதாபருத்ரனுக்குக் கண்மறைந்தது. பிரதாபருத்ரன் அணை

கட்டி முடித்துச் சோழனை வேண்டிக் கொண்டனன்.

காவிரிப்பூம்பட்டினம்— சோழர்களுடைய பழைய இராஜதானி; இதில் இந்திரனிய மனமாகிய ஏழரங்களுள்ள புத்தாலய மொன்றுண்டு. இது புகார் எனவும், காகந்தி எனவும், சம்பாபதி எனவுங் கூறப்படும். (மணிமேகலை).

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் கண்ணன்— கடைச்சங்கமருவிய புலவன். (அக-று.)

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனார்—இவர் வணிகர், பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதியையும், பிட்டங்கொற்றனையும் பாடியவர்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச்செங்கண்ணனார்—கடைச்சங்கமருவிய புலவர். (அக-று.)

காளகண்டன்—1. கழுத்தில் விஷக்கறையமைத்த சிவமூர்த்திக்கு ஒருபெயர்.

2. காசியிலிருந்த ஒருவேதியன். விச்வாமித்ரனால் ஏவப்பெற்றுச் சந்திரமதியை விலைக்குக்கொண்டவன்.

3. ஒருவேதியன். விட்டுணுசாமியின் குமரன். தன்தந்தை வேதமோதக்கூறிய தால் கோபித்துத் தந்தையைக்கொன்று பிரமகத்திபெற்று வசிட்டரால் நீங்கப் பெற்றவன்.

காளகவி—விரோசநன் குமரன். பலிசக்கோதரன், கிருஷ்ணனைக் கொல்லும்படி விளாமரமாக ஆயச்சிறுவருக்கு நோயுண்டாக்கிவந்ததைச் சங்கர்ஷணனாலறிந்த கிருஷ்ண பலராமர் விளையாட்டாய் அம்மரத்தினை நிர்மூலப்படுத்தினர்.

காளகை — அதிதியின் பெண், கணவன் புலோமை. புலோமையைக் காண்க.

காளத்திமுதலியார் — இவர்பிறந்தது திருநின்றையூர். இவர் மகாகொடையாளி, இவரது கொடையினைப் புகழ்ந்து மதுரகவிராயர், "நீளத் திரிந்துழன்றாய் நீங்கா நிழல்போல, நாளைக் கிருப்பாயோ நல்குரவே—காளத்தி, நின்றைக்குச் சென்றக்கானியெங்கே நானெங்கே,என்றைக்குக் காண்பேனினி" என்ற கவிபாடிப் பரிசுபெற்றனர். இவர்மீது பலபட்டடைச் சொக்கநாதப்புலவர் "பொரடக்கயம்பிடி யென்றன் மதனுமிப் பூவையுமா, தரடக்க முஞ்சற் றறிந்திலனே மலர்த் தாள்வணங்கா, முரடக் கவுடக் கெடிமன்னர் வெற்றி முடிபிடுங்குங், கரடக் களிற்றண்ணலே வல்லமாநகர் காளத்தியே" என்றுபாடிப் பரிசுபெற்றனர். இவர்மீது படிக்காசுப்புலவர் "பெற்ற ரொருபிள்ளை யென்மனையாட்டியப் பிள்ளைக்குப்பால், பற்றுதுகஞ்சி குடிக்குந் தரமல்ல பாலிரக்கச், சிற்றுளுமில்லையிவ் வெல்லா வருத்தமுந் தீர வொரு, கற்றரவல்லை யோவல்லை மாநகர் காளத்தியே" எனவும், "வழிமேல் விழிவைத்து வாடாம லென்மனை யாளுமற்றோர், பழியாமற் பிள்ளையும் பாலென்றழாமற் பகீரெனுஞ்சொல், மொழியாமலென்னை வரவிட்ட பாவி முசித்துச்சதை, கழியாம லாவளித் தாய்வல்ல மாநகர் காளத்தியே" எனவும்பாடிப் பரிசுநிரை பரிசுபெற்றனர். இவரிருப்பு வல்லமெனவுங்கூறும்.

காளநாபன்—இரண்யாக்ஷன் குமரன்.

காளபிருட்டம்—கர்ணன் வில்.

காளபைரவன் — பைரவமூர்த்திக்கு ஒருபெயர்.

காளமாழி — துரியோதனன்சொல்லால் மாரணமாகஞ்செய்து பூதத்தினை யுண்டாக்கிப் பாண்டவர்மீது ஏவினன். அப்பூதம், கிருஷ்ணன் மாய்கையால் நச்சுப் பொய்கையின் நீருண்டு மூர்ச்சைகொண்டிருந்த பாண்டுபுத்திரரைக்கண்டு இறந்தவர்மேலேவினனென எண்ணி கோபித்து அனுப்பினவனையே கொன்றது.

காளமேகப்புலவர்—இவர் திருக்குடந்தை வைணவவேதியர். ஸ்ரீரங்கத்துப் பெருமாள்சந்நதியில் பரிசாரகராயிருந்து திருவானைக்காவில் சிவாலயத்தைண்டுசெய்யும் தாசி மோகனங்கியிடம் அன்புவைத்திருந்தனர். இவ்வகை ஒழுகிவருநாட்களில், மார்கழிமாதத்தில் திருவெம்பாவை சுவாமிசந்நதியில் பாடும்முறை மோகனங்கிக்கு வந்தது. மோகனங்கி, தன்னுடைத்த தாசிகளுடனிருந்து திருவாசகத்திற் றிருவெம்பாவையில் "உங்கையிற் பிள்ளை யுனக்கே யடைக்கலமென், றங்கப் பழஞ்சொற் புதுக்குமெம்மச்சத்தா, லெங்கள் பெருமானுனக் கொன்றுரைப்போங்கே, லெங்கொங்கை நின்னன்பர் அல்லார்தோள் சேரற்க,... எம்பாவாய்" என்ற திருப்பாசுரம் கூறியவுடன், உடனிருந்த தாசிகள்கேட்டு நகைக்க மோகனங்கி வெட்கித் தலைகுனிந்தனள். அன்றிரவு வைணவவேதியர் மோகனங்கிவீட்டிற்கு வருதலறிந்து தாசி, கதவடைத்தனள். பிராமணர், நெடுநேரம்வேண்டியும் திறவாதிருத்தலை நோக்கி இனித் திறவாதிருக்கின் என்னுயிரை விடுவேன் என்றனர். தாசி, இதேது பழிநேரும்போல் தோற்றுகிறதென்று கதவைத்திறந்து வைணவவேதி

யரைநோக்கி நான் உமக்கு வேண்டிய பகுத்தில் சிவதீகை பெற்றுக்கொண்டு வருக என்றனள். வேதியர் உடன் பட்டுச் சிவதீகை பெற்றுச் சம்புகேசுரத் தில் பரிசாரகாயினர். அக்காலத்தில் சம்புகேசுரத்தில் ஒரு வேதியன், அகி லாண்டேசுவரியை வித்தையின் பெ ருட்டு உபாசித்துவந்தனன். ஒருநாள் மோகனுங்கியின் நண்பராகிய பரிசார கர் மோகனுங்கியைநோக்கி அர்த்தசாம பூசையின் குடமுறை கழிந்தவுடன் தம் மை யுடனழைத்துப்போகக் கூறித் தாம் ஒரு மண்டபத்தில் உறங்கினர். தாசி, அர்த்தசாமத்தில் குடமுறைகழிந்த தும் வேதியரைத் தேடிக்காணாது தனி த்து வீடுசேர்ந்தனள். கோயில்தானிகர் முதலியோர் திருக்கோயில் தாளிட்டு வீடுசேர்ந்தனர். பரிசாரகர் விழித்துக் கோயில் திருக்காப்பிட்டிருப்பதறிந்து மீண்டும் மண்டபத்தின் ஒருபுறத்திலுறங் கினர். முதலில் வித்தைவிரும்பி உபா சிப்பவனுக்கு அநுக்கிரகிக்க அம்மை எழுந்தருளி அவன்முன் தரிசனந்தந்து வாயைத்திறக்க என உபாசகன் தாமதி த்து அருவருத்தமையால் மீண்டு மண்ட பத்திலுறங்கும் பரிசாரகரிடத்திற் சென்று வாய்திறக்கக் கட்டளையிட்ட னர். பரிசாரகர் ஆகூழால் வாய்திறந் தனர். அம்மை வித்தைக்குரிய பீஜா கூரத்தை அவன் வாயிற்பதித்து இன்று முதலுனக்குக் காளமேகமெனப் பெய ருண்டாக என மறைந்தனர். காளமே கர் கனக்கண்டவர்போல் விழித்து எதிரில் யாரையும் காணாது தரிசனந்தந் தவள் உலககாரணியாகிய அகிலாண்ட ஈசுவரியென்றறிந்து வாயாரத் துதித்து திருவானைக்காவலாப்பாடி மகிழ்ந்து அது முதல் பலதலங்களுஞ்சென்று தரிசித்துப் பல தனிப்பாடல்களைப் பாடினர். காள மேகர், திருவாரூர் சென்று சுவாமிதரி சனஞ்செய்கையில் தியாகராசமூர்த்திக்கு வயிரப்பதக்கம் தரித்திருக்க, அவ்விட மிருந்தவர் அப்பதக்க மறவும் பொருந்த வும் பாடுக என உடன்பட்டு, "அன்ன வயல் சூழ்ந்திருக்கு மாரூரா நெஞ்சத்தில், இன்னம் வயிர மிருப்பதா — முன்ன மொரு, தொண்டன்மக னாக்கொன் றஞ் சோழன்மக னாக்கொன் றஞ், சண்டன் மக னாக்கொன் றஞ் தான்" எனப்பாடி அது அறக்கண்டு மீண்டும் பொருந்து வித்துச் சம்மை மதியாத சம்பந்தாண் டான்மீது வசைபாடித் தமக்குக்கண்ட வியாதியை வைதீசுரர்கோயில் மண்ணை யுண்டு நீங்கக்கண்டு "மண்டலத்தி னுளும் வயித்தியராய்த் தாமிருந்தும், கண்ட வினை தீர்க்கின்றூர் கண்டீரோ — தொண் டர், விருந்தைப்பார்த் துண்டருளும் வே ளூரென் னுதர், மருந்தைப்பார்த் தாற் சுத்த மண்" எனத்துதித்து விகடராமன் எனும் ஆயக்காரன் குதிரையைக்கண்டு "மூன்னே கடிவாள மூன்றுபேர் தொட் டிழுக்கப், பின்னே யிருந்திரண்டு பேர் தள்ள — எந்நேரம், வேதம்போம் வாயான் விகடரா மன்குதிரை, மாதம்போம் காத வழி" யெனப் பரிகசித்து, வேங்கட்டன் குதிரையை "ஆறும் பதினுறு மாமூரில் வேங்கட்ட, னேறும் பரிமாவே யேற்ற மா — வேறுமா, எந்தமா சும்மா வெறுமா களிகிளற, வந்தமா சந்தமா மா" எனப் புகழ்ந்து, நாகப்பட்டணஞ்சென்று காத் தான் சத்திரத்திருந்த வேதியன் உப சரிக்காமைகண்டு "கத்துகடல் சூழ்நா கைக் காத்தான்றன் சத்திரத்தில், அத் தமிக்கும்போதி லரிசிவரும் — குத்தி, உலையிலிட வூரடங்கு மோரகப்பை யன் னம், இலையிலிட வெள்ளி யெழும்" என வசைபாட, அதைச் சத்திரமுதல்வன் கேட்டுப்பணிய அதனையேபுகழ்ச்சியாய்ச் சமர்த்தித்து, அவ்விடம் ஒருதாசி பாடி யதைக்கேட்டுத் தனக்கு விருப்பமிலா மல் "வாழ்த்த திருநாகை வாழ்கின்ற தேவடியாள், பாழ்த்தகுரலெடுத்துப்பாடி னுள் — நேற்றுக், கழுதைகெட்ட வண் ணுன் கண்டேன் கண்டேனென்று, பழு தையெடுத் தோடிவந்தான் பார்" என்று பழித்து, எட்டிக்குளமென்னுங்கிராமாதி பதியாகிய ஒரு பிரபு, புலவர்க்குக் கொடுக் கும் பரிசிலைக் குட்டிசெட்டி என்பவன் மறுத்து தனக்குப் பாகந்தராமையால் அப் புலவர்களுக்கு விரைவில் பரிசளிக்காமல் துன்பமுறுத்துவதைப் புலவர்களிவரிடங் கூறிமுறையிடக்காளமேகர் "எட்டிக்குள த்திலிருந்துசரக்குவிற்கும், குட்டிசெட்டி தன்மகளைக் கொண்டுபோய்—கொட்டுதற் கே, ஆயிரம்யானையுறுதூறுகூன்பகடு, பா யும் பகடெண்பத் தைந்து" என்று வசை பாட அவன் குமரியை அம்மிருங்கள் துன்புறுத்தச் செட்டியந்து புலவர்க்கு வேண்டியபொருளளிக்கப் புலவர் அதுக் கிரகித்து நீங்கி, கொண்டத்தூரிற்விருந் துண்டு அவ்விடம் சமைத்துவைத்த பூசு ணைக் காய்க்கறியையும் விருந்திட்ட அம்மையாரையும் "கண்டக்காற்கிட்டுங் கயிலா யங்கைக் கொண்டிட், கொண்

டக்கான் மோட்சங் கொடுக்குமே — கொண்டத்தூர், தண்டைக்கா லம்மை சமைத்துவைத்த பூசுணைக்காய், அண்டர்க்கா மீசருக்குமாம்" என புகழ்ந்து கீங்கித் தண்டாங்கூரடைந்து பண்டங்கொள்ள அவ்விடமிருந்தார் குறைவாக விற்கக்கண்டு அவர்களே "தண்டாங்கூர் மாசங்காள் சற்குணர் நீரென்றிருந்தேன், பண்டங் குறையவிற்ற பாவிகாள்—பெண்டுகளேத், தேடி யுண்ணவிட்டீர் தெருக்கள் தெருக்கள் தோறும், ஆடி முதலானிவரைக்கும்" எனப்பழித்து, ஆமூர்சென்று "உள்ளங்கால் வெள்ளெலும்பு தோன்ற வொருகோடி, வெள்ளங்காலந்திரிந்து விட்டோமே—உள்ளபடி, ஆமூர்முதலி யமர்கோனிங் கிருக்கப், போமூரறியாமற் போய்" எனப் புகழ்ந்துபாடி அமராவதி குருக்கள் வீட்டில் விருந்துண்டு அவனே "ஆனை குதிரைதரு" எனப்புகழ்ந்து, கயிற்றூறுசெல்லுகையில் பெருமாள் கருடஉற்சவங்கொண்டு வர அதைப்பார்த்திருக்கையில் அதிகாரிகள் இவரையும் ஆளாகக் கொண்டனர். புலவர் அதிநேரம் சுமந்தமையால் மனம்நொந்து "பாளே மணங்கமழுகின்ற கயிற்றூற்றுப் பெருமாளே பழிகாரா கேள், வேளையென்றுலி வ்வேளே பதிஞறு நாழிகைக்கு மேலாயிற்றென், தோளே மூரித்ததுமன்றி நம்பியானேயுங் கூடச் சுமக்கச்செய்தாய், நாளையினி யார் சுமப்பாரெந்நாளு முன் கோயிஞ்சந்தானே" என வசைபாடித், திருப்பனந்தாளடைந்து கூரமகாலமாதலால் "விண்ணீரும் வற்றிப் புவிநீரும் வற்றி விரும்பியுணத், தண்ணீரும் வற்றிப் புலவோர் தவிக்கின்ற காலத்திலே, உண்ணீருண்ணீரென் றுபசாரஞ்சொல்லி யுபசரித்துத், தண்ணீருஞ் சோறுந் தருவான் திருப்பனந் தாட்பட்டனே" என்று பட்டனைப் புகழ்ந்து நீங்கித் தமதுதாயி திருமலைராயன் பட்டணத்திருந்து முத்துக்கொண்டு வரும்படி சொன்னபடி திருமலைராயன் பட்டணமடைந்து வீதியிலிருக்கையில் அந்த அரசன் சமத்தானத்து அறுபத்திஞலு தண்டிகைப் புலவர்களில் தலைவனுகிய அதிமதுரக்கவிராயன் தண்டிகையில்வரக் கட்டியங்கூறுவோர் "அதிமதுரக் கவிராயர் வருகிறூர்" என்று எச்சரித்து வந்தனர். அதைக்கேட்ட காளமேகர் அவனே "அதிமதுரமென்றேயகில மறியத், துதிமதுரமா யெடுத்துச் சொல்லும்—புதுமையென்ன, காட்டுச் சரக்குலகிற் காரமில்லாச் சரக்குக், கூட்டுச் சரக்குதனைக்கூறு" அதிமதுரமென்னும் குன்றிவேர் எனப் பரிகசித்தனர். இதனைக் கேட்ட கவிராயன் அரசசபை சேர்ந்து ஒரு தூதனே விடுத்து அவன் யார் அறிந்துவருக என்று அனுப்பினன். தூதன் சென்று கேட்கக் காளமேகர் உத்தரமாக "தூதைந்து நாழிகையிலாறு நாழிகை தனிற் சொற்சந்தமாலை சொல்லத், துகளிலாவந் தாதியேழு நாழிகைதனிற் றொகைபட விரித்துரைக்கப், பாதஞ்செய் மடல் கோவை பத்து நாழிகைதனிற் பாணியொருநாண்முழுதுமே பாரகாவியமெலாமோரிருதினத்திலே பகரக்கொடிக்கட்டினேன், சீதஞ்செயுந்திங் கண்மாபிஞனீடு புகழ் செய்யதிருமலைராயன்முன் சீறுமாறுகவே தாறுமாறுகள்சொல் திருட்டுக் கவிப்புலவரைக், காதங்கறுத்துச் செருப்பிட்டடித்துக் கதுப்பிற்புடைத்து வெற்றிக், கல்லணையினெடு கொடிய கடிவாளமீட்டேறு கவிகாள மேகனானே" என்ற கவி பாடியனுப்பக் கவிராயன் அஞ்சி இவன்மகாகவி இவனேஅரசஞலடக்கவேண்டுமென எண்ணி அரசனுக்கறிவித்துக் கட்டளைப்படிச் சேவகரை விடுத்தனன். சேவகர் சென்று அரசன் கட்டளையைப் புலவர்க்குத் தெரிவிக்கப் புலவர் இது தருணமென்று அரசனைக் காண்பதாத்தால் ஒரு எலுமிச்சம்பழங்கொண்டு சமஸ்தானஞ்சேர்ந்தனர். புலவரது வரவறிந்த சமத்தான வித்வான்கள் அறுபத்து நால்வரும் பொருமையால் புலவர்க்கு இடமிலாது நெருங்கியிருந்தனர். காளமேகர் புலவரது மன்மூணர்ந்து அரசனே ஆசீர்வதித்து அகிலாண்ட ஈச்வரியை மனதிலெண்ணி அரசன் முன்பு பழத்தை நீட்டினர். அரசன் அப்பழத்தை வாங்கவேண்டிய தருமத்திஞல் புலவர் சற்று ஒதுங்கக் காளமேகர் அரசனே நெருங்கி அதைக் கொடுத்தும் அரசன் இருக்க இடந்தந்து உபசரிக்காமையால் இருந்த இடத்தில் அகிலாண்டஈஸ்வரியையெண்ணிச் சரஸ்வதிமாலை (கூ0) வெண்பாவிற் பாடி முடித்தனர். உடனே அரசனிருந்த ஆசனம்வளர்ந்து இடந்தந்தது. அதில்காளமேகர் அரசனுடனிருந்து அருகிருந்தவரை நீங்களாரென்றனர்; அவர்கள் கவிராயரென அவர்களைப் பரிகசித்து "வாலெங்கே நீண்டவயிறெங்கே முன்னிரண்டு, காலெங்கே யுட்குழிந்த கண்ணெங்கே—சாலப், புவிராயர்போற்றும் புலவீர்காணீவிர், கவிராயரென்றிருந்தக் கால்" என்றனர். இதைக்கேட் அதிமதுரக்கவி நீர்

காளமேகமென்றீரே அது பொழியுமோ வெனக் கேட்கையில் புலவர் "கழியுந் தியகட லுப்பென்று நன்னூற் கடலின் மொண்டு, வழியும்பொதிய வரையினிற் கால்வைத்து வன்கவிதை, மொழியும் புல வர்மனத்தே யிடித்து முழங்கிமின்னப், பொழியும்படிக்குக் கவிகாளமேகம் புறப் பட்டதே" என்ன இதைக்கேட்ட அதி மதுரக்கவி "மூச்சுவிடுமுன்னே மூந்நூறு நாணூறும்ஆச்சென்றுலகந்நூறுமாகாதோ —பேச்சென்ன,வெள்ளைக்கவிகாளமேக மேயுன்னுடைய,கள்ளக்கவிக்கடையைக் கட்டு"என்னக்கேட்ட காளமேகன் "இம் மென்னு மூன்னேயெழுநூறு மெண்ணூ றும், அம்மென்றுலாயிரம் பாட்டாகாதா— சும்மா, இருந்தாலிருப்பே னெழுந்தே னேயாயிற், பெருங்காளமேகம் பிளாய்" என்றனர். இவரை அதிமதுரக்கவி நீர் என்னபாடுவீர் எனக் காளமேகர் நான் யமகண்டம் பாடுவேனென அதிமதுரக் கவி யமகண்டம் அறியாதவனுதலால் யம கண்ட லக்ஷணங் கேட்டு அந்தப்படி யிரு த்தினன். காளமேகர் அதிலிருந்து புல வர் பலர்கொடுத்த சமுத்திகளைப்பாடி வென்று அரசன் வாளைச் "செற்றலரை வென்ற திருமலேரா யன்கரத்தில், வெற் றிபுரி யும்வாளே வீரவாள் — மற்றையவாள், போவாள் வருவாள் புகுவாள் புறப் படுவாள், ஆவா ளிவாளவா ளாம்" என வும், "வீமனென வலிமிகுத்த திருமலே ரா யன்கீர்த்தி வெள்ளம் பொங்கத், தாம ரையி னையஞ்டிச் சத்தியலோ கம்புகுந் தான் சங்க பாணி, பூமிதொட்டு வானமட் டும் வளர்ந்துநின்றான் சிவன்கயிலைப் பொ ருப்பி லேறிச், சோமனையுந் தலைக்கணி ந்து வடவரைத்தண் டாலாழஞ் சோதித் தானே" என்று புகழ்ந்தனர். திருமலே ராயன்சபையில் கங்கை குடத்திலடங்கப் பாடுக என்றபோது "விண்ணுக் கடங்கா மல் வெற்புக் கடங்காமல், மண்ணுக் கடங் காமல் வந்தாலும்—பெண்ணே, இடத்தி லேவைத்த விறைவர் சடாம, குடத்திலே கங்கையடங் கும்" எ-ர். இவர் திருமலே ராயனைப்புகழ்ந்தது "இந்திரன் கலேயா யென்மருங் கிருந்தா னக்கினி யுதிரம் விட் டகலான், யமனெனைக் கருதா னர னெனைக் கருதி நிருதிவந் தென்னையென் செய்வான், அந்தமாம் வருண னிருகண் விட் டகலான் அகத்தினின் மக்களும் யா னும், அகிலம தாகு மமுதினைக் கொள் வோம் யாரெதி ரெமக்குளா ருலகிற், சந் தத மிந்த வரிசையைப் பெற்றுத் தரித் திர ராஜனை வணங்கித், தலைசெயு மெம் மை நிலைசெய்சற் கீர்த்திச் சாளுவ கோப் பைய னுதவும், மந்தரப் புயத்தான் றிரு மலே ராயன் மகிழ்வொடு விலையிலா வன் னேனை, வாக்கினுற் குபேர னுக்கினு னவ னே மாசிலீ சானபூ பதியே" எ-ம்., அரசன் குதிரையேறியபோது பாடியது "கோக்குதிரை நின்குதிரை கோவல் மதுரையொன்னூர், மாக்குதிரை யெல் லாம் மனைக்குதிரை ....." எ-ம், திருஆரூரில்அதிமதுரக்கவிராயனுடனே வந்து கோயிலிலே ஒருகவி பாடுக என்ற போது பாடியது "சேலை யுடையழகா தேவாகண் டார்களுநீர், மாலையழகா மணி மார்பா—வேலை, அடங்கார் புரமெரித்த யாரூரா வீதி, விடங்காபிரியா....."எ-ம், இவ்வகைப் பலவெற்றியடைந்தும் அர சனும் புலவரும் சம்மானிக்காததினால் "கோளரிருக்குமூர் கோள்கரவு கற்றவூர், காளைகளாய்நின்று கதறுமூர்—நாளையே, விண்மாரியற்று வெளுத்துமிகக் கறுத்து, மண்மாரிபெய்க விந்தவான்" என் று வசைபாடித் திருமலேராயன் பட்டணத் தைத் திரும்பிப் பாராமல்செல்லப் பட்ட ணம் மண்மாரியால் நிறைந்தது. இவர் திருமலேராயன் பட்டணம்நீங்கித் தல யாத்திரைசெய்யப் புறப்பட்டுத் திருச் செங்காடு சென்று "காலனையும்" என்ற கவிபாடித் துதித்து, காஞ்சி சென்று கருடோற்சவம் சேவிக்கை யில் "பெருமாளும் நல்ல பெருமாள்" எனத்துதித்துத், திருவொற்றியூரில்தியா கரைத் தரிசிக்கையில் "எட்டொருமா" எனத்துதித்து, குமரகோட்டத்தில்"அப் பா குமரக் கோட்டக்கீரை" எனப்பாடி திருக்கச்சபேசத்தில் "முக்காலுக் கே காமுன்" எனத்துதித்து, சிதம்பரஞ்செ ன்று "நச்சரவம் பூண்டதில்லே" எ-ம்., "தாண்டியொருத்தி" எ-ம்., "கொங்குள வுந் தென்றில்லே" எ-ம்., "நாட்டுக்கு ளாட்டுக்கு" எ-ம்., "பொன்னஞ் சடையபு கம் புல்லுக்கு" எ-ம்., "ஞானசபை கனக சபை" எ-ம்., "மாட்டுக் கோன்றங்கை" எ-ம்., துதித்துக் கழுக்குன்றில் "சொற் பெரிய" எனத்துதித்துத் திருமுட்டஞ் சென்று "தெருமுட்டப் பாலே" எ-ம்., மூட்டத்துப் பன்றி" எ-ம்., துதித்துத், திருஆலங்குடிசென்று "ஆலங்குடியானே" எனத்துதித்து, மாயூரமடைந்து "வள்ள லெனும் பெரிய" எனப்பாடி, வைதீசுரன் கோயில் சென்று "தித்தானுன் கண் ணிலே" எனப்பாடித், திருவாரூரில் "ஒரு

மாடமில்லாமல்" எ-ம்., "ஆடாரோ பின் னே" எ-ம்., "பாரூரறிய" எ-ம்., பாடி, திரு வண்ணமலைசென்று தரிசிக்கையில் "சட் டியிலே பாதி" எனத்துதித்து, மதுரை சென்று "ஆடல் புரிந்தான்" எ-ம்., "கண்டீரோ பெண்காள்" எ-ம்., "நல்ல தொருபுதுமை" எ-ம்., பாடி, திருவிடை மருதூர்சென்று "கண்ண னிடுங்கறி" எனப் பாடித் திருத்திருத்தி சென்று "காலையிலும்" எனப்பாடி, விநாயகர் பெருச்சாளிவாகனத்து வரத் தரிசிக்கை யில் "மூப்பான்மழுவும்" எனத்துதித்துக், கந்தசஷ்டி தரிசிக்கையில் "அப்பனிரண் டுண்ணி" எனத்துதித்து, ஒருதலத்தில் இடபவாகனசேவை கண்டு துதிக்கையில் "வாணியன் பாடிட" எனப் பாடித் திருச்செங்காடு சென்று ஒருநாள் துயிலு கையில் காற்று வீசாமையால் தொந்தரை யடைந்து "அம்பேந்து கையா னவன் பதியி லெம்மாவைக், கொம்பேந்தி தந் தைபணி கொண்டதோ—அன்பா, லரிந்த மகவை யழையென்று சொல்லி, இருந்த வன்றன் செங்காட்டிலே" என்று ஸ்ரீரங் கஞ்சென்று விநாயகரைத் தரிசிக்கையில் "தந்தை பிறந்திறவாத் தன்மையினுற்றன் மாமன், வந்து பிறந்திறக்கும் வண்மையி னால்—முந்தொருநாள், வீணிக்கு வேளை யெரித்தான் மகன்மாமன், காணிக்குவந்தி ருந்தான்காண்" என்று துதித்துப் பாகவ தரிட்ட சமுத்திக்கு "தடக்கட லிற்பள்ளி கொள்வோ மதனைநற் சங்கரனூர், அடற் புலிக்குட்டிக் களித்தனராமது கேட்டு நெஞ்சில், நடுக்கம்வந்துற்றதுகைகாலெழா நளி னத்தியென்னை, யிடுக்கடி பாயைச் சுருட்டடி யேகடி யம்பலத்தே" எ-ம்., சைவர்களுக்கும் வைணவர்களுக்குஞ் சண்டையானபோது "சீரங்கத் தாருந் திருவானைக் காவாரும், போரங்க மாகப் பொருவதென்—ஓரங்கள், வேண்டாமி தென்ன விபரந் தெரியாதோ, ஆண்டா னுந் தாதனுமா னால்" ஞானவரோதயன் மதுரைக்குச்சென்றபொழுது "முதிரத் தமிழ்தெரி கின்பாடல் தன்னை முறை யறிந்தே, யெதிரொக்கக் கே.....பேரில் லை யின்றமிழின், பதிரைத் தெரிந்தறி கோவில்லை யேறப் பலகையில்லை, மது ரைக்கு நீசென்ற தெவ்வாறு ஞானவரோ தயனே" எ-ம், சடையப்பநாய்க்கனைப் பாடியகலி "சுருக்கவிழ்ந்த முன்குடுமிச் சோழியா சோற்றுப், பொருக்குலர்ந்த வாயா புலையா—திருக்குடந்தை, நாயா கரி யாவுன் னுய்முகமும் சேய்வடிவும், தாயார் தான் தண்டிலளோ தான்" எ-ம்., திருக் கண்ணமங்கையாரை யிகழ்ந்துபாடியது "தருக்குலவு கண்ணமங்கைத் தானத்தா ரெல்லாரும், திருக்குளத்து மீனெழியத் தின்னூர்—குருக்கொடுக்கு, நம்பிமா ரென் றிருந்தோ காட்டிலழி கூத்தி, தம்பிமா ராயிருந்தார் தாம்" எ-ம்., கண்ணபுரத் துத் தீத்தாளைப்பாடியது "கந்த மலரய னூர் கன்னிமட வார்க்கெல்லாம், அந்த வில நீரைமூலை யாக்கினுன்—சுந்தரஞ் சேர், தோற்றமுளதீத்தாட்குத்தீதாப்பை மூலை யாக்கினுன், எற்றமிதில் யார்தா னியம்பு" குடவாசல் விண்ணுளைப்பாடி யது "செக்கோ மருங்குல் சிறுபயிரே தனம் சிக்களகம், வைக்கோல் கழிக்கற் றையோ குழியோ விழி வாவிதொறும், கொக்கேறி மேய்குட வாசல்விண் ணுள் வரைக் கோம்பியன்னீர், எக்கோ படைத்து நீரே நெருப்பி லெரிந்தவரே" புலிக் குட்டிச் சிங்களைப் பாடியது "போன போனவி டந்தொறும்தலைப் போடெழப் பிறர் குட்டவே, புண்படைத்த மனத்த னுகிய பொட்டிபுத்திர னத்திரன், மான னீனன் லச்சைகேடன் ஒழுக்கமற்ற புழுக் கையன், மாண்பனும்புலிக் குட்டிசிங்கன் வரைக்குளேறி யிறங்குவீர், பேனுமீரு மெடுக்கவோசடை பின் னிவேப்பெண் ணெய் வார்க்கவோ, பிரியிழுக்காரி யெழு தவோவொரு பீறுதுண்ட முடித்தவோ, கானகந்தனில் வைக்கவோவிரு கால்வில ங்கிடு விக்கவோ, காற்கரங்கொடு சாட வோவொரு காரியந்தனை யேவுமே" முச் சங்கம், திருவிளையாடல், மதுரைச்சொக் கன்வரக் கவிசொல்லியது "நூலாகா லாயிரமா னூற்றுநாற் பத்தொன்பான், பாலாகா னூற்றுநாற் பத்தொன்பான்—மேலாநாற், பத்தொன்பான் சங்கமமு பத்துநா லாடலுக்குங், கத்தன் மதுரையிற் சொக் கன்." குமாரசரஸ்வதி ஒட்டியனைச் செயித்தபோது பாடியது "கலிங்க மிழ் ந்துதுதிக் கைச்சங்கந் தோற்று, மெலிந் து கடகங்கவிழ விட்டாள்—மலிந்தமலர், பொன்னிட்ட மானகிட்ண பூபாலா வுன் றனக்கு, பின்னட்ட வொட்டியென் பொற் பொன்" அபிராமன் காலுபாஷை வல்லவரோ என்னப்பாடியது "கூத் தாடி லஞ்சக் கொடுக்கா வொரேபொட்டி, சோத்தெட்டாவை வேஷித் தொண்டனே —ஆத்தான, அந்த விழுப்புர முமபிக கருங்கெடுக்க, வந்தகுலா மாவபிரா மா." திருவாரூர்க் கொடியிறக்காமற் தகையப் பாடியது "மருவு புகழ்க்கிருஷ்ண மக

ராய ராணை, அரியார்வடமலையா ணை—திருவாரூர், பாகங் குடியிருப்பாள் பாகர் திருவாணை, தியாகா கொடியிறக்காதே" காளமேகர், திருவாரூர்சென்று இரட்டையர்பாடிமுடிக்காது மதிலில்எழுதியிருந்த "நாணெண்ரு னஞ்சிருக்கு நற்சாபம் கற்சாபம், பாணந்தான் மண்டின்ற பாணமே—தாணுவே, சீராரூர்மே வுஞ்சிவ னே நீயெப்படியோ, நேரார்புரமெரித்த நேர்" என்ற வெண்பாவில் விடுபட்டிருந்த "பாணந்தான் மண்தின்றபாணமே" என்றதை முடித்துச் சிலநாட்களுக்குப் பிறகு சிவபதமடைந்தனர். இவர் இறந்தஅன்று இரட்டையர்கள்வந்து தாங்கள் பாடிய கவி முடிந்திருப்பதைநோக்கி இது காளமேகன் கவியென்றறிந்து சுடுகாட்டிற் சிதையில் வேகையில் சென்று கண்டு "ஆசு கவியா லகில உலகெங்கும், வீசு புகழ்க்காள மேகமே—பூசுரா, விண்கொண்ட செந்தணலாய் வேகின்ற தையையோ, மண்தின்ற பாணமென்ற வாய்" என்றபாடி விசனமடைந்தனர் என்பர். இது அநிமதுரக்கவிராயன் பாடிய கையறம் என்பர். இதிலுள்ள முதனிலைக் கவிகள்முழுதும் தனிப்பாடற்றிரட்டிற் காண்க.

காளராத்திரி—சத்தியின் தூதி. இவள் தூது சென்றபோது அசுரர் பிடிக்கவர அவர்களைக் கண்ணுலெரித்துக் கொளசிதியிடம் மீண்டவள். இவள் கோரரூபிணியா யிருந்தபடியால் இப்பெயர் அடைந்தனள். சத்தியினம்சம்.

காளன்—1. வீரபத்திரர்க் கொருபெயர்.

2. சண்முக சேநாவீரன்.

3. சிவமூர்த்தியணிந்த நாகங்களிலொன்று. இந்நாகன், காமஇச்சைகொண்டதால் அபசாரப்பட்டுச் சிவமூர்த்தியின் கட்டளைப்படி பூமியில்வந்து திருக்காளத்தியில் சிவபூசை செய்துகொண்டிருந்தனன். அத்தியெனும் கணநாதன் யானையாக இதற்குமுன் அவ்விடம் பூசைசெய்து கொண்டிருந்தனன். இவன் அவனுடன் பூசையின்பொருட்டுப் போரிட்டு இறந்து முத்தியடைந்தவன்.

காளாந்தனம்—ஒரு தீர்த்தம்.

காளாத்திரி—பஞ்சபூதத்தலத்திலொன்று. வாயுலிங்கசேத்திரம்.

காளாமுகன்—மகாவிரதி மதத்துடன் ஒத்தவன். இவனுக்குப் பெத்தமுத்தி இரண்டும் ஒன்று. சிறிது ஆகமபேதம் உண்டு. இவனுக்குச் சிவன் படிகநிறமும், புத்திரிபமணியுக் தரித்த மூர்த்தியாய் அருள் செய்வர் என்பன். இது சைவபேத உட்சமயத்தொன்று. உருத்திர கற்பிதம்.

காளி–1. தாருகாசுரனுல்துன்பமடைந்ததேவர், பெண்கருருக்கொண்டு சிவமூர்த்தியையடைந்துதமதுகுறைகூறினர்.பெண்ணுலன்றி வேறு எவராலுமிறவாத தாருகனை வெல்லச் சிவமூர்த்தி சத்திக்குக் கட்டளையிட்டனர். அக்காலையில் தேவியின் ஒருகலை சிவமூர்த்தியின் விஷக்கறை படிந்து கனற்கண்ணிற் பிறந்து வெளிப்பட்டது. அவ்வுரு காளமாகிய விஷக்கறை படிந்துவந்ததால் காளி எனப்பெயரடைந்தது. இவ்வகை பிறந்த காளி, தனது கோபாக்னியால் தாருகனை நீறுக்கினள். இவளிடம் பிறந்த கோபத்தீ, குழந்தையுருக்கொண்டழுதது. இதனை நோக்கிய காளி குழந்தைக்குப் பாலூட்டினள். சிவமூர்த்தி, குழந்தையையும் பாலையும் தம்மிலொடுக்கினர். ஓடுங்கிய சிவமூர்த்தியிடமிருந்து எட்டுருக்கொண்டு வைரவமூர்த்தி தோன்றினர்.

2. மகிடாசுரன் செய்த துன்பத்தைத் தேவர் சிவமூர்த்தியிடம் கூறினர். அக்காலத்துச் சிவமூர்த்திக்குக் கோபமுண்டாயிற்று. அக்கோபம் பெண்ணுருவாய்த் திரண்டது; அதுவே காளியுரு என்பர். இவள் இரத்தபீசன் எனும் அசுரனை ஒரு துளியிரத்தம் கீழ்விழாது ஆகாயம் மேல்வாயாகவும் பூமி அடிவாயாகவும் அங்காந்து உண்டு மாய்த்தனள். சிவமூர்த்தியிடம் நிருத்தவாதஞ் செய்து தோல்வியடைந்தவள். தக்ஷயாக அதத்தின் பொருட்டு இறைவியின் கோபத்தீயிற் பிறந்தவளென்றுங் கூறுவர். காளனென்னும் வீரபத்திரனை மணந்தவள். இவளுடன்பகைகொண்ட அசுரர், பரம்பு, தேள் முதலிய விஷஜெந்துக்களைவிட்டுக் கடிக்க ஏவ இவள் அவை துன்பஞ்செய்யாமல் மரக்கால்கொண்டு ஆடினள். ஆதலால் இவள் கூத்து மரக்கால் எனப்படும்.

3. சத்தமாதாக்களில் ஒருத்தி.

4. வாயுரூபமான சத்தி, இவட்கீசர் காலர் அல்லது ஈசானர்.

காளிகூடம்—ஒரு பட்டணம்.

காளிங்கன்—காளியனைக் காண்க.

காளிங்கர்—திருவள்ளுவர் குறளுக் குரையியற்றிய ஆசிரியர்களில் ஒருவர்.

காளிதாசன்—காளிதேவியின் உபாசனைபலத்தால் கவியானவன். வடநூல் வல்லவன். இவன் போஜன் சமத்தான வித்வான் என்பர். பின்னும் இப்பெயர் கொண்ட மற்றொருகவி விக்ரமார்க்கன் சமஸ்தானத்

திலு மிருந்ததாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவர்களது சரித்திரங்களே வடநூலிற் காண்க.

காளிதேவர்—ஒரு வீரசைவ அடியவர். இவரிடம் சில வேதியர் வந்து தாம் பிறப்பாலுயர்ந்தோர் வேதமோத எமக்கே அதிகார முண்டென்றனர். இதைக்கேட்ட அடியவர், தம்மிடமிருந்த நாயை வேதமோதக்கட்டளையிட்டனர். நாய்அவ்வகை வேதமோத வேதியர் வெட்கிச் சென்றனர்.

காளிந்தி — 1. யமுனை நதியிலுள்ள மடு. இதில் உமை வலம்புரிச்சங்கினுருவாய்த் தவம்புரிந்தனள். இம்மடுவில் சௌபரியின் சாபத்தால் கருடன் வராததினால் காளியன் எனும் நாகன் சேர்ந்துவாழ்ந்தனன்.

2. சூரியன் புத்ரி, யமுனைநீரத்தில் கண்ணனை மணக்கத் தவஞ்செய்து அவரை மணந்தவள். இவள்சுமார் சோமகன் முதலியோர்.

3. சுமதியின் பாரி.

4. கிருஷ்ணன் தேவியரில் ஒருத்தி.

5. திடன் பாரி.

காளிமுத்து—இவள் ஒருதாசி, கவிபாட வல்லவள். இவள் மயிலைக்குழந்தை முதலியாரையும், பள்ளிக்கொண்டான் எனும் பரதவனையும் பாடிப் பரிசுபெற்றவள். "நெல்லைச்சொன் னைபரணத்தை" என்ற செய்யுளும், "வள்ளிகொண்டான் மயிலேறிக் கொண்டான்" என்ற செய்யுளும் இவள் பாடியன.

காளிம்பன்—தொண்டைநாட்டில் திருவேங்கடத் தருகிலிருந்த பிரபு. இவர் வித்வான்களே யாதரித்துக் கவிமாலை பெற்றவர். "விடஞ்சூழ ரவினிடைதுடங்கமின் வாள்வீசி விரையார்வேங், கடஞ்சூழ் நாடன் காளிம்பன் கதிர்வேல் பாடுமாதங்கி, வடஞ்சேர் கொங்கைமலை தாந்தாம் வடிக் கணீலமலர் தாந்தாம், தடந்தோளிரண்டும் வேய்தாந்தாமென்னுந் தன்கைத்தண்ணுமையே" எனும் செய்யுள் இவர்மீது பாடப்பட்டது.

காளியன்—ஒருநாகன், கத்ருமான். இவன் கருடனுக்கஞ்சி, சௌபரி ருஷியால் கருடன் வராதிருக்க வரம்அடைந்த யமுனை மடுவிலிருந்து கிருஷ்ணனால் கடலுக்குத் தூரத்தப்பட்டுரமணகத்தீவடைந்து தான் பெற்ற கண்ணனடிச் சுவட்டால் கருட பயமற் றிருந்தவன். இவனுக்கு அத்தீவிலுள்ளார் பூசைமுதலிய இடப் பெற்றிருந்தவன்.

காளேச்வரம்— கோதாவிரிக்கரையிலுள்ள சிவக்ஷேத்ரம்.

காணட்டனூர் — காவட்டனூரைக் காண்க. காரிக்கிழார்க்கு ஒருபெயர்.

காணப்பேர்— பாண்டிநாட்டில் பாடல்பெற்ற சிவத்தலங்களுள் ஒன்று. இது ஈழநாட்டுப் பராக்கிரமபாகு என்பவனுடைய சேநாபதிகைப்பட்டிருந்ததாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

காணப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதி— இவன் சேரமான் மாவெண்கோ, சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி முதலியவர்க்கு நண்பன். கடைச்சங்கமிருத்திய பாண்டியர்களுள் ஒருவன். இவன் முன்பாகத் திருக்குறள் அரங்கேற்றப்பட்டது. அகநானூறு தொகுப்பித்தோன் இவனே, இவனைப் பாண்டியன்உக்கிரப்பெருவழுதிஎனவும்கூறுவர். வேங்கைமார்பன் என்பவனை வென்றவன் இவன் என்பர். காணப்பேர் தந்த உக்கிரப்பெருவழுதி எனவும் இவனைக் கூறுவர். ஐயூர் மூலங்கிழாரால் பாடப்பட்டவன். (புறநானூறு).

கானவன்முல்லைப்பூதிசாத்தனார் — கடைச்சங்க மருவிய புலவர். (அகநானூறு).

கானவிந்து—மானசோத்ர பர்வதத்திலுள்ள கூகை. இது பூர்வத்தில் புவனேசன் என்னும் அரசன். இந்தப் புவனேசன், அரிமித்திரன் என்போன் தன் புகழைப் பாடவில்லையென்று கோபித்து அவன் செல்வத்தைக் கவர்ந்து யமபுரிசென்று யமனுல் கூகையாகி உடம்பையே யொருமன்வந்தரம் தின்னும் கதியடைந்து, பரமபதமடைந்த அரிமித்திரனிடஞ் சென்று யாழ்கற்று அதைக் காந்தருவருக்கும், நாரதருக்கும் பயிற்றி மறுசன்மத்தில் கருடனுயினன்.

கானன்—கிருதாந்தனைக் காண்க.

கானினன் — அக்நிவேசனுக்கு ஒருபெயர். இவன் இருடியாயினன்.

காஞ்சைபாத்திரை—இவள் மங்களவேடு என்னுங்கிராமத்திலிருந்த அழகுமிகுந்த தாசி. இவள் மிக்க அழகுள்ளவளாதலால் பூமியிலுள்ள மனிதர் ஒருவரும் தான் விரும்பத்தக்கவரல்லர் என்று ஆசையொழித்துப் பண்டாரிபுரத்துப் பெருமாள் விஷயத்தில் லீடுபட்டு ஆண்டுச் சென்றனள். அவ்விடத்தில் பெருமாளைப் பஜனைசெய்துவருகையில் ஒருவன் அரசனிடஞ் சென்று இவளது அழகுமுதலியவைகளைக்கூற அரசன் இவளைத் தனது சமூகத்திற்கு வரும்படி கட்டளையிட்டனன்.

அவ்வகையே ஒற்றர் இவளை வந்து அழைக்கத் தாசி பயத்தவளாய்க் கண்ணனிடஞ் சென்று உன்னை நம்பியவென்னை யரசனிடங் காட்டிக் கொடுக்கலாமோவென்னப் பெருமாள் அர்ச்சகர் முதலியோர் காணும் படி தரிசனந்தந்து அவளதுயிரைத் தம் தொடையி லடக்கினர். அர்ச்சகர் கண்டு வியந்து அவளுடலைக் கோபுரவாயிற் புறத்தி லடக்கஞ்செய்தனர். அவ்வுடல் உடனே ஒரு விருக்ஷமாயிற்று. கோயிலினுள் புகுந்தவள் வராமை கண்டதூதர் அர்ச்சகரைக் கேட்க அர்ச்சகர் நடந்ததைக் கூறினர். தூதர் அரசனிடங்கூற, அரசன் அர்ச்சகரை வருவித்தனன். அர்ச்சகர் அரசனிடஞ் சென்று அக்ஷதைமுதலிய கந்தங்கள் அரசனுக்குத்தர அதிலொரு ரோமம் இருந்தது. இது என்ன எனப் பெருமாளுக்கிருந்தது ஒன்று தவறிவந்ததுபோலு மென்றனர். அரசன் அத்தாசியெவ்வகையாயினள் என அர்ச்சகர் நடந்தது கூறினர். அரசன் உண்மையறிவான் வேண்டிப் பெருமாளைத் தரிசிக்கச்செல்ல அருச்சகர் பெருமாளைநோக்கி நாங்கள் அறியாது செய்த பிழைபொறுத்து அரசன்காணச் சிகைகாட்ட வேண்டுமென்றுவேண்டினர். அரசன் பெருமாளைத் தரிசிக்கையில் சிகையையும் தரிசியினது உருவத்தைப் பெருமாள் தொடையினுங் கண்டு ஆனந்தமடைந்து தன்னூர் புகுந்தனன்.

கான்பியூகஸ்மதம் — சீனதேசத்தில், லு எனும் நகரம் ஒன்றுண்டு. அவ்விடத்தில் கிறிஸ்துபிறக்க (551)ஐக்குமுன் கான்பியூகஸ் எனும் மதஸ்தாபகன் பிறந்தான். கன்பியூஷியஸ் என்று இவனைக் கூறுவர். இவனது மூன்றாம் வயதில் தந்தை யிறந்தனன். இவன் (15)-வது வயதில் கல்விகற்றான்.(19)-வது வருஷத்தில் பரிணயமடைந்தான். (50) வருஷம் அரசனிடம் மந்திரியானான். பிறகு ஜீவதசையில் உண்மை அறிந்து கடவுளின் மகிமைகளை யுபதேசிக்கத் தொடங்கினான். இவனுக்கு (300.) சீடர் சேர்ந்தனர்; இவன் பலநூல்கள் செய்தான். இவன் (57)-வது வயதில் மரணமடைந்தான். இவனுக்குப் பிறகு இவன் சீடரில் முதல்வனான லன்தியூ தாபிலித் யல்குகான் பியூகஸ் என்பவன் கான்பியூகஸ் தர்மாசனத்தை யடைந்தனன். இம்மதத்தவர்க்கு (1660) கோயில்களுண்டு. ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் இரண்டுமுறை திருவிழா நடத்துவர். இவர்கள் தங்கள் தேவர்களுக்குப் பலிகொடுப்பது வழக்கம். இம்மதத்தில் கடவுள் ஒருவரே; இக்கடவுளை யடைதலே மனிதஜன்மத்திற்குச் சிரேட்டத் தன்மை. ஆகாசம், பூமி, மனுஷஜன்மம் இவை மூன்றுங் கூடினது ஒரு தத்வம். இம்மூன்றில் மனுஷஜன்மம் விசேடம். சம்பன்னர்களையும், பெரிய மனுஷரையும் மற்றவர்கள் சேவிக்கவேண்டும். மனுஷப்பிறவிக்குத் தாய்தந்தையர் காரணமாதலின் அவர்களை வணங்கவேண்டும். தாய்தந்தையர் வார்த்தைகளைக் கடக்கக் கூடாது. தாய்தந்தையர் இறக்கின் மூன்றுவருஷம் வரையில் துக்கம் கொண்டாடுவர். பிறகு, மாத்ரு பிதாமஹாலயம் என்று ஒரு இடங்கட்டி நாடோறும் அவர்களைத் துதித்துவருவர். சிறுமிகள் விருத்தஸ்திரீகளைப் பூஜிப்பர். ஜாதிபேதம் இல்லை. அனைவரையும் சகோதரர்போல் எண்ணவேண்டும். சந்ததியுள்ளோருக்கு ஜன்மம் இல்லை. எல்லாரும் நீதி, தயை முதலிய சுகுணங்களுடன்கூடி யிருத்தல் வேண்டும்.

காஷ்டை—காச்யபர் தேவி, தகூன் குமரி, இவளிடம் ஒரு குளம்புள்ள பிராணிகள் பிறந்தன.

கிகடன் — 1. இருஷபனுக்குச்சயந்தியிட முதித்த குமரன்.

2. சங்கடன் குமரன். இவன் தூர்க்காபிமான தேவதைகளைப் பெற்றவன்.

கிடங்கன்பெருமாள் முதலியார்—இவர் தமிழ்நாட்டு அரசன்சமஸ்தானத்திலமர்ந்திருந்தவர். இவரை அரசன் (கூ) அறம் வளர்ப்பவர் யாவர்என்று விஞ்வினன். இதற்கு உத்தரவாக முதலியார் வேளாளரே என்றனர். அரசன், அரசர்கள் அல்லவோ என முதலியார் சும்மாவிருந்தனர். இதனால் அரசன் உட்பகைகொண்டுகிடங்கன் பெருமாள்முதலியாரைக் கொலைபுரியக் கட்டளையிட்டனன். ஒருமுறை இந்த அரசன்குமரனைப் பகைவர் துரத்திவந்தனர். அந்த இராசகுமாரன் கிடங்கன்பெருமாள்வீட்டிலடைக்கலம்புகுந்தனன். கிடங்கன் பெருமாளின்குமரன் தன்குமரனை யரசகுமாரனைக்காட்டி யரசகுமாரனைக் காத்தனன். இதனைக் குமரனால் அறிந்தஅரசன், தந்தையைக் கொன்ற பகை பாராட்டாமல் தருணத்தில் காத்ததையெண்ணி வேளாளரே (கூ) அறம் வளர்ப்பவர் என்று சிறப்புச் செய்தனன்.

கிடாம்பி அப்பா—நயினராசாரியர் திருவடி சம்பந்தி.

கிடாம்பி அப்புள்ளார்—சுப்பிர திஷ்டாம் சரான இவர்கலி (கஉடிஉ) க்குமேல் விக் ரமஞு சித்திரைமீ வெள்ளிக்கிழமை காஞ்சியி லவதரித்தவர். உடையவர் திரு வடி சம்பந்தி. நடாதூர்அம்மாள் திருவடி களில் ஆச்ரயித்தவர்.

கிடாம்பிஆச்சான்—சண்டாம்சரான இவர் கலி (கஉடிஅ) க்குமேல் ஏவிளம்பிஞு சித்திரைமீ வெள்ளிக்கிழமை ஸ்ரீரங்கத் தில் அவதரித்தவர். பெரியதிருமலைநம் பிக்கு மருமகன், பெண்சாதியுடன் பிறந் தான் குமரன். இவர்குமரர் இராமானுசப் பிள்ளான், இவர் திருக்கோட்டியூர்நம்பி நியமனத்தால் உடையவர்க்கு மடைப் பள்ளி கைங்கர்யஞ் செய்தவர். எழு பத்திஞலு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒரு வர்.

கிடாம்பி இராமானுசப் பிள்ளான்—சர்வ நேத்ராம்சரான இவர்கலி (சஉ0க)க்கு மேல் சர்வதாரிஞு ஐப்பசிமீ திங்கட்கிழ மை ஸ்ரீகாஞ்சியி லவதரித்தவர். கிடாம்பி ஆச்சான் குமரர், இவர் குமரர் ஸ்ரீரங்க ராஜர்.

கிடாம்பித் திருமலைநயினார்—கிடாம்பியாச் சான் மருகர்.

கிடாம்பிநயினார் — மணவாளமாமுனிகளு க்கு ஆசாரியர், கிடாம்பிஆச்சான் வம்சத் தவர். பிரமதந்திர சுதந்திரசீயர் திருவடி சம்பந்தி.

கிடாம்பிப் பிள்ளை—தேசிகர் திருவடி சம் பந்தி.

கிடாம்பிப் பெருமாள்—எழுபத்திஞலு சிம் மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

கிடாம்பி ஸ்ரீரங்காசார் — குமுதாக்ஷாம்ச ரான இவர்கலி (சஉசுச) க்குமேல் சுபா ஞஞு பங்குனிமீ திங்கட்கிழமை திருக் காஞ்சியி லவதரித்தவர்.

கிட்கிந்தை—சுக்ரீவனுண்ட இராச்யம், இது மைசூருக்கு வடக்கிலிருக்கிற தென்பர்.

கிந்தவர்—ஒரு இருடி.

கிம்புருடன்—1. புலகர்குமரரில் ஒருவன்.

2. ஆக்னியித்ரனுக்குப் பூர்வசித்தி யிடத்து உதித்தகுமரன். தேவி அப்ரதி.

கிம்புருஷர்—பிரமன் பிரதிபிம்பத்தி லுதித் தவர், மனுஷ்முகத்தையும், குதிரையினு ருவத்தையும், பெற்ற தேவவகுப்பினர்.

கிம்மீரன்—ஒரு அசுரன் பீமனுல் கொல்லப் பட்ட பகாசுரன் தம்பி. இவன் பாண்டு புத்ரர் அரண்யவாசத்தில், திரௌபதி யைக் கவரவந்து வீமனுல் கொல்லப்பட் டனன். இவனுக்குக் கிம்மீரணன் என வும்பெயர்.

கியவரீக்கர்—சூரியனிடம் காசிமகாத்மியம் கேட்டவர்.

கியாதி—1. கர்த்தமர் பெண், பிருகுருவி யின் தேவி, தக்ஷன் பெண் எனவுங் கூறு வர். குமரர் தாதா, விதாதா. விஷ்ணுவுக் கஞ்சிய அசுரருக்கு இடங்கொடுத்துத் திருமாலால் உயிர்நீங்கி மீண்டும் சுக்ர னுல் உயிர்பெற்றவள்.

2. தாபசன் எனும் மதுப்புத்ரன்.

3. உல்முகன் குமரன்.

கியாது—1. ஜன்பனுடைய பெண், இரண் யகசிபின் தேவி. ஒருகாலத்து இந்திரன் இரண்யகசிபில்லாக் காலம்பார்த் திவளைச் சிறையெடுக்கையில் நாரதர் விடுவித்தனர். இவள் நாரதரிடம் உபதேசம்பெற்றுத் தன்புருடன் தவம் நீங்குமளவும் நாரத ராச்சிரமம் இருந்து பின்பு புருடனிடஞ் சேர்ந்தவள்.

2. இரண்யகசிபின் தேவி, பிரகலா தன் தாய்.

கியானதேவர் — கங்கைக்கரையில் ஆப்கா வெனுமூரில் கருணிகர்மரபில் கோவிந்த பண்டிதர் என்பவர் ஒருவரிருந்தார். அவர் தேவி நிருபாய். இவ்விருவருக்கும்விடோ பாவெனும் ஓர் குமரன் பிறந்தான். இவ் விடோபாவென்பார் தீர்த்தயாத்திரை செ ய்து அளகாபதியையடைந்திருக்கையில் சித்தோபண்டிதர் அவரைக்கண்டு நீவீர் யாரெனவினவத் தம்பெயர்கூற அப்பண் டிதர் தமதுவீட்டிற்கு அழைத்துச் சென் று விருந்துசெய்வித்தனர். அன்றிரவு பெருமாள் பண்டிதர்கனவில் உமதுபெ ண்ணை விடோபாவிற்குக் கொடுக்க என அவ்வாறு மணம்புரிந்து பண்டரிசென்று பெருமாளைவணங்கி மீண்டுதம்பூர் சென் ரூர். இவ்வாறிருக்கையில் தாய்தந்தையர் மரணமடைய மாமனூர்வீடுசென்று மனை வியிடம் தாம் சந்நியாசம் பெறவேண்டு மென்று விடைகேட்க அவள்மறுக்கக்கே ட்டுக் கங்காதீர்த்தமாடிவருகிறேனென்று காசிசென்று ஸ்ரீபாதரால் சந்நியாசம் பெ ற்றிருந்தனர். இதைக்கேட்ட மனைவி அரசமரஞ் சுற்றிவருகையில் சந்நியாசஞ் தந்த ஸ்ரீபாதர் அவ்விடம் பிரதக்ஷணஞ் செய்யும் விடோபாவின்மனைவியைப்பார் த்து உனக்கு நான்குபுத்திரர்க ளுண்டா குகவென அவள் சிரிக்கக்கண்டு காரணம் வினவத் தன்கணவன் சந்நியாசமடைந்த காரணங்கூறினள். பின் ஸ்ரீபாதர் அவ ளுடன் காசிசென்று விடோபாவைக் கண்டு மனைவியுட னிருக்கச்செய்தனர். விடோபா மனைவியுடன் தனித்தஞர்காட்

டிற்சென்று ஓர் குடிலில்வசித்தனர். அவருக்கு மூன்று குமாரர்களும் ஒரு குமரியும் பிறந்தார்கள். அவர்களில் மூத்தோன் பெயர் நிவர்த்தி. இரண்டாம் குமரன்பெயர் கியானதேவன். மூன்றாங் குமரன் சோபானன். குமரிபெயர் முத்தாயி. இவர்கள் பருவமடையத் தாய் உபநயனச் சடங்குகள் செய்யவேண்டுமென்று கூற வேதியர்கள் மறுக்கச் சிலர் செய்யலாமென்றும் சிலர் செய்யக்கூடாதென்றும் கூறிக்கொண்டிருக்கையில் ஒருவரெழுந்து இவர்கள் கியானதேவர் முதலியபேர்கள் வகித்திருப்பதினால் உபநயனஞ் செய்யலாமென மற்றொருவரெழுந்து கடாவிற்ற ஞானனென்று பெயரிருக்கின் பயனென்னேயென, கியானதேவர் கேட்டு இவர்கூறியது சரியே அதற்குற்றது எனக்குமாம் என்றனர். ஆயின் எதிரில்நின்றவொருகடாவைத் தடியால் அடிக்கிறேனென்று அடிக்க அதுஞானதேவர் முதுகில் தடித்தது. இதனைக்கண்ட வேதியர் உன்னைப்போல இந்தக் கடாவேதங்கூறுமோ வென்ன ஞானதேவர் அதின் தலையில்கைவைத்து வேதங்கூறுக என்ன அக்கடாநான்குவேதங்களையுங் கூறியது. பின் வேதியர்கள் இவரைப்புகழ்ந்து நீங்கினர். அவ்வேதியர்களுள் ஒருவர்வீட்டில் நால்வரும் அத்தியயனஞ் செய்துகொண் டிருக்கையில் அவ்வேதியன் தந்தைக்குத் திதிவர அவன் எனையவேதியர்களை யழைக்க நீசங்கியாசியின் குமாரர்களைக் கூட்டிக்கொண்டிருப்பதினால் நாங்கள் உன்வீட்டிற்கு வரோமெனமறுத்தனர். இதனை ஞானதேவர்கேட்டுப் பிதுரர்களேவந்து புசிப்பார்கள், நீவிர்வேண்டிய காரியங்களைச் செய்கவென அவ்வாறே அவ்வேதியர் செய்து அன்னம் படைக்கையில் பிதுரர்கள் வராமைகண்டு வேதியன்கேட்க ஞானதேவர் அகந்தையெடுத்து இலையில் இறைக்க பிதுரர்கள்வந்து அன்னமுண்டனர். இதனைச் சாளரவழியாகக்கண்ட ஏனைய வேதியர்கள் இவர்கள் மனிதரல்லர், தேவர்களே என்றும் இவர்களை வீணே இகழ்ந்தோமென்றும் மனமழுங்கினர்கள். பின்பு நால்வரும் தாங்களிருந்த வேதியனைவிட்டுநீங்கித் தம்மூரடைய எல்லோரும் எதிர்கொண்டனர்கள். அவர்களில் ஒருவனுகியவிசோபன் இவர்களோடுகூடுதல் அடாதெனக் குறைகூறினன். ஒருநான்நிவர்த்தினன்பவர் தங்கையைநோக்கி எனக்கு அப்பம்செய்து தருதியென்றனர். முத்தாயி அம்மை மாமுதலிய செய்து பாண்டமின்மையால்பாண்டங்கொள்ளக் குயவன்வீட்டிற்குச் செல்லுகையில் விசோபன் கண்டு குயவனைப் பாண்டம் கொடாதிருக்கக் கட்டளையிட்டனன். இதனால் முத்தாயி விசனமடைந்திருக்கையில் நிவர்த்தி காரணங்கேட்க அவள் நடந்ததைக்கூற அது அவனது சுபாவம் நீ விசனப்படவேண்டாம், என்முதுகில் சுடுவாயென்று முதுகைக் காட்டினர். அவ்வகையே அவள் முதுகில் அப்பஞ்சுட்டு அண்ணனுடன் புசித்தனள். இதைக்கண்ட விசோபன் நடுங்கித் தண்டஞ் சமர்ப்பித்து அவர் உண்ணுமெச்சிலையுண்டு அருள் பெற்றனன். இவ்வாறிருக்கையில் நாமதேவர் எதிரில்வர அவரைக்கண்டு வணங்கி உம்மோடு தீர்த்தங்களாடவேண்டி வந்தேனென்ன அது பெருமாள் கட்டளையின்றிக் கூடாதென்று நாமதேவர் கூற, ஞானதேவர் பெருமானைக் கேட்கப் பெருமாள் விடைதர இருவரும் பெருமாள் வழிகாட்ட நீங்குகையில் பெருமாள் காலில் புழுதி படியத் திரும்பக்கண்ட மலர்மகள், பெருமாளுடைய திருமுகம் வேறுபட்டதற்குக் காரணங்கேட்கப் பெருமாள் நாமதேவர் நீங்கிய காரணத்தால் விசனமடைகின்றேனென்று சோர்ந்திருந்தனர். பின்பு நாமதேவர் பெருமானை நீங்காமல் நீங்கி ஞானதேவருடன் பல தீர்த்தங்களில் படிந்து அத்தினபுரியையடைந்தனர். அவ்வூராளும் அவிந்தனென்னுமரசன் இவரைக்கண்டு செத்தபசுவையுயிர்ப்பிப்பாயாலை நீ ஹரிபக்தன் அன்றேல் உனைக் கொல்வேன்என்றனன். நீ அதனை எத்தனைநாளில் பிழைப்பிப்பாய்என தேவர் நான்குநாள் செல்லும் என்றனர். இந்த நான்குநாளும் நாமதேவர் பெருமானைத்தொழுது பசுவை உயிர்ப்பித்தார். பின்பு அரசன் நாமதேவரைப் பணிந்துசென்றனன். பின் நாமதேவர் காசியடைந்து கபீரர் வீட்டில் நடுரோத்திரியில்செல்லக் கபீரர்மனைவி வந்தபாகவதருக்கு உணவளித்தல் வேண்டிக் கடைத்தெருவில் செல்லக் கடைகளில்லாமையால் ஓர் வணிகன் வீடடைந்து உணவுப் பொருள்கள் கேட்க அவன் என் எண்ணப்படி நிற்பையேல் பொருள்கள் தருவேனென்றுகூற அவ்வாறேயிசைந்து பொருள்களை விருந்தினர்க்கு உபசரிக்க அனுப்பிக் கபீராரிடம் நடந்தவைகூற அவர் தம் மனைவியாரை யழைத்துக்கொண்டு வணிகனையடைந்தனர். வணிகன் கண்டு ஞாலேதயமாய் நான் பல பிறவிகளில்செய்த

பாவத்தால் இவ்வகைச்சிந்தித்தேன். என் தீமைகளைப் பொறுக்கவென வேண்டிக் கபீரரிடத்தில் விட்டு என்னை அநுக்கிரகிக்க வேண்டுமென அவ்வாறு கருணை செய்தனர். அவ்விடமிருந்து ஞானதேவரும் நாமதேவரும் பலதலங்களுந் தரிசித்து மார்வாட தேசஞ்சென்று தாகத்தாலே ஓர் கிணற்றின் கரையடைந்து அவ்விடத்தில் கிணற்றில் இறங்க வழிதெரியாமல் திகைத்துநிற்கையில் நாமதேவர் பெருமாளைத் துதிக்கக் கிணற்றுநீர் மேல் வந்து ஒழுகிற்று. இருவரும் உண்டு தாகம் தணிந்தனர். பின் இருவரும் நாகேசுரமடைந்து ஹரிபஜனை செய்கையில் அங்கிருந்த வேதியர் நீங்கள் சூத்திரர்கள் நீவிர் அகன்றுபோமென்று கோபிக்க இவ்விருவரும் ஹரிபஜனை செய்ய நாகேசர் இவர்பக்கந் திரும்பினர். இதனால் வேதியரெல்லாம் வியப்புற்று நாமதேவரை வணங்கிப் பொறுத்தருளவேண்டுமென்றனர். பின்னர் பண்டரிபுரமடைந்து திருமாலைவணங்கத் திருமால் அவருக்குத் துளபமணிந்து கண்ணீர்மாற்றி மலர்மகளிடத்து, நாமன் விரதபூர்த்திக்கு வேதியர்க்கு விருந்தளிக்க வெனக்கட்டளையிட்டுப் பெருமாளும் பின்சென்று சந்திரபாகை தீர்த்தக்கரையிலிருந்த வேதியரைநோக்கி நாமன் செய்யும் விருந்திற்கு வருகவென வழைத்து அவருக்குமுந்திக் கோவிலையடையத் திருமகள் அஷ்டசித்திகளைக்கொண்டு வேண்டியவைகளைச்செய்ய நாமரும் மங்களஸ்நானஞ்செய்து மந்திரமோதி விருந்தளித்து விரதமுடித்தனர். பின்பு அந்தவேதியர்காணச் சூத்திரனுகவந்த பெருமாளுடன் உண்ண, வேதியர்கள் கோபித்துச் சந்திரபாகை தீர்த்த ஸ்நானஞ்செய்து தகனீனை கொடுக்கவென அவ்வாறு செய்து கோயிலடையத் திருமால் மீண்டும் அந்தவேதியருக்கு விருந்தளித்து அவர்களில் சிலருக்குத் தம் கையால் அமுதூட்ட எச்சில் முதலிய தம்மேல் தெறிக்க அவ்வேதியர்கள் அருவருத்தனர். அதனால் திருமால் தம் உண்மை உருகாட்டினர். பின் கியானதேவர் பெருமாளை வணங்கப் பெருமாள் நீ இந்த வேதியர்களுக் கெல்லாம் உபதேசஞ்செய்க எனக் கட்டளையிட்டனர். பின்பு ஒருநாள் ஞானதேவர் பெருமாளைநோக்கி எனக்குச் சமாதி வேண்டுமெனக் கேட்கப் பெருமாள் பாகவதர்களையெல்லாம் வரவழைத்து ஞானதேவர்க்குக் கார்த்திகைமாதம் கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் திருவோணநக்ஷத்திரத்தில் இந்திராயணிக்கரையில் இயலளிந்தி என்னுமூரில் சித்தேச்வரன்கோயிற் கருகில் சமாதி தந்தனர். பின்பு நாமதேவரும் ஞானதேவர் பிரிவாற்றுமையால் ஆறுமாதமிருந்து நீங்கினர். பின் நிவர்த்திதேவருக்குத் திரியம்பகத்திலும் சோபானதேவருக்கு ஒரு வருஷத்திற்குப் பின்னும் சமாதி தந்தனர்.

கிரகங்கள் — சூரியன், சந்திரன், அங்காரகன், புதன், குரு, சுக்ரன், சனி, இராகு, கேதுக்களாம். இவர்களின் முறையே புத்திரர், லிங்கம், நிறம், வடிவம், சாதி, பாஷை, குணம், (சரம், ஸ்திரம், உபயம்) முப்பிணி, திக்கு, லோகம், ரத்தினம், தானியம், புஷ்பம், சமித்து, சுவை, வாகனம், முதலிய வருமாறு: **சூரியன்**—காலன், ஆண், செகப்பு, சமனர், க்ஷத்திரியர், சமஸ்கிருதம், குரூரர், ஸ்திரம், தாமதன், பித்தம், நடு, தம்பாக்கு, மாணிக்கம், கோதுமை, செந்தாமரை, எருக்கு, கார்ப்பு, தேர். **சந்திரன்**— கலைஞானபாதன், பெண், வெள்ளை, குறுமை, வைசியன், தமிழ், சௌமியர், சரம், சத்வம், சிலேத்மம், தென்கிழக்கு, ஈயம், முத்து, நெல், வெள்ளல்லி, முருக்கு, தித்திப்பு, விமானம். **செவ்வாய்** — கரேசன், ஆண், செகப்பு, குறியர், க்ஷத்திரியர், மந்திரம், குரூரர், சரம், பித்தம், தெற்கு, செம்பு, பவளம், துவரை, செண்பகம், கருங்காலி, துவர்ப்பு, அன்னம். **புதன்**—அர்த்த பிரகரணன், அலி, பச்சை, நெடுமை, வைசியர், சோதிஷம், சௌமியர், உபயம், தாமதம், வாதம், வடகிழக்கு, பித்தளை, பச்சை, பச்சைப்பயறு, வெண்காந்தள், நாயுருவி, உப்பு, குதிரை. **வியாழன்**—யமகண்டன், பெண், மஞ்சள், நெடுமை, பிராமணன், சமஸ்கிருதம், சொர்ணியன், உபயம், சத்வம், வாதம், வடக்கு, பொன், புட்பராகம், கடலை, மூல்லை, அரசு, தித்திப்பு, யானை. **சுக்கிரன்**—விஷகடிகன், பெண், வெள்ளை, சமனர், பிராமணன், சமஸ்கிருதம், சௌமியன், சுக்கிரன், இராசதம், சிலேத்மம், கிழக்கு, வெள்ளி, வைரம், மொச்சை, வெண்டாமரை, அத்தி, தித்திப்பு, கருடன். **சனி** — குளிகன், அலி, கறுப்பு, குறியர், சூத்திரன், அன்னியபாஷை, குரூரர், உபயம், தாமதம், வாதம், மேற்கு, இரும்பு, நீலம், எள், கருங்குவளை, வன்னி, கசப்பு, காகம். **இராகு**-அமுதகடிகன், அலி, கறுப்பு, நெடுமை, சங்கரசாதி, அன்னியபாஷை, குரூரர்,

சரம், தாமதன், பித்தம், தென்மேற்கு, கருங்கல், கோமேதகம், உழுந்து, மந்தாரை, அறுகு, புளிப்பு, ஆடி. கேது—அவமிருது, அலி, செகப்பு, நெடுமை, சங்கரசாதி, அன்னியபாஷை, குரூரர், சரம், பித்தம், வடமேற்கு, துறுகல், வைரியம், கொள், செவ்வல்லி, தருப்பை, புளிப்பு, சிங்கம். கிரககேந்திர சதுட்டயம்—(சு) லக்ணகேந்திரம், சதுர்த்தகேந்திரம், சப்தமகேந்திரம், தசமகேந்திரம். கிரக நட்பு—சூரியனுக்கு - குருவும்; சந்திரனுக்கு - புதனும் குருவும்; செவ்வாய்க்கு-புதனும் சுக்கிரனும்; புதனுக்கு - சந்திரனும், செவ்வாயும், குருவும், சுக்கிரனும், சனியும்; குருவுக்கு - சூரியனும், சந்திரனும், புதனும், சுக்கிரனும்; சுக்கிரனுக்கு-செவ்வாயும், புதனும், குருவும், சனியும்; சனிக்கு - புதனும், குருவும், சுக்கிரனும், கட்பாம். கிரகங்களின் ஆட்சி, உச்சம், நீச்சம், அதிஉச்சம் முதலியவற்றை விரிந்த சோதிடநூல்களில் காண்க. கிரகபலக்கூறை சதுட்டயம்—(சு) மூன்றுமிடம், ஆறுமிடம், எட்டாமிடம், பன்னிரண்டாமிடம், இவற்றைத் திருதிய சஷ்டாஷ்டக மென்பர். கிரக பல சதுட்டயம்—(சு) தனஸ்தானம், இலாபஸ்தானம், கேந்திரஸ்தானம், திரிகோணஸ்தானம். கிரகப்பகை—சூரியனுக்கு - குரு நீங்கிய கிரகங்களும், சந்திரனுக்கு - புதன், குரு, நீங்கியகிரகங்களும், செவ்வாய்க்கு - புதன், சுக்கிரன், ஒழிந்த கிரகங்கங்களும், புதனுக்கு- சூரியனும், குருவுக்கு - செவ்வாயும், சுக்கிரனுக்கு - சூரியனும், சந்திரனும், சனிக்கு - சூரியனும் சந்திரனும் செவ்வாயும் பகைவராம்.

கிரகசன்—ஒரு காபாலிமதத்தவன், சங்கராசாரியரை யெதிர்த்தவன்.

கிரகணபுண்ணியகாலம்—இராகு கேதுக்கள் இருவரும், தேவர்கள் அமுதம் புசித்த காலையில் தாங்களும் தேவவுருக்கொண்டு உடனிருப்பதைச் சூரியசந்திரர்கள் திருமாலுக்குச் சமிக்கையாகக் காட்டினர். இதனையறிந்த விஷ்ணுமூர்த்தி அவர்களைக் கொலைபுரிந்தனர். அசுரரிருவரும் அமுதம் புசித்தளவும் தேகம்பெற்றுத் தங்களைக் காட்டிக்கொடுத்த சூரியசந்திரர்களை மறைத்துவரும்காலம். இக்காலத்தில் பிதுர்க்களையெண்ணித் தருப்பணஞ்செய்வோர் சகலவினைகளையற்றின் நற்கதி அடைவர்.

கிரகணம்—எல்லாக் கிரகங்களும் பூமியின் கோளாக்குறிகளாக இருக்கின்றன. அவற்றுள், சூரியவொளியால் மற்றக் கிரகங்களும், பூமியும், பிரகாசத்தோடே கூடி இருக்கின்றன. அவ்வொளி கிரகபூமிகளின் ஒருபுறத்தைப் பிரகாசப்படுத்தும் போது, அவற்றின் மறுபக்கம் இருளாகின்றது. இவ்விருளுக்கு நேரே அகப்பட்ட கிரகங்களும் இவ்விருளால் தடுக்கப்பட்ட கிரகங்களும் நக்ஷத்திரங்களும் காணப்படா. அவைதாம், சூரியசந்திர அங்காரகனுதியாய ஐந்து கிரகங்களின் கிரணங்கள். இவற்றுள் சூரிய கிரகணமாவது - சந்திரன் தன்னுடைய உபரிபாகத்தில் சஞ்சரித்துவரும் ஆதித்தனுக்கு நேராகவருங்காலத்தில் ஆதித்தனுடைய ஒளி சந்திரனுடைய மேற்பாகத்தைப் பிரகாசப்படுத்துகிறது. நாம் காணுகிற மறுபுறத்திற்குச் சூரியனுடையஒளி இல்லாதபடியால் இருளாகிறது. இவ்வகை இருள் வடிவாகத்தோற்றும் சந்திரபிம்பம், சூரியபிம்பத்தினுடைய நேர் விலகிப்போகிறவரையில் சூரியனேமறைத்து நாம் காணமற் செய்கிறது. அதுதான் **சூரியகிரகணம்** என்னப்படும். சூரியனும் சந்திரனும் நேராகவருவது அமாவாசையின் முடிவிலானதால் அது சந்திராதுஷ்டானப்படி மாசாந்தம் என்று சொல்லப்படும். இதனைத்தவிர வேறெந்தத் திதிகளிலுங் சூரியகிரகணம் வரமாட்டாது. இவ்வாறே சந்திரகிரகணமாவது - சந்திரன் சூரியனுக்கு ஆறு இராசிதாண்டி நேராகப் பிரிந்து வருகிறபோது சந்திரனுடைய மேற்புறம் இருளாகவும் நாம் காணும் மறுபுறம் பிரகாசமாகவும் வரும். அந்தச்சமயத்தில் சூரியனுடைய ஒளி பூமியின் மறுபுறத்தில் இல்லாதபடியால் பெரியதாகிய பூச்சாயை உண்டாகும். அப்போது சந்திரன் பூச்சாயைக்கு நேராக அதிலேமறைந்து வெளியில் வருகிற வரையில், சந்திரனே நாம் காணமாட்டோம். அதுதான் **சந்திரகிரகணம்.** இவ்வகை சூரியனுக்கு ஆறுராசி பிரிந்து பூச்சாயைக்கு நேராகச் சந்திரன்வருவது பூரணையின் முடிவிலானதால் அதற்குச் சந்திராதுஷ்டானப்படி பக்ஷாந்தம் என்று கூறப்படும். இதனைத் தவிர வேறெந்தத் திதிகளிலும் சந்திரகிரகணம் உண்டாகமாட்டாது. இவ்வாறே அங்காரகாதி நக்ஷத்திர கிரகணங்களை நிச்சயித்தல்வேண்டும். அன்றி ஒன்றுக்கொன்று நேரே தடுத்துவரும்போதும் கிரகணம் நிச்சயிக்கலாம். இதனாலே சந்திரன் பூச்சாயையிலே பிரவேசித்து மறைந்து தன்

கிரகணத்தை உண்டுபண்ணிக்கொள்ளு கிறன். என்றும், உபரிபாகத்தில்வரும் சூரியனை மறைத்துச் சூரியகிரகணத்தை உண்டுபண்ணுகிறன் என்றும், அதி நிச் சயமாகவும் யுக்தியாகவும் இருக்கையில் நம் புராணங்கள் இராகு கேதுக்கள் சந் திரசூரியரை மறைப்பதாக விரோதங் கூறியிருப்பது என்னையோவெனில் சமா தானம் கூறுவாம். செவ்வாய் முதலிய ஐந்து கிரகங்களுக்குள் ஒவ்வொன்றிற் கும் அதிர்ஷ்டங்களாக இரண்டு பாதக் கிரகங்கள் உண்டு. அதுபோலவே சந் திரனுக்கும் இரண்டு பாதக்கிரகங்கள் உண்டு. அவற்றில் பூர்வபாதன் இராகு என்றும், இரண்டாவதுபாதன் கேது என்றும், சொல்லப்படும். முதல்பாதன் இருந்த ஏழாவதுபாதத்தில் இரண்டா வதுபாதன் இருப்பன். இந்தப் பாதக்கிர கங்களுடைய பிரவிர்த்தி என்னவெனில், நேரே கிழக்குமேற்காக இருப்பது. கடி காமண்டலம் அதிலிருந்து இருபத்தி ஞலு பாகைக்குத் தெற்கும்வடக்கும் பிரி ந்திருக்கிறது. அபக்கிரமமண்டலம் அதில் சூரியன் ஸ்திரமாய்ச் சஞ்சரித்து வருவதால் அதற்குச் சூரியமார்க்கம் என்று பெயர் கூறப்படும். அச்சூரிய மார்க்கத்தில் தத்தம் கிரகமார்க்கங்களை இரண்டுசந்தியில் பொருத்திவைக்கவும், இரண்டுசந்தியில் பிரித்துவைக்கவும் செய் கிறது. எவ்வகையெனின்? செவ்வாயின் பூர்வபாதன் செவ்வாயின்மார்க்கத்தை ஆதித்தமார்க்கத்துடன் ருஷபம் பத்தா வதுபாகையிலும், இரண்டாவதுபாதன் விருச்சிகம் பத்தாவதுபாகையிலும், பொ ருத்தி வைக்கிறார்கள். சிங்கம் பத்தா வதுபாகையில் ஒன்றரைப்பாகைக்கு வட க்கும், கும்பம் பத்தாவதுபாகையில் ஒன் றரைப்பாகைக்குத் தெற்கும், பிரித்து வைக்கிறார்கள். புதனுடைய பூர்வபாதன் புதபாதத்தை ஆதித்தமார்க்கத்துடன் மேஷம் இருபதாவது பாகையிலும், இர ண்டாவதுபாதன் துலை இருபதாவது பாகையிலும், பொருத்தி வைக்கிறார்கள். கடகம் இருபதாவதுபாகையில் இரண்டு பாகைக்கு வடக்கும், மகரம் இருபதா வதுபாகையில் இரண்டுபாகைக்குத் தெற் கும் பிரித்துவைக்கிறார்கள். குருவினு டைய பூர்வபாதன் குருவினுடைய மார்க் கத்தை ஆதித்தியமார்க்கத்துடன் மிது னம் இருபதாவது பாகையிலும், இரண் டாவதுபாதன் தனுசு இருபதாவது பா கையிலும் பொருத்தி வைக்கிறார்கள். கன்னி இருபதாவதுபாகையில் ஒரு பாகைக்கு வடக்கும், மீனம் இருபதா வது பாகையில் ஒருபாகைக்குத் தெற் கும் பிரித்துவைக்கிறார்கள். சுக்கிரனு டைய பூர்வபாதன் சுக்கிரமார்க்கத்தை ஆதித்தமார்க்கத்துடன் இருஷபாந்தத்தி லும், இரண்டாவதுபாதன் விருச்சிகாந் தத்திலும் பொருத்திவைக்கிறார்கள். சிங் காரத்தில் இரண்டுபாகைக்கு வடக்கும், கும்பாந்தத்தில் இரண்டுபாகைக்குத் தெ ற்கும் பிரித்து வைக்கிறார்கள். சனியி னுடைய பூர்வபாதன் சனிமார்க்கத்தை ஆதித்தியமார்க்கத்துடன் கடகம் பத்தா வது பாகையிலும், இரண்டாவதுபாதன் மகரம் பத்தாவது பாகையிலும் பொருத்தி வைக்கிறார்கள். துலை பத்தாவதுபாகை யில் இரண்டுபாகைக்கு வடக்கும், மே ஷம் பத்தாவதுபாகையில் இரண்டுபா கைக்குத் தெற்கும் பிரித்துவைக்கிறார் கள். இவர்களுடைய பாதக்கிரகங்களு ககுக் கதி வெகுகாலம் ஆகிறபோது ஒரு கலே பேதம்வருவதால் அவர்களுடைய மார்க்கத்திற்கு அதிகபேதம் வரமாட்டா தென்பது விசாரித்து அறியலாம். சந் திரனுடைய பாதக்கிரகங்களாகிய இரா குகேதுக்கள் இருக்கிற இடங்களில் சந் திரமார்க்கத்தை ஆதித்தமார்க்கத்துடன் பொருத்துகிறார்கள். மூதற்பாதனுகிய இராகு இருக்கிற நான்காம் இராசியில் நாலரைப்பாகைக்கு வடக்கும், இரண்டா ம்பாதனுகிய கேது இருக்கிற நான்காம் இராசியில் நாலரைப்பாகைக்குத் தெற் கும் பிரித்துவைக்கிறார்கள். இந்தப் பா தக்கிரகங்களுக்குக் கதி இருக்கிறபடி யாலே சந்திரமார்க்கம் ஸ்திரம் இல்லாமல் எப்போதும் சஞ்சரித்துவருகிறது. இந் தப்படி சூரியமார்க்கத்திலிருந்து தெற் கும் வடக்கும் பிரித்துவைக்கப்பட்ட தற்கு விக்ஷேபம் என்றும், சந்திர அங்கா ரகாதிகள் சஞ்சரித்துவருகிற மார்க்கத் திற்கு விக்ஷேபமண்டலமென்றும், பெயர் சொல்லப்படும். இவ்வாறு சந்திரமார்க் கம் சூரியமார்க்கத்துடனே பொருந்தியி ருக்கிற மாதத்திலும், அதற்கு முன்பின் னிருக்கிற மாதங்களிலுமாக வருஷத் தில் மூன்றுக்குக் குறைவும் ஏழுக்கு அதி கமும் வராமல் சந்திரசூரிய கிரகணங்கள் உண்டாம். மற்ற மாதங்களில் மார்க்கத் தினுடைய வித்தாரத்தினுலே ரவி சந்திர பூச்சாயா பிம்பங்கள் ஒன்றுக்கொன்று ஸ்பரிசஞ் செய்வதற்கு நேரிடாமல் கிர கணங்கள் உண்டாகமாட்டா. இராகு

கேதுக்களுக்குத் தினமொன்றுக்கு ஏக தேசம் மூன்றுகலையும் பதிலொரு விகலையுமாகிய வக்கிரகதி உண்டு. இந்த வக்கிரகதிப்படி கோளசக்கிரத்தில் அப்பிரதக்ஷிணமாகச் சஞ்சரித்து ஏகதேசம் பத்தொன்பதுவருஷம் முடியும்போது எவ்விடத்திலிருந்து சஞ்சரிப்பதற்குத் தொடங்கினரோ அவ்விடத்தில் தாமேவந்து சேருவர். இவ்வாறு இராகுகேதுக்களுடையமார்க்கத்தைப்பொருத்திவைத்துச் சூரிய சந்திரர்களுடைய கிரகணத்தை உண்டுபண்ணவும், மார்க்கத்தை விஸ்தாரமாக்கிக் கிரகணம் இல்லாமலிருக்கும்படியும் செய்துவருவதால், நம்முடைய புராணிகர்கள் இராகுகேதுக்களே, மறைப்பதற்கு ஏதுவாகக்கூறும். திருஷ்டாந்தம் என்னவெனில், ஒரு சிற்பிசெய்த பிரதிமையைக்கண்டோர், சிலர் அதனைச்செய்தான் சிற்பி என்றும், மற்றும் சிலர் அவனது ஆயுதம் எனவும் கூறுவதுபோல நமது புராணிகர்கள் கர்த்தாக்களாகிய இராகுகேதுக்களே ஏதுவாகக் கூறி இருக்கின்றனர். ஆனதால் இது மாறன்றும். (கிரகணதர்ப்பணம்).

கிரணன்— தேவாசுரயுத்தத்தில் விஷ்ணு மூர்த்தியால் கொலைசெய்யப்பட்ட அசுரன்.

கிரணசூரன் — யமனுடன் யுத்தம்புரிந்து யமனை வென்றவன். (மச்சபுராணம்).

கிரணை—பஞ்சதத்தைக் காண்க.

கிரது — ஜன்மாந்தரத்திலும் இப்போதும், கிரதுசமூகத்தைஆசரித்தவனுதலால் இப்பெயர் பெற்றவன்.

கிரதுஸ்தலி—ஒரு அப்ஜரஸ்திரீ.

கிரமன்—வத்சந்திரன் குமரன்.

கிரவுஞ்சம் — கிரவுஞ்சத்தீவிலுள்ள ஒரு மலை, இது குமாரக்கடவுள் வேலால் பிளக்கப்பட்டது. கிரவுஞ்சனைக் காண்க.

கிரவுஞ்சன்—சிங்கமுகாசுரன் பட்டணத்திலிருந்த ஒரு அரக்கன். இவன், தென்னாட்டை நோக்கிவரும் அகத்தியமுனிவரை மலையுருக்கொண்டு எதிர்நின்றுதன் மலையுருவத்தில் பல வழிகளைக்காட்டிக் காட்டுத்தீ, சூறாவளி முதலியவைகளைக் கொண்டு மயக்கினன். இதனை ஞானநோக்காலறிந்த முனிவர் அதிகோபங்கொண்டு தமது கரத்திலிருந்த யோகதண்டத்தால் அந்த மலையைப் பல கூறுகளாகக் குத்தி இம்மலையுருவாகவே யிருந்து குமாரக்கடவுள் வேலால் பிளவடையச் சாபமளித்தனர். மலையுருவடைந்த கிரவுஞ்சன், வீரவாகுதேவரை மயக்கவோடிய தாருகனுக் கிடங்கொடுத்து அவனைத் தொடர்ந்த வீரவாகுதேவருள்ளிட்ட எண்மரைத் தன்மயக்கத்தி னுட்படுத்திக் குகையிலிருத்திவிட்டுக் குமாரக்கடவுளுடன் போரிட்டு வேலாயுதத்தாற் பிளவுண்டவன்.

கிரன்—பிரமன் தேகத்திலுதித்த இருடி.

கிராதமூர்த்தி—அருச்சுனன் முதலிய சிவனடியர்பொருட்டுச் சிவமூர்த்தி கொண்ட சிவவடிவம்.

கிராதன்—ஒரு வேடன் வடாரண்யமென்னுந் திருஆலங்காட்டு முத்திதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து முத்தியடைந்தவன்.

கிராமம் முதலியவற்றின் உருவம் — (கஉ) வகைப்படும். அவை தண்டிகம், ஸ்வஸ்திகம், ப்ரஸ்தரம், ப்ரகீர்ணகம், சம்பத்கரம், பராகம், பத்மகம், ஸ்ரீப்ரதிஷ்டிதம், ஸ்ரீவத்ஸம், வைதிகம், நந்தியாவர்த்தம், கும்பகம் என்பன.

கிராமலக்ஷணம் — பிராமணர்களால் அதுபவிக்கத்தக்க இடம் அக்ரஹாரம். அந்தணரால மற்றவராலும் அநுபவிக்கத்தக்கது கிராமம். கிராமாதிபதி எவ்விடத்தில் தன் ஏவலாளிகளுட னிருக்கின்றாரோ அது தடிகம் அல்லது ஏகபோகம். கொடுக்கல் வாங்கல் செய்யப்படும் ஜனங்களாலும், பலஜாதியாராலும், தேவாலயங்களாலும் சூழப்பட்ட இடம் நகரம். புரத்தில் வசிக்கிற வேதியர்க்கும், அந்தப் புரவாசிகளான பிராமணர்க்கு வனவாசமானதும், பட்டணத்திற்கு ஆவரணமானதும், வைசியர்களால் சூழப்பட்டதும் கர்வடம் எனப்படும். கொடுத்தல் வாங்கலுடன் கூடியதும், கடற்கரையடுத்ததும், தேசாந்தரத்தவரால் நிறைந்ததும், அநேக ஜாதிகளுடன் கூடியதுமானது பட்டணம். செல்வமுள்ள சிற்றரசர்களுக்கு யாது இடமோ அது சிபிரம். யானை குதிரைகளுடன் கூடிய இடம் சேநாஸ்தானம். இராஜக்ரஹம், பலஜாதியர், ரகஸ்யப்ரதேச முதலியவற்றுடன் கூடியது சேநாமுகம். அதிதிகள், துறவிகளுக்கிருப்பிடமாய் அன்னம், தீர்த்தங்களுடன் கூடியது மடம். வெகு சேனைகளுடன் கூடியவ்வாறிருப்பது வித்யாஸ்தானம். இராஜக்ரஹத்தோடு கூடியது இராஜதானி. கிராம முதலியவற்றிற்கு அருகானது தடசம் அல்லது சேரிகை. கிராம முதலியவற்றிற்குச் சேணியர் இருப்பிடம் நகரி. (ஸ்ரீ-காமிகம்.)

கிராமணி—1. ஒரு அரக்கன், சுகேசனுக்கு மாமன்.

2. தேவவதியின் தந்தையாகிய காந்தருவன்.

கிரிகை—உபரிசரவசுவின் தேவி.

கிரிசா—கிரிகைபெற்ற புதல்வி, சத்யவதி.

கிரிசாசுவன்—(சூ.) பொரிகிணசுவன் குமரன்.

கிரிசாசுவன்—1. தக்ஷன் மருமகன், பாரி அர்ச்சிசு.

2. கிரிசாசுவனுக்கு அர்ச்சிசு இடம் பிறந்த குமரன்.

கிரிசுவா—தக்ஷன் மருமகன்.

கிரிதாலால்—இவர் பிருந்தாவனத்திலிருந்த பாகவதர். இவர் அரிநாமசங் கீர்த்தனஞ் செய்துவருகையில் சில பாகவதர் ஒரு நாள் இவரைக் கண்ணன் சந்நிதியில் பஜனை செய்யக்கூற அவ்வாறு பஜனை செய்தற்குத் தக்க உடையிலாமையால் கண்ணனை யுடைவேண்ட ஆகாயத்திலிருந்து நல்லுடைகள் விழுந்தன. இதைக் கண்ட பாகவதர் அன்பரைப் புகழ்ந்தனர். பின்பு தாசர் கண்ணனது சரித்திரம் நடத்தினர். ஓர்நாள் துவாதசநாமம் தரித்த பைராகியின் பாததீர்த்தங்கொள்ளக் கண்டோர் இவரைநோக்கி நீர் பிணத்தைக் கழுவிய நீருண்டீர் ஆதலால் வேதமோத அருகரல்லீர் என்றிகழக் கேட்டு அப்பிணத்தைப் பிழைப்பிக்கக் கண்ணனை வேண்டிப் பிழைப்பித்தனர். கண்டோரிவரிடத்தன்புபூண்டு பணிந்தனர்.

கிரிதேயு—(சங்.) ரௌத்திராசுவன் குமரன்.

கிரிபத்தினை — அனுமித்திரன் தேவி, சாகூசமனுவின் தாய். சாகூசமனுவைக் காண்க.

கிரியா—நவசத்திகளி லொருத்தி.

கிரியை—1. விதாதாவென்னும் ஆதித்தன் தேவி.

2. கோலாகலன் என்னும் மலைக்கும், சுத்தமதியெனும் நதிக்கும் பிறந்த பெண்.

3. தருமன் எனும் மனுவின் பாரி, தக்கன் பெண்.

4. கர்த்தமர் குமரி, கிருதமகருஷியின் தேவி. குமரர், வாலகில்லியர்.

5. தக்ஷனுக்குப் பிரசூதியிடம் உதித்த சுமரி, இயமன் தேவி.

6. உத்யோகன் தேவி, இவளில்லாத இடம் செயலற்றிருக்கும்.

கிரிவிரசம்—மகததேசத்தின் இராஜதானி, பார்யாதன் தாயைப்பெற்ற பாட்டனாரசு. பின்பு சராசந்தன் இதை ஆண்டனன். இது ஐந்து மலையால் சூழப்பட்டது. இப்பெயரால் மற்றொரு பட்டணமுண்டு அது கேகயதேசத்து ராஜதானி. முதலிற் கூறியது சுசிகன் நான்காம் புத்திரன் கட்டினது.

கிரிஷேயு—(சங்.) ரௌத்திராசுவன் குமரன்.

கிரீடி — அருச்சுனன் பெயர்கள் பத்துள் ஒன்று.

கிருகதேவதை—1. இந்துதேசத்து இந்துக்கள்வீட்டில்கொண்டாடப்பட்டதெய்வம். சிலர் சிவமூர்த்தி முதலிய திருவுருப்பேதங்களையும், வைணவர் விஷ்ணுபேதங்களையும், மற்றவர்களில் சிலர் சும்பம் வேம்பு, புடைவைமுதலிய வைத்துக்கொண்டும் பூசிப்பர்.

2. கிராமத்தில் நோயணுகாது காக்கும் மாரி.

கிருகத்தரின் கிருத்யாகிருத்யங்கள்—இவை, இல்லறத்துணைவியுடன் கூடியவன் ஒழுகவேண்டிய ஒழுக்கங்களாம். பிழைப்பிற்காக விகடமும் குற்சிதவார்த்தையும் பேசக்கூடாது. தனக்குக் கிடைத்தமட்டில் திருப்தி அடையவேண்டியது. அவனவன் ஜாதிக்குக் கூறிய நித்யகருமங்களை மறவாமற் செய்தல் வேண்டும். பாட்டுப்பாடுதல் கூத்தாடுதல் முதலிய விருத்தகருமங்களைச் செய்யக் கூடாது. சப்தாதிவிஷயங்களிலும் அதிகமாய் மனதைச் செலுத்தக்கூடாது. தன் மனைவியாயினும் சாஸ்திரவிரோதமாய்க் காமசேஷ்டைகளைச் செய்தல் கூடாது. வயது, யாகாதிகாரியம், பொருள், குலம் இவற்றிற்குத்தக வாக்கு வேஷம் புத்திகளை வகிக்கவேண்டியது. சாஸ்திராப்பியாசஞ் செய்யவேண்டியது. பஞ்சமகா எக்யங்களை நடத்தவேண்டியது. காலமாலைகளில் அக்கினிஹோத்திரஞ் செய்யவேண்டியது. அமாவாசையில் தருசேஷ்டியும், பௌர்ணிமையில் பௌர்ணமாசேஷ்டியும் செய்யவேண்டியது. கார்த்திகைமாதத்தில் ஆக்கிரயணேஷ்டியும், இருதுவின் முடிவில் சாதுர்மாசேஷ்டியும், உத்தராயண தக்ஷிணாயனங்களில் பசுவதேஷ்டியும், வசந்தகாலத்தில் அக்நிஷ்டோமமும் செய்யவேண்டியது. புதிதாய்விளைந்தநெல்லை ஆக்கிரயணேஷ்டிசெய்யாமல் தான்புசிக்கக் கூடாது. தன் வீட்டிற்குவந்த அதிதியை ஆசனம்போசனம் சயனம் தண்ணீர் கிழங்கு பழம்முதலியவற்றால் பூசிக்கவேண்டியது அதிதியைப் பூசிக்குங்காலத்தில் மதவிரோதிகள் குயுக்தி கூறுவோர், மோசக் கருத்துள்ளவர்கள் வரின் அவர்களுடன் வார்த்தை

யாடவே கூடாது. வேதம் புராணம் ஸ்மிருதி அறிந்தவர்களைப் பூசிக்கவேண்டியது. பிரமசாரி சந்நியாசிகளைப் பூசித்துத் தனக்கு உபயோகமான விருக்ஷாதிகளை நீரால் திருப்தி செய்விக்கவேண்டியது. கிரகஸ்தன் அன்னவஸ்திரங்களுக்குக்கஷ்டப்படின் அரசனிடத்தாயினும், தன்னிடம் யஞ்ஞம் செய்துகொண்டவன் இடத்திலாயினும், தன் மாஞைக்கனிடத்திலாயினும், பொருள் தேடிக்கொள்ளலாம். ஆஸ்தி இருக்கையில் கிழிந்தும் அழுக்குள்ளதுமான உடைதரிக்கலாகாது. மயிர், நகம், மீசை, தாடி இவைகளைவிதிப்படி க்ஷௌரஞ்செய்து உள்ளும் புறம்பும் சுத்தனுய் அழுக்கில்லாத உடைதரித்துத் தேக ஆரோக்கியத்தின் பொருட்டு ஔஷதசேவனமும் செய்யவேண்டியது. மூங்கிற்றண்டம், தீர்த்தகமண்டலம், எக்யோபவீதம், தருப்பை, பவித்ரம், சுவர்ன குண்டலம் இவற்றை யெப்போதும் தரிக்க வேண்டியது. சூரியனை உதிக்கும் போழ்தும், உச்சியில் இருக்கும் போழ்தும், அஸ்தமிக்கும் போழ்தும், கிரகணகாலத்திலும், பார்க்கக் கூடாது. கன்றுகட்டிய கயிற்றைத் தாண்டக்கூடாது. மழைபெய்யும்போழ்து ஓடக் கூடாது. ஜலத்தில் தன்னுருவைப் பார்க்கக்கூடாது.செல்லுமார்க்கத்தில், மண்மேடு, பசு, தெய்வம், பிராமணன், நெய்க்குடம், தேன்குடம், நாற்சந்தி, அரசமுதலிய புண்ணிய விருக்ஷங்கள் எதிர்ப்படின் வலமாகச் செல்லக்கடவன். மாதவிடாயான மனைவியுடன் பேசவும் கூடாது. அவளுடன் படுக்கவும் கூடாது. அந்தருதுவானவளை மூன்றுநாளைக்குப் பிறகு புணரவேண்டும். தன் மனைவியுடன் ஒரு பாத்திரத்தில் புசிக்கக் கூடாது. அவள் சாப்பிடும் போதும், கொட்டாவி விடும்போதும், இருமும்போதும், தன்னிஷ்டப்படி உட்கார்ந்திருக்கும்பொழுதும், கண்களுக்கு மைதீற்றிக்கொள்ளும் போதும், எண்ணெய்இட்டுக் கொள்ளும்போதும், மேல்வஸ்திரம் இல்லாதிருக்கும்போதும், பிரசவிக்கும்போதும், கணவன் பார்க்கக் கூடாது. கிரகஸ்தன் ஒரு வஸ்திரத்துடன் அன்னத்தைப் புசிக்கக்கூடாது.வஸ்திரம்இல்லாமல் ஸ்நானஞ் செய்யக்கூடாது. மல மூத்திராதிகளைச் சாம்பலிலும், மாட்டுத் தொழுவத்திலும், மார்க்கத்திலும், உழுதநிலம், ஜலம், யாகசாலை, மலை, பாழ்ங்கோயில், புற்று, ஜந்துக்கள் வசிக்கும் நிலவெடிப்புக்கள், ஆற்றங்கரை, மலையுச்சி, வாயு, அக்கினி, பிராமணர், சூரியன், பசு இவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டும்,நின்றுகொண்டும், நடந்துகொண்டும் விடக்கூடாது. தான் மலமூத்திரம் நிவர்த்திக்கும் இடத்தை உதவாதபுல், செத்தை முதலியவற்றால் மறைத்து அங்கவஸ்திரத்தைத் தலையில் சுற்றிக்கொண்டு பகலிலும், இருசந்தியிலும்வடக்குமுகமாகவும், இரவில் தென்முகமாகவும், இருந்துஇருமலம் கழிக்கவேண்டியது. நெருப்பை வாயினால் ஊதக்கூடாது. புணர்ச்சிக்காலம்அன்றி மற்றைக்காலத்தில் மாதர்களை நிர்மானமாகப் பார்க்கக்கூடாது. அசுத்தவஸ்துவை நெருப்பில் போடக்கூடாது. கால்களை நெருப்பில் காய்ச்சக்கூடாது. தான் உயரத்தில் படுத்துக்கொண்டு கீழே நெருப்பைவைத்துக்கொள்ளக் கூடாது. அக்கினியைக்காற்புறம்வைக்கக்கூடாது. அதைத் தாண்டவும்கூடாது. எவருக்கும் பிராணபாயம் வரும்காரியத்தைச் செய்தல்கூடாது. சந்தியாகாலத்தில் சாப்பிடவும், வழிநடக்கவும், தூங்கவும்கூடாது. பூமியைக் குச்சிமுதலியவற்றால் காரணமின்றிக் கீறவுங்கூடாது. தலையில்சூட்டியமலரைத் தானேவாங்கி எறியக்கூடாது. ஜலத்தில், மூத்திரம், மலம், கோழை, எச்சில்பட்ட வஸ்து, இரத்தம், விஷம் இவைகளைப் போடக்கூடாது. குடியிலாவீட்டில் தான்தனித்துத் தங்கக்கூடாது. வேதம், பொருள் முதலியவற்றிலுல் உயர்ந்தவன் தூங்கும்பொழுது அவனை எழுப்பக்கூடாது. தன்னை அழையாத காரியத்திற்குப் போகக்கூடாது. பசு, நீருண்ணுகையிலும், கன்றுக்குப் பாலூட்டும்போதும், தடுக்கலாகாது. மற்றொருவருக்கும் காண்பிக்கக்கூடாது. ஆகாயத்தில் இந்திரதனுவைக் கண்டால் அதைஒருவருக்கும்காட்டக்கூடாது. திருமம் அறிந்தவர்கள் இல்லாதகிராமம், வியாதிக்கு இடமான கிராமம் இவைகளில் வசிக்கக்கூடாது. தான்தனியாய் வழிநடக்கக்கூடாது. மலையில் அதிகநேரம் வசிக்கக்கூடாது. பிண்ணுக்குமுதலிய சாரமில்லாவஸ்துக்களைச் சாப்பிடக்கூடாது. இராப்பகல்களில் அன்னத்தை அதிகமாகப் புசிக்கக்கூடாது. வயிற்றின் அரைப்பகுதியை அன்னத்தாலும் காற்பங்கை ஜலத்தினுலும் நிறப்பிக் காற்பங்கை வாயு சஞ்சரிக்க விடவேண்டும். உதயாஸ்தமனகாலத்தில் புசிக்கக்கூடாது. மத்யானம் புசிப்பு அதிகமானுல் இரவில் புசிக்கக்கூடாது. தண்ணீரை இரண்டுகையால்

அள்ளிக்குடிக்கக்கூடாது. பக்ஷணங்களை மடியில் வைத்துக்கொண்டு சாப்பிடலாகாது. சாஸ்திரவிரோதமாய்ப் பாடவும் மத்தளம், தாளம், கொட்டவுங்கூடாது. கையிஞல் புஜத்தைத்தட்டவும், பல்லைமூடிக்கொண்டு இருமவும், கொழுப்பினுல் கழுதைபோல் கத்தவுங்கூடாது. வெண்கலப்பாத்திரத்தால் கால் கழுவல் ஆகாது. பின்னமான மண்பாத்திரத்திலும், மனதிற்குருசிக்காதபாத்திரத்திலும் புசிக்கக்கூடாது. அன்னியன் அனுபவித்த பாதுகை, பாதரக்ஷை, வஸ்திரம்,எக்யோபவீதம், புஷ்பம், மாலை, கமண்டலம் இவைகளைத் தான் தரிக்கலாகாது. பழக்கப்படாதவைகளாயும், பசி, பிணி இவைகளால் பீடிக்கப்பட்டதாயும், பின்னமான கொம்பு, கண், குளம்பு, வால் இவைகளையுடைய எருதுகள்பூண்டவண்டியில் ஏறக்கூடாது. சாமத்துக்கு உட்பட்ட இளவெயில், பிணப்புகை, பின்னமான ஆசனம் இவைகளை நீக்கவேண்டியது. நகம் மயிர் இவைகளைத் தாமாகச்சேதிக்கக்கூடாது. நகத்தைப் பல்லிஞற் கடித்து இழுக்கக்கூடாது. காரணமின்றி மண்கட்டியை உடைக்கவும், நகத்தால் ரணத்தைக் கிள்ளவும் கூடாது. எக்காரியத்திலும் பிடிவாதத்துடன் கக்ஷிசொல்லக்கூடாது. குடுமிக்கு வெளியில் பூவைச்சுற்றிக் கொள்ளக்கூடாது. எருதின் மேலேறிக்கொண்டு போகக்கூடாது. வீடு, ஊர் இவைகள் சாத்தியிருக்கையில் வேறு வழியாய்ப் போகக்கூடாது. இரவில் மரத்தினடியில் போகக்கூடாது. சொக்கட்டான் முதலிய விளையாடக்கூடாது. தன் பாதக்குறடு பாதரக்ஷை முதலியவற்றைத் தன் கையில் எடுத்துப் போகக்கூடாது. படுக்கையிலிருந்தும், இடக்கையில் அன்னத்தை வைத்துக்கொண்டும் ஆசனத்தின் மீது இலைபோட்டுக் கொண்டும் புசிக்கலாகாது. எள்ளு சம்பந்தப்பட்ட எல்லாப் பதார்த்தங்களையும் இரவில் நீக்கவேண்டியது. கௌபீனம் இல்லாமல் படுக்கலாகாது. சாப்பிட்ட கையை அலம்பாமல் வெளியில் போகக்கூடாது. கால்கழுவிய ஈரம் புலருமுன் அன்னம் புசிக்கவேண்டும். கால்ஈரம் புலர்ந்தபின் படுக்கை சேரவேண்டியது. கண்ணுக்குத் தெரியாத புதரில் பிரவேசிக்கக் கூடாது. மல மூத்ரங்களைப் பார்க்கக்கூடாது. ஆற்றைக் கையால்நீந்தித்தாண்டக்கூடாது. ஆயுளை விரும்பினேன் மயிர், சாம்பல், எலும்பு, ஓட்டாஞ்சல்லி, மண்டையோடு, பஞ்சு, உமி இவைகளில் அறிந்து நிற்கவும் கூடாது. பதிதர், சண்டாளர், புழுக்கையர், மூர்க்கர் பொருளால் செருக்கடைந்தோர், வண்ணன் முதலிய தாழ்ந்த ஜாதியருடன் ஒரு மரநிழலிற்கூட வசித்தல் கூடாது. இரண்டு கைகளையும் சேர்த்துத் தலையைச் சொரியலாகாது. சாப்பிட்டுக் கைகால் சுத்திசெய்யாமல் இடதுகையால் தலையைத்தொடக்கூடாது. நோயில்லாது இருக்கும்போது தலையன்றி ஸ்நானஞ் செய்யக்கூடாது. கோபத்தினுல் ஒருவன் தலைமயிரைப் பிடித்து இழுக்கவும், தலையில் அடிக்கவுங்கூடாது. ஒரேதினத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து பின் அப்யங்கனம் செய்யக்கூடாது. கூத்தியனல்லாத அரசன், கசாய்காரன், திலகாதகன், கள்ளுக் கடைக்காரன், வேசைத் தொழில் செய்பவள் இவர்களிடம் தானம் வாங்கக்கூடாது. இரவில் நான்காம் சாமத்தில் விழித்துக்கொண்டு தருமார்த்தத்தைப் பெறுமார்க்கத்தை ஆலோசிக்கவேண்டியது. பின் நித்யகர்மாதிகளைச் செய்யவேண்டியது. தன் மனைவி ருது ஸ்நானம் செய்திருந்தாலும் அமாவாசை, சதுர்த்தசி, அஷ்டமி, பௌர்ணமி இந்த நாட்களில் புணரக்கூடாது. புசித்தபின் காரணமின்றி வேடிக்கையால் ஸ்நானஞ் செய்தல் கூடாது. நோயாளி தலைமுழுகக் கூடாது. பிறப்பு இறப்புக் கிரகணகால மன்றிப் பாதிராத்திரியில் ஸ்நானஞ்செய்யலாகாது. ஜலத்தின் குணந்தெரியாத குளம் முதலியவற்றில் ஸ்நானஞ்செய்யக்கூடாது. தெய்வபிம்பங்கள், மாதா, பிதா, அரசன், விரதானுஷ்டான முள்ளவன், ஆசாரியன், யாகத்தில் தீக்ஷைபெற்றவன் இவர்களுடைய நிழலை மிதிக்கக்கூடாது. நடுப்பகலிலும்,அர்த்தராத்திரியிலும், இருசந்தியிலும், நாற்சந்தியிலும் நிற்கக் கூடாது. அறைப்புஸ்நானம்செய்த ஜலம், மூத்திரம், மலம், உதிரம், கோழை, உமிழ்ந்த தாம்பூலம், வாந்தியெடுக்கப்பட்டவை இவைகளில் நிற்கக்கூடாது. சத்குரு, அவனுக்கு நண்பன், அதர்மம் உள்ளவன், திருடன், பிறன் மனைவி இவர்களுடன் சிநேகிக்கக்கூடாது. பிறன்மனைவியைப் புணரின் ஆயுள்குன்றும். சாமளவும் பொருள்தேட முயலவேண்டும். சத்தியமாகப் பார்த்ததைச் சொல்லவேண்டியது. அமங்கலமாயிருப்பினும் முதலில் மங்கலமென்றே அமங்கலத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டியது. தனித்தும் ஜாமத்திலும் இன்னுன் என்று அறியாதவனுட

னும் வழிநடக்கக் கூடாது. குரூபிகள், கல்வியறிவிலார், கிழவர், ஈனசாதியார், தரித்திரர் முதலியவர்களே அவர்கள் தோஷங்களைச் சொல்லிப் பரிகசிக்கக் கூடாது. புசித்தகையைச் சுத்திசெய்யாமல் பசு, பிராமணன், அக்கினி இவர்களை இடதுகையால் தீண்டக்கூடாது. அசுத்தனுகச் சூரிய சந்திர நக்ஷத்திரர்களைப்பார்க்கக் கூடாது. தனக்குத் தினவு முதலியன இல்லாதபோது இந்திரியங்களையும் மயிரையும், இரகஸ்ய ஸ்தானங்களையும் தொடக்கூடாது. தனது அக்கிக் கிரகத்திற்குத் தூரமாகவே மலமூத்ரம், பாதப் பிரக்ஷாளணம், எச்சில் போடுதல்செய்ய வேண்டும். மலநிவர்த்தி, பல்விளக்குதல், ஸ்நானஞ்செய்தல், எண்ணெயிட்டுக்கொள்ளுதல், தேவபூசை முதலியவற்றைப் பகல் பதினேந்துநாழிகைக்கு முன்பே செய்யவேண்டும். அமாவாசைபௌர்ணமி முதலிய புண்ணிய தினங்களில் தேவதாதரிசனஞ் செய்தல்வேண்டும். மாதா பிதா குரு பெரியோர் தம்வீட்டுக்குவரின் எதிர்கொண்டு அழைத்து ஆசனத்திருத்தித் தாம் கூப்பியகரத்துடன் நின்று உபசரித்துப் போகையில் பின்சென்று உபசரிக்கவேண்டியது. தேவதூஷணம் தீக்குணம் முதலிய விடவேண்டியது. ஒருவனே அடிக்கிறேன் என்று தடி முதலிய தூக்கவும் அதனால் அடிக்கவுங் கூடாது. புத்திரன் மனைவி முதலியோர் தீமை செய்யின் அவர்களைப் பிரம்பு முதலியவற்றால் தண்டிக்கவேண்டும். (ஸ்மிருதி).

கிருகத்தில் வைக்கத்தகாத விருக்ஷங்கள்—அகத்தி, அலரி, நந்தியாவட்டம், முருக்கு, எருக்கு, பருத்தி, கருங்காலி, ஆல், புளி, கல்லால். "பருத்தியகத்திபனையெட்டி நாவல், எருக்கு முருக்கிலவை யெட்டும்—பெருக்கமுடன், இல்லருகினின்றக்கா லிந்திரனே யாளுலும், செல்லப்போய் நிற்பாள் திரு."

கிருகபதி—ஒரு அக்நி, இவன் தேவாவிஸ்ஸை சுமந்துகொண்டு தேவர்க்குக் கொடுப்பவன். இவன் தேவர்க்கு ஏவல்செய்யப் பயந்து கடலில் ஒளிந்தனன். அக்கடலின் மீன்கள் இவனைத் தேடிய தேவர்க்கு இவனது இருப்பைக் கூறின. அதனால் இந்த அக்நி கோபித்து அந்த மீன்களைச் சங்கங்களாகச் சபித்தனன்.

கிருசன்—ஒரு இருடி. கிருங்கி, தன் தந்தையின் கழுத்தில் செத்தபாம்பைச் சுற்றியவன் யாரென்று தேடியபோது இக்குற்றஞ் செய்தவன் பரீக்ஷித்தென்று தெரிவித்தவன்.

கிருசாசுவன்—1. சுகோத்ரன் குமரன். (சுங்கன்).
2. முகுந்தையைக் காண்க.

கிருச்சிரம் — சாந்தாபனம், சாந்திரியனம், பிரஜாபத்திய முதலிய மூன்று விரதங்கள் சேர்ந்தவை.

கிருச்சிராகாரம் — கலிங்கநாட்டிலுள்ள ஒரு தீர்த்தம்.

கிருதகர்மா—தனகன் குமரன்.

கிருதகன்— வசுதேவருக்குப் பத்திரையிடமுதித்த குமரன்.

கிருதகிருத்யன்— விரக்தனுயிருந்த திரிகர்த்தன் குமரன்.

கிருதகோடி—அளவைதூல் செய்த முனிவன்.

கிருதசன்மதன்—சுங்கன் தந்தை, சுகோத்ரன் புத்ரன், க்ஷத்ரவிருத்தன் பேரன்.

கிருதசமகன் — ஒரு இருடி, இருக்வேதத்தின் இரண்டாவது காண்டத்தின் கீதங்களுக் கதிகாரி.

கிருததன்வா—கிருஷ்ணனுல் வெல்லப்பட்ட அரசன்.

கிருதத்துதி—சித்திரகேதுவின் தேவி. அங்க நாட்டரசன் பெண்.

கிருதத்துவசன்—1. (சூ.) தர்மத்துவசனுக்குக் குமரன்.
2. கேசித்துவசனுக்குத் தந்தை.

கிருதபவன்—அகத்தியர் இன்பங்காரணமாக வேண்டியபொருள் தன்னிடம் இலாது அவர்க்குத்தெரிவித்துக் குறைவேண்டிய அரசன்.

கிருதமாலா—1. ஒருநதி, இதில் மச்சாவதாரமூர்த்தி யுற்பவித்தனர்.
2. மலயமலையிலுள்ள ஒரு நதி.

கிருதமாதனம்—ஒருவித்யாதர நகரம்.

கிருதயுகம்—சதுர்யுகத்தொன்று. இதற்கு வருஷம் பதினேழுலக்ஷத்து இருபத்தெண்ணுயிரம் யுகத்தைக் காண்க. இது முதல் யுகம்.

கிருதயுகத்தெய்வம் — கையிற்செபமாலை கொண்டு, ஞானமயமான உருவத்துடன் பக்திவைராக்ய மென்னும் கவசம்பூண்டு ஈச்வரத் தியானத்துடன் இருக்கும்.

கிருதராதன்—மகாதிருதி புத்ரன்.

கிருதர்—பிரமன் குமரர், தேவிகிரியை.

கிருதவன்மன்—1. அச்வபதி அம்சம், பாரத முதலுள்யுத்தத்தில் கேகயனுடன் போர் புரிந்தவன். சாத்தகியுடனும்போர்செய்தவன்.

2. இருதயன் குமரன், இவன், சியமந்தகமணியின்பொருட்டுச் சததன்வனிடம் சத்ராசித்தைக் கொலைபுரியத் தூண்டினவன்.

3. தேவமீடனுக்குத் தம்பி. இவன் பாசறையுத்தத்தில் இளம்பஞ்ச பாண்டவர்களைக் கொன்ற அச்வத்தாமனுக்கு உதவிபுரிந்தவன்.

கிருதவீரியன்—தனகன் குமரன், தேவி சுகந்தை, இவன், இதற்கு முன்பிறப்பில் சாம்பன் எனும் அரசனுய் வறுமையால் மாபாதகஞ்செய்து மறுபிறப்பில் இப்பெயர்கொண்ட அரசனுய்ப் புத்திரப்பேறிலாது தவத்தால் கைகாலில்லாமல் கார்த்தவீரியனைப் பெற்றனன். இவன் அநேகயாகஞ் செய்தவன். இவன்புத்திரர் பிருகுமுனிவர்குமார்களைக் கொன்றனர்.

கிருதவுஜஸ்—கிருதவீரியன் தம்பி.

கிருதவேந்தன்—பாரதவீரருள் ஒருவன்.

கிருதன்—1. இரண்யநாபனுக்கு மாணாக்கன்.

2. தருமன் குமரன், இவன் குமரன் தூம்மதன்.

3. விதர்ப்பன் குமரன், இவனது குமரன் குந்தி.

4. வசுதேவருக்கு ரோகணியிடம் பிறந்த குமரன்.

5. கம்பீரன் குமரன்.

6. சயன் குமரன், இவன் குமரன் அரியஸ்வன்.

7. பதினெண்காம்நாள் பாரதப்போரில் சாத்தகியிடம் போர்புரிந்தவன்.

கிருதக்ஷிணன்—விதேகராசனுக்கு ஒரு பெயர்.

கிருதாக்னி—தனகன் குமரன், கிருதவீரியன் தம்பி.

கிருதாசி—1. குசநாபன் தேவி.

2. (சந்.) ரௌத்திராசுவன் பாரி, கிருதேயு முதலிய (க0) பிள்ளைகளைப் பெற்றவள். இவள் ஒரு அப்சரசு.

3. ஒரு தெய்வகணிகை, இவள் வாசு இருடியின் தவச்சாலைக்கு இந்திரனுல் ஏவப்பட்டுச் சென்று அவரைமயக்க எண்ணுகையில் மகருஷி சினந்து நீசவருக்கொளச் சபிக்கப்பட்டவள்.

கிருதாக்ஷன்—பர்ஹிஷ்வன் முதற்புத்திரன், ரூபாச்வன், கிருசாச்வன் என்றும் இவனுக்குப் பெயர் உண்டு. குமரன் யுவனுச்வன்.

கிருதாந்தன்—ஒரு அசுரன், இவன், காளன் என்பவனுடன் கூடி ஆளியுருக்கொண்டு பாலகணபதிக்கு முன்வர இவர்களைத் துதிக்கையைப் பிடித்து இழுத்து விநாயகர் கொன்றனர்.

கிருதி—1. பிரமன் உடலில் உதித்த ஒரு இருடி.

2. (சூ.) திருதியின் குமரன், இவன் ஜிதேந்திரியன்.

3. சந்நதிமான் குமரன், இரண்யநாபனிடத்தில் யோகங்கற்றவன். இவன் குமரன் உக்ராயுதன்.

4. சுகோத்ரன் குமரன், இவன் குமரன் உபரிசரவசு.

5. புரு குமரன், இவன்குமரன் உசிகன்.

6. சவநன் குமரன்.

7. விபு குமரன்.

8. பகுளாச்வன் குமரன்.

கிருத்திரகூடம்—மகததேசத்தின் இராஜதானியாகிய இராஜ கிருகநகரத்தின் அருகேயுள்ள மலை. கௌதம புத்தர் இதன் மீதிருந்து தருமோப தேசஞ்செய்த மலை. இது பாதபங்கயமலை யெனப் பெயர்பெறும்.

கிருதிமந்தன்—யவீநரன் குமரன்.

கிருதிவந்தன்—வசுதேவருக்குத் தேவகியிடத் துதித்த குமரன்.

கிருது—1. உன்முகனுக்குப் பிரீதகேசியிடம் உதித்த குமரன்.

2. தக்ஷன் மருமகன், இவனுக்குச் சந்நதியிடம் வாலகில்லியர் பிறந்தனர்.

3. ஓர் வேதியன், இவன் ஒழுக்கம் குன்றி ஒருவன் சிவபூசைக்கு எடுத்துச் செல்லும் புட்பத்தைப் பறித்தணிகையில் அது பூமியில் விழச் சிவாற்பணமென்று எண்ணி நற்கதியடைந்தவன்.

கிருதுமான்—எமிநரன் குமரன். இவன் குமரன் சத்தியதிருதி.

கிருதோசா—தனகன் குமரன்.

கிருதௌசஸ்—கிருதவீர்யன் தம்பி.

கிருத்திகை—1. சப்த இருடிகளில் வசிட்ட ரொழிந்த மற்ற அறுவரின் தேவிமார். அக்நி யொருகால் சத்த இருடிகளின் தேவியரை மோகித்தனன். இதையறிந்த அக்நியின் தேவியாகிய சுவாகை ஒருவேளை அவர்களால் தம் நாயகனுக்குச் சாபம் நேரிடக் கூடுமெனப் பயந்து அருந்ததி நீங்கிய அறுவரைப்போலுருக்கொண்டு அக்நியைக் கூடினள். இதை யறிந்த ஆறு இருடிகளும், தம் தேவிமார்குற்றப்பட்டனர் என்று தமது தேவியரை விலக்கினர். இருடி பத்தினிகள் உண்மை கூறவும் இருடிகள் தேறாராயினர். இதனுலறுவரும் தனிக்கூட்டமாக நக்ஷத்ரபதமடைந்தனர். இவர்களறுவரும் குமாரக்

கடவுளுக்கு முலைப்பாலூட்டி விரதபல மடைந்தனர்.

2. அக்நியென்னும் வசுவின் தேவி, குமரன் ஸ்கந்தன், விசாகன்.

கிருத்திலமன்—இவன் ரதந்தரம் எனும் சாம த்தை அபசுவரமாகக் கானஞ்செய்ததனி மித்தம், வசிட்டரால் மிருகமாகச் சபிக்கப் பட்டுக் காடடைந்து சிவபஞ்சாக்ஷரஞ் சபி த்துச் சிவபெருமாலுல் மிருகமுகமுடைய கணநாதனுய் லம்போதரர் க ண த் தை யடைந்தனன். (சிவபுராணம்).

கிருத்ராசன்—சோணட்டுப் புள்ளம்பூதங் குடியில் தவமியற்றி விஷ்ணுமூர்த்தியின் அருள் பெற்றவன்.

கிருத்தி—1. அணுகன் பாரி, சுகன் குமரி.

2. குசிகனுக்குப் பீவரியிடம் பிறந்த வள்.

கிருத்திராசுரன்—ஒரு அசுரன், விநாயகமூர் த்தியின் பாலப்பருவத்தில் கழுகுருக்கொ ண்டு அவரைத் தூக்கிச்சென்று அவரால் கழுத்திறுக்குண் டிறந்தவன்.

கிருத்திவாசன்—காசியிலெழுந்தருளிய சிவ மூர்த்தி. கயாசுரன் முதலியோர் தோலைப் போர்த்ததனுல் பெற்றபெயர்.

கிருபன்—1. இவன் கௌதமர் வம்சத்தில், ஏகாதசருத்ரர் அம்சத்தில் பிறந்தவன். சதாநந்தருக்கும் அரம்பைக்கும் பிறந்த வன் என்றும், சாத்துவந்த மகருஷி புத் ரன் என்றும், சிரத்துவான் குமரன் என் றுங் கூறுவர். இவன் தங்கை கிருபி. இவர்களிருவரையும் வேட்டைக்குவந்த சந்தநுமகாராசன் எடுத்து வளர்த்தனன். தாய் சத்யத்திருதி. மருத்கணும்சம்மென்ப.

2. பாணசுரன் நண்பன்.

கிருபாவதி—நடாகனைக் காண்க.

கிருபி—சதாநந்தர் பெண், சந்தனுவால் வள ர்க்கப் பட்டவள், கிருபன் தங்கை. துரோ ணர் மனைவி. இவளது கற்பினைச் சோதி க்க ருத்ரமூர்த்தி தவசியுருக்கொ ண்டு வந்து நிருவாணபிக்ஷை யிட்டு வீரியத் தை வெளிப்படுத்தினர். அதனை அன் னத்துடன் பெட்டைக் குதிரையிடம் வைத்தனர். அக்குதிரையின் வயிற்றைப் பிளந்துகொண்டு குதிரைமுகத்துடன் அசுவத்தாமா பிறந்தான். சிரத்துவான் குமரியென்ப. தாய் சத்யதிருதி.

கிருபிஷ்டன்—பிரியவிரதனுக்குப் பெரிஹவிஷ் மதியிட முதித்த குமரன்.

கிருமி—உசீநரன் நான்காம் புத்ரன்.

கிருமிகண்டசோழன்—ஒருசோழன், இவன் விஷ்ணுவிற்குப் பரத்வங் கூறிய கூறத் தாழ்வார் கண்ணைப் பிடுங்கினவன் என்பர் சைவர். இந்தச் சோழனைப் பார்க்கக்கூடா தென்றுகூறத்தாழ்வாரேயிவன்மீது கண் ணைப்பிடுங்கி எறிய இவனுக்குக் கிருமி ரோகம் உண்டாயிற்று; அதனுல் கிருமி கண்டசோழன் என்று வைணவர்கூறுவர்.

கிருமிலாபுரம்—கிருமியால்நிருமிக்கப்பட்ட பட்டணம்.

கிருஷ்ணாசயந்தி—ஆவணி மாதத்தில் கிரு ஷ்ணபக்ஷ ரோகணி நக்ஷத்ரம் கூடிய சுப தினத்தில் கிருஷ்ணமூர்த்தியின் திரு அவதாரத்தை யெண்ணிக் குழந்தைகளுக் குரிய பலகாராதிகள் செய்து நிவேதித்து விரதமிருப்பது.

கிருஷ்ணசர்மா—சுருணன் குமரன். வேதி யன் ஒருவன், தன் மனைவியைவிட்டுத் தீர்த்த யாத்திரைசெய்ய எண்ணி மனை வியை இந்த அரசனிடம் தான் வருமள வும் காக்கும்படி ஒப்புவித்துச் சென்ற னன். அரசன், இந்தப் பார்ப்பினிக்கும் அவள் குழந்தைக்கும் ஆறுமாதத்தியஆகா ரம்வைத்து வீட்டை முத்திரையிட்டு மறைந்தனன். யாத்திரை சென்ற வேதி யன் சிலநாள் பொறுத்துத் திரும்பி மனை வியை யொப்புவிக்கக் கேட்க அரசன் நினைவுதோன்றி வீட்டைத் திறந்து பார் க்கையில் பார்ப்பினியும் குழந்தையும் இற ந்திருக்கக் கண்டு திருவேங்கடஞ்சென்று திருமால் அநுக்கிரகத்தால் இருவரையும் உயிர்ப்பித்தவன். (திருவேங்கடத்தல - புராணம்).

கிருஷ்ணதேவராயர்—தொண்டைமண்ட லத்துச் சிற்றரசர், இவர் சபையில் விக டர் வேளாண்மகளிரைப்போல் நடித்த மையால் வேளாளர் கோபித்து இவரை மாய்த்தனர். இவர்மீது ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள்கலம்பகஞ்செய்தனர். இவர்க்கு மந்திரி அம்பிஅறம்வளர்த்தான்முதலியார். இவர், காஞ்சிபுரத்தில் ஏகாம்பரநாதருக் குக் கோபுரமுதலிய திருப்பணிகள் செய்துவைத்தனர். இவர் காலம் சாலி வாகன சகம் (கசஙூ). இவர் சந்திரகிரி ராசா என்பர்.

கிருஷ்ணர்—சுகர் புத்ரர்.

கிருஷ்ணமிச்ரர்—ஒரு அத்வைத பிராமணர் தேசிகருடன் வாதிட்டுத் தோற்றவர்.

கிருஷ்ணராயன்—இவன் விஜயநகரம் ஆண் டவன், இவன் பிரபுடதேவரா சாவிலிரு ந்து கசு-வது அரசன்.

கிருஷ்ணராஜன்—1. இவன் இரண்டாம் விக்ரமாதித்தனுக்கு நேசன். சூடாமணி நிகண்டில் புகழப்பட்டவன்.

2. செஞ்சியை யாண்ட அரசன்.

ருஷ்ணவேணி—ஒரு தீர்த்தம்.

ருஷ்ணன்–1. ஆவணிமீ, திருவோணநக்ஷத்திரத்தில் அஷ்டமிதிதி, உரோகணி நக்ஷத்திரத்தில் வசுதேவருக்குத் தேவகிவயிற்றில் திருவவதரித்தவர். இவர் தமது பஞ்சாயுதத்துடன் தரிசனங்காட்டி அவ்விரு குரவரின் முற்பிறப் புணர்த்தித் தம்மை நந்தகோபர் மனைவியிடம்விடக் கட்டளையிட்டு அந்த ஆயர்பாடியில் வளர்ந்துவந்தனர். இவர் குழந்தைப் பருவத்தில், பூதனை, சகடாசுரன், திருணவர்த்தன் முதலியவர்களைக் கொன்று,கர்க்கிமுனிவரால்நாமகரணஞ் செயப்பெற்று, கோபிகைகளின், நவநீதம் உண்டு, தெருவில் மற்றக் குழந்தைகள் போல் மண் தின்றதைக்கண்ட தாய் பயமுறுத்த அவளுக்கு இல்லையென்று தமது வாயைத் திறந்து தம்மிலடங்கிய அண்டங்க ளனைத்தையுங் காட்டினவர். இவர் வீடுவிட்டுத் தவழ்ந்துபோதலைத் தடுக்கத் தாய் தாம்பினால் இடுப்பில்கட்ட அத்தாம்புகள் தமது இடுப்பிற்குப் பற்றுமைகாட்டிப் பிறகு அவள் உறலில் தாம்பினால் கட்டத் தவழ்ந்து மருதமரமாயிருந்த நளகூபரமணிக்கிரீவர்களுக்கு நற்கதிதந்து, நாவற் பழக்காரிக்கு அரிசியிட்டு மாணிக்கமாக்கி, கன்றுருவடைந்துவந்த வத்சாசுரனை விளாமரத்தில் மோதிக்கொன்று, கொக்குருவடைந்த பகாசுரனை வாய்பிளந்து, மலைப்பாம்புருக்கொண்ட அகாசுரன் வாயுட்புகுந்து கொன்று, பிரமன் மாயையால் மறைத்த சுமார்களுக்கும் கன்றுகளுக்கும் அந்தந்த வுருக்கொண்டு அந்தந்த வீட்டிலிருந்து, யமுனை நதியிலிருந்த களிங்கமடுவின் சலத்தை யுண்டிறந்த கோபாலரையுயிர்ப்பித்துத் தாம், அந்தமடுவிற் குதித்து அவனுடன் தொந்தயுத்தஞ் செய்து கர்வ பங்கப்படுத்தி ஆயர்குறை முடித்து, காளியனென்னும் மடுக்கரையில் வந்திருந்தவர்களைச் சூழ்ந்து தகிக்க வந்த காட்டுத்தீயை விழுங்கிப் பின்னொரு முறை காட்டுத்தீக்குப் பயந்த கோபாலருக்கு அபயந்தந்து அவர்களைக் கண்ணை மூடச்செய்து தாமே அதனை விழுங்கி, அந்த ஆரண்யத்தை நீங்கிப் பாண்டீரம் என்னும் ஆலடிவந்து கோபாலரை யிந்திரனுக்கு யாகாதி கிர்த்தியங்கள் செய்யாதிருக்கும்படி தடைசெய்து, அதனால் கோபித்து இந்திரன் பெய்வித்த மழையைக் கோவர்த்தனத்தைக் குடையாகத் தூக்கித் தடுத்துக் காத்து, காமதேநுவாலும் இந்திரனாலும் கோவிந்த பட்டாபிஷேகமடைந்து, வருணப்பிரத்தியனால் கவரப்பட்ட நந்தகோபரை அவ்வுலகஞ் சென்று மீட்டுத் தந்து, தமது உலகை நந்தகோபருக்கும் கோபாலருக்கும் மடுவில் காட்டி, அம்பிகைபூசைக்குச்சென்ற நந்தகோபரை விழுங்கிய பாம்பைக் காலாலுந்தி நந்தகோபரை மீட்டவர். பின்னும் கோபிகைகளைக் கவர்ந்த சங்கசூடனைக் கொன்று சிரோமணியைப் பலராமருக்குக் கொடுத்து மகிழ்ந்தவர். இடபவுருக்கொண்ட அரிஷ்டனைக் கொம்பைப் பிடுங்கியும், குதிரையுருக்கொண்ட கேசியையும், வியோமாசுரனையும் கழுத்தை யிறுக்கி மாய்த்தவர். அக்குரூரருக்கு யமுனையில் திவ்யதரிசனந் தந்து கம்சன் வீட்டு வண்ணானைக்கொன்று,சேணியனாலாடையலங்காரம் பெற்று, சுதர்மாவென்னும் மாலைக்காரனிடம் பூமாலைசூடி, சந்தனங்கொண்டுபோம் திரிவக்ரையின் கூனை நிமிர்த்தி யவளிடஞ் சந்தனமணிந்து, கம்சன் ஆயுதச்சாலையிற் சென்று அவன் வில்லை முரித்து, கம்சனது பட்டத்து யானையாகியகுவலயாபீடத்தைக் கொம்பையொடித்துப் பாகனையும் யானையையுங்கொன்று, மல்லயுத்தத்திற்கு வந்த சாணூரனை வதைத்து, சுபலனையும் தோசலனையுங் காலால் மோதி யுயிர்போக்கியவர். இந்த வெற்றிகளைப் பொறாத கம்சன், கண்ணனது தந்தையர் முதலியோரைச் சிறைசெய்யக் கட்டளையிடக் கண்ணன், திடீரென்று கம்சன்மீது பாய்ந்து அவனுடன் யுத்தஞ்செய்து உயிர்போக்கி, வசுதேவ, தேவகிகளுக்குத் தாம் குமரர் எனத் தெரிவித்து, உக்ரசேனமகாராஜனுக்குப் பட்டமளித்து இந்திரனிடமுள்ள சுதர்மையென்னுஞ் சபையை யவற்குக் கொடுத்து, சாந்தீபனி யிடத்துக் கல்விகற்று அந்த ஆசிரியருக்குக் குருதக்ஷிணையாகப் பிரயாகதீர்த்தத்துச்சென்றிறந்தகுமரனை வருணனாலறிந்து பஞ்சசனைக்கடலில் சென்று வதைத்து அவனுடலிலுதித்த பாஞ்சசன்னியத்தைக் கைக்கொண்டியமபுரஞ் சென்று ஆசாரியபுத்திரனை மீட்டுக்கொடுத்தவர். திரிவக்ரையாகிய சைரந்திரியின் வீடனைந்திருந்து உத்தவரை அத்தினபுரிக்கு எவிச்சராசந்தன் சேனையைப் பதினெழுமுறை சின்னஞ்செய்து, மேற்கடலில் விச்வகர்மனால் நியமிக்கப்பட்ட பட்டணத்திற் குடிபோய்க் காலயவனனுக்கு ஓட்டங்காட்டி முசுகுந்தன் உறங்கும் குகையில் ஒளித்து முசுகுந்தனால் அவனைக் கொலைசெய்வித்து, சராசந்தனுக்குப் பயந்தவர்போல் நடித்து

கோமந்தபருவதத்தில் ஒளித்தனர். சராசந்தன் மலையைக் கொளுத்த கண்ணன் ஆகாயவழியாய் வந்து அவன் சேனைகளை யதமாக்கி, உருக்மணி தேவியை உருக்மி அவமானப்பட இரதத்தி லேற்றிக்கொண்டு துவாரகைக்கு வந்தனர். அதுகண்ட உருக்மி பொறுமல் போர்க்குவர அவனைப் பிடித்துத் தேர்க்காலில் கட்டி உருக்மணி வேண்டக் கொல்லாது விட்டவர். சத்திராசித்தின் சியமந்தகமணியை யுக்கிரசேநனுக்குக் கேட்க அவன் கொடாதிருந்தனன். அம்மணி சிலநாள் பொறுத்துக் காணுமற் போயிற்று. கண்ணன், அபவாத நிவர்த்தியின்பொருட்டுச் சாம்பவானிடஞ்சென்று யுத்தஞ்செய்து மணியைப்பெற்று அவன் பெண் சாம்பவதியை மணந்து, சததன்வாவைக் கொலை புரிந்து சியமந்தகமணியைக் கவர்ந்த அக்ரூரனைச் சபையில் வருவித்து மணியைக் காட்டியபவாதந்தீர்த்துக்கொண்டு, காளிந்தியையும், விந்தானுவிந்தர் தங்கையாகிய மித்திரவிந்தையையும், மணந்து, ஏழு விடைகளை யேழுருக்கொண்டு கீழே தள்ளிச் சத்தியவதியையும், பத்திரையையும், மத்திரதேசாதிபதியின் குமரியாகிய லக்ஷ்மணையையும் நாகாசுரன் பட்டணத்திருந்து கொணர்ந்த (கசு,000) பெண்களையும் சத்தி அல்லது நப்பின்னையையும் மணந்தவர். லீலாமாத்திரமாய் இருக்குமணியைச் சாதிகுலமில்லாதவனை மணந்தனை யென்றுசொல்லி மூர்ச்சிக்கச் செய்தவர். மூராசுரனையும், அவன் குமாரையும், நரகாசுரனையுங் கொன்று அவன் பத்துப் பெண்களை மணந்தவர். பகதத்தனுக்கு அபயந் தந்து அவன் பட்டணத்துள் சென்று ஆங்குச் சிறையிருந்த பதினெருயிரத்து அறுநூறு இராசகன்னிகைகளை மணந்து, ஒவ்வொருவரிடத்தும் தனித்தனி கலந்து களிப்புடனிருந்தவர். தேவேந்திரன் மணிகூடபர்வதத்தையும், வருணன் வெண்குடையையும் மீண்டும் பிரசாதித்து அதிதிக்குக் குண்டலமளித்து, பாரிசாத விருக்ஷத்தைச் சத்தியபாமைபொருட்டுத் துவாரகையில் நாட்டி, தமது தேவியர் ஒவ்வொருவருக்கும் பத்துக் குமரர்களைத் தந்து, பிரத்தியும்நனுக்கு மணமுடித்து, அநிருத்தன் பொருட்டு வாணாசுரனைக் கர்வபங்கஞ்செய்து, அவன் குமரியாகிய உஷையையவன் கொடுக்க அநிருத்தனுக்கு மணஞ் செய்வித்துக் கிணற்றில் ஒளிஞ்சியிருந்த நிருகாசன் சாபத்தைத் தீர்த்து, வாசுதேவனுக்குத் தூணையாய்வந்த பௌண்டரகனையும், சுதக்ஷணனையும் அவன் விட்ட பூதத்தினையும் சக்கரத்தால்மாய்த்து, சாம்பனுக்கு மணமுடித்து நாரதருக்கு வியாபகமறிவித்துச்சாளுவனைமாய்த்துக்குசேலரென்னும் ஏழை வேதியருக்குப் பெருஞ் செல்வமளித்து, தேவகி கருவிலுதித்த அறுவரையும் தேவகிக்குக் காட்டி அவர்க்குத் திவ்யதேகமளித்து வியூகவைகுண்டத்திருந்த பிராமணக் குழந்தைகளை யருச்சுந சகிதராய்ச் சென்று மீட்டுப் பிராமணர்க் களித்துச் சராசந்தனைப் பீமனால் கொல்வித்து அரசர் சிறைவிடுத்துக் காண்டவனத்தை அக்நிக்கு இரையாக்குவித்து தருமராஜனால் இராஜசூய முடிப்பித்துச் சிசுபாலனை வதைத்துப் பாண்டவர்க்குத் தூணையாய்த் திரௌபதிக்குப் புடவை வளரச்செய்து மானங்காத்து, திரௌபதி யாடிய சூதாட்டத்தில் அவள் வெல்லும் படிக் கருணைபுரிந்து, அருச்சுநனுக்குத் தேரோட்ட இசைந்து கீதை உபதேசித்து, துரியோதனனிடம் தூதுசென்று விதுரன்மனையில் விருந்துண்டு துரியோதனன்செய்வித்தவஞ்சச்சிங்காதனத்தின் மீதிருந்து அச்சிங்காசனத்தின் கீழிருந்த அரக்கர்முதலியவர்களை விச்வரூபங்கொண்டு கொலைபுரிந்து, குந்தியைக் கன்னனிடம் ஏவி நாகாத்திரம் ஒருமுறைக்கு மேலெய்யாமல் கேட்பித்து, இந்திரனை யவனிடமேவிக் கவசகுண்டலங்கேட்பித்து, பாரதப்போரில் தமது சக்கரத்தால் சூரியனைமறைத்துப் பகதத்தன் அருச்சுநன்மீதுவிட்ட வைஷ்ணவாஸ்திரத்தை நிவர்த்தியாமல் தடுத்து, அருச்சுநனுக்கு ஜயத்ரதனைக் கொல்லுதற்கு வழிகாட்டி, துரோணாசாரியர் பிரமாஸ்திரத்தை விடுத்தபோது அருச்சுநனுக்கு அதனை விடுத்து, அவர் தலைகொய்யாமல் தடுத்து, துரோண

பம், வலாகம். இவர்க்குத்தேவியர் பதினாயிரத்து நூற்றெண்மர். இவர் குமரர்கள் பிரத்தியும்நர், அநிருத்தர், தீபதிமான், பானுதேவர், சாம்பர், மித்திரர், விருகத்பாது, பாதுவிந்தர், உருகர், அருணர், புஷ்கரர், தேவபாகு, சுருததேவர், சுநந்தனர், சித்திபாகி, வருதகர், மது, விருக்குரோதனர்; இவர்க்குத் திரிவக்ரையிடம் யுபசுலோகர் பிறந்தனர். இவர் புத்திரப்பேறு வேண்டி யுருக்மணியுடன் தவஞ்செய்கையில் இவர் வாயினின்று தவாக்நிதோன்றி அசுரன் ஒருவனைக்கொன்றது. இவர் கம்சனைக் கொல்லுமுன் வேட்டைக்குவந்த அவனுடன்கண்பாய் அவன் இவரைக் கிருஷ்ணன் என்பவன் யார் என்றுகேட்ட கேள்விகளுக்குத் தன்னைப்பிறன்போல் கூறி அவனைவஞ்சித்து அவனுடன் இரவு முழுதும் ஒரேயிடத்திலிருந்தவர். இவ்வகை சிலநாளிருந்து பிராமணசாபத்தால் நேரிட்டயுத்தத்தில் யாதவர் மடியத் தாம் தனித்து அருச்சுனனுக்கு ஆள்விடுத்து ஒரு ஆலடியில் யோகநித்திரைபுரிந்தனர். பூர்வம் துருவாசர் சாபப்படி சரன் என்கிறவேடன் பகழியொன்றை எய்த அம்பு திருவடியில்பட அவ்வழி தேவர் எதிர்கொள்ளப் பரமபதமடைந்தவர். உபமன்யு முனிவரால் சிவபூசை யெழுந்தருளச் செய்துகொண்டு வடகயிரியில் எழுமாதம் நீரைஉவகித்துச் சிவபூசை செய்கையில் சிவபெருமான் எழுந்தருளிப் பல வரங்களித்து வில்வேச்வரென ஆண்டெழுந்தருளியிருக்கின்றனர். இவர் சிவமூர்த்தியிடம் பலவரம் பெற்றனர். (சிவமகாபுராணம்).

2. அவிர்த்தானனுக்கு அவிர்த்தானியிடமுதித்த குமரன்.

3. பெலிபகனுக்குத் தம்பி, இவன்குமரன் ஸ்ரீ சாதகர்னன்.

4. திருவேங்கடத்தில் கிருஷ்ண தீர்த்தத்தில் முழுகி இஷ்டசித்திபெற்றவன்.

5. குசிகனுக்குப் பீவரியிடம் உதித்தவன். பித்ருக்களைக் காண்க.

கிருஷ்ணை—1. ஒரு மாயாதேவி.

2. திரௌபதிக்கு ஒருபெயர்.

கிருஷ்ணசுரன்—ஒரு அசுரன், இவன் பகழியுருக்கொண்டு விநாயகமூர்த்திக்குமுன் வஞ்சனைசெய்து அவாலிறந்தவன்.

கிருஷ்ணங்கனை—நைருதன் ராஜதானி.

கிருஷ்ணனந்தன்—வேடல் அப்பையிடம் கல்விகற்று மணவாளமாமுனிகளுடன் வாதிடவந்து வேடலப்பை அநுமதியால் வாதிடாமல் திரும்பின ஏகதண்டசந்நியாசி.

கிருஷ்ணி—ஒருநதி.

கிருஷ்ணை—1. ஒருநதி.

2. திரௌபதி.

கிருஹன்—மனிதர் காதிலிருந்து கலகம் விலக்குந்தேவதை.

கிரௌஞ்சை—இவள் ஒரு சிவபக்தியுடையாள், புத்திரபேறுவேண்டித் தவஞ்செய்து கங்கையைக் குழந்தையாக எடுத்தனள். அக்கங்கை, வயிரமலையரசன் வளர்க்க வளர்ந்து சிவமூர்த்தியை மணந்தனள்.

கிரௌஞ்சம்—1. ஒரு பட்டணம், யமபுரியின் வழியிலுள்ளது. இவ்விடம் உடல்நீங்கிய ஆத்மா சேர ஆறுமாதஞ்செல்லும். இந்த ஆறுமாசிகபிண்டத்தை ஆத்மா புசித்து யமபுரிக்குச் செல்வன்.

2. கிரவுஞ்சனைக்காண்க.

கிரௌஞ்சன்—ஒரு காந்தருவன், சௌபரி முனிவரின் தேவியாகிய மனோமயை தனித்திருக்கையில் அவளைக் கைப்பிடித்தனன். கண்ட முனிவர் இவனைப் பெருச்சாளியாகச் சபித்தனர். காந்தருவன் வேண்ட மீண்டும் கணபதிக்கு வாகனமாக அருள்புரிந்தனர்.

கிரீத்திகை—கிருத்திகையைக் காண்க.

கிலன்—அந்தகாசுரனுக்கு ஒரு பெயர், இவன் சிங்கவருக்கொண்டவன்.

கிலாதன்—இரண்யகசிபின் குமரன், தேவி தெமனி, குமரர் வாதாபி, இல்வலன், பிரகலாதனுக்குத் தம்பி. இவனுக்கு அநுக்கிலாதன் எனவும் பெயர்.

கிலிஞ்சன்—விராதனைக் காண்க.

கிழார்—வேளாளர்க்குப் பட்டப்பெயர்.

கிழார்க்கீரனெயிற்றியார்—கடைச்சங்க மருவியபுலவர்.

கிள்ளி—சோழன்பெயர். இக்கிள்ளிப்பெயர் முதல்வன் கரிகால்வளவன் குமரன், நெடுமுடிகிள்ளி. இவனுக்குப் பிறகு காஞ்சி நகராண்டவன் கழற்கிள்ளியின் பின்னோனை இளங்கிள்ளி, மூடி நெடுமுடிகிள்ளியே,வடிவேற்கிள்ளி,வெல்வேற்கிள்ளி, மாவண்கிள்ளிஎனப் பலபெயர்பெறுவன்.

கிள்ளிவளவன்—இவன் ஒரு சோழனுயிருத்தல்வேண்டும். இவனை ஆடுதுறைமாசாத்தனார் பாடினர்.

கிறிஸ்து—இவர் ஏரோதுராஜாவின் நாட்களில் யூதேயாவிலுள்ள பெத்லகேமில் யோசேப்பின் மனைவியாகிய மரியாளிடம் பிறந்து, இயேசு, அல்லது இம்மானுவேல் என்று பெயரடைந்து, ஏரோது

விற்குப் பயப்பட்டுத் தேவதூதன் சொல்லால் எகிப்துக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டுப் பின் தேவகட்டளையால் இஸ்ரவேல் தேசத்திற்குவந்து நாஸரத்தூரில் வாசஞ் செய்து யோவானிடத்தில்ஞானஸ்நானம் பெற்றுப் பிசாசினுல்சோதிக்க ஆவியானவரால் வனந்திரத்திற்குக் கொண்டுபோகப்பட்டு இரண்டு மூன்றுமுறை சோதிக்கப்பட்டவர். இவர் யோவன் காவலில்வைக்கப்பட்டதைக் கேட்டு நாசரத்தைவிட்டுக்கப்பர்நகூமிலே வாசஞ்செய்தனர். பேதுரு, அந்திரேயா, யாக்கோபு, யோவான் என்னுஞ் செம்படவர்களைக் கடற்கரையிற்கண்டு தம்முடன் அழைத்துக்கொண்டுசென்றார். ஒருமுறை மலையிலிருந்து இறங்கினபோது குஷ்டரோகி யொருவனைச்சொஸ்தப்படுத்தினர். கப்பர்நகூமிலே பிரவேசித்தபோது நூற்றுக்கதிபதியொருவன் திமிர்வாதக்காரனுன தன் அடிமை யொருவனைச் சொஸ்தப்படுத்தவேண்ட அவனைச் சொஸ்தப்படுத்தினர். பேதுருவின் மாமிக்குச் சுரத்தைத்தணப்படுத்தினர். ஒருமுறை படவில் ஏறினபோது பெருங்காற்றில் கடல் மும்முறமாயிருக்கச் சீடர்கள் வேண்டுகோளின்படிஅதையடைக்கினர். கெர்கெசேனர் நாட்டில் பிசாசுபிடித்திருந்த இரண்டுபேர் பிரேதக் கல்லறைகளிலிருந்துவர அவர்களைப் பன்றிக்கூட்டத்தில்போகக் கட்டளையிட்டனர். இவர், ஒருவன் தன் மகன் மரித்திருந்ததைக்கூறி யுயிர்ப்பிக்கவேண்ட அவனை யுயிர்ப்பித்தனர். அப்போது ஒரு பெரும்பாடுள்ள ஸ்திரீயையும் சொஸ்தப்படுத்தினர். குருடர் இரண்டுபேர் கண்வேண்டக் கண்கொடுத்தனர். பிசாசு பிடித்த ஊமையனைப் பிசாசுநீக்கிப் பேசவித்தனர். இயேசு வனந்தரத்திலிருந்தபோது திரளான ஜனங்கள் கூடிவந்தார்கள். பொழுதுபோனபடியினுல் சீஷர்கள் அவர்களுக்கு ஆகாரமில்லையென்று தங்களிடத்திலிருந்த இரண்டு மீன்களையும் ஐந்து அப்பங்களையும் ஏசுவினிடங்கொடுக்க இவர்வானத்தையண்ணுந்துபார்த்து ஆசீர்வதித்து எல்லாருக்குங் கொடுக்கக் கட்டளையிட்டார். இவை 5,000 பெயர் உண்டபின் பன்னிரண்டுகூடைகள் மிகுந்துநின்றன. இவர்சீடர்களை அனுப்பிவிட்டுத்தனியே மலையின்மீதேறி ஜபமுடித்துக் கடலில்நடந்து நடுக்கடலில் படவிற்செல்லும் சீடரையடைந்தார். தீருசீதோன் பட்டணத்தில் கானனியஸ்திரீயின் வேண்டுகோளின்படி அவள் மகளின் பிசாசை ஓட்டி அவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டுக் கலிலேயாக் கடலருகேவந்து தம்மிடத்துக் கூடியிருந்தஜனங்களின் பசிக்கிரங்கி அப்போது சீடரிடத்திலிருந்த ஏழு அப்பங்களையும் சிலமீன்களையும் எடுத்துத் தோத்தரஞ்செய்து எல்லாருக்குங் கொடுத்து ஏழுகூடைகள் மிகுந்துநின்றன. ஒருமுறை பேதுரு, யாக்கோபு, யோவான் முதலியவரைக் கூட்டிக்கொண்டு ஒரு மலையின்மீதேறி முகம் சூரியனைப்போலவும் வஸ்திரம் வெளிச்சத்தைப்போலவும் பிரகாசிக்க மாறுரூபமானர். இவர் கூடார விஷயமாய்ப் பேதுருவிடத்தில் பேசும்போது மேகத்திலிருந்து ஒரு சப்தம் "இவன் என் குமாரன், இவனுக்குச் செவிகொடுங்கள்" என்று உண்டாயிற்று. சீடரால் தீர்க்கமுடியாத சந்திரரோகியின் ரோகத்தைத் தீர்த்தனர். ஏசு, கலிலேயாவில் தம் சீடரைநோக்கித் தாம் மனிதர் கைகளில் ஒப்புக்கொடுப்பதாகவும், அவர்கள் தம்மைக்கொலைசெய்வதாகவும், மூன்றும்நாளில் உயிர்த்தெழுவதாகவுங் கூறினர். கப்பர்நகூமில்வந்தபோது வரிப்பணங்கேட்டவனுக்குப் பேதுருவை நோக்கி நீ கடலுக்குப்போய்த் தூண்டில் போட்டு முதலில் அகப்படுகிற மீனின் வாயைத் திறந்துபார் அதில் வெள்ளிப்பணம்கிடக்கும் அதை எனக்காகவும் உனக்காகவும்செலுத்துஎன்றனர். யூதேயாவின் எல்லைகளின் வந்த ஜனங்களைச் சொஸ்தப்படுத்தினர். எரிகோவாவிலிருந்த இரண்டு குருடர்களுக்குக் கண் கொடுத்தார். ஒலிவமலைக்கு அருகான பெத்பகேவிற்கு வந்தபோது சீடரைநோக்கி எதிரிலுள்ள கிராமத்தில் காணப்படும் கழுதையையும் அதன்குட்டியையுங் கொண்டுவரக் கூறி அதன்மேல் ஏறினர். பெத்தானியாவிலிருந்து காலையில்வருகையில் பசியுண்டாயிற்று. அவ்வழியிலுள்ள காயில்லாத அத்திமரத்தைப்பார்த்து ஒருக்காலும்உன்னிடத்தில் பழமில்லாதிருக்கக்கடவது என்று சபிக்க அது பட்டுப்போயிற்று. இவரது அபோஸ்தலர்களில்முந்தினவன்பேதுரு, மற்றவர்கள் அந்திரேயா. ஜபதேயுவின் குமாரன் யாக்கோபு, யோவான், பிலிப்பு, பர்த்தலோமியு, தோமா, மத்தேயு. அல்பேயுவின் குமாரன் யாக்கோபு, லபேயு, சீமோன், யூதாஸ்காரியோத். இவர்ஒலிவாமலைக்குப்புறப்பட்டுப்போனபோது இந்தராத்திரியில்நீங்கள்எல்லாரும் என்னிமித்தம் இடர் அடைவீர்கள் யானுயிர்த்தெழுந்தபின்உங்களுக்குமுன்கலி

லேயாவிற்குப் போவேனென்றார். பேது ருவைநோக்கி என்னிமித்தம் "நீ மூன்று முறைமறுதலிப்பாய்" என்றார். இவர்கெத் செமனெயிடத்திற்கு வந்து தம்முடைய பிதாவைநோக்கி இந்தப்பாத்திரம் என்னை விட்டு நீங்கக்கூடுமானால் நீங்கும்படிசெய் யும் என்று மூன்றுமுறை பிரார்த்தித்தார். இவர் தம்முடைய சீடர்களை நித்திரை செய்யச்சொல்லி உடனே என்னைக் காட் டிக்கொடுக்கிறவன் இதோவந்தான் எழுந் திருங்கள் போவோமென்றார். இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் பட்டயங்க ளையும் தடிகளையும் பிடித்துக்கொண்டு அநேகர் கூடிவந்தார்கள்; அவர்களுடன் நான் எவனை முத்தஞ்செய்வேனோ அவ னைப் பிடித்துக்கொள்ளுங்களென்று அ டையாளஞ்சொல்லியிருந்த யூதாஸ்காரி யோத் என்பவன் "ரபிவாழ்க" என்று முத்தங்கொடுக்க எசுவை அவர்கள் பிடித் துக்கொண்டார்கள். எசுவைப்பிடித்தவர் கள் பிரதான ஆசாரியனை காய்பாவினி டத்திற்கு இவரைக் கொண்டுபோக இர ண்டு பொய்ச்சாக்ஷிகள் இவன் தேவால யத்தையிடித்து மூன்றுநாட்களில் என் னால் கட்டவுங்கூடுமென்று சொன்னான் என்றார்கள். என்ன இவ்வாறு சொல்லுகி ரார்கள் என்று அவன்கேட்க ஏசு, பேசா மலிருந்தார். பிரதான ஆசாரியன் நீ தேவ குமாரனுவென்றுகேட்க 'ஆம்' என்றார். அதனால்கோபித்துச் சபையில்உள்ளாரை நோக்கி உங்களுக்கு என்னதோன்றுகிற தென்று கேட்க இவன் மரணத்திற்கு உள்ளானவனென்று கூறச் சிலர் முகத் தில்துப்பியும்குட்டியும் கன்னத்திலறைந் தும் உம்மை அறைந்தவன் யார் என்று பரிகசித்தார்கள். அங்குள்ளவர்கள் அங்கி ருந்த பேதுருவை நீயும் இவனுடன்சேர்ந் தவனல்லவா என்று கேட்க 'அல்ல' வென்று மூன்றுதரம் மறுதலித்தான். பின் பிரதான ஆசாரியரும் ஜனத்தின் மூப்பரும் அவரைக்கட்டிக்கொண்டு போய்த் தேசாதிபதியாகிய பொந்தியு பிலாத்தினிடத்தில்ஒப்புக்கொடுத்தார்கள். அப்போது இவரைக் காட்டிக்கொடுத்த யூதாஸ் ஏசு மரணக்கினைக்குள்ளாக்கப் பட்டதைக்கேட்டுத் தான் பரிதானமாகப் பெற்ற முப்பது வெள்ளிக்காசை அவர் களிடத்தில் எறிந்துபோட்டு நான்று கொண்டு செத்தான். தேசாதிபதியின் போர்ச்சேகவர்கள் ஏசுவிற்குச் சிவப்பான அங்கியை உடுத்தி முள்முடியைப்பின்னி அவர் சிரசின்மேல்வைத்து அவர் வலது கையில் ஒரு கோலைக்கொடுத்து அவர் முன்பாக முழங்கால்படியிட்டு யூதர் உடைய ராஜாவே வாழ்கவென்று பரிகா சஞ்செய்து அவர்மேல்துப்பிக் கோலால் சிரசின்மேல் அடித்தார்கள். பின் அவரு டைய சொந்த உடையைக்கொடுத்து சீமோன் எனும் ஒருவனை அவருடைய சிலுவையைச் சுமக்கும்படி பலாத்காரஞ் செய்து கொல்கொதாவென்னு மிடத் திற்குக் கொண்டுவந்து கசப்புக்கலந்த காடியை அவருக்குக் கொடுத்தார்கள். அதை அவர்குடிக்க மனமில்லாதவராயி ருந்தார். அவரைச் சிலுவையிலறைந்து அவர் உடையைச் சீட்டுப்போட்டுப் பங் கிட்டுக்கொண்டார்கள். இவர் சிரசிற்கு மேலாக 'இவன் யூதருடைய ராஜாவாகிய ஏசுவென்றெழுதி வைத்தார்கள்' தேவ குமாரனை இறங்கிவாவென்று பரிகாசஞ் செய்தார்கள். இவருடன் சிலுவையிலறை யப்பட்ட இரண்டு கள்ளரும் இவரை நிந் தித்தார்கள். ஆறுமணி முதல் ஒன்ப தாம்மணி வரையிலும் பூமி அந்தகாரமா யிற்று. ஒன்பதாம்மணி நேரத்தில் ஏசு மிகுந்த சத்தமிட்டு "என் தேவனே என் தேவனே என்னைக் கைவிட்டீர்" என்று கூப்பிட்டார்; அப்போது ஒருவன் கடற் காளானைக் காடியில்தோய்த்துக் குடிக்கக் கொடுத்தான். சிலர் பொறு பொறு எலியா இரக்ஷிக்க வருவானு பார்ப்போம் என்றார் கள். ஏசு மறுபடியும் மகாசப்தமாய்க் கூப் பிட்டு ஆவியைத் துறந்தனர். அப்போது தேவாலயத்தின் திரைச்சீலைமேல் தொ டங்கிக் கீழ்வரையிலும் இரண்டாகக்கிழிந் தது; பூமி அதிர்ந்தது; மலைகள் பிளக் தன; கல்லறைகள் திறந்தன; நித்திரை யடைந்திருந்த அநேக பரிசுத்தவான்க ளுடைய தேகங்களும் எழுந்திருந்தன. இவர் மூன்றுநாள் உயிர்த்தெழுந்து கலி லேயாவில் பதினைந்து சீடர்களுக்கும் காணப்பட்டார். அவர்கள் இவரைப் பணி ந்துகொண்டார்கள். பின்பு இவர் சீடர் களைநோக்கி நீங்கள் சகலரையும் சீடர்க ளாக்கி அவர்களுக்குப் பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவியின் நாமத்தினாலே ஞான ஸ்நானங் கொடுத்து உங்களுக் குபதேசி த்த யாவற்றையும் அவர்களுக்கு உபதேசி யுங்கள் "நான் உலகமுடியும் பரியந்தம் உங்களுடனே இருக்கிறேன்" என்றார். (லூகா.)

கிறிஸ்துமதம் — இம்மதம் உலகம் ஆறு தினத்தில் படைக்கப்பட்டதென்றும் ஆதியில் கடவுள் முதல்நாள் வெளிச்சத்

தையும், இரண்டாம்நாள் காற்றையும் மேகங்களையும், மூன்றாம்நாள் பூமியையும் சமுத்திரத்தையும் பயிர்களையும், நான்காம்நாள் சூரியசந்திரநக்ஷத்திரங்களையும், ஐந்தாம்நாள் மீன்களையும் பக்ஷிகளையும், ஆறாம்நாள் மிருகங்களையும் மனிதர்களையும் சிருட்டித்து, ஏழாவதுநாளான ஞாயிற்றுக்கிழமை ஓய்ந்திருந்தார். தேவன் மனிதரைச்சிருட்டிப்பதற்கு முன், முதல் மனிதனுய்ஆதாமைச்சிருட்டித்து ஆதாமினுடைய இடதுபாகத்தினின்றும் ஒரு எலும்பைக் கிரகித்து ஏவாளைச் சிருட்டித்தார். இந்த இருவரும் ஏடன் பட்டணத்தின் நந்தவனத்தி லிருக்கையில் சாத்தானுல் கடவுளின் கட்டளையை மீறித் தின்னக்கூடாததென்ற பழத்தைத் தின்று பாவத்தை யடைந்தார்கள். பிறகு அந்த இருவருக்கும் கெயின், ஏபேல் என்னுமிரண்டு குமரர்கள் பிறந்தனர். கெயின் துன்மார்க்கனுயிருந்தான். ஏபேல் மூத்தோனைக் கொன்றான் அப்போது தேவன் ஏபேலைநோக்கி உன் தமயன் எங்கேயென்ன ஏபேல் நான் அறியேன் போவென்றான். பின்பு தேவன் ஆதாம் ஏவாளிடத்தில் சேத் என்னும் குமாரனை அனுக்கிரகித்தனர். அந்தசேத்திற்கு அநேகர் பிறந்தனர். அனைவரும் துன்மார்க்கர்களாக விருந்தனர். அவர்களில் நோவா என்பவன் நற்குணமுள்ளவன். அதன் பிறகு ஆதாம், ஏவா, சேத் என்னுமனைவரும் இறந்தனர். அப்போது தேவன் நோவாவைநோக்கி நீ யொரு ஓடம் நிருமித்துக்கொண்டு அதில் எல்லாப் பொருள்களையும் கிருமி கீடாதிகளையும் அதில் ஏற்றிக்கொள்ளுக என அவன் தன் பாரியையுடனும் மூன்று குமாரர்களுடனும் மூன்றுமருமகள்களுடனும்படவேறினான். அதுமுதல் நாற்பது நாளிரவும் பகலும் பெருமழைபெய்ததால்பிரளயங்கொண்டு ஓடத்தி லிருந்தவர்கள் தவிர மற்றனைவரும் மாய்ந்தனர். பிரளயங் குறைந்தபிறகு ஓடத்திலுள்ள பொருள்களால் உலகம் வியாபித்தது. இது கிறுஸ்துமத சிருட்டிக்கிரமம். இந்த மதத்திற்கு ஆதிபுருஷன், ஆப்ரகாம். அந்தச் சந்ததியானுனையோசேப்பிற்கு மரியாள் என்னும் தேவியினிடத்தில் பரிசுத்த ஆவியால் கிறிஸ்து பிறந்தனர் என்பர். இவாது சரிதையைக் கிறிஸ்துவைக் காண்க.

கிறிஸ்துமதசித்தாந்தம் — இறந்தவர்களின் ஆத்மா கல்லறையி லிருக்குமென்றும் நியாயத்தீர்ப்புக்காலத்தில்உயிர்த்தெழுவர்கள் என்றும் இம்மதத்தில் ஞானஸ்நானமே தீக்ஷை. கிறிஸ்து பரலோகஞ் செல்லுமுன், அபோஸ்தலர்களுடன் கூடி ஞானபோஜனஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர். கிறிஸ்து பரமண்டலத்திற்குப் போனபோது தன் மாமிசத்தை அப்பமாகவும் தன் உதிரத்தைத் திராக்ஷரசமாகவும் உண்பீராக என்றனர். ஆதலால் தேவாலயங்களில் அந்தத் தினத்தில் அப்பமும் திராட்சரசமும் பெற்றுக்கொள்வர். இவற்றைப் பெறுவோர் பரிசுத்தர். 17-வது சகாப்தம் வரையில் கிறிஸ்துமதகலகம் நடந்துகொண்டிருந்தது. முதலில் ரோமன் காதலிக் என்னும் மதத்தவரும் பிறகு புரோடஸ்டன்ட் என்னும் மதத்தவரும் போராடிக்கொண்டிருந்தனர். அதன்பிறகுபலபேதமாகக் கிறிஸ்துமதம் வியாபித்தது. தற்காலத்தில் கிறிஸ்துமதசங்கங்கள் 250 உண்டு. அவற்றில் முக்கியமானவை சில கூறுவோம்:—

1. **கிரீக்மிஷன்**—இவர்கள் போப்பைத் தங்களுக்கு அத்தியக்ஷராக ஒப்புக்கொள்ளார், அப்பமும் திராக்ஷரசமும் கிறிஸ்துவின் மாமிசமும் ரசமும் அன்றென்றும், வேதபுத்தகத்தைத் தங்கள்தங்கள்பாஷைகளில் எழுதிப் படிப்பிக்கலாமென்றும், பாவநிவாரணம் விற்கதக்கதன்றெனவும், பரிசுத்த ஆவி குமாரனிடத்தில் இல்லை என்றும், அவனுடைய தந்தையிடத்திலிருக்கின்றதென்றும், குருக்கள் செய்துகொள்ளும் விவாகத்தைக் கெடுதல் செய்தல் கூடாதென்றுங் கூறுவர்.

2. **ரோமன்மிஷன்**—இச்சங்கத்தவர்க்குப் பிரதானகுரு போப் என்பவர். இந்தப் போப்பினுடைய கட்டளையால் எல்லா காரியங்களும் நடத்தல்வேண்டும். ரோமன்மதத்தவர்க்கும் மற்றவர்களுக்கும் உள்ள பேதகங்கள் (1) அன்னியபாஷையிலுள்ள வேதபுத்தகத்தை வாசிக்கக்கூடாது; குருவின் உத்திரவுபெற்று அன்னிய பாஷையிலுள்ள வேதபுத்தகத்தை வாசிக்கலாம். (2) அன்னியபாஷையால் தேவாராதனம் செய்விக்கலாம். (3) இறந்தவர்களைப்பற்றி விஞ்ஞாபனஞ் செய்யவேண்டியது. (4) குருவினிடத்தில் செய்த பாவத்தை அறிவிக்கவேண்டியது. (5) குருக்கள் விவாகஞ் செய்துகொள்ளக்கூடாது. (6) லௌகீகவிஷயங்களில் குருக்கள் பிரவேசிக்கக்கூடும். (7) போப்வாக்கியத்தைத்தேவவாக்கியத்திற்குச் சமானமாக நினைக்கவேண்டும். மரியாள் முதலிய சகலபக்தர்களும் பூஜிக்கத்

தக்கவர்கள். மேமாததத்தில் உபவாசஞ் செய்யவேண்டும்.

3. லூதர்மீஷன் — இவர்களுக்கு வேதம் பிரமாணநூல். விசுவாசத்தால் மனுஷர் நீதிமான்கள் ஆவர். ரோமன் சங்கத்தவர் தங்கள் குற்றங்களை நீக்கவேண்டும்.பெரியோர்களதுகட்டளையின்படி காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். இந்தலூதர்என்பவன்1583ஆ நவம்பர்மீ ஜெர்மனியைச்சார்ந்த ஓர் கிராமத்தில் பிறந்து சிக்கிரத்தில் வித்வாஞ்சைப் பெரும்பதவி யடைந்திருக்கையில்1517-வது வருஷத்தில் போப்புகள் ஜனங்களின் பாவங்களை விலக்கு வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள் என்று கேள்வியுற்று அதைக் கண்டித்து அதுவரையில் எவர்களாலும் வெளியிடாத பைபிலை வெளியிட்டனன். அப்போது லூதரைத் தண்டித்தற்குப் போப் ஜெர்மனி சக்கரவர்த்தியைத் தூண்டினான். இவன் எல்லாவற்றிற்கும் தப்பித்துக்கொண்டு பின் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டு சிலவருஷம் சென்றபிறகு இறந்தனன்.

4. புரோடஸ்டன்ட்மீஷன் – இவர்கள் கி. பி. 1529-வது வருஷத்தில் லூதர் கூறியபத்ததியை அனுசரித்து நடக்கின்றவர்கள். முதலில் இவர்கள் ஆர்மீனிய மதத்தை அனுசரித்து இருந்தார்கள். இப்போது ரோமன் காதலிக் மதத்தவர் தவிர மற்றையினவரும் மிகுதியாய் லூதரின் பத்ததியைச் சேர்ந்தவர்கள்.

5. மோரேவியன் — இவர்களும் சற்றேறக்குறைய லூதரின் அபிப்ராயத்தை அனுசரித்துநடப்பவர்கள். முதலில் இவர்கள், ஒருவர் காலே ஒருவர் அலம்புவார்கள். இவர்கள் மற்றவர்களைக் கிறிஸ்தவர்களாக்குவது விசேஷமென் றெண்ணியிருப்பவர்.

6. பாப்டிஸ்ட்மீஷன்–இவர்கள் தேவனிடத்து அதிக விஸ்வாசமுள்ளவருக்கு மாத்திரம் ஞானஸ்நான முண்டென்பர். மற்றவர்களுக்குக்கிடையாதென்பர்.மற்ற விஷயங்கள் சுயேச்சாசங்கங்களின் கட்டளைப்படி யிருக்கும். பின்னும் இச்சங்கத்தில் அநாபாப்டிஸ்டி, செவன்த்டேபாப்டிஸ்ட், பேர்டிகுலர் அன்ட் ஜெனரல் பாப்டிஸ்ட், பிடோபாப்டிஸ்ட் முதலிய பேதங்களுண்டு.

7. வெஸ்லியன்சங்கம்—வெஸ்லியன் என்னும் ஒருஞானியினுடைய போதனையினால் பிரவர்த்தித்தது. பின்னும் இவர்கள் ஆர்மீனியன் சங்கத்தவர்கள் போதனையை ஒத்துக்கொள்வார்கள். ஜான் வெஸ்லி, சார்லஸ் வெஸ்லி, என்னுமிரண்டு சகோதரர்கள் அமரிக்காவில் மத விஷயமாகப் பிரசங்கஞ்செய்து பின் பு ஐரோப்பாவிலும் பிரசங்கஞ்செய்து பல சீடர்கள் ஏற்படுத்திக்கொண்டு இச்சங்கம் நிருமித்தனர்.

8. வொயிட்பீல்டிஸ்ட்மீஷன்— இச்சபையில் சேர்ந்தவர்கள் ஏசுவைப்போலப் பரிசுத்தமான விசுவாசமும் சத்தியமுள்ளவராயு மிருப்பர். இவர்கள் பெரும்பாலும் ஆர்மீனியன் பத்ததியை அனுசரித்திருப்பவர்கள்.

9. கால்வனிஸ்ட்மீஷன் — இவர்கள் 16-வது நூற்றாண்டிலிருந்த ஜான் கால்வன் என்பவனுடைய பத்ததியை அனுசரித்தவர்கள். இவர்கள் ஆதியில் தேவன் உலகங்களைச் சிருட்டித்தபோதே மனிதர்கள் நடந்துகொள்ளவேண்டியனவற்றை நியமித்திருக்கிறார் என்பர். இவர்கள் ரோமன் மதத்தினரைக் கண்டித்துக்கொண்டிருப்பர்.

10. ஆண்டினோமியன் சங்கம்— இவர்கள் சித்தாந்தப்படி விஸ்வாசத்தால் மோக்ஷம் உண்டாம் என்பர். சத்காரியங்களாலும் துஷ்காரியங்களாலும் சாதக பாதகங்களில்லையென்றும் கூறுவர்.

11. பிரஸ்பிடேரியன்சங்கம் — இவர்கள் சபைமுதலானகாரியங்களைப் பெரியவர்களால் நடப்பிக்கவேண்டுமென்று கூறுகிறார்கள்.

12. யூனிடேரியன்சங்கம் — இது நாலாவது சகாப்தத்தில் ஹாரிஸ் என்பவரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. தெய்வீக சுபாவத்தில் மூன்றுவகையான புருஷர் இலர் ஏசுகிறிஸ்துவின் ஆத்மா ஆதியிலிருந்தது பற்றி ஏசுவை பூஜிக்கக்கூடாது. அவன் பாவமே அவன் மரணத்துக்குத்தண்டனை ஒவ்வொருவரும் தம் புண்ணிய பாவங்களுக்குத் தக்கபலனை அனுபவிப்பார்.

13. சோஷீனியன் யூனிடேரியன் சங்கம்—ஏசுகிறிஸ்து யோஸேப் பிற்குப் மோரிக்கும் நியாயமாய்ப் பிறந்தவன். பரிசுத்த ஆத்மாவென்பது தேவனல்லன் பூர்வத்தில் பாவங்கிடையாது. அவரவர்கள் தங்கள் நடக்கைக்குத் தக்கபலனையடைவர் என்பர்.

14. லண்டன்சங்கம்—இந்தச் சங்கம் 1795-வருஷத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இது இங்கிலாண்டிலுள்ள ரோமன்மிஷனைச் சற்றேறக்குறைய அனுசரித்திருக்கும்.

15. ஸ்காட்சங்கம் — இவர்களுடைய அனுஷ்டானம் புரோடஸ்டான்டாரை அனுசரித்திருக்கும்?

16. இங்கிலிஷ் எபிஸ்கோபல் சங்கம்—இந்தச் சங்கத்தில் உபதேசிக்கும் டியகன்ஸ் (Deacons) என்னும் உதவி போதகர்களும் பிரீஸ்ட் என்னும் குருக்களும் பீஷப்புக்களென்னும் மதாசாரியர்களும் இருக்கின்றனர்.

17. குவாகர்சங்கம்—இதில் போதகர்கள் முழங்கால்ஊன்றித் தியானிக்கையில் மற்றவர்கள் நின்றுகொண்டுதியானிப்பர். இவர்கள் ஜலத்தால் செய்யும் ஞானஸ்நானத்தைப் பிரயோஜனமற்றதென்பர். பொய் முதலிய தூர்க்குணங்களை விடல் வேண்டுமென்றுஞ் சுவிசேஷங்களைவிற்க வாங்கக்கூடாதென்றும் உபதேசிக்கிறதற்கு ஸ்திரீகளும் புருஷர்களும் தக்கவர்களென்றுங் கூறுவர்.

18. சுவீடன் பர்கியன் சங்கம்–1288-வருஷம் பிறந்த இம்மானுவல் பத்ததியை அனுசரித்தவர்கள். இவர்கள் பிதா, புத்திரன், ஆத்மா இந்த மூவரையும் ஒன்றுக்கிப் புருஷாகாரமாகத் தியானிப்பர். இவர்கள் விஸ்வாசமுள்ளவராயிருக்கவேண்டுமென்றும் ஒவ்வொருவனும் பாவநீக்கமடைய சுதந்தரன் என்றும் தூலதேகம் நீங்கச் சூக்ஷ்மதேகம் கடவுளை யடையுமென்றுங் கூறுவர்.

19. பிரிமேசன்சங்கம்— இது பலநாளாக உள்ளதென்று கூறுவர். இம்மதத்தவர்க்குப் பைபிலால் பிரயோஜனங் கிடையாது. ஒரேதெய்வத்தை நம்பினவர்கள். இவர்கள் சகோதரவாஞ்சையை விர்த்திசெய்து இந்த உலகத்தைச் சுவர்க்க உகலமாக வெண்ணியவர்கள். இம்மதத்தில் அநேக ரகஸியங்களும் அடையாளங்களும் உண்டு. இம்மதத்தில் சேராதவர்களுக்கு அதைத் தெரிவிக்கார்கள். ஆங்கிலேய கனவான்களில் அநேகர் இம்மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். பெரிய பட்டணங்களில் எல்லாம் இச்சபை உண்டு. ஜாதிபேதங் கிடையாது. இந்தச்சங்கத்தில் சேர்ந்தவர்களுக்கு ஆபத்துக்காலத்தில் ரக்ஷகமுண்டு. இந்துக்களில் அநேகர் இம்மதத்தின் கொள்கைகளை அனுசரிக்கிறார்கள்.

கிறீக்மதம்—இது நெடுங்காலமாய் வியாபித்துள்ளது. இம்மதத்தவர்க்கு ஆதிதேவதைகளென்றும், கவிகளின் தேவதைகளென்றும், தத்வக்ஞானதேவதைகளென்றும் மூவகைத் தேவர்களுண்டு. இவர்களில் முதலாகிய ஆதிதேவதை ஜூஸ் என்னப்படும். இந்த ஜூஸ் லோகங்களையெல்லாம் கட்டி ஈர்த்தவனென்றும் முக்கியமானவனென்றும் கூறுவர். இவனுடைய இடம் ஒலிம்பஸ் என்னும் மலைச்சிகரம். பின்னும் அநேக தேவர்களுளர். இந்தத் தேவர்களில் யூரூன்திஸ் என்னும் தேவதைகள் முதலாகவும் நீதான்ஸ் இரண்டாவதாகவுங் கூறுவர். ஆதியில் கூட்டமான பூதங்களே கயா என்னும் பூதேவியாயிற்று. அதிலிருந்து டார்ட்டாரஸ் எனும் இருள்தேவதை யுண்டாயிற்று. பின்பு இரோஸ் என்னும் பிரியதேவதையும் இதர் என்னும் தினதேவதையும் உண்டாயினர். இவர்களால் யூரானஸ் என்னும் மோகூலோக முண்டாயிற்று. பிறகு கயாதேவதையும் யூரானஸ் தேவதையும் சங்கமித்துச்சமுத்திரங்களையும்வேறுசில தேவதைகளையும் உண்டாக்கினர். கவிகளின் தேவதை கிரேக்கர் கவிசிரேஷ்டராகையால் அவர்களுள் இசைட், ஓமர், அச்சிலஸ், சொபாசிலஸ், யுரிபிடீஸ் இவர்கள் புருஷர்களையும் ஸ்திரீகளையும் கிருமிகீடாதிகளையும் தேவதைகளாகப் பாவித்துப்புகழ்ந்தனர். இவர்கள் டியுஜியூஸ் இடிக்குத் தேவதையாகவும் நெப்டியூன் சமுத்திரதேவனுகவும், அபாலோ சூரியனுகவும், ஆர்டிமிஸ் சந்திரனுகவும் பாவித்து விக்கிரக ஆராதனஞ் செய்வர். தத்வக்ஞான தேவதைகள்—கி. பி. 600-வதுவருஷம் இருந்த தேல்ஸ் என்பவன் ஜலமே தேவதையென்றும், அனுக்ஸிமன்ஸ் வாயுவே தேவனென்றும், ஹெரிகிலிட்ஸ் என்பவன் அக்நியே தேவனென்றும், பிதகோரஸ் தேவன் ஒருவனே யென்றும், பார்மெனிடீஸ் பிரசித்தமானஎண்ணமே தேவனென்றும், இம்பிடோகிலிஸ் என்பவன் ஜீவாத்மாக்கள் பரமாத்மாக்கள் வேறென்றும், கார்கியஸ், அப்டிரேட், பிதகோரஸ், பிராடிகஸ், கிரிடியஸ் முதலியவர் தேவனில்லையென்றும், சாடாபீகல் என்பவன் பரமாத்மாவேபிரபஞ்சமாயினனென்றும், பிரேடோ என்பவன் ஜிவாத்மாக்கள், பரமாத்மாக்கள் வேறென்றும், அரிஸ்டாடல் கடவுள் ஒருவனுயினும் அவன் ஆவியுருவாயிருக்கிறனென்றுங் கூறுவர். கிரேக்கர் ஆசாரம் இந்துக்களைப்போல் இருக்கிறது. தேவர்களுக்குப் பலியிடுகிறார்கள்.

கினியாமதம்—இத்தேசத்தவர்கள் ஆசாரம், நாகரிகம், கல்விகள் இல்லாதவர். அவ்வாறிருப்பினும்தெய்வபக்தியுள்ளவர். இவர்கள் பெட்சி எனும் தேவதைகள் இருக்கின்ற

னர் எனவும், அத்தேவன் தம்மைப்போல் கருநிறம் உள்ளவன் எனவும், கெடுதி அதிகஞ் செய்வன் எனவும், எண்ணியிருப்பர். இவர்கள் இடிவிழுந்தஇடம் பயங்கரஸ்தல மென்று எண்ணி அவ்விடம் விக்ரகங்களைத் தாபித்துப் பூசித்துக் கோயில் கட்டுவர். இவர்கள் குருவிற்கு மாசௌகிஎன்று பெயர். இவர்களின் துஷ்டதேவதை கருநாய்போல் அவதரித்துத் தீமை செய்யுமென்று எண்ணியிருக்கின்றனர். மங்களவாரம் இவர்களுக்கு விசேஷதினம் அந்நாளில் அந்தத் தேவதைகளுக்கு நரபலியும், ஆட்டின்பலியும் இடுவர். இச்சாதியாரில் இறந்தவர்களைப் பெண்களே கொண்டுபோய் அடக்கஞ்செய்வர்.

கின்னரகீதம்—ஒரு வித்யாதர நகரம்.

கின்னரப்பிரமையர்—இவர் பெருஞ்செல்வ மூன்னாராய்ச் சிவனடியவர்க்கு நாடோறுமிட்டுவரும் அன்னத்தால் வறுமையடைந்தும் சிவபெருமான் சந்நிதானத்து நித்தியம் பாடிவரும் கின்னரிமுடிவில் சிவமூர்த்தியளித்த பொன்னைக்கொண்டு அடியவர்களை யூட்டிவருங்கால் வசவதேவர் மடத்தில்சென்றிருந்து அங்கிருக்குஞ் சிவாலயத்திற் சிவதரிசனஞ்செய்து மீண்டனர். அக்காலையில் தூர்த்தனொருவன் ஆடொன்றினைப் பிடிக்கத் தூரத்தினன். அந்தஆடு சிவாலயத்துட் புகுந்தது. அந்த ஆட்டினைக் கண்ட பிரமையர் அதனைப் பிடிக்கவொட்டாமல் தடுத்து அதன் விலையை அவன் சொற்படி கொடுத்தும் அவனுக்குரிய தாசி அந்த ஆட்டினையே கேட்டனள். காமுகன் மீட்டும் வந்துபிடிக்கப் பிரமையர் கோபித்து அவன் சிரத்தைச் சேதித்தனர். அரசன் ஆலயத்துட் சென்று உண்மையறிய விரும்புகையில் சிவமூர்த்தி பிரமையர்மீது குற்றமில்லையெனச் சாக்ஷிகூறப் பெற்றுச் சிலநாட்களுக்குப் பிறகு முத்திபெற்றனர்.

கின்னரர்—பிரமன் பிரதிபிம்பத்திற் பிறந்தவர். மானிடவுருவத்தையும் குதிரை முகத்தினையும் பெற்ற தேவவகுப்பினர்.

கின்னன்—புலகன் புத்ரன்.

கின்னரையர்—வசவர்க்குப் பிரியாநண்பர். இவர் தேகவியோகமடைந்த காலத்து வசவதேவரும் அவரைப்பிரிய மனமில்லாதவராய் உயிரொன்றியிருக்க, மடிவாலமாச்சையர் வந்து மூர்ச்சை தெளிவித்துக் கின்னரையரையும் உயிர்ப்பித்தனர்.

கீசகர்—வீராடன் மைத்துனர் நூற்றுவர். வீமனால் கொல்லப்பட்டவர். சுதக்ஷ்ணை தேவியின் சகோதரர். இவர்கள் நூற்றுநால்வர். இவர்களில் மூத்தவன் கீசகன். இவர்கள் பூர்வசன்மத்தில் காலகேயரென்னுங் காந்தருவர் பாணனை முதலாகவுடைய நூற்றுநால்வர்.

கீசகன்—சுதக்ஷ்ணையின் சகோதரருள் மூத்தவன். பாணனென்னுங் காந்தருவனம்சம். இவனைப் பாண்டுபுத்ரனாகிய வீமன் காந்தருவாயிச மென்னும் வியாசங்கொண்டு, திரௌபதியை மோஹித்த காரணத்தால் பெண்வேஷந் தரித்துச் சென்று யாரும் அறியாமல் கொன்றனன். இவனுக்குச் சிங்கபலன் எனவும் பெயர்.

கீதமாபுரம்—ஒரு வித்யாதர நகரம்.

கீரந்தையார்—சங்கப்புலவருள் ஒருவர்.

கீரவிகோற்றனர்—நக்கீரருக்குக் குமரர்.

கீரன்—நக்கீரருக் கொருபெயர்.

கீரீடாப் பிரமவாதிமதம்—பிரமத்தின் முகங்களைத்தில் மும்மூர்த்திகளுண்டாய் மூத்தொழிலியற்றச் சகத்துண்டாய் ஆத்மாக்கள் சகமரணப்பட்டுக் குருவால் உபதேசிக்கப்பட்ட உறுதிகொண்டு அங்கிலேயில் நின்று மோக்ஷமடைவது.

கீர்த்தி—1. தருமன் எனும் மனுவின்தேவி, தக்ஷன் பெண்.

2. பிரமபுத்ரன் தவத்தால் கீர்த்திபெற்றவ ளுதலால் பெற்றபெயர்.

3. உருக்கிரமன் எனும் ஆதித்தன் தேவி.

4. சுகர்மன் தேவி, இவளில்லாத இடம் புகழ்கிடையாது.

கீர்த்திகேது—சிவபூசையால் நற்கதிபெற்ற சைவன்.

கீர்த்திதான்—(சூ.) பிரணிந்தகன் குமரன்.

கீர்த்திபூதரம்—ஒருமலை.

கீர்த்திபூஷணபாண்டியன்— அதுலகீர்த்தி பாண்டியனுக்குக் குமரன். இவன் காலத்தில் மதுரைமாநகர் கடல்கொண்டது. இது ஒரு பிரளயம். இவனுக்குப்பின் வங்கியசேகரபாண்டியன் அரசாண்டான்.

கீர்த்திமதி—சுகன் குமரி, அணுகன் தேவி.

கீர்த்திமான்— வசுதேவருக்குத் தேவகியிடமுதித்த குமரன்.

கீர்த்திமாலினி—சந்திராங்கதன் மகள்.

கீர்த்திரதன்—பிரதிரதன் குமரன். மிதிலை நாட்டரசன்.

கீர்த்திராதன்—1. (சூ.)மகாகிருதி குமரன்.

2. மகாபர்க்கன் குமாரனாகிய மிதிலை நாட்டரசன்.

கீர்த்திவர்த்தனசோழன்—இவன்பாரிசூரிய சேகர பாண்டியன் குமரியாகிய கமலினி. இவன் தன்னூட்டில் குமாரசுவாமிக்கு ஆலயம் புதுக்கி நீதிதவறாது (எஎ)ஆம் அரசா

ட்சிசெய்து கீர்த்திமான் என்கிற நதியுண்டாக்கித் தன் குமரன் ஜயசோழனுக்கு அரசளித்து முத்தியடைந்தனன்.

கீர்வாணம்—ஒரு பாஷை பரசுராமரால் நிருமிக்கப்பட்டது.

கீலகன்—கிரிபுரத்தரசன். இவன் குமரர் சிவாலயத்தை யிடித்து நரகமடைந்தனர்.

கீழார்கீரனெயிற்றி — கடைச்சங்கமருவிய புலவன். (அக - று.)

கீழையகத்தாழ்வான் — நாதமுனிகளிடத் துப்பிரபந்தத்தைக் கானத்துடன்கேட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்.

குகன்—1. தன்சேனைகளைக் காத்துக்கொள்ளும் குமாரக்கடவுளுக் கொருபெயர்.

2. சிருங்கிபேரநாட்டு அரசனுகிய வேடன். பரத்துவாசர் ஆச்சிரமத்திற்கு விருந்தான இராமமூர்த்தியிடம் நட்புக் கொண்டவன், நற்குண நல்லொழுக்கம் பூண்டவன். கங்கையில் ஓடம் விடுந்தொழில் மேற்கொண்டோன்.

3. குருத்ருஹனைக் காண்க.

குகழனிவர்—ஒரு இருடி, இவர் யாகத்தில் தெய்வீக அரசன் எனப் பர்வதராசன் பிறந்தனன்.

குத—1. ஆங்கிரஸ ருஷிக்குச் சிரத்தையிட முதித்த குமரி.

2. தாதா என்னும் ஆதித்தன் பாரி, குமரன் சாயம்.

3. பிரமன் தேவியருள் ஒருத்தி.

4. வைசுவதேவ பலிகொள்ளும் தேவதை.

குதார்—யதுகுல பேதம், கம்சன் பகைவர்.

குதான்—(யாதவன்) அந்தகன் குமரன். இவன் குமரன் விருஷ்ணி.

குகை நமசிவாய மூர்த்திகள்—இவர் திருவண்ணமலையில் ஒரு குகையில் நிஷ்டைசெய்துகொண்டிருந்த சித்தர். இவர் குகையிலிருந்ததால் இப்பெயர் பெற்றனர். இவர் அம்மலையில் தூங்கும் உஞ்சலிட்டு அதில் சயனித்து நிஷ்டைபுரிந்துவந்தனர். இவரது மாணாக்கர் குருநமசிவாயர். இவர் செய்த நூல் அருணகிரியந்தாதி. இவரது மற்றச் சரிதங்களைக் குருநமசிவாயரைக் காண்க. இவர் சைவர்.

குக்குடமண்டபம்—காசியிலுள்ளமுத்திமண்டபம். மாகந்தனைக் காண்க.

குக்குடர்—புண்டலீகரைக் காண்க.

குக்குடன்—சூத்ரனுக்கு நிஷாதஸ்திரீயிடம் பிறந்தவன். (மநு.)

குகியகர்—(குய்யகர்) குபேரன் சபையைச் சுமப்போர்.

குங்கிலியக்கலயநாயனார்—திருக்கடவூரில் வேதியர்குலத்தில் பிறந்த கலயர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தனர். இவர் திருவீரட்டானேச்சுரருக்குத் தினந்தோறும் குங்கிலியக் கலயப்புகையிட்டுவருநாட்களுள் இவர்க்குத் தெய்வச்செயலால்வறுமையுண்டாயிற்று. ஒருநாள் இவரது மனைவியார் வறுமையால் தமது சுற்றத்தவர் வருந்துதலைக் கண்டு தமது மாங்கல்யத்தைக் கணவரிடந் தந்து அரிசி முதலிய வாங்கிவர அனுப்பினர். நாயனார் தெருவிற் செல்கையில் எதிரில் ஒரு வணிகர் குங்குலியப்பொதி கொண்டுவருதலைக்கண்டு மனங்களித்து அந்த மாங்கல்யத்தைத் தந்து அம்மூட்டையைப் பெற்றுத் திருக்கோயில் பண்டாரத்திலிருத்தித் தாமும் வீடு சேராமல் அவ்விடமிருந்தனர். எல்லாம் வல்ல சிவமூர்த்தி நாயனாரது வீடுமுழுதும் நெல்லும் பொன்னுமாகக் குவித்து நாயனாரது மனைவியர்க்குத் தெரிவித்து நாயனரிடஞ் சென்று நீ வீடுசென்று பாலன்ன மருந்துக என்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தனர். நாயனர் கட்டளையை மறுத்தற்கஞ்சி வீடுசென்று பொன் முதலியவற்றைக் கண்டு மனைவியரை விளவிச் சிவனடியவருடன் அமுதருந்தி யிருக்குநாட்களுள் திருப்பனந்தாளில் சிவலிங்கஞ் சாய்ந்திருக்க அரசன் மூர்த்தியை நிமிர்த்துச் சேவிக்க ஆனை முதலிய கட்டியிழுத்தும் நிமிராததுகண்டு, நாயனர் தமதுகழுத்திற் கயிறு பூண்டிழுக்கச் சிவலிங்கம் நிமிரக் கண்டு களித்து அவ்விடஞ் சிலநாள் தங்கித் திருக்கடவூர் சென்று திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகளையும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளையும் கண்டு திருவமுது செய்வித்துச் சிலநாட்களுக்குப் பிறகு முத்தியடைந்தவர். இவர் காலம் திருஞானசம்பந்தர், அப்பர்சுவாமிகள் காலம்.

குங்குமம்—இது தேவிக்குரிய காப்பு, இதனைக் குங்குமப்பூ, உயர்ந்த பச்சைக்கற்பூரம் முதலியவற்றுடன் சேர்த்து தேவிக்குப் பனிநீரில் இழைத்திடும்படி ஸ்ரீகாரணகமம்கூறும். இதற்குப்பிரதியாகத் தற்காலத்தில் மஞ்சட்பொடியுடன் வேறெதையோ சேர்த்துக் குங்குமம் எனச் செய்துகொள்ளுகின்றனர். தேவிக்குரிய மங்கலப்பொருளாதலின் மங்கலம்பெற மங்கையர் அணிவர்.

குங்குமபாண்டியன் — வாகுவலயபாண்டியனுக்குக் குமரன்.

குசஅத்தர்—ஒரு இருடி விஷ்ணுவையெண்ணித் தவஞ்செய்து முத்திபெற்றவர்.

தசகவீ—காதி தந்தை.

தசசத்தலம்—1. சராசந்தன் மதுரையைத் திக்கிரையிட்டபின் கிருஷ்ணன் ஆண்டது. ரைவததுர்க்கத்திலுள்ளபட்டணம்.

2. விந்தியமலைக் கருகிலுள்ள ஒரு பட்டணம், இராமபுத்திரனுகிய குசன் நிருமித்தது.

தசசத்தலி—இரேவதன் என்னும் சூர்யவம்சத் தரசனுண்ட தேசம்.

தசரத்துவசன்—1. சகரன் தம்பி, தசரதன் மைத்துனன், பரதசத்துருக்நருக்கு மாமன்.

2. வேதவதிக்குத் தந்தை, இவர் முனிவர். இவர் வேதமோதிக்கொண்டிருக்கையில் இவர் நாவில் வேதவதி பிறந்து இமயமலையில் விஷ்ணுமூர்த்தி தனக்கு நாயகனுகத் தவமியற்றினள். இவர் ஒரு அரக்கனு லிறந்தனர்.

தசரத்துவயஹாரிணி — ருதுஹாரிணியின் குமரி, காலந்தவறி மணப்பவனுடைய இரண்டு ஸ்தனங்களையுங் கெடுப்பவள்.

தசநாபன்—1. (ச.) குசகன் குமரன்.

2. காதியின் தந்தை. இவனுக்கு நூறு பெண்களிவர்களை வாயுவிரும்ப, அவர்கள் இணங்காமையால் வாயு கோபித்து மூதுகுகளை முரித்தனன். இவர்களைத் தந்தை சூளிருஷிக்குக்கொடுத்தனன். அந்தருஷி தொட்டதும் இப்பெண்கள் கூனிமிர்ந்து அழகுபெற்றனர்.

தசம்பன்—1. தாரகயுத்தத்தில் வருணனுல் கொல்லப்பட்ட அரக்கன்.

2. துவட்டாவால் நிருமிக்கப்பட்ட உலக்கைகொண்டு உலகத்தை வருத்தி வத்சந்திரனுல் கொல்லப்பட்ட ஒரு அரக்கன்.

தசலவதி—கோசலத்திலுள்ள பட்டணம், குசன் ஆண்டது.

தசலன்—கற்கைகாட்டு வேதியன், இவன் தெய்வமில்லையென வாதித்துச் சாகுங் கால் யமபடர்பற்றத் திரிகூடம் நினைந்து குற்றுலம் என உயிர்விட்டு யமபட்டினீங்கித் தேவர் பூமாரிபெய்து பொழியும் மணத்தால் புட்பகந்தன் எனப் பெயரடைந்து முத்திபெற்றவன்.

தசலாசுரன்—இவன் சிந்தாசுரன் ஏவலால் கேமாசுரனிடங் கூடிப் பெருச்சாளியுருக்கொண்டு தமக்குள் சண்டையிட்டுக் குழந்தையுருக்கொண்ட விநாயகர்மீது விழுந்தனன். விநாயகர் பூனையுருக்கொண்டு இவர்களைக் கொன்றனர்.

தசம்பன்—1. தாரகயுத்தத்தில் வருணனுல் கொல்லப்பட்ட அசுரன்.

2. வத்சந்திரனுல் கொல்லப்பட்ட ஓரசன்.

தசன்—1. சுகோத்ரன் குமரன், இவன் குமரன் பிரீதி.

2. (ச.) அசகன் குமரன்.

3. செவ்வாய்க் கிரகம்.

4. இராமருடையபுத்திரன். குழந்தைப் பருவத்தில் வான்மீகியால் இரகசியமின் பொருட்டுக் குசையால் தடவப்பெற்றதால் இப்பெயரடைந்தனன். இவனும் தம்பியும் வான்மீகர் பாடிய இராமாயணத்தை இராமமூர்த்தி செய்த அச்வமேதத்திலரங்கேற்றித் தம்மை யறிவித்தனர். இவன் ஆண்ட பட்டணம் குசாவதி. அயோத்தி பெண்ணுருக்கொண்டு வேண்ட அயோத்தியை ஆண்டவன். சரயுவில் கங்கணம் விழ அதனை யொருநாகம் கவ்வியது. அதனுல் கோபித்து அம்பெடுத்தனன். அதைக்கொண்ட நாககன்னிகை யதனைக் கொடுக்க அந் நாககன்னிகையையும் மணந்தவன்.

5. விதர்ப்பன் குமரன்.

6. சுத்தவிரதன் இரண்டாவது குமரன்.

7. காதி தந்தை, சிலநாள் சௌநகருக்கு உபசாரஞ் செய்துவருகையில் அவர் நாற்பத்திரண்டு நாள் தூங்கினர். குசன் அவர்க் குபசரித்தது கண்டு மனமகிழ்ந்து இவன் குலத்தில் ஒரு ருஷி பிறக்கும்படி வரந்தரப்பெற்றவன்.

8. பிரமபுத்ரன், குசநாபனுக்குப் புத்திரர் பிறக்க வரந்தந்து உடனுடன் சுவர்க்கமடைந்தவன்.

தசஹாரிணி—ருதுஹாரிணியின் குமரி. கல்யாணத்தில் நாந்திசிரார்த்தத்தால் பிதுர்க்களைப்பூசிக்காதலனின் ஒரு ஸ்தனத்தைப் போக்குபவள்.

தசாக்ரன் — குருவம்சத்துப் பிருகத்ரதன் குமரன், சராசந்தன் சகோதரன்.

தசாசுவன்—சகதேவன் குமரன், இவன் குமரன் சோமதத்தன்.

தசாபன்—உபரிசரவசு குமரன்.

தசாம்பன்—குசன் குமரன், இவன் குமரன் காதி.

தசாவதி—குசனுண்ட நகரம். இது கோசலத்தின் வடக்கிலுள்ளது.

தசாவர்த்தம் — கௌதமமரைப் பகைத்த வேதியர் அப்பாபம்தீரத் தருப்பையால் பவித்திரமணிந்துகொண்டு ஸ்நானஞ் செய்த கோதாவரிதீரம்.

தசாவிரதன்—இருஷபனுக்குச் சயந்தியிடத்துதித்த குமரன்.

தூசிகன் — புரூரவன் குமாரனுகிய அமவசு குலத்தவன், விச்வாமித்ரனுக்கு மூதாதை. பலகாச்வன் குமரன்.

தூசிராத்தி—இது கூர்ச்சரம், ஆநர்த்ததேசம் எனப்படும். இத்தேசவாசிகள் சூசராத்தியர் எனப்படுவர்.

தூலவன்—மைத்திரேயனுக்குத் தந்தை.

தூரமடபுரம்—பாடலீபுரத்திற் கொருபெயர்.

தூரமேஷ—மன்மதனுக் கொருபெயர்.

தூரமை—இவள் சுதன்மன் எனும் வேதியனுக்கு இளைய மனைவி, இவளைச் சுதன்மனுக்கு அவனது மூத்தமனைவியாகிய சுதேகை என்பவள் தனக்குப் புத்திரப் பேறில்லாமையால் மணஞ் செய்வித்தனள். இவளிடத்துச் சுப்பிரியன் எனும் குமரன் பிறந்தான். இதனல் வேதியன் களிப்படைந்து சிவபூசை கைவிடாதிருக்கையில் சுதேகை பொருமை மனத்திடம் வைத்து வந்தனள். பின் தாய்தந்தையிருவரும் சுப்பிரியனுக்கு மணமுடித்து மகனையும் மருமகளையும் அருகில் வைத்துக்கொண்டு களிப்புறக்கண்ட சுதேகை யெவ்வகையேனும் சுப்பிரியனைக் கொன்று பகைமுடிப்பேனென்று சுப்பிரியனும் அவன் தேவியும் உறங்குகையில் சுப்பிரியனைத் துண்டித்துக் குசமையும் அவன் கணவனும் பார்த்திபபூசை செய்து சிவலிங்கங்களைவிடும் குளத்திலெறிந்து ஒன்றும் அறியாதவள்போல இருந்தனள். இதனையறிந்த குசுமை மனந்தளராது வழக்கம்போல் சிவபூசை முடித்துச் சிவலிங்கத்தைவிடுங் குளத்தருகிற் சென்று மீள்கையில் இறந்து குளத்தில் மூழ்ந்திய மகன் தாயைநோக்கி நானும் வருகிறேனெனக் கேட்டுச் சிவமூர்த்தியைத் துதிக்கையில் சிவமூர்த்தி தரிசனந்தந்து யாது வேண்டுமென இக்குளமே கோயிலாக்கொண்டருள்க என அவ்வாறே கூச்மேச்வரமாக அமர்ந்தனர். (சிவமகாபுராணம்).

தூரும்பன்—உபரிசரவசுவின் குமரன்.

தூலோசனை—கண்ணனுடன் வாழ்ந்த வேதிய கண்பர். இவர் வறுமையடைந்திருந்த காலத்து மனைவியார் இவரை நோக்கி உமக்கு கண்பராகிய கண்ணபிரானிடஞ் சென்று உமது தரித்திரத்தைக் கூறிப் பொருள்பெற்றுவருக என்றனள். இதனைக்கேட்ட குசேலர் ஆயின் கண்பரிடஞ் சென்றால் ஏதேனுங் கையுறையாகக்கொண்டுபோக வேண்டுமென்றனர். மனைவி கொஞ்சம் அவல் பலகாரஞ்செய்துதரக் கொண்டு சென்று கண்ணனைக் கண்டனர். கண்ட கண்ணன், யோகக்ஷேமங்களை விசாரித்து அருகிருந்த மூட்டையிலிருந்த அவலில் ஒருபிடி எடுத்து வாயிலிட்டு உண்டனர். மறுபிடிஉண்ண எடுக்கையில் அருகிருந்த தேவியார் விலக்க உண்ணுது நின்று குசேலருக்கு ஒன்றுங் கொடாது அனுப்பக் குசேலர் துக்கத்துடனீங்கி வீடுவந்து தமது பெருஞ்செல்வத்தினைக் கண்டு களித்தவர்.

தூர்சகர்—கடகமென்னும் பட்டணத்திலிருந்த முனிவர். இவர் குமரன் கௌசிகன் அல்லது மிருகண்டு. இவர் தம் குமாரருக்குப் பெண்கொள்ள உசத்தியரிடஞ்சென்றனர். அந்த வுசத்தியர் பெண் விருத்தை, காட்டானைக்குப் பயந்து மடுவில் விழுந்திறந்தனள். அவளை யுயிர்ப்பிக்கக் குச்சகர் தடாகக்கரையில் தவமியற்றுகையில் ஒரு காட்டானை இவரைத் தூக்கிக்கொண்டு காட்டுட் சென்றது. முனிவர் யானையின் வரலாறு வினவ யானை அறிவுதோன்றித் தான் தனதத்தன் என்பவன், தருமத்தைவிட்டு இரசவாதஞ்செய்த பாதகத்தால் மத்தயானை யானென் என முனிவர் தமது தபோபலத்தில் சிறிது அந்த யானையுருக்கொண்டவனுக் களித்தனர். உடனே தனதத்தன் யானையுருநீங்கித் தேவவுருக்கொண்டு சென்றனன். முனிவர் மீண்டும் யமனையெண்ணித் தவமியற்றி விருத்தையை யமனருளாலுயிராக்கித் தமது குமாருக்கு மணஞ்செய்வித்துத் தாம் தவத்திற்குச் சென்றனர்.

தூர்சன்—1. இருக்குவேதம் 10வது அத்தியாயத்தில் புகழ்ந்து சொல்லப்பட்டவன். இவன் கிணற்றில் தள்ளப்பட்டு இருக்கோதி மாண்டதாக இருக்குவேதங் கூறும்.

2. சாகூரசமனுவிற்கு நட்வலையிடத் துதித்த குமரன்.

3. அங்கீரசன் சந்ததியான்.

தூர்சாக்தடிகை—சம்பாபதியின் கோயில்.

தூர்சான்—ஒரு இருடி, திரேதாயுகத்தில் சிவபூசையால் மூத்திபெற்றவன்.

தூஞ்சம்பூர்இராமாநுசாசாரியர்—வேதாந்த தேசிகரின் திருவடி சம்பந்தி.

தூஞ்சான்—1. அனுமானுக்குப் பாட்டனும், அஞ்சனைதேவியின் தந்தையுமாகிய வானரன்.

2. கத்ருவின் குமரன், நாகன்.

தூடக்கோஇளஞ்சேரலிரும்பொறை — ஒரு சேரன், பெருங்குன்றூர்கிழாரால் பாட்டப்பெற்றவன்.

தூடபன்—ஒரு இருடி.

தடபுலவியனூர்—பாண்டியன் நெடுஞ்செழி யனைப் பாடிய தமிழ்ப்புலவர்.

தடமலை— காவிரிபிறத்தற்கு இடமாயுள்ள மலை.

தடமுருட்டி—சோழநாட்டு உறையூரிலுள்ள ஒருநதி.

தடம்—1. கொச்சிநாடு.

2. அரிருத்தனை வாணன் சிறையிட்ட காலத்தில் அவ்வாணுசுரன் பட்டணத்தில் கண்ணன் லோகத்தாலும், மண்ணுலஞ் செய்த குடங்கொண்டாடிய கூத்து.

தடவாயிலாதனூர் — பெருஞ்சாத்த னைப் பாடிய தமிழ்ப்புலவர்.

தடாசுரன்—ஒரு அசுரன். இவன் தேவரை வருத்த தேவர் வெள்ளிமலையி லடைக்க லம் புகுந்தனர். சிவமூர்த்தி பிராட்டியின் குறிப்புணர்ந்து போர்க் கனுப் பினர். பிராட்டி போர்புரிகையில் சிவமூர்த்தி பிரத்தியக்ஷமாகப் பிராட்டி பூசைசெய்த னள். சிவமூர்த்தி தரிசனந்தந்து சூலத் தாற்கொன்று இவனை யுயிர்போக்கினர்.

தடாரன்—கத்ருதநயன்.

தடிதாங்கிழதலியார்— இவர் பொன்விளை ந்தகளத்தூரி லிருந்தவர். இவர், இரப் போர்க்கு இல்லையென்னது கொடுத்து வந்தமையால் இவர்கழனி ஒருகால்பொன் கதிர்விட அவைகளைப் பிராமணர் முத லிய பலர்க்கும் தானஞ்செய்து புகழ் பண்டைத்தவர்.

தடிமிக்கயவன்—பிரமன் சிகையில் பிறந்த வனும். இவர்களுள் முதல்வன் அமிர்த கண்டன். குயவர் முதல்வன்.

தும்பாண்டி — 1. வையியனுக்குப் பிரா மணஸ்திரீயிடம் பிறந்தவன். இவனுக்கு மணியடித்துக்கொண்டு பிக்ஷையெடுப் பது தொழில்.

2. மைத்திரேயனைக் காண்க.

தடை—1. அசுரர் அறுமுகனுடன் போர்க் காற்றது படைக்கலத்தை யெறிந்துவி ட்டு விசனத்துட னிருக்கையில் தன் குடையை ஒருமுக எழுனியாகச் சாய்த் துக் குமரனுடிய கூத்து.

2. செங்குடை, பீலிக்குடை, பீலிக் குஞ்சக்குடை, பஞ்சவர்ணக்குடை எனப் பலவகைப்படும். சிவனுக்கு (க) விஷ்ணு விற்கு (உ) ஜினனுக்கு (ங).

தட்டுவங்கீரனூர்—ஆய் என்னும் வள்ளலைப் பாடியபுலவர்.

தட்டுவன்சேரல்—ஒரு சேரன்.

தட்டம்—தமிழ்நாட்டிலொன்று திருவாங்கூ ரைச் சார்ந்த ஆலப்புழை யென்பர்.

தட்டவை—இவள் உடம்பில் வெண்குட்டத் துடன் வீரசைவ வேடத்தளாய் ஒரு அக் ராகாரத்தின் வழி நடக்கையில் அவ்விடத் திருந்தவேதியர், அசுத்தையாகிய நீ யெங் கள் தெருவழி வரலாமோவெனக் குட் டவை வெகுண்டு நீங்கள் பாண்டி ரோகிக ளாகவெனச் சபித்துச் சௌராட சோ மையரிடஞ் சென்று சிவாதுக்கிரகத்தால் குட்டநோய் நீங்கிப் பிராமணருக்குத் தன்னைக் காட்டினவள்.

தணகன்—(சூ.) சூத்ரகன் குமரன்.

தணகாங்கியம்—கருநாடகச் சந்தமும், மக டூஉ முன்னிலையுமாகச் சொன்னநூல்.

தணசாகரர் — யாப்பருங்கல நூலாசிரியர், காரிகைக்கு உரையாசிரியர், இவர் சைந சந்நியாசி. இவர் காலம் சாலிவாகனசகம் 300-க்குமேல் இருக்கலாம் என்பர்.

தணசாலினி—தனபதிக்குத் தேவி.

தணசீலன்—சாந்திகன்குமரன் கண்ணபிரா னுல் முதலிவாயினின்று வருவிக்கப்பட் டவன்.

தணசேநன் — அச்சுவக்கிரீவன் சேநாவீர ரில் ஒருவன்.

தணநிதி—1. வேள்விதத்தன்குமரன். குபே ரனைக் காண்க.

2. கோளகனைக் காண்க.

தணநூல்—இது நாடகத் தமிழ்நூல்.

தணபத்திரன் — வீரைமண்டல புருடன் மாணைக்கரா யிருக்கலாம்.

தணபரன்—பல்லவர்களில் ஒருவன். சோழ நாட்டை யாண்டு திரிசிரோப்பள்ளி மலை மேல் சிவாலயம் புதுப்பித்தவன். இவ னுக்குப் புருஷோத்தமன், சத்துருமல் லன், சத்தியசந்தன் எனவும் பெயர்.

தணமாலை—சிவகன் மனைவியரில் ஒருத்தி.

தணம்—1. ஆகேக்குணம் (சு) அறிவு, நிறை, ஓர்ப்பு, கடைப்பிடி. மகடூஉக்குணம்—(சு) அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு.

2. சு. சத்துவம், இராசதம், தாமதம். இவற்றுள் சத்துவம் ஞானம், அருள், தவம், பொறை, வாய்மை, மேன்மை, மோனம், ஐம்பொறிஅடக்கல் முதலிய வாம். இராசதம் மனவுக்கம், ஞானம், வீரம், தவம், தருமம், தானம், கல்வி, கேள்வி முதலியவாம். தாமதம் பேரு ண்டி, நெடுந்துயில், சோம்பு, நீதிவழு, ஒழுக்கவழு, வஞ்சம், மறதி, பொய், கோ பம், காமம், கொலை முதலியவாம்.

தணவதி—கணன் தாய்.

தணவதிபாயி — மாதவசிங்கென்னும் அர சன் தேவி. இவள் தன் தோழியரில் ஒரு த்தி எக்காலமும் வாய் மொருமொருத்த

லைக் கவனித்து நோக்கி நீ எக்காலமும் வாய் மொருமொருத்தற்குக் காரணம் கூறுக என அவள் இம்மை மறுமைப் பயன் தரும் அரிபதத்தினைப் பஜனை செய்திருப்பதேயன்றி வேறன்று என்றனள். குணவதி ஆயின் அம்மந்திரத்தினை எனக் குபதேசிக்க என அவள் அவ்வாறுபதேசித்தனள். குணவதி மந்திரத்தினைவிடாது செபித்துப் பேய்கொண்டார்போ லிருத்தலைக் கண்ட அரசன் இவளுக்கு யாரோ ஒரு பாகவதனிவ் வாறு உபதேசித்துக் கெடுத்தனன் என்று இவளைக் கோபத்துடன் கடகடக்கக் குணவதி கண்ணை மூடிக்கொண்டு அரசனைக் காணுது அரியைத் தியானிக்கப் பெருமாள் தரிசனந்தந்து அஞ்சாதைஎன அருளி மறைந்தனர். உடனே குணவதி களித்துக் கணவனையடைய அரசன் அன்று முதல் பாகவதர் அரண்மனைக்கண் வராதிருக்கக் கட்டளையிட்டனன். பின்பு ஒருநாள் அரசன் தன்னிரண்டு குமாருடன் வேட்டைக்குச் சென்றனன். குணவதி பாகவதரையழைத்துபசரித்துவேண்டிய தரக்கண்ட மந்திரி அரசனுக் கறிவிக்க அரசன் மனைவியைக் கொலைசெய்ய இருவரை ஏவஅவர்கள் கொலைசெய்ய அவளையணுக அவளிடமிருந்து ஒரு புலி தோன்றிக் கொலைசெய்ய வந்தவர்களைக் கொலை செய்தது. இதனை யறிந்த அரசன் மனைவியிடம் அச்சங்கொண்டு வீட்டிற்குத் திரும்பினன். வரும்வழியில் நதி ஒன்று வெள்ளங்கொண்டு குறுக்கிட அரசனும் குமார்களும் படகேறி நட்டாற்றில் வருகையில் படகு சுழலிலகப்பட்டுச் சுழன்று மூழ்கத் தொடங்குகையில் அரசன் செயலற்றுத் தன் மனைவியை நினைக்கப் படகு திடீரெனக் கரைக்கண் வந்துசேர்ந்தது. அரசன் மனைவியை யன்றுமுதல் பெருமாள் காரியத்தி லிருக்கச்செய்து தானும் அவ்வாறிருந்தனன்.

துணைவாயில்—வஞ்சிநகர்க்குக் கிழக்கிலுள்ள ஊர்.

துணைவீரபண்டிதர் — இவர் தொண்டைநாட்டில் சிங்களப்பேட்டைக் கருகிலுள்ள களந்தை அல்லது கழுந்தையிற் பிறந்தவர். சமயத்தால் ஜைநர், இவர் வாமநாதபுரம்என்னும் தென்மயிலையிலமர்ந்த நேமிநாதசுவாமிகள்பெயரால் நேமிநாதமென்னும் இலக்கணஞ்செய்தனர். வெண்பாபாட்டியலும் இவர்செய்தது. இவ் வெண்பாபாட்டியல் வச்சணந்தி முனிவராகிய இவரது ஆசிரியர் பெயரால் செய்தது. இவர் திரிபுவனதேவனென்னும் அரசன் காலத்தவர்.

துணைப்பள்—ருத்ரசாபத்தால் பூமியிற் பிறந்த மால்யவந்தன்.

துணைநிதிபாண்டியன்—இவன் சரிதையைச் சுந்தரபாண்டியனைக் காண்க.

துணை—1. செயன் குமரன்.
2. யுகந்தரன் தந்தை.

துண்டகன்—1. சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.
2. அயலான் மனைவியைப்புணரப் பிறந்தவனுக்கும், பார்ப்பினி, வேறு பிராமணனுக்குப் பெற்றபிள்ளைக்கும் பெயர்.

துண்டசன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

துண்டபேதி—திரிதராட்டிரன் குமரன்.

துண்டம்—இது யாகாதி கிருத்தியங்களுக்கு உபயோகமாகப் பலவிதமாகத் திக்குகளுக்குத் தக்கபடி வேதாகமங்களில் கூறப்படுவது. இதுநாற்கோணகுண்டம், யோனிகுண்டம், அர்த்தசந்திரகுண்டம், திரிகோணகுண்டம், விருத்தகுண்டம், ஷடச்ரகுண்டம், பத்மகுண்டம், அஷ்டகோணகுண்டம்எனப்பலவிதப்படும். இக்குண்டங்களின்உருவம் வருணதேவமந்திரங்களுக்குக் குடத்தினுருவம், வாயுதேவமந்திரங்களுக்கு த்வஜ உருவம், மகேந்திரமந்திரங்களுக்கு வஜ்ராயுதம்போன்றவரு. ஆக்னேயங்களுக்கு அக்நியின் ஏழு சிகையைப்போலும், மத்திமஉத்தம வீர்யதேவதைகளுக்கு நாற்கோணம், அற்பவீர்யதேவதைகளுக்கு மூக்கோணம், ஸ்திரீரூபமுள்ள தேவதைகளுக்கு யோனிகுண்டம், ருத்ரதேவதாம்சங்களுக்கு அர்த்தசந்திரகுண்டம், சாந்ததேவதைகளுக்கு வட்டகுண்டம், திரிமூர்த்திகளுக்கு ஐங்கோணம், கின்னரர்களுக்கும் ஐங்கோணம், வித்யா, வித்யேச்வரர்களுக்குப் பதுமகுண்டம், ஸ்தம்பனத்திற்கு நாற்கோணம், தாபனத்திற்கு யோனிவடிவம், மாரணத்திற்கு அர்த்தசந்திரவடிவம் அல்லது பதினாறுகோணம். சாந்திக்கு வட்டமாகிய குண்டம், உச்சாடனத்தில் அறுகோணம்,புஷ்டிக்குப் பத்மகுண்டம்,மூத்திக்கு எண்கோணமும் ஆகும். இவற்றின் மேகலை, கண்டம், கோமுகம், செய்வகை முதலியவற்றைக் காமிகாதி ஆகமங்களில் பரக்கக்காண்க.

துண்டலகேசி–1. இவள் ஒரு வைசியகன்னிகை. இவள் மாளிகையில் வீளையாடுகையில் ஒரு வணிகபுத்ரன் காளன் என்பானையிவள் மணந்திருக்கையில் ஒருநாள் பரிகாஸத்தால் கணவனை நீ கள்வன் என்னக் காளன்கோபங்கொண்டு ஒருநாள் இவளை

ஒரு வியாஜங்காரணமாகத் தனிக்கொண்டு பர்வதத்திலேறி நீ என்னைக் கள்வனென்றமையி னுன்னைக் கொல்லத்துணிவேனென அவளும் அவனை மூன் கொல்லவெண்ணி நான் சாவேனுகி லும்மை வலங்கொண்டு சாவேன் என வலங்கொள்வாள் போன்று கணவனைப் பர்வதத்திருந்து விழத்தள்ளினள். அவனும் இறக்க இவளும் கணவனைப் பிரிந்த துக்கத்தால் நாவல்மட்டுப் பரசமயங்களை வென்று காலமாயினள். இக்குண்டலகேசிக்குப் பௌத்தமத உபதேசஞ்செய்தவன், உஞ்சைமாநகரத்திருந்த அருக்கசந்திரன்.

2. இஃது தமிழிற்சிறந்த ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்று. இதில் கூறப்படுவன புத்தவாதம். இஃது இப்பெயர் பெற்ற வணிககுலமகளிரின் வரலாறு கூறி அவள் பல சமயங்களை வென்று புத்தமதத்தை நிறுத்தினதைத் தெரிவிக்கும். இது ஒருபௌத்தபேய்க்கும் சைநப்பேய்க்கும் நடந்த வாதத்தைப் பற்றிக் கூறும் வாதநூல்.

தண்டலபுரம்—ஒரு வித்யாதர நகரம்.

தண்டலபோகி—துரியோதனன் தம்பி.

தண்டலபோசன்—துரியோதனன் தம்பி, பதினான்காம்நாள் பீமனுல் இறந்தவன்.

தண்டலன்—ஒரு காந்தருவன், திருவேங்கடத்தில் மனைவியருடன் விளையாடி அரங்கதாசன் பிறப்பிற்குக் காரணமானவன்.

தண்டலாதன்—துரியோதனன் தம்பி.

தண்டலி—மந்திரங்களுக் குற்பத்திஸ்தான மாய்ச் சிவனது பரிக்கிரகரூபையான கிரியாசத்தி.

தண்டலை—1. விந்தியவந்தன் பெண், இவள் நினைத்தவிடங்களில் சரிக்கத்தக்க சக்தியுள்ளவள். இவள் கணவன் சும்பனுல் கொல்லப்பட்டான்.

2. மதாலசையின் நண்பி, தீர்த்தயாத்திரைபொருட்டு வருகையில் இருதுத்துவசனுல் பாதாளகேது என்னு மரக்கன் அடிபட்டு ஓடிவருதல் கண்டு சிறைபட்டிருந்த மதாலசைக்குச் சுபசெய்திகூற அரசன் காணும்படி பிலவழி புகுந்து அரக்கனது மாளிகையிற் சிறையிருந்த மதாலசையை யடைந்தவள்.

தண்டன்—1. கத்ரு குமரன், நாகன்.

2. திருதராட்டிரன் குமரன்.

3. ஒரு சிவகணத்தவன்.

4. யானையுருக்கொண்டு மதோற்கடர் மூன் வந்திறந்த அசுரன்.

தண்டினபுரம்—விதர்ப்பநாட்டு இராசதானி.

தண்டுகட்பாலியாதன் — சேரமான்சிக்கற் பள்ளித் துஞ்சிய செல்வக்கடுங்கோவாழி யாதனைப் பாடியவர்.

தண்டுர்க்கூற்றம்—சேரநாட்டின் ஒரு பகுதி.

தண்டை—சுப்பிரர் தேவி, குமரர் வைகுண்டர்.

தண்டையூர்க்கிழவர்—ஒரு வேளாளர், இவர் ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளுக்கு நாடோறும் நெல்கொடுக்குந் திருப்பணியேற்று நடத்திவந்தனர். இடையில்கூடாமகாலம்வர நெல்கொடுக்குந் திருப்பணி மூட்டுப்படுதல் எண்ணி விசனமடையச் சிவமூர்த்திகுபேரனுக்குக் குண்டையூர்க்கிழவர்க்கு நெல்தரக் கட்டளையிட்டனர். குண்டையூர்க்கிழவர் தமதுவீடெங்கும் நெல்நிறைந்திருக்கக் கண்டு களித்து இந்த அற்புதத்தினைச் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளுக்குக்கறிவித்துச் சிவாநுக்கிரகத்தால் திருவாரூர் முழுதும் நெல் தந்தவர்.

தண்டோதரன்—1. கத்ரு குமரனுகிய நாகன்.

2. திருதராட்டிரன் குமரன்.

3. இவன், சிவமூர்த்திக்குக் குடைபிடிப்பவன். மதுரையில் திருவவதரித்த தடாதகைபிராட்டியாரின் திருமணத்தில் அம்மையார் தேவராதியர்க்கு விருந்திட்டு அளவிலாது மிகுந்த அன்னங்களைப் புசிக்க யாருங் கிடைக்கவில்லை யென்று சோமசுந்தரபாண்டியராகிய சிவமூர்த்தியிடம் குறிப்பித்தனள். சிவமூர்த்தி லீலை காரணமாக அருகிருந்த குண்டோதரன் வயிற்றில் ஊழித்தீயை யிருத்தி இந்தக் குடையாளுக்கு அன்னமிடுக என்றனர். அம்மையார், இவனென்ன சாப்பிடப் போகிறனென்று அன்னமிடக் கட்டளையிட அன்னமிடுவோர் இருந்த எல்லாஅன்னங்களையும், வேறு பாகமாகாத பொருள்களையுமிடப் பசி நீங்காது வருந்திப் பசிதணியச் சிவமூர்த்தியை வேண்டி அன்னக்குழியும் தாகநீங்க வையையாற்றையும்பெற்றுப் பசியும்தாகமும் நீங்கியவன்.

தத்தம்பேய்ச்சித்தர் — இவர் ஒரு சித்தர். இவர் பெண்களைப் பேய்களென எண்ணி உண்மையுணர்ந்து நன்மை யடைந்தவர். இவர் செய்தநூல் குதம்பேய்ச் சித்தர்பாடல்.

ததரன்—1. சுரோதகீர்த்தியின் குமரன்.

2. கத்ரு குமரன், நாகன்.

ததன்—சுபாரிசுவம் என்னும் மலையிலுள்ள அரசன்.

குதிரைமலை—இது தென்கண்ணடத்திலுள்ள குதிரைமூக்கு மலை.

குதோதரி—கும்பகர்ணனது புத்திரனுகிய நிகும்பன் பெண்ணும் காலசஞ்சனுடைய பாரியாளும் விகஞ்சனுடைய தாயுமானவள். இவள் இமயமலையில் சிரத்தைவைத்தும் நிஷதமலையில் கால்நீட்டியும் சயனித்தவள். விகஞ்சனுக்குப் பால் ஊட்டியதால் அப்பால் சிதறி கூரோதியாயிற்று. மற்றொரு குமரன் கரஞ்சன். இவள் கல்கியால் கொல்லப்பட்டாள். இவள் ஓர் அரக்கி. (கல்கி-புராணம்).

குத்தன்—யமனிடமுள்ள கணக்கன்.

குநி—சித்தத்துவசன் குமரன்.

குந்தமர் — ஒரு முனிவர். இவர் தம் மனைவியுடன் மானுருக்கொண்டு விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில் பாண்டு மானென நினைத்து எய்யப் பாண்டுவிற்குத் தன் மனைவியைச் சோதிருக்கச் சாபமளித்துயிர்விட்டவர்.

குந்தலம்—வடநாட்டில் பல்லாரிக்கணுள்ள நாடு.

குந்தலன்—ஒரு அரசன் காலவனிடம் கால அளவு வினவினவன்.

குந்தலை—ஒரு தெய்வமாது. விசுவசேனரைக் காண்க.

குந்தி—1. இவள் சித்தி அம்சம், குந்திபோசனுக்கு அபிமான புத்ரி. தேவமீடனுக்கு மாரிஷையிடம் பிறந்தவள். இவள் இளமையில் தந்தையாகிய சூரனு லேவப்பெற்றுத் துருவாசமுனிவர்க்குப் பணிவிடை செய்து அவர் அதுக்கிரகத்தால் ஆறுமந்திரங்கள் உபதேசிக்கப் பெற்று ஒருநாள் தனித்து மாளிகையிலிருக்கையில் சூரிய மந்திரத்தை உச்சரித்துச்சோதிக்கச், சூரியன் இவளுக்குமுன் தரிசனந்தந்து அம் மந்திரபலத்தைத் கூறினன். குந்தி தான் கன்னியென, அவளுக்குத் தக்க பருவமளித்து அவளுடன் கூடினன். உடனே கவசகுண்டலத்துடன் குமரன் ஒருவன் பிறக்க அக்குழந்தையை ஒரு பெட்டியிற் கிடத்தித் தனது முன்தானையில் ஒருபாகத்தை அதிலிட்டு அருகிருந்த ஆற்றில்விட்டவள். இவனே பின்பு கன்னன் எனப் பட்டனன். கிருஷ்ணனுக்கு நல்லத்தை. பாண்டுவை மணந்து அவன் கட்டளைப்படி மந்திரபலத்தால் யமன் முதலியவர்க்குத் தருமஞ்தியரைப் பெற்றவள். கண்ணனேவலால் கன்னனிடஞ்சென்று தன்னைத் தாயெனச்சேலையுடுத்தித் தெரிவித்து நாகாஸ்திரம் அருச்சுனன்மீது ஒரு முறைக்குமேல் எய்யாமல் வேண்டி, கன்னன்வேண்டியபடி இறந்தபின் பாலாட்ட வரம்தந்து மீண்டு பாரதமுடிவில் அவ்வாறு செய்து பாரதயுத்தத்தில் இறந்தவர்க்குப் பாண்டவர் நிலதர்ப்பணஞ் செய்கையில் முதலில் கர்ணனுக்குச் செய்யச் சொன்னவள்.

2. குந்தி போஜனுக்கு ஒருபெயர்.

3. குந்திபோஜவம்சத்தில்கரம்பியென் பவன்.

4. சகிபிந்து குலத்தவனுகிய கிருதுவின் குமரன், விதர்ப்பன் பேரன்.

5. தர்மநேத்ரன் குமரன், ஏஹயன் பேரன்.

6. ஒரு தேசம்.

7. நேத்திரன் குமரன். இவன் குமரன் சோஹஞ்சி.

8. கிருதன் குமரன், இவன் குமரன் விருஷ்ணி.

9. சகுனி குமரன், இவன் குமரன் தேவாரதி.

குந்திபுரி—தற்காலத்தில் குவாலியர் என்று சொல்லப்படும் பட்டணம், மத்திய இந்தியாவிற்கு முக்யபட்டணம்.

குந்திபோசன்—யாதவ அரசன். முதனுள் யுத்தத்து அசுவத்தாமனுடன் போர்புரிந்தவன், குந்தியை வளர்த்தவன்.

குந்தியர்கள்—யாதவபேதம்.

குந்துதீர்த்தங்கர்—பதினேழாவது சைநதீர்த்தங்கரர், சூரசேந மகாராஜா குமரர். தாய் ஸ்ரீகாந்தை, சுவர்ணவர்ணம், 35-வில் உன்னதம். வைகாசிமீ பூர்வபக்ஷ பிரதமை கிர்த்திகை சநநம். 95,000ஆ ஆயுஷ்யம், சுயம்பு முதல் கணதரர் (35) பெயர்.

குபன் — 1. கிருதயுகத்தில் ஜனங்களுக்கு அரசனில்லாததால் பிரமனுல் திக்குப் பாலக அம்சமாய்ச் சிருட்டிக்கப்பட்டவன், ததீசியை வச்சிரத்தாலெறிந்து அவரால் முடிமே லுதையுண்டவன். (காஞ்சி புராணம்). இவன் சரிதையை ததீசியைக் காண்க. இவன்தேவி மாலினி. (சூ.) சையாதி குமரன் என்ப.

2. இவன் தருமமாய் அரசாண்டு வீரனென்பவனைப் பெற்றனன், அந்த வீரன் விதர்ப்பராசன் குமரியாகிய நந்தினியிடம் விவிம்சனைப் பெற்றான்.

குபாதும்பார் — இவர் மார்வாடதேசத்துக் குயவர், அரிபக்திமிகுந்தவர். இவர்நாடோறும் ஒவ்வொரு பாண்டஞ்செய்து மூப்பது நாட்களுக்கும் மூப்பது பாண்டஞ் செய்து சூளையிடையிட்டு வெந்தபின் விற்றுப் பாகவதர்க்கு அன்னமளித்துவருவர். ஓர்நாள் பெருமாள் இவரிடத் திருநூறு சாதுக்களுடன் விருந்தாகவரக் கும்பார் எதிர்சென்று உபசரித்துக் கையில்

பொருளிலாமையால் ஒருவனிகனேயடைந்து பொருள்கேட்க அவன் நீர் ஏழையாதலால் பொருள்தர வல்லீரல்லீர் ஆதலால் ஓர் கிணறு தோண்டித் தருவதாக வாக்களிப்பீரேல் தருவன்என அவ்வாறே யுடன்பட்டுப் பொருள்பெற்றுப் பாகவதர்க்கு அன்னமளித்தனர். பின் சொல்லியபடி கிணறுதோண்டச் சென்று நீரூறுந் தருணத்தில்மண்ணிடியக்கும்பார்பூமிக்குளகப்பட்டுக் கொண்டனர். கும்பாரிறந்தனரென் றனைவருஞ் சென்றனர். மனைவியும் வீடு சேர்ந்தனள். பின் ஒருவருடம் பொறுத்து அவ்வழியிற் செல்லும் பாட்டைசாரிகள் ஆங்கு இரவில் தாளமிருதங்க வோசைகேட்டு அரசனுக் கறிவிக்க அரசன் பூமியைத் தோண்டக் கட்டளையிட்டனன். ஆண்டுப் பஞ்சாயுதங்களுடன் பெருமாள் முன்பு கும்பார்பஜனை செய்திருக்கக்கண்டு பெருமாளை யாண்டிருந்தெடுத்துப் பிரதிட்டைசெய்து கும்பார்க்கு மடமொன்று சமைத்து இனிதிருக்கச் செய்தனன்.

குபாண்டன் — பாணாசுரனுடைய மந்திரி. இவன் குமரி சித்ரலேகை.

குபோன்—1. விசிரவஸ்முனிவர்க்கு இளிபிளையிட முதித்தவன். இது பதுமகற்பத்தில்.

2. இவன், வராககற்பத்தில் காம்பிலி நாட்டிலிருந்த வேள்விதத்தனுக்குக் குணநிதியெனப் பிறந்து தந்தைதேடிய பொருள்களைச் சூதிலும் வேசைகள் பொருட்டும் செலவு செய்தனன். இவனது நடக்கைகனைத் தாய், மகனிடம் வைத்த அன்பால் கணவனுக்குத் தெரிவிக்காதிருந்தனள். இதனை யறிந்த தந்தை, தாயையும் குமரனையும் நீக்கி வேறு மணஞ்செய்து கொள்ளக் குணநிதி,பசியாற்றுதுசிவாத்திரியில் சிவதரிசனஞ் செய்வாருடன் சிவசந்நிதானத்திற் சென்று சிவதர்சனஞ்செய்து பரிசாரகர் உறங்கும்வேளையில் சிவத்திரவியம் கவரஎண்ணி விளக்கைத்தூண்டித் திரவியம் எடுத்துக்கொண்டு திரும்புகையில் இவன் கால் ஆங்கு உறங்கி இருந்தவர்மேல்பட அவர்கள் எழுந்து இவனைக் கொலைசெய்தனர். கொலையுண்டோனை யமபடர் பிடிக்கச் சிவகணங்கள் விலக்கிச் சிவாத்திரியில் சிவதர்சனஞ் செய்ததாலும், திருவிளக்குத் தூண்டியபுண்ணியத்தாலும் கலிங்கநாட்டில் அருந்தமன் புதல்வனுகிய தமன் என்பவனுகப் பிறப்பித்தனர். இந்தத் தமன், தவம்புரிந்து சிவபெருமான் என்னவேண்டுமென்ன உமைக்காணக் கண் வேண்டுமென்றனன். அவ்வகை யருள அருகிருந்த பிராட்டியைக் கண்டு ஒளியால் கண் மறைவுபெற்று மீண்டும் துதித்துப் பொற்கண்ணுகவும், அளகைக்கு அரசனுகவும், அரனுக்குத் தோழனுகவும் பெற்றவன். இவன் விஞ்சையர் கின்னரர்க்கு அரசன். வடதிசைக்கிறைவன். (காசிகாண்டம்).

3. தன்னை வெருட்டிய சுக்கிரன் கர்வ பங்கப்படச் சிவமூர்த்தியை வேண்டிக் கொண்டவன். பாத்மகற்பத்தில் தக்ஷன் சொல்லால் இலங்கையை யிராவணனுக்குக் கொடுத்து அளகையாண்டவன்.

4. இராவணனுக்கு நான் தவத்தால் சிவனுக்குத் தோழனேனே தவரை வருத்தாதை யெனத் தூதுவனிடத்துச் சொல்லியனுப்பித் தூதுவர் கொலையுண்ண வருந்தினவன்.

5. தனக்குக் கப்பங்கட்டிய இயக்கன் ஒருநாள் தன் மனைவியிடம் அந்த முடிப்பைக் கொடுக்கக் குபேரன் கோபித்து ஒரு வருஷம் மனைவியை நீங்கியிருக்கச் சாபமிட்டவன்.

6. அட்டவக்ரனுக்கு உபசாரஞ்செய்து பலநாள் விருந்தளித்தவன்.

7. இலக்குமிதேவிக்கு வைசியந்தங் கொடுத்தவன். இவன் தேவி சித்ரரேகை; வாகனம் குதிரை, நிதி, நரன்; ஆயுதம் கட்கம்; மாலை சீரக்கதார், பூந்தோட்டம் சைத்திரரதம். இவன் புத்ரன் நளகூபரன். விமானம் புஷ்பகம்.

குபோதத்தன்—சுரமஞ்சரியின் பிதா.

குபோதநரகம்—ஒரு தீர்த்தம்.

குபோமித்திரன்—குணமாலையின் தந்தை.

குப்சாதேவி—நிரிவக்ரையைக் காண்க. இவளுக்குக் குப்சை எனவும் பெயர்.

குமட்டிகண்ணனூர்—இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனைப் பாடி உம்பற்காட்டு ஐஞ்ஞூற்றார் பிரமதாயம் பெற்று (கூடிஅ) யாண்டு தென்னுட்டுள் வருவதிற் பாகம் பெற்றவர்.

குமணன்—1. இளங்குமணன் சகோதரன் தன்தம்பியால் நாடுகொள்ளப்பட்டுக் காடு பற்றியிருந்தபொழுது பெருந்தலைச் சாத்தனுரிரப்பத் தன்தலைக்கு வாளைக்கொடுத்தவன். இதுபோன்ற ஒருகதை ஒப்பிலாமணிப்புலவர்காலத்துங் கூறுவர். இவன் முதல்வள்ளல்களில் ஒருவன்.

2. இவன் கடையெழுவள்ளல்களின் பிற்காலத்திருந்தவன்.

குமதி—ஒருஅரக்கி, இவளை யிந்திரன் கொலை புரிந்தனன்.

குமாரதுபார்—இவர் பாண்டிநாட்டில் ஸ்ரீ வைகுந்தமென்னும் கைலாசபுரத்தில் வேளாளர் குலத்தில் ஏறக்குறைய (கஅ0) வருஷங்களுக்குமுன் சண்முகசிகாமணி கவிராயருக்கும் சிவகாமசுந்தரியம்மைக்கும் நெடுநாள் புத்திரப்பேறிலாதிருந்து பல விரதங்கள் நோற்ற பலத்தால் பிறந்தவர். இப்பிள்ளை ஐந்துவயதாகியும் பேசாமையால் ஊமையென நிச்சயித்துத் தாய் தந்தையர் இருவரும் திருச்செந்தூர் சென்று வதனரம்பமென்னும் ஸ்நானகட்டத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து குறித்தநாளில் பிள்ளை பேசாவிட்டால் உயிர்போக்க நிச்சயித்தகாளில் முருகக்கடவுள், அர்ச்சகர் வடிவத்துடன் பிள்ளைக்குமுன் எழுந்தருளி நாவில் சடாக்ஷரம் எழுதித் தரிசனத்திற்கு வரும்படி கட்டளையிட்டு மறைந்தனர். பிள்ளையெழுந்து அம்மே, அப்பா என, தாய்தந்தையரைஎழுப்பித்தரிசனஞ் செய்து கந்தர் கலிவெண்பா பாடினர். இவர் மதுரைமாநகர்க்குப்போகவிரும்பிச் சென்று அவ்விடத்தில் மீனாக்ஷியம்மைப் பிள்ளைத்தமிழ்பாடி அக்காலத்திருந்த அரசராகிய திருமலைநாயகர் வேண்டுகோளின்படி தம்பியாகிய குமாரகவி வாசிக்க நாளொன்றுக்கு ஒவ்வொரு பருவமாகப் பிரசங்கித்துவருகையில் வருகைப் பருவத்தில் மீனாக்ஷியே குழந்தையுருக்கொண்டு வந்து கேட்டு ஆனந்திக்கப் பிரசங்கித்து முடித்தனர். இவர்திருமலைநாயகர் வேண்டுகோளால் மீனாக்ஷியம்மைக் குறம் மீனாக்ஷியம்மை யிரட்டைமணிமாலை, மதுரைக்கலம்பகம், நீதிநெறிவிளக்கம், திருவாரூர் நான்மணிமாலை, முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழ், சிதம்பரமும்மணிக்கோவை, சிதம்பரம்செய்யுட்கோவை, சிவகாமியம்மை யிரட்டைமணிமாலை, பண்டாரமும்மணிக்கோவை, காசிக்கலம்பகம், சகலகலாவல்லிமாலை முதலியன.

குமரவேள்—குமாரக்கடவுள், இவர் முதற் சங்கத்தில் ஒருவராயிருந்தனர்.

குமான்—1. கலிங்கநாட்டுக் கபிலநகரத்தரசன்.

2. குமாரக்கடவுள்.

குமரி—1. வள்ளிநாய்ச்சியார் முதற்பிறப்பிற் பெற்றபெயர்.

2. பரதகண்டத்தின் தெற்கிலுள்ள ஆறு. இது கடல் கொள்ளப்பட்டது. இதன் கரையில் புஷ்பஹாவி எனுந் தெய்வம் எழுந்தருளி யிருக்கும். இது கடல்கொள்ளப்பட்டகாலத்து எழ்தெங்க நாடும், ஏழ்பனை நாடு முதலிய (சக) நாடுகள் அழிந்தன.

குமரிக்கோடு—பரதகண்டத்தின் தெற்கின் கணுள்ள மலை.

குமாண்டூர் அப்பை—தேசிகர் திருவடிகளில் ஆச்சரயித்தவர்.

குமாண்டூர் ஆச்சான்—நயினாசாரியர் திருவடி சம்பந்தி.

குமாண்டூர் ஆச்சாள்பிள்ளையப்பை—பிரமதந்திரசியரின் திருவடி சம்பந்தி.

குமாண்டூர் பிள்ளை—எழுபத்திரண்டு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர், தேசிகரை யாச்ரயித்தவர் என்பர்.

குமாரக்கடவுள்—சிவமூர்த்தி யோகத்தெழுந்தருளி யிருக்கையில் தேவர் வேண்டுகோளால் நெற்றி நேத்திரத்திருந்து ஆறு தீப்பொறிகள் சிதறின. அவற்றை அக்நி சிவமூர்த்தியின் கட்டளையாற் கங்கையில் விட்டனன். கங்கை வெப்பஞ் சகிக்காது சரவணத்தில் வைத்தனள். அந்த இடத்திலிந்த ஆறு பொறிகளும் ஆறுருக்களாய்க் கிருத்திகை முதலாறுவர் பாலூட்ட வளர்ந்து உமாதேவியார் எடுக்க ஆறுதிருமுகங்களும் பன்னிரண்டு திருக்கரங்களுமாய் ஒருருவாய் எழுந்தருளி யிருந்தவர். இவருடைய ஆறு திருமுகங்களும், முற்றறிவு, அளவிலின்பம், வரம்பிலாற்றலுடைமை, தன்வயமுடைமை, பேரருளுடைமை, இயற்கையறிவு என்னும் ஆறு குணங்களாம். திருமேனி அருளுரு, இவரது ஆயுதம், தோமரம், கொடி, வாள், குலிசம், அம்பு, அங்குசம், மணி, தாமரை, தண்டம், வில், மழு, வேல் இவை பன்னி

ரண்டு கரத்திலுள்ளன. வேல் தவிரப் பதினெரு ஆயுதங்களும் பதினெரு உருத்திரர். வேல் மூன்றுசத்திகளின் உரு. கொடி கோழி, இது நாததத்துவம், வாகனம் மயில், இது விந்துதத்வம், இரண்டு நாய்ச்சிமாரும் சிற்சத்தி, பராசத்தியர். இவர்க்குச் சேவற்கொடி. இதனை ஆண்டலைக் கொடியென்ப, தலை ஆண்தலையென்றும் மற்றது சேவலுருவினதென்றுங் கூறுவர். இவர் இந்திரனிடம் தம் வலிமையைத் தெரிவித்து அவனுக்கு விச்வரூபதரிசனந்தந்து இந்திரனுற் செய்விக்கப்பட்ட மகாமண்டபத் தெழுந்தருளி அபிஷேகங்கொண்டு தேவசேநாபதிபட்டமடைந்து கயிலையிலெழுந்தருளி யிருந்தனர். நாரதர்செய்த வேள்வியில் பிறந்த வெள்ளாடு உலகத்தைத் துன்பப்படுத்த தேவர் வேண்டுகோளால் அதை வீரவாகுதேவரை ஏவிப் பிடித்துவரச்செய்து அதனை வாகனமாகக்கொண்டு கயிலையில் வீற்றிருக்கும் நாட்களில், ஒருநாள் சிவமூர்த்தியைச் சேவித்துச் செல்லும் தேவர் கூட்டங்களில் ஒருவனுகிய பிரமதேவன், கந்தமூர்த்தியைப் பணியாது போகக்கண்டு பிரமனை யழைத்து நீர் என்னதொழில் செய்வதென்று வினவினர். பிரமன் நான் வேதங்களை யுணர்ந்து சிருட்டி முதலிய தொழில்களியற்றி வருபவன் என்று இறுமாந்துகூற, கந்தமூர்த்தி வேதத்தின் ஆதியாகிய பிரணவத்திற்குப் பொருள்வினவ அதற்கு விடைகூற அறியாது மயங்கினன். அதனால் கந்தமூர்த்தி பிரமனைச் சிரத்திற் குட்டிக் கந்தமாதனத்திற் சிறையிட்டனர். சிவபிரான் பிரமனைவிடும்படி கட்டளையிடச்சிறைநீக்கிச் சிவமூர்த்தி பிரணவத்திற்குப் பொருள்கேட்க விடையீந்து விஷ்ணுமூர்த்தியின் குமரிகளாகிய சுந்தரி, அமுதவல்லி யென்பவர்க்கு நீங்கள் இந்திரனிடத்தும் சிவமுனிவரிடத்தும் பிறந்திருங்கள் நாமுங்களை மணக்கின்றனமெனத் திருவாய்மலர்ந்து திருக்கையிலையில் எழுந்தருளி யிருந்தனர். தேவர் வேண்டுகோளால் கந்தமூர்த்தி சிவமூர்த்தியின் கட்டளையேற்று அசுரருடன் யுத்தத்திற்கு யத்தனஞ்செய்து வீரவாகு தேவரை யேவ, அவர் தாரகாசுரனுடன் யுத்தஞ்செய்ய ஆற்றது மூர்ச்சித்ததறிந்து அத்தாரகனை வேலாயுதத்தாற்கொலை புரிந்து மாயைசெய்தமலையுருக்கொண்ட கிரவுஞ்சனைப் பிளந்து நவவீரரை மூர்ச்சை தெளிவித்து எழுப்பிப் பகைவர் இல்லாமையால் மண்ணியாற்றங்கரை வந்து சேர்ந்து அங்கிருந்து திருச்சேஞ்ஞலூரடைந்து சிவபூசை முடித்துப் பாசுபதம் பெற்று அங்குத் தவஞ்செய்திருந்த பராசபுத்திரருக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்து திருச்செந்திலில் எழுந்தருளியிருந்து சயந்தன் கனவிடைத்தோன்றித் தேற்றினவர். வீரவாகுதேவர் முதலியோர் பானுகோபன் ஏவிய மோகனஸ்திரத்தால் மயங்கியிருந்தகாலத்துத் திருவுளத்தறிந்து மோகனஸ்திரப் பிரயோகஞ் செய்து போக்கினவர். இரண்டாநாள் சூரபதுமனுடன் போரிட்டு அவனேவிய தேவாஸ்திரங்களின் வலியடக்கியவனைப் பின்னிடச்செய்து சிங்கமுகாசுரன் வீரவாகுமுதலியவரைக் கட்டிக் கடலில் இட அவர்களைத் திவ்யாஸ்திரப் பிரயோகத்தால் மீட்டும், சிங்கமுகாசுரன் விழுங்கிய பூதரை அவன் முதுகில் தொளையிட்டு வெளிப்படுத்தியும், வெட்டவெட்டத் தளிர்க்கும் ஆயிரம் சிரங்களையும் இரண்டாயிரம் கரங்களையும் பலமுறை வெட்டி, கடைசியிலுங் கரித்துத் தளிர்க்காமலடக்கி, வேலாயுதத்தால் அவனது உயிரைப் போக்கினவர். சூரபதுமனுடன் யுத்தஞ்செய்து அவனைப் பதாதியாக்க, அவன் மாயையின் போதனையால் இந்திரஜாலத்தேரைக்கொண்டு சஞ்ஜீவியா லுயிர்ப்பித்த பானுகோபன், சிங்கமுகன், தருமகோபன் முதலிய சேனைவீராகிய இராக்கதருடன் யுத்தஞ் செய்யப் பாசுபதத்தால் மீளக்கொன்று, சூரன்கொண்ட மாயாவுருக்களனைத்தையும்தக்க ஆயுதவகையால்கண்டித்து அவன் கொண்ட மாமரவுருவை வேலாயுதத்தாலிருபிளவாக்க அவன்கொண்ட வரபலத்தால் மீண்டும் நல்லுருவுடன் வர அவனை வேலால் இருபிளவாக்கினர். அப்பிளவு கொண்ட உரு மயிலும் சேவலுமாகி அந்த மயிலை வாகனமாகக் கொண்டும் கோழியைக் கொடியாகப் பிடித்தும் புவனங்களனைத்தும் நடுங்க வலம்வந்து தேவர்க்கருள்புரிந்து தேவர் சிறைநீக்கி அவுணராலிறந்த பூதகணத்தை யெழுப்பி வருணனால் மயேந்திர முதலிய அவுணர் புரங்களை யழிப்பித்துத் திருச்செந்திலில் எழுந்தருளிச் சிவபூசை செய்து அவ்விடமிருந்து திருப்பரங்குன்றடைந்து பராசமுனிவர் குமரர் அறுவருக்கும் யோகம் அருளிச்செய்து தேவேந்திரகுமரியாகிய தெய்வயானையை மணந்து வீண்ணகர் குடியேற்றித் திருப்பரங்குன்றமர்ந்து காதலால் வள்ளிநாய்ச்சியாரது அழகு முதலி

யவற்றைக் கேள்விப்பட்டு வேடனுருக் கொண்டு அவளுடன் வார்த்தையாடிக் கொண் டிருக்கையில் வேடர் வர வேங் கைமரமாய் நின்று அவர்கள் சென்ற பிறகு பழையபடி வேடராயிருந்து பின் னும் அவர்கள் வர விருத்த சங்நியாசியாய் அவர்களே ஆசீர்வதித்தனர். வேடர் இந் தச் சங்நியாசி நமது வள்ளிநாய்ச்சியாருக் குக் காவலாளியாவர் என்று காவலிடக் காவலிருந்து தாகம்வேண்ட வள்ளிநாய்ச் சியாருடன் சென்று சுனையிலிருக்கை யில் விநாயகரை நினைக்க விநாயகமூர்த்தி யானையுருக்கொண்டு வந்தனர். யானை யைக்கண்ட வள்ளிநாய்ச்சியார் பயந்து விருத்தரைத் தழுவக் குமாரக்கடவுள் தமது உண்மையுருக்காட்டிக் களிப்பித் து வள்ளியை மணந்து சென்றனர். வேடர், வள்ளிநாய்ச்சியாரைக் காணுதவ ராய்த் தேடிச்சென்று கண்டு கோபித்துக் கந்தமூர்த்தியுடன் போர்செய்து மாண்ட னர். வள்ளிநாய்ச்சியார் வேண்டுகோளால் கந்தமூர்த்தி வேடரை யுயிர்ப் பித் துத் தணிகையில் எழுந்தருளி யிருந்தனர். ஒரு காலத்துப் பகீரதன்பொருட்டு வேலை யேவிக் கோரனைக் கொல்வித்தவர். வீர வாகுதேவருக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்து விச்வரூபதர்சனம் தந்தவர்.

குமாரதாரிகை — திருவேங்கடத்திலுள்ள தீர்த்தம்.

குமாரதேவர்—இவர் கன்னடதேசத்தரசர், சிலநாள் அரசுசெய்து துறவுபூண்டு பே றையூர்ச் சாந்தலிங்கசுவாமிகளே யாசிரி யராகக்கொண்டு அடிமைபூண்டு ஆசாரி யர் சொற்படி விருத்தாசலத்திலிருந்து சடாமுனிக்குச் சாபம்போக்கிப் பெரிய நாயகியம்மை பாலுண்பிக்க வுண்டு காளி க்குத்திருவடி தீக்ஷையும்,குஷ்டரோகிக்கு ரோகநிவர்த்தியும் புத்திரப்பே றில்லாதா ர்க்குப் புத்திரப்பேறும் அளித்து ஒரு அரசடியில் வசித்துத் திருப்போரூர்ச் சித ம்பர சுவாமிகளுக்கும், ரெட்டிச்சிதம்பர சுவாமிகளுக்கும் அருள்புரிந்து பரிபூரண திசையடைந்தனர். இவர்செய்த நூல் மகாராசாதுறவு முதல் (ஐசு) சாத்திரங் கள்.

குமாரபிரமசாரி—பூப்பிரதக்ஷணஞ்செய்யச் சென்ற குமாரக்கடவுள் வருதற்குமுன் விநாயகர் திருமணமுடியக் கண்ட குமா ரக்கடவுள் கோபித்துக் கைலைநீங்கிக் கிரவுஞ்சகிரி சென்று தங்கினதால் வந்த பெயர். (சிவமகாபுராணம்).

குமாரபுரி—திருச்சேஞ்ஞலூர், இது குமா ரக்கடவுள் தாருகனுடன் யுத்தஞ்செய்து தங்கிய இடம்.

குமாரமலைமருந்தர்–பச்சைகந்ததேசிக ராதீ னத்தவர். திருத்தினைநகர்ப்புராணம் பாடி யவர்.

குமாரவனம்—இவ்வனம், பார்வதிதேவியா ரின் ஏகாந்தவனம். இதில் கட்டளையின் றிப் புருஷர் செல்லொண்ணாது. அங்ங னஞ் செல்வரேல் பெண்ணாகக் கடவர் என்று சிவாஞ்ஞை கொண்டது. இதில் இளன் அல்லது சுத்துய்மனன் சென்று இளையாயினன்.

குமாரன்—1. அக்நியென்னும் வசுவின்புத் ரன்.

2. கந்தமூர்த்தி.

குமாரி–ருக்ஷபர்வதத்திற் பிறக்கும் ஒரு நதி.

குமாலன்—பிரகலாதனைக் காண்க.

குழ—விஷ்ணுதிக்பாலகன்.

குழணன்–ஒப்பிலாமணிப்புலவரைக் காண்க.

குழதம்—1. நிருதிதிக்கிலிருக்கும் பெண் யானை.

2. ஒரு பர்வதம்.

குழதர்—சேனைமுதலியார் கணநிதியரில் ஒருவர். இவரே, மதுரகவியாழ்வாராகத் திரு அவதரித்தவர்.

குழதவதி—1. விமரிசனைக் காண்க.

2. குசன், கங்கையில் நீர் விளையாடிய காலத்து அவனது கங்கணம் கங்கையில் விழ அதனைக்கவ்வி அவரிடம் ஆசை கொண்டு மணந்த நாககன்னிகை.

3. விந்தியபர்வதத் தற்பத்தியாகும் நதி.

குழதவல்லி—திருமங்கையாழ்வாருக்கு மனைவி. இவள் ஆம்பலோடையிற் பிற ந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ வைசியனால் வளர்க் கப்பட்டுச் சக்கிராங்கிதமில்லாத திருமங் கைமன்னனைச் சக்கிராங்கிதராக் குவித் துத் திருமணஞ் செய்துகொண்டவள்.

குழதன்—1. இரண்யரோமன் அல்லது இரண்யரேதஸுக்குக் குமரன்.

2. விஷ்ணுபடன்.

3. ஒரு இருடி. பத்தியன் மாணாக் கன்.

4. ஒரு வாநரவீரன்.

5. ஒரு அரக்கன்.

6. சிவகணத்தலைவரில் ஒருவன்.

7. சண்முகசேநாவீரன்.

8. ஒரு நாகன்.

9. ஒரு அரசன் சதுர்த்தசிவிரத மநுஷ்டித்துச் சுவர்க்கமடைந்தவன்.

குழதா—ஒரு மாயாதேவி.

குழதாக்ஷன்—1. விஷ்ணுபடன்.
2. ஒரு வாநரவீரன்.

குழதை—மஞ்சுளனைக் காண்க.

குழர்தா—தக்ஷன் பெண், தருமன் தேவி.

கும்பகர்ணன் — விசிரவசுவிற்குக் கேகசியிட முதித்த குமரன், இராவணன் தம்பி. இவன் பிரமனெயெண்ணித் தவம் புரிகையில் தேவர், பிரமனைநோக்கி வரங் கொடாதிருக்கவும் சரஸ்வதியைத் தூதித்து அவன் நாவிலிருந்து தூங்க வரங் கேட்கவுஞ்செய்தனர். இவன் அப்படியே கேட்டு ஈராவதத்துடன் இந்திரனையும் அட்டதிக்கசங்களையும் பின்னிடச் செய்தவன். இவன் உறங்குகையில் இவனெயெழுப்புந்தூதர் ஆயுதமுதலிய கொண்டு அடித்து எழுப்புவர். இராவணன், ஸ்ரீராமமூர்த்தியிடம் யுத்தந்தொடங்குகையில் சீதையை விட்டுவிடின் நாம் பிழைக்கலாமென இராவணனுக்கு வெகுவாய்ப் புத்திபோதித்து அவன் கோபிக்க இராமமூர்த்தியிடம் யுத்தத்திற்கு வந்தவன். விபீஷணன், இராமமூர்த்தியிடம் அடைக்கலம்புகுந்த செய்திகேட்டு விபீஷணருக்கு நீதிசூறியவரை இராமரிடமே யனுப்பினவன். வசந்தனென்னும் வாநரனைக் கசக்கிச் சந்தனமிட்டவன். நீலனைச் சோர்ந்துவிழச்செய்து அங்கதனையொருகுத்தில் மூர்ச்சையாக்கி அனுமனைறிந்த மலையாலடிபட்டுச் சலையாதவன். மல்லயுத்தத்தில் இலைத்த சுக்ரீவனைத்தூக்கிக்கொண்டு இலங்கைநோக்கிச் செல்லுகையில் அவன் கடித்ததனால் காதையு மூக்கையு மிழந்தவன். அதியுக்ரமாய்ச் சண்டைசெய்து இராமபாணத்தால் தனித்தனி கைகள் கால்களறுப்புண்டு இராமமூர்த்தியைத் தன் தம்பியைக் காக்கவும் தன்தலை கருங்கடல் மத்தியில் விழவும் வேண்டிக்கொண்டு இறந்தவன். சிவமூர்த்தியிடம் பெற்றசூலமும், கவசமும் உடையான். இவனுக்குச் சிங்கக்கொடி. இவன் பூருவம் விஷ்ணுமூர்த்தியால் மடிந்த மது என்பவன்.

கும்பகமகாராசா — மல்லிநாத தீர்த்தங்கரின் தந்தை. தேவி, பிரசாவதி. சுவர்ணவர்ணம். (ஈ0) வில் உன்னதம்.

கும்பகன்—விதேகபுரியிலிருந்த ஒரு இடையன். இவன்வீட்டில் தாரகயுத்தநிலிறந்த காலநேமிபுத்ரர் எழுவரும் இடபங்களாய்ப் பிறந்ததாகவும்அவைகளைக் கண்ணன் தழுவிக் கொலைபுரிந்து அவன் புத்ரியை மணந்ததாகவும்கூறுவர். கும்பாண்டனுக்கும் இக்கதையுண்டு.

கும்பஸ்தாபனம்—இது ஈச்வரதேகமாகும் பொருட்டுக் கும்பத்தின் வஸ்திராதிகளை த்தேகத்தின் சர்மாதிகளாக நிரூபித்திருக்கிறது. எவ்வகையெனின் கும்பத்தின் மீதிட்ட தேங்காய் சிரமாகவும், மாவிலைகள் சிகையாகவும், கும்பத்தில் போர்த்த வஸ்திரமானது தேகத்தைப்போர்த்திருக்கும் தோலாகவும், கும்பம்சிவக்க மேலே பூசிய மண்ணானது செவ்விய உதிரமாகவும், குடத்தின் மண் மாம்சமாகவும், கும்பத்தில் நிறைத்த தண்ணீர் மேதையாகவும், தற்பகூர்ச்சம் எலும்பாகவும், கும்பத்தின் நாற்புறமுஞ் சுற்றப்பட்ட தூல் நரம்பாகவும், கும்பத்தினுள் இட்ட பொன் முதலிய இரத்தினங்கள் சுக்லமாகவும், நியாசஞ் செய்யப்பட்ட மந்திரம் உயிராகவும், கும்பத்தடியில் படிப்படியாக இடப்பட்ட நவதான்யங்கள் கும்பமூர்த்தியாகிய ஈச்வரனுக்கு ஆசனமாகவும், ஆகமங்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. மாரியம்மைபொருட்டுச் சிங்காரிக்கும் காகமும் இத்தன்மைத் தாம் ஆயினும் அதில் வேம்பைமாரிக் குரிமையாகக்கொண்டு கலசம் தாபிப்பர். (சி-சாரா).

கும்பன்—1. பிரகலாதன் குமரன், இரண்யன் பேரன்.
2. இராவணனுக்கு நண்பன், சித்தர்களைச் சிறையிட்டவன். சுக்ரீவனுற் கொல்லப்பட்டவன்.
3. தத்தாத்திரயன் குமரன்.
4. சண்முகசேநாவீரன்.
5. வாநரவீரன்.
6. கும்பகர்ணன் குமரன்.
7. ஒரு அரசன். இவன் பொருட்டுத் தீக்ஷிதமுனிவர் விஷ்ணுவுடன் மாறுகொண்டு அவர் சக்கரத்தை மயக்கினர்.

கும்பாண்டன்—1. பாணசுரன் மந்திரிகளில் ஒருவன். இவனுக்குக் கபந்தன் என்றொரு பெயருண்டு.
2. யசோதைக்குத் தம்பி,நக்னசித்தின் பசுக்களைக் காக்கிறவன், இவனிடம் ஏழு விடைகளிருந்தன. அவற்றைக் கண்ணன் சத்தியவதிபொருட்டு அடக்கினர். இவன் குமரி உஷையின் தோழியாகிய சித்திரரேகை.

கும்பானு—ஒரு அரக்கன், இராவணனுடன் சேர்ந்தவன்.

கும்பி—சுபார்சுவன் குமரன்.

கும்பிநசி—1. சுமாலியின் பெண், கரதூஷணன் தாய். இவரே யிராவணனில்லாத காலத்து மது என்னும் அரக்கன் சிறையெடுத்தனன். இராவணன் இச்செய்தி

யைக் கேள்வியுற்றுக் கோபித்து யுத்தத் திற்குச் செல்ல இவள் இராவணனே அவ னுடன் யுத்தஞ்செய்யாதிருக்க வேண்டி யவள்.

2. அங்காரவருணன் தேவி.

துயவன்—வைசியப்பெண்கள் கரவில் பார்ப் பானைக் கூடிப்பெற்ற குமரன். (அருண கிரிபுராணம்).

துயிலுவர் — இடக்கைமுதலிய வாச்சியம் வாசிப்போர்.

துயிலாலுவம் — இமயமலைக் கருகிலுள்ள சிவத்தலம்.

துய்யகர்—வித்யாதர உலகத்துள்ள தெய்வ வகுப்பினர். குபேரன் நிதிக்குக் காவ லர்.

துய்யகர் உலகு—தாம் சம்பாதித்த பொரு ளைப் பிறர்க்குதவிப் புண்ணியம்பெறுமல் தாமே அனுபவித்திறந்தவரும், பிறர்க்குத் துன்பம் தராதவரும் பெறும் உலகம்.

தூங்கன்—ஒரு நாகன்.

தூண்டதேவர்—இருநூற்றைம்பது பிரமா யுசுகண்ட ஒரு கொக்கு. சரஸ்வதி தீரத் தில் தவமியற்றியது.

தூவர்—(ரு) அரசன், உபாத்தியாயன், தந் தை, தேசிகன், மூத்தோன்.

தூவிநம்பி — எழுபத்நுலு சிம்மாசனாதி பதிகளில் ஒருவர்.

தூவை — ஒருவகைக் கூத்தின் விகற்பம். இது எழுவர் மங்கையர் கைகோத் தாடு வதாம்.

தரு—1. (சந்.) அசமீடன் குமாரனுகிய ருக்ஷன் பேரன், சம்வருணன் குமரன், சமந்தபஞ்சகத்தரசன். இவன் குருவாகிய வியாழன் அநுக்கிரகத்தாற் பிறந்ததால் இப்பெயர் அடைந்தனன் எனவும், சூர்ய குலத்தரசருக்குக் குருவாகிய வசிட்டர் சூரியனிடஞ் சென்று தபதியைச் சம் வருணனுக்குக் கொடுக்கச் செய்துபிறந்த குமரனுகையால் இவனுக்கு இப்பெய ரிடப்பட்டதெனவுங் கூறுவர். இவன்வழி இந்தவம்சம் பரவினதாகையால் குருவம் சம் எனவும் இவனுண்டதா லந்நாடு குரு நாடெனவும் பட்டது. குமரர் சந்து, பரீக்ஷீத்து, சுதன்னிசு, நிஷதன்.

2. சங்கிருதி குமரன்.

3. அக்நியித்ரனுக்குப்பூர்வசித்தியிட முதித்த குமரன். தேவி நாரி.

தருத—இதுமுதல், இடைச்சங்கங்களிலிரு ந்த நூல், இதற்கு முதுகுருகு வெனவும் பெயர்.

தருகைக்காவலப்பான்—நாதமுனிகளே யாச்ர யித்த ஸ்ரீவைணவர், நாதமுனிகள் சொற் படி ஆளவந்தாருக்கு யோகரகஸ்யங்களை யுபதேசிக்க இருந்தவர்.

தருசத்திரன்—திதிட்சு குமரன், இவன் கும ரன் ஓமன்.

தருசாங்கலம்—பாஞ்சாலத்திற்குத் தெற்கி லுள்ள தேசம்.

தருசித்—மிதிலேயரசனுகிய அம்சகன் கும ரன்.

தருததத்தை—ஸ்ரீதத்தன் தாய்.

தருதாமன்—துஷ்யந்தன் குமரன்.

தருதிக்கண்ணன் — இரத்தக் கண்ணனைக் காண்க.

தருதேசம்—அஸ்தினபுரத்திலுடு.

தருத்நுஹன்—இவன் ஒருவேடன் சிவராத்ரி யென்று அறியாதவன். தன் தாய் தந்தை யர் பசியால்வருந்த ஏதேனும் ஆகாரம் சம்பாதிக்கும்பொருட்டு வில்லு மம்புமா கப் புறப்பட்டு வனமடைந்து மிருகாதி களைத் தேடுகையில் பொழுது போய்விட் டது. அதனு லருகிருந்த குளத்தில் நீர் பருகித் தன் பாத்நுரத்தில் சிறிது சலமும் கொண்டு தன் னை, நீ ருண்ண வரும் மிருகங்கள் காணுவகை கரையிலி ருந்த வில்வமரத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டிருந் தான். முதல் சாமத்தில் ஒரு பெண்மான் நீருண்ணவந்தது. கண்டவேடன் அம் பினை யெடுத்து வில்லிற் பூட்டுகையில் ஒரு வில்வதளமும் கமண்டலத்து நீரும் மரத்தடியிலிருந்த சிவக்குறி மீது சிந்தி யது. இவ்வேடனது குணத்வனி கேட்ட மான் நடுங்கிவேடனிடம்வந்து தன் குட்டி களைச் சக்களத்தியிடைவிட்டு வருகிறே னென வுறுதிவாக்களிக்க வேடன் நம்பி விடுத்தனன். இதுநிற்க, இரண்டாஞ்சாம த்து மூன்சென்ற மானினைத்தேடி அதற் கினிய பெண்மான் வந்தது. அதனைக் கண்ட வேடன் வில்லினுணேற்றிக் குண த்தொனி செய்கையில் தன்னிடமிருந்த ஜலத்தில் சிறிதும் வில்வபத்திரமும் அடி யிலிருந்த சிவலிங்கத்தின்மீது விழுந்தது. இக்குணத்தொனிகேட்ட மான் தானும் அவ்வாறு மீண்டுவருவதாய்ச் சொல் லிச் சென்றது. மூன்றுஞ்சாமத்து அவ் விருமான்களைக் காணுத ஆண்மான் அவ் விடம்வந்தது. வேடன்வில்லினைக் குணத் தொனி செய்கையில் நீருமலருஞ் சிந்தி யது. அம்மானும்தன்னிருமனைவியாரிடங் கூறிவருகிறேனென்று விடைபெற்று மீண்டு மூன்றும் சத்தியந்தவருமல் வேட னிடம் திரும்பின. இவற்றைக் கண்ட வேடன் களிப்புற்றவனுய்த் தன் வில்லை மீண்டும் குணத்தொனிசெய்ய அவன் கம

ண்டலத்திலுள்ள நீரிற் சிலவும் மரத்திலிருந்த வில்வமுஞ் சிந்தின. இதனால் வேடன் அச்சிவராத்திரியில் நான்கு ஜாமங்களிலும் தூக்கமில்லாதவனுய்ச் சிவபூசை செய்தவனுனன். அச்சிவ பூசாபலத்தால் ஞானமூள்ளவனுய் அம்மான்களின் சத்தியத்தினையும் தான் உயிர்வதைசெய் துண்ணும் பாவத்தினையுமெண்ணி வருந்துகையில் சிவபெருமான் தரிசனந்தந்து அவனுக்குக் குகன்எனப் பெயர் அளித்து இராஜசெல்வம் அநுக்ரகித்து இராமன் வனம் வருந்துணையிருந்து அவனே யுபசரித்து மூத்திபெற அநுக்ரகித்து மறைந்தனர். மான்கள் சிவதரிசனத்தால் சுவர்க்கபத மடைந்தன.

குருநமசிவாயர்—குகை நமசிவாயருக்கு மாணாக்கர். இவர் ஆசாரியரிடத்து அன்புள்ளாராய் நிஷ்டையிலிருக்கையில் ஒருநாள் நகைக்க ஆசாரியர் அப்பா ஏன் நகைத்தாயெனத் திருவாரூரில் சுவாமிசந்நிதியில் நடனமாடிக்கொண்டிருந்த தாசி, கால் வழுக்கி மல்லாந்துவிழ அனேவருஞ் சிரித்தனர் அடியேனுஞ் சிரித்தேன் என்றனர். மற்றொருநாள் கையைத்தேய்க்க ஏன் அப்படிசெய்தனே யெனச் சிதம்பரத்திற் நிரைபற்ற அத்திரையை யெல்லாரும்தேய்த்தனர் அடியேனுந்தேய்த்தேன் என்றனர். மற்றொருநாள் ஆசாரியர் வாந்திசெய்து இதை மிதியாஇடத்தில் வைக்க என அதையுட்கொண்டனர். ஆசாரியார் மிதியாஇடத்தில் வைத்தனேயா என ஆமெனக்கூறியதறிந்து மாணாக்கரின்பரிபாகத்தன்மை நோக்கி வேறுபடுத்த எண்ணி மாணாக்கரையழைத்து ஒரு தறியில் இரண்டுயானைகள் கூடா. ஆதலால் நீ, சிதம்பரம், ஞானத்தலம் அவ்விடம்செல்க என்றனர். மாணாக்கர் பிரிவஞ்ச ஆசாரியர் அஞ்சவேண்டாம். நீ அவ்விடஞ் சென்று நடராசமூர்த்தி என்னேப்போல் தரிசனங் கொடுத்தாலிரு என்ன, உடன்பட்டுச் சென்று வழியில் பசிவந்தபோதெல்லாம் பிராட்டி அன்னமளிக்க உண்டு ஸ்ரீசிதம்பரஞ் சென்று நடராசமூர்த்தி ஆசாரிய திருக்கோலம் பிரசாதிக்கத் தரிசித்துச் சுவாமிக்கு அநேக திருப்பணிகள் நடப்பித்துப் பொற்சிலம்பு செய்வித்துத் திருவடிக்குச்சமர்ப்பித்துத்திருநடனதரிசனந் தரிசித்துச் சபாபதிக்குப் பிக்ஷையிட்டுத் தாம் சபாபதியிடம் பொற்காசு பெற்றுப் பல பிருதுகளுடனிருந்து ஈச்வரஜ்ஞை வைகாசி மாதத்தில் திருப்பெருந்துறையில் சிவலிங்கத்தடைந்தனர். இவர் செய்த நூல்கள் பரமரகசியமாலே, சிதம்பரவெண்பா, அண்ணுமலைவெண்பா முதலியன.

குருநாடு — அத்தினபுரம். குரு ஆண்டதாலிப்பெயர்பெற்றது. குருவைக்காண்க

குருபரம்பரை—இது வைஷ்ணவ ஆழ்வாராதிகள், ஆசாரியர்கள் பரம்பரைகளைக் கூறியநூல். இது தென்கலைவடகலையவர்களால் இருவிதமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

குருபாதாசர் — புல்வயலில் எழுந்தருளியிருக்கும் குமாரசுவாமிகளின் மீது குமரேச சதகம் பாடியவர்.

குருமூர்த்தம்—ஸ்ரீமன் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்கு உபதேசிக்க எழுந்தருளிய சிவமூர்த்தியின் ஆசாரிய திருக்கோலம்.

குருவசு—(ய.) மது குமரன்.

குருவைநம்பி—ஒரு குயவர், இவர் தம் தொழில் தொடங்குகையில் மண்ணைப் புட்பமாகச் செய்து திருவேங்கடத்தானே யருச்சித்துவருவர். இவ்வாறு இவர் பூசித்துவரும் புட்பத்தை ஒருநாள் அருச்சகர் அரசனுக்கு யாரோ ஒரு அன்பர் பூசித்துவருகிறார், அம்மலர் எடுக்க மாளாதிருக்கின்றது என்று அறிவிக்க அரசன் அந்தரகசியத்தை யறிந்து நம்பியைக் காணவந்து வணங்க நம்பி நம்மை யின்றைக்குப் பெருமாள் காட்டிக்கொடுத்தனர் என்று கையிலிருந்த தண்டத்தால் தம் தலையை யெறிந்துகொண்டிறந்தனர். அரசன் இது நம்மால் விளைந்ததென்று அவ்வாறு உயிர்போக்கிக்கொள்ளத் துணிகையில் பெருமாள் தரிசனந்தந்து இருவருக்கும் பரமபதமளித்தனர்.

குருக்ஷேத்ரம்—பரதகண்டத்தில் சரஸ்வதி யாற்றின்கணுள்ள தலம், தேவர் யாகமுதலிய செய்து பிரசித்தியடைந்த இடம். இதில் பாண்டவர் யுத்தஞ்செய்தனர். இதில் குரு யாகஞ் செய்தனன்.

குருங்கன் — ஒரு அரசன், இருக்குவேதத்திற் புகழ்ந்து கூறப்பட்ட கொடையாளி.

குரபுரி—யமபுரியிலுள்ள பட்டணம், இதைக் குரூரனென்னும் அரசன் காப்பன். இறந்த ஆன்மா இப்பட்டணத்தில் ஐந்தாமாசிக பிண்டத்தை யுண்பன்.

குரூரன்—குரூரபுரங்காக்கும் அரசன்.

குரூராசுரன் — இவன் பூனையுருக்கொண்டு விநாயகரைக் கொலைசெய்யச் சிந்தாசரன் ஏவலால் வந்தனன். விநாயகரிவனே வேதங்களே நாயுருவாக்கிக் கடிக்கச்செய்து மாய்த்தனர்.

தரோதகீர்த்தி — பாரதவீரரில் ஒருவன். சுபாரன் அம்சம், இவனுக்கு நந்தகன், கண்டகன், வேஷன், சித்திராதகிஷன், சுவீர்யபாகு, மகாவீர்யன், குதரன், சித்திராதன், நீலன், வீரதாமன், தந்தவக்தரன், துரசயன், சுமேசயன், ஏகல்வயன் முதலிய குமரர்கள் பிறந்தனர்.

தரோதவசை — கச்யபன் தேவி, தக்ஷன் பெண். இவளிடம் சர்ப்பங்கள் பிறந்தன.

தரோதம்—ஒரு தேவதை, சமதக்நி முனிவர் பிதுர்க்களுக்கு வைத்த பாலைக் கவிழ்த்து மறைந்தது.

தரோதன்—1. காலேக்குக் காசிபரிடம் பிறந்தவன்.

2. (சந்.) நபுதன் குமரன், பாரி கரந்துவயை.

3. கந்தமூர்த்தியா லிறந்த ஒரு அசுரன்.

4. கௌசிகனைக் காண்க.

தரோஷ்டு—1. யது குமரன். விருஷ்னிவந்தன் தந்தை.

2. ஒரு வேதியன் மார்க்கண்டரிடம் தருமமறிந்தவன்.

குலசேகரஆழ்வார்— கௌஸ்துவாம்சரான இவர் கலி இருபத்தெட்டாவதான பராபவஞ்ரு மாசிமீ சுக்கில துவாதசி வெள்ளிக்கிழமை புனர்வசு நக்ஷத்திரங் கூடிய சுபதினத்தில் திருவஞ்சைக்களம் என்னும் கொல்லிநகரத்தில் திடவிரதனென்கிற அரசருக்குப் புத்திரரா யவதரித்து ஓதியுணர்ந்து ஸ்ரீமத் இராமாயண காலக்ஷேபங் கேட்டுவருகையில் இருடிகள் பெருமாளைச் சரணுகதி செய்யுந்தருணத்தில் பெருமாள் உயிரைத் துறக்கினும்செய்த பிரதிக்ஞைத் துறவேனென்பதைக் கேட்டு, இராக்கதர் கச,000 பெயர்கள், பெருமாள் ஒருவர் நான் துணை செல்வனெனப் படையுட னெழுவன் என்று எழுதல்கண்ட ஸ்ரீவைணவர், சத்துருவை வென்று முனிவர்க்குச் சுகத்தைத்தந்த தன் நாயகனைப் பிராட்டி ஆலிங்கனஞ் செய்தாள் என்றதைப் பிரசங்கிக்க ஆழ்வார் திரும்பினர். இவைகளைக் கண்டிருந்த மந்திரியர் இந்த ஸ்ரீவைணவரால் அரசனுக்குச் சித்தப்பிரமையுண்டாயிற்றென அவர்களை விலக்க எண்ணித் திருவாராதனப் பெருமாளுடைய திருவாபரணத்தை மறைத்து ஸ்ரீவைணவரைச் சுட்ட அரசன் ஸ்ரீவைணவர் எடுக்கவில்லையெனப் பாம்பின் குடத்தில் கைவைக்கப் பாம்பு கையை முத்தமிட்டதைக்கண்டு அமைச்சர் திருவாபரணங்கொடுத்துப் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டினர். பின்பு ஆழ்வார் தம்குமரருக்குப்பட்டந்தரித்து ஸ்ரீரங்கம், ஸ்ரீகாஞ்சி, திருமலைமுதலிய திவ்யதேசயாத்திரை செய்து, முகுந்தமாலை, பெருமாள் திருமொழி முதலிய பிரபந்தங்களருளிச்செய்து மன்னனூர்கோவிலில் பெருமாளைத் தரிசித்து நிற்கையில் பெருமாள் நியமனப்படி திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினர். இவர் (உரு) திருநக்ஷத்திரம் எழுந்தருளி யிருந்தனர்.

குலசேகரபாண்டியன் — 1. மதுரையையாண்ட பாண்டியரில் ஒருவன் அம்பிகை மாலைசெய்தவன்.

2. இவன் மற்றொரு பாண்டியன். இவன் வேட்டைக்குச் செல்ல யானையொன்று புதரை வலமாகச் சென்றது கண்டு அதை வெட்ட அவ்விடம் சிவலிங்கமூர்த்தி வெண்மையான திருமேனியுடன் எழுந்தருளியிருக்கத் தரிசித்துத் திருப்பணி செய்தவன். இவரே பால்வண்ணநாதர்.

3. மணஞாராண்ட பாண்டியன். இவன் அரசாக்ஷியில் தனஞ்சயன் எனும் வணிகன், வர்த்தகஞ்செய்து திரும்புகையில் கடம்பவனத்தில் பொழுதுபோயிற்று. அப்போது அவ்வநத்தில் எழுந்தருளியிருந்த சிவலிங்கமூர்த்தியைத் தேவர் பூசிக்கக் கண்டு தான் அந்த இராமுழுதும் ஒளிந்து தரிசித்து விடிந்தபின் தேவரைக் காணுது சிவமூர்த்தியைக் கண்டு தரிசித்து இந்த அரசனிடங் கூறினன். அரசன், இடமறிந்து சிவமூர்த்தியைத் தரிசித்துக் காடு நீக்கி நாடாக்குவிக்க எண்ணுகையில் சிவமூர்த்தி சித்தராய் எழுந்தருளி, இன்னபடி திருப்பணி முடிக்க எனக் கட்டளையிட்டு மறைந்தனர். அரசன் அக்கட்டளைப்படி நகரம் நிருமித்தனன். இவனுண்டது மணஞர்.

4. வங்கிய குலசேகர பாண்டியன் குமரன். இவன் திருநெல்வேலி யாண்டவன். இவன் குமரன் குலேசபாண்டியன்.

குலசேகரவரதுங்கராமபாண்டியன்—வாயுசம்மிதையைத் தமிழிற்செய்த ஒரு பாண்டியன்.

குலசேகரன்—1. மேலைச்சிதம்பரம் தரிசித்துக் குட்டநோய் தீர்ந்த ஒருவன்.

2. இலிங்கபுராணமியற்றிய பாண்டியர்.

குலசிறைநாயனார்—பாண்டிநாட்டில் மணமேற்குடியில் திருவவதரித்துச் சிவபக்தி, சிவனடியவர் பக்தியுடையராய் நெடுமாறன் எனும் பாண்டியற்கு முதன்மந்தி

ரித்தொழில் மேற்கொண்டிருந்து மங்கையர்க்கரசியார் செய்த சிவத்தொண்டுக்குத் துணையானவர். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகளை மதுரைக் கெழுந்தருளச் செய்வித்தவர். வஞ்சம்புரிந்து வாதிட்ட சமணரைக் கழுவிலேற்றியவர். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளால் புகழ்ந்து பாடப்பெற்றவர்:

தலச்சூடாமணிபாண்டியன் — சோமசூடாமணி பாண்டியனுக்குக் குமரன்.

தலத்துவசபாண்டியன் — பாண்டூச்சுர பாண்டியனுக்குக் குமரன்.

தலபதிநாயனூர் — கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவர்.

தலபூஷணபாண்டியன் — அநந்தகுண பாண்டியனது குமரன். இவன் காலத்து நடந்த திருவிளையாடலைச் சவுந்தர சாமந்தனைக் காண்க. பின்னும் இவன் சிவபிரானிடம் அன்பாய்ப் பிராமணரை வெறுக்க நாட்டில் வேதவொழுக்கம் குறைந்தது. அதனுல் வேள்வி குறைந்தது, வேள்வி குறையு மழை குறைந்தது, அதனுல் நாடு வறுமையடைந்தது. பாண்டியன் சிவமூர்த்தியை வேண்டச் சிவமூர்த்தி சித்தராய்க் கனவில் தரிசனந் தந்து நீ வேதியரை வெறுத்தாய் அதனுல் வேள்வி குறைந்தது மழையும் நீங்கிற்று. அவ்வகை செய்யாமல் வேதியரைக் களிப்பித்து வேள்வி செய்விக்க என்று உலவாக்கிழி அருளி இதில் நீ எடுக்குந்தோறும் பொருள் குறைவுபடாது என்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தனர். அரசன் விழித்து எதிரில் பொற்கிழி கண்டு பூரித்து வேதியரை மகிழ்விக்க மழைபெய்து நாடு செழித்தது. இவன் காலத்தில் சொக்கர் வளையல் விற்று, அட்டமாசித்தி யுபதேசித்து, சோழன் பொருட்டு விடையிலச்சினையிட்டனர். இந்தப் பாண்டியன் குமரன் இராஜேந்திரபாண்டியன்.

தலவரீத்தனசோழன்---தந்துவர்த்தன சோழன் குமரன்.

தலாலன்—இவன் அம்புசமுனியை முதலாகக் கொண்ட சந்ததியான்.

தலிசன்–1. அதிகாயன் யுத்தத்தில் இலக்குமணரால் கொலை செய்யப்பட்ட அரக்கன்.

2. கேகயநாட்டரசன். ஒருநாள் இவனிடத்துத் துருவாசமுனிவர் விரததினத்துப் பாரணைசெய்ய வருவதாகக் கூறினர். அரசன் வேண்டிய உணவாதிகளுடன் இறைச்சியும் சமைத்து அருத்தினன். முனிவர் உண்டபின் விரததினத்து ஊனருத்தினமையால் நீ புலியுருக்கொண்டு காட்டில் ஊனுண்டு அலைந்து நந்தினியெனும் தெய்வப்பசுவின் இனத்தால் சாபம் நீங்குகளன்று போயினர். புலியுருக்கொண்ட அரசன் காட்டில் உலாவுகையில் ஒருநாள் நந்தினி எனும் பசுவினைக்கண்டு பற்றப்போகையில் அப்பசு நான் என் இளங்கன்றினுக்குப் பால் ஊட்டிச் சிவபூசை முடித்து வருவேன் என விடைபெற்றுச் சென்று அவ்வகை முடித்து வரக்கண்ட புலிக்கு நல்லறிவு தோன்றிப் பசுவினுக்குத் தன் சாபவரலாறுகூறப் பசு சிவபூசைசெய்ய எவ அவ்வகைசெய்து நல்லுருப் பெற்றவன்.

துலேசபாண்டியன் — 1. பூப சூடாமணி பாண்டியனுக்குக் குமரன். இவன் கற்று வல்லவனுய்ச் சங்கம் வளர்ப்பதறிந்து இடைக்காடர் இவனைக்கண்டு கவி கூறினர். பாண்டியன் தமிழறிந்தும் பொருமையால் மகிழாது உபசரிக்காததால் இடைக்காடர் சொக்கரிடம் தன்னைப் பாண்டியன் அவமதித்ததை முறையிட்டனர். சொக்கர் அன்றிரவு சங்கப்புலவருடன் மதுரையைவிட்டு வையைக்குத் தென்புறத்திற் கோயில்கொண்டனர். விடிந்து கோயில் பள்ளியுணர்த்துவோர் திருக்கோயில் திறக்கச் சிவலிங்கமூர்த்தியும் சங்கப்புலவரும் திருக்கோயிலில் இல்லாமைகண்டு அரசனுக் கறிவித்தனர். அரசன் நடுங்கிக் கோயிலுக்குவந்து பார்க்கையில் சிலர் வையைக்குத் தெற்கில் சிவமூர்த்தியும் சங்கப்புலவரும் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயம் புதிதாக இருக்கின்றதெனக் கூறக்கேட்டு அவ்விடம் பாதசாரியாய்ச் சென்று தரிசித்துத் துதித்து அடியேன் என்னகுறை செய்தேனென்று வினவினன். கடவுள் ஆகாயவாக்காக அரசனே நீ இடைக்காடனுக்கு இழைத்தகுற்றம் நம்மைச் செய்ததுபோலாயிற்று. ஆதலால் இவ்விடம் வரநேர்ந்ததென அரசன் இடைக்காடரைச் சிங்காசனத்தில் உட்காருவித்து வெண்பட்டு முதலிய உதவிப் பணிவுடன் வேண்டிய உபகரித்து அனுப்பச் சுவாமியும் சங்கப்புலவரும் தமிழ்மதுரைக்கு யெழுந்தருளினர். இந்தப் பாண்டியன் குமரன் அரிமருத்தன பாண்டியன்.

2. குலசேகரபாண்டியனுக்குக் குமரன். இவன் அரசுசெய்கையில் அதிவீரனென்னும் வேடன் சேனைசேர்த்து இவனுடன் யுத்தத்திற்குவரப் பாண்டியன்

சிவமூர்த்தியிடம் முறையிட்டனன். சிவமூர்த்தி சிவபடர்களே யேவிப் பாண்டியனுக்கு வெற்றி தந்தருளினர்.

குலோத்துங்கசோழமகாராசா — இவரே திருநீற்றுச்சோழமகாராசாவென்பர். இவர் சிதம்பரத்தில் அநேக திருப்பணிகள் நடத்தினர். இப்பெயர்கொண்ட மற்றொரு சோழன் கம்பர் ஒட்டக்கூத்தர் புகழேந்தியார் காலத்திருந்து அவர்களே யாதரித்தனன் என்பர்.

குலோத்துங்கன்—இவன் கரவடகிராமத்தில் இருந்தவன். தேவி கோமளை. இவனிடம் சிவமூர்த்தி நடுஇராத்திரியில் விருத்தராய்ச் சென்று அன்னம்வேண்ட அந்தத் தம்பதிகள் களித்து அன்னமிட்டனர். அதனால் சிவமூர்த்தி குபேரனிடத்து அரசாக்ஷிபட்டமும் முடியும் தரிக்கும்படி கட்டளையிட்டனர். அப்படியே குபேரன் குலோத்துங்கபட்டந்தரித்து இருக்கையில் தனது அரண்மனையில் பெருஞ்செல்வங் கண்டு தன் வசப்பட்டிருந்த காட்டைச் சேனைகூட்டி நாடாக்கினன். அக்காலத்திலவ்விடமிருந்த தஞ்சாசூரனுடன் போரிட்டு வென்று தஞ்சையை அரசாக்ஷியாக்கித் தன் மகன் தேவசோழனுக்குப் பட்டங்கட்டிச் சிவபதமடைந்தனன். இவன் பலசிவாலய விஷ்ணுஆலயத்திருப்பணிகள் செய்வித்தனன்.

குலோத்துங்கபாண்டியன் — இராசசேகர பாண்டியனுக்குக் குமரன், இவன் தேவி மாணிக்கமாலை, இவனரசில் ஒரு வேதியன் மனைவியுடன் மாமனூர் வீட்டிலிருந்து மதுரைக்கு அருகில் வருகையில் தாகத்தால் மனைவிவருந்தித் தாகத்திற்கு நீர் கேட்டனள். வேதியன் மனைவியை ஒரு ஆலடியிற் படுக்கவைத்து நீர்தேடிச் சென்றனன். தெய்வச்செயலாய் எக்காலத்திலோ மரத்தில்தைத்திருந்த அம்பு காற்றினால் அசைந்து படுத்திருந்த பார்ப்பினி மார்பில் உருவி உயிரைப்போக்கிற்று. பிராமணன் நீர் கொண்டுவந்து படுத்திருந்த தேவிமார்பில் அம்புருவி இறந்திருக்கக் கண்டு அழுது யாவர்கொன்றார் என நாற்புறமும் தேடிப்பார்த்தனன். ஒரு வேடன், அந்த ஆலமரத்திற்கருகில் பக்ஷிகூட்டங்களைத் தேடிக்கொண்டு வந்து வில்லுங்கையுமாக நிழலுக்கொதுங்கினன். வேதியன் வேடனை வில்லுங்கையுமாகக் கண்டு என் மனைவியை நீயே கொன்றனை யரசனுணை நீ போகக்கூடாதென வேடன் அஞ்சி வேதியனுடன் வந்தனன். வேதியனிறந்த மனைவியுடன் அரசனிடம் வந்து முறையிடப் பாண்டியன் நடுங்கிப் பிரேதசமஸ்காரஞ் செய்வித்து வேதியனுக்கு விடைதந்து வேடனை நன்மையாகவும் பயமூறுத்தியும் கேட்டுக் கொலைக்குறி அவனிடஞ் சிறிதுமில்லாமையால் ஒன்றுந் தோன்றாமல் சோமசுந்தரக்கடவுளிடம் உண்மையறிவிக்க வேண்டினன். சிவமூர்த்தி அசரீரியாய் வாணியத்தெருவில் நடக்கும் கலியாணத்தில் வேதியனுடன் சென்று அறிக என்றனர். அரசன்கேட்டுப் பிராமணனுடன்மாறுவேடங்கொண்டு இருவரும்,கலியாணவீட்டின் ஒருபுறத்திருந்தனர். அன்றைக்கு அந்த மணமகனுக்கு ஆயுள்முடிவு ஆதலால் அங்குவந்த யமபடர், பேசும் வார்த்தைகள் சிவாநுக்கிரகத்தால் இவர்களுக்குக் கேட்டன. அதாவது காலதூதன், உடம்பில் வியாதியில்லாத இவனை நாம் எப்படிகொல்வதென்று மற்றவனைக் கேட்க வேறொருவன், நேற்று ஆலிலையில் என்றைக்கோ தைத்திருந்தஅம்பைப் பார்ப்பினியின் மார்பில் உருவச்செய்து உயிர் நீக்கியதுபோல், இந்த வாத்தியவோசையால் புறத்திற் கட்டியிருக்கும் பசுவினமருட்டிப்பாயச்செய்து நீக்குவோம் என்றனன். பாண்டியனும் வேதியனும் இதனுண்மை காண்போமெனச் சற்றுப் பொறுக்க அவ்வகையே நடந்தது. பாண்டியனும் வேதியனும் முன்னிலும் அதிக விசனமடைந்து நீங்கினர். பாண்டியன் வேதியனுக்கு மறுமணஞ் செய்வித்து வேடனுக்கு வேண்டியபொருள் அளித்தனன். இவனுக்கு (ரு0,000) குமரர். இவர்களுள் மூத்தவன் அநந்தகுணபாண்டியன். இவன்காலத்தில் அங்கம் வெட்டின திருவிளையாடல் நடந்தது. சித்தனைக் காண்க.

குல்லியன்—பவுஷ்பஞ்சி மாணாக்கன்.

குல்லூகபட்டர்—மனுஸ்மிருதிக்கு வியாக்யானஞ்செய்த ஸ்மஸ்கிருத கவி.

குவலயாசுவன்—1. (சூ.) பிருகதச்சுவன் குமரன், ரோகிதாச்வன் குமரன் என்றுங் கூறுவர். இவன் தேவர்களை வருத்திக்கொண்டிருந்த துந்துவென்னும் அசுரனைக் கொன்றதால் துந்துமாரன் எனவும் பெயர்பெறுவன். உதங்கருக்குப் பிரீதியானவன். உதங்காரால் தன் சந்ததிக்குப் பிராமணவிசுவாசமும்உண்டாகவரம்பெற்றவன். இவனுக்கு (2,100) பிள்ளைகள். இவர்களில் திடாசுவன், பத்திராசுவன், கபிலாசுவன் தவிர மற்றவர் அசுரன்முகாகினியாலிறந்தனர். (பாகவதம்).

2. தியுமானுக் கொருபெயர்.

3. திவோதாசன் குமரன், இவனுக்குக் காலவமுனி அதுக்கிரகத்தால் குவலயாச்வமென்னுங் குதிரை கிடைக்க அதனுல் இவன் அந்த ருஷியின் தவத்திற் கிடையூறிழைத்துவந்த பாதாளகேதுவை வென்று பாதாளத்தில் அவனுல் சிறைபட்டிருந்த மதாலசை என்பவளே மணம்புரிந்தனன். இவனுக்கு ருதுத்துவசன் என்றும் பெயர். இருதுத்துவசனைக் காண்க.

4. காச்யவம்சத்தவன். வச்சன்குமரன்.

துவலயாபீடம் — கம்சன் பட்டத்துயானை கிருஷ்ணன்மீது பாகனு லேவப்பட்டுக் கொம்பிழந்தது.

துவலயாநந்தம் — ஒரு அலங்கார இலக்கணம். இது தமிழ் ஆரியமெனும் இரண்டு பாஷையிலும் இருக்கின்றது.

தூலம்—இது மூங்கில், சந்தனம், வெண்கலம், செங்காலி, கருங்காலி முதலியவற்றுல் செய்யப்படும். இவற்றுள் மூங்கிலில் செய்வது உத்தமம், வெண்கலம் மத்திமம், ஏனைய அதமம். மூங்கில் பொழுது செய்யும், வெண்கலம் வலிது, மரம் எப்பொழுதும் ஒத்துநிற்கும். இவற்றுல் குழல் செய்யுமிடத்து உயர்ந்த, ஒத்த நிலத்துப்பெருகவளர்ந்து நான்குகாற்றுமயங்கின் நாதமில்லை. ஆதலால் மயங்காநிலத்தின்கண் இளமையும் நெடும்பிராயமும் இன்றி ஒரு புருடாயுசு புக்க மரத்தைவெட்டி ஒரு புருடாகாரமாகச் செய்து அதனை நிழலிலேஆறவிட்டுத் திருகுதல், பிளத்தல், போழ்ந்துபடுதல் செய்கைஅறிந்து ஓராண்டு சென்றபின் இலக்கணப்படி குழல்செய்யப்படும். இதன்பிண்டி இலக்கணம், நீளம் இருபதுவிரல், சுற்றளவு நாலரைவிரல், இதுதொளைவிடும்இடத்து நெல் அரிசியில் ஓர் பாதி மரனிறுத்திக் கடைந்து வெண்கலத்தால் அணைசுபண்ணி இடமுகத்தை அடைத்து வலமுகம் வெளியாகவிடப்படும். தொளை அளவிலக்கணம், அளவு இருபதுவிரல். இதிலே தூபமுகத்தின் இரண்டுநீக்கி முதல்வாய் விட்டு இம்முதல்வாய்க்கு ஏழங்குலம் விட்டு வளைவாயினும் இரண்டுநீக்கி நடுவினின்றஒன்பதுவிரலினும் எட்டுத்தொளையிடப்படும். இவற்றுள் ஒன்றுமுத்திரை என்று கழித்து, மிஞ்சுநின்ற ஏழினும் ஏழுவிரல்வைத்து ஊதப்படும். தொளைகளின் இடப்பரப்பு ஒருவிரல் அகலம். ஏழுவிரல்களாவன: இடக்கையிற் பெருவிரலும், சிறுவிரலும்நீக்கி மற்றைமூன்றுவிரலும், வலக்கையில் பெருவிரல் ஒழிந்த நான்குவிரலுமாக ஏழுவிரல் என்க. இவ் வெழுதொளையில்இசைபிறக்குமாறுள்ளூத்தால் பிறக்கும் எழுத்துச் சரிகமபதநி என்பன. இவ்வேழ் எழுத்தினையும் மாத்திரைப்படுத்தித் தொழில்செய்ய இவற்றுள் ஏழிசைபிறக்கும். ஏழிசையாவன:— சட்சம், இடபம், காந்தாரம், மத்திமம், பஞ்சமம், தைவதம், நிடாதம் என்பன. இவற்றுள் பண்கள் பிறக்கும்.

தூளக்கோட்டன்—வராமனைக் காண்க.

தூளத்துடைய மகருஷிகோத்ரன் — தமிழ்நாட்டு மூன்றுவேந்தரும் முடியில் சூடுந்தும் பவளம், முத்து, மாணிக்கம்பெற்று அரசர்க்குக் கொடுத்துக் கீர்த்திபெற்றவன். இவன் வைசியன்.

தூளத்தூழான் — சோழனுல் குடியேற்றப்பட்ட நாற்பத்தெண்ணுயிரவரில் ஒரு வேளாண்வகுப்பிற் சேர்ந்தவன்.

தூளப்பாக்கிழான் — சோழனுல் குடியேற்றப்பட்ட நாற்பத்தெண்ணுயிரவரில் ஒரு குடி. வேளாண்வகுப்பு.

தூளம்பாதாயனர்—ஒரு தமிழ்ப்புலவர்.

தூளிகன்–1. ஒரு நாகன், பாதாளவாசி. அஷ்டமாநாகங்களி லொன்று.

2. சநியின் குமரன்.

தூளிந்தன்—ஒரு அரசன்.

தூமகள்இளவெயினி — ஒருகவி ஏறைக் கோனைப் பாடியவர்.

தூவள்—திருவள்ளுவரியற்றிய வுலகமறிந்த நீதிநூலாகிய தமிழ்மறை. திருக்குறள் காண்க.

தூறிஞ்சிப்பாடு–இது ஆரியஅரசன் பிரகத்தனைத் தமிழ் அறிவுறுத்தற்குக் கபிலர் பாடியது. இது மலைவளங்களையும் இல்லறத்தையும்விளக்கும், இதனைப் பெருங்தூறிஞ்சி யென்பர்.

தூறிதன்—(சூ.) விசயன் குமரன்.

தூறுங்குடிமாநாதனூர்—கடைச்சங்க மருவிய புலவர். (அக-று.)

தூறுங்கோழியூர்கிழார் — யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறையைப்பாடிய தமிழ்ப்புலவர்.

தூறுந்தொகை சா–இது எட்டுத்தொகையுளிரண்டாவது, இது அகப்பொருளை விளக்கும். இதனைமுடித்தான் பூரிக்கோ, இதனைப் பாடியவர் திப்புத்தோளார் முதல் அம்மூவனூர் இறுதியாஞர். இதற்கு உரையாசிரியர் நச்சிநார்க்கினியரும் பேராசிரியரும் என்ப. இது கடைச்சங்க மருவியது.

தூறுவழதி—கடைச்சங்கமருவிய புலவர்.

குன்றத்தூர்முதலியார்—சேக்கிழார் தந்தை. இவரைச் சோழன்உலகப்பொருள்களுள் எது பெரிதென்று கேட்க இவர் விடை தாமயங்கிச் சோர்ந்திருந்தது கண்டு குமர ராகிய சேக்கிழார் அறிந்து தந்தைக்கு "காலத்தினுற் செய்தநன்றி சிறிதெனினும்,ஞாலத்தின்மாணப்பெரிது"எனும்திருக்குறளை யெழுதித்தந்தனர். முதலியார் அதனை வேந்தனுக்குக் காட்டினர். சோழன்அதிகளிப்படைந்து சேக்கிழாரைத் தனது சமத்தான வித்வானுக்கினன். மற்ற சரித்தங்களைச் சேக்கிழார்சரிதையிற் காண்க.

குன்றியன்—கடைச்சங்கமருவிய புலவன். (அக-று.)

குன்றத்தூர்—சேக்கிழார் பிறந்த கிராமம், தொண்டைநாட்டின்கணுள்ளது.

குன்றூர்கிழார்மகனார்—நெடுவேளாதனைப் பாடியவர்.

குன்றையெல்லப்படன்—குன்றத்தூரிலே புலவருக்குக் கொடுத்தபிரபு. இவர்மீது பலபுலவர் "ஆலெங்கேயங்கேயரும் பறவை யாற்றுயிலு, மாலெங்கேயங்கே மலர்மடந்தை,—சோலைதொறும், செங்கேதகை மணக்குஞ்செங்குன்றையூரனெங்கே, யங்கேயிரவலரெல்லாம்" எ-ம் "தலையிற்தாவெனுமைந்தா தாலோதாலேலோ, தண்குன்றைப்பதியெல்லாதாலோதாலேலோ" எ-ம் பாடிப் பரிசுபெற்றனர். இவர் வேளாளர்.

குஷி—பவுஷ்பஞ்சி மாணைக்கன்.

குஷிதன்—பவுஷ்பஞ்சி மாணைக்கன்.

குகுஷி—(சூ.) இக்ஷ்வாகு குமரன், இவன்குமரன் விருகுக்ஷி.

குகுஷிமான்—குந்தளதேசத்துப் பருவதம்.

குற்றம்—(ந.) காமம், வெகுளி, மயக்கம். (இ) கொட்டாவி, நெட்டை, குறுகுறுப்பு, கூன்கிடை, நட்டுவிழல். (அ) ஞாலுவரணியம், தரிசனுவரணியம், வேதநீயம், மோகநீயம், ஆயு, நாமம், கோத்திரம், அந்தராயம்.

கூகைக்கோழியார்—ஒரு தமிழ்க்கவி.

கூசுமாண்டர்—ஒரு இருடி, மண்டபனைக் காண்க.

கூடலசங்கமர்—மாதாம்பைக்கு எதிரில் தோன்றி வசவருக்குச் சிவனிவேதனத்தையே யுண்பிக்க எனப்பணித்து மறைந்த சிவாவசரம்.

கூடலூர்க்கிழார்—முதுமொழிக்காஞ்சி பாடிய தமிழாசிரியர். கோச்சேரமான் யானைக்கட்சேய்மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறையைப் பாடியவர். இவர்க்குப் புலத்துறைமுற்றிய கூடலூர்க்கிழார் எனவும், மதுரைக்கூடலூர்க்கிழார் எனவும்பெயர்.

கூடல்கிழான்—சோழனால் குடியேற்றப்பட்ட நாற்பத்தெண்ணுயிரவரில் ஒருகுடி, வேளாண்மரபு.

கூடற்கிழார்—குன்றத்தூரிலிருந்தவேளாண் குலத்தினவர்.

கூடன்—1. ஒரு அசுரன், நராந்தகன் ஏவலால் காசிபட்டணஞ் சென்று அரசன் வேண்டுகோளால் அவனது அரண்மனைசெல்லும் மகோற்கடாது வரவைப் பாறையுருக்கொண்டு வாயிற்படியிலிருந்து தடுத்தனன். இதனையறிந்த மகோற்கடாகிய விநாயகமூர்த்தி அநேகந் தேங்காய்கள் கொண்டுவரக் கட்டளையிட்டு அவைகளில் அஸ்திர ஆவாகனஞ்செய்து அந்தப்பாறையுருக்கொண்ட அசுரன்மீது உடைக்கக் கட்டளையிட்டனர். அரசனும் ஏவலாளரும் அந்தப்படி செய்ய அசுரன் சகிக்காது எழுந்து மகோற்கடர் பாசத்தாலிறந்தனன்.

2. இவன் ஒருஅசுரன், பாலவிநாயகரை வஞ்சிக்க ஒரு தடாகமுண்டாக்கி அதில் விஷங்கலந்து ஆகாயத்திருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தனன். சில இருடிகுமார்கள் இந்த நச்சுத்தடாகத்தின் நீரைப் பருகி மாய்ந்தனர். இதனைக்கண்ட பாலவிநாயக மூர்த்தி இதை அமுதப்பார்வையால் பார்க்கத் தடாகம் நஞ்சுநீங்கியிருடி குமரரும் உயிர்பெற்றனர். விநாயகர் அசுரனை அக்நி நேத்திரத்தால் எரித்துக் கொன்றனர்.

3. கம்சனுல் மல்லயுத்தத்திற்கு ஏவப்பட்டுப் பலராமரால் மாய்ந்த அசுரன்.

கூத்தநூல்—நாடகத் தமிழ்நூல். இந்நூலாசிரியர் மதிவாணர் என்பவர்.

கூத்தாடினவள்—இவள் ஒரு கூத்தி, பாண்டியனிடங் கூத்தாடுகையில் அவன் தன் மனைவியை நோக்கியிருந்து தன்னைக் கவனிக்காமல் பராமரிக்கையாக இருந்தது பற்றிப் பறவைவிடுதூதாக"மாகுன்றனையபொற்றேரான் வழுதிமன் வாழ்கரும்பின், பாகொன்று சொல்லியைப் பார்த்தெனைப் பார்த்திலன் பையப்பையப், போகின்ற புள்ளினங்காள் புழற்கோட்டம் புகுவதுண்டேல், சாகின்றனனென்று சொல்லீரன்றைச் சடையனுக்கே" எனப் பாடினள்.

கூத்து—அகக்கூத்து, புறக்கூத்து என இருவகைப்படும். கந்தமுதலாகப் பிரபந்த மீறாக இருபத்தெட்டு உருக்களும் அகத்திற்கும், தேவபாணிமுதல் அங்கொழிச்

செய்யுள் ஈரடக்கொண்ட செந்துறை விகற்பங்களும் கொண்ட பாட்டுடையன வாய்க் கூத்தின் விகற்பத்திற்கேற்ற வாச் சியங்களாகிய கீதாங்கம், நிருத்தாங்கம், உபயாங்கங்களைப் பெற்றனவாய் அவ்வங் கங்களுக்குரிய ஆடல்களாகிய கீற்று, கடி சரி முதலிய தேசிக்குரிய கால்களும், சுற் றுதல் முதலிய வடுகிற்குரிய கால்களும் உடற்றூக்கு முதலிய உடலவர்த்தனை யும், அகக்கூத்திற்கும், பெருநடை, சாரி யை, பிரமரி முதலிய புறக்கூத்திற்குரிய ஆடல்களையும் பெற்று இன்பம், தெளிவு, நிறை, ஒளி, வன் சொல், இறுதி, மந்தம், உச்சங்கொண்டபாடல்களைப்பெற்று, பல வகைத் தாளத்துடன் கண்டாரை மகிழ் விப்பது. தேசி முதலியவற்றைத் தனித் தனி காண்க. கூத்து பாவ ராக தாள வகை கொண்டு பதத்தால் பாட்டிற்கு இயைய நடிப்பதாம். அக்கூத்து சாந்திக்கூத்தும், விநோதக்கூத்தும் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் சாந்திக்கூத்தாவது, தலைவன் அவிநயம் எந்திநின்று ஆடியதாம். அது நான்குவகைத்து. அவை சொக்கம், மெய், அவிநயம், நாடகம் எனப்படும். நாயகன் சாந்தமாக ஆடிய கூத்தாதலால் சாந்திக் கூத்து எனப்படும். சொக்கம் என்பது சுத்தநிருத்தம். அது நூற்றெட்டுக் காரண முடையது. மெய்க்கூத்தாவது, (மெய்த் தொழிற் கூத்தாதலின் மெய்க்கூத்து எனப்படும்). அது தேசி, வடுகு, சிங்களம் என மூவகைப்படும். அவிநயக்கூத்தா வது நிருத்தக்கைதழுவாது பாட்டினது பொருளுக்குத்தக்கக் கைகாட்டி வல்லபஞ் செய்யும் பலவகைக்கூத்து. நாடகக்கூத் தாவது கதை தழுவிவருங்கூத்து. விநோ தக்கூத்தென்பது கொடித்தேர் வேந்த ரும், குறுநிலமன்னரும் முதலாக உடை யோர் பகைவென்று இருந்த இடத்தில் விநோதங்காணுங்கூத்து என்பதாம். அது குரவை, கலிநடம், குடக்கூத்து, கரணம், நோக்கு, தோற்பாவை என்ப. தரவை என்பது காமமும் வென்றியும் பொருளா கக் குரவைச் செய்யுள் பாட்டாக எழுவ ரேனும், எண்மரேனும், ஒன்பதின்மரே னும், கைபிணைந்து ஆடுவது. கலிநடம் என்பது கழாய்க்கூத்து. தடக்கூத்து என்பது மாயோன் ஆடல். காரணமாவது படிந்த ஆடல். நோக்கு என்பது பார மும், நண்மையும், மாயமும் முதலாயின வற்றை உடையது. தோற்பாவை என் பது, தோலால் பாவைசெய்து ஆட்டுவிப் பது. இவற்றுடன் நகைத்திறச் சுவையா கிய வகைக்கூத்து அல்லது விதூடக் கூத்து சேர்த்து எழெனவும் கூறுவர். இவ்வெழுவகைக் கூத்தும் இழிஞர் ஆட லாம் என்ப. பின்னும் வென்றிக்கூத்து, விநோதக்கூத்து, வகைக்கூத்து என மூவகைப்படுத்தியும், கூறுவர். வென்றிக் கூத்து மாற்றான் ஒடுக்கத்தையும், மன் னன் உயர்ச்சியினையுங்கூறுவதாம். விநோ தக்கூத்து மேற்கூறிய இலக்கணத்தது. வகைக்கூத்து பலவகை உருவங்களையும் பழித்துக்காட்ட வல்லவன் ஆடுதலாம். பின்னும் "வாசிகை வைத்து மணித்தோ டணியணிந்து, மூசியசுண்ண முகத்தெ ழுதி — தேசுடனே, யேந்துசுடர் வாள் பிடித்திட் டீசனுக்குங் காளிக்குஞ், சாந் திக்கூத்தாடத் தகும்" என்பதனால் ஒரு வகைச் சாந்திக்கூத்தும் உண்டு. துணங் கைக்கூத்து "மூடக்கிய இருகை பழுப் புடை ஒன்றித், துடக்கிய நடையதுண ங்கையாகும்." இதனைச் சிங்கி எனவும் கூறுவர்.

கூடகக்கண்ணன்—வாணனுக்கு நண்பன்.

கூபன் — இவன் கந்தன் என்பவனுடன் கூடிக் கிணறும்தவளையுமாயிருந்து விநய கரை யழுத்தியவரா லிறந்த அசுரன்.

கூரகுலோத்தமதாசர்—பிள்ளை லோகாசா ரியர் திருவடி சம்பந்தி.

கூரத்தாண்டாள்— கூரத்தாழ்வான் தேவி, பெருமாள் அனுப்பின பிரசாதம் உண்டு இரண்டு குமரரைப் பெற்றவள்.

கூர்ச்சரம்–மேலைச்சமுத்திரத் தருகிலுள்ள நாடு.

கூரத்தாழ்வார் — இவரது அவதாரத்தலம் கூரம், பிதா இராம சோமயாஜி, உடைய வர் திருவடியை யாச்சயித்தவர். இவர் உஞ்சவிருத்தி செய்துவரு நாட்களில் ஒருநாள் உஞ்சவிருத்திக்குச் செல்லாம லிருக்க, கோயிலில் பெருமாள் அமுது கொள்ளத் திருச்சின்னம் பரிமாறினர். பிராட்டி பெருமாளைநோக்கி ஆழ்வான் பட்டினியிருக்க தேவர் அமுதுகொள்ள லாமோ எனப் பெருமாள் உணவுதரப் பெ ற்றவர். இவர் குமரர் பராசரபட்டர். இவர் க்கு ஸ்ரீவச்சசின்னமிச்சர் என வும், நடையாடி பதஞ்சலி, எ-ம், யதீந்திர சர ணன் எ-ம் பெயர். இவர் சோழனால் கண் ணிழந்து திருவரங்கத்திலிருந்து பெருமா ளைப் பிரார்த்தித்து உடையவர் ஸ்ரீபாத தீர்த்தம் பெற்றுத் திருநாட்டுக் கெழுந்த ருளினர். இவர் உடையவர்க்குக் கோசப ண்டார உக்ராணமட ஸமாத்யக்ஷ பாரபத்

தியத்திற்கும், ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு உசாத் துணையாயு மிருப்பர்.

கூரயாநன்—ஒரு அரசன், இவன் புத்ரன் பகஸ்தமனன். இவன் இருக்குவேதத் தில் புகழப்பட்ட கொடையாளி.

கூரைக்கணக்காயனார் — கடைச்சங்கமரு வியபுலவர். (அகநானூறு).

கூர்மசம்மாரமூர்த்தி — கூர்மாவதாரங்கொ ண்ட விஷ்ணுவின் பெருமிதமடக்கி யந்த ஆமையுருவின் ஓட்டினைப் பேர்த்து மார்பணியாக்கொண்ட சிவமூர்த்தியின் திருவுரு.

கூர்மதாசர் — பிரதட்டான நகரில் கால்க ளில்லாமல் பிறந்து ஹரிநாமஸ்மரணமிரு ந்தவராய்ப் பண்டரிபுர விஷ்ணுவைத் தரி சனஞ்செய்யவெண்ணிப் பண்டரிபுரத் திற்கு ஏகும் பாகவதரைக்கேட்கக் காலி லாத நீ எங்ஙனமடைவாய், எங்களால் அடையமுடியாத பண்டரியையென, கூர்மதாசர் கேட்டு அதிக விசனத்துடன் மெல்ல நகர்ந்து இளைப்பினால் ஓர் அத மான் கோவிலடைந்து விசனமுறுகை யில் பெருமான் ஓர் வேதியராக வந்து நான் பண்டரிக்குப் போகிறேன், நீ வரு கவென வழைத்து மெல்லச் சென்று அன்னமுதலிய இட்டுப் பண்டரிபுரத் திற்குச் சமீபமடைந்து இது பண்டரிபுர ஞ்செல்லும் வழியெனக் காட்டி மறைந்த னர். தாசரும் ஒரு இடத்தில் தங்கினர். பின்பு தாசர் நான்கு மாதம் தவழ்ந்து வரு வையை யடைந்து நாளை ஏகாதசியாகை யால் பண்டரி யென்றடைவ தென்று வருந்திப் பண்டரிபுரஞ்செல்லும் பாகவத ர்களைநோக்கித் தான் பெருமானைக் கா ணவேண்டியதைக் கூறி அனுப்பினர். சென்ற பாகவதர்கள் தாசர் கூறியதைப் பெருமானுக்குக் கூறினர். பெருமான் தாசருக்குத் தரிசனந் தரவேண்டி நாமதே வர், கியானதேவர்முதலியவர்களையழைத் துக்கொண்டு அவ்விருவரையும் நான் தாக மாற்றி வரும்வரையில் இவ்விடத்திரு மென்று ஒரு கிளைவழியை யடைந்து சாமந்தியாமளதாசர் யோகத்திருந்த வரை யெழுப்ப அவர் பெருமானைக்கண்டு நமஸ்கரித்தனர். பெருமான் அவரைநோ க்கி யிரண்டு திருடர் என்னைத்தொடர்ந்து வருகின்றனர். யானிவ்விடம் வந்தேன் என்னை மறைத்துக்கொள்ளென யோகி யும் தனது மார்பைத்திறந்து உட்புகச் செய்து கொடியாலே தன்னைச் சுற்றினர். பின் நாமதேவரும், கியானதேவரும் பெரு மாள் எவ்விடம் போயினரென்று அவர் போன காலடியைப் பின்தொடர்ந்து சா மந்தியாமளரிடம்போய் இங்குவந்த பெருமானைக் கண்டதுண்டோ வென் று கேட்டனர். மௌனி யொன்றுங் கூறுமையால் ஞானதேவர் அழுத்தொடங் குகையில் பெருமாள் நாம் இவர் மார்பிலி ருந்து எவ்வகை வருவதென வேயதாசர் கள் கேட்கும்படி கூறத் தாசர்கள் அதிக துன்பத்துடன் வருந்தப் பெருமாள் மௌ னியரைநோக்கி 'எம்மை' காட்டுகவென மௌனி, பெருமாள் என்னிடத்திலிருக் கின்றார் வருந்தவேண்டாமென்று தாம் கட்டியிருந்த கொடிகளை யவிழ்க்கப் பெ ருமாள் வந்தனர். பின்பு பெருமானும் நாமதேவரும் ஞானதேவரும் கூர்மதா சரையடைந்து தரிசனந் தந்து என்ன வரம் வேண்டுமென்ன நீர் இவ்விடத்தில் எக்காலத்தும் விரும்பியிருக்க என வரங் கேட்க அவ்விடத்தி லெழுந்தருளி யிருக் தனர்.

கூர்மதேவர் — முந்நூற்றறுபத்தொரு பிர மாக்களைக்கண்ட ஒரு ஆமை, இந்திரத் துய்ம்மன் அரசாகுமியிலிருந்தது.

கூர்மபுராணம் — இது (சு,000) கிரந்தத் தால் கூர்ம வுருக்கொண்ட விஷ்ணுமூர்த் தியால் இந்திரத்துய்ம்மனுக்கும் மற்ற இருடிகளுக்கும் புருஷார்த்தங்களைச் சொல்லப்பட்ட மகாபுராணம்.

கூர்மமூர்த்தி — திருப்பாற்கடல் கடைகை யில் மந்தரமசைய அது அசையாதிருக் கும்பொருட்டுத் தேவர் வேண்டுகோளால் கூர்மவுருக்கொண்டு தாங்கிய விஷ்ணு வின் திரு அவதாரம். (பாகவதம்).

கூர்மாநந்தர்— யோகசாத்திரஞ்செய்த ஒரு யோகி.

கூலவாணிகன் சாத்தனார் — மணிமேகலை நூலாசிரியர். இளங்கோவடிகள் காலத்த வர். சீத்தலைச் சாத்தனாரைக்காண்க. இள ங்கோ அடிகட்கும் அவர் தமயன் செங்கு ட்டுவனுக்கும் நண்பர். இவர் மதுரைக் கூலவாணிகன் சாத்தனார் எனவும் கூறப் படுவர்.

கூழாண்டார்—திருவாலங்காட்டி லெழுந்த ருளியிருக் கும் தாண்டவமூர்த்திக்கு நெல் முதலிய அளித்துத் தமக்குக் கூழே போதுமென்று இருந்து முத்திபெற்ற அடியவர்.

கூலம்—எண்வகைத்து, அவை நெல், புல், வரகு, தினை, சாமை, இறுங்கு, தோரை, ராகி முதலிய.

கூவத்துதாரணன்—இவர் கூவத்தில் புலவர்க் கும் மற்றவர்க்கும் கைசலியாதுகொடுத்து

வந்த வேளாண் பிரபு. இவரிருக்கும் கூவத்தைத் தியாக சமுத்திரமென்று பாடி அச்சமுத்திரத்தில் தூண்டிலிட்டதாகப் பாடிய புலவர்க்கு இவர் பொன்மீன் செய்து அதில் பொருத்தியளித்தனர். "மட்டாருஞ் செங்கழுநீர் மணிமார்பரை வாழ்த்து மந்தக், கிட்டாத யாசகர் கிட்டி வந்தால தைக் கேட்டு முன்னூட், பட்டோலை வாசித்த வரவர்க்குள்ள பரிசிலெல்லாம், தட்டானளிப்பதுங் கூவந்தியாக சமுத்திரமே" எனப்பாடினர். இவர் இறந்தபின் ஒரு புலவர் "இடுவார் சிலருமிடாதார் பலரும், வடுவிலாவையத் திருக்கப்படுபாவி, கூவத்துநாராணனைக் கொன்றுயே கற்பகப்பூங், காவெட்டலாமோ கரிக்கு" எனப் பாடினர்.

கூற்றுவநாயனார் — இவர் குறுநில மன்னர் குலத்தில் திருவவதரித்துக் களந்தையில் அரசுபுரிந்து மறுதேசத்தரசர்களை வென்று சாம மகுடஞ் சூட்டிக்கொள்ளத் தில்லைவாழந்தணர்களை வேண்ட வேதியர் மறுத்தனர். அரசர் ஸ்ரீநடராசமூர்த்தியின் திருவடிகளே தமக்கு மகுடமாக வென்று துயில்கொள்ளக் கனவில் சிவமூர்த்தி திருவடி சூட்டப்பெற்று அரசாக்ஷியிலிருந்து சிவபதமடைந்தவர்.

கூனி — 1. கைகசிக்குத் தோழி, இராமமூர்த்தியைப் பட்டம்பெறாது தடுத்துக் காட்டிற்கு எவக் கைகசியைத் தூண்டினவள்.

2. சண்பகமாலை.

3. மாதவி தோழி, இவளுக்கு வசந்தமாலை யெனவும் பெயர்.

கூன்பாண்டியன் — சத்துருசாதனபாண்டியனுக்குக் குமரன், இவன் சரித்திரத்தைத் திரு ஞானசம்பந்த சுவாமிகள் சரித்திரத்தைக் காண்க.

கூஷிகன்—காதீனன் தந்தை, விச்வாமித்திரனுக்குப் பாட்டன்.

கெங்குபட்டர்—பாண்டு புத்திரராகிய தருமர் மச்சநாட்டில் கரந்துறைந்தபோது வைத்துக்கொண்ட பெயர்.

கேசண்டாயு — விஷ்ணுபக்தர், சத்சங்கத்தால் நற்பத மடைந்தவர்.

கேசழகன் — வீரமாயேந்திரத்தை ஆகாய வழியாய்க் காக்கும் ஆயிரம் யானைமுகமுடையான், இவன் வீரவாகுதேவர் மயேந்திரபுரி செல்வதைத் தடுத்து இறந்தவன்.

கேசகோழகன்—ஒரு வாநரவீரன்.

கெம்பீரன்—(ச.) இரபசன்குமரன், இவன் குமரன் சக்திரகன்.

கெருதமான்— விஷ்ணுபக்தனும் படனும் என்பர்.

கேர்க்கர்கள்—ஒன்பதா மன்வந்தரத்துத் தேவர்கள்.

கெற்கன்—வன்னி குமரன், இவன் குமரன் பானுவுரன்.

கெற்பன்—காற்பாயணிக்குத் தந்தை, மன்யு குமரன்.

கேகசி—விசிரவசுவின் தேவிகளில்ஒருத்தி, குமரர் இராவணன் முதலியோர்.

கேகடன்—சங்கடன் குமரன். இவனுக்குத் தூர்க்காபிமான தேவதைகள் பிறந்தனர்.

கேகயம்— சிபிச்சக்கரவர்த்தியின் குமரனுகிய கேகயனுண்டதால் இந்நாட்டிற்கு இப்பெயருண்டாயிற்று. இந்நாட்டின் இராசதானி கிரிவிரசம்.

கேகயன்—1. சிபியின் குமரன்.

2. சூதகுலத்தரசன், மனைவி ராசகன்னிகை. இவனது இரண்டாவது மனைவி மாளவி. இவன் பாரத முதலுள்யுத்தத்தில் கிருதபன்மனுடன் போரிட்டவன்.

3. அசுபதியின் தந்தை.

கேகயத்தரசன்—இவன் கேகயதேசத்தையாண்டவன். சகல பிராணிகள் பேசும் பாஷை யறிந்தவன். இவன் ஒருமுறை தன் மனைவியுடன் பஞ்சணையில் காலநீட்டிக்கொண் டிருக்கையில் எறும்பொழுங்கில் ஒன்று அரசனது காலைக்கடப்பது அருமையால் கோபித்தது. இதனைக் கேட்ட அரசன் நகைத்தனன். அருகிருந்த மனைவி நீர் நகைத்ததற்குக் காரணங் கூறவேண்டு மென்றனள். அரசன் அந்த ரகசியத்தைக் கூறின் என்னுயிர் நீங்குமென்றனன். அரசி அதற்கும் அஞ்சாது கேட்டதனால் அரசன் இவளைநீக்கியிருந்தனன். இவன் கேகசிக்குத் தந்தை.

கேசகம்பளன்—நரிவயிற்றிற் பிறந்தமுனி.

கேசரி—1. ஒரு வாநரன். பிரபாசதீரத்தில் உபத்திரவஞ் செய்துகொண்டிருந்த ஒரு யானையைக் கொன்றதால் இப்பெயர் பெற்றனன். இவன் தேவி அஞ்சனைதேவி, குமரன் அநுமான்.

2. அஞ்சனையின் தந்தை.

கேசவதாசர் — ஜீஜாபுரத்தில் இவர் அரிபஜனை செய்துகொண்டிருக்கையில் இவரது சீடர் ஒருவர் பகவதாராதனையின் பொருட்டு இரவில் ஒரு செட்டியின் கடைசென்று சுக்கும் சர்க்கரையும் கேட்டனர். செட்டி தூக்கத்தின் மிகுதியால் சுக்கென்று நாபிக்கிழங்கைத்தர மாணுக்கர் கொண்டுவந்து ஆசாரியரிடங் கொடு

க்க, தாசர் அதனைப் பகவானுக்கு நிவேதித்து அனைவர்க்கும் பகிர்ந்து கொடுத்தனர். பகவானருளால் அந்தகாபி எவர்களையுங் கெடுக்கவில்லை. இதனை யுணராத தாசர் விடிந்து பூசைமுதலிய முடித்துப் பெருமானைச் சேவிக்கையில் பெருமாள் திருமேனி கறுத்திருத்தலைநோக்கிக் கவலுகையில் செட்டி தானறியாது செய்த தீமையை யெண்ணி யிவரைத் தேடிச் சென்று கடந்தவைகூறி மன்னிக்கவேண்டினன். தாசர் பெருமானைப் புகழ்ந்து துதித்தனர்.

கேசவன்—சிவநிந்தையால் நாயாய்ப் பிறந்த வேதியன். (திருப்பெருந்துறை-புரா.)

கேசவாதபன்—சூரியன், கேசவன் சொல்லக் கேட்டுக் காசியில் சிவப்பிரதிட்டை செய்து பூசித்து இப்பெயர் பெற்றனன். (காசிகாண்டம்).

கேசவார்த்தம்—விஷ்ணு தவம்புரிந்து சிவமூர்த்தியின் திருமேனியிற் கலந்த திருவுரு.

கேசன்—ஒரு வானரன், தபனை மாய்த்தவன்.

கேசி—1. கம்சனுக்கு நண்பனுகிய அசுரன். இவன் கம்சன் ஏவலால் குதிரையுருக் கொண்டு கோகுலமடைந்து பிராணிகளையும் கோபாலரையும் வருத்திக் கண்ணனிருந்த இடமடையக் கண்ணன் தமது கரத்தை வாயில் நுழைத்து வளரச்செய்ய வயிறு பிளந்திறந்தவன்.

2. பத்திரையின் பெண்..

3. தேவசேனையைத் தூக்கிச்சென்ற அரக்கன். இவள் இந்திரனால் விடுபட்டனள். இவனை விநாயகர் கொன்றனர் என்பர்.

4. ஒரு அசுரன், இவன் பிரமன் வரத்தால் தேவர்களை யுபத்திரவஞ்செய்து விஷ்ணுமூர்த்தியால் மாண்டவன்.

5. இரண்யபுரமாண்ட அசுரன், இவன் மனைவியிடம் வல்லபைசத்தி பிறந்தனள். கணபதி இவளை வெளிப்படுத்தி மணந்தனர். (காஞ்சி-பு.)

கேசித்துவசன்—(சூ.) கிருதத்துவசன் குமரன். இவன் வேதாந்தியாயிருந்தான்.

கேசினி—1. சகரன் பாரி.

2. தமயந்தியின் தோழி.

கேடிலியப்பப்பிள்ளை — தாயுமானார் என்னும் சந்நியாசிசுவாமிகளுக்குத் தந்தையார்.

கேதன் — வசுதேவருக்கு ரோகணியிடம் பிறந்த குமரன். இவனைத் தேவரகுஞ்சி குமரன் எனவுங் கூறுவர்.

கேதனன்—ஒரு ஆந்திரகவி.

கேதாரகௌரிவிரதம்—ஆச்வயுசபகுள (ஐப்பசி கிருஷ்ணபக்ஷம்) சதுர்த்தசியில், நல்லபுருஷனையும், சம்பத்தையும் விரும்புவோர் பார்வதிபிராட்டியை யெண்ணிச் செய்யும் விரதம். இதைமுதலில் பார்வதி பிராட்டியே அதுட்டித்துக் காட்டினள்.

கேதாரம்—ஒருதலமும் தீர்த்தமும் இதில் உமாதேவியார்சிவமூர்த்தியைப்போற்றிப் பத்தர்செய்யும் வழிபாடு தனக்கு வேண்டினள். இது இமயத்திற் கருகிலுள்ளது.

கேது—1. தாமசன் என்னும் மனுவின் புத்ரன்.

2. சண்முகசேநாவீரன்.

3. விப்பிரசித்திக்குச் சிம்மிகையிடத்துப் பிறந்த அசுரன். இவன் தவத்தால் கிரகபதம் பெற்றான், அக்கினிக்கு விகேசியிடம் பிறந்தானெனவுங் கூறுவர். இராகுவைக்காண்க. ஆறுகுதிரைகள் பூட்டிய தேருடையான்.

கேதுக்கள்—பிரமபுத்திரர்களும், கிரகபாவத்தை யடைந்தவர்களும், பிரமத்தை யடைந்தவர்களும், யௌவநமுடையவர்களும், சமத்கனி கோத்திரருமான தேவர்கள்.

கேதுமதி—நருமதையின் பெண். சுமாலியின் பாரி.

கேதுமந்தன்—1. சுருதாயுகுமரன் களிங்கதேசாதிபன்.

2. தன்வந்தரியின் குமரன், கேதுரதனுக்குத் தந்தை.

3. அம்பரீஷன் குமரன்.

கேதுமாலன்–1. ஆக்னீயீத்ரனுக்குப் பூர்வசித்தியிடத் துதித்தகுமரன் பாரி, தேவி.

2. கலிங்கராசன் குமரன்என்பர்.

கேதுமாலம்—நவவருஷத்து ஒன்று.

கேதுமாலி—சண்முகசேநாவீரன்.

கேதுமான்—1. தன்வந்திரியின் குமரன், இவன் குமரன் பீமரதன்.

2. அம்பரீஷன் குமரன்.

கேதுரதன்—பகீரதனுக்குத் தந்தை. கேதுமந்தன் குமரன்.

கேதுவன்மன்—திரிகர்த்த தேசாதிபதியின் குமரன். இவன் பாண்டுபுத்திரரின் அசுவமேதக்குதிரையைக்கட்டித் தோற்றவன்.

கேமசரி—சீவகன் மனைவிகளுள் ஒருத்தி.

கேமதரிசி—(சூ). இவன் கோசலதேசாதிபதி, விதேகராசனால் நாடிழந்து பிறகு காலயவனராற் பெற்றவன். இவன் அநிதிசெலுத்திய மந்திரியுடன் சேர்ந்து கொடுமைசெய்து பின்பு காவன் என்பவரால் திருந்தினன்.

கேமதர்மா—(சூ.) புண்டரீகன் குமரன். (கேமதர்மா கேமதன்வா). இவன்குமரன் தேவாநீகன்.

கேம்தூர்த்தி—காசிராசன், பாரதயுத்தத்தில் பதினாறுநாள் வீமனால் மாண்டான்.

கேமமாபுரம்—சுபத்திரனூர்.

கேமசர்மன் — பாரத்வாச கோத்திரத்துச் சண்டதருமன் குமரன். இவன் இளமைப் பருவத்து வேசி வலைப்பட்டு ஒருநாள் தாகங்கேட்க அவள் கள்ளுணக்கொடுக்க அறியாது உண்டு நீதென அறிந்து பிராயச்சித்தங் கேட்க வேதியர் வெண்ணெயைக் கொதிக்கக் காய்ச்சி வாயில்விடுக வெனக் கேட்டதந்தை மைந்தனை யிழப்ப வருந்தியிருக்கையில் சங்கமுனிவர் அவ்வழிவந்து திருவாரூர் தேவதீர்த்தத்தில் முழுகச்செய்யப் பாபம்நீங்கினவன்.

கேமாசுரன்—சுலாசுரனைக் காண்க.

கேயன் — 1. உன்முகனுக்குப் பிரீதகேசியிடத் துதித்த குமரன்.

2. நந்தன் குமரன், தாய் பிரதிபுத்தை. இவன் விஷ்ணுவினம்சம், தேவி சயந்தி, குமரர் சித்ராதன், மிருகண்டி, அவரோதன்.

கேரளம்—மலையாளத்தின் தென்ஞடு.

கேரளன்—துஷ்யந்தன் தம்பியாகிய திஷ்யந்தன் பௌத்திரன், ஆர்ச்சிதன் குமரன்.

கேவலன்—(சூ.) நரன் குமரன்.

கேள்வி—(சு) அறம், பொருள், இன்பம், வீடு.

கை—அஃதாவது தனது எண்ணத்தினையும் மற்றவரது எண்ணத்தினையும் கரத்தால் தெரிவிப்பதாம். அது இரண்டு வகைப்படும். இணையாவினைக்கை, இணைக்கையென. இவற்றை ஒற்றைக்கை, இரட்டைக்கை யெனவுங் கூறுவர். இவற்றுடன் ஆண்கை, பெண்கை, அலிக்கை, பொதுக்கை யென நான்கினையுங் கூட்டி ஆறெனவுங் கூறுவர். அவற்றுள் இணையாவினைக்கை (ஈஉ) அவை (க) பதாகை. (உ) திரிபதாகை. (ஊ) கத்திரிகை. (ச) தூபம். (டு) அராளம். (சு) இளம்பிறை. (எ) சுகதுண்டம். (அ) முட்டி. (கூ) கடகம். (ஙி) சூசி. (கக) கமல கோசிகம். (கஉ) காங்கூலம். (கஊ) கபித்தம். (கச) விற்பிடி. (கடு) குடங்கை. (கசு) அலாபத்திரம். (கஎ) பிரமரம். (கஅ) தாம்பிரசூடம். (கஙி) பசாசம். (உ0) முகுளம். (உக) பிண்டி. (உஉ) தெரிநிலை. (உஊ) மெய்ந்நிலை. (உச) மண்டலம். (உடு) உன்னம். (உசு) சதுரம். (உஎ) மான்றலை. (உஅ) சங்கு. (உகூ) வண்டு. (ஈ0) இலதை. (ஈக) கபோதம். (ஈஉ) மகாமுகம். (ஈஊ) வலம்புரி என்பனவாம். இவைக்கை பதினைந்து வகைப்படும். அவை (க) அஞ்சலி. (உ) புட்பாஞ்சலி. (ஊ) பதுமாஞ்சலி. (ச) கபோதம். (டு) கற்கடம். (சு) சுவத்திகம். (எ) கடகாவருத்தம். (அ) நிடதம். (கூ) தோரம். (ஙி) உற்சங்கம். (கக) புட்புடம். (கஉ) மகரம். (கஊ) சயந்தம். (கச) அபயவத்தம். (கடு) வருத்தமானம் என்பனவாம். இவற்றைப் பரதத்திற் கூறினும், ஆண்டுக் காண்க.

கைகசி — சுமாலியின் குமரி மாலியவான் சொல்லால் விச்சிரவாவை மணந்து இராவணன் முதலியவரைப் பெற்றவள்.

கைகேசி—தசரதன் தேவி, பரதன் தாய். சம்பரன் யுத்தத்தில் தசரதனுக்குச் சாரதியாயிருந்து இரண்டுவரம்வாங்கினவள். கூனியாகிய மந்தரைகூறிய சூழ்ச்சியால் இராமமூர்த்தியைக் காட்டிற்கு அனுப்பினவள். இவட்குக் கைகேயி யெனவும் பெயர். இவள் தவளாங்கமுனிவரிடத்தில் பெற்றவரத்தால் தசரதனுடன் மாயைபுரிந்தெதிர்த்த அசுரரைவென்று இரண்டுவரம் வேண்டினவள்.

கைகேயி—1. கைகேசிக்கு ஒருபெயர்.

2. விராடன் தேவியாகிய சுதேஷ்ணை.

கைகை—ஓர் கற்பினி, சாந்திலோயிடத்துக் கற்பினிலை கேட்டறிந்தவள்.

கைக்கோளன்—(சாலியன்) வைசியன் அரசன்னிகையைப்புணரப்பிறந்தவன். துணி நெய்வோன். அல்லது வைசியன் சூத்திரகன்னிகையைப் புணரப் பிறந்தவன் (அருணகிரிபுராணம்).

கைடவன்—விஷ்ணுவின் காதின் வழிப்பிறந்து விட்ணு சிட்ணுவால் சங்கரிக்கப்பட்டவன். இவன் பிறகு அதிகாயனாகப் பிறந்தனன். மதுவைக்காண்க. விஷ்ணுவின் மூச்சில் பிறந்தவன் என்றுங் கூறுவர். இவன் மதுவுடன்கூடிப் பிரமனைவருத்தப் பிரமன் விஷ்ணுவையடைய விஷ்ணு இவர்களைநோக்கி யென்னவரம் வேண்டுமென்ன இவன் திருமாலைநோக்கி உமக்கு வேண்டுமெவரம் விரும்புக என விஷ்ணு என்னால் நீவிர் இறக்கவெனக்கேட்டு அஞ்ஞானம் பெற்று அவனைக் கொலைசெய்யுமாண்டவர்.

கைத்தொழில்—(டு) எண்ணல், எழுதல், இலகிள்ளல், பூத்தொடுத்தல், யாழ்வாசித்தல்.

கையங்கண்ணனார் — கடைச்சங்கமருவிய புலவர்.

கையடீ—ஓர் பழைய தமிழாசிரியர். இவர் செய்த நூல் இறந்தது.

கையனூர்—தமிழாசிரியரில் ஒருவர். இவர் யாப்பிலக்கண நூலாசிரியர். அமுதசாகரர் செய்த காரிகையுரையில் இவர் செய்த யாப்பியற் சூத்திரம் ஆங்காங்கு உதாரண மாகக் காட்டியிருக்கிறது.

கைலாசவாசி—சிவமூர்த்தி.

கைலாசாதிபர்வதவிவரம் — இம்மவத்பர்வ தத்தின் பிருஷ்டபாகத்தில் கைலாசம் உள்ளது. அதில் அநேக குய்யகரோடு குபேரன் வசிப்பன். அதிலுள்ள தடாகத் திலிருந்து மந்தாகினி என்னும் நதம் உற் பத்தியாகிறது. அதின்வழியில் சந்தன வநமும், சுவேலபர்வதத்திற்கு எதிராய், சந்திரபிரபை என்கின்ற பர்வதங்களும் உண்டு. அதற்குச் சமீபத்தில் அச்சோ தை என்னும் தடாகம்; அதிலிருந்து அச்சோதை என்னும் நதி பிறக்கும். அதன்கரையில் சைத்திரரதவநம் இருக் கின்றது. சந்திரப்பிரபை என்கிற பர்வ தத்தில் யக்ஷசேநாபதியாகிய மாணிபத்தி ரன் வசிப்பன். சபலபர்வதத்திற்கு எதி ரிலே சூரியபிரபை என்கிறவனம் உண்டு. அதில்லோகிதம்என்கின்றதடாகம் இருக் கின்றது. அதிலிருந்து லௌகித்தியநதி உண்டாகிறது. அதின்தீரத்தில் தேவா ரணியம் இருக்கின்றது. அதில் மாணி நரன்என்னும் யக்ஷன் இயக்கர்கள் உடன் வசிக்கின்றனன். கைலாசத்திற்கு மேற் கில் குருத்மந்தம் என்கின்ற பர்வதம் உண்டு, அது சிவஸ்தானம். அவ்விடத்தி லுள்ள சரோவரத்தில் பெருகிய நதியே சரயூநதி எனப்படும். அதின்கரையில் வய் பிராஜ்சம் என்னும் வனம் உண்டு. அது குபேரானுச்சரனும் பிரதேதியின் குமாரனும் பிரம்மதானன் வாசஸ்தா னம் ஆம். அதற்கப்பால் அருணம், முஞ்ச வந்தம் எனும் பர்வதங்கள் உள. அது சிவஸ்தானம். அவ்விடத்திலுள்ள சை லோத்த தடாகத்தில் இருந்து பெருகி யது சைலோதநதி எனப்படும். கைலாசத் திற்கு வடக்கு கௌரபர்வதம் உண்டு. அதில் காஞ்சனவாலுகம் என்கிற புஷ் கரணி இருக்கின்றது. அது அபிந்து சரோவரம் எனப்படும். இவ்விடத்தில் பகீ ரதன் அநேககாலந் தவஞ்செய்தனன். இவ்விடத்தில் கங்கை சோமபாதத்தில் பிறந்து சப்தவாகினியாய்ப் பிரவாகித்த னள். அக்கங்கை ஆகாச முதலியவற் றைச் சுத்தமாக்கிப் பூமியில்வர யோகமா யையினால் கட்டப்பட்டதனால் கோபித் துச் சிவனை நிக்கிரகித்துப் பாதாளத்திற் குப்போக இருந்தசமயத்தில் சிவமூர்த்தி பிரமன்கூறியதை எண்ணி விட அக் கங்கை ஏழுவிதமாய்ப் பிரவாகித்து ளினி, அலாதனி, பிலாவனி எனும் மூன்று வெள்ளங்கள் கிழக்கிலும், சீத, சட்சு, சிந்து எனும் மூன்று பிரவாகங்கள் மேற்கிலும், மற்றொன்று பகீரதன் பின் தெற்கிலும் பிரவாகித்தனள். இக்கங்கை யில் அநேக உபநதிகள் பிறந்தன. வஸ் வோகசாரம் என்னும் நதிதீரத்தில் சுரபிவனம் உண்டு. அதில்குபேரன் நண் பனாகிய இரண்யகிருங்கன் பிரம்மராக்ஷ சர்களோடுகூடி வசிப்பன். ஏமகூடபர்வ தத்தில் உண்டாம் சர்ப்பசரசில் இருந்து சரஸ்வதிநதியும், நிஷதபர்வதத்தில் விஷ் ணுபதத்திலிருந்து சரசிநதியும் பிறந்தன. அவற்றிலிருந்து உண்டான நதிகளுக்குக் காந்தாரி, குலயு எனப்படும். மேருவின்பக் கத்தில் சந்நிரப்பிரபை என்கிற தடாகம் உண்டு. அதிலிருந்து பிறந்த நதி ஜாம்பு நதி எனப்படும். பின்னும் அவ்விடத்தில் புண்டரீகபயோதம் என்கிற தடாகம் உண்டு. அதில் மேகங்கள் உண்டாம். இமயபர்வதத்திற்கு வடக்கில் மானசமடு உளது. அதிலிருந்து அமிர்தகாந்தை உண்டாயிற்று. பின்னும் குருதேசத்தில் வைஜயம் என்கிற (கஉ) மடுக்கள் உள. அவற்றில் சாந்தி, சந்தியை என்கிற இர ண்டுநதிகள் உண்டாகும். கிம்புருஷம் முதலான (அ) வருஷங்களில் மழை பொழியாது. அவ்விடத்திலுள்ள நதிகளி லேயே அவர்கள் திருப்தி அடைவர். ருஷப, மைநாக, பாலக, வச்சிர, சந்திர காந்த, துரோண, சக்கிர, சுமத்து, உதி சர, நாரத, ஜீமூத, திராவண முதலிய பர் வதங்கள் நான்குதிக்கிலும் கடலில் மூழ்கி இருக்கின்றன. வச்சிரமைநாக பர்வதங்க ளுக்கு இடையில் சம்வர்த்தகம்எனப்படும் அக்கிபர்வதம் உண்டு. அது ஜலங்களை எல்லாம் பானஞ்செய்துகொண்டிருக்கும். (புராணம்). தேவர்களுக்கு இருப்பிடம் மேரு. இதுகீழேபதினாலுலகிலையாயும் மே லே மூப்பத்திரண்டுவகையாயும்பிரிந்துள் ளது. இதுமகாகைலாசத்தின்எதிரில் ஒரு சிறு அணுவை யொப்பது. கைலாயம் அடிமுதல் சிகரமீருக லக்ஷம் யோசனை யுயரம் உள்ளது. அதினுள் ஏழு குலா சலங்களும் நூறுப்ராகார கோபுரங்களும் உள்ளன. ப்ராகாரத்திற் கிடையில் சமுத் திரங்களோடுகூடிய ஏழு தீவுகளிருக் கின்றன. அது கோடியோசனையுள்ள

ஓர் ரசிதபர்வதமாய் ஜொலிப்பதாய்ப் பதினொன்று லோகங்களும் கொடுமுடிகளில் அடங்கப்பெற்றதா யுள்ளது. இம் மகாபர்வதத்திற்கு குமுதம், பாரியாத்திரம், மைனாகம் இவைகள் கிழக்கிலிருக்கின்றன. தற்தரம், மலையம், விந்தம் இவைகள் மேற்கிலிருக்கின்றன. உதயம், அஸ்தம், முஞ்சமாகிய இவைகள் வடக்கிலுள்ளன. நீலம், தக்ஷணகைலாசம், இமவான் இம்மூன்றும் தெற்கிலிருக்கின்றன. அகழிபோன்ற ஏழு கடல்களினிடையில் ஏழு தீவுகளும் ஏழு பர்வதங்களுமிருக்கின்றன. அங்குத் தேவராதிகள் வசிக்கின்றனர். பாற்கடலின் கரையாகிய த்வீபத்தில் நிரிமூர்த்திகளும் வசிக்கின்றனர். அப்பால் சுத்தோதக சமுத்திரத்திலுள்ள த்வீபத்தில் பிரமதகணங்கள் வசிக்கின்றனர். அதற்கு அப்பால் ரத்னமய ப்ராகாரம் பதினுயிரம்யோசனை. அங்குப் பத்மாக ரத்னமலை ஒன்றிருக்கிறது. அப்பால் சந்திரகாந்த மணிமதில் விளங்குகின்றது. அது, 5,000 யோசனை. அப்பால் வச்சரபர்வதம் 10,000 யோசனை. அதற்கு வெளியில் இந்திரநீலமதில் 50 யோசனை. அப்பால் இந்திரநீல பர்வதம் 10,000 யோசனை. அதற்கு வெளியில் மரகதமதில். அப்பால் பவளமலை 20,000 யோசனை. அப்பால் கோமேதகமதில் 30,000 யோசனை. அங்குக் குருவிந்த மணிமலை 15,000 யோசனை. அதற்கப்பால் புட்பராக ப்ராகாரம் 40,000 யோசனை. அப்பால் முத்துமலை. அப்பால் வைடூர்ய ப்ராகாரம் அதற்கப்பால் நவரத்னமலை. அதில் அற்புதமான மண்டபமுளது. அது பல நவரத்ன கோபுரங்களால் விளங்குவது. அதில் பல சிவபிரதிஷ்டைகள் அமைந்துள. அம்மண்டபத்தி லிடையிலுள்ள கர்ப்பகிருகத்தில் தேவர்களால் பூசிக்கப்பட்ட மகாலிங்கம் ஒன்று விளங்குகின்றது. அம்மலையின் சார் ஓர்புறத்தில் பரமேச்வரனது திருவுருவம்போல் பஞ்சவத்திரேச்வரலிங்கமொன்றுவிளங்குகின்றது. அந்த லிங்கத்தின் ஐந்து முகங்களினின்றும் ஐந்து கங்கைகள்பிரவகித்து அமுதசமுத்திரம்போய்ச்சேருகின்றன. அவை, கிழக்கில் ரத்னகங்கையென்றும் மேற்கில் தேவகங்கையென்றும் வடக்கில் கைலாசகங்கையென்றும் தெற்கில் உக்கிரகங்கையென்றும் நடுவில் பிரமகங்கை யென்றும் பெயரினவாய்ப் பிரவகிக்கும். அக்கங்கையின் கரையில் விளங்கும் மண்டபத்தில் ரத்னமயமாய் நிருமிக்கப்பட்டசிம்மாதனத்தில் நந்திமுதலிய கணங்கள் சேவிக்கத் தேவியுடன் சிவபூர்த்தி எழுந்தருளியிருப்பர். மேற்சொன்ன ஸ்ரீகைலாசத்தின் மலைப் ராகாரங்களின் மத்தியில் கணங்களுக்கு வாசஸ்தலமுளது. அதில் கிழக்குத்துவார நீலரத்னகோபுரம் 9 - லக்ஷம் பிரமாண முடையது. அங்கு நந்தீச்வர ஆலயம் விளங்கும். அங்குள்ள நந்தீச்வரன்என்னும் சிவலிங்கத்தை அவர் பூசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். அந்தக் கிழக்குப்பிராகாரத்தில் நிடதம் என்றும் ஏமகூடம் என்றும் பெயரியஇரண்டுபர்வதங்களிருக்கின்றன. ஆக்னேயதிக்கில் ஐந்துலக்ஷம் பிரமாண முடைய ஒரு கோபுரமுண்டு. அங்குள்ள சுகேசேச்வரர் என்னும் சிவபெருமானே சுகேசன் என்னும் கணநாதன் பூசித்துக் கொண்டிருக்கிறான். தெற்கில் நீலமென்றும் மந்தாரமென்றும் இரண்டுபர்வதங்களிருக்கின்றன. அங்குள்ள பத்துலக்ஷம் பிரமாணமுள்ள கோபுரத்தில் சண்டீசலிங்கத்தை வணங்கிக்கொண்டு சண்டீசர் இருக்கின்றனர். நிருதிதிக்கில் 5-லக்ஷம் பிரமாணமுள்ள கோபுரத்தில் பாணலிங்கத்தைப் பூசித்துக்கொண்டு பாணனிருக்கின்றனன். மேற்குப்பிராகாரத்தில் அஸ்தாத்திரி பாரியாத்ர மென்னும் இரண்டு பர்வதங்களிருக்கின்றன. அங்கு 10-லக்ஷம்பரிமாணமுள்ளகோபுரத்தில்பிருங்கீச்வரரை வணங்கிக்கொண்டு பிருங்கிமுனிவர் வீற்றிருக்கின்றனர். வாயுபாகத்தில் ஐந்துலக்ஷம் பரிமாணமுள்ள கோபுரத்தில் ருடீச்வரரை வணங்கிக்கொண்டு ருடீஎன்பவன் இருக்கின்றான். வடக்குப் பிராகாரத்தில் துந்துபி, மந்தரம் சைவதம், என்னும்மூன்றுகிரிகளிருக்கின்றன. அங்குப் பத்துலக்ஷம்யோசனையுள்ள கோபுரத்தில் காலருத்திரரை வணங்கிக்கொண்டு காலாக்கினிருத்திரர் வீற்றிருக்கின்றார். ஈசானபாகத்தில் ஐந்துலக்ஷம் யோசனையுள்ள கோபுரத்தில் வீரபத்திரேச்வரமென்னும் மூர்த்தியை வணங்கிக்கொண்டு நீலருத்திரர்இருக்கின்றனர். மகேசாலயத்திற்குக் கீழ்த்திசையில் க்ஷீரசமுத்திரமாகியஅகழியோடுகூடிய கோட்டையொன்றுளது, அங்குத் தத்புருஷலிங்கத்தைப் பூசித்துக்கொண்டு தத்புருஷர் வீற்றிருக்கின்றனர். தென்திசையில் உவர்க்கடல் அகழியுடன் கூடிய இருப்புக்கோட்டையில் அநேகப்பிரமதகணங்களுடன்அகோரேச்வரலிங்கத்தைப் பூசித்துக்கொண்டு அகோரமூர்த்தி வீற்றிருக்கின்றனர்.

தயிர்க்கடலாகிய அகழியால் சூழப்பட்ட புட்பராகமணிமயக்கோட்டையில் சத்தி யோஜாதவிங்கத்தைப் பூசித்துக்கொண்டு சத்தியோஜாதர் வீற்றிருக்கின்றார். வடக் குத் திசையில் நெய்க்கடலாகிய அகழி யால்சூழப்பெற்றகோமேதகமணிக்கோட் டையில் அமைக்கப்பட்ட கோபுரத்தில் வாமதேவலிங்கத்தைப்பூசித்துக்கொண்டு வாமதேவர் வீற்றிருக்கின்றனர். உச்சியில் வச்சிரமணியாலாகிய கோபுரத்தில் ஈசா னேச்வரரைப் பூசித்துக்கொண்டு ஈசா னர் வீற்றிருப்பர். (சிவரகஸ்யம்).

கைவல்யம்—ஒரு அத்வைத நூல், இது நன்னிலம் நாராயணதேசிகர் மாணாக்கர் தாண்டவராயசுவாமிகளால் இயற்றப்பட் டது.

கோக்கிதேவர்—இவர் நந்தனவனம் வைத் திருக்க அல்லமர் இவரிடம்வந்து அந்த நந்தனவனத்தின் ஒருபுறம்மே தாண்ட க் கட்டளையிட்டு அதில் ஒருயோகி இருத் தலைக் காட்ட அவரைப்பணிந்து நீங்கூ பெற்றவர்.

கோக்கோகர்—ஒரு இருடி, வைணதத் தன் சொற்படி மதனநூ லியற்றியவர்.

கோக்கோகம்—கொக்கோகர்செய்த மதன நூல், இதனைத் தமிழில் அதிவீராராமபா ண்டியன் செய்யுளாகச் செய்தனன் என் பர்.

கொங்கணர்—இவர் ஒருசித்தர். போக ருஷியின் மாணாக்கர் என்பர், இவர் பளிக் கிச் சாதியார். இவர் வீரட்டகாசமூர்த்தி யின் சிரத்தில் தமது குளிகையை வைக்க அச்சிவலிங்கமூர்த்தம் அக்குளி கை ய நீருக்காது மறைத்ததால் அச்சிவமூர்த்தி யைப்பூசித்துக் குளிகைபெற்றவர். இவர் போகர்விரும்பிய பெண் அகப்படாது வருத்திப் பிரதிமையைப் பெண்ணாக்கி ஆசிரியரிடங் கொண்டுசென்றவர். இவர் திருமழிசையாழ்வாரிடஞ் சென்று ரஸக் குளிகையொன்று கொடுத்து இதுகாணி கோடியைப் பேதிப்பதென்று கூற ஆழ் வார் தம்தேகத்து அழுக்கையுருட்டி இது காணிகோடியாக்கும்என்றுகொடுத்தனர். சித்தரிதனைப்பரீக்ஷித்தறிந்து களிப்புற்று ஆழ்வாரிடம் நட்புக் கொண்டனர். இவர் கோயம்பத்தூருக் கருகிலிருந்த தாக க் கூறுவர். இவர்காலம் திருவள்ளுவர் கால மாக இருக்கலாம். இவர் தவத்திலிருக்கை யில் கொக்கொன்று இவர்மீது எச்சமிட அதை யிவர்பார்க்க அதுளிர்ந்து சாம்பரா யிற்று. கொங்கணர் தவம்விட்டுநீங்கித் திருவள்ளுவரிருக்குமிடத்தில்பிக்ஷைக்கு வந்தனர். திருவள்ளுவர் தமது [illegible] ருக்குக் கட்டளையிட. அவன் அதனை மூன்றித்தர்கோபித்து [illegible] டையாள் "கொக்கென்றெண்ணினை கொங்கணவா" எனத்தர் [illegible] பதிவிரதையென்று வெட்டச் [illegible] இவர் சில வைத்தியநூல்கள் [illegible] கின்றனர். அவை கொங்கணர் காண்டம், ஞானம் [illegible] டம் முதலியன. அகத்தியர் [illegible] என்பர். இவரதுபாடு கொங்கணர் [illegible] க்கலாம். இவர் வடக்கிலிருந்து தென் வந்து தஞ்சாவூரில் தம் பெயரால் லிங்கம்தாபித்துப் பூசித்து முத்தியடை னர் என்ப.

கொங்கணித்தாதன்—சக்கர [illegible] விநாயகருக்குமுன் கொண்டுபோய் வ டிய விடுவசேகன்.

கொங்கணிவர்மன்—கொங்குமண்டலத் சயங்கொண்டு காட்டிற்குக் கொங்க டெனப் பெயரிட்டவன்.

கோங்கிலாச்சான்—எழுபத்தெண்டு சைவ சமயாசாரியர்களில் ஒருவர், வைணவ யார்.

கோச்சை—சீர்காழிக்கோ [illegible] சைமுனியைக் காண்க.

கோச்சைமுனி—பராசர், [illegible] களே இல்லாதவர் என்றதற்கு [illegible] அவர்கள் நீ மச்சகந்தியை [illegible] ற்றமோடிருக்க என்ன பாதன [illegible] மேற்ற முனிவர் [illegible] பெறச் சீர்காழியிற் பிறந்தனர். [illegible] கொச்சையென்று அச்சமயத்தவ ராயிற்று.

கொடிகள்—அதாவது அவ்வவைகளுக் விருதுகளைத் தெரிவிப்ப [illegible] க்கு விடைக்கொடி. [illegible] சேவற்கொடி. [illegible] கொடி. வேதியர்க்கு வேதக [illegible] ஞருக்குக் கோழிக்கொடி. [illegible] கைக்கொடி. யோகிகளுக்கு [illegible] விஷ்ணுவிற்குக் கருடக்கொடி. [illegible] திரனுக்குப் பன்னைக்கொடி. [illegible] மீனக்கொடி. பிரமனுக்கு [illegible] இந்திரனுக்கு இடபக்கொடி. [illegible] மேஷக்கொடி. யமனுக்கு [illegible] நிருதிக்கு நாக்கொடி. வருணனுக்கு [illegible] லோக்கொடி. வாயுவிற்கு [illegible] கொடி. குபேரனுக்கு [illegible] மேஷக்கொடி. ஈசானனுக்கு [illegible] கொடி. மூதேவிக்குக் காகக்கொடி. அருகன்கொடிகள், காட்சி, ஞானத்

இராவணனுக்கு வீணைக்கொடி. வீட்டுமனுக்குப் பனைக்கொடி. அசுவத்தாமனுக்குச் சிங்கக்கொடி. கிருபனுக்கு ருஷபக்கொடி. சல்லியனுக்கு யானைக்கொடி. விடசேனனுக்கு மயிற்கொடி. துரோணசாரிக்கு வேதக்கொடி. தருமனுக்கு முரசக்கொடி. துரியோதனனுக்கு நாகக்கொடி. கன்னனுக்குக் கச்சைக்கொடி. வீமனுக்குச் சிங்கக்கொடி. அருச்சுனனுக்கு அநுமக்கொடி. சோனுக்கு பனைக்கிழ்கொடி. பாண்டியனுக்கு மீனக்கொடி. சோழனுக்குப் புலிக்கொடி. வேளாளருக்கு வெள்ளைக்கொடி, மேழிக்கொடி, அம்சக்கொடி, அநுமக்கொடி, மயிற்கொடி. கன்னிடையருக்குப் பசவசங்கரக்கொடி, பஞ்சவர்ணக்கொடி. வடுகுவேளாளருக்கு அம்சக்கொடி. இரெட்டிகளுக்குக்கலப்பைக்கொடி. கம்மவாருக்கு ருஷபக்கொடி. கொந்தளவருக்குச் சகோரபக்ஷிக்கொடி. சத்தமான்களுக்கு யாளிக்கொடி. மலையமான்களுக்கு அரிதாளக்கொடி. இடையருக்குச் சக்கரக்கொடி. வடுகிடையருக்குச் சங்குக்கொடி. பத்மசாலியருக்கு ஆண்புலிக்கொடி. பட்டுச்சாலியருக்கு இருதலைப்பக்ஷிக்கொடி. வடுகுசேணியருக்குப் பெண்புலிக்கொடி. சேன்றவர்க்கு முதலைக்கொடி. பட்டுதூற்காரருக்குப் பட்டுக்கொடி. சேடருக்கு கூர்வாள்கொடி, கொழிஞ்சிக்கொடி. செக்குவாணியருக்குக் கருடக்கொடி. இலைவாணியருக்குக் குயிற்கொடி. ஒண்டியெருது வாணியருக்குப் பஞ்சவர்ணக்கிளிக்கொடி, சணப்பருக்குச் சவுரிக்கொடி. முச்சியருக்கு மகரமீன்கொடி. காஞ்சியருக்குப் பொதிக்கொடி. செட்டிகளுக்கு கருடக்கொடி. கைக்கோளருக்குச் சிங்கம், மான், கரடி, மயில் முதலிய கொடிகள். கம்மாளருக்குக்கிளிக்கொடி, கழுகுக்கொடி. வந்தியருக்கு அக்கினிக்கொடி, சேவற்கொடி, சிலேக்கொடி, மாலக்கொடி, கழுகுக்கொடி, போத்துக்கொடி, நரிக்கொடி. பள்ளருக்கு அலவங்கொடி. வேதகாரர்களுக்குச் சிச்சிலிக்கொடி, கத்திக்கொடி. நரிசோகிகளுக்கு நாய்க்கொடி. குசவர்க்குங் குசக்கணக்கர்க்குந் தாளவிருஷபக்கொடி. மேளகாரருக்கு டமாரக்கொடி. நட்டுவர்க்குத் தாளக்கொடி. தாசிகளுக்கு மன்மதக்கொடி. சாணருக்குச்சிங்கக்கொடி. குறவருக்குக்கழுதைக்கொடி. சுக்காசெட்டி, லம்பாடிகளுக்கு சித்திரக்கொடி. வேட்டைக்காரருக்கு கவுண்டுக்கொடி. பட்டணவருக்கு ஆமைக்கொடி. கரையாருக்கு மச்சக்கொடி. ஒட்டருக்கு மண்வெட்டிக்கொடி. உப்புரவருக்குப்பன்றிக்கொடி. போயிகளுக்குப் பல்லக்குக்கொடி. பணிசெய்வாருக்கு தாரைக்கொடி. வண்ணார்க்கு வெள்ளையானைக்கொடி. நாவிதர்க்குப் புருஷாமிருகக்கொடி. தொம்பரவருக்குக் கெடைக்கொடி. மாரியம்மைக்காரருக்கு உடுக்கைக்கொடி. பூசாரிக்குச் சிலம்புக்கொடி. ஏனாதிகளுக்கு முயற்கொடி. அரிப்புக்காரர்களுக்குத் தாமரைக்கொடி. வடுகுபண்டாரங்களுக்குச் சூலக்கொடி. வஞ்சுராருக்கு மூத்துக்கோவைக்கொடி. குடுகுடுப்பைக்காரருக்கு சத்திக்கொடி. இருளருக்குச் சில்லாக்கோற்கொடி. வெளிக்கரணனுக்குத்துத்தி, சம்மட்டிக்கொடி. வெளிக்கற்றச்சருக்கு உளிக்கொடி. கப்பல்தச்சருக்கு வாச்சிக்கொடி. கப்பல் வடுகருக்கு கப்பற்கொடி. பவுனியர்க்கு டமரகக்கொடி. பண்டருக்குக் கத்திக்கொடி. பஞ்சமர்க்கும் வள்ளுவர்க்கு மாவட்டியற்கு வெள்ளைக்கொடி.

கொடிஞாழல்மாணிபூதனார்—கடைச்சங்கத்துப் புலவருள் ஒருவர்.

கொடிமங்கலத்துவாதுளிநம்சேந்தனார்—கடைச்சங்கமருவிய புலவருள் ஒருவர்.

கொடுகொட்டி — சிவநிருத்தத் தொன்று. இது திரிபுரம் தீப்பட்டு எரியக்கண்ட சிவமூர்த்தி யாடியது.

கொடுந்தமிழ்நாடுபன்னிரண்டு—பொங்கர்நாடு, ஒளிநாடு, தென்பாண்டிநாடு, குட்டநாடு, குடநாடு, பன்றிநாடு, கற்காநாடு, சீதநாடு, பூழிநாடு, மலையமாநாடு, அருவாநாடு, அருவாவடதலைநாடு என்பன.

கொட்டி—பாணாசுரன் தாய், கிருஷ்ணனுடன் யுத்தஞ்செய்த தன் குமரன் இறக்குந்தருணத்தில் நிர்வாணமாய் பத்தியிலிருந்து யுத்தத்தைத் தடுத்தவள்.

கொட்டாரச்சோமேசம் — வாச்சையரைக் காண்க.

கொட்டாவி — இது முதலில் இந்திரனை விழுங்கிய விருத்திரன் வாயில் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த இந்திரன் வெளிப்படும்படி தேவர் விருத்திரன்மேல் ஏவிய ஜிரும்பி காஸ்திரத்தால் அவன் வாய்திறக்கச் செய்த அங்கசேஷ்டை. இது தீச்சகுனம், இது தவஞ்செய் காலத்திலும், அநுஷ்டானம், ஜபம், ஈச்வராராதனை செய்யுங் காலத்திலும் உதவாது. (தேபாகவதம்).

கொங்கானங்கிழான் — கொங்கணத்தரசன், மோசிகீரனாற் பாடப்பெற்றவன்.

கொண்டைகட்டிகள் — வேளாளருள் ஒரு வகை வகுப்பினர். இவர்கள் குடுமிக்குப் பிரதியாகச் சிகையைக்கொண்டைபோற் கட்டியிருந்ததாற் பெற்றபெயர். இவர்கள் குறும்பரசருடனிருந்த பழக்கத்தா லவ் வாறு கொண்டைபெற் றிருந்தார்கள்என் பர். அன்றியும் நாவிதன் தங்கள் சிகை யைத்தொடாது கொண்டைகட்டிக்கொ ண்டிருந்தவராதலின் இப்பெயர் அடைந் தனர்.

கோத்தப்பியர்—பரதகண்டமாண்ட பூர்வ அரசசாதியர்.

கோப்பரகேசரிபன்மர் — ஒரு சோழ அர சர், இவர் மதுரை ஈழம் முதலிய நாடுகளை ச்செயித்தவர். இவர் ஆதித்தசோழரது குமரர். இவர்க்குப் பராந்தகன், வீரநாராய ணன் என்று வேறுபெயர்களுண்டு. இவர் மனைவி கோக்கிழார் என்பவள். இவள் கேரளதேசத்து அரசன் புதல்வி. இவர் க்கு இராஜாதித்தன், கண்டாதித்தன், அரிஞ்சயன் என மூன்றுகுமரர்.

கோப்பிலிங்கம்— கோட்கூச்சவ்வையைக் காண்க.

கோல்லிக்காவல்தாசர்— பிள்ளை லோகா சாரியர் திருவடி சம்பந்தி. இவர்க்குக் கோட்டாரழகிய மணவாளதாசர் என்றும் பெயர்.

கோல்லிப்பாவை—இது கொல்லியெனும் பெயர்கொண்ட மலையின்கணுள்ள ஒரு பெண்பாற் பிரதிமை. இம்மலை வல்வில் ஓரியென்னுஞ் சிற்றரசனுக் குரி யது. இப்பாவை கண்டார் உள்ளமும், விழியை யும் கவர்ந்து பெருங்காம வேட்கையுறு வித்து இறுதியிற் கொல்லத்தக்கதாகத் தெய்வத்தாலே யமைக்கப்பட்ட ஒரு மோகினிப்படிமை. இது தெய்வநிர்மாண மென்ப. இது திருமகள்முன் ஒருகால த்துப்போர்க்கெழுந்தஅவுணர் மோகித்து விழும்படி இவ்வுருக்கொண்டு ஆடிய தென்பர்.

கோல்லிமழவன் — ஒரு சிற்றரசன் திரு ஞானசம்பந்தர் காலத்தவன். திருஞான சம்பந்தரைக் காண்க.

கோள்ளந்தைமகருஷிகோத்தான் — சோழ ராசன் விற்பிடி வேண்டுமென்று கேட் கக் கருடனைப் பாதலத்திற் கழைத்துச் சென்று ஆதிசேடனிடம் விற்பிடி மணி வாங்கிக்கொடுத்து இரவெழுமாதித்தன் எனப் பெயர்பெற்ற வைசியன்.

கோற்கை—பாண்டிநாட்டுப் பழைய இராச தானி. இதற்குக் காததூரத்திற்கு அப் பால் தூலி ஆபுத்திரனைப் பெற்றுள.

கோன்றைவேந்தன் — ஔவை அருளிச் செய்த நீதிநூல்.

கோகம்பளன்—நரிவயிற்றிற் பிறந்த ஒரு முனிவன். அசிதகேசகம்பளர் என ஒரு பெயர் பௌத்தநூல்களிற் காணப்படுகி றது.

கோகநுணர்—இவர்கள் இரண்டு வேதியர், இவர்களில் ஒருவனை யமன் பற்றிவரச் சொல்ல யமபடர் யமன் கொண்டுவரச் சொன்னவனை விட்டு வேறொருவனைக் கொண்டு சென்றனர். இதனால் யமன் இவனை மீட்டும் செல்லுகஎன வேதியன் நான் படுந்துயரம் இவ்விடமொழிக யான் மீண்டுஞ் செல்லேனென யமன் இவ னுக்கு வேண்டிய செல்வமளித்து அவன் வேண்டியபடி நரகங்களை யெல்லாங் கா ட்டி யனுப்பி மற்றவனைக் கொண்டுவரக் கட்டளையிட அவன் செல்ல அவனையும் நான் கூறியகாலம் தவறியதாகையால் இவனையும் விட்டுவிடுங்கோளென்றனன். இவ்விருவரும் புண்ணியதீர்த்தஸ்நானஞ் செய்து புனிதமடைந்தனர். (திருவாரூர்ப்புராணம்).

கோகர்ணசிதலம் — ஒரு விரதம், இதை அநுஷ்டித்தவர்களுக்குப் பஞ்சபாதங் கூறிய பாவம் நீங்கும்.

கோகர்ணம் — கோகர்ணதேசத்திலிருக் கும் சிவக்ஷேத்ரம், இதில் திருக்கைலையி லிருந்து சிவலிங்கம்பெற்று இலங்கை நோக்கிச் செல்லும் இராவணன், தேவர் வஞ்சனையால் சிவலிங்கத்தைப் பிரமசாரிய வுருக்கொண்டு வந்த விநாயகரிடங்கொடு த்து நீரின்பொருட்டு நீங்க விநாயகர் சிவ லிங்கத்தைப் பூமியில் எழுந்தருளச்செய் தனர். இராவணன் தன் காரியமுடித்து வந்து சிவலிங்கத்தைப் பேர்க்க அது பசு வின் காதுபோல் குழைந்தது; ஆதலால் இப்பெயர் பெற்றது. இது கேரளதேச த்திலிருப்பது.

கோகல்லியர்—சாகல்லியர் மாணாக்கர்.

கோகன்விகோகன்—பிரமனிடத்தில் வரம் பெற்ற இரண்டரசர்கள். கலியின் முடி வில் கல்கியினுடன் யுத்தஞ்செய்யக், கல்கி யால் தனித்தனியாய் கொல்லப்படாதவர் களாய்க் கலியின் குதிரை சேனை முதலிய வைகளை அதப்படுத்தப்பிரமனால் இவ்விரு வரையும் ஒன்றாகக் கொல்லவேண்டும் என்று கூறக்கேட்டுக் கல்கியினால் ஒன்றா கக் கொல்லப்பட்டவர்கள். (கல்கி - பு.)

கோகன்னம்—ஒரு தீர்த்தம்.

கோகன்னன்—1. கத்ரு குமரன், நாகன்.
2. சிவகணத்தலைவரில் ஒருவன்.

கோகிலாதேவி—பாஞ்சாலன் மனைவி.

கோகினி — சத்தியவதி, கோகினியாற்றில் மீன்வயிற் றுதித்தசால் வந்தபெயர்.

கோதலம்—யமுனைநதி நீரத்திலுள்ள இடைச்சேரி, திருவஷ்ணன் பிறந்தஇடம்.

கோங்கணம்—கேரளத்திற்குவடக்கிலுள்ள தேசம்.

கோங்கனீ—சேரனைக் காண்க.

கோசர்—ஒருவகைச் சாதியர்.

கோசலம் — கங்காதீரத்திலுள்ள தேசம், இதன் தலைநகரம் அயோத்தி.

கோசம்—(று) அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம். இவற்றுள் உடல் அன்னமயகோசம். கருமேந்திரியமும், பிராணனும் பிராணமயகோசம். கருமேந்திரியமும், மனமும் மனோமயகோசம். ஞானேந்திரியமும், புத்தியும் விஞ்ஞானமயகோசம். அவித்தை ஆனந்தமயகோசம்.

கோசம்பி—கௌசாம்பி நகரம்.

கோசிகன்—ஒரு வேதியன் வேதவொழுக்கந்தவறிப் புலைச்சியை மணந்து களவொழுக்கத்தால் பிடிபட்டிறந்து யமபடரால் பிடிபட்டுத் தாய்தந்தையர் இவனுக்கிட்ட சம்புப்பெயரால் முத்தியடைந்தவன்.

கோசிசிங்கப்பல்லவன்—சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்காலத்து அரசாண்ட பல்லவன்.

கோசிசெங்கட்சோழன் — சிலம்பி ஒன்று திருஆனைக்காவில் சிவமூர்த்திக்கு நூலால் பந்தலிழைத்துப் பூசித்துவருகையில், யானையொன்று தானும் பூசிக்க எண்ணி அப்பந்தலைச் சிதைக்கச் சிலம்பி கோபித்து யானையின் துதிக்கையிற் புக யானை துதிக்கையை நிலத்தில் அறையச் சிலம்பியுடன் யானையுமிறந்தது. சிவாஞ்ஞையால் சிலம்பி சுபதேவன் என்னும் சோழன் மனைவியாகிய கமலவதி வயிற்றில் கோச்செங்கண்ணனென உதித்துப் பூர்வசன்ம முணர்ந்து திருஆனைக்காவில் திருமதிலின் திருப்பணி செய்கையில் ஒருமதில் ஒழிய மற்றவை செய்க என ஆகாயவாணி கூறக்கேட்டு அரசனிருக்கச் சிவமூர்த்தி ஒருநாள் சித்தர் உருக்கொண்டு தோன்றி விபூதி கூலியாகக் கொடுத்துத் திருமதிலை முடிப்பித்து அம்மதிலின்மீதேறி மதிலைப் பூமியிலழுத்தித் திருநீற்றுமதிலெனப் பெயரிட்டுச் சென்றனர். அரசன் சிவப்பணி செய்வித்துச் சிவபதம் பெற்றனன்.

கோச்செங்குட்டுவன் — ஒருசேரன், இவனைப் பரணர் பாடி உம்பற்காட்டுவாரியையும் அவன்மகன் குட்டுவன் சேரலையும் பரிசில் பெற்றனர்.

கோச்சேரமான் யானைக்கட்சேய்மாந்தரஞ் சோலிரும்பொறை—கொல்லிமலைக்குத் தலைவன், விளங்கிலென்னு மூர்க்குப் பகைவரால்வந்த துன்பந்தீர்த்தவன், கடற்கரையிலுள்ள தொண்டியென்னு நகராளி, கபிலருக்கு நண்பன், பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனுற்கட்டுண்டு விடுபட்டவன். சோழன் இராசசூயம்வேட்ட பெருநற்கிள்ளியுடன் போர்செய்தவன். கூடலூர் கிழாரால் பாடல்பெற்றவன். இவனைச் சேரன்மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை யெனவும், யானைக்கட் சேய்மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை யெனவுங் கூறுவர். ஐங்குறுநூறு தொகுப்பித்தோனிவனே.

கோடகழகாசுரன் — தேவரை வருத்திக் கொண்டிருந்த அசுரன் இவனைச் சிவமூர்த்தி சூலத்தாற் கொன்றனர்.

கோடாகன்—நாகன்.

கோடிகாசியன்—பாண்டவர் அரண்யவாசத்தில் ஆச்சிரமத்தில் தனித்திருந்த திரௌபதியைக் கண்டு மோகித்த சைந்தவனால் அநுப்பப்பட்ட ஒரு இராசகுமரன்.

கோடிசிலை—சுரமைநாட்டிலுள்ள ஒருமலை.

கோடைபாடியபெரும்பூதனார்—ஒருதமிழ்ப் புலவர்.

கோட்கூசீசவிவை—சிவதேவசரணர் குமரி, இவள்தந்தையார் சிவதிருப்பணி பொருட்டு வேற்றூர்க்குப் போக எண்ணித்தமது குமாரியை அவர் நாடோறுஞ் செய்யும் பால்நிவேதனத்தைச் சிவமூர்த்திக்கு நிவேதிக்கப் பணித்தனர். ஔவை பாலை நாடோறுங் கறந்து குழந்தையையுண்பிக்குமாறு உண்பிக்கச் சிவமூர்த்தியுண்ணுதிருத்தல்கண்டு அழுதனள். சிவமூர்த்தி இரங்கி அமுதுண்டனர். இவ்வகை நாடோறும் உண்பித்துவருகையில் வேற்றூர்க்குச்சென்ற தந்தையார்வர ஔவை வெறும்பாத்திரத்துடன் வருதல் கண்டு பால்எங்கென, ஔவையார் சிவமூர்த்தியமுதுசெய்தனர் என, வியப்புற்று மறுநாள் பாலைக்கறந்து அனுப்பியொளித்து நோக்கினர். ஔவைவேண்டச் சிவமூர்த்தி சற்றுத் தாமதித்திருத்தல் கண்டு குமரி வஞ்சம்செய்தனள் எனத் தந்தையடிக்க வருதல்கண்டு சிவமூர்த்தி அந்தப் பாலை அமுதுசெய்து ஔவையை மார்பிலணைத்தனர். இந்த லிங்கத்திற்குக் கொப்பிலிங்கமெனப் பெயர்.

கோட்டம்பலத்துத்துஞ்சிய சேரமான்—கடைச்சங்கமருவிய புலவன். (அக-று.)

கோட்டழகியமணவாளதாசர்—கொல்லிக் காவல்தாசருக்கு ஒரு பெயர்.

கோட்டை—தன்னையும், தன்பொருள் முதலியவற்றையும் காத்துக்கொள்ளும் அரசன், பன்னிரண்டு முழமுள்ள கற்கோட்டையையாவது, மிகுந்த ஆழமுள்ள ஜலக் கோட்டையையாவது, ஒரு யோஜனை விசாலம் உள்ளதாய்ப் பிராணிகளால் சஞ்சரிக்கப்படும்வனக்கோட்டையையாவது சதுரங்கபலக் கோட்டையையாவது, மலைக் கோட்டையையாவது, சுற்றிலும் நீரற்ற பூமிக்கோட்டையையாவது ஏற்படுத்தி அதனுள் வாள்முதலிய ஆயுதங்கள், மிக்க பொருள், தானியங்கள், குதிரை, யானை, பிராமணர், யந்திரம் அறிந்தவன், புல், வைக்கோல், தண்ணீர் முதலியவைகளை அமைத்தல்வேண்டும். இவ்வகை அரணுள்ளகோட்டைமீதுநிற்கின்ற ஒருவில்லாளி தன்னை எதிர்க்கவந்த நூறு சத்துருக்களோடும், போரிட வல்லவன் ஆவனுதலால்அரசன் அரணைக்கட்டல்வேண்டும்.

கோட்புலிநாயனார்—சோழநாட்டு நாட்டியத்தான் குடிவேளாளர். சோழனிடத்தில் சேனாபதியாயிருந்து தமக்குவரும் வருவாயெல்லாம் சிவாலயங்களுக்குச் சம்பாதெல்வாங்கிக் கூடுகட்டிவைத்துஅரசனே வலால் பகைவர்மீது யுத்தத்திற்குச் செல்லுகையில் சுற்றத்தாரை யழைத்து நெற்கூட்டைக்காட்டித் தொடாதிருக்கச்சிவாஞ்ஞையிட்டு யுத்தஞ்செய்து வெற்றிகொண்டு திரும்பினர். இவ்வகை யிவர்செல்லவும் பஞ்சம்வந்தது. சுற்றத்தார் நாயனார் திரும்புமுன் நாம் கூட்டில் நெல்லைச் சேர்த்துவிடுவோமென்ற எண்ணத்தால் கட்டளைகடந்து நெல்லெடுத்துப் பஞ்சத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டனர். இவற்றையறிந்தநாயனார் திரும்பி யெதிர்கொண்ட சுற்றத்தவர்க்குப் பரிசுதருகிறேனென்று வீட்டில்வருவித்துக் கோட்புலி யெனுஞ் சேவகனை வாயிற்காவலாக்கி அனைவரையும் கொலைபுரிந்தனர். கடைசியில் ஒருசெ நிற்க அதனையும் கொல்ல எடுக்கையில் காவலாளி இது குற்றமற்றது கொலைசெய்யலாகாதென இது அந்த அன்னமுண்டதனுலாகிய பாலுண்டதுஎனக் கொலை புரிந்தனர். சிவமூர்த்தி அன்பின்உறுதிக்குத் தரிசனந்தந்து முத்தியளித்தனர்.

கோட்புலியார்—சிங்கடிவனப்பகை யென்னும் தம் மிரண்டுபெண்களைச் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளுக்கு அடிமையாகக் கொடுத்த சிவனடியவர். கோட்புலிநாயனரிவரின் வேறுதல்வேண்டுமென நினைக்கின்றேன். அவர் சரித்திரத்தில் சுந்தரமூர்த்திகளைக் குறித்துச் சொல்லாதிருலும் திருத்தொண்டத்தொகையில் தந்திருத்தலானும் என்க.

கோதகி—ஒருநதி.

கோதண்டகோன்— இவனொரு இடைச்சிறுவன். ஒருநகரத்திருந்த மதிலில் ஏறி அவ்விடமிருந்த கல்லை அசைக்க அவ்விடம் புதையலிருக்கக் கண்டு அந்நிலத்தவரிடத்தில் புதையலைச் சேர்த்தவன்.

கோதமனார்—1. கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவர்.

2. இவர் அந்தணர், இமயவரம்பன் தம்பி, பல்யானைச்செல்கெழுகுட்டுவனுற் சுவர்க்கம் பெற்றவர், தருமபுத்திரனைப் பாடியவர்.

கோதமை—ஒரு பார்ப்பினி, சார்ங்கலண் என்பவனுடைய தாய்.

கோதாவிரி—1. ஒருநதி மேற்குத்தொடர்ச்சிமலை யென்னும் அத்தகிரியில் தோன்றிச் சமுத்திர சங்கமமாகிறது.

2. கந்தகோபன் மனைவி.

3. இவள் ஒரு வேதியன் குமரி, இவள் உத்யானவனத்தில் உலாவித் திரிகையில் அச்வநிதேவ குமரன் இவளை வலுவிற் புணர இவளிடம் ஒரு புத்ரன் பிறந்தனன். இப்பிள்ளையை யெடுத்துக்கொண்டு இவள் வீடுசெல்ல இவளை வளர்த்தோரிவளைக் காட்டிற் கதற்றினர். இதனால் இவள் காடுசென்று தவம்புரிந்து கோதாவிரிநதி யுருவடைந்தனள். இக்குமரன் வைத்தியன் ஆயினன். (பிரம்மகைவர்த்தம்).

கோதை—ஆண்டாளைக்காண்க.

கோதைமலை—கோதைமுனிவர் தவஞ்செய்த மலை.

கோதைமுனிவர்— திருச்செங்கோட்டில் தவஞ்செய்து சித்திபெற்ற முனிவர். இவர் தவஞ்செய்த மலை கோதைமலை.

கோந்திரவான்— திருவஷ்ணபுரத்திற்கு இலக்குமணையிடமுதித்த குமரன். இவன் பின்னவர் ஒன்பதின்மர்.

கோத்ரம்—இது இருடிகளைத் தம் சந்ததிக்கு முதல்வராகக்கொண்ட பிரிவு, அது ஒரு ருஷிமுதல் இரண்டு மூன்று முதலியவரையும் முதலாகவுடையது.

கோபஞ்சகம்—இந்திரத்துய்ம்மன் கோதானஞ் செய்த நீர், மடுவாய் நின்றநிலை.

கோபதி—1. வருணன் சேவகன், கிருஷ்ணனுல் செயிக்கப்பட்டவன்.

2. ஒரு அக்நி.

கோபணாயர்—தேசிகர் காலத்துத் துருக்கர் திருவரங்கத்தில் தொந்தரைசெய்யப் பெருமாளைச் செஞ்சியில் எழுந்தருளச் செய்வித்துத் துருக்கருடன் சண்டைசெய்து வென்று பெருமாளைத் திருவரங்கத்தில் பிரதிட்டித்தவர்.

கோடாருவதம்—நந்திதேவராலும், சத்தியாலும் பூசிக்கப்பட்ட தலம், விருத்தாசலத் தருகிலுள்ளது.

கோபராஷ்டிரம்—கொங்கணத்திற்குத் தெற்கிலுள்ள தேசம்.

கோபாலன்—ஒரு பாரதவீரன்.

கோபாலகிருஷ்ணதாசன்—எம்பிரான்சதகம்பாடிய புலவன், இடையன்.

கோபாநதன்—துர்வசு பேரன்.

கோபிகைகள்—1. இவர்கள் திருமாலே மணக்க எண்ணிய இயக்கியர் பதினாயிரத் தொருநூற்றுவர். தாருகவனத்து ருஷிகள் மோகினியுருக்கொண்ட விஷ்ணுவுடன் ரமிக்கத் திருமாலின் அனுக்கிரகத்தால் இவ்வுருக் கொண்டனர் என்பர். பூர்வம் கிருஷ்ணன் பதினாயிரம் கோபிகைகளுடன் ஜலக்கிரீடை செய்யும் போது அவ்விடம் அதிசௌந்தர்யமுள்ளவனும் கிருஷ்ணமூர்த்தியின் குமாரனுமாகிய சாம்பன் வந்தனன். இந்தக் கோபிகைகள் அவனைக் கண்டு மனஞ்சலித்ததைக் கிருஷ்ணனறிந்து நீங்கள் என்முன் வேறொருவனை நினைத்ததுபற்றிக் கள்ளரிடம் அகப்படுக என்று சாபந்தந்தனன். பிறகு அவர்கள் வேண்ட கண்ணன் அருள்சுரந்து தாலப்பியமுனிவர் அநுக்கிரகத்தால் மீள்வீர் என்று சொல்வினர். அவ்வாறே யாதவவம்ச அழிவின் கடைசியில் அருச்சுனன் இவர்களை யழைத்துக்கொண்டுபோகையில் கள்ளர் பலர் வந்து அருச்சுனனை வென்று அந்தப்பெண்களைத் தம வசமாக்கினர். இவ்வகையிருக்கையில் ஒருநாள் தாலப்பியமுனிவர் கோபிகைகளிடஞ் சென்றனர். கோபிகைகள் தங்களுக்குக் கிருஷ்ணன் கூறிய சாபமும் தங்களுக்கு நேரிட்ட ஆபத்தினையும் அவர்க்குக் கூறித் தங்களைக் காக்க வேண்டினர். முனிவர் அந்தப் பெண்களைநோக்கி நீங்கள் பூர்வசன்மத்தில் அப்சரசுக்கள், ஒருநாள் நாரதமுனிவர் நீங்கள் விளையாடும் இடம் வந்தனர். அவர்க்கு நீங்கள் மரியாதை செய்யாமல் எங்களுக்கு நாராயணன் நாயகன் ஆவானே என, நாரதன் நீங்கள் பூமியிற் பிறந்து கண்ணனுகிய நாராயணன் தேவியர் ஆவீர் ஆயினும் எனக்கு மரியாதை செய்யாததனுல் கள்ளரிடம் அகப்படுவீர் என்று சபித்தனர். ஆதலால் இது உங்களுக்கு நீங்க அனந்தசயனவிரதம் நோற்க எனக்கூறிச் சென்றனர். கோபிகள் அவ்வாறு நோற்று வீடுபெற்றனர்.

2. இவர்கள் சுருதி கோபிகைகள் எனவும், ருஷி கோபிகைகள் எனவும், மைதிலகோபிகைகள் எனவும், கௌசல கோபிகைகள் எனவும், அயோத்யா கோபிகைகள் எனவும் பலவகையராவர். இவர்களுள் சுருதி கோபிகைகள் பாத்மகற்பத்தில் வேத இருக்குக்கள் பாற்கடலடைந்து விஷ்ணுவைத் துதிக்க அவர் பிரத்தியக்ஷமாய் என்ன வேண்டுமென்ன உமது உண்மை உருவைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்றனர். அவர் வேண்டுகோளின்படி விஷ்ணுமூர்த்தி ராதையுடனும் கோபிகைகளுடன் ஜகன்மோகனஸ்வரூபமாய்த் தரிசனந் தந்தனர். இதைக்கண்ட சுருதிகள் நாங்களும் இவ்வின்பத்தை அநுபவிக்க விரும்புகிறோமென்ன அவ்வகை யுடன்பட்டு நீங்கள் சுவேதவராககற்பத்தில் துவாரகையில் பிறப்பீர், அவ்விடம் நாம் உமக்கு இவ்வாநந்தம் தருகிறோமென்றபடி துவாரகையில் பிறந்து கண்ணனுடன் விளையாடினவர்கள். இச்சுருதிகோபிகைகளிடம் கண்ணன் ஒருநாள் தாமதித்துவர என் தாமதப்பட்டீர் என எமதாசிரியராகிய துருவாசரைக் காணச் சென்றதால் காலதாமதம் ஆயிற்று என, நாங்களும் அவரைத் தரிசிக்க விரும்புகிறோமெனக் கண்ணன் சொற்படி அவரிடம் அடைகையில் யமுனை பெருகக்கண்டு தியங்கி நின்று கண்ணன் சொற்படி நித்ய பிரமசாரி வழிவிடச் சொன்னன் என்று யமுனையிடங் கூறி யாற்றைக்கடந்து சென்று துருவாசரைத் தரிசித்தனர். இருடி கோபிகைகள் இராமன் வனமேகியகாலத்து அவ்விடமிருந்த இருடிகளுக்கு மானசராகிய விஷ்ணுமூர்த்தம் மனதில் மறைய அவர்கள் திடுக்கிட்டு எதிரில் இராமனைத் தரிசித்துத் துதிக்க இராமன் என்ன வேண்டும் என்னச் சீதையைப்போல உமக்குத் தேவியராக வேண்டுமென்ன அவ்வாறுக என வரந்தந்தனர். அவ்வாறே வங்கதேசத்து இருந்த மங்களன் என்னும் இடையனுக்கிருந்த (கி,000) தேவியர்க்குப் பல குமரிகளாய்ப் பிறந்தனர். இவர்

கள் பிறந்தவுடன் தந்தைக்குச் செல்வங் குறையச் சயன் என்னும் அரசன் இவனிடம் வருதல்கண்டு கூறி அச்சயஞல் இவர்களே நந்தனிடம் அனுப்ப இவர்கள் கண்ணன் மேய்க்கும் மாடுகளின் சாண மெடுத்துக் காளிந்தி யுபாசனையால் ஒரு நாள் கண்ணன் தங்களைக் கூடக்களித்தனர். மைதில கோபிகைகள் இராமன் சீதையை மணங்கொள்ளச் செல்லுகையில் அவ்விடமிருந்த பெண்கள் மோகித்து இராமனுக்குக் கூற இராமன் துவாபர யுகத்தில் உம்மைக் கூடுவேன் என்றனர். அவ்வாறே இவர்கள் நவநந்தனர் ஒன்பதின்மர் வீட்டிலும் பிறந்து யமுனைக் கரையில் காத்தியாயினிவிரதம் அநுட்டித்து வந்தனர். அக்காலையில் கண்ணன் பிரசன்னராய் இவர்கள் சேலையையெடுத்து மறைத்தனர். கௌசல கோபிகைகள் இராமன் கோசலதேசத்தின் வழிச் செல்லுகையில் தம்மை மனதில் நினைத்து மோகித்த பெண்களுக்குத் தாமும் மனத்தால் கிருஷ்ணவதாரத்தில் கூடுகிறேனென்று வரந்தந்தனர்; அவ்வாறே இவர்கள் உபநந்தனர் வீட்டில் பிறந்து கிருஷ்ணனை மனத்தில் நினைத்திருந்தனர். இவர்களது தாய் தந்தையர்கள் இவர்களுக்கு இடையறை மணம்புணர்த்தினராயினும் இவர்கள் கண்ணனை மனதில் நினைந்தவராய் அவனைக் கலந்து வினையாடி வந்தனர். கண்ணன் செய்த சர்வலீலைகளும் இவர்களிடத்திலேயாம். அயோத்யாகோபிகைகள் இராமன் சீதையை மணந்து வரக்கண்ட அயோத்திநாட்டுப் பெண்கள் இராமனைக்கண்டு மோகிக்க அவர்க்கிசைந்து கிருஷ்ணவதாரத்தில் உம்மைக் கூடுகிறேன் என அசரீரியால் சொல்வித்தனர். அவ்வாறே இவர்கள் சிந்துதேசத்தில் சம்பகாநகரத்தில் விமலன் எனும் அரசனுக்குப் பெண்களாகப் பிறந்து கண்ணனுடன் கிரீடித்தனர். ரோபாகோபிகை — கோலோகத்திலிருந்து சந்திரனுக்குச் சோபையைத் தரச்சென்றவள். பிரபாகோபிகை—கோலோகத்திலிருந்து சூர்யனுக்குப் பிரபையைத்தரச் சூர்யனிடஞ் சென்றவள். சாந்தீகோபிகை–கிருஷ்ணன் சரீரத்தில் லீனமானவள். க்ஷமாகோபிகை—கோலோகம்விட்டுப் பூமியடைந்தவள். இந்நால்வகைக் கோபியரும் கிருஷ்ணன் சக்திகள். (பிரம்மகைவர்த்தம்).

கோபிசந்தாஜன்—உத்தரகண்டத்தில் கௌடபங்கால் என்னும் ராஜ்யத்திலுள்ள காஞ்சனபுரிக்கு அரசனுகிய திரிலோசந்து என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் பாரி மைனவதி. அவன் தவத்தால்பிறந்த குமரன் கோபிசந்தன். இந்தக் கோபிசந்தன் தந்தைக்குப் பிறகு பட்டமேற்று அரசாளுங்காலத்தில் ஆயிரத்து இருநூறு மனைவிகளே விவாகஞ்செய்தும் ஆயிரத்து அறுநூறு போகமாதர்களே வைத்துக்கொண்டும் விஷயானந்தத்தை அனுபவித்துவந்தான். இவன் தாயாகிய மைனவதி ஒருநாள் புருஷன்நீங்கிய துக்கத்திஞல் மேன்மாடத்திற்சென்று நான்குதிசையும் பார்க்கும்போது ஜாலந்திரா என்னும் மகாயோகி தீக்காகக் காட்டில் சென்று விறகுகளைப்பொறுக்கிக் கட்டித் தலையின்மேல் வைத்து வழிநோக்கி வருகையில் இவரது தேகநிழல் பூமியில் படாதிருத்தலாலும் விறகுச்சுமை தலைக்கு மேல் முழத்திலிருத்தலாலும் மைனவதி கண்டு இவர் மானிடரல்லர் என்று மான முதலியவைகளே விட்டு அவரிருக்கும் மடத்திற்சென்று அவரை வணங்கி உபதேசம் பெற்று மீண்டும் மனையடைந்து சுவானுபவத்திலிருந்தனள். கோபிசந்தராசன் ஒருநாள் தன் முதல்மனைவியிடம் வர அவள் இவனுக்கு உபசாரமுதலிய செய்து உன் தாயை ஒரு சந்நியாசி தன் வசமாக்கிக்கொண்டான். அவள் இடைவிடாது அவனிடம் போவது நமக்குப் பழிப்பல்லவோ என்றதைக் கேட்டு அதை அறிவோமென்று மந்திரியை யழைத்து அந்த யோகியை இரவிற்குத் தன்னிடம் அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டனன். அவ்வாறே மந்திரி சென்று யோகியை வணங்கி அரசன் கட்டளையைக் கூற யோகியர் அவ்வாறு வந்தனர். அரசன் எதிர்கொண்டழைத்து உபசரித்து யோகி துயில்கையில் கிணற்றிலிட்டு மூடச்செய்தனன். யோகியர் கிணற்றுநீரின்மேல் தியானத்திலிருந்தனர். இவரது சீடர் பலருள் உயர்ந்தவராகிய கானேபா என்போர் தம்மோடொத்த எழுநூற்று வருடன் எங்குந் தேடாநின்றனர். மைனவதி தமது ஆசிரியரைக் காணுதவளாய் மிக வருந்தியிருக்கும் நாள்களில் ஓர்நாள் தனது புதல்வன் சந்தன முதலிய வாசனைத்திரவியங்களே அணிந்து உலாவிக் கொண்டிருத்தலைக் கண்டு இவ்வகைக் களிப்புடன் இருக்குமிவன் யமன்கையில் பட்டு மாள்வனே என்னும் வருத்தத்தால் மேல்மாளிகையினின்றும் அழுங்கண்ணீரானது இவன்மேல் துளிப்ப இந்நீர்

யார் தெளித்தாரென்று மேலே பார்க்க அது தனது தாயின் கண்ணீரென்றறிந்து இவளையழுதற்குக்காரணமென்னவென்று கேட்க உன் தந்தைமுதலிய முன்னோர் உன்னைப்போலவே போகங்களை அனுபவித்து யமன் கையிற்பட்டு மாண்டனர். அவ்வாறே நீயும் யமன் கைப்பட்டு மாள்வாயென்று வருந்தி அழுகின்றேன் என்றனள். அதைக்கேட்ட அரசன் அவ்வாறு வருந்தாவகை முத்திதர வல்லவர் யாவரென மைனுவதி சாலந்திரர்என, அரசன்கேட்டு ஒன்றுங்கூறாது வீட்டில் வந்துண்டு மனைவிசொற்கேட்டுக் கோபத்தால் யோகியரைக் கிணற்றிலிடச்செய்தேனே யென்று வருந்தியிருந்தனன். மூன்ஆசாரியனைத்தேடச்சென்ற கானேபா பலதேசங்களிலும் தேடிப் பரதேசமடைந்து மச்சேந்திரரைத் தேடிவந்து கோரக்கர் இருப்பிடமடைந்து. மகிழ்வுடனிருக்கையில் கோரக்கர் இவரைப் பார்த்துக் கோபிசந்தன் உன் குருநாதனை கிணற்றிடைத் தள்ளிப் பனிரண்டுவருடமாயிற்று; அதை நோக்காமல் நீ உலகமெல்லாம் தேடுகின்றாய் அதனைப் பயனென்ன என்று கூறினர். இதனையறிந்த கானேபா மைனுவதிக்கு ஆசிரியனிருப்பிடங்கூறி அனுப்பித் தானும் பின் சென்றனர். கானேபா தம்மூர் அடைந்தசெய்தியை மைனுவதி மகனுக் கறிவித்து அவரைச் சரண்புகும்படி உடனழைத்துச் சென்றனள். அரசன் கானேபாவைச் சரணடையக் கானேபா நீயாரென அரசன் கோபிசந்தன் என்றனன். இதைக்கேட்ட கானேபா மிக்க கோபமுடையவராய்க் கள்ளை அழுதென் பதுபோல இப்பேர் உனக் காரிட்டார் ஆசானைக் கிணற்றில் தள்ளியபாவி சந்திரசூரிய ருள்ளளவும் நரகத்தைத் தருகின்றகாரியத்தைச் செய்தாய்எனக் கோபிசந்தன் நடுங்கிப் பிழைபொறுக்க வேண்டினன். அச்சமயத்தில் மைனுவதி தன் பிள்ளையைப் பிடித்துக் கானேபாவிடத்தில் கொடுத்து அபயங் கேட்டனள். பின் கோபிசந்தன் கானேபாவைப்பூசித்து உபசரிக்கக் கானேபா ஆசானை எந்தக்கிணற்றில்தள்ளினையென அரசன் கிணற்றைக் காட்டிப் பயந்துநிற்கப் பயப்படாதை வெள்ளியினாலும் பொன்னினாலும் உன் வடிவத்தையொத்த உருவைச் செய்விக்க என உரைக்க அரசன் அப்படியே செய்வித்துக் கிணற்றருகில் வந்து மேலிருந்தவைகளைஎடுப்பித்தான். அங்குச் சாலந்திரர் சந்திரன்போல் விளங்கியிருந்தனர். கீடர்கள்கண்டுகளிக்கக் கானேபா கிணற்றருகில் சென்று அரசன் என்னும் அபயம் பெற்றனன். நீர் அவனுக்குச் சாபம் கொடுப்பீரேல் அச்சாபம் அவன் உருவைப்போல் செய்திருக்கும் பிரதிமைகளைச் சார்தல்வேண்டும் என வரம்வேண்டினன். பின் கானேபா கிணற்றருகில் பிரதிமைகளை நிறுத்தி ஜாலந்திரரை நல்லவாகூறுகவென அவ்வாறே அரசன் கூற யோகியர் நீ யாரென அரசன் கோபிசந்தன் என்றனன். ஜாலந்திரர் நீ சாம்பராகவெனச் சபித்தனர். இச்சாபத்தால் அப்பிரதிமைகள் சாம்பராய் அரசன் துன்பமிலா திருந்தனன். பின் அரசன் வேண்டக் கிணற்றிலிருந்தோர் நீ யாரென நான் மைனுவதி மைந்தனென ஜாலந்திரர் க்ஷேமமாயிருக்க வென்றனர். பின் யோகியரை வெளியே வரச்செய்ய மைனுவதி பாதபூசை செய்தனள். கோபிசந்தனும் யோகியரை வணங்கி உம்முடைய சாம்பிரதாயம் எனக்கு அருள் கவென யோகியர் அவ்வாறுகுக வென்றனர். பின் அரசன் ராஜ்யந் துறந்து தாய்பாலடைந்து அவளை வணங்கத் தாய் மகனை வாழ்த்தி உன் குலமீடேறும் கொள்கை கொண்டனை; இதுமுதல் பலதலங்களும் யாத்திரைசெய்து பனிரண்டுவருடத்திற் கொருமுறை என்னை யடைகவென்றனள். அரசன் பலதேசங்களும் யாத்திரை செய்து தன் தங்கை இருப்பிடமடைந்து தவக்கோலத்துடன் அவ்விடம் பிகை செய்துவருகையில் தங்கையின் தோழி அரசனது வடிவத்தைக் கண்டு மயற்றவளாய்த் தமது நாயகிக்குக் கூறினள். தங்கை கண்டு வருந்தினளாய் நிற்க அவளைத் தேற்றிப் பனிரண்டாண்டு கழிந்த பின் தாயைச் சேவித்து அவளிட்ட பாற்சோறுண்டு நீங்கினன்.

கோபிதாரத்துவசன்—இவனிடம் அகத்தியர்முதலிய முனிவர்வர அரசன் இவர்களை மாரியாதை செய்யாததினால் அக்கூட்டத்தவருள் ஒருவராகிய பிரமிட்டன் என்பவராற் குட்டநோய்கொள்ளச் சபிக்கப்பட்டவன்.

கோபிலகோப்பிரளயமகாழனி — இவர் இராசமன்னர்கோயிலில் திருமால் அருள் பெற்றவர்.

கோபிலமகாழனி—ஒருஇருடி, இவரதுபாரி விசித்திரகன் என்னும் காந்தருவனை ஆயிரம்வருஷம் மீனுகஇருக்கச் சபித்தனள்.

கோபிலர்—சத்தியவிரதனைக் காண்க.

கோப்பியரேக்கம்—காசியில் பசுவிஞல் பூசிக்கப்பட்ட கேஷத்ரம்.

கோப்பெருஞ்சோழன்—ஒரு சோழன், இவன்காலத்துப் பிசிராந்தையார், கண்ணகளுர்முதலிய புலவர் இருந்தனர். இவன் தன்னுடுதுறந்துவடக்கிருந்ததுகண்டுஇரங்கிக் கருவூர்ப்பெருஞ்சதுக்கத்துப்பூதநாதனுரிவினைப் பாடினர். இவனது நண்பர் பொத்தியார், இவர் இச்சோழனது பிரிவு ஆற்ருது நடுகல்கண்டு இடங்கேட்டு உயிர் நீத்தனர். இவன்தன்னிரண்டுகுமாருடன் பகைகொள்ளப் புல்லாற்றூர்எயிற்றியஞர் இவனைச் சமாதானஞ்செய்து பகைநீக்கினர்.

கோப்பெருந்தேவி—நெடுஞ்செழியன் மனைவி. தன் கணவன், கண்ணகையிட்ட வழக்கிற்கு இழுக்கி யுயிர்விட்டதறிந்து வுயிர்விட்ட கற்புடையாள்.

கோமடத்தசின்னியாழ்வான்—எழுபத்திஞலு சிம்மாசனுதிபதிகளில் ஒருவர். உடைய வர்க்குத் திருக்கைச்செம்பும் ஸ்ரீபாதரக்ஷையும் தாங்குபவர்.

கோமடத்துத்திருவிண்ணகாப்பன் — உய்யக்கொண்டார் திருவடிசம்பந்தி.

கோமதி—1. இமயத்திற்பிறந்து கங்கையிற் கலக்கும் நதி.

2. சிவசுவாமியின் குமரன், இவன் குமரன் புரிமான்.

கோமளா—குலோத்துங்கனைக் காண்க.

கோமந்தபருவதம்—ஒருமலை கிருஷ்ணபலராம ரிதன்மீதிருக்கையில் சராசந்த னிதனுள் அவ்விருவரும் இருக்கிரூரென்றெண்ணித் தீயிடப்பட்டது.

கோமலுழான்மகருஷிகோத்ரன் — வணிககோத்ர முதல்வன், குதிரைவியாபாரஞ் செய்தவன். குதிரைக்காகக் கன்னபுரம் பன்னிரண்டு வருஷத்திற்குமுன் பணங் கொடுத்துக் குத்தகைவாங்கிப் புல் பயிரிட்டவன்.

கோமாயி—இவள் விருத்தவேதியமாது, இவள் பண்டரிபுரத்துப்பெருமானைத்தரிசிக்க எண்ணிச் செல்லுகையில் வழியில் நதியினைக் கடக்கமாட்டாது கையில் காசுமுதலிய இலாமையால் கவன்று இருக்கையில் பெருமாள் படவுவோட்டுபவனைப்போல் முன்னின்று நான் கூலியிலாது அக்கரை சேர்ப்பிக்கிறேனென்று இந்த அம்மையாரைத் தோளிலேற்றிக்கொண்டு அக்கரை சேர்த்தனர். தோள்விட்டிறங்கிய கோமாயி படகாளுக்குக் காலில் நீர்படாமை கண்டுகேட்க நாம் இங்குத் தோணியோட்டுபவன் அல்லன் பிறப்பெனும் கடல்கடத்தும் தோணியோட்டுவோன் என்றனர். பின் அம்மை தம்மிடமிருந்த மாவைத்தர நாம் எவரிடத்தும் வாங்குதல்இல்லை. இதனைத் துவாதசியில் வேதியர்க்குத் தானஞ் செய்க என்று மறைந்தனர். அம்மை அவ்வாறே பண்டரிபுரஞ்சென்று துவாதசியில் வேதியரைநோக்கி மாவைப்பெறும் வகைகூற எவரும் ஏற்காததுகண்டு வருந்துகையில்பெருமாள் மலர்மகளுடன் விருத்தராய் வந்தனர். இவர்களைக் கண்டு களித்த அம்மை மாவைத் தர அவற்றை அடையாக்கித் தருகவெனக் கேட்டுண்டு களித்து மறைந்தனர்.

கோழகன்—1. கற்கனிகை கணவன், குமரர்ரிதுதாமன், சயன்.

2. ஒரு தமிழ்க்கவி.

கோழகி — மணிப்பல்லவத்துள்ள பொய்கை.

கோழட்டிகள்—வடநாட்டு வைசியர்.

கோழனி—விஷ்ணுவி னவதாரமாய் மேலைச் சிதம்பரத்தில் சிவநடனந் தரிசித்தவர்.

கோயிலண்ணர் — பிள்ளை லோகாசாரியர் திருவடி சம்பந்தி.

கோயிலாழ்வான் — எழுபத்திஞலு சிம்மாசனுதிபதிகளில் ஒருவர்.

கோயிற்புராணம்—சிதம்பரமான்மியம் கூறும் நூல். கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியராலருளிச் செய்யப்பட்டது.

கோரக்கர்—1. இவர் ஒருசித்தர், மச்சேந்திரர் மாணுக்கர், காயகற்பஞ் செய்துகொண்டு அல்லமதேவர் மூன் தமதுவல்லமையைக்காட்ட அல்லமர் அவர்கரத்து வாளொன்று கொடுத்துத் தமது தேகத்தை வெட்டும்படி கூறினர். தேவர் வெட்டிய போது தேகம் ஊறுபடாது வாள்மழுங்கியது. பின் அல்லமர் அந்தவாளை கோரக்கரிடம் கொடுத்துத் தம்மைவெட்டக் கூறினர். அவ்வாறு சித்தர்செய்ய வாள்தேகத்திற்குள்புகுந்து வெளிப்படவும் தேகஞ் சலனமில்லாமல் இருந்தது. இதனைக் கண்டு சித்தர் தேவருக்கு அடிமைப்பட்டனர்.

2. இவர் கஞ்சாவை முதல் சரக்காகக் கொண்டமையின் அதற்குக் கோரக்கர் மூலி எனப் பெயர். இவர்செய்த வைத்தியநூல் கோரக்கர் வைப்பு. மச்சேந்திரரைக் காண்க.

3. உமை அன்னமிட அதைஉண்ண எண்ணிய தத்தாத்திரியரொடு மாறுகொண்டு பலவுருவாய்ச் சண்டைசெய்யத் தத்தாத்திரியர் மீன்குத்தியாய்த் தொடர இவர் மீனுய்த் தீர்த்தத்திலொளித்தனர்.

அதற்கு மச்சதீர்த்தமென்றுபெயர். பழனிக் கருகிலுள்ளது. (பழனி-பு.)

கோரன் — 1. வீரமாயேந்திரத்தின் காவலாளி.

2. ஒருஅசுரன், பகீரதனெவென்று காட்டிற் றுரத்தினவன். இவன் கந்தமூர்த்தியின்வேலால் கொல்லப்பட்டான்.

3. சுநந்தன் குமரன், இவன்குமரன் வடகன்.

கோராதும்பார் — தோடோகியெனுமூரில் மனைவியுடன் இவர் வாழ்ந்துகொண்டு வருநாளில் எக்காலத்தும் பெருமாளை இடைவிடாது தியானித்துவருவர். ஒருநாள் மனைவியார் தன் குழந்தையைவிட்டுத்தண்ணீர் கொண்டுவரச்செல்ல, நகர்ந்து கொண்டுவந்த குழந்தையை அறியாமல் மண்மிதித்திருந்த கோராகும்பார் மிதித்துக் கொன்றனர். நீர் கொண்டு வந்த மனைவி குழந்தையைக் காணுமல் தேடி மிதிக்கும் மண்ணுடன் குழந்தையிருக்கக்கண்டு கணவனை யிவ்விடம்விட்டு எங்கேயேனும் அகலுகவெனக் கடுஞ் சொல்கூறக் கோராகும்பார் தடியெடுத் தடிக்கப்போக மனைவி பெருமாளாணையென்னைத்தீண்டல் என அவ்வகைகின்றனர். மறுநாள் மனைவி ஐலங்கொண்டு கோராகும்பார்அடிகளைவிளக்கச்செல்லக் கோராகும்பார் நேற்றுக்கூறிய ஆணையால் என்னைத்தொடக்கூடாதென மனைவி புத்திரன்வேண்டிப் புருஷனுக்கு மற்றோர் மணஞ்செய்ய இசைந்துதனக்குப் பின்னவளை மணம்புணர்க்கக் கோராகும்பார் அவளையுந் தீண்டாதவராகியிருக்கத் தங்கை உனக்கு நேர்ந்தது எனக்கும் நேர்ந்ததென இருவரு மாலோசித்துக் கோராகும்பார்தூங்கும்போது இருவரும் இரண்டு பக்கத்திற்சென்று துயின்றனர். கோராகும்பார் தூக்கத்தால்தம்கைகளிரண்டினையும் இரண்டு மனைவியர்பேரிலுமிட்டுத் தூங்கி விழித்துத் தம் கை மனைவியர்மீதிருக்கக்கண்டு தமது இரண்டுகரங்களையும் வெட்டிக்கொண்டனர். மனைவியிருவரும் பெருமாளைநோக்கித் துதித்து அழுதல்கண்ட கோராகும்பார் அவர்களைத் தேற்றி ஆடிமாதம் ஏகாதசியில் பாண்டுரங்கனைத்தரிசிக்கப் பண்டரியை அடைந்தனர். அங்குப்பெருமாளைவணங்கிப்பஜனை செய்வதற்குக் கையிலாமல் வருந்தியிருத்தலைக் கண்ட பெருமாள் கைகள்வளர அனுக்கிரகித்தனர். அதனால் தேவியர்கள் களிப்புற்றுப் பிள்ளைவேண்ட மூன்பு இறந்த பிள்ளையுந் தவழ்ந்துவரப் பெருமாள் தரிசனந்தந்து இன்றுமுதல் லுன் மனைவியருடன் களித்திருக்கவெனக் கட்டளையிட்டனர். பின் கோராகும்பார் பாகவதர்களுக்கு விருந்துசெய்ய அனைவரையும்வருவித்துப் போஜனம் அருத்திய பின்னர், ஞானதேவர் இருக்கிறபாண்டங்களுட் சுட்டதும் சுடாததும் அறியவேண்டுமென்னக் கோராகும்பார் தம் கையிலிருந்த தண்டத்தால் ஒவ்வொருவரையும் ஒவ்வொரு அடி அடித்துக்கொண்டுவந்து நாமதேவர்சிரத்திலும்ஒருஅடிஅடிக்க நாமதேவர் தாங்காதவராய்க் கையால் மறிக்கக் கண்டு இது பச்சைப்பாண்டமென அனைவரும் பரிகசித்தனர். இதனால் நாமதேவர் துன்பமடைந்து பெருமாளிடஞ் சென்று கூறப் பெருமாளும் நீ ஆசாரியனிடத்து உபதேசம் பெறுததால் இவ்வாறு நேர்ந்தது. இனி நீ பெறுக என்னத் தாங்களே ஆசாரியனிருக்குமிடம் தெரிவிக்கவேண்டுமெனப் பெருமாள் நாகைநாதர் வாழ் கோவிலில் விசோபாகேசர் என்பவரிடத்தில் உபதேசம் பெறுகவென்ன நாமதேவரும் அவரிடத்தில்செல்ல விசோபாகேசர் செருப்புக்காலினை இலிங்கத்தின்மீது வைத்து உறங்க நாமதேவர் கண்டு நடுங்கி அடாதகாரியத்தைக்கண்டனெனக்கு உடல் நடுங்குகின்றதெனக் கூற விசோபாயான் அறியாது தவறிக் கால்விழுந்தது என்னுடல் அதிக சோர்வடைந்தது. மற்றோரிடத்தில் கால்வைக்க வரவில்லை பாகவதரே இந்தக்காலை மற்றோரிடத்தில் தூக்கி வைப்பீரேல் உபகாரமாகுமென்று சொல்ல நாமதேவரும் வேறுஇடத்தில் தூக்கி வைக்க அவ்விடத்திலும் சிவலிங்கமிருக்கக் கண்டார். இன்னும் பலமுறை அவ்வாறுசெய்ய அவ்விடங்களிலும் சிவலிங்கமிருக்கக்கண்டு அந்தப்பாதத்தை தன்னுடையதேகத்தில் வைத்துக்கொள்ள அதுவுமிலிங்கமாக விளங்கியது. பின் விசோபா நெடுநேரம் என் பாதத்தைத் தாங்கினாய் எனக்குத் துன்பமாயிருக்கின்றது. என்காலை வெற்றிடத்தில் விடுகவென்ன நாமதேவரும் எங்கும் சிவமயமாகத் தோன்றுகின்றதால்எவ்விடம்வைப்பேனென விசோபா எழுந்து தம்கரத்தை நாமதேவர் சிரத்தில்வைத்துக் காதில் ஞானோபதேசஞ்செய்தனர். பின் நாமதேவர் மனதில் அரவணைச் செல்வனைக் கண்டு களிப்படைந்து ஓர்நாள் பாகவதருக்கு நடுவிலிருக்கையில் ஞானதேவர் இந்தநாமதேவரைச் சுடாதபாண்டம் என்று சொல்வீர்க

ளோவென்ன இனி யடாது என்று அவர் திருவடியில் வீழ்ந்து பணிந்தனர்.

கோராசுரன்—1. கொக்குருக் கொண்டு கணேசரை விழுங்கவந்து அவராலிறந்த அசுரன்.

2. ஒரு அசுரன் தேவரை யிடுக்கண் படுத்திச் சிவமூர்த்தியால் கொல்லப்பட்டவன்.

கோரான்—ஒருவகைத் தேவர்.

கோலம்— இது தேவபிதுர்க்கள் விஷயமாய் நாடோறும் அரிசிமாவால் வீட்டின் முற்றத்தில் பலவகை யந்திரவுருக்களால் போடப்படுவதாம். இது யந்திரவடிவாய்ப் பல தேவமந்திர எழுத்துக்கள் அடைக்க இடமுள்ளதாயும் எண்கோணம், அறுகோணம், முக்கோணவடிவங்களாகவும் இடப்படுவது. இவ் யந்திரவுருவத்தால் கிருகத்தில் வரக்கூடாத தீய தேவதைகள் வராவாம். இவ் யந்திர வுருவமைந்த கோலங்களைப் பிதுர்க்கள் கண்டு அஞ்சி வீட்டுள் புகார். ஆதலால் அமாவாஸ்யை, பிதுர் மாதுர்க்களுடைய சிரார்த்ததினங்களில் கிருகஸ்தர் இடார். மற்ற சுபதினங்களில் தீயதேவதைகளினின்று காத்துக்கொள்ளும் வகை வீட்டினுள்ளும் புறம்பும் இடுவர்.

கோலாகலம் — வசுவினுல் தள்ளப்பட்ட சேதிநாட்டுமலை.

கோலாகலன்—1. இமவந்தன் புத்ரன், மைநாகன் தம்பி.

2. இவன் தாயைப்புணர்ந்த மகர்பாவி, இவன் நோயால் வருந்தி அபுத்திபூர்வகமாய் வேதாரண்யஞ் சென்று முத்தியடைந்தவன். இவன் பிறப்பால் சூத்திரன். (வேதாரண்ய - புராணம்).

கோலாசுரன்—ஒரு அசுரன் பராசத்தியாராற் கொல்லப்பட்டவன். (சிவரகசியம்).

கோவர்த்தனம்—வடமதுரைக் கருகிலுள்ள மலை. இந்திரன் கிருஷ்ணமூர்த்தியிடம் மாறுகொண்டு பசுக்களை வருத்த விடாமழை பெய்விக்கக் கண்ணன் இதனைத் தூக்கிக் குடையாப்பிடித்து அப்பசுக்களைக் காத்தனர்.

கோவலன்—1. மாசாத்துவான் என்னும்வணிகன் குமரன். இவன் கண்ணகியை மணந்து இல்லற நடத்திவருகையில் மாதவி என்னும் வேசி வசப்பட்டு நாள்கழித்து அவள்பாடிய வரிப்பாட்டால் மனம் வேறுபட்டுப் பொருளெலாந் தோற்று மீண்டு கண்ணகியுடன்கூடிவர்த்தகத்தின்பொருட்டு மதுரையடைந்து மனைவியின் காற்சிலம்பை விற்கத் தட்டான் ஒருவனிடம் காட்டினன். அத்தட்டான் அரசியின் பொற்சிலம்பை யிவன் களவு செய்தனன் என்று நிந்தைகூறி அரசனிடம் ஒப்புவிக்க அரசன் குற்றவாளியோ அன்றோவென நிதானிக்காது மரணதண்டனை விதித்தனன். இச்செய்தியை அறிந்த கண்ணகி, கோவலனிடம் வந்து அவனுடலைத் தழுவி யுயிர்ப்பித்துச் செய்தியறிந்து அரசசபை புகுந்து தன் காற்சிலம்பென்று அரசனுக் கறிவித்தனள். அரசன் அஞ்சி இறக்கக் கண்ணகி தனது கொங்கையைத் திருகி மதுரைமீதெறிந்து எரித்து மலைமீதேறித் தன் கணவனை யடைந்தனள். இவன் முற்பிறப்பில் பரதனென்னும் வணிகன். பரதனைக் காண்க.

2. மணிமேகலையின் தந்தை.

3. மூடி கோவலனுக்கு ஒன்பது தலைமுறை முன்னோன், இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனுக்கு நண்பன்; அவ்வேந்தனுக்குச் சாரணர் கூறிய தருமங் கேட்டுத் தான் தேடிய பொருள்களையும் தன் முன்னோர் தேடிய பொருள்களையும் ஏழுநாளில் தானஞ் செய்துவிட்டுத் தவமேற் கொண்டவன், வஞ்சிநகரத்தில் புத்தருக்குச் சயித்தியாலயங் கட்டுவித்தவன். (மணிமேகலை).

கோவலூர்—கடைச்சங்கமருவிய புலவர். (அகநானூறு).

கோவிந்தபட்டர்—1. கமலநயனபட்டருக்கு மழலை மங்கலத்தில் குரோதனஆவணி சோமவார பௌர்ணமியில் பிறந்து பெரிய திருமலைநம்பியால் நாமகரணம் பெற்று எம்பெருமானுருடன் வாசித்து யாதவப்பிரகாசருடன் கங்காயாத்திரை செய்கையில் யாதவப்பிரகாசன் எண்ணத்தை இளையாழ்வாருக் கறிவித்து விலக்கித் தாம் கங்கைசென்று தீர்த்தமாடுகையில் யாதவப்பிரகாசன் செய்த மோகத்தால் லிங்காதாரியாய் உள்ளங்கை கொணர்ந்த நாயனார் எனப் பெயர்பெற்று மழலைமங்கலத்தில் சிவப்பிரதிட்டைசெய்து இருக்கையில் திருக்காளத்தியி லுள்ளவர் வந்து தமது ஊருக்கு அழைத்துப்போக அவ்விடஞ் சென்றிருந்து பெரிய திருமலைநம்பிகளால் மீண்டும் ஸ்ரீவைணவரானவர்.

2. மாகாளரைக் காண்க.

கோவிந்தப்பெருமாள் — பெரியதிருமலைநம்பிக்குக் குமரர், பெரியதிருமலைநம்பியால் உடையவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டு உடையவரால் எம்பார் எனத் திருநாமம் பெற்ற திரிதண்டசந்நியாசி.

கோவிந்தசீயர் — *யாதவப்பிரகாசரைக் காண்க.*

கோவிந்தன்–1. *விசயைக்குச் சகோதரன்.*
2. *கிருஷ்ணனுக்கு ஒரு பெயர்.*

கோவிந்தபகவத்பாதாசாரியர்—இவர் சுக முனிவர் மாணாக்கராகிய கௌடபாதமஹரிதிரபட்டாரகர் மாணாக்கர்.

கோவிந்தாசாரியர் — *ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் மாணாக்கர், கௌடபாதருக்கும் மாணாக்கர்.*

கோவிந்தை — *நந்தகோன் புதல்வி, பதுமுகன் மனைவி.*

கோவியர்—*கோபிகைகளைக் காண்க.*

கோவுலகம்–1. *தேவாசுரர் கடல் கடைந்த காலத்துத் திருப்பாற் கடற்கண் ஐந்து பசுக்கள் பிறந்தன. அவை நந்தை, பத்திரை, சுரபி, சுசீலை, சுமனை என்பனவாம். இவை முறையே கபிலம், கிருஷ்ணம், வெண்மை, புகை, செம்மை நிறமுள்ளன. இவை சர்வ லோகங்களுக்கும், உதவியானவை. தேவாபிஷேகத்தின் பொருட்டு ஆனவை. இவற்றில் கோமயம், கோரோசனம், கோமூத்திரம், பால், தயிர், வெண்ணெய் உண்டாம். இவை ஆறும் பரிசுத்தமானவையும், சர்வசித்தியையும் தரத்தக்கனவாம். இக்கோக்களும் யக்ஞங்களுக்குப் பயன்படத்தக்கவைகளாம். இப்பசுக்களிடத்தில் தேவர்கள் வசிக்கின்றனர். இதன் கோமயத்தில் சிவப்பிரியமாயிருக்கிற வில்வவிருக்ஷம் உற்பத்தியாயிற்று. அதில் பத்மகரையாகிய இலக்ஷ்மி வசிக்கிறாள். ஆகையால் தேவர்கள் அனைவரும் கோவினிடம் வசிக்கின்றனர். இவற்றுள் வெண்ணிறமுடையவை பிராமணஜாதியாகவும், செந்நிறம் உடையன க்ஷத்திரிய ஜாதியாகவும், பொன்னிறமுடையவை வைசிய ஜாதியாகவும், கருநிறமுள்ளவை சூத்திரஜாதியாகவும் எண்ணப்படும். இக்கோலோகம் அண்டகோளத்துக்கு அருகில் இருக்கிறது. கோவைப் பூசித்தோரும் பூசிப்போரும், இவ்வுலகம் அடைவர். இவ்வுலகம் கோடிசூரியப்பிரகாசம்உள்ளதாய்ச் சுத்த வெண்மையுடையது. தேவயாகத்தில் உயிர்நீங்கிய பசுக்களும் இவ்வுலகம் அடையும். கபிலைப்பசு என்பது காதுங் கண்ணும் மடியும் மூக்கும் கறுப்பாய் இருப்பது. இதைப் போற்றுவோரும் உயர்கதி அடைவர். இதன் பாலைச் சாப்பிடாமல் தேவதார்ப்பணஞ் செய்யவேண்டும். இப்பசு தேவர் அவிசுமக்க அஞ்சிய அக்கினிக்கு இடந்தந்ததால் இதற்குப் பெருமை வந்தது. தேவர்களும் இதனால் எல்லாப்பொருள்களும் பவித்திரம்அடையும் வரத்தையுந் தந்தனர். கபிலையைக் காண்க.*

2. சிவலோகத்தின் ஒருபுறத்தில் இந்த லோகம் இருக்கும். இதில் நந்தை, சுபத்திரை, சுரபி, சுசீலை, சுமனை முதலிய பசுக்கள் நந்திமாதேவரை மருவிச் சிவமூர்த்திக்குப் பால், தயிர், நெய், கோமயம், கோசலம், கோரோசனை முதலிய ஆறு திவ்யப்பொருள்களை யுதவியிருக்கும் இவ்விடத்தில் இப்பசுக்களாதிகளைக் கண்ணன் மேய்த்திருப்பர் என்பர். (சிவதர்மோத்தரம்).

கோவூர்கிழார்—*கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவர். இவர் சோழன் நலங்கிள்ளியிடமிருந்து உறையூர் புகுந்த இளந்தத்தனைக் காரியாற்றுத் துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி ஒற்றுவந்தான் என்று கொல்லப்புகுந்த இடத்து அவனைப்பாடி இளந்தத்தனைப் பிழைப்பித்தவர். இவர்க்குக் கோவூழகியார் எனவும் பெயர்.*

கோவேறுகழுதை—*ஒரு பிராமணன் இதன் குட்டியை யடிக்கக் குட்டி தாயிடங்கூறத் தாய் கிடக்கிறான் புலையன் பிராமணனல் தெரியும் என இதைப் பிராணிகளின்பாஷையறிந்த அந்தவேதியன்கேட்டுக் கழுதையை நெருங்கிக் கேட்கக் கழுதை அது உன் தாய்செய்த தீமையெனக் கூறக்கேட்டு நான் பிராமணனுகிறேன் என்று அகோரதவம் செய்து தேவதையானான்.*

கோவை — *என்பது மணிச்சரம், அவை மேகலை, காஞ்சி, கலாபம், பருமம், விரிசிகை என ஐவகைப்படும். மேகலை எண்கோவையும், காஞ்சி எழுகோவையும், கலாபம் பதினாறுகோவையும், பருமம் பதினெட்டுக்கோவையும், விரிசிகை முப்பத்திரண்டுகோவையும் உடையதாம்.*

கோழி—*உறையூர்க் கொருபெயர், அரசர் சூளாமணிச்சோழனைக் காண்க.*

கோழிவேந்தன்—*அரசர் சூளாமணிசோழனைக் காண்க.*

கோளகன் — *1. கைமையாகிய பார்ப்பினி சோமவேதியனைக் கூடிப்பெற்ற குமரன்.*
2. சாகல்யன் மாணாக்கன்.
3. காசுமீர தேசத்து வேதியன், இவன் குமரி குணநிதி, இவளைத் தந்தை கபிச்சமுனிவருக்கு மணம்புரிவித்தான். கபிச்சமுனிவர் விஷந்தீண்டி இறக்க மனைவி தேவிஉபாசனையால் சுவர்க்கம் பெற்றனள்.

கோஞடு—சோழஞட்டின் உள்நாட்டுள் ஒன்று.

கோஞட்டு எரிச்சலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனூர்—ஒரு புலவர், இவராற் பாடப் பட்டோர் சேரமான் குட்டுவன் கோதை முதலியோர்.

கோனேரியப்ப முதலியார்—ஸ்காந்த மகா புராணத்தில் உபதேசகாண்டத்தைத் தமிழாக்கிய புலவர்.

கோஷன்—இவன் சூர்யவம்சத்தரசன், இவன் விரல்களில்புழுச்சொரிந்துகொண்டிருந்தது. இவன் ஒருநாள் அயோத்திக் கருகிலுள்ள சூர்யதீர்த்தத்தில் நீராடிப் புழுநீங்கிச் சுத்தமடைந்தனன்.

கோஷமணி—பாண்டு புத்திரனாகிய நகுல ராசன் சங்கம்.

கௌசலன் — அம்சத்துவசன் குமரன், இவன் கன்னிகாரவனத்தில் வேட்டைக்குச் சென்று அவ்விடம் ஒரு பொன்மானைக்கண்டு பின்றொடர்ந்து அது மறைய அவ்விடம் அற்புதமுள்ள இடமென்று எண்ணிச் சிவபூசை செய்தவன். (பழனித் தல-பு.)

கௌசலை—1. ஸ்ரீராமன் தாய், தசரதன் தேவி, தீயில்விழ வலம்வந்த பரதனுக்கு நீதிகூறித் தடுத்தவள்.

2. பூருவின் தேவி. கேகயராசன் புத்ரி.

3. வீமராசன்புதல்வி, கணவன் சந்திர வம்சத்தவனான சுகோத்ரன். குமரன் அஸ்திரன்.

4. அரசர் மீளி பாரி.

கௌசலியன் — தக்ஷணகோசலத்தின் அரசன்.

கௌசாம்பி—குசாம்பன் கட்டின பட்டணம்.

கௌசிகம்—உபபுராணத் தொன்று.

கௌசிகர்வாலாறு—தமக்கையுந் தங்கையுமாகிய இருவரும் ஒருத்தி இருடிக்கும் மற்றொருத்தி அரசனுக்கும் வாழ்க்கைப் பட்டனர். இவ்விருவரும் புத்திரப்பேறு வேண்டி ருஷியைக்கேட்க ருஷி அவ்விருவர்க்கும் இரண்டு மரங்களைக் காட்டி ருதுஸ்நானமாயினபின் நீங்கள் நான் காட்டியமரங்களை யுங்களுக்குக் காட்டிய வகைக் கட்டியணைவீராயின் புத்திரப்பேறுண்டா மென்றனர், அவ்வகையே யிருவரும் ஸ்நானஞ்செய்து ருஷி கூறிய வகை செய்யப்போகையில் மறதியால் ருஷி பத்தினி அரசன்தேவிக்குக் கூறிய மரத்தினையும், அரசன்தேவி ருஷிபத்தினிக்குக் கூறிய மரத்தினையும் தழுவினர். இதனால் மூறைபிறழ்ந்து புத்திரர்பிறந்து அரசன் வேதியனாகவும், வேதியன் அரசனாகவும் ஆயினர்.

கௌசிகன்—1. காதிராசன் புத்ரன், இவன் தாய், உடன்பிறந்தாள் கணவனாகிய பிருகுமுனிவர் கட்டளைகடந்து முருக்க மரத்தைத் தழுவப்பிறந்தவன். பிறப்பாலரசனும் செயலால் இருடியும் ஆயினன். இவன் வேட்டைக்குவந்து வசிட்டகாமதேனுவைக் கவர்ந்துவசிட்டருடன் மாறுகொண்டு தவமேற்கொண்டு இராசருஷியாய் விச்வாமித்ரன் ஆனவன். திருடர், வர்த்தகன்வீட்டிற் பொருள்திருடிச் சேவகர்துரத்த இவர்வீட்டில் அடைக்கலம் புகுந்தனர். அத்திருடரைக் காவலர்க்குக் காட்டினதால் நரகமடைந்தனர். கூமாகாலத்தில்பசியால் புலையன்வீட்டில் மாமிசம் புசித்தவர். வசிட்டர் குமாராகிய சதத்திமுதல் நூற்றுவரை உதிரனென்னு மரக்கனல் கொலைசெய்வித்தவர். அரிச்சந்திரன், வசிட்டரைக் காண்க.

2. நாராயணகவசத்தால் சித்திபெற்று யோகத்தாலுடல்விட்ட ஒருவேதியன். ஒரு காலத்துச் சித்திரரதன் எனுங் காந்தருவன், இரதாரூடனாய் இவனுடல்கிடந்த வழியாய்ச் செல்லக் காந்தருவன் தலைகீழாய் விழுந்தனன், இதைக்கண்டவாலகில்லியர் காந்தருவனைநோக்கிக் கௌசிகன் உடலெலும்புகளைக் கங்கையில் விடின் செம்மையடைவாய் என்றனர். அவ்வாறே காந்தருவன்செய்து மீண்டனன். (பாகவதம்).

3. சராசந்தன் மந்திரி.

4. பௌண்டரகன் மித்திரன்.

5. ஒருவேதியன்,வசிட்டர் மாணாக்கன், இவன்மீது ஒருகொக்கு எச்சமிட அதனைக் கோபித்து எரித்து நாம்தவத்திலுயர்ந்தோமென்று இறுமாப்படைந்து ஒரு பதிவிரதையால் பங்கமடைந்தவன். தருமவியாதனிடம் தருமம் கேட்டவன்.

6. ஒரு பிராமணன், காயத்திரி சபத்தால் மேன்மையடைந்து தன் சமபலனியக்ஷவாகுவிற்குத் தானஞ்செய்து பிரமபதமடைந்தவன்.

7. சிவகணத்தவன்.

8. ஒரு ஏழைவேதியன், விஷ்ணுமூர்த்தியிடத்தன்புள்ளாஞ்சுத்திருமாலைப்பாடி வீதியிலிரந்துண்டு தன் மாணாக்கரெழுவருக்கு அதைப் பயிற்றிப் பதுமாக்ஷனிடமிருந்தான். இவனைக் கலிங்கராசன் தன் புகழைப்பாடக் கட்டளையிடக் கௌசிகன் திருமாலையன்றிப் பாடோமென,

அரசன், தன்கொலுவிலிருந்தாரைப் பாடக்கட்டளையிடப் பாடினதைக் கேட்டுக் கௌசிகனும் அவன் மாணாக்கரும் இனி அரசன் நம்மையும் பாடப் பணிப்பன் என்று நாவையரிந்துகொண்டு மாய்ந்து மாணாக்கருடன் பரமபதமடைந்தவன்.

9. வசுதேவன் குமரன்.

10. ஒரு வேதியன், சண்டாளசாங்கத்யத்தால் பாவியாய் விஷ்ணுபூசையால் முத்திபெற்றவன்.

11. விண்டுமித்ரனைக் காண்க.

12. சண்பைநகரத்து வேதியன் மாதவிக்கு நண்பனுய்க் கோவலனுக்கு அவள் ஓலையைக் கொடுத்தவன். சுதமதியின் தந்தை.

13. பிரதிஷ்டானபுரத்து வேதியன், இவன் குட்டநோய்கொண்டு தன் மனைவியின் கற்பைச் சோதிக்க நான் ஒரு தாசியிடம் ஆசைப்பட்டேன் அவளிடம் கொண்டுபோய்விடுக என்றனன். கணவன் சொற்படி கற்புடையாள் கணவனை யிருளில் தூக்கிச் செல்லுகையில் மரத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த மாண்டவ்யர்மீது பட்டு வருத்தமுண்டாக்கினள். வருந்தியமாண்டவ்யர் இவள் பொழுதுவிடியமங்கலமிழக்கஎன் றுசபித்தனர். இதைக்கேட்ட கற்பினி பொழுது விடியாதிருக்க என்றனள். அந்தப்படி பொழுது விடியாததுகண்டு தேவர் முதலியோர் அறிந்து அநசூயையிடஞ்சென்று இத்துன்பத்தைத் தீர்க்கவேண்ட அநசூயை கௌசிகர் தேவியிடஞ்சென்று வேண்டிப் பொழுதுவிடியச்செய்து தன் கற்பின் பலத்தால்கௌசிகனை நோய்தீர்ந்து எழச்செய்து தேவரிடம் திரிமூர்த்திகளும் புத்திரராகப் பிறக்க வரம்பெற்றனள்.

14. ஒரு வேதியன், இவனுக்குக் கச்ருபன், குரோதன், மிதுநன், கவி, வாக்துஷ்டி, பித்ருவர்த்தி எனப் புத்திரரிருந்தனர். இந்தக் குமரர் தம் தந்தை யிறந்தபிறகு கற்கரிடம் கல்விகற்று கூமத்தால் வருந்தித் தமது ஆசாரியர் ஓமதேனுவை மேய்க்கையில் பசியினுல் அதை யறுத்துத்தின்ன நிச்சயித்தனர். அவர்களுள் பித்ருவர்த்தி, சகோதரரைப் பார்த்து நீங்கள் பசுவைக்கொல்லத்துணிந்தது தகாத காரியமாயினும் அதனைச் சிரார்த்த காரியத்திற்கு உபயோகிக்கின் நன்றென அவ்வாறே அவர்கள் சம்மதிக்கக் கடைசியவனுன பித்ருவர்த்தி யாககர்த்தாவாய் முதலிருதமயரை விச்வதேவத்தானத்தினும், மற்ற மூவரை பித்ருஸ்தானத்திலும், மற்றவனை அதிதியாகவும் இருத்திப் பிதுர் திருப்திக்காகச் சிரார்த்தஞ் செய்தனன். பின் சிறுவர், ஆசாரியரிடஞ் சென்று பசுவினைப் புலியடித்ததென்று கூறி, மறுபிறப்பில் கோஅத்திசெய்த பாபத்தால் தாழ்ந்தசாதியிற் கோமாம்சத்தைச் சிரார்த்தத்திற்கு உபயோகித்ததால் ஞானத்துடன் பிறந்தனர். மற்றொரு சன்மத்தில் இவர்கள், காளாஞ்சனமென்னு மிடத்தில் மான்களாய்ப் பிறந்து சிவமூர்த்திக்கு எதிரில் சஞ்சரித்ததால் சக்திரவாகப் புட்களாய் மானசமடுவையடைந்தனர். ஒருநாள் பாஞ்சால தேசாதிபதியாகிய விப்ராசனைக் கடைசிபக்ஷி பார்த்துத் தான் அரசனுயிருக்க நினைக்க மற்ற இரண்டு பக்ஷிகள் மந்திரிகளா யிருக்க எண்ணினர். மற்றவர் நிஷ்காமிகளாயிருந்தனர். பிறகு கடைசி குமரன் பிரமதத்தன் எனும் பெயருடன் விப்ராசனுக்குக் குமரனுய்ப் பிறந்து சமஸ்த பிராணிகளின் பாஷைகளையறியும் சக்திமானுயிருந்தனன். மற்ற இருவரும் விப்ராசன் மந்திரிகளுக்குக் கண்டாகன், சுவாலன் எனுங் குமராராய்ப் பிறந்தனர். மற்றவர் நிஷ்காமிகளாயிருந்ததால் வேதியர்களாயினர். அந்தப் பிரமதத்தன், வயதடைந்து அரசேற்றுத் தாங்கள் முன்கொன்றயாகப்பசு தேவலன் குமரி சந்நிதியாகப் பிறந்திருந்ததை மணந்தனன். ஒருநாள் உத்தியானவநஞ் சென்று ஆண்பெண்ணுகிய இரண்டு எறும்புகள் தங்களில் வாதாடியதை நோக்கப் பெண்ணெறும்பு ஆணிடத்தில் கோபிக்க ஆண் என்னகோபம் என்று வேண்ட நேற்றுப் பகூணம் வேறொருத்திக்குக் கொடுத்தனை யென்றது. ஆண், காலில் விழுந்து என்னை மன்னிக்கவேண்டுமெனப் பெண் ஆகா! புருஷரை நம்பலாகாது சமயத்திற்குத் தக்கபடி நடப்பர் எனக் கூறக்கேட்டு அரசன் நகைத்தனன். அரசனைநோக்கி அவன் தேவி, நகைத்ததற்குக் காரணம் வினவ ஒன்றுங் கூறாது விரதமிருந்தனன். இப்படி இருக்க மற்ற சகோதரர் பிரமதத்தன் பட்டணத்தில் ஒரு ஏழை வேதியனுக்குக் குமரராய்ப் பிறந்து கிழவனுகிய தந்தையைத் தனித்துவிட்டுத் தவத்திற்குச் செல்லுகையில் தந்தை கிழத்தன்மையில் என்னைவிட்டு நீங்குகிறீர்களே என்று கூறக்கேட்டு ஒரு சீட்டில் தங்கள் பூர்வ நிலை எழுதி இதை அரசனுக்குக் காட்டுக என்று சென்றனர். வேதியன், சீட்

டினை அரசனுக்குக் காட்ட அரசன், அதி லுள்ள பொருளறிந்து மூர்ச்சித்துத் தெளிந்து வேதியனது மற்றொரு குமர னாகிய விஷ்வக்சேனனுக்குப் பட்டமளித் துத் தவத்திற்குத் தனது மந்திரியருடன் சென்று தனது பழைய சகோதரருடன் கூடி ஐந்தாவது சன்மத்தில் சகோதரரு டன் மூத்திபெற்றனன். (மச்சபுராணம்).

15. சண்பைநகரத்து வேதியன், சுத மதியின் தந்தை.

16. ஒருவேதியன். இவன் கங்காயாத் திரை செல்லுகையில் பேய்கள் சந்தித்து எமது பிறப்பொழிக்க எனவேண்ட அவ ற்றின்பொருட்டுக் கங்கையிலும் மணி கன்னிகையிலும் தீர்த்தமாடிப் பிறப்பொ ழித்தவன். (வேதாரண்யபுராணம்).

கௌசிகி — ஓர்நதி, சத்தியவதியைக் கா ண்க. இதில் பாண்டுபுத்திரர், தீர்த்தயா த்திரை செய்கையில் உரோமசமுனிவர் ஏவுதலால் ஸ்நானஞ்செய்து பவித்ரமடை ந்தனர். இராமமூர்த்தி மிதிலைக்குச் செல் லுகையில் தாண்டப் பெற்றது. மகாபாரி சுத்த முள்ளது.

கௌசிகிதேவி—கௌரியின் உடலிற்பிற ந்து சும்ப நிசும்பரையும், சண்டமுண்ட ரையும் கொன்றவள்.

கௌசிகை — காதி குமாரி, விச்வாமித்ரருக் குச் சமக்கை, கௌதமி நதியானவள். இருசிகரைக் காண்க.

கௌசிகர்—குச்சகமுனிவர் புத்திரர், விஷ் ணுவையெண்ணித் தவம்புரிந்தவர். இவர் விருத்தை யென்பவளை மணந்து மிரு கண்டு என்பவனைப் பெற்றார்.

கௌடம்—(நி) சுத்தகௌடம், காளகுப்சம், சராசுவதம், உற்கலம், மைதுலை.

கௌடபாதாசார்யன் — சுகருஷிக்குச் சீடன்.

கௌடபாதர்—வேதாந்தியாகிய ஒரு ஆசிரி யர். சுகருக்கு மாணக்கர் என்பர். இவர் மாணுக்கர் கோவிந்தபகவத் பாதாசிரியர். இவர் உத்தரகீதைக்குப் பாஷ்யம் எழுதி னவர்.

கௌடபுரி—வங்கதேசத்திலுள்ள ஒருபட் டணம். இதில் சந்நுமகருஷி ஆச்சிரமம் இருந்தது. இது தற்காலம் வங்காளநாட் டைச் சேர்ந்தது.

கௌடர்கோன்—வடநாட்டரசன். இவன் பௌத்தன், இவன் திருநெல்வேலியில் வந்து கோயிலுக்குட்சென்று மண்டபத் திருந்த கற்சிலையாகிய நந்திபுருவத்தைக் கண்டு இது புல்தின்னுமோ என்று கே ட்டு அங்கிருந்தவரைப் புல்லும் நீரும் வைக்கக் கூறினன். அங்கிருந்தோர் அவ் வகைசெய்ய அரசன் இப்புல்லைத் தின்று நீரை யுண்ணின் உங்கள் தெய்வம் மெய்த்தெய்வம் என்றனன். அந்தப்படி நந்தி புல்தின்று நீர் அருந்தியது. பின் னும் அங்கிருந்த மூங்கிலைக் கண்டு இது வேறுபுஷ்பம் புஷ்பிக்குமோ என்ன அது தாமரைமுதலிய பலபுஷ்பங்களைத் தந் தது. பின் கொன்றைவிருக்ஷத்தை நோ க்கி இது வில்வமாமோ என அது அவ் வகையாகக் கண்டு சைவன் ஆனவன்.

கௌணியர்—1. கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவர்.

2. ஒரு கோத்திரவேதியர். இக்கோத் திரத்தில் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகள் அவதாரம்.

கௌணியன் விண்ணந்தாயன் — ஆலூர் மூலங்கிழாரால் பாடப்பெற்றவன்.

கௌண்டினியர்—ஒரு முனிவர், பாரி சீலை. இவ்விருவரும் அநந்தபத்மாபவிரதம் அனுட்டித்துச் சித்தியடைந்தனர். இவர் தேவி ஆசிரியை எனவுங் கூறுவர்.

கௌண்டினியம்—ஒரு பட்டணம் விதர்ப்ப நாட்டிலுள்ளது. தற்கால மிந்தநாட்டை பீடார் என்பர்.

கௌண்டேசுரகவி — லோக சூடாமணி செய்த சைநகவி.

கௌதமர் A.—1. தீர்க்கதம முனிவர்க்குக் குமார், மனைவி அகலிகை, குமரர் சதாநந் தர், கிருபாசாரியனுக்குப் பாட்டன். மனைவி இந்திரனால் விபசார தோஷ மடைந்ததுபற்றிக் கல்லாகச் சபித்து அவள் வேண்ட இராமமூர்த்தியின் திரு வடித்துகளால் முன்னுருப் பெற்றுத் தம் மையடையஅருள்புரிந்த தவச்சிரேட்டர்.

2. கர்ணனுக்கும் அருச்சுனனுக்கும் நேர்ந்த யுத்தத்தைத் தடுத்தவர்.

3. இவர் தாயிலா யானைக்குட்டியை வளர்த்து அதனை இந்திரன் திருதராட் டிரனுக்கொண்டு யாசிக்கக் கொடுத்துத் தானுஞ் சென்றவர்.

4. ஒருகாலத்தில் பன்னிரண்டுவருடம் மழைவறப்பமுனிவர்கள் இவரிடத்துவந்த னர். முனிவர், அவர்களுக்குக் காமதேனு வைக் கொண்டு உணவளித்தனர். உலகம் மழைபெய்து தளிர்ப்பத் தங்கள் இருப் பிடமெண்ணிச் செல்லு முனிவர்கள், தாமே மாயையால் பசுவினைக் கொன்று கௌதமர்மேல் பழிசுமத்தி, கோஅத்தி செய்தவனிடம்இருத்தலாகாதெனநீங்கக் கௌதமரறிந்து இப்பழி செய்தார் மண் ணிட்டுநாசத்திலழுந்துகஎனச்சபித்தனர்.

5. தம்மைவஞ்சகத்தால் நீங்கச்செய்து தம்மூருக்கொண்டு தமது தேவியின் கற் பினைக் கெடுத்த இந்திரனைத் தேகமெங் கும் பெண்குறியடையவும், பீஜமறவும் சபித்துத் தேவரும் அவனும்வேண்ட அவ னுக்குத் தன் தேகமுழுதும் பெண்கள் குறிபோல்தோற்றவும் மற்றவர்க்குக் கண் களாகத் தோன்றவும் அருள்புரிந்தவர்.

6. தேவர் பாற்கடல் கடைகையில் பிற ந்த அகலிகைபொருட்டுத் தேவர் பலரும் ஆசைப்பட்டனர். விஷ்ணுமூர்த்தி தேவ ரையும் மற்றவர்களையும் நோக்கி இந்தப் பாற்கடலில் யாவர் மூழ்கி நெடுநாள் பொறுத்து வருகின்றனரோ அவர்க்கு இவள் உரியவள் என்றனர். அந்தப்படி தேவர் பலரும் கடலுள் மூழ்கிச் சிலநாட் களுள் வெளிவந்தனர்; கௌதமர் கடலுட் சென்று நெடுங்காலம் பொறுத்து வெளி வந்ததால் அகலிகையை யிவர்க்கு அளித் தனர்.

7. இவர் முயலிடம் பிறந்தவர் என்பர். இவர் ஆச்ரமம் மிதிலைக்குப்போம் வழியி லுள்ளது.

8. ஒருகாலத்துப் பன்னீராண்டு பஞ் சம்வர இருடிகள் இவரையடைய இருடி கள்பொருட்டுஅவர்ஒருபிடிநெல்லைவிதை த்து அனுட்டானஞ்செய்து முடித்துவரு வதன்முன் அது வளர்ந்து பலன்தர அத னால் இருடிகளை யாதரித்து வந்தனர். நாடு மழையால் வளம்பெற்றபின் இருடி களைத் தம்மிருக்கை யேகக் கட்டளையிட அவர்கள் கௌதமரையும் உடனழைத்த னர். இருடி மறுத்ததனால் இருடிகள் கௌதமர் பயிரைமேய ஒரு மாயப்பசுவை நியமித்து விட்டனர். அதனைக் கண்ட கௌதமர் ஒரு தருப்பையை யேவிப் பசு வைக் கொன்றனர். அதனால் இருடிகள் கோவத்திசெய்தானென்று சாந்திராயண விரத மனுட்டிக்கச் செய்தனர். இதைக் கௌதமபசு நியாயமென வுலகம் வழங் கும்.

9. ஒருகாலத்து கூர்மம்வர ஆற்றூத கௌதமர் வருணனை வேண்டித் தீர்த்தம் பெற்றுத் தம் பத்தினியுடன் வாழ்ந்து வந்தனர். இதனையறிந்த இருடிகளும் இருடி பத்தினியரும் அவ்விடம்வந்து வசிக்கையில் அகலிகைத் தீர்த்தத்தைக் கலக்கும் இருடிபத்தினிகளைக் கடிய இதனையறிந்த இருடிகள் கௌதமரை யிடம்விட்டுப் பெயர்க்க எண்ணிக் கண பதியைப் பசுவாக வரச்செய்து கௌதம ரது கோதுமைப்பயிரை மேயச்செய்த னர். இதனைக்கண்ட கௌதமர் ஒருபுல் கொண்டுஅதனையோட்டப் பசு வீழ்ந்திற ந்தது. இதனால் அவ்விடமிருந்த இருடி கள் கௌதமரைக் கோபத்திசெய்தவன் என்று நிந்தித்ததுணர்ந்து கௌதமர் அவ் விடம்விட்டு நீங்கிச் சிவபூசை செய்து கங்காதரிசனஞ் செய்து அக்கங்கையைத் தமதிருக்கையி லிருக்க வேண்டிக்கொண் டனர். (சிவமகாபுராணம்). இது கௌ தமி எனவும் படும்.

10. தாம் தம் மனைவிக்குச் சாபங் கொடுத்துத் தவமழிந்து இருத்தலை யெண்ணி விசனமடைந்து சிவனையெண் ணித் தவமியற்றிக் கோதாவிரியைப் பெ ற்றுத் திரியம்பகத்தில் அன்னதாதாவா யிருக்கையில் பல முனிவர்கள் இவரிடம் வந்து பகிதீர்ந்திருந்தனர். இவ்வகையிரு க்கப் பெருமழை பெய்து பன்னிரண்டு வருஷ கூர்மமொழிந்து அந்தணர்கள் தங் கள் ஊர்க்குச்செல்ல விடைகேட்க இவர் அவர்களை யிங்கிருந்து சிவதரிசனஞ்செ ய்துகொண்டு என் அன்னத்தைக் கைக் கொண்டு என்னைப் புனிதனுக்கலாமென அவ்வாறிருந்து மீண்டுங் கேட்கையில் இத்தனூர்மாதத்தில் ஒரு வேதியர்க்கு அன்னமிடின் அதிக பலனெனக் கூறி யிருத்தலால் இம்மாதம் இவ்விடமிருந்து செல்க எனப் பிராமணர் தங்கள் நிலவளங் கள் முதலியவற்றை யெண்ணிக் கவலு கையில் சிலர் தங்கள் மந்திரவலியால் பசு வொன்று சிருட்டிசெய்து கௌதமர் வய லில் மேயவிட அது பயிரில் நிற்கக்கண்ட கௌதமர் ஒரு புல் கொண்டெறிய அது நீங்காததுகண்டு ஓர் நார்எடுத்து அதட்ட அப்பசு அந்த நாரின் அடியால் பூமியில் வீழ்ந்து மாய்ந்தது. இதனைக்கண்ட வேதி யர் கௌதமர் கோபத்திசெய்தனர்; இனி அவர் அன்னத்தை உண்ணலாகாதென அவதூறு கூறுதலை ஞானநோக்கால் வேதியர் தீச்செய லென்றறிந்து இனி நீங்கள் சிவப்பிரியர் அல்லாதவர்களாய் மண்பூசுவோர் ஆக எனச் சபித்தனர். (சிவரகஸ்யம்).

B. சாக்யனுக்கு ஒருபெயர்.

C. கணுதனுக்கு ஒரு பெயர்.

கௌதமி—1. அசுவத்தாமன் தாய், துரோ ணர் மனைவிக்கு ஒரு பெயர், கிருபி என் றும் கூறுவர்.

2. கோதாவிரி நதிக்கு ஒருபெயர்.

3. இது கௌதமர் வேண்டுகோளால் வந்த கங்கை. இது பிரமகிரியிலிருக்கும் அத்திமரத்தின் வேரிலிருந்துண்டா

னது. இது தோன்றிய இடம் கங்காத் வாரம் எனப்படும். (சிவமகாபுராணம்).

கௌதமை—கலாவதியைக் காண்க.

கௌத்துவம்—திருப்பாற்கடலில் தோன் றியமணி. இதனை விஷ்ணுமூர்த்தி மார் பணியாகக் கொண்டனர்.

கௌமதி—கௌசிகை அல்லது இரிசிகரை க்காண்க.

கௌமாரி — சத்தமாதாக்களுள் ஒருத்தி. மயில்வாகனத்தை யேறினவளாய்ச் சிவ ப்புவஸ்திரம் அணிந்தவளாய்ச் சூலம், வேல் முதலிய ஆயுதமேந்தி யிருப்பவள்.

கௌமுகன்—சமீகன் சேடன். பரிக்ஷித்தின் பொருட்டு நாகம் வராமல் வெளியில் காத் திருந்தவன்.

கௌரவதி — இந்திரப்பிரத்தித்திற் கருகி லுள்ள ஒரு நதி.

கௌரவர்—1. குருவம்சத்தவராகிய சந்திர குலத்தரசர்.

2. கௌரி சிவமூர்த்தியை யெண்ணித் தவமியற்றியகாலத்து அவள் திருக்கரத் தில் வளையிலிட்டதால் இப்பெயரடைந்த ஒருவகைச் சாதியர். இவர்கள் தற்காலம் கவரைகள் எனப்படுவர். இவரை வளையற் காரகவரைகள் என்பர்.

கௌரவன்—சுகர் புத்திரன்.

கௌரவாம்பாள்—விஷ்ணுவை ஆராதித்து இஷ்டசித்தி பெற்றவள்.

கௌரவியன் — ஓர் நாகராசன், ஐராவதன் என்னும்நாகன்வம்சத்தவன். இவன்பெண் உலூபி. மருமகன் அருச்சுனன்.

கௌரவி — உதிஷ்டிரன் தேவி, குமரன் தேவகன்.

கௌரன்—குசிகனுக்குப் பீவரியிடம் பிறந்த வன்.

கௌரி—1. சிவமூர்த்தி லீலையாய்ப் பிராட் டியைக் காளியெனக், கோபித்து அந்த உருநீக்கி வெள்ளைமேனிகொண்ட பார் வதியார் திருவுரு. பார்வதிபிராட்டிவிட்ட வுரு கௌசிகிதேவி ஆயிற்று.

2. விரூபாக்ஷன் எனும் வேதியனுக்குச் சுபவிரதை யெனுந் தேவியிடம் பிறந்த வள். தனது ஐந்தாம்வயதில் பிறவிப்பிணி நீங்கத் தந்தையைக்கேட்டு அவன் உப தேசித்த கௌரிமந்திரத்தைச் செபித்து வருகையில் பெண்ணுக்கு மணப்பருவம் வருதலறிந்து தகுந்த கணவன் விரைவில் காணுமல் பிக்ஷைக்குவந்த கொடிய வை ஷ்ணவ வேதியனுக்குத் தாராதத்தம் செய் தனன். கௌரி அவனுடன் சென்று மாமி மாமன்மார் வைணவராதலால் அவர் கள்செய்ததீங்கைப் பொறுத்திருந்தனள். ஒருநாள் எல்லாரும் அயலூரில் நடக்கும் கலியாணத்திற்குச் சாமான் முதலியவை களை வீட்டில்வைத்துப் பூட்டிட்டுக் கௌ ரியைத் தனியேவிட்டுச் சென்றனர். கௌரி தனியிருந்து நான் எனதுதாய்வீடு விட்டு வந்தநாள்முத லிதுவரையில் ஒரு சிவனடியவரைக் காணேன் என்று கவலை யடைந்திருந்தனள். சிவமூர்த்தி ஒரு திருவிளையாடல் கருதி விருத்தராய்த் தோன்றி அன்னம் வேண்டினர். கௌரி, மாமன்முதலியோர் கதவுகளைப்பூட்டிட்டு அயலூர்க்குப் போயிருத்தலை அறிவித்த னள். விருத்தர் அம்மே நீர், பூட்டில் கை வைக்குமுன் கதவுதிறக்கும், விரைவில் பசிதீர்க்க என்றனர். கௌரி அவ்வாறு செய்து விரைவில் அன்னம் படைத்த னள். சிவனடியவர் அதனையுண்டு விரு த்தப்பருவம் நீங்கிக் குமாராயினர். கௌரி கண்டு நடுங்கி யொருபுடை யொதுங்கி நிற்கையில் மாமி மாமன்மார் வருதலறி ந்து குமரர் குழந்தையாய் அழுதனர். மாமி மாமன்மார் ஏதுகுழந்தை யெனத் தேவ தத்தனும் மனைவியு மீண்டுவந்து சற்றுப் பார்த்திருக்கச்சொல்லிச் சென்றனர் என மாமன்முதலியோர் நீ சிவனுக் கன்புடை யை யெங்களுக் காகாய்என்று குழந்தை யுடன் வீட்டைவிட்டுநீக்கக் கௌரி வெ ளிவந்து கௌரிமந்திரத்தைத் தியானிக் கச் சிவமூர்த்தி இடபாரூடராய்த் தரிசன ந்தந்து கௌரியை அருகிருத்தித் திருக் கைலைக்கு எழுந்தருளினர்.

3. வருணன் தேவி.

கௌரிகாந்தசார்வபௌமபட்டர்—ஆனந்த லகரிக்கு வியாக்யானஞ் செய்த ஒருவர்.

கௌரிசிகரம்—இமயமலையில் பார்வதிபிரா ட்டியார் சிவமூர்த்தியையெண்ணித் தவ ஞ்செய்த சிகரம்.

கௌரீலீலாசமன்விதம் — சிருட்டியாதிக ளில் ஆத்மாக்கள்களிப்புறத் தாம் கௌரி யுடன் கூடியிருந்த சிவமூர்த்தியின் திரு வுரு.

கௌரீவரப்பிரதம்—கௌரிக்கு வரமளிக் கத் தோன்றிய சிவமூர்த்தியின் திருவுரு.

கௌரீசன் — குர்ச்சகோத்திரத்து வேதி யன். இவன் மகாபாபியாய்ப் பரஸ்திரீக மனத்தால் துராசாரனுயிருந்து உயிர்நீங்கி யமவாதனை யடைதலை நாரதர்கண்டு குமர னுகிய சுகுர்ச்சனுக்குக் கூறிச் சித்திரா நதியில் மாசிமாதத்தில் ஸ்நானஞ்செய்த பலனில் ஒருசிறிது தந்தைபொருட்டு ஸ்நானஞ்செய்யக் கூற அவன் அவ்வகை

செய்து தந்தையை நரகத்தினின்றும் நீக்கினன்.

கௌஷ்டபர்வதம்—இ ம ய ம லை க் க ரு கி லுள்ள மலை.

கௌஸ்—பித்ருக்களைக் காண்க.

கௌஸ்யம் — (ரு) கோசலம், கோமயம், பால், தயிர், நெய் இவற்றுடன் கோரோசனம் சேர, ஒதட் கௌஸ்யம்.

கௌஷீகி — இருக்குவேதசாகையின் பெயர்.

சகமனம்—உயிரிழந்த கணவனுடன் தன் னுயிரைவிடநிச்சயித்துத்தீப்புகுதல். மாசு மூடியபொன்னை அக்கினி அம்மாசைமாத் திரம்போக்கிப் பொன்னைக் கெடுக்காமை போல், கொழுநனுடு உயிர்விடும் புண் ணியவதியின்மேனியைமாத்திரம் அவ்வக் கினிதகிப்பானே அன்றி அவளைச்சிறிதும் வருத்தான். அனேவரையுந்துறந்து கண வனே தெய்வமென்றும் அவனைப்பிரிந்து வாழ அடுக்காதென்றுமெண்ணிப் புருஷ னுடன் உயிர்விடும் உத்தமியை ஒப்பான வர் உலகத்தில் யாருளர். சகமனம் செய்த புண்ணியவதி மூன்றரைக்கோடி தேவவருஷம் மகிழ்நனேடு சுவர்க்கபோக த்தை அனுபவித்துப் பின்பு தானும் கண வனும் வெவ்வேறுக யோக்கியரின் குலத் தில் சனித்து மீண்டும் ஒருவரை ஒருவர் மணந்து இன்பந்துய்த்து யோகமகிமை யால் மேன்மையுற்று நற்கதி அடைவர். (கருடபுராணம்).

சகசன்யா—ஒரு அப்சரசு.

சகசாரம்—(காஞ்சி.) பரதகண்டத்தில் உள்ள தலங்களில் சிறந்தது.

சகசிவான்—அம்பரீஷன் புதல்வன்.

சகடாசாரி — சாகடாயனம் என்னும் வட நூல் இயற்றிய புலவன்.

சகடாசூரன்—கம்சன் ஏவலால் கிருஷ்ண மூர்த்தி தொட்டிலில் இருக்கையில் பாண் டிலின் உருவாய்வந்து வஞ்சனை இயற்றக் கண்ணன் குழந்தைகள் காலால் இயற் கையாய் உதைப்பதுபோல் உதைக்க அவ் வுதைபட்டு மாய்ந்த அசுரன்.

சகதேவத்தண்டநாதர் — வசவர்காலத்திரு ந்த சங்கமர். இவர் வசவரை மகேசுர பூசைக்கு அழைக்க வசவர் இவர் பலிக ளைப் புசித்தல் உணர்ந்து அவரால் வெறுக் கப்பட்டவர்.

சகதேவமல்லன் — ஒரு விஷ்ணுபக்தன். சங்கராசார் நெற்றிக்கண்ணால் நரசிங்க விக்கிரகம் இழந்தவன்.

சகதேவன்—1. பாண்டு புத்திரன். மாத் திராதேவிக்குக் குந்திதேவி உபதேசித்த அச்சுவனிதேவமந்திரத்தால் பிறந்தவன். இவன் தேவி விசையை, இவளிடத்துச் சுகோத்ரன் பிறந்தனன். இவனது மற்ற குமரன் சுதகர்மா. இவன் பாண்டவர் நால்வருக்கும் மூன் இறந்தனன். எனெ னில் தன்னினும் சாத்திரத்தில் மிகுந்தார் இல்லையெனச் செருக்குக் கொண்டதா லென்க.

2. (பிர.) சராசந்தன் குமரன். இவன் குமரன் சோமாபி அல்லது சோமகன் அல்லது மார்ச்சாரி.

3. (சூ.) தூம்பிராக்ஷன் குமரன்.

4. (ச.) அரியசுவனன் குமரன். இவன் குமரன் பீமன்.

5. சுதாசனன் குமரன். இவன் குமரன் சோமகன்.

6. சிரஞ்சயன் குமரன். இவன் குமரன் குசாசுவன்.

7. (சூ.) தேவசேனுதிபதியாகிய பானுவின் குமரன்.

சகதேவி—வசுதேவன் பாரி. குமரர் புரவி, சுரதன் முதலியோர். தேவகன் பெண்.

சகத்திரகோதானம் — (கoக) கழஞ்சுபொன்னுல் (க,000) பசுவும் கன்றும் காற் குளம்பு வெள்ளியிற் செய்வித்து (ரு) கழஞ்சுபொன் தக்ஷிணையுடன் (க,000) வேதியர்க்குச் சிவபூசைசெய்து அளிப்பது.

சகத்திரசித்து—1. ஒருயாதவ வீரன். பஜமானன் குமரன்.

2. (பிர.) யதுகுமரன், இவன் குமரன் சத்ருஜித்.

சகத்திரதாரை-அயோத்தியிலுள்ளதீர்த்தம். இது இராமகோபத்திற்கு அஞ்சி இராம கங்கையாகிய சரயுவில் மூழ்கிஎழுந்த இல க்குமணரது பண்டைய உருவமாகிய ஆயி ரம் முகத்தில் தோன்றியது.

சகத்திரதேவன் — பாரதவீரரில் ஒருவன். இவன் பாண்டியனுடன் பாரதயுத்தத்தில் எதிர்த்தவன்.

சகத்திரபாதன்—ஓர் இருடி. இவன் விளை யாட்டாகத் தன் நண்பனுகிய ககமுகன் மீது செய்தபாம்பைவிட அவன் பயந்து நீ பாம்பாகஎனச் சபித்தனன். இவன் இச்சாபத்தால் சிலநாள் இருந்து இருரு வால் சாபம்நீங்கினன். இருருவைக் காண்க.

சகத்திராதீகன்—1. சதாதீகன் குமரன். இவன் குமரன் ஆஸ்வமேதகன்.

2. மார்க்கண்டரிடம் புராணங்கேட்ட மாணுக்கன்.

3. விதூமனைக் காண்க.

சகநந்தனன்—ஒரு சாரணன்.

சகநாள்—பிரமன் புத்ரி.

சகந்நாதம்—ஒரு விஷ்ணு ஸ்தலம். கண்ணன் அரசாகிய துவாரகை கடல்கொண்டகாலத்து வெந்துகொண் டிருந்த கண்ணன் தேகம் வெள்ளத்தில் ஒதுங்கிய தலம். இந்தத் தேகத்தைத் தாருவில் பொதிந்து பூசித்துவரும் தலம், இத்தலத்தில் எழுந்தருளிய மூர்த்திகள் தாரு மூர்த்தியாகிய திருமால், பலபத்திரர், சுபத்திராதேவி, யோகாநரசிம்மர், அ. சிவ மூர்த்தங்கள், அ. சக்திகள் பலதீர்த்தங்கள்.

சகந்நாதபாண்டியன்— அரிமர்த்தனபாண்டியன் குமரன்.

சகந்தரை—ஒரு தேசம்.

சகந்திரதேவன்—ஒரு அரசன்.

சகமித்திரர்—இவர் பரளி எனுமூரில் வேதியர்குலத்திற் பிறந்து தானியம் யாசித்து வாழ்ந்துவருநாளில் அவ்வூரிலுள்ளோர் இவரது மகிமையறிந்து சிலர் வந்தனை செய்தனர். இவரிடத்தில் பகைகொண்ட வேறு சிலர் இவரிடம் வாதிட்டு ஒருநாளிவருறங்குகையில் வீட்டைக்கொளுத்தினர். இதையறிந்த சகமித்திரர் பெருமாளே நோக்கி நீயே காக்கவேண்டுமென்று துதித்தனர். பெருமாள் சக்கரத்தையேவிச் சகமித்திரர்க்குத் தீயிலுல்தீங்கில்லாமல் காத்தனர். அண்டை அயலிலுள்ளார் சகமித்திரன் குடும்பமாய்ந்ததெனக் கூக்குர லிட்டபொழுது விடிந்து தீயுந் தணிந்தது. சகமித்திரர் குடும்பம் தீயால் வருந்தாதிருத்தலேக் கண்டு வியப்படைந்து பலருமவருக்கு உதவிபுரிய அவர் தடுக்கவும் உதவிசெய்து வருநாளில் அந்நாட்டுத் தலைவனை வைத்தியநாத னென்பான் உதவிசெய்வோரைத் தடுத்து இவர் வீட்டிலுள்ள பொருள்களைக் காண்போமென வீட்டில் புகுந்து நீர் சகத்திற்கெல்லாம் மித்திரரோ உமக்குப் பகைவரிலரோ உமக்கு இச்சகத்தில் பகையில்லையெனில் என் பெண் கலியாணத்திற்கு தேவபூஜை செய்ய ஒரு புலிவேண்டும் கொணர்ந்து தருகவெனக் கூறினன். அவ்வாறே சகமித்திரர் காட்டுள்சென்று பெருமாளைப் புலியாகவரத் துதித்தனர். அவ்வாறே பெருமாள் புலியுருக்கொண்டு வரத் தமதுஉத்தரியத்தைப் புலியின்கழுத்திற்கட்டித் தமது ஊர்க்கு அழைத்துச் சென்றனர். இதைக்கண்ட ஊரிலுள்ளோர் அஞ்சிக் கதவுகளை அடைத்து மரங்கள்மீதேறிச் சகமித்திரரை இவ்வாறு செய்தல் கூடுமோவென ஊர் அதிகாரிக்குக் காட்டவந்தனனென்றனர். இச்செய்தியையறிந்த ஊரதிகாரியும் கதவடைத்தனன். சகமித்திரர் புலியைநோக்கிக் கதவைத் திறந்துகொண் டுள்புகவென அவ்வாறுள்புகுந்து வாசலில் பாய்நின்று அவ்வதிகாரியைநோக்கி இவ்ஷ்டனே புலிகொணர்ந்தேனென்று அழைக்கப் பெண்டுபிள்ளைகள் கண்டு பயந்து ஊராளியைப்பார்த்து நீ கிழவன் நீ போகலாம் என அவன் பயந்து ஒளித்துக்கொண்டு நான் தெரியாதுசெய்ததைப் பொறுத்துக்கொள்கவென வேண்டச் சகமித்திரர் புலியைக்கொண்டு ஊரின் புறத்திற் போயினர். பெருமாளும் தமது உருக்காட்டிச் சகமித்திரரை வாழ்த்திப் போயினர்.

சகரன்—1. (சூ.) பாகுகன் குமரன். இவன் தன் தாயின் கருப்பத்தில் இருக்கையில் சக்களத்திகள் நஞ்சூட்ட இறவாது அவுரவருஷியால் காக்கப்பட்டவன். இவன் பாரிகள் கேசினி, சுமதி. இவர்களுக்குப் புத்திரர் இல்லாமையால் அரசன் சாம்ப மூர்த்தியை எண்ணித் தவம்புரிந்து சுமதியிடம் அறுபதினாயிரம் குமரரையும், கேசினியிடம் ஒரு புத்திரனையும் பெற்றனன். புத்திரப்பெற்ருல் களிப்படைந்த அரசன்அசுவமேதம் செய்யத்தொடங்கிக் குதிரையைப் பூவலம்வர விடுத்தனன். இவனிடம் பகைகொண்ட இந்திரன் அஸ்வமேதக்குதிரையைப் பாதாளத்தில் தவஞ்செய்யும் கபிலருக்குப் பின்புறங் கட்டி மறைந்தனன். குதிரைக்குப் பின் வந்த சகரர் குதிரையை எங்குந்தேடிக் காணுது பாதாளத்தில் தேடிச்சென்று அங்குத்தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த கபிலருக்குப்பின் கண்டு கபிலர்மீது கோபித்து வருத்த அவரது கோபத்தீயால் மாய்ந்தனர். பின் சகரன் பேரஞ்சிய அம்சுமான் முனிவரைவேண்டிக் குதிரையைத் தரப்பெற்று யாகம்முடித்து அவரவரால் நற்கதி அடைந்தவன். அசிதன் குமரன்என்றும் கூறுவர். இவன் சரித்திரத்தில் சிலவற்றை அசிதனைக் காண்க. இவன் கங்கைபெருகக் காரணபுருஷனு யிருந்தவன். இவன்குமரன் அசமஞ்சன். இவன் குமரனுல் அம்சுமானைப் பெற்றுக்கொண்டு குமரனைக் காட்டிற்கு அனுப்பினன்.

2. காச்யபருக்கு அதிதியிடம் உதித்த குமரன். இவன் துவாதசாதித்தரில் ஒருவன். தேவி பிரசினி.

3. முதல்வள்ளல்களில் ஒருவன்.

சகரர்—சகரனுக்கு இரண்டாவது மனைவியிடம் பிறந்த புத்திரர். அறுபதினாயிரவர் பூமியைக் கல்விக் கபிலரைக் கோபித்து அவர் கோபத்தீயால் இறந்து பகீரதனால் நற்கதிபெற்றவர். (பாகவதம்).

சகலசித்தி — (காஞ்சி.) சகலசித்தியையும் அளித்தலில் இப்பெயர் பெற்றது.

சகலர்—மலம், மாயை, கன்மம் மூன்றுடன் கூடிய ஆன்மாக்கள்.

சகலேசமாதிராசையர்—இவர் ஒரு அரசர். சிவபூசா துறந்தார். இவர் மல்லிராசையரைக் காணவிரும்பி இராஜ்ய முதலிய துறந்து அவரிடம் போயினர். இவரது வரவுகண்ட மல்லிராஜர் ஒரு பேருருக் கொண்டுநிற்க அவ்வுருக்கண்டு தொழுது எழுந்திருக்காமல் நின்றவரை மல்லிராஜர் தூக்கிஅணைத்து அவர்க்குக் கிருபை செய்து அல்லமாடம்போகப் பணிக்கச் சகலேசமாதிராசையர் பிரிய மனம்இல்லாமல் வணங்கினர். அரசன்வணங்கி எழுமுன் கல்யாணபுரத்தில் இருக்கக்கண்டு இருவரும் அளவளாவிக் களிப்புடன் இருந்தனர்.

சகன்—1. திருதராட்டிரன் குமாருள் ஒருவன்.

2. பஸ்மாசுரன் தந்தை.

3. பிராணன் என்னும் வசுவின்குமரன். தாய் உற்சவதி.

சகாதேவன்—சகதேவனைக் காண்க.

சகியம்—ஒரு பர்வதம். இது தென்னாட்டில் அற்புதமுள்ள தீர்த்தங்களுடன்கூடியது.

சகுண்டலன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

சகுந்தமுனிவர்—சயந்தனைக் காண்க.

சகுந்தலை — விச்வாமித்திரன் தவத்தினைக் கெடுக்க இந்திரனால் எவப்பெற்ற மேனகை என்னுந் தேவரம்பையிடம் பிறந்த குமரி. இவள் சகுந்தலைப் பக்ஷிகளால் காக்கப்பட்டுக் கண்ணுவ மகருஷியால் எடுத்து வளர்க்கப்பட்டனள். வேட்டைக்கு வந்த துஷ்யந்தமகாராஜன் கண்வராச்சிரமம் அடைந்து இவளை மணந்துசெல்லப் பரதன் இவளிடம் பிறந்தனன். இவள் சகுந்தலைப் பக்ஷிகளால் காக்கப்பட்டது பற்றி இப்பெயர் அடைந்தனள்.

சகுனம் — வித்வான்கள், பத்னிகளோடும் புத்ரர்களோடுங் கூடின பிரர்மணர்கள், பலிஷ்டர், ஆபரணம் பூண்டமாதர், நல்ல புத்திரரை யுடையவள், விசேஷமாகச் சந்தோஷமுள்ளவள், ரூப முள்ளவள், கருப்பிணி, கன்னிகை, விளையாடுகிற குழந்தைகள், விசேஷமான பக்ஷியம், போஜ்யம், பானம், மாம்சம், தீபம், சந்தனம், மாலை முதலிய கந்தத்ரவ்யம், நெய், தயிர், மத்ஸ்யவிசேஷம், பூரணகும்பம், தண்ணீர் நிறைந்த குடம், சங்கு, கோரோசனம், கண்ணுடி, த்வஜம், கடகு, பால் இன்னும் சிறந்த பொருள்களின் தர்சனம் சுபமாம். இடப்பாக சகுனம்—பிரயாணத்திலும் எல்லாச் சுபகார்யத்திலும், மூஞ்சூறு, குள்ளநரி, பல்லி, பிங்களவர்ணமான பன்றி, குயில் இவையாவும் இடப்பக்கத்தில் நன்மையைத் தரும். சிரேஷ்ட சகுனங்கள—சீக்ரஞ் செல்வதாயும், சமீபத்திலுள்ளவைகளாயும், தூரத்திலிருந்தும் மிகவுயரம் தூரப்போகக் கூடுமானவையாயும் செல்வமுள்ளோர் வீடுகள், இராஜ மாளிகை, தேவாலயம், சுபஸ்தலம், ரம்யமான இடங்களை யடைந்திருக்கிறவையாயுள்ள பறவைகள் சிரேஷ்டம். மதுரமான ரஸம், பால், பழம், புஷ்பம் இவற்றுள் ஏதேனு முள்ளதாகிய மரங்களில் உள்ள பக்ஷிகள் மிகச்சிறந்தன. அவசகுனங்கள — கிராமத்தில் காட்டுப்பசு, காட்டில் கிராமப்பசு, பகலிற்பெட்டையுடன் சஞ்சரிக்கிற சக்ரவாகம் முதலிய பக்ஷிகள் இரவிற்கூடாது. இரவிற் சஞ்சரிக்கிற கோட்டான் முதலிய பகலிற் கூடாது. யாவராலும் பிரார்த்திக்கப்படுகிற பிராணிகள் இரட்டையாய் வருமாயின் நலம். அண்டங்காக்கைகள் இஷ்டபலத்தைத் தரும். நதியைத் தாண்டினவையாயும், மெய்ம்மறந்திருப்பவையாயுமிருக்கிற பக்ஷிகள் கூடா. தும்மல் எவ்விடத்தும் இஷ்டமாகமாட்டாது. பசுவின் தும்மல் மரணத்தைக் கொடுக்கும். சோகத்தைக் காட்டுஞ் சகுனம் — வெல்லம், எலும்பு, கறுப்புத்தான்யம், பருத்தி, நெருப்புண்டாம். பொருள், விறகு, சக்கிலி, விரிந்ததலையர், சண்டை, பகை, இலைப்புள்ளார், மொட்டைத்தலை, அழுக்குவஸ்திர முடுத்தவன், விகாரமானவன், நாஸ்திகன், பௌத்தன், குரற்பாய்ச்சி அழுதல், கண்ணீர்விடுதல், கலகம், பன்றி, எருமை, ஒட்டகம் இவற்றைப் பார்த்தல், தீமையாம். மேற்கூறிய சகுனங்களில் நலமுள்ளவை எதிர்ப்படின் காரியங்களைச் செய்க. பிரதிகூலமாயின் அவற்றை விடுக. புத்திமான் சகுனத்தை மும்முறை பார்த்தும் நலமாகாவிடின் அக்கருமத்தை விடுக. (ஸ்ரீகாமிகம்).

சகுனி—1. துவாபரயுக புருஷன் அம்சமாய்க் காந்தார தேசாதிபதியாகிய சுபலன் அல்லது சௌபலனுக்குக் குமரன். தூரி

யோதனனுக்கு நல்லம்மான். இவன் துரியோதனனது மனதை வேறுபடுத்திப் பாண்டவர்களைச் சூதாடத் தூண்டுவித்து தருமபுத்திரருடன் சூதாடி நாடுமுதலிய வைகளைக் கவர்ந்து காட்டுக்கு அனுப்ப ஏவுவித்தவன். நகுலனால் பதினெட்டாநாள் இறந்தனன்.

2. இரண்யாக்ஷன் குமரன்.

3. யதுவம்சத்துத் தசரதன் குமரன்.

4. சிவேதன் கடைசிகுமரன். இவன் குமரன் குந்தி.

5. விருகாசுரன் தந்தை.

6. ஒரு தேவதை. காகம்முதலிய பக்ஷிகளில் கலந்து நன்மை தீமை அறிவிப்பவள். இவள் இடேகை, காகம் முதலிய வற்றைப் பெற்றாள்.

சகோத்திரன்—பகீரதன் புதல்வன்.

சகோரம்—1. ஒரு மலை.

2. ஒரு பக்ஷி.

சக்கமாதேவி—ஒரு க்ஷத்ரதேவதை.

சக்கிரவாளகிரிகோட்டம் — இது காவிரிப் பூம்பட்டினத்தின் புறத்தேயுள்ள மயானத்தின் பக்கலுள்ளது. இதில் முனிவர் பலரிருந்து தவஞ்செய்தனர். சம்பாபதி கோயில் கந்திற்பாவை, உலகவறவியெனும் இம்மூன்றும் இதைச் சார்ந்துள்ளன. புத்ரசோபத்தால் வீருந்திய கோதமையின் துன்பத்தைப் போக்குதற்காக இவ்வுலகத்துள்ள எல்லாத் தேவர்களையும் சம்பாபதி வருவித்துக் காட்டியவிடத்து அக்காட்சியை யெக்காலத்தும் யாவரும்காணும் வண்ணம் மயனல்நிருமிக்கப்பட்டது.

சக்கிதபாயி—இவள் கண்ணனிட முள்ளன் புடையமாது. இவள் கொடுமையாளராகிய மாமன் மாமிமார் கைப்பட்டு வருந்துகையில் ஒருநாள் அண்டைவீட்டுக்காரி உனக்குத் தாய்தந்தையரில்லையோவென இவள் எனக்குத் தாய்தந்தையர் பண்டரிபுரத்தில்வாழும் பெருமாளும் பிராட்டியுமேஎன்று துன்பஞ் சகித்திருந்தனள். ஒருநாள் அயல்வீட்டுப் பெண்களுடன் தண்ணீர்க்குச் சென்று அவ்விடம் அரிபஜனைசெய்துகொண்டிருந்தவர்களுடன் கேட்டு ஆனந்தமடைந்து திருக்கையில் கணவனிடத் தயல்வீட்டார் கூறினர். இதனைக்கேட்ட கணவன் நீர்க்கரைசென்று சக்குபாயியை மயிரைப்பிடித்து திழுத்துவந்து தூணிற் கட்டியடித்து ஆகாரமிலாதிருத்தினன். இவ்வகை வருத்தவும் சக்குபாயி பண்டரிபுரத்துப் பெருமாளையும் பிராட்டியையும் தரிசிக்கும் ஆவல் விடாது பெருமாளைவருந்தப் பெருமாள் இவளைப்போலுருக்கொண்டுவந்து அவளைப் பண்டரிக்குச்சென்று பெருமாளைத் தரிசித்து மீளுமளவும் தான் கட்டிலிருப்பதாக வுடன்பட்டுச் சக்குபாயியை யவிழ்த்துவிட்டுத் தான்அக் கட்டிலிருந்தனர். பின் கணவன் இரக்கப்பட்டுக் கட்டிலிருந்தசக்குபாயியை யவிழ்த்து விடுத்து வீட்டுக் காரியம் பார்க்கச் சொல்லச் சக்குபாயியாகிய பெருமாள் அன்னமுதலிய சமைத்து மாமன் மாமி புருஷன் முதலியோர்க் களித்துப் புருஷனுக்குப் படுக்கையிட்டு அவன் விரும்பியவாறு சுகமளித்திருந்தனர். மூன்கட்டினின்று விடுபட்ட சக்குபாயி பண்டரிசென்று பெருமாளைச் சேவிக்கையில் பதத்திலுயிர் நீங்க அவளையெடுத்து ஊரார் தகனஞ் செய்தனர். இதனைக்கண்ட வேதியன் இவளது மாமி மாமன்மாரிடம்வந்து கூறுமுன் பிராட்டி பெருமாளைப் பிரிந்திருக்கச் சகியாதவளாய் இவளெழும்பிருந்த இடத்தணுகி இவளைப் பெண்ணுக்கிப் புருஷனிடத் தனுப்ப இவள் நீர்க்கரையணுகச் சக்குபாயியாகவடித்த பெருமாளிவளையணுகி க்ஷேமம்விசாரித்துத் தண்ணீர்க் குடத்தைச் சக்குபாயியிடங் கொடுத்தனர். சக்குபாயி வருடந்தோறும் இவ்வாறு எனக்கு அருள்செய்ய வேண்டுமெனப் பெருமாள் அவ்வாறு அருள்செய்து போயினர். பண்டரிபுரத்து இவளிறந்து சாம்பரான செய்தி கண்டவன் இவ்விடம் வீடுவந்து சக்குபாயி யிருக்கக்கண்டு வியப்படைந்து புருடனிடங்கூறப் புருடன் நடந்தவைகேட்டு இவளிடத்தன்பு மச்சமுங்கொண்டு வருடந்தோறுங் குடும்பத்துடன் பண்டரி சேவித்துவிருந்தவள்.

சக்துபிரஸ்தன்—அதிதிபூசையால்யமனைக் களிப்புறச்செய்து குடும்பத்துடன் பிரமலோகம்அடைந்த குருக்ஷேத்ர வாசியாகிய பிராமணன்.

சக்ரகன்—கெம்பீரன் குமரன். இவனிடத்துப் பிராமணவம்சம் உதித்தது.

சக்ரசமோரதைத்தியன்—திரணுவர்த்தன்.

சக்ரதானசுவரூபம்— விஷ்ணுமூர்த்திக்குச் சக்கரம் அருள்செய்ய எழுந்தருளிய சிவசுவரூபம்.

சக்ரதீர்த்தம் — பலராமர் தீர்த்தயாத்திரையில் ஸ்நானஞ்செய்த தீர்த்தம்.

சக்ரதேவன்—வடகலிங்கதேசாதிபதி, பாரதத்தில் யுத்தத்திற்கு வந்தவன். சுருதாயுவின் குமரன்.

சக்ரநாகம்—அளகைக்கு அருகிலுள்ள மலை.

சக்கரபாணியார் — அறந்தாங்கியார் குமரர். இவர்குமரர் அச்யுதர். இவர் நம்மாழ்வாருக்கு ஐந்தாம்பாட்டனார்.

சக்கரபாணி—ஒரு அரசன். தேவி உக்ரை. இவர்கள் புத்திரர் இல்லாமல் சூரியவிரதம் இருந்து சிந்து என்பவனைப் பெற்றனர்.

சக்கரவர்த்திகள்—இவர்கள் அறுவர். அரிச்சந்திரன், நளன், புருகுசன், புரூரவன், சகரன், கார்த்தவீரியார்ச்சுனன்.

சக்கரவாளம்—1. பெரும்புறக் கடலே வளைந்திருக்கும் மலை.

2. ஒரு வித்தியாதர நகரம்.

3. இது காவிரிப்பூம் பட்டினத்து அருகிலுள்ள மயானத்தை அடுத்த முனிவரர் இருக்கை. புத்திரசோபத்தில் வருந்திய கோதமையின் துன்பத்தைப் போக்கச் சம்பாபதி எல்லாத் தேவர்களையும் வருவித்துக் காட்டிய காட்சியையுடையது.

சக்ரன் — 1. வசிட்டருக்கு ஊற்சையிடம் உதித்த குமரன்.

2. மருத்துவரில் ஒருவன்.

3. இந்திரன்.

சக்ராங்கன் — மகதநாட்டு வேதியன், இவன் குமரன் திருதராட்டிரன்.

சக்ஷு—யயாதியின் பௌத்திரன்.

சக்ஷுநதி—கங்கையிற் கலக்கும் ஒருநதி.

சங்கனன்—இவன் இதற்கு முன்சன்மத்தில் வேதியனுயிருந்து பல தீமைகள் செய்ததால் வேடனுகிச் சிவத்தலயாத்திரை செய்வாருடன் சிவவேடம்பூண்டு சென்று அவிநாசித்தலத்தில் நடராஜமூர்த்தியின் திருவடியில் தரித்திருந்த சிலம்பைத் திருடக் காலம்பார்த்திருந்து கிட்டாமையால் அத்திருவடியை யெண்ணி மரணமடைந்து முக்திபெற்றவன். (அவிநாசித்தலபுராணம்).

சங்கசரன்—கத்ரு குமரன், நாகன்.

சங்கசூடன்—1. சூபேரனுடைய தோழனுகிய குய்யகன். இவன் கிருஷ்ணமூர்த்தியிடம் கிரீடித்துக்கொண்டு இருந்த கோபிகாசனங்களைக் கவர்ந்து செல்லுகையில் கிருஷ்ணனுல் கொல்லப்பட்டுச் சிரோமணியை இழந்தவன்.

2. காசியில் வீரேசலிங்க பூசைசெய்து சித்தியடைந்தாரில் ஒருவன்.

3. பாதாளவாசியாகிய நாகன்.

4. தருமக்கவசன் புத்திரியாகிய இலக்ஷ்மியை மணந்தவன்.

5. இவன் வைகுண்டத்திலிருந்த சுதாமன் எனும் கோபாலன், இவன் சாபத்தால் சங்கசூடன் எனும் அசுரனுகப் பிறந்து துலசியை மணந்து சுரரைவருத்தத் தேவர் வேண்டுகோளால் விஷ்ணு இவன் கழுத்தி லணிந்திருந்த கவசத்தை யாசித்து வாங்கச் சிவமூர்த்தி யிவனைக் கொன்றனர். இவனிறந்த பின்னர் இவன் தேவியிடத்தில் கபடமாய் விஷ்ணு வீர்யதானஞ்செய்தனர். பின் சிவபெருமான் அச்சங்கசூடன் எலும்பு முதலியவற்றைச் சூலத்தால் கடலிலிட்டனர். அவை சங்கு கூட்டங்களாயின, சங்கசூடன் கோலோகத்தில் பாரிஷதனுல் அடைந்தனன். (பிரம்மகைவர்த்தம்).

சங்கடன்—சகுபு என்னுந் தகூன் பெண்ணுக்குக் குமரன். தந்தை தருமன்.

சங்கடசதுர்த்தசி — இது சங்கடங்களைப் போக்குவதால் இப்பெயர் பெற்றது. இதனை மாசிமாதம், அமரபக்ஷ செவ்வாய்க்கிழமையில் அநுஷ்டிப்பர். இது விநாயகர்க்கு உரிய விரதம். இதை அநுஷ்டித்தவன் அங்காரகன்.

சங்கணன்—(சூ.) வச்சிரநாபன் குமரன்.

சங்கததருமன்—சுதமதிக்கும் அவள் தந்தைக்கும் தருமஉபதேசஞ் செய்த ஒரு பௌத்த முனி.

சங்கதன்—தேசாதனன் குமரன். இவன் குமரன் சாலிலுகன்.

சங்கதாவனன் — அத்திரிக்கு அநசூயையிடம் பிறந்தோன்.

சங்கதாசுவன்—பர்கிணசுவனுக்கு ஒருபெயர்.

சங்கநகன்—கத்ரு குமரன், நாகன்.

சங்கநிதி—சங்கின் வடிவினதாகிய நிதி. இது குபேரனிடம் உளது. கேட்டதைத் தரும் வலியுளது.

சங்கபாலன்—1. சூரபன்மனுக்கு மந்திரி.

2. உலகபாலகரில் ஒருவன்.

3. கத்ரு குமரன், நாகன்.

4. சண்முக சேநாவீரன்.

சங்கமாசுவான்— காசியில் பிரமன் தாபித்துப் பூசித்த சிவமூர்த்தி.

சங்கம்—1. சங்கசூடனைக்காண்க. இச்சங்கங்கள் சுரார்ச்சிதங்களுக்குப் பரிசுத்தமானவை. தேவதைகளுக்கு மிக்க பிரீதியுள்ளவை. இச்சங்க தீர்த்தம் கங்காதீர்த்தத்திற்குச் சமம். எவ்விடத்தில் சங்கத்வனியுண்டாம், அவ்விடம் லக்ஷ்மி வசிப்பள். எவன் சங்கதீர்த்தத்தால் ஸ்நானஞ் செய்கிறனே அவன் சர்வதீர்த்தத்திலும் ஸ்நானஞ் செய்தவனுகிறன். (பிரம்மகைவர்த்தம்).

2. முதலிடை கடைச் சங்கங்களைக் காண்க.

3. கோபாலவிருத்தர் ஸ்நானஞ்செய்து பரிசுத்தம் அடைந்த தீர்த்தம்.

சங்கமன்—1. சௌரிநகரத்து அரசன்.

2. நீலிக்குக் கணவன், ஒருசெட்டி.

சங்கமங்கை — சாக்கியநாயனார் முத்தி அடைந்த தலம்.

சங்காகவி—போஜராஜனிடம் இருந்த வடநூற் புலவன்.

சங்கரன் — 1. சிவமூர்த்தியின் திருநாமங்களில் ஒன்று.

2. ஏகாதசருத்ரருள் ஒருவன்.

சங்கரசித்தன்—கிருஷ்ணனுக்குப் பத்திரையிடம்பிறந்த குமரன்.

சங்கரதாசையர் — இவர் ஓர்சிவனடியவர். இவர் சிவனடியவரதுகிழிந்தஉடைகளைப் பொத்தித் தருவதே விரதமாகக் கொண்டவர். சிவமூர்த்தி தரிசனந்தர நெற்றிக்கண்பெற்றுக் கர்வித்த தேவர்முதலியோரை எரித்துவரும் நாட்களில் சகதேவமல்லன்எனும் பாகவதன் எமது நாராயணனே இவர் எரிக்கவல்லரோ என்று இறுமாப்புடன் கூறினன். சங்கரதாசையர் தமது நெற்றிக்கண்ணால் அவன் பூசித்துவந்த நரசிங்கவிக்கிரகத்தை நோக்க அது நீறுயிற்று. இவரைச் சேடதாசையர்தரிசித்து இவர்மடத்தில் நெல்முதலிய இல்லாமை நோக்கி ஒரு வேலையாளிடம் நெற்கொடுத்து அனுப்பினர்.சங்கரதாசையர் அந்தநெல்லை ஒரு பிடியாகப் பிடித்தனர். இதனால் ஒரு சிவனடியவர்க்குப் பட்டாடை நெல்முதலிய கொடுத்துப்பெற்ற செல்வங்கள் போகக்கண்டு, மீண்டும் சங்கரதாசரிடத்துத் தாம் கூலியாளிடத்து அனுப்பிய குற்றத்திற்குப் பொறைவேண்டினர்.

சங்கரநமச்சிவாயர்-இவர் திருவாவடுதுறை மடத்தவர், இலக்கணக்கொத்து இயற்றிய சுவாமிநாததேசிகருக்கு மாணாக்கர். நண்ணூலுக்கு விருத்தியுரை செய்தவர். ஊற்றுமலை மருதப்பனுக்கு நண்பர்.

சங்கரபாண்டியன் — சாகலமுனிவனைக் கொன்ற பிரமகத்தியால் தனுக்கோடியில் ஸ்நானஞ்செய்து புனிதம் அடைந்தவன்.

சங்கராசாரியசுவாமிகள்— கேரளநாட்டில் சிவகுரு என்பவருக்கு ஆர்யாம்பாளிடம் கலி (3058)க்குச் சரியான விக்ரமசகம் (கச)வது,ஈசுவராஜ வைகாசிமீ அவதரித்தவர். இவரது குழந்தைப்பருவத்தில் ஒருநாகம் ஒன்று இவரைச்சுற்றி விஷயாடிப் பலருங்காண விபூதி ருத்திராக்ஷமாயிற்று. இவரிடம் இருந்த சிவசின்னமுதலியவற்றைக் கண்ட தந்தை முதலியோர் இவர்க்குச் சங்கரர் என நாமகரணஞ்செய்தனர்.இவர் குழந்தைப்பருவத்தில் பூசுணைக்காயிலிருந்து வெளிவந்தும்,சிவநின்மால்யம் தம்மீது இருக்கக் காட்டியும், சுழல்காற்றில் ஆகாயத்தில் மறைந்தும், எட்டுக் குழந்தைகளுருவாய்ப் பின் ஒரு குழந்தையாயும், பாடலேசுரர் திருத்தேர் விழாக்கொள்ள அவ்விடம் விக்ரகமூர்த்தி மறையத் தாமே குழந்தையாய் அங்கிருந்தும் பல அற்புதங்களைப் புரிந்துவந்தனர். இவர், தந்தையிறக்க அவரைச் சிதைமேலிட்டு ஒரு தருப்பையைக் கிள்ளி மேலிட அது நன்மணம் வீசக்கண்டு தந்தைக்குக் கருமமுடித்தனர். ஒருநாள் அயாசிதபூசூதர் மனையில் பிக்ஷை கேட்கையில் அந்த வீட்டுஅம்மணி ஒரு நெல்லிக்கனி தந்து வருந்திநிற்க இவர் ஸ்ரீதேவி மந்திரத்தால் அதைப் பொன்கனியாக்கித் தந்தனர். தாயின்பொருட்டு ஒரு நதி வருவித்தனர். சத்தியவந்தன் எனும் அரசனுக்குப் புத்திரப்பேறு அருளித் தாயின் கட்டளைப்படி சந்நியாசம் பெற்றுத் தன் காலைக்கவ்விய சுக்கிராகி யென்னும் முதலையுருக்கொண்ட காந்தருவனுக்கு நாரதரால் நேர்ந்த சாபத்தைப் போக்கி, கிருஷ்ணலயம் தாபித்துக் கோவிந்தயோகியரிடம் தீக்ஷைபெற்று வேதியர் பொருட்டு வெள்ளத்தைக் கமண்டலத்துள் அடக்கி ஆசிரியர் வெயிலில்வரக்கண்டு கையிலிருந்த தண்டத்தை ஆகாயத்திலெறிந்து பற்றுவாரின்றி நிழல்செய்து வரச்செய்து சந்தானாசிரியனுக்கு அருள் செய்து காசிசென்று விச்வநாதரைத் தரிசித்து ஆசிரியர் சொற்படி வியாசரைக் காணப் பதரிகாச்சிரமஞ் சென்று வியாசரைக் காணுது நரநாராயண வாச்சிரமஞ் சென்று நாராயணமுனிவரைக் கண்டு பல மதங்களைக் கண்டித்து வியாசரைத் தரிசித்து அவரால் ஆயுள்பெற்று வியாக்கியான சிம்மாசனாதீசுரன், ஷடுத்தரிசனஸ்தாபனாசாரியன், பூமண்டலாசிரியன், சர்வதந்த்ர சுவதந்தரன் எனப்பட்டுப் பட்டபாதர் வேண்டுதீர்த்து விச்வரூபர் இடத்து விருந்தாய்ச் சென்று அவரை வாதில் வென்றுஅநுக்கிரகித்து உபயபாரதியாருடன் வாதிட்டு அவர் சிற்றின்பவிஷயமாய் வினவிய வினாக்களுக்கு ஒருமாதவணையில் விடைகூறுகிறேனென நீங்கித் தமது மாணாக்கருடன் காட்டிற்செ

ன்று குகையிற்றங்கித் தம் மூடம்பை மாணைக்கர்வச மொப்புவித்து வேட்டைக்குவந்த அமரகன் தேகத்தில் புகுந்து அரசாண்டு காமகலே பயின்று அநுபவித்து இருந்தனர். இவர் அரசராக இருக்கையில் நாடு மிக்க வளங்கொண்டிருந்தலேக்குறிப்பாலுணர்ந்த மந்திரியர், இவர் ஓர் மகாபுருடர் என்று எண்ணித் தம் ஏவலாளர்க்கு எங்கேனும் உயிர்ஒழிந்த உடல் காணப்படின் அதனே யுடனே தகனஞ் செய்க எனக் கட்டளே பிறப்பித்தனர். இது நிற்க, மூன் ஆசிரியர் சொற்படி தேகத்தைக் காத்திருந்த மாணைக்கர் ஆசிரியர் கூறிய தவணேயில் வாராததுகண்டு தாம் ஆசிரியர் தேகத்தை ஒரு மலேயில் இட்டுத் தாம் இசைப்புலவர் வேடம் பூண்டு ஆசிரியரிடஞ் சென்று தத்வமசி வாக்கியத்தைப் பாடினர். இதனேயறிந்த சங்கரர் அரசன் தேகத்தைவிட்டுத் தமது தேகத்தில் செல்ல முயன்றனர். மூன் மந்திரியர் கட்டளேபெற்ற ஏவலாளர் இறந்த உடலினைத் தேடுகையில் மலே மீது சங்கரரது உடலினேக்கண்டு எடுத்துத் தீமூட்டிச் சென்றனர். சங்கரர் எரிந்துகொண்டிருந்த வுடலிற் புகுந்து சுவாலாநரசிங்கத்தோத்திரஞ் செய்ய அத்தீத் தணிந்தது. பின் கரவலம்பமென்னுந் துதிசெய்யத் திருமால் ஸ்ரீதேவியுடன் காட்சிதந்து கைகொடுத்துத் தூக்கிவிட்டனர். பின்னர் சங்கரர் ஆகாயவழியாய்த் தமது மாணைக்கருடன் மண்டனபண்டிதர் மனேக்கண் சென்றனர். அப்போது உபயபாரதியார் அங்குவந்து விழுந்த அமரகநூலேக் கண்டு சங்கரருக்கு வெற்றியருளினர். பின் சங்கரர் உபயபாரதியாரை ஞானசாரஸ்வத மென்னும் துதியால் தோத்திரித்து நீங்கினர். பின் ஒருகால் தம் தலேயை யாசித்த கபாலி மதத்தனுக்கு அத்தலே கொடுக்கத் துணிந்து சந்தனுசாரியாரால் காக்கப்பட்டு, கொல்லூரில் இறந்த வேதியன்மகனே யெழுப்பி ஸ்ரீமூகாம்பாள் தோத்திரமியற்றி ஸ்ரீவல்லிபுரத்தில் பிறகு செய்துகொண்டிருக்கையில் ஆண்டிருந்த பிரபாகரபட்டர் தமது ஒரேருழந்தை வாயுங் கேள்வியும் இல்லாமைகண்டு இவர் முன்விட்டனர். சங்கரர் அப்பிள்ளேயை மீயார் என அது செய்யுட்களால் பிரமவுண்மை கூறியது. சங்கரர் அப்பிள்ளேக்குத் தீகை செய்து அவ்விடம்விட்டு நீங்கிச் சிருங்கிரிக்குச் சென்று ஒரு மடம் தாபித்து அவ்விடம் தம்மைவந்து அடைந்த ஆனந்தகிரி யென்னும் மாணைக்கருக்கு அருள் புரிந்து தாய்க்கடன்முடித்துத் திக்குவிஜயஞ் செய்துவருகையில் வந்தெதிர்த்த காபாலியாகிய கிரகசனே வென்று, மந்திரசித்திபெற்ற அபிநவகுப்தன் மூலநோய் ஏவ அவனே மாணைக்காரால் வெல்வித்துப் பிரமராக்கதனுக்குப் பிரமகத்தி போக்கிச் சர்வஞ்ஞபீடமேறி வென்று ஸ்ரீகேதாரஞ் சென்று பதரிகாச்சிரமம், துவாரகை, சகந்நாதம் முதலிய இடங்களில் மடம் தாபித்து ஆனந்தகிரி பதுமபாதர், அத்தாமலகர் முதலியோர்க்கு அபிடேகஞ்செய்து குருத்வம் நியமித்துத் தாம் தேவர் புகழச் சமாதியில் இருந்து திருக்கையலே யடைந்தனர். இவர் செய்த நூல்கள் :—கல்யாணவிருஷ்டிஸ்தவம், காருண்யபூர்ணஸ்தவம், மஹாபகாஸ்தவம், சந்நியாசோத்தாரம், நிரீதிஸ்தவம், கங்காஷ்டகம், மனிஷாபஞ்சகம், சிவாத்மபூர்ணானுபவஸ்தோத்ரமஞ்சரி, பிரமசூத்ரவியாக்யானம், பஞ்சசருத்ரோபநிடதவியாக்யானம், நரசிங்கதாபனிவியாக்யானம், கௌஷீதகிபிராம்மணவியாக்யானம், ஸ்ரீருத்ராத்யாயவியாக்யானம், பகவத்கீதாபாஷ்யவியாக்யானம், சநற்சுதாதீயவியாக்யானம், விஷ்ணுசகஸ்நிரநாமபாஷ்யவியாக்யானம், ஆத்மபோதம், கலாரோகணம், தத்வாலோகம், அபரோக்ஷாநுபூதி, அத்வைதசகஸ்நிரம், உபதேசசகஸ்நிரம், யுக்திசுலோகாஷ்ட சதி, வாகீச்வரிஸ்தவம், அமரகம்.

சங்கருஷணன்—1. வசுதேவருக்குத் தேவகியிடம் உதித்த குமரன். சனகருக்குத் தத்துவம் உபதேசித்தவன். (பலராமருக் கொருபெயர்.

2. விஷ்ணுவின் வியூகங்களில் சம்மாரத்தைச் செய்வது.

சங்கர்கள்—பரதகண்டம்ஆண்ட பூர்வஅரசர்களில் ஓர் வகுப்பினர்.

சங்கல்பன்—1. பிரமன் புத்திரன்,

2. தருமனுக்குச் சங்கல்பையிடம் உதித்த குமரன்.

சங்கல்பை — தக்ஷன் பெண், தருமன் தேவி.

சங்கவதி—தேவசிரவசுவின் பாரி, குமார் சுவிரன், இட்சுமான்.

சங்கவருணனென்னும் நாகரியார் — தந்து மாறனேப் பாடிய புலவர்.

சங்கவேண்மலே—சுதஞ்சணன் மலே.

சங்கவ்வை, அங்கவ்வை—ஔவைக்கு இலக்கறியிட்டு "வெய்சாய் நறுவிதாய்

வேண்டளவுந் தின்பதாய்" எனுங் கவி பெற்ற பெண்மணிகள்.

சங்கன் — 1. தநுபுத்திரன். பாரதவீரரில் ஒருவனுகப் பிறந்தான்.

2. விராடனுக்குச் சுரதையிடம் பிறந்த குமரன்.

3. பாதாளவாசியாகிய நாகன்.

4. சூரபன்மன் படைத்தலைவரில் ஒருவன்.

5. ஒரு வானரத்தலைவன்.

6. கம்சன் தம்பி.

7. சூரியவம்சத்து அரசர்களில் ஒருவன். இவன் விஷ்ணுபூசாபலத்தால் இழந்த நாட்டைஅடைந்து திருவேங்கடத்தில் பெருமாளுக்கு விமானகைங்கர்யஞ் செய்தவன்.

8. சேதுவில் தன்பெயரால் தீர்த்தங் கண்ட இருடி.

9. ஜநமேஜயன் குமரன்.

10. கர்ணன் குமரன்.

11. இராவணன்சேனைவீரரில் ஒருவன். பனசன் என்னும் வானரசேனைபதியால் தேரால் அறையுண்டு இறந்தவன்.

12. ஒருமுனிவன். இவன் தன்தமயனிலாக்காலத்துத் தமயன்வைத்த உணவையருந்தித் தமயனுல் கையறுப்புண்டு புண்ணியதீர்த்த ஸ்நானத்தால் கைவளரப் பெற்றவன்.

சங்காதி—(சங்.) சையாதி குமரன், இவன் குமரன் ரௌத்திராசுவன்.

சங்கியாத்—நகுஷன் குமரன்.

சங்கியை—சூரியன் தேவி. விச்வகர்மன் பெண். இவள் சூரியனது வெப்பத்தைப் பொறுது தன் சாயையில் ஒருத்தியை நியமித்து வைத்துவிட்டுத் தந்தையிடஞ்செல்லத் தந்தை மறுத்ததுகண்டு இவள் பெட்டைக்குதிரை உருக்கொண்டு தவத்திற்குச் சென்றனள். பின்சூரியன்தனதுதேவியைக் காணுது மாமனரிடம்வந்து இருக்குமிடம் அறிந்து ஆண்குதிரை யுருவாய் அவளைத் தொடர்ந்தனன். இந்தக் குதிரையின் மூக்கின் தொளையின்வழி ஒழுகியரேதசில் அஸ்வநிதேவர் பிறந்தனர். இவட்குச் சஞ்ஞாதேவி எனவும் பெயர்.

சங்கிரதி—1. சுமாலியின் குமரன், அரக்கன்.

2. (சங்.) நரன்குமரன். இவன் குமரர் குரு, ரந்திதேவன்.

சங்கிரமணம்—சூரியன்மேஷ, கடக, துலா, தனுஸு, இராசிகளில் பிரவேசிக்கும் புண்யகாலம்.

சங்கிரன்—இவன் ஒரு தருக்க சாத்திரம் வல்ல வேதியன். தருக்கத்தால் யாவுஞ் சூனியம்எனக் கண்டு மோகூநூல் ஓதாமல் நரகம்அடைந்து ஒரு முனிவரால் நரகத்தினின்று நீங்கியவன். (சூத சம்மிதை).

சங்கிராந்தவாதசைவன்—அவிகாரியாகிய ஆன்மசந்நிதானத்தில் அசத்தாகிய கருவிகளே சத்தாகிய சிவத்தைத் தெரிவிக்கும் என்பன். ஆன்மசந்நிதானத்தில் உயிர் சேட்டிக்கும். ஆணவம்நீங்கச் சத்திநிபாதம் உண்டாம். உண்டாகக் கர்த்தாவின் அருள்உண்டாம். விறகில்தீயுண்டாய் எரிந்துசெல்லக் கடைசியில் விறகு அக்கினியானதுபோல் ஆன்மா தன்னிலைகெட்டு அருளுருவாய் ஒன்றுபட்டு முத்திஅடையும் என்பன்.

சங்கிராந்தி—1. சூரியன் தனுராசியில் சஞ்சரிக்குங்காலம். இது தேவர்க்கு விடியற்காலம். மகாசங்கிராமேசக்தி எனும் சத்திதகுஷிணுயன ஆறுமாதத்தில் மனிதரை மூதேவியுருவாயும், பசுக்களைப் புலியுருவாயும், வருத்திவந்தபடியால் அத்துன்பம் ஈசுவராநுக்கிரகத்தால் நீங்கினதால் தைமீ முதல்தேதி ஜனங்கள் அக்காலத்து விளைந்த புதுப்பொருள்களால் சூரியனை ஆராதித்தனர். அச்சக்தி பசுக்களைப் புலியுருவாய் அதஞ்செய் திருந்தபடியால் அப்பசுக்களைக்கொண்டு அப்புலியுருக்கொண்ட சத்தியை ஓட்டின நாள். இதை மாட்டுப்பொங்கல் என்று வழங்குவர். (சிவாகமம்).

2. இவ்வாறின்றி இந்திரன் மழை வருஷிப்பிப்பவன் ஆதலால் அவன்செய்த நன்மைபொருட்டுத் தைமீ முதலில் அறுத்த முதற்பயிரை மழைக்கடவுளாகிய இந்திரனுக்கு ஆராதித்துவந்தனர் எனவும், அது கிருஷ்ணமூர்த்தி அவதரித்தபின் அவர் அதை நாராயணனுக்குப் படைக்கக் கட்டளையிட்டனர் எனவும், அதனுல்இந்திரன் கோபித்துப்பெருமழை பெய்விக்கக் குடிகள் நிலைகுலைந்து மாடுகன்றுகள் இழந்து தடுமாறக் கண்ணன் கோவர்த்தனம்எடுத்துக் குடிகளைக் காத்தனர் எனவும், அதனுல் இந்திரன் வெட்கி வேண்டச் சங்கிராந்திக்குமுன்னுள்அவன்பெயரால் பண்டிகைசெய்வித்தனர். அது போகிபண்டிகை எனவும், மறுநாள் சங்கிராந்திபண்டிகை எனவும், மறுநாள் முழையால்வருந்திய மாடுகன்றுகளைத் தளையவிழ்த்துவிட்டுக் களித்தமையால் மாட்டுப்பொங்கல் என்றும், மறு

நாள் ஒருவரை ஒருவர்சென்று மழையால் உண்டாகிய சுகாசுகங்களைவிசாரித்ததால் காண்பொங்கல் என்றுங் கூறுவர். இந்த மழையால்இடிந்தவீடுகளைப் பழுதுபார்த்துச் சுத்தப்படுத்தின நாதலால் அவ்வழக் கப்படி இப்போதும் வீடுவாயல்களைச் சுத்தப்படுத்துகிறார்கள். அந்தக்காலத்தில் சிலர் வீடுகளை மலைமண்ணால்மெழுகிச்சுத்தஞ்செய்தனர் ஆதலால் இப்போது செம் மணிடுதல். அம்மலை யடிவாரத்தில் குடி புகுந்தோர் சிலர் சமைக்க அடுப்புத் தோண்டியும், வறட்டிமூட்டியும், பனையோலையிலும் தீமூட்டினராதலால், இப்போதும் அவ்வகை செய்துவருகின்றனர்.

சங்கிராமசித் — 1. துரியோதனனுக்குத் தம்பி.

2. யாதவவீரருள் ஒருவன்.

சங்கிருதம்—பிராகிருதபாஷை.

சங்கிருதி—1. (சந்.) செயசேநன் குமரன். இவன் குமரன் தர்மா.

2. நரன் குமரன். குமரர் குரு, இரந்தி தேவன்.

3. ஒரு இருடி.

சங்கிலாதவன்—ஒரு சிவகணத்தலைவன்.

சங்கிலியார் — இவர் பார்வதிபிராட்டியார் சந்நிதானத்துத் திருப்பணிசெய்துகொண்டிருந்த தோழியார். இவர் ஆலாலசுந்தரரைக் கண்டு சித்தசலனப்பட்டுப், பார்வதிபிராட்டியார் கட்டளைப்படி திருவொற்றியூருக்கு அருகிலுள்ள ஞாயிறு எனுந் தலத்தில் ஞாயிறுகிழவர்க்குப் புத்திரியாக அவதரித்துச் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளை மணந்தவர். இவரை மணஞ்செய்ய விரும்பி ஒருவன் சிலரைவிடுத்து மாய்ந்தனன். இவரது மற்ற சரிதங்களை ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திகளைக் காண்க.

சங்கினிதீர்த்தம்—ஒரு தீர்த்தம்.

சங்கு—1. ஒரு யாதவவீரன்.

2. ஒரு அசுரன். திதி புத்திரன்.

3. உக்கிரசேநன் குமரன்.

4. விஷ்ணுவின் சங்கு பாஞ்சசன்யம், தருமராஜனுக்கு, அநந்தவிஜயம், தனஞ்சயனுக்கு, தேவதத்தம், பீமனுக்கு பௌண்டரம், நகுலனுக்குச் சுகோஷம், சகதேவனுக்குப் புஷ்பகம்.

சங்குகன்னன்—1. சிவகணங்களில் ஒருவன்.

2. ஒரு விஷ்ணுபடன்.

3. காசிக்ஷேத்திரத்தில் பிசாச மோசனவாவியிடைத் தவஞ்செய்த வேதியன். இவன் தவஞ்செய்கையில் ஓர் பிசாசு தோன்றித் தான் மூற்பிறப்பில் மனவியைவிட்டு அயல்மாதரைப் புணர்ந்து தருமத்தில் பொருளைச் செலவிடாததால் இவ்வுருப் பெற்றனன் என வேண்டிற்று. வேதியன் பிசாசினைப் பிசாச மோசனதீர்த்தத்தில் மூழுகக் கட்டளையிட்டனன். பிசாசம் அவ்வகைசெய்து கல்லுருப் பெற்றது. இதனால் வேதியனுகிய சங்குகன்னனும் சிவபிரானைப் பணிந்து முத்திபெற்றனன்.

4. அவிநாசியப்பர் திருவடியி லுள்ள பொற்சிலம்பைக் கவரத் திருவடியை நோக்கி இருந்த புண்ணியத்தால் முத்தி அடைந்தவன்.

5. ஒரு முனிவர் தந்துவர்த்தன சோழனுக்குப் புத்திரப்பேறருள் செய்தவர். (பவானிகூடற்புராணம்).

சங்கோசன்—ஒரு புலையன், இவன் அரசன் அரண்மனையில் திருடினதால் கொலைக்களத்தில் கொலைசெய்வோர் கொல்லுகையில் சிவத்யானஞ்செய்தனன். வாள் மலர் மாலையாய்க் கழுத்தில் விழ நற்பத மடைந்தவன். (பவானிகூடற்புராணம்).

சங்கோடனன்—குபேரனுக்குச் சேனபதி.

சங்சிரசு—தது புத்திரரில் ஒருவன்.

சசபதர்—ஒரு மகருஷி, இவர் பாண்டிநாட்டில் பாண்டரம் என்னுமலையில் தபஞ் செய்துவந்தனர். இவரது தவத்தினைக் கெடுக்க இந்திரன் ஹேலை என்னும் அப்ஜரஸ்திரியை விட அவள் இவர்க்குமூன் கானஞ்செய்து இவரைக்கூடி மதுமானைப் பெற்றாள். (திருவல்லிக் கேணி புராணம்).

சசபிந்து—1. (சூ.) விந்துமதிக்குத் தந்தை. மாந்தாதாவின் மாமன்.

2. இளன் குமரன்.

சசாங்கன் — முயற்கறையை மத்தியிலுடைய சந்திரற்கு ஓர் பெயர்.

சசி—1. இந்திராணிக்கு ஒரு பெயர்.

2. பிரசாபதியின் இளையராணி.

சசிசேகரச்சோழன் — தேவசோழன் குமரன். இவன் செண்பகவல்லியை மணந்து (70) வருஷம்அரசாண்டுவருகையில் குணவல்லிஎனும்பெண்ணைப் பெற்றுப் பாண்டியற்குக் கொடுத்தவன். ஒருமுறை காவிரியில் வெள்ளம்வர அதனால் குடிகள் துன்பம் அடைந்ததுகண்டு அரசன் (40) நாள் சிவத்தியானஞ்செய்யச் சுவாமி கனவில்தோன்றிநாம்அளவாகச் சலத்தை அனுப்புகிறோம், நீ அணைகட்டி அதனைக் கொள்ளிடத்துத் திருப்பிக்கொள் என்றனர். அந்தப்படியே காவிரியும் கனவில்தோன்றித் தன்னில் அணைகட்டும்படி சொல்லச் சோழன் ஸ்ரீரங்கத்திற்குக்

கிழக்கே பஞ்சலோகம் வார்த்து அணை கட்டினனென் ஆதலால் இவனுக்குக் காவிரி அணைகட்டியசோழன் என்றும் பெயர். இவன் குமரன் சிவலிங்கசோழன்.

சித்துவஜன்—பல்லாடதேசத்து அரசன். இவன் குமரன் சூரியகேது. உடன்பிறந்தான் பிரகதகேது. இவன் பரமபாகவதன். கல்கியுடன் யுத்தஞ் செய்யவந்து கல்கியால் கொண்டாடப்பெற்றவன். இவன் தேவி சுசாந்தையால், கல்கி, ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டார். இவன் குமரி ரமா. இவள் கல்கியை மணம்புரிந்தாள். இவன் தன் குமரியைக் கல்கிக்கு மணஞ் செய்விக்கவந்த புண்ணியமாவது பூர்வசன்மத்தில் இவனும் இவன் பாரியும் கழுகாக இருந்தவர்கள். ஒருநாள் இவர்களை ஒரு வேடன்வலையில் அகப்படுத்திவெட்டிக் கண்டகிநதிதீரத்தில் சமைத்தான். அந்நதிக்கரையை அடைந்த புண்ணியத்தினலே விஷ்ணுபதம் அடைந்து நூறுயுகங்கள் வசித்துப் பின் பிரமலோகத்து ஐந்நூறுயுகங்கள்வசித்துப் பின் பூமியில் வசிக்கவேண்டும் என்னும் ஆசையினல் இவ்விடத்தில் அரசராய்க் கல்கியாகிய நாராயணமூர்த்தியைக் கண்டார்கள். இவன் பூர்வசன்மத்தில் சத்திராசித். இவன் குமரி பூர்வசன்மத்தில் சத்தியபாமை. இவர்கள் சத்திராசித் பெற்ற சிமந்தகமணியையும் சத்தியபாமையையும் சததன்வா கேட்கக் கொடாததினல் சததன்வா ஆனவன் முற்பிறப்பாகிய சத்திராசித்தைக் கொல்லச் சத்திராசித் சசித்துவசனுகப் பிறந்தான். அவன் குமரி சத்தியபாமையும் அத்தேகத்தை நீக்கி சசித்துவஜன் குமரியாகிய ரமாவாகப் பிறந்து கல்கியை மணந்தாள். (கல்கி புராணம்).

சசிபிந்து—சித்திராதன் குமரன். இவன் மகாபோகி, மகாயோகி, பிறரால் ஜெயிக்கப்படாதவன். இவனுக்குப் பதினயிரம் மனைவியர். இவன் மனைவியர் ஒவ்வொருவருக்கும் இலக்ஷம்குமரர் பிறந்தனர். இவர்களில் சிரேட்டர், பிருது சிரவசு, பிருதிகிருதி, பிருது, எசசு. (பாகவதம்).

சசிமுகன்—சண்முகசேநாவீரன்.

சசிவர்ணன்—1. பாகுகத்யன் குமரன். இவன் காமஇச்சையால் பொருள்களை வேசையர்களுக்குச் செலவிட்டுப் புலைச்சியைப் புணர்ந்து ரோகியாய்த் துன்பப்படுகையில் இவன்தந்தை தேவபத்தன் என்னும் இருடியிடம் தன்குமரன் நிலை கூற அவர் கோபருவதத்தில் மகரந்தபாயணர் என்னுஞ் சிவயோகியிடஞ் செல்லின் நீங்கும் எனக்கேட்டுக் குமரனுடன் சென்று அவர் அநுக்கிரகத்தால் நோய் நீரப் பெற்றவன்.

2. விருத்தாசலத்தில் சாந்தசீலனுக்கும் விரதசீலை என்பவளுக்கும் பிறந்தகுமரன். இவன் பிறக்கும்பொழுது வெண்குஷ்டரோகம் இருந்தபடியால் இவனுக்கு இப்பெயர் வந்தது. இந்தநோய் இவனுக்குத் தத்துவராயசுவாமிகள் தீக்ஷைசெய்தபின் நீங்கிற்று. இவன் செய்தநூல் சசிவர்ணபோதம்.

3. சோழதேசத்தில் சூரியபுரத்தில் இருந்த வேதியன். இவன்குமரன் நீலவர்ணன்.

சசிவர்ணபோதம்—சசிவர்ணனுல் செய்யப்பட்ட விஞ்ஞானண்டமநூல்.

சசுவதி—அங்கிரசன்புத்ரி, அசங்கன் மனைவி.

சசிசந்தன்—சீவகன் பிதா. சீவகன் புதல்வருள் ஒருவன்.

சசியகன் — பயிர்களுடன் கூடித் தீமை விளைவிப்பவன். ஒரு தெய்வம்.

சஞ்சத்தகர்—இவர்கள் நிரிகர்த்த சேசாதி பதிகளாகிய சுசர்மன், சத்யாதன், சத்யசேசன், சத்யகர்மன், சத்தியவர்மன் முதலியவர். இவர்களுடன் அருச்சுனன் சண்டைசெய்கையில், கௌரவர் அபிமன்னனைக் கொன்றனர். இவர்க்குப் பதினலாயிரம் வெண்கல ரதக்காரர் உண்டு.

சஞ்சயன்—1. கவதக்னி புத்திரன். பாண்டவ புரோகிதன்.

2. திருதராட்டிரனுக்குப் பாரதவிருத்தாந்தங்களைக் கூறிய சூதபுத்திரன்.

3. கூத்ரவிருத்தன் போன்.

4. பிரீதி குமரன். இவன் குமரன் சயன்.

5. செங்குட்டுவன் தூதரில் தலைவன்.

சஞ்சலாசுரன்—ஒருஅசுரன். விநாயகமூர்த்தியிடம் பந்தாடவந்து அவரால் இறந்தவன்.

சஞ்சீவிபர்வதம்—இஃது இலங்காபுரிக்கு வடக்கு (க,000) யோசனையில் இமயம். அதற்கப்புறத்தில் அவ்வளவு யோசனைக்கு அப்பால் ஏமகூடம். அந்த ஏமகூடத்திற்கு (க,000) யோஜனைக்கு அப்பால் நிடதம். அந்த நிடதமலைக்கு(க,000)யோசனைக்கு அப்பால் நீலம் என்னும் மலை. இதற்கு (ச,000) யோசனைக்கு அப்பால் சஞ்சீவிபர்வதம். இதில் சந்தானகரணி, சல்லியகரணி, சமன்யகரணி, விசல்யகரணி எனும் மூலிகைகள் இருக்கும். இவை அநேக தேவராலுங்கூரிய சக்கரத்

தாலும்காக்கப்படும். இது இரண்டுமுறை இராம இராவணயுத்தத்தில் அணுமனுற் கொண்டுவரப்பட்டது. ஒருபிரதியில் எம கூடத்திற்கு அப்பால் அவ்வளவு யோச னையில் நிடதம்எனவும், அதற்கப்பால் அவ் வளவு யோசனையில் மேருஎனவும், அதற் கப்பால் அவ்வளவு யோசனையில் நீலம் எனவும், அதற்கப்பால் சஞ்ஜீவிபர்வதம். எனவும் கூறியிருக்கிறது. மேருவிற்கு வடக்கு உத்தரகுரு.

சஞ்ஞகீனன்—(சந்.) இவன் ஒரு சன்மத் தில் புருவாகிச் சிவதரிசனஞ்செய்து மறு சன்மத்தில் அரசனானவன்.

சஞ்ஞாதேவி—விச்வகர்மாவின் குமரி. சூரி யன் தேவி, சங்கியைக் காண்க.

சடகோபர்—நம்மாழ்வாரைக் காண்க.

சடகோபாசாரியார்—நடாதூர் அம்மாளே ஆச்ரயித்தவர். முருகந்தவரா சா வின் சமஸ்தான வித்வான்களே அம்மாளின் சொற்படி வென்றவர். இவர் ஆசாரியர் சொற்படி மேனுட்டிற் சுவமதம்தாபிப்ப தாய்ச் செல்லுகையில் அ கோ பி ல ஞ் சென்று பெருமாளைச் சேவித்து நீங்கித் திருநாராயணபுரத்தில் இருக்கையில் தம் மைப் பெருமாள் சந்நியஸித்துக்கொண்டு அகோபிலம்வந்து தரிசிக்கக் கட்டளையிட் டதாகச் சுவப்பனங்கண்டு ஆசாரியசந்நி தியில் விண்ணப்பித்து அதியாச்சிரமம் அடைந்து வண்சடகோப ஜீ யர் என் று திருநாமம்பெற்று அகோபிலத்து ஒரு மடங் கட்டுவித்து ஆசாரியரால் எழுந்த ருளியிருந்தனர். இது அகோபிலமடத்து ஆதிவண் சடகோபசுவாமியின் சரிதை.

சடகோபக்கோற்றி — மணவாளமாமுனி களின் ஆதிசேட வுருவத்தைக் கதவின் புரையில் கண்டு திடுக்கிட்டவள்.

சடங்கவிமறையோர் — சுந்தரமூர்த்திசுவா மிகளின் மாமனூர். இவர் இருக்கை புத் தூர்.

சடங்கவிமறையோர் பெண் — சுந்தரமூர் த்தி சுவாமிகளுக்கென நியமிக்கப்பட்டுத் திருமணநாளில் தடையுண்டு சுந்தரமூர் த்தி சுவாமிகளேயே தியானித்துத் திருக் கைலை அடைந்தவள்.

சடச்சு—(பிர.) அநுபுத்திரன்.

சடபரதர்—பரதனைக் காண்க.

சடரம்—நிஷதத்திற்கும் நீலத்திற்கும் நடு விலிருக்கும் மலை.

சடன்—ஒரு யாதவவீரன்.

சடாசியன்—சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

சடாசுரன்—1. பாண்டவர் தீர்த்தயா த் தி ரையி லிருக்கையில் பிராமணவடிவுகொ ண்டு துரோபதையைத் தூக்கிக்கொண்டு சென்று வீமனுற் கொல்லப்பட்ட அரக் கன்.

2. பகாசுரன் தந்தை.

சடாயு—1. அருணனுக்குச் சே தி யி ட ம் பிறந்த குமரர். தாயைச் சேர்ந்தியெனவுங் கூறுவர். இவர் சகோதரன் சம் பா தி தசரதனுக்கு நண்பர். இராமரைக்கண்டு தசரதர்நிலைகேட்டுத்தோழமையறிவித்து இராமரிடம் புத்திரவாஞ்சை வைத்தவர். இராவணன் சீதாபிராட்டியை யெடுத்துச் செல்கையில் அவனைத் தடுத்து அவனு டன் போரிட்டு அவன் வச்சிரத்தால் வலி குன்றி இராமபிரான் தம்மைக் காணும் வரையில் உயிர்தாங்கி இராமமூர்த்திக்கு இராவணன் செயல்கூறி உயிர் நீங்கி இராமமூர்த்தியால் நற்கதியடைந்தவர். இவரது மற்றச் சரிதைகளைச் சம்பாதி யைக் காண்க. 50,000 வருடம் உயிருட னிருந்தனர். தசரதனைக் காண்க.

2. திரேதாயுகத்தில் கழுகுருக் கொ ண்டு வேதகிரியில் பூசித்தவன்.

சடி—இரதநூபுரத் தரசன். அருக்கக் கீர்த் திக்குஞ் சயம்பிரம்பைக்குந் தந்தை.

சடிலன்—கௌதம வம்சத்தவனுகிய இருடி. இவர் பெண் எழுவரை மணந்தனள். குமரி சடிலை.

சடிலை—சடிலன் பெண். இவள் எழுவரை மணந்தனள்.

சடையனையர் — சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிக ளுக்குத் தந்தையார். மனைவியார் இசை ஞானியர்.

சடையப்பழதலியார் — திருவெண்ணெய் நல்லூரில் கம்பரை யாதரித்த வேளாண் பிரபு. இவரைக் கம்பர் தாம் பாடிய இரா மாயணத்தில் புகழ்ந்து பாடினர். இவர்க் குத்தந்தையார் சங்கரமுதலியார். இவர்க் குத்திரிகர்த்தன், சராமன்எனவுமபெயர். இவர் சகோதரர் இணையாரமார்பர். இவர் விக்ரமன், குலோத்துங்கன் மு த லி ய சோழன்காலத்தவர். இவர் தமிழ்ப்புலவ ரை யாதரித்த வண்மையாளர்.

சடையநாதவள்ளல் — இவர் தொண்டை நாட்டுப் புழற்கோட்டத்து இருந்த வே ளாண்குடிப் பிறப்பினர். பாண்டியன் சபையில் கழைக்கூத்தின் வகுப்பாகிய விச்சுளி வித்தையாடிய கழைக்கூத்தியை அரசன் விரும்புவான் என்று அ றி ந் த அரசபத்தினி, கழைக்கூத்தி ஒருதரம் செய்யவல்ல விச்சுளிவித்தையை அர சன் காணுதபடி தன்னிடம் கவனிக்கச் செய்கையில் கூத்தி அவ்வித்தைசெய்து

முடித்தனள். அரசன் அவ்வித்தையைப் பாராததால் மீண்டும் அதனைச்செய்ய ஏவினன். கூத்தி அதன் அருமைக்கும் அரசன் ஆணைக்கும் பயந்து ஆகாயத்திற் பறந்துபோம் பறவைகளை நோக்கி "மாகுன்றனைய" என்று கவி கூறி இவர்க்குச் செய்தி அனுப்பினள். இவர் மகாத்தியாகியாய் இருக்கலாம். கூத்தாடினவளைக் காண்க.

சட்சு—சாட்சுசமனுவின் தந்தை.

சட்டைநாதர்—விஷ்ணுமூர்த்தியின் செருக்கை அடக்க எடுத்த சரபத் திருவுருவிற்குப் பிறகு விஷ்ணுமூர்த்திக்குத் தரிசனந்தந்த திருவுரு.

சட்டைநாதவள்ளலார்—இவர் சீர்காழியில் இருந்து வாதுளாகமத்தின் ஞானபாகத்தைச் சதாசிவரூபம் எனத் திரட்டிய சைவர்.

சட்டைமுனி — இவர் அகத்தியர்காலத்து இருந்த வைத்தியர். உரோமருஷியுடன் மாறுகொண்டவர். இவர்பிறப்பால்சேணியர் என்பர். இவர் செய்த நூல்கள் சட்டைமுனிஞானம் 200, சட்டைமுனி கஉ00, திரிகாண்டம், சரக்குவைப்பு, ஈவரத்தினவைப்பு. இவரைப் போகருக்கு மாணாக்கர் என்றுங் கூறுவர்.

சண்டகன்—சூரபதுமன் படைத்தலைவன்.

சண்டகாதினி—சத்தியால் வக்ராசுரன் முதலியோரை வதைக்கச் சிருட்டிக்கப்பட்ட துர்க்கை.

சண்டகௌசிகர்—கட்சிவான் குமரர். பிரகத்தனுக்கு மாம்பழம் அளித்துக் சராசந்தன் எனும் புத்திரனைப் பெறச்செய்தவர்.

சண்டதபர்—ஒரு முனிவர், மந்தகேதுவைக் காண்க.

சண்டதநுமன்—1. ஒரு வேதியன் நீசப் பெண்ணினைப் புணர்ந்து கள்ளருந்திச் சாண்டில்ய முனிவராற் பிராயச்சித்தம் அடைந்து செம்மை பெற்றவன்.

2. ஒரு வேதியன், இவன் குமரன் தருமபுஞ்சன்.

சண்டதாண்டவமூர்த்தி—காளியுடன் ஊர்த்தாண்டவம் நடித்த சிவன் திருவுரு.

சண்டதேவன்—1. மதங்கனைக் காண்க.

2. சூத்திரப்பெண்ணுடன்கூடிப்பிராமணன்பெற்றகுமரன். இவன் இப்பிறப்புநீங்கி வேதியனாக இந்திரனை எண்ணித் தவம் இயற்றினன். அதனை அடையாது இந்திரனால் பெண்கள் வணங்கத்தக்க தெய்வவுரு அடைந்தவன்.

சண்டமார்க்கன்—சுக்கிராசாரியன் குமரன். பிரகலாதனனுக்கு வித்யாகுரு.

சண்டழண்டர்—சும்ப நிசும்பருக்குச் சகோதராகிய அரக்கர். பார்வதிதேவியாரின் அழகுகண்டு அருகில் வந்து காளியாற் கொல்லப்பட்டவர்.

சண்டவிக்கிரமன்—1. வத்சந்திரன் குமரன்.

2. திரிகர்த்தராசன் குமரன். பாண்டவரது அச்வமேதக்குதிரையைக் கட்டி அருச்சுனனால் அடியுண்டவன்.

சண்டவேகன்—ஒருகாந்தருவன். மூன்றூற்று அறுபது காந்தருவருக்கு அதிபதி. புரஞ்சயன் பட்டணத்தை எதிர்த்தவன்.

சண்டவேகை—மாயாவிஞ்சைத் தெய்வம்.

சண்டன்—1. சுக்கிரன் குமரன்.

2. சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

3. ஒரு விஷ்ணுபடன்.

4. சண்முக சேனைவீரன்.

5. சிங்கவீரனால் உதையுண்ட அரக்கன்.

6. வேதாசலத்தில் கிருதயுகத்தில் கழுகுருக்கொண்டு பூசித்தவன்.

7. ஒரு அசுரன் சத்தியால் கொல்லபட்டவன்.

8. ஒருவேடன். இவன் காட்டில் சிவலிங்கம் ஒன்றைக்கண்டு அதனிடம் அன்புகொண்டு அவ்விடம் வேட்டைக்குவந்த சிங்ககேது அரசனைக்கண்டு இச்சிவலிங்கத்தை எப்படிப் பூசிப்பதென்று வினவினன். அரசன் பரிகாசமாய் நீ சலத்தினைச் சிவலிங்கத்தின்மீது ஊற்றி, சுடலையின் வெந்தசாம்பலை அதன்மேற் பூசி, பூக்களைச்சூட்டி அன்னத்தை நிவேதித்துத் தூபதீபங் காட்டுகஎன்று கூறிச் சென்றனன். வேடன் இதனை உறுதியாகக் கொண்டுநடத்திவரும்நாட்களுள் ஒருநாள் சுடலையின்நீறுஅகப்படாமல் பூசைதடைபட்டுக் கவலையுடன் இருந்தனன். இதனை அவனதுகற்புடைய மனைவியறிந்து கணவனைநோக்கி நமது குடிசையைக் கொளுத்திஞல் நான் அதில் விழுந்து மாய்கிறேன். அந்த நீற்றினை எடுத்துப் பூசை முடியும்என, வேடன் அப்படியே உடன்பட்டுச் செய்து பூசைமுடிவில் வழக்கப்படி நிர்மாலியம் கொண்டுபோகத் தனது மனைவிஉயிர்பெற்று வந்ததையும், குடிசை பழமைபோல் இருந்ததையுங் கண்டு சிவனருளெனச் சிவகணங்கள் எதிர்கொள்ளக் கைலை அடைந்தவன். (பிரமோத்தரகாண்டம்).

9. வத்சந்திரன் குமரன்.

10. அலம்புசை சத்தியின் வாகனமாகிய காகம்.

11. பலியைக் காண்க.
12. ஒரு காலபடன்.
13. சும்பநிசும்பரின்சேனைத்தலைவன், காளியால் கொல்லப்பட்டவன்.

சண்டாமிருகன்—யமதூதரில் ஒருவன்.

சண்டாளன்—சூத்திரன் பிராமணப்பெண்ணைக் கூடிப்பெற்ற குமரன். சூத்திரற்கு முதல் மூன்றுவருணப் பெண்களிடம் பிறந்தவனும் ஆவன். (மநு.)

சண்டி — 1. ஷண்முகசேனைவீரருள் ஒருவன்.
2. பசுசகன் மனைவி.

சண்டிகை—1. ஒருமாயாதேவி அம்சம்.
2. சத்தியைக் காண்க. பார்வதிதேவியின் கணத்தவரில் ஒருத்தி. தாருணனைக் கொன்றவள்.

சண்டீசுரர்— கர்க்கசுலத்தில் கணபத்திரன் எனும் அந்தணன் மாலியவான் எனும் பர்வதத்தில் தன் மனைவி சுநீதையுடன் இல்லறம் வழுவாது நடத்துகையில் அநமித்ரன் எனும் விதர்ப்பநாட்டரசன் அவ்விடம் வந்து அந்தணனைத் தான் செய்யும் அசுவமேதயாகத்திற்கு ஹோதாவாயிருக்கவேண்டி அழைத்து அவ்யாகபூர்த்தியில் அநேக பசுக்களையும் பொருள்களையுங்கொடுத்தனன். இவ்வந்தணன் தன்குமரர் சண்டர்வசம் அப்பசுக்களை மேய்த்து வரச் செய்தனன். இவர் அப்பசுக்களை மேய்த்துவருகையில் அப்பசுக்கள் அதிகமாய்ப் பால் கொடுத்தன. அவற்றைக் கண்ட சண்டர் இவை நம்மிறைவனுக்குப் பயனிலாது போதற்கோ நாம் இந்தப் பசுக்களை மேய்ப்பதென்று சுரைக்குடுக்கைகளில் அப்பால்முழுதும் கறந்து அவ்வனத்திலுள்ள சிவப்பிரதிட்டைகளுக்கும் தமது ஆத்மார்த்தமூர்த்திக்கும் அபிஷேகித்துவருவர். இவ்வாறு வருகையில் பால் குறையக்கண்ட தந்தை மகனைக் கேட்கக் கன்றுகளின் முதிர்வில் பால் குறைந்ததென, நம்பாமல் அவருடன் பசுக்களை மேய்க்கும் பிள்ளைகளைக் கேட்டு உண்மையறிந்து அதனைக் காணுமாறு ஒருமரத்திலேறியிருந்து இவர் மணலால் சிவலிங்கமமைத்துப் பாலை அச்சிவலிங்கத்திற்கு அபிஷேகிக்கக்கண்டு கடுங்கோபங் கொண்டுவந்து அச்சிவலிங்கத்தினையும் அதற்கு நிவேதனமாக வைத்திருந்த பலாதிகளையும் காலாலிடறக் கண்டு இவர் அதிகோபாக்ராந்தராய் உம்மையிகழ்ந்தவன் மகாபாபியென இடறிய காலைத் தர்பைகொய்ய வைத்திருந்தகோடரியால் சேதித்தனர். உடனே சிவபெருமான் சண்டருக்குத் தரிசனந்தந்து அவர் தந்தைக்குப் பிராட்டியாரால் உடைந்த கால்களைத் தருவித்து இவரை முதுகைத் தடவி நீ யின்றுமுதல் சண்டிகேசனெனும் பெயரடைக. நாம் உனக்கு எமது பொற்கோயிலும், மணிமுடியும் மாலையும் எமது நிவேதனமும் தந்தோம், இனி நீ தொண்டர் நாயகனுகவும், எம்மைப் பணிவோர் உன்னைப் பணிந்து எமது தரிசனபலன் பெறுக என்று அநுக்ரகிக்கச் சாரூபமும் பெற்றவர். (சிவரஹஸ்யம்).

சண்டேசானுக்கிரகமூர்த்தி—சண்டேசுரநாயனரைக் காண்க.

சண்டேசர்—இவர் மைந்நிறமுடையவராய், பயங்கரமுடையவராய்ச் சூலம், உளிமுதலிய ஆயுதங்களுடையவராய், ருத்ரசம்பந்தம் உள்ளவராய், நான்குபுஜங்களையும், நான்குமுகங்களையு முடையவராய், அக்னிஜ்வாலாமுகராய்ப் பன்னிரண்டு கண்களையுடையவராய்ச் சடைமுடியிற்பிறைச்சந்திரனைத்தரித்தவராய்ச் சர்ப்பகங்கணமுடையவராய் நாகயஜ்ஞோபவீதராய் வெண்டாமரையாசனத்தில் வீற்றிருப்பர்.

சண்டேசுரநாயனர்—திருச்சேய்ஞலூரில் காசிபகோத்திரத்தில் எச்சதத்தனுக்கும் அவன் மனைவி பவித்திரைக்கும் விசாரசருமர்எனத் திருவவதரித்து வேதம்முதலியவுணர்ந்து சிவபக்தியுடையராயிருந்தனர். இவர் இடையன் ஒருவன், பசு ஒன்று அவனைப்பாய அப்பசுவினைக் கோலால் அடிக்கக்கண்டு அப்பசுக்களின் தன்மைகளை அவனுக்குப் போதித்து அவனை இனிப் பசுமேய்க்காதிருக்கக் கட்டளை தந்து அவ்வூரார்அனுமதிபெற்றுத் தாமே அப்பசுக்களைமேய்த்து முன்னிலும் அதிகமாய்ச் சீராட்டிவந்தனர். இதனைப் பசுக்கள் கன்றுகளையும் நினையாமல் விசாரசருமரைவிட்டு நீங்காது அன்புள்ளனவாய்த் தாமே பால்சொரியத் தலைபட்டன. இதனைநோக்கிய விசாரசருமர் இப்பாலினைச் சிவமூர்த்தியின்பொருட்டாகத் தக்கவையாகநினைத்தனர். நினைக்கச் சிவார்ச்சனையில் பேராவலுண்டாய் மண்ணியாற்றங்கரையருகு இருந்த திருவாத்திமரத்தடியில் மணலால் சிவலிங்கந் தாபித்து மதில்முதலிய மணலால்அமைத்து வேண்டியகருவிகளை மானசமாய் நிருமித்துக்கொண்டு நல்லபூக்களைப் பரித்துத் தீண்டச் சுரந்தபாலினைக் குடங்களிற்கறந்து சிவபூசைசெய்து வருவார்ஆயினர். இந்தப்படி நடத்திவந்தும் பசுக்குரியவர்களுக்குப்பால்குறைவின்றியிருந்தது. இதைக்

கண்ட ஒருவன் விசாரசருமன் பாலைக் கறந்து மணலில்ஊற்றி விளையாடுகிறான் என்று ஊரில்கூறினன். ஊரார்எச்சதத்தனிடம் குறைகூறினர். தந்தையாகிய எச்சதத்தன் இதன் உண்மை அறியவேண்டி அருகிருந்த குராமரத்தின்மீதேறி ஒளிந்து கண்டுசொன்னது உண்மையென்று சிவபூசையிலிருந்த குமரரைக் கோலாற்புடைத்தனன். குமரர் எழுந்திராமை கண்டு அருகிருந்த பாற்குடங்களைக் காலால் இடறினன். இந்தச் சிவாபராதத்தால் கோபங்கொண்ட குமரர்,அருகிருந்த கோலைஎடுக்க மழுவாயிற்று. அதனால் தந்தையின் உதைத்தகாலை வெட்டி முன்போற் சிவபூசையில் இருந்தனர். சிவமூர்த்தி பிராட்டியுடன் விசாரசருமர்முன் தரிசனம்தந்து அவர்உடம்பைப்பரிசித்து உமக்குத் தொண்டர்க்கு நாயகமாம் பரிசுதந்தோம். எனத் தாமணிந்த கொன்றை மாலைசூட்டி நாம் ஏற்ற அமுது, மாலை, பரிவட்டம், உமக்கே கிடைக்கஎன அநுக்கிரகித்துச் சண்டேசுரபதம் அளித்து மறைந்தனர். எச்சதத்தர் சண்டேசுரமூர்த்தியால் தண்டிக்கப்பட்டமையால் சிவபதம் பெற்றனர். சண்டேசுரநாயனுர்க்கு அநுக்கிரகஞ்செய்ய எழுந்த சிவமூர்த்தம் சண்டேசானுக்கிரகமூர்த்தம் எனப்படும். இவர்க்குத் தண்டீசர்,சண்டி, விசாரசருமர் எனவும்பெயர். (பெரியபுராணம்).

சண்பகமாலை — விசையையின் தோழியாகிய கூனி.

சண்பகவடிவி — கரிகாலச்சோழன் ஆலத்திப்பெண்ணுகிய மரகதவடிவியின் குமரி. இவளுக்குத் தமிழறியும்பெருமாள் எனப் பெயர்.

சண்பை— சீர்காழிக்கு ஒரு பெயர். துருவாசருஷி சாபத்தால் கருக்கொண்ட ஆண்மகன் வயிற்றில் பிறந்த இருப்புலக்கை அராவப்பட்டுக் கடலில் இட அது கடற்கரையில் ஒதுங்கிச் சண்பைப்புல் ஆயிற்று. அப்புல்லால் கடற்கரைக்கு வந்த கோபாலர் ருஷியின் சாபத்தால் ஒருவரை யொருவர் மோதியிறந்தனர். அத்தோஷம் ருஷியை அடைந்ததால் அந்த ருஷி இந்தத் தலத்தில் பூசித்துப் பாதகத்தைப் போக்கிக்கொண்டனர்.

சண்முகன்—ஆறுமுகத்துடன் கூடிய குமரக்கடவுளுக்கு ஒரு திருநாமம்.

சதகண்டராவணன் — இவனுக்கு விதூராவணன் எனவும் பெயர். இவன் இராவணன், இராமராலிறந்தசெய்தியைச் சுகசாரணாற் கேள்வியுற்று இராமருடன் யுத்தஞ்செய்ய எண்ணித் தூதனுப்பினன். தூதர் சொல்லக்கேட்ட இராமபிரான் சீதையிடங் கூறச் சீதாபிராட்டி இராமமூர்த்தியைச் சாரதியாயிருக்க வேண்டிப் புஷ்பகத்திலேறிப் பாற்கடலினருகு கோட்டை கட்டிக்கொண்டு வசித்திருந்த இவனுடன் யுத்தத்திற்குச் சென்று அனுமனைத் தூதாக ஏவ அரக்கனது கோட்டையின் காவலாளி அதுமனைப் பட்டணத்திற்குள் விடாது மறுக்க அந்தத் திரிகண்டனை மாய்த்துச் சதகண்டனிடஞ் சென்று சீதை யுத்தத்திற்குவந்த செய்திகூறச் சதகண்டன் ஏவலால் அரக்கர் அதுமனைப் பற்றவர அதுமன் அவர்களைக் கொன்று மீண்டு பாசறை சேர்ந்தனன். பின் சதகண்டன் முன்பு மகாபலவானை யுத்தத்திற் கனுப்பினன். இவன் சீதாபிராட்டியிடம் இரண்டுநாள் யுத்தஞ்செய்து இறந்தனன். மூன்றும் நாள் மகாமாயன் (இவனுக்கு (60) தலைகள் (120) கைகள்) யுத்தத்திற்குவந்து யுத்தஞ்செய்து ஒருசிர பிரண்டுகைகளுடன் தப்பி யுத்தஞ்செய்யாமல் ஓடிப் பிழைத்தனன். நான்காநாள் (30) தலை கொண்ட அக்நிக்கண்ணனும், ஐந்தாநாள் யமகண்டன், பஞ்சகண்டன், ஆறுநாள் நிஷ்டகண்டன், ஏழாநாள் நிசாசரன் முதலியோர் யுத்தத்திற்குவந்து சிரமும் கரமும் இழந்து மாய்ந்தனர். எட்டாநாள் சதகண்டன் யுத்தத்திற்குவந்து சீதை செய்யும் யுத்தங்கண்டு ஆயுதமெடாமல் மீண்டு, ஒன்பதாநாள் யுத்தத்திற்குவந்து மாண்டனன். பத்தாம்நாள் மகாமாயன் சீதையைச் சரணடையச் சீதை அவனுக்கு இராச்சிய பட்டாபிஷேகம் அதுமனுல் செய்வித்தனள். (இது கற்பனை கதை).

சதகும்பம்—பொன்விளையும் மலை.

சதகோடி—வச்சிராயுதம்.

சதசித்—1. விரசனுக்கு விஷ்டபதாவிடம் பிறந்த குமான்.

2. சகஸ்ரசித்தின்குமான், இவன் குமர் மகாஹயன், வேணுஹயன், ஏஹயன்.

3. ரசன் குமரன். இவனுக்கு விஷ்வக்சோதி முதலிய நூறு குமரர்.

4. யதுவம்சத்துப் பசமானன் குமரன்.

5. சதவிந்துவின் குமரன்.

சதசிருங்கம் — பாண்டுராசன் மானுயிருந்த இருடியால் சாபமேற்ற இடம். இது மலை. இவ்விடம் பாண்டு தன் இரண்டு தேவிமாருடன் தவஞ்செய்தனன். ஈண்டிருக்கையில் குந்திக்கு மந்திரபலசித்தி.

சதசிருங்கன்—ஒரு அரக்கன்.

சதசேநன்—(யா.) உக்கிரசேநன் குமரன்.

சதசீசித்திரம்—விஷ்ணுமூர்த்தி எழுந்தருளியிருக்கும் கேடயம்.

சதசீவன்—சமரன் குமரன்.

சததன்வா—இருதி குமரன். தேவமீடன் சகோதரன். இவன் சத்தியபாமையைத் தனக்குக் கொடாமையால் சத்ராசித்தைக் கொன்றனன். சத்திராஜித் இரவில் உறங்குகையில், அக்குரூரன் கிருதவர்மன் ஏவலால் அவனைக் கொன்று மணிகவர்ந்து கண்ணனுக்குப்பயந்து மணியை அக்குரூரர் இடத்தில் கொடுத்துவிட்டு விதர்ப்பதேசம்போய்க் கண்ணனுல் இறந்தவன்.

சதத்துய்ம்நன்—(சூ.) பாது குமரன்.

சதத்துரு—இமயமலைக்கு மேற்பால் தோன்றிச் சிந்துவிற் கலக்கும் நதி.

சதத்துவசன்—ஊர்வசன் புத்திரன்.

சதத்ருதி—1. பிராசீன பர்கிக்குத் தேவி, பிரசேதனுக்குத் தாய், சமுத்திரன் பெண்.

2. ஒரு சிவயோகி, இவனுக்கு அன்னமிட்ட பலத்தால் பாண்டிநாட்டில் திருநெல்வேலியிலுள்ளார் பலர் நற்கதியடைந்தனர்.

சதநாவன்—சண்முகசேனவீரன்.

சதபதர்—சுக்லயசுர் வேதம் ஓதுகிறவர்கள்.

சதபர்வை—சுக்கிரன் தேவி.

சதமகன்—1. இந்திரன் நூறுயாகங்கள் செய்ததால் பெற்றபெயர்.

2. ஒரு தைத்தியன், சிவபெருமானை யெண்ணித் தவமியற்றி ஆயிரம் நகரங்களை அடைந்தவன். (சிவபுராணம்).

சதமகிடபகூஷிணி — ஒருஅரக்கி. இவள் நாடோறும் நூறுஎருமைகளைப் பக்ஷிப்பவள். இவள் இந்திராணிபோல் உருக்கொண்டு விநாயகர் அவதரித்திருக்கும் இடத்தில்வந்து அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் பார்வதிதேவியாரிடம் நான் அசுரருக்குஅஞ்சி அடைக்கலம் அடைந்தேன். காக்கஎனப் பிராட்டியார் அடைக்கலந்தந்தனர். அரக்கி அவ்விடம் குழந்தையுருக் கொண்டிருந்த விநாயகமூர்த்தியை ஆகாயமார்க்கத்தில் தூக்கிச்சென்றனள். இவள் கரத்தை விநாயகமூர்த்தி பிடித்து பூமியிற்றள்ளிக் கொன்றனர்.

சதமன்யு—சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

சதமுகன்—வீரவாகுதேவர் சூரபதுமனிடம் தூதாகவந்து திரும்புகையில் அவரைக் கட்டிவரும்படி அசுரனுல் ஏவப்பட்டுவந்து அவரால்இறந்த அசுரன்.

சதம்பகன் — ஆலயன்குமரன். இவன்குமரன் புருஷமேரு.

சதயஜித்தன்–உபரிசரன் வம்சத்து அரசன்.

சதயாமன் — கேகயவம்சத்து ஒரு ராஜருஷி.

சதயூபர்—கேகயதேசாதிபனுடன் சேர்ந்த ருஷி. திருதராட்டிரன் தவத்திற்கு ஏகிய போது இவர் வநத்தில்வந்து தவஞ்செய்தனன். இவர்ஆச்சிரமம் கங்கைக்கரையில் உள்ளது.

சதயூமன் — இவன் தன் நந்தனவனத்தில் கள்ளவருக்கொண்டுவந்த விஷ்ணுமூர்த்தியைத் துரத்த விஷ்ணுமூர்த்தி அவனுக்குக் காக்ஷிகொடுத்தனர்.

சதரூபவதி—பிரமசிருட்டியைக் காண்க.

சதரூபை—சுவாயம்பு மனுவின்பாரி. குமரர் பிரியவிரதன், உத்தானபாதன். பெண் தேவஹூதி, பிரசூதி, பிரமன்புத்திரி. மேற்படி மனுவின் புத்திரிஎனவும் கூறுவர்.

சதலேயு — (சங்.) ரௌத்திராசுவன் குமரன்.

சதவலி—வாநரத்தலைவன். சுக்கிரீவன் சேனாபதி.

சதவிந்து—1. சதசித்தின்தந்தை. சதயூபர் வனத்துத் தவஞ்செய்து சுவர்க்கம்அடைந்தவன்.

2. ஒரு நிமித்திகன் சடியசரன்புரோகிதன்.

சதாகாந்தை—பாரியாத்திர மலையிலிருந்து பிரவகிக்கும் நதி.

சதாசிவன்—சிவமூர்த்தி. ஈசானம், தத்புருஷம், வாமம், அகோரம், சத்யோசாதம் முதலிய திருமுகங்களுடன்இருந்துதேவருஷிகளுக்கு வேதாதி சிவாகமங்களை அருளிச்செய்த அவசரம். இதில் ஈசானம் மேனேக்கியது படிகநிறம். தத்புருஷம் கிழக்கில் உள்ளதாய்ப் பொன்நிறம் வாய்ந்தது. அகோரம் தெற்குக் கருநிறம். வாமம் வடக்குக்குங்குமநிறம்அல்லதுசெந்நிறம். சத்தியோசாதம் மேற்கு அதிவெள்ளைநிறம் பெற்றவராய் வலதுகைகளில் கத்தி, சரிகை, சூலம், கட்வாங்கம், பத்மம், இடதுகைகளில் டமருகம், பீஜபூரகம், நாகம், ஜபமாலை, நீலோத்பலம், சில (ஆகமங்களில்) வலதுகையில் சூலம், கோடரி, வாள், வஜ்ராயுதம், அக்நி, இடதுகையில் அபயம், பாசம், மணி, சர்ப்பம், அங்குசம் கொண்டிருப்பர். இவ்வாறன்றி வலப்புறத்தில் அனுக்ரகம், அபயம், தண்டாயுதம், சத்தி, சூலம். இடப்புறத்தில், டமருகம், சர்ப்பம், ஜபமாலை, கருநெய்தல், மாதுளம்பழம் கொண்டிருப்பர். இவர்க்கு (கo) கரங்கள், பத்துத்திசைகள், சூலம், முக்குணவடிவம், கோடரி,

சத்தி, வாள், பராக்ரமம், வஜ்ரம், பிளக்க கூடாததன்மை. அக்நி சங்காரசக்தியாய் மகாமாயையின்மேலிருக்கிற பதார்த்தங் களே விளக்குவதும், பாசங்களைப் பஸ்மீ கரிப்பதுமாம். நாகம், யாவும்நியமிப்பது, பாசம், ஆணவாதி மூப்பாசங்கள், மணியி னைசை மந்திரரூபத்தையறிவிப்பது. அபயம் சமஸ்தலோகங்களையுங் காக்குஞ் சத்தி. அங்குசம் எது அடையத்தக்கதோ அதனையுணர்த்துவது. இவர் சாதாக்யர் எனவும் படுவர்.

சதாநந்தர்—பிரமன் பேரர். கௌதமருக்கு அகலியையிடம்உதித்தவர். இவரதுதவத் தைக்கெடுக்க இந்திரன் ஊர்வசியை யே வினன். இருடி அவளைக் கண்டமாத்தி ரத்தில் வீரியம்விட அவ்வீரியம்தருப்பை யில் விழுந்தது. அவ்வீரியத்திற்குத் தம் மிடம்இருந்த வில்லம்புகளைக் காவலாக் கிச் செல்ல அந்த வீரியத்துளிகள் இரண் டும் கிருபாசாரி, கிருபி என ஆணும் பெண்ணும் ஆயின. இவர் இராமர் மிதி லேக்குச் சென்றகாலத்து மிதிலையில் இராமமூர்த்தியைக் கண்டு விச்வாமித்தி ரர் புகழை அவர்க்குக் கூறியவர். இராமன் புகழை ஜனகருக்கு அறிவித்தவர். இவர் குமரர் சதானந்திருதி. இவர் கைலைக் குச் செல்கையில் பாண்டுராசன் உடன் வரவேண்ட அவனுக்குப் புத்திரர் இல் லாதவர்க்குக் கைலாயம் இல்லை எனத் திரும்பப் பட்டினத்திற்கு அனுப்பின வர்.

சதாநிருத்தன்—ஆண்மாக்கள் பஞ்சாவஸ்தை அடைதற்கும் அவர்கள் நற்கதிஅடைதற் கும் தாம் மூலகாரணர்என்பதை அறிவிக் கவும் தமதசைவு உலகத்தின் அசைவு என்பதை அறிவிக்கவும் பஞ்சகிருத்திய நடனஞ்செய்யும் சிவன் திருவுரு.

சதானீகன்—1. நகுலன் குமரன், தாய் திரௌபதி, சகாதேவன் குமரன் என் பர்.

2. சநமேஜயன் குமரன். தாய் வபுஷ் டை. யக்யவல்கியரிடத்து வேதமும் கிருபாசாரியரிடம் சர்வசாஸ்திரமும் கௌதகரிடத்து ஆத்மஞானமும் அடைந் தவன். குமரன் சகஸ்ராநீகன்.

3. விராடனுக்குச் சுரதையிடம் பிறந்த குமரன். விராடன் சகோதரன் என்பர்.

4. சுதர்சனன் குமரன், இவன் கும ரன் உதயன்.

5. விதூமனைக் காண்க.

6. ஜம்புத்தீவிலிருந்த ஒரு அரசன், இவனிறந்தபிறகு இவன்குமரன் தான முதலிய செய்யாததால் வேதியரொழுக் கங்குன்ற மழைவறண்டது. இவன் கும ரன் தானஞ்செய்த என்தந்தை எவ்வுல கில் எவ்வாறிருக்கிறானென்று வேதியர் களை வினவ அவர்கள் விடைகூற அறி யாது பார்க்கவமுனிவரையடைந்து அர சன் கூறியதைக் கூறினர். இதைஉணர் ந்த சூரியன் வேதியரிடஞ்சென்று நீங்கள் சந்திவந்தனை மறந்தீராயினும் ஒரு நல்ல முனிவனைப் பணிந்துவரின் அத்தீங்கு நீங்குமென, அவர்கள் பார்க்கவமுனிவரை யடைந்து மழை வறண்டதைக் கூறித் தானஞ்செய்த சதானீகன் எவ்வகையிருக் கிறான்என்று வேதியரைக்கேட்ட வினா விற்கு விடையளிக்க யமபுரஞ் சென்றனர்.

சதாநீரை — பாரியாத்ரமலையிலிருந்து பிர வகிக்கும் நதி.

சதாமாயை—தருமாகரனைக் காண்க.

சதாயு—1. புரூரவனுக்கு ஒருபெயர். இவற் குச் சிராயு எனவும் பெயர். மகாரதரில் ஒருவன்.

2. சுதாயுவின் தம்பி.

சதாகூஷி—சத்தியைக் காண்க.

சதி—1. தக்ஷன்பெண், இவளே தாக்ஷாயணி உமையின்திருவவதாரம். தக்ஷன் சிவமூர்த் தியை வெறுத்துச் செய்யும் வேள்வியைக் காணப்புகுந்து தந்தை உபசரிக்காததால் கோபித்துச் சிவமூர்த்தி இல்லாத இந்த வேள்விச்சாலை இடுகாடாக எனச் சபித் துத் தானும் தாக்ஷாயணிஎன்னும் பெயர் கொண்ட தேகத்தைவிட்டனள்.

2. ஆங்கீரசன் தேவி. இவள் அதர்வ ஆங்கீரசமுதலிய வேதத்தவரைப் பெற்ற னள்.

3. சத்தியாதனனைக் காண்க.

4. இவள்ஒரு சிவசத்தி, இவள் சிவமூர் த்தியின் யோகாக்னியால் தகிக்கப்பட்ட னள். சிவமூர்த்தி. விரகமேலிட்டவராய்க் காளிந்திநதியில்மூழ்க அது வெப்பத்தால் கறுத்தது. (தே-பா.)

சதிகோத்திரன் — பிரியவிரதன் குமரன். புட்பகரத்தீவின் அரசன்.

சதுக்கப்பூதம்—பாவிகளைப் புடைத்துண் ணும் பூதம். இது சந்திகளிலிருப்பது.

சதுழகன்—பராசருஷியின் குமரன்.

சதுரங்கன்—(பிர.) உரோமபதன் குமரன், இவன் குமரன் பிருதுலாக்ஷன்.

சதுர்வேதி—ஒருவேதியன், சிரார்த்தத்தில் பூசுரர்க்கு அன்னமிட இவனையறியாது அவ்வன்னத்தில் பாம்புவிஷங் கக் கிற்று. அதனையுண்ட வேதியர் அனைவ

ருமிறந்தனர். இவனும் அரசன் தூதுவரா லழிந்தனன். (யாதவகிரி மகாத்மியம்).

சதுர்வியூகர் — மகேசுரனுக்கு ஒருபெயர். நிவர்த்தியாதிகலே புணர்கையால் என்பர்.

சதுர்வத்திரன்—சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

சதேந்திரர்கள்—நூறு இந்திரர்கள், பவனேந்திரர் (சஉ), வியந்திரேந்திரர்(ஙஉ), கற்பேந்திரர் (ஊஉ),சந்திரன், சூரியன், நரேந்திரன், மிருகேந்திரன். இவர்களுக்குத் தலைவன் அகமிந்திரன். (சைனவழக்கு).

சதை—வாமதேவன் என்னும் ஏகாதசருத்திரன் தேவி.

சத்தஇருடிகள்— அத்திரி, ஆங்கிரசன், கிருது, புலகன், மரீசி, புலத்தியன், வசிட்டன் முதலியவர், இவ்வகையுங் கூறுவர்: அத்திரி, வசிட்டர், சமதக்கினி, கௌசிகன், பாரத்துவாசன், கௌதமன், காசிபன் முதலியவர். ஒருமுறை பசியால் பிணத்தைத் தின்னத் தொடங்க அரசன் தடைசெய்ய அவன் நாட்டில் நிற்காமல் அவன் அளித்த பொருளேயும் வாங்காமற் செல்ல அரசன் கோபித்து ஒரு பூதத்தை ஏவ அதைச் சுகராற் கொல்வித்தனர். ஒருமுறை பசியினால் தாமரைக்கொடி பிடுங்கிவைக்க மூட்டையை மீண்டும் காணுமல் சுநச்சகருக்குமுன் சபதஞ் செய்தவர்கள்.

சத்துவுலகம் — பூலோகம், புவர்லோகம், சுவர்க்கலோகம், மகாலோகம், ஜனலோகம், தபோலோகம், சத்தியலோகம். இவை மேலுலகம், ஏழு. இவையன்றி அதலம், விதலம், சுதலம், தலாதலம், ரஸாதலம், மகாதலம், பாதாளம் எனக் கீழ் உலகம் ஏழ் உண்டு.

சத்துகுலபர்வதம் — மகேந்திரம், கந்தமாதனம், மலயம், சக்யம், சக்திமந்தம், விந்தியம், பாரியாத்ரம்.

சத்துகோணநூஷி — ஏழுகோண லுள்ள இருடி.

சத்தசமுத்திரம்—உப்பு, கருப்பஞ்சாறு, கள், பால், தயிர், நெய், நீர்.

சத்தசாகாத்தானம் — குறைந்தது ஏழு பலம் பொன்தகட்டில் ஏழுகுழிகள் செய்வித்து ஒவ்வொரு குழிகளிலும் உப்பு, நெய், பால், தயிர், கன்னல், மது, நீர் இவைகளே நிரப்பி முறையே உப்பு முதலியவைகளில் பிரமன், மால், மகேசன், சூரியன், சத்தி, இந்திரன், திரு, மலைமகள் முதலியவர்களேத் தாபித்து, ஏழு குண்டத்தினும் ஏழுசாதி மணிகள் இட்டு எருதின்தோலில் எள்பரப்பிப் பூசித்து வேதியர்க்கூட்டித் தானஞ் செய்வது.

சத்தசாசுவம்—ஒரு தீர்த்தம். இதில் மங்கணிசித்தன் சிவபூசைசெய்து சித்தி அடைந்தனன். இதில் கோடியுருக்கொண்டு சிவமூர்த்தி அமர்ந்ததால் இதை உருத்திரகோடி எனவுங் கூறுவர்.

சத்ததீவுகள்—சம்பு, பிலக்ஷம், குசை, கிரவுஞ்சம், சாகம், சால்மலி, புஷ்கரம்.

சத்ததந்து—இவன் தக்கனைப்போல் ஒரு வேள்விசெய்ய அதில் தேவர் அவிகொளச் சென்றனர். ஆதலால் சிவமூர்த்தி கோபித்து ஆகாசம் தேராகவும், பூமியே வண்டிலாகவும், வாயு குதிரையாகவும், அக்கினியை வில்லாகவும், சந்திரனை நாணுகவும், சலத்தை அம்பாகவுங்கொண்டு கந்தமூர்த்தி தேர்நடத்த தேவரை ஓட்டி யாகத்தை அழித்தனர்.

சத்தநு—இருதிகன் குமரன்.

சத்தநுவன்—சோமசருமன் குமரன். இவன் குமரன் பிரகத்தூர்த்தன்.

சத்தபிரமவாதிமதம் — இந்த மதத்தவன் சத்தந்தானே சகசீவபரமாய் நிற்கும் என்னும், இது சுத்தமாயையுடன் கலந்து சகசீவபரம் ஆனதென்றும், சத்தமே உறுதிப்பொருள் எனக்கொண்டு அதில் லயிப்பதே முத்தி எனவுங் கூறுவன்.

சத்தமாதாக்கள் — பிராமி, மகேசுவரி, கௌமாரி, நாராயணி, வராகி, இந்திராணி, காளி முதலியவர். இவர்களுள் பிராமி—சதுர்ப்புஜம், விசலாக்ஷம், ஒளிக்கும் பொன்மேனி, வரதம், அபயம்,கமண்டலம், அக்ஷமாலிகை, அம்சத்வஜம், ஜடாமகுடம்,பத்மாஸனம்உள்ளவளாய் அன்னவாகன மூர்த்திருப்பவளாய்ப் பிரம்மரூபிணியாயிருப்பவள். மகேச்வரி—வெள்ளேநிறம், திரிநேத்ரம், சூலம், அபயம், வரதம், அக்ஷமாலே, விருஷபத்வஜம், ஜடாமகுடம், உரகபூஷணம் உள்ளவளாய் விருஷபவாகனருடையாய் மகேசரூபிணியாயிருப்பள். கௌமாரி—கௌமாரவுருவத்தைக் கொண்ட கன்னிகையாய், இரத்னமகுட மணிந்தவளாய், அங்குசம், வேல், அபயம், வரதம், செம்பட்டாடை, ஆரகேயூர பூஷணம் குங்குமநிறங்கொண்டு மகாவீர்யமுள்ளவளாய் மயில்துவஜம் மயில்வாகன மூர்த்திருப்பவள். நாராயணி—பத்மபத்ர விசாலாக்ஷியாய், சாமவர்ணமுள்ளவளாய், மகாபலங் கொண்டவளாய் சங்கு, சக்ரம், அபயம், வரதம், நான்கு காங்களேக் கொண்டவளாய்க் கருடத்வஜம்கொண்டு கருடவாகனம் ஊர்ந்திருப்பவள். வராகி—இவள் கறுப்புப்பட்டாடை யுடையவளாய், வராகமுகம், சர்வ

சம்பதகரியாய், பவித்ராலங்கிருத மான மார்பினே யுடையளாய், பாதங்களில் நூபுரமணிந்தவளாய்க் கலப்பை, மூசலம், வரதம், அபயம்கொண்டு கறுப்பு அணி அணிந்திருப்பள். இந்திராணி—வஜ்ரபாணியாய், இரண்டுகண்கள், அழகுள்ள வஸ்திர மணிந்தவளாய், வரதம், அபயம், சக்திகொண்டு கஜத்வஜமுள் ளவளாய் னாவளாகன மூர்ந்திருப்பவள். காளி—இவள், திரிநேத்ரம், சூலம், கட்கம், அம்பு சக்ரம், ஒருபுறத்திலும், பாசம், பலகை, சார்ங்கம், சங்கம், மற்றக்கரங்களிலும் கொண்டு அஷ்டபுஜ முள் ளவளாய்ச் சடாமகுடம், சர்வபூஷணாலங் கிருதையாய், மகிஷனாகன மூர்ந்திருப்பள்.

சத்தி—A. இவர் சிவத்தோடு அபின்னையாய் இருப்பதால் பராசத்தி யெனப்படுவர். இவர் காரியோன்முகியானபோது தமது சத்தியில் ஆயிரத்தொருகூறாக ஆதிசத்தியாயும், அந்த ஆதிசத்தியில் ஆயிரத்தொருகூற்றில் இச்சாசத்தியையும் அவ்விச்சாசத்தியில் ஆயிரத்தொருகூற்றில் ஞானசத்தியையும், அந்த ஞானசத்தியில் ஆயிரத்தொருகூறு கிரியாசத்தியையும் தோற்றுவிப்பர். இச்சத்தி அளவிடப்படாத ஆன்மாக்களே மீண்டும் வளர்த்தும் மலபரிபாகத்தில் பேரின்பத்தைக் கொடுத்தும் சிவமூர்த்தியின் திருவடியாகிய பேரின்பத்தையடையச்செய்தலால் உலகமாதா என்னப்படுவர். இவரது சில திருவிளையாடல்களைச் சிறிதுகூறுவோம். இவரது தோழியர் அநிந்திதை, கமலினி முதலியவர்.

2. தம்மிடத்துக் குமாரக்கடவுள் திருஅவதரிக்கத் தடைசெய்த தேவர்களுக்குப் புத்திரர் இலாது நீங்கச் சாபமளித்தவர்.

3. கந்தமூர்த்தியின் திருஅவதாரத்தில் தீப்பொறிகண்டுபயந்த பிராட்டியின்காற் சிலம்பினின்று நவமணிகள்சிந்த அதனைப் பிராட்டி நோக்க அவை ஒன்பது பெண்களாயின. அப்பெண்களைச் சிவமூர்த்தி நோக்க அவர்கள் கருக்கொண்டனர். அப்பெண்களைப் பிராட்டிகண்டு கோபித்துக் கொண்ட கருவுயிர்க்காதிருக்கச் சபித்தனர். அப்பெண்கள் இச்சாபங்கேட்டு உடல்புழுங்க அப்புழுக்கத்தில் லக்ஷம் வீரருதித்தனர். பின் ஒன்பது பெண்களும் பிராட்டியின் ஏவல்புரிந்து அவர் அருளால் நவவீரர்களைப் பெற்றனர்.

4. இவர் சிவமூர்த்தியுடன் சரவணத்திற் சென்று குமாரக்கடவுளை யெடுத்துப் பாலூட்டினர். அப்பால் பெருகிச் சரவணத்திற்பாய அம்மடுவில் சாபத்தால் மீனுருக்கொண்டிருந்த பராசருஷி புத்திரர் சாபம் நீங்கினர்.

5. சிவமூர்த்தியின் இரண்டு கண்களையும் விளையாட்டாக மூடிய காரணத்தால் தேவர் முதலியவர்க்கு உலகமிருண்டு நித்தியகருமம் தேவதாபூசை குறைந்தது, அப்பாவம் நீங்கச் சிவபூசை செய்தவர்.

6. தம்மிடம் துர்கையைத் தோற்றுவித்துத் துர்கனென்னும் அரக்கனைக் கொலைசெய்வித்தவர்.

7. தாமிருக்கும் வனத்தில் காந்தருவர் முதலியோர் வருதல்பற்றி யிவ்வனமடைபவர் பெண்ணுகவெனச் சபித்தவர். இதனால் பெண்ணுனர், இளன், இருக்ஷவிரசன் என்னும் வானரன்.

8. ஒரு கற்பத்தில் தோழியருடன் பந்தாட அவ்விடம் விருளன், உற்பலனென்கிற அசுரர் சிவகணம்போல் வரக்கண்டு சிவமூர்த்தியின் கட்டளைப்படி கையிலிருந்த பந்தால் மோதிக் கொன்றவர். அப்பந்து ஒரு சிவலிங்கமாயிற்று, அதுவே கந்துகேசம். காசியில் ஒரு பிரதிஷ்டை.

9. துராசாரன் என்னுமசுரனைக் கொலைசெய்ய ஐந்து திருமுகமும் பத்துத் திருக்கரத்துடனு மிருந்து வக்ரதுண்டரைப்படைத்தவர்.

10. சண்டசாமுண்டர், இரத்தபீசன் முதலியவரைத் தம்தேகத்தில் காளியையுண்டாக்கிக் கொல்வித்தவர்.

11. ஒருமுறை சிவகணங்களும், சிவமூர்த்தியும் வேறெனவுணர்ந்து சிவகணங்களுக்கு அமுதுபடைக்கத் தொடங்கி ஒருவனுக்கு அமுதளிக்க அவன் பசியால் எல்லாவற்றையும் உண்ணக்கண்டு வியப்படைந்தவர்.

12. பண்டாசுரனைப் படைத்துத் தேவர் வேண்டலால் கொலைபுரிவித்தவர்.

13. புலிமுகனுக்கும் மகிடனுக்கும் அஞ்சிய பிரமவிஷ்ணுக்களைப் பொருட்டு அவ்வசுரரைக் கொலைபுரிந்தவர்.

14. இறைவன் திரிநேத்திரங்களால் கருநிறம்டைந்து சிவபூசைசெய்து அந்நிறம் நீங்கினவர்.

15. விக்கிரமாசுரன் தலையறுத்து அத்தலையை ஆசனமாகக் கொண்டவர்.

16. ஒரு கற்பத்தில் விளையாட்டாக நீலியெனச் சிவமூர்த்தி அழைக்கச் சகியாது அவ்வுடல்விட்டுக் கௌரியாகத் தவஞ்செய்து வெண்ணிற மடைந்தவர். அவ்விட்டவுடல் கௌசிகிதேவியாயிற்று.

அக்கௌரிதேவி சும்ப, நிசும்பரைக் கொன்றனள்.

17. சிவமூர்த்தி, சத்தியைப் புகழ்ந்ததால் சத்திக்குப் பெருமிதமுண்டாயிற்று. அப்பெருமித மடங்கச் சிவமூர்த்தி தமது சத்தியை யொடுக்கினர். அதனால் உலகம் ஒடுங்கியது. மீண்டும் முனிவர்வேண்டத் தமதுசத்தியை விரித்தனர். இதனால் சத்திக்குப் பாபம்விளைய அதுநீங்க வல்லபை சத்தியாய்த் திரு அவதரித்தனர்.

18. பிருங்கிமுனிவர் தம்மை வணங்காததால் தம்மையும் ஒப்பவணங்க வேண்டுமென்று கேதாரத்தில் விரதம் புரிந்து அவ்வரம் பெற்றவர். இதுவே கேதார கௌரிவிரதம்.

19. சிவமூர்த்தி ஞானோபதேசஞ் செய்கையில் பராமுகமாய்க் கேட்டனர். அதனால் சிவமூர்த்தி வலேயர்மகளாகச் சபித்தனர். அச்சாபவிளேவால் பூமியில் பாண்டி நாட்டில்தண்டுறைப்பாக்கமென்னுமூரில் புன்னேயடியில் குழந்தையுருவா யிருந்தனர். இவரைப்பரதன்வளர்த்தனன். பிராட்டியைத்திருமணங்கொள்ளத் திருவுள்ளத் தெண்ணியசிவமூர்த்திசாபத்தால்அந்நாட்டில் கடலில் நந்திமாதேவரைச் சுரூவாகவிருக்கக் கட்டளேயிட்டனர். அவ்வாறே நந்திமாதேவர் அக்கடலில் சுரூவாகவிருந்து கடலோடிகளேத் துன்புஞ்செய்திருக்கையில் வலேஞர்க்கரசன் எவன் இச்சுரூவைப் பிடித்து எங்கள்துன்பத்தை நீக்குகிறுலே அவன் என் குமாரிக்கு நாயகனுமென எண்ணியிருந்தனன். இக்குறிப் புணர்ந்த சிவமூர்த்தி வலேஞராய்ச்சென்று வலேவீசி நந்திமாதேவராகிய சுரூவைப் பிடித்துப் பிராட்டியைத் திருமணம் செய்தருளினர்.

20. இவர் பிருதிவியாதிபூதங்களில் ஈசானி, பூரணி, வாமை, சேஷ்டை, ஜ்ஞானி முதலியவர்களா யிருப்பவர்.

21. வீரகனேக் கல்லாகச் சபித்தனர்.

22. ஆடிதானவனேச் சபிக்கவந்த கோபம் சிங்கவுருவத்துடன் இவர்பக்கத்தில் தங்கியது.

23. திருதியுகத்தில் புட்பகாசை யென்னுந் திருநாமத்துடன் சிவபூசைசெய்து பிரியாவரம் பெற்றவர்.

24. மூகாசுரன் முதலிய பல அசுரரை வதைத்தவர்.

25. ஒரு கற்பத்தில் திருவிரலின்வழி கங்கையைப் பிறப்பித்தவர். அக்கங்கை உலகத்தில் பிரவகித்ததறிந்து சிவமூர்த்தி தமது சடையிலணிந்தனர்.

26. கங்கை இரேணுவின் குமரியாம் படி சபித்தவர்.

27. வைவச்சுவமன் வந்தரத்தில் (உஅ) வது யுகத்தில் நந்தனென்னும் இடையன்வீட்டில் மாயாதேவியாக வந்தவதரித்தவர்

28. விப்ரசித்தியின் குமார் முதலிய அரக்கரை வதைக்க ரக்ததந்தி என்று அவதரித்து அவர்களே வதைத்தவர்.

29. ஒரு கற்பத்தில் (க00) வருஷம் மழையிலாது உலகமும் இருடிகளும் வருந்தினர். அவ்விருடிகளுக்குக் கருணைசெய்யச் சதாக்ஷியென்னுந் திருநாமம் பெற்றிருந்தனர். இவர் திருமேனியில் அப்போது அநேக சாகாமூலங்கள் இருடிகளின் காத்தல்பொருட்டு உண்டாயின. ஆதலால் இவருக்கும் சாகம்பரியெனத் திருநாமம் உண்டாயிற்று.

30. தண்டியென்னு அசுரனேச் சங்கரிக்கப் பீமைஎன்னும் சத்தியாகத் திருவவதரித்தவர்.

31. சண்டனென்னு அசுரனேச் சங்கரித்ததால் சண்டிகையென்னுந்திருநாமம் பெற்றவர். இன்னும் இவரது சரிதை பலவுள, அவை மாபுராணங்களில் மறைந்துகிடக்கின்றன. அவற்றைவல்லார்பால் கேட்டறிக.

32. மரத்தைநோக்கிச் சந்திரவதியை நிருமித்தவர்.

33. சத்தியவிரத னென்கிறவன் பன்றியின் ஓசைகேட்டு ஹ்ரூஎன்று அதட்ட அது பீஜமந்தரமாதலால் அவனுக் கருள் செய்தவர்.

34. சுதர்சனனென்னும் அரசனுக்கு இழந்த ராஜ்யாதிபத்யத்தைத் தருவித்துச்சகல இஷ்டசித்திகளே யளித்தவர்.

35. சுசீலனென்கிற வணிகனுக்கு வறுமைநீக்கி யருள்புரிந்தவர்.

36. சகேதுவென்னு மசுரனுக்கு அருள் புரிந்தவர்.

37. நிசும்பனேத் தேவர்பொருட்டுக் கொன்றவர்.

38. தூம்பரனேக் காளியைக்கொண்டு பஸ்மமாக்கியவர்.

39. சண்டமுண்டர்களேக் காளியினூற் கொல்வித்து அவளுக்குச் சாமுண்டையென்று பெயரிட்டவர்.

40. இவர் ரக்தபீஜனேச் சங்காரிக்கையில் அவன் உடலினின்று விழும் உதிரத்தில் பல அசுரர் தோன்றினமை கண்டு காளியினுல் அவன் உடலின் உதிரபிந்து விழாதபடி யுண்ணச்செய்து அவ

னையுங் கொன்று அவன் உதிரத்தைக் காளியால் பானஞ்செய்யச் செய்தவர்.

41. சும்பனைக் காளியினால் கொல்வித்தனர்.

42. இவர், சர்வசங்கார காலத்துப் பஞ்ச சத்திகளையும் பிரேதங்களாகக் கொண்டு அவர்களாகிய தெப்பத்தில் எழுந்தருளியிருப்பர். அவர் பஞ்சப் பிரேதபாரா சத்தி யெனப்படுவர்.

43. இவர் கிருதயுகத்தில் சுரதனால் பூசிக்கப்பட்டனர். திரேதாயுகத்தில் இராமனால் இராவணவதத்தில் பூசிக்கப்பட்டனர். தைத்தியரை வதைக்கத் தக்ஷன் குமரியாயினர், பின் இமயன் குமரியாயினர். (பிரம்மகைவர்த்தம்).

44. துர்க்கை—துர்க்கன்எனும்தைத்தியனைக்கொன்றவளும், மகாவிக்கினத்தையும், பவபந்தத்தினையும், கர்மத்தினையும், சோகத்தினையும், துக்க, ரோக, யமதண்டத்தினையும், ஜன்ம, பய ரோகங்களையும்போக்குபவளாதலால் பெற்றபெயர். நாராயணி — கீர்த்தியாலும், குணத்தாலும், ரூபத்தாலும், தேஜஸாலும், நாராயணனையொத்தவள். (பிரம்மகைவர்த்தம்). ஈசானி—சர்வசித்தியைத் தருபவள். சிவை—அநந்தகல்யாண குண முடையவள். சுத்தி—சத்புத்தியதிஷ்டா தேவதையாதலாலிப்பெயர். பகவதி—பகவானைப்போல் நித்யமானவள், சித்தியாதிகளைத் தருபவள். நித்தியை—அழியாதவள். சத்தியை—எல்லாமழிய இவள் தனித்திருப்பவளாதலால் பெற்றபெயர். சர்வாணி—எல்லாசராசரங்களையும் மோக்ஷத்தையும், சன்மமிருத்யு ஜராதிகளைபடையச் செய்பவள். சர்வமங்கலை—மோக்ஷத்தையும், களிப்பினையும் சம்பத்தினையும், கல்யாணத்தையும் தருபவள். அம்பை—உலகத்தையீன்றதாய்என்னும் பொருளது உலகத்தவரால் பூசிக்கப்பெற்றவள். வைஷ்ணவி—விஷ்ணுரூபிணியாகையால் வந்தபெயர். கௌரி—பொன்னிறத்தினையுடையவள் எனவும், பரிசுத்தசத்வரூபமுடையாள், நிர்மலமானவள் எனப் பொருள்பெறும். குருவாகிய சிவமூர்த்தியின் தேவியாதலால் இப்பெயர் பெறுவள். பார்வதி—பர்வசப்தம் உத்சவபேதத்தினையும், திதி சப்தம் திதிபேதத்தினையும், கல்பத்தினையும் தெரிவிக்கும் ஆதலால் இவற்றிற்கு அதிதேவதையெனப்படுவள். பர்வதன் புத்ரியெனவும், பர்வதங்களுக்கு கதிதேவதையெனவும் பொருள்பெறும். சநாதனி—சர்வத்ர சர்வகாலங்களிலும் வித்யாமானயாதலால் இப்பெயர் பூண்டனள். சக்தி—இவள், தேவர்கள் தனக்குச்செய்த கிரீடாபங்கத்தின்பொருட்டு அவர்களை வீர்யநாசமடையச் சபித்துப் பின் கருணை செய்தவள்.

B. பிரசூதியின் பெண்.

C. வசிட்டர் குமரர். இவர் தேவி அருந்ததி, இவர் சுதர்சனனால் கொலையுண்டவர். இவரை உதிரன் என்னும் அரக்கன் விச்வாமித்திரன் எவலால் கொன்றான் எனவும் கூறுவர். பராசருக்குத் தந்தை, மனைவி தூச்சந்தை. இவர் அரக்கவருக்கொண்ட கல்மாஷபாதனால் இறந்தனர். இவர் புலச்சியைச் சேர்ந்து பராசரைப் பெற்றார்.

D. பிராசீநன் தேவி.

சத்திகள — 1. (கு) சித்சத்தி, பராசத்தி, இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி.

2. (நூ-அ) சசினி, அங்கதை, இஷ்டை, மாசி, சுவாலினி, அவ்யக்தை, சாந்தை, வித்யை, பிரதிஷ்டை, நிவர்த்தி, தமசு, மோகை, கூயை, நிஷ்டை, மிருத்யு, மாயை, பயை, ஜரை, ரஜசு, ரக்ஷை, ரத்யை, பால்யை, காம்யை, சம்யமன்யை, க்ரியை, புத்யை, கார்யை, தாத்ரி, ப்ராமான்யை, மோஹினி, பவை, சித்தி, வ்ருத்தி, த்ருத்யை, லக்ஷ்மி, மேதா, காந்தி, ஸ்வதை, த்ருத்யை.

சத்திநாயனார் — சோழநாட்டில் வரிஞ்சையூரில் வேளாளர் குலத்தில் அவதரித்து சிவனடியவர்களை நிந்தைசெய்யும் அவர்கள் நாவினைத் தண்டாயத்தால் இழுத்து சுரிகையால் எறிந்து சிறப்புடன் இருந்து முத்தி அடைந்தவர்.

சத்திநிபாதம்—(சு) மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம், தீவிரதரம். தீவிரதரசத்திநிபாதத்தில் தேகம் விழும். தீவிரமாகில் உடனே மூர்ச்சை வரும். மந்தமாகில் சரீரம் நடுங்கும். மந்ததரமாகில் மயிர்க்கூச்ச லுண்டாம். இவை சிவதீக்ஷா அறிகுறி.

சத்திநேத்திரர் — அத்திரி குமரன். தாய் அநசூயை.

சத்திழத்தப்புலவர் — சத்திமுத்தம் என்னும் ஊரில் பிறந்தவர். இவர் வறுமையால் தளர்ந்து தம்மூர்விட்டு அயலூர் சென்று ஒரு குட்டிச்சுவரண்டைக் குளிருக்கு ஒதுங்கியிருக்கையில் நாரை ஒன்று மீது பறக்கக்கண்டு அதைத் தூதாக "நாராய் நாராய் செங்கால் நாராய், பழம்படு பனையின் கிழங்கு பிளந்தன்ன, பவளக் கூர்வாய்ச் செங்கால் நாராய், நீயு நின்

மனைவியும் தென்திசைக் குமரியாடி, வட திசைக்கு எகுவீராயின், எம்மூர்ச் சத்தி முத்த வாவியுட்டங்கி, நனைசுவர்க் கூறை கனைகுரற்பல்லி, பாடு பார்த்திருக்குமென் மனைவியைக் கண்டு, எங்கோன் மாறன் வழுதி கூடலில், ஆடையின்றி வாடையின் மெலிந்து, கையது கொண்டு மெய்யது பொத்திக், காலது கொண்டு மேலே தழீஇப், பேழையுள் இருக்கும் பாம்பென வுயிர்க்கும், எழையாளனைக் கண்டனம் எனுமே" என்னுஞ் செய்யுளைக் கூறினர். அச்சமயத்தில் நகரிசோதனைக்குவந்த அரசன் இச்செய்யுளைக் கேட்டிருந்து தான் நாரையின் மூக்கிற்குப் பல வித்துவான்களிடத்தும் நூல்களிடத்தும் உவமை காணுது தேடிக்கொண்டிருந்த பனங்கிழங்கின்உவமைகேட்டுக்களிப்புற்றுத் தன்உத்தரியத்தை அவர்மீதுஎறிந்து சேவகரைவிட்டு வருவித்து வேண்டிய உபகரித்தனன். பிறகு இவர் களத்தூர் குடிதாங்கி முதலியாராலும் ஆதரிக்கப் பட்டனர் என்பது "வெறும்புற்கையும் அரிதாங்கிள்ளோசோறும் என் வீட்டில் வரும், எறும்புக்கும் ஆர்பதமில்லை மூன்னுள் என்னிருங் கலியாம், குறும்பைத் தவிர்த்த குடிதாங்கியைச் சென்று கூடிய பின், தெறும்புற்கொள் யானை கவளம் கொள்ளாமற் றெவுட்டியதே" எனும்இச் செய்யுளால் தெரிகிறது.

சத்தியஇதன்—புஷ்பவான் குமரன், இவன் குமரன் குரு.

சத்தியகர்மா—1. (பிர.)செயத்திரதன்தேவி.
2. அங்கதேசாதிபதியாகிய திருடவிருதன் தந்தை. இவற்குச் சத்தியகர்மன் எனவும் பெயர்.

சத்தியகன் — 1. விருஷ்ணி வம்சத்தவன், சிநி குமரன். இவன் குமரன் யுயுதானன்.
2. சாத்தகியின் தந்தை.

சத்தியகாமன் — ஜாவாலன் புத்ரன். சிவியன் சந்ததியான்.

சத்தியகாள—நாலாம் மன்வந்தரத்துத் தேவர்கள்.

சத்தியகீர்த்தி—அரிச்சந்திரனுக்கு மந்திரி. மகா உறுதியுள்ளவன், அரசனுக்குத் துன்பம் நேர்ந்தகாலத்தும் அத்துன்பத்தை உடன் அனுபவித்தவன்.

சத்தியகேது—1. விபுவின் தந்தை. சுகேதுபோன்.
2. தர்மகேதுவின்குமரன். இவன்குமரன் திஷ்டகேது.

சத்தியசந்தன்—1. இவன் வைஷ்ணவவேதியன். விஷ்ணுவாலயப் பிரதிஷ்டை செய்து விஷ்ணுமூர்த்தியை மோக்ஷம் கேட்க அவர் சிவமூர்த்தியால் அன்றி என்னாலாகாது எனச் சிவமூர்த்தியைப் பணிந்து முத்தி அடைந்தவன். (சூதசம்மிதை).
2. சிவதரிசனத்தால் குலநோய்தீர்ந்த அரசன்.

சத்தியசயநன்—பூலுசன் சந்ததியான்.

சத்தியசகசு—சுதர்மாவாகிய விஷ்ணுவின் அம்சாவதாரத்தைப் பெற்றவர்க்குத் தந்தை.

சத்தியசித்—1. மூன்றுமன்வந்தரத்து இந்திரன்.
2. கங்கன்குமரன்.
3. (பிர.) சுநிதன்குமரன். இவன்குமரன் விசுவசித்.
4. துருபதன் தமயன்.

சத்தியசிரவன்—இருக்வேதியாகிய இருடி.

சத்தியசிரவசு—(சூ.) விதிகோத்திரன் குமரன்.

சத்தியசேதனன்—1. கர்ணன் குமரன்.
2. தருமன் என்னும் அரசனுக்குச் சூனிருதையிடத்து அவதரித்த விஷ்ணுவினம்சம்.

சத்தியஞானதரிசனிகள்—பரஞ்சோதி முனிவர்க்குச் சிவஞானபோதம் உபதேசித்த இருடி புங்கவர்.

சத்தியதர்மா—தர்மசாவர்ணி, மநுப்புத்திரன்.

சத்தியதிருதி—1. சதாநந்தர் குமரர். இவர் குமரர் சிரத்துவான். இவர் ஊர்வசியைக் கண்டு வீரியம்விட அது ஒரு புத்திரனும் புத்திரியும் ஆயிற்று. அதனைச் சந்தனு கிருபையால் வளர்த்து கிருபன், கிருபி எனப் பெயரிட்டனன்.
2. கிருதமான் குமரன். இவன் குமரன் திருடநேமி.

சத்தியபாமை — சத்ராஜித் குமரி, கண்ணன் பாரி. சததன்வா தன் தந்தையைக் கொன்றதுபற்றிக் கண்ணனிடம் குறைகூறிக்கொலைசெய்வித்தவள். இந்திராணி அவமதித்ததைப்பற்றிப் பாரிசாதவிருக்ஷத்தைக் கண்ணனைக்கொண்டு பூமிக்கு வருவித்தவள். இவள் குமரர் பானு முதலிய பதின்மர். சாருதேஷ்ணன் தாய். நரகாசுரனுடன் கண்ணன் யுத்தத்திற்குச் செல்கையில் உடன்சென்றவள். அதிதியால் என்றும் மூப்படையா வரம்பெற்றவள்.

சத்தியபுரம்—இந்த நகரத்திலிருந்த மாந்தர்கள் எல்லாரும் ஒரேகாலத்துக் கருவடைந்தனர்.

சத்தியப்பிரதன்—(சூ.) ஏமரதன் குமரன்.

சத்தியருதி—சத்தியதிருதிக்கு ஒருபெயர்.

சத்தியலோகம்—கைலாசத்திற்குச் சொன்னலோக அடுக்கின்படி சத்திய உலகமிருக்கும். அந்தச் சத்தியலோகம் பதினாறுகோடி யோசனை உயரத்தைப்பொருந்தும், அதின் நடுவில் பிரமதேவர் எழுந்தருளியிருப்பர். இதில் கிழக்கே இந்திரநீலநிறம்போன்ற வடிவுடைய இருக்குவேதமிருக்கும். வடக்கே படிகநிறத்தையுடைய எசர்வேதமிருக்கும். மேற்கே பதுமராகநிறம்போன்ற சாமவேதமிருக்கும். தெற்கே கருநிறம்போன்ற அதர்வணவேதமிருக்கும். பின்னும் இதிஹாசம், புராணம், மீமாம்சைமுதலிய சாத்திரங்களும், சாவித்திரியு மிருப்பர்.

சத்தியவகன்—பாரத்துவாசர் சந்ததியான்.

சத்தியவதி—1. திரிசங்கின் பாரி.

2. வியாசன் தாய்.

3. நக்னசித்தின் குமரி. எழுவிடைகளைக் கர்வபங்கஞ்செய்து கண்ணன் இவளை மணந்தனர்.

4. காதிராஜன் குமரி. இரிசிகர் இவளை யாசித்து மணந்தனர். இவளே கௌசிகி நதியாயினள். இவள் குமரர் சமதக்கினி.

5. பரிமளகந்திக்கு ஒரு பெயர். இவள் ஓடம்விடுகையில் பராசர் இவளைக் கூடி வியாசரைப் பெற்றனர். இவளுக்குச் சந்தனுவால் சித்திராங்கதன், விசித்திரவீரியன் பிறந்தனர்.

சத்தியவந்தன்–1. சாகூசமனுவிற்கு நட்வலையிடத்துதித்த குமரன்.

2. மத்திரதேசாதிபதியாகிய திருமத் சேனன் குமரன். இவற்குச் சித்திராசுவன் எனவும் பெயர். சாவித்திரியின் கணவன்.

3. சங்கராசாரியர்காலத்து அவரால் பூத்திரப்பேறு பெற்ற அரசன்.

சத்தியவான்—1. சாவித்திரியின் கணவன்.

2. சாளுவராசன் குமரன்.

சத்தியவிதன்—(சூ.) உபரிசரவசுவின் வம்சத்தரசன்.

சத்தியவிரதை—சௌமியனைக் காண்க.

சத்தியவிரதம்—திருக்காஞ்சியிலுள்ள தலங்களில் ஒன்று. இதற்கு இந்திரபுரம் என்று ஒரு பெயர் உண்டு. புதன் பூசித்துக் கிரகநிலை பெற்றது.

சத்தியவிரதன்–1. வைவச்சுதமனு. மச்சாவதாரமூர்த்தியைக் காண்க. இவன் விஷ்ணுபக்தியால் ஒரு பிரளயத்தில் தவறி மறு பிரளயத்தில் மனுவானவன். இவன் திராவிட தேசாதிபதி.

2. இரண்யரோமன் அல்லது இரணிய ரேதஸுக்குக் குமரன்.

3. திரிசங்கினுக்கு ஒருபெயர்.

4. பாழ்ங்கிணற்றிலிருந்த பிதுர்க்களை துலாகாவேரி தீர்த்தமாடி அதினின்று நீக்கின ஒருவன்.

5. திரிபந்தனன் குமரன்.

6. துரியோதனன் சபையிலிருந்த சூதாடவல்லவன்.

7. கோசலதேசத்தில் தேவதத்தன் என்பான் ஒரு வேதியன் புத்திரனில்லாது நெடுநாள் இருந்தனன். இவன் புத்திரகாமேஷ்டி செய்யும்வகை கோபிலருஷியை யுத்காதாவாக இருத்தி யாகஞ் செய்கையில் ருஷி அடிக்கடி சுவாசத்தை விட்டுச் சுரபங்கமாகச் சாமகானஞ் செய்து வந்தனர். அதைக்கண்ட தேவத்தன் இவ்வாறு சுரபங்கமாகச் செய்தல் கூடாதுஎனக் கோபிக்க முனிவர் நீ என்னைக் கோபித்தனை ஆதலால் உன் புத்திரன் மூடனும் ஊமையும் ஆக எனச்சபித்தனர். பின் வேதியன்வேண்டக் கருணை கூர்ந்து சிலநாள் மூடனுயிருந்து பின் மகாவித்வான் ஆவன் என அநுக்கிரகித்துப் போயினர். பின் ரோகணி என்னும் அவன் மனைவி ஒரு புத்திரனைப் பெற்றனள். அவனுக்கு உதத்தியன் என்பெயரிட்டு வளர்த்துவந்தனர். இவனுக்கு எட்டாவது வயதில் உபநயனஞ்செய்து வேதாத்தியானஞ் செய்விக்கையில் ஒருமுழுத்தேனும் வாயில் தூழாயாமைகண்டு தாய்தந்தையர் மிகவும் வருந்திப் பனிரண்டுவயதுவரையில் கல்வி வர முயன்றும் ஒரு எழுத்தும் வாராததுகண்டு மனம் வெறுத்துவிட்டு வெட்கத்தால் பிள்ளையை வீட்டின்வெளியில் போகாதபடி கட்டளையிட்டனர். இவ்வகையாகிய சிறுவன், ஓர்நாள் தன்னைப் பலரும் அவமதித்தலை எண்ணி வீட்டை விட்டுஅகன்று கங்காதீரம் அடைந்து ஓர் ஆச்சிரமம்அமைத்துப் பொய்சொல்லுதல் இல்லைஎன விரதம்பூண்டு பதினான்குவருடம் வனத்தில் காலங்கழித்துவந்தான். இவ்வகை இருக்கையில்ஓர்நாள் ஒருவேடனால் அடிபட்டு ஒரு பன்றியானது இவன் காணச்சமீபிக்க இவன் ஊமையாகையால் புண்ணியவசத்தால் தேவிமந்திரமாகிய "ஹ்ரு, ஹ்ரு" என்று கூச்சலிட்டனன். பின் வேடன்வந்து சுவாமி நீர் சத்தியவிரதராகையால் பன்றி சென்றஇடம் கூறுக என இவன் பன்றியிருக்கு இடம் தெரிவிப்போமாயின் கொலை

ய்த பழிநேரும். சொல்லாது இருப்போம் எனின் பொய் கூறினவனுகிறேரும். இவ் வித தர்மசங்கடத்திற்கு என் செய்வ தென எண்ணி அப்பன்றி யிருக்குந் திக்கைநோக்கி ஊகமையாகையால் முன் சொல்லியபடி ஹ்ரு ஹ்ரு என்றனன். இவை தேவீபீஜமந்திரமாகையால் தேவி தரிசனந்தந்து வித்தையை அநுக்ரஹஞ் செய்துபோயினள். பின்பிவன் மகாபண் டிதனுனன். (தே-பா.)

சத்தியன்—1. ஒரு இருடி.

2. அவிர்த்தானனுக்கு அவிர்த்தானியி டம் பிறந்த குமரன்.

சத்தியாஸ—மூன்றும் மன்வந்தரத்துத் தேவர்கள்.

சத்தியாதன்—பௌமரதன் குமரன்.

சத்தியாதனன்—விதர்ப தேசாதிபதி. இவன் பகையரசனுகிய துன்மருஷணனுற் கொலையுண்டுபோக சதி எனும் கர்ப்பிணி யாகிய மனைவி காட்டிற்சென்று கருவுயிர்த் து நீர் அருந்துகையில் முதலைவாயிலகப் பட்டு இறந்தனள். இறந்த சதியின் கும ரனை உமைஎன்னும் ஓர் பார்ப்பினி தன் குமரன் சுசிவிரதனேடு தருமகுத்தன் எனப் பெயரிட்டு வளர்க்கையில் முனிவர் ஒருவர் இக் குமரனுடைய பிதா முற் பிறப்பில் பாண்டிநாட்டரசன். சனிப் பிரதோஷத்தில் சிவபூசைவிட்டுச் சோழ னை வெட்டியபடியால் இப்போது பகை வரால் கொல்லப்பட்டு இறந்தான். இவன் மனைவி சக்களத்திக்கு விஷம் அருத்திய படியால் முதலைவாய்ப்பட்டு இறந்தனள். ஆதலால் இப்பிள்ளை வறுமையடைகி ருன். உன்குமரன் சுசீலன் முற்பிறப்பில் யார்கொடுத்தாலும் வாங்கிக்கொண்டு பிற ர்க்கு உதவாதலால் தரித்திரனுயிருக்கின் ருன். ஆதலால் இந்த இருவரும் பிர தோஷவிரதம் செய்வரேல் செல்வம்உள் ளார் ஆவர்என்று தீக்ஷைசெய்து சென்ற னர். குமரர் இருவரும் பிரதோஷவிரதம் இருக்கையில் சுசீலன் பொற்றிரள் அமைந்தகுடம் பூமியிற்பெற்று வறுமை நீங்கினன். தருமகுத்தன் திரமிடன்என் னும் காந்தருவனுக்குத் தாரணியிடம்உதி த்த அஞ்சுமதியை மணந்து காந்தருவரா சன்துணையால் தன்னரசை அடைந்து சுகம் அடைந்தனன். (பிரமோத்தரகாண் டம்).

சத்தியேயு—(சந்.) ரௌத்திராசுவன்குமரன்.

சத்தியை—மன்யுவின் தேவி.

சத்தியோசாதமூர்த்தி—வெண்ணிறம், வெள் ளைமாலே, வெள்ளைவஸ்திரம், பால்யவடி வம், புன்னகை, அபயம், வரதம் உடை யவர்.

சத்தியோசாதம் — சிவமூர்த்தியின் திரு முகத்துள் ஒன்று. சிவேதலோகித கற் பத்துப் பிரமா யோகத்து இருந்து சிவ பெருமானை நினைத்தலும் அவன் முன்பு இப்பெயர்கொண்டு குழந்தையுருவாய்த் தோன்றினர். பிரமன் திகைத்து வணங்க அழல்உருக்கொண்டு இறைவன் நிற்க அத்திருவுருவினின்றும் நான்கு இருடி கள் தோன்றினர்.

சத்துப்பிறத்தன்—ஒரு முனிவன் கூர்ம காலத்துத் தனக்குக் கிடைத்த அரிசி மாவை அதிதியாகிய தருமத்திற்குப் பாகி த்துக்கொடுக்க அத்தருமதேவதை சோதி க்கும்படி அந்த மாபசி நீக்கவில்லைஎனப் பெண்சாதி, பிள்ளை, மருமகள் முதலி யோர் பங்குகளையும் பாகித்து அளித்துச் சத்தியலோகம் அடைந்தவன்.

சத்துவசன்—(சூ). சிரத்துவசன் குமரன்.

சத்துவிசு—சூரியகிரணத் தொன்று.

சத்திராதநுமன்—பூருரவன் குமரனுகிய கூத் திரவிருத்த வம்சத்தவன்.

சத்திராபகூஷன் — சுவலபருக்குக் காந்தினி யிடம் உதித்தகுமரன்.

சத்திராவிருத்தன் — பூருரவன் இரண்டாம் புத்திரன். நகுஷன் தம்பி.

சத்திராயாகம்—வேள்வியில் ஒன்று.

சத்திராசிதன்—நிம்மனர் குமரன்.

சத்திராசித்—துவாரகைக்கு அரசன். சத்திய பாமையின் தந்தை. சூரியனிடத்தில்அன் பினுல் சியமந்தகமணி பெற்றவன். இம் மணியைக் கண்ணன் எடுத்தான் என அபவாதங்கூறி அந்த அபவாத நிவர் த்தியின்பொருட்டுத் தன் சுமரியை க் கொடுத்துச் சமாதானஞ்செய்துகொண்ட வன். இவன் சியமந்தகமணியைச் சீதன மாகக் கொடுக்கக் கண்ணன் மறுத்தனர். சததன்வா தனக்குச் சத்தியபாமையைத் தராமையால் தூங்குகையில் இவனைக் கொன்றனன்.

சத்திரியர்—இவர்கள் உலகபாலகநிமித்தம் ஒவ்வொரு கற்பங்களில் திரிமூர்த்திக ளின் தோள்களில் பிறந்தவர் என்று புரா ணங் கூறும். சூரியவம்ச சந்திரவம்சங் களைக் காண்க.

சத்துருக்காதி — சத்துருக்கன் குமரன். இவன் நகரம் வைதிசம்.

சத்துருக்நன்—1. சுவலபருக்குக் காந்தியிடம் உதித்த குமரன்.

2. அக்ரூரன் தம்பி.

3. தேவச்சிரமன் குமரன். ஏகல்வயன் சகோதரன்.

4. தசரதனுக்குச் சுமித்திரையிடம் பிறந்த குமரன். சகன் புத்திரியாகிய சுதகீர்த்தியை மணந்தவன். இவன் குமரர் சத்துருகாதி, சுபாகு. இவன் வடமதுரையில் உருத்திரமூர்த்தியிடம் சூலம்பெற்றுத் தேவர்மூதலியோரை வருத்திக் கொண்டிருந்த இலவணசுரனைப் போர் செய்து வெற்றிபெற்றனன்.

சத்துருசயன்—துரியோதனன் தம்பி.

சத்துருசாதனபாண்டியன்—புருஷோத்தம பாண்டியன் புத்திரன்.

சத்துருசித்—1. யுமானுக்கு ஒருபெயர்.

2. (பிர.) சுகஸ்ரசித் குமரன். இவன் குமரர் மகாஹயன், வேணுஹயன், ஹேஹயன்.

3. பிரதர்த்தனுக்கு ஒருபெயர்.

4. ஒரு அரசன். இவன் அசுவதரனால் உபசரிக்கப்பட்டவன். இவன் குமரன் இருத்துவசன் அல்லது குவலாயாசுவன்.

5. மகிஷாசுரனுக்குப்பின் அவன் பட்டணத்தையாண்ட சூர்யவம்சத்தரசன்.

சத்துருஞ்சயபாண்டியன் — உக்கிரசேனபாண்டியனுக்குக் குமரன். இவன் குமரன் வீமத்தேர் மன்னன்.

சத்துருபாதாடன் — புண்ணியபுஞ்சனைக் காண்க.

சத்துருமர்த்தனன்—இருதுத்துவசன் குமரன்.

சத்துருமித்திரன்—துரியோதனன் தம்பி.

சத்துரோபதேசன்—சகன் தம்பி.

சநகன்—1. விதேகராசன், மிதிலைநாட்டரசன். இராஜருஷி, சீதையை வளர்த்தவன். வீரபத்திரர் தக்ஷயாகத்தில் இவன் வம்சத்தவரிடம் வைத்தவில்லை சீதையின் பொருட்டு இராமமூர்த்தியை வலைக்கச் செய்தவன். இவன் நாகஞ்சென்று அவ்விடம் இருந்த பாபிகளைக் கண்டு ஹாஹா ழக்கஞ்செய்து அவர்களை நரகத்தி லின்றும் நீக்கினன். தந்தை அச்வரோம், சுகருக்கு ஞானம் உபதேசித்த மகாஞானி. இவனிடத்து விநாயகர் பிக்ஷைக்குச் சென்ற அரசன் வீட்டிலிருந்த பொருளனைத்தும் படைத்தும் போதாமலிருந்தால் சுகன் தன்னைத் தெய்வமாக மதித்ததைநீங்கி அவமதிப்படைந்தனன். விநாயகர் அனின்நீங்கித் திரிசிரன் என்னும் வேதியரிடஞ் சென்று பிக்ஷை ஏற்று அவன் மனைவியாகிய விரோசனையிட்ட அறுசுவைத் தின்று பசிதீர்ந்து அவர்களது வறுமைபோக்கி அரசன் வழிபட அவனுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்துகாட்சிதந்து மறைந்தனர். சநகர் எப்போதும் இளமை நீங்காதவர்.

2. சௌநகர் குமரன். தாய் சுகன்னி, இவன் குமரன் உரூரவன்.

3. பிரமன் புத்திரருள் ஒருவன், விஷ்ணுவின் அம்சம். சங்கருஷணர் இடம் தத்துவம் உபதேசிக்கப் பெற்றவன்.

4. நிமியைக் காண்க.

சநகாக்ஷியன்—சநகன் சந்ததியாளுகிய ஒரு இருடி.

சநச்சுசாதன்—பிரமன் புத்திரன், விஷ்ணுவினம்சம்.

சநஸ்தானம் — பஞ்சவடிக்கு அருகிலுள்ள இடம். யமுனை கோதாவரியின் உற்பத்தியாய்வரும் இடத்தில் உள்ளது. அரங்கபாத் என்னும் இடத்தருகில் இருக்கலாம். இது தண்டகவனத்தில் சனங்கள் குடிபுகுந்தபின் உண்டாய பெயர்.

சநதை—மேருதேவியின் பெண். இரண்மயன் பாரி.

சநத்குமாரர் — பிரமன் புத்திரர், விஷ்ணுவின் அம்சம். இவர் சதச்சிருங்கமலையில் யோகத்து இருக்கையில் சிவமூர்த்தி இடபாரூடராய்த் தரிசனந்தரச் சும்மா இருந்ததால் நந்திதேவரால் ஒட்டகமாய்ச் சபிக்கப்பட்டுச் சிவபூசையால் நிவர்த்தி பெற்றவர். பிறகு நந்திதேவரிடம் உண்மை அறிந்தவர். இவர் சந்நியாசாச்சிரமி, நெடுநாளைக்குமுன் ரோன்றி அதுமுதல் குமரனாக இருத்தலின் இப்பெயரிவர்க்கு வந்தது. (சிவமகாபுராணம்).

சநத்குமாரம்—உபபுராணத் தொன்று.

சநத்குமாரசங்கிதை—சநத்குமாரரால் கூறிய சங்கிதை.

சநத்துவசன்—(சூ.) சுசி குமரன்.

சநநாதசோழன்—அரசர்சூளாமணிச்சோழனுக்குத் தந்தை.

சநநாதன்—சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

சநந்தனர்—பிரமன் புத்திரர். விஷ்ணுவினம்சம், சநகருக்குச் சகோதரர். இவர் யோகத்தால் ஆனந்தப்பட்டவராதலின் இப்பெயரடைந்தனர்.

சநந்தன்—ஒருவேதியன், இவன் கண்ணில்லாத தாய் தந்தையரைவிட்டுத் தவமேற்கொண்டு ஊர்வசியால் தவமிழந்து அவளைப்புணர்ந்து குட்டநோய்கொண்டு பிருகினி நதியில் மூழ்கிச் சுத்தமடைந்தவன். (பெண்ணைநதி புராணம்).

சநமேசயன்—1. பரிச்சித்தின் குமரன். தாய் மாத்திரை, தேவி வபுஷ்டை. உதங்கரால் தக்ஷகனைக் கொல்லச் சர்ப்பயாகஞ்

செய்ய ஏவப்பெற்று வியாழன் வேண்ட நிறுத்தினவன். யாகத்தில் வேதியன் விழப் பிரமஹத்தி தொடரப் பெற்றவன். வியாசர்கட்டளையால் பாரதங்கேட்டுப் பிரமகத்தி நீங்கினவன். சுவர்ணவர்ணை கரன் புதல்வியை மணந்தவன்.

2. குரோதகீர்த்தியின் குமரன்.
3. புரஞ்சயன் குமரன்.
4. பூரு குமரன்.
5. விதூமனைக் காண்க.
6. (சூ.) சோமதத்தன் குமரன்.
7. (பிர.) சிரஞ்சயன் குமரன். இவன் குமரன் மஹாசாலன்.

சநன்—சரகாக்ஷயன் சந்ததியாஞ்சிய ஒரு இருடி.

சநாசித்து—யதுவம்சத்து ஏகயன் பௌத்திரஞ்சிய குந்தி புத்திரன். இவனுக்குச் சோபஞ்சி எனவும் பெயர்.

சநாதநன்—சண்முகசேநாவீரன்.

சநாதனன்—ஒரு வேதியன். இவன் குமரன் சிநி. இவன் அரசன் மனைவிமீது ஆசை வைத்ததால் தந்தை இவனைவிட்டு நீங்கிக் காசி அடைந்து கங்கைஆடி முத்திபெற்றனன். (காசிரகசியம்).

சநார்த்தனன்—ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேகத்திற்குத் தேவர்கள் எல்லாரும் போய்விட பிரமன் தன் யாகத்திற்குச் சமைத்த அன்னபானாதிகளைப் புசிக்க யாரும் இல்லையே என எங்குகையில் விஷ்ணு ஒரு பாலவருக்கொண்டு வந்து அவை அனைத்தையும் புசித்துப் பிரமனுக்குக் காட்சிதந்த திருவுருவம்.

சநி—சூரியன் துவட்டாவின்குமரியாகிய சஞ்ஞிகையைமணக்க அச்சஞ்ஞிகை சூரியனதுவெப்பம் பொறுமல் தனது சாயையில் ஒரு பெண்ணை நிருமித்து வைத்து நீங்கினள். அந்தப் பெண்ணிடம் சூரியனுக்குச் சாவர்ணி மநு, சனி, பத்திரைஎனும் பெண் பிறந்தனர். இவனுக்குச் சனீச்சுரன் எனவும் பெயர். இவன் சேவதியிற் பிறந்தவன். இவனது தேர் இரும்பாலானது. அதில் நீலஆடைபுனைந்த எட்டுக் குதிரைகள் பூட்டப்பட்டிருக்கும். மந்தநடையும் குரோதமும் உடையன். தக்ஷயாகத்தில் வீரபத்திரரால் கண் இழந்தனன். இவன் மூடவன், இவனது வாகனம் காக்கை. இவன் அலி கிரகத்துடன் சேர்ந்தவன். நிறம் கறுப்பு. உருவத்தாற் சிறியன். மேற்குத்திக்கை இடமாகக் கொண்டவன். இவன் தவத்தால் கிரகபதம் பெற்றனன். இவன் நண்பர் புதன், குரு, சுக்கிரன். இவன் பகைவர் சூரியன், சந்திரன், செவ்வாய். இவன் குமரன் குளிகன். இவனுக்கு மந்தன், பிணிமுகன், சவுரி, மூதமகன், மூடவன் எனவும் பெயர். இவனை அத்திரிக்கு அநசூயை இடம் பிறந்தவன் என்றும் கூறும் சில புராணம். அவனே ஒருருவுகை இருக்கலாம். தனனை வெகுண்டப்படுத்திப் புட்கரனோடு சேர்ந்து பகைபாராட்டி அவன் உறுதிகண்டு அஞ்சி வேண்டினவன். பிரகஸ்பதிக்கு மேலிரண்டு யோசனைதூரத்தில் உள்ளவன். இவன் தன் மற்றொன்றையுத் தனக்கு உபகரிக்க இல்லைஎன்று உணர்த்தக் அவள் சபித்ததினால் முடவனும் நொண்டியானவன். (காசிகண்டம்). (வேறு).

சநிப்பிரதோஷம்—சுக்கிலபக்ஷத் திரயோதசியாவது கிருஷ்ணபக்ஷத்திரயோதசியாவது உதயாதி உதயாந்தம் அறுபதுநாழிகை இருப்பது உத்தமம். இதில் குறைந்துவருவது மத்திம அதமங்களில் அடங்கும். இதில் தேவர்முதலியோர் திருப்பாற்கடல் கடைந்தகாலத்தில் அதிற்பிறந்த விஷத்திற்கு அஞ்சிச் சிவமூர்த்தியை அடைக்கலமாகத் தேவர்பொருட்டுச் சிவமூர்த்தி ஆலபோசனஞ்செய்துதேவருயிர்களுக்கு அதுக்கிரகித்த காலம். இது சனிவாரத்துடன் கூடிவருதல் விசேஷம் என்று புராணங்கள் கூறும். இதில் சிவமூர்த்தியைஎண்ணி விரதமிருப்பார் இஷ்டசித்தி அடைவர்.

சநிபபிரபாவன்—இராவண சேநாபதி.

சநியூர் — திருமுனைப்பாடி நாட்டிலுள்ள ஊர், பாரதம்பாடிய வில்லிபுத்தூரர் பிறந்தஊர். ஆட்கொண்டான் என்னும் வள்ளல் இவ்வூரார்.

சநுவன்—(சூ.) மிட்வான் குமரன்.

சந்ததி—தக்ஷன் பெண், தாய் பிரசூதி, புருவன் மிருது.

சந்ததனன்—(சூ.) துருவசந்தி குமரன்.

சந்ததாத்தார்—சிறுத்தொண்ட நாயனார்வீட்டுத் தாதியர்.

சந்ததவதி—சூரகேதுவின் மகள், ஸ்தன் பாரி.

சந்தநு—இவன் பூர்வம் வருணன் பிரமன் சபையிலிருக்கையில் அச்சபைக்குவந்த கங்கையைக்கண்டு மோகித்துப் பிரமன் சாபத்தால் சந்திரவம்சத்துப்பிரதீபனுக்குக் குமரனுய்ப் பிறந்தனன் இவன் பகீரதியைமணந்து பீஷ்மனைப் பெற்றான். இவன்மச்சகந்திஎனும் யோஜனகந்தியை மணந்து விசித்திரவீரியன், சித்திராங்கதனைப் பெற்றனன். இவனுக்கு மஹாபிஷக் எனவும்பெயர். இவன் ஸ்ருத்தரைத்

தொட்டால் அவர்கள் யுவாக்களாவார். இவன் இராச்சியத்தில் 12-வது மழையி லாதிருக்க முனிவர் அரசனேநோக்கி நீ தமயன் அரசினைக் கொண்டதால் இவ் வகையாயிற்று என்றனர். அரசன் உட னே அரசினைவிட எண்ணுகையில் தம யன் பாஷண்டனுயினன். வருணன்மழை பொழிவித்தனன். இவன் அரசில் கூாம மாய் இருந்ததால் விச்வாமித்திரன்யாகம் செய்து அக்கினிக்கு நாயூனை அவிகொடு த்தனன். (பாரதம்).

சந்தர்த்தனர்—பத்திரையின் தமயன்மார்.

சந்தஞசாரியார் — இவர், விமலர் எனும் வேதியர்க்குக் குமார், இவர்க்குப் பதுமபா தாசாரியர் எனவும் பெயர். இவர் விஷ் ணுவினம்சம் என்பர்.

சந்தன் —1. புருஷதன் சகோதரன்.

2. சுகோத்திரன் குமரன்.

3. பாரதவீரருள் ஒருவன்.

4. ஒரு வித்தியாதரன் தேவேந்திர னுற் குயிலாகச் சபிக்கப்பட்டுச் சிவபூசை யால் சாபநீங்கினவன்.

5. சோமகன் குமரன்.

சந்தனை— அங்கநாட்டின்வழி பாயும் ஒரு நதி.

சந்தாசனன்—சுதகிருதி இடத்துத் திருஷ்ட கேதுவிற்குப் பிறந்த குமரன்.

சந்தாத்தன்—பத்திரை தமயன்.

சந்தானலோகம்—இராமமூர்த்தியுடன் சென்றூர் அடையப் பிரமனுல் சிருட்டிக் கப்பட்ட உலகம்.

சந்தானன்—சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

சந்திமான்—1. கந்தவிரதம் அநுட்டித்து முத்திபெற்றவன்.

2. இடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவன். இவன் ஒரு வேடன், கிருத்திகா விரதம் அநுட்டித்து இப்பதம் அடைந்தான்.

சந்தி—(சூ.) பிரசுருகன் குமரன்.

சந்தியாநிருத்தம்—தேவர் முனிவர்பொருட் டுச் சந்தியாகாலத்து நிருத்தஞ்செய்த சிவ மூர்த்தியின் தாண்டவகோலம்.

சந்தியை—1. சாலகடங்கடைக்குத் தாய்.

2. பிரமன் தேவி.

சந்திரகாசன்—அருச்சுனன்காலத்துத் தக்ஷ ணத்தில் அரசாண்ட ஓர் அரசன்.

சந்திரகாந்தம்—காருபதத்தில் இலக்குமண ரால் நிருமிக்கப்பட்ட பட்டணம்.

சந்திரகாந்தன்—மலேஜயன் குமரன்.

சந்திரகாந்தை—வேதராசி என்பவனுக்குத் தேவி, இவள் மகா பதிவிரதையாயினும் இவள் அடுத்த வீட்டிலிருந்த வித்யாவதி என்னும் விபசாரியின் சொல்லால்கெட்டு இந்திரத்துய்ம்மன் என்னும் அரசனுல் நாட்டைவிட் டகற்றப்பெற்றுக் காவிரி தீரத்தில்வசித்து மறுபிறப்பில் தேகளரிச் சல்நோயடைந்து காவிரியில் ஸ்நானஞ் செய்து நலமடைந்தவள்.

சந்திரகிரி—தெலுங்க இராஜதானி.

சந்திரகுப்தன்—1. ஒரு அரசன், மௌரி யன். பிராமணனுல் பட்டம் அடைந்த வன். இவன் குமரன் வாரிதாரன், மகத தேசாதிபதி என்பர். தாய் மூரை, நந்தர்க ளுக்குப் பின் ஆண்டவன். கலி (2,720)ல் ஆண்டான் என்பர்.

2. சந்திரவதியைக் காண்க.

சந்திரகேது — (சூ.) லக்ஷ்மண குமரன். இராமமூர்த்தியின் சொற்படி காருகபதம் அரசாண்டவன்.

சந்திரசர்மா—விக்கிரமார்க்கனுக்குத் தந்தை. இவன் நான்குவருணத்தில் நான்குபுத்திரி களே மணந்து பிராமணப் பெண்ணிடம் வராருசியையும், க்ஷத்திரியப் பெண்ணி டம் விக்கிரமார்க்கனையும், வைசியப்பெண் ணிடம் பட்டியையும், சூத்திரப்பெண் ணிடம் பார்த்துஹரியையும் பெற்றான். இவர்கள் விக்கிரமார்க்கனுக்கு மந்திரி ஆயினர்.

சந்திரன்சுவர்க்கி—ஒரு சிற்றரசன். இவ னுண்டது உறையூரைச்சார்ந்த மள்ளுவ நாட்டிலுள்ள முரணைநகர். இவன் புகழேந் தியை ஆதரித்து நளவெண்பா பாடுவித்த வன்.

சந்திரசேகரர்—சந்திரன் தக்ஷனுல் உடல் தேயச் சாபம் அடைந்து சிவமூர்த்தியிடம் அபயம் புகுந்தகாலத்து அவனுக்கு அப யம்தந்து திருமுடியில் அணிந்த திருக் கோலம்.

சந்திரசேகரவாணன்—இவர் தொண்டை நாட்டுச் சேறை என்னும் ஊரிலிருந்த வேளாளர். இவர் சோழனை எதிர்கொள் ளாததால் சோழன் கோபித்து வேளா வர் செருக்கடைத்தனர் என்று சிறை யிட முதலியார் அரசனைச் சிறையிட்டுப் பாண்டியனை அரசாக்கினர்.

சந்திரசேநன்—1. கலிங்கநாட்டு அரசன், இவன் ஒருவேதியன். தேவாலய ஆப ரணத்தை உத்சவ அதனைப்பூண்டு மீண்டும் கேட்கக் கொடாததினுல் குட்டவியாதி யால் நரகடைந்தவன்.

2. கவுண்டின்யதேசத்து அரசன். தேவி சுலபை.

3. உச்சயனிபுரத்து அரசன். சிவபத்தி மான், இவன் பத்திக்காக இவனுடன் நட்புக்கொள்ளவேண்டிக் கணநாதன் ஒரு

வன் பருத்த மாணிக்கம் ஒன்று கொடுத்தனன். அதைப் பகையரசர் கவர்ந்து செல்லப் படையெடுத்தனர். இவ்வரசன் உச்சயனிமாகாளருக்குப் பூசை செய்கையில் ஒரு இடைப்பெண்ணும் அவள் குமரனும் சுவாமிதரிசனஞ்செய்து சென்றனர். அந்த இடைக்குமரன் சிவபூசைசெய்ய எண்ணித் தனக்கு அரசனப்போல் மணிமுதலிய இல்லாமையால் கல்லைச் சிவலிங்கமாகப் பாவித்துப் பூசை செய்தனன். தாய் மகன்பசிக்குச் சகியாதவளாய்க் குமரன் விளையாட்டில் இருக்கிறான் என எண்ணிச் சிவபாவனை செய்து வைத்திருந்த கல்லினை எடுத்து எறிந்தனள். குமரன் இதனால் மூர்ச்சை அடைந்தனன். தாய் நடுங்கி மூர்ச்சை தெளிவித்தனள். குமரன் எழுந்து பார்க்கையில் தானிருந்த குடிசை முழுதும் இரத்தினமயமாய் இருந்தது. இதனை அந்தத் தேசத்தின்மீது படையெடுத்து வந்த பகையரசர் கண்டு அரசன் சிவபத்திமான், இவனுடன் எதிர்த்தல் கூடாதெனத் திரும்பினர்.

சந்திரசைலம் — மிதிலையின் வழியிலுள்ள பர்வதம்.

சந்திரதத்தன் — சாதுவனை நாகர் மலையிலிருந்து காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குக் கப்பல் ஏற்றிவந்த வணிகன்.

சந்திரபிரபர்—சைநதீர்த்தங்கருள் எட்டாவது தீர்த்தங்கரர், இவராண்டது சந்திராபநகரம். இக்ஷ்வாகு வம்சத்தவர். தந்தை மகாசேநன், தாய் லக்ஷ்மணை, இவர் கிருதயுகத்தில் தைமீ கிருஷ்ண பக்ஷம் எகாதசி அனுஷத்திற் பிறந்தவர். உன்னதம் (கடு0) வில் வெண்ணிறம். ஆயுஷ்யம் பத்துலக்ஷம். இவர் புத்திரன் வரசந்திரன், கணதார், தத்தர் முதலிய தொண்ணூற்று மூவர்.

சந்திரபீடன் — உச்சையனிநகரத் தரசன், தாராபீடன் என்பவனுக்குக் குமரன்.

சந்திரபிசன் — விசயன் குமரன், இவன் குமரன் சுலோமதி.

சந்திரமதி—மதிதயன் மகள். அரிச்சந்திரன் தேவி. பதிவிரதாசிரோமணி இவள் பிறந்தபோழ்தே மாங்கல்யம் இவளுடன் பிறந்ததாகக் கூறுவர். இவள் தன் கணவன் விச்வாமித்திரன் செய்வித்த துன்பத்தால் காடிழந்தகாலத்தும் புருஷனை விடாது பின்பற்றிக் கணவன்பொருட்டுக் காசிவேதியனிடம் அடிமைபட்டுத் தானொருபுறம் புருஷனொருபுறம் இருந்து புத்திரனையிழந்து துன்பம் அடைந்து கடையில் சுடலையில் புருஷனைக் கண்டு துயரமடைந்து காசியரசன் குமரன்பொருட்டு இறக்கத்துணிந்து இருக்கையில் தேவர்கள் காட்சிதரக் கணவனை அடைந்தவள்.

சந்திரவதி–1. பார்வதிபிராட்டி ஒருமரத்தை நோக்கிப் பெண்வேண்டும் என அது ஒரு பெண்ணைத்தந்தது. அப்பெண் பூஞ்சோலைக்குச் செல்ல அவ்விடம் மணிசூடன் எனுங்காந்தருவன் அப்பெண்ணைக் கண்டு மோகித்ததனால் பூமியில் சந்திரகுத்தனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்தான். (பூவாளூர்ப்புராணம்).

2. மஞ்சுளனைக் காண்க.

சந்திரரேகை—ஒரு அப்சரசு.

சந்திரலோகம்—பிதுர்க்கள் வசிக்கும் சுவர்க்கலோகத்திடம்.

சந்திரவகை—ஒருநதி.

சந்திரவக்கிரன் — சந்திரகேதுவிற்கு ஒரு பெயர்.

சந்திரவாணன்—தஞ்சாக்கூர் ஆண்ட அரையர்களில் ஒருவன். இவன் பெயரால் பொய்யாமொழிப்புலவர் தஞ்சைவாணன் கோவை செய்தனர்.

சந்திரன்–A 1. இவன் விஷ்ணுமூர்த்தியின் திருமார்பில் பிறந்தவன் என்றும்,

2. திருப்பாற்கடல் கடைகையில் பிறந்தவன் என்றும்,

3. அத்திரிக்கு அநசூயையிடம் பிறந்தவன் என்றுங் கூறுவர். அத்திரி தவம் புரிய அவன் வீரியம் மேலெழுந்து கண் வழி ஒழுகிற்று. அதைப்பிரமன் திரட்டி விமானத்திலிட அது உயிர்பெற்றது. அதனைச் சோமன் என்றனர். இதில் திந்தியதுளிகள் பயிர்களாயின. இச்சோமன் சிவமூர்த்தியை எண்ணித் தவம்புரிந்து கிரகபதமும் அந்தணர், பயிர் முதலியவைகளுக்குத் தலைமையும், சிவமூர்த்திக்குக் கண்ணுகவும், அணியாகவும் வரம்பெற்றனன். (காசிகாண்டம்).

4. தக்ஷன்பெண்கள் இருபத்தெழுவரை மணந்து அவர்களிடத்து ஒருமித்து ஆசைவைக்காது கார்த்திகை உரோகணிகளிடம் மாத்திரம் அன்பு வைத்ததால் மற்றைப்பெண்கள் தந்தையிடம் குறைகூறத் தக்ஷன் நாடோறும் ஒவ்வொருகலை தேயவும் க்ஷயரோகமும் அடையச் சாபம் தந்தனன். சந்திரன் சாபம் அடைந்து சிவமூர்த்தியால் கலைகள் வளரவும் நோய் நீங்கவும் அனுக்கிரகம் அடைந்தவன். தக்ஷயாகத்தில் வீர

பத்திராலி தேய்வுண்டு அநுக்கிரகம் பெற்றவன்.

5. சிவசன்னிதானத்து நாரதர் கொணர்ந்து கொடுத்த கனியைப் பிரமன் கந்த மூர்த்திக்குக் கொடுக்க வேண்டுமெனக் கணபதி அவரைக் கோபிக்கையில் சந்திரன் விநாயகரைக்கண்டு நகைத்ததால் விநாயகரால் ஒளியிழக்கவும், சண்டாளத்வமும் பெற்று, மீண்டும் அவரால் அச்சாபம் வருஷத்து ஒருநாளில் அடைய வரம் பெற்றவன். அது ஆவணிமீ பூர்வ பக்ஷ சதுர்த்தியாம். இக்காலத்தில் சந்திரனைக் கண்டோர் சண்டாளத்வமடைவர். ஆகையால் அதுநீங்கக் கணபதியைப் பூசிப்போர் இஷ்டசித்தி பெறுவர்.

6. இச்சந்திரன் ஓஷதிகளுக்கு இறைவனுய் அநேக இராசசூயஞ் செய்த கர்மபலத்தினுல் பிரகஸ்பதியின் தேவியாகிய தாரையைப் புணர்ந்தனன். இந்தக் காரணத்தால் தேவாசுரயுத்தம் உண்டாயிற்று. அவ்யுத்தத்தில் பிரமன் தாரையைப் பிரகஸ்பதிக்குக் கொடுத்தனன். தாரையிடம் இவனுக்குப் புதன் பிறந்தனன்.

7. திருப்பாற்கடல் கடைகையில் மத்தானவன்.

8. (கஉ,000) யோசனே விஸ்தாரம் உள்ள மண்டலத்தையுடையவன். இவன் கலையை, முதற் பதினேந்துநாள் தேவர் அருந்துவர். மற்றவற்றைத் தென்புலத்தார் அருந்துவர். இவன் தேர்க்குச்சக்கரம் (ங.) குருந்தமலர் நிறமுள்ள குதிரைகள் (கo) சூரியனது சுசுமூனே என்னும் கதிரால் ஒளி பெறுவன்.

9. இராகு கேதுக்களின் வஞ்ச வுருவத்தை மோஹினி உருக்கொண்ட திருமாலுக்குக் காட்டினமையால் அவரால் பழைமைபெற்று விழுங்கப்பெற்றவன்.

10. தருமனுக்குக்கார்த்திகையில் உதித்தவன் என்றுங் கூறுவர்.

11. இவன் அத்திரியிடம் பிறந்தபோது இவனுடன் பிறந்தார் தத்தாத்திரேயன், துருவாசன்.

12. இவனைச் சிவமூர்த்தியின் அஷ்டமூர்த்தங்களில் ஒன்றுகக் கூறுவர். இவனுக்குக் கலைஞானபாதன் என்று ஒரு குமரன் உண்டு. நற்குணமும், வெண்ணிறமும் தென்கிழக்கும் இடமாக வுடையவன்.

B. (சூ.) விசுவகோதன் குமரன்.

C. இவர் கொல்லாபுரியிலிருந்து நந்திக்கலம்பகம் கேட்டிறந்த நந்தித் தொண்டமான் சகோதரருக்கு முடி சூட்டி அவ்வரசனுல் "நேற்றினும் இன்று மிகுந்தது காதல்" என்னுஞ் செய்யுள் பெற்றவர்.

சந்திராங்கதன்—1. பத்ராயுவின் தந்தை.

2. இந்திரசேனன் குமரன். சீமந்தினியைக் காண்க.

3. மாளவ தேசாதிபதி, மனேவி இந்துமதி. இவன் வேட்டைக்குச் சென்று ஒரு அரக்கிக்குப் பயந்து மடுவில் விழ அவ்விடம் இருந்த நாககன்னியர் இவன்மீது காதல் கொண்டனர். அரசன் அதற்கு இணங்காது நாகலோகத்திருந்தனன். இவன் மனேவி தடாகத்தில் கணவன்விழுந்து இறந்தான் என அமங்கலையாயிருக்க நாரதமுனிவர் இவனுக்குக் கணவன் உயிருடன் இருப்பது அறிவித்து விநாயகவிரதம் இருக்கச்செய்தனர். அரசி விநாயகவிரதமிருக்கச் சந்திராங்கதன் தன்னகரமடைந்தனன்.

சந்திராசாரி — காச்மீரதேசத்து ஓர் வடநூற் புலவன்.

சந்திராசுவன்—தண்டாசுவனைக் காண்க.

சந்திராபம்—தினபதி நகர்.

சந்திரோதயம்—சுதஞ்சனன் நகரம்.

சந்தோபாபக்தர் — சூத்திர வருணத்தினராய்ச்சிவாஜி அரசனிடத்தில் சேனாதிபராயிருந்தவர். ஒருநாள் துக்காராம் இயற்றிய கீர்த்தனைகளைக்கேட்டு வைராக்ய மடைந்து தமது உத்யோகத்தையும் மனேவியையும் விட்டுப் பீமநதிக்கரையடைந்து அவ்விடத்தில் இருக்கையில் மனேவி சகல பூஷணங்களே யணிந்து இவரிடம் வருகையில் அவளையும் வைராக்யமடையச் செய்து தாம் பிகூஷபுரிந்து பண்டரியாத்திரை மனேவியுடன் செல்கையில் வழியில் ஆறு வெள்ளங்கொண்டு யாத்திரை செய்பவர்களைத் தடுக்க அவர்களேயும் கடப்பித்துத் தாமும் பண்டரியடைந்து கண்ணனைத் தரிசித்தவர்.

சந்தோவிசிதி—வேதாங்கநூல்.

சந்தோஷன்—யஞ்ஞமூர்த்திக்குத் தக்ஷனிடம் உதித்த குமரன்.

சந்தை—சந்தோஷிக்கச் செய்யுந்தேவதை.

சந்நதமந்தன்—(திருதிதந்தி) சுமதிகுமரன்.

சந்நதி—சிந்துவின் தேவி.

சந்நதிமான்—சுமதி புத்திரன்.

சந்நிதம்—ஓர் தீர்த்தம்.

சந்நிதி—1. அலர்க்கன் குமரன், இவன் குமரன் சுநிதன்.

2. வாலகில்லியர்க்குத் தாய், கிருதக்குத் தேவி.

3. தக்ஷன் பெண், புலத்தியன் தேவி.

சந்நியாசம்—இது இல்லறம் நீங்கித் தனிமையாய்க் கடவுளைத் தியானிக்கும் ஆச்சிரமம். இது நான்குவித்தம். இதை மேற்கொண்டான். குடீசகன், பகூதகன், அம்சன், பரமஅம்சன் எனப்படுவர். குடீசகன், சந்நியாசஞ் செய்துகொண்டு சிகை எஞ்ஞோபவீதம், திரிதண்டம், காவிவஸ்திரம், கமண்டலம், திரிபுண்டரம், தேவதார்ச்சனை முதலியவற்றுடன், இருந்து தன் வீட்டிலேனும், அயல் வீட்டிலேனும் அன்னம் ஏற்று உண்பவன். பகூதகன் காவிவஸ்திரம், திரிதண்டம், கமண்டலம், மான்தோல், குடை, யோகபட்டம், கோவணம், பாதுகை, செபமணி, மண்தொடுகருவி, திரிபுண்டரம், உபவீதம், சிகை, தேவதார்ச்சனை தாங்கித் தன் வீடுஒழிந்து ஏழுவீட்டில் அன்னம்ஏற்று உண்பவன். அம்சன்-கமண்டலம், கந்தை, கோவணம், பலிபாத்திரம், வேணுதண்டம், முண்டனம், திரிபுண்டரம், பரதேசசஞ்சாரம், ஒருஊரில் ஒருநாள் அன்றி இராமை, தேவதாபூசை, சாஸ்திரவிசாரம், எண்கவளம் புசித்தல் முதலிய உள்ளவன். பரமஅம்சன்-மயிர்க்கயிறு, கமண்டலம், மான்றோல், மண்டொடுகருவி, யோகபட்டம், கந்தை, குடை, பாதுகை, தண்டம், உபவீதமின்மை, முண்டனம், நித்தியகருமம் இன்மை, ஈசுவரத்தியானம் உடையவன். இவன் சமாதியில் அரசமரம் அல்லது ஏதாவது பிரதிஷ்டை செய்விக்க வேண்டும்.

சந்நிவேசன் — பூஷாவிற்கு ரசனையிடம் உதித்த குமான்.

சந்நு—1. ஒருஇருடி சுகோத்திரன் குமார். பதீதன் தன் மூதாதைகளுக்கு நற்கதிதரவேண்டிச் சிவமூர்த்தியை எண்ணிப் பலநாள் தவம்புரிந்து பெற்றுக் கொண்டுவரும் கங்கை, இந்தமுனிவர்ஆச்சிரமத்தின் வழிவர முனிவர் கோபித்துக் கங்கையைப் பானம் செய்தனர். அரசன் திரும்பிப்பார்க்கக் கங்கை, மறைந்தது கண்டு முனிவரிடம் தனது குறைகூறி வேண்ட முனிவர், அதனைக் காதின்வழி விட்டனர். இதனால் கங்கைக்குச் சாநவி என்று ஒருபெயர் உண்டாயிற்று. சந்திரவம்சத்து ஒதுரகன் குமான் எனவுங் கூறுவர், இவன் ருஷியாயினன்.

2. குருவின் மூன்றும் புத்திரன்.

சந்நுதன்—திரிதசீருஷி புத்திரன். அகத்தியர் போன்.

சந்மதிழனி—பவணந்தி முனிவர்க்குத்தந்தை. இவர் தொண்டைமண்டலத்துச் சைநர். இவர் இருந்தது சநகாபுரம்.

சபணன்—1. பௌத்தன்.

2. சைநன்.

சபத்தனன்—இக்ஷ்வாகுவம்சத்து யுவநாசுவன் குமான், பிரசுதச்வன் தந்தை.

சபரன் — சேதிபதேசாதிபதி, சிசுபாலன் குமான். அச்வமேதத்தில் அருச்சுனனுடன் சிநேகஞ்செய்துகொண்டவன்.

சபரீ — மதங்காச்சிரமத்தில் இராமமூர்த்தியைக்கண்டு சேவித்துச் சுக்கிரீவன் இருக்கைகூறி முத்திஅடைந்தபெண்.

சபலன்—பிங்கள்னைக் காண்க.

சபலாசுரன்—இவன் அசுரன். சரபவுருக்கொண்டு விநாயகரைக் கொல்லவர விநாயகர் இவனைக் காலைப்பிடித்து அடித்துக் கொன்றனர்.

சபளம்—யமமார்க்கத்தைத் தடைசெய்யும் நாய் சியாமத்திற்குத் துணையானது.

சபளாசுவரர் — தக்ஷன் குமார். இவர்கள் ஆயிரவர். நாரதர் உபதேசத்தால் ஞானம் அடைந்தவர்.

சபாபதிப்பிரியன்—சேரதேசாதிபதி சிதம்பர தரிசனத்திற்கு வந்தவன்.

சபாநரன்—(பிர.) அநுபுத்திரன். இவன் புத்திரன் காலநரன்.

சபாநலன்—யயாதி பௌத்திரன். அனுவின் குமான்.

சபு—உக்கிரசேநன் குமான்.

சபேச்வரம்—கைமிச வனத்திலுள்ள திவ்வியக்ஷேத்திரம்.

சபை—இது சிவமூர்த்தி தேவர்கள்பொருட்டும் இருடிகள்பொருட்டும் திருநடனஞ் செய்த இடங்களாம். அவை சிதம்பரம் கனகசபை, மதுரை இரசிதசபை, திருநெல்வேலி தாம்பிரசபை, திருக்காஞ்சி ஆகாசசபை, திருக்குற்றாலம் சித்திரசபை, வேதாரணியம் வேதசபை, சுசீந்திரம் தேவசபை, திருவாலங்காடு இரத்தினசபை.

சப்ததந்துபை—குசம், காசம், தூர்வை, விரீகி, மஞ்சம்புல், விச்வாமித்ரம், யவை.

சப்ததாண்டவம் — 1. ஆனந்தாண்டவம், 2. சந்தியாதாண்டவம், 3. கௌரிதாண்டவம், 4. திரிபுராதாண்டவம், 5. காளிதாண்டவம், 6. முனிவர்பொருட்டு நடித்ததாண்டவம், 7. சம்ஹாரதாண்டவம். (ஸ்ரீ - காரணம்.)

சப்ததீவுகள்—சம்பு, பிலக்ஷம், குசம், கிரௌஞ்சம், சாகம், சான்மலி, புஷ்கரம்.

சப்தருஷிமண்டலம் — சனி உலகத்திற்கு மேல் பதினெருலகமும் யோசனை பிரமாணத்திலுள்ள ஏழருஷிகளுள்ள உலகம்.

சப்தரோமா—திருவல்லிக்கேணியில் பெருமாள் அருள் பெற்றவர்.

சப்தவிடங்கத்தலம்—1. திருவாரூர், 2. திருநாகைக்காரோணம், 3. திருநள்ளாறு, 4. திருமறைக்காடு, 5. திருக்காரூயல், 6. திருவாய்மூர், 7. திருக்குவளை.

சமகிலாதன் — இரணியகசிபின் குமரன், தேவி மதி, குமரன் பஞ்சசேனன்.

சமடன் — தருமனுடன் தீர்த்தயாத்திரை செய்த இருடி.

சமணமுனிவர்—1. பவணந்தி முனிவர் மாணாக்கர், நன்னூற்குச் சிறப்புப்பாயிரம் இயற்றியவர்.

2. சைநரில் ஒருசாதியார்.

சமதகன்—சிவகணத்தலைவரில் ஒருவன்.

சமதக்கினி—இருசிகருக்குச்சத்தியவதியிடம் பிறந்த குமரர். இரேணுகையை மணந்தவர். குமரர் பரசிராமர் முதலிய நால்வர். இவர்க்குப்பிதா பிருகுமுனிவர் எனவும் கூறுவர். ஒருமுறை பிதுர்க்களுக்குப் பால் கறந்து வைத்தனர். அதைக் குரோதம் சாய்த்தது. அதைக்கண்ட முனிவர் கோபித்தனர். குரோதம் மன்னிக்க வேண்ட விடுத்தனர். பிதுர்க்கள் முனிவரைநோக்கி எம்மை அலக்ஷியஞ்செய்து எங்களுக்கு வைத்த பாலைக்கவிழ்த்த குரோதத்தைச் சபிக்காததினுல் நீ நகுலம் ஆக எனச் சபித்தனர். முனிவர் இந்த உருவத்துடன் தருமராசனது அசுவமேத யாகத்திற்குச் சென்று நான்சத்துப்பிரத்தன் அன்னதானஞ் செய்ததைக் கண்டதால் ஒருபாதிதேகம் பொன்னிறம் பெறலாம் என இவ்விடம் வந்தனன் ஆகவில்லை. இந்தயாகம் அதனினும் பலன் இலது என்று சொல்லிப் போயினர். இவர் மீண்டும் தருமர்செய்த யாகத்தைப் புகழ்ந்ததால் பிதுர்க்கள் சொற்படி பழைய உருக்கொண்டனர். ஒருமுறை தன்னுடன் பாணத்தை எடுத்துத் தந்த ரேணுகையின் கால்களேச்சுடும் சூரியனது வெப்பத்தைக் கோபித்தனர். இவர் கற்பினிலேகடந்த தாயைக் கொலை செய்துவரும்படி தமது புத்திரர் நால்வர்க்குக் கட்டளையிடப் பரசிராமர் ஒழிந்த மூவரும் மறுக்க அவர்களே வேடராகச் சபித்தனர். பரசிராமர் வேண்டுகோளால் மனைவியையுயிர்ப்பித்துக்கிராமதேவதையாயிருக்க வரம் அளித்தவர். இவர் ஆச்சிரமத்தில் கார்த்தவீரியன் வேட்டைக்குச் சென்று தங்கினன். முனிவர் அரசனுக்குக் காமதேனுவால் வேண்டிய உபசரிக்க அரசன் காமதேனுவிடம் இச்சை கொண்டு வலுவிற் கவரப் பரசிராமர் அரசன் சேனையையும் அவன் குமரரையும் கொன்றனர். கார்த்தவீரியனைக்கொன்ற பாபம் நீங்கப் பரசிராமர் தீர்த்தயாத்திரை சென்றகாலத்துக் கார்த்தவீரியன் குமாருட் சிலர் சமதக்கினிமுனிவரைக்கொலை புரிந்தனர். இதனுல் பரசிராமர் அந்தச் சூரியவம்சத்தைக் கருவறுத்தனர்.

சமநபத்திராசாரியர்—நியாயசாஸ்திர நூலாசிரியர்.

சமந்தகூடம்—இலங்கையிலுள்ள ஒருமலை, இதைச் சமனெளியென்பர் புத்தர்.

சமந்தன் — வசுதேவருக்குத் தேவகியிடம் பிறந்த குமரன்.

சமயம்—(சு) வைரவம், வாமம், காளாமுகம், மாவிரதம், பாசுபதம், சைவம். இவற்றையும் உலகாயதம், புத்தம், சமணம், மீமாம்சை, பாஞ்சராத்ரம், பாட்டாசாரியம்.

சமரகோலாகலபாண்டியன் — விக்கிரமகஞ்சுகபாண்டியனுக்குக் குமரன். இவன் குமரன் அதுலவிக்கிரமன்.

சமரத்தம்—விரதங்களில் ஒன்று.

சமரன்—1. சூரியவம்சத்து அரசன், இவன் யோகியாயினன்.

2. நீபன்குமரன். இவன்குமரர் பாரன், சுபாரன், சதச்வன். இவன் காம்பிலிநாட்டரசனுயினன்.

சமரை—விபீஷணன் தேவி. ஸைலூஷன் எனும் காந்தருவன் பெண், சீதாபிராட்டி அசோகவனத்தில் இருக்கையில் தேறுதல்கூறி ஆதரித்தவள். பெண் திரிசடை.

சமர்த்தராமதாசர்—குருஜாம்பம் என்னும் ஊரில் சூரியாஜிபண்டிதர் தம் மனைவி ரேணு என்பவருடன் புத்திரப்பேறு வேண்டிச் சூரியனே யுபாசிக்க அத்தேவன் தரிசனந்தந்து இரண்டுமகனுக்குண்டாம். முன்னவன் என்னமிசத்தாற் பிறப்பன், மற்றவன் அநுமனம்சமாய்ப் பிறப்பன் என அருளி மறைந்தனன். பின்பு சிலநாள் தரித்து இருமக்கள் தனித்தனி பிறக்க முன்னவனுக்குக் கங்காதரன் என்றும், மற்றவனுக்கு நாரணனென்றும், பெயரிட்டுவளர்க்கையில் பின்னவனுக்கு ஒருவாலுமிருந்ததுகண்டு அநுமனம்சமெனக் களித்திருந்தனர். பின்னவன், வீடுதங்காதலைந்து ராமநாமங் கூறிக்கொண்டு ஒரு அரசடியிலிருக்கையில் ராமமூர்த்தி தரிசனந்தந்து ராமதா

சன் எனப் பெயரிட்டு மறைந்தனர். இவர் ஒருநாள் தம்மிச்சையாய் வீலையாட லேக்கண்ட தாய் இவ்வகை யாடல் தக்க தன்று சமுசாரத்திற்கு வேண்டிய செய்க என, ஒருகுடியானவன் நெற்பொதி யைத் தூக்கிவந்து தாய்மூன் வைத்து எடுத்துக்கொள்க என்றனர். இவர்செய்த தீமைகண்ட பொருட்குரியான் வந்து என் பொதியென, உனதாயின் எடுத்துச் செல்க என, அவன் எடுக்கமுடியாதது கண்டு வியந்து சென்றனன். இவரது செய்கைகண்ட தாய்தந்தையர் கல்யா ணஞ்செய்யஎண்ணி, பெண்ணிற்கும்பிள் ளேக்குமிடையில் திரையிட்டு மந்திரஞ் சொல்வதில் சாவதான மென்றடிக்கடி சொல்லக்கேட்டுப்புரோகிதர் இவரைஅத ற்குப்பொருள் என்னென்றனர். புரோகி தர் உனக்குப் பாசபந்தமிடக்கூறு மந்திர மென உடனே மணப்பந்தரைவிட்டு காடடைந்து மறைந்து அதுமனே எண் ணித் தவமியற்றி யதுமனுல் ராமனருள் பெற்று ஊரடைந்து பிரசுசெய்து கானடைந்திருக்கையில் சிவாஜி எனும் அரசன் வேட்டைக்குவந்து இவரைத் தூரத்திற் கண்டு இவரிடம் புலி காடி யாதிகள் நெருங்கியிருக்கக்கண்டு அணுக அஞ்சி வீடடைந்து இவரருள்பெற எண்ணி உதயத்தில் காட்டின்வழி வரு கையில் ஒருவன் கையில் கவிஎழுதிய இலேகொண்டு நதியில் விடவருகையில் அக்கவிகளினருமைகண்டு ஆனந் தங்கொண்டு ஏவலரால் நதியில்விட்ட வடகலேவருவித்தெழுதித்தாசரைக்கண்டு அருள் பெற்றிருந்தனன். இவ்வகை தாசரிருக்கையில் ஒருநாள் மாவுலிநகர டைந்து சிறுவருடன் கல்லெறிந்து வீலை யாடி மூர்ச்சித்தவர்போலாக அவர்கள் இவரை மண்ணில்புதைத்து எகினர். அரசன் ஆசாரியரைக்காண வனமெலாந் தேடி மாவுலிநகரில் புதைந்திருந்தமை கேட்டு வருதலேக்கண்ட ஊரார் அப் பிணத்தைக் கொளுத்திவிட எண்ணித் தோண்டுகையில் பேரோசையிட்டு எழுவ தைக்கண்டு ஓடினர். பின்னர் அரசன் ஆசாரியரைக்கண் டடிவணங்கி விடை பெற்றகன்றனன். பின் தன்னேயடை ந்த தத்து என்னும் அம்பட்டனுக்கனுக் கிரகித்து அவனுடன் சோளக்கொல்லே யில் தானியத்தைப் பரித்துண்கையில் அடிபட்டு அரசனேயணுகுகையில் அரசன் ஆசாரியருக்குள்ள காயத்தின் வரலாறு தெரிந்தாலன்றி யுயிர்வாழேனென்று தத் தனேக்கேட்க அவன்கூறக்கேட்டுக்கொல் லேக்குரியானேக் கட்டிக்கொண்டுவரக் கட்டளேயிடக் கேட்ட தாசர் கொல்லேக் குரியவனுக்கு அரசனிடம் வெகுமதி தரச் செய்து, அந்நிலத்திற்குத் திறைநீக்கி யனுப்பித் தாம் காடடைந்து திரியம்பக மெய்தித் தம்மாலிறந்த பகுதிக்கு மீண்டு முயிர்தந்து, தம்மூரடைந்து தாய்தந்தை யரை வணங்கிக் காடடைந்து ஒருவனீர் உபதேசித்த மந்திரம் வேண்டேனென்ன அவன் வாயில் நீர்பெய்துமிழச்செய்ய அது அக்கரவடிவாய் பாறைமீ திருக்கக் கண்டு, பெருமாள் அழைத்துச்செல்லப் பண்டரிபுரஞ்சென்று சேவித்து, டில்லி பாதுஷாவின் மந்திரிவிட்டபாணத்தைக் கையிற்பிடித்து அக்காபாயிக்கருள் செய்து, அம்பாஜியின் பேதமையகற்றி கிணற்றின்மீதிருந்த கிலேயை வெட்டி யதில் வீழ்ந்து மறைந்தாலெருவனே வேரோரிடத்துக் கிணற்றிலழைத்து, ஒரு காட்டில்சென்று தாகத்தால் வருந் தியவர்க்கு ஒருநதியை வருவித்துத்தந்து, வேட்டையாடிக் கொன்ற பறவைகளே மீண்டும் உயிர்பெறச்செய்து, வேணுபாயி க்கருள்செய்து அவளுக்குத் தாய் தந்தை யர் விஷங்கொடுத்துக் கொல்ல அவளே மீண்டும் எழுப்பிப் பயிணுபாயிக் கருள் புரிந்து, ஒரு கிராமத்திலிருந்த பெருமா ளேக் கொண்டுவந்து மற்ரோர் கிராமத்திற் பிரதிட்டித்து, பதினெரு ஊரில் அதுமப் பிரதிட்டை செய்து அப்பதினெரிடத் தும் ஒருவரேயிருந்து பூசித்து, ஒளரங்க பாத்திற் கதிபனிவரைத் துருக்காக்க எண்ணிப் பிடித்துச்சென்றகாலத்து அது மனுல் அவனேயறைவித்து நீங்கிக் கேசவ சுவாமி யனுப்பிய தூதனுக்கு ஒருநாள முது கொடுத்து அவன் பலநாள் கடந்து செல்லுமளவும் அதையுதவச்செய்து கிருஷ்ணஜிஎனும் நாவிதராகிய பக்தரது திருநகரத்திரத்திற்கு உணவுகொள்ள மறுத்த வேதியர்க்கு ராமதர்சனங் காட்டி யவர்களே யுணவுகொளச்செய்து துகாரா முடனிருந்து பஜனைசெய்து பாடல்பெற்ற காளியால் கடுக்கன் அணியப்பெற்று ஒரு வர்த்தகனது கப்பல் மூழ்குந்தருண த்து இவரையெண்ண அக்கப்பலக் காத்து, ஒளரங்கஜீபு சேனைகளே அதும ரைக்கொண்டோட்டுவித்துச்சிவாஜி பரம பதமடைய அவன் குமரனேக்கொண்டு வேண்டியகிரியைகளேச்செய்வித்துத் தம் ஆதீனத்தில் தம் தமயன் குமரரையிருத் திப் பரமபதமடைந்தவர்.

சமவர்ணன்—1. விவசுவன் புத்திரியாகிய தபதியின் புருஷன்.

2. ரிக்ஷன் குமரன். இவன்தேவி தபசி, இவன் குமரன் குரு.

சமவர்த்தனர்—ஆங்கீரசருஷியின் புத்திரர். கங்காதீரத்தில் பித்தர்போல் உலகம் அறியாமல் இருந்தவர். இவர் மருத்துவின் வேண்டலால் யாகத்தை முடிக்க இருக்கையில் இந்திரன் பொருமை கொண்டுவச்சிரமேவ அதைத் தடுத்தனர்.

சமற்காரன்—ஒரு அரசன், இவன் வேட்டை மேற்சென்று கன்றுக்குப் பாலூட்டியிருந்த மானின்மீது அம்பேவி வெண்குட்ட நோய் அடையச் சாபம்பெற்றுப் புண்ணியதீர்த்தமாடி அதனைப் போக்கிக் கொண்டவன். இவனுக்கு அம்பை, விருத்தையர் என இரண்டு குமாரியருளர்.

சமனை—சோடசகலைகளில் ஒன்றாகிய சத்தியின் கலை.

சமனொளி — இலங்கையினுள்ள ஒருமலை. இதில் புத்தபீடிகை இருக்கிறது.

சமன் — 1. தருமன் என்னும் மனுவின் புத்திரன். மனைவி அப்ராப்தி, சம்பிராப்தி. தாய் சிரத்தை, சகோதரர் காமன், அரிஷன்.

2. திருதராட்டிரன் குமரன்.

சமாதி—ஒருவணிகன். சுரதன் என்னும் அரசனுக்கு நண்பன். மேதஸ் முனிவரிடத்தில் தேவிமந்திரம் பெற்று உபாசித்து அஞ்ஞானம் நீங்கினவன். (தேவி-பாகவதம்).

சமாநன்—1. சண்முகசேநாவீரன்.

2. சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

சமாவருத்தன்—குருவினுஞ்ஞையால் பிரமசரியம் நீங்கிக் கிரகத்தனானவன்.

சமாவர்த்தனம்—பிதாவிடத்தினின்றுவது ஆசாரியனிடத்திலிருந்தாவது விதிப்படி வேதம் ஓதி முடித்தவனன புத்திரனை அல்லது மாணாக்கனைப் பிதா அல்லது ஆசாரியன் புஷ்பசந்தனாதிகளால் அலங்கரித்து உயர்ந்த ஆசனத்தில் உட்காருவித்துக் கோதானவிதஞ் செய்வித்துப் பஞ்சாமிருதத்தினா லுபசரிப்பது.

சமி—1. உசிநரன் குமரன்.

2. அவரவர் குமரி, மந்தாரன் தேவி. மந்தார முனிவரைக் காண்க.

சமீகருப்பர்—அவரவருக்கு ஒரு பெயர். இவர் சுக்கும உருக்கொண்டு சமிகருப்பத்தில் தங்கினதால் இப்பெயர் பெற்றனர்.

சமீகருஷி—பைரவருஷியைக் காண்க.

சமீஞ்ஞை—சூரியன் தேவி.

சமித்திரன்—(சூ.) பிரமிதி குமரன்.

சமித்து—எருக்கு, பலாசு, கருங்காலி, நாயுருவி, அரசு, அத்தி, வன்னி, அறுகு, தர்ப்பை முதலிய.

சமீகமுனிவர்—சிருங்கி முனிவருக்குத் தந்தை. பரிச்சித்தால் செத்த பாம்பைச் சூட்டப்பெற்றவர்.

சமீகன்—1. போஜவம்சத்து அரசருள் ஒருவன்.

2. சுதானினி கணவர். குமரர் சுமித்திரன், அருச்சுநன், பரணன்.

சமீசி—1. காந்தருவப் பெண், நாரீதீர்த்தம் காண்க.

2. வந்தையைக் காண்க.

சமுகன்—நாகன்.

சமுக்கியை—விவசுவான் பாரி, விச்வகர்மன் பெண்.

சமுத்திரகன்னிகை—அகத்தியர் தேவி என்பர்.

சமுத்திரசேநன் — பாரதவீரரில் ஒருவன். காலபுத்ரர் அம்சம்.

சமுத்திரவிசயமகாராசன் — நேமிநாத சுவாமிகளுக்குத் தந்தை. தேவி சிவதேவி சைநர்.

சமுத்திரவிலாசம் — இது கடிகைமுத்துப் புலவனுற் சிலேஷையாகச் செய்யப்பட்ட நூல். இதற்குக் கழிக்கரைப் புலம்பல் எனவும் பெயர்.

சமுத்திரன்—சகரனுக்கு ஒருபெயர்.

சம்சன் — இருஷபனுக்குச் சயந்தியிடம் உதித்த குமரன்.

சம்சுநதன்—மிதிலைநாட்டரசருள் ஒருவன்.

சம்பகன்—சர்மணவதிக் கரையிலுள்ள பட்டணத்து அரசன்.

சம்பகை—ஒரு அப்சரசு மாண்டவியரால் சாபம் பெற்றவள்.

சம்பத்ஷஷ்டி—சுமங்கலிகள் புரட்டாசிமீ கிருஷ்ணபக்ஷம் ஷஷ்டியில் சம்பத்தை எண்ணிப் பிரார்த்திப்பது.

சம்பத்தி—ஈசானன்தேவி, இவளில்லாவிடம் வறுமை கொண்டிருக்கும்.

சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள்—திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகளைக் காண்க.

சம்பந்தசரணாலயர்—1. தருமபுரமடத்துப் பண்டாரசந்நிதிகளில் ஒருவர். கந்தபுராணச் சுருக்கம் செய்தவர்.

2. திருஞானசம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகளுக்கு அம்மான். இவர் போதிமங்கைக்குச் செல்லும் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகளைத் தடித்த புத்தநந்தி தலையில் இடி விழும்படிசெய்து மீண்டும் பிள்ளையாருடன் வாதுக்குவந்த சாரிப்புத்தனை

வாதில் வென்றவர். திருஞானசம்பந்தர் அருளிச்செய்த திருமுறை எழுதியவர்.

சம்பந்தாண்டான்—இவன் திருவண்ணமலே தேவஸ்தான குருக்களும், வித்துவானும் ஆனவன். இவன்கர்வத்தால் தான் கூளரஞ் செய்துகொள்ளும் செயலேப் பாடலாகக் காளமேகரைப்பாடச்சொல்ல அவர் "மண்ணுதிருவண்ணு மலேச்சம்பந் தாண்டாற்கு, பண்ணுதலேச்சவரம் பண் ணுவதேன்—மின்னின், இளேத்தஇடை மாதரிவன் குடுமிபற்றி, வளேத்திழுத்து க்குட் டாமலுக்கு" எனப்பாடல் பெற்ற வன். இப்பெயர்கொண்ட பௌத்தன் ஒருவன் அருணகிரியார்காலத்துத் திரு வண்ணமலேயில் இருந்ததாகவும், கூறு கின்றர். அருணகிரியாரைக்காண்க. இச் செய்யுளிரட்டையர் பாடியதாகவும் கூறு வர்.

சம்பரன்—1. இவன் இந்திரனுடன் யுத்தஞ் செய்யத் தன்னிடம் இருந்த தர்மவியாள கடர் என்பவர்களே அனுப்ப அவர்கள் யுத்தத்திற்குச் சென்று மீண்டனர். பின் வீமபாசகர் என்பவர்களே அனுப்ப அவர் கள் தேவரைத்துரத்தி மீண்டனர். சம்பா சுரனேக்காண்க.

2. திதி புத்திரனுகிய அசுரன் இந்திர னுல் கொல்லப்பட்டவன் என்றும், மன் மதனுல் கொல்லப்பட்டவன் என்றும் கூறியிருக்கிறது.

3. யமதூதரில் ஒருவன்.

4. இவன், ஒருவேதியன் ஒழுக்கத் தால் மறுபிறப்பில் சிபிச்சக்ரவர்த்தியாயி ஞன். (திருமுட்டபுராணம்).

சம்பராரி — மன்மதன், பிரத்துய்மனனேக் காண்க.

சம்பராஜன்—இரட்டைப் புலவர்களே விகட கவிபாட எவியவன். "எறிக்கும் புகழ்க் கச்சி" எனுஞ்செய்யுள் இவன்பொருட் டிப் பாடப்பட்டது.

சம்பவதீர்த்தங்கரர் — இவர் குருநாட்டில் அத்தினபுரத்தில் அரசுசெய்துகொண்டி ருந்த இக்ஷ்வாகுவம்சத்துத் திருட ராசருக்கு, அவர் மனேவி சுஷேஷணே யிடம் கிருதயுகத்தில் கார்த்திகை மீ பௌர்ணமி திதி, மிருகசீருஷ நக்ஷத்திர த்தில் பிறந்தவர். இவர் உன்னதம் (400) வில், சுவர்ணவர்ணம், ஆயுஷ்யம், (கூ0) லக்ஷம் பூர்வம்.

சம்பவாசீவன் — பரிகிஞ்சுவனுக்கு ஒரு பெயர்.

சம்பன்—1. (சூ.) அரிதன் குமரன். இவ னுண்டது சம்பாபுரி. சுதேவன் தந்தை.

2. பிருதுலாக்ஷன் குமரன்.

3. இந்திரனுற்கொல்லப்பட்டஅசுரன்.

சம்பாசுரன்—கம்சனுக்கு நண்பன். கிருஷ்ணன் குமரனுகிய பிரத்துய்மனனேக் கடலிலெறிந்து அவனுல் கொல்லப்பட்ட வன். பிரத்துய்மனனேக் காண்க.

சம்பாதி—1. அருணன் புத்திரன். சடாயு தமயன். இவன் தன்தம்பியுடன்கூடித் தம் தந் தையைக் காணச்செல்லுகையில் சூரியன் கோபித்ததால் உஷ்ணம் பொறுக்காமல் சடாயு வருந்த அவனேக்காக்க இவன் அவ னுக்குமேல் பறந்து சிறகை விரித்ததால் இறகு தீந்து மயேந்திரமலேயில் விழுந்த னன். இதையறிந்த முனிவர், இவனுக்கு இராமதூதர் உன்னெதிரில் இராமஸ் மரணசெய்யின் இறகு வளருமென அவ் வகை வளரப்பெற்றவன். சடாயு இறந்த செய்தியை அனுமனுல்கேள்வியுற்று விசனம் அடைந்தவன். தான் இறகு தீந்த தைநோக்கி இறக்க எண்ணுகையில் லோகசாரங்கமுனிவ்ரால் தேறியவன். அதுமன்முதலிய வானரர்க்குச் சீதையை எடுத்துச்சென்ற இராவணன்செய்திகூறி னவன். தாய் சேதி அல்லது சேநி.

2. திரேதாயுகத்தில் கழுகாசலத்தில் பூசித்துப் பேறடைந்த முனிவர்.

3. வானரவீரன்.

4. விபீஷணன் மந்திரிகளில் ஒருவன்.

சம்பாதிவனம்—சம்பாதி சிறகு கரிந்து விழுந்த வனம். காவிரிப்பூம்பட்டினத்து அருகிலுள்ளது.

சம்பாபதி—சம்புத்தீவின் அதிதேவதை; சம்புமரத்தின் கீழிருந்து நோற்றமையின் இப்பெயர் பெற்றனள். கோதமைக்குச் சக்ரவாளத்தோற்றம் காட்டிப் புத்ரசோ கம் போக்கினவள். இவளுடைய கோயில் குச்சரக்குடிகை யெனப்படும். இவளிரு ந்த பட்டணம் சம்பாபதி அதுவே காவி ரிப்பூம்பட்டினம். (மணிமேகலே).

சம்பாபுரி—சம்பனுண்ட பட்டணம்.

சம்பாரி—இந்திரன்.

சம்பிரமன்—அரிகேசனேக் காண்க.

சம்பிராட்—சித்திராதனுக்கு ஊறணேயிடம் உதித்த குமரன், தேவி உத்கலே, குமரன் மரீசி.

சம்பிராமசம்பவம்—ஒரு தீர்த்தம்.

சம்பிரீதி—சமன் தேவி.

சம்பு—1. சிவமூர்த்தியின் திருநாமங்களில் ஒன்று.

2. இமய்பர்வதத்தில் உற்பத்தியாகும் தீர்த்தம்.

3. அம்பரீஷன் குமரன்.

4. கலியுகத்தில் வேதகிரியில் கழுகு உருக்கொண்டு பூசித்த இருடி.

5. குசிகனுக்குப் பீவரியிடம் பிறந்த குமரன்.

6. பத்தாம்மன்வந்தரத்து இந்திரன்.

சம்புகன்—இராமர் அரசாட்சியில் சைவல கிரியிலிருந்த ஒரு மரத்தில் தலைகீழாய்த் தேகத்துடன் சுவர்க்கம் அடையத் தவம் புரிந்த சூத்திரன். இது மரபு வழுப்பற்றி இராமமூர்த்தி இவனைக்கொலைபுரியச் சுவர்க்கமடைந்தனன். இவனுக்குச் சம்புவன் எனவும் பெயர்.

சம்புதத்தன்—துவாபரயுகத்தில் கழுகுருக் கொண்டு வேதகிரியில் பூசித்த இருடி.

சம்புதமாரன்—வித்யுசன் குமரன். இவன் தாய் சூர்ப்பநகை.

சம்புகேசன்— நரியுருக்கொண்ட அசுரன். இவன் காசியில் சிவலிங்கம் தாபித்துப் பூசித்து இஷ்டசித்தி அடைந்தனன்.

சம்புகேசுரம்—1. ஒரு சிவஸ்தலம். திருச்சிராப்பள்ளி சில்லாவில் உள்ளது. இது பஞ்சபூத தலங்களில் அப்புத்தலம். சம்பு முனிவரைக் காண்க.

2. சம்புகேசனால் காசியில் தாபிக்கப் பட்ட இலிங்கமூர்த்தி.

சம்புதாசர்—இவர் ஒரு குடியானவர், அரிபக்தி விடாதவராய்த் தம் இல்லிடையிருந்து இல்லற நடத்திவருநாட்களில் இவர் உழும் எருதிரண்டையும் கள்ளரிரவில் அவிழ்த்துச் செல்லப் பெருமாள், தாசர் விடியின் தூண்புறுவார் என்றறிந்து விடியுமுன் அவற்றைப் பழையஇடத்தில் கொணர்ந்து கட்டிவிடுவர். இவ்வாறு மீண்டுமீண்டும் செய்ததுகண்ட கள்ளர், பெருமாளதுபக்தரென அறிந்து அவரிடம் வந்து தாங்கள் செய்த தீமைகளைக்கூறி யபராதக்ஷமை வேண்டத்தாசர் பெருமாள் தமக்காக ஏவல்செய்ததை யெண்ணி வருந்தப் பெருமாள் தரிசனந்தந்து கருணை செய்யப் பெற்றவர்.

சம்புபத்தர்—ஒரு இருடி.

சம்புமாலி — பிரகத்தன் குமரன். இராவணன் கட்டளையால் அனுமனைப் பிடிக்க வந்து அவனால் இறந்த அரக்கன்.

சம்புமுனிவர்— இவர் காவிரிக்கரையில் தவஞ் செய்கையில் ஒரு சம்புபலம் விழுந்தது. அதை முனிவர் சிவமூர்த்திக்கு நிவேதித்தனர். சிவமூர்த்தி அமுதுசெய்த அந்தப் பழக்கொட்டையை முனிவர் உண்ண முனிவர் வயிற்றில் ஒரு சம்புவிருக்ஷம் உண்டாயிற்று. முனிவர் அந்த மரத்தடியில் சிவமூர்த்தியை எழுந்தருளியிருக்க வேண்டினர். ஆதலால் சம்புகேசுரம் உண்டாயிற்று.

சம்புவன்—சம்புகனைக் காண்க.

சம்பூதி—1. வைராசன் தேவி.

2. மரீசியின் தேவி, தக்ஷன் பெண், தாய், பிரசூதி.

3. (பிர.) செயத்திரன் தேவி.

4. சுமனசுக்குப் பெயர்.

5. திரிதன்வனுக்கு ஒருபெயர்.

சம்பை—ஒரு நகரம். சம்பஞ்சண்டது.

சம்மியமனி—யமபுரியைக் காண்க.

சம்மியன் — அக்நி, இவன் வியாழனுக்குச் சத்தியையிடம் பிறந்தவன். இவன் யாகங்களில் முதல் அவிர்ப்பாகத்தில் ஆஜ்யம் கொள்வோன்.

சம்மேளிதசைவன்—இவன் பதிபசுபாசம் அநாதி என்பன். இவன் அநாதிமுத்தன். பசுஅநாதி எனவும் சிவபூசையால் பாசம் நீங்க முத்திஎனவுங் கூறுவன்.

சம்யாதி—1. நகுஷன் குமரன்.

2. சர்யாதிக்கு ஒருபெயர். தேவி வாரங்கி.

சம்ராட்—இராசசூயயாகஞ்செய்து சாம்பிராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் அடைந்த அரசன்.

சம்வத்தன்–ஒரு அசுரன், இவன்தன்மனைவியுடன் மாணுருக்கொண்டு புணர்ந்திருக்கையில் சூரியவம்சத்துச் சுவுதாசன் என்பவன் பேட்டையெய்ய இவன் தப்பித்துக்கொண்டு ஓடிப் பழிக்குப்பழிவாங்க வசிட்டரைப்போல் உருத்தாங்கி நரமாமிசமிடக் கேட்டு மறைய அரசன் உண்மையாகிய வசிட்டர் வர அவருக்கு நரமாமிசமிட்டுச் சாபம்பெறச்செய்தவன். (வேதாரண்யபுராணம்).

சம்வர்ணன்—1. அஜமீடன் குமரருள் ஒருவன். இவன் சூரியன் மகளாகிய தபதியை மணந்து குருவைப் பெற்றவன்.

2. இருக்ஷன் புத்திரன்.

சம்வர்ணை — தபதியின் புருஷன், சூரியனுக்கு மருகன்.

சம்வர்த்தகன்—நாகன்.

சம்வர்த்தனன்—1. ஒரு இருடி, ஆங்கீரசபுத்திரன்.

2. ஒருஅரசன். இவன் பாரி உபதிஷ்டா. இவன் தன்தேவியுடன் தவம்புரிந்து பேறுபெற்றவன்.

3. காசிதரிசித்து முத்திபெற்ற ஒரு யாத்திரிகன்.

சம்வர்த்தன்—ஒரு வேதியன், இவன் குமரன் கன்மாடன். இக்கன்மாடன் தவத்

தால் வயிற்றுவலி நீங்குஞன். (பாண்டிக் கொடிமுடிபுராணம்).

சயகீசவீயர்—ஒரு இருடி. இவர்தம் மாணாக்கன்புரிந்ததீமையால் அவனைக் காசியை விட்டுநீக்க, ஒருகாட்டில் தவம்புரிந்தனன். இக்காட்டில் காசியிலிருந்து பொதிகைநோக்கிவரும் அகத்தியர் காசிகாசி என்று கூறிவரும்சத்தம் தவஞ்செய்வோன் காதில்விழுந்தது. அதனால் இவன் முத்திஅடைந்தனன். (காசிரகசியம்).

சயங்கொண்டார் — கலிங்கத்துப் பரணி பாடியபுலவர். இவர்சைனர் என்பர். இவரை அபயன்எனுஞ்சோழன்நமதூர்யாது என்றபோதுஇவர், "செய்யும்வினையுமிருளுண்பதுவுந் தேனுநறவு மூனுங்களவும், பொய்யுங்கொலையு மறவுந்தவிரப் பொய்தீரற நூல்செய்தார்தமதூர், கையுமுகமுமிதழும் விழியுங் காலுநிறமும் போலுங்கமலங், கொய்யுமடவார் விழிவாயதரங்கோபங் கமழுந்தீபங் குடியே" என்பதால் இவர் ஊர் தீபங்குடி. இவர் பரணியிற் சிவமூர்த்தியைத் துதித்திருக்கிறபடியால் சைவர்என்பார். இதனை "புயல்வண்ணன் புனல்வார்க்க" எனுஞ்செய்யுளில் "மலைமகளைப் புணர்ந்தவனை" என்பதால் அறிக.

சயதரன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

சயசேநன்—1. மலயத்துவசன் குமரன்.
2. பவகிரிபுரத்து அரசன்.

சயதுங்கன்—கலிங்கநாட்டரசன், மரூகிஆச்சிரமம்அடைந்து அவர் சிவபூசைக்குவைத்திருந்த மாங்கனிலிருந்த பழங்களைக் கவர்ந்து அவரால் செல்வமும் கையும் இழந்து மீண்டும் அவ்விரண்டையும் அவராற்பெற்றவன்.

சயதேவர்—இவர் வியாசரது அவதாரமாய் ஜகந்நாதத்திற்கருகில் பில்வவூரில்பிறந்து தாமே சகலகலைகளையுங்கற்றுக் கோவிந்தகீதமாய் இதிகாசாதிகளைச்செய்து அனைவரையும் அழைத்து இந்நூல்ஜயதேவர்செய்தநூலையொக்குமாதலினனைவருமிதனையோதுக என்னலும் அவர்களனைவரும் அரசனுடன்கூடிப் பெருமாள்கோவிலைச் சேர்ந்து இன்றிரவு திருமால் முன்னிருவர் நூலையும் வைப்போம், பெருமாளுக் குவப்புற்றது எதிரிலிருக்க மற்றதுபுறத்தாக வென்று அந்நூல்களிரண்டையும் பெருமாளுக் கெதிரிலிட்டுக் கதவை முத்திரையிட்டுவந்தும்மறுநாளுதயத்தில் ஜயதேவர் செய்தநூலொன்று மெதிரிலிருக்க மற்றநூல் புறம்பாயதுகண்டு அரசன்வருந்தி நீ நிஷ்பக்ஷபாதியாக நான்செய்த நூலைப் புறத்திட்டு ஜயதேவர்செய்த நூலை யுவந்தனையாதலால் என்னுயிரோடு என்செருக்கினை யொழிப்பனென்று கூறத் திருமால் திருமகளுடன் தரிசனந்தந்து வருந்தேலென்றுகூறி அரசன்செய்த சுலோகத்திற் சிலதைக் குற்றநீக்கிச் சயதேவர் நூலிலெழுதினரிதனுல் அரசன் விசனந்தீர்ந்திருந்தனன். இதுநிற்க ஜகந்நாதத்தில்ஒரு வேதியனிடத்தில் பதுமாவதி யென்று பெண்பிறந்து வளர்ந்துவருகையில் அனைவரும்வந்து அவள் தந்தையையப்பெண்ணைக் கேட்க அவள்தந்தை இவளைச் சகாதனுக்கே கொடுப்பதொழிந்து வேறு யாவர்க்கும் கொடுக்கேனென் றிருக்கையில் திருமால் இவன்கனவிற் றோன்றி யெனையெண்ணேல் ஜயதேவனுக்கு உன்குமரியைமணஞ்செய்கவென, விழித்துக் கட்டளைப்படி திருமணமுடித்தனன். இவ்விருவரும் மனையறம் நிகழ்த்துநாட்களில் வணிகனொருவனிவரையடுத்து இவர்க்குப் பணிசெய்து ஒருநாள் தமது வீட்டிற்கழைக்க ஜயதேவர் சம்மதித்து அவனில்லமேகி யொருமாதமிருந்துநாம் ஜகந்நாதம்போகவேண்டுமென்று கூற வணிகன் இவர் தகுதிணைபெருரென்று தேரிற்பொன் முதலிய இட்டுவைத்துக்குருபத்தினிக்கு ஆடைமுதலியபணிகளளித்து வழிவிட ஆள்கூட்டித் தேரேற்றி யனுப்பினன். வந்தஆள் சிறிது தூரம்வந்து விடைபெற்றுப்போகச் சயதேவரும் பத்தினியாரும் செல்கையில் கள்ளர்வந்து மறிக்க, ஜயதேவர் நீங்கள் விரும்பியது தேரிலிருக்கின்றதெனத் தேரைவிட்டிழிந்து காலானடந்து செல்கையில் இவர் வணிகனுக்குச் செய்தியறிவிக்கவும் கூடுமென வெண்ணிய கள்ளர் இவரது கைகால்களைத் தறித்துப் புதரிலிட்டுச்சென்றனர். ஜயதேவர் புதரிலிருந்து நாராயணபஜனைசெய்து தேகத்தை மதிக்காது ஞானானந்தத்திருக்கையில் கிரவுஞ்சவேந்தன் வேட்டைக்குவந்து இருள்சூழ ஆண்டித் தங்கினன். அக்காட்டில் இருளில் சோதிமயமாயிவர் பிரகாசித்ததறிந்து நெருங்கியிவரைப் பல்லக்கிலிட்டுப் பதிக்குச்சென்று இவரைச் சிங்காசனத்திருத்தியுன்னடிக்கு ஏவல் செய்யுமாறு அருளல்வேண்டுமென்றலும் ஜயதேவர் பாகவதரை வணங்குக என்ன அரசன் அவரை நாணமிந்து வணங்க, அறிகுறி யென்னென ஜயதேவர் பாகவதரின் அடையாளங்களைத் தெரிவிக்க அரச

னவ்வாறு பாகவதரை வணங்கிவருநாட் களில், முன்னர் ஜயதேவரைக் கால் கை யறுத்த கள்வர் பாகவதவேடம்பூண்டு அர சன் பாகவதர்க்குத் தானமளிக்குமிடம் புகுந்து சிங்காதனத்துக் கால் கை யறுப் புண்டு ஞானபாவனை செய்திருக்கும் ஜய தேவரைக் கண்டு திடுக்கிட்டுநிற்க ஜய தேவர் அவர்களை யழைத்துத் தேற்றி யிவர்களுக்கு வேண்டியவை கொடுக்க வென்ன ஏவலாளர் அரசர்க்குக் கூற அவ் வாறே வேண்டியதளித் திருக்கச்செய்த னன். இவ்வாறிவர்களிருக்கையில் மனம் பொருதவர்களாய் நாம் எம்பதி செல்ல வேண்டுமென அவர்க்கு வேண்டுவதந்து உடன் சென்று என்னிடமிருக்கவென வஞ்சகர் இருதேர்நிறைந்த பொருள் வேண்டுமென அரசன் அவ்வகை யீந்து தேரேற்றியனுப்ப இவர்கள் ஜயதேவரி டஞ்சென்று விடைபெற்றுச் செல்கை யில் இரதம் ஓட்டுவோர் அத்திருடரை நோக்கி எங்களரசன்பதியில்வந்த அநேக ரில் ஜயதேவருங்களுக்கு அதிகமாய் மரி யாதையுடன் கொடுக்கச்செய்த தென் னென்று வினவத் திருடர் கூறுவார். துஷ்டகருமாவெனு மரசன் நண்பரிவர், இவர் அரசன்பொருளை மிகுதியும் செல விட்டு அரசனுக்கு நஷ்டத்தை விளைத்த தால் அரசன் கோபித்து இவரைச் சிரச் சேதஞ் செய்யும்படி கட்டளையிட் நாங்க ளவ்வரசன் கட்டளைப்படி செய்யக் காட் டிற்கொண்டுவந்து கால் கைகளைமாத்தி ரம் போக்கிப் புதரிலிட்டுத் தவசிகளாய் அரசனைநோக்காது இப்போதுங்கள் நாடு சேர்ந்தோம், ஜயதேவர் எங்களுக்கு இவ் வாறு சம்மானஞ்செய்தனர் என்றனர். இந்தப் பொய்வார்த்தையைப் பொருமற் பூமிவெடிக்கத் திருடர் இரதத்துடனதில் ஆழ்ந்திறந்தனர். இரதம்விட்டோர் அய லிற்குதித்துப் பிழைத்துத் தம்பதிபுகு ந்து ஜயதேவர்க்கு நடந்ததைக்கூற ஜய தேவர் திருமாலைநோக்கித் துதித்துக் கஜேந்திரனுக்குப் பகையாகிய முதலைக் கும், உன்பகையாகிய கஞ்சனுக்கும் சொர்க்கமளித்தீர் என் பகைவர்க்கும் வா னுலகளிக்கப்போகாதோ வென விசன முறுகையில் பெருமாள் தரிசனந்தந்து ஜயதேவரைத் தழுவிக்கொள்ள ஜயதே வர்க்குக் கைகால்கள் வளர்ந்தன. கள்வ ரிருவரும் விமானமேறிப் பொன்னுல கடைந்தனர். பெருமாள் உன்னன்பிற் குக் களித்தனனெனக் கூறி மறைந்தனர். அரசன் ஜயதேவரையணுகிக் கைகால் வளர்ந்ததைச் சொல்லவேண்டுமென ஜய தேவர் உள்ளபடி கூறக்கேட்டு ஜயதே வரையென்றுந் தம்பதியிலிருக்கவேண்டி பத்மாவதிக்குச் சிவிகையனுப்பி வருவித் துத் தன் தேவியைப் பணிசெய்திருக் கும்படி கட்டளையிட்டிருக்கையில் ஒரு நாள் தூதனொருவன் அரசியினுடன் பிறந்தான் சுஜாரணன் என்பவன் இறந் தான் என அரசன்தேவியும் சுஜாரணன் தேவிமுதலோர் விசனப்படச் சுஜாரணன் தேவியுடன் கட்டையேறத் துணிகையில் பொன்னுசனத்திருந்த பதுமாவதியை யரசநோக்கிக் கூறப் பதுமாவதி எந்தப் பிறவியிலும் கணவனுடனே யிறத்தல் வேண்டும். தாமதித்தல் கூடாது இவள் தாமதித்திருத்தற்குக் காரணமென் னெனக்குக் கூறுகவென அர சன்தேவி சுஜாரணன்தேவியை யனுப்பி விட்டுப் பதுமாவதிகூறியதை யறிவோ மென்று மந்திரியைநோக்கி நீ யரசனு டன், ஜயதேவர் வேட்டைக்குச்சென்று புலிகொல்ல இறந்தனரென்று பத்மாவதி முன் கூறுகவென அவ்வாறு மந்திரி விளை யாட்டாகக் கூறக்கேட்ட பத்மாவதி, யிது மெய்யோவென அரசியைக்கேட்க அவளு மாமென்னப் பத்மாவதியுடனே யுயிர்விட்டனள். அரசி திடுக்கிட்டு விளை யாட்டு வினையாய்முடிந்ததேயென அர சன்முன் அடித்ததுகூற மனைவியைக் கொல்வோமெனிற் பெண்கு லயாகு மென வெண்ணி யிது தன்னுல் விளைந்த தென அஞ்சி ஜயதேவர்முன் நடந்ததைக் கூறித் தன்னுயிர் நீத்தற்குத் தீக்குழியும் வகுத்தனன். அதையுணர்ந்த ஜய தேவர் அது உன்னுல் நடந்ததன்றெனத் தன் மனைவியிடம்போய் முன் தாம் பாடிய அஷ்டபதி முதலியவைகளைப் பாடத் திருமால் தரிசனந்தந்து பத்மாவதி யையெழச் செய்ய அன்பர்கள் தரிசித்து ஆனந்தங்கொண்டனர்.

சயத்சேநர்—1. ஒருவிஷ்ணுபடர்.

2. நகுலன் அஞ்ஞாதவாசத்தில் வைத் துக்கொண்ட பெயர்.

3. சார்வபௌமன் குமரன்.

சயத்திரதன்—1. பிரதிட்சு குமரன்.

2. புருகன்மநஸ் குமரன்.

3. சயித்திரனுக்கு மாமன்.

4. விசுவசித்தின் தந்தை.

5. திதிக்ஷுவின் குமரன்.

6. சிந்துதேசாதிபதி. இவனேசயிந்த வன், இவன்சிவப்பிரசாதி. அபிமன்யு வைக்கொல்லக் காரணமாய் இருந்தவன்.

தேவி துச்சலை, இவனுக்குப் பன்றிக் கொடி. தந்தை விருத்தக்ஷத்திரனைக் காண்க. பாண்டவர் காமியவனத்திலிருக்கையில் திரௌபதியைக்கண்டு மயல்கொண்டு வீமார்ச்சுனரால் அவமானப்பட்டவன். இவன் சிவமூர்த்தியை எண்ணித் தவம்இயற்றி அருச்சுனன் ஒழிந்தநால்வரை ஒருநாளில் ஜயிக்கவரம்பெற்றுப் பாரதயுத்தத்தில் (கர்ட) நாள் பதுமயூகம்வளைத்து அருச்சுனன் ஒழிந்தவர்களைச் செயித்தவன்.

சயத்பலன் — சகதேவன் அஞ்ஞாதவாசத்தில் வைத்துக்கொண்ட மறைபெயர்.

சயத்வசன்—1. தாளசங்கனுக்குத் தந்தை, கார்த்தவீரியனுக்குக் குமரன்.

2. சந்திரவம்சத்து அரசருள்ஒருவன். விஷ்ணுபக்தன். இவனுக்கு விசுவாமித்திரர் ஒருயாகம் செய்வித்தனர். விதேகன் என்னும் அசுரனைக் கொன்றவன்.

சயந்தபுரம் — நிமி நிருமித்த பட்டணம். கௌதமாச்சிரமத்திற்கு அடுத்தது.

சயந்தம்—1. ஒருபட்டணம்.

2. ஒரு நாடகத் தமிழ்நூல்.

சயந்தன்—1. இந்திரன் குமரன். தாய் சசி. இவன் சூரபன்மன் சேனைக்குப் பயந்து சுயிலாய்ஓடிய தந்தையைக்காணுது வருந்திநாரதரால்தேறினவன். பாநுகோபனுடன் யுத்தஞ்செய்து ஆற்றாது களைத்து அயிராவதத்தின்மீது விழுந்து எழுந்து அவனுல் சிறையிலடைப்பட்டவன். சிறையிலிருக்கையில் குமாரக்கடவுளைக் கனவிற்கண்டு தேறினவன். உருப்பசியைக் கண்டு மோகித்ததால் அகத்தியரால் சபிக்கப்பட்டவன். பாரிஜாதாபஹரணத்தில் பிரத்தியும்நனுடன்யுத்தஞ்செய்தவன்.தேவர் இராவணனுடன் யுத்தஞ்செய்கையில் இந்திரசித் இவனைக்கட்ட யத்தனித்தது கண்டு பௌலோமன் இவனைத் தூக்கிக் கடலில்ஒளிக்க அவ்விடம் இருந்தவன். இவன் காக்கையுருக்கொண்டு சீதாபிராட்டிவிஷயத்தில் அபசாரப்பட்டு இராமமூர்த்தியால் ஒருகண் இழந்தான்என்பர். உருப்பசியை மோகித்தகாரணத்தால் விந்தமலைக்கண் மூங்கிலாக அகத்தியரால் சபிக்கப்பட்டவன்.

2. விசுவாவசுவின் குமரன். இவன் மனைவியருடன் நிருமானமாய்ச் சலக்கிரீடைசெய்கையில் வசிட்டமுனிவர் அவ்வழிவரக்கண்டு பெண்கள் தங்கள் உடைகளை உடுத்துக்கொள்ள இவன் நிர்மானியாய் மதியாதிருந்தபடியால் அரக்களுகச் சபிக்கப்பட்டு வனத்தில் உலாவுகையில் சகுந்தமுனிவரை விழுங்கச்சென்று அவரால் கொலைசெய்யப்பட்டு அரக்க உருமாறிப் பழைய உருக்கொண்டனன்.

3. விச்வாமித்திரர் குமாருள் ஒருவன்.

4. விஷ்ணுபடன்.

5. சுக்கிரன் என்னும் ஆதித்தனுக்குப் பௌலோமியிடம் உதித்த குமரன்.

6. தருமனுக்கு மருத்துவதியிடம் பிறந்த குமரன்.

7. பீமன் மறைபெயர்.

சயந்தி — 1. அஷ்டசத்திகளில் ஒருத்தி. கிருஷ்ணனுக்குமுன் தேவகியிடம் அவதரித்துக் கம்சனுக்குக் கண்ணன் பிறப்புணர்த்தி மறைந்தவள்.

2. இவள் இந்திரன் குமரி, தேவரை வெல்ல மிருத்துஞ்செயமந்திரசித்தியின் பொருட்டும் பலவரத்தின்பொருட்டுந் தவமேற்கொண்ட சுக்ரனைத் தந்தைசொற்படி தனக்கு நாயகனுகவரிக்க எண்ணிச் சுக்ரன் தவச்சாலைசென்று பணிசெய்து அவர் தவநீங்கியபின் அவர்க்குத் தன் மனநிலையறிவித்து யாருக்குங் காணப்படாமல் பத்துவருஷம் அச்சுக்ரனிடம் ரமித்திருந்தவள்.

3. சத்தியால் வக்ராசுரன் முதலியோரைக் கொல்ல நிருமிக்கப்பட்ட துர்க்கை.

சயமதி—பவணமாதேவன் மனைவி.

சயமர்த்தனி—சத்தியால் வக்ராசுரன் முதலியோரைச் சங்காரிக்கச் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட துர்க்கை.

சயமல்லாஜர் — இவர் மேடமென்னும் ஊர்க் காரர். இவர் அரிபதம் மறவாது அரசாக்ஷி செய்துவருநாட்களில் பகைகொண்ட தம்பி சேனைசேர்த்து இவர் பூசைசெய்யுஞ் சமயத்தில் சண்டைக்கு வந்தனன். இதையறிந்தமந்திரிஎதிர்த்துச் சண்டையிட்டுத் தன்ஞலியலாது• திரும்புகையில் எதிரிகளின் வன்மையறிந்த தாய் கண்டு பூசையிலிருக்கும் குமரற்குக் கூற அரசன் பெருமாளிருக்கிறரென்று தம் பூசையிலிருக்கப் பெருமாள் ஓர் குதிரையிலேறிச்சென்று பகைவரைவென்று அரசன் தம்பியைப் பிடித்துக்கட்டி மந்திரிவசம் ஒப்புவித்து மறைந்தனர். அரசன் பூசைமுடிந்ததும் மந்திரி நடந்தவற்றைக்கூற அரசன் பெருமாள் தன்பொருட்டு யுத்தஞ்செய்ததற்கு விசனமடைந்து தோத்திரஞ்செய்து என் தம்பிக்குத் தரிசனந்தந்தீர் எனக்கு இல்லையெனத் துக்கித்தனர். பெருமாள் தரிசனந்தந்து மறைந்தனர். பின் அரசன் தம்பியை விடுவிக்கத் தம்பி தானறியாது இயற்றிய

பிழை பொறுக்கவேண்டி ஒருமித்து வாழ்ந்தனன்.

சயமாஞ்சயன்—திவோதானன் குமரன்.

சயமுனி — (சயமினி) வியாசர் மாணாக்கர், சாமவேதி, வேதபாதஸ்தவம் செய்தவர். மார்க்கண்டேயர் ஏவலால் தருமபக்ஷிகளிடம் சந்தேகம் கேட்டவர். இவர் ஒரு பாரதமுஞ் செய்தனர்.

சயம்பிரபை—சடியரசன் புத்திரி. திவட்டன் தேவி.

சயம்பூ—வடமலையில் அரசுசெய்து துறவியானவன்.

சயராமை—சுக்கிரீவ மகாராஜாவின் தேவி. புஷ்பதந்த தீர்த்தங்கரின் தாய் (சைந.)

சயர்—பன்னிரண்டு இருடிகள்.

சயவந்தபத்தர் — இவர் ஒருவணிகர். ராம உபாசகராய்த் தமக்குள்ளபொருள்களெல்லாவற்றையும் பாகவதர்க்கு அளித்து அரிபஜனை செய்துவருநாளில் இவரது ஐந்து புத்திரரும் செல்வத்தைவீணுகச்செலவிடுகின்றனர்என்று வெறுப்பால் அரசனிடங்கூற அரசன் இவரையழைத்து விசாரிக்கையில் பக்தர்,பொருள்,புதல்வர், தேகம் நிலையல்லஎன்று கூறுதலும் அரசன் இவருக்குப் பைத்தியம் பிடித்ததெனப் புத்திரர்களைநோக்கி இவரைக் கொலைசெய்தல்சம்மதமோவென்னப் புத்திரர்கள் இவரைப் பொதியாகக்கட்டிக் கடலிலிடுக என்றனர். அவ்வாறேஅரசன் கற்களிடைகட்டிக் கடலிலெறிய இவர் நீரில்மூழ்குமுன் பெருமாள் ஆமைவடிவாகி இவரை முதுகில்தாங்க அரசன் கண்டுபயந்து பெருமாளுக்கு அடிமையூண்ட இவர்விஷயத்தில் அபகாரஞ்செய்தேனென்று கடலினின்று கரையேற்றி உபசரிக்க மைத்தர்களும் பிழைபொறுக்கவேண்ட அவர்களுக்கு அருள்புரிந்துபிள்ளைகள் ஏவல்செய்யப் பஜனைசெய்திருந்தவர்.

சயவர்மா—ஸ்ரீதராச குமாரர். இருஷப தீர்த்தங்கரர் முதற்பிறப்பு. (சைந.)

சய, விசய, சயந்த, சயசேந, சயத் பலர்—பாண்டுபுத்திரர் அஞ்ஞாதவாசத்தில் சமிக்ஞையாக வைத்துக்கொண்ட பெயர்கள்.

சயவிஜயர்—1. இவர்கள் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருந்த துவாரபாலகர், சநகர்முதலிய ருஷிகள் திருமாலின் சங்கிதானத்தை விரும்பிச்செல்ல அவர்களது வரவைத்தடுத்து இரணியகசிபு, இரணியாக்ஷனுக்குச் சாபம் அடைந்தனர். இவர்கள் விஷ்ணுமூர்த்தியின் கட்டளையால் மூன்றுபிறவி அடைந்து அவரால் சங்கரிக்கப்பட்டு மீண்டும் பரமபதம் அடைந்தவர். இவர்களது முதற்பிறப்பு இரணியகசிபு, இரணியாக்ஷன், இரண்டாவது இராவண கும்பகர்ணன், மூன்றுவது சிசுபால, தந்தவக்கிரன். இவர்கள் துவாரகையில் இலக்ஷ்மியின் வரவைத்தடுத்து இச்சாபம் அடைந்தனர் எனவுங் கூறுவர்.

2. பஞ்ச சேநாபதிகள். துரியோதனனால் அனுப்பப்பட்டவர்.

சயனம்—இது இலவம்பஞ்சு, செம்பஞ்சு, வெண்பஞ்சு, மயிர், அன்னத்தூவி இவற்றாற்செய்யப்பட்டவைவகைஅணைகளாம். இவைகளுள் இலவம்பஞ்சுமெத்தையாலுட்சூடுநீங்கும். வெண்பஞ்சு,செம்பஞ்சு மெத்தைகள் இரத்தவிருத்தி செய்யும். தூவிகள் உடற்கினிமை. தாழம்பாயிற் சயனிக்கின் தலைசுழற்றல், பாண்டு, பித்த தோஷம்,நீராமைக்கட்டி, வெகுமூத்திரம் விலகும். கோரைப்பாய் அக்கினிமந்தம், சுரதோஷ மிவைகளை நீக்கும். பிரப்பம்பாய் மூலரோகத்தையுண்டாக்கும். பேரீச்சம்பாய் வாதசூன்மம், சோபை நீக்கும் உஷ்ணஜிக்க முண்டாக்கும். பனையோலைப்பாய் அதி உஷ்ணத்தையும், வாதநிக்ரகத்தையுமுண்டாக்கும். சயனிக்கையில் இடதுகையிற் சயனித்து இரண்டு கால்களையு நீட்டிக்கொண்டு நித்திரைசெய்யின் பஞ்சேந்திரிய வயர்வு சரீரவருத்தம் நீங்கும். மனத்திற் குற்சாகமும் ஆயுள் விருத்தியையுந் தரும். கிழக்கில் தலையைவைத்துக்கொண்டு சயனிக்கின் பொருள்சேரும். தெற்கு ஆயுள் விருத்தி. மேற்குப் பிரபலமுங் கீர்த்தியுமுண்டாம். வடக்குப் பலவிதநோய்களைத் தரும். சயனிக்கையில் நிர்மானமாயும் கௌபீனமின்றியும் சயனிக்கலாகாது. முக்காடிட்டு நித்திரைசெய்யில் இரண்டு நேத்திரங்களுக்கும் புஜங்களுக்கும் வன்மையுண்டாகும். அன்றிக் குளிர், பனி வெயில், தூசு, மேகம் இவற்றாலுறுங்குற்றங்களுமணுகா. தலையணை கழுத்திற்குந் தோளிற்குமுள்ள வுயரவளவாய் இலவு முதலிய மெல்லிய பஞ்சுகளாற் செய்தது சிரசிலும் வேண்டிய விடங்களினும் வைத்துச் சயனிக்கின் பாதாதிகேசபர்யந்தமுள்ள நரம்புகள் பிசகா. சிரசைப்பற்றிய ஆவர்த்தநோய்முதலிய நீங்கும். மனத்திற்கு ஆரோக்யமுண்டாம். இராநித்திரை பங்கமாயின் சித்தமயக்கமும் தெளிவின்மையும்ஐம்புலச் சோர்வும்

சுட்கமும், பயமும் அக்நி மந்தமுமூண்டாம். அன்றியு நோய்கள் கவ்வும். பகல் நித்திரை ஊருத்தம்ப முதலிய (கஅ) வாதரோகங்களை யுண்டாக்கும்.

சயன்—1. வியாசர் மாணாக்கரில் ஒருவன்.
2. சாத்தகி குமரன்.
3. வசுதேவன் பின்னவனுகிய ஆனகன் குமரன்.
4. சுசருதன் குமரன்.
5. தருமன் அஞ்ஞாதவாசத்தில் வைத்துக்கொண்ட பெயர்.
6. துரியோதனன்சபையிலிருந்தவன், சூதில்வல்லவன்.
7. வச்சிரன் குமரன்.
8. சயன் விஷ்ணுபக்தன் அல்லது படன்.
9. (சூ.) சுபாஷணன் போன், சிரதன் குமரன்.
10. (ச.) புரூரவசுவிற்கு உருவசியிடம் உதித்த குமரன், இவன் குமரன் மிதன்.
11. (ச.) சஞ்சயன் குமரன், இவன் குமரன் கிருதன்.
12. ஷண்முகசேநாவீரன்.
13. கோமுகனுக்குக் கற்கனிகையிடம் பிறந்த குமரன்.
14. மன்னியு குமரன்.
15. திருதராட்டிரன் குமரன்.
16. ஓர் அரசன், கோபிகைகளைக் காண்க.

சயிகம்—ஒரு பர்வதம், காவிரிக்கு அருகிலுள்ளது.

சயிகடவ்வியன்—காசியைத் தரிசித்து முத்திபெற்றவன்.

சயித்திரதன்—1. சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.
2. காசியில் விரேசலிங்கத்தைப் பூசித்து இஷ்டசித்தி அடைந்தவன்.

சயிந்தவன்—1. சயத்திரதனுக்கு ஒரு பெயர். துரியோதனன் தங்கை துர்ப்பலையை மணந்தவன். இவன் தந்தை விருத்தகூத்திரன், வனவாசத்தில் தனித்திருந்த திரௌபதியைக் கவர்ந்துசென்று பாண்டவர்களால் தடுக்கப்பட்டு வோடிப் பாரதயுத்தத்தில் அருச்சுநனுற் கொலையுண்டவன்.
2. சகுனியின் இரண்டாம் குமரன்.
3. சயந்தனுக்கு ஒருபெயர்.

சயிந்தவாயினர்—சுநகர் மாணாக்கர்.

சயிப்பை—சாமகன் தேவி, சப்பை தாய். இவள் தன் புருஷன் பரஸ்திரீகளைப் புணராது தடுத்திருந்தவள்.

சயிலேச்சுரன்—காசியிலமைக்கப்பட்ட சிவலிங்கப்பிரதிட்டையுள் ஒன்று. இமயத்தால் பூசிக்கப்பட்டது.

சயுக்துவன்—ஒரு முனிவன். இவன் பிறவி முடவன். இவன் வண்டியில் ஏறிக் காட்டின்வழிச் செல்லுகையில் ஒருபாலைவனத்திருந்த பாழ்ங்கிணற்றில் இருந்துவந்த "தா" என்னும் ஓசைகேட்டு அது தம் பிதுரரின் ஓசைஎன அறிந்து அவர்கள் சொற்படி தனது தவவலியால் கங்கை, யமுனை, கயைஎன்னும் மூன்றுநதிகளும் தன்னிடம்வர அதில் ஆடிப் புனிதம் அடைந்து பிதுரரைச்சுவர்க்கமடைவித்தவன். இவனுக்கு ரயுக்குவன் எனவும் பெயர்.

சயுடணன்—சாமைக்குத் தந்தை.

சயை—1. அஷ்டசத்திகளில் ஒருத்தி.
2. பார்வதியாரின் தோழியரில் ஒருத்தி. இவள் ஒருகால் பார்வதியாரை இல்லறம் எத்தகையது என வினவ நீ பூமியிற்பிறந்து அதனை அறிந்துகொள்ளென அங்ஙனமே இவள் பூமியிற்பிறந்து வளரும்நாட்களில் தேவராதமுனிவன் கற்பினையுடைய பெண்ணினைக்கண்டு தான் மணங்கொள்ள நினைத்து இந்தச் சயையை இராக்கத வுருவங்கொண்டு எடுத்துச்சென்று கலவிக்குரிய செயல்செயத் தொடங்கினன். சயை இதனைக்கண்டு நடுங்கி நான் இதுவரை கற்பினையுடையளாய் இருக்கின் இந்த அரக்கனிடம் பட்டுக் கற்பழியாது கல்லாகஎனத் தரும தேவதையை வேண்டினள். இவள் எண்ணப்படி கல்லுருக்கொள்ள முனிவன் தன் தபோபலத்தால் உருமாற்றி மணம் புணர்ந்தனன். இதனுல்சயை இல்லறதருமம் அறிந்து சங்கை நீங்கினள்.

சரகர்—ஒரு வைத்தியநூலாசிரியர். இவர் செய்தநூல் சரகம்.

சரகாள்—வைசம்பாயனர் மாணாக்கர்கள், ஆசிரியர்க்குற்ற பிரமகத்தியைத் தாங்கள் ஏற்றதால் இப்பெயர் பூண்டனர்.

சரகுன்மன்—ஒரு வாநரசேநாதிபதி.

சரணம்—(ச) அருகசரணம், சித்தசரணம், சாதுசரணம், தன்மசரணம்.

சரத்துவந்தன்— ஒரு இருடி. கிருபாசாரியின் தந்தை. சதாநந்தருஷியின் குமரன்.

சரபங்கர்—ஒரு ருஷி, இவர் தவத்தைப் புகழ்ந்து இந்திரன் சத்தியவுலகம் வந்து அழைக்க மறுத்து இராமமூர்த்தியின் வரவைக்கண்டு சேவித்து மோக்ஷம் விரும்பி மனைவியுடன் அக்கினிப்பிரவேசமானவர்.

சரபமூர்த்தி — இரணியகசிபைக் கொன்ற நரசிங்கமூர்த்திதருக்கி அட்டகாசம் செய்யக்கண்ட பிரமன் சிவமூர்த்தியைத் துதிக்கச் சிவமூர்த்தி சரபவுருக்கொண்டு நரசிங்கத்தின் தோலை உரித்து உடுத்த எண்கால் இருதலைப் பக்ஷி யுரு.

சரபன்— 1. சுக்கிரீவன் சேனைபதி.

2. சூரபதுமன் மந்திரி.

3. ஒருவானரவீரன்.

சரபோஜீ—தஞ்சாவூரில் அரசுசெய்த மகாராட்டிரஅரசன். இவன்காலத்தில் பல கல்விகளும், தேவாலயத்திருப்பணிகளும் அபிவிருத்தியாயின, இவன்காலம் (1800ஹ) இருக்கலாம்.

சரமா—விபீஷணன் தேவியரில் ஒருத்தி. சைலூஷன்எனும் காந்தருவன் புத்திரி. இவள்புத்திரி திரிசடை. இவளே சீதைக்கு நற்செய்தி கூறிவந்தவள்.

சரமாவதி—கல்கியின் தேவி.

சரமை—காசிபர் தேவி. தக்ஷன்குமரி. ஜலஜந்துக்களைப் பெற்றவள்.

சரயு—அயோத்தியிலுள்ள நதி. இதுபூர்வத்தில் பிரமன் விஷ்ணுமூர்த்தியை எண்ணித்தவமியற்ற விஷ்ணுமூர்த்திதோன்றி ஆனந்தத்தால் புதல்வனைத்தழுவ அவ்விஷ்ணுமூர்த்தியின் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகிற்று. அதைப் பிரமன் கரத்தில் ஏற்று மானஸமடுவில் விடுத்தனன். இக்ஷ்வாகு தான் அரசுசெய்கையில் தண்ணீட்டில் ஒருநதி பெருகின் நன்றென்று வசிட்டரைக்கேட்க முனிவர் சத்தியலோகஞ் சென்று நடந்ததைக்கூறி அவர் தரப்பெற்றுப் பூமியில்இருத்தினர். இச்சரயு பெண்ணுருக்கொண்டு இத்தீர்த்தக்கரையில்வந்த இராமபிரானையும் தசரதரையுங்கண்டு பேசினள். இந்நதிவசிட்டரால்வந்தமையின் வசிட்டைஎனவும்,இராமரைக்கண்டு பேசினமையின் இராமகங்கைஎனவும் பெயர்பெறும்.

சராமமுதலியார் — வெண்ணெல்லூர்ச் சடையப்பமுதலியார் சகோதரர். அன்றி அவருக்கே ஒருபெயர் என்ப.

சரலோமா—தாரகாசுரன்குமரன்.

சரவணதேசிகர்—தேவிகாலோத்திரம், வீட்டுநெறி யுண்மைபாடிய ஆசிரியர்.

சரவணபவன்—குமாரக்கடவுள்.

சரவணி—வேலை குமரி, பிராசீனருக்குத் தேவி.

சரவரி—தோஷன்என்னும் வசுவிற்குத் தேவி, குமரன் சிஞ்சுமாரன்.

சரவீரன்—ஒருஅரசன். நாரதரால் உபதேசிக்கப்பெற்றவன்.

சரவணம் — இமயத்துள்ள ஒரு பொய்கை. தருப்பைக்காடு, இதில் கந்தமூர்த்தி வளர்ந்தனர்.

சரன்—விவசுவானுக்குச் சாயாதேவியிடம் உதித்த குமரன்.

சரஸ்வதிநதி—குருக்ஷேத்திரத்துள்ள ஒரு நதி. இவள் பெண்ணுரு அடைந்து மதிவாணனைமணந்துதிடனைப்பெற்றுள்.

சரஸ்வதி—A. 1. பிரமனால் சிருட்டிக்கப்பட்டு அவனால்மணக்கப்பட்டவள். வித்யாதிஷ்டான தேவதை. இவள் வெண்ணிறமாய், வெள்ளைவஸ்திரம், கைகளில்ஜபமாலை, புத்தகம், வீணை, எழுத்தாணி தரித்து எழுந்தருளி யிருப்பள் எ-ம்., இவளுக்கு ஒருகரத்தில் ஜபமணி, மற்றொன்றில் புத்தகம், இருகரங்களில் வீணை எ-ம்., இவட்குப் பிரமவித்தை முகம், நான்குவேதமும் கரங்கள், எண்ணும் எழுத்தும் கண்கள், சங்கீதசாகித்தியம் தனங்கள், ஸ்மிருதி வயிறு, புராண இதிகாசங்கள் பாதங்கள், ஓங்காரம் யாழ் எனவுங்கூறுப.

2. தக்ஷயாகத்தில் காளியால் மூக்கறுப் புண்டு மீண்டும்பெற்றவள்.

3. இவள் தன்னைச் சிருட்டித்துத் தன்னுடன்கூடப் பிரமன்வருகையில் பிரமனுக்குஅஞ்சிப்பெண்மான்உருக்கொண்டு ஓடினள். பிரமன் ஆண்மான்உருக்கொண்டு தொடர்ந்து சிவமூர்த்தியால் தடையடையக் கண்டு சிவமூர்த்தியை வேண்டிப் பிரமனைக் கணவனுகப் பெற்றவள்.

4. பிரமன் தன்னைநீக்கி யாகஞ்செய்தால் நதியுருவாய் யாகத்தை அழிக்கவந்தவள்.

5. ஒருகாலத்து அகத்தியரிடம் பிறந்தவள்.

6. பிரமன் காயத்திரி, சாவித்திரி, சரஸ்வதி மூவருடன்கூடிக் கங்காஸ்நானத்திற்குப் போகச் சரஸ்வதி ஆகாயவழியில் பாடிக்கொண்டிருந்த வித்யாதரஸ்திரீயின் இசையில் மனம் வைத்திருந்தனள். சரஸ்வதி ஒழிந்த இருவரும் தம் நாயகருடன் கங்கையடைந்து ஸ்நானஞ் செய்தனர். சரஸ்வதி சற்றுத் தாமதித்துப் பிரமதேவனிடஞ்சென்று தான் வருமுன் ஸ்நானஞ் செய்ததுபற்றிக்கோபித்தனள். பிரமன் குற்றம் உன்மீது இருக்க என்மீது பயனிலாது கோபித்தலால் (சஅ) அக்ஷரவடிவாகிய நீ உலகத்தில் நாற்பத்தெட்டுப் புலவர் உருவாகத் தோன்றிச் சிவமூர்த்தியைப் பணிந்து அவர் தந்த சங்கப்பலகையில் இருந்து வருக எனச் சாபம் ஏற்றவள்.

7. ஒருயாகத்தில் இவள் வரத் தாமதித்ததால் பிரமன் இடைக்குலக் கன்னிகையைத் தாரமாகப் பெற்றதால் இவளால் தேவர் சபிக்கப்பட்டனர் என்ப.

8. இவளும் இலக்குமியும் மாறுகொண்டு தங்களில் உயர்ந்தார் யாரென்று பிரமனைக் கேட்கப் பிரமன் இலக்ஷ்மிதேவி என்ன மாறுகொண்டு நதியுருவாயினள்.

9. பிரமன் யாகஞ்செய்ய அந்த யாக கலசத்துள் தோன்றியவள், புலத்தியரை அரக்கனுகச் சபித்தவள். சரத்காலத்தில் பூசிக்கப்படுதலால் சாரதைஎனவும் பெயர்.

10. இவள் பிரமனுல்சிருட்டிக்கப்பட்டு அவரால் மோகிப்பக் கண்டு, அந்தமோக வார்த்தை யுரைத்த முகத்தைநோக்கி நீ யிவ்வாறு தூஷித்துக் கொண்டிருந்ததால் ஒருகாலத்தில் சிவபெருமானையும் அவ்வாறு தூஷித்து அவரால் சிரம் அறுபட்கடவையெனச் சபித்தனள். (சிவ ம க புராணம்).

B. வேதகுய்யர் பாரி.

C. பிரமதத்தன் பாரி.

சராசந்தன்—இவன் விப்பிரசித்தி அம்சம். மகததேசாதிபதியாகிய பிருகத்ரதன் குமரன். உபரிசரவசுவின் பேரன், இவன்பட்டணம் கிரிவிரசம், குமரன் சகதேவன், இவன் தந்தை நெடுநாள் புத்திரர் இல்லாமல் காட்டிற்சென்று அவ்விடம் தவத்திலிருந்த சண்டகௌசிக முனிவரை அடுத்து அவர்க்கு வேண்டிய பணிகளைச் செய்துவரும் நாட்களில் முனிவர் இவன் கருத்தறிந்து மாங்கனி ஒன்று தந்து அதை உன் மனைவியின் ருதுகாலத்தில் தருகஎன்று கட்டளையிட்டு அனுப்பினர். அரசன் அதனைப்பெற்று மனைவிக்கு அதின் மகிமைகளைக்கூறி யவள்வசம் கொடுத்தனன். மனைவி தானே புசித்தல் கூடாதுஎனத் தன் சக்களத்திக்கும் புத்திரன் உண்டாக எண்ணி அப்பழத்திற் பாதி அரிந்து தானருந்தி மற்றதை அவளுக்கு அளித்தனள். இருவரும் கருக்கொண்டு பத்தாம்மாதத்தில் ஒவ்வொரு பாதி உருக்களை ஈன்றனர். ஏககாலத்தில் பிறந்த அந்த இருபிளவுகளை அரசன் ஊரின்புறத்தில் எறியக் கட்டளையிட்டனன். அப்படியே தோழியர் செய்தனர். அந்தஊர் காக்கும்அரக்கி, சரை என்பவள் ஆகாரத்தின்பொருட்டுத் திரிந்துவருகையில் அவ்விடம் இருந்த இரண்டு துண்டங்களை எடுத்துச் சந்தி செய்தனள். உடனே இவ்விருபிளவுகளும்ஒன்றுபட்டு ஒருகுழந்தையுருவாய் அதிபாரமாய் அழத் தொடங்கியது. இதைச் சரையாலறிந்த அரசன் எடுத்துச்சென்று சரையால் சந்திக்கப்பட்டவன் ஆதலால் சராசந்தன் எனப் பெயரிடப்பட்டு வளர்ந்தவன். இவன் தன் மருமானுகிய கம்சனைக் கிருஷ்ணன்கொன்றான் என்று பதினெண் முறை கண்ணனுடன் சண்டைசெய்து வெற்றி பெற்றனன். ஒருமுறை கதாயுத த்தைச்சுழற்றி எறிந்து கிருஷ்ணன் பாதி நாட்டைக் கைக்கொண்டவன். இவன் குமரியர் அஸ்தி, பிராப்தை. இவன் மற்றொருமுறை இராமகிருஷ்ணருடன் யுத்தத்திற்குவர அவர்கள் ஓட்டங்காட்டிக் கோமந்தபருவதத்தில் ஒளித்தனர். சராசந்தன் தேடிக்காணுது, மலையைக் கொளுத்தினன். இருவரும் இவனையறியாது வெளிவர, வெட்கிச் சேனையிழந்து சென்றவன். இவனிடம் கண்ணன், வீமன், அருச்சுனன் மூவரும் வேதியர் உருக்கொண்டுசென்று யுத்தபிக்ஷு யாசித்தனர். சராசந்தன் அதற்கு இசைந்து வீமனுடன் மல்லயுத்தஞ் செய்கையில் கண்ணன் புல்லைப் பிளந்து வீமனறிய இருபுறம் எறிய அந்தச் சமிக்ஞையால் காலைக்கிழித்து இருபுறம் எறிந்து வீமன் கொன்றனன். (பாகவதம்) (வேறு).

சராசன்மன் — ஒருஅரசன். இவனை நாககன்னிகை ஒருத்தி மணந்தனள்.

சராயணன்—கலாவதியைக் காண்க.

சராரி—ஒருவாகரசேனுதிபதி.

சரிதாரி—சாரங்கபக்ஷியான மந்தபாலமுனிவர்க்குத் தந்தை.

சரிதை—ஒரு பெண்பக்ஷி, இது பக்ஷியுருக்கொண்ட மந்தபாலமுனிவரைச் சேர்ந்து சாரங்கர்எனும் குஞ்சுகள் நான்கைப்பெற்றது.

சருச்சரன் — சுருணபாண்டியனுக்குச் சேனுதிபதி.

சருட்டுணு — புலகருஷிக்கு க்ஷமையிடம் உதித்தகுமரன்.

சருமணுநதி—அந்திதேவன் யாகத்தில்இறந்த பசுக்களின் உதிரத்தாலாகிய நதி.

சருவசித்து—சேதிநாட்டரசன். இவன்தன் குமார் நூற்றுவரும் தீமைசெய்து ஒழுக அவர்களை அரக்கன்கையில் ஒப்புவித்தனன். அரக்கன் அவர்களைப் பூமியில்எறிந்து கொன்று ஆகாயத்தில் எறிந்தனன். அந்தப் புதல்வர் உடலம் புண்ணியபூமியில் விழுந்ததால்நூற்றுவரும் முத்திபெற்றனர்.

சருவாந்தகன்—சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

சருவாவசு—சூரியகிரணத்து ஒன்று.

சதுபா—பூதாவின்பாரி. இவளுக்குச் சுரபி எனவும் பெயர். கோடி உருத்திரரைப் பெற்றவள்.

சரை—1. ஒரு பெண்தேவதை. சராசந்தன் உடலைப் புணர்த்தவள்.

2. யமன்பெண், புருச்சக்காவர்த்திக் குத் தேவி.

சர்சிசான்—இரணியாக்ஷன் குமரன்.

சர்ப்பமாலி—ஒரு இருடி.

சர்ப்பயாகம்—இதுபாம்புகள் சாம்படிசெய் யும் யாகம். இந்தயாகத்தை ஜனமேசயன் செய்தனன்.

சர்மண்வதி — விந்தியமலையிற்பிறந்து யமு னையிற்கலக்கும் நதி. நந்திதேவனால் கொலைசெய்யப்பட்ட மிருகங்களின் உதி ரத்தா லுண்டானது.

சர்மிஷ்டை—ருஷபவர்மன் குமரி, யயாதி யின் இரண்டாந்தேவி.

சர்யன் — நரிஷ்யந்தன் வம்சத்துஅரசன்.

சர்யாதி—வைவச்சுத மனுபுத்திரரில் ஒரு வன். இவன்குமரர் உத்தானபர்ஹி, பூரி சேநன், ஆநர்த்தன், குமரி சுகன்னி.

சர்வகாமன்—(சூ.)இருதுபர்ணன் குமரன், இவன் குமரன் சுதாசன்.

சர்வகேதன்—வீமசேநனுக்குக் காலியிடம் உதித்த குமரன்.

சர்வக்கியசிங்கப்பநாயக்கன் — தேசிகரை ஆசிரயித்தவன்.

சர்வக்கியபட்டர்—பட்டரால் வெல்லப்பட்ட வித்வான்.

சர்வசித்தாக்கியன் — ஆசாரம் இல்லாமல் தானம் வாங்கிப் பாபியாய்த் திருவேங்க டத்துக் கோணதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து புனிதனானான்.

சர்வதேசஸ் — வியுஷ்டிக்குப் புஷ்கரணி யிடத்து உதித்த குமரன். பாரி ஆகுதி. குமரன் சாக்ஷுசமது.

சர்வதேவன்—வீமன் குமரன்.

சர்வதோழகி—சிவசூரியத் தானத்து அம ரும் சத்தி, இவளுக்கு நான்கு கரம்.

சர்வநேத்திரர்—ஒரு விஷ்ணுபடர்.

சர்வபூததமனி — ஆன்மாவின் புண்ணிய பாவங்களை யடக்கும் சத்தி. இதற்குத் தேவர் யஜமானர்அல்லது சர்வபூததமனர்.

சர்வபூதாசுரன் — இவன் பிரமதேவனது பாதாதிகேசபரியந்தம் பாய்ந்து வருத்தி னன். தேவர் வேண்டச் சிவமூர்த்தி இவனை விழுங்கினர்.

சர்வபூமன்—வேதகுய்யருக்குச் சரஸ்வதியி டம் அவதரித்த விஷ்ணுவினம்சம்.

சர்வபூமபாண்டியன் — ஒரு பாண்டியன் புகழேந்தியார்காலத் திருந்தவன்.

சர்வர்த்தி—வச்சரன் தேவி, புஷ்பார்ணன் தாய்.

சர்வர்—பிரதிவி பூதத்திற்கு அதிதேவதை யாகிய சிவாஷ்டமூர்த்தத்து ஒன்று.

சர்வவேதஸ் — விச்வஜித் யாகஞ்செய்து முடித்த அந்தணன்.

சர்வன்—ஒரு மகாராஷ்டிர அரசன், இவ னுக்கு அமோகவருஷன் என்றுபெயர். இவன் ஆதிபுராணத்தைச் செய்த ஜி சேநனை ஆதரித்தவன்.

சர்வார்த்தசித்தி அகமிந்திரதேவர்—ருஷப தீர்த்தங்கரின் பத்தாவது பிறவி.

சலசந்தன் — பதினெண்காளாள் பாரதப் போரில் சாத்தகியுடன் யுத்தஞ்செய்து மாண்டவன்.

சலசந்தி—திருதராட்டிரன் குமரன்.

சலசாமீ—நீர்வாழ்வன : இவற்றுள் மச்சம் விஷ்ணுவிற் குதவியது. நந்திதேவரும் இவ்வுருக் கொண்டனர். ஆமை, இவ் வுரு திருமால் உருக்கொள்ள உதவியது, கருடனைக் காண்க. முதலை, கஜேந்திர னைக் கவ்வியவுருவம். சங்கு, திருமாலு க்கு ஓராயுதமாம். அபிஷேகஞ் செய்ய வும் உதவும். தவளை அக்கியால் சாபமேற் றதுமாம். காமதேனு திருப்பாற்கடலில் பிறந்து தேவர்களுக்குபகரிப்பது, வசி ட்டரிடத்தும் இப்பெயர்கொண்ட ஒரு பசு உண்டு. இருத்துவசனைக் காண்க. உச்சைச்சிரவம் திருப்பாற்கடலிற் றோ ன்றி இந்திரனிடமிருக்கும் குதிரை.

சலதரை — பாண்டுபுத்திரனுகிய வீமன் மனைவியரில் ஒருத்தி, குமரன் சுகுணன்.

சலநிதி—சிவகன் தோழர் ஐஞ்ஞூற்றுவரில் ஒருவன்.

சலந்தன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

சலந்தரன்—ஒரு தவளை, பன்னிரண்டுவரு ஷம் மழையில்லாத கூமகாலத்தில் அலறியடியிற்றங்கி இருந்து அம்மரத்தடி யிலிருந்த சிவமூர்த்திமீது மலரை உருத்த புண்ணியத்தால் அரசனுகித் தேவர்களை வருத்தி விஷ்ணுவால் வெல்லப்பட்ட வன். (திருப்பூவண புராணம்.)

சலந்தரவதமூர்த்தி— சலந்தரனை வதைக்க எடுத்த சிவமூர்த்தி வடிவம்.

சலந்தராசுரன்—தேவேந்திரன் இறுமாப்பு டன் கைலயடைகையில் சிவமூர்த்தி பூத வடிவாய் எதிரில் தோன்றினர். இந்தி ரன் பூதத்தின்மீது தனது வச்சிரத்தை எறியப்பூதவருக்கொண்ட சிவமூர்த்திஉக் கிரவுருவுடன் கோபங்கொண்டவர்போல் சீற்றங் காட்டினர். இந்திரன் பொறுக்க வேண்டினமையால் சிவமூர்த்தி அக்

கோபத்தைக் கடலில் விடுத்தனர். அது ஒரு குழந்தையுருவாய் வளருகையில் பிரமதேவர் கையில் எடுக்க அவர் தாடியைப் பிடித்து வருத்தியது. அதனாலும் சலத்தால் தாங்கப் பெற்றதனாலும், இக்குழந்தைக்குச் சலந்தரன் எனப் பெயர் இட்டனர். இவன் வளர்ந்து பிரமனை எண்ணித் தவஞ்செய்து பல வரங்களைப் பெற்றுத் தேவர்முதலியோரை வருத்திப் பலரையும் வெற்றிகொண்டு சிவமூர்த்தியிடம் போர்க்குச் சென்றனன். சிவமூர்த்தி ஒரு கிழவேதியராய் எதிர்தோன்றி ஆசீர்வதித்து எங்குச் செல்கிறாய் என, அவன் கைலைக்கு யுத்தஞ்செய்யப் போகிறேன் எனக் கூறினன். ஆயின் நான் கிழிக்கும் இவ்வளவு பூமியைப்பேர்த்து எடுக்க எனக் கூறிப் பூமியில் வட்டமாகக் கிழித்தனர். சலந்தரன் அதனைப் பேர்த்துத் தலையில்இட அதுவே சக்கரமாக இவன் உடலைக் கிழித்தது அதனால் இறந்தவன். இவன் தேவி பிருந்தை.

சலந்திரன்—ஒரு இருடி. இவன் காமவிகாரத்தால் கடலில்விழுந்த ஒரு பெண்ணைக் கடலில் உடன்விழுந்து தேட இவர்களுடன் இந்திரனும் உடன்விழுந்து தேடினன்.

சலபதை—ஒரு காந்தருவப் பெண்.

சலபுண்டன்—கத்ருகுமரன், நாகன்.

சலபோசன்—விருத்தேசனன் குமரன். இவன் குமரன் சுரோசனன். தசரதருக்கு இராமரைப் பிரிந்து உயிரிழக்கச் சாபங் கொடுத்தவன்.

சலர்க்காரழனி—இவன் பிரமசாரியாய் நெடுநாள் இருந்ததால் பிதுர்க்கள் தலைகீழாக மரத்தில் தொங்குதல் அறிந்து கத்ருகுமரியாகிய தன் பெயருடன் ஒத்த சலர்க்காரையை மணந்து யமன் கட்டளைப்படி மரத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த இருபத்தொரு பிதுர்க்களைத்தொங்குதலினின்றும் நீக்கினன். இவன் குமரன் அத்திகன். இவன்தன் மனைவிதொடையில் தூங்க மனைவி சந்தியாகாலம் கடந்தல் கண்டு எழுப்பினள். அதனால் மனைவியை நீங்கினவன்.

சலர்க்கரை — நாககன்னிகை, கத்ருவின் குமரி, வாசுகியின் தங்கை.

சலன்—1. சோமதத்தன் குமரன்.

2. சூரியசூலத் தரசனுகிய பரீக்ஷித்தின் குமரன். இவன் ஒருநாள் வேட்டைக்குச் சென்று நெடுநேரம் வேட்டையாடத் தனது குதிரைகள் இளைத்தன. இவன் ஒரு மானைக்கண்டு துரத்தத் தன்குதிரை வலியற்றதாய் இருந்ததால் வாமதேவருஷியைக்கண்டு குதிரையை இரவலாகக் கொண்டு அதனைமீண்டும் கொடாமல் இருந்தனன். முனிவர் குதிரையைக் கேட்க அரசன்மறுத்து அருகிருந்தவரை எலி முனிவரை வருத்தக்கூறினன். அவர்கள் அவ்வகைசெய்யத் தொடங்குகையில் முனிவர் கோபித்தனர். அக்கோபத்தில் அநேக அரக்கர்தோன்றி அரசனையும் அவன் வீரர்களையும் மாய்த்து மறைந்தனர்.

சலாசந்தன்—துரியோதனன்தம்பி. காலாநாள்யுத்தத்தில் வீமனால்இறந்தவன்.

சலாகூரன்—வீமாசுரனைக் காண்க.

சலி—சுவபலருக்குக் காந்தியிடத் துதித்த குமரன்.

சலேயு—(சந்.) சௌத்திராசுவன் குமரன்.

சல்யகன்—கத்ருகுமரன், நாகன்.

சல்லன்—விராத்திய க்ஷத்திரியனுக்கு அவ்வித க்ஷத்திரியஸ்திரியினிடத்தில் பிறந்தவன். இவனுக்கு மல்லன், நிச்சுவிநடன், கர்ணன், கசன், திரவிடன் என அந்தந்தத் தேசங்களில் ஒரு பெயர்.

சல்லி—ஒரு யாதவவீரன்.

சல்லியபாண்டியன்— திருத்தண்காலூரில் தவஞ்செய்து திருமால் அருள்பெற்றவன்.

சல்லியம்—ஒரு சிற்பசாத்திரம்.

சல்லியன்—மத்திரதேசாதிபதி, பிரகலாதனன் அம்சம். நகுலசகாதேவருக்கு நல்லம்மான். இவன் பாண்டவர்க்குத் துணைவருதல் எண்ணித் துரியோதனன் வழியில் தண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்துப் படைத்துணைகேட்க அதற்கு இசைந்தவன். இவனுக்கு யானைக்கொடி. கர்ணனுக்குத் தேர்ச்சாரதியானவன். பதினேட்டாநாள் யுத்தத்தில் தருமனால் கொல்லப்பட்டான்.

சவல்தி—வாயுவின் தேவி. இவளில்லாவிடத்து ஆதான பிராதானங்களில்லை.

சவதா—(ஸ்வதா.) பிரமனால் மானவிகமாகச் சிருட்டிக்கப்பட்டுப் பிதுரார்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டவள்.

சவதாநாச்சையர்—இவர் மனைவி பெண்கரு உயிர்க்கையில் இவர்தாரணஞ் செய்யவர மற்றெருரு ஆண்மகவுவர அவளைப் பார்க்கலாகாதென அகற்றியவர்.

சவநருஷி—1. இவர் பிருகுருஷியின் புத்ரர். இவர் தீர்த்தயாத்திரை சென்று ரேவா நதியைத் தாண்டுகையில் ஒருபாம்பு இவரைக் கவ்விப் பாதாளமடைந்தது. இருடி நாராயணரைத் துதித்ததால் விஷவேக

நீங்கினராய்ப் பாதாளவாசிகளால் பூசிக்கப்பட்டு அவ்விடமிருந்தனர். இவர் பாதாளத்தில் பிரகலாதனுக்குத் தீர்த்தமகிமை கூறப் பிரகலாதனிவர் சொற்கொண்டு பூமியில் தீர்த்தயாத்திரை செய்தனன்.

2. வசிட்டருக்கு ஊற்சையிடம் உதித்தவர். இந்திரனைப் பூதங்கொல்லாது காத்தவர். அவரவர் எனவும் பெயர். பிருகுவினைப் பதுமனிடம் தருமங்கேட்க ஏவினவர்.

3. இவரை ஒரு வேடஸ்திரி புற்றில் கண்டு அரசனிடம்விட அரசன் இவர்க்குக் கண் மறைந்தமைகண்டு அச்வனி தேவரால்வைத்யஞ் செய்வித்தனன். சில காலம் பொறுத்து இவர் அவ்வேடப்பெண்ணை மணந்துகொண்டனர். (சிவமகாபுராணம்).

சவநன்—1. பிராமணனுக்குச் சூத்திரப் பெண்ணிடம் பிறந்தவன். இவனை நிடாதன் எனவுங் கூறுவர்.

2. பிரியவிரதனுக்குப் பெரிஷ்மதியிடத்து உதித்த குமரன். இவன் ஊர்த்த ரேதஸ்.

சவபகூஷன்—கபாலபாணனைக் காண்க.

சவரன்—ஒரு இருடி, சயிந்தவாயினர் மாணாக்கர்.

சவரி—சபரிக்கு ஒருபெயர்.

சவன்—வீவசுவானுக்குச் சாயாதேவியிடம் உதித்த குமரன்.

சவன்னன்—இராஜஸ்திரிக்குப்பிராமணனால் பிறந்த குமரன்.

சவிதா—1. காசிபருக்கு அதிதியிடம் உதித்த குமரன். இவன் துவாதசாதித்தரில் ஒருவன். தேவி பிரசநி.

2. தருமியைக் காண்க.

சவித்து—அச்வநிதேவர்க்குத் தந்தை என்பர். இவர் மனைவி துவஷ்டரை.

சவுதும்—விரதங்களில் ஒன்று.

சவுதாசன்—(சூ.) சுதாசன் குமரன். இவனுக்கு மித்திரசகன், கல்மாஷபாதன் எனவும்பெயர். இவன் புத்திரப்பேறில்லாமல் வசிட்டராற் புத்திரோற்பத்தி செய்துகொண்டான். சம்வத்தனைக்காண்க.

சவுநகம்—ஒருநதி.

சவுந்தாசாமந்தன்-குலபூஷணபாண்டியனுக்குச் சேனபதி. இவன் சிவபக்தியுடையனாய் அரசன் சொற்படி வாழுநாட்களில் சேதிராயன் எனும் வேடன் அரசனை எதிர்க்கவர அரசன் சேனபதியை நோக்கிப் பொக்கிஷந்திறந்து பொன்னெடுத்துச் சேனைகூட்டுக என்றனன். அரசன் சொற்படி எடுத்த பொருளைச் சேனபதி சிவதிருப்பணிப் பொருட்டுச் செலவிட்டனன். இதனை மற்றவரால் அறிந்த பாண்டியன் சேனபதியைநோக்கி நாளை யுத்தத்தில் சேனைகள் வரவேண்டுமென பயமுறுத்தினன். சாமந்தர் சொக்கலிங்க மூர்த்தியை வேண்டச் சிவமூர்த்தி அசரீரியாய் அஞ்சாதிருக்க, நாளைவிடியுமுன் சேனைகள் வருமெனக் கூறிப் பூதகணங்களைச் சேனைவீரர்களாக்கி அரசன் மகிழ உடன்கொண்டு வந்தனர். அரசன் சேனைவீரர்களைக் கண்டு இவர்கள் எத்தேசத்தவர்கள் என்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கையில் சேதிராயனுகிய பகைவன் புலியடிக்க இறந்தான் என்றுசெய்திவரக்கேட்டு அச்சேனைகள் செல்லும் இடம் செலுத்துக என உடனே சேனைகள் மறையக் கண்டு பாண்டியன் கடவுளை வணங்கிச் சேனபதியை வியந்து பணிந்தனன்.

சவுபரி-வேதமித்திரர்மாணாக்கர். இவர்தேவி மனோமயை. இவர் ஒருமுறை கிரௌஞ்சனைப் பெருச்சாளியாகச் சபித்தவர். இந்த மகருஷி காளிங்கன் சேர்ந்திருந்த மடுவிலுள்ள சலசரங்களைக் கருடன் நாடோறும் புசித்துவருகையில் ஒருநாள் இவர் அம்மடுக்கரைக்கு வந்து அவ்விடம் இருக்கும் பிராணிகளை இம்சிக்கும் கருடனைக்கண்டு இரங்கி இனி இந்த மடுவிற்கு வாராதிருக்க எனப் பணித்தனர். முனிவர் கூறியதை அறியாத கருடன் மீண்டும்வர முனிவர் கோபித்து இனி இங்கு வரின் உயிரிழக்க எனச்சபித்தனர். இவர் ஒருகாலத்து யமுனைநதிக்குத் தீர்த்தமாடச் சென்று அந்நதிக்கரையில் நிற்கையில் மீன் இரட்டைகள் தமது பலகுஞ்சுகளையும் இடையில்விட்டுத் தாம் அவைகளுக்குக் காவலாய் இருபக்கத்திலும் இருந்து பாதுகாத்து வினையாடுதலைக் கண்டு தாமும் அவ்வகை இருக்கவெண்ணி மாந்தாதாவின் நூறு குமரிகளை மணந்து அப்பெண்கள் களிக்க இன்பந்தந்து இருக்கையில் மாமன் மாமிமார்கள் இந்தருஷிக்கு நமது குமரிகளைக் கொடுத்தோமே எனச் சிறிதுநாள் பொறுத்துவந்து அப்பெண்களைக் காணவர முனிவர் ஒவ்வொரு பெண்களிடத்தும் ஒவ்வொருவராகத் தனித்தனி இருத்தல்கண்டு களித்துச் சென்றனர். பிறகு முனிவர் இல்லறத்தில் வெறுப்புற்றுத் தவமே கைக்கொண்டனர். (பாகவதம்).

சவுரி—1. நிருதி புத்திரி, தாருகன் தேவி.

2. தாருகாசுரன் மனைவி.

சுவையப்பநாயகன்—காளமேகரால் "சுருக் கவிழ்ந்த" எனும் வசை பாடப்பெற்ற வன்.

சுவ்வருணன்—அரசர் மீளிகுமரன். சூரிய புத்திரியாகியதபதியை வசிட்டரால்மண ந்தவன். சந்திரவம்சத்து அரசனுயினும் வசிட்டரைக் குருவாக்கொண்டவன்.

சுவ்வாதுபுலவன்—இவன் இருந்தது தொ ண்டைநாடு. ஆநந்தரங்கபூபதி மீ மலும் சோலையப்ப முதலியார்மீதும் பா டி ப் பரிசுபெற்றவன்.

சுவ்வியன்—அங்கீரசன் சந்ததியின் இருடி.

சுவ்வீரன்—இரகுகுணனைக் காண்க.

சுற்குணன்—ஒரு அரசன். சிவபூசைசெய்து முத்தியடைந்தவன்.

சுற்சாரன்—காந்தருவராசன், இவன் குமரன் சுகேது.

சுற்பி—ருஷபத்துவசன் என்னும் ஏகாதச ருத்திரன் தேவி.

சுற்புத்திரன்—ஓர்வணிகன். இவன் கதிர் காமத்திற்குச் செல்லுகையில் ஓர்யானை வழியில்வந்து இவனைப் பி டி த் த து. இவன் கதிர்காமா என்னைக் கந்தமூர்த்தி வேடஉருவுடன் தோன்றி யானையைக் கொன்று வணிகனை விடுத்தனர்.

சுற்மிஷ்டை — விருஷபாவின் கு ம ரி. இவள் சுக்கிரன்பெண்ணுகிய தேவயானி யுடன் நீராடி அவள்சேலையை யறியாது உடுத்தினள். அதனால் அவள்கோபிக்க அவளைக் கிணற்றில் தள்ளினள். இத னால் சுக்கிரன்கோபித்து அரசனுக்கு அறிவிக்க அரசன் தன்பெண்ணினைத் தேவயானியாகிய சுக்கிரன் பெண்ணுக்கு அடிமையாக்கினன். அடிமையாகிய சற் மிஷ்டை தேவயானியறியாது அவள் கணவனைக் கூடித் துற்கிரன், அது, பூரு என மூன்றுகுமாரரைப் பெற்றாள். இவள் தந்தை விடபன்மன் எனவும் கூறுவர். (பாகவதம்).

சுனசித்து—விசுவசித்து குமரன்.

சுனமித்திரன்—புண்ணியராசனுடைய மந் திரி.

சுனனதேயு—(சுந.) ரௌத்திராசுவன் கும ரன்.

சுனபாயி — இவள் பண்டரிபுரத்துவந்த யாத்திரைக் காரரின் கன்னிகை. இக் கன்னிகை, ஆண்டுதோரிசனுர்த்தமாக வந்த தாய் தந்தையர்களை நோக்கி நான் இப் பண்டரிபுரம்விட்டு வருவதில் லை யென மறுத்து இருக்கையில் நாமதேவரிவளைக் கண்டு தனித்திருக்கின்றாய் உன் தாய்தந் தையாரென எனக்குத் தந்தை, பாண்டு ரங்கன், தாய் ரகுமாயி யென்ன இவ ளைத்தமதுவீட்டிற்கு அழைத்துச்சென்று வளர்த்துவருகையில் கண்டவர் நீயாரென நான் நாமதேவர் வீட்டடிமை என்பாள். இவ்வகையிருக்கையில் ஒருநாள் காற்று மழையால் நாமதேவரிருந்த வீடு இடியப் பெருமாள் அதைச் சக்கரத்தால் காத்த லைக் கண்டு இந்தஇரவில் இவ்விடமெ ன்ன செய்கின்றாய் என்றுகேட்கப் பெரு மாள் உனதுகுடிசை யழிந்தது அத னைக் காக்காவிட்டால் உனதுதாயாகிய ரகுமாயி என்னை நிந்திப்பாளாதலால் என்று பேசிக்கொண்டிருக்கையில் குணு யியும்வந்து பணிந்தனள். மூவரும்வீட்டி னுள்புக ஜனபாயிவந்து எதிர்கொண்டு வணங்கினள். நாமதேவர் பெ ரு மா ளை வணங்கி விருந்துண்டுசெல்கவெனப் பெ ருமாளிசைத்து கோவிந்தன், விட்டலன், நாரணன், மகாதேவன் ஆகிய பிள்ளைக ளும் நாமரும் குணுயியும் மனைவியும் ஒரு கலத்தில் உண்ண ஜனபாயி கண்டு விமல னை எனைவிட்டு உண்பது உனக்கு அழ காமோஎனப் பெருமாள் நாமரைநோக்கி இவ்வமுது எனக்கு நன்கில்லையென்று எழுந்திருக்க ராஜாயியும் உடனெழுந்த னள். இதனால் நாமதேவர் சனபாயிஉண் ணுததால் வந்ததென்று எண்ணப் பின்பு குணுயி, சனபாயியை அழைத்து இவர்கள் உண்ட எச்சிலைக் கொடுத்தாள். சனபாயி யும் இது தேவாமிர்தமெனக் கைக்கொண் டாள். சனபாயி இதைக்கொண்டு பெருமா ளைநோக்கி எனதுவீட்டிற்குஉண்ணவருக என்றழைக்கப் பெருமாள் அவளைநோக்கி அம்மையே நீ உடனுண்ணுதலால் நான் உணவுண்டிலேன் எனக்கு மிகவும் பசிக் கின்றதெனச் சனபாயி அவர்கள் கொடு த்த எச்சிலிருக்கின்றது அதுஉமக்குத்தகு மாவென்ன அதுவே வேண்டுமென்னப் பெருமாள் அவளுடன் உண்டு அவ்விடத் திலேயே சயனித்தனர். பின்பு குணுயி விழித்துநடந்தசெய்தியைத்தனதுபுதல்வ னுக்கு உரைத்தனள். நாமதேவர் அவரது இயற்கையென்ன, பெருமாள் சனபாயி யின் மாவரைக்கும் திரிகையைத் துடை த்து உன்வரவினை எதிர்பார்த்திருக்கிறே னெனச் சனபாயி விழியாமை கண்டு அவளை எடுத்து உட்காருவித்து அவர்கரத் தால் தலைமயிரைச் சிக்கறத்திருத்தி ஒரு கூடையில் அரிசி கொண்டுவந்து நான் மாவையரைக்கின்றேன் நீபாடுஎன்னலும் இவள்பாடக்கேட்டுப் பெருமாள் பரவசரா யிருக்கையில் குணுயி சனபாயிபால் வந்து

உன்னிடத்தில் மாவரைக்க அரிசியேதென்று பிரம்பெடுத்தடிக்க அது பெருமாள் மூடிமேல் படுதலும் நான் விடோபாஜனுபாயியின் அன்பால் யான் இங்குவந்து மாவரைக்கின்றேன் என்னே யடியாதே என்ன,குணுயி,சனுபாயிபெருமாளைத்தன் வசப்படுத்திக்கொண்டாள் என்று வருந்துகையில் பெருமாள் அரைத்தமாவை வாரிக் கூடையில்நிரப்பி மீண்டும் துயில, சனுபாயி விடியற்காலத்தில்எழுந்து பெருமாளையெழுப்பிக் கோயிலுக்குப் போகாமலிருப்பின் ஊர் கலகமாகுமென்னப்பெருமாள் விடிந்ததோ என்னவெழுந்து நித்திரைமயக்கத்தால் பீதாம்பரத்தையும் பதக்கத்தையும் விட்டுவிட்டுச் சனுபாயியின் கந்தையை உடுத்திக்கொண்டு கோயிலுள் சென்றனர். விடிந்தபின் அர்ச்சகர் கோயிலுத்திறக்கப் பெருமாள் கந்தைஉடுத்தியிருத்தலைக் கண்டு இக்கந்தை சனுபாயியின் கந்தைபோல் தெரிகின்றதென்று நாமதேவர் வீடுசென்று நோக்க அவ்வீடு புதிதாயிருத்தலைப்பார்த்துஉட்சென்று சனுபாயியைக்கண்டு பெருமாளின் பீதாம்பரத்தைநோக்கிப் பதக்கமெங்கென்ன அவள் கிடையாதென்ன அவள் துகிலைச் சோதிக்கப்பதக்கம்கிடைத்தது. இவள் சுவாமி துரோகிஎன்று இவளைக் கழுவேற்றக் கொண்டு செல்லுகையில் இவள்பெருமாளைத் துதிக்கக் கழுமரம் நீருயது. பின் சனுபாயிவீட்டில்வந்துமுன்புபோல்பெருமாளைப் பாடத்தொடங்கவும் அவளிடத்தன்புள்ள பெருமாள் அவள் பாடும் செய்யுட்களை எழுதிவந்தனர். ஒருநாள் ஞானதேவர் பெருமாளைத் தரிசிக்கவரப் பெருமாள் தனித்தெழுதுதல் கண்டு ஞானதேவர் என்ன எழுதுகின்றீர் என ஜனுபாயியின் செய்யுட்களை எழுதுகிறேனெனக் கேட்டு வியந்தனர். பின் ஞானதேவர் நாமதேவரைக் காணப் பெருமாளுடன் வந்து நாமதேவரைநோக்கிச் சனுபாயியை யழைக்கவெனச் சாணமித்துக்கொண்டிருந்த ஜனுபாயிவர ஞானதேவர் நாமரை நோக்கி ஜனுபாயியின் பாட்டைப் பெருமாள் எழுதக் கண்டேன் என்னப் பெருமாள் அவள் பாடுங்கவியில் மிக்க அன்புளேதலால் எழுதினேன். இதனைப் படிப்போர் கேட்போரிடமும் அவ்வகை அன்புறோன் என்றார். பின் ஞானதேவர், நாமதேவர் முன்பிறப்பில் பிரகலாதனன்பின் அங்கதன், பின் உத்தவராய் இப்போது பெருமாளுக்கன்பராயினர்; உங்களில் ஞானதேவர் பாட்டைச் சச்சிதானந்தரும், நிவர்த்திபாட்டினைச் சோபானதேவரும், முக்தாயியின் பாட்டை ஞானதேவரும், பரமவானந்தர் பாடலை விசோபாகேசர், கூர்மதாசர் கவியை, சுதேவர், நாமதேவர் ஜனுபாயி இவர்கள் செய்யுள்களையானும் எழுதுக எனக் கட்டளைதந்து பெருமாள் கோயிலுக்கு எழுந்தருளினர்.

சனரு—உவசம்பங்கருத் தந்தை.

சன்மசயன்—(சங்.) பூருவின் குமரன், இவன் குமரன் பிரசன்னுவான்.

சன்மிஷ்டை—சற்மிஷ்டையைக் காண்க.

சஜ்ஜனகசாருகர்—இவர் ஓர் ஊன்விற்பவர், பெருமாளிடத்துள்ளன்பாய்ச் சாளக்கிராமத்தை நிறைகல்லாய் வைத்துப் பூசித்திருக்கையில் கண்டவேதியர் ஒருவர் இவரையணுகி உனக்கு இது தகாது நீ ஊன்விற்போன் என அவரிற்பிரித்து அதைக்கொண்டு தாம் அன்று வேண்டிய சிறப்புடன் பூசித்தனர். அன்றிரவு பெருமாள்அந்தணர் கனவிற்றோன்றிஎனைக் கசாருகரிடம் சேர்க்காவிடில் உன்னையும் உன் குடும்பத்தினையும் வருத்துவேனென வேதியர் பயந்து கசாருவிடத்தில் சாளக்கிராமத்தைச் சேர்த்தனர். சாளக்கிராமத்தை நீங்கிய கசாருகர் பெருமாளை நீங்கியதுமுதல் அன்னபானுதகளிலராயிருந்து சாளக்கிராமம்வந்தபின் பூசித்துத் தீர்த்தபானஞ் செய்து உணவாதிகளருந்தினர். இவர் ஜகந்நாதயாத்திரை செய்ய வெண்ணிச் சாளக்கிராமத்தையு முடன் கொண்டு ஓர் கிராமத்தில் தங்க அங்கிருந்த ஒருத்தியிவரிடம் காமவிருப்புள்ளவளாய் விருந்திட்டு இரவிற்புணர அழைக்கக் கசாருகர் கணவனிருக்கையில்அயலவரைப் புணர்தல் அடுக்காதெனக் கேட்ட விபசாரி கணவனைக் கொன்று அவன் தலையைக் கசாருகரிடம் காட்டி உம்பொருட்டுக் கணவனைக் கொன்றேன் என்னைப் புணர்க அன்றேல் உன்மீது பழிசுமத்துவேன் என்றனள். கசாருகர் அப்போதும் மறுக்க விபசாரி என் கணவனைக் கொன்று என்னைப் புணர அழைத்தான் எனக் கூக்குரலிடக் கண்டோர் அரசனிடம்விட அரசன் இவர்முகக்குறியால் கொலைசெயாதவென்றஞ்சிப் பிரத்யக்ஷமாகத் தலையிருத்தலால் அவள் கையில் சுரிகைதந்து கசாருகர் சுரத்தைத் துண்டிக்கச் செய்தனன். கை நீங்கிய கசாருகர் ஜகந்நாதஞ் சென்று பெருமாளைச் சேவிக்கச் செல்கையில் பெருமாள் என் தாசன் வருகின்றனவனை எதிர்கொண்டுவிலகையில்சந்நிதிக்குக்கொண்டு

வருக எனக் கட்டளையிட அருச்சகர்கள் அவ்வாறே எதிர்சென் றழைக்கக் கசாருகர் நான் ஒரு தீங்குசெயாதிருந்தும் என் கைகுறைத்தற்குக் காரணமென்ன எனப் பெருமாளேநோக்கி வருந்தப் பெருமாள் தரிசனந்தந்து நீ முன்பிறப்பில் வேதியன் கங்கைக்கரையில் தியானத்திருந்த காலத்துக் கசாருகன் ஒருவன் அவனைக் காணுது ஓடிவந்த பசுவினைக் கொலை செய்யவேண்டி யாண்டிருந்த வுன்னை யிவ்வழி பசுவந்ததைக் கண்டனையோ வென வீபேசாது கையாற்காட்டினையாதலால் கைகுறைபட்டனை கசாருகனைப் பிறந்தனையென்று தாசருக் குணர்த்தி கைவளர அநுக்ரகித்தனர். இவருக்குச் சஜாணகசாயி யெனவும் பெயர்.

சக்ஷுநதி—கங்கையிற் கலக்குநதி.

சக்ஷுர்மநு—சர்வதேசஸ் குமரன்.

சக்ஷுவு—யயாதி பேரன். அனுவின் குமரன்.

சாகடாயனர் — இருக்குத் தந்திரஞ்செய்த முனிவர்.

சாகம்பரி—சத்தியைக் காண்க.

சாகரதத்தன்—விமலக்குப் பிதா.

சாகரன்—ஸுதீதத்தனுக்குப் பிதா.

சாகர்—சிந்துநதிக்கு மேற்கிலுள்ள தேசத்தார்.

சாகலன் — 1. சங்கரபாண்டியன் மிருகத்தின் மேலேவிய அம்புபட்டிறந்த இருடி, இவன் குமரன் சாங்கலன். (சேது - பு.)

2. சாவித்திரியின் தந்தையும் மாலதியின் கணவனுமாகிய அரசன்.

சாகல்யமல்லன் — நயினராசாரியர்மேல் பூதத்தையேவின மந்திரவாதி.

சாகல்யர்–1. மாண்டுகேயர் புத்திரர். திருதராட்டிரன் தவத்திற்குச் சென்றபோது துக்கத்தைநீக்கித் தருமம்உபதேசித்தவர்.

2. சௌபரியின் குமரன். இவன்தான் கற்ற வேதத்தைத் தன் மாணாக்கருக்கு உபதேசித்தனன். இவன் மாணாக்கர் வாச்சியன், மௌத்கல்யன், சாலியன், கோமுகன், சிசிரன்.

3. ஒன்பதினாயிரம் வருஷம் சிவனை யெண்ணித்தவமியற்றிப் பெருங்கல்விமானனவன். இவன் வம்சத்திற் சாவர்ணி யெனுஞ் சூத்ரகாரர் பிறந்தனர். (சிவ-பு.)

சாகா—பிந்துமான் தேவி.

சாகாலாசனர்—கடைச்சங்கம் மருவிய புலவர்.

சாகேதம்—அயோத்தியாநகரம்.

சாக்கியன்—(சூ.) சிரஞ்சயன் குமரன்.

சாக்கியநாயனர் — சங்கமங்கை என்னுங் கிராமத்தில் பௌத்தர்குலத்துத் திருவவதாரித்துச் சாஸ்திரவிசாரணை செய்யப்புகுந்து தமது சமயம் பொய்யென அறிந்து அக்குலத்தை நீங்காமல் புறத்தில் தம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் களிக்க அகத்தில் தாம் களிப்புடன் சிவலிங்கத் திருவுருவத்தை வெளிப்படையிற்கண்டுகல்லினை மலராக எண்ணி எறிந்துவந்தனர். இவ்வகை நாடோறுஞ் செய்துவருகையில் ஒருநாள் மறந்து போசனஞ்செய்ய உட்கார நினைவுதோன்றி ஓடிச்சென்று கல்லொன்றைஎடுத்து எறிகையில் சிவமூர்த்தி இடபாரூடராய்க் காட்சிதந்து முத்தி அளித்தனர்.

சாக்கியமுனி—இக்ஷ்வாகு வம்சத்தவன். இவன் கோதமன் சந்ததியான் ஆகையால் இவனைக் கௌதமசாக்கியன் என்பர். இவன் தேவி கோபி, குமரன் ராகுலன். விரிதிசரிதம் புத்தனைக் காண்க.

சாக்கையன்–பறையூரிலிருந்த அந்தணன்.

சாகிரன் — பிருகத்ரதன் குமரன், இவன் குமரன் விருஷபன்.

சாங்கதேவர் — பிரமனது ஒரு பகலில் முதல் யாமத்தில் பதினொன்று இந்திரர்கள் பிறந்துகர்மவசத்தால் நிறையடைந்தனர். அவர்களுள் ஒருவர் சாங்கர். இவர்நாரதரைநோக்கி என் பாசம் எவ்வாறு நீங்குமெனக் கேட்க நீ பண்டரிபடைந்து பிறக்கின் நற்கதியடைவாயென்று ஞானோபதேசஞ் செய்துபோயினர். அவ்வாறே இவர் ஒரு கிழப்பிராமணருக்குப் புதல்வராய்ப்பிறக்கத் தாய் தந்தையர்கள்உபநயனாதிகளை முடித்தனர். இவர்சகலகலாவல்லராய் அஷ்டாங்கயோகங்களை அனுஷ்டித்து மூப்படையாமல் ஆயிரத்துநானூறு வருடம் உலகத்தில் சஞ்சரித்துவந்தனர். இவருக்குச்சீடர் ஆயிரத்துநானூற்றுவர். இவ்வகை சஞ்சரித்துவருநாட்களில் அசரீரி "உன்ஆண்மையை யடக்கும் தத்துவஞானி அளகாபுரியில் வந்திருக்கின்றனன் போய்க் காண்" என்றது. இவரைக் காணும்படி சாங்கதேவர் ஓர் கடிதம் எழுதத்துணிந்து அக்கடிதத்தை ஆசீர்வதித்து எழுதின் தான் தேகிகனுய் அவ்விடத்தில் செல்லுதல் தகாதென்றும் தேவரீர் என்று எழுதின் அவர் மூத்தோராவர் என்றுஎண்ணி ஒரு வெறுங்கடிதத்தை மாணாக்கனிடத்தில் கொடுத்து அளகாபுரிக்கு அனுப்பினர். இதைச்சீடன் வானவழிச்சென்றுவிடுக்கத் தேவர்வாங்கி விரித்துப்பார்த்து இது சாங்கர் கொடு

த்ததல்லவா என்றனர். அதில் ஒன்றும் எழுதாமைகண்டு அவர் சாங்கருக்கு ஆயிரத்துநானூறு வருடமும் வெறுமையாய்ச் சென்றதுபோலும் என்பதைக் குறிப்பிக்கின்றது. இதில் இலேயது மூத்தது என்பதைக் குறிக்காதது, சுத்த சைதன்யம் எங்கும் பெரியது சிறியது அடையாமலிருப்பதை அறியாமைபோலும் என்று எழுதி அத்தூதனிடம் கொடுத்தனுப்பினர். இதைக்கண்ட சாங்கதேவர் அவரைக் காணவேண்டுமென்னும் விருப்பால் ஓர் புலியின்மேல் ஏறிச் சென்றனர். இவர் வரவறிந்த ஞானதேவர் ஓர் சுவர் மேலேறி அதை நடக்கச்செய்து அவரை எதிர்கொண்டனர். இதைக்கண்ட சாங்கதேவர் இவர் தேசிகமூர்த்தியென்று நமஸ்கரித்தனர். அவர் சாங்கரை வாழ்த்தி ஞானோபதேசஞ் செய்தனர். பின் சாங்கதேவர் பண்டரிசென்று சந்திரபாகைத் தீர்த்த தீரத்தில் தவநிலேயி லிருக்கையில் பெருமாள் நடராத்திரியில் வந்து இவரைக் கையைப்பிடித்து ஆற்றினுள் சென்றனர். அவ்வாற்றினுள் ரத்தினமணிமண்டபத்தில்சிங்காதனத்தில் பூதேவி சீதேவி நீளாதேவியருடன் இருந்த பெருமாலே வணங்கினர். பெருமாள் உமக்கு என்ன வரம் வேண்டுமெனச் சாங்கதேவர் உன் திருவடியில் அன்பு வேண்டுமென்றனர். பின்பு கோதாவரிக்கரையிலுள்ள புண்ணியத்தம்பமென்னுமூரில் ஓர் மடங்கட்டுவித்துச்சாளக்கிராமம்பிரதிட்டைசெய்து பூசித்துவருநாளில் சங்கரன் என்னும் ஒரு வேதியன் இறக்க அவன் மனேவியும் தாயும் அவ்வேதியனுடைய எலும்பைக்காசிக்குச் எடுத்துப்போவோர் மடத்திற்குள்சென்று சாங்கதேவரைப் பணியச் சாங்கதேவர் இறந்தோன் மனேவியைச் சுமங்கலியென் றெண்ணிப் புத்திரருண்டாகுக எனவாழ்த்தினர். இதைக்கேட்ட பிள்ளேயின் தாய் மருமகளின் நிலேமை கூறி எவ்வகைப் புத்திரனுண்டாம் என்றனள். சாங்கதேவர் என்சொல் பொய்க்காது ஆயினும் உன்குலம் விளங்கும்படி வொருபுத்திரன் பிறப்பான்; அவன் எலும்பைவிடும் தீர்த்தத்தை அவளே உண்ணச் செய்யுங்கள் என்றனர். அவ்வாறு அவள் செய்யக் கருவுண்டாய்ப் புத்திரன் பிறந்தனன். அவனுக்கு உபயனஞ்செய்ய வேதியரை யழைக்க அவர்கள் வரோம் என்று மறுத்தனர். ஆதலால் சாங்கதேவர் அவர்களே நோக்கி இவன் பெருமாள் அருளால் பிறந்தவனுதலால் அங்ஙனம் கூறவேண்டாமென்ன வேதியர்கள் ஆயினிங்குப் பெருமாள்வரக் கடவரோவென்னச் சாங்கதேவர் ஆம் என்றனர். பின்பு வேதியர் பெருமாளும் இங்கு வந்தனரோ வென்று கோயிலிற்சென்று காணப்பெருமாள்காணாராயினர். பின்வேதியர் காணும்படி பெருமாள் தரிசனந்தந்தனர். வேதியர்கள் ஆனந்தமடைந்து அவ்வேதியச்சிறுவனுக்குச் சடங்கைமுடித்தனர். பின் சாங்கதேவர் துவாரகைக்குச் செல்ல எண்ணி வழியில் தன்னேயடைந்த யாதவபண்டிதருடன் செல்லுகையில் அப்பண்டிதரின் மனேவியாகிய கர்ப்பிணி பிரம்மாரணியத்தில் வயாக்கொண்டு துன்பமடையுகையில் என் கணவரும் சாங்கருக்குப் பின் சென்றனர். என்னைக் காப்பவர் சாங்கரேயன்றி வேறுயாவரையுங் காணேனென்று அழுதனள். அக்காலேயில் பெருமாள் ஒரு பெண்ணுருக்கொண்டுவர அவளேநோக்கி நீயாரம்மாவென்றனள். அதற்குப் பெருமாளாகிய பெண் என்பெயர் கிருஷ்ணபாய் சாங்கதேவர் அனுப்ப யானிவ்விடம் வந்தேனென்று தாம் நியமித்த புதுவூரிலுள்ள மனேயில் அழைத்துச்சென்றனள். அதில் அவளே அழைத்துச்சென்று மகப்பெறுவித்து ஒருமாதவரையில் அவளுக்கும் குழந்தைக்கும் வேண்டிய வைகளேச் செய்துவந்தனர். இது நிற்க, முன் துவாரகைக்குச் சென்ற சாங்கதேவர்துவாரகைக்குச்சென்றுகண்ணனே மனத்தால்தரிசிக்க அங்குக் காணதிருத்தலேக்கண்டு ஞானநோக்காலாராய அவர் தம்முடைய ஏவலால் யாதவ பண்டிதர் மனேவிக்கு ஏவல்செய்வதாக எண்ணி அவ்விடம்வந்து அங்கு வீட்டில் குப்பைகளேப் பெருக்கிக்கொண்டிருந்த கிருஷ்ணபாயைக் காண அவள் சாங்கதேவரை நமஸ்கரித்தனள். கண்ணனென்றறியாத சாங்கதேவரும் உட்சென்று யாதவ பண்டிதர் மனேவியைக்கண்டு உனக்குத் துணேயாக வந்தவள் எங்கேயென அதோ குப்பை கூட்டுபவளே யாருமென்றனள். சாங்கதேவர் வெளிவந்து கிருஷ்ணபாயைநோக்கக் காணுமல்வருந்தினர். பின் யாதவபண்டிதர் மனேவி பிள்ளேயைச் சாங்கர் பாதத்தில்பெய்து தங்கள் கட்டளேயால் கிருஷ்ணபாய் வந்து உபசரித்ததைச்சொல்லக் கண்ணனே உன்புண்ணியத்தால் உபசரித்தான் என்று கூறித் தாயையும் பிள்ளேயும் அழைத்துக்கொண்டு துவாரகைசென்று கண்ணனைத்

தெரிசிப்பித்து யாதவபண்டிதரிடம் மனைவியையும் பிள்ளையையும் ஒப்புவித்தனர். பின் பெருமாள் கட்டளையால் பேதரி நகரம்செல்ல வழியில் ஜங்கமனுகும் மல்லிகார்ச்சுனன் தன்னுடைய மந்திரபலத்தால் ஆதனம் ஒன்று சிருட்டித்து அதில் வந்தவர்களை யிருத்தி அவர்கள் தலைகீழாக வீழ்ந்தபின் அவர்களைச் சிரித்து அவமானஞ்செய்துவருவன். இவன் சாங்கதேவரது பெருமையைப் பொறுதவனுய் அவர் பெயரை ஒரு நாய்க்கிட் டழைத்துவந்தனன். இவன் செயலறிந்த சாங்கதேவர் இவனை யடக்கும்விதம் மடத்திற்புக மல்லிகார்ச்சுனன் ஆசனத்தில் உட்காருக வெனச் சாங்கதேவர் ஆசனத்தைநோக்க அது சாம்பராயிற்று. இதனுல் பயந்தவனை ஜங்கமன் நாயினை அவர் பெயரையிட்டு அழைக்கவேண்டுமெயன்று சிறையிட்டுச் சாங்கதேவர் திருவடியில் விழுந்து ஜங்கமர்களுக்குச் சமாராதனைசெய்ய ஜங்கமர்கள் அன்னமுண்ணத்தொடங்குகையில் லிங்கங்களுக்கு அமிசைசெய்யவெடுக்க அச்சிவலிங்கங்களைக் காணுமல் இப்பிழை சாங்கதேவரை வணங்காததால் நேர்ந்ததென்று பற்பல உபசாரஞ்செய்து எங்கள் பிழைபொறுத்து நாங்களணிந்த சிவலிங்கம் வரவென்னச் சாங்கதேவர் நீங்கள் வளர்க்கும்நாயைப் பட்டினியாய்ச் சிறைவைத்திருப்பதால் அது விழுங்கிற்று என்றனர். ஜங்கமர் நாய் இவ்வகைச் செய்யுமோ என்னச் சாங்கர் நாயை வருவித்து நாயே லிங்கங்களைக் கக்கெனக்கூற நாய் ஐந்நூறு லிங்கங்களைக் கக்கிற்று. பின் சாங்கதேவர் அவர்களுக்கு அருள்புரிந்திருக்கையில் அரிபுத்தராகிய ஒரு வேதியர் வந்து இவ்வூரரசனுகிய துருக்கன் மிகுதுஷ்டன் அரிகிர்த்தனஞ் செய்யின் அவர்களைக் கடிவான் நீர் இவ்விடம் வந்திருக்கிற செய்தியறியின்வந்து வருத்துவன், அவன்மனைவிபாம்புகடித்து இறந்ததால் இன்று வரவில்லை என்றனர். இதைக்கேட்ட சாங்கதேவர்மனைவியைப் பிழைப்பித்துத்தருவேன் இதை அரசனுக்கு அறிவிக்கவென வேதியன் அரசற்குக் கூற அரசன் அவரை வரச்சொன்னதைச் சாங்கருக்குக்கூறச் சாங்கர் திருமால் நாமத்தை ஸ்மரணை செய்துகொண்டு அரசனிட்ட ஆசனத்திலிருக்க அரசன் என்தேவி யிறந்து நான்குநாளாயிற்று, பற்பல முயன்றும் பயனடைந்திலன் என்னலும் சாங்கதேவர் துளசிதளத்தைப் பிணத்தின்மேல் இடுகவென்று அவன் கையில் துளசிதர அரசன் பிணத்தின்மேலிட அவள் உயிர்பெற்றெழுந்தனள். அரசன் அவளுடன்பேச அவள் பேசாதிருத்தல் கண்டு சாங்கதேவரிடங் கூறச் சாங்கதேவர் மீண்டு மவளிடஞ்சென்று என்செய்ய வேண்டுமென்று கேளென்ன அவள் யானும் நீயும் என்னைப் பிழைப்பித்தோரைச் சரணுகியடைந்து அவர் சொன்னவண்ணம் செய்யவேண்டுமென்ன அவ்வகை செய்வேனென்றுடன்பட்டுச் சாங்கதேவரைப் பணியச் சாங்கதேவர் இந்த ஊரில் தேவாலயங்கள் வேதியர் பசுக்கள் துன்படையாமல் பாகவதரை வணங்கி அரசாளுகவென்ன நன்றென அவ்வாறு கேட்டு அரசாண்டுவந்தனன். பின்பு சாங்கதேவர் பண்டாரியடைந்து பெருமாளுத்தரவின்படி பிள்ளைகளை வருவித்துச் சாம்பிரதாயம் வழாமலிருக்கச்செய்து ஆனிமாதம் சுத்த சப்தமியில் அரசடியில் சமாதியாயினர்.

சாங்கர்—ஒரு இருடி.

சாங்கலன்—சாகலன் குமரன்.

சாங்காசயபுரி—குசத்துவசன் பட்டணம்.

சாங்கியமதம் — இம்மதாசாரியர் கிறிஸ்து பிறக்குமுன் (எ) அல்லது (அ) சகாத்தத்தில் ஸ்வாயம்பு மனுவின் புத்திரியாகிய தேவஹூதியின் கர்பத்தில் புஷ்கரக்ஷேத்திரத்தில் விஷ்ணுஅம்சமாகப் பிறந்தவர். இவர் கபிலநிறத்துடன் பிறந்ததுபற்றி இவர்க்குக் கபிலர் எனப் பெயரிட்டனர். **மதசித்தாந்தம்**—சாங்கியம் என்றால் தத்வங்களைச் சங்கியைசெய்துகூறப்படுவது. இந்தமதத்தில் கடவுள் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. ஸ்வதந்தரமான பிரகிருதியே ஜகத்திற்குக் காரணம். புருஷனுடைய போகமோக்ஷநிமித்தம் பிரகிருதியே பிரவர்த்திக்கிறது. புருஷன் பிரவர்த்திக்கிறதில்லை. பிரகிருதியினுடைய விஷயரூபபரிணமத்தால் புருஷனுக்குப்போகம் உண்டாகின்றது. புத்தித்வாராவிவேகரூபபிரகிருதியின் பரிணமத்தால் மோக்ஷம் உண்டாகின்றது. புருஷன் அசங்கனுகையால் அவனிடம் போகமோக்ஷங்கள் உண்டாதல் இல்லை. ஆயினும், ஞான, சுக, துக்க, ராக, த்வேஷாதிகள் புத்தியின் பரிணமங்கள் ஆகின்றன. இப்புத்திக்கு ஆத்மவிவேகம் இருக்கின்றது. ஆகையால் ஆத்மாவில் பந்தமோக்ஷங்கள் ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவேயன்றிப் பரமார்த்தத்தில் இல்லை. அவிவேகத்தால் சித்திக்கும்போகத்தின்பொருட்டு ஆத்மாகர்த்தாவென்றுகூறப்படுவன், பரமார்த்தத்தில்

ஆத்மா போக்தாவல்லன். புத்தியே போக்தா. புத்தி ஆத்மாவிற்குப்பின்னம். இந்த ஞானம் விவேகம் என்னப்படும். இதன் அபாவம் அவிவேகம் என்னப்படும். சுகதுக்காதிகள் புத்தியின் பரிணாமங்கள் ஆகையால் புத்தியினுடைய தர்மங்களாகின்றன. ஆத்மா அநேகமென்று கூறப்படும். சாங்கிய சூத்ரங்களுக்குச் சரபஸ்வாமி பாஷியகாரர். ஈச்வரகிருஷ்ணர் காரிகை செய்தனர். கௌடபாதாசாரியர் காரிகைக்குப் பாஷ்யம் செய்தனர். இது நிரீசுவரசாங்கியம், சேச்வரசாங்கிய மென்று இருவகை. நிரீசுவரசாங்கியம் கபிலரால் செய்யப்பட்டது. சேச்வரசாங்கியம் பதஞ்சலிமுனிவரால் இயற்றப்பட்டது. சேச்வரசாங்கியம், பதார்த்தங்கள் பதி, பசு, பிரகிருதி என்று மூன்று எனவும், பதிபிரகிருதியால் சலிப்பவன் அல்லன். ஆத்மாயோகம் தரித்து மோக்ஷம் அடையவேண்டும். புமாஞ்சிய புருடன் அறியாமை யுற்றபோது பிரபஞ்சமெல்லாம்தானெனவிரிந்துநிற்பன். விவேகஞானம் எய்தியபோது அவைஎல்லாம் பிரகிருதிக்கே அன்றித் தனக்கு இல்லை என்றும்சொல்வன். இவன் சுகதுக்கங்கள் பிரகிருதிக்கே தனக்கில்லை என நீங்கி ஆசிரியர் உபதேசித்த நிஷ்டைவழி இருந்து லயிப்பதே முத்தி என்பன்.

சாங்கியாக்கியர்–இருக்வேதியாகிய இருடி.

சாங்கியாயனர்–பராசருக்கும் பிரகஸ்பதிக்கும் தத்துவம் உபதேசித்தவர்.

சாசிலி—துலாதரன் மாணாக்கர், இருடி. இவர் தவத்திலிருகையில் பக்ஷிகள் இவர் சடையில் கூடுகட்டியிருந்தன.

சாச்வதன் — பிருது குமரன், இவனுக்கு விஸ்வகன், விஸ்வகந்தன் எனவும் பெயர்.

சாச்வதி — (சாஸ்வதி). இலவன் ஆண்டநகரம்.

சாஞ்சீவி–யஜ்ஞவற்கியருடைய ஐந்தாவது சந்ததியான்.

சாணக்கியன் — சந்திரகுப்தனுக்கு மந்திரி. இவன் இராஜநீதியைப்பற்றி ஒரு கிரந்தஞ்செய்திருக்கின்றான், அதற்குச் சாணக்யதந்திரம் என்று பெயர்.

சாணன்—வசுதேவன் குமரன், தாய் ரோகணி.

சாணூரன் — கம்சனுக்குத் தூணவனான அசுரன். இவன் கம்சன் ஏவலால் கிருஷ்ணனுடன் மல்லயுத்தஞ்செய்து பூமியில் மோதப்பட்டு இறந்தவன்.

சாண்டிலி—1. பிரசாபதியின் மனைவி, குமரன் அக்கினி.

2. காலவருஷி குருதக்ஷிணைக்காகக் குதிரைக்குப்போம்போது ருக்ஷபருவதத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த பார்ப்பினி.

3. அக்நிதேவன் குமரி, இவளைக் கருடன் கண்டு மோகித்து எவ்வகையேனும் தேவலோகங்கொண்டு செல்லவேண்டுமென முயல்கையில் இவளறிந்து சிறகிழக்கச் சபித்தனள். இதனால் வருந்திய கருடன் பிரார்த்திக்க மீண்டும் அவை பொன்னிறத்துடன் வளரச்செய்தனள். (சிவமகாபுராணம்).

சாண்டில்யன்—1. ஒரு இருடி. இவனால் சாண்டில்யஸ்மிருதி செய்யப்பட்டது.

2. காசியிலிருந்த ஒரு வேதியன். சந்திரகுப்தனுக்கு ராஜியம்வருமாறு செய்தவன்.

சாதகம்—மேகநீர் உண்டு ஆகாயத்தில் உலாவும் பக்ஷி.

சாதகர்ணன் — புரிமான் குமரன், இவன் குமரன் சிவஸ்கந்தன்.

சாதவதர்—யதுகுலபேதம்.

சாதவதன்—விஷ்ணுபக்தன் அல்லது படன்.

சாதவாகனன்—1. சாதவாகனம் என்னும் நூல் செய்வித்தவன்.

2. சாத்தன்.

சாதவேதன்—அக்கினி.

சாதனம்–(சு) நித்யா நித்யவஸ்து விவேகம், இகபரபுத்ரார்த்த பலபோகவிராகம், சமாதிசட்கசம்பத்தி, மும்முக்ஷுத்வம்.

சாதஹாரிணி—ருதுஹாரிணியின் குமரி. சாக்ஷுசமனுவைக் காண்க. இவள் பிள்ளைபெற்றருதிகாலிருகத்தில் இருந்துகொண்டு பிறந்த குழந்தைக்கு நீர் கெருப்பு முதலியவற்றால் அபாயத்தை விளைப்பவள், ஒரு தேவதை.

சாதாதபன்—ஒரு முனிவன்.

சாதாரன்—கீசகநாட்டரசன், இவன் காமாதுரனாய் மனைவியுடன் இருக்கையில் வசிட்டர் இவர் மனையில் காத்திருக்கவும் அறியாது தூங்கி விழித்தெழுந்து வணங்கினன். வசிட்டர் நீ காமச்செருக்கால் மதியாமையால் நீ வேடனாகவும், உன்னுட்டில்உள்ளவர் நீங்க உன்னுடு காடாகவும் எனச் சாபம் ஏற்றவன்.

சாதி—(சு) ஆந்திரம், கன்னடம், திராவிடம், மகாராட்டிரம்.

சாதுகர்ணன்— (சூ.) அக்கினிவேசனுக்கு ஒரு பெயர். இவன் இருடியாயினன்.

சாதுகாரணர்—சாகல்யர் மாணாக்கர்.

சாதுசக்கிரன்—ஆகாயகமனம் அறிந்த ஒரு முனி. மணிமேகலைமுற்பிறப்பில் இவனை ஒருபொழு துண்பித்த புண்ணியத்தால் நன்னெறிப்பட்டனள்.

சாதுவன்—ஆதிரையின் கணவன். நாகர்க்கு நீதிகூறி நல்வழிப்படுத்தினவன்.

சாதேயன்—தருமன் வேதிகையைப் புணர்ந்ததனால் பெற்றபெயர்.

சாதேவன்—துரியோதனனுக்குத் தம்பி.

சாத்தகி—1. பாரதவீரரில் ஒருவன். சத்தியகன் குமரன், மருத்துவர் அம்சம். இவனுக்கு யுயுதானன் எனவும் பெயர்.

2. கண்ணனுக்குத் தம்பி. அருச்சுனனிடம்தனுர்வித்தைகற்றவன். பாரிஜாதாபஹரணத்தில் பிரவரனுடன் யுத்தஞ் செய்தவன். பூரிச்சிரவனால் கீழேதள்ளப்பட்டு அருச்சுனனால் தப்பினவன். கிருதவன்மனைக் கொன்றவன்.

சாத்தந்தையார்—கண்ணஞ்சேந்தனார்க்குத் தந்தை. சோழன் போர்வைக்கோ பெருநற்கிள்ளியைப் பாடியவர்.

சாத்தந்தைமகருஷிகோத்திரன்—பொற்கடாரம் உரைமாற்றுக்கூறிப் புகழ்பெற்ற வணிகன்.

சாத்தராயணர்—பிரதத்பானு என்னும் விஷ்ணுவின் தந்தை.

சாத்தன்—1. 8யனுர்க்கு ஒருபெயர்.

2. மகாசாத்திரனென்று பெயர்பெற்ற வணிகன். கோவலன் காலத்தவன்.

3. மணிமேகலை நூலாசிரியர். இவரைச் சீத்தலைச்சாத்தனார், மதுரைக்கூல வாணிகன்சாத்தனார் எனவுங் கூறுவர்.

4. ஒல்லையூர்கிழான் மகன் பெருஞ் சாத்தனுக்கு ஒருபெயர்.

5. மகாசாத்திரன் என்னும் ஒரு சாஸ்திரி.

சாத்தனார்—கடைச்சங்கப்புலவருள் ஒருவர்.

சாத்திரம்—(உ) சாங்கியம், பாதஞ்சலியம், வேதாந்தம். (சு) வேதாந்தம், வைசேடிகம், பாட்டம், பிரபாகரம், பூர்வமீமாம்சை, உத்தரமீமாம்சை.

சாத்தியர்—ஒருவகை தேவவகுப்பினர், சாத்யை குமரர். இவர்கள் பன்னிருவர் என்பர்.

சாத்தியகணம்—தருமனுக்குச் சாத்தியாவிடம் உதித்த குமரர்.

சாத்தியை—தருமப்பிரசாபதியின் தேவி, தக்ஷன் பெண், குமரர் சாத்தியர்.

சாத்துதன்—யதுகுலத்தரசனுகிய வசுதேவன் வம்சத்து அரசன்.

சாத்துவதன்—1. அங்கிசு குமரன். இவன் குமரன் பசமானன், பிசி, திவ்யன், விருகூணி, தேவாவிரதன், அந்தகன், மகாபோசன்.

2. விதர்ப்பன் குமரனுகிய கிருதுவம் சத்தவன்.

3. விஷ்ணு பரிசாரகன்.

சாத்துவதி—1. சுருதச்சிரவை என்பவள்.

2. தமகோஷன் தேவி. சிசுபாலனுக்குத்தாய். கண்ணனேநோக்கித் தன்குமரன் செய்த நூறு பிழைபொறுக்க வரங் கேட்டவள்.

சாத்தேயம்—ஒரு மதம், இதை வாமமதம் என்பர். இது சத்தியே பரதேவதையாகக் கூறும்.

சாத்வீகாஜன்—ஜகந்நாத க்ஷேத்திரத்தில் நாடோறும் ஆலயதரிசனத்திற்கு வந்து பகவத்பிரசாதத்தைக் கைக்கொண்டுசெல்லும் நாட்களில் ஒருநாள் அரசன் மகாதுவாரத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு காலப்போக்குக் காரணமாகச் சொக்கட்டான் ஆடிக்கொண்டு பாய்ச்சிகைகள் வீசி அதின் வயப்பட்டுப்பகவத்பிரசாதம் வாங்கிக்கொள்ள இடக்கையை நீட்டுகையில் அர்ச்சகன் கொடாதிருத்தல் கண்டு மந்திரியை நோக்கி ஒருபேய் எனக்குமுன் கையை நீட்டித்தொந்தரைசெய்கின்றது நீசாளரத்திடை வந்திருந்து அக்கையைத் துணிக்கவென்ன அவ்வாறு மந்திரி வந்திருக்கையில், அரசன் கைநீட்ட, மந்திரி அரசன்கையைத்துண்டித்தனன். அரசன் துடிக்கக்கண்ட மந்திரி, பரிதபித்தலை, அரசன்கண்டு, தேற்றித் தன் கரத்தைப் பல்லக்கில்வைத்துப் பெருமாள்சந்நிதியில் அனுப்ப அங்கிருந்த பாகவதர்கள் அக்கை மேல் ஜயஜயவென்று கந்தப்பொடிகளிறைக்கக் கை மருக்கொழுந்தாயிற்று அதனைப் பெருமாளின் திருவடியில் சாத்தி அரசனுக்குப் பிரசாதம் அனுப்பினர். அதனை அரசன் ஏற்கக் கைநீட்டுகையில் குறைந்ததையும் வளரப்பெற்றவன்.

சாநநீதன்—கௌசிகன் மருமகன்.

சாநவி—கங்கைக்கு ஒருபெயர். சந்நுவைக் காண்க.

சாநன்—பூத்திரன் பேரன், ஒரு இருடி.

சாந்தகவிராயர்—இவர் பிறசையிற் பிறந்த கவிராயர். இரங்கேசவெண்பா இயற்றியவர்.

சாந்தபனம்—ஒருவிரதம், இது மூன்றுநாள் பகல் போஜனம்மாத்திரஞ் செய்து பின் மூன்றுநாள் இராப்போஜனம்மாத்திரம் செய்து மூன்றுநாள் கேட்காமல் கிடைத்தபொருளே யுண்டு, மூன்றுநாள் அன்னமின்றி உபவாசமிருத்தல்.

சாந்தமகாருஷி—தக்கர்எனும் முனி புத்திரர். துந்துஎனும் இராஜகுமாரனால் இறந்த முனிவரை எழுப்பினவர்.

சாந்தலிங்கக்கவிராயர் — சோழநாட்டில் தண்டலைச்சேரியிற் பிறந்தவர். தண்டலையார்சதகம் பாடியவர்.

சாந்தலிங்கசுவாமிகள்—இவர் பேறையூர். காளத்திதேவர் மாணாக்கர். குமாரதேவருக்கு ஆசிரியர். வைராக்கிய சதகம், வைராக்கிய தீபம், அவிரோதவுந்தியார், கொலைமறுத்தல் இயற்றியவர். இவர் செய்த நூல்களுக்குச் சிதம்பர சுவாமிகள் உரை செய்தனர். சாலிவாகனசகாப்தம் (கசு00) இல் இருந்தவர்.

சாந்தனிகம்—பிரமபதத்திற்கு மேலதாய்ப் பரமபதம்போல் மீண்டும் வருதலில்லாப் பதவி.

சாந்தன்—சண்முகசேனைவீரன்.

சாந்தாசுரன்—ஒரு அசுரன். இவன் இந்திராதிகளை வருத்தத் தேவர் சிவமூர்த்தியை வேண்டினர். சிவமூர்த்தி இவனையுதைக்க அதனை லிறந்தவன்.

சாந்தி—1. கர்த்தமபிரசாபதியின் பெண். அதர்வணருஷியின் பாரி.

2. யஜ்ஞமூர்த்திக்குத் தக்ஷனையிடம் உதித்த குமாரன்.

3. அஜமீடனுக்குப் பேரன்.

4. வசுதேவனுக்குத் தேவி, குமரர் பிரசியமன், பிரசிதன்.

5. தக்ஷனுக்குப் பிரசூதியிடம் உதித்த குமரி, யமன் தேவி.

6. நீளன் குமரன். இவன் குமரன் சுசாந்தி.

7. சிவாகமங்களில் கூறிய கலைகளில் ஒன்று, இதில் (கஅ) சுத்தபுவனம் உள என்பர்.

8. பூதியின் மாணாக்கன். பௌத்திய மன்வந்தரத்தைக் காண்க.

சாந்தீகன்—இவன் ஒரு வேதியச் சிறுவன். இளமைமுதல் ருத்திராக்ஷம் அணிந்திருந்தனன். இவன் தந்தை சுபுத்தன். இவனை ஒரு அரசனுக்கு விற்றனன். அவ்வரசன் இவனைக் காளிக்குப் பலியிடச் செல்லுகையில் காளி இவனது ருத்திராக்ஷ கோலம் கண்டு அஞ்சி அரசனைநோக்கி இவனுக்கு அவன்பெண்ணைக்கலியாணஞ் செய்துவைக்கக்கட்டளையிடப்பட்டவன்.

சாந்திதீர்த்தங்கரர்—இவர் சைநசுவாமி. குருசாங்கலதேசத்தில் அத்தினபுரத்தில் குருவம்சத்திற் பிறந்தவர், தந்தை விசுவசேநர், தாய் அயிராதேவி. இவர் பிறந்தநாள் கிருதயுகம் ஆனிமீ கிருஷ்ணபக்ஷம் சதுர்த்தி, பரணி. இவர் உன்னதம் (சo) வில் சுவர்ணவர்ணம், ஆயுஷ்யம் நூறுயிரவருஷம், புத்திரன் நாராயணன். இவர் திரிசஷ்டி சலாகாபுருஷரில் ஒருவர். சக்கிரவர்த்தியாய் அரசாண்டவர். இவர்க்குக் கணதரர்சக்ராயுதர்முதல் மூப்பத்தறுவர். இவர் பதினாறுவது தீர்த்தங்கரர்.

சாந்திதேவா—தேவகன் குமரி.

சாந்திரமானம் — சந்திரனை முதலாகக் கொண்டு கணிக்கும் கணிதம்.

சாந்திரவர்க்கன்—ஒரு இருடி, அதர்வண வேதி.

சாந்திரதன்—திருதுத்துக் குமரன். இவன் ஆத்மஞானியாயினன்.

சாந்திராயணம்—ஒருவிரதம். பிரஜாபத்தியத்தைக் காண்க.

சாந்திலை—தெய்வநாட்டுக் கற்பினி. கைகைக்குக் கற்பினிலை கூறியவள்.

சாந்திபனி—அவந்திதேசத்துப் பிராமணர். இவரிடத்துப் பலராம கிருஷ்ணர்கள் வித்தியாப்பியாசஞ் செய்தனர். இவர் பலராம கிருஷ்ணர்களைப் பிரபாசதீர்த்தத்து முதலையால் இறந்தகுமரனை உயிர்பித்துக் கொடுக்கப் பெற்றவர்.

சாந்தியதீதை — சிவாகமங்களுட் கூறிய கலைகளில் ஒன்று. இதில் (கடு) சுத்தபுவனங்கள் உண்டு.

சாந்துவகை—(சo) பீதம், கலவை, வட்டிகை, புலி.

சாந்தோக்கியம்—ஒரு உபநிஷத்து.

சாந்தோக்கியர்—சாமவேதிகளாகிய வேதியர்.

சாந்தை—1. தக்ஷன்பெண், தருமன் தேவி.

2. தசரதன் குமரி. உரோமபதன் ஸ்வீகார புத்திரி. இவள் இருசிகசிங்கரை மணந்தனள்.

சாபம்—இது பெரியோரை அவமதித்தல் முதலியவற்றால் அவரால் உண்டாகும் கோபத்தின் பயன். இச்சாபம் கிருதயுகத்தில் அக்கணத்திலும், திரேதாயுகத்தில் பத்துநாளிலும், துவாபரயுகத்தில் ஒருதிங்கள் அளவிலும், கலியுகத்தில் ஒருவருட அளவிலும் பலிக்கும்.

சாபத்தி—கபஸ்தன் நிருமித்த கௌடதேசத்துப் பட்டணம்.

சாபாலி—1. ஒரு இருடி. பத்தியன் மாணாக்கன்.

2. இராமமூர்த்தி அரசிலிருந்த ஒரு காஸ்திகன்.

சாப்பிடத்தகாதபொருள்கள்— முள்ளங்கி, மூருங்கை, வெங்காயம், காளான், அகத்தி நிலத்திலுண்டான பதார்த்தங்கள், உள்ளிப்பூண்டு, சீம்பால், அதன்தயிர், தேவ

தைகளைக் குறியாது, சமைத்த சித்திரான்னம், பலகாராதிகள். யாககாரியம் ஒழிந்து கொலைசெய்யப்பட்ட ஜெந்துக்களின் மாமிசம், கன்றுபோட்டுப் பத்து நாளாகாத பசு, ஆடு, எருமை, புணரும் பருவமுள்ள பசு, இவற்றின்பால். செம்மறியாடு, கன்றுசெத்த பசு, சினேப்பசு, இவைகளின் பால், புளித்தபால், புளித்த வெண்ணெய், ஜலசம்பந்தத்தால் புளித்த பழம் (கிழங்கு, ஊறுகாய்கள், அரிசி, மாமிசம்) இவைகளைச் சாப்பிடுகிற பக்ஷி, ஊர்ப்புரு, ஊர்க்குருவி, நீர்க்காக்கை, அன்னம், சக்கிரவாகம், ஊர்க்கோழி, கொக்கு, நாரை, ஊர்ப்பன்றி, சராசப் பக்ஷி, சகலவித மீன்கள், இவைகளை நீக்க வேண்டியது. கும்பலுடன் சஞ்சரிக்கிற மீனும், சிங்கமுகமீனும், முள்ளுள்ள மீனும், ஆபத்துக்காலத்தில்சாப்பிடலாம். சாப்பிடலாம் என விதித்தபக்ஷி, மிருகங்களில் ஐந்துகம் உள்ளவைகளை நீக்கவேண்டியது. புசிக்க ஆவச்யகமான பிராணிகளைத் தன் மாதா பிதா யக்யம் இவர்கள் பொருட்டு உபயோகித்துக்கொள்ளலாம்.

சாமகன்— ருசகன் குமரன், இவன் பாரி சயிப்யை. இவன் பகைவருடன் போர் புரிந்து பகைவன் குமரியைக்கொண்டு வரக்கண்ட இவன் தேவி, இவள் யார் என்றனள். மனைவிக்குப் பயந்த அரசன் இவள் உன் மருமகள் என்றனன். அரசி இன்னும் குமரன் இலாதிருக்க மருமகள் என்றது என்னை அரசன் இனி உன் வயிற்றிற் பிறக்கும் புத்திரனுக்கு என்றனன். இதைக்கேட்ட பிதுரர் புத்திரப் பேறு அளித்து அப்பெண்ணை மணக்கச் செய்வித்தனர். இவன் குமரன் விதர்ப்பன். (பாகவதம்).

சாமதக்கினி—பரசிராமன்.

சாமந்தன்—சவந்தாசாமந்தனைக் காண்க.

சாமந்தநாராயணத்தொண்டமான் — தஞ்சாவூரில் சாமந்தநாராயண விண்ணகர் நியமித்தவன்.

சாமவதி—சீமந்தினியைக் காண்க.

சாமவான்—சீமந்தினியைக் காண்க.

சாமவேதம் — இது ஆயிரம் சாகையுடையது. இதற்குள்ள உபநிடதங்கள் கேனம், சாந்தோக்யம், ஆருணி, மைத்திராயணி, மைத்திரேயி, வச்சிரசூசிகை, யோகசூடாமணி, வாசுதேவம், மகத்து, சந்நியாசம், அவ்வியக்தம், குண்டிகை, சாவித்திரி, உருத்திராக்கசாபாலம், தரிசனம், சாபாலம் எனப் பதினொரும். இது மூன்றும் வேதம்.

சாமன்—காமன் தம்பி.

சாமி— (ஜாமி) தக்ஷன் பெண், தருமன் தேவி, குமரன் சுவர்க்கன்.

சாமித்திரன்—இவன், சக்கிரவாகுவின் பெண் தரித்திருந்த முத்தொடுகலந்த உருத்திராக்ஷமாலையைத் தானியமென்று கவர்ந்துசென்ற காகம் மணியைத் தானியம் அல்லாமைகண்டு நழுவவிட்டது. அம்மணிமாலை இவன் கழுத்தில் விழுந்ததால் அதைப் பூனைந்து தீமைநீங்கி முத்திபெற்றவன்.

சாமிநாததேசிகர் — சங்கரநமச்சிவாயப்புலவர்க்கு ஆசிரியர். இலக்கணக்கொத்து இயற்றியவர். சுவாமிநாததேசிகரைக் காண்க.

சாமிநாதன்—குமாரக்கடவுள்; பிரமனைப் பிரணவப்பொருள் விளுவியகாலத்தில் அவனைச் சிறையிட்டனர். இதனை அறிந்த சிவமூர்த்தி குமாரக்கடவுளை அதற்குப் பொருள்கேட்க அக்காலத்தில் குமாரக்கடவுள் சிவமூர்த்தியை மாணாக்கர்போல் இருக்கச்செய்து தாம் அதற்குப் பொருள் அருளிச்செய்த குமரக்கடவுள் திருவுரு.

சாமுண்டை—சத்தகன்னியரிற் றலைவி. சாமுண்டனைக் கொன்றதால் இப்பெயர் பெற்றனள். இவள் நீளநாக்கு, நீளமயிர், நீண்டமூக்கு உடையளாய் வளர்ந்த கோரப்பல் தலைமாலை, மாம்சம் நிறைந்த கபாலம், சூலம் உடையவளாய் இருப்பள். இப்பெயர் அம்பிகையாலிவளுக்கு இடப்பட்டது. இவள் சத்தியினம்சம்.

சாமை — சயூடனனுக்குக் குமரி, விபீடணன் தேவி.

சாம்பசூர்த்தி—உமையுடன் கூடிய சிவமூர்த்தி.

சாம்பவதி—சாம்பவான் அல்லது சாம்பவந்தன் குமரி. கிருஷ்ணனை மணந்தீவள். இவளுக்குச் சாம்பன் முதலிய நூறுகுமரர் பிறந்தனர். இவள் சிவபூசையால் சாம்பனைப் பெற்றுள்.

சாம்பவந்தன்—பிரமபுத்திரனாகிய கரடி வேந்தன். வாமனர் மாவலியிடத்தில் மண் கொண்டகாலத்துப்பறையறைந்து மேரு இடறக் கால் தளர்ந்தவன். இராமராவண யுத்தத்தில் பிரம்மாத்திரத்தால் அனைவரும் மூர்ச்சித்தபோது அனுமனுக்குச் சஞ்சீவியின் இருக்கைகூறி அது வந்தபிறகு பழையஇடத்திற்குப்போக நியமித்தவன். அமிர்தமதனகாலத்து இருந்தவன். சிரஞ்சீவிகளில் ஒருவன். சியமந்தக மணியின்பொருட்டுக் கண்ணனிடத்தில் (28) நாள் யுத்தஞ்செய்து சலித்து

விஷ்ணுமூர்த்தியென்று அறிந்து மணியையும் தனது புத்திரியாகிய சாம்பவதியையும் அவர்க்குக் கொடுத்தவன். இவற்குச் சாம்பவான், சாம்பவந்தன் எனவும் பெயர். குமரி சாம்பவதி. இவன் பூர்வத்தில் பிரமபுத்திரன், வாமனர் மண்ணளந்த காலத்துத் திருவடி பிரமலோகம் அடைய அவ்விடம் பூசித்தபோது பெருமாள் உனக்கு என்னவரம் வேண்டுமென்ன உமது சக்கரத்தால் மரணம் வேண்டுமென அவ்வாறே கிருஷ்ணவதாரத்தில் செய்கிறேம் என்று ஒருமணிபொருட்டுச் சக்கரத்தாற் கொல்ல இறந்தவன். (கல்கிபுராணம்).

சாம்பவான்—சாம்பவந்தனைக் காண்க.

சாம்பன்–1. சாம்பவதி குமரன். கிருஷ்ணரால் தவஞ்செய்து பெறப்பட்டவன். இவற்கு ஒன்பதின்மர் தம்பியர். இவன் துரியோதனன் குமரியாகிய இலக்குமணையை மணந்தவன். ஒருநாள் இவனை யாதவர்கள் கர்ப்பிணிவேஷம்போட்டுப் பிறக்கிறது ஆணை, பெண்ணை எனக் கண்வர்முதலிய ருஷிகளைக்கேட்க முனிவர்கள் இவள் வயிற்றில் உலக்கை ஒன்று பிறந்து உங்கள் குலத்தை நாசஞ்செய்யும் எனப் புகன்றனர். அந்தப்படி இருப்புத் தூண் பெற்றவன். கண்ணன், கோபிகைகளுடன்கூடிச் சலக்கிரீடை செய்கையில் அவ்விடம் சாம்பன் அறியாது சென்றனன். அப்பெண்கள் சாம்பன் அழகைக் கண்டு சித்தசலனப்பட்டனர். இதனை யறிந்த கண்ணன் சாம்பனைக் குட்டநோய்கொள்ளச் சாபம் அளித்தனன்.

2. (ச.) குசன் குமரன்.

3. வானரசேனைத் தலைவன்.

4. துத்திரடன் குமரன். இவன் அரசனாயினும் பஞ்சமகாபாதகஞ்செய்து தனக்குப்பதில் தன் மந்திரியை நியமித்தனன். அம்மந்திரியும் குடிகளை வருத்தினன். இருவரும் விதர்ப்பநாட்டில் வேடராகப் பிறந்து விநாயகபூசையால் முத்தியடைந்தனர்.

5. சிவராத்திரிவிரதத்தால் கிருஷ்ணமூர்த்திக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்தவன். இவன் பிரளயகால சூரியன், இருடிகளின் சாபத்தால் மனுஷனாகப் பிறந்தவன். (சிவமகாபுராணம்).

சாம்பாசுரன்—ஒரு அசுரன். இவன் பிரத்தியும்நன் தனக்கு விரோதி என எண்ணிச் சிசுவாயிருக்கையில் கடலில் தூக்கிவந்து இட்டனன். அச்சிசுவை மீன் விழுங்கிற்று. அம்மீனை வலைஞன் பிடித்தனன். அந்த மீனைச் சேதிக்க அதன் வயிற்றில் குழந்தையிருந்தது. அதைச் சாம்பாசுரன் மனையிலிருக்கும் மாயாவதி வளர்க்க அவளால் சூரன் கொலையுண்டனன்.

சாம்பாதித்தன்—சாம்பன், நாரதரை வணங்காததால் வயிறுகொண்டு கண்ணனை நோக்கிப் பெண்கள் கூடியிருக்குந் தருணத்தில் அழகுள்ளான் குமரனையினும் சித்தசலனம் உண்டாம். ஆதலால் இப்போது இவ்விடம் சாம்பன் வந்தநிலை இப்பெண்களது முகம் வேர்க்கின்றது; எனக் கண்ணன் சாம்பனைக் கோபித்துக் குட்டநோய் அடைக எனச் சபித்தனன். அவ்வகை சாம்பன் குட்டநோய் அடைந்து காசியில் சூரியபூசைசெய்து சாபம் நீங்கப் பெற்றான். சாம்பன் தொழுததால் சாம்பாதித்தன் எனச் சூரியன் கூறப்பட்டனன். (காசிகாண்டம்).

சாயநாசாரியார்—சாமவேதத்தில் தாந்திய மென்னும் பிராம்மணத்திற்கு வியாக்கியானஞ் செய்தவர். மாதவாசாரியர் சகோதரர்.

சாயம்—பிரபாவின் குமரன்.

சாயலன்–காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள்ள ஒரு வணிகன். எட்டிப்பட்டம் பெற்றோன்.

சாயன் — தாதைக்குக் குருவிடம் பிறந்த குமரன்.

சாயாசுரன்–பாலகணபதியின் சாயையைப் பற்றி வருத்தவந்து விநாயகரது உறுத்த பார்வையால் இறந்தவன்.

சாயாதேவி—சூரியன் தேவி, சஞ்ஞாதேவியைக் காண்க.

சாயாபுருஷதரிசனம் — பகலிற் சூரியனை யாவது, இரவிற் சந்திரனையாவது தனக்குப் பின்புறமாக்கி மந்திரசெபத்தாற் தனது சாயையைப் பூமியிற்பார்த்துச் சிறிதுநேரத்தில் அவ்வகையே ஆகாயத்திற் பார்க்க அவ்வுரு ஆகாயத்தில் தோற்றும். இவ்வுரு சிரமில்லாது தோன்றின் ஆறுமாதத்தில் இறப்பான்.

சாரகுமான்—அநாகுலனைக் காண்க.

சாரங்கன்—ஒரு வேதியன். இவன், பார்ப்பதியாரின் தோழியர்களைப் புத்திரிகளாகப் பெற்றவன். இக்கன்னியர் மானிடராகப் பிறந்த சாபத்தைப் பேரூரில் சிவபூசைசெய்து நீக்கிக்கொண்டனர்.

சாரசன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

சாரஸ்வதம்—1. ஒருவடநூல் இலக்கணம்.

2. சரஸ்வதி தீரத்துள்ள தேசம்.

சாரஸ்வதன்–1. ததீசிவீரியத்தால் சரஸ்வதி நதியிற்பிறந்த இருடி.

2. அட்டகோண இருடியைக் காண்க.

சாரணன் —1. இராவணதூதன். வானர சேனை, கடற்கரையி லிறங்கியிருக்கும் செய்தியறிந்து இராவணனுக்கு அறிவித்தவன்.

2. யதுகுலத்து அரசரில் ஒருவன். வசுதேவருக்கு ரோகணியிடம் பிறந்தவன்.

சாரணர்—தேவசாதியார்.

சாரணை—சிவபூசையால் முத்திபெற்றவள்.

சாரதா—ஒரு மாயாதேவி.

சாரதை—வேதவிரதன் பெண். இவளைப் பதுமநாபன் எனும் விருத்தவேதியன் அரசவலிமையால் மணந்து சுகம்பெறுது இறக்க, இவளும் இறந்து மறுபிறப்பில் ஒரு வேதியனை மணந்து சுகம்பெறுது அமங்கலையாயினள். இவ்வகை இவள் அமங்கலையா யிருக்கையில் ஒரு வேதியன் பிக்ஷைக்கு வந்தனன். அவனைச் சாரதை உபசரிக்க வேதியன், நீ சுமங்கலியாய்ப் புத்திரபாக்கியத்துடன் இருக்க என்று ஆசீர்வதித்தனன். இதைச் சாரதைகேட்டுத் தான் கைமைஎன் றுகூறினள். வேதியன் என்வாக்கில் வந்ததாயினும் நீ உமாமஹேச்வரவிரதம் அனுட்டிக்க என்று கூறி அவ்விரதத்தை அனுட்டிக்கச் செய்வித்தனர். அதனால் உமாதேவியார் தரிசனமாக வேதியன் சாரதையின் செய்தியை அறிவித்தனன். பிராட்டியார் இவள் இதற்குமுன் பாண்டிநாட்டில் ஒரு வேதியனுக்கு உள்ள இரண்டாவது மனைவி, பெயர் பதுமினி. இவள் தன்னைத்த மூத்தஓர்கத்திக்குச் சுகம் தராது இவளே அனுபவித்ததால் மூத்தவள் சுகம் பெறுது இறந்தாள். ஆதலால் இப்பிறப்பில் மணந்தும் கணவன் இறந்தனன். இவள் இனிப் பாண்டிநாட்டில் இவள் கணவனைக் கனவிற் புணர்ந்து ஒரு புத்திரனைப்பெற்றுஒன் றுசேர்வள்என் றுமறைந்தனர். அந்தப்படி கனவில் கணவனைப் புணர்ந்து புத்திரனைப் பெற்றுக் கோகர்ணத்தில் கணவனைக்கண்டு சுகமுடன் இருந்தனள். (பிரமோத்தரகாண்டம்).

சாரமாழனி—சோமசன்மன் குமரர். உறையூரில்செவ்வந்தீசரைப்பூசிக்கப் பாதாளஞ் சென்று செவ்வந்திக்கொடி கொண்டு வந்து பதித்து அது வளர்ந்து பூத்தபின் மலரெடுத்துப் பூசித்து அம்மலரை வலிதிற்பெற்ற அரசன் பட்டணத்தை அழிக்கச் சிவமூர்த்தியை வேண்டினவர்.

சாரமேயன்—1. சுவபலருக்குக் காந்திமிடத்து உதித்த குமரன்.

2. அக்குரூரன் தம்பி.

சாரம்—சிவசூரிய பீடம்.

சாரன்—1. இராவண தூதன், குரங்குருக் கொண்டு வானரசேனைக்குள் புகுந்து விபீஷணராற் கட்டுண்டவன்.

2. சண்முகசேனைவீரன்.

3. செந்நிறங்கொண்ட சிங்கவருவாய் அனந்தரிடத்திருக்கும் தூதன்.

சாரிசிருட்டன்—சாரங்கபக்ஷியாயிருந்த மந்தபாலமுனிவருக்கு இரண்டாம் குமரனை பக்ஷி.

சாரிப்புத்தன் — ஸ்ரீஞானசம்பந்தசுவாமிகளுடன் வாதிடவந்து சம்பந்தசரணுலயாரால் தோல்விபெற்றுச் சைவனான புத்தன்.

சாரீரம்—இறைவன் ஆணையால்கர்மாதிகுணமாகத் தந்தை விந்து வாகனமாக மாதாவின் கருவழிப்பட்ட ஆன்மா, பத்துமாதமும் நிறைந்து பூமியில் மனித உருக்கொண்டு பிறப்பன். அப்பிறந்த சரீரத்தின் அங்க விபாகாதிகளைச் சுருக்கிக் கூறுகிறேன். இச்சரீரத்தில் சிரம், கரம், கால், அந்தராதி முதலிய அங்கங்கள் சிறந்தன. அந்தராதி என்பது முன்னர்க்கூறிய சிரம், கரம், கால், ஒழிந்த உறுப்புக்கள். இவற்றுள் கண், இருதயம்முதலியபிரத்தியங்கங்களாம். இவ்வுறுப்புக்கள் பஞ்சபூதகாரியமாய் நிற்கும். இச்சரீரத்தில் உள்ள இரத்தம், மாமிசம், மஜ்ஜை, சுதம் முதலிய மாத்ருஜங்களும், தேகத்தில் ஸ்திரமாய் உள்ள சுக்லம், பெருநரம்பு, சிறுநரம்பு, எலும்பு, மயிர் முதலிய பித்ருஜங்களும், சித்தேந்திரியம் முதலிய ஆத்மஜங்களும் ஆம். இத்தேகத்திற்கு ஆயுளும், ஆரோக்கியமும், ஊக்கமும், ஒளியும், பலமும், ஸாத்மயஜங்களாம். தோற்றமும், நிலையும், வளர்ச்சியும், அசைவின்மையும், ராஜஸங்களாம். இத்தேகத்தில்எழுவகைத் தொக்குகள் உண்டு. அவை உண்ட தின்னத்தால் உண்டாம் உதிரத்தால் உண்டாவன. அவற்றில் 1. டாஸினி—ஒரு நெல்லின் பதினெட்டில் ஒரு பங்கு கனம் உள்ளது. 2. லோஹினி—ஒரு நெல்லின் 16-ல் ஒரு பங்கு கனம் உள்ளது. 3. ஸ்வேதா—ஒரு நெல்லின் 12-ல் ஒரு பங்கு கனம் உள்ளது. 4. தாம்ரா—ஒரு நெல்லின் 8-ல் ஒருபங்கு கனம் உள்ளது. 5. வேதினி—ஒரு நெல்லின் 5-ல் ஒருபங்கு கனம் உள்ளது. 6. ரோஹிணி — ஒரு நெல்லின் கனம்உள்ளது. 7. மாம்ஸதவி—இது இரண்டு நெல்லின் கனம் உள்ளது. பின்னும் கலாஎன்னும் கிலேதம் ஒன்றுண்டு. அது ரஸாதிதாதுக்களின் அங்கங்களில் இருந்து தாதுக்களின் உஷ்

ணத்தால் பாகப்பட்டு மரவயிரம்போல் சத்ததாதுக்களால் ஒவ்வொரு கலேயை அடைந்து எழுவகைக்கலேயைப் பெறும். இந்தக் கிலேதத்திற்கு, இரத்தத்திற்கு ஆதாரமான ரக்தாசயம், கபத்திற்கு ஆதாரமான கபாசயம் பக்குவாஹாரஸ்தானம் என்னும் ஆமாசயம், பித்தத்திற்கு ஆதாரமான பித்தாசயம், பக்குவாஹார ஸ்தானமான பக்தவாசயம், வாயுவிற்கு ஆதாரமான வாயுவாசயம், மூத்திரத்திற்கு இருப்பிடமான மூத்திராசயம் என எழுவகை ஆசயங்கள் ஆதாரங்களாம். ஸ்திரீகளுக்குக் கர்ப்பாசயம் ஒன்று அதிகப்படும். இது பித்த, பக்குவாசயங்களுக்கு இடையில் இருக்கும். மேற்கூறிய சப்தாசயங்களேச் சார்ந்து கோஷ்டங்கள் என்னும் அறைகள் உண்டு. அவை மார்புக்குள் தாமரைவடிவாய் இருக்கும். இருதயம் அல்லது இரத்தாசயம், செங்நிறஈரல் என்னும் கிலோமம். நுரைஈரல் எனும் புத்புஸம் வயிற்றின் வலப்பக்கத்தில் உள்ள கறுத்த மாம்ஸபிண்டமாகிய யக்ருது, மார்பின் இடது பாகத்தில் உள்ள பசுமையான மாம்ஸபிண்டமாகிய ப்லீஹம், (குடல்சுருட்டு) மலஸ்தானமாகிய உந்துகம், பக்கங்களில் நெல்லிக்காய் அளவு சிறிது நீண்டிருக்கும் மாம்ஸவிசேஷமாகிய விருக்கம், தொப்புளாகிய நாபி, நெஞ்சின் இடது பக்கத்தில் இருக்கும் மாம்ஸவிசேஷமாகிய டிம்பம், குடலாகிய ஹந்த்ரம், மூத்திரப்பையாகிய வஸ்தி முதலிய. பின்னும் சரீரத்தில் பதிஞறு ஜாலங்களும், பதிஞறுகண்டரங்களும்உள. (ஜாலங்கள்வலே போன்ற உறுப்புக்கள்). அச்சாலங்கள் மணிக்கட்டுகளில் கன்ஞன்கும், காற்பரடுகளில் கன்ஞன்குகளுமாம். அவை நரம்புகளிஞலும், சிறுநரம்புகளிஞலும், எலும்பு, மாமிசங்களிஞலும், கட்டுண்டு இருக்கின்றன. கண்டரங்கள் கைகளில் இரண்டு இரண்டும், கழுத்தில் நான்கும், கால்களில் இரண்டு இரண்டும், பிருஷ்டத்தில் நான்கும் ஆகப் பதிஞறும். கூர்சீசங்கள் (சு) (சிகாகார நரம்புகள்) அவை கைகளில் இரண்டும், கால்களில் இரண்டும், கழுத்தில் ஒன்றும், குறியில் ஒன்றுமாம். ஸீவநிகள் — (எ) (இழை ஒட்டினதை ஒத்த நரம்புகள்) அவை குறியில் ஒன்றும் நாவில் ஒன்றும், சிரசில் ஐந்துமாம். தசைப் பெரு நரம்புகளாகிய மாம்ஸாஜ்ஜுக்கள் (ச) அவை மூதுகெலும்பின் உள்ளும் புறம்புமாகிய இருபக்கங்களிலும் இரண்டு இரண்டாக நான்காய்ப் பிருஷ்டபாகத்திலுள்ள மாமிசத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு இருப்பன. அஸ்திசங்காதங்கள்—(கச) (எலும்புக் கூடுகள்) அவை குல்பங்களில் ஒவ்வொன்றும், ஜாநுக்களில் (தொடைகளில்) ஒவ்வொன்றும், வங்க்ஷணங்களில் (தொடைச்சந்திகளில்) ஒவ்வொன்றும், திரிகத்தில் (முதுகெலும்பின் கீழ்ப்பாகம்) ஒன்றும், சிரசில் ஒன்றும், கக்ஷங்களில் ஒவ்வொன்றும், கூர்ப்பரங்களில் (முழங்கை) ஒவ்வொன்றும், மணிபந்தங்களில் ஒவ்வொன்றும், ஆகப் பதினுன்காம். ஸிமந்தங்கள்—(ஙஅ) (சந்திரவலயம் ஒத்த நரம்புகள்) சிரசில் ஐந்து, சிரம் நீங்கிய குல்பாதிகளில் ஒவ்வொன்றுமாகப் பதினெட்டாம். எலும்புகள் தந்தநகங்களோடு கூடி (ஙாசுஙு) அவை கால்களிலும் கைகளிலும் (கசo) மத்திய சரீரத்தில் (கஉo) ஊர்த்வாங்கத்தில் (ஈ) ஆக (ஙாசுo) ஆம். அவற்றின் விரி வருமாறு: கால் நகங்கள், (ஙு-விரல் ஒன்றிற்கு மும்மூன்ருக ஐந்து விரல்களிலும் உள்ள அங்குல்யாஸ்தி—(ஙு), சலாகாஸ்தி—(ஙு), சலாகாபிரதிபந்தாஸ்தி—(க), கூர்ச்சாஸ்தி(உ), குல்பாஸ்தி—(உ), ஜங்காஸ்தி—(உ), பார்ஷ்ணி—(க), ஜாநுபலகாஸ்தி—(க), ஊர்வஸ்தி—(க), ஆக (ஙடு) ஆகஇரண்டு கால்களிலும் உள்ள அஸ்திகள்—(எo)கை ஒன்றுக்கு ஐந்துவிரல்களிலும் உள்ள நகங்கள் (ஙு), விரல் ஒன்றுக்கு மும்மூன்று வீதம் ஐந்து விரல்களிலும் உள்ள அங்குல்யாஸ்தி—(கடு) சலாகாஸ்தி—(ஙு) சலாகாபிரதிபந்தாஸ்தி—(க) கூர்ச்சாஸ்தி—(உ) மணிபந்தாஸ்தி—(உ) பிரகோஷ்டாஸ்தி—(உ) கூர்ப்பராஸ்தி—(க) பாகுப்ருஷ்டம்—(க) ஹஸ்தமூலம்—(க) ஆக (ஙடு) வீதம் இரண்டு கைகளிலும் உள்ள அஸ்திகள் (எo) ஆக இருகை கால்களிலுள்ள அஸ்திகள் (கசo) மத்திய சரீரத்தில் பார்ஸ்வாஸ்தி—(உச) தாலகாஸ்தி—(உச) அர்ப்புதாஸ்தி—(உச) ப்ருஷ்டாஸ்தி—(ஙo) உரஸஸ்தி—(அ) திரிகாஸ்தி—(க) பாகாஸ்தி—(க) அக்ஷகாஸ்தி—(உ) அம்சாஸ்தி—(உ) அம்ஸபலகாஸ்தி—(உ) நிதம்பாஸ்தி—(உ) ஆக (கஉo) அஸ்திகள் உள. ஊர்த்வாங்கத்தில் கண்டாஸ்தி—(உ) கர்ணஸ்தி—(உ) சங்காஸ்தி—(உ) தால்வஸ்தி—(க) ஜத்ருவஸ்தி—(க) க்ரீவாஸ்தி—(கஙு) கண்டநாளாஸ்தி—(ச) ஹநுபந்தாஸ்தி—(உ) தந்தம்—(ஙஉ) உலூகலாஸ்தி—(ஙஉ) க்ராணஸ்தி—(ஙு) சிரஸஸ்தி—(சு) ஆக (ஈ) அஸ்திகள் உளவாம். ஸ்ஞாவங்கள் தொள்ளாயிரம் (நரம்பு

கள்) அவை கைகளில் (ங00) கால்களில், (ங00) மத்திய சரீரத்தில், (உங0) ஊர்த்வாங்கத்தில் (எ0) ஆக (சூ00). பேசிகள்—(மாம்சபிண்டங்கள்) புருஷர்களுக் குரியனவாகிய பேசிகள்—(நி00) அவைகளில் கால்களில் (உ00) கைகளில் (உ00) மத்ய சரீரத்தில் (சு0) ஊர்த்வாங்கத்தில்—(ச0) ஆக (நி00) ஸ்திரீகளுக்கு உரிய பேசிகள் (நிஉ0) அவை மூன்கூறிய துடன் யோனி, ஸ்தனங்களில் உள்ள பேசிகள் (உ0), கூட்டிக்கொள்க. மூலசிராக்கள்—(ம) (அதாவது பிரதான நரம்புகள்). இவை மார்பை இடமாகக்கொண்டு ஆகார ஸ்வரூபமான ஓஜசை சரீரம் முழுவதும் பரவச் செய்கின்றன. இவைகளின் அடி பருமனுகவும், நுனி நேர்மையாகவும் இருக்கும். இவை இலைகளின் நரம்பு பல படப்பிரிந்து இருப்பதுபோல் எழுநூறு ஆகப் பிரிந்திருக்கும். அவை கைகளில் (உ00) கால்களில் (உ00) மத்தியசரீரத் தில் (சுங்சு) ஊர்த்வாங்கத்தில் (சசுச). சாகைகள்தோறும் ஜாலந்தரம் என்னும் பெயரை உடைய ஒரு சிராவும், அதனுள் (ங) சிராக்களும் உள்ளன. சுரோணி பாக சிராக்கள்—(கடிபாகம்) (ங உ) அவற்றுள் வங்க்ஷணங்களில் உள்ளன (ச) கடீகத்தில் உள்ளன (உ) தருணத்தில் உள்ளன (உ) பார்ஸ்வ சிராக்கள்—(பக்கம்) பக்கத்திற் குப் பதினேழுக இரண்டு பக்கங்களுக்கும் (ங உ) பிருஷ்டபாக சிராக்கள்—(உச) (பிருஷ்டபாகம்—முதுகு). ஜடரசிராக்கள் (வயிறு) (உச) அவற்றுள் நான்கு குறியின் மேல் பாகத்தில் ரோமாவளியின் இருபக் கங்களிலும் இருக்கின்றன. உரஸ்விராக் கள்—(மார்பு)—(ச0) அவை ஸ்தனரோஹி தங்களில் இரண்டிரண்டும், ஸ்தன மூலங் களில் இரண்டிரண்டும், ஹிருதயத்தில் இரண்டும், அவஸ்தம்பங்களில் ஒவ்வொன் றும், அவலாபங்களில் ஒவ்வொன்றும், ஆகப் பதினேன்காம். கிரீவசிராக்கள் (கழுத்து)(உச) அவற்றுள் நீலா-(உ) மன்வியா—(உ) கிருகாடிகா—(உ)விதுரா—(உ) மாத்ருகா (அ) ஆக (கசு). ஹநுசிராக்கள்—(ஙசு) (ஹநு-கபோலம்). ஜிஹ்வசிராக் கள்—(கசு)நாசிகாசிராக்கள்—(உச) நயன சிராக்கள்—(நிசு)லலாடசிராக்கள்—(சு0) கீர்ணசிராக்கள்—(கசு) மூர்த்தசிராக்கள்—(ஙஉ). ரத்தவாகினிகள்—(எ00). இவற் றுள் வாதரத்தத்தை வகித்துக்கொண்டு இருப்பன (களடு). கபரத்தத்தை வகித் துக்கொண்டு இருப்பன (களடு). பித்த ரத்தத்தை வகித்துக்கொண் டிருப்பன (களடு). சுத்த ரத்தத்தை வகித்துக்கொ ண்டு இருப்பன (களடு). தமனிகள்—(உச) அவைசக்கரத்தின் குடத்தை இலைகள் சூழ்ந்திருப்பதுபோல நாபியைச் சூழ்ந்து இருக்கும். (தமனிகள் மகாநாடிகள்) சுரோ தஸ்ஸுக்கள்—(க) நாசித்துவாரம்—(உ) கர் ணத்வாரம்—(உ) நேத்ரத்வாரம்—(உ) குதத் துவாரம்—(க) மூகம்—(க) மேஹனத்துவா ரம்—(க) ஸ்திரீகளுக்கு விசேஷமாய்ச் சுரோதஸ்ஸுக்கள்—(ங). அவை ஸ்தனத் துவாரம்—(உ). ரத்தமார்க்கம் ஒன்றுமாம். (சுரோதஸ் சளி முதலியவற்றை வெளிப் படுத்தும்வழி, அந்தச்சுரோதஸ்ஸுக்கள்-(கங) உடலுக்குள்ளிருக்கும் துவாரங் கள். தேகத்தில் உள்ள மஜ்ஜாதி தாதுக் களின் அளவு. மஜ்ஜை ஒரு அஞ்சலிப் பிரமாணம். மேதஸ்—இரண்டு அஞ்சலிப் பிரமாணம். வசை—மூன்றஞ்சலிப் பிரமா ணம். மூத்திரம்—நான்கு அஞ்சலிப் பிரமா ணம். பித்தம்—ஐந்து அஞ்சலிப் பிரமா ணம். கபம்—ஆறு அஞ்சலிப் பிரமாணம். மலம்—ஏழஞ்சலிப் பிரமாணம். ரத்தம்—எட்டஞ்சலிப் பிரமாணம். ரஸம்—ஒன்ப தஞ்சலிப் பிரமாணம். ஜலம்—பத்து அஞ் சலிப் பிரமாணம். (அஞ்சலி இரண்டு சே ரங்கை கொண்டது). புருஷர்களுக்குத் தத்தங் கைகளால் ஓஜஸ் தலை மூளை, சுக்லம் ஆகிய இவைகள் ஒவ்வொரு பிரஸ் ருதப் பிரமாணமும் ஸ்திரீகளுக்குத் தத் தம் கைகளால் மூலிப்பால் இரண்டு அஞ் சலிப்பிரமாணமும், ரஜஸ் நான்கு அஞ் சலிப்பிரமாணமுமாக இருக்கும் எனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. (பிரஸ்ருதம்—சே ரங்கைகொண்டது).

சாரு—(சந்.) மனசுயு புத்திரன். இவன் கும ரன் சுத்தியு.

சாருகநுமனீ—தமனேக் காண்க.

சாருகவீ — மதுராநகரத்து அரசன். சிவ தீக்ஷைபெற்ற ஒரு கன்னிகையை மண ந்து அவளைக் காமத்தால் அதீக்ஷிதனுகிய இவன் தழுவச்செல்லுகையில் அக்கன் னிகை நீர் அதீக்ஷிதர் தீக்ஷைபெற்று என் னைத் தழுவுக என அரசன் கேளாது தழு வச்செல்லுகையில் நெருப்பைத் தழுவி யதுபோல் சுவாலையுண்டாக அரசன் பய ந்து மனைவியைத் தீக்ஷைசெய்யக்கேட்க மனைவி கர்க்கமுனிவரால் தீக்ஷைசெய் விக்க அரசன் அவளுடன் கூடிக் களித் தனன்.

சாருகாசனி—1. ஒரு மாயாதேவி.

2. வீமன் மனைவி, உருக்குமாங்கதன் தாய்.

சாருசித்திரன் — திருதராட்டிரன் குமரன்.

சாருதேஷ்ணன்–சாருதேஷ்ணன், சத்திய பாமைக்குக் குமரன்.

சாருமதி–உருக்குமன்குமரி. பிரத்தியும்னே மணந்தவள். இவள் குமரன் அநிருத்தன்.

சாருவாகன்–1. துரியோதனன் நண்பனுகிய அரக்கன். பாரதயுத்தத்திற்குப்பின் தருமராசன் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொள்கையில் இருடி வேடம்பூண்டு கெடுதிசெய்யவந்து அங்கிருந்த இருடிகளால் சபிக்கப்பட்டு இறந்தவன்.

2. சார்வாகமதம் தாபித்தவன்.

சாருஷ்ணி—வருணன் என்னும் ஆதித்தன் தேவி.

சார்ங்ககர் — இவர்கள் காண்டவவனம் தீப்பற்றி எரிகையில் உயிர்தப்பின பக்ஷிகள். மந்தபாலமுனிவர் வேண்டுகோளால் இவர்களே அக்நி தகிக்காமல் விட்டனன். தந்தை சாங்ககர், எனப் பக்ஷியுருக்கொண்ட மந்தபாலமுனிவர். தாய் சரிதை.

சார்ங்கதரர்—பரதசாஸ்திரஞ் செய்த ஒரு வடதூற் புலவர்.

சார்ங்கம்— விஷ்ணுமூர்த்தியின் வில். கண்ணுவரைக் காண்க.

சார்ங்கலன்–கோதமமுனியின் புதல்வன். பேய்மகள் மயானத்து ஆடியது கண்டு உயிரிழந்தவன்.

சார்த்தூலன் — 1. இராமரின் சேனுபலத்தை அறியும்படி இராவணனுல் அனுப்பப்பட்டதூதன்

2. யமதூதன்.

3. புலிமுகம் உள்ள ஒரு அசுரன். இவன் அண்டங்கள் எல்லாம் தூளாகப் பாய்ந்து அதஞ் செய்யச் சிவமூர்த்தி தேவர் வேண்டுகோளால் வாளால் எறிந்து கொலை செய்தனர்.

4. ஒரு இருடி.

சார்த்தூல அரன் — புலி முகமுள்ள அசுரனைக் கொன்று அவன் தோலையுரித்து உடுத்த சிவன் திருவுரு.

சார்த்தூலகன் — பிரசாபதி படைவீரரில் ஒருவன்.

சார்த்தூலி— காசிபர் புத்திரி. சிங்கங்களேயும் புலிகளேயும் பெற்றவள்.

சார்வபூமன்—1. (ச.) சையாதி குமரன். பாரி சுநந்தை.

2. விரோதன் குமரன். இவன் குமரன் செயசெயநன்.

3. விதுரதன் குமரன். இவனுக்குச் சார்வபௌமன் எனவும் பெயர்.

சார்வபௌமம்—வடதிசைப் பெண்யானை.

சார்வபௌமன்—சார்வ பூமனைக்காண்க.

சார்வாகமதம்—இம்மதத்தாபகனுகிய சார்வாகன் அவந்திதேசத்தில் சங்கோத்தார க்ஷேத்திரத்தில் உதிஷ்டிரசகம் (சுசுக) இல் பிறந்து இதேசகம் (எஉஎ)இல் இறந்தான். இப்பெயர்கொண்ட அரக்கன் ஒருவன் மதவிஷயமாய்த் தர்மராஜனுடன் பேசி வதைக்கப்படான் என்று பாரதம் சாந்திபர்வத்திற் கூறப்பட்டிருக்கிறது. மதசித்தாந்தம் இது நாஸ்திகமதம். கடவுளுக்கு மோக்ஷாதிகாரமில்லேஎனவும், உலகத்திலுள்ளவரையில் சுகமாய்ச் சீவிக்க வேண்டும்எனவும்மரணமேமோக்ஷம்எ-ம், வேறு பிறப்பில்லே எ-ம்., பரலோகசுகமில்லே எ-ம்., ஆகாசம் நீங்கலாகத் தத்வம் நான்கு எ-ம்., இந்த நான்கு தத்வசமூதாயமே தேகம் எ-ம்., இவற்றுலாகிய இந்திரிய சமூதாயமே ஆத்மா எ-ம்., இவ்விந்திரியநாசமே மரணம் எ-ம். கூறுவர். இம்மதத்தவர்க்குப் பிரகஸ்பதி சூத்ரம் பிரமாணம். பிரமாணம் பிரத்யக்ஷமே தவிர வேறு பிரமாணம் கிடையாதென்பர். இவர்களுக்கு இம்மையில் அரிவையருடனும் மற்றச்சுகங்களுடனும் கூடியிருத்தலே சுகம் எ-ம்., ஆனந்தானுபவம் இல்லாதவியாதிமுதலிய கிலேசங்களே நரகம் எ-ம். கூறுவர்.

சார்வாகன்—துரியோதனனுக்கு நட்பினனுகிய அசுரன். தருமராசனுக்குப் பட்டந் தரிக்கையில் இருடியுருக்கொண்டு ஆண்டுச் சென்று தீமைசெய்யக் கருதிய போது இருடிகளால் சாம்பராக்கப்பட்டவன்.

சாலகன்—நாகன் கத்ருதனயன்.

சாலகடங்கடர்—சாலகடங்கடையின் புத்திரர், அசுரர்.

சாலகடங்கடை—சுகேசன் தாய், வித்யுத்கேசன் பாரி.

சாலகிகாயினி—வேததரிசன் மாணக்கன். இருடி.

சாலங்காயினன் — இவன் சிவபூசையால் பேறடைந்தவன்.

சாலபோதகன்—நாகராசன், உத்தமனைக் காண்க.

சாலி— 1. ஒரு இருடி. இவர் தொண்டைநாட்டுத் திருவல்லிக்கேணியில் அழகிய சிங்கர் அருள்பெற்றவர்.

2. ஆபுத்திரன் தாயாகிய பார்ப்பினி. அபஞ்சிகன் மனைவி.

சாலிகோத்திரமுனி—அச்வசாத்திரஞ்செய்த இருடி, சாமவேதி. இடும்பன்வனத்திற்கு அடுத்தவனத்திலுள்ள இருடி. பாண்டவ

ரிடத்தில் சிலநாள் இருந்து பல தருமங் கேட்டனர்.

சாலிதை—ஒரு கவசம். துரோணரால் தரியோதனனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

சாலிபர்—சாகல்லியர் மாணாக்கர்.

சாலிஹாதன் — சங்கதன் குமரன். இவன் குமரன் சோமசருமன்.

சாலிவாகனன்—பைடணபுரியில் சுலோசனன் என்னும் வேதியன் இருந்தான். அவனுக்குச் சுமித்திரை என்னும் கன்னிகை இருந்தாள். இவள் தன் கலியாணத்திற்குமுன் பருவத்தையடைந்து யாருமறியாமல் நாகராசனுல் கருவடைந்தனள். இதையறிந்து சுற்றத்தவர் வெறுக்க, குமரி தன்னிடம் களவிற் புணர்ந்து வரும் நாகராசனிடங் கூறி முறையிட்டனள். இதைக்கேட்ட நாகராசன் நான் மனிதனல்ல ஆதிசேடன் என்னுல் உனக்குப் பெயர்பெற்ற புத்திரன் பிறப்பன். அஞ்சாதே உனக்கும் உன் தந்தைக்கும் அபாயம் நேரிடுங்காலத்தில் என்னை நினைக்க எனக்கூறி நீங்கினன். இதைக் குமரி தந்தைக்குக்கூற தந்தை தெய்வச் செயலே யாரால் தடுக்கமுடியும் வந்ததை யெல்லாம் அனுபவித்தே தீக்கவேண்டும் என்று இருந்தனன். இந்தக் குமரி கலியாணத்திற்குமுன் கருவடைந்த செய்தியைச் சுற்றத்தவர் கேட்டு அரசனுக்கு அறிவித்து ஊரைவிட்டு அவள் தந்தையுடன் அகற்றினர். தந்தையுடன் ஊரை விட்டு நீங்கின சுமித்திரை அந்நாட்டுக்கு அருகிலுள்ள குயவன் ஒருவன் வீட்டில் குடிபுகுந்து சுபமுகூர்த்தத்தில் சாலிவாகனனைப் பெற்றாள். சாலிவாகனன் இளமைப்பருவத்தில் தன்னேடொத்த சிறுவருடன்கூடி விளையாடுகையில் தான் அரசனுகவும் மற்றச்சிறுவர்களை மந்திரி முதலிய அரசகாரியக்காரராகவும் எண்ணித்து விளையாடிவருவன். இவ்வகை சாலிவாகனன் இருக்கையில் வேதியன் ஒருவன் அவ்வழிவரச் சாலிவாகனன் அவனேநோக்கி ஐயரே நம் இராச்சியத்திற்கு யோகம் எப்படியிருக்கிறது என வேதியன் யோகமாகவே இருக்கிறது என்றனன். அதனுல் களித்த சாலிவாகனன் வேதியனுக்கு ஒரு சாலத்தர அது பொன்னுயிற்று. இதனுல் இவன் சுவர்ணதானஞ்செய்பவன் எனப் பெயருண்டாயிற்று. அரசன் இவனேக்காண ஆவல் கொண்டு இவனே அழைப்பிக்க இவன் அரசனிடம் போதல்மறுத்து இருந்தனன். சாலிவாகனன் அங்கிருக்கும் குயவரிடம் யுத்தத்திற்குவேண்டிய இரதம், கசம், துரகம், பதாதி முதலிய மண்ணுல் செய்வித்து இருந்தனன். இவ்வகையிருக்கையில் புரந்தரபுரத்து இருந்த தனஞ்சயன் என்னும் வணிகன் தனது மரணதிசையில் தன் நான்குபிள்ளைகளை அழைத்து இந்தக்கட்டில் அடியில் உங்களுக்கு வேண்டியபொருள்களைப் பாகித்துவைத்திருக்கிறேன் நான் இறந்தபிறகு நான் பாகித்து இருக்கிறபடி எடுத்துக்கொள்ளுங்கள் என்று மரணமடைந்தான். தந்தை இறந்தபிறகு புத்திரர் தகனக்கிரியைமுடித்து மஞ்சத்தடியைச் சோதித்துப்பார்க்கையில் ஒருகும்பல் மண், ஒருகுவை உமி, ஒருகூட்டம் கரி, ஒருகுவை எலும்பு இருக்கக்கண்டு இவைகளைப் பங்கிட்டுக்கொள்ளும்விதம் தோன்றுமல் அரச அதிகாரிகளிடத்தும் அரசனிடத்துங் கூறி நியாயந்தோன்றுமல் திரும்பிச் சாலிவாகனனிருக்கும் குசப் பாளயவழியாய்வருகையில் சாலிவாகனன் இவர்கள் வழக்கை விசாரித்து இவைகள் நியாயமாகவே விளங்குகின்றன. உங்கள் தந்தை மேற்சொன்ன பொருள்களை மூத்த கன்னிஷ்டக்கிரமமாகப் பெறவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் இவ்வகை செய்தனர். அதாவது மண்ணைவைத்தது, மூத்தவனுகையால் பூமிமுதலிய அவனைச் சேரவேண்டும் எனவும், இரண்டாமவனுக்கு உமிவைத்ததனுல் அவன் தனதானியங்களைப் பெறவும், மூன்றாமவனுக்குக் கரியைக்கொடுத்ததால் அவன் பொன், வெள்ளி முதலிய நகைகளைப் பெறுக எனவும், நான்காமவனுக்கு எலும்பைக்கொடுத்ததால் பசு முதலியவைகளைப் பெறுக எனவும் பகுத்துவைத்தனன் எனத் தீர்மானித்தனன். இதைக் கேட்ட அந்த வழக்கினர் இது நியாயத் தீர்ப்பென்று களித்துப்போயினர். இத் தீர்ப்பையும் அவன் அஞ்சாநிலையையுங் கேள்விப்பட்ட விக்கிரமார்க்கன் இவன் நம் நாட்டில் இருக்கின் நமது புகழ்தலை எடுக்காது என்று எண்ணி இவனை ஊரை விட்டு ஓட்டச் சேனைகளுடன் சாலிவாகனனிடம் யுத்தத்திற்கு வந்தனன். சாலிவாகனன் தான் முன் மண்ணுற்செய்து வைத்திருந்த சதுரங்கபலத்தை நாகராசன் அருளால் உயிர்ப்பித்து அரசனே நருமதைநதிக்கு வடக்கில் ஓட்டினன். அக்காலமுதல் நருமதாநதிக்கு வடக்கிலுள்ளார்விக்கிரமார்க்கசகத்தையும், அந்நதிக்குத் தெற்கிலுள்ளார் சாலிவாகனசகத்

தையும் கைக்கொண்டு வருகின்றனர். இவன்பெயரால் சாலிவாகனசகம் வழங்கி வருகிறது. இவன் பிறகு மகாகவியாய் அலங்காரம், வைத்தியம், அஸ்வ பரீக்ஷை முதலிய சாத்திரங்கள்செய்து அரசளித்துவந்தனன்.

சாலினி — வேட்டுவமகளாகிய தேவராட்டி.

சாலிஹகன் — சூரியவம்சத்து அரசர்களில் ஒருவன். மூன்று முலைகொண்ட நாககன்னிகையை மணந்தவன்.

சாலுண்டன்—கத்ரு குமரன், நாகன்.

சாலேந்திரன்—ஒரு அரக்கன். அளகைக் காவலாளி. வீமனுடன் பொருது இறந்தவன்.

சால்மலி—ஒருதீவு.

சால்வேயன் — நிதந்து என்னும் இராசருஷியின் குமரன்.

சாவகம் — 1. ஆபுத்திரன் நாடு. இதன் இராசதானி நாகபுரம், இதில் தவளமலை யென்று ஒருமலையுண்டு.

2. பதினெண் பாஷைகளில் ஒன்று.

சாவணன்—(சூ.) உபரிசரன் குமரன்.

சாவரி—ஒரு பிராகிருத பாஷை.

சாவர்ணி—ஒரு இருடி. உரோம கருஷணருக்கும், சுகருக்கும் மாணாக்கர்.

சாவர்ணிமனு—சூரியனுக்கும் சாயாதேவிக்கும் பிறந்தவன். முன் சுவாரோசி மன்வந்தரத்தில் சயித்திரவம்சத்திற் பிறந்து சுரதன் என்னும் அரசனாகஇருந்து பகைவரால் அபகரிக்கப்பட்டுக் காட்டில்வந்து மேதஸ் என்னும் முனிவரத்தில் சென்று சமாதி என்னும் வணிகனுடன் நண்பு கொண்டு மேதஸ்முனிவர், தேவி மந்திரம் உபதேசிக்க அதை அநுட்டித்துத் தேவி பிரத்தியக்ஷமாகத் துதித்து நின்றனன். தேவி அரசனைநோக்கி நீ உன் இராச்சியத்தைப் பெற்றுப் பிறகு சூரியபுத்திரனாய் மனுவாக என வரம்தந்து மறைந்தனள். அதனால் மனுவானவன்.

சாவர்ணை—சூரியன் தேவியாரில் ஒருத்தி.

சாவஸ்தி—சாவஸ்தன் ஆண்டநகர்.

சாவாமதம்—இவர்கள் சூர்ய சந்திரர்களையும், பிசாசுகளையும் ஆராதிப்பர் சிருட்டிகர்த்தாவே றென்றுங் கூறுவர்.

சாவஸ்தனீ—(சூ.) யுவநாசுவனுக்குக் குமரன்.

சாவாலன்—சத்தியகாமனுக்குத் தந்தை.

சாவித்திரி–1. பிரமன் தேவியாரில் ஒருத்தி. இவளைப் பிரமன் புணர்ந்து நான்குவேதங்களையும், மற்றைச் சாத்திரங்கள், பதம், சதுர்யுகங்களையும் பெறுவித்தான். இவள் நூறு திவ்யவருஷம் கருத்தாங்கியிருந்தனள். (பிரமகைவர்த்த புராணம்).

2. சத்தியவான் பாரி.

3. பஞ்சகன்னியரில் ஒருத்தி. அஸ்வபதி அரசனுக்கும் மாளவி என்பவளுக்கும் பிறந்து நியுமத்சேநன் குமாரனுகிய சத்தியவந்தனை மணந்தவள். இவள் தன் மணத்திற்கு முன்பே சத்தியவந்தன் குணத்தாலும், அழகாலும், மற்றவைகளாலும் மிகுந்தவன் என்று எண்ணி அவனை மணக்க இருக்கையில் நியுமத்சேநன் பகைவரால் நாட்டையிழந்து காட்டையடைந்து முனிவிருத்தியடைந்திருந்தனன். சாவித்திரி அக்குமரன் காட்டில் இருக்கையிலும், அவனையே மணக்கத் துணிவுகொண்டு மணந்தனள். மணந்த மறுவருடத்தில் தன்னுயகன் மரணம் அடைவன் என்று நாரதரால் அறிந்து கௌரிவிரதம் அநுட்டித்துவருகையில் புருஷனுக்கு மரணம் நெருங்குதல் அறிந்து எதிர்நோக்கி இருந்தனள். மரணம் நேரத் தன் பதிவிரதா பலத்தால் யமனை எதிர்ந்து அவனிடந் தன் மாமன் முதலியவர்க்குக் கண்ணும் இராச்சியமும் பெறவரம்பெற்றுப், பின்னும் யோசித்து அதிதூரம் சென்ற யமனை மறித்துத் தன்னுயகன் உயிர்கேட்கக் காலன் அது ஒழிந்த மற்றதுகேள் எனப் புத்திரர் இல்லாத தன்தந்தைக்கு நூறுபுத்திரர் பெறவரம்பெற்றுப், பின்னும் சற்று நிதானித்துக் கணவன் இல்லாவாழ்க்கை வாழ்க்கையன்றென மதித்து யமபுரத்து அருகிற்சென்ற யமனைத் தன் பதிவிரதாபலத்தால் நிறுத்தித் தானும் அதிவிரைவாய்ச் சென்று தன் கணவன் உயிர்ப்பிச்சை கேட்க, யமன் பார்த்து இவள் நமது நகரத்திற்கு வருவளேல் நரகத்தில் இருப்போர் அனைவரும் நரகத்திலிருந்து நீங்குவர் என்று எண்ணி அவள் வேண்டிய படி புருஷனை யுயிர்ப்பித்துத்தரப்பெற்று சுகம் அடைந்தவள்.

4. வேதருக்கில் ஒன்று.

சாவித்திரிவிரதம்—ஆனிமாதத்தில் பூரணையில் சுமங்கலிகளால் வைதவ்வியம் நீங்கும் படி அனுஷ்டிக்கும் விரதம்.

சாவித்திரன்—1. ஒருவசு தேவாசுரயுத்தத்தில் சுமாலியைக் கொன்றவன். தக்ஷயாகத்தில் வீரபத்திரரால் சிகையும் உதடும் அறுக்கப்பெற்றவன். (பூவாளூர்ப்-பு.)

2. தீர்த்தயாத்திரை சென்று விரிஞ்சிபுரத்தில் கைலை மான்மியம் பிரசங்கிக்கக் கேட்டுக் கைலை அடைந்தவன்.

சாளக்ராமம்—1. இதன் பிறப்பைத் துலசி யைக்காண்க. இது, கண்டகிநதியில் துலசியென்னும் சங்கருடன் தேவியால் சபிக்கப்பட்டவிஷ்ணுவின் உருக்கொண் டது. இவற்றின் வேறுபாடுகளாவன: ஒருத்வாரத்தில் நான்கு சக்கரங்கொண்டு வநமாலே பூண்டது லக்ஷ்மீநாராயண நாமங் கொண்டது. அவ்வாறு வநமாலே நீங்கி யது லக்ஷ்மீசநார்த்தனம். இவ்வாறே ரகுநாதம், ததிவாமனம், ஸ்ரீதரம், தாமோ தரம், ரணராமம், ராஜராஜேச்வரம், அநந் தம், மதுசூதனம், சுதர்சனம், கதாதரம், ஹயக்ரீவம், நரவிம்மம், லக்ஷ்மீநரசிம்மம், வாசுதேவம், பிரத்யும்நம், சங்கர்ஷணம், அநிருத்தம் எனும் பெயருள்ள இவை களே வேறுபாட்டினால் கண்டறிக. எவ் விடத்தில் சாளக்ராமசிலையிருக்குமோ ஆண்டு ஹரிசாந்நித்யமாய் வசிப்பர். அவ் விடம் சகல தேவதைகளும் வசிப்பர். எல்லாச் சம்பத்துகளும் உண்டாம். இவை களைக் சூற்றங்களறிந்து நீக்கிக் குண முள்ளவைகளைப் பூசைக்குக் கொள்க. குற்றமுள்ளவை தீமையபயக்கும். சாளக் கிராமார்ச்சனையால் சகல பாபங்களி னின்று நீங்கி வைகுண்டமடைவான். இதன் விரிவஞ்சி விடுத்தாம். இவற்றின் விரிவைப் பிரம்மகைவர்த்தபுராணம் பிர கிருதிகண்டம் இருபத்தொராவது அத் யாயத்திற் காண்க.

2. ஒருநதி. இது இமயமலைக்கு அருகி லிருக்கிறது. இதில் சிவ விஷ்ணு உருக் கள் அமைந்த சாளக்கிராமங்கள் பிறக் கின்றன. இது கண்டகிநதியா யிருக்க லாம். கண்டகியைக் காண்க.

3. ஒருவிஷ்ணு ஸ்தலம்.

சாளன்—தபங்கரைக்காத்து விஜயன் எனப் பெயரடைந்த அரசன்.

சாளுவம்— ஒரு தேசம்.

சாளுவன்—1. பீஷ்மரிடம் அம்பைக்காகப் போரிட்டுத் தோற்றவன்.

2. சிசுபாலனுக்குத் தம்பி. உருக்மணி விவாகத்தில் கிருஷ்ணனே வழிமடக்கிப் பலராமரால் அபசயம் அடைந்து பின் சிவ மூர்த்தியை எண்ணித் தவமியற்றிப் பலம் அடைந்து பிரத்யும்நனுடன் யுத்தஞ்செய் து பின் கண்ணனுடன் யுத்தஞ்செய்கை யில் இறந்தவன். இவன் அசுராம்சம்.

3. விருகன் புத்திரன்.

சாளுக்கியர்—இவர்கள் ஆரீதபஞ்சசிகர் எனும் முனிவர் தமது யாககுண்டத்தில் அவிசிடும்போழ்து அவரது தீர்த்தபாத் திரத்திருந்து ஒருவன் பிறந்தனன். அவன் சளுகமென்னும் அப்பாத்திரத்திருந்து பிறந்தமைபற்றி அவனுக்குச் சளுகன் அல் லது சாளுக்கியன் எனப் பெயர்வந்தது. அவன் வழித்தோன்றினவர் சளுக்கியர்.

சானகாட்டன்—தருமகுத்தனைப் பித்தனாகச் சபித்த இருடி.

சானசிசுருதி — இரக்குவன் அருளால் அறிவு பெற்றவன்.

சானவி—சந்து மகருஷியின் காதின்வழி பிறந்த நதி. சந்துவைக் காண்க.

சான்மலி—சப்ததீவுகளில் ஒன்று.

சான்றன்—சூத்திரன் அரசகன்னிகையைப் புணரப் பிறந்தவன். இவன் கள்விற்று ஊர்ப்புறத்து வாழ்பவன். (அருணகிரி புராணம்).

சாக்ஷுஷ—மன்வந்தரங்களில் ஒன்று.

சாக்ஷுஷன்—(சூ.) சமித்திரன் குமரன்.

சாக்ஷுஷர்—பதிநான்காம் மன்வந்தரத்துத் தேவர்.

சாக்ஷுஷசமனு—ஆறும்மனு இந்த மன்வந்த ரத்து இறுதியில் விஷ்ணு மச்சாவதாரஞ் செய்தனர். இவனோடு ஒரு கற்பம்முடி ந்து ஏழாம்மன்வந்தரம் உண்டாயிற்று. அநமித்திரன் என்று ஒரு அரசன் இருந் தனன். அவனுக்குக் கிரிபத்திரை என்று ஒருமனைவி இருந்தனள். இவர்கள் இரு வருக்கும் இராசலக்ஷணமுள்ள ஒருகும ரன் மகா ஞானியாய்ப் பிறந்து புருண் டரையில் இருக்கையில் கிரிபத்திரை யாகிய தாய் குமரனிடம் அன்பால் பல முறை அணைத்து முத்தமிட்டனள். இத னைக் குழந்தைகண்டு கலுக்கென நகைத் தது. தாய் திடுக்கிட்டுக் குழந்தையை என் நகைத்தனை என்றனள். குழந்தை தாயைப்பார்த்து அம்மே என்னை மிதிக் கப் பூனைஒன்று காத்திருக்கிறது. அது வன்றித் துச்சக சந்ததியில் பிறந்தவளா கிய சாதவாரிணி என்னைத் தூக்கிச்செல் லக் காலம் பர்த்திருக்கின்றனள். இப்படி யிருக்கையில் என்னை முத்தம் இடுக்கின் றனை யென்று சிரித்தேன், எனத் தாய் பயந்து புருண்டரைவிட்டு வெளியில் வந்தனள். ஜாதவாரிணி குழந்தையைத் தூக்கிச் சென்று விக்கிராந்தன் என்னும் அரசன் தேவி ஜமினி பிரசவித்திருக்கும் படுக்கையில் போட்டுவிட்டு அங்கிருந்த குழந்தையைப் போதன் என்னும் வேதி யன் தேவி பிரசவித்த இடத்தில்வைத்து அந்த வேதியன் குழந்தையைத் தின்று விட்டனள். பிறகு விக்கிராந்தன் தன் குழந்தையை வளர்த்து ஆனந்தன் எனப்

பெயரிட்டு உபநயனகாலத்தில் குருவால் உபநயனஞ் செய்விக்கத் தொடங்கினன். குரு ஆனந்தனைப்பார்த்துத் தாயை வணங்கக் கட்டளையிடக் குமரன் நான் எந்தத் தாயை வணங்குவேன். இவள் என்னை வளர்த்தாயாகிய ஐமினியாம் என்றனன். வேதியன் குமரனைநோக்கி நீயார்? உன் தாயார் எனச் சிறுவன் இந்த ஐமினி விசாலக்கிராமத்தில் வளரும் சைத்திர தனக்குத் தாய். எனக்குத் தாய் அல்லள். என் தாய் அனமித்திரன் தேவியாகும் கிரிபத்திரை என்று கூறித் தவத்திற்குச் செல்லத் தந்தை வேதியனிடம் வளர்ந்த தன் குமரனை வருவித்து அரசளித்தனன். தவத்திற்குச் சென்ற ஆனந்தன் பிரமனை எண்ணித்தவம்புரியப் பிரமன்பிரத்தியக்ஷமாய் என்னவேண்டும் என்ன ஆனந்தன் ஆத்மசுத்தி வேண்டும் என்றனன். பிரமன் அரசகுமரனை நோக்கி நீ முன்சன்மத்தில் என் சக்ஷுவாகிய கண்ணிலிருந்து பிறந்தமையானும், உன்னுல் மன்வந்தரம் உண்டாக இருப்பதானும், சாக்ஷுசமனு எனும் பெயருடன் அரசாண்டு முத்தியடைக என அரசன் உக்கிரன் என்னும் அரசன் குமரி நட்வலையை மணந்து அரசாண்டு புருவன், குச்சன், திருடன், துய்ம்நன், சத்தியவந்தன், ரீதன், விருதன், அக்நிஷ்டோமன், அதிராத்திரன், ப்ரத்யும்நன், சிபி, உன்முகன் முதலிய குமரரைப் பெற்று முத்தி அடைந்தனன். இவனைச் சர்வதேசவின் குமரன் தாய் ஆகுதி எனவும் கூறுவர். விச்வகர்மன் குமரன் என்னும், சக்ஷுவின் பவன் குமரன் எனவும் கூறுவர்.

சிகண்டி—A. அஷ்ட வித்யேசுவரரில் ஒருவன்.

B. இவர் அகத்தியர் மாணாக்கர்கள் பன்னிருவருள் ஒருவர். இவர் சாரகுமாரன்பொருட்டு இசைதுணுக்கம் என்னும் இசைத் தமிழ் நூல் செய்தவர்.

C. இவள் இதற்கு முன்சன்மத்தில் காசிராசன் புத்திரியாகவிருந்து வீஷ்மனைக்கொல்லக் காளியிடம் வரம்பெற்று யாகசேனனிடம் பிறந்து தூலகர்ணனுல் ஆணைப்பீஷ்மரைக் கொன்றவள்.

D. அந்தர்த்தானன் தேவி.

சிகண்டினி—விகிதாசுவன் மூதற்பாரி.

சிகன்—கத்ருகுமரன், நாகன்.

சிகாமந்திரிதேவதை — சிந்தூரவர்ணமாய், பத்மாசனம் மூக்கண், வரதம், அபயம், சத்தி, சூலம், சர்வாபரண பூஷிதராயிருப்பர்.

சிகித்துவசன் — துவாபரயுகத்தில் மாளவ தேசம்ஆண்டவன். இவன்தேவி சூடாலை.

சிகிரர்—சாகல்லியர் மாணாக்கர்.

சிகிஷ்ணு—புலகருக்குக் கதியிடம் உதித்த குமரன்.

சிகிகமாதையர்—ஒரு சிவனடியார். இவர் விதிப்படி சிவபூசைசெய்து யோகத்திருந்து தேகவியோகம் அடைய இவர் மனைவியார் சிவபூசையிடத்தை வெட்டிக் குழிபறித்து அவரைச் சமாதி செய்விக்க யத்தனிக்கையில் இவர் புத்திரர் வாலலிங்கையர், சிறுவர் ஆதலால் ஆசாரியராகிய மாதிராசையரிடஞ் சென்று தமது பிதா எழுந்திருக்க இல்லை என்றும், அதற்காகத் தன் தாயார் செய்கிற காரியத்தையுங் கூறினர். ஆசாரியர்வந்து கண்டு சிவத்தியானஞ் செய்து ஒரு பாடலை யருளிச்செய்யச் சிக்கமாதையர் எழுந்து சிவபூசை செய்தனர்.

சிக்கிரன்—(சூ.) அக்கிநிவான் குமரன்.

சிங்ககேது—1. சண்டகேக் காண்க.

2. கனகபல்லவராசன் குமரன்.

சிங்கசேநன்—பாஞ்சாலராசன்.

சிங்கடி—கோட்புலியார் குமரி. சுந்தரமூர்த்திகளால் தமக்குப் பெண்ணைகப் பரடப்பட்டவள்.

சிங்கத்துவசன்—மாகிஷ்மதி அரசன். பரத்துவாசன் சாபத்தால் கழுதையாய்க் காவிரிஸ்நானஞ் செய்து நீங்கினவன். (காவிரித்தலபுராணம்).

சிங்கபலன்—கீசகனுக்கு ஒரு பெயர்.

சிங்கபாண்டியன்—இராசேந்திரபாண்டியனுக்கு ஒரு பெயர்.

சிங்கபுரம்—கலிங்கநாட்டிலுள்ள ஒருநகரம். இதற்காசன் வசு.

சிங்கப்பிரான்—ஒரு வேதியர். இவர் திருக்கரால், கோயிலாகியஸ்ரீரங்கத்திற்கு உண்டான உபத்திரவத்தை நீக்கிக் கைங்கரியத்தால் திருமணத்தூணம்பி எனப்பெயர் பெற்றவர்.

சிங்கமுகாசுரன்—மாயை யெனும் அரக்கி காசிபரைச் சிங்கவருக்கொண்டு இரண்டாம் சாமத்திற் புணரப் பிறந்த சிங்கமுகமுள்ள அசுரன். இவனுக்கு ஆயிரம் சிரம். பட்டணம் ஆசுரம். தேவி விபுதை, குமரன் அதிசூரன். இவன் தமற்கண்ணன், சுமாலி, தண்டி இவர்களுடனும். கடைசியில் வீரவாகுவுடனும் போராடி வில்முதலிய இழந்து தன் தாய்கொடுத்த பாசத்தைவிட்டுத் தேவாதியரையும் வீரவாகுவையும் கட்டிக் கடலில்இட்டுப் பாலசுப்பிரமணியருடன் போரிடவந்து பூதப்

படைகள் அனைத்தையும் கோரரூபங்கொண்டு விழுங்கிக் குமாரக்கடவுளால் பல முறை வெட்டுண்ட சிரம்கிளேக்கக், குமாரக்கடவுள் உங்கரிப்பால் கிளேத்தல் ஒழிந்து ஒருசிரம் இரண்டுகரங்கள்பெற்று அடங்கிக் கடையில் வேலாயுதத்தால் உயிரிழந்தவன்.

சிங்கவன்மன் — A. ஒரு அரசன். இவன் வேட்டைமேற் சென்று பிருகுமுனிவர் ஆச்சிரமத்தில் ஒரு பன்றியை எய்ய அம்முனிவர் கோபித்து அரசனேப் புலியாகச் சபிக்க அரசன் சிவபூசைசெய்து சாப விமோசன மடைந்தவன்.

B. ஒருஅரசன், இவன் வேட்டைக்குச் சென்று ஒரு காடியைத் துரத்திச்செல்ல அது பிருகுமுனிவரை அடைக்கலம் அடைந்தது. அரசனே முனிவர் அதைக் கொல்லாது விடுக்கவெனக் கூறவும் அரசன் கொன்றமையால் முனிவரால் புலியாகச் சபிக்கப்பட்டுத் தீர்த்த ஸ்நானத்தால் சுணமடைந்தவன்.

C. காந்தியின் குமரன்.

சிங்கவருமன்—சூரியவம்சத்து அரசனெருவனுக்குச் சிங்கிநிமுள்ள குமரன் பிறக்க அவனுக்குச் சிங்கவருமன் எனப் பெயரிட்டனர். இவன் தில்லேயில் (சிதம்பரம்) வியாக்கிரபாதஇருடி அநுக்கிரகத்தால் சிவகங்கையில் மூழ்கி உடம்பு பொன்னிறம் அடைந்து இரணியவன்மன் எனப் பெயர்அடைந்து அரசாண்டு தில்லேயில் சிவதிருப்பணி செய்து முத்தி அடைந்தனன். இவன் தம்பியர் வேதவன்மன், சுமதி. (கோயிற்புராணம்).

சிங்களம்—1. இலங்கையென்னும் தீவு, இது பூர்வம் குபேரனுக்குத் தம் தந்தையரால் கொடுக்கப்பட்டுப் பின் இராவணனால் கொள்ளப்பட்டுப் பின் தமிழ்நாட்டரசர், மகததேசத்தவர்களால் ஆளப்பட்ட பூர்வ இலங்கையில் ஒரு சிறுகூறு. மற்றவை கடல் கொள்ளப்பட்டன.

2. சிங்களதேசத்தவரால் பேசப்பட்ட பாஷை, இது சமஸ்கிருத கலப்புள்ளது.

சிங்களமதம் — இவர்கள், முன்பு கடவுள் ஒருவன் உண்டு அவனுக்கு அநேகசகாயர்களுளர் என்று, முதற் கடவுளரையும் துணேக்கடவுளரையும் ஆராதித்துக்கொண்டுவந்தனர். பின்னும் ஜாகா என்னும் பிசாசதேவதையையும் ஆராதித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். மற்றுஞ்சிலர் நவக்கிரகங்களே ஆராதித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். தற்காலம் பெரும்பாலோர் புத்தமதத்தை அனுசரித்து வருகின்றனர்.

சிங்கன்—1. ஷண்முக சேனவீரன். இலக்கவீரரில் தலேவன், அநலியைக் கொன்றவன், சண்டனே யுதைத்துக்கொன்று வியாக்கிரமுகனுடன் போரிட்டுத் தசமுகனேக் கொன்றவன்.

2. கனகவிசயர்க்குத் துணேயான அரசன்.

3. சிந்துசேநனேக் காண்க.

சிங்கிகை—(சிம்மிகை) தக்ஷன் பெண், காசிபர் பாரி, குமரன் இராகு. விப்பிரசித்தின் பாரியெனவுங் கூறுவர்.

சிங்கையாரியசக்கிரவர்த்தி — மதுரையிலிருந்துபோய்ச் சிங்களமாண்ட பாண்டிநாட்டரசன், இவன் சந்ததியில் ஒருவன் செகராஜசேகரன் என்போன், தக்ஷண கைலாசபுராணம் பாடினன்.

சிங்கோதரபவன்—புருவன்மனேக் காண்க.

சிசிரன்—1. சோமன்என்னும் வசு குமரன்.

2. சாகல்யன் மாணக்கஞ்சிய இருடி.

சிசுநந்தி—கலிங்கலோதேசத்து அரசன், பூதசந்தனெடு பிறந்தவன்.

சிசுநாகன்—மகததேசாதிபதி.

சிசுபாயனஞர் — உரோமஹர்ஷணருக்கும் சுகருக்கும் மாணக்கர்.

சிசுபாலன்—A. சேதிநாட்டு அரசன். கிருஷ்ணனுக்கு அத்தைப்பிள்ளே. ருக்மணியின் விவாகத்தில் கிருஷ்ணனால் செயிக்கப்பட்டவன். இவன் இரணியகசிபு அம்சம். இவன்தாய் சாத்துவதி. தந்தை தமகோஷன், இவன் பிறந்தகாலத்தில் அவனுக்குற்ற மூன்று கண்களாலும் நான்கு கரங்களாலும் தாய் கண்டு கலங்கினள். அசரீரி, எவனால் இவன் சாகப்போகிறனே அவன்மடியில் இக்குழந்தையை வைக்கில் இவனுக்குள்ள அதிகக்கண்களும், கைகளும் மறையும் என்றது. அவ்வகையே கண்ணன் மடியிலிருத்த அக்கண்ணும் கையும் மறையக்கண்டு தாய் கண்ணனேநோக்கி என் குமரன்செய்யும் நூறு குற்றங்களேப் பொறுத்தல் வேண்டும் என வரம்பெற்றனள். வசுதேவன் அச்வமேதக்குதிரையைக் கட்டினவன். புருவென்பவன் மனேவியைக் கொள்ளே கொண்டவன். கிருஷ்ணனது அம்மான் பாரியைத் தந்தவக்கிரனுக்காகச் சிறை பிடித்தவன். விசாலன் பெண்களேக்கவர்ந்தவன். இவன் கிருதயுகத்தில் இரணியகசிபாயிருந்து நரசிங்க உருக்கொண்ட விஷ்ணுமூர்த்தியால் கொல்லப்பட்டுத் திரேதாயுகத்தில் இராவணனாய் இராமமூர்த்தியால் கொல்லப்பட்டு இப்பிறப்பில் பாண்டவரது இராசசூயயாகத்தில்

கிருஷ்ணமூர்த்தியுடன் வலுவில் வாதிட்டுக் கிருஷ்ணனுற் கொல்லப்பட்டவன். இவன் பூர்வம் ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலிருந்த துவாரபாலகன். துருவாசரால் இவ்வகையாகச் சபிக்கப்பட்டனன். இவர்களை இலக்ஷ்மிதேவி வேறு சில முனிவர்கள் இவ்வகைச் சபித்தனர் எனச் சிலபுராணம் கூறும்.

B. தமகோஷனுக்குச் சிதசிரசு இடம் பிறந்தவன்.

C. இடை எழுவள்ளல்களில் ஒருவன்.

சிசுமா—ஒருமுனிவர். தருமர் இராசசூயத்தில் உத்காதாவாக இருந்தவர்.

சிஞ்சயன்—ஒரு அரசன், சுவர்ணடீ தந்தை. நாரத உபதேசத்தால் இறந்த பிள்ளையை மீட்டவன்.

சிஞ்சுமாரம்—இது காலசக்கிரம். கடவுளின் சர்வதேவமயமான உருவம். இது முதலேயின் உறுப்புப்போன்றது என்பர். இதனைத் துருவன், இந்திரன், வருணன், கச்யபன் முதலியோர் நாடோறும் வலம் வருவர். இதன் வாலில் பிரசாபதியும் அக்கினியும், வால் மூலத்தில் தாதாவிதாதாவும், கடிதலத்தில்சத்த இருடிகளும், முன்வாயில் அகத்தியரும், யமனும், முகத்தில் அங்காரகனும், குய்யத்தில் சனியும், பீசத்தில் பிரகஸ்பதியும், பக்கத்தில் சூரியனும், நாபியில் சுக்கிரனும், நெஞ்சில் சந்திரனும், தனங்களில் அஸ்வநிதேவர்களும், பிராணபானங்களில் புதனும், ரோமங்களில் நக்ஷத்திரங்களும், சர்வாங்கங்களிலும் சனி கேதுக்களும், வசிப்பர் என்பர்.

சிஞ்சுமாரன்—1. ஒரு அரசன், துருவனுக்கு மாமன்.

2. தோஷன் என்னும் வசுவிற்குச் சசிவரியிடம் உதித்த விஷ்ணுவின் அம்ச விசேஷம்.

சிட்டுணு — கைடவனைக் கொலைசெய்விக்க விஷ்ணுமூர்த்தியால் சிருட்டிக்கப்பட்டவன்.

சிதசிரசு—(சிரதசவா) தமகோஷனை மணந்தவள், இவள் குமரன் சிசுபாலன்.

சிதத்துவசன்—அசன் குமரன், குனிக்குத் தந்தை.

சிதப்பிரபன்—அவிர்த்தானனுக்கு அவிர்த்தானியிடத்து உதித்த குமரன்.

சிதம்பரம்—இது சோணாட்டிலுள்ள சிவத்தலங்களில் முதன்மைபெற்றது. இது உபநிஷத்து ஆதிகளில்தகர ஆகாசத்தலம் எனப் புகழ்ந்து கூறப்பட்ட மகிமையுள்ள ஆகாச பூதத்தலம். இதில் சிவமூர்த்தி பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் முதலிய மகருஷிகளுக்கு ஆனந்தத்தாண்டவதரிசனம் அருளினர். இதில் புலீச்சுரதீர்த்தம், குய்யதீர்த்தம், புலிமடு, வியாக்கிரபாதம், அநந்தம், பிரமம், நாகேசரி, சிவப்பிரியை, திருப்பாற்கடல், பரமானந்தகூபம் முதலிய தீர்த்தங்கள் அமரும். இதில் துன்மதன், துச்சகன், துற்றெரிசனன் முதலிய பலரும் முத்திபெற்றனர். இதன் பெருமை எழுதப்புகின் விரியுமாதலின் சிதம்பரபுராணம், கோயிற்புராணம், திருப்புலியூர்ப் புராணம், சபாநாதபுராணம் முதலிய பல புராணங்களிற் கண்டுணர்க.

சிதம்பரசுவாமிகள்— இவர் மதுரையிலிருந்த இலக்கண வித்துவான். இவர்க்கு சிதம்பரப்பிள்ளை எனவும் பெயர். இவர் பிரூகூசெய்து நிஷ்டைகூடியிருந்த குமாரதேவரை ஆணவலக்ஷணம் என்ன என்று இறுமாப்புடன்வினவ, அவர் இவர் இறுமாப்பைக்குறித்து இப்படித்தான் இருக்குமெனத் தந்தவிடையால் அடங்கி அடிமைபூண்டு குமாரதேவரிடம் ஞானோபதேசம் பெற்றுச் சிவாநுபூதிச்செல்வராய் எழுந்தருளி யிருக்கையில் மீனாக்ஷி கட்டளைப்படி திருப்போரூர் வந்து பல திருப்பணிகள் செய்து சமாதியடைந்தனர். இவர் செய்த நூல்கள் தமது பரமாசாரியர் செய்த வைராக்கிய சதகம், வைராக்கிய தீபம், அவிரோதவுந்தியார், கொலமறுத்தல் முதலிய நூல்கட்கு உரை, திருப்போரூர் முருகன் பிள்ளைத்தமிழ், போரூர்முருகன் சந்நதி முறை முதலியன.

சிதம்பரஞ்செய்யுட்கோவை—செய்யுளிலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாய்க் குமரகுருபர சுவாமிகளால் இயற்றப்பட்டது.

சிதம்பரபுராணம்—இது பரஞ்சோதிமுனிவர் இயற்றியது. சிதம்பரமான்மியம் கூறும்.

சிதம்பரவாணர்—சேலஞ் சில்லாவிலிருந்த விசுவலிங்கப்பிள்ளை குமாரர், வீரசைவர். இவர் செய்தநூல் கைலாசநாதர்சதகம்.

சித்தகணம் — காசிபருக்கு அனுகையிடம் பிறந்த குமரர். பிரமனுல் மானசமாய்ப் படைக்கப்பட்டவர் என்றுங் கூறுவர்.

சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்தார் — சிவமூர்த்தியிடம் மனம்வைத்து முத்தியடைந்த தொகையடியவர்.

சித்தபதம்—தேவஹூதி தங்கித்தவஞ்செய்த இடம்.

சித்தராமதேவர்—சொன்னலாபுரத்தில் சிவலிங்கப் பிரதிட்டைசெய்வித்து இது

வன்றி வேறு (அ0,000) சிவப்பிரதிட்டையும் செய்வித்துக் கைலேசென்று சிவதரிசனஞ் செய்து தம்மைக் கேட்டுக் கொண்ட முனிவர்க்கு நந்திமாதேவரே வசவரென ஐயமறுத்தவர்.

சித்தராமையர் — சொன்னலாபுரத்து வீரசைவர், வசவர் காலத்தவர். இவர் மாணாக்கர்கள் குளம் எடுக்கையில் அல்லமர் அவ்விடம்வந்து சித்தராமையரை நிந்தித்தனர். இதைக்கேட்ட சித்தராமையர் நெற்றிக்கண்ணைக் காட்டியளிக்க ஆரம்பிக்கையில் அத்தீ அல்லமரை வருத்தாது அவ்வூரை எரித்தது. இதைக்கண்ட சித்தராமையர் இவர் என்னே யாளவந்த சிவமூர்த்தி என்று பணிந்து அவரிடம் ஞானம் அடைந்தவர்.

சித்தர்—ஒன்பதின்மர்–1. சத்தியநாதர், 2. சதோகநாதர், 3. ஆதிநாதர், 4. அநாதிநாதர், 5. வெகுளிநாதர், 6. மதங்கநாதர், 7. மச்சேந்திரநாதர், 8. கடேந்திரநாதர், 9. கோரக்கநாதர்.

2. பதினேண்மர் – 1. அகத்தியர், 2. போகர், 3. கோரக்கர், 4. கைலாசநாதர், 5. சட்டைமுனி, 6. திருமூலர், 7. நந்தி, 8. கூன்கண்ணர், 9. கொங்கணர், 10. மச்சமுனி, 11. வாசமுனி, 12. கூர்மமுனி, 13. கமலமுனி, 14. இடைக்காடர், 15. புண்ணாக்கீசர், 16. சுந்தரானந்தர், 17. உரோமருஷி, 18. பிரமமுனி.

சித்தவர்யமுனி—தாமசமனுவைக் காண்க.

சித்தவாசம்—ஒரு தீர்த்தம்.

சித்தன்—இவன் ஒரு சிலம்பவித்தை வல்லவன். தமிழ்நாட்டாகிய மதுரையில் இருந்தவன். இவன் ஒரு ஆசிரியனிடம் சிலம்பவித்தைகற்று அந்த ஆசிரியன் வருவாயினைத் தன்வசமாக்கி ஆசிரியன் கிழத்தனம் அடைந்தது அறிந்து அவனைக் கொல்ல வழிபார்த்தும், அவன் மனைவியைப் பலமுறை தன்வசமாக்க எண்ணி அவள் உடன்படாமையால் வலுவிற்கைப் பற்றத் துணிந்தனன். கற்புடையளாகிய ஆசிரியன் மனைவி, பயந்து வீட்டிற்புகுந்து சொக்கலிங்கமூர்த்தியை எண்ணிக் கவலை அடைந்திருந்தனள். சொக்கலிங்கமூர்த்தி ஆசிரியனைப்போல் சித்தனிடம் சென்று சித்தா கிழவனுகிய நானும் நீயும் பலமறிவோம் நாளை வாவென இடங்குறித்து யுத்தத்திற்கு அழைத்தனர். சித்தன் உடன்பட்டுவந்து வாட்போரிட்டு மாய்ந்தனன். இதனைக் கிழஆசிரியன் கேட்டுக் கடவுளைத் துதித்து வணங்கினன்.

சித்தாச்சிரமம்—கைமிசத்து அருகிலுள்ளவனம். இது விச்வாமித்திரர் ஆச்சிரமம். இதில் வாமனுவதாரத்திற்குமுன் விஷ்ணு தவம்புரிந்தனர். ஆதலின் இதில்தவம் முதலிய செயின் சர்வசித்திகள் உண்டாம்.

சித்தாந்தகௌமதி — பாணினி முனிவர் செய்த வடமூலிலக்கண விரியுரை.

சித்தாந்தசாத்திரம்— (கச) திருவுந்தியார், திருகளிற்றுப்படியார், சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், இருபாவிருபது, உண்மை நெறிவிளக்கம், சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், விஞவெண்பா, போற்றிக்கலிவெண்பா, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மைவிளக்கம், சங்கற்பநிராகரணம்.

சித்தாந்தசிகாமணி—சிவப்பிரகாசர் செய்த வீரசைவ சித்தாந்தநூல்.

சித்தார்த்தாதேவி–அபிநந்தனர்க்குத் தாய், சுயம்வரன்தேவி.

சித்தார்த்தமகாராசா—சைநர். வர்த்தமான தீர்த்தங்கருக்குத் தந்தை, தேவி பிரிய காரணி.

சித்தி—1. விநாயகசத்தி. விநாயகரேவலால் கணனிடம் யுத்தத்திற்குச் சென்றவள் தருமதத்தனிடம் பிறந்தவள்.

2. பகன் தேவி.

3. (அ) அணுமா, மகிமா, கரிமா, லகுமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்வம், வசித்வம். ஆன்மாவைப் போலாதல் அணுமா. மகத்துவமாதல் மகிமா. தன்னுடல் கண்டிப்பின்றுய்க் கண்டிப்புள்ளவற்றை உருவ வல்லனுதல் கரிமா. இலகுத்வமாதலே லகுமா. வேண்டுவன அடைதலே பிராத்தி. நிறையுளனுதலே பிராகாமியம். ஆட்சியுளனுதலே ஈசத்வம். எல்லாம் தன் வசமாக்க வல்லனுதலே வசித்வம்.

சித்திபாகி—கண்ணன் குமரன்.

சித்திபுரம்—சீதராஜன் நகரம்.

சித்திரகர்—பிரசனி குமரர்.

சித்திரகன்—1. திருதராட்டிரன் குமரன்.

2. விருஷ்ணிவம்சத்துப் பிறந்த யாதவன்.

சித்திரகாண்டன்–திருதராட்டிரன் குமரன்.

சித்திரகீர்த்தி—திருராட்டிரன் குமரன்.

சித்திரகுத்தன்—1. சிவனாரால் ஆத்மாரக்கள் செய்யும் புண்ணியபாவங்களே யுணர்ந்து யமனுக்கு அறிக்கையிடுவோன். இவனிருக்கும் பட்டணம் (20) காதவழி விஸ்தாரமுள்ளது.

2. விட்கம்பம் எனும் குசபுரத்து வணிகன் குமரன். இவன் களவில் பசுக்களைத் திருடிக்கொண்டுவருகையில் வழியில்

பசுவொன்று நடவாமற்போக அதை விட்டு நீங்கினன். அப்பசு கோவிலுக்கு உபயோகப்பட்டதனால் புண்ணியம் அடைந்தவன்.

சித்திரகூடம் — 1. சிதம்பரத்திற்கு ஒரு பெயர். இது வைஷ்ணவர் இட்டிருக்கிற பெயர். இதிலுள்ள பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பதியை இப்பெயரிட்டு அழைப்பர்.

2. ஒருமலை, இதில் வால்மீகமுனிவர் ஆச்சிரமம் இருந்தது. இராமமூர்த்தி ஆரண்யவாசத்தில் சிலநாள் இங்கு வசித்தனர். இப்போது பண்டில்கண்ட் எனப்படும். இது சிருங்கிபேரபுரத்திற்குத் தென்மேற்கிலுள்ளது.

3. ஒரு வித்யாதர நகரம்.

சித்திரகேது—A. பாரதவீரருள் ஒருவன், துருபதன் குமரன்.

B. வசிட்டருக்கு ஊர்சையிடம் உதித்த குமரன்.

C. தேவபாகனுக்கு மூசையிடம் பிறந்த குமரர்.

D. சூரசேநதேசத்து அரசனுகிய வித்யாதரன். இவனுக்குக் கோடிபெண்கள் தேவியர். இவன் முதற்றேவி கிருதத்யுதி. இவளிடத்து ஒருபுத்திரன் பிறந்தனன். இதனாற் பொறுமைகொண்ட மற்றத்தேவியர் சிசுவிற்கு நஞ்சூட்டிக்கொன்றனர். இதனாற் மிக்கமனமடைந்த அரசன் ஆங்கீரச நாரத ருஷிகள் உபதேசித்த ஞானத்தால் குமரனுக்கும் தனக்கும் பற்றின்மை அறிந்து தவத்திற்குச் சென்றனன். இவன் ஒருமுறை சாம்பமூர்த்தியைக் கைலையில் தரிசித்துத் தேவர்களும் தேவியருடன்கூடி இருக்கின்றனர் எனப் பரிகசித்து உமாதேவியாரால் விருத்திரன் என்னும் அசுரனுகச் சபிக்கப்பட்டனன். (பாகவதம்).

E. சவ்வீரதேசத்து அரசன், இவன் புத்திரனிலாது வருந்தக் கார்க்கியமுனிவர் இவனைநோக்கி நீ சிவராத்திரிவிரதமிழந்ததால் இவ்விதமடைந்தனை ஆதலால் புண்ணியத்தல யாத்திரை செய்யெனக் கூற அவ்வகைசெய்து புத்திரப்பேறடைந்தவன்.

சித்திரசாருகன்—துரியோதனனுக்குத் தம்பி. திருதராட்டின் குமரன்.

சித்திரசேநன்—A. சராசந்தனுக்கு மந்திரி. சூதில் வல்லவன்.

B. இந்திரலோகத்திலுள்ள ஒரு தூதுவன். அருச்சுனன் நிவாதகவசருடன் போரிடச் சென்ற காலத்துத் தூதாக இருந்தவன்.

C. தேவசாவர்ணி மனுப்புத்திரன்.

D. சரிஷ்யந்தன் குமரன், சராசந்தனுக்கு நண்பன்.

E. திருதராட்டிரன் குமரன். (14) ஆம் நாட்போரில் வீமனுல் இறந்தவன்.

F. ஷண்முகசேநாவீரருள் ஒருவன்.

G. வபுத்திரத்தன் குமரன், இவன் குமரன் வீமன்.

H. கர்ணன் குமரன்.

I. பாண்டுபுத்திரர் அரண்யவாசத்தில் நதிக்கரையில் சத்தியஸ்கந்தயாகஞ் செய்கையில் துரியோதனன் தங்கள் செல்வத்தைப் பாண்டவர்களுக்குக் காட்டும்படி பாண்டவர்க்கு எதிரில் கூடாரம் இட்டிருந்தனன். சித்திரசேநன் எனும் காந்தருவன் அவ்விடம்வந்து தன் தூதரை விடுத்து அந்த இடத்தைவிட்டு நீங்க ஏவினன். தூதர்சென்று இது எம் அரசனுக்கு வினோயாட்டிடம் நீங்குக எனத் துரியோதனன் மறுத்தனன். இதனால் சித்திரசேநன் துரியோதனனுடன் யுத்தஞ்செய்து துரியோதனன் மனைவியரையும் துரியோதனனையும் கட்டிச் சென்றனன். துரியோதனன் மனைவியர் பரிதபிக்கக்கண்ட தருமர் பீமார்ச்சுன நகுல சகாதேவரை விடுத்துச் சித்திரசேநன் கையினின்றும் நீக்கினர்.

J. தெய்வீக அரசனுக்குச் சேரன் குமரியாகிய பத்மாவதியிடம் பிறந்தவன். இவன் வழியில் மலையமான் வம்சம் உண்டாயிற்று.

சித்திரசேநடாண்டியன்—சித்திரவர்மபாண்டியனுக்குக் குமரன். இவன் குமரன் சித்திரவிக்கிரமன்.

சித்திரச்சரன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

சித்திரதரன்—1. திருதராட்டிரன் குமரன்.

2. சோபனபுரத்து அரசன்.

3. போதனபுரத்திலிருந்த சிற்பி.

சித்திரத்துவசபாண்டியன்—சித்திரபூஷணபாண்டியனுக்குக் குமரன். இவன் குமரன் சித்திரவருமன்.

சித்திரத்துவசன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

சித்திரதேவன்—துரியோதனனுக்குத் தம்பி, திருதராட்டிரன் புத்திரன்.

சித்திரநதி—ஒரு தீர்த்தம்.

சித்திரபலை—ருசுபர்வதத்திலுள்ள நதி.

சித்திரபாது—திருதராட்டிரன் குமரன்.

சித்திரபாணன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

சித்திரபானு—திருதராட்டிரன் குமரன்.

சித்திரபூடணபாண்டியன் — சித்திரவிரத பாண்டியனுக்குக் குமரன். இவன் குமரன் சித்திரத்துவசன்.

சித்திரயோதி—திருதராட்டிரன் குமரன்.

சித்திராதன்—A. ஸ்ரீநிலை ராசகுமாரன்.

B. தர்மரதன் குமரன்.

C. திரிசங்கு குமரன், இவன் குமரன் சசிபிந்து.

D. தீவிரதன் குமரன்.

E. திருதராட்டிர புத்திரன்.

F. ஒருகாந்தருவன். கௌசிகன் உடல் கிடந்தவழி ரதத்திற் சென்று தலை கீழாக விழுந்து வாலகில்லியர் சொற்படி அவன் எலும்புகளைக் கங்கையில் விட்டுச் செம்மை அடைந்தவன்.

G. சுபார்சுவகன் குமரன்.

H. ஒரு காந்தருவன், இவன் மாறு வேடங் கொண்டு பாஞ்சாலமடையும் அருச்சுனனுடன் யுத்தஞ்செய்து அவன் வன்மை கண்டு அவனுக்குப் பொருள் களை வன்மையாகப் பார்க்கும் சாக்ஷுஷி எனும் வித்தையைக் கொடுத்து அவனிடமிருந்து அக்நி சிராஸ்திரம் பெற்றவன்.

I. இவன் பெருஞ்செல்வமுள்ளவனும் அரசர்கள் பலரும் தன்னை வணங்க அரசாண்டுவருகையில் மறுபிறவியிலு மிவ்வாறு இருக்க எண்ணி வசிட்டரை அடைந்து என் முன்பிறவியின் வரலாறு என்னென்றுகேட்டனன். வசிட்டர் சற்று ஆலோசித்து அரசனே நீ முற்பிறவியில்தாழ்ந்த குலத்திற்றோன்றி கூடாமகாலத்துக் கட்டைவெட்டிச்சீவித்துவருகையில்ஒரு நாள் விறகு விலையாகாமல் அவ்விடம் யாகஞ் செய்துகொண்டிருந்த யாகசாலையில் கட்டையைப்போட்டுவிட்டு அந்தணருக்குச் சீத நிவாரணஞ் செய்து பின் அங்கிருந்த வைசியன் தானஞ்செய்யக் கண்டு நாம் இவ்வாறு தானஞ் செய்யப் பொருள் பெறவில்லையே யென்று எண்ணிய புண்ணியத்தாலிப்பலனடைந்தனையிப்போது பூதானஞ் செய்க என ஏவப் பட்டவன். (சிவமஹாபுராணம்).

J. இவன் ஒரு காந்தருவன், தீமைகளியற்றி நாரத ருபதேசத்தால் விஷ்ணுவை யெண்ணித் தவமியற்றி, மறுபிறவியில் பிரகலாதனுகப் பிறந்தவன். (திருமுட்டபுராணம்).

சித்திராதை— அக்குரூரன் தேவி.

சித்திரரேகை—A. குபேரன் தேவி.

B. சித்திரலேகைக்கு ஒருபெயர்.

C. கும்பாண்டன் குமரி.

சித்திரலேகை–1. கபந்தன்பெண். பாணசுரன் பெண்ணுகிய உஷையின் உயிர்ப்பாங்கி, உஷைகளுக்கண்டு கனவில்கண்டபுருஷனைத் தோழிக்குத் தெரிவிக்க அவள் அனிருத்தன் என்று அறிந்து அவன் உறங்குகையில் அவனைக் கட்டிலுடன் உஷையிடங் கொண்டுவந்து காட்டிய அதிமாயாவி.

2. கும்பாண்டன் குமரி, தன்வன்மையால் பார்வதியார் கோலங்கொண்டு சிவபெருமானிடஞ் சென்று பின்பு நிஜவுருவங்கொண்டவள். (சிவமகாபுராணம்).

சித்திரவருமன்—சீமந்தினியைக் காண்க.

சித்திரவர்மபாண்டியன் — சித்திரத்துவச பாண்டியனுக்குக் குமரன். இவன் குமரன் சித்திரசேநன்.

சித்திரவன்மன்—1. பாரதவீரருள் ஒருவன். விரூபாக்ஷனம்சம்.

2. திருவாரூரில் ஆடகேசுவரலிங்கம் தாபித்துப் பூசித்தமுனிவன்.

சித்திரவன்மதரன் — திருதராட்டிரன் குமரன்.

சித்திரவன்மா—திருதராட்டிரன் குமரன்.

சித்திரவாகன்—பாண்டிநாட்டு மணலூர்புரத்து அரசன். சித்திராங்கதைக்குத்தந்தை.

சித்திரவாத—திருதராட்டிரன் குமரன்.

சித்திரவிக்கிரமபாண்டியன் — சித்திரசேந பாண்டியனுக்குக் குமரன். இவன் குமரன் இராசமார்த்தாண்டன்.

சித்திரவிசித்திரன் — திருதராட்டிரனுக்குக் குமரன்.

சித்திரவிரதபாண்டியன்—சுகுணபாண்டியனுக்குக் குமரன். இவன் குமரன் சித்திரபூடணன்.

சித்திரவீரன்—சகுனிக்குக் குமரன்.

சித்திரவீரியன்—சந்தனு குமரன். இவனை விசித்திரவீரியன்.

சித்திரவுத்தமன்—திருதராட்டிரன்குமரன்.

சித்திரன்—A. திருதராட்டிரன் குமரன்.

B. யமனிடம் உள்ள கணக்கன்.

C. கனகவிசயர்க்குத் துணையான அரசன்.

D. ஒரு காந்தருவன். தன்னிடம்வந்த நாரதமுனிவரை எதிர்கொண்டு உபசரிக்காமையால் அவர் சாபமிட முதலையுருக்கொண்டு ஒரு தடாகத்திலிருந்து சிலகாலம்பொறுத்துத் தடாகத்தில் நீராடவந்த மகோற்கடரை விழுங்கப் பிடித்து அவராற் சாபம்நீங்கி நல்லுலகடைந்தவன்.

E. ஒரு அரசன், இவனைப்பற்றி இருக்குவேதத்திற் புகழ்ந்திருக்கிறது.

சித்திராக்கன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

சித்திராங்கதன்—A. ஒரு காந்தருவன், சந்தனு புத்திரனுகிய சித்திராங்கதனைத் தன் பெயர்கொண்டிருக்கிறன் எனக் கொன்றவன்.

B. பாண்டிநாட்டரசன். சித்திராங்கதைக்குத் தந்தை.

C. சந்தனுக்குப் பரிமளகந்தியிடம் உதித்த குமரன். இவன் சித்திராங்கதன் என்னும் கந்தருவனுல் கொலே யுண்டனன்.

D. திருதராட்டிரன் குமாரில் ஒருவன்.

E. ஒரு காந்தருவன் கங்கைக்கரையில் பூங்காவனம் செய்துகொண்டு அதிலிருந்தவன். பாண்டவர் திரௌபதையின்சுயம் வரத்திற்குச் செல்லுகையில் அவன் சோலேயைத் தாண்டிச் சென்றனர். அதனுல் காந்தருவன் யுத்தத்திற்குவர அவனைப் பாண்டவர் அக்நியஸ்திரத்தால் வருத்திக் காந்தருவப்புரவி பெற்றனர்.

சித்திராங்கதை—பாண்டிநாட்டு அரசனுகிய சித்திராங்கதன் (சித்திரவாகன்) குமரி. இவள் குமரன் பப்புருவாகன். இவள் தனுர்வித்தையில் வல்லவளாய்ப் பெண்ணரசு புரிந்திருக்கையில் தீர்த்தயாத்திரை பொருட்டு வந்த அருச்சுனன் இவளே மணந்தனன். இவளே அல்லிஅரசி.

சித்திராங்கனை—1. விப்பிரவாகுவின் குமரி.

2. சௌமியனைக் காண்க.

சித்திராங்கி—இராஜராஜ நரேந்திரன்காமினி. இவள் கொடியவள் ஆகையால் வழக்கத்தில் சித்திராங்கி என்பர். காமலீலையில் இவளே வென்றவர் இல்லே.

சித்திராசுவன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

சித்திராதன்—1. குரோதகீர்த்தி குமரன்.

2. கேகயன் குமரன், தாய் சயந்தி, பகுனி ஊர்ணை, குமரன் சம்பிராட்.

3. உகதன் குமரன், இவன் குமரன் சீரதன்.

4. பிரியவிரதன் பேரன், மேதாதியின் குமரன்.

சித்திராதேவி—குபேரன் பாரியை.

சித்திராத்தகீஷ்ணன்—குரோதகீர்த்தியின் குமரன்.

சித்திராபதி—மாதவிக்கு நற்ருய். மணிமேகலேயை உதயகுமாரனுடன் கூட்டமுயன்றவள்.

சித்திராயுதன்—1. திருதராட்டிரன் புத்திரன்.

2. சிங்கபுரத்து அரசன், அருச்சுனனுல் கொல்லப்பட்டவன்.

3. ஒரு காந்தருவன்.

சித்திரோபலே—இருகூபர்வதத்தில் பிரவகிக்கும் ஒருநதி.

சித்துநடன்—சோமகாந்தனைக் காண்க.

சித்தை—அஷ்டசத்திகளில் ஒருத்தி.

சிநசேஞசாரியார்—மகாபுராணம் செய்தவர்.

சினி—1. சாத்தகியின் பாட்டன்.

2. விரோதன் புத்திரனுகிய சூரன் குமரன்.

3. யாதவவம்சத்து அநமித்திரன் குமரன்.

4. யுதாசித்தின் குமரன்.

5. கார்க்கன் தந்தை.

6. சநாதனன் என்னும் வேதியனுக்குக் குமரன்.

சினிவாலி—ஆங்கீரசருஷிக்குச் சித்தையிடம் உதித்தகுமரி. தாதா எனும் ஆதித்தன் தேவி, குமரன் தரிசம்.

சினேந்திரர்—(சைநர்) சினேந்திரமாலே செய்த தமிழாசிரியர்.

சினேந்திரமாலே—சைநாசிரியராகிய சினேந்திரர் இயற்றிய சோதிடநூல்.

சிந்தன்—சண்முகசேநாவீரன்.

சிந்தாதேவி—சரஸ்வதி தேவி. இவளுக்குத் தென்மதுரையிலிருக்கும் ஆலயத்திற்குக் கலாநிலயம் என்றுபெயர். ஆபுத்திரனுக்கு அமுதசுரபியை யளித்தவள்.

சிந்தாமணி—1. பாற்கடற் பிறந்த பொருள்களுள் ஒன்று. இது இந்திரன் இடமிருந்து நினேத்ததைத் தரவல்லது.

2. திருத்தக்கதேவர் இயற்றிய சீவகன் என்னும் இராசகுமரன் கதை (நூகசரு) செய்யுட்கள் கொண்டது.

சிந்து—A. ஒரு இருடி.

B. கங்கையின் பிரிவு, மேற்கடலில் பாய்வது. இதன் துறையில் சமதக்கினி முனிவர் புத்திரராகிய இராமர் சிவமூர்த்தியை எண்ணித் தவமியற்றிப் பரசுபெற்றுப் பரசிராமர் எனப் பெயரடைந்தனர்.

C. காசிபன் குலத்துதித்தவன். இவன் சிவமூர்த்தியை யெண்ணித் தவமியற்றி அடைவே யுயர்ந்து பிரமாவாகி அயிந்தவர் எனும் பெயருடன் உலகசிருட்டி செய்தவன். (ஞானவாசிட்டம்).

D. சக்கிரபாணியின் புதல்வன். இவன் உற்கை என்பவளே மணந்து தேவஇருடியரை வருத்தி விநாயகர் தன்னேக்கொல்ல அவதரித்தது அறிந்து பல அசுரரை ஏவிக் கடையில் விநாயகரால் மாய்ந்தவன். (விநாயகபுராணம்).

E. ஒரு தேயம். சுரமைநாட்டைச் சேர்ந்தது.

சிந்துசேநன்—இவன் திருமாலிடம் சக்கரம்பெற்று உருத்திராக்ஷமணிந்த சிங்கனுடன் சண்டைசெய்யச் சிங்கன் உருத்திராக்ஷம் அணிந்ததால் செயித்ததுகண்டு பின்னிடைந்தவன்.

சிந்துதீபன்—1. (சூ.) நாபாகன் குமரன், இவன் குமரன் அயுதாயு.

2. ஒரு இருடி. தேவசர்மா, வேதநாதன் முதலியவர்க்கு நேர்ந்த நரி, குரங்குகளின் பிறப்பொழியச் சேதுஸ்நானஞ் செய்ய ஏவினவன்.

3. அம்பரீஷன் புத்ரன், இவன் ருக்வேதத்தில் ஜலத்தைப்பற்றி ஒரு கீதஞ் செய்திருக்கிறான்.

சிந்துதேசாதிபதி—விருத்தக்ஷத்ரனைக் காண்க. இவன் சயித்ரதனுக்குத் தந்தை. சிலந்தபஞ்சகத்தில் தன் குமரன் சித்ரத்தை வெட்டினானென் றிறக்கத்தவஞ் செய்திருந்து அருச்சுநன் எய்த அம்பினால் இறந்த தன் குமரன் சித்ரத்தைத் தன் கரத்தில்கண்டு தலைபிளந்து இறந்தவன்.

சிந்துழவிர்—ஒரு இருடி. மணிபத்திரன் என்னும் காந்தருவனை மீளுகச் சபித்தவர்.

சிந்துமேதன்—தண்டனைக் காண்க.

சிந்துரதன்—பிரகத்ரதன் குமரன், இவன் குமரன் சைலரதன்.

சிந்தூரன்—1. நரகாந்தகன் எவலால் விகண்டனுடன் கூடிக் காசிப்புரோகிதன் குமரர் போல்மகோற்கடரைத்தழுவவந்து மகோற்கடராற் றழுவுண்டிறந்தவன்.

2. பிரமன் கொட்டாவிவிட அதினின்றும் தோன்றிப் பிரமனுல் எவரைத் தழுவினும் அவர் இறக்கும் வலிபெற்றுத் தந்தையாகிய பிரமனைத் தழுவச் சென்றனன். அவர் அஞ்சிச் சிவமூர்த்தியிடம் அடைக்கலம்புக ஈங்கித் தேவரை வருத்தித் திரிகையில் பார்வதியார் வயிற்றில் வளரும் சிசு உன்னைக் கொல்லும்என அசரீரி சொல்லக்கேட்டுப் பார்வதியார் வயிற்றில் வளர்ந்த விநாயகமூர்த்தியின் சிரத்தைக் காற்றருக்கொண்டு சேதித்துச் சிரத்தை நருமதையில் இட்டனன். அது கணேச குண்டமாயிற்று. அக்குண்டத்தி விருந்து ஒரு நதியுண்டாய் அது சோணை நதி ஆயிற்று. பின்பு விநாயகர் திருவவதரிக்கச் சிந்துரன் யுத்தத்திற்குவந்தனன். விநாயகர் சிந்துரனைக் கசக்கித் திலகமாகக் கொண்டனர்.

சிபி—1. (சூ.) உசீநரன் குமரன் எனவும், சாகூசமனுவிற்கு நட்வலையிடம் உதித்தவன் என்றுங் கூறுவர். இரண்டுமுறையாய்ப் பிறப்புக்கூறியிருத்தலால் இவன் சூரியவம்சம், சந்திரவம்சம் என்று துணியக்கூடவில்லை. ஆயினும் கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் இராமாயணத்தில் "புறவொன்றின் பொருட்டாகத் துலைபுக்க பெருந்தகை தன்புகழிற்பூத்த அறனென்று திருமனத்தான்" எனத் தசரதனைப்புகழ்ந்து கூறியிருத்தலால் இவன் சூரியகுலத்து அரசனேயாம். இவன் உசீநரன் குமரன் எனின் சந்திரகுலத்து அரசனுயிருத்தல்வேண்டும். இப்பெயர்கொண்ட ஒருவன் சந்திரகுலத்தில் இருக்கின்றனன். இவன் வனத்திலிருக்கையில் தேவர் இவனது தவத்தைச் சோதிக்க இந்திரன் வேடனுகவும், அக்நிதேவன் புறுவாகவும், உருவடைந்து அரசன் காண வேடன், புறுவைத்துறத்தி அரசனுக்கு நேராகவரப் புறு அரசனிடம்அபயமடைந்தது. அரசன் வேடனைநோக்கி வேறு இறைச்சி தருகிறேன். இதை ஒழிக என வேடன் உடன்படாது இதனைத் தராது மறுக்கின் அப்புறுவின் நிறையுள்ள உன்னுடம்பின் இறைச்சி தருக எனு, அரசன் மகிழ்ந்து அந்தப்படி ஒரு தூலையிட்டு அதில் புறுவை நிறுத்தித் தன்னுடலின் இறைச்சிமுழுதும் அறுத்திட்டனன். இடுந்தோறும் புறவு இட்ட தட்டுத்தாழ்ந்தேவர உடம்பில் வேறுமாயிசம் இல்லாமையால் அரசன் தானே தூலையில் ஏறத் தேவரிருவருங்களித்து அரசனுக்குத் தரிசனந்தந்து உடலிற் றசை வளரச்செய்து சுவர்க்கம் அளித்தனர். இவ்வாறன்றி யமனும், அக்கினியும், வஸ்லூறும் புறுவுமாக அடைந்தனர் எனவும் சிலபுராணங் கூறும்.

2. (பிர.) உசீநரன் குமரன். இவன் குமரர் விருஷதர்ப்பன், சுவிரன், மத்திரன், கேகயன்.

சிபிலகன்—இலம்போதகன் குமரன், இவன் குமரன் மேகசுவாதி.

சிமந்தபஞ்சகம்—பரசிராமர் இராசவம்சத்தைக் கருவழித்தகாலத்து ஏற்படுத்திய இடம். இதில் ஐந்துமடுக்களிருக்கின்றன. இதில் அந்த அரசரது உதிரத்தால் பிதுர் தர்ப்பணஞ்செய்தனர். இதில் கண்ணன் கிரகணபுண்ணியகாலத்துத் தீர்த்தம் ஆடினராம். பாண்டவர் குருமக்களுடன் போரிட்ட இடம் இதுவே.

சிமீருதிஹாரிகை—பிராணிகளின் மனதை அபகரிக்கும் தேவதை.

சிம்மகீனழூர்த்தி—நரசிங்கமூர்த்தி இரணியகசிபினை வதைத்தகாலத்து வெறியால் மற்றவர்மேல் பாய்ந்தனர். அக்காலத்துத் தேவர் சிவமூர்த்தியை வேண்டச் சிவமூர்த்தி எட்டுக்கால் உள்ளதும், பக்ஷியும் மிருகமுமான தோற்றம் உள்ளதும் இரண்டு சிரமுமாகிய உருக்கொண்டு சிங்கத்தின்தோலை யுரித்து உடுத்தனர் என்பர். இந்தச் சரபத்தைக் கொல்ல விஷ்ணு நாராயணப்பக்ஷியாக வந்தனர் என்பர் வைணவர்.

சிம்மபலன்—கீசகன்.

சிம்மாத்திரி—ஒரு விஷ்ணு ஸ்தலம். இதில் எழுந்தருளிய விஷ்ணுமூர்த்திக்கு அப்பன் என்று பெயர்.

சிம்மாநனர்—ஒரு விஷ்ணுபடர்.

சிம்மிகை—1. சிங்கிகை.

2. ஒரு அரக்கி, நிழலால் இழுப்பவள். இவள் அநுமன் இலங்கைக்குப்போகையில் நிழலால் தடுக்க அநுமன் இவள் வயிற்றுள் புகுந்து உடலைக்கிழித்து வெளிப்பட இறந்தவள்.

சியமந்தகம்—ஒருவித மணி. இது நாடோறும் (அ) பாரம்பொன்கொடுக்கத்தக்கது. வியாதிகளைப் போக்கத்தக்கது. சூரியனால் சத்ராசித்துக்குக் கொடுத்தது. இதை ஒருமுறை சத்ராசித்தின் தம்பியாகிய பிரசேநன் தரித்து வேட்டைக்குச் சென்று சிங்கத்தால் கொல்லப்பட்டான். இதற்குமுன் கண்ணன் இம்மணியை உக்கிரசேநனுக்குக் கேட்டிருந்தனன். காட்டிற்சென்றதம்பிவராததையுணர்ந்து முன் கண்ணன் உக்கிரசேநனுக்குக் கேட்டிருந்ததால் பிரசேநனைக் கொன்று கண்ணனே மணியைக் கவர்ந்தான் என்று ஒரு அபவாதம் கண்ணனுக்கு உண்டாயிற்று. இதை நீக்கிக்கொள்ளக் கண்ணன் சாம்பவந்தன் இடஞ் சென்று யுத்தஞ் செய்து அவனிடம் இருந்ததைப் பெற்றுச் சத்திராசித்திற்கு மணியைக் கொடுத்தனன். இதனால் சாம்பவந்தன் தன் குமரியாகிய சாம்பவதியைக் கண்ணனுக்குக் கொடுத்தனன். இம்மணியை மீண்டும் சததன்வாசத்ராசித்தைக் கொன்று கவர்ந்ததால் கண்ணன் சததன்வாவைக் கொன்று மணியைமீட்டனர்.

சியவனமுனிவர் — 1. பிருகுமுனிவர்க்குப் புலோமையிடம் பிறந்தவர், இவருக்குச் சையாதியின் குமரி சுகன்னி என்ற மற்றொரு தேவி யிருந்ததாகத் தெரிகிறது. சுகன்னியைக்காண்க. சுகன்னியால் மணத்திற்குமுன்பு கண் குத்துண்டவர். ஒரு முறை அஸ்வினிதேவர் சுகன்னியின் கற்பினிலேயறியவேண்டி இவரது ஆச்சிரமம் அடைந்தனர். வந்த தேவர்களைச் சியவனர் வணங்கி அவர்கள் தம்மனைவியைக் கேட்டபடி யிசைந்து அஸ்வினிதேவருடன் நீருள் மூழ்கிநிற்க மூவரும் சியவனருஷிகளாய் இருக்கக்கண்ட சுகன்னி, தேவரைவேண்டத் தேவர் கணவரைக் காட்ட அறிந்து கூடினள். அதனால் அச்வினி தேவர் களித்து இருடிக்கு இளமை தரப்பெற்றவர், (பாகவதம்). இவர் சையாதியஞ்ஞத்தில் அஸ்வினி தேவர்க்குச் சோமபாணம் அளிக்க இந்திரன் கோபித்து வச்சிரம் ஒச்சக் கைதம்பிக்கச்செய்தவர். (விநாயகபுராணம்). இவர்க்கு மனுகுமரியிடம் ஔரவனும், சுகன்னியிடம் பிரமதியும் பிறந்தனர். ஔரவனுக்கு ருசிகனும், ருசிகனுக்குச் சமதக்கினியும், சமதக்கினிக்குப் பரசிராமனும் பிறந்தனர். மற்றொரு குமரனாகிய பிரமதிக்கு ருரு என்பானும், ருருக்குச் சுனகனும் பிறந்தனர். இவர் பிரமன் குமரன் அல்லர். சத்துருக்னனுக்கு மதுவின்செய்தி கூறியவர்.

2. மித்திராயுவின் குமரர்.

3. சுகோத்திரன் குமரர்.

சியாமகன்—1. சூரனுக்கு மாரிஷையிடம் உதித்த குமரன்.

2. இருசிகன் குமரன், விதர்ப்பனுக்கு தந்தை.

3. வசுதேவன் தம்பி.

சியாமாசிமி—ஒரு இருடி. கபிலர் மாணாக்கர்.

சியாமம்–1. யமுனைநதிக்கரைக்கண் உள்ள ஒரு அரசவிருக்ஷம்.

2. யமமார்க்கத்தைத் தடுக்கும் நாய், இதற்குப் பலியிடல் வேண்டும். இதன் துணை சபளம்.

சியாமளை—யமனுக்குத் தேவி.

சியேனி—அருணன் தேவி. குமரர் சம்பாதி, சடாயு.

சியேஷ்டை—1. பிரமன் புத்திரி, வருணன் தேவி, குமரன் அதர்மன். இவள் பாற்கடலில் பிறந்தவள் எனவுங் கூறுவர். இவளே மூதேவியாம்.

2. ஜலத்திற்கு ஆதாரமாய் ஸ்திதியாதாரரூபையான சத்தி. இதற்குத் தேவர் சியேஷ்டர் அல்லது பவர்.

சியோதிஷ்மந்தன் — சுவாயம்பு மநுவின் குமரன்.

சிரகாரி—ஒரு இருடி, மேதாநிதி குமரன். இவன் தந்தை இவனது தாயைக் கொலை செய்ய எவியமீபாது உடனே செய்யா

மல் சற்றுத் தாமதித்து நின்றதால் கோபந்தணிந்த தந்தை இவனுக்கு இப்பெயர் இட்டனன்.

சிரசு—திதிபுத்திரனுகிய அசுரன்.

சிரஞ்சயன்—1. உத்தமன் எனும் மநுபுத்திரன்.

2. இரணஞ்சயன் குமரன்.

3. அரம்மியாசுவன் குமரன்.

4. தூமராசுவன் குமரன், இவன் குமரன் சகதேவன்.

5. (பிர.) காலநரன் குமரன், இவன் குமரன் சநமேசயன்.

6. சூரனுக்கு மாரிவைஷயிடம் பிறந்தவன்.

சிரஞ்சீவியர்—(எ) அசுவத்தாமன், மாபலி, வியாசன், அநுமான், வீபீஷணன், கிருபாசாரியன், பரசிராமன்.

சிரதகீர்த்தி—சூரனுக்கு மாரிவைஷயிடம் பிறந்த குமரி. இவள் திருஷ்டகேதுவை மணந்தவள்.

சிரதசுவா—சூரனுக்கு மாரிவைஷயிடம் பிறந்த குமரி.

சிரதன்—1. ஒன்பதாம் மன்வந்தரத்து மநு.

2. (சூ.) சுபாஷணன் குமரன்.

3. (பிர.) தர்மநேத்திரன் குமரன், இவன் குமரன் நிடசேநன்.

சிரததேவா—சூரனுக்கு மார்வைஷயிடம் பிறந்த குமரி. இவள் விரததர்மாவை மணந்தனள்.

சிரத்தாவதி—வருணன் இராஜதானி.

சிரத்துவசன்—(சூ.) இரஸ்வரோமன் குமரன். இவன் யக்யநிமித்தமாகப் பூமியை யுழுதகாலத்து அக்கலப்பை அடியில் சீதை பிறக்க எடுத்தவன்.

சிரத்துவான்—இவன் சத்தியதிருதி குமரன். இவன் உருவசியைக் கண்டு கலிதமான வீரியத்தை நாணலில்விட அதினின்றும் கிருபனும் கிருபியும் பிறந்தனர்.

சிரத்தை—1. தருமன் எனும் மனுவின் தேவி.

2. தக்ஷனுக்குப் பிரசூதியிடம் உதித்தவள், யமன் தேவி.

3. வைவச்சுதன் பாரி, இவள் தனக்குப் பத்துக்குமரர் பிறவாததற்குமுன் ஒரு பெண் வேண்டி வதிட்டரால் ஓமஞ்செய்வித்து இளையைப் பெற்றுள்.

4. கர்த்தமப்பிரசாபதியின்குமரி. ஆங்கீரசர் தேவி. இவள் புத்திரர் சிநிவாலி, குகு, ராகா, அநுமதி, உசகத்தியர், பிரகஸ்பதி.

சிரபுரம்—சீர்காழி என்னும் சிவக்ஷேத்திரத்திற்கு ஒருபெயர். இராகு கேதுக்கள் அமிர்தமதனத்தில் இழந்தசிரம்பெற சண்டித் தவஞ்செய்து தலைகள் அடைந்ததால் இப்பெயர் பெற்றது.

சிரப்படி—இலவன் ஆண்ட பட்டணம்.

சிரமந்திரதேயிவம்—பொன்னிறமாய், பத்மாசனராய், முக்கண், சதுர்ப்புஜம், சத்தி, சூலம், வரதம், அபயம் உடையவராய்ச் சர்வாபரணபூஷிதரா யிருப்பர்.

சிரம்பை—தூமாக்ஷன் தேவி. இவள் தனது கணவனை மகோற்கடர் கொன்ற பழி தீர்க்கக் காசிப்புரோகிதன் சுற்றத்தவள்போல் உருக்கொண்டு விஷத்தைக் கலந்து பரிமளத்தைதலமென்று மகோற் கடர்மீது பூசி அவ்விஷம் தனக்கே எறி மாய்ந்தவள்.

சிரவணர்—இவர்கள் பன்னிருவர். யமனுக்கு ஆன்மாக்கள் செய்யும் புண்ணியபாபங்களையறிக்கைசெய்வோர், சைய்யமினி வாசிகள். யமன் பிரமனைப் பிராணிகள் செய்யும் புண்ணியபாவங்களைத் தானறிய வேண்டப் பிரமன் தருப்பையை எடுத்து எறிந்தனர். அதிலிருந்து பன்னிரண்டுபெயர் தோன்றி உலகத்தவர் செய்யும் புண்ணியபாபங்களை அறிந்து, யமனுக்கு அறிவித்துவருபவர்.

சிரவணன்—மூராசுரன் குமரன். கண்ணனுடன் சண்டையிட்டு மாய்ந்தவன்.

சிரவணத்துவாதசி—(திருவோணம்) சிரவணநக்ஷத்திரத்துடன் கூடிய துவாதசி. இதில் விஷ்ணுமூர்த்தி வாமனஅவதாரம் எடுத்ததால் விரதம் இருப்பர்.

சிராத்தம்—இதுபிதுர்க்களை எண்ணி, யவர்கள் களிப்புறச்செய்யும் கருமம். இது சுபத்தில் செய்யின் அப்யுதயம் என்றும், நாந்தி என்றும், அசுபத்தில்செய்யின் நக்நலை, ஏகோதிஷ்டம், சோடசசபிண்டீகரணங்கள் எனவும் பெயர்பெறும். இது புண்ணியக்ஷேத்திரங்களில் செய்யப்படின் மிக்க பலன்தரும். அமாவாஸ்யை, சங்கிரமணம், மகாலயபக்ஷம், வியதிபாதயோகம், யுகாதி, மாசப்பிரவேசம், கிரகணபுண்ணியகாலம் இவைகளில் செய்யின் பிதுரர் களிப்படைவர்.

சிராத்தையார்—கடைச்சங்கம் மருவிய புலவர். (அகநானூறு.)

சிராயு—பூரூரவன் குமரன்.

சிரார்த்ததேவன்—விவசுவானுக்குச் சமுக்ஞையிடம் உதித்த குமரன். இவன் விவசுவான் குமரஞகையால் வைவச்சுதமநு வாயினன்.

சிராவணம்–ஆவணிமாதத்துத் திருவோண நக்ஷத்திரத்து அனுட்டிக்கும் ஒரு வைதிக காரியம்.

சிராவணன் — தசரதனுல் யானேயென்று ஐயுற்று அம்பெய்யப்பட்டு இறந்த இருடிச்சிறுவன்.

சிராவிதம்—இலவன் இராசதானி என்பர்.

சிரீகண்டம்—பொதிகைக்கு ஒரு பெயர்.

சிரீகண்டர்—சிவாம்சத்து ஒருஅவசரம், பிரகிருதி புவனத்திற்கு அதிபர்.

சிரீகிருஷ்ணபாதர் — வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளேக்கு ஒருபெயர். பெரியவாச்சான் பிள்ளேக்கு ஒருபெயர்.

சிரீசங்கடோதி—கயவாகுவைக் காண்க.

சிரீசேநன்—அசுவகண்டன் சேனுவீரருள் ஒருவன்.

சிரீசைலம்—ஒரு சிவக்ஷேத்திரம் தெலுங்க நாட்டிலுள்ளது.

சிரீதேவி—1. இலக்ஷ்மிபிராட்டி.
2. வசுதேவன் தேவியாரில் ஒருத்தி.

சிரீநிலே—ஒரு வித்தியாதர நகரம்.

சிரீவாசாசாரியர்—புண்டரீகாக்ஷர் குமரர். தேசிகர் திருவடி சம்பந்தி.

சிரீபாஷியகாரர்—இராமாநுஜர் எனும் எம் பெருமானுர்க்குச் சரஸ்வதி இட்டபெயர்.

சிரீபாலன்—1. திருநிலேயகத்து அரசன்.
2. பிரசாபதி அரசன் தம்பி.

சிரீமதி–அம்பரீஷன்குமரி. இவளேவிரும்பிப் பருவதருஷியும், நாரதனும், அம்பரீஷனேக் கேட்டனர். அரசன் நீங்கள் இருவர் கேட்பதால் கன்னிகை யாருக்கு மாலே சூட்டுகின்றனளோ அவர்கள்கொள்கஎன்றனன். இவ்வகை இருக்க நாரதர் பருவதன் அறியாது விஷ்ணுவைநோக்கிப் பருவதனுக்குக் குரங்குமுகம்வர வரம்பெற்றனர். அவ்வகைப் பருவதனும் நாரதன் அறியாது விஷ்ணுவைநோக்கி நாரதனுக்குக் குரங்குமுகம்வரவும் வரம்பெற்றனர். இவ்வகை வரம்பெற்ற இருவரும் மணமண்டபத்தில் வந்தனர். சிரீமதி இவ்விருவரையுங் கண்டு இவ்விருவருக்கும் நடுவில் அழகுள்ளபுருடனுய் நின்ற விஷ்ணுமூர்த்தியை மாலேயிட்டவள்.

சிரீரங்கநாராயணஜீயர்—உடையவரது திருவடி சம்பந்தி.

சிரீரங்கராஜர் — இராமாநுஜப்பிள்ளானுக்குக் குமரர்.

சிரீரங்கம்—காவிரி கொள்ளடத்து இடையிலிருக்கும் தீவு. அயோத்தியிலிருந்து இலங்கைக்குச் செல்லும் விபீஷணர் பிரிவாற்ருது தாம் பூசிக்கும்படி கொண்டு சென்ற அரங்கநாதனேத் தேவர் வஞ்சனையாலும், பெருமாள் விருப்பினலும் விபீஷணர் எழுந்தருளச்செய்து பூசித்ததலம்.

சிரீராமநவமி — இது சித்திரைமீ சுக்கில பக்ஷ நவமிகூடிய சுபதினம். இதில் விஷ்ணுமூர்த்தி திரு அயோத்தியில் ஸ்ரீராமராகத் திரு அவதரித்தனர். ஆதலின் விரத நாளாம்.

சிரீராமப்பிள்ளே—பட்டருக்குத் தம்பியார்.

சிரீராமமிசிரர் — மணக்கால்நம்பிக்கு ஒரு பெயர்.

சிரீவச்ச சின்னமிசிரர்—கூரத்தாழ்வாருக்கு ஒரு பெயர்.

சிரீவைஷ்ணவநம்பி — திருக்குறுங்குடி நம்பிக்கு ஒரு பெயர்.

சிருகாலவாசுதேவன்—வடமதுராபுரிக்குச் சமீபத்தில் இருந்த கரவீரபுரத்து அரசன். இவனேக் கிருஷ்ணமூர்த்தி கொன்று இவன் குமரனுக்கு முடி அளித்தனர்.

சிருங்கர்—மகததேசத்து அரசர்.

சிருங்ககிரி—இது மைசூர் நாட்டிலுள்ள ஒரு மலேநாடு. இதில் சங்கராசாரியரால் தாபிக்கப்பட்ட மடாலயம் இருக்கிறது, சாரதாபீடம் என்பர்.

சிருங்கிமுனிவர்–சமீகமுனிவர்க்குக் குமாரர். பரிச்சித்தைப் பாம்புகடித்து இறக்கச் சபித்தவர். இவர்தந்தையைப்பைரவருஷி என்றுங் கூறுவர்.

சிருங்கி—மான்வயிற்றிற் பிறந்த முனி.

சிருங்கிபேரம் — கங்கைக்கரையிலிருக்கும் குகன் என்னும் வேடன் பட்டணம்.

சிருஞ்சயன்—A. பர்ம்மியாசுவன் குமரன். இவன் நாரதானுக்கிரகத்தால். பொன்னுகவே மூத்திர மலங்களேப் போக்கத்தக்க புத்திரனேப்பெற்றுச் சுவர்ணஷ்டீவி என்று பெயரிட்டு வளர்க்கையில் இவன் வயிற்றில் பொன்னிருக்குமெனக் கள்ளர் குமரனேப் பிடித்துக் கொல்லச் சிருஞ்சயன் நாரதர் அனுக்கிரகத்தால் மீண்டும் உயிர்ப்பித்தனன். இவன் குமரனுக்குச் சுவர்ணடீ எனவும் பெயர்.
B. காலாநலனுக்குக் குமரன்.
C. வசுதேவனுக்குத் தம்பி.

சிருட்டி — இது பரதகண்டத்தில் ஆஸ்திக மதத்தவராகிய ஆரியர்கள் கூறியபடி பல விதம். அவற்றுள் சைவர், தத்துவாதீதனுகிய பரமசிவத்தைக் கலந்த சத்திமாயையைக்கோபிக்க அம்மாயையினின்றும்சகத் உண்டாம் என்பர். வைஷ்ணவர், உலகம் கடல்கொண்ட காலத்துத் தனித்துநின்ற நாராயணன் ஆலிலேயில் யோகநித்திரை புரிய அவர் நாபியில் பிரமன் உதித்து உலகாதிகளேச் சிருட்டிப்பன் என்பர்.

ஸ்மார்த்தர், பிரமம் பொன்மயமான அண்டம் ஒன்றுஆகி அதில் பிரவேசிக்க அவ்வண்டத்து இருந்து பிரமன்தோன்றி உலகசிருட்டி புரிவன் என்பர்.

சிருததேவா — சூரனுக்கு மாரிவைதியிடம் பிறந்த குமரி. விருததர்மா மனைவி. இவளிடத்தில் ஒரு அசுரன் ருஷியினால் சபிக்கப்பட்டவனுய்த் தந்தவக்கிரன் என பிறந்தனன்.

சிரேணிமான்—குளிந்தநகரத்து அரசன்.

சிரேயாம்சதீர்த்தங்கர்—பதிநான்காவது தீர்த்தங்கர். இவர் கிருதயுகத்தில் சிம்மபுரத்தில் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் விஷ்ணுமகாராசாவிற்கு நந்தையிடம் பங்குனிமாதம், கிருஷ்ணபக்ஷம், தசமி திருவோணநக்ஷத்திரத்திற் பிறந்தவர். இவரது உன்னதம் (அ0) வில், சுவர்ணவர்ணம், ஆயுஷ்யம் (அசு) வருஷம், புத்திரன் யசஸ்கரன், குந்துமுதல் கணதரர் (எஎ) இவர்காலத்து ராசாக்கள், விசயபலதேவர், திப்பிரஷ்டவாசுதேவர், அசுவக்கிரீவ பிரதிவாசுதேவர்.

சிலம்பாறு—பாண்டிநாட்டில் திருமாலிருஞ்சோலையிலுள்ள ஒருநதி.

சிலம்பி—சோழநாட்டிலிருந்த தாசி. கம்பரிடம் கவிபெற ஆசைகொண்டு (ரூ00) பொன்கொடுத்து "தண்ணீருங் காவிரியே தார்வேந்தன் சோழனே, மண்ணுவதுஞ் சோழமண்டலமே—பெண்ணுவாள், அம்பொற்சிலம்பி அரவிந்தத் தாளணியும், செம்பொற் சிலம்பே சிலம்பு" என்ற கவியில் பாதிபெற்று ஔவைக்குக் கூழிட்டு "பெண்ணுவாள்" என்றது தொடங்கிப் பாதிச்செய்யுள் பெற்றுச் சுகம் உற்றவள்.

சிலாதழனிவர்—1. இவர் மனைவியார் சித்ரவதியார். இவர் புத்திரன் வேண்டிச் சிவபெருமானெண்ணிக் கற்களை ஆகாரமாகக்கொண்டு தவஞ்செய்யச் சிவபெருமான் தரிசனந்தந்து சிலாதன் (கல்லை ஆகாரமாகக்கொண்டவன்) எனப் பெயர்பெற்றுச் சீவிருத்தனுதலால் புத்ரோற்பத்தி உன்மனைவியிடம் அரிதாகும். ஆதலால் நீயாகஞ்செய்து அப் பேற்றையடைவாய். நீயாகஞ்செய்யவேண்டி நிலத்தினை யுழவுசெய். அவ்வுழுசாலில் ஓர் புதல்வன் உனக்கு உண்டாவன். அவன் எனக்குச் சமானமானவன் எனமறைந்தனர். பின் பவ்வாறு யாகஞ்செய்ய நிலத்தையுழ அவ்வுழுசாலில் ஓர் பொற்பெட்டியில் நந்திமாதேவர் இருக்க எடுத்து வளர்த்தனர். இவர்க்கு வைதஹவ்யர் என்று பெயர். இவர் பிறந்தகாலத்து வந்ததேவரில் பிரமன் இந்திரனைநோக்கி இக்குழந்தை சகலர்க்கும் ஆனந்தமுண்டாக்கினதால் நந்தீசனெனப் பெயர்அடைக என்றனன். சிலாதன் புத்திரனுதலால் சைலாதியென முனிவர்கள் பெயரிட்டனர். (சிவரஹஸ்யம்).

2. இவர் இளமைப்பருவத்தில் தம் வீட்டிற்குவந்த ஒரு அதிதிக்கு விளையாட்டாக அவரறியாது அவரது அன்னபாத்திரத்தில் ஒரு சிறு கல்லிட்டனர். அந்தணர் அச்சிறுகல்லை அன்னத்துடன் புசித்தனர். சிலாதர் தமது தவப்பலனுல் தன்னண்பர்களுடன் யமபுரஞ்சென்று ஆண்டிருந்த காகுகிகளைக் காண்கையில் யமனது அரசிருக்கைக்கருகே ஒரு பெரும் பாறையிருக்கக்கண்டு யாது காரணமென்று வினவ அந்தகன், ஒரு வேதியச்சிறுவன் ஒரு அதிதியின் அன்னத்தில் கல்லிட்டதால் அவன் வயதுவளருந்தோறும் இது வளர்ந்து பெரும்பாறையாயது; அவன் யமபுரம் வருங்கால் இவ்வளவையும் எங்கள் தண்டனையாலவனுண்ணவேண்டுமெனக் கேட்டு அது தான் செய்தவதென்றறிந்து அதற்குத் தீர்வாக அவர்கள் அவ்வளவினதாகிய பெரும்பாறையை அவனுண்ணிற் அப்பாவந்தொலையுமெனக் கூறக்கேட்டுத் தாம் சிவயோகத்திருந்து விழித்து அதனையொத்த ஒரு பாறையைக் குறிப்பிட்டு அப்பாறையிற் கிறிதுகிறிது உடைத்துண்டு அப்பாறை முழுதும் கரைத்துத் தமது பாவத்தை யதஞ்செய்து கைலைக்குச்செல்லுகையில் யமபுரத்திலிருந்த தமது பிதுர்க்களைக் கண்டுநீங்களாரென அவர்சிலாதன்பிதுர்க்களெனத் திடுக்கிட்டு அவர்கள் தம்மை நரகத்திருந்து நீக்கிக்கொள்ள நீ மணஞ் செய்துகொள்ளல் வேண்டுமென்றபடி மணஞ் செய்துகொண்டு தவத்தால் நந்திமாதேவரை யாகத்திற்கு உழுத படைச்சால்வழி மாணிக்கப்பெட்டியிற் புத்திரனுகப்பெற்று வளர்த்தவர். சிலையை அதஞ் செய்ததால் சிலாதர். (சிவமகாபுராணம்).

3. இவர் ஸ்ரீசைலத்தில் தேவவருடம் ஆயிரம் தவம்புரிந்து இறவாப்புத்திரன் வேண்டுமெனச் சிவமூர்த்தியை வரங்கேட்டு அவரது அனுக்கிரகத்தால் யாகஞ் செய்ய உழுதநிலத்தில் கொழுவின் நுனியில் குழந்தையுருவாக நந்திமாதேவரைக் கண்டெடுத்து வளர்த்தவர். (இலிங்க-பு.)

சிலாசுரன்—வீமாசுரனைக் காண்க.

சிலாதித்யன்—ஒரு புத்தஅரசன். இவன் கிறிஸ்து பிறந்த (சுஉச) ல் அரசாண்டு புத்தசமயத்தை விருத்திசெய்தனன்.

சிலீமுகன்—இவன் ஒரு அசுரன். விருத்திரா சுரனைக் கொன்ற இந்திரனிடத்துப் பழி வாங்கவேண்டி இந்திரன் நிராயுதனாய் இந்திராணியுடன் இருக்குஞ் சமயமெண்ணி யுத்தத்திற்கு வந்தனன். இந்திரன் வச்சிரத்தை நினைக்க அது வந்தது அதனால் கொலையுண்டு இறந்தவன்.

சிலீலிகை—இரண்யாக்ஷன் குமரி, தண்டகாசுரனுக்குத் தாய்.

சிவகங்கை — திருக்கைலை மலையிலிருந்து பிரவகிக்கும் நதி.

சிவகணத்தவர் — கபாலீசன், விசோகன், சதநேத்திரன், சதாநிலன், அநந்தருத்ரன், காராளவதனன், பாரபூதி, சோமவர்ஷன், மகாகாயன், சோமன், நிகும்பன், சங்கரன், சூரியாப்பியானன், சர்வமானி, கடாகடன், சங்குகர்ணன், நந்திகன், பிங்காக்ஷன், கூஷ்மாண்டன், ஏகபாதன் முதலியவராம்.

சிவகலை—பட்டணத்து அடிகளின் தேவியார். மருதவாணரைக் குழந்தையாக வளர்த்த தவம் உடையவர்.

சிவதரு — 1. சடையுமுடி யுடையவராய், விபூதி தூளிதத்தால் வெண்ணிறத்த தேகமுடையராய், பூணூலும் யோகபட்டமும் உள்ளவராய்ச் சிவத்யானமாயிருப்பவர். (சைவபத்ததி).

2. இவர் கேரளநாட்டில் காலாட்டி யென்கிற அக்ராரத்தில் வித்யாதிராயர் என்பவருக்குப் பிறந்தவர். இவர் கல்விபயின்று மகிபண்டிதன் குமரியாகிய ஆர்யாம்பாளை மணந்து சிவாநுக்ரகத்தால் கலியுகம் (3058)க்குச் சரியான விக்ரமசகம் (14)-வது ஈசுரஷ்ணு வைகாசிமீ சங்கராசாரியரைப் பெற்றார்.

சிவகர்மீயாண்டார்—எறிபத்தநாயனார் சரிதையைக் காண்க.

சிவகாயத்ரீல்வநடம் — பொன்னிறமாய், நான்குகைகளும், திரிநேத்ரங்களுமுள்ளவளாய், வரதம், அபயம், ஜபமாலை, கமண்டலம் உடையவளாய் இருப்பள்.

சிவதண்டி— வில்வவனத்தில் சிவார்ச்சனை புரிந்து முத்தி அடைந்தவன்.

சிவகோசரியார் — திருக்காளத்தியில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவமூர்த்திக்குப் பூசை செய்திருந்த சிவவேதியர். இவர் சரிதையைத் திண்ணனாரைக் காண்க.

சிவசருமர் — A. திருவிடைமருதூர் சிவவேதியர். இவர் தேவியார் சுசீலை. இவர்கள் இருவரும் அன்பர்க்கு அன்னம் பரிமாறிவருகையில் பொருளின்றிக் குழந்தைகளுக்கு வைத்திருந்த பொருள்களை விற்றுச் சிவபூசைமுடித்துச் சிவனடியவர்க்கு அன்னம் பரிமாற மீளுகையில் சிவமூர்த்தி விருத்தவேதியராக வந்து தமது பசியைத் தெரிவித்துச் சிவனடியவர்க்கு இருந்த அன்னமெல்லாம் தாமே உண்டுபோயினர். சிவசருமர்வீட்டில் சிவனடியவர்கள் பசியால் வருந்துதல்அறிந்து மனைவியின் மாங்கல்யத்தைவிற்றுப் பண்டங்கள் கொணர்ந்து சிவனடியவர் பூசைமுடித்தனர். மறுநாள் மிகுந்த பண்டங்களால் அடியவர் பூசைமுடிக்க இருக்கையில் சிவமூர்த்தி சிவனடியவர்போல் எழுந்தருளி அன்னம்புசித்து மீண்டு சிவசருமர்போல், வீட்டில் கோயில்நிவேதனங் கொண்டுவந்து கொடுத்து அடியவர்க்கு அளிக்க எனக் கூறி மறைந்தனர். சுசீலை தமது கணவரை இதுவரையில் எங்குச் சென்றீர் என வினவுகையில் நடந்தது கூற, இது சிவமூர்த்தியின் திருவிளையாடல் என்று களித்தனர். சுசீலை இவ்வகை திருவிளையாடல் புரிவோர் பொருள்தாலாகாதா என்று எண்ணித் துயில்கையில் சிவமூர்த்தி கனவில் எழுந்தருளி நாம் குழந்தையுருக்கொண்டு இருக்கிறோம் எம்மை எடுத்துச்சென்று பட்டணத்துச் செட்டியாரிடங் கொடுத்துப் பொருள்பெறுக என்று மறைய இருவருங் குழந்தையுருக்கொண்டிருந்த சிவமூர்த்தியை எடுத்துச்சென்று தூலயிலிட்டு அவ்வளவு பொருள்பெற்றுச் சிவபூசை சிவனடியவர் பூசைமுடித்து முத்திபெற்றவர்.

B. ஒரு கன்னடநாட்டு வேதியர், அகத்தியரைக் கண்டு இளமைபெற்று மீண்டு சிவதருமமும் ஒருவாய்க்காலும் செய்வித்தவர்.

C. திருவிரிஞ்சிபுரத்து இருந்த சிவநாதன் என்னும் ஆதிசைவவேதியரின் குமரர். இவரது இளமைப்பருவத்தில் தந்தையார் இறந்தனர். இவர்க்குக் கோயிலில் சிவபூசைமுறை வந்தது. இவரைச் சேர்ந்த பங்காளிகள் இவரதுமுறையை இவர் தாய்க்கு அறிவித்தனர். தாய் சிவசன்னிதானஞ்சென்று குழந்தையின் இளமைப்பருவம் தெரிவித்து முறையிட்டனள். சிவமூர்த்தி இவள் கனவிற் றோன்றி நாளை உன் குமரனைத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்விக்க எனக் கட்டளையிட்டு மறைந்தனர். விடிந்தபின் சிவசருமரின் தாய் அவ்வகை ஸ்நானஞ்செய்விக்கச் சிவசருமர் இருடியர்போல் உருவடைந்து சிவபூசைசெய்யச் சென்றனர்.

சன்னிதானத்தில் சிவலிங்கமூர்த்தி ஓங்கியிருத்தல் கண்டு சிவமூர்த்தியைவேண்டச் சிவமூர்த்தி தமது முடியை யளித்துக் காட்டித் திருமஞ்சனங் கொண்டனர். இச்சிவலிங்கவுரு இத்தலத்தில் சாய்ந்தேயிருக்கிறது.

சிவசமவாதிமதம் — இவர்கள் பதி, பசு, பாசம் மூன்றும் அநாதி எனவும், ஞானம் அநாதி எனவுங் கூறுவர். அவற்றுள் பசு பாசங்களின் செயலறப் பதிஞானந் தோன்றும். இவ்வாறு தோன்றிய ஞானத்தால் குளவி புழுவைத் தன்னிறம் ஆக்குதல்போல் பதிஞானம் பசுவைத் தன்ஞானம் உதிக்கச்செய்து பஞ்சகிருத்திய முஞ் செய்வித்து நிற்கும் என்பர்.

சிவசன்மா — A. வடமதுரையிற் பிறந்து பலநாள் செல்வத்திற்கு உழைத்துக் கிழப் பருவம் அடைகையில் தலயாத்திரை செய்ய எண்ணி மூத்திதலங்களாகிய அயோத்தி, மாயாபுரி, காசி, காஞ்சி முதலிய பலதலங்களைத் தரிசித்துத் துவாரகையில் வந்து ஸ்நானஞ்செய்து ஏகாதசி உபவாசம் இருந்து துவாதசி பாரணை செய்கையில் சுரத்தால் இறந்தனன். இவனைக் காலபடர் பற்ற விஷ்ணுபடர் மறுத்து எல்லாவுலகமுங் காட்டிச் சென்று விஷ்ணுபதம் சேர்த்தனர். அங்குச் சில நாள் தங்கி விருத்தகாளஞ்சென்று பிறந்து மூற்பிறப்பில் சுபாசு என்னும் மறையவன் பெண்ணிடம் பிறந்த சுபானனை, இங்கு ரயித்துரு ஆகப் பிறந்திருப்பவளை மணந்து இறந்து, மறுபிறப்பில் அங்கலேகையாகப் பிறந்த அவளையே மணந்து காசியில் சிவபிரதிட்டைசெய்து முத்தி அடைந்தவன். (காசிகண்டம்).

B. ஒரு வேதியன், இவன் அகத்தியரைக் காணச்சென்று திருநெல்வேலியில் ஒரு வேதியனிடம் தன் பொருள்களை ஒப்புவித்துப்பொதிகைக்குச்சென்று பசிதாகத்தால் வருந்தி இளைத்து இருக்கையில் அகத்தியர் ஒரு விருத்தவேதியர் வடிவாகவந்து பிராமணனை நோக்கி நீர்எங்குப் போகின்றீர் என்ன வேதியன் அகத்தியரைக் காண என்றனன். வேதியராகவந்த அகத்தியர் நீர் அவரைக் காணமுடியாதென்று அவமதிக்க வேதியன் விருத்தரிடத்துக் கோபித்து என் உயிர் நீங்கினும் அவரைக் காணுது விடேன் என்று சொல்ல விருத்தவேதியர் தம்முருக் காட்டினர். வேதியன் களிப்படைந்து பணிந்தனன். அகத்தியர் வேதியனை அங்குள்ள தடாகத்தில் முழுகக் கட்டளையிட்டனர். வேதியன் அவ்வகை செய்ய திருநெல்வேலியில் உள்ள தீர்த்தத்தில் எழும்பச் செய்து அவனது மூதுமை போக்கி இளமை தந்து சென்றனர். வேதியன் தான் முன்பு பொருள்கொடுத்த வேதியரிடம்வந்து பொருள்கேட்க அவன் மறுக்கக் கேட்டுச் சூள் செய்யச் சொல்லி அவ்வகைசெய்ய அவன் எரியக் கண்டவன்.

சிவசிதம்பரசெட்டியார்— பட்டணத்து அடிகளுக்கு மாமனார். இவர் தேவியார் சிவகாமி, குமரி சிவகலை.

சிவசித்தர்—இவர் வேதியரைச் சிவனடியவர் காலின் செருப்புக்கும் ஒவ்வார் என்றனர். அதனால் வேதியர் வாதுக்குவரச் சித்தர் சிவனடியவரின் காற்செருப்பை ஒரு துலையில்வைத்து வேதியர் ஒருவரைத் துலையில்நிறுத்தச் செருப்பு இருந்த துலை தாழக் காட்டியவர்.

சிவசுவாமி—1. கோரனது கடைக் குமரன். இவன் குமரன் கோமதி.

2. சகலகலா பண்டிதனாகிய ஒருவேதியன். நல் ஒழுக்கம் உடையான். இவன் தேவி புனிதவதி, குமரன் தருமசுவாமி.

சிவசூரியன்—சூரியமூர்த்தியைக்காண்க.

சிவஸ்கந்தன்–சாதகர்ணன் குமரன், இவன் குமரன் எக்யசீலன்.

சிவஞானசித்தியார் — அருணந்திசிவாசாரியார் அருளிச்செய்த சைவசித்தாந்த சாத்திரம்.

சிவஞானதீபம்—இரேவணாராத்திரியர் இயற்றிய வீரசைவசித்தாந்தநூல்.

சிவஞானதேசிகர்—தருமபுரமடத்துச் சந்நியாசி. காசியில் எழுந்தருளியிருந்துகாசித் துண்டிவிநாயகர் திருவருட்பா இயற்றினவர்.

சிவஞானபோதம்—மெய்கண்டதேவர் அருளிச்செய்த சைவசித்தாந்தத் தமிழ் நூல்.

சிவஞானமுனிவர்–பாண்டிநாட்டுத் திருநெல்வேலி ஜில்லா பாபநாசத்தில் விக்கிரம சிங்கபுரத்தில் அம்பல ஆநந்தக்கூத்தர்க்கு மயிலம்மையார் இடம் பிறந்து முக்களாலிங்கர் எனப் பிள்ளைத்திருநாமம்பெற்றுக் கல்விகற்கும் வயதில் சில முனிவரை யுபசரித்து அவர்கள் துணையாகத் திருவாவடுதுறைசென்று சென்னபட்டத்திருந்த வேலப்பதேசிகரிடம் சிவதீக்ஷைபெற்றுச் சிவஞானயோகிகள் எனத் தீக்ஷாநாமமடைந்து கல்வி வல்லவராய்த் தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி, தர்க்கசங்கிரகம், சிவஞானபோதபாடியம்,

சித்தாந்தப் பிரகாசிகை, சித்தியார் பொழிப்புரை, அரதத்த சுவாமிகள் அருளிய சுலோகமொழிபெயர்ப்பு, சிவதத்துவவிவேகம், காஞ்சிபுராணம், கம்பராந்தாதி, மூவலயந்தாதி, கலைசையந்தாதி, குளத்தூர்ப் பிள்ளைத்தமிழ், விநாயகர் பிள்ளைத்தமிழ், சேரமேசவெண்பா, நன்னூல் விருத்தியுரைத் திருத்தம் செய்து சமாதியடைந்தனர்.

சிவஞானவள்ளலார்—வள்ளலார் சாத்திரம் என்னும் வைதிகசைவசாத்திரஞ் செய்தவர். இவர் சீர்காழி வள்ளலார் சந்தானத்தைச் சேர்ந்தவராயிருக்கலாம்.

சிவதத்துவம்—(நி) சுத்தவித்தை, ஈச்சுரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம். ஞானம் ஏறிக் கிரியை குறைந்தது சுத்தவித்தை. ஞானம் குன்றிக் கிரியை உயர்ந்தது ஈச்சுரம், ஞானமும் கிரியையும் ஒத்தது சாதாக்கியம். கிரியையாதல் சத்தி, ஞானமாதல் சிவம்.

சிவதர்மம்—ஒருபுராணம்.

சிவதர்மோத்தாம்— இது சந்தானசர்வோத்தமம் என்னும் ஆகமத்தின் பிரிவு. இது பரமதருமம், சிவஞானதானம், பஞ்சயாகம், பலவிசிட்டகாரணம், சிவதருமம், பாவபுண்ணியத்தன்மை, சருநமரணம், சுவர்க்கநரகம், சிவஞானயோகம் முதலியவற்றை விளக்கும். இதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர் மறைஞானசம்பந்த நாயனூர்.

சிவதன்மன் — இவன் நன்னெறிகடந்து புண்ணியமிழந்ததால் பிரமராக்கதனுகிச் சந்தானதீர்த்தத்தில் தீர்த்தமாடும் சுமதியைப்பிடிக்க அவன் அத்தீர்த்தத்தில் சிறிது தெரிந்ததனுலும் இதற்குமுன் பிறவியில் அபுத்திபூர்வகமாய் ருத்ராக்ஷதானஞ் செய்தமையாலும் நல்லுருப்பெற்றுச் சிவபதைமடைந்தவன். (புள்ளிருக்குவேளூர்ப்புராணம்).

சிவதேவசாணார் — கோட்கூச்சவ்வைக்குத் தந்தையார். இவரது சரிதையைக் கோட்கூச்சவ்வையைக் காண்க.

சிவதேவி—(சைநி.) நேமிநாத சுவாமிகளுக்குத் தாய்.

சிவநன்—1. மித்திரன் குமரன், இவன்குமரன் சுதர்சனன்.

2. சுகோத்திரன் குமரன், இவன் குமரன் கிருதி.

சிவநாகமையார்—வசவர் மடத்திருந்த சிவனடியவர். இவரை வசவர் பல்லக்கிலேற்றி யுபசரிக்கப் பிராமணர், சாதி சங்கமமாக மேற்பற்றிக் குறைகூற வசவர் சிவனடியவர் பெருமைகளை அவர்க்குக்கூறி அடக்கினர். இவர் தமது தேகத்தைக் கிள்ளிப் பால் சொரிந்தவர்.

சிவநேசர்— திருமயிலையில் வைசியர்குலத்திற் பிறந்தவர். இவர் குமரியார் பூம்பாவையம்மை, திருஞான சம்பந்தரைக் காண்க.

சிவநேயதுப்தர் — பட்டணத்துஅடிகளுக்குத் தந்தை.

சிவபதாகை—(அ) அவை பிரசாந்தபதாகை, சிகிரபதாகை. பர்ஜந்நியபதாகை, ஜயந்தபதாகை, பூசஞ்சீவபதாகை, அமிர்தபதாகை, நாதபதாகை, ஸ்ரீபதாயபதாகை. இப்பதாகா தேவதைகள் சிவந்தநிறம், இரண்டுகண்கள், கூப்பிய இரண்டுகரங்கள் சர்வாபாணங்களாலலங்கரிப்பட்டவர்களாயிருப்பர்.

சிவபாதஇருதயர்—திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளுக்குத் தந்தையார், தேவியார் பகவதியார். திருஞானசம்பந்தரைக் காண்க.

சிவபுரம்—ஸ்ரீகாஞ்சிபுரத்திற்கு ஒருபெயர். சாபமேற்ற உமை சிவபூசை செய்யுமிடத்துக் கம்பை வெள்ளம்பெருகிச் சிவமூர்த்தத்தை அழிக்கவர அதனைக்கண்ட உமை சிவமூர்த்தியைத் தழுவச் சிவமூர்த்தி தரிசனந் தந்ததால் இப்பெயர்பெற்றது.

சிவபுரத்திலுள்ள நதிகள்—வரதா, வரேண்யை, வரேசை, வரவர்ணனி, வரார்ஹை, வாரியத்தரை, வரை.

சிவபுரத்திலுள்ளதுமரர்—சாகன், விசாகன், நைகமி.

சிவபூசை இயல்பு—(ச) சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம். இவற்றுள், சரியையாவது — சிவாலயத்திற்கும், சிவனடியவர்க்குந் தொண்டுசெய்தல். கிரியையாவது—சிவபெருமானை அகத்தும் புறத்தும் பூசித்தல். யோகமாவது—விடயங்களின் வழிமனதைச் செலுத்தாது நிறுத்தல். ஞானமாவது—ஞானநூல்களேயோதி சிந்தித்துத் தெளிந்து நிட்டைகூடிச் சிவானந்தத் தழுந்தல். இவற்றின் பலன் முறையே சாலோகம், சாமீபம், சாரூபம், சாயுச்சியங்களாம்.

சிவப்பிரகாசதேசிகர் — அருணமச்சிவாய தேவர் மாணக்கர்.

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்—இவர் காஞ்சீபுரம் குமாரசுவாமிதேசிகர்குமரர். குமாரசுவாமி தேசிகர், கார்த்திகைக்குத் திருவண்ணுமலை யாத்திரைபோக வழியில் ஒருநந்தனவருத்தில் பகலில் இறங்கி மீண்டு சாயங்காலம் திருவண்ணுமலைபோய்ச் சேர்ந்து ஈசானியதீர்த்தத்தில் அநுட்டானஞ்

செய்துகொண்டு பூசைப்பெட்டகத்தைக் காணுமல் வருந்திப் பகல் தாம் இறங்கி யிருந்த இடத்தைப் பார்த்துவர ஆள்விடுத்துத் தாம் உபவாசத்துடன் துயிலுகையில் சிவமூர்த்தி அன்பனே நீ அங்கம் வேறு லிங்கம்வேறுய் இருந்ததுபற்றி இவ்வகை நேர்ந்தது. பூசைப்பெட்டகம் உதயத்தில் வந்துசேரும், நீ குருதேவரிடம் வீரசைவதீக்ஷை பெறுக என்று மறைந்தனர். அவ்வகை குருதேவரிடம் தாரணதீக்ஷைபெற்றுத் தமதூருக்குச் சென்று மூன்று புத்திரர்களையும் ஒரு புத்திரியையும் பெற்றனர். அவர்களுள் மூத்தவர் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள், இரண்டாமவர் வேலாயுதர், மூன்றுமவர் கருணைப்பிரகாசர், நான்காவதுபெண்ணாகும்பை, இவர்களைப் பெற்றுச் சிவலிங்கைக்கியமாயினர். சிவப்பிரகாசர் ஆசாரியரிருக்கும் திருவண்ணுமலைக்கு யாத்திரையாகச் சென்று திருமலைப் பிரதக்ஷிணம்வருகையில் சோணசைலமாலை பாடி முடித்துத் தக்ஷணையாத்திரை செய்ய எண்ணித் துறைமங்கலத்தில் தங்கி அவ்விடம் சிவபூசாகாலத்தில் வந்து வேண்டிய அண்ணுமலை ரெட்டியார்க்கு அருள்புரிந்து சிந்துபூந்துறையில் தருமபுரவாதீனம் மடாதிபராகிய வெள்ளியம்பலத் தம்பிரானை யடுத்து இலக்கணநூல் கற்க வேண்டத் தம்பிரான் இவரது இலக்கியச் தேர்ச்சி யறிய, கு என்று எடுத்து, ஊருடையான் என்று இடையில்வைத்து, கு, என்று முடிக்க என்ன அப்படியே சுவாமிகள் "குடக்கோடு வானெயிறு கொண்டார்க்குக் கேழன், மூடக்கோடு முன்ன மணிவார்க்கு—வடக்கோடு,தேருடையான் தெவ்வுக்குத் தில்லேதோன் மேற்கொள்ளல், ஊருடையான் என்னும் உலகு" எனப் பாடிமுடித்தனர். இதனுல் தம்பிரான் களித்து அவர்க்கும் தம்பியர்க்கும் இலக்கணநூல் கற்பிக்கச் சுவாமிகள் தமக்கு ரெட்டியார் கொடுத்த (கூ00) பொன்னைக் குருதக்ஷிணையாகத் தந்தனர். தம்பிரான் வேண்டாது நமக்கு விரோதமாய்த் திருச்செந்தூரில் இருந்து நம்மைத்தூஷிப்பவனை வென்றுவருகென அவ்வகையுடன்பட்டுச் சென்று அவனைக்கண்டுவாதிட்டு நிரோட்டக யஜ்ஞம்பாடி அவனை அடிமை கொண்டு தமது ஆசிரியரிடம் விட்டு விடைகொண்டுதுறை மங்கலம்வந்துவெங்கைக்கோவை வெங்கைக்கலம்பகம், வெங்கையுலா, வெங்கை யலங்காரம், இயற்றிச் சிதம்பரஞ் சென்று திருமடம் ஒன்று கட்டுவித்து அங்கிருந்து நீங்கி விருத்தாசலம் சென்று பழமலையந்தாதி, பிக்ஷாடனநவமணிமாலை, கொச்சகக்கலிப்பா, பெரியநாயகி கலித்துறை பாடிமுடித்தனர். தாம் ஒருநாள் மணிமுத்தாநதிக்கு அருகிருந்த தோட்டத்தின் வழி வருகையில் மாம்பழம் ஒன்று விழுந்திருக்க அது சிவநிவேதனத்திற்கு ஆகுமென எடுத்தனர். இதைக் கண்டதோட்டக்காரன் சுவாமிகளை வருத்தச் சுவாமிகள் மனநொந்து "அடித்துவருந் தொண்டனுக்கா அந்தகனைத் தாளா, லடர்த்ததுவுஞ் சத்தியமேயானுல் — எடுத்த தொரு, மாங்கனிக்கா வென்னை மடிபிடித்த மாபாவி, சாங்கனிக் காதித்தன்வாத் தான்" எனப்பாட அவன் உயிர்துறந்தனன். பின் ஏசுமதவாதியாகிய வீரமாமுனிஎதிர்க்க அவனை ஏசுமத நிராகரணத்தால் வென்று சிலநாளிருந்து சிவசாயுச்யம் பெற்றனர். இவர்செய்த நூல்கள் சிவப்பிரகாச விகாசம், திதிக்கபரிபாஷை, சதமணிமாலை, நால்வர் நான்மணிமாலை, தாலாட்டு, நெஞ்சுவிடுதூது, வேதாந்த சூடாமணி, சித்தாந்தசிகாமணி, பிரபுலிங்கலீலை. பிள்ளைத்தமிழ், திருப்பள்ளி எழுச்சி, அதிசயப்பத்து, திருக்கூவப் புராணம், பிக்ஷாடனநவமணிமாலை, கொச்சகக்கலிப்பா, பெரியநாயகி விருத்தம், பெரியநாயகி கலித்துறை, க்ஷேத்திர வெண்பா, நன்னெறி, சிவநாமமகிமை, அபிஷேகமாலை, நெடுங்கழிநெடில், குறுங்கழிநெடில், நிரஞ்சனமாலை, கைத்தல மாலை, சீகாளத்திப் புராணத்தில் ஒருபாகம். இவரே துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசர்.

சிவப்பிரகாசம்—சைவசித்தாந்த சாத்திரங்கள் பதினான்கனுள் ஒன்று. இதுபொது உண்மையென இரண்டு பிரிவினதாய்ப் பதி, பசு, பாசநிலையைத் தெரிவிக்கும் (க00) விருத்தப்பாக்களைக் கொண்டது இதனை யியற்றியவர், உமாபதி சிவாசாரியர்.

சிவப்பிரகாசர் — இவர் மதுரையிலிருந்த சுத்தசைவர் சைவசித்தாந்தசாத்திரமாகிய சிவப்பிரகாசத்திற்கு ஒருஉரை யியற்றியவர்.

சிவப்பிரியன்—தாருகனைக் காண்க.

சிவமலை — கொங்குநாட்டிலுள்ள குமாரக் கடவுள் வெற்பு.

சிவழனிவர்—கொங்குநாட்டில் வள்ளிமலையில் தவஞ் செய்துகொண்டு இருந்து பெண்மான் ஒன்றைக் கண்டு அவ்விடம்

கந்தமூர்த்தியை எண்ணித் தவம்புரிந்து இருந்த வள்ளிநாய்ச்சியாரைப் பெண்ணாக மான்வயிற்றிற் பெற்றவர். இவர் கண்ணுவர் சாபத்தால் இருடியாகப் பிறந்த விஷ்ணுமூர்த்தி. இந்தமான் இலக்ஷ்மி தேவி.

சிவழர்த்தங்களாவன — (உரு) சந்திரசேகரர், உமாமகேசர், ருஷபாரூடர், சபாபதி, கலியாணசுந்தரர், பிக்ஷாடனர், காமாரி, அந்தகாரி, திரிபுராரி, கலந்தராரி, விதித்வம்சர், வீரபத்திரர், நரசிங்கபாதனர், அர்த்தநாரீசுரர், கிராதர், கங்காளர், சண்டேசானுக்கிரகர், சக்கிரப்பிரதர், கசமுகானுக்கிரகர், ஏகபாதர், சோமாஸ்கந்தர், அநுக்கசுகபிருது, தக்ஷிணமூர்த்தி, லிங்கோற்பவர்.

சிவழர்த்தி–1. இவர் சாந்தரும் தமக்குமேல் நாயகமில்லாதவராதலால் சர்வகர்த்தாவாயும், மகாப்பிரளயத்தில் சத்திரூபமாய் லயித்திருக்கும் நாசமிலியாயும், ஞானசத்தியால் சகலத்தையுமறியும் சர்வஞ்ஞராயும், ஸ்வப்பிரகாசராகியும், அசலராகியும், அமேயராகியும்,ஸ்வபாவசித்தராகியும், ஒப்பிலியாகியும், ஸூக்ஷ்மராகியும், ஸ்தூலரூபியாகியும், ஞானக்கிரியாசத்திசரீரியாயும், நிஷ்களராயு மிருப்பர். இவர் சுவேச்சையால் ஆன்மாக்கள் சநநக்கரைகண்டு தம்மை யடையும்வண்ணம் அவர் அவர் தியானிக்கும்வகை அவ்வவ்வுருக்கொண்டு சகளராய் அவரவர்க் கருளினர். அவற்றுள் சிலவருமாறு.

2. சிவேதலோகிதம், இரத்தம், பீதம், நீலம்,விச்வரூபகற்பங்களில் பிரமனுக்குக் காயத்திரி, சரஸ்வதி முதலியவரை அருளி முனிவர்க் கருள்புரிந்தவர்.

3. பிரம விஷ்ணுக்கள், படைப்புத் தொழில்முதலிய வடையச் சத்தியிடம் பிறக்கச்செய்து சிருஷ்டி யருளியவர்.

4. சிவாதருக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் புத்திரப்பேறருளி நந்திக்கு இறவாமை யருளியவர்.

5. இந்திரன்முன் யக்ஞநிக்தோன்றிச் சத்தியெல்லாங் கொண்டு மறைந்தவர். (காஞ்சிபுராணம்).

6. பிரமதேவனை முகத்தினும், இந்திரனைத் தோளினும், ஏனையோரைமற்றைய உறுப்புகளினும் படைத்தவர்.

7. நிகும்பன் என்னும் அசுரன் தேவரைவருத்த அவனைக் கொன்றவர்.

8. பிரமதேவனுக்குச் சிருட்டியின் பொருட்டுப் பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ் செய்தவர்.

9. பிரதிவியில் சர்வராயும், அப்பில் பவராயும், தீயில் உருத்திரராயும், காற்றில் உக்கிரராயும், ஆகாயத்தில் வீமராயும், சூர்யமண்டலத்து மாதேவராயும், சந்திரமண்டலத்து ஈசானராயும், ஆன்மாவில் பசுபதியாயும் அமர்பவர்.

10. சத்தியை யைந்துமுகத்துடன் தமது முகத்திற் சிருட்டித்தவர்.

11. உபமன்யுவிற்குத் தந்தையாராகிய வியாக்கிரபாதமுனிவர் வேண்டுகோட்படி பாற்கட லளித்தவர்.

12. வீரபத்திரரைத் தக்ஷயாகத்தின் பொருட்டுப் படைத்து அதை அழிக்க எவி அதிலழிந்த தேவரைமீண்டும் உமை வேண்ட உயிர்ப்பித்துத் தக்கனுக்கு ஆட்டுத்தலை யருளியவர்.

13. ஒரு கற்பத்தில் பிரமன் வேண்ட அவன் நெற்றியில் நீலலோகிதமூர்த்தியாகத் தோன்றிச் சிருட்டித்தொழில் கற்பித்தவர்.

14. பிரமன் வேண்டுகோளால் ஒருகற்பத்துப் பிராட்டியாரைப் பிரிந்து பிரிந்த ஆணுருவில் பதினொரு வுருத்திரரைப் படைத்துச் சிருட்டி செய்வித்தவர்.

15. இராவணன், திருக்கைலையைச் சிவபூசைப்பொருட்டுப் பெயர்க்கத் திருவடியின் திருவிரலால் ஊன்றி மதமடக்கியவன் துதிக்க அநுக்கிரகித்தவர்.

16. பிரமன் கர்வித்தகாலத்துப் பயிரவரை யேவி அவனது நடுத்தலையைக் கிள்ளி யெறிந்து அவன் வேண்டுகோளால் கபாலத்தைக் கையிற் பற்றியவர்.

17. இந்திரனுய் உபமன்னிய ருஷியிடமடைந்து சிவதூஷணை செய்து பின் அநுக்கிரகித்தவர்.

18. உமை, தமதருளால் உலகஞ் செழித்திருக்கின்றதென எண்ணியதை யறிந்து தமது உலக உருவமாகிய கலகளைத் தணிவித்தனர் அதனால் உயிர்கள் ஒடுங்கின. இதனையறிந்த பிராட்டியார் இறைவனைவேண்ட அதனால்அநுக்கிரகித்தவர்.

19. தமக்கெனச் செயலிலாதிருந்தும் ஸ்ரீ கண்டருத்திரர் முதலியரிடம் தமது சத்தியால் பஞ்சகிருத்தியம் நடப்பிப்பவர்.

20. சர்வசங்காரகாலத்தில் பிரம, விஷ்ணு, இந்திராதிதேவர்களை யழித்து அவர் எலும்பையும் நீற்றையும் அவர்களது நிலையின்மை தெரிந்துய்யத் திருமேனியில் அணிபவர்.

21. தாருகவனத்து இருடிகளும், அவர்களின் பத்தினியரும் செருக்குற்றிருத்

தலைத் தேவர் கூறிவேண்ட விஷ்ணுவை மோகினியுருக்கொண்டு இருடிகளிடம் போக எவித் தாம் பைரவத்திருக்கோலத் துடன் இருடி பத்தினிகளிடஞ் சென்று அவர்கள் கற்புக்கெட்டு வேண்ட அவர் களோமதுரையில்தீண்டுகிறேமெனக்கூறி மறைந்து அப்பெண்களின் கணவர்கள் அபிசாரவேள்விசெய்துதம்மீதுஎவியதம ருகம், அக்நி, மழு, புலி, பாம்பு, பிரமத கணம், மான், வெண்டலை, சூலம், அல கை, மூயலகன் முதலியவற்றில், தமரு கம், அக்நி, மழு, சூலம் இவற்றைக் கையிற்பிடித்தும், புலியைக்கொன்று தோலையுடித்தும், பாம்பினைப் பயப்படுத் தித் திருவடியில் அடக்கியும், பிரமதகண த்தையும், பேயையும் உடனிருக்கச் செய் தும், மானைக் கையிற்பிடித்து வலியடக் கியும், வெண்டலையை யணிந்தும், மூயல கனை, யெலும்பொடிய முதுகில் அழுத் தியும் குற்றமிலாது இருந்தவர்.

22. யானையுருக்கொண்டுசெருக்கடை ந்து தேவர்களை வருத்தித் தம்மை யெதி ர்க்கவந்து தம்மை எடுத்து விழுங்கி ய கயாசுரனை யுடல்பிளந்து வெளிவந்து அவன் தோலையுரித்துப் போர்த்துக் கஜாரிமூர்த்தியெனத் திருநாமம் பெற்ற வர்.

23. இந்திரன் ஒருகாலத்துக் கர்வப் படப் பூதவருக்கொண்டு அவன் முன்சென் று கோபித்து அவனுலுண்டான கோபத்தைக் கடலில் விட்டனர். அது குழந்தையுருவாய்ச் சலந்தரனெனப்பட் டது.

24. சலந்தரன் கர்வமடைந்து தம்மி டம் யுத்தஞ்செய்ய எண்ணிக் கைலை நோக்கி வருகையில் அவன் முன் விருத் தராய்ச் சென்று சக்கரங் காலால்கீறி யெடுப்பித்து அச்சக்கரத்தால் அவனுட லைப் பிளப்பித்துச் சலந்தாரி யெனப் பட்டவர்.

25. சர்வசம்மாரகாலத்து இடபவுருக் கொண்டு தம்மையடைந்த தருமத்தை அதன் வேண்டுகோளின்படி வாகனமாக வூர்ந்து இடபாரூடத் திருநாமமடைந்த வர்.

26. அமிர்தமதனகாலத்துப் பிறந்த விஷத்திற் கஞ்சிவந்த தேவர்களுக்கு அபயமளித்துத் தாம் அதை வருவித்துப் புசித்துக் கண்டமட்டில் ஆக்கி நீலகண் டத் திருநாமம் அடைந்தவர்.

27. பார்வதிபிராட்டியார் தமது திரி நேத்திரங்களை மறைத்ததால் அவர் விரல் களில் உண்டாகிப் பெருகியகங்கையைத் தேவர் வேண்டச் சடையிலணிந்து கங்கா தரத் திருநாமம் பெற்றவர்.

28. பகீரதன் பிதுர்க்கள் நற்கதியடை யக் கொணர்ந்த ஆகாசகங்கையின் வீற டக்கிச் சடையிலணிந்து அவன் வேண்டு கோட்படி பூமியில் விட்டுக் கங்காவிசர் ஜனமூர்த்தி யெனுந் திருநாமம் பெற்ற வர்.

29. பிரமன் வேண்டுகோளின் படி புஜத்தில் சனகர் முதலியவரைப் படைத் தளித்தவர்.

30. கயமுகாசுரனை வெல்ல ஒரு புத்தி ரனை யளிக்கவேண்டுமென்று தேவர் வே ண்ட விநாயகமூர்த்தியைப் பிறப்பித்து அத்துன்பத்தை நீக்கினவர்.

31. சூரபன்மனுக்கு, வச்சிரயாக்கை, இந்திரஞாலத்தேர் முதலிய அளித்து அவன் செருக்குற்றகாலத்து அவன்செ ய்த யாகத்தை அழிக்கக் கங்கையைப் பூமியில் வருவித்துக் குமாரக்கடவுளால் அவனைச் சங்கரிப்பித்தவர்.

32. விபுலன்பொருட்டுக் காலனைச்சூல த்தாற்குத்திக் தாங்கினவர்.

33. பிங்கலன் எனும் வேடன்பொருட் டுக் காலபடரைக் காய்ந்தவர்.

34. பிரமதேவன், தன் குமரியை மானுருக்கொண்டு புணரச்சென்றகாலை யில் அவன் தலையைக் கிள்ளியவர். (இது ஒரு கற்பத்தில்,) பிரமனை வேட உருக் கொண்டு எய்து அவள் வேண்ட உயிர்ப் பித்து மணம் புணர்த்தியவர்.

35. சுவேதன் உயிர் கவரவந்த யமன் உடலைச் சூலத்திற்குத்திக் தூக்கிச் சிவ னடியவரிடம் நெருங்காதிருக்கக் கட்ட ளைதந்தவர்.

36. ஆதிசேடன் தவஞ்செய்து தீன் னைத் திருமேனியில் அணிந்துகொள்ள வேண்ட விரலாழியாகத்தரித்துப் புஜங்க பூஷணத் திருநாமம் அடைந்தவர்.

37. உமையைத் திருமணங்கொள்ளு முன் அவரது தவநிலைதெரிவிக்க விரு த்தராகச் சென்று தம்மை மணக்கவே ண்டி அவரது கலங்காநிலை யுணர்த்திப் பின் தம் உருக்காட்டிச் சத்தருஷிகளால் மணம் பேசுவித்துத் திருமணங்கொண்டு உமாமகேசத் திருநாமம் பெற்றவர்.

38. கந்தமூர்த்தி திருவவதரிக்கவே ண்டித் தேவர்வேண்டத் தமது நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து ஆறு தீப்பொறிகளைப் படைத்து, அவற்றை அக்நி, வாயு இவ் விருவரையுங் கொண்டு சரவனத்திலிடச்

கட்டளையிட்டுக் கங்கையாலும், கார்த்திகை முதலறுவராலும் வளர்ப்பித்துச் சூரன் முதலியவரை வெல்லக் கட்டளையிட்டவர்.

39. நவவீரர், இலக்கவீரரை உமையின் காற்சிலம்பில்உதித்த பெண்மணிகளிடம் சிருட்டித்துக் கந்தமூர்த்திக்குத் துணைவராக்கியவர்.

40. பிரமனைக், கந்தமூர்த்தி பிரணவத்திற்குப் பொருள் விளுவியகாலத்து அவனைச் சிறைசெய்ததால் விஷ்ணுவாதியர் முறையிடப் பிரமனைச் சிறைவிடக் கட்டளையிட்டு அதன்பொருளை விளுவிச் சுவாமிநாதத்திருநாமம் குமாளுக்களித்தவர்.

41. பகாசுரன் எனப் பெயர்கொண்ட கொக்குருக்கொண்ட அசுரன் ஒருவனை யுயிர்மாய்த்து, கர்வம் அடைந்தார், இவ்வகையாவர் என்று அவன் இறகில் ஒன்றை மூடியில்அணிந்தவர்.

42. சிலாதமுனிவரின் குமாரர்க்கு யம பாசநீக்கியவர்.

43. அந்தகாசுரன் கர்வித்தகாலத்து அவனைச் சூலத்தாற் குத்தி வெயிலில் உலர்த்தியவர்.

44. அக்நி, வாயு, குபேரன், ஈசானன், நிருதி, யமன், வருணன் முதலியோர் தவஞ்செய்தகாலத்து அவர்க்குத் தரிசனந் தந்து பதமளித்தவர்.

45. துந்துமியென்னும் அசுரனைக் கொன்று தேவர் துன்பம் நீக்கியவர்.

46. தேவர்பொருட்டுக் காளியுடன் ரண்டதாண்டவமாடி ஆதிசேடன், முஞ்சிகேசன், கார்க்கோடகன், காரைக்காலம்மையார், விஷ்ணுமூர்த்தி யிவர்களுக்கும், டனதரிசனம் அருளியவர். இவர் நடனத்தில் காதணிநழுவ அதனைத் தாமே யணிந்தவர் என்ப.

47. மாநந்தையென்னும் தாசியின் பொருட்டு வணிகராய்ச் சென்று தீக்குளித்து அவளுக்கு முத்தியளித்தவர்.

48. தேவாசுரதொந்தயுத்தத்தில் தேவர் தோற்றோடக்கண்டு அவர்களுக்கு வலியளித்துத்தேவர் நாமேவென்றோமென்று செருக்குக்கொண்டகாலையில் இயக்கவுருக்கொண்டு ஒரு புல்லைநாட்டி அக்நிமுதலிய தேவரை அப்புல்லிடம் தங்கள் வலிகளைக் காட்டச்செய்து பங்கமடைவித்தவர்.

49. பண்டாசுரனை ஓமத்தில் நீற்றியவர்.

50. அநசூயை புஷ்பாஞ்சலி செய்ய அத்திரி வேண்டுகோளால் அவள் கையில் குழந்தையுருக்கொண்டிருந்தவர்.

51. தனகுத்தன் மனைவிபொருட்டுத் தாயுருக்கொண்டு மருத்துவம்பார்த்துத் தாயுமான திருநாமம் பெற்றவர்.

52. இவர் விஷ்ணுவை யெண்ணித் தவம்புரிய நரசிங்கமூர்த்தி பிரத்தியக்ஷமாய் இஷ்டசித்தியளிக்கப் பெற்றவர். (திருவேங்கடத்தலபுராணம்).

53. மன்மதன் தேவர் வேண்டுகோளால் இவர் யோகத்திருக்கையில் புஷ்பபாணத்தை யேவித் தீவிழிப்பட்டெரிய இரதிதேவி சிவமூர்த்தியைத் துதித்துப் புருஷபிச்சை கேட்க அளித்துக் காமாரித் திருநாமம் பெற்றவர்.

54. திரிபுராதிகள் பொன், வெள்ளி, இரும்புக்கோட்டைகளைச் செய்வித்து அக்கோட்டைகளுடன் பறந்து தேவர்களை வருத்திவந்தனர். இதனால் தேவர்கள் சிவமூர்த்தியை வேண்ட அவர்களில் மூவர் பிழைக்க மற்றவர்களை நீருக்கித் திரிபுராரிமூர்த்தித் திருநாமமடைந்தவர்.

55. பகாக்ஷன், தேவர்களை வருத்தி வருவதைச் சிவமூர்த்தியறிந்து சிக்ஷிக்க வேண்டி வேதம் தேராகவும், உபநிடதம் குதிரையாகவும், உமையாள் சாரதியாகவும், பிரணவம் சவுக்காகவும், காலசக்கிரம் வில்லாகவும், மாயை நாணுகவும், பாசுபதம் அத்திரமாகவுங் கொண்டு அவனைக் கொன்றவர்.

56. சந்திரன் தக்ஷசாபத்திற்குஞ்சிக்ரண்புக அவனைச் சடையிலிட்டுப் பயமொழித்துச் சந்திரசேகரத் திருநாமம்பெற்றவர்.

57. முஷ்டிகாசுரன், அக்கிரேசுரன், சாந்தாசுரன், தண்டாசுரன், முண்டாசுரன், சார்த்தூலன், குடாசுரன், கோடகமுகன், தூராசுரன், கோராசுரன், பஞ்சமேஷ்டி, வலாசுரன், நிதனுசுரன், மிருகாசுரன், சத்ததந்து, சர்வபூதாசுரன், இகலாசுரன், களாசுரன், பண்டாசுரன், சூலாசுரன், அலாசுரன், நிதளாசுரன், யோகினிகள், இலாங்கலக்கிஞசுரன், வீமாசுரன், சுராசுரன், வீராக்கிரகண்ணியன், வீரமார்த்தாண்டன், பூதாசுரன், பசாசாசுரன் முதலியவர்களை யொவ்வொரு கற்பத்தில் தேவர்கள்வேண்ட வதைத்தவர்.

58. அநலாசுரன், வச்சிரகேசி, சுந்தராசுரன், எந்திராசுரன் முதலிய அசுரர்களை நீக்கண்ணுல் எரித்தவர்.

59. திவ்யசித்தராய்க் கணபதிக்குச் சித்திகள் அருளினவர்.

60. மன்மதசுந்தரமூர்த்தியாய்த் தேவர்களை மோகிப்பித்தவர்.

61. புலிமுகன் என்னும் அசுரன் யுத்தத்திற்குவர அவன் தோலையுரித்து அணிந்து வியாக்ராரி மூர்த்தியானவர்.

62. பார்வதிதேவியாருடன் விற்சமராடி வென்றவர்.

63. ஒருமுறை மேருச்சாரலில் பார்வதியாருடன் இருக்கையில் தேவர் குமாரக்கடவுளின் அவதாரத்தையெண்ணிச் சென்றனர். இக்குறிப்பறிந்த ஸ்ரீகண்டர் வீர்யத்தை அக்நியிடங் கொடுத்தனர். அதை அக்நிமுதலிய தேவர்களுண்டு சகிக்காது சுரநோய்கொண்டு மேருச்சாரலை அடைந்து சரவனத்தில் விட்டனர். அக்கரு ஆறுமுகங்கொண்ட குழந்தையுருவாய் வளர்ந்ததுஎனவுங் குமாரக்கடவுள் உற்பத்திகூறுப.

64. சுராசுஷன் என்பவன் தேவர்க்கு இடுக்கண்புரிய அவனைக் கொன்றவர்.

65. ஒரு பிரளயத்தில் தனித்துநின்று பெருஞ்சிரிப்புச்சிரித்து வீராட்டகேசன் எனத் திருநாமம் அடைந்தவர்.

66. மதுரையில், சோமசுந்தரபாண்டியனுயிர்த்தமது, இச்சையாற் றிருமேனி கொண்டு மலயத்துவசன் செய்த தவப்பேற்றால் தடாதகைப்பிராட்டியாராய்த் திருவவதரித்திருந்த பிராட்டியாரைத் திருமணங்கொண்டு, வெள்ளியம்பலத் திருநடனம் முனிவர்க்கருள்செய்து, குண்டோதரனுக்கு அன்னமிட்டு அவன் பசிதணிய அன்னக்குழியும், நீர்வேட்கையாற வையையை அழைத்துத்தந்து, காஞ்சனமாலை கடலாட விரும்ப எழுகடலுடன் மலயத்துவசனை யழைத்துக் கடலாட்டுவித்து, உக்கிரகுமாரபாண்டியனைப் பெற்று அவற்கு வேல், வளை, செண்டு அருளிப் பட்டமளித்துத் திருக்கைலக்கு எழுந்தருளியவர்.

67. கண்வர்முதலிய முனிவர்கள் வேண்ட வேதத்திற்குப் பொருளருளிச் செய்தவர்.

68. அபிஷேகபாண்டியன்பொருட்டு மாணிக்கம் விற்றவர்.

69. வருணன் மதுரையின்மீது பகைத்துக் கடலைவிட அதனைத் தமது சடையிலிருந்த மேகங்களையேவி நான் மாடக்கூடலாக்கி அவற்றின் வலிபோக்கியவர்.

70. எல்லாம் வல்லசித்தராய் எழுந்தருளிப் பாண்டியன் காணக் கல்லானைக்குக் கரும்பு அருத்தியவர்.

71. மதுரைமேற் சமணரேவிய யானையைக் கொன்றவர்.

72. கௌரியென்னும் பார்ப்பினி பொருட்டு விருத்தகுமாரபாலரானவர்.

73. இராஜசேகரபாண்டியன்பொருட்டு மாறி நடித்து வெள்ளியம்பலமாக்கியவர்.

74. பழிக்கஞ்சிய குலோத்துங்கபாண்டியனுக்கு யமபடரால் உண்மை கூறுவித்தவர்.

75. தாயைப் புணர்ந்து தந்தையைக் கொன்ற வேதியனது மாபாதகம் தீர்த்தவர்.

76. சித்தன் என்பவனது அங்கத்தைச் சமர்செய்து வெட்டியவர்.

77. புத்தர் எவிய நாகம், மாயப்பசு முதலியவற்றை எய்து வதைப்பித்தவர்.

78. சாமந்தர் பொருட்டு மெய்காட்டிட்டவர்.

79. மதுரையில் பிறந்திருந்த தாருகவனத்து இருடிபத்தினிகள்பொருட்டு வளையலிட்டு அவர் மையலைப் போக்கிப் புத்திரப்பேறும் அளித்தவர்.

80. குமாரக்கடவுளுக்குப் பாலூட்டிய இயக்கிமார் அட்டமாசித்தி வேண்டிப் பணியப் பிராட்டியுடன் தரிசனந்தந்து பிராட்டியைக் காட்டியிவளை யாராதிக்கின் சகலசித்தியும் தருவள் என, அச்சித்திகளை யுபதேசிக்கையில் பாரமுகமாய்க் கேட்க நீங்கள் பட்டமங்கையிற் பாறைகள் ஆக என்றனர். இயக்கிமார் வேண்டா (க000) வருஷங்கள் சென்றபின் நிர்மேவந்து அச்சாபத்தைப் போக்குகிறோம் என அவ்வாறு சென்று அப்பெண்களின்சாபம்தீர்த்து அட்டமாசித்தியுபதேசித்தவர். அப்பெண்கள் பார்வதியார் பாவனையால் சித்திபெற்று முத்தி அடைந்தனர்.

81. காடுவெட்டிய சோழன்பொருட்டு மதுரைத் திருக்கோயிலின் மீனமுத்திரைநீக்கி இடபமுத்திரையிட்டுஅவனுக்குத் தரிசனந்தந்து வழித்துணையானவர்.

82. பொன்னனையாள் என்னும் தாசிபொருட்டு இரசவாதஞ்செய்து அவள் மனக்கவலை தீர்த்தருளியவர்.

83. பாண்டியன் சேனையின்பொருட்டுத்தண்ணீர்ப்பந்தல்வைத்துத் தாகநீக்கிச்

சேனையை யுத்தத்திற்கு அனுப்பி வெல்வித்தவர்.

84. தனபதியின் உடன் பிறந்தாள் மகன்பொருட்டு மாமாஞகவந்து வழக்கிட்டு ஞாதியர் கவர்ந்தபொருள் வாங்கி அளித்தவர்.

85. பாணபத்திரர்பொருட்டு விறகாளாய் ஏமநாதன் இருந்த வீட்டுத்திண்ணையில் யாழ்வாசித்து ஏமநாதனை ஓட்டியவர். இவர்பொருட்டுத் திருமுகம்கொடுத்துச் சேரமானிடம்அனுப்பிப்பொருள்கொடுப்பித்தவர்.

86. கரிக்குருவிக்கு மந்திரமூபதேசித்து மூத்தியளித்தவர்.

87. வங்கியசேகரபாண்டியன்காலத்து வேடுருவாய்ச் சோழன் சேனைகளை ஓட்டியவர்.

88. சங்கத்தார்பொருட்டுச் சங்கப்பலகை தந்தவர்.

89. சத்திக்கு ஞானமூபதேசிக்கையில் பிராட்டியார் பராமுகமாகக் கேட்டதறிந்துவலையர்குலத்தில்அவதரிக்கச்சாபமளித்துச் சத்திவேண்டாமேவந்து உன்னை மணந்துகொள்ளுகிறேமெனக் கூறினவர். தாய்க்குச் சாபவிளவு சாத்திரத்திலுலென்று அச்சாத்திரங்களைக் கடலிலெறிந்த குமாரக்கடவுளை மதுரையில் மூங்கைப்பிள்ளையாகவும் சமயமறியாது குமரரை உள்ளேவரவிட்ட நந்திமாதேவரை சுறுமீனுகவும் சாபம் அளித்து அநுக்கிரகித்தவர்.

90. தருமசீலையின் கணவன்பொருட்டு உலவாக்கோட்டையருளிச்செய்தவர்.

91. வரகுணபாண்டியன் பொருட்டுச் சிவலோகதரிசனங் காட்டியவர்.

92. பாணபத்திரர் மனைவியை இசைவாதில் வெற்றிகொள்ள அநுக்கிரகித்தவர்.

93. பன்றிக்குட்டிகளுக்குப் பாலூட்டி வளர்த்து அவர்களை மந்திரிகளாக்கியவர்.

94. நாரை ஒன்று பொற்றுமரைத்தீர்த்தத்தில் மீனுண்ணவந்து ஞானதேகம் பெற்றுத் தியானிக்க முத்தியளித்தவர்.

95. தருமியென்னும் வேதியனுக்குக் கவி யருளிச்செய்து பொற்கிழிகொடுப்பித்தவர்.

96. அறியாமையால் மாறுகொண்ட கீரனைப்பொற்றுமரையில்வீழ்த்திக்கரையேற்றி அநுக்கிரகித்து இலக்கணங்கூறுவித்தவர்.

97. சங்கத்தார்க்கு மூங்கைப்பிள்ளையாரால் கலகம் தீர்ப்பித்தவர்.

98. இடைக்காடர் சொற்படி அவர்க்குப்பின்சென்று பின் பாண்டியன் புலவரை கூமைவேண்டியிரக்கப் புலவருடன் மதுரைக்கு எழுந்தருளியவர்.

99. வாதவூரடிகளுக்குக் குருமூர்த்தியாய் எழுந்தருளி உபதேசித்து, நரிபரியாக்கி, பரிநரியாக்கி, மண்சுமந்து, பாண்டியனுலடியுண்டு சராசரமெல்லாந் தமது திருமேனியென்று காட்டுவித்து அவருக்குச் சிவாநந்தவாழ்வளித்தவர்.

100. அருச்சுனன் பாசுபதம்வேண்டித் தவஞ்செய்கையில் அவனைக் கொல்லவந்த மூகாசுரன் என்னும் பன்றியுருக்கொண்ட அசுரனைக்கொல்ல வேடுருக்கொண்டு எழுந்தருளி அருச்சுனனுடன் லீலையாகப் போரிட்டு அவனுலடியுண்டு சராசரமெல்லாந் தமது திருமேனியென்று அறிவித்தவர்.

101. திருவிரிஞ்சையில் வேதியச் சிறுவர்பொருட்டுத்திருமேனிவிளங்துகாட்டி அவ்வளவாற் சராசரங்கள் வளையக்காட்டி அருளியவர்.

102. சூரியனை உன்னொளியால் உலகம் விளங்குகின்றதென்று நாரதர் புகழ அதனுல் செருக்குற்ற அவனைத் தமது நெற்றிக்கண் ஒளியால் கர்வபங்கப்படுத்தியவர்.

103. காமவேட்கைகொண்ட வேதியன் ஒருவன் தாசிக்குத்தரப் பொருளில்லாது வருந்தத் தமது பதக்கத்தைத்தந்து தாசியிடஞ் சேர்ப்பித்தவர்.

104. ஒரு வேதியச்சிறுவர்பொருட்டுத் தந்தை தாயார் உபாத்தியாயர் இலாது மயங்க அவ்விடம் விருத்தவேதியராய் எழுந்தருளி அப்பிள்ளைக்கு வேதங்கற்பித்து ஒருபார்ப்பினி அன்னமிட அன்னமெல்லாம் உண்டு பற்றுது மற்றும் பாகமாகாதவைகளையும் உண்டு மறைந்தவர்.

105. விஷ்ணு பிரமனைவிழுங்கிய கற்பத்துப் பிரமனுக்கு அந்தர்யாமியாய்த் தரிசனந்தந்து அநுக்கிரகித்தவர்.

106. மேகவாகநகற்பத்தில் மேகவருக்கொண்ட விஷ்ணுமூர்த்தியால் தாங்கப்பெற்றவர். அக்கற்பத்திற்கு மேகவாகனகற்பமெனப் பெயர்.

107. திருமால் தாமரைகொண்டு தம்மைப் பூசிக்கையில் அம்மலரில் ஒன்று குறையத் தமது கண்ணைப்பிடுங்கி அர்ச்சித்ததனுல் களிப்படைந்து தாமரைக் கண்ணனெனத் திருநாமமும் இஷ்டசித்தியும் சக்கரப்பேறும் அளித்தவர். இது

திருவீழிமிழலையென்னுந் தலத்தில் பிரத்தியக்ஷம்.

108. விருகாசுரன் எவர் சிரத்தில் தன் கையை வைக்கினும் அவர் எரிய வரம் பெற்று அதைச் சோதிக்கத் தம்மிடம் திரும்பியவனைத் நீக்கண்ணால் எரிக்காது நாடகமாக மறைந்து விஷ்ணுமூர்த்தியை யேவிக் கொலைசெய்வித்தவர்.

109. விஷ்ணுமூர்த்தியின் மச்சாவதாரத்தில் மணிகொண்டுசென்று அதன் ஒலியால் கடலிலிருந்த மச்சாவதார மூர்த்தியை மயங்கிவரச்செய்து கொக்குருக்கொண்ட தமது மூக்கால் மீனைப் பிடித்து விழிமணிகொண்டு விரலாழிக் கணிந்து மச்சாரிஎனத் திருநாமம் அடைந்தவர்.

110. விஷ்ணுமூர்த்தி கூர்மாவதாரத்தில் செருக்குற அக்காலையில் தோன்றி முதுகோட்டைப்போர்த்து மார்பு அணியாகக்கொண்டு கூர்மசம்மாரமூர்த்தியெனப் பெயரடைந்தவர்.

111. நரசிங்கமூர்த்தியாய்இரண்யனைக் கொன்று இரத்தபானத்தால் வெறி கொண்டு மற்றவரையும் பயமுறுத்திய காலத்துச் சிம்புள் என்னும் எண்காற்பற வையுருக்கொண்டு சென்று நரசிங்கமூர்த்தியின் தோல் உரித்து உடுத்துச் சரபமூர்த்தியெனத் திருநாமமடைந்தவர்.

112. பூமியைச்சுருட்டிப் பாதாளத்தில்சென்ற இரணியாக்ஷன்பொருட்டு வராகவுருக்கொண்டு அவனைக்கொன்று தம்மினு மிக்காரில்லையெனச் செருக்குற்றகாலத்தில் அவ்வராகத்தின் கொம்பையொடித்து அணிந்து அநுக்கிரகித்து வராகசம்மாரமூர்த்தி யெனப் பெயரடைந்தவர்.

113. வாமனவதாரத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தியின் முதுகெலும்பாகிய கங்காளத்தை வீணைதண்டமாக்கிக் கங்காளத் திருநாமம் அடைந்தவர்.

114. விஷ்ணுமூர்த்தி தேவாசுரயுத்தத்தில் அசுரரைவென்று செருக்கடைந்த போது அவர்க்குமூன் யக்ஞகத்தோன்றித் துரும்பைக்கிள்ளியிட்டுத் தூக்கக் கட்டளையிட்டுக் கர்வபங்கம் செய்தவர்.

115. தேவர் சிவ, விஷ்ணுக்கள் பலமறியக்கொடுத்த வில்லினை யுங்கரித்தலால் முரித்தெறிந்தவர்.

116. விஷ்ணுமூர்த்திக்குத் தில்லையில் நடனதரிசனந் தந்தவர்.

117. பரசிராமாவதாரங்கொண்ட விஷ்ணுமூர்த்தி பரசுவேண்ட அநுக்கிரகித்தவர்.

118. பலராமர் தம்மைப் பூசைசெய்ய இஷ்டசித்தி யளித்தவர்.

119. இராமாவதாரத்தில் சிவபூசை செய்த விஷ்ணுமூர்த்திக்குப் பிரமகத்தி போக்கியவர்.

120. கிருஷ்ணாவதாரத்தில் உபமன்னியரிடம் சிவதீக்ஷைபெற்றுச் சிவபூசை செய்த விஷ்ணுமூர்த்திக்குப் புத்திரப்பேறளித்தவர்.

121. விசுவசேனனைச் சூலத்தாற் குத்தியவன் கர்வபங்கப்பட்டுவேண்ட அநுக்கிரகஞ் செய்தவர்.

122. மார்க்கண்டர்பொருட்டால் யமனை உதைத்து அநுக்கிரஹித்தவர்.

123. பிரமவிஷ்ணுக்களைத் தம்மிடத்துச் சிருட்டித்து ஏகபாததிரிமூர்த்தியாக நின்றவர்.

124. பஞ்சபூதமும், சூர்ய, சந்திர, ஆன்மா முதலிய எண்குணமூர்த்தியாய் நின்றவர்.

125. ஒருகாலத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தி பாதாளமடைந்து அங்கிருந்த அப்ஜரஸ் திரீகளுடன் கூடிப் பலபுத்திரர்களைப் பெற்றுத் தம்தொழிலை மறந்திருக்கையில் பிரமாதிதேவர்களால் வேண்டப்பட்ட சிவமூர்த்தி இடபவுருவுடன் பாதாளமடைந்து விஷ்ணுமூர்த்தியின் புத்திரருடன் போர்புரிகையில் விஷ்ணுமூர்த்தி யுத்தத்திற்குவர அவரைப் பணிவித்து வைகுண்டமடையச் செய்தனர். இதனைக் தேவர் கேட்டு அப்பெண்களைக் கூடப் பாதாளம் செல்லத் தொடங்குகையில் சிவமூர்த்தி ஆண்டுச் செல்லும் தேவர் உயிரொழிக எனக் கோபித்தவர். (சிவமகாபுராணம்).

126. விஷ்ணுமூர்த்தியைப் பலமுறை சத்தியாகபெற்று அரிஹரபுத்ரரைப் பெற்றவர்.

127. பாணசுரன் சிவபூசை செய்து பல வரங்கள் பெற்று என்னுடன் யுத்தஞ் செய்து வெல்பவருண்டோவெனச், சில நாளைக்குப் பிறகு கண்ணனால் வெல்லப்படுவாய் என்று அவன் வேண்டுகோட்படி அவனிடமிருந்து கண்ணனுடன் பாணனுக்கு யுத்தம் நேருகையில் தாம் பயந்தவர்போல் நடித்து வாணன் வலியடங்கச் செய்தவர்.

128. தமதசைவு வுலகினசை வெனத் தோற்றுவிக்கச் சப்ததாண்டவ மூர்த்தமானவர்.

129. பராசரமுனிவர் வேண்டுகோளுக் கிரங்கி வக்ராசுரனுதியரை வதைக்கச் சத்தியிடம் சண்டகாதினி முதலிய துர் க்கைகளைச் சிருட்டிப்பித்தவர்.

130. தேவரை வருத்திய மருத்தனே யுக்கிரவடிவுடன் கொலைசெய்தவர்.

131. கோலோகத்திருந்த பசுக்கள் ஓயாமல் பாலினையொழுக்கிப் பயன்படக் கருதுகையில் அவற்றை யுற்றுப்பார்த் தெரித்தவர்.

132. ஒருசமயத்தில் விஷ்ணுவை ஆதி சேடனுற் பிணித்து நூறுயோசனை தூர த்தில் விழும்படி யெறிந்தனர். (சிவமகா புராணம்).

133. சநகர் முதலியோர், பொருட்டுக் குருமூர்த்தியாய் எழுந்தருளி வேதப் பொருளுணர்த்தி தக்ஷிணமூர்த்தித் திரு நாமம் பெற்றவர்.

134. திருஞானசம்பந்தர், அப்பர், சுந் தரர், பட்டினத்தடிகள் மற்றுமுள்ள நாயன்மார் முதலியவர்களுக்கும் ஆங்காங் குத் தரிசனந்தந்து பல திருவிளையாடல் களைக் காட்டி அநுக்கிரகித்த சரித்திரங் களை யெழுதவும் கூறவும் முடியா. பின் னும் இவர் திருத்தொண்டர்புராணத்துட் கூறிய அடியார் பலர்க்கும் பலபல தலங் களில் அடியவர்கள் எவ்வகை தியானித் தனரோ அவ்வகையெல்லாந் தரிசனந் தந்து அவர்க்கு அருளிய திருவிளையாடல் களையும் எழுதப்புகின் என் சிறியபுத்தகம் அடங்காது. பின்னும் யுகங்கடோறும் சேதனராகிய தேவர் நாகரேயன்றி யிவ ரைக் குதிரை, சிலந்தி, கழுகு, உடும்பு, குரங்கு, நரி, ஈ, எறும்பு, செல், தேன்வ ண்டு, ஞெண்டு, யானை, சிங்கம், மயில், அன்னம், புழு, ஆந்தை, பன்றி, ஆமை, மூஷல், இந்திரகோபப்பூச்சி, கிளி, அன் றில், பாம்பு, தேள், எலி முதலிய பூசி த்து முத்திபெற்ற சரிதைகள் பலவுள.

சிவாகஸ்யம்—இது சிவபூசாவிதி. அக்கிரி காரியம் சிவகணுதி பர்சிலை முதலியவை களைக் கூறும் நூல்.

சிவராத்திரி—காலநிர்ணயம், மாசிமீ திரு வஷ்ணபக்ஷம், சதுர்த்தசி இரவு பதினொன்கு நாழிகை, லிங்கோற்பவகாலம், இதுவே மகாசிவராத்திரி புண்யகாலம். திருவஷ்ண பக்ஷம் திரயோதசி (கூ0) நாழிகைக்குச் சதுர்த்தசி வியாபிப்பது உத்தமம், திர யோதசி ராத்திரி (ககவ) நாழிகைக்குச் சதுர்த்தசி வியாபிப்பது மத்திமம், திர யோதசியில்லாமல் சதுர்த்தசி வியாபிப் பது அதமம். ஒருகாலம் அன்றையிரா த்திரிக்கு அமாவாசை பிரவேசிப்பது பரி யாய சிவராத்ரி, இந்த மகாசிவராத்திரி தினத்தில் நேரிடும் திரயோதசி பரமசிவத் திற்குத் தேகமாகவும், சதுர்த்தசி தேகி யாகவும் அன்றிச்சத்தியாகவும் சிவமாக வும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. சிவராத்ரி முதற்சாமமுதல் நான்கு சாமங்களிலும் ஆத்மார்த்த, பரார்த்த பூசைகள் நடத்த வேண்டியது. தானஞ்செய்ய வேண்டி யது, இதை அனுஷ்டித்தோர் நான்குயுக ங்களினும் முறையே விநாயகர், கந்த மூர்த்தி, பிரமவிஷ்ணுக்களாம். பலன் இம்மையில் சற்சனதானுதி சௌபாக்ய சம்பத்தும், மறுமையில் சுவர்க்காதிபோக முமாம். இதுகாமியம். நிஷ்காமிகள் இகத் தில் புத்தியும், பரத்தில் முத்தியும் அடை வர். (வாதுளம், காமிகம், சுப்ரபேதம் முதலிய). (மகாசிவராத்திரி). பிரமவிஷ் ணுக்கள்பொருட்டுச் சிவமூர்த்தி இலிங் கோற்பவமாய் எழுதருளியபோது தேவர் கள் பூசித்தகாலம் எனவும், ஒரு பிரமகற் பத்தில் சத்தி நாற்சாமத்திலும் சிவபூசை செய்து தாம் பூசித்தகாலம் சிவராத்திரி யாக எனச் சிவமூர்த்தியை வரம்வேண் டிப் பெற்ற நாள் எனவும், சத்தி விளை யாட்டாகச் சிவமூர்த்தியின் திரிநேத்தி ரங்களே மூட உலகங்கள் இருண்டன அக் காலத்துச் சிவமூர்த்தியைத் தேவர் வண ங்கினகாலம் எனவும், பாற்கடலில்தோன் றிய விஷமுண்ட சிவமூர்த்தியை விஷம் பீடிக்காமல் தேவர் இராமுழுதும் பூசித்த காலம் எனவும், ஒருகற்பத்தில் அண்டங் கள் எல்லாம் இருள உருத்திரர் அந்த இருள் நீங்கச் சிவத்தைப் பூசித்தகாலம் எனவும் பல புராணங்கள் கூறும்.

சிவலிங்கசோழன்—இவன் தேவி பத்மவ ல்லி. இவன் நூற்றெருரு சிவாலயங்களைச் சீரமைத்தாரணஞ்செய்த வீரசோழ னைப் பெற்றவன். அந்த வீரசோழன் திருவாரூரில் சிவதரிசனஞ் செய்யும்பொ ருட்டுத் தேர்மீதுசெல்ல அத்தேர் ஓரிடத் தால் பசுவின்கன்று நசுங்கத் தாய்ப்பசு இவன் தந்தையிடஞ்சென்று முறையிட் டது. பிதா தன் குமரனைத் தேர்க்காலில் இட்டு அப்பசுவின் கன்றின் உயிர்க்குப் பிரதியாக நசுக்கக் கட்டளையிட்டவன். இவனைத் தேரூர்ந்தசோழன் என்பர்.

சிவவாக்கியர்—இவர் தமிழில் தம்பெயரால் சிவவாக்கியம் என நூல் செய்தவர். இவர் வந்து பூமியில்பிறக்கையில் "சிவா" என்று சொல்லிக்கொண்டு விழுந்தபடியால் இவ ர்க்கு இப்பெயர் இடப்பட்டது.

சிவனேம்முகம்—ஈசானம், தத்புருஷம், அகோரம், வாமதேவம், சத்யோசாதம்.

சிவாகமம்—ஆகமம் காண்க.

சிவாக்கியசோழமகாராஜா—ஒரு சோழன். ஸ்ரீ அரதத்தாசாரியசுவாமிகளிடம் விச்வாசம்வைத்து அடிமைபூண்டவன்.

சிவாக்ரயோகியர்—இவர் நிகமாகம சைவ பரிபாலக சதாசிவயோகீந்திரர்மாணக்கர், இவர்தஞ்சாவூரில் சரபோஜிமகாராசா அரசாண்டிருந்தபோது அவ்வரசன் வேண்டுகோளால் வைஷ்ணவாசாரியருடன் வாதிடுகையில் வைஷ்ணவர் தாம் தோற்பது அறிந்து யோகிகள் இருந்த குடிசையில் நெருப்பிட்டனர். குடிசையினிங்தும் யோகியர் தேக சலனமில்லாது இருந்தனர். இதனையறிந்த அரசன் வைஷ்ணவரைப் பிடித்துத் தண்டித்து யோகியரை யுபசரித்து அடிமை பூண்டனன். இவர் செய்தநூல்கள்: ஸ்ரீசிவஞானபோத பாஷியம், சித்தாந்ததீபிகை, சிவஞானசித்தியார் மணிப்பிரவாளவியாக்யானம், வேதாந்ததீபிகை, தத்வதரிசனம், பாஞ்சராத்திர மதசபேடிகை, சைவபரிபாஷை முதலியன.

சிவாகிஸிச்வரபம்—1. வெண்மையானபத்மாசனத் திருப்பவராய், நான்குமுகம், நான்கு கைகள், பிரம்மஸ்வரூபம், ஜடை, சுருக்கு கமண்டலம், தண்டம், ஜபமாலை, கைகநுனியில் தாமரையுடையவராய், செந்நிறத்தராய், முக்கண், பத்துக்கைகளிலும் சிவனைப்போல் ஆயுதமுடையவராயிருப்பர். (அகோரபத்ததி).

2. ஒருசரீரம், நான்குகொம்பு, இரண்டு தலைகள், இரண்டுமுகங்கள், ஆறுகண்கள், இரண்டு மூக்குகள், ஏழுநாக்குகள், ஜடையஞ்ஞோபவீதம், மூஞ்சி, மூன்று பதங்களுடன் கூடினவராய் ஏழு கரங்களுடன் ருஷபாரூடராயிருப்பர். இவர்க்கு வலப்பக்கத்தில் வ்ரிரண்யை, கனகை, ரக்தை, கிருஷ்ணை யென்கிற நான்குநாக்களும், இடப்பக்கத்தில் சுப்ரபை, அதிரக்தை, பஹுரூபை என்கிறவைகளும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. (ஸ்ரீ-காமிகம்).

சிவாத்துவிதிமதம்—பதி அநாதியனவும், அவன் தானே பெறுவானும், ஈவானும் எனவும், தன்னையன்றி அவன் வேறல்லன் எனவுங் கூறும்.

சிவாநந்தமுனிவர்—இவர் ஸ்ரீசைலத்துத் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த முனிவர். இவரது நகங்களும் உரோமங்களும் பருவதம்முழுதும் பரவியிருக்கக் கண்ட காந்தருவர் இவரைக் கரடியோ என்றனர். அருகிருந்த சீடர் காந்தருவரைக் கரடிகளாக எனச் சபித்துத் தெலுங்கச்சோமையாரால் விமோசனம் அடையக்கூறினர்.

சிவானந்தலஹரி—சங்கராசாரியர் இயற்றிய ஒரு நூல்.

சிவாலயமுனிவர்—தேவாரம் அடங்கன் முறையை அகத்தியர் திரட்டிக்கொடுக்கப் பெற்றவர்.

சிவாஷ்டாஷ்ட மூர்த்தங்கள்—சுரு. இலிங்கம், இலிங்கோற்பவம், முகலிங்கம், சதாசிவம், மகாசதாசிவம், உமாமகேசம், சுகாசனம், உமேசம், சோமாஸ்கந்தம், சந்திரசேகரம், ருஷபாரூடம், ருஷபாந்திகம், புஜங்கலளிதம், புஜங்கத்ராசம், சந்தியாகிருத்தம், சதாகிருத்தம், காளிதாண்டவம், கங்காதரம், கங்காவிசர்ச்சனம், த்ரிபுராந்தகம், கல்யாணசுந்தரம், அர்த்தநாரீசம், கஜயுத்தம், சுவராபகனம், சார்த்தூலஹரி, பாசுபதம், கங்காளம், கேசவார்த்தம், பிக்ஷாடனம், சிம்மக்னம், சண்டேசாநுக்ரகம், தக்ஷிணமூர்த்தம், யோகதக்ஷிணமூர்த்தம், வீணைதக்ஷிணமூர்த்தம், காலாந்தகம், காமாரி, லகுலேசம், பைரவம், ஆபதோத்தாரணம், வடுகம், க்ஷேத்ரபாலம், வீரபத்ரம், அகோராஸ்தரம், தக்ஷயஞ்ஞஹதம், கிராதம், குருமூர்த்தம், அச்வாரூடம், கஜாந்திகம், ஜலந்தரவதம், ஏகபாதத்ரிமூர்த்தம், த்ரிமூர்த்தித்ரிபாதம், ஏகபாதமூர்த்தம், கௌரீவரப்ரதம், சக்ரதானஸ்வரூபம், கௌரீலீலாசமன்விதம், விஷாபஹரணம், கருடாந்திகம், பிரம்மசிரச்சேதம், கூர்மசம்மாரம், மச்சாரி, வராகாரி, பிரார்த்தனமூர்த்தம், இரக்தபிக்ஷாப்ரதானம், சிஷ்யபாவம்.

சிவி—வராககற்பத்தில் இருந்த இந்திரன்.

சிவியன்—ஒரு இருடி, சத்தியகாமனுக்கு முன்னோன்.

சிவேதன்—கனகவிசயர்க்கு நண்பன்.

சிவை—1. அக்கினியின் குமரனுகிய ஆங்கிரசனுக்குத் தேவி.

2. வாயுவின் தேவி.

சிவோத்தமர்—அஷ்டவித்யேசுரரில்ஒருவர்.

சிளாபாயி—ஒரு அரசனுக்கு ஒரு பெண்மகவுபிறக்க அவளுக்குச் சிளாபாயிஎன்றுபெயரிட்டு ஒரு கல்விமானைக்கொண்டு கல்வி முதலிய கற்பித்துவந்தனன். இப்பெண் தம்தந்தையார் செய்யும் சாளக்கிராமபூசையைப்போல் தானும் பூசைசெய்ய வெண்ணித் தன் உபாத்தியாயரை நோக்கி ஒருசாளக்கிராமம் தனக்குக் கொடுக்க வேண்டினள். உபாத்தியாயர் இவள் விஞ்ஞையைப் பொருளாகமதியாது ஒரு உரு

ண்டகல்லினைச் சாளக்கிராமமென்றுகொ
டுத்தனர். இதைக்கொண்ட ளாபாயி
நாடோறுந் தவறாது பூசைசெய்து வருங்
காலையில் வயதடைந்து மணமகனைக்கூடி
வேட்டகஞ் சென்றனள். செல்லும் வழிக்
கண் இவள் பூசைதொடங்கக்கண்ட புரு
ஷன் இதென்னென, உற்றூர் வினையாட்
டாகச்செய்வதென்றனர். இதைக்கேட்ட
கணவன் பூசைப் பெட்டகத்தை இவ
ளறியாது ஆற்றிலிட்டனன். மறுதினம்
பெட்டகத்தைக் காணாது வருந்திப் பெரு
மானெண்ணிப் புலம்பி நான்குநாள்
ஆகாரமிலாது பெட்டகம் வந்தாலன்றி
உணவுகொள்ளேனென் றிருக்கையில்
பெருமாள் இவளது மனஉறுதிக்கு மகிழ்
ந்து ஆசாரியனைப்போல் வந்து பூசைப்
பெட்டகத்தைத் தந்து அகன்றனர். மீண்
டும் இவள் பெட்டகத்தைப் பெற்றதறிந்த
கணவன் இதை யாற்றினின்றெடுப்பது
தேவர்க்கன்றி யேனையோர்க்காகாதென
மனைவியிடத் தன்புமிக்கு வைணவனுயி
னன்.

சிறப்புலிநாயனார் — திருஆக்கூர் என்னுந்
தலத்தில் பிராமணகுலத்தில் உதித்துச்
சிவபக்தி சிவனடியவர் பக்தியிற் சிறந்து
ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷர மோதியாகஞ் செய்து
அதன் பலனைச் சிவமூர்த்திக்குத் தத்தஞ்
செய்து முத்தியடைந்தவர்.

சிறியகோவித்தப்பெருமாள்—எழுபத்து
நாலு சிங்காதனாதிபதிகளில் ஒருவர். எம்
பாருக்குச் சகோதரர் என்பர்.

சிறியாண்டான்—எழுபத்தினாலு சிம்மாசனா
திபதிகளில் ஒருவர். உடையவர் திருவடி
யை ஆசிரயித்தவர். கூரத்தாழ்வானைத்
தேற்ற உடையவரால் அனுப்பப்பட்ட
வர்.

சிறுகாக்கைபாடினியார்—ஒரு தமிழாசிரியர்.
இவர் தம் பெயரால் ஒரு இலக்கணநூல்
செய்திருக்கின்றனர்.

சிறுதடிகிழான்பண்ணன் — குளமுற்றத்
தத்தஞ்சிய கிள்ளிவளவனுக்கு நண்பன்.
இவனுக்குப் பண்ணன் எனவும் பெயர்.
கோவூர்கிழாராலும், பாடப்பெற்றவன்.

சிறுதூன்—(சூ.) பகீரதன் குமரன். இவன்
குமரன் நரபாகன்.

சிறுத்தொண்டநாயனார் — திருச்செங்காட்
டங்குடியில் வேதியர்குலத்தில் திருவவ
தரித்துப் பரஞ்சோதியார் எனத் திரு
நாமங்கொண்டு வேதஅத்யயனமும் மந்
திரித்தொழிற்குரிய வில்வித்தை முதலி
யவுங் கற்று வல்லவராய்ச் சோழனிடத்
தில் மந்திரித்தொழிலிலும், சிவபக்தி, சிவ
னடியவர் பக்தியிலும் சிறந்தவராய் இருந்
தனர். இவர் அரசன்பொருட்டு வடநாடு
சென்று பகைவரைவென்று திறைகொ
ண்டுவர அரசன் இவர் சிவபக்திமான்
என்று மற்றை மந்திரியாலறிவுற்று
இவர்க்கு வேண்டிய நிதிகொடுத்து உம்
முடைய கருத்தின்படி சிவத்தொண்டு
செய்திருக்கவென்று நிறுத்தினன். தொண்
டர் வெண்காட்டுநங்கை என்னும் தமது
மனைவியாருடன் இல்லறநடத்தித் தம்
மைத் தொண்டர்களிற் சிறியவர் என்று
மதித்துச் சிறுத்தொண்டர் என்னும்
நாமம்பெற்றுவருகையில் இவரது அன்
பினை உலகமறிந்துபிழைக்கச் சிவமூர்த்தி
ஒரு பைரவதிருக்கோலங்கொண்டு இவ
ரதுவீட்டிற்கு அமுதிற்கு எழுந்தருளி
னர். நாயனர் கண்டு களித்து அமுது
கொள்ள அழைக்க அடியவர் நாம் ஆறு
மாதத்திற்கு ஒருமுறை அமுதுகொள்
வது; அவ்வுணவு நரமாமிசத்துடன் கூடி
யதாம். அவ்வூன் ஒரேபுத்திரனுய் அங்
கப்பழுதிலானுய் ஐந்துவயதுள்ள சிறு
வனே ஒரு உறுப்பும் குறையாது சமைத்
ததாய் இருத்தல்வேண்டும் என்றனர்.
இதனைக்கேட்ட நாயனர் அவ்வகை
படைக்க வுடன்பட்டு மனையியிடம் வந்து
அடியவர் கூறியதைக் கூறி அயலார் தங்
கள் குமரர்களைக் கொலைசெய்யச் சம்ம
திப்பரோ என்று தமது குமரனுகிய
சோளதேவனை மனப்படிசெய்து சமைத்
துப் பரிகலம்திருத்திப் பைரவக்கோலங்
கொண்ட சிவமூர்த்திக்குப் படைத்தனர்.
பைரவர் எல்லாஉறுப்பும் சமைக்கப்பட்
டனவோ என நாயனர் தலையொழிந்த
மற்ற உறுப்புக்கள் அனைத்தும் சமைக்
கப்பட்டன என்றனர். பைரவர் ஆயின்
அதனையும் சமைத்தளிக்க என்றனர்.
இவ்வகை ஒருக்கால் நேருமென எண்ணி
அதனையும் சமைத்துவைத்த சந்தனத்
தார் எனுந் தோழியார் அதனைக்கேட்டு
அந்தத் தலைக்கறியையும் படைத்தனர்.
பைரவக்கோலங்கொண்ட சிவமூர்த்தி
உட்கார்ந்து நம்முடன்புசிக்க மற்றொரு
சிவனடியார் வேண்டும் என்றனர். நாய
னர் எங்குந்தேடிக்காணுதுகூறப் பைரவர்
நீரேநம்முடன் உட்காருக என்றனர். நாய
னர் உடன்பட்டுப் பைரவர்க்குமுன் தாம்
புசிக்கின் அடியவர் புசிப்பரென விரைந்
தனர். இதற்குள் பைரவர் தடுத்து உமக்
குப் புத்திரர் இருந்தால் உடனுண்ண
அழையுமெனத் தொண்டர் கட்டளையை
மறுக்க அஞ்சி மனம்வருந்தித் தெருவிற்

சென்று "சீராள" என அழைத்தனர். சிவாநுக்கிரகத்தால் குமரன் தந்தையின் குரல்கேட்டுக் கல்விச்சாலையிலிருந்து எதிரில் ஓடிவர நாயனர் குமரனை வாரியணைத்து இல்லுட்புக இலையிலிருந்த உணவுகளும் பைரவரும் மறைந்து சிவமூர்த்தி இடபாரூடராய்க் காட்சிகொடுக்கத் திருவடியிற் சேர்ந்தவர்.

சிறுபஞ்சமூலம்–நீதிநூல்களுள் ஒன்று, காரியாசானால்இயற்றப்பட்டது. சங்கமருவிய பதினெண் கீழ்க்கணக்கினுள் ஒன்று.

சிறுபள்ளி தேவராசபட்டர்–எழுபத்துநாலு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

சிறுபாணாற்றுப்படை—(சிறுபாணறு) ஏறுமாநாட்டு நல்லியக்கோடனை நத்தத்தனார் பாடியது, சங்கமருவிய பத்துப்பாட்டில் ஒன்று.

சிறுபாண்டரங்கன் — இடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவன்.

சிறுபிள்ளையுடையார்—மணக்கால்நம்பியை ஆச்ரயித்தவரில் ஒருவர்.

சிறுபொழுதாவன–மாலை, யாமம், வைகறை, விடியல், நண்பகல், எற்பாடு என்பன.

சிறுமலை—பாண்டிநாட்டிலுள்ள மலைகளில் ஒன்று.

சிறுமேதாவியார்— கடைச்சங்கப்புலவருள் ஒருவர்.

சிறுவெண்டேரையார் — ஒருபழைய செந்தமிழ்ப் புலவர்.

சிற்சுகாசாரியார்–வருணனம்சமான வேதியர், சங்கராசாரியரை வழிபட்டவர்.

சிற்பம்—இதுசிலை, மண், மெழுகு, சாந்து, செங்கல், கருங்கல், மரம், உலோகம், தந்தம், வண்ணம், கண்டசர்க்கரை முதலியவற்றுல் பிரதிமாதி கிராம நிர்மாணத்தைக் கூறும் சாஸ்திரம். இது மயன், விச்வகர்மன் முதலியோராலும் மற்றவர்களாலும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவைகளுக்கு முதனூல் சிவாகமங்களாம். இச்சிற்பம். ஒருவன் எடுத்துக்கொண்ட காரியம் இனிது முடியவேண்டிக் காலவிதி, நிமித்தபரீக்ஷை, பூபரீக்ஷை, பலிவிவரம், பூகர்ஷணவிதி, சங்குஸ்தாபனவிதி, மாலைபவிதி, பதவின்யாசவிதி, சூத்ரநிர்மாணவிதி, வாஸ்துதேவபலி, கிராமாதிலக்ஷணம், விஸ்தார ஆயாமலக்ஷணம், ஆயாதிலக்ஷணம், நக்ஷத்ரசக்ரம், தண்டிகாதிவிதி, வீதித்வாராதிமாநம், கிராமாதிதேவதாஸ்தாபனம், கிராமாதிவின்யாசம், கர்ப்பநியாசம், கிராமக்ரஹவின்யாசம், வாஸ்துசாந்தி, சாலாலக்ஷணம், வர்த்தமானம், நந்தியாவர்த்தம், சுவஸ்திகம், சதுச்சாலாவிதி, அஸ்திசாலாவிதி, மாலிகாலக்ஷணம், லாங்கலம், மௌலிகம், பத்மமாலிகாலக்ஷணம், நகராதிவிபேதம், பூமிலம்பவிதி, ஆத்யேஷ்டகாவிதி, உபபீடவிதி, பாதமானவிதி, பிரஸ்தரவிதி, பிராசாதபூஷணவிதி, கண்டலக்ஷணவிதி, சிகரலக்ஷணவிதி, ஸ்தூபிகாவக்ஷணவிதி, நாளாதிஸ்தாபனவிதி, தளவிசேஷவிதி, மூர்த்தனிஸ்தாபனவிதி, லிங்காதிப்ரதிமாலக்ஷணவிதி, ப்ரதிஷ்டாவிதி, விமானஸ்தாபனவிதி, மண்டபலக்ஷணவிதி, பிராகாரலக்ஷணவிதி, கோபுரவிதி முதலியவற்றை விரித்துக்கூறும். ஈண்டு ஒவ்வொன்றையும் எடுத்துக் கூறின் நூல் இடங்கொடாதாகையால் அதில் அடங்கிய விஷயத்தைமாத்திரம் கூறினேம். அதனைக் காமிகாதி சிவாகமங்களினும், சிற்பநூல்களினும் காண்க.

சிற்பநூல்—(ந.உ) விச்சுவதருமம், விச்சுவேசம், விச்வசாரம், விருத்தம், தாவட்டம், நளம், மயம், அநுமான், பானு, கற்பாரியம், சிருட்டிம, மானசாரம், வத்துவித்யாபதி, பராசாரியம், அருடிகம், சயித்தகம், வாத்துபோதம், வித்தாரம், இந்திரம், வச்சிரம், சௌமம், விசுவகாசிபம், மகதந்திரம் விசாலம், சித்திரம், காபிலகாலயூபம், நாம சங்கிதை, சாத்திகம், வச்வபோதம், அதிசாரம், வெருச்சுருதம், மானபேதம்.

சிற்றம்பலநாடிகள்—இவர் மெய்கண்ட சந்தானத்தைச் சேர்ந்தவர். கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியாருக்கு மாணக்கர் எனவும் கூறுவர். இவர் சிவப்பிரகாசம் என்னும் சைவசித்தாந்த சாத்திரத்திற்குக் கருத்துரைச் சூத்திரம் செய்தனர். இவர் திருச்செந்தூர் அகவலும் செய்தனர் என்பர். இவர்க்கு (சு.கு) மாணக்கர். இவர் தம் மாணக்கர் அனைவருடன் ஒரு இடத்தில் உணவுகொள்ளுகையில் அங்கிருந்த பரிசாரகன் நெய்யென நினைத்து வேப் பெண்ணெயைப் பரிமாற அனைவரும் அதனையறியாது உண்ண ஒருவர் வேப் பெண்ணெய் என்று அறிந்து உணவைக் காண்று ஆசாரியருக்கு அறிவித்தனர். ஆசாரியர் இவன் பரிபாகம் இல்லாதவன் என்று நீக்கிச் சிலநாளிருந்து தமதுசீடர் அனைவரில் ஒருவர்தவிர மற்றவர் அனைவருக்கும் தனித்தனி சமாதிக்குழி உண்டு பண்ணிச் சீடருடன் ஒரேகாலத்தில் சமாதியடைந்தனர்.

சினி—1. யுதாசித்தின் குமரன். இவன் குமரன் அநமித்தான்.

2. அநமித்திரன் குமரன், இவன் குமரன் சத்தியகன்.

3. சூரன் குமரன், இவன் குமரன் போசன்.

சிஷ்யபாவழர்த்தி — பிரணவத்திற்குப் பொருள்கூறப் புகுந்த கந்தமூர்த்தியிடம் சிவமூர்த்தி மாணாக்கர்போலிருந்து அவர் கூறியதைக் கேட்ட திருவுரு.

சீகண்டர்—சைவபத்ததிசெய்த சிவாசாரியருள் ஒருவர்.

சீகண்டருத்ரர்—அநந்தருக்குக் கீழுள்ள புவனங்களில் அதிகாரராயிருக்கும் புவனகர்த்தா.

சீகதன்— பாரதவீரருள் ஒருவன். இவன் பாரதப்போரில் முதலுள் யுத்தத்தில் சிகண்டியுடன் போர்புரிந்தவன்.

சீக்கை—ஒருநூல்.

சீசாதகர்ணன் — கிருஷ்ணன் குமாருள் ஒருவன். இவன்குமரன் பௌர்ணமாசன்.

சீசைலமுனிவர்—விஷ்ணுமூர்த்தியால் அம்பரீஷன் வீட்டில் அபகரிக்கப்பட்டவர்.

சீதக்காதி—இவர் சாதியில் லப்பை, இருக்கை காயற்பதி, மகாத்தியாகி. பலவித்துவான்களுக்குக் கொடுத்தூப் பாடல் பெற்றவர். இவரிறந்து சமாதிக்குழியில் இருக்கையில் படிக்காசுப்புலவர் இவரிறந்தது அறியாது இவர் ஊர்சென்று விசாரிக்கையில் இறந்தனர் எனச், சமாதியைத் தேடிச் சென்று அவ்விடம் "தேட்டாளன் காயற் றுரைசீதக் காதி சிறந்தவச்ர, நாட்டான் புகழ்க்கம்ப நாட்டி வைத்தான்தமிழ் நாவலரை, ஓட்டாண்டியாக்கி யவர்கள் தம் வாயில் ஒருபிடிமண், போட்டானவனும் ஒளித்தான் சமாதிக் குழிபுகுந்தே" எனப் பாடச் சமாதியிலிருந்த பிரேதம் கை நீட்டியது. விரலில் விலையுயர்ந்த மோதிரம் இருக்கப் புலவர் அதனைப் பெற்றுப் போனதாகக் கூறுவர். இதனால் "செத்துங் கொடுத்தான் சீதக்காதி" என்பர்.

சீதசத்துருமகாராஜா — அசிதசுவாமியின் தந்தை. இவர் தேவி விசயை.

சீதத்தன்—1. இராசமாபுரத்துள்ள ஓர்வணிகன். இவன் வெள்ளிமலையிலிருந்து காந்தருவதத்தையை அழைத்துவந்தவன்.

2. சிவகன் தோழருள் ஒருவன்.

3. கோவிந்தமகாராஜாவின் புத்திரன்.

சீதநாடு—நீலகிரி, கோயம்பத்தூர்.

சீதரர்—1. இவர் சைசர். ஜயவர்மாவின் தந்தை.

2. சித்திபுரத்தரசன், நீலபதி என்பவளுக்குக் கணவன்.

சீதரதேவர் – ருஷபதீர்த்தங்கரின் ஆறுவது பிறப்பு.

சீதளதீர்த்தங்கரர்–(சைசர்.) இவர்பத்தாவது தீர்த்தகர். இவர் மலையதேசம் இராசபத்திரலபுரம், தந்தை திருடரதன், தாய் சுநந்தை. இவர் கிருதயுகத்தில் மாசிமாதம் கிருஷ்ணபக்ஷம் துவாதசிதிதி உத்தராடநக்ஷத்திரத்தில் இக்ஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்தவர், இவர் உன்னதம் தொண்ணூறுவில், சுவர்ணவர்ணம், ஆயுஷ்யம் ஒருலக்ஷம்பூர்வம், கணதரர் அனகாரர் முதல் எண்பத்தொருவர்.

சீதாபண்டிதர்—இவர் அரிபக்தி மேல்கொண்டு யாவரிடத்திலும் அன்பு மிகுந்தவர். இவர் தம் மனைவியாருடன் யாத்திரை செய்ய விரும்பி மனைவியாரைக் குதிரை மீதேற்றிக்கொண்டு செல்கையில் ஒரு கிராமத்தருகில் பொழுதுசெல்ல மனைவியார் நாம் திரும்பிவிடுவோம் எனக் கூறினர். ஆண்டுவந்தகள்ளர் சிலர் நாங்களுங்களுக்குத் துணைவருகிறோம் வருக என அழைக்கப்பண்டிதர் இசையாதுபிரமாணமிடின் வருவதாகக் கூறக்கள்ளர்பிரமாணமிட்டனர். பண்டிதர் பெருமாளிருக்கின்றனரென்று அவர்களுடன் செல்கையில் கள்ளர் பண்டிதரைக்கொன்று அவர்மனைவியாரிடம் வந்து கணவனிறந்ததைக் கூறிநிற்க மனைவியார் சாக்ஷியாக இருந்த பெருமாள் மறைந்தாரோ என ராமமூர்த்திகோ தண்டத்துடன் தோன்றிக் கள்ளரைக் கொலைசெய்து பண்டிதரை யெழுப்பி வழித்துணைசென்று மறைந்தனர்.

சீதாபிராட்டியார்-1. சநகமகராராஜாவின்புத்திரியார். இவள் பூர்வஜன்மத்தில் வேதம் ஓதிக்கொண்டிருந்த குசத்துவசர் வாயில் தோன்றி வேதவதி எனும் பெயருடன் வளர்ந்துகொண்டு இருக்கையில் தம்பன் எனும் அரக்கன் இவளைத் தனக்கு மனைவியாக இருடியைக்கேட்க இருடி இவள் விஷ்ணுமூர்த்திக்கு மனைவி; உனக்குக் கொடுக்கேன் என, அரக்கன் கோபித்து இருடியைக் கொன்றனன். தனித்த வேதவதி விஷ்ணுவையெண்ணித் தவஞ் செய்கையில் திக்குவிசயத்திற்கு வந்த இராவணன் இவளைவலிதிற்பிடிக்க வேதவதி நீதீண்டிய உடலைநான் வைத்திருப்பதில்லை. நானே உன்னரசை அழிக்கிறேன் என்று தீக்குளித்தனள். இவள் இலங்கையில் ஒரு தாமரைப்பொய்கையில் தாமரையிற் பிறந்து சிவபூசைநிமித்தம் பூக்கொய்யவந்த இராவணன் கண்காண இருந்தனள். இராவணன் இக்குழந்

தையை எடுத்துச்செல்ல அங்கிருந்த நிமித்திகர் இக்குழந்தையிவ்விடம் இருக்கின் இலங்கையழியும் என்றனர். அதனுல் ஒருபெட்டியில் இட்டுக் கடலில்விட்டனன். அது அலையில் மிதந்துவந்து வெள்ளத்தில் மிதிலைநகரிற் புதைந்தது. அத்தருணத்தில் மிதிலைநகர்க்கு அரசனுகிய சநகன் யாகஞ்செய்ய உழுதகலப் பையின் நுதிமுனையில் பெட்டி தோன்றத் திறந்துபார்த்துக் குமரி யிருக்கக் கண்டு வளர்த்துவந்தனன். இவள் வளர்ந்து பருவமடைந்து வில்லை முரித்த இராமபிரானை மணந்து நகரினின்று ஆரணியம் நீங்கிய இராமமூர்த்தியை விடாது பின்பற்றிச் சென்று சித்திரகூடம் கடக்கையில் அத்திரியின் ஆச்சிரமத்தில் அநசூயையால் உபசரிக்கப்பட்டுத் தண்டகாரணியத்தில் வந்த மாயமானைக் கண்டு ஆசைகொண்டு கணவரிடம் சொல்லிப் பிடித்துத் தரச்செய்து அவர் பிடிக்கப் போகக் கேட்ட லக்குமண, சீதா, எனும் ஓசையால் மைத்துனரைப் போகச்செய்து தனித்திருந்து இராவணசந்நியாசியிடம் பிடிபட்டு இலங்கை சென்று அசோகவனத்தில் சிறையிருந்து திரிசடை தேற்றத்தேர்ந்து காமநோயால் விகாரப்பட்டுத் தன்காலில் விழுந்த இராவணனுக்கு உன்னுயிர் நீங்குமுன் நீ நன்னெறி தேடென அஞ்சாது அவன் முகத்தைப் பாராமல் துரும்பைக் கிள்ளியெறிந்து பேசி இராமமூர்த்தி தம்மைத் தேடிவராததினுல் தன் உயிரைப் போக்கிக்கொள்ளச் சிறையிலிருந்து அசோகவனத்திருந்த ஒரு விருக்ஷத்து அருகில் வருங்கால் அனுமனைக்கண்டு அனுமன் வாய்ச்சொல்கொண்டு இராமமூர்த்தியின் செய்தியறிந்து மனந்தேறிச் சூடாமணி தரப்பெற்று அநுமனைச் சிரஞ்சீவியாய் இருக்க வாழ்த்தி அரக்கர்செய்த அக்கிரி பாதைக்கு அநுமனை அக்கிரி வாதிக்காதிருக்க அக்கிரியை வேண்டியவள். இராமமூர்த்தி யுத்தத்திற்கு வந்த செய்தி கேட்டிருக்கையில் இராவணன் மருத்துவனைக்கொண்டு செய்வித்த மாயாசநக வுருவத்தால் மயங்கித் துன்புற்றவள். இந்திரசித்தால் எய்யப்பட்ட பிரம்மாத்திரத்தால் மூர்ச்சையடைந்த இராமலக்குமணரையும் மற்றவரையும் புஷ்பவிமானத்திருந்து கண்டு விசனமடைந்தவள். இராவணன் இறந்தபின் அக்கிரி குளித்து அருங்கற்பினளாகிச் சேதி கண்டு அயோத்தியடைந்து பட்டமகிஷியாய்க் காடுகாண இச்சைகொண்டு வான்மீகி ஆச்சிரமம் அடைந்து குசலவரைப் பெற்று அவர்களை முன்னிட்டு இராமமூர்த்தியிடஞ் சென்று கற்பினிலை தெரிவித்து யான் என் கணவரைத் தெய்வமாகக்கொண்டது உண்மையாயின் என்தாய் எனக்கு இடங்கொடுக்க என்னப் பூமிதேவியால் தழுவப்பெற்றுப் பரமபதம் அடைந்தவள். இவள் தாய் சத்தியைநோக்கித் தவம்புரிந்து இவளைப் பெற்றனள் என்பது. (கூர்மபுராணம்).

2. கங்கையின் பிரிவு.

3. வேதவதியைக் காண்க. உண்மையாகிய சீதை இராவணனையடைந்தனள். அக்கினியால் சிருட்டிக்கப்பட்ட சீதை இராமர், அக்கி, யிவர்களின் கட்டளையால் சிவனைநோக்கித் தவமியற்றினள். இவள் தவத்திற்கு மகிழ்ந்து தரிசனந்தந்த சிவபெருமானைச் சீதை வணங்கிப் "பதிம் தேஹி," (புருஷன் வேண்டும்) என்று ஐந்துமுறை வேண்டினுள், இதனுல் சிறுநகைகொண்ட சிவமூர்த்தி இவளுக்கு ஐவராகிய பாண்டவர்களைப் பதியாக அளித்தனர். (பிரம்மகைவர்த்தம்).

4. சிரார்த்தகாலந் தவறுமற் சிரார்த்தஞ் செய்து தான் அங்ஙனஞ் செய்ததற்குப் பசு, பல்குருதி, அக்கி, தாழம்பூ இவர்களைச் சாக்ஷிவைத்து அவர்கள் பொய் சாக்ஷி கூறினதால் முகயோக்யமில்லாமலும், அந்தர்வாகினியாகவும், சர்வபதார்த்தங்களைப் புசிக்கவும், சிவபூஜாவிருத்தம் பெறவும் சாபமிட்டனள். (சிவமகாபுராணம்). இராமமூர்த்தியைக் காண்க.

சீதாப்பாம்—யமபுர வழியிலுள்ள பட்டணம். இங்கு ஆண்மா சீதத்தால் வருந்திப் பன்னிரண்டாம்மாசிக பிண்டத்தை யுண்பன்.

சீத்தலைச்சாத்தனூர்—கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவர். இவர் சங்கமருவுவரும் நூல்களில் குற்றம் காணுந்தோறும் கையிலிருக்கும் எழுத்தாணியால் அது பொருதுகுத்திக்கொள்வது வழக்கம். ஆதலின் இவர்க்கு இப்பெயர் இடப்பட்டது.

சீநக்கன்முதலியார்—இவன் சோழனுக்கும்மந்திரியார். இவர் பொய்யாமொழியுடன் நட்புக்கொண்டவர். இவர் பொய்யாமொழிப்புலவர்க்குக் கட்டிச்சோறுகொடுத்து "அளிகொளுந் தொடையா ணரசைக்குமன், ஒளிகொள் சீனக்கனீன்றுவந்திட்ட சீர்ப், புளியஞ்சோறுண்ட புந்தியிற்செந்தமிழ்த், தெளியும்போதெலாந் தித்தியாநிற்குமே" எனக்கவிபெற்றவர். ஒருநாள் இருவரும் மஞ்சத்தில் வேடிக்கையாக வார்த்

தையாடிக்கொண்டு இருக்கையில் பொய்யாமொழி புறங்கமுதலியார் அரசன் அலவலாக மஞ்சத்தைவிட்டு நீங்கினர். முதலியார் மனைவி தமது கணவர் படுத்து உறங்குகிறாரெனஎண்ணிப் புலவர் அருகு படுத்து நித்திரை செய்தனர். முதலியார் அரசன் காரியம் முடித்துவந்து மஞ்சத்தில் இருவரும் இருக்கக்கண்டு புலவரைச் சற்று ஒதுங்க இடம் கேட்டு ஐயமிலாது இருவருக்கும் நடுவில் படுத்து நித்திரை செய்தனர். விடிந்து ஒருவர் பின் ஒருவராக வெளிவரக் கண்டவர்களால் இச்செய்தி ஊர் முழுதும் பரவியது. இது அரசன் வரையிற் செல்லவே அரசன் புலவரை அழைத்துக் கேட்கப் புலவர் "தேரையார் செவ்விளநீர் உண்ணுப் பழிசும்பர், நாரியார் தாமறிவர் நாமவரை நத்தாமை, கோரைவாய் பொன்சொரியும் கொல்லிமலை நன்னாட, ஊரைவாய் மூட உலைமூடி தானிலையே" என்றனர். இதனைக் கேட்ட அரசனும் முதலியாரும் முன்போலவே புலவரிடம் நட்புக்கொண்டிருந்தனர். பின் சிலநாள் கழித்துப் புலவர் நீங்கியகாலத்து முதலியார் மரணம் அடைந்தபோது புலவர் கேட்டு இடுகாடு அடைந்து சிதையில் வேகும் உடம்பை இடம் கேட்க இடங் கொடுத்துப் புகழ் அடைந்தவர். பொய்யாமொழியைக் காண்க.

சீபட்டர்—பகவத்கீதை தமிழால் ஆக்கிய புலவர்.

சீபதிபண்டிதர்—இவர் ஒரு வீரசைவஅடியவர். அரசன் சபையில் ஒருவர் இவர்க்குமுன் சிவனடியவர்க்குக் கோடிவேதியர் ஒப்பர்என்றுகூற இவர் நெருப்பைச் சீலையில்கட்டித் தொங்கவிட்டுச் சிவனடியவர்க்கு வேதியர் ஒருபோதும் ஒவ்வார் என்றனர். இவர் நெருப்பைச் சீலையில்கட்டியதால் வேதியரிடம் அக்கினி அடங்கியது.

சீபலதேவன்—விச்சலராசன் மந்திரி. இவரது இருக்கையைக் கலியாணபுரம் எனவுங் கூறுவர்.

சீமந்தினி — இவள் சித்திரவர்மன் குமரி. இவள் தனது பதினாலாவது வயதில் மங்கலமிழப்பள் என நிமித்திகர் சொல்லக் கேட்ட தந்தை விசனத்துடன் இருந்தனன். இச்செய்தியைச் சீமந்தினிகேட்டு விசனமடைந்து யஞ்ஞவல்கிய முனிவரின் தேவியாகியமைத்திரியிடஞ்சென்று கூறினள். அவள் சீமந்தினிக்குச் சோமவாரவிரதம் அநுஷ்டிக்கக் கற்பித்தனள். சீமந்தினி சோமவாரவிரதத்தை விடாது அநுட்டித்துவரும் நாட்களில் நிடததேசாதிபனுகிய சந்திராங்கதனின் மணந்தனள். சந்திராங்கதன் ஒருநாள் சிநேகருடன் யமுனையில் தோணியில் ஏறிச்செல்லுகையில் எல்லாரும் இறக்க இவன் மாத்திரம் தப்பிப்பிலத்தின்வழிச்சென்று நாகலோகம் அடைந்து நாகராசனுல் ஆதரிக்கப்பட்டு அங்கிருந்தனன். சீமந்தினியும் அவள்தந்தையும் சந்திராங்கதனுக்குத் தந்தையாகிய இந்திரசேனனும் கேட்டு விசனமடைந்து செய்யவேண்டிய கிரியைகளைமுடித்துச் சீமந்தினியின் மங்கலசூத்திரம் முதலியவற்றை நீக்கினர். முன்சென்ற சந்திராங்கதன் நாகராசனுல் உபசரிக்கப்பட்டுப் பல பரிசுகளைப் பெற்று நீங்கி யமுனைத்துறையில் சோமவாரவிரதத்தின்பொருட்டு நீராடவந்த சீமந்தினியைக் கைமையாய்க் கண்டு தன்மனைவி எனத்தேறி அவளது ஊர், பெயர் முதலிய வினவினன். அவள் தன்னிலையும் தன் மாமன் முதலியோர் பகையரசரால் சிறைபட்டமையும் கூறக்கேட்டு இன்னும் இரண்டுநாட்களில் உன்புருஷன் உன்னிடம் வருவன் நான் அவனது நண்பன்என நீங்கி நிடதநாடு சென்று பகைவரை வென்று தன்மாமன் முதலியோர்க்குத் திருமுகம் எழுதி மறுமணங்கொள்ள மங்கலம் பெற்றவள். இவ்வகைச் சீமந்தினி புருஷனுடன் சோமவாரவிரதம் அநுட்டித்துவருகையில் வேதமித்திரன் புத்திரனுகிய சுமேதாஎன்பவனும் சதார்ச்சுதன் புத்திரனுகிய சாமவான் என்பவனும் கூடித் தாம் கலியாணஞ் செய்துகொள்ள அரசனிடம் பொருள்பெறச் சென்று கேட்க அரசன் இவர்களைப் பார்த்துச் சீமந்தினி சோமவாரத்தில்நீங்களிருவரும் ஸ்ரீபுருஷ உருவடைந்து சென்று அவள் தரப்பெற்ற பொருளால் மணம்முடித்துக்கொள்ளுங்கள்அவ்வகை போகாதிருப்பின் தண்டிப்பேன் என்றனன். வேதியர் இருவரும் அப்படியே ஒருவன் பெண்ணுருவாகவும் மற்றவன் ஆணுகவும் சென்றனர். சீமந்தினி அவர்களை உமாமகேசுவராகப் பூசித்து வேண்டிய கொடுத்தனள். பொருள்பெற்றவர் நீங்கிச் செல்லுகையில் பெண்ணுகநடித்தவன் பெண்ணுக்குரிய அங்கங்களைப்பெற்றுக் காமத்தால் வருந்திப் புருஷனை அணைந்தனன். இவன்தந்தை தன் ஒரு புத்திரன் பெண்ணுனது அறிந்து என் புத்திரன் உன்னால் பெண்ணுயினன் எனக்கு வேறு புத்திரர் இலாமையால்

என்உயிரை உன்முன் போக்கிக்கொள்ளு கிறேன் என்றனன். இதைக்கேட்ட அரசன் பயந்து உமையை நோற்றுக்கேட்க உமாதேவியார் என் அன்பர்க்கு மாறு செய்யேன் ஆதலால்வேறு புத்திரப்பேறு அளிப்பன் எனக்கூறக்கேட்டு வேதியனுக்குக் கூறி அவனுக்குவேண்டிய அளித்துப் பெண்ணை புருஷனுக்குச் சரமவதி எனப் பெயரிட்டு இருவருக்கும் மணம் முடித்தனன். (பிரமோத்தரகாண்டம்).

சீழதன்—வியோமசுதன் குமரன். இவன் குமரன் விகுருதி.

சீழதன்—ஓர் யாழ்வல்லவன். தும்புருக்கு நண்பன்.

சீழதவாகனன்—ஒரு காந்தருவன். இவன் தன் தேகத்தைக் கருடனுக்கு இரையாகக் கொடுத்து ஒரு நாககுமரனைப் பிழைப்பித்தவன்.

சீயகங்கன்—தொண்டைமண்டலத்துச் சைவ அரசன் பவணந்தி முனிவரை நன்னூல் என்னும் இலக்கணம் செய்யக் கேட்டுக்கொண்டவன்.

சீயாண்டான் — எழுபத்துநாலு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

சீரதன் —சித்திரரதன் குமரன். இவன் குமரன் விருஷ்டிமான்.

சீரத்துவசன்—சநகன்.

சீராமப்பிள்ளைபட்டர் — பராசபட்டருக்குக் குமரர். எழுபத்துநாலு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

சீராளதேவன்—சிறுத்தொண்டர் புத்திரன்.

சீர்க்காரி—ஒரு இருடி. இவன் தன்குமானுக்குத் தன் பெண்சாதியைக் கொல்லும்படி கட்டளையிட்டனன். குமரன் தந்தை சொல்லை மறுக்கவுங் கூடாது தாயைக் கொலைசெய்யவுங்கூடாதுயாதுசெய்வது என்று தன் உயிர் போக்கிக்கொள்ள இருக்கையில் சீர்க்காரி நாம் கோபத்தாற் சொன்னோமேகுமரன்சொன்னவண்ணம் செய்தானே என்னமோ என அவர்களிடத்து இரக்கப்பட்டு வீடுவந்து இருவரும் பிழைத்திருக்கக் கண்டுகளித்தவன். இவன் குமரன் மேதை.

சீர்காழித்தலபுராணம்—இது சீர்காழிமகாத்மியம்கூறிய நூல். இது தமிழில் சீர்காழி அருணைசலக் கவிராயர் அவர்களால் இயற்றப்பட்டது.

சீர்த்தி—நெடுமுடிகிள்ளியின் தேவி. மாவலி பரம்பரையாள்.

சீலகன்—மாகதனைக் காண்க.

சீலவிருத்தன்—கபிலன் என்னும் வேதியனுக்கும் சுருசியென்பவளுக்கும் பிறந்து மகாபாதகஞ்செய்து புள்ளிருக்குவேளூர்த்தீர்த்தக்கரையில் இருந்த விபூதி முடிப்பைப் பொற்பையென்றெடுத்த புண்ணியத்தால் நலமடைந்தவன்.

சீலை—கௌண்டின்னியர்க்குப் பத்தினி.

சீவகன்—1. கத்ரு குமரன்.

2. இவன் ஏமாங்கத நாட்டில் இராசமாபுரத்தில் அரசாண்ட சச்சந்தன் தன் மனைவி விசையையுடன் இருந்ததையறிந்த கட்டியங்காரன், சச்சந்தன்மீதுபடையெடுத்துத் தோல்வியடையச் செய்தனன். சச்சந்தன் தன் தோல்வியும் மரணத்தையும் அறிந்த கர்ப்பிணியாகிய சச்சந்தன் மனைவி பகைவன்கைக்கு அகப்படாமல் மயிற்பொறிமேல் ஏறி ஆகாய வழியிற்சென்று ஒரு சுடுகாட்டில் இறங்கினள். அவ்விடம் சீவகன் பிறந்தனன். கந்துக்கடன் என்னும் வணிகன் இறந்த தன் குழந்தையைப் புதைக்க அந்தச் சுடுக்காட்டில் வந்து அவ்விடம் தனித்திருக்கும் குழந்தையைக் கண்டு எடுத்துவந்து மனையியிடங் கொடுத்து வளர்த்துவந்தனன். இவன் வளர்ந்து சாகசச்செயல் செய்துவருகையில் இவனது சாகசச்செயல் அறிந்த கட்டியங்காரன் கொல்லத் தனிக்கையில்தப்பிக்கோவிந்தையைமணந்து வேறு நாடுசென்று காந்தருவதத்தை, குணமாலை, பதுமை, கேமசரி, கனகமாலை, விமலை, சுரமஞ்சரி, இலக்கணை முதலியவரையும் மணந்து தன் தந்தையைக்கொன்ற கட்டியங்காரனைக் கொன்று சற்புத்திரரைப்பெற்று நாட்டைக் காத்து அறம்கேட்டு முத்தி அடைந்தவன். இவன் புத்திரர் சச்சந்தன், சுதஞ்சணன், தரணி, கந்துக்கடன், விசயன், தத்தன், பரதன், கோவிந்தன்.

சீவசம்போதனை—இது சைமத சித்தாந்த நூல். மகததேசாதிபதி கேட்டக் கௌதம கணதிபரால் கூறப்பட்டது. இதனைத் தேவேந்திரமாமுனிவர் கூறினர்.

சீவடன்—ஒரு சந்நியாசி. இவன் முதலில் நித்திரைசெய்து பிராமணஞாய்ப் பின்அரசனாய்ப் பின் தெய்வப்பெண்ணாய், அவள் மானாய் அது பூங்கொடியாய் அது வண்டாய் அது யானையாய் அது அன்னமாய் மாறினவன். (ஞானவாசிட்டம்).

சீவதேகமீ—(ங) தூலம், குக்குமம், காரணம்.

சீவரத்தினங்கள் ஏழு—அவை அரசலக்ஷணமுள்ள யானை, எல்லாம் செய்யவல்ல சிற்பி. கற்புடைய பெண், வல்லசேனாபதி, பண்டாரம் காப்போன், உற்பாதம்

கூறும் நிமித்திகன், நல்ல லக்ஷணமுள்ள குதிரை.

சீவர்த்தமானசுவாமிகள்—வர்த்தமான தீர்த்தகரைக் காண்க.

சீவலன்—1. இருதுபர்ணன் குதிரைக்காரன்.

2. ஒரு இருடி, இவன் புத்திரன் பிரவாகன்.

சீனன்—விஷ்ணுவின் அவதாரமாகிய புத்த மூர்த்தியைப் பெற்றவன். கிகடதேசத்தரசன்.

சுகசீசாயை—சிஷ்டியின் மனைவி.

சுகண்டன்—அசுவக்கிரீவன் தம்பி.

சுகதருஷி—வைபாடிகமத நிர்மாணகன்.

சுகநாதன்—நந்திவர்த்தனன் குமரன். இவன் குமரன் காகபர்ணன். இவன் வமிசத்திற் பிறந்த பத்து அரசர்கள் கலியில் (கூசு0) வருஷம் ஆளப்போகிறார்கள்.

சுகந்தகிரது—சோமகன் குமரன்.

சுகமுனி—1. வியாசர் குமரர். வியாசர் புத்திரப்பேறு வேண்டிச் சிவபிரானைநோக்கி யாகாதிகாரியஞ் செய்யத் தனித்து அரணியைப் பிடித்துக் கடைகையில் கிருதாசி என்னும் அப்சரசு தோன்றி யவரைக் காமத்தில் மூழ்குவித்துத் தான் சுகமென்னும் கிளியுருக்கொண்டு இருக்கையில் வியாசவீரியம் அரணியில் விழுந்தது. அதனால் சுகர் பிறந்தனர். சுகரூபியாகிய இவனால் பிறந்தவராதலால் சுகர் எனப்பட்டனர். இவர் பிறக்கையிற் றூனே மகாஞானியாய் இருக்கையில் நாரதர் இவர்க்கு ஞானங்கூற அதனால் இவர், தந்தையைவிட்டு நீங்கவியாசர் பின் தொடர்ந்து "சுகசுக" என்றழைத்தமையால் மாங்கள் மூதலிய ஓய்என்று விடைதந்தன. இவர் தவநோக்கிச் செல்லுகையில் பின்றொடர்ந்த வியாசரைநோக்கி நீராடிய அரம்பையர் தெற்றென எழுந்து சேலையுடுத்தனர். சுகரைநோக்கி எழுந்திராததினால் சுகர் வியாசரைக் காட்டிலும் உலகவியாபார மற்றவர். சநகரிடத்து ஞானோபதேசம் பெற்றவர். இவர் ஆகாசமார்க்கமாய்ச் சூரியமண்டலத்தில் தேகத்தைத் தகித்து முத்திபெற்றனர். வியாசரும் கிளியுருக்கொண்டு புணர்ந்து சுகர் பிறந்தனர் என்ப. சுகர் (கூ2) வருஷம் தாய்வயிற்றில் தங்கிப்பிறந்து மாயை நீங்கினவர். இவர் தம் சாயா உருவத்தைப் பூமியில்வைத்துத் தான் முத்தியடைந்தனர் என்பர்.

2. இராவணன் தூதுவர்களில் ஒருவன். வானரசேனைகள் சமுத்திரதீரத்தில் தங்கியிருக்குங்காலை உளவறிந்து அறிவிக்கவந்து விபீஷணராற் கட்டுண்டவன்.

3. யமனுக்குச் சாந்தியிடம் உதித்த குமரன்.

4. சூரபதுமனுக்கு மந்திரி.

5. (பிர.) பலியின் மனைவியிடம் தீர்க்கதபசால் உதித்த குமரன்.

சுகர்ணன்—யஞ்ஞமூர்த்திக்குத் தக்ஷணையிடம் உதித்த குமரன்.

சுகர்மன்—சைமினிருஷியின் குமரனாகிய சுமந்தன் புத்திரன். இவன் இருடி.

சுகலன்—பாண்டிநாட்டில் குருவிருந்த துறையிலிருந்து சுகலனெனும் தன் மனைவியுடன்கூடிப் பன்னிரண்டு புத்திரர்களைப்பெற்று அவர்களிடத்து இருந்த அன்பினால் எது செய்யினும் கேளாதிருக்கத் தாய் தந்தையர் பாண்டியனாலும் அவன் சேனாபதி சற்சரனாலும் இறந்த காலத்து வேடருடன் அப்பிள்ளைகள் கூடி வியாழபகவான் தவத்திற்கு இடையூறுசெய்து அவராற் பன்றிகளாகச் சபிக்கப்பட்டுப் பன்றியின்வயிற்றில் உதித்துத் தாய்தந்தையர் இறக்கச் சிவமூர்த்தியால் பாலூட்டி வளர்க்கப் பெற்றுச் சிவமூர்த்தியின் கட்டளைப்படி சுகுணபாண்டியன் மந்திரியாகி முத்திபெற்றனர். முற்கூறிய சுகலன் பூருவம் ஒரு விச்சாதரன் புலத்தியர் தவத்திற்கு இடையூறாக வீணையிசைபாடி அவரால் பன்றியாகச் சபிக்கப்பட்டவன். (பழனிதல-பு.)

சுகவர்மா—சயமுனி மாணாக்கர்.

சுகன்னி—1. சையாதி அல்லது யயாதியின் குமரி. இவள் தந்தையுடன் வனத்திற்குச் சென்றகாலத்துச் சௌநகமுனிவர் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தபுற்றின்வழிச்சென்றனள். அந்தப்புற்றில் ஒரு ஒளிதோன்ற இவள் அதனைக் குத்தினள். இவள் குத்தினது கண்ணுதலினூல் அரசன் சேனைக்கு இருவழியும் அடைந்தன. அதனால் அரசன் திடுக்கிட்டு வினவி நடந்தது அறிந்து சியவனருஷிக்குத் தன் குமரியை மணஞ்செய்வித்தனன். இவளை அச்வினி தேவர் கண்டு நீ அதிரூபவதி தவசிக்கு இணங்கி இருக்கிறாய் என்ன அதனைக் கணவர்க்கு அறிவிக்கக் கணவர் சொற்படி உங்களில் ஒருவர் ஏற்படுங்கள் என அவர்கள் இருடியிடம் வந்து மூவரும் தடாகத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து ஒரே உருவமாகக் காணப்பட்டனர். சுகன்னி கணவனைத் தியானித்து மூவரில் ஒருவரைத் தொடத் தொட்டவர் சியவனரா யிருக்க

அஸ்வினிதேவர் இருடிக்கு யௌவனமளித்துச் சென்றனர். ஒருமுறை சியவனர் இளமைகொண்டது அறியாத இவளது தந்தை இளமைகொண்ட கணவருடன் இருந்த குமரியைக்கண்டு நீ கற்புநீங்கினை என்று குமரியைக் கோபித்தனன். குமரி சியவனராகிய தம் கணவருக்கு இளமை வந்த வரலாறு கூறித் தேற்றினள். இவளது மற்றைச் சரிதைகளே சையாதிசியவனரைக் காண்க.

2. பார்க்கவ சியவனர்க்குப் பாரி.

சுகஸ்தன்—திருதராட்டிரன் புத்திரன்.

சுகாசநபூர்த்தி—தம்மையடித்த மாணுக்கர்க்கு ஞானோபதேசஞ்செய்யச் சுகாசனத்தில் எழுந்தருளிய சிவன் திருமேனி.

சுகாநந்தர்—இவர் பாகவதபக்தி யுடையராய் அரிபூசைசெய்து பாகவதருண்டசேடங்கொண்டு வருநாட்களில் இவரிடத்து அருளைகொண்ட சிலர் லட்டுப்பல காரத்தையிது பெருமாளுக்கு நிவேதனமான துண்க என அவ்வாறுண்டு விழுங்கியபின் இதுதக்கவனல்லான் செய்தது இதனையுண்ட நீர் பிராயச்சித்தஞ்செய்து கொள்ளல்வேண்டுமென்னத் தாசர் தாமுண்ட பலகாரத்தை யவர்காண அவர்கள் கொடுத்ததுபோலவே மீண்டும் தாக்கண்டோர் பயந்து அபராதக்ஷமை வேண்டிச் சென்றனர். பின் தாசர் யாத்திரைசெய்ய விரும்பி மனைவியாரைநோக்கி நீ பெருமாளையும் பாகவதரையும் பூசித்திருக்கவெனக் கூறிச் சென்றனர். தாசர் ஊரிலில்லாமை கண்ட காமுகன் ஒருவன் அவர் மனைவியாரிடம்வந்து நான் பாகவதன் என் காமஎண்ணத்தைமுடிக்க எனக் கேட்ட சுரசுரீ என்னும் தாசர் தேவியார், அதற்குடன்பட்டுப் பாகவதராக வந்த காமுகனுக்கு அன்னமுதலிய பரிமாறினர். காமுகன் பொழுது சாயக் களிப்புடனிருக்கையில் சுரசுரீ படுக்கை திருத்தித் தம் நாயகரையும் பெருமாளையும் மனத்தெண்ணிப் படுக்கையறைக்கு அழைக்கக் காமுகன் வாசற்படியருகு செல்ல ஆங்கு அந்த அம்மையார் காமுகன் கண்ணுக்குப் பெரும்புலியாக இருக்கக் கண்டு இவனை யுறுத்துநோக்கக் காமுகன் பயந்து வெளிவந்து விடிந்தபின் அம்மையார் வீடுமுதலிய சுத்திசெய்கையில் பாதம்பணிந்து தாசனுயினன்.

சுகாமர்—பதின்மூன்றும் மன்வந்தரத்துத் தேவர்.

சுகி—1. பதினுன்காமன்வந்தரத்து இந்திரன்.

2. தருமப் பிரசாபதியின் குமரி. கிளிகளைப் பெற்றவள்.

சுகிருதி—பிரதி குமரன், இவன் குமரன் விப்பிராசன்.

சுகிர்தன்—திருதராட்டிரனுக்குக் குமரன்.

சுகுணன்—1. வீமனுக்குச் சலதரையிடம் பிறந்த குமரன்.

2. பிரமசேநன் குமரன்.

3. கிருஷ்ணசர்மனுக்குத் தந்தை.

சுகுணபாண்டியன்—1. இராசாதிராச பாண்டியனுக்குப் பின் அரசுபுரிந்தவன். காரிக்குருவிக்கு உபதேசித்தது இவன் அரசாக்ஷியில் ஆம்.

2. இராசராசபாண்டியனுக்குக் குமரன். இவன் காலத்துச் சிவமூர்த்திபன்றிக்குட்டிகளுக்குப் பாலூட்டி மந்திரிகளாக்கினர். இவன் குமரன் சித்திரவிரத பாண்டியன்.

சுகுணசேகரபாண்டியன்—சுகுணபாண்டியனுக்குப் பின் அரசாண்டவன்.

சுகுணபாண்டியன்—இவன் திருப்பெருந்துறைக்கு (கூ00) வேதியரை வருவித்து அவர்களுக்கு மானியமுதலிய கொடுத்து வைத்தான். இந்த வேதியரின் பிள்ளைகளுக்குச்சிவமூர்த்திவேதியராய்வந்துவேதமுதலியன வோதிவைத்தனர். இவ்வகை வாழுநாட்களில் சுகுணபாண்டியனுக்குப் பின்வந்த வரதுங்கபாண்டியனும் காலம் சென்றனன். இவன் குமாரன் கௌமார பாண்டியன் இவனரசில் உலுண்டாஷன் எனும் குறும்பரசன் வேதியர்க்குக் கொடுத்த மானியத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டான் வேதியர் கௌமாரபாண்டியனிடம் முறையிட்டனர். பாண்டியன் உங்கள் நிலம் என்பதற்கு அடையாளம் என்ன என்றனன். உபாத்தியாயராக இருந்த வேதியர் எமது நிலம் வெட்டச் சூரிக்குமியல்பினது என்றனர். அவ்வாறே குறும்பர்சனும் பாண்டியனும் சென்று வெட்டப் பெருந்துறையாக நீர் சுரந்தது ஆதலால் பெருந்துறை நாமம் உண்டாயிற்று.

சுகுணை—சிலவிருத்தனைக் காண்க.

சுதுமாரன்—1. புளிந்தநகரத்து அரசன்.

2. திருஷ்டகேதுவின் தந்தை. திருஷ்டகேதுவின் குமரன் என்றுங் கூறுவர். இவன் குமரன் விதிகோத்திரன்.

3. வீதிஹோத்திரனுக்குத் தந்தை.

4. இவன் ஒரு வேதியன். காமத்தால் பல பெண்களைமயக்கிவந்தனன். இவனை யரசன் ஊரைவிட்டுத் துறத்தக் காட்டிற் சென்று புலச்சியைக்கூடி மனைவியிறக்கப் பெண்களைப் புணர்ந்து இரண்டு

குழந்தைகளைப்பெற்று வழிபறித்துத்திரிகையில் காவலர் பிடிக்கத்தொடர அக்காடுவிட்டு வேறு காட்டிற்குச்செல்லுகையில் நாககன்னியர் சிவபூசை செய்வதைத் தரிசித்து இறந்தபின் யமபடர் பற்றச் சிவகணங்களால் தடையுண்டு சிவபதம் அடைந்தவன்.

சுகுமாரி—ஓர்பார்ப்பினி. இவள் விதூமன் எனும் காந்தருவனைக் குரங்காகச் சபித்தவள்.

சுகுருசர் — விபுலரின் குமரர். இவர்க்கு நான்கு குமரர். இவர்களே தருமபக்ஷிகள் ஆனவர்.

சுகூர்ச்சனீ—கௌரச்சனைக் காண்க.

சுகேசன்—1. சாலகடங்கடை, வித்யுத்கேசன் என்பவனைப் புணர்ந்து பெற்ற குமரன். இவனைச் சாலகடங்கடை பெற்றுக் கணவனைப் பிரிந்திருக்க மனமிலாமல் காட்டில் விட்டுச்சென்றனள். இக்குழந்தையைச் சிவமூர்த்தியுடன் அந்தரத்தில் வந்த உமாதேவியார் கண்டு இரங்கி இனி அரக்கர்குழந்தைகள் பிறந்த காலத்திற்றூமே வளர்ந்து பருவமடைய வரம் தந்து போயினள். இதனால் இவன் பருவம் பெற்றுக் கிராமணியின் சுமனியை மணந்தனன்.

2. சிவகணத்தலைவரில் ஒருவன்.

3. பரத்வாசர் புத்திரன்.

4. சிலோச்சயநகரத்து வாணிபன். இவனுக்கு அறுவர் குமார்கள். இவ்வறுவரும் மணிமுத்தாநதியில் மூழ்கி இஷ்டசித்தி பெற்றனர்.

சுகேசினி—1. சகரனுக்குத் தேவி. அசமஞ்சசனுக்குத் தாய்.

2. நாசிகேது என்பவனுக்குத் தாய்.

சுகேது—ஒரு அரசன். பிரமனை எண்ணித் தவம் புரிந்து தாடகையைப் பெற்றவன்.

சுகேதனன்—1. (சந்). சுநிதன் குமரன். இவன் குமரன் தர்மகேது.

2. ஒரு அரசன்.

சுகேது—1. திருபதன் குமரன்.

2. மிதிலன் இரண்டாம்பேரன்.

3. க்ஷேமன் குமரன்.

4. தானவர் எனும் முனிவர் குமரர். (சூ.) சந்திவர்க்கன் குமரன்.

5. பாரதவீரன்.

6. சர்ச்சரன் குமரன். இவன் பிரமனை நோக்கித் தவஞ்செய்து ஒரு குமரியைப் பெற்றுச் சுந்தனுக்குக் கொடுத்தவன்.

7. சுவேதி புருஷன்.

சுகேத்திரன்—அநேக யாகங்கள்செய்த ஒரு அரசன்.

சுகோத்திரன்—1. (சந்.) பௌமன் குமரன், மனைவி கௌசலை, குமரன் அத்தன்.

2. க்ஷத்ரவிரதன் குமரன். இவன் குமரர் காஶியன், குசன், கிரிச்சமதன்.

3. பிருகக்ஷத்ரன் குமரன், இவன் குமரன் அஸ்தி.

4. வாநரவீரருள் ஒருவன்.

5. சுதனு குமரன், இவன் குமரன் சிவனன்.

6. சகதேவனுக்கு விசயையிடம் உதித்த குமரன்.

7. சோடச ராசாக்களில் ஒருவன். இவன் நீதிமான் ஆகையால் இந்திரன் இவன் இராச்சியத்திற்குப் பொன்மாரி பொழிவித்தனன். பூரூரவன் பேரனுகிய பீமனுக்குப் பேரன்.

8. சுருதன் எனும் பகீரதன் குமரன்.

9. சுமனஸ் குமரன்.

10. பிருகத்க்ஷத்திரன் குமரன்.

சுகையனீ—ஆனர்த்ததேசாதிபதி, இவன் பகைவருடன் யுத்தஞ்செய்து இறந்தனன். இவனது தலையோட்டை யோகி ஒருவன் எடுத்து இராக்காலங்களில் கயாதீர்த்தமொண்டு உபயோகப்படுத்திப் பகலில் ஊற்றிவிடுவன் ஆதலால் இவ்வரசன் இராக்காலங்களில் அரசு வீற்றிருந்து பகலில்பேயாய் அலைந்து திரிவன். இவ்வாறு இருக்கையில் வணிககூட்டத்தினர் இவன் திரிந்துகொண்டிருந்த வனத்தில் பகலில் இறங்கிப் பசிதீர்ந்துபோயினர். அவர்களில் ஒருவன் தனித்து அவ்விரவில் அந்தத் தங்க, ஒரு பெருமாளிகையும் அரசும் தோன்றியது. வணிகன் உள்சென்று அரசனை வணங்கி உண்டு உறங்கினன். பொழுதுவிடிய அவைகளைப்போலொழிந்தன; வணிகன் ஆச்சரியமடைந்து மறுஞாளிருந்து பார்க்க அன்றைக்கும் அவ்வாறு இருக்கச்சென்று அரசனைக்கண்டு விஷ அரசன் தானிறந்த செய்தியையும் யோகியிடம் தன் கபாலமிருக்கும் விதத்தையும் அறிவித்து வணிகனைநோக்கி நீ சென்று யோகியிடமிருக்கும் கபாலத்தை வாங்கி அதனைத் தூளாகச்செய்து கயாதீர்த்தத்தில் போட்டு விடுவையேல் நான் சுவர்க்கமடைவன் என்றனன். வணிகனும் அவ்வாறு செய்ய நல்லுலகடைந்தவன்.

சுக்கிரன்–A. 1. பிருகுபுத்திரன். பார்க்கவனுய் இருந்த இவன், குபேரனை வெருட்டியகாரணத்தால் குபேரன் சிவமூர்த்தியிடத்து முறையிட்டனன். சிவமூர்த்தி பார்க்கவனைக் கர்வம் அடங்க எடுத்

துவிழுங்கத் தேவாசுரர் வேண்டுதலால் சுக்கில வழிவிடுத்தருளினர். அது காரணமாய் முன்னினும் அதிக கிரணமும் வெண்ணிறமும் சுக்லன் எனும் பெயரும் பெற்றனன். (காசிகாண்டம்).

2. இவன் முதலில் பிருகு புத்திரனாய் அத்தேகம்விட்டுப் பிறந்து விச்சுவாசி என்னும்தேவமாதை விரும்பிமூன்றுவது தேசார்ணவ தேசத்தில் ஒரு வேதியனுகிப், பிறகு கோசலாதிபனாய், வேடனாய், அன்னமாய், பௌண்டராதிபதியாய், சூரியவம்சகுருவாய்,வித்தியாதராசனாய், வேதியனாய், சாமகனாய், சைவாசாரியனாய், மூங்கிற்காடாய், ஒருமானாய், மலைப் பாம்பாய், கங்காதீரத்தில் ஒரு வேதியனாய் இருக்கையில் பிருகுவும், காலனும் இவனைக் கண்டு முன்னைய அறிவுதரப் பெற்றுக் காலனை அசுரகுருவானவன். (ஞானவாசிட்டம்).

3. இவன் தாயபாகங்கேட்ட நதிபினை ஆறயோசனை அகலம் பன்னிரண்டு யோசனை நீளமுள்ள யானையாகச் சபித்தனன். உசனன் புத்திரன் என்பர்.

4. இடபாசுரயுத்தத்தில் இறந்த அசுரரை மிருத்துஞ்சயமந்திரத்தால் உயிர்ப்பித்தவன். இவன் குமரர் சண்டமார்க்கன், தம்ஷ்டான், துவஷ்டரன், பத்திரகருமன். இருவர் பெண்கள். தேவயானி, அரசை, மேற்சொன்ன குமரரின் பெயர்களை இவ்வாறுங் கூறுவர். துவஷ்டரன், தாத்திரி, பதிரன், கன்னன்.

5. இவனிடம் இருந்த மிருதசஞ்சீவினி மந்திரத்தைக் கற்றுக்கொள்ள வியாழபகவான் புத்திரன் கசன் வந்திருப்பதை அசுரர் அறிந்து பலமுறை கசனைக்கொல்லத் தேவயானியின் வேண்டுகோளால் கசனை யுயிர்ப்பித்துக் கடைசியில் கசனைக் கருக்கிச் சாம்பலாக்கிக் கள்ளில் சுக்கிராசாரியருக்கு அசுரர் கொடுக்க தேவயானி கசனைக்காணது சுக்கிரனிடங்கூறச் சுக்கிரன் கசன் தன் வயிற்றில் இருப்பது அறிந்துதான் அவனை உயிர்ப்பிக்கின் தானே இறத்தல் அறிந்து வயிற்றில் அவனை யுயிர்ப்பித்துத் தன்னை மீண்டும் உயிர்ப்பிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டு கசனை வெளிவிட்டவன்.

6. இவன் தன்னியல் பழிந்து ஒரு அரக்கியைச்சேர்ந்து அநேக அரக்கரைப் பெற்றவன்.

7. குபஞல் மார்புபிளப்புண்ட ததீசியை மிருதசஞ்சீவினியால் உயிர்ப்பித்துச் சிவபூசைக்கு ஏவினவன்.

8. தேவயானியிடம் யயாதிக்கு ஆசையற்றதால் யயாதியைக் கிழவுருவாகச் சபித்தவன்.

9. விபுதையால் சயமுகாசுரனைப் பிறப்பித்து அவனைத் தவஞ்செய்து வரம்பெற ஏவினவன்.

10. மாபலி வாமனமூர்த்திக்குமூன்றடி மண் தானஞ்செய்கையில் தாரையைத் தடுத்து வாமனரால் ஒருகண் குருடானவன்.

11. இவன் நக்ஷத்திரமண்டலத்திற்கு மேல் இரண்டு லக்ஷயோசனை யுயரத்தில் இருப்பவன். இவன் தேரில் பத்துக் குதிரைகள் பூட்டப்பட்டிருக்கும். இவனுக்குத் தாத்ரி என்று ஒரு குமரன் உண்டு.

12. இவன் தண்டனுக்குப் புரோகிதனுயிருக்கையில் இவ்வசுரன் இவன் குமரியாகிய அரசையிடம் செய்த தீமைபற்றி அவன் நாடு காடாகச் சபித்தவன்.

13. பகீரதனுக்குக் கோரனுலுண்டாகிய இடரினின்றும் நீங்கக் கந்தவிரதம் அநுட்டிப்பித்தவன்.

14. அசுரர் வேண்டுகோளின்படி சிவமூர்த்தியையெண்ணித் தவத்திற்குச் சென்றிருக்கையில் இந்திரன் சயந்தியை யேவி மணக்கச்செய்ய மணந்து அவளுடன்யார்கண்ணுக்கும்புலப்படாமல்பத்து வருஷமிருக்கையில் வியாழன் சுக்ரவுருக்கொண்டு அசுரரை மயக்கி யவன் சொற்படி கேட்பிக்கக்கண்டுதான்சென்றுஉண்மையான சுக்ரன் நான்; எனக் கூறியும் கேளாததனுல் அசுரர்களைத் தேவர்களால் அபசெயமடையச் சாபந்தந்து மீண்டும் வியாழன், தன் காரியமுடிவில் மறைய அசுரர் தாங்கள் மோசமடைந்த துணர்ந்து பிரகலாதனை முன்னிட்டுத் தன்னையடைந்த அசுரர்களின் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி மீண்டுமவர்களை மாணக்கராக்கிக் கொண்டவன்.

B. பதினுன்காம்மன்வந்தரத்து ருஷி.

சுக்கிரவாரவிரதம்—இந்தவாரத்தில் சுக்கிரன் சத்தியைப் பூசித்து இந்தவாரத்தில் உலகத்தவர் உன்னைப் பூசிக்கின் இஷ்டசித்திதருக என வரம் பெற்றனன்.

சுக்கிராகி—முதலியுருக்கொண்டு சங்கராசாரியரின் காலைப்பற்றிய காந்தருவன்.

சுக்கிரீவம்—கிருஷ்ணன் தேர்க்குதிரைகளில் ஒன்று.

சுக்கிரீவன்—1.(ரிஷராஜ) இருக்ஷவிருதன் குமரன். வாலிக்குத் தம்பி, அதமனுக்கு நண்பன், இவன் மனைவி உருமை. ஒருமு

றைமாயாவிஎன்னும்அரக்கனுடன்போரிடப் பிலத்துள்சென்ற வாலி நெடுங்காலம் மீளாதிருக்க வாலி அரக்கனால் கொல்லப்பட்டனன் என்றும், ஒருக்கால் அவன் மீளின் தனக்கு இறுதிநேரும் எனவும் எண்ணி அப்பிலத்தை அடைத்து அரசாண்டிருக்கையில் வாலி பிலத்தின்வழி வர அது அடைபட்டு இருத்தல்கண்டு தன் காலால் ஒரு உதைகொடுத்து வழியுண்டாக்கி வெளியில்வந்து தன் தம்பி வஞ்சனை செய்தான்என அவனைக் கொலை செய்ய வருகையில் இவன் பயந்து கிஷ்கிந்தையைவிட்டு ருச்யமூகபர்வதம் (மதங்கர்மலை) அடைந்து இருந்தனன். இராமலக்ஷ்மணர் வரவறிந்த அநுமன் தன் சிநேகனுக்கு அவரது வலி முதலிய வைகளைத் தெரிவித்து நட்புச் செய்வித்தனன். இவரது வலியைத் தான் அறியாததால் அதனை அறியஎண்ணி இருக்கையில் குறிப்பறிந்த இராமமூர்த்தி மராமரத்தை எய்தும் துந்துபி எலும்பையும் துவித்தும் காட்டினர். இதனால் வல்லவர் என அறிந்து வாலியுடன் வலியபோர்க்குச் சென்று யுத்தஞ்செய்து இராமமூர்த்தியால் அவனிறக்க, மீண்டும் இராமமூர்த்திக்கு வானரசேனைகளைக் கூட்டிச் சீதாபிராட்டியைத் தேட அனுப்பி இலங்கை மேற் படைகொண்டு சென்று இராவணன் வானரப்படைகளை வடக்குக் கோபுரவாயிலிலிருந்து காண்கையில் அவன் மேற் பாய்ந்து அவனுடன் போரிட்டு மகுடபங்கஞ்செய்து, கும்பகர்ணனுடன் மல்யுத்தம் புரிந்து அவன் மூக்கையும் காதையும் கடித்துவிட்டு ஓடிவந்தவன். கும்பன் எனும் அரக்கனையும், சூரியகேதுவையும் கொன்றவன். இவன் இராமமூர்த்தியுடன் இராவணன் முடியும் அளவு இருந்துஅயோத்திசென்று பட்டாபிஷேகங்கண்டு தன்பதி அடைந்தான். இருக்ஷ விருதனைக் காண்க.

2. திரிமதி என்பாள் குமரன்.

சுக்கிரீவமகாராஜா—(சைநீ.) புஷ்பதந்த தீர்த்தங்கரின் தந்தை, தேவி ஜயாமை.

சுக்கிலை—தேவி வித்ருமை. இந்தத் தம்பதிகள் இருவரும் மகோற்கட விநாயகருக்குப் பல்லாண்டு சோறிட்டு நற்பதம்பெற்றவர்கள்.

சுக்கிலன்—அவிர்த்தானனுக்கு அவிர்த்தானியிடம் உதித்த குமரன்.

சுக்குசன்—விபுலன் குமரன்.

சுக்ரீவன்—ஒரு அசுரன், இவன் புலி மேல் ஏறி ஆகாயவழியிற் செல்கையில் திருமழிசையாழ்வார் யோகப்பிரபாவத்தால் புலி அவ்வழி செல்லாது மறுக அசுரன் இறங்கி இவர் பெரியவர் என மதித்து அவருக்குக் கவசமும் மணிமாலையுங் கொடுக்க அவர் மறுக்கக்கண்டு கொண்டாடிச் சென்றவன்.

சுக்ரீமதி—கடகபுரிக்கு அருகிலுள்ள ஒரு நதி.

சுக்ரேசன்—காசியில் சுக்கிரன் பூசைசெய்த இலிங்கம்.

சுங்கன்—புஷ்யமித்திரன் குமரன். இவன் குமரன் அக்நிமித்திரன்.

சுசக்ரன்—வத்சந்திரன் குமரன்.

சுசங்கீதன்—ஒரு காந்தருவன்.

சுசந்தி—சூரியவம்சத்து அரசருள் ஒருவன்.

சுசந்திரன்—ஏமசந்திரன் குமரன். இவன் குமரன் தூமராசுவன்.

சுசநுதர்—தன்வந்திரியின் மாணாக்கர்.

சுசநுமர்—1. ஒரு முனிவர். தருமர் செய்த இராஜசூயயாகத்தில் உத்காதாவாக இருந்தவர்.

2. திரிகர்த்ததேசாதிபதியாகிய சுதன்வன் குமரன்.

3. நாராயணன் என்போனுக்குக் குமரன். இவன் குமரன் வாசுதேவன்.

4. நகுலனால் கொல்லப்பட்ட கர்ணன் குமரன்.

5. மகததேசாதிபதிகளில் ஒருவன்.

6. அரக்கன் ஒருவனால் கிரஹிக்கப்பட்டு உத்தமனால் மீட்டுக் கொடுக்கப்பட்ட மனைவியைப்பெற்ற பிராமணன்.

சுசனை—பிரசாபதியின் மனைவி, குமரன் அணிலன்.

சுசன்மகிருத்—சோமகன் குமரன், பிருஷதன் தந்தை.

சுசக்ஷு—கங்கையின் பிரிவு.

சுசாகை—சுவலபருக்குக் காந்தியிடத் துதித்த குமரி.

சுசாது—அநேக பக்தர் எனும் ருஷிக்குப் பத்னி.

சுசாதை—அட்டகோண மகருஷியின் தாய், ஏகபாதன் தேவி.

சுசாந்தி—1. சாந்தியின் குமரன். இவன் குமரன் புரீசன்.

2. அசமீடன் இரண்டாம் குமரனாகிய நீலன் போன்.

சுசாருகதன்—ஒரு யாதவவீரன்.

சுசி—1. அக்நிக்குச் சுவாகாதேவியிடம் உதித்த குமரன்.

2. (சூ.) சதத்துய்ம்நன் குமரன்.

3. (ச.) சுத்தன் குமரன். இவன் குமரன் திரிகுத்து.

4. (பிரி.) விற்பிரவன் குமரன். இவன் குமரன் க்ஷேமகன்.

5. (யது.) அந்தகன் குமரன்.

6. சுத்தன் குமரன்.

7. மிதிலைநாட் டரசன்.

8. வேதசிரசுமுனிவர்க்குப் பாரி.

9. ஒரு இருடி. இவர் திரிவக்ரன் தேவியாகிய சுசீலையைப் புணர்ந்து கபாலபரணனைப் பெற்றவன். கபாலபரணனைக் காண்க.

சுசிட்டுமான் — கர்த்தமபிரசாபதியின் குமரன்.

சுசித்தான்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

சுசிநாதன்—(சந்.) திருதராட்டிரன் புதல்வன்.

சுசிமாதேவி — (சைநர்.) பத்மப்பிரபதீர்த்தங்கரருக்குத் தாய், தரணன் தேவி.

சுசியேஷ்டன்—அக்கினிமித்திரன் குமாரன். இவன் குமரன் வச்சமித்திரன்.

சுசிவான்—ஒரு பாகவதன்.

சுசிவிரதன்—சத்தியாதனனைக் காண்க.

சுசீலன் — 1. (சூ.) ஹிகண்டியின் குமரன். இவன் தவம் இயற்றுகையில் கௌதாச்சர் எனும் முனிவர் இவனிடம்வந்து சிவமந்திரங் கற்பிக்கத் தவத்திலிருந்தவன்.

2. விஷ்ணுபடன்.

3. பிடகநூல்வழி தொடராது சிவபூசை மேற்கொண்டு திரிபுரமாண்ட அசுரன்.

4. புஜபலனைக் காண்க.

5. கோசலதேசத்துவைசியன். இவன் தரித்திரத்தால் துன்பம் அடைந்து விரதசீலஞ்ஞ் ஒழுகும்நாட்களில் ஒரு வேதியர் வர அவரைக்கண்டு தனது வரலாறுகூறி எனது வறுமையால் ஒரு குழந்தையைத் துறத்திவிட்டேன் எனக்கூறி விசனம் உற்றனன். அவர் இவனுக்கு ஸ்வராத்திரி விரதம் அநுட்டிக்கக் கூற இவன் அங்ஙனம் அநுட்டித்துவரும் ஒன்பதாவது வருஷக்கடையில் அஷ்டமி அன்று இரவில் தேவிதரிசனந் தந்து அவனை அநுக்கிரகித்து என்றும் வறுமை அடையாவண்ணம் செய்தனள்.

சுசீலை—1. சோமன் தேவி.

2. சிவசருமர் தேவி.

3. திரிவக்ரன் தேவி. இவள் ஒருபுதல்வன் வேண்டிச் சுசிமுனிவரையணைந்து கபாலபரணனைப் பெற்றவள்.

4. தனபதியைக் காண்க.

5. பிரமசருமன் தேவி. மகாகற்புடையாள். கணவன் கிருஷியால் பெருந்திரவியம் அடைந்து வைதிகாரியம்விட்டு மனைவியின் சொல்லால் மரணகாலத்தில் விரதசீலஞ்ஞ்மனைவிதந்த காவிரிஸ்நாநபலத்தை அடைந்து மரணத்தருவாயில் இருக்கையில் யமபடர்வந்து சுசீலையின் கற்புக்குஅஞ்சி நீங்கி யமனுடன்கூறிச் சித்திரகுத்தனை அனுப்பினர். இதுநிற்க, பிரமசருமன் தன் மனைவி இடம் நல்லபதார்த்தம்வேண்டும் என்றனன். இதனை மறைவிலிருந்து இவன் உயிரைக் கவரப்பார்த்திருந்த சித்திரகுத்தன் நகைத்தனன். இதனை அறிந்த சுசீலை நகைத்ததற்குக் காரணம்வினவிச் சித்திரகுத்தனைப் பணிய அவன் சுமங்கிலியாக என் வாழ்த்தக் கேட்டு யமபுரம் அடைந்து கணவனை மீட்டுச் சுகம் அடைந்தவள்.

சுசுருதன் — 1. மிதிலாதிபதியாகிய சயன் தந்தை.

2. காசிராஜன்குமரன். விசுவாமித்திரர் குமரர் எனவுங் கூறுவர். இவனுல் சிறந்த சுசுருதம் எனும் வைத்தியநூல் இயற்றப்பட்டது.

சுசேசன்—அதுமன்கொணர்ந்த சஞ்ஜீவியை இலக்குமணர்க்கு உண்பித்தவன்.

சுசேசு — அசோகவர்த்தனன் குமரன். இவன் குமரன் தெசாதனன்.

சுசேநன்—திரிமதி என்பாள் குமரன்.

சுசேஷன்—ஒரு வாநரவீரன், தாரையின் தந்தை.

சுசேஷணன்—1. கஞ்சனுல் கொல்லபட்ட வசுதேவன் குமரரில் ஒருவன்.

2. கண்ணனுக்கு உருக்குமணியிடம் உதித்த குமரன்.

3. உருமைக்குத் தந்தை, வருணனுல் பிறந்தவன், சுக்கிரீவனுக்கு மாமன்.

4. சாத்தகியால் கொல்லப்பட்ட கர்ணன் குமரன்.

சுசோடை—மண்டகோசன் பெண், பூரிசுரவித்தின் தேவி.

சுச்சிரவன்—மனுஞ்ஞையைக் காண்க.

சுச்சுதன்—சடியின் மந்திரிகளில் ஒருவன்.

சுச்சோதி—தேவவன்மன் குமரனுகிய ஒரு அரசன். இவன் தீர்த்தயாத்திரையில் திருப்பூவணத்துப் பிதுர்த் தர்ப்பணஞ்செய்கையில் பிதுரர்களைப் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டவன்.

சுஜ்ஞாலி—அல்லமதேவருக்குத் தாய்.

சுடர்—1. (கூ) சூரியன், சந்திரன், அக்நி.

2. சூரியன், சந்திரன்.

சுதகீர்த்தி—1. அருச்சுநன் குமரன்.

2. பத்திரைக்குத் தந்தை, கேகயநாட்டு அரசன்.

3. சத்துருக்நன் தேவி.

சுதக்கணன்—துரியோதனன் தம்பி, நாலா நாள் யுத்தத்தில் வீமனுல் மாண்டவன்.

சுதக்கிணை—1. விராடன் தேவி.
2. திலீபன் தேவி. இவள் நெடுநாள் புத்திரப்பேறு இன்றி வசிட்டர்சொற்படி பசுபாலனஞ்செய்து இரகுவைப் பெற்றவள்.

சுதக்கன்—ஒரு இராவணவீரன்.

சுதசாகரன்—சடியின் மந்திரியாயில் ஒருவன்.

சுதசித்—ஒருயாதவவீரன்.

சுதசிரவசு—(பிர.) மாற்சாரியின் குமரன். இவன் குமரன் யுதாயுதாயு.

சுதசு — சுவாயம்பு மன்வந்தரத்து இருந்த ஒருவர். இவர் விஷ்ணுமூர்த்தியைக் குமரராகப்பெறவிரும்பி (கஉ,000) வருடம் தவஞ்செய்தனர். விஷ்ணுமூர்த்தி பிரத்தியக்ஷமாய் இவரைப்பார்த்து மறுபிறப்பில் அந்தப்படி பிறக்கிறேம் என வரம்அளிக்கப்பெற்று வசுதேவர் எனப்பிறந்து கண்ணனைப் பெற்றனர்.

சுதசேநன்—(சந்.) 1. அபிமன்னன் பேரன்.
2. சகாதேவன் குமரன், தாய் திரௌபதி.

சுதஞ்சணன் — குணமாலையின் புத்திரன், சிவகன் உபதேசத்தால் நாய்ப்பிறப்பு நீங்கி இயக்க உருப்பெற்றவன்.

சுதஞ்சயன்—(பிர.) செந்தி குமரன். இவன் குமரன் விற்பிரவன்.

சுதஞ்சனை—கச்சன் மனைவி.

சுதது—குரு குமரன். இவன் குமரன் சுகோத்ரன்.

சுதநுசு— குருவின் இரண்டாம்குமரன்.

சுதந்மரீ — பதினெருகணதரரில் ஒருவர். இவர் சீவகன் சரிதையைச் சேணிக மகாராஜனுக்குக் கூறியவர்.

சுதபஸ்—இவன் பிரமதேசமாண்ட அரசருள் ஒருவன் தவமேற்கொண்டு இராஜருஷியாயினன். இவனை இருடிகள் அணுகாதிருத்தலைநோக்கி இவன் அவர்களைக் காரணம்வினவ அவர்கள் நீ இடையன் ஒருவன் மாட்டுத்தொழுவத்தில் காட்டுப்பூனைவந்துவருத்துகிறதெனக்கூறஅதனை எய்யச்சென்று பசுவினையெய்தனை அப்பாபத்தொடர் புடைமைபற்றி உன்னை அணுகாதிருக்கிறேம் ஆதலின் நீ பிழைகினியாடிச் சுத்தமுறின் அடைவோமென அவ்வாறு அதின்மூழ்கிப் புனிதமடைந்து இருடிகூட்டத்தைஅடைந்தவன். (பெண்ணைநதிபுராணம்).

சுதந்மை—சோமகாந்தனைக் காண்க.

சுதபசி—காசியில் இருந்த ஒரு வேதியன்.

சுதபசு—(பிர.) ஓமன் குமரன். இவன் குமரன் பெலி.

சுதபசுக்கள்—(அ - வது) மன்வந்தரத்துத் தேவர்.

சுதபஸ்து—(சூ.) அந்தரிக்ஷன் குமரன்.

சுதபன்—1. பலியின் தந்தை, அணுவம் சத்தவன்.
2. அயோத்திநாட்டுஅரசன் தாசிக்குப் பொருள்முதலியவற்றைச் செலவிட்டுக் காவிரியாடிச் சுத்தனுனவன். (காவிரித் தலபுராணம்).
3. தாமசமனுவைக் காண்க.
4. சுவேதனைக் காண்க.

சுதப்தம்—யமபுரவழியிலுள்ள பட்டணம். இவ்விடம் ஆன்மாக்கள் தங்கிப் பதினென்றுமாசிக பிண்டத்தைப் புசிப்பர்.

சுதமதி — கௌசிகனெனும் அந்தணனுடைய புத்திரி; மாருதவேகன் எனும் ஒரு வித்யாதரனுல் முன்பு கவர்ந்துகொண்டுபோகப்பட்டுப் பின்பு காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இடப்பட்டு மாதவியின் உயிர்த்தோழியாயிருந்தவள்; மணிமேகலைபால் அன்புடையவள்; சங்கதருமனிடந் தருமங்கேட்டவள். (மணிமேகலை).

சுதரிசனபட்டர் — சீராமபிள்ளைக்குக் குமரர், ஆழ்வான் பௌத்திரர். நடாதூர்அம்மாளை ஆச்சிரயித்தவர். இவர் அம்மாளிடத்தில் காலக்ஷேபம் சேவிக்கையில் ஒருநாள் காலக்ஷேபம் சேவிக்கவாராது இருந்தனர். அம்மாள் காலக்ஷேபத்திற்குக் காத்திருக்க இருந்தவர்கள், அம்மாளானியர் தானே நீங்கள் காலக்ஷேபம் தொடங்குக என அம்மாள் பட்டர் ஓர்வரும்வரையில் காத்திருந்து பட்டர் இருக்கும் இடம்வரையில் கேட்ட காலக்ஷேபமுதலியவற்றையும் கூறுக என அவர்சொல்லியபடியும் கேட்கும்படிசெய்து அருளிச்செயல்பட்டவைகளுக்குச் சுருதப்பிரகாசிகை என்றுபெயரும் இட்டனர். துருக்கரால் இடிக்கண் உண்டானகாலத்தில் தாம் பிள்ளைகளையும் சுருதப்பிரகாசிகையையும் தேசிகரிடங் கொடுத்துத் தாம் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினர். இவர்க்கு வேதவியாசர் எனவும் பெயர்.

சுதரிசனமகாராசன்—சைநர். அரதீர்த்தங்காரின் தந்தையார், தேவி மித்திரசேனை. இவர் குருநாட்டு அரசர்.

சுதரிசனன்—1. கோசலதேசத்தில் துருவசித்து என்றொரு அரசன் இருந்தனன். அவற்கு மனோரமை, லீலாவதி என்று இரண்டு மனைவியர் இருந்தனர். அவ்விருவருள் மனோரமை சுதரிசனனையும், லீலா

வதி சத்ருஜித் என்பவனையும் பெற்றனர். ஒருநாள் அரசனுகிய துருவசித்து வேட்டைக்குச் சென்று சிங்கத்தால் மடிந்தனன். தந்தை இறக்க மூத்தவனுக்குப் பட்டந்தர யோசித்திருக்கையில் இளைய வனுகிய சத்ருஜித்தின் தாயைப்பெற்ற யுதாஜித் என்பவன் தன்போனுக்குப் பட்டங் கிடைக்கவேண்டுமென்று வாதாட மூத்தமனைவியாகிய மனோரமையின் தந்தையாகிய வீரசேனன் நியாயஞ் சொல்லியுங் கேளாதவனுய், வீரசேனனை யுதாஜித் எதிர்த்துப் போரிட்டுக் கொன்றனன். தன் தந்தை இறந்ததைக் கேள்வியுற்ற மனோரமை அதிக துக்கம் உள்ளவளாய் இந்த யுதாஜித் நமது சுமரனையுங் கொன்றுவிடக்கூடும் என்று ஆலோசித்து பட்டணத்தைவிட்டு வெளியிற்சென்று தன் பிதாவிற்குத் தகனுதிகளைச் செய்து காட்டின்வழிச் செல்லுகையில் கள்ளராற் பிடிபட்டுக் கூறைமுதலிய இழந்து பரத்துவாசர் ஆச்சிரமம்போய்ச் சேர்ந்தாள். அவ்விடம் இவள் முனிவர்களால் உபசரிக்கப்பட்டிருக்கையில் யுதாசித் கேள்விப்பட்டுச் சுதரிசனனைக் கொல்லச் சென்று ருஷிகளுக்கு அஞ்சி மீண்டனன். பின் சுதரிசனன் தன்தாயுடனிருந்த கிலீபனை (பேடி) ஒரு முனிபுத்திரன் கிலீபனை இங்கு வாயென்று அழைக்கச் சுதரிசனன் அப்பதத்தின் முதலெழுத்தை மனதிற் பதித்து உச்சரித்து வந்தனன். அது பீஜாக்ஷரமாதலால் அதனை தேவியிடம் கேட்டல் இவனுக்குத் தேவியின் உச்சரித்து [illegible]ர் எல்லாச் சம்பத்தும் உண் அருளாள் [illegible]நோள் இவன் கங்கைக் [illegible]கூப்பக் கண்டோர், இவனது [illegible]லை அனைத்தைக் கண்டு காசிராஜ புத்திரனுவான் சிசுலேக்குக்கூட அவள் அவனை அடைந்து மற்றவரை மணப்பதில்லையெனத்திர்மானித்துத் தந்தையாகிய சுபாகு இடம் கூறினள். தந்தை சுயம்வரம்நாட்டச் சகலதேசத்து அரசரும் நிறைந்தனர். பின் சுபாகு தன் குமரியின் எண்ணப்படிக்குச் சுதரிசனனுக்குத் திருமணம் முடிக்க அரசருள் யுதாஜித் தன் போனுக்கு இப்பெண்ணை மணக்க எண்ணி வந்தவனுதலால் சுதரிசனனை எதிர்க்கச் சுதரிசனன் அவனைத் தேவியின் மந்திரபலத்தால் எதிர்த்துக் கொலை செய்து தன் தந்தையின் இராஜ்யப் பிராப்தியை அடைந்தனன்.

2. கேதுவம்சன் அம்சமான ஒரு பாரதவீரன்.

3. பாரதனுக்குப் பஞ்சசேனியிடத்து உதித்த குமரன்.

4. ஒரு வித்யாதரன். இவன் சரிதையை ஆங்கீரசுக்களைக் காண்க.

5. ஞானசுதரிசனைக் காண்க.

6. சூரியவம்சத்து அரசன். இவன் குமரன் வீரசகன். இவனுக்குப் பிற்பட்டு மித்திரஸகன் எனப் பெயர்வந்தது.

7. இவன் காலவமுனிவர் பெண்ணுகிய காந்திமதியை வலிய இழுத்தமையால் வேதாளமாக முனிவரால் சபிக்கப்பட்டுத் தந்தையின் வெப்புநோய் தீர்க்க நெருப்பெடுக்கும்படி சுடலைசென்று பிணந்தின்று வேதாள வுருக்கொண்டு சேதுஸ்நானத்தால் சாபம் நீங்கப் பெற்றவன்.

8. சேதுவில் சிவபூசைசெய்து சர்வதீர்த்தம் உண்டாக்கினவன்.

9. ஓகவதியின் கணவன்.

10. சுதானைக்கு அக்நியிடம் பிறந்தவன்.

11. ஒரு காந்தருவன் தன் தேவியுடன் நிர்மானமாய் நீர்விளையாடுகையில் தேவலருஷிவர அவரைக்கண்டு அஞ்சாததால் அவ்விருவரையும் இருஷி புலிகளாகச் சபித்தனர். அவ்விருவரும் புண்ணிய தீர்த்தபரிசத்தால் புலியுருநீங்கிக் காந்தருவஉருப்பெற்றனர். (புள்ளிருக்குவேளூர்ப்புராணம்).

சுதரிசநாசாரியார்—டோதூர் அம்மாளின் குமரர்.

சுதரிசனை—1. சுயோதனராசன் அல்லது மதுவம்சத்துத் துரியோதனன் பெண். அக்நியை மணந்து ஒரு குமரனைப் பெற்றனள். தாய் நருமதை, குமரன் சுதர்சனன்.

2. நீலன் குமரி, நீலனைக் காண்க.

சுதர்க்கனை—விராடராசன் மனைவி, கேகயன் பெண் (சுதக்ஷணை).

சுதர்சனம்—ஆயிரம் முகங்களுடையதும், வியாப்தமானதும், இரண்டாயிரம் புஜங்களுடையதும், புருஷாக்ருதியானதும் இரண்டாயிரம்கண்களையுடையதும், ஆயிரம் கால்களை யுடையதுமாகிய விஷ்ணு சக்கிரம். கண்ணனுல் சுதக்ஷணன்விட்ட பூதத்தின்மேல் ஏவப்பட்டது. கஜேந்திரன்பொருட்டு முதலைமேல் ஏவப்பட்டது. பாரதயுத்தத்தில் சூரியனைமறைக்கக் கண்ணனுல் வருவிக்கப்பட்டது. இருக்குமாங்கதன்பொருட்டுத் துருவாசரால் ஒளிமழுங்கச் சாபம்பெற்றது. இது சலந்திரனை வதைக்கச் சிவமூர்த்திகாலால் வட்டமாகப் பூமியில் கிழிக்க அதனைச்

சலந்திரன் தன் வலிகொண்ட அளவு பூமியுடன் பெயர்க்க அது தலைமட்டாக வருகையில் அவன் உடலைப் பிளந்தது. இது சிவமூர்த்தியிடம் இருந்தது. இதனை விஷ்ணுமூர்த்தி சிவபூசாபலத்தால் பெற்றனர் என்பர் சைவர். (காஞ்சிபுராணம்). அம்பரீஷனைக் காண்க.

சுதரீசன்—துரியோதனன் தம்பி.

சுதர்மணி—வாசுதேவன் தம்பியாகிய அநீகன் தேவி.

சுதர்மம்—இந்திரன் மண்டபம். (சுதர்மை).

சுதர்மன்—1. பிரியவிரதன் பேரன், கிருதபிரஷ்டன் குமரன்.

2. துரியோதனன் தம்பி.

3. சிவபூசாதுரந்தரனை ஒரு அரசன்.

4. பிடகநூலிவழித் தொடராது சிவபூசைமேற்கொண்டு திரிபுரத்தையாண்ட அசுரன்.

5. சேணிகமகாராசனுக்குச் சீவகன் சரிதை கூறியவர். கணதரருள் ஒருவர் (சைநர்).

சுதர்மா—1. கம்சன் சகோதரன். பலராமனால் கொல்லப்பட்டவன்.

2. மதுராபுரியில் கண்ணனைப் பூமாலையால் அலங்கரித்த பூவாணிகன்.

சுதர்மை—இந்திரன் சபை. இது நூறு யோசனையகலம். (கரு0)யோசனைநீளம், வேண்டுமிடத்துச் செல்லும் வலியுள்ளது.

சுதலம்—கீழ் ஏழுலகத்தி லொன்று, பசுநிறம் உள்ளது.

சுதன்—காளிந்திக்குக் கண்ணனாற் பிறந்த குமரன்.

சுதன்மன்—1. சுரதன் குமரன். இவன் குமரன் சுவேதகேது.

2. குசுமையைக் காண்க.

சுதன்வன்—1. வசுதேவருக்கு ஸ்ரீதேவியிடம் பிறந்த குமரன்.

2. உலகபாலகரில் ஒருவன்.

3. திரிகர்த்த தேசாதிபதியாகிய சுசர்மனுக்குத் தந்தை.

4. பூமியில் அரசனாக அவதரித்த இந்திரனது வேறுபிறப்பு.

சுதன்வா—1. ஒரு பிராமணன். இவன் பிரகலாதன் குமரனாகிய விரோசனனிடத்தில் ஒரு பெண்ணிமித்தமாக மாறுகொண்டு பிரகலாதனனிடஞ்சென்று தம்மில் யார் உயர்ந்தவர் எனவினவ அவர் கூறுதிருக்கக்கண்டு சபிக்கப்புக அவர் கச்யபரிடஞ் சென்று ஐயந்தீர்ந்து கூறினர்.

2. சுமந்து குமரர்.

3. சங்கராசாரியர் காலத்திருந்த அரசன்.

4. விராத்ய வைசியனுக்கு அவ்விராத்தியஸ்திரீயிடம் பிறந்தவன். இவனுக்கு ஆசாரி, காருசன், விஜன்மா, மைத்திரன், சாத்துவதன்என அந்தந்தத் தேசங்களில் பல பெயருண்டு.

சுதக்ஷிணன்—பௌண்டரக வாசுதேவன் எனும் காசிராசன் புத்திரன். தந்தையைக் கொன்ற கண்ணனை வெல்லச் சிவபிரானைநோக்கித் தவமியற்றினன். சிவமூர்த்தி தரிசனந் தந்து இவன் கருத்தறிந்து தக்ஷணக்கினி வளர்க்கின் அதில் ஒருபூதம் தோன்றும் அதை உன்பகைவர் மீது ஏவுக, என் அன்பர்மீது ஏவின் அது ஏவினவனைக் கொல்லும் என்று மறைந்தனர். சுதக்ஷணன் அவ்வகை தக்ஷிணைக்கினி வளர்த்திப் பூதத்தைச் சிருட்டித்து மதுரைமேல் ஏவி அதனைத் தீப்படுத்தினன். இதைக்கண்ணன் அறிந்து சுதரிசனத்தை ஏவ அது இவனையும் இவன் அனுப்பின பூதத்தையும் கொன்றது.

சுதக்ஷிணன்—பாண்டுபுத்திரராகிய தருமருக்குக் குதிரைகளை பூட்டிய அரசன்.

சுதா—ஆங்கீரசன் தேவி, தக்ஷன் குமரி. இவள் பிதுர்க்களை ஈன்றாள்.

சுதாகாரம்—பிதுர்க்களைக் களிப்பிக்கும் கர்மம்.

சுதாசனன்—1. சிவனன் குமரன். இவன் குமரன் சகதேவன்.

2. (பிர.) பிரகத்ரதன் குமரன். இவன் குமரன் சதானீகன்.

3. சூரியவம்சத்து அரசன். வசிட்டர் சாபத்தால் அசுரனானவன். இவன் விசுவாமித்திரர் ஏவலால் சத்திமுதலிய (கூகூ) குமாரரைக் கொன்றனன். (காஞ்சிபுரா)

சுதாசன்—1. (சூ.) சர்வகாமன் குமரன். இவன் குமரன் சௌதாசன்.

2. பாஞ்சாலாதிபதியாகிய சியவதன் குமரன். சகாதேவன் தந்தை.

3. கல்மாஷபாதனுக்குத் தந்தை.

சுதாமனி—வசுதேவன் தம்பியாகிய அநீகன் தேவி.

சுதாமன்—விச்வதாமனைக் காண்க.

சுதாயு—ஒரு மகாரதன், வருணராசன் குமரன், தாய்பன்னவாதை. பாரதம்பதினொன்காம்போரில் கிருஷ்ணனால் மோதப்பட்டு இறந்தவன்.

சுதாரை—1. சிவசூரியனுக்குத் தெற்கிலுள்ள சத்தி.

2. அருக்ககீர்த்திக்குப் புதல்வி.

சுதாவினி—சமீகரின் தேவி.

சுதானை—இவள் சுயோதனராஜனுக்கு நருமதையிடம பிறந்து அக்கினியை மணந்து சுதரிசனனைப் பெற்றவள்.

சுதிருதி—(சூ.) பிரகத்ருதன் குமரன்.

சுதீக்ஷ்ணர்—ஒரு முனிவர். இராமமூர்த்திக் குத்தாம்செய்ததவத்தையளித்துத் தண்டகாரண்யத்திற்கு வழிகாட்டியவர். இராமமூர்த்தி இவராச்சிரமத்திற்றங்கி அகத்தியர் ஆச்சிரமஞ்சென்றனர். இவராச்சிரமம் நாகபுரிக்கு அருகில் இருக்கலாம்.

சுதுஷ்ண—விதர்ப்பராசன் தேவி. இவள் சாமகனால் பகைவரிடம் இருந்து அபகரிக்கப்பட்டுப் பின் பிறந்த விதர்ப்பனுக்கு மனைவியாக்கப்பட்டவள். குமரர் திருதகிருதாள்.

சுதேகன்—திருதராட்டிரன் புத்திரன்.

சுதேகை—குசுமையைக் காண்க.

சுதேவன்—1. விதர்ப்பதேசாதிபதி. இவன் குமரர் சுவேதன், சுரதன்.

2. (யது.) தேவகன் குமரன்.

3. சம்பு குமரன், விசயன் தம்பி, நபாகனைக் காண்க.

4. தமந்தியைத் தேடச்சென்ற வேதியன்.

சுதேவி—1. நாபியின் குமரி. இவளுக்கு மேருதேவி எனவும் பெயர்.

2. வசுவின் குமரி. நரவாமன் தேவி. இவள் மூன்பிறப்பில் கழுகாய்ச் சிவநிவேதனம் கவரச்சென்று சிவவேதியர் வருதலைக் கண்டு அஞ்சிப் பறக்க அவ்விடத்து இருந்த தூசுமுதலிய சிறைக்காற்றால் நீங்கினதால் அரசன் மனையிற் பிறந்து அரசியாய் மூன்னைய உணர்வுதோன்றிச் சிவபணிவிடை செய்து தன் வரலாற்றினைக் காலவருஷிகேட்க அறிவித்து அவரால் சிவபூசைப் பலன் உணர்ந்தவள்.

சுதேஷ்ணன்—1. பாதாளவாசியாகியநாகன்.

2. வசுதேவருக்குத் தேவகியிடம் உதித்த ஒருயாதவவீரன்.

சுதேஷ்ணை—1. திலீபன் மனைவி, மகததேசத்து அரசன் பெண்.

2. விராடன் தேவி, கீசகன் தங்கை.

3. அணுவம்சத்துப் பலியின் தேவி.

சுதை—1. நபுதன் பாரி.

2. தக்ஷன் குமரி, பரிகிஷ்த்துக்களுக்கும் சுவர்த்தாக்களுக்கும் தேவி.

சுத்தசைவன்—இவன் சைவரில் பேதப்பட்டவன். இவன் சித்தாந்தியோடு பெரும்பாலும் ஒப்பன் ஆயினும் இவன் ஆன்மாவும் சிவமுங்கூடிய இடத்து ஆன்மா சிவானுபவத்திற்கு உரித்தாகாதென்பன்.

சுத்தமதி—ஓர் நதி. சோதிநாட்டு அருகில் உள்ளது. இது பெண்ணுருக்கொண்டு கோலாகலத்தைக் கூடி வசுபதத்தன் எனும் ஒரு புத்திரனையும் கிரியை என்னும் புத்திரியையும் பெற்றது.

சுத்தன்—1. (சந்.) அநேநஸ் குமரன். இவன் குமரன் சுசி.

2. சண்முகசேநாவீரன்.

சுத்தி—பொன், இரத்தினம், வெள்ளி, சங்கு இவைகள் ஜலத்தினால் அலம்பின் சுத்தப்படும். செம்பு, இரும்பு, வெண்கலம், பித்தளை, தூராய், ஈயம் இவற்றாலான பாத்திரங்களைப் புளித்த தண்ணீர், உப்பு, சாம்பர், சாணம் இவைகளைக்கொண்டு சுத்தி செய்க. நெய், எண்ணெய் இவற்றைக் காசம் தொட்டால் இரண்டு தர்ப்பைகளால் ஒருதுளி அப்பால் எடுத்துவிட்டால் சுத்தி. படுக்கைஜலத்தாலும், மரப்பாத்திரத்தைச் சீவுகிறதாலும், வீடு பெருக்கி மெழுகுதலாலும், சுத்தமாம். முறம், பண்டி, உலக்கை, உரல் இவைகள் தண்ணீராலும்சுத்தியாம்.சுருக்கு, சுருவம், பூபஸ்தம்பம் இவற்றைவெந்நீராலும், தண்ணீராலும்சுத்தி செய்க. ஓர் ஆள் சுமைக்கு மேற்பட்ட நெற்சுமை, வஸ்திரம் அசுத்தப்படின்ஜலப்புரோக்ஷணத்தால்சுத்தமாம். மான்ரோல், புலித்தோல், மரவுரி இவைகளை வஸ்திரத்தைப்போல் சுத்திசெய்க. காய், கிழங்கு, பழம் இவற்றைத் தண்ணீரால் சுத்திசெய்க. புழுவாலான பட்டுகள் ஆட்டுமயிர்க்கம்பளம் இவைகளை உழமண்ணுல் சுத்தி செய்க. நேபாளதேசத்துக் கம்பளத்தை வேப்பங்கொட்டையாலும், சால்வையை வில்வப்பழத்தாலும், வெண்பட்டு, சங்கம், தந்தம், மான்கொம்பு, வெண்கடுகினுலும் சுத்திசெய்க. மண்பாத்திரங்கள் மீண்டும் சூளைபோடுதலால் சுத்தியாம். கள், மூத்திரம்,மலம்,கோழை, இரத்தம், சீ, சேதஸ் இவைகள்பட்ட பாத்திரம் சூளையில்இடினும் சுத்தமடையா. சண்டாளாதிகளால் அசுத்தப்பட்ட வீடு ஒருநாள் பசு வசிப்பதால் சுத்தமடையும். பக்ஷியாலும் பசுவினுலும் மோக்கப்பட்டும் மிதிக்கப்பட்டுமுள்ளதும், தும்மிய எச்சில், மயிர், புழு இவைகளின் சம்பந்தமுள்ளஅன்னமும்மண்ணைக்கிள்ளிஅதன் மேல்போடுவதால் சுத்தமாகும். மேகத்தினுல் பொழியப்பட்டும் பசுக்கள் குடிப்பதனுல் குறைவிலாதும் இருக்கிற ஜலம் சுத்தமானது. தேவர்களுக்குப் புஷ்பம் கட்டுகிறவன், விற்பனைக்காகப் பரப்பப்பட்டவஸ்துக்கள், பிரமசாரியின் பிக்ஷான்

னம் சுத்தம் உடையவாம். ஸ்திரீகளின் முகம் பக்ஷிகளால் தள்ளப்பட்ட பழம், பசுவின்கன்றின் வாய், வேட்டைநாயின் வாய் இவை இயற்கையில் சுத்தம் உள்ளன. சொப்புளுக்கு மேற்பட்ட மனித இந்திரியங்கள் சுத்தமுடையன. அதற்குக்கீழ்ப்பட்டஇந்திரியங்களும்அவற்றில் உண்டாம்மலங்களும்அசுத்தம்உடையன. ஈ, ஜலத்திலேல, நிழல், பசு, குதிரை, சூரியகாந்தி, பூமி, காற்று, தீ இவை மேலே படுகிறதினால் அசுத்தமில்லை, சுவர்த்தண்ணீர், ரேதஸ் இரத்தம், சுண்டு மூத்திரம், மலம், காதுகுறும்பி, நகம், அழுக்கு, கண்ணீர், பீளை, வியர்வு இப் பன்னிரண்டு மலங்களும் ஜலத்தால் சுத்தம் அடையும். வாயினின்று தேகத்தில் விழுந்த ஜலத்திலேல, வாயிற்பட்ட மீசை, பல்வரிசையில் ஒட்டிய பொருள் இவைகளுக்கு எச்சில் கிடையாது. சாப்பிடுமுன் வாய்நீர் செய்தவனும், புணர்ச்சி செய்தவனும் ஸ்நானம் செய்யின் சுத்தமாவர்.

சுத்தியும்நன்—1. சாளுவசேநாபதி. இவன் தேவதானவர்களால் சாவில்லாவரம் பெற்றவன்.

2. சாட்சுசமனுவின் குமரன்.

3. இந்திரத்துய்ம்நன் எனும் பாண்டியன் குமரன். கங்கைக்கரையிலுள்ள பிரதிட்டான நகரத்தில் சிவபூசை செய்திருக்கையில் திரணபிந்துமுனிவர் வந்து இவன் முன்னேயபிறப்பைக் கேட்க அரசன் நான் முன்பிறப்பில் வேடன் வழிச்செல்வோர் பொருளே என்னுடன் இருந்தவருடன் கூடிப் பரிக்கையில் அரகர என்று சிவமூர்த்தியின் திருநாமத்தை உச்சரித்ததால் அரசனுய்ச் சிவபூசை கடைப்பிடித்தேன் என்று கூறி முனிவர் அருள் பெற்றவன்.

4. வைவச்சுதமனுவிற்குப் பெண்ணுகை முதலில் யாகத்திற் பிறந்து மீண்டும் வசிட்டரால் ஆணுகி உக்கலன், சயன், விகல்வன் எனும் புத்திரரைப் பெற்றுப் பார்வதி வனத்திற் சென்று பெண்ணுகி இலே எனும் பெயருடன் புதனைப் புணர்ந்து புரூரவனைப் பெற்றவன்.

சுத்தியு—பூருவம்சம் சாருவின் புத்திரன். இவன் புத்திரன் வெகுபன்.

சுத்திராமன்—பத்தாம் மன்வந்தரத்துத் தேவர்.

சுத்திரிதி—(சூ.) இராஜவர்த்தனன் குமரன்.

சுத்தோதனன்—1. (சூ). சாக்கியன்குமரன்.

2. ஜினன்தம்பி. இவன் குமரர் கபோதாமா, காகாக்ஷன், காகன், கிருஷ்ணன்.

சுத்ரதன்—(க்ஷத்ரதன்) சகிலக்கன்குமரன். இவன் நிரகம் நன்மையல்லாதினத்தில் விதைவிதைத்தால் நாசமாக்குந்தெய்வம்.

சுத்வா—யஜ்ஞசம்பந்தியாய் ஸ்நானஞ்செய்தவன்.

சுநகன்—1. கிரிச்சமதன் குமரன். இவன் குமரர் சௌநகருஷியாயினர்.

2. குருவிற்குப் பிரமத்வரையால் பிறந்தவன்.

3. புரஞ்சயனுக்கு மந்திரி. இவன் அரசனைக் கொன்று குமரனை விற்றவன். இவன் குமரன் பிரத்தியோதனன்.

4. ஒரு இருடி. பத்தியன் மாணாக்கன்.

சுநசை—ஒரு நதி பாரிபத்திரவனத்தில் உற்பத்தியாவது.

சுநச்சகர்—இவர் விடதரனுல் சத்தருஷிகளைக் கொல்ல அனுப்பிவைத்த பூதத்தைக் கொன்றவர். இவர் இந்திரனைச் சத்தருஷிகளின் கிழங்குமூட்டையைக் கொடுப்பித்து மழைபெய்யச் செய்தவர்.

சுநச்சத்திரன்—(பிர.) நிர்மித்திரன் குமரன். இவன் குமரன் பிரகத்கர்மா. (சுநக்ஷத்ரன்).

சுநச்சேபர்—இருசிகருஷியின் புத்திரர். அம்பரீஷனுக்கு யஜ்ஞநிமித்தம் விற்கப்பட்டவர்.

சுநந்தம்—பலராமர் கையிற் முங்கிய உலக்கை.

சுநந்தனர்—கிருஷ்ணன் குமரர்.

சுநந்தன்—1. விஷ்ணுதிக்பாலகன்.

2. புருஷமேரு குமரன். இவன் குமரன் கோரன்.

சுநந்தநந்தன்—விஷ்ணு நிங்கரன்.

சுநந்தமுனிவர்—இவர் சிவமூர்த்தியின் நடனதரிசனம் வேண்டித் திருக்கை லயில் சிவபெருமானிடம் நடனதரிசனம் வேண்டச் சிவமூர்த்தி முனிவரைநோக்கி நீ வடவனம் சென்றிருக்கின் நாம் அவ்விடம் வருகிறோம் என அவ்வகைவந்து தவம்புரிகையில் சடையெல்லாம் பூமியோடு பூமியாய்ப் பொருந்திப் புல்லாகி வளர இவர்மேல் புற்றும் வளர்ந்தது. அதனுல் முஞ்சிகேசமுனிவர் எனப் பெயர் பெற்றனர்.

சுநந்தை—1. கேகயராசன் மகள். அஷ்வபந்தன் குமரனுகிய பரதமகாராசன் பாரி.

2. சர்வபூமன் தேவி.

3. சேதிநாட்டரசன் மருமகள், தமயந்தியைத் தங்கைபோற் காத்தவள்.

4. சிவகனே வளர்த்த தாய்.

5. ருஷபதீர்த்தங்கரின் தேவி. (சைநர்).

6. சேதளதீர்த்தங்கரின் தாய். (சைநர்).

சுநயன்—பிரசக்கி குமரன்.

சுநாபன்—1. திருதராட்டிரன் குமரன்.

2. காசிநாட்டரசன். அர்ச்சுனனால் செயிக்கப்பட்டவன்.

3. சுஷேணன் குமரன்.

4. வச்சிரநாபன் தம்பி.

சுநாமன்—கம்சன் சகோதரன்.

சுநிதன்—1. (சக.) சங்நிதி குமரன். இவன் குமரன் சுகேதனன். பாண்டவர்க்கு நண்பன்.

2. சுஷேணனன் குமரன். இவன் குமரன் நிருஷசு.

3. (பிர.) பலன் குமரன். இவன் குமரன் சத்யசித்.

சுநீதை—அங்கன் தேவி, குமரன் வேநன்.

சுநீதன்—1. சிசுபாலனுக்குச் சேநாதிபதி.

2. சங்நதியின் குமரன்.

சுநீதி—1. பஞ்சகன்னியரில் ஒருத்தி.

2. அங்கன்தேவி, வேநன் தாய்.

3. உத்தானபாதன் தேவி, துருவன் தாய்.

4. விரோதன் குமரன். குசம்பனால் சிறைப்பட்டு வத்சந்திரனால் விடுபட்டவன். சகோதரன் சுமதி.

சுநீதை—அங்கன் பாரி, மிருத்யு புத்திரி, வேநன் தாய்.

சுநுக்ஷணன்—அணுவம்சத்துப் பலி குமரன்.

சுநுஷை—விதர்ப்பன் தேவி.

சுந்தரக்கோன்—காட்டில் வழிதெரியாத புலவர்க்கு வழிகாட்டிக் கவிபெற்ற இடையராகிய சொக்கலிங்கமூர்த்தி.

சுந்தரசாமந்தன்—சவுந்தரசாமந்தனைக் காண்க.

சுந்தரசோழன்—இவன் கனகசோழன் மகன். இவன் மனைவி சித்திரவல்லி. இவன் மகள் உற்பலாவதியைச் சுந்தரபாண்டியனுக்குக் கலியாணம் செய்வித்தனன். இவன் அரசாகையில் ஒரு காசிப் பிராமணன் தீர்த்தங்கொண்டு இராமேச்சுரம் செல்ல வருகையில் வழியில் கர்ப்பிணியாகிய தன் மனைவியை இவனிடம் பாதுகாக்கவிட்டுப் போய் ஒருவருஷம் கழித்துவர அரசன் அந்தப் பார்ப்பினியைத் தன் பெண்போற் பாதுகாத்து வந்தனன். இராமேச்சுரஞ் சென்ற வேதியன் திரும்பித் தன் பெண்சாதி நிலையறியாரும் அறியாது அந்தப்புரத்தில்ஒளித்திருந்து நடுராத்திரியில் மனைவியின்கைப்பிடிக்கப், பார்ப்பினி ஓலமிட்டசத்தமறிந்து அரசன் வேதியனை வெட்ட அரசனைப் பிரமகத்திபற்றியது. அரசன் பல சிவாலய பிரதிட்டை செய்து சிவதரிசனஞ் செய்து மத்தியார்ச்சுனஞ் சென்று பூசத்துறையில் ஸ்நானஞ் செய்து சிவதரிசனஞ் செய்யும்படி கீழைக் கோபுரவாசல்வழிச் செல்லுகையில் சோழபிரமகத்தி அவ்விடம் நின்றுபோய் விட்டது. பின் அரசன் சந்தோஷித்துப் பல திருப்பணிகள் செய்து தன் மகன் காலகாலசோழனுக்குப் பட்டங் கட்டிச் சிவபதம் அடைந்தனன். (ஓரியண்டில் லிபிரெரி, மதராஸ், சோழர்சரித்திரம்).

சுந்தரத்தோளுடையார்—எழுபத்துநாலு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

சுந்தரபாண்டியன்—இவன் பாண்டிநாட்டரசன், தேவி விந்தியாவலி. சேதுதரிசனஞ் செய்யச் சென்று அவ்விடம் அவதரித்திருந்த இலக்குமி தேவியைப் பெண்ணுகக்கொண்டு வளர்க்கையில் விஷ்ணுமூர்த்தி ஒரு சைவவேதியராய் வந்து பூந்தோட்டத்தில் பூப்பரித்துக் கொண்டிருந்த கன்னிகையைக் கைப்பிடித்தனர். கன்னிகை மூறையிட்டதால் அரசன் வேதியரை விலங்கிட்டுச் சிறையிலிட்டனன். விஷ்ணுமூர்த்தி அரசன் கனவில் தரிசனந்தந்து தன்னை யறிவிக்க அரசன் களித்துத் தனது கன்னிகையைத் திருமாலுக்குத் திருமணஞ் செய்வித்தனன். திருமால் அரசனுக்கு வேண்டிய வரம் அளித்துச் சேதுவில் சேதுமாதவராய் எழுந்தருளியிருக்கின்றனர். இவனுக்குக் குணநிதிபாண்டியன் எனவும் பெயர் (சேதுபுராணம்).

சுந்தரன்—1. இவன் சகார்த்தனன் எனும் வேதியன் குமரன். இவன் காட்டில் சமித்துமுதலிய கொய்யச் சென்று பாம்பு கடித்து இறந்தனன். இவன் தந்தை இவன் இறந்ததற்குக் காரணமென்னவென்ன ஆராய்கையில் இவன் முன்பிறப்பில் பசுவின்கன்றைக் குத்திய பாபம் பாம்பாய்க் கடித்திறந்தானென உணர்ந்து மிருதசஞ்சீவிதீர்த்தத்தில் தன் குமரனுடலைத் தோய்த்து உயிர்பெறக் கண்டவன்.

2. திருதராட்டிரன் புத்திரன்.

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்—ஸ்ரீகைலாயத்தில் சிவபெருமானுக்குத் திருத்தொண்டு செய்திருந்த ஆலாலசுந்தரர் நந்தவனத்திற்குப் பூக்கொய்யச் சென்று, அநிந்திதை, கமலினி என்னும் பார்வதியாரின் தோழிமார்களைக்கண்டு மோகித்து, மலரெடுத்துச் சுவாமி சந்நிதானத்திற்குச் சென்றனர். இச்செய்தியை அறிந்த சிவமூர்த்தி சுந்தரரை நீ பூமியில்

சென்று இன்பம் அனுபவித்துவருக என்றனர். இவ்வகையே தேவியாரும் அவ்விருவரையும் பணித்தனர். சுந்தரர் மனங்கலங்கி என்னைத் தடுத்தாளவேண்டும் என்றுவேண்டச் சிவபெருமான் அவ்வகை கிருபைபுரிந்தனர். அதனால் திருநாவலூரில் ஆதிசைவப் பிராம்மணகுலத்தில் சடையனாருக்கும் இசைஞானியாருக்கும் திருமைந்தராய் அவதரித்து நம்பியாரூர் என்னும் திருநாமம்பெற்று வீதியில் விளையாடுகையில் நரசிங்கமுனையரையர் என்னும் அந்நாட்டரசர் வளர்க்கவளர்த்து புத்தூர் சடங்கவிமறையோன் குமரியை மணக்கும் தருணத்தில் சிவபெருமான் ஓர் விருத்தவேதியர் உருக்கொண்டு கலியாணப்பந்தரில் சென்று, நம்பியாரூரரை நோக்கி உனக்கும் நமக்கும் ஒருவழக்கு உண்டு. அது தீர்ந்தபின் நீ மணக்கலாம் என்றார். அது என்ன என்றுநம்பிகேட்க, நீ நமக்கு அடிமைஎன்று மூறியோலைகாட்டினர். இதை வேதியர்கள்கேட்டு நகைத்தனர். ஆரூரர் சுவாமியைநோக்கிப் பிராமணர் பிராமணர்க்கு அடிமை ஆகுதல் அறியோம். நீர் பித்தரோ என்றார் நான் பித்தனானால் ஆகட்டும். நீ அடிமைசெய் என்றார். ஆனால் நீர்காட்டிய ஓலையைப் பார்ப்போம் என்ன, அவ்வகைகாட்ட நம்பி கோபத்துடன் அதைப் பிடுங்கிக் கிழித்தனர். சுவாமி ஆரூரைவிடாது பிடித்து முறையிட வேதியர் விலக்கி, வீண்வழக்கிடும் நீங்கள் எந்தஊர் என்ன, இந்தத் திருவெண்ணெய்நல்லூர் என்றனர். ஆனால் அந்தவழக்கினை அங்கேகூறிக் கொள்ளப் புறப்படும் என்னச் சென்று வழக்கைக்கூறி மூலமுறி ஓலையை நிரப்படுத்தினர். இதைப் பிராமணர்கள் கூண்டு நம்பியாரூரை நீர் அடிமைசெய்வது முறை என்றனர். அவ்வகை உடன்பட்ட ஆரூரர், ஐயரே இந்தஊரில் தங்களுக்குத் திருமாளிகை எங்குஎன்னச் சுவாமி, காட்டுகிறேன் வருகஎன்று பல வேதியர்தொடர அருட்திறை என்னும் ஆலயத்துள் சென்று மறைந்தனர். ஆரூரர் பின் தொடர்ந்து அழைக்க, சுவாமி இடபாரூடராய்த் தரிசனந்தந்து ஆதிசங்கற்பம் அறிவிக்கத் தெளிந்து துதித்தனர். ஆரூரர், நான் என்செய என்னச் சுவாமி நீ நம்மைத் தலந்தோறும் துதித்துவர என்றனர். எப்புடித் துதிக்க என்ன நீ நம்மை வலமையுடன் வைது வன்றொண்டன் என்னும்பெயர்பெற்றாய் நம்மைப்பித்தன் என்றனை ஆதலால் அவ்வகையே பாடுக என, அக்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு "பித்தா பிறைசூடி" என்று திருப்பதிகம் ஓதித் துதித்தனர். பின்பு தலயாத்திரைசெய்யத் தொடங்கித் திருத்துறை ஊரில் தவகெறிபெற்றுத் திருநாவுக்கரசுகள் திருத்தொண்டுபுரிந்த திருவதிகைக்கு உள்ளாகாமல் அருகிருந்த சித்தவடமடத்தில் இராத்திரி நித்திரைசெய்கையில் சுவாமி விருத்தவேதியராய் எழுந்தருளி அவரது திருவடிகள் சுந்தரர் திருமுடியில்பட நித்திரைசெய்கையில் ஆரூரர் இவ்வகை புரியலாமோ என்ன விருத்தர் கிழவனுகையால் தெரியாது செய்தேன்என ஆரூரர், வேறிடத்திற் சயனிக்கச் சுவாமி மீண்டும் அவ்வகை புரியக்கண்டு நீர் யார்என நீநம்மை அறியாயோ என்று மறைந்தனர். சுந்தரர் அவ்விடம் "தம்மானே" என்ற திருப்பதிகம் ஓதி, சிதம்பரம் அடைந்து துதிக்கையில் திருவாரூர்க்கு வரும்படி அசரீரி கட்டளை உண்டாக விடைபெற்றுமீங்கிச் சீர்காழித் தலத்துள்ளாகாது புறத்திருந்து பதிகம் ஓதி, திருவாரூர் அடைந்து புற்றிடங்கொண்டாரைத் தரிசித்துச் சிவபெருமானுல் தமக்குத் தோழன் எனப்பட்டுத் தம்பிரான் தோழனெனத் திருநாமம் பெற்றிருந்தனர். இவர் இவ்வகை இருக்கமுன்னமே பார்வதியாரால் கட்டளைபெற்றிருந்தகமலினியார் திருவாரூரில் ருத்திரகணிகையர் குலத்தில் பரவையார் என்று அவதரித்து ஒருநாள் தரிசனத்திற்குப் போகையில் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் காணச்சென்றனர். சுந்தரர்கண்டு மயல்கொண்டு இவரைத் தமக்கு மணஞ்செய்விக்கச் சிவபெருமானே வேண்டினர். அவ்வகைச் சிவாஞ்ஞையைச் சொப்பனத்தில் ஏற்ற பெரியோர் பரவையாரைச் சுந்தரர்க்குத் திருமணம் முடித்தனர். பின்பு திருத்தொண்டர்களைப் பாடி அங்கிருந்து கோளிலிசென்று தூண்டையூர்க் கீழார் கொடுத்த நெற்களைத் திருவாரூரில் சேர்க்கும்படி சுவாமியைக் கேட்டுப் பூதகணங்களால் திருவாரூரில்பெற்றுக் கோட்புலியார் அடிமைகளாகத் தரப்பெற்ற சிங்கடி, வனப்பகை என்பவர்களைத் தமக்குப் புத்திரியராக அங்கீகரித்துத் திருப்புகலூருக்குச்சென்று செங்கல் பொன்னகப் பதிகமோதி, அங்குநின்று பலதலம் பணிந்து திருமுதுகுன்றடைந்து பொன் வேண்டி (1200) பொன்பெற்று மணிமுத்தாநதியில் இட்டு இதைத் திருவாரூர்க்குளத்தில் தரவேண்டும் என்று

வேண்டி, நீங்கி, திருவாரூர் அடைந்து பரவையாருடன் கமலாலயத்தீர்த்தக்கரையில்வந்து ஜலத்திற் பார்க்கையில் பொன் அகப்படாததுகண்டு பதிகமோதிப்பெற்றுப் பலதலங்களே அடைந்து தரிசிக்க எண்ணங்கொண்டு நீங்கித்திருக்குருகாவூருக்கு அருகுவரப்பரமசிவம் இவரதுஇளைப்பைத் தணிக்க எண்ணிச் சோலையுடன் தண்ணீர்ப்பந்தல், கட்டமுதுவைத்துக் காத்திருந்து சுந்தரர் வருவதைநோக்கி நீர் மிகவும் களைத்திருக்கிறீர். இந்தக் கட்டமுதைத் தொண்டர்கள் உடன் புசிந்து இளைப்பாறுக என்னச்சுந்தரர், அவ்வகைசெய்துசயனிக்கையில்சிவபெருமான் சோலையுடன்மறைந்தனர். சுந்தரர் விழித்துச் சிவமூர்த்திசெய்த திருவிளையாடற்கு அற்புதம் அடைந்து திருக்குருகாவூர் அடைந்து பதிகம் ஓதி, விடைபெற்றுப் பலதலம்பணிந்து திருக்கச்சூருக்குவர அங்குப் பரிசனத்தார்வரத் தாமதித்தமையால் தொண்டர் பசியைக்கண்ட சிவமூர்த்தி ஒரு வேதியர்போல் எழுந்தருளி நான் இங்குப் பிராமணர்வீடுகளில் அன்னம்கொணர்ந்து தருகிறேன் என்று பிக்ஷுவாங்கித் தந்து சுந்தரர் புசிக்க மறைந்தனர். மறையச் சுந்தரர் திருவடிவருந்த வந்தமைக்கு இரங்கி விடைபெற்று நீங்கிப் பலதலங்கள் சேவித்துத் திருவொற்றியூர் அடைந்து படம்பக்கநாதரை வணங்கி அங்கிருக்கையில் அங்கு ஆதிசங்கற்பப்படி திருவவதரித்திருந்த அநிந்திதையாகிய சங்கிலியாரைக்கண்டு மயல்கொண்டு சிவபெருமான் கட்டளைப்படி சங்கிலியாருக்குப் பரவை இடம் போகிறது இல்லையென்று மகிழ் அடியில் உறுதிசெய்துகொடுத்துத் திருமணம் செய்துகொண்டு சிலநாள் வசித்துத் திருவாரூர் எண்ணங்கொண்டு உறுதிமறந்து எல்லையைக்கடக்கச் சிவாஞ்ஞையால் கண்மறையத் திருவெண்பாக்கம் அடைந்து சுவாமி கோல்தரப்பெற்றுத் திருக்காஞ்சி அடைந்து ஒருகண்பெற்றுத் திருவாரூர் அடைந்து சுவாமியைத் தரிசித்து மற்றக்கண்ணும் பெற்றுப் பரவையின் ஊடல்தணிக்க இரண்டுமுறைச்சிவபெருமானைத் தூதாகஏவி ஊடல் தணிக்கப்பெற்றுச் சுவாமியைத் தரிசித்து இருந்தனர். இவ்வகை சுவாமியைப் பரவையிடந்தூதாகச்செலுத்தியதால் இவரிடத்தில்வெறுப்புக்கொண்டு இவரது வருகை அறிந்து உயிர்நீங்கிய ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனரை உயிர்ப்பித்து நட்புக்கொண்டு திருவாரூர் சென்றிருந்தனர். இவரது வரலாற்றினைச் சிவமூர்த்தியால் அறிந்த சேரமான்பெருமாள்நாயனார் சுந்தரமூர்த்திகளைத் திருவாரூரில் கண்டு தரிசித்துநட்புக்கொண்டு அவருடன் பலதலங்களும் தரிசித்து மீண்டும் திருவாரூர் வந்துசேர்ந்தனர். மீண்டும் இருவரும் புறப்பட்டுத் திருவையாற்றுக்குப்போக வெள்ளம் தடைசெய்ததால் பதிகம் ஓதி நிறுத்தி மணலிற்சென்று சுவாமியைத் தரிசித்து மீள வெள்ளம் போனது கண்டு சேரனுடன் சென்று சேரமான் பெருமானுடன் வசித்துத்திரும்புகையில் சேரமான்தந்த நிதிகளை எல்லாம் திருமுருகன் பூண்டிக்கருகில்பூதகணங்கள் வேடர்களைப்போல் கொள்ளைகொள்ளக்கேட்டுச் சுவாமிசந்நிதியில் முறையிடப் பொருள்கள்எல்லாம் வாயிற்படியில் இருக்கக் கண்டு எடுப்பித்துக்கொண்டு திருவாரூர் அடைந்து சிலநாள் இருந்து மீண்டும் சேரமானைக் காண எண்ணங்கொண்டு திருப்புக்கொளித்தலம் செல்லுகையில் ஒருவீட்டில் மங்கலமும் ஒருவீட்டில் அழுகையும் இருக்கக்கேட்டு விசாரிக்கையில் ஐந்தாவயதான இரண்டுபிள்ளைகள் எரிக்குச்செல்ல ஒருவனே முதலிலிழுங்கிற்று. ஒருவன் பிழைத்து வந்தான். வந்தவனுக்கு இப்போது உபநயனம் நடக்கிறது. இதைக்கண்ட இறந்தபிள்ளையின் வீட்டார் பிள்ளை இருந்தால் அவனுக்கும் உபநயனம் நடக்கும் அல்லவாஎன்று துக்கப்படுகின்றனர் எனக்கேட்டு அந்த ஏரி அடைந்து பதிகமோதி முதலியிடத்துப் பிள்ளையைத் தக்கவயதுடன்பெற்று உபநயனச்சடங்கு முடிப்பித்துத் திருவஞ்சைக்களம் எழுந்தருளிச் சேரமான் திருமஞ்சனசமயம் ஆதலால் திருக்கோயிலுள் புகுந்து சுவாமியைத் தரிசித்துப் பத்தத் தொடக்கறுத்து அருள்செயப் பதிகமோதச் சிவமூர்த்தி பிரம விஷ்ணு வாதியரை நோக்கிநீங்கள்வெள்ளையானையுடன்சென்று சுந்தரனை அழைத்துவாருங்கள் என்று பணித்தருள,அவ்வகையே திருக்கோயில் வாயிற்புறத்துவந்த சுந்தரர்க்குச் சிவபெருமான்கட்டளையைத் தெரிவித்து வெள்ளையானைமீது அழைத்துச்சென்றனர். திருக்கைலைக்குச் செல்லும் சுந்தரமூர்த்திகள் சேரமானை மனதில் நினைக்கச் சேரமானும் அறிந்து குதிரைவதித் திருவஞ்சைக்களம்வந்து சுந்தரமூர்த்திகள் திருக்கைலைக்கு எழுந்தருளுவதைக் கண்டு குதிரையின் காதில் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை ஓதி

சுந்தரமூர்த்திகளைப் பிரதக்ஷணஞ்செய்து அவரை முன்வணங்கிக்கொண்டு இருவரும் திருக்கைலை அடைந்தனர்.

சுந்தராமா — பதின்மூன்றும் மன்வந்தரத்துத் தேவர்.

சுந்தராசுரன்—இவன் தேவரை வருத்திச், சிவமூர்த்தியின் நெற்றிவிழியால் எரிந்த அசுரன்.

சுந்தரானந்தர் — இவர் போகர் மாணாக்கருள் ஒருவர். இவர் ரெட்டிச்சாதியாராம். இவரும் சித்தர். இவர் செய்தநூல் வயித்தியத்திரட்டு. (குலாலபுராணம்).

சுந்தரி—1. தருமதை எனும் காந்தருவ மாதின் பெண், மாலியவான் பாரி.

2. முதலில் விஷ்ணுவிடம் பிறந்து கந்தமூர்த்தியை மணக்க இமயச்சாரலில் தவமியற்றக் கந்தமூர்த்தி தரிசனந்தந்து சிவமுனிவரால் மான்வயிற்றிற் பிறந்து வளருக. நாம் அக்காலத்துவந்து மணப்போம்எனக் கூற அவ்வகைபிறந்து முருகக்கடவுளே மணந்த வள்ளிநாயகி.

3. ருஷபதீர்த்தங்கரருக்குச் சுநந்தையிடம் பிறந்த குமரி.

4. சார்ங்கதரன் குமரி. இவள் சித்திரன் என்பவனை மணந்து விபசாரஞ் செய்து திரிகையில் கணவன் கோபிக்கக் கணவனைத் தூங்குகையில் கொன்றனள். அரசன் அறிந்து இவளை ஊரைவிட்டு நீக்கநீங்கி நல்லவர் உண்டசேஷம் உண்டு சுற்பதம் அடைந்தவள். இப்பெயர்கொண்ட மற்றொருத்தி இவ்வகைசெய்து புருஷனைக்கொன்று அரசனும் தூரத்தப்பட்டு மற்றொருவனைக்கூடி அவன் தலையில் கருங்கல்லைமோதிக் கொன்றனள். அக்கல் கோயில் திருப்பணிக்கு உதவியதால் முத்திபெற்றவள்.

சுந்தரேசபாதசேகரபாண்டியன்—இவன் வங்கியபதாக பாண்டியன் குமரன். இவன் தன் வருவாய்முழுதும் சிவதிருப்பணிசெய்வது அறிந்து ஆயிரம்பரிக்கோர் சேவகன் என்னும் சோழன் சண்டைக்கு வரப்பாண்டியன் சொக்கரிடம்முறையிட்டனன். சிவமூர்த்தி அசரீரியாய் நாம் முன்னிற்போம், அஞ்சவேண்டாம்எனக் கூறப் பாண்டியன் சேனைகூட்டி யுத்தத்திற்குவந்தசோழனுடன் யுத்தஞ்செய்யச், சொக்கர் வேடுருவாய்ச் சோழனைத் துரத்தி மறையப் பாண்டியன் அச்சோழனைப் பின்தொடர்ந்து போயினன். சிறிதுதூரஞ் சென்று சோழன் திரும்பிப்பார்க்க வேடன் இல்லாமைகண்டு பாண்டியனைத் துரத்தப் பாண்டியன் திரும்பி மடுவில்விழுந்து எறச் சோழன் மடுவில்விழுந்து இறந்தனன். இவன் காலத்து மாமனுகவந்து வழக்குரைத்த திருவிளையாடல் நடந்தது. இப்பாண்டியன் குமரன் வரகுணபாண்டியன்.

சுந்தன்—1. இரணியகசிபின் சந்ததியாளுகிய நிகும்பன் குமரன். நிலோத்தமையைக் காண்க.

2. தாடகை கணவன். இவன் குமரர் மாரீசன், சுபாகு. சுகேது மருமகன். இவன் செருக்கால் அகத்தியரது ஆச்சிரமத்திலிருந்த மரங்களை அழித்து அவர் கோபத்தீயாற் சரம்பர் ஆனவன்.

சுந்தோபசுந்தர்—இரணியகசிபு வம்சத்தவனை நிகும்பன்குமரர். இவர்கள் இருவரும் சகோதரர். இவர்கள் பிரமனைஎண்ணித் தவஞ்செய்து வெகுவரம் பெற்றுத் தேவரைவருத்தத் தேவர் விஷ்ணுமூர்த்தியிடம் முறையிட்டனர். விஷ்ணுமூர்த்தி விச்வகர்மனுல் ஒரு அழகுள்ள பெண்ணைச் சிருட்டிப்பித்து இவர்களிடம் அனுப்பினர். அசுரர் இருவரும் பெண்ணின் அழகைக் கண்டு மயங்கி எங்களில் யாரை மணக்கின்றனை என்ன அப்பெண் உங்களில் யார் வலியுள்ளாரோ அவர்களை மணப்பேன் என்றனள். அவ்வகையே இருவரும் ஒருவருக்கு ஒருவர் வலியறிய யுத்தஞ் செய்து மாண்டனர். இவர்களின் குமரர் சும்பநிசும்பர்.

சுபகை—இவளொரு தாசி. இவள் பலரிடத்தும் பொருள்பரித்து அவர்கள் இறந்து போகச் சந்தோஷித்து அயலாருடன் கூடிக் களித்துப் பல ரோகங்களைப் பெற்றுப் பாபியாய் ஞானி ஒருவருக்கு ஏவல்பூண்டு பாவநீங்கி முத்தி அடைந்தவள்.

சுபசயர்—ஒரு சிவனடியவர். சிவநிவேதனத்திற்கு அன்னஞ் சமைத்துக்கொண்டிருக்க அச்சமயத்தில் ஒருசாமவேதவேதியின் அவ்வழி வந்தனன். சுபசயர் சிவநிவேதனம் கண்படுமெனச்செருப்புக் காலால்மூட வேதியன் பரிஹஸித்தனன். அதனல் வேதியன் தான் கற்ற வேத முதலியவற்றை மறந்து சுபசயரை வேண்ட அனுக்கிரகித்தவர்.

சுபதந்தி—புஷ்பதந்தம் என்னும் திக்குயானையின் பெண்.

சுபதேவன்—1. கோச்செங்கட் சோழனுக்குத் தந்தை. மனைவி கமலவதி.

2. புட்பதந்தனைக் காண்க.

சுபத்தி—தக்ஷன் பெண், தருமன் தேவி.

சுபத்திரர்—ஒரு விஷ்ணுபடர்.

சுபத்திரன்—1. ஒருயாதவவீரன். வசுதே
ருக்குப் பௌரவியிடம் உதித்த குமரன்.
2. கேமசரியின்பிதா.
3. தருமபகூஷிகளைக் காண்க.

சுபத்திரை—1. வசுதேவருக்குத் தேவகி
யிடம் உதித்த குமரி, கண்ணனுக்குத் தங்
கை. இவளை அர்ச்சுனன் சந்நியாசி வேடம்
பூண்டு கள்ளமாய் மணஞ்செய்தனன்.
இவள் இரதம் ஓட்டுவதில் வல்லவள்.
நிரௌபதியிடம் இடைச்சிவேடம் தாங்
கிச்சென்று வரம்பெற்றவள். குமரன் அபி
மன்யு.
2. ஏமவர்ணன் குமரி.

சுபந்து—குந்தலநாட்டிற்கு அதிபதி
யாகிய தேசாதிபதி.

சுபருஷை—கத்துருவால் சிறைப்பட்டவள்.
(விநதை).

சுபர்ணர்—திரேதாயுகத்தில் விஷ்ணுவிற்கு
ஒரு பெயர்.

சுபலன்–1. காந்தாரதேசத்து அரசன், குமர
ன் சகுனி, பெண் காந்தாரி.
2. ஒருமாயாவி. இவன் முகத்தில்
சுவைரிணிகள், காமினிகள், புமும்சலி
கள் என்னும் பெண்கள் பிறந்தனர்.
இவன் அதலலோகாதிபதி.

சுபவிரதை — உத்தராதித்தனைக் காண்க.
விரூபாக்ஷனுக்குத் தேவி, கௌரியின்
தாய்.

சுபன்–1. யமனுக்குச்சித்திரத்தையிடத்துதித்த
குமரன்.
2. பிரமதேவன் தும்மலிற்றோன்றி
இந்திரனேவலால் பூமியில் அரசனுகப்பிற
ந்து தத்தியைத் தோழமைகொண்டு ஒரு
நாள் தத்தியிடம் அரசர் பெரியர்எனத்
தத்தி வெகுண்டுகுத்தச் சுபன் கோபித்து
வச்சிரத்தால் எறிந்தனன். இதனுல் தத்தி
சிக்கு மார்பு பிளந்தது. தத்தி சுக்கிரனை
நினைக்கச் சுக்கிரன் தோன்றித் தத்தியை
உயிர்ப்பித்தனன். தத்தி உயிரடைந்து
சிவபூசையால் வச்சிரயாக்கைபெற்றுச்
சுபனெதிர்க்கச் சுபன் கோபித்து வச்
சிரம் எறிய வச்சிரம் வாய் மழுங்கிற்று.
பின்பு சுபன், திருமாலையணைந்து வேண்
டத் திருமால் தத்தியைநோக்கிச் சுபனுக்
குப் பயந்தேனென்று தேவர்சபையில்
கூறுக என்ன அவர் மறுக்கத் திருமால்
தத்தியின்மேல் சக்கரம் எறிந்தனர். தத்தி
அதனைவென்று நிற்கச் சுபன் வணங்கி
நகரஞ்சென்றனன். இவனைக் குபன் என்
றுங் கூறுவர். (ஸ்ரீ இலிங்கபுராணம்).
3. ஆதித்தசோழனுக்குத் தூது
சென்று ஈழங்கொண்ட செங்குந்தன்.

சுபாகு—1. கத்துருதநயன், நாகன்.
2. திருதராட்டிரன் குமரன்.
3. வச்சிரசுவரூபர் குமரர். இவர் குமரர்
ஐக்கிரசேனர்.
4. (சூ.) சத்துருக்கன் குமரன். இவனு
ண்டது மதுரை.
5. யதுவம்சத்துப் பிரதிபாகு குமரன்.
6. சேதிதேசத்து வீரபாகுவின் கும
ரன்.
7. இருதுத்துவசன் குமரர்.

சுபாசு—சிவசன்மாவைக் காண்க.

சுபாசுபகாலம்—மனிதர், தொடங்குங்கார்
யம் இடையூறின்றி முடிவுபெறும்வகை
நல்லகாலங்களை யெண்ணிச் செய்த
லாம்: மாதங்களில் மாசி மீ தவிர
சூர்யன் வடக்கேசெல்லும் உத்தராய
ணம் சிறந்ததாம். அவசியமானுல் தகு
ணையனத்தில் கார்த்திகை, ஐப்பசி, ஆவ
ணிமாதங்களும் ஆகும். பக்ஷங்களில் சுக்
லபக்ஷம் சிறந்தது, தேய்பிறையாகிய கிரு
ஷ்ணபக்ஷத்தில் சப்தமிதிதிவரையில் சம்
மதிக்கப்பட்டது. வளர்பிறையில் பஞ்
சமிவரையிலும், தேய்பிறையில் கடைசி
பாகத்தையும் விடவேண்டும். இப்பக்ஷங்
களின் நடுப்பாகம் மத்திமம். ஒற்றைப்
படையாகிய நவமி, அமாவாசை, பிரத
மை, திவிதியை, தசமி, தேய்பிறையில்
ஷஷ்டியையும் விடவேண்டும். நக்ஷத்
திரங்களில் ரோகிணி, உத்திரம், உத்திரா
டம், உத்திரட்டாதி, அஸ்தம், சுவாதி,
புனர்ப்பூசம், அநுஷம், அச்வனி, மிருக
சீருஷம், திருவோணம், பூராடம், மகம்,
சித்திரை, அவட்டம், ரேவதி இவை மனு
ஷருக்கும், சதயம், விசாகம், பூரம், பூரா
டம், பூரட்டாதி, திருவாதிரை இவை
தேவர்களுக்கும் சிறந்தன. வாரங்களில்
செவ்வாய், ஞாயிறுஒழிந்தவை நலம். சூரி
யன் அஸ்தமிக்கும்போது வீடுகட்ட
கூடாது. குரு அஸ்தமனத்தில் சுபகார்
யஞ் செய்யக்கூடாது. சுக்ராஸ்தமனத்தி
லும் பிரதிஷ்டை முதலிய செய்யக்
கூடாது. பகலில் கர்ப்பாதானமும், இர
வில் வாஸ்துகார்யமும் செய்யக்கூடாது.
இராசிகளில்ஸ்திராசிஉத்தமம்,உபயராசி
மத்திமம், சராசி நீக்கத்தக்கது, சுபராசி
குருவுடன்கூடில் நலம். குரு, சுக்ரஉதய
ங்கள் சிறந்தன. குரு, சுக்ர, புதக்கிரகங்
களின் உதயம் முறையே பிராம்மண,
க்ஷத்ரிய, வைசிய, சூத்திரர்களுக்குச்சிறந்
தது. இடப்பலன், ங, சு, ய்க, ஆவது
இடங்களில் இரவில்பாபிகளாயினும் சுபர்
கள்தான். சுபர்கள் (12) வது, இடந்த

விர மற்றெவ்விடமிருக்கினும் சுபர்களே. கேந்திராத்தில் பாபிகள் நீக்கத்தக்கவர்கள், சுபர்கள் சிறந்தவர்கள். கூ, எ—வது வீட்டிலும் இரண்டாமிடத்திலும் இருக்குஞ் சந்திரன் சுபனுகக் கொள்ளவேண்டும். கோசாரபலன் கோசராத்தையடைந்திருக்கிற இத்தையும் நீக்கவேண்டும். குரூரநகூத்ரம், பிரமதண்டம், தூமகேதுவினின்று விடப்பட்டது, கிரகணத்தோடு கூடியது, கிரகணத்தால் அபேக்ஷிக்கப்பட்டது, வேதாநகூத்ரம், வ்யதிபாதம், சூலம், வஜ்ரம், விஷ்கம்பம், பரிகம், கண்டம், வைத்ருதி, ஹர்ஷணம், அதிகண்டம், அஸ்தங்கதநகூத்ரம், ஷடசிதிமுகயோகம், சூன்யமாசம், கிரகங்களால் பின்னப்பட்டது, தக்கவாரம், கிரகதோஷமுள்ளஜ்வாலாநகூத்ரம், திதி, நகூத்திரமாச, வருஷ, அயனங்களின் முடிவையும், அதிமாசத்தையும் விடல்வேண்டும். வாஸ்துசாந்தி யஜமானனுக்கு அதுகூலநகூத்திரத்தில் பகலில் செய்தல்வேண்டும். (ஸ்ரீகாமிகம்).

சுபாநனை—சிவசன்மாவைக் காண்க.

சுபாரிசுவம்—பரதகண்டத்தின் கிழக்கிலுள்ள மலை.

சுபாரிசுவன்—1. திருடநேமியின்குமரன், இவன் குமரன் சுமதி.

2. இலங்கையின் தெற்குவாயிற்சேனைத் தலைவன், அங்கதனுல் இறந்தான்.

3. சம்பாதியின்குமரன். (கழுகு) இராவணன் சீதையையிலங்கைக்குக்கொண்டு போங்கால் இறையெனப் பறந்து இராவணனுடன் போர்செய்யப்போகையில் அவன் வேண்டுகோளால் விட்டு அச்செய்தியைத் தந்தைக் கறிவித்தவன்.

சுபாரிசுவதீர்த்தங்கர் — இவர், ஏழாவது தீர்த்தங்கரர். இக்ஷ்வாகுவம்சத்தவர். பட்டணம் வாரணஸி, தந்தை சுப்பிரதிஷ்டர், தாய் பிரத்தியுஷணை. இவர் ஆனிமாதம் சுக்லபகூத்துவாதசி, விசாகநகூத்திரத்தில் அவதரித்தவர். இவர் உன்னதம் (200) வில், மாகதவர்ணம். ஆயுஷ்யம் இருபது நூறுயிரம் ஸ்ரீ கணதரர் பல நாமர்முதலாகிய தொண்ணூற்றைவர்.

சுபார்சுவகன்—(சூ.)கிருதாயு குமரன்.

சுபாலன்—கட்கதரன் குமரன். இவன் குமரன் எதாகரன்.

சுபாஷணன்—(சூ.) சுவர்சாயுசு குமரன்.

சுபு—கம்சன் தம்பி.

சுபுத்துன்—சாந்திகனைக் காண்க.

சுபுத்தி—பிடகநூல்வழித் தொடராது சிவபூசை மேற்கொண்டு திரிபுரத்தையாண்ட அரசன்.

சுபோதர்— சைவசித்தாந்தபத்ததி செய்த ஆசாரியருள் ஒருவர்.

சுப்பதகன்—மால்யவந்தன் குமரன்.

சுப்பிரதாகம்—1. திக்கசத்துள் ஒன்று.

2. ஒரு வெள்ளையானை; பகதத்தனுக்குரியது.

சுப்பிரதாபன்— புண்ணிய புஞ்சனைக் காண்க.

சுப்பிரதிகன்—(சூ.) பிரதிகாசுவன்குமரன்.

சுப்பிரதிஷ்டர்—ஒரு விஷ்ணுபடர்.

சுப்பிரதிஷ்டமகாராசர் — சுபார்சுவதீர்த்தங்கரருக்குத் தந்தை. தேவி பிரத்தியுவேஷணை. (சைநர்).

சுப்பிரதீகம்—ஈசான்யதிக்கிலுள்ள யானை.

சுப்பிரதீகன்—பிதுரார்ச்சிதத்திற்காக அண்ணனுகிய விபாவசுவுடன் சண்டையிட்டு யானையாகச் சபிக்கப்பட்டுக் கருடனுல் பக்ஷிக்கப்பட்டவன்.

சுப்பிரதீபம்—பகதத்தனது யானை.

சுப்பிரதீபன்—1. சயிந்தவன் குமரன், துச்சலையால் அருச்சுனனிடத்தில் அடைக்கலமாக விடப்பட்டவன்.

2. சண்முகசேனாவீரன்.

3. ஒரு வேதியன், இவனிடம் யோகாங்கனென்னு மறையவன் பிக்ஷைக்குவர இவன்மறுத்தலால் பிள்ளைகளும் கோபித்தனர். இதனுல் யோகாங்கன் நீ உருத்திராகூமம் அணியாதவன்எனத் திரும்பச் சுப்பிரதீபன் நானிவ்விடமிருந்து கற்பகமலர் வருவிப்பேன், நீ செய்வையோ எனயோகாங்கன், தன்னிடம் உருத்திராகூமணிந்திருந்த ஒரு பூனையைச் சுவர்க்கமனுப்பிக் கற்பகமலரை வருவித்தனன்.

சுப்பிரதீபக்கவிராயன்—கருமான், கூளப்பநாயகன்காதல் இவனுற்செய்யப்பட்டது.

சுப்பிராபாவை— 1. அட்டகோணமகருஷியின் தேவி.

2. வீதான்யருஷியின் பெண்.

சுப்பிரியை—நபாகனைக் காண்க.

சுப்பிரமண்யர்—1. குமாரசுவாமிக்கு ஒரு பெயர்.

2. சிவஞானமுனிவர்க்கு மாணாக்கர். இவரிருந்தது தொட்டிக்கலை, இவர் செய்த நூல்கள் துறைசைக்கோவை, கலைசைக்கோவை. இவர் சுப்பிரமண்யர் திருவிருத்தம்பாடிக் குஷ்டரோகிக்கும், திருத்தணிகைவிருத்தம்பாடிக் குருடனுக்கும் கொடுத்து ஓதச்செய்து ரோகநிவர்த்தி செய்வித்தவர்.

சுப்பிரமண்யர் பிரதானத்தலங்களாவன—(சு) திருப்பரங்குன்று, திருச்சீரலைவாய் திருவாவினன்குடி, திருவேரகம், குன்று தோறுடல், சோலைமலை.

சுப்பிரமண்யதீக்ஷிதர்—இவர் ஆழ்வார்திருநகரியென்னும் திருக்குருகூரிலிருந்த வைதிகவேதியர், கனகசபாபதி யிரிடம் வடநூல்கற்று வல்லவராய்ச் சுவாமிநாத தேசிகரின் வேண்டுகோளின்படி தமிழ்ப் பிரயோகவிவேகஞ் செய்தவர்.

சுப்பிரமண்யதேசிகர்—இவர் சைவவேளாளர், தமிழ்த் தண்டியாலங்காரத்திற்கு உரையியற்றியவர். இவராற்செய்யப்பட்ட நூல் இந்திரவிமானமாலை.

சுப்பிரமண்யப்புலவன்—ஒரு தமிழ்க்கவி, சுப்பிரமண்யன் எனும் சிற்றரசன்மீது கவிபாடிப் பரிசுபெற்றவன்.

சுப்பிரமண்ய மூர்த்தங்களாவன—ஞானசந்திரர், ஸ்கந்தர், குமாரர், மயூராகனர், கஜாரூடர், பிரமசாஸ்தர், பாலசுப்பிரமணியர், வள்ளிசமேதர், கார்த்திகேயர், ஷண்முகர், தேவசேனாபதி, சேனாபதி, திரௌஞ்சாரி, சரவணேற்பவர், சூராரி, தாருகாரி.

சுப்பிரயசீசு—ஒரு அரசன், பிரமகத்தியால் தன்புற்றுச் சகார்த்தனமென்னுந் தலமடைந்து விஷ்ணுமூர்த்தியை யர்ச்சாவதாரமாகக்கண்டு தரிசித்துத் தழுவிப் பிரமகத்தி போக்கிக்கொண்டவன்.

சுப்பிரியன்—1. தாருகனைக் காண்க.
2. சுசுமையைக் காண்க.

சுப்பிரயோகை—சையகிரியி லுற்பத்தியாகித் தென்புறமாகப் பாயும் ஒருநதி.

சுப்பிரன்—1. ஒரு அரசன்; தேவி குண்டை.
2. குமாரசுவாமியின் சேனாவீரன்.

சுமங்கலை—சுமதிதீர்த்தங்கரின் தாய்.

சுமதன்—விச்வாமித்திரன் குமரன்.

சுமதி—A. பரதனுக்குப் பஞ்சசேனியிடம் உதித்த குமரர், தேவி துருவசேனை, குமரன் தேவதாசித்.

B. நிருகன்புத்திரன், இக்ஷ்வாகுவம்சம்.

C. (சூ.) சோமதத்தன் குமரன்.

D. சகரன்பாரி, குமரர் (சு0000) பெயர், அரிஷ்டநேமியின் பெண்.

E. (சந்.) துஷ்டியந்தன் தந்தை.

F. விசாலன் மருமகன்.

G. சுரமஞ்சரியின் தாய்.

H. சுபாரிசுவன் குமரன், இவன் குமரன் சந்நதிமான்.

I. (பிர.) திடசேநன் குமரன். இவன் குமரன் பலன்.

J. விசாலநகர்க் கரசன். காகுத்தன் புதல்வன். இராமலக்ஷ்மணரை யெதிர் கொண்டு தங்கிப்போகவேண்டியவன்.

K. மதிசாரன் குமரன்.

L. இடபன் புத்திரனாகிய பரதன் குமரன்.

M. ஒரு அரசன், திருவல்லிக்கேணி க்ஷேத்திரத்தில் திருமாலருள்பெற்றுப் பிரமஉற்சவாதிகள் நடத்தியவன்.

N. ஒருவேதியன், ஒழுக்கம்கீங்கிக் கள் விற்ற பொருளால் தாம்பூலம் சிவாலயத்திற்குச் சமர்ப்பித்து மறுபிறப்பில் நற்குலத்துதித்து நற்கதியடைந்தவன்.

O. பிருகுவின் சந்ததியான்.

P. விரோதன் குமரர் குசம்பனால் சிறைப்பட்டுவத்சந்திரனால் விடுபட்டவர்.

Q. ஒரு தூர்த்தவேதியன், இவனுடல் மேலேச்சிதம்பரக் காஞ்சிநதியில்வீழ முத்தியடைந்தவன்.

R. சிங்கவருமனைக் காண்க.

S. இவன் எச்சதேவன் என்னும் வேதியன் குமரன், இவன் வருணச்சிரமம்நீத்துக் குறவருடன்கூடிக் கள்ளனாய் வேதியனைக்கொன்று பிரமகத்திபற்றத் துருவாசர்சொற்படி சேதுஸ்நானஞ் செய்து புனிதனானவன்.

T. தடாதகைப்பிராட்டியாரின்மந்திரி.

U. இவள் பூஷணன் தேவி. இவளும் இவள்கணவனும்சுவர்க்கபோகம்அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கையில் செல்வப்பெருக்கைக் கண்டு கௌதமியென்பவள் இச்செல்வத்திற்குக் காரணமென்ன வென என் மாமன்முதலியோரும் கணவனும் செய்த சிவபூசாபலமென்று கூறியவள். (சிவமகாபுராணம்).

V. விஷ்ணுயச்சின் பாரியை.

W. மகாதபதியின் தேவி.

X. நிடமதியைக் காண்க.

Y. சைந ஐந்தாவது தீர்த்தங்கரர்.

Z. சகலவேதசாஸ்திரமறிந்த ஒருதத்வஞானி, பிதாவிற்கு ஞானம் உபதேசித்தவன்.

சுமதிதீர்த்தங்கரர்—இவர் ஐந்தாவது சைந தீர்த்தங்கரர். இவர் சாகேதபுரத்தில் இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில்மேகரதருக்குச் சுமங்கலாதேவியிடம் கிருதயுகம், சித்திரைமாதம் பூர்வபக்ஷ ஏகாதசி, மகநக்ஷத்திரத்தில் அவதரித்தவர். உன்னதம் சு00 வில், கனகவர்ணம், (சு0) லக்ஷம் பூர்வம் ஆயுஷ்யம், கணதார்சமார் முதல் (ககசு) பெயர்கள்.

சுமத்திரன்— விருஷணி குமரன், இவன் குமரன் யுதாஜித்.

சுமத்திரை—தசரதற்குத் தேவி, இலக்குவனையும் சத்துருக்கனையும் பெற்றவள்.

சுமந்தன் — 1. வியாஸர்மாணுக்கரில் ஒருவன், சைமினியின் குமரன்.

2. குந்திபோசன் குமரன்.

சுமந்திரி—சடியின் மூதல்மந்திரி.

சுமந்திரன்–1. சூர்யகுலத்தரசருக்கு மந்திரி.

2. சந்து என்னும் புரூரவன் வம்சத்தவன் குமரன்.

3. கலியின் சகோதரர், பாரியை மாலினி, குமரன் சாசன்.

சுமந்திது—உன்முகனுக்குப் பிரீதகேசியிட முதித்த குமரன், பாரி சுநிதை.

சுமந்து—சயமுனி குமரர், இவரது குமரர் சுதனுவர்.

சுமனஸ்—1. மதுவின் பாரி.

2. உல்முகன் குமரன், தாய் நட்வலை.

3. அரியச்வன்குமரன், இவன் குமரன் திரிதன்வன்; சம்பூதிக்கு ஒருபெயர்.

4. இவன் ஒரு அரசன், இவனுக்குக் காசியில் சிவாலயத்து அபிஷேகதொட்டியிலிருந்த தவளை குமாளுகப் பிறந்து அரசாண்டது.

சுமட்ரா–மதம் (Sumatra) இவர்கள் சூரிய சந்திரர்களை ஆராதிப்பர். இவர்கள் எல்லாக்காரியங்களுக்கும் பகுதிசுணம் பார்ப்பர். கலியாணஞ்செய்துகொள்பவன் சத்துருவின்கிரசைப்பரியமாகவைக்கவேண்டியது. இவர்களின் சித்தாந்தப்படி சரீரமும் ஆத்மாவும் மோகூத்தையடையும்.

சுமனை—உமையின் தோழியரில் ஒருத்தி, கவரிவீசுபவள்.

சுமநோகன்—கத்ருதநயன் நாகன்.

சுமாலி—1. ந்தன் குமரன்; கலியில் பூமியை தூறுவருஷம் ஆண்டவன்.

2. உமையின் தோழியரில் ஒருத்தி குடைபிடிப்பவள்.

3. அக்கிரகேசனுக்கு மாமன், புத்திரி பிங்கலகேசி.

4. இவன் பாதாளத்திருந்த அரக்கன் இவனைச் சுவாகுமாரீசர் அடைக்கலமாக அடைந்தனர். விஷ்ணுமூர்த்தியின் சக்கரத்தால்கொல்லப்பட்ட அசுரன்.

5. கம்சன் தம்பி, பலராமரால் கொல்லப்பட்டவன்.

6. சுகேசன் குமரன், இவன் சரிதையை மாலியவானைக் காண்க. சாவித்திரனை லிறந்தவன்.

சுமாலிமாலி— சண்முகசேனாவீரருள் ஒரு …வன்.

சுமாலினி — விஷ்ணுமூர்த்தியாற் கொலையுண்ட அரக்கன்.

சுமித்திரன்—1. துருபதன் குமரன்.

2. ஒரு இருடி.

3. ஒரு யாதவவீரன்.

4. (சூ.) சுரதன் குமரன், இக்ஷ்வாகு வம்சமிவனுடன் முடிகிறது. இவன் அபிமன்னனால் கொல்லப்பட்டவன்.

5. அபிமன்யுவின் சாரதி.

6. ஒருருஷி, இவர் ஒரு பசுமுதல் அநேக பசுக்களை வளர்த்துப் பீனருஷியென்று பெயர்பெற்றுப் பசுக்களால் பாயப்பட்டுப் பசுவுலகமடைந்தவர்.

7. சமீகருக்குச் சுதானனியிடம் பிறந்தவன்.

8. வசுதேவன் தம்பியாகிய அநீகன் குமரன்.

9. குளிந்தநகர்க் கரசன்.

சுமித்திராக்கன்—சிவகணத்தவன்.

சுமித்திரை—சுமத்திரையைக் காண்க.

சுமிருதி—தக்கன் பெண், இவளுக்குச் சிரத்தையென்றும் பெயர். அங்கிரஸன் தேவி, இவளுக்குச் சினிவாலி, இராகை, குகு, அநுமதி என நான்குபெண்கள்.

சுமிருதிகள்—இது தர்மசாத்திரம், நித்திய கருமங்கள், ஆசாரம், விவகாரம், பிராயசித்தம், இராசதர்மம், வருணச்சிரமம், அக்நிகார்யம், விரதம் முதலிய பலவற்றைக் கூறும். இவைகள் பல இருடிகளால் கூறப்பட்டவை. அவற்றுள் பராசரஸ்மிருதியே கலியுக்த்திற்கு உபயோகப்படுவது. இவை பதினெண் வகைப்படும். அவையாவன: (க) அரீதஸ்மிருதி, (உ) ஆபத்ஸ்தம்பஸ்மிருதி, (ங) ஆத்ரேயஸ்மிருதி, (ச) ஆங்கீரஸஸ்மிருதி, (ஞ) யமஸ்மிருதி, (சு) உசநஸ்மிருதி, (எ) கௌதமஸ்மிருதி, (அ) சங்கஸ்மிருதி, (க) சாதாதபஸ்மிருதி, (ஐ) சம்வர்த்தஸ்மிருதி, (கக) தக்ஷஸ்மிருதி, (கஉ) பிரகஸ்பதிஸ்மிருதி, (கங) பிரசேதஸ்மிருதி, (கச) பராசரஸ்மிருதி, (கஞ) மநுஸ்மிருதி, (கசு) யாஞ்ஞவல்கியஸ்மிருதி, (கஎ) லிகிதஸ்மிருதி, (கஅ) விஷ்ணுஸ்மிருதி. இவையன்றி உபஸ்மிருதிகள் பதினெட்டுள, அவை (க) அத்திரிஸ்மிருதி, (உ) உத்தராங்கீரஸஸ்மிருதி, (ங) கண்வஸ்மிருதி, (ச) கபிலஸ்மிருதி, (ஞ) காத்யாயனஸ்மிருதி, (சு) சாதாதபஸ்மிருதி, (எ) தக்ஷஸ்மிருதி, (அ) தௌமியஸ்மிருதி, (க) பிரசேதஸ்மிருதி, (ஐ) புதஸ்மிருதி, (கக) பௌலஸ்தியஸ்மிருதி, (கஉ) நாரதஸ்மிருதி, (கங) விஷ்ணுஸ்

மிருதி, (கச) விருத்தவிஷ்ணுஸ்மிருதி, (கஞ) விருத்தமநுஸ்மிருதி, (கசு) லோகி தஸ்மிருதி, (கள) லோகாக்ஷிஸ்மிருதி, (கஅ) தேவலஸ்மிருதி என்பர்.

சுழகர்—1. விநாயகருக்கு ஒருபெயர்.

2. ஒரு விஷ்ணுபடர்.

3. தர்மபக்ஷியைக் காண்க.

சுழத்திராதேவி—மஞ்ஞையன் பாரி.

சுழந்து — வியாசர் மாணாக்கர், அதர்வண வேதி.

சுழனை—தமனைக் காண்க.

சுழர்த்தி—வசிட்டன் மானஸபுத்திரன், பித்ருக்களைக் காண்க.

சுமேதஸ்—சுரதனென்னும் சூரியகுலத்தரசனுக்குத், தேவி உபாசனை கூறியருஷி.

சுமேதா—சேமந்தினியைக் காண்க.

சுமேரு—இது பரதகண்டத்தின் வடபாகத்தில் துருவநக்ஷத்திரத்தைநோக்கிய மேருவின் சிகரம். மேருவின் வாற்பக்கம் சுமேரு என்ப. இது பலதேவர்களின் இருக்கை.

சும்பநிசும்பர்—சுந்தோபசுந்தரின் குமரர், இவர்கள் பிரமனையெண்ணித் தவமியற்றி வலிமைபெற்றுத் தேவர்களை வருத்தினர். இவர்களைக் கௌரி தனது உடம்பிலிருந்து கௌசிகிதேவியைச் சிருட்டித்துக் கொலைபுரிவித்தனள். மோகினியின் குமரர் என்பர். கோபேந்திரகன்னிகையைக் கண்டு மோகித்து ஒருவர்க்கொருவர் சண்டையிட்டுமாண்டனர். (சிவமகாபுராணம்).

சும்ஹன்—பலியின் புத்ரன். இவனுல் செம்ஹம் என ஒருபட்டணம் ஏற்படுத்தப் பட்டது.

சுயக்கியன் — ருசிப்பிரசாபதிக்கு ஆகுதியிடத்துதித்த விஷ்ணுவினம்சம், பாரி தக்ஷிணைதேவி. இவளிடத்துச் சுயமாள் என்னுந் தேவகணத்தைச் சனிப்பித்து மூவுலகங்களைக் காத்தார். (பாகவதம்).

சுயதை—நந்திமாதேவர்க்குப் பாரி. மருத்தின் குமரி.

சுயஞ்ஞன் — 1. தசரதனுக்குப் புத்ரகாமேஷ்டி செய்வித்த ஒரு முனிவர்.

2. உசீநரதேசாதிபதி, இவன் யுத்தத்திற்குப்போகையில் பந்துக்கள் விசனமுற யமன் அவர்களைத் தேற்றித் தத்வம் உபதேசித்தனன்.

சுயமாள்—சுயஞ்ஞனுக்குத் தக்ஷணைதேவியிடம் பிறந்த குமரர்.

சுயோதன் — சூர்யகுலத்தரசன். இவன் தேவி நருமதை.

சுயோதனன்—1. துரியோதனனுக்கு ஒரு பெயர்.

2. சூர்யவம்சத்தரசருள் ஒருவன். நருமதையைப் பெண்டாகக்கொண்டு சுதர்சனையைப் பெண்ணுகப் பெற்றவன்.

சுரகம்—ஒரு நதி.

சுரத—ஒரு வேடராசன், மாண்டவ்யரால் ஞானமடைந்தவன்.

சுரதரு—ஒரு அரசன், கழுகாசலத்தில் தவஞ்செய்து பாபம் நீங்கப்பெற்றவன்.

சுரதை—1. காச்யபர் தேவி, தக்ஷன் குமரி, அரக்கரைப் பெற்றவள். தருமன் தேவியெனவுங் கூறுவர்.

2. சுரேந்திரன் குமரி, மாயை.

3. இவள், அநுமன் வலியறியும்படி தேவர்களால் ஏவப்பட்ட தேவஸ்திரி. இவள், அரக்கியுருவடைந்து அநுமன் இலங்கைக்குப்போம் வழியில் ஆகாயம் அளாவநின்று அநுமனைத் தடுத்தனள். அநுமன் இவள் வாயிற்புகுந்து உடலைக் கிழிக்கத்தொடங்குகையில் தன் உண்மையுருக்காட்டி அநுமனை வாழ்த்தினவள்.

சுரதகீர்த்தி—சதத்ருக்கன் பாரி, குசத்துவன் பெண்.

சுரதசேநன்—நிதந்துவின் குமரன்.

சுரதபாண்டியன்—பராக்கிரமவாகுபாண்டியனுக்குக் குமரன்.

சுரதன்—1. ஒரு யாதவவீரன்.

2. ஒன்பதாம் மன்வந்தரத்து இந்திரன்.

3. (சூ). குணகன் குமரன், சகுணன் குமாரன் என்ப.

4. சென்னு குமரன், இவன் குமரன் விரேதன்.

5. விதர்ப்பதேசாதிபதியாகிய தேவதன் தம்பி. இவன் குமரன் சுதன்மா.

6. நபாகனைக் காண்க.

7. சாவர்ணி மனுவைக் காண்க.

8. தன் ராஜ்யத்தைப் பகைவர்கொள்ளவிட்டுச் சுமேதஸ் முனிவரால் தேவி உபாசனையடைந்த சூர்யகுலத்தரசன்.

9. ஒரு அரசன் தான் ஒரு பிறப்பில் கிளியாகவிருந்து சிவாலயத்தை வலம் வந்தபுண்ணியத்தால் மறுபிறப்பில் அரசனுனவன்.

சுரதாசர்—இவர் க்ஷத்ரியகுலத்தில்பிறந்து பக்தியுடையவராய் அக்பர் அரசனிடத்தில் உத்தியோகமேற்று மதுரைக்கு அதிகாரியாகவந்து தன் திரவியமுழுதும் பாகவதர்க்குச் செலவுசெய்து அது போதாமல் அரசன் செல்வத்தையும் செலவுசெய்து ஒரு ஆலயங்கட்டுவித்திருக்கையில், கண்டோர்சிலர் இவரிடத்துப் பொறுமைகொண்டு அரசனிடத்துக் கூற அரசன் இவரைச்சிக்கிக்கவெண்ணிப்

பொக்கிஷத்துடன் இவரை அழைத்து வரச் சேவகரைவிடுக்கையில் இவர் அவர் களுக்குவேண்டிய உபசாரஞ் செய்து பெட்டிகளில் கற்களே நிறப்பி அதில் அரசனுக்கு நான் உனக்கு நன்மைசெய் தேனே யொழிய, தீமை செய்திலேன் என வரைந்து அப்பெட்டியில் வைத்து விடியுமுன் காடடைந்தனர். சென்றோர் தாசரைக் காணது பெட்டிகளே எடுத்து அரசன்முன் சென்றனர். அரசன் பெட் டியைத்திறந்துபார்த்து நிறைய மணிகள் இருக்கக்கண்டு அவர்மேல் பிழைகூறி னீர் என்று கோபித்துத் தாசர் எங்கிருக் கினும் கொணர்க என்று கட்டளேயிட அவ்வாறே தூதர் காட்டிற்சென்று தாசரைக்கண்டு அரசன் அழைத்துவரக் கூறினமை கூறினர். தாசர் அரசனே அணுகி அரசனுக்குத்தான்செய்தநன்மை களேத் தெரிவித்து அரசன் கேட்டுக் கொண்டபடி பெருமாளேத் தரிசிப்பித்து பக்தியுடனிருந்தனர்.

சுரதை—1. காசிபரின் பெண், உரோகணி, பதராங்கி, கந்திருவை என்னும் பெண் களேப் பெற்றவள்.

2. விராடன் முதற்றேவி, சுமதர் சதாங்கன், சங்கன், வராகன், ஆதிவராக தேது.

சுரநந்தை — சேட்டைக்கு வருணனிடம் பிறந்த பெண், அதர்மன் தங்கை.

சுரபா—உக்ரசேநன் பெண், சியாமகன் தேவி.

சுரபி—1. காசிபர் மனைவி; தக்ஷன் பெண், மேனகை முதலிய அப்சரசுக்களேயும் பசுக்கள், எருமைகளேயும் பெற்றவள்.

2. சுரபாவைக் காண்க.

3. சூர்யபுத்திரிகள்.

4. பசுக்கள் இவை, சுநந்தை, சுமனசை, சுசீலை சுரபி, பத்திரை என ஐவகைப்பட்டுக் கோவுலகத்திருப்பவை.

சுரபிபயங்காரம் — மகாபலியின் எலியுரு. இவன் எலியுருவுடன் இருக்கையில் தேவேந்திரன் இவனைக் கிட்டிப்பரிகசித்து இவனிடத்திருந்த லக்ஷ்மி தன்னிடத்து வரக் களிகூர்ந்து சென்றனன்.

சுரபு—உக்ரசேநன் குமரி.

சுரமஞ்சரி—சீவகன் மனைவியரில் ஒருத்தி. ஜீவகனது கானத்தால் மயங்கி யவளை மணந்தவள்.

சுரமியம்—சுரமைநாட்டில் ஒருவனம்.

சுரமை—1. பிரசாபதி அரசன்நாடு.

2. சுரமஞ்சரிக் கொருபெயர்.

சுரர் — பிரமன்சொற்படி மதுவுண்டதால் இப்பெயரடைந்த தேவர்.

சுராக்கன் — சிவமூர்த்தியால் கொலேசெய் யப்பட்ட அசுரன். (காஞ்சிபுராணம்).

சுராசுரன்— இவன் தேவர்களே வருத்திச் சிவபிரானுலிறந்த அசுரன்.

சுராதிராஜன்—சோழமண்டலம் நிருமித்த சோழன்.

சுராபிதும்—விச்வரூபன் சிரத்திலொன்று, கலிங்கப்பகுதி யுருக்கொண்டது.

சுராஷ்டிரன்—1. தீர்க்கதமன் தந்தை.

2. தாமசமனுவின் தந்தை.

சுரிகைச்சவுண்டையர்—இவர் வசவதேவர் திருக்கூட்டத்தில் முதன்மைபெற்றவர். இவர் ஆன்மார்த்தமாய்ச் சிவபூசைசெய்து பகிர்முகமாய்ச் சிவலிங்கத்தில் ஆவாகித்து நிவேதனஞ்செய்கையில் வாளுருவிக்கொண்டு சிவபெருமானேயிந்த நிவேதனம் உண்ணவேண்டும் அன்றேல் உயிர் விடுவேன் எனப் பக்தவத்சலருகிய சிவமூர்த்தி அவ்வகையே உண்ணக்கண்டவர்.

சுருக்ரு, சுருவம்—இவை இரண்டும் ஹோமஞ்செய்யச் சாதனமாகிய பாத்திரங்களாம். இவற்றுள்சுருக்குப்பாத்திரமானது (ஈசு) அங்குலம் அளவுள்ளதாய் இருக்க வேண்டியது. கைப்பிடிக்காம்பானது பருமனில் (சு) அங்குலமும், நீளத்தில் (உ0) அங்குலமும் இருத்தல்வேண்டும். (ஈ) அங்குலத்தில் கலசஞ்செய்யவேண்டும். கலசத்து அடியில் பாதாகாரஞ் செய்யவேண்டும். கலசம் விருத்தாகாரமாய் இருக்கவேண்டும். கெண்டிகை நாற்கோணமாய்ச் செய்யப்படவேண்டும். நெய்விடும்மார்க்கம் கண்டத்தில் இருந்து முகபரியந்தஞ் செய்யவேண்டும், சுருவம் (உசு) அங்குலமாம். தண்டம் கட்டைவிரற் பருமனும். இது தண்ட மூலத்தில் (சு) அங்குல விஸ்தாரமும், நுனியில் (ஈ) அங்குல விஸ்தாரமும் இருத்தல் வேண்டும். தண்டாக்ரத்தில் (ஈ) அங்குலம் விஸ்தாரம்விருத்தம் குண்டலாய் இருத்தல்வேண்டும். விருத்தத்திற்குக் கீழேயானேயின் மத்தகத்திலிருக்கும் கும்பஸ்தலம்போல் பிருஷ்டம் செய்யவேண்டும். பிருஷ்டத்திற்குமேல் விருத்தத்தில் சேற்றில்வைத்த மானடிபோல் நடுவுயர்ந்து இருபக்கமும் தாழ்ந்து, கிருததாரைக்குத் தானம் இருக்க வேண்டும்.

சுருசி—உத்தானபாதன்கண்டிட்டதேவி, உத்தமன் தாய்.

சுருதகீர்த்தி—1. வசுதேவன் தங்கை, திருஷ்டகேதுவின் தேவி.

2. அருச்சுனனுல் திரௌபதியிடம் பிறந்தவன்.

சுருதசிரவசு—சோமாபி குமரன்.

சுருதசேநன்—1. சிபி அம்சமான பாரத வீரன்.

2. உக்ரசேநன் குமரன், கிருஷ்ணன் பேரன்மார் சந்ததியிற் சேர்ந்தவன்.

3. ஜநமேசயன் தம்பி.

4. (சூ.) சத்துருக்கன் குமரன்.

5. (சங்.) சகதேவன் குமரன், தாய் திரௌபதி.

சுருதசோமன்—பீமனுல் திரௌபதியிடம் பிறந்தவன்.

சுருதச்சிரவன்—ஒரு இருடி, இவன் சோமச்சிரவன் தந்தை, சநமேசயன் காலத்தவன்.

சுருதச்சிரவை—சேதிநாட்டரசனுகிய தமகோஷன் தேவி, சிசுபாலன் தாய், வசுதேவன் தங்கை.

சுருததரன்—புரக்ஷயனுக்கு நண்பன்.

சுருததேவன்—1. விஷ்ணுபடன்.

2. கண்ணன் குமரன்.

3. ஒருவேதியன், கிருஷ்ணமூர்த்தியிடம் அந்தரங்கபக்தியுள்ளவன், வகுளாசுரனுக்கு நண்பன்.

சுருததேவி—வசுதேவன் தங்கை, தந்தவக்கிரன் தாய், விருத்தசருமன் தேவி.

சுருதமுகியன்—வசுதேவன் குமரன்.

சுருதவர்மன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

சுருதன்—(சங்.) பகீரதன் குமரன்.

சுருதாபிதானன்—கேகய தேசாதிபதி, இவன் குமரன் சங்கன்.

சுருதாயு—1. பாரதப்போரில் வீமனுல் கொலைசெய்யப்பட்ட களிங்கதேசாதிபதி.

2. அரிஷ்டநேமியின் குமரன்.

சுருதாயுசு—(சங்.) புரூரவசுவிற்கு உருவசியிடமுதித்த குமரன், இவன் குமரன் வசுமான்.

சுருதாயுதன்—வருணன் புத்ரன் என்பர். இவனுக்கு வருணனுல் ஒரு கதாயுதம் கொடுக்கப்பட்டது. அக்கதையை யெவன்மே லேவினும் அவன்உயிரை வாங்காதுமீளாது. இவன் பாரதயுத்தத்தில் அருச்சுனனிடம் யுத்தஞ் செய்கையில் இக்கதையைக் கண்ணன் மேலேவ அது அவர் கழுத்தில் மாலையாக விழுந்து மீண்டு இவனைக் கொன்றது.

சுருதி—வேதங்கள்.

சுருதீசன்—வீமன் புத்திரன், தாய் திரௌபதி.

சுருதி—ஒரு இருடி.

சுரேந்திரன்—சூரபதுமன் பாட்டன், மாயைக்குத் தந்தை.

சுரேந்திரகாந்தம்—ஒரு வித்யாதரநகரம்.

சுரேச்வராசாரியர்—இவர் பிரமன் அம்சம். இவரேமண்டன பட்டாசிரியர். இவர்க்கு விச்வரூபாசிரியர் எனவும் விவரணசாரியர் எனவும்பெயர். இவர் தந்தை இம்மித்திரபட்டாசாரியர்.

சுரோசநன்—சலபோஜன் குமரன். இவனை யானையென்று வேட்டைக்குச் சென்ற தசரதன் அம்பெய்து கொன்று, இவன் தந்தையால் இராமனைப் பிரிந்து உயிரிழக்கச் சாபமடைந்தனன்.

சுரோசீ—வசிட்டருக்கு ஊர்சையிடமுதித்த குமரன்.

சுலபன்—1. கம்சனுல் மல்லயுத்தத்திற்கு ஏவப்பெற்றுக் கிருஷ்ணனுல் மாய்ந்தவன்.

2. அவந்திநாட்டரசன், தேவி சுலபை. இவன் அரசாண்டிருக்கையில் மதுசூதனன் என்னும் வேதியன் யாசிக்க அவனைக் கண்டு அரசன் சிரித்தனன். அதனுல்வேதியன்கோபித்து அரசனை யெருதாகச் சபித்தனன். இதைக் கேட்ட அரசன் தேவி, வேதியனைநோக்கி அரசன் செய்த குற்றத்தைப் பொறுக்காமல் சாபமிட்டதால் நீ கழுதையாகஎனச் சபித்தனள். மீண்டும் வேதியன் அரசன் தேவியைப் புலைச்சியாகச் சபித்தனன். இந்தச் சாபம்கொண்டமூவரும் ஒரேகிராமத்தில் இச்சாபவசத்தராய்ப் பிறந்து அந்தக்கிராமத்துவிநாயகர் கோவிலுக்கருகில் மேய்ந்துகொண்டிருக்கையில் புலைச்சி சீத்த புல்லை எருதுஇழுத்தது. அதைப் புலைச்சி அடித்தனள். அதை யெருதிடமிருந்து கழுதை பிடுங்கியது. கழுதையை எருது இடித்தது, எருதைக் கழுதைஉதைத்தது. இதனுல்பெரும்போருண்டாயிற்று. அங்கு விநாயகதரிசனத்திற்கு வந்திருந்த வேதியர் இவைகளை யடித்துத்தூரத்தப் புலைச்சியும் எருதும் கழுதையும் கோயிலைச் சுற்றியோடிவருகையில் புலைச்சி மடியிலும் எருது, கழுதைகளின்வாயிலும் இருந்த புல் விநாயகரிடம் விழுந்ததால் விநாயகபதம் பெற்றவர்.

சுலபை—1. சநகனுடன் தத்துவவிவகாரம் செய்து ஞானமுணர்ந்தவள்.

2. சுலபனைக் காண்க.

3. தாலவமுனிவர் பாரி.

சுலக்ஷணை—உத்தராதித்தனைக் காண்க.

சுலோசநன்—திருதராட்டிரன் புத்திரன்.

சுவகை—ஒரு வேசி, மகாமாயாவி. இவள் செய்தபாபத்தால் ரோகியாகிச் சிவயோகி ஒருவரது கருணையால் பாபநீங்கினவள்.

சுவகீகிரன்—சண்முகசேநாவீரன்.

சுவசை—பிரசாபதியின் தேவி, அநிலன் என்னும் வசுவிற்குத் தாய்.

சுவணகம்—கோதாவிரியை அடுத்த ஒரு நீர்த்துறை.

சுவணகேது—அச்சுவகண்டன் படைவீரரில் ஒருவன்.

சுவதர்—பிதுருக்களைக் காண்க.

சுவதி—ஆதிசேஷனுக்குப் பாரி, இவள் குமரி நாககன்னிகை.

சுவதிதி—வச்சிரன் பாரி.

சுவதை—1. நருமதையின் பெண், மாலியின் பாரி.

2. தக்ஷன் பெண், விதாதா தேவி.

3. பிதுர்க்களின் தேவி.

சுவதயன்—ஒரு அரசன் ககுஷீவதனுக்குத் தானமளித்தவன். (இருக்குவேதம்).

சுவத்மன்—காந்தியின் குமரன்.

சுவந்மி—திருதராட்டிரன் குமரன்.

சுவபலக்கர்—பிரசநி குமரர். தேவி காந்தினி. அக்குரூரர் முதல் பன்னிருவர் குமரர். சுவபர்க்கன் எனவும் பெயர்.

சுவபாகன்—கூத்தாவுக்கு உக்ரகன்னிகையிடம்பிறந்தவன். ஊருக்குவெளியில் குடியிருப்பவன். இவன் பிணத்தின்துணியுடுக்கவேண்டும். (மது.)

சுவயஎக்யன்—உசிநரதேசத்தரசன், இவனிறந்தகாலத்து இவன் மனைவியர் துக்கிக்க யமன் அநித்தியங் கூறித் தேற்றினன்.

சுவயந்செயன்—(சங்.) செந்துவின் குமரன்.

சுவயம்பிரபை—ஏமையென்னும் அப்சரசின் பெண். இவள் ஒரு அசுரனிடத்தில் ஆவல்கொண்டு மயன்பொருட்டுப் பிரமன் நிருமித்த பிலத்தில் அந்த அசுரனுடனிருந்தனள். இந்திரன், அசுரனைக்கொன்று இவளை நடத்திய தீங்கால் இவளைப் பிலத்தில் நெடுநாளைக்கிருந்து அதுமனுலதைவிட்டு நீங்கக் கூறிச்சென்றனன். இவள் இவ்விடமிருக்கையில் சீதையைத் தேடச்சென்ற அதுமன் முதலியோர் இதிற்சென்று வழிகாணுது அவள் கூறக்கேட்டு வெளிவந்தனர்.

சுவயம்ஹாரி—அர்த்தஹாரி, வீர்யஹாரி இந்தத் தேவதைகள் ஆசாரமற்ற இடத்தையடைந்திருப்பவர்கள்.

சுவயம்ஹாரிகை—இவள் பயிரில் தானியம், பசுக்களில் பால்முதலியவற்றைக் கெடுப்பவளாகிய தேவதை.

சுவாலக்ஷணம்—இது வைத்தியர்களுக்கு நாடிநிதானத்தின்பொருட்டும், யோகியர்க்குச் சமாதிசித்தியின்பொருட்டும், சோதிடர்க்குப் பலாபலசித்தியின்பொருட்டும் முக்யமானது. சுவரம் என்பது உச்வாசநிச்வாச சம்பந்தம். இதனை நாசித்வாரத்தின் வரும் இடகலை, பிங்கலை நாடிகளால் உணர்ந்து நேரிடும் பலாபலங்களை யுணர்ந்துகொள்ளல்வேண்டும். மூக்கின் வலப்புற த்வாரத்திலிருந்து வெளிவரும் ஸ்வாஸம் சூர்யகலை, இதுவே பிங்கலை இடதுநாசித்வாரத்திலிருந்து வெளிவருவது சந்திரகலை, இதுவே இடகலை எனப்படும். இவற்றின் சுவரபேதம் (க) பலிதம், (உ) வக்ரிதம், (ங) ஸ்புடிதம், (ச) ஸ்கலிதம் அல்லது உபகாதம், (ஞ) ஜ்வலிதம், (சு) த்வம்ஸமானம், (எ) சுஷுப்தம், (அ) அஸ்தமயம் என எண்வகைப்படும். இவற்றுள் (க) பலிதம்–சுவாஸம் மூக்கின்முனையை யொட்டி நடத்தல். இதன்பலம் கார்யநாசம். (உ) வக்ரிதம்–வாயுதத்வத்தில் நடக்கையில் அந்தத் தத்வத்தைக்கடந்து தோளில் படுதல். இதன் பயன் காரியநஷ்டம். (ங) ஸ்புடிதம்–சுபதத்வத்தில் நாடி நடத்தற்பொருட்டு இரண்டும் கலத்தல் பயன் சுபம். (ச) ஸ்கலிதம்–ச்வாசங், கண்டுங் காணுதிருத்தல். இதன்பலம் கார்யநஷ்டம். (ஞ) ஜ்வலிதம்–தேஜஸ்தத்வத்தில்நாடி விரைவாய் நடத்தல். இதன்பலம் பெருநஷ்டம். (சு) த்வம்சமானம்–மூக்கடைப்பாலேனும் வேறுவகையாலேனும் நாடியொழுங்காய் வராமை. இதன்பலன் கார்யஹானி. (எ) சுஷுப்தம்–நித்திரையில் நாடிநடை. இதன்பலன் அசுபம். (அ) அஸ்தமயம்–சுவாசமின்றியிருத்தல். இதன்பலன் சமாதி அல்லது மரணம். வேறொருவகை நாடியறிதலாவது பால, குமார, ராஜ, விருத்த, மிருத, சங்கிரமம் என அறுவகை. இவற்றுள் (க) பாலசுவாம்–நாடி நடந்தும் நடைகாணப்படாமை. இதன்பலம் ஆலச்யம், அல்பபலன். (உ) குமாரசுவரம்–நாடி செம்மையாய் நடப்பது. இதில் கார்யசித்தி. (ங) ராஜஸ்வரம்–நாடி ஸ்புடமாய்ச் செம்மையாய்நடப்பது, இதில் இராஜ்யபிராப்தி. (ச) விருத்தஸ்வரம்–நாடி அற்றுக் காணப்படுதல். இதில் மிச்சரபலசித்தி. (ஞ) மிருதஸ்வரம்–ச்வாசம் செம்மையாய்க் காணப்படாமை. இதில் கார்யஹானி. (சு) சங்கிரமசுவரம்–இரண்டு நாடிகளும் கணந்தோறும் மாறிமாறி நடத்தல். இதன்பலம் சர்வகார்யஹானி. இந்த

காடி நடையினை இந்துதத்வங்களிலடக்கிச் சுபாசுபமறிதல். நாடி (கஉ) அங்குலம் செம்மையாய் ஓடுதல். (க) பிரதிவிதத்வம்–இதில் நற்காரியங்கள், கிருகநிர்மாணமுதலிய செய்ய உத்தமம். (உ) அபட்சுவாசம் கீழ்நோக்கி (கசு) அங்குலம் ஓடுவது. இதில் விவாகம், பயிர், யாகம், சோபனம் செய்ய நன்று. (ஊ) தேஜஸ்தத்வம்–சுவாசம் மேலேநோக்கி (அ) அங்குலம்ஓடல். இதில் எந்தக்காரியமும் முடியாது. (சு) வாயுதத்வம்–வாயு தடைப்பட்டதாய் (சு) அங்குலம் நடத்தல். இதில் வாகனமேறல் நன்று. (ரு) ஆகாசதத்வம்–சுவாசம் மூக்கில் பட்டும்படாதும் ஓடுதல். இதில் கார்யசித்தியுண்டு.

சுவரம்—(எ) ச, ரி, க, ம, ப, த, நி.

சுவராசி—சூர்யகிரணத்தொன்று.

சுவராபகினழர்த்தி — வாணாசுரன்பொருட்டுச் சுவாலாரூபமாய் எழுந்த ருத்ராவசரம் இந்த மூர்த்தியைப் பூசிக்கின் சுரம் நீங்கும்.

சுவரோசி—சுவாரோஷிசன் தந்தை, தேவி மனோரமையைக் காண்க.

சுவர்கீகத்துவாரம்—சரயுநீரத்திலுள்ளஒருதலம், இதில் ராமர் தன்னடிச்சோதிக்கெழுந்தருளியது.

சுவர்க்கலோகம்—இது புவலோகத்துக்குமேல் உள்ளது, இதற்கு அமராவதியெனப் பெயர். இது எண்பத்தைந்து நூறுயிரம் யோசனைபொருந்தியது. இதற்கரசன் இந்திரன். இவன் தேவி யிந்திராணி. இவனைத் தேவரும் இருடிகளும் தேவஸ்திரீகளும் சேவித்திருப்பர். இதில் அக்நிட்டோம முதலிய யாகங்களைப் புரிந்தவர்களும், தீர்த்தயாத்திரை செய்தவர்களும், தானம் மகாவிரதம் புரிந்தவர்களும் அவ்விடத்துள்ள போகங்களைப் புசித்திருப்பர். இதில் காமவல்லி சுற்றிய கற்பகத்தரு, ஐராவதம் என்னும் யானை, உச்சைச்சிரவம் என்னுங் குதிரை, சயந்தம் என்னும் மண்டபம், வைசயந்தம், உவசந்தம் என்னும் மாளிகை, சுதன்மம் என்னும் பொக்கிஷம், நந்தனவனம் என்னுஞ் சோலை, நவநிதி, காமதேனு, அமிர்தம், சிந்தாமணி, சூளாமணி யென்னும் அணிகள், மேனகை, அரம்பை, உருப்பசி, திலோத்தமை முதலிய இருக்கும். இவன் குமரன்சயந்தன். இவனுக்குச் சாரதி மாதலி, இவனுக் காயுதம் வச்சிரம், இவன் தேர் வியோமயானம். இவன் சபை சுதர்மை, இந்த உலகத்தில் மந்தாரம், பாரிஜாதம், சந்தானம், கல்பகவிருகூம், அரிச்சந்தனம் என்னும் பஞ்சதருக்களும் இருக்கும். இவனுக்கு இடிக்கொடி நூறுஅச்சுவமேதஞ் செய்தார், இவ்வுலகாதிபத்தியம் பெறுவர்.

சுவர்கீகலே—பிரதிகன் தேவி.

சுவர்கீகனீ—காசியரசன், தன்னுடி மழைவளத்தவிர்ந்திருக்கக் கண்டு அவன் பெண்ணாகிய காந்தினியை மணஞ்செய்வித்து நாடுசெழிக்கச்செய்த அரசன். இவன் குமரன் அக்குரூரன்.

சுவர்சேநன்—திருதராட்டிரன் புத்ரன்.

சுவர்ச்சலே–1. சூரியன் தேவி, குமரன் சனி.
2. விசுவசேநனைக் காண்க.

சுவர்ச்சஸ்—ஆங்கீரச புத்திரன், பூதியின் சகோதரன், பௌத்தியமன்வந்தரத்தைக் காண்க.

சுவர்ச்சாயுசு—(சூ.) சாவநன் குமரன்.

சுவர்ணகஜதானம்— ஆயிரம்முதல் நூறு கழஞ்சு பொன்னிளல் யானை செய்வித்து அட்டமியில்விதிப்படிபூசைசெய்துவேதியர்க்கு அல்லது சிவாலயத்திற்கு அளித்தலாம்.

சுவர்ணடீ–(சுவர்ணஷ்டீவி) சிருஞ்சயனைக் காண்க.

சுவர்ணதேனுதானம்–ஆயிரங்கழஞ்சுமுதல் நூற்றுவொருகழஞ்சு கடையாகச்சுவர்ணத்தால் பசுவொன்றுசெய்வித்துப் கொம்பில் பதுமராகம், குளம்பில் வயிரம், புருவநடுவில் முத்து, வாலில் வயிடூரியம், பல்லில் புட்பராகம் இவைகளைப் பதிப்பித்து அந்த அளவிற் பத்திலொன்று கன்று செய்வித்துப் பூசித்து மூப்பதுகழஞ்சு பொன்னுடன் வேதியர்களித்தலாம்.

சுவர்ணபரிதி—சூரபதுமன் மந்திரி.

சுவர்ணபூமிதானம்—ஆயிரக்கழஞ்சில் சுவர்ணத்தால் மண்டபமொன் றியற்றுவித்து அதின்நடுவில் மேரு செய்வித்துச் சுற்றிச் சத்ததீவுகளையும், அஷ்டகுலாசங்களையும், நவகண்ட மொன்பதையுஞ் செய்வித்து விதிமுறைப் பூசித்து வேதியர்க்களித்தலாம்.

சுவர்ணம்—அக்கிநியின் பிள்ளை.

சுவர்ணரோமா—(சூ.) மகாரோமன் குமரன், அஸ்வரோமன்தந்தை. மிதிலாதிபதி.

சுவர்ணவதி—ஒரு தீர்த்தம்.

சுவர்ணவர்ணகரன் — காசிதேசாதிபதி, ஜனமேஜயன் மாமன், குமாரவபுஷ்டை.

சுவர்ணஷ்டீவி—சிருஞ்சயனைக் காண்க.

சுவர்த்தாக்கள்—அக்கிநியபிமானதேவதைகள்.

சுவர்நமகநஷி — மனுவிடத்து ஆசாரவிதியுணர்ந்தவன்.

சுவர்ப்பானவி—நகுஷன் தாய், ஆயுவின் தேவி.

சுவர்ப்பனன்—1. இராகுவிற்கு ஒருபெயர்.
2. தநு குமரன்.

சுவர்ப்பானு—கர்ணன் குமரன்; அருச்சுநனால் கொல்லப்பட்டான்.

சுவர்மா—1. தசாரணநாட்டரசன், பீமனிடத்தில் யுத்தஞ் செய்தவன்.
2. காந்தியின் குமரன்.

சுவலனபுரம்—ஒரு வித்யாதரநகரம்.

சுவலனாதன் — அமராபுரத்தரசன், சடி அரசன் தம்பி.

சுவலை—பரமேஷ்டியின் தேவி.

சுவஸ்விநதன்—(பிர.) ஷேமகன் குமரன். இவன் குமரன் தர்மநேத்ரன்.

சுவா—ஒரு அரக்கன், இரத்நிஞவலியைக் காண்க.

சுவாகன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

சுவாகாதேவி — 1. தக்ஷனுக்குப் பிரசூதியிடம் பிறந்த குமரி. இவள்மீது யமன் காதல்கொண்டு மணந்து இவளை எலுமிச்சம்பழமாக்கி விழுங்கி வேண்டும்போது வெளிப்படுத்தி மீண்டும் அவ்வகை விழுங்கிவருவன். இப்படியிருக்கையில் ஒரு முறை நந்தனவநத்தில் இவளை வெளிவிட்டு இவளுடன் விளையாடிய இளைப் பால் நித்திரைகொண்டனன். சுவாகாதேவி அந்தவழி வந்த அக்நியின்மீது ஆசைகொண்டு அவனைப்புணர்ந்து அக்நியைப் பழமாக்கி விழுங்கினள். பின் யமன் விழித்து இவளைப் பழமாக்கி விழுங்கினன். உலகத்தில் அக்நி மறைந்தமையால் தேவர் விஷ்ணுவிடம் முறையிட விஷ்ணுமூர்த்தி யமனிடம் வந்து சுவாகாதேவியை வெளியிடச் செய்து அவளிடமிருந்த பழவுருக்கொண்ட அக்நி தேவனை வெளிப்படுத்திச் சுவாகாதேவியை அக்நிக்கு அளித்தனர். அக்நி சப்தருஷிகளின் பாரியர்களிடம் ஆசைப்பட அவன் ஆசையைத் தணிக்கும்படி அருந்ததியொழிந்த மற்றவர்போல் உருக்கொண்டு அவனது ஆசையை நீக்கினவள். இவளுக்குச் சுவாகை எனவும் பெயர். இவளில்லாத அவிசை தேவர் கொள்ளார். (பிரம்மகைவர்த்தம்).

2. அக்நி ஒருகாலத்தில் சப்தருஷிகளின் தேவியரைக் கண்டு மோகிக்க இவள் அருந்ததியொழிந்த மற்றவர்களைப் போலுருக்கொண்டு கணவனைத்திருப்தி செய்வித்துத் தனது வன்மையால் அருந்ததியுருக்கொள்ள வராமைகண்டு அருந்ததியைக்கண்டு கூறி அவளை நோக்கி விவாககாலத்தில் "எந்த ஸ்திரீகள், அக்நி பிராமண பந்து மித்ரசந்நிதியில் உன்னை ஸ்மரித்துத் தரிசிப்பார்களோ, அவர்கள் சுகம், தனம், புத்திரர்களைப்பெற்று வைதவ்யமில்லாமல் தமது வாணாளைக்கழித்து உன்னைப்போலக் கீர்த்தியடைந்து புண்ணியலோகத்தையடைவார்கள்" என்று அநுக்ரகித்தனள். (சிவமகாபுராணம்).

3. நித்ராதேவிக்கொரு பெயர்.

சுவாகிதன்—விருசினவந்தன் குமரன்.

சுவாது—1. சேதிநாட்டரசன்.
2. (யா.) பிரதிவாகு குமரன். இவன் குமரன் உக்ரசேநன்.
3. துன்மருடன் குமரன்.
4. சண்முகசேநாவீரன்.
5. காசியரசருள் ஒருவன்.
6. சுநந்தன் குமரன். இவன் தந்தையைச் சாம்பராக்கின அகத்தியரை வருத்தச்சென்று அவரால் அரக்களுக்கப்பட்டுச் சுமாலியையடைந்து தனக்கு ஒப்பாரித் தந்தை யாக்கிக்கொண்டவன்.

சுவாகை—சுவாகாதேவியைக் காண்க.

சுவாசினி — இவள் காசிவாசியாகிய ஒரு பார்ப்பினி. நந்தனவனத்தில் பிரமராக்ஷசால்பிடிக்கப்பட்டுக் கிணற்றில் தள்ளப்பட்டுத் தாய்தந்தையர் எடுத்துத்தேற்றிச் சடாயுபுரியில் சடாயு குண்டத்தில் மூழ்கு விக்கச் சுத்தமடைந்தவள்.

சுவாசிலை—சூரியன் தேவி.

சுவாதன் — நருமதைநதிதீரத்தில் கர்ணகிபட்டணத்தில் உதத்தியவம்சத்துதித்த வேதியன். தன் தாய் கேட்டுக்கொண்டபடி அவளிறந்தபின் அவளெலும்பைக் கங்கையில்விடக் கொண்டு செல்கையில் பொழுதுசாய ஒரு வீட்டில் தங்கிப்போக அவ்விடமிருந்த பசு தன் கன்றினையடித்தான்மகனைத் தான் நாளைக்கொன்று அதனலுண்டான பிரமகத்தியைத் தீர்த்தஸ்நானத்தால் போக்கடித்துக்கொள்வேனெனக் கூறியதைக்கேட்டு இந்த வுண்மையறிவோமென மறுநாளிருந்து அவ்வகையப்பசு அவ்வீட்டுமைந்தனைக் குத்திக்கொன்று நருமதைநதிதீரத்திலுள்ள நந்திகேசுரதீர்த்தத்தில் சென்று முழுகிச் சுத்தமானதுகண்டு தானும் அதனைப் பின்றொடர்ந்து அதில் மூழ்கித் திரும்புகையில் கங்காதேவி தரிசனந்தந்து நானே கங்கை இன்றையதினம் வைசாகசுத்தசப்தமி. இத்திதியில் நானித்தலத்திற்கு வருவது வழக்கமாதலால் இவ்விடத்தில் உன் தாயின் எலும்புகளை விடுகளென வேதியன்

அவ்வாறுசெய்து தாய் திவ்யவுருப்பெறச் செய்தனன். (சிவமகாபுராணம்).

சுவாமி — இவனுக்கு அழகுவாய்ந்த ஒரு பெண் உண்டாயிற்று. அப்பெண் காசியில் தவஞ்செய்கையில் அவளை ஒரு அரக்கன் கவர அதையொரு வித்யாதான் கண்டு மறுத்து அவனைக் கொலை செய்து தானும் அவனுற்பட்ட காயத்தாலிறந்தனன், இந்தப்பெண்ணும் காத்தருவனிடம்வைத்த சிந்தையால் இறந்தனள். இறந்த இருவரும் மாலியகேது, கலாவதி யெனப் பிறந்து அரசு செய்திருக்கையில் காசிப்படங் கண்டு முன்னேதான் ஸ்நானஞ்செய்து தவம்புரிந்த தீர்த்தநினைவு வரக் காசிசென்று கங்கையிலாடிச் சிவதர்சனஞ்செய்து சிவமூர்த்தி தாரகம் உபதேசிக்க முத்திபெற்றவன்.

சுவாமிதீர்த்தம் — திருவேங்கட மலையிலுள்ள தீர்த்தங்களுள் ஒன்று. சரஸ்வதி எல்லாதீர்த்தங்களுக்கும் மேன்மை பெறும்படி நேற்று இத்தீர்த்தமாயினள்.

சுவாமிதேவன்—அதிவீராமபாண்டியனுக்கு ஞானுசிரியன்.

சுவாமிநாததேசிகர் — இவர் பாண்டிநாட்டில் சைவவேளாளர்குலத்தில் மயிலேறும் பெருமாள்பிள்ளை யென்பவரிடத்தில் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைக்கற்று வல்லவராய்ச் செப்பறைப்பதியிலுள்ள கனகசபாபதி சிவாசாரியரிடம் வடநூல் பயின்று திருவாவடுதுறைக்குவந்து ஞானதேசிகராகிய அம்பலவாணதேசிகரிடம் ஞானநூலாராய்ந்து ஈசானதேசிகர் எனத் தீக்ஷாநாமம்பெற்றுத் திருநெல்வேலியில் இருந்துகன்னூற்குரைசெய்த சங்கரநமச்சிவாயப்புலவர்க்குத் தமிழ்கற்பித்து இலக்கணக்கொத்து, தசகாரியம், திருச்செந்திற்கலம்பகம் முதலிய பலநூல்களியற்றினர். இவர் இலக்கணவிளக்கம் இயற்றியவைத்தியநாதநாவலர், தமிழ்ப் பிரயோகவிவேகம் செய்த சுப்பிரமண்ய தீக்ஷிதர் காலத் திருந்தவர்.

சுவாமை — இராமகங்கைக் கொருபெயர். (சரயு).

சுவாயம்புமனு—பிரமனுடைய இரு கூரு னவுடலின் ஒருகூறில் சுவாயம்புமனுவும், மற்றக்கூறில் அவன் பாரி சதரூபையும் பிறந்தனர். எழுபத்தொரு சதுர்யுகமாண்டவர். இவர் பெயரால் ஒரு ஸ்மிருதியுண்டாக்கினவர். இவர் சுநந்தாநதிதீர்த்தத்தில் (100) வருஷம் தவஞ்செய்து அசுரரைச்சேதித்துத் தெய்வலோகத்தை யரசளித்தனர். சுயக்கியனுக்கு மாதா மகர். இவர் சுயக்கியனை அரியென்று அழைத்ததால் விஷ்ணுவிற்கு இப்பெயருண்டாயிற்று. குமார், பிரியவிரதன், உத்தானபாதன். குமரிகள் பிரசூதி, ஆகூதி, தேவஹூதி. இவர் முதல்மனு. சதரூபையை யிவர் குமரியென்று இருக்குவேதத்திற்கூறப்பட்டிருக்கிறது. (பாகவதம்).

சுவாயம்புமன்வந்தரம் — மனுவும், தேவர்களும், மனுப்புத்திரரும், இந்திரனும், ருஷிகளும், அரியினம் சாவதாரமும் இந்த ஆறும் பொருந்தியது.

சுவாரோசிமனு — வரூதினி, ஒருமாயவிப்பிரனைக்கூட இவன் பிறந்தனன். இவன் மனோரமையின் தந்தை இந்திவராக்ஷன் அரக்கனொனதை நீக்கி மனோரமை அரக்கனால் பிடியுண்டதை நீக்கி அவளை மணந்து விபாவரியிடம் பிராணிகள்பேசும் வித்தைபெற்று அவளையும் பெண்டாக்கிக்கொண்டு வடவேட்டைக்குச் சென்று வடதேவதையைக்கூடித் துஷிதமந்தனைப் பெற்றனன். இவனைச் சுவாரோசுயின் புத்திரன் எனவுங் கூறுவர்.

சுவாரோசிஷன்—அக்நியின் புத்ரன், மனுவாயிருந்தவன், தாய் மனோரமை, தகப்பன் சுவரோசி என்றுங் கூறுவர் இரண்டாம்மனு.

சுவாரோஷிதம்—சுவாரோவிதனுண்டமன்வந்தரம்.

சுவாலகேசன்—சண்முகசேநாவீரன்.

சுவாலதாலு—சண்முகசேநாவீரன்.

சுவாலபாதன்—ஒரு அசுரன்.

சுவாலாசுரன்—இவன் தேவர்முதலியோரை வருத்திச் சிவமூர்த்தியால் பொடியாக்கப்பட்டிறந்தவன்.

சுவாலாதேவி—அரிசகன் மனைவி, தக்ஷகன் சுமரி.

சுவாலாமுகி — தக்ஷயாகத்தில் தக்ஷாயணியின் தேகத்திலுண்டானஜ்வாலை இமயபர்வதத்தில் விழுந்தது. அது ஜ்வாலாமுகி எனும் தேவதையாயிற்று. இச்சுவாலாமுகியே பிறகு இமயபர்வதபுத்ரியாகிய பார்வதி யெனப்பட்டனள்.

சுவாலை—(சந்.) குருவின் தேவி, மகததேசத்தரசன் புத்ரி.

சுவாவ—உன்முகனுக்குப் பிரதகேதியிடத்துதித்த குமரன்.

சுவாவாகாரம்—தேவர்களைச் சந்தோஷிப்பிக்கும் கர்மம்.

சுவிதிராசா — ருஷபதீர்த்தங்கரின் ஏழாவது பிறவி.

சுவிரதன்—1. உசிநரன் குமரன்.

2. ஒரு இருடி, வத்சந்திரனுக்குச் சம்பன் தன்மை கூறியவர்.

சுவிரன்—1. (பிர.) சிபியின் குமரன்.

2. தேவசிரவசுவிற்குச் சங்கவதியிடத் துதித்த குமரன்.

சுவிஷ்டகிருது—வைசுவதேவபலிகொள்ளும் அக்கி.

சுவிஹரி—சூர்யவம்சத்தரசன் யோகியான வன். நிமியாகத்தில் அரிகதை சொன்ன வன்.

சுவீரன்—1. வேஷமியன் (வேஷமகன்) குமரன், இவன் குமரன் பிரஞ்சயன்.

2. சிபி குமரன், வசுதேவன் தம்பியாகிய தேவச்சிரவன் குமரன்.

சுவீர்யபாது—குரோதகீர்த்தியின் குமரன்.

சுவுருத்தன்—கத்ருதநயன், நாகன்.

சுவேசனை—திருதராட்டிரன் குமரன்.

சுவேதகி—ஒரு அரசன், இவன் நாரதரால் ஒருயஞ்ஞம் செய்வித்து அதில் பன்னிரண்டுவருஷம் அக்கிக்கு நெய்யால் ஆகுதி கொடுத்தனன். இதனால் அக்கிக்கு அக்கி மந்தம் உண்டாய் தேஜசும் நீங்கிற்று. அந்நோய் நீங்கும்படி அக்கி காண்டவனத்தை யெரிக்கும்படி அருச்சுனனைக் கேட்டுக் கொண்டனன். இவன் ஒரு ராசருஷி. இவனை அம்பரீஷன் என்றும் கூறுவர்.

சுவேதகேது—1. ஒரு இருடி, இவன்கோபத்தால் குமரனையமபுரம் பார்க்கச்செய்தவன், அட்டகோணருஷியின் மாமன்.

2. தானவரென்னும் முனிகுமரன்.

3. ஒரு சிவயோகி.

4. மதனரூலாசிரியின்.

5. சுதன்மன் குமரன். இவன் பலதானங்கள் செய்தும் அன்னதானஞ்செய்யாததால் பிரமதேவனால் தன்னுடலைத் தின்னச்சபிக்கப்பட்டவன்.

6. இருக்கு வேதத்திற்கூறப்பட்ட ஒரு ருஷி அருணனுடைய பௌத்திரன் (சாமவேதம்) பிரவாகனால் வேதாந்த விசாரத்தில் வெல்லப்பட்டவன்.

சுவேதசிரீடன்—சண்முகசேநாவீரன்.

சுவேதசீகன்—ஒருசிவயோகி.

சுவேதநதி—சுவேதமுனிவரைக்காண்க.

சுவேதமுனி—அகத்தியர் மாணாக்கர். இவர்க்கு அங்காரகையென்னும் அரக்கி தீமை புரிய இவர்கோபித்து அருகில் விசுவாமித்திரமுனிவர் சாபத்தால் கல்லாயிருந்த ஊர்வசிப்பாறையை அவள்மீது ஏவினர். பாறை அரக்கியைத் துறத்த அவள் பயந்து சேதுவில்விழக் கல்லும் உடன்விழுந்தது. கல் உடனே உருப்பசியுருப்பெற்றது. அங்காரகை கிருதாசியுரு அடைந்தனள். இவர் சிவபூசைசெய்த நீர் ஆருகப் பெருகி நதியாயிற்று. அது சுவேத நதியெனப்படும்.

சுவேதலோகிதன்—ஒரு சிவயோகி.

சுவேதலோகிதகற்பம்—இருபத்தொன்பதாவது கற்பம்.

சுவேதவநப்பெருமாள்—மெய்கண்டதேவரைக் காண்க.

சுவேதவதி—கமனப் புயங்கன் தேவி; இவள் மகா கற்புடையாள், இவள் கணவன் ரோகியாய்த் தான் தாசிவீடு செல்ல வேண்டுமென மனைவியுடன் கூறிய போது சுவேதவதி, அவனைத் தாசிவீட்டிற்குச் சுமந்து சென்றனள். செல்லும் வழியில் கழுவில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த மாண்டவ்யர் மேல்பட்டு அவரை வருத்தியது. வருந்தியமுனிவர் பெழுது விடிய இவள் மாங்கல்யமிழக்கஎனச் சாபமளித்தனர். இதனைக் கேட்ட சுவேதவதி பொழுது விடியாதிருக்க எனப் பிரதி சாபமளித்தனள். இதனால் பொழுதுவிடியாது நித்யகர்மாதிகள் தடைபடத் திரிமூர்த்திகளும் அவளுக்கு முன்தோன்றி அவள் வேண்டிய வரம்அளித்து அவரைக் கழுவினின்று நீக்கிச் சாப விமோசனமும் செய்தனர். (காவிரிபுராணம்).

சுவேதவராககற்பம்—1. சிவமூர்த்தி சோதிச்வரூபமாக நின்றபொழுது பிரம்மவிஷ்ணுக்களில் விஷ்ணு சுவேதவராக வடிவமாய்ப் பூமியைப் பிளந்தகாலத்துண்டான கற்பம் ஆதலால் இப்பெயர்த்தாயிற்று. (சிவமகாபுராணம்).

2. பிரமன்உறங்குகையில் பூமி கடலில் அழுந்தியது. பிரமன் விழித்துப்பார்க்கையில் உலகத்தைக் காணாது விஷ்ணுவைத் துதிக்க விஷ்ணுமூர்த்தி சுவேதவராகவுருவெடுத்து நீரிலழுந்திய பூமியைக் கொம்பிற்ருங்கி நிறுத்தினர். ஆகையால் இக்கற்பத்திற்கு இப்பெயர் உண்டாயிற்று என்ப.

சுவேதவாகம்—பாத்மகற்பத்தில் மூழ்கிய அண்டத்தை யெடுத்து நிறுத்திய விஷ்ணுவின் வராகத்திருவுரு.

சுவேதன்—1. காந்தார தேசத்தரசன், காந்தாரியின்தந்தை, திருதராட்டிரன் மாமன்.

2. விராடனுக்கு அபிமான புத்ரன், பாரத முதற்போரில் சேநாபதி, உத்தரனுக்கு அண்ணன். சிவமூர்த்தியை யெண்ணித் தவஞ்செய்து வில்பெற்றுப் போரில் துரியோதனாதிகளைப் பின்னிடச்செய்து வீஷ்மர் வஞ்சனையால் வேறு

ஆயுதமெடுத்து யுத்தஞ்செய்து மாண்டவன். கிருஷ்ணவதாரத்தில் கண்ணனுக்கு விருந்துசொல்ல அக்காலத்து வெகுளாசுவனும் விருந்துகூறினன். கண்ணன் அவ்விருவர்வீட்டிலும் ஒரேகாலத்தில் விருந்துண்ணக் களித்தவன்.

3. யஞ்ஞமூர்த்திக்குத் தக்ஷணையிடமுதித்த குமரன்.

4. ஒருநாகன், பாதாளவாசி.

5. (சூ.) சம்பன் குமரன்.

6. அம்பரீஷனுக்குச்சேநாபதி, இராக்கதருடன் சண்டைக்குச்சென்று பயந்து திரும்பிச்செல்ல நாணி அங்கிருந்த சிவமூர்த்தி சந்நிதியில் தன் தலையறுக்க நிச்சயித்து வாளையெடுத்து அறுக்கையில் சிவமூர்த்தி உனக்கு வெற்றியுண்டாக என அதுக்கிரகித்த வரம்பெற்றுப் பகைவரை வென்று அம்பரீஷனுல் வரிசைபெற்று வீரசுவர்க்கமடைந்தவன்.

7. ஒரு வேதியச்சிறுவன்; சிவபூசையால் யமனைக்கடக்க வெண்ணிச் சிவபூசைசெய்கையில் யமன் பாசம்வீசச் சிவபிரான் கோபத்துடன் சிவலிங்கத்தில் தரிசனந்தந்து யமனையுதைக்க யமன் உயிர் நீங்கினன். சுவேதன் சிவமூர்த்தியைத் துதித்துத் தனக்கு ஆயுளும், யமனுக்கு உயிரும் வேண்டிப்பெற்றவன். (இலிங்கபுராணம்).

8. இவன், சுதேவன் குமரன், பல ஆண்டுகள் தவஞ்செய்து பிரமலோகமடைய இவனை யவ்விடத்தில் பசிநோய் வருத்தியது. சுவேதன் பசிநோய் கூறிப் பிரமனைவேண்டப் பிரமன் நீயிரப்போர்க்கிடாது உன்னுடம்பைப் போஷித்ததால் இவ்விடத்தும் அந்நோய் உன்னை வருத்தியது ஆதலால் அது நீங்கும்படி நீமுன் தவஞ்செய்த இடமேசெல் அதற்கருகில் உள்ளகுளத்தில் நீ போஷித்த உன்னுடலை அக்குளத்தில் மிதக்கக் காண்பாய் அதைத்தின்று உன்பசி நீங்குக என அரசன் இது நீங்கும்வகை யெவ்வித மென்றனன். பிரமதேவன் நீ அகத்தியரைக் காண்கையில் நீங்குமென அதுக்கிரகித்தனன். பசிநோய்கொண்ட சுவேதன் தேவவிமானத்திலேறிப் பசிவந்தகாலத்தெல்லாம் தன்னுடலைத் தின்றுசெல்லும் நாட்களில் ஒருநாள் பொய்கைக்கரையில் அகத்தியமுனிவரைக் கண்டு தன் சாபம் நீங்கித் தனது வரலாறுகூறி அகத்தியருக்குத் திவ்யாபரணம் ஒன்றுதந்து போயினவன். இவ்வாபரணம் அகத்தியரால் இராமமூர்த்திக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

9. சண்முகசேநாவீரன்.

10. ஒருசிவயோகி.

11. சோழநாட்டில் திருவெள்ளக்குளத்தில் திருமால் திருவருள் பெற்றவர்.

12. குருகுலத்தரசன். தான் பூப்பிரதக்ஷணஞ் செய்துவருகையில் மனைவியிறந்தது கண்டு வெறுப்புற்றுத் துறவடைந்து தவமேற்கொண்டு சுவேதமுனிவனெனப் பெயர்பெற்றுப் பின் சிவமூர்த்தியைத் தரிசித்து அவரால் சுதபன் எனும் பெயரையும் நந்திதேவர் பதத்தையும் பெற்றவன்.

13. ஆநர்த்த தேசாதிபதி. மகாபாதகங்களைச்செய்து நோய்கொண்டானுய் நாட்டைவிட்டகன்று தீர்த்தஸ்நாநத்தால் புனிதனுய் நல்லுலகடைந்தவன்.

14. பாண்டிநாட்டு ஒருவேதியன். இவன் வற்சருஷிகோத்திரத்திற் பிறந்தவன். இவன் மகாபாதகன் தான் தீயவழியில் தேடியபொருள்களைப் பத்திரப்படுத்தி மீண்டும் பொருள்தேட மனங்கொண்டு தன் புத்திரர் நால்வரில் கடைசிப்புத்திரனை அழைத்துக்கொண்டு அவனுக்கு உபயனஞ் செய்யவேண்டுமென்று பல இடங்களில் பிக்ஷையேற்று வில்வாரண்யமடைந்தனன். அவ்விடத்தில் பிள்ளை பாம்புகடித்திறக்கப் பிள்ளையை விருத்தப் பிரயாகையில் நீராட்டி வில்வாரண்யத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவமூர்த்தியிடம் என்குமானை உயிர்ப்பிக்கின் நான் தேடியபொருள்களைக் கொடுத்துவிடுகிறேன் என்றனன். சிவமூர்த்தி அப்பிள்ளையை எழுப்பச் சுவேதன் தான் தேடியபொருள்களைச் சிவ பணிவிடைக்கு அளித்தனன்.

சுவேதாச்சுவன்—சுசீலனுக்குச் சிவமந்திரங் கற்பித்த ஒருசிவயோகி.

சுவேதாரண்யர் — பட்டணத்தடிகளுக்கு ஒருபெயர்.

சுவேதி—சுகேதுவின்மனைவி, இவள் கணவன், நாடிழந்து காட்டிற்செல்ல இவளும் உடன்சென்று வருந்துகையில் ஆங்கீரஸ முனிவர் இவரது வருத்தத்தையெண்ணி நவராத்திரிவிரத மனுட்டிக்கச்செய்தனர். அந்த அநுட்டானபலத்தால் சூரியகேது என்னும் ஒருபுத்திரன் இவளிடமுதித்து இழந்தநாட்டினைச் செயிக்கச் சுகமடைந்தவள்.

சுவேதை—1. காசிபர் பெண், திக்கசங்களைப் பெற்றவள்.

2. (சங்.) நிகும்பன் பாரி, குமரன் அரசர்மீளி.

சுவேலம் — இலங்கையிலுள்ள பர்வதம், இலங்கைப்பட்டணத்தைக் காண இராம மூர்த்தியிதன்மீது ஏறினர்.

சுவைவிரிகள் — ஒருவகைப் பாதாளத்திலுள்ள கன்னியர்; சுபலன் முகத்துதித்தவர்கள், இவர்கள் தங்கள் சாதியிலேயே விபசாரஞ் செய்பவர்.

சுவை—(சூ.) இனிப்பு, கைப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, கார்ப்பு, புளிப்பு.

சுனீதேபன்—அசீகிர்தன் குமரன், இவன் தந்தையினை அரிச்சந்திரன்செய்த புருஷமேதயாகத்திற்கு விற்க விச்வாமித்திரைக்கண்டு குறையிரந்து அவரால் காக்கப்பட்டவன். இவனே விச்வாமித்திரால் ஜ்யேஷ்டனுகக் கொள்ளப்பட்டவன். இவனுக்குத் தேவராதன் எனவும் பார்க்கவன் எனவும் பெயர்.

சுனகக்ஷத்ரன்—(சூ.) மனுதேவன் குமரன்.

சுஜுமா—உக்கிரசேனன் குமரன்.

சுனேயன்—1. பாரிபிப்பிலவன் குமரன். இவன் குமரன் மேதாவி.

2. ஓர் காந்தருவன், அவீக்ஷித்தைக் காண்க.

சுஷுழுனு—1. சூர்யகிரணத்தொன்று.

2. ஒரு தீர்த்தம்.

சுஷேணன்—1. திருதராட்டிரன் குமரன்.

2. விருஷ்டிமான் குமரன். இவன் குமரன் சுநிதன்.

சுஹாக்ஷாபக்தர்—அமதாபாத் (Ahmadabad) எனும் ஊரில் பேடியுருக்கொண்டு பெருமாளைத் தியானித்திருந்த பக்தர். இவர் இருந்த நாட்டில் மழையிலாது குடிகள் வருந்த அரசன் தெய்வத்தையெண்ணித் தவம்புரிய, பெருமாள் அரசன் கனவிடைத் தோன்றிச் சுஹாக்ஷாபக்தரை வேண்டிக்கேள் மழைவருஷிக்கும்என்று மறைந்தனர். அரசன்விழித்து மந்திரிகளுடன் ஆராய்ந்து பக்தரை யடைந்து பணிந்துவேண்டப் பக்தர் அரசன் கூறியதைப் பெருமாளுக்கு முறையிட்டு வேண்டவும் பெருமாள் மழைபொழிவிக்காதிருந்தனர். அதனல் பக்தர் வருந்தித் தாம் அணிந்திருந்தமூக்குத்தியையும் கைவளையையும் உடைக்கத் தொடங்குகையில் மழைவருஷிக்க அரசன் களித்துப் பக்தருக்குப் பொருள்தரப் பக்தர் மறுத்துச் சமாதிக்குழிசெய்யக் கூறி அதிலிறங்கிப் பெருமாள்திருவடியடைந்தனர்.

சூக்தமார்—அஷ்டவித்தியேசுரரில் ஒருவர்.

சூக்தமை—சிவசூர்யத்தானத்தமருஞ்சத்தி.

சூக்தி—சத்தியன் தேவி, இவளில்லாவிடத்துப் பாக்தவ்யமில்லை.

சூசமி—அநுகிலாதன் தேவி.

சூசி—வீமனுடன் போர்புரிந்தவீரன், துரியோதனன் தம்பி.

சூடாமணிஉள்ளுழுடையான்—மண்டலபுருடன் இயற்றிய சோதிடநூல்.

சூடாமணிநிகண்டு—ஒரு தமிழ் நூல். தெய்வப்பெயர்த் தொகுதிமுதல் பன்னிரண்டு தொகுதிகளையுடையது. திவாகரத்திற்கும்,பிங்கலத்திற்கும்வழிநூலாகவுள்ளது. இந்நூலாசிரியர் வீரபுரத்திலிருந்த மண்டல புருடர்.

சூடாலை — இவள் ஞானி, இவள் ஞானம் பெற்றுச் சிகித்துவசனுகிய தன்னுயகனுக்குப்போதிக்க, வனஞ்சென்ற நாயகனிடம், கடன் என்னும் தேவகுமாரனுய்ச் சென்று அரசனுக்கு ஞானுபதேசஞ் செய்துசமாதியிலிருத்தி, மீண்டும் பெண்ணுருக்கொண்டு மதனிகை யென்னும் பெயருடன் அரசனே மணந்து அவனைச் சோதிக்கச் சோரத்தனஞ் செய்ய அரசன் சித்தசலனமில்லாதிருக்கக் கண்டு தன் நிசவுருக்காட்டி அரசனேப்பிரியாதிருந்து முத்தியடைந்தவள். (ஞானவாசிட்டம்).

சூடிக்கொடுத்தாள்—ஆண்டாளைக் காண்க. இவளருளியவை திருப்பாவை, நாச்சியார் திருமொழி.

சூதகம்—(இ). ஐநாசூசம், மரணசூசம், சண்டாளநீரிற்மூழ்வு, சுராபானம், பொய் கூறல்.

சூதசம்மிதை—இது விபூதி, ருத்ராக்ஷம், பஞ்சாக்ஷரம், சிவபூசை, சிவதானமகிமை, ஸ்தலவிசேஷமகிமை இவைகளைச் சிறப்பாகக்கூறும். இது தமிழில் தேவராசப்பிள்ளை யென்பவரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

சூதபுத்ரன்—கர்ணன்.

சூதமாகதர்—அரசரைக் களிப்பிக்கப் பாடுவோர். பிருதுவின் யாகசுத்திகாலத்தில் பிறந்தவர்.

சூதர்—1. (சூ.) உரோமஹருஷணர் குமரர், வியாசர் மாணுக்கர், சூத்திரர். இவர், ஒரு முறை புராணபடனஞ் செய்யுங்கால் பலராமரைக் கண்டெழாது இறுமாந்திருந்த காரணத்தால் பலராமராலுயிரிழந்துஇருடிகள் வேண்டுகோளால் மீண்டும்உயிர்ப்பிக்கப்பெற்றவர். (இவரைக்கொன்ற காரணத்தால் பலராமரைப் பிரமகத்திபற்றியது). உக்கிரசிரவசு என்னும் பெயரும் பெற்றனர். இவர் திரையாரணிமுதலிய அறுவரிடத்தும் ஆறு சங்கிதைகளைக் கற்றுச் சுகரிடம் நான்குமூலசங்கிதைகளைக் கற்றவர். சௌநகாதிமுனிவர்க்குப் புரா

ணங்களே யோதினவர். இவர் ஆச்சிரமத் துப் பாண்டவர் சிலநாள் தங்கியிருந்தனர். உதங்கனைக் காண்க.

2. பிரமன் யாகஞ்செய்கையில் அக்கும் பத்திருந்து பிறந்தவர். இவர்க்குப் பிரமன் புராணங்கூறினன். (பிரம்மகைவர்த்தம்).

3. நின்றேத்துவோர்.

சூதன்—மன்னவன், பிராமணப் பெண்ணி னைப் புணரப்பிறந்தவன், தேரோட்டி வோன், மந்திரித்தொழில் செய்வோன். (மனு.)

சூத்திரகன்—1. (சூ.) பிரசேநசித் குமரன்.

2. மகததேசாதிபதியாகிய சுசர்மன் சகோதரன், இவன் சகோதரனுகிய சுசர் மனைக்கொன்று அரசாக்ஷி கொண்டவன்.

சூத்திராங்கள் — இது சுபாசுபகர்மங்களின் பொருட்டு ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் விதி களடங்கிய நூல்கள், அவை பதினெண் வகை : போதாயனம், ஆபஸ்தம்பம், சத்ய ஷாடம், திராஹ்யாயனம், அகஸ்தியசா கல்யம், ஆச்வலாயனம், சாம்பவீயம், காத் யாயனம், வைகரனஸம், சௌனகீயம், பராத்வாஜம், அக்நிவைச்யம், ஜைமினீ யம், வாதூலம், மாத்யந்தினம், கௌண் டின்யம், கௌஷீதகம், ஹிரண்யகேசி. இவை செய்தோரால் பெயர்பெற்றவை.

சூத்திரசாதனி — ஒருபிறப்பில் சூத்திரனுயி ருந்து, தீயபாவத்தால் புழுவாய்ப் பிறந்து வியாசரால் அவ்வுருமீங்கி மூறையே, புலி யன், சூத்திரன், அரசனுய், யுத்தமுனையி லிறந்து பிராமணன்வீட்டிற் பிறந்து அவ் விதேயமகருஷியாய்த் தேவர்வணங்க இருந்தவன். (பாரதம்).

சூத்திரதருமம்—வேதசாத்திரமறிந்த வேதி யனுக்குச் சிசுருஷை செய்வதே இவனு க்குமோக்ஷத்தைத் தரும். இவன்உள்ளும் புறம்பும் பரிசுத்தனுய் உயர்ந்தகுலத்தவ னைக் கொடுமையாகப் பேசாமல் மூதல் மூன்று வருணத்தார்க்கும் ஏவல்செய்து கொண்டு அகங்காரமில்லாதிருப்பவன் சூத்திரனுவான்.

சூத்திரம்—குறுகிய செய்யுட்களில் பலவகை யகன்றபொருள்களைச் செவ்வையாக அட க்கியினிதாக அப்பொருள் விளங்கத் திட் பம் நுட்பம் தெறந்துவருவதாம்.

சூத்திரம்மூன்று — இது வாஸ்துபதசூத்திரம். அது பர்யந்தசூத்ரம், விஷ்யாசசூத்ரம், ப்ரமாணசூத்ரம். இவை அளவைக்குரி யன. இவற்றின் விரிவைக் காமிகாகமத் தில் காண்க.

சூபாடாயி—இவள் ஒரு புரோகிதபுத்ரி. இவளைத் தந்தை ஒருவேதியனுக்கு மண ஞ்செய்துகொடுத்தனன். இவளுக்கு இளமையிலேயே அரிபக்தி மிகுந்தது. அதனுல் அரிநாமம்விடாது செபித்துவ ரும் காலையிலே மாமியார்வீட்டு மனிதர் வரவுபோக்கிருக்கக் கண்டு இனி மணமக னைச் சேரிற் கருவுண்டாம் பாசமதிகப்ப டும் அரிநாமமறந்து பந்தப்படுவோமென் று எண்ணி வீட்டைவிட்டகன்று தன் ஆபரணங்களைத் துளவனத்திருந்த பாக வதர்க்குத் தானஞ்செய்து அங்கு அரித் யானஞ்செய்யத் திருமால் தரிசனந்தந்து இராதை குண்டத்திருக்கக் கட்டளையிட ஆண்டிருக்கையில் தகப்பன் தேடிச் சென்று மகள்தன் கோலத்தைக்கண்டு அழைக்க மகள் தகப்பனுக்குப் பிறவிக் கடல்நீந்த வுமக்கு இன்னும் தோன்றவில் லையோவெனத் தந்தைக்கு நல்லறிவுபிற ந்து சுமாலையைநோக்கி நீ நமதில்லிடம் வந்து அரித்யானஞ் செய்கென அவ்வா றே பெருமாள் கட்டளைப்படி சென்று தியானித்துப் பஜனைசெய்திருக்கையில் அரசன்கண்டு மோகித்துக் கவன்றனன். அரசன் இவள்ஆற்றிற்கு அக்கரையிலிரு ந்து இக்கரையிலிருக்கும் தன்னை வெள் ளத்தைக்கட்டுவர அழைத்தற்காக்கனுக் கண்டு கனவின்பயனேப் பெரியர்க்குக் கூறிப் பிறவிக்கடல் கடக்க உன்னுலா காதுளனப் பிறவிக்கடல்கடக்கச் சுபரா பாயியையடைந்துஉபதேசம்பெற்றனன்.

சூயை—சிவபக்தியால் புருஷனைக் கடந்த வள்.

சூரஆதித்தசோழன்—இவன் அரசர் சூளா மணிச்சோழன்சந்ததியிற்பிறந்து திரிசிரா மலையில் தீர்த்தமாடவந்த நாககன்னிய ரைத்தொடர்ந்து நாகலோகஞ் சென்று காந்திமதியென்னும் நாககன்னிகையை மணந்து வெற்றிவே, செங்கெல், சிவலிங்கம் கொண்டுவந்து பூமியில்பதித்து வாழ்ந்த னன். இத்தச்சந்ததியில் (கி0) ஆவதுசந்த தியில் பராந்தகச்சோழன் பிறந்தான். இவன் நாககன்னிமணந்தசோழனுயிருக் கலாம். இவன்தந்தை வீரஆதித்தசோழன் என வுறையூர்ப்புராணங்கூறும். இவனைக் குலோத்துங்கசோழன் எனவுங்கூறுவர்.

சூரகேது—சந்திரகுலத்தரசனுகிய அஸ்தன் மாமன்.

சூரசேநர்—யாதவவேதம்.

சூரசேநம்—மதுவனம், இது சத்துருக்நன் இலவணசுரனைக்கொன்றபின்அந்நாட்டுத் திட்டபெயர். யமுனைநதிக்கருகிலுள்ளது.

சூரசேநன்—1. குந்திபோஜன் வம்சத்தித் பிறந்தவன், குந்தியின்தர்ஸ்தை.

2. நிதந்துவின் குமரன்.
3. கார்த்தவீரியன் குமரன்.
4. சதத்துருக்நன் குமரன்.
5. மத்யதேசத்தரசன். இந்திரனிடம் புருசண்டிமகாத்மியங் கேட்டவன்.
6. (சூ.) அரசன், காஞ்சநமாலையின் தந்தை.

சூரசேநமகாராச்சா — குந்துதீர்த்தங்கரின் தந்தை, தேவி ஸ்ரீகாந்தை.

சூரதாசர் — இவர் முன்ஜன்மத்தில் அக்குரூரர், சத்தியபாமையைக் கண்ணன் நீங்கினதால் விசனமுற்றசத்தியபாமை யிவரைவேண்ட இவர் கண்ணன் வேடம் பூண்டு செல்லாநிற்கையில் அதைக்கண்ட கண்ணன் நீ குருடாகவெனச்சபிக்க அவ்வாறே சூரதாசர் என்னும் பெயருடன் மதுராநகரில் பிறந்து பஜனைசெய்துகொண்டிருக்கையில் ஒருநாள் துவாரகையில் பெருமாள்சந்நிதியில் பஜனைசெய்கையில்கண்கள்புலப்பட்டன. இவர்பெருமாளைநோக்கி என்னைமுன்போலவே கண்ணில்லாமற்செய்க வென்றனர். ஒருநாள் அவந்திநகரத்தரசன் சபையில் தான்சேன் என்னும்வித்வான் தான்பாடுகையில் அவ்வரசன் உன்னையொப்பார்உலகில் ஒருவருமிலர் என்று அவனைப்புகழ்வித்வான் கேட்டுச் சூரதாசர்முதலிய பெரியோர்கள் இருக்கின்றார்கள் என்றுகூற அவரைத்தன் சபையில் வருவித்துப் பாடச்செய்தனன். இதை அரண்மனையிலிருந்த பெண்கள் கேட்கவேண்டுமென்னுமவாவால் அரசனைக்கேட்க அரசன் அந்தகன்தானே அந்தப்புரம் சென்று பாடலாமென்று விடைகொடுத்தனன். சூரதாசர் அந்தப்புரஞ்சென்று பாடுகையில் முன்இவருடன் கண்ணனுல் தாசியாகவெனச் சாபம் பெற்ற சத்தியபாமை இவ்விடம் வந்து இவர்பாடலைக் கேட்டமாத்திரையில் இவருக்குக் கண்கள் புலப்பட்டன. உடனே பெண்கள் எல்லாரும் மறைந்துபோகச் சத்தியபாமை நிற்கக்கண்டு பெருமாள் இருவருக்குந்தரிசனந்தந்தனர்

சூரபத்மன்—மாயை, காசிபரை வஞ்சித்து முதற்சாமத்திற் புணர்ப்பிறந்த அசுரன், இவன், மாயையிடம் உபதேசம் பெற்றுப் பெருவேள்வி செய்யச் சிவமூர்த்தி தரிசனம் தராததுகண்டு வேள்வியிலிறக்கத் துணிகையில், சிவமூர்த்திதரிசனந்தந்து வச்சிரயாக்கை, இந்திரஞாலமென்னுந் தேர், விஷ்ணுவாதியருக்கும்பின்னிடாவலிமுதலியவு மளித்து நமது சத்தியொன்றிலுழிவு அடைவாய்என வரந்தரப்பெற்றவன். இவன், சுக்கிரனிடம் உபதேசம்பெற்று, மாயையின் போதனையால் திக்குவிஜயத்திற்குச்சென்று இந்திரனிடம் யுத்தஞ்செய்தனன். இந்திரன், இவன்போர்க்கு ஆற்றாது குயிலாக மறைந்தனன். இவன், மற்றத்தேவருடனும்போரிட்டு வென்று அரசாண்டிருந்தனன். இவன் பட்டணம் வீரமாயேந்திரம், தேவி பதுமகோமளை, குமரர்பானுகோபன், அக்நிமுகன், இரணியன், வச்சிரவாகு. குமாரக்கடவுள் இவனிடம் போர்க்குச்சென்றகாலத்தில் இரண்டாம் நாள் யுத்தத்தில் இவன், அவரிடம் எதிர்த்துப் படைகொடி முதலிய இழந்து நிராயுதனுய்த் தேவர்சிறைவிடக்கூறிய புத்திகேளாது மீண்டும் படைசேர்த்துவருவோமென மறைந்தவன். பானுகோபன் யுத்தத்திற்கேவி யிறக்கக்கண்டு மீண்டும் சிங்கமுகாசுரனையேவி அவனுமிறக்கத்தானே யுத்தத்திற்குவந்து சேநாசமுத்திரங்களையிழந்து பதராய்நின்றுமாயையை நினைந்து அவளால் சஞ்சீவியினிலையறிந்துதான் சிங்கத்தில் ஏறிக்கொண்டு இந்திரஞாலத்தேரால் அதனை வருவித்து இறந்த அசுரரை மீட்டும் எழுப்பிக் குமாரக்கடவுளுடன் யுத்தம்புரிந்து, பதாதியாய்நின்றனன். இவன்மாயையுதவிசக்கிரவாகப் புள்ளுருக்கொண்டு தேவர் சேனைகளுடன் யுத்தம் புரியக் குமாரக்கடவுள், இந்திரனை மயிலாகவரநினைக்க அவ்வகை வந்த அவன்மீது ஆரோகணித்து அசுரச்சேனைகளைக் கண்டித்தனர். பின், பூசுரன், பூமி, ஜலம், தீ, காற்று முதலியவுருக்கொண்டு யுத்தஞ்செய்யக் குமாரக்கடவுள் அவைகளுக்குமாறுகி அடக்க ஆற்றாது கடல் நடுவுள் மாமரவுருவுடைத்தனன். இதனைக்கண்ட குமாரக்கடவுள் மாமரத்தைவேலாயுதத்தால் இருபிளவு செய்தனர். பிளவுண்ட அசுரன், தன் சொந்த உருவுடன் குமாரக்கடவுளிடம் யுத்தத்திற்குவந்து வேலால் இருபிளவுபட்டு மயிலுஞ் சேவலுமாயினன். சூரன், மாளா ஆயுளுடையன் ஆதலால் குமாரக்கடவுள், மயிலைவாகனமாகவும் கோழியைக் கொடியாகவும் கொள்ளப்பெற்றவன். இந்தச்சூரன், பதுமன், சிங்கன், தாருகன், நால்வரும் முதலில் சிவகணத்தவர், சிவதரிசனத்திற்குவந்த பிரமவிஷ்ணுக்களின் வாகனங்களாகிய அன்னம், கருடன் இவற்றின்மேல் குமாரக்கடவுளின் வாகனத்தையும், கொடியையும் யுத்தத்திற்கு எவிக்குமாரக்கடவுளால் அசுராராகச்

சாபம்பெற்று அவரது வேலால் உயிர்நீங்கி அதுக்கிரகமடைய வரம்பெற்றவர்கள்.

சூரன்—1. கார்த்தவீரியன் குமரன்.

2. விரேதன் குமரன், இவன் குமரன் சிகி.

3. தேவமீடன் குமரன், இவன் தேவி மாரீஷை, குமார் வசுதேவர் முதலியவர்.

4. வசுதேவன் குமாரில் ஒருவன்.

5. ஒரு அசுரன், முருகுந்தையைக் காண்க.

6. விசயன் என்பவனுக்கு மைந்தன், ஒரு சிவனடியவர் வீட்டில் பொருளபகரித்து அரசனுல் தண்டிக்கப்பட்டு நரகம் அடைந்தவன்.

சூரி—சமஸ்கிருத கவிகளுக்குப் பட்டப் பெயர்.

சூரியபிரபை—சுக்ரன் குமரி. இவளை இக்ஷ்வாகுவம்சத்திற் றோன்றிய அரசன் ஒருவன் காந்தர்வமணத்தாற் கலக்கச் சுக்ராசாரியர் அவனுடன் எட்டுநாள் சண்டையிட்டு அவனை ராஜ்யத்துடன் சுட்டெரித்தனர். (சிவமகாபுராணம்).

சூரியர்—(கூ) தாத்ரு, சக்கரன், அரியமான், மித்திரன், வருணன், அஞ்சுமான், இரணியன், பகவான், விவச்சுவான், பூடன், கவித்ரு, துவட்டன் இவர்கள் மேஷமாத முதலாகச் சஞ்சரிப்போர்.

சூரியர் முதலிய வீதி—(கூ) மேடவீதி, இடபவீதி, மிதுனவீதி என மூவகைப்படும். இடபம், சிங்கம், மிதுனம், கடகம், நான்கும் மேடவீதி. மீனம், மேடம், கன்னி, துலாம், நான்கும் இடபவீதி. தனுசு, மகரம், கும்பம், விருச்சிகம் நான்கும் மிதுனவீதி.

சூரியர்த்தி—1. ஒருமுகம் எட்டுக்கைகள், இரண்டு கைகளில் இரண்டுகமலம், தூபம், மணி, கமண்டலம், அபயம், வரதம், ஜபமாலையுடையராய், பொன்னிறம், பொற்பட்டுவஸ்திரம், பொன்னுபரண முடையவராய் இருப்பர்.

2. வெண்தாமரைமேலிருப்பவராய் மாதளம்பூ நிறமுள்ளவராய், மிக்ககாந்தியான விருத்தமத்யராய், இரண்டு தோள்களிலும் காம்புடன்கொண்ட வெண்டாமரை யுள்ளவராய், ஒருமுகம், இரண்டு நேத்ரம், சிவப்புவஸ்திரமுள்ளவராயிருப்பர்.

3. பரமவித்யை, சாச்வித தேதசஸ், கைவல்யம், ஞானம், பிராகாம்யம், சம்வித்து, போதகம், கதி, ஸ்மிருதி முதலிய உருவத்தால் பரமப்பிரகாசகனும் இருப்பவன். முதலில் இருளான அண்டம் உண்டாக அதன் மத்தியிலிருந்த பிரமன் அதைப் பிளந்தனன். அக்காலத்தில் ஓம் என்னும் ஒலியுண்டாயிற்று. அந்த ஒங்காரத்தால் பூ: புவ: சுவ: எனும் வியாவிருதிதிரயம் உண்டாயின. பின்னும் ஒங்காரத்தால் சூரியனுக்குச் சூட்சுமஉரு உண்டாயிற்று. அதனுல் அதி தூலமாகும் (ம:) எனும் வியாவிருதியும் அதனுல் தூலதரமாகும் ஜந: எனும் வியாவிருத்தியும் அதனுல் தப: சத்யம் எனும் வியாவிருதிகளும் உண்டாயின. இந்த எழுவியாவிருதிகளே சூர்யஉருவமாம். முன்சொன்னஒங்காரமே, தேசோராசியான பிரமனுய் எண்ணுக. இந்தப் பிரமனுடைய கிழக்குமுகத்தில் இருக்கு, தக்ஷணமுகத்தில் எஜஸ், மேற்குமுகத்தில் சாமம், வடமுகத்தில் அதர்வணவேதங்களும் பிறந்தன. இவனது தேஜஸே இருக்வேத ரூபத்தால் சிருட்டியும், யசுர்வேதரூபத்தால் விஷ்ணுவாய்த்திதியும் சாமவேதரூபத்தால் ருத்ரனுய் லயத்தையும் செய்யும். ஆதலால் இந்தப் பரமபுருஷனே சதுர்வேதமயனும் திரிமூர்த்தி சுவரூபனும் ஆவன். பிரமன் முதலில் சிருட்டிக்கத் தொடங்குகையில் சிருட்டிகெடப் பிரமன் துதித்து வேண்டத் தன் சுவரூலையை யொடுக்கினவன். (மார்க்கண்டேயம்). இவரைச் சிவாகமங்கள் சிவசூரியன் எனக்கூறும். அச்சிவசூரியர் நான்குமுகம், எட்டுத்தோள், செவ்வந்த ஆடை, மேற்கில் சத்தியோசாதம், வடக்கில் வாமதேவம், கிழக்கில் தற்புருடம், தெற்கில் அகோரம் ஆகிய நான்கு மூர்த்திகள் நான்குபக்கங்களில் அமரப்பெற்றவர். இவர், நான்குமுகமுடையபாற்கரனை முன்னும் வலப்புறத்தில் நான்குமுகமுடைய பானுமூர்த்தியையும், பின்புறத்தில் நான்குமுகமுடைய ஆதித்யமூர்த்தியையும், இடப்பாகத்தில் நான்குமுகத்தோடுகூடிய இரவியையும் கொண்டு இருப்பர். கிழக்கில் விதாதாரை, தெற்கில் கதாரை, மேற்கில் போதினி, வடபால் யாப்யாயனியும், சிவசூர்யதானத்தில் தீக்ஷை, சூக்ஷமை, சேயை, விபூதி, விமலை, அமோகை, நான்குகரத்தோடுகூடிய வித்துதை, பத்நிரை, நான்குமுகமுடைய சர்வதோமுகி ஆகிய சத்தியருடன்கூடி நிற்பர். இச்சூர்யருக்குப் பீடங்கள்: பிரபூதம், விமலம், சாரம், ஆராத்யம், பரமசுகம் என்பனவாம். சூர்யனுடைய கதிரின் வேறுபாடு, சூர்யனுடைய அமுதகதிர் மழைபொழிவிக்கும், சுழுமனைக்

கதிர் சந்திரனுக்கும் அரிகேசம் என்பது நட்சத்திரங்களுக்கும், விசீவகன்மா புதனுக்கும், விசீசுவா வெள்ளிக்கும், சத்து விசு செவ்வாய்க்கும், சநுவர்வசு வியாழத்திற்கும், சுவராடு சனிக்கும் ஒளிதரும். மற்றொருபுராணம் சுஷ்மனைச் சந்திரனுக்கும், அரிகேசம் புதனுக்கும், விசுவா வெள்ளிக்கும், வசுரம், கங்கியம் பூமிக்கும் சுருவாவசு வியாழத்திற்கும் சுவராட்சனிக்கும் ஒளிதரும். இச்சூரியன், மேருவிற்கிடதுபக்கத்தி லிருந்து கொண்டு மேருவை வலஞ்செய்வன். முதலில் இந்திரபட்டணத்திலிருந்து புறப்பட்டு யமன்பட்டணத்தை யடைந்து பிறகு வருணன் பட்டணத்தைத் தாண்டிச் சோமன் பட்டணத்தையடைந்து மீண்டும் இந்திரன்பட்டணத்தையடைகிறான். இப்படிப்பட்ட சூரியனுக்கு ஒற்றைச் சக்கரத்தையுடைய தேர், அத்தேர்க்குப் பன்னிரண்டு மாதமாகிற இலை, ஷட்ருதுக்களாகிய மூணைகள், சாதுர்மாச்யங்களாகிய தொப்பைக்கட்டைகள், சம்வச்சரமாகிய ஒற்றைச்சக்கரம் இந்த ரதத்தின் இருநின் ஒருமூனை மேருசிகரத்திலும் மற்றொருமூனை மானசோத்திரபர்வதத்திலும் சுழலும். இதில் ஏழுகுதிரைகள் பூட்டப்பட்டிருக்கும். இத்தேரின் உயரம் கூ000 யோசனை, அகலம் அவ்வளவுயோசனை, பார்நீளம் கஅ000, யோசனை, மானசோத்திரபர்வதத்தில் அயனங்கள் முதலிய இருக்கும். அதில் இந்திரன், வருணன், சந்திரன், யமன் முதலியோர்க்குப் பட்டணங்களுண்டு. இவற்றில் சூர்யன் பிரவேசிக்குமிடத்து நாழிகை, மிகுதி குறைகள்பெற்று உதயமாகிவரும்வழியில் மந்தேகரென்னும்அசுரரால் தடையுண்டு இருடிகள் வேதமோதி யகற்றியமந்திரக்கணையால் வெளிவந்து உதயமாவன். இச்சூரியன் உதயமாகிப் பூமியிலுள்ள நீரை வறட்டிச்சந்திரனுக்குகொடுப்பன். இவன் நாடோறும் மேருவை வலம்வருகையில் இவனுடன் வருகிற பரிசநங்களைக் கூறுவாம். இச்சூரியனை,புலத்தியன், புலகன், வசிட்டன், அங்கிரா, கௌசிகன், பரத்துவாசன், பிருகு, கிருது, கௌதமன், காசிபன், சமதக்னி, அத்திரி முதலிய ருஷிகள் மாதத்திற்கொருவராக தோத்திரஞ்செய்வர். கங்கன், தக்கன், நாகன், கம்பளாச்சுவன், நீசன், ஐராவதன், ஏலாபத்திரன், கார்க்கோடகன், சங்கபாலன் தனஞ்சயன், பரமன், வாசுகி இந்த நாகங்களில் ஒவ்வொருவர் மாதந்தோறும் தேரிழுத்துச் செல்வர். ஊருணையு, தும்புரு, நாரதன், ஆகா, ஊகூ, விசுவாவசு, சர்வாவசு, திருதராட்டிரன், சூர்யன், வாச்சன், உக்கிரசேனன், வகருசி, சித்திரன், காந்தரு இவர்களில் ஒவ்வொருவர் மாதந்தோறும் பாடுவர். கிருதத்தலை, சிகத்தலை, மேனகை, சகசந்நிசை, பிரமலோசந்தி, அதுமுலோசை, கிருதாசி, விசுவாசி, உருப்பசி, பூர்வசித்தி, திலோத்தமை, அரம்பை இவர்களில் ஒருவர் மாதந்தோறும் ரதத்தின்முன் நடனஞ் செய்துவருவர். வாதநாபன், வியாக்கிரதரன், பிரகேதி, திவதனன், சர்ப்பன், பிரமா, புதன், எச்சியாபுதன், வித்யுத், திவாகரன், பவுரி, செயன் இவர்கள் அரக்கர் மாதம் ஒருவர் காவலாகத்திரிவர். இரதபிருத்து, இரதசித்திரன், இரதேசன், அசுசேணன், இரதசித், சுபாகு, ரதசுவன், அசத்தியசித், தோரணன், சேநசித், தாராக்ஷியன், அரிட்டநேமி இவர்கள் இயக்கர் மாதத்திற்கொருவர் தேர்த்தாம்பு பற்றுவர். பூஷா, அர்சுசன், இந்திரன், பர்ச்சென்யன், கெபர்தி, மித்திரன், தோஷா, அரியமா, விவச்சுவான், விஷ்ணு, வருணன், இவை மாதசூர்யருக்குப் பெயர். இவ்வாறன்றித் தாத்ரு, சக்கரன், அரியமான், மித்திரன், வருணன், அம்சுமான், இரண்யன், பகவான், விவச்சுவான், பூடன், சவித்துரு, துவட்டன்எனவும், பின்னும், அஞ்சன், தாதா, இந்திரன், சவிதா, விச்சுவான், பகன், பருச்சனி, தோஷ்டா, மித்திரன், விஷ்ணு, பூஷா எனவும் கூறுவர். இவர்களின் பெயர்கள் புராணங்கள்தோறும் மாறுபடுகின்றன. சூரியனது கதிர்கள் (கஅ000) அவற்றில் (ச00) மழைபொழியும், (கூ00) கதிர் விரித்து மழைவளத்தை யுண்டாக்கும். (ங00) பனிபெய்யும், இந்தப் பன்னிரண்டு சூரியரும், பன்னிருவகையாகக் கதிர்பெறுவர். சித்திரைமாதத்தில் அஞ்சன் (எ000) கதிர்களுடனும், வைகாசியில் தாதா (அ000), கதிர்களுடனும், ஆனியில் இந்திரன் (கூ000) கதிர்களுடனும், ஆடியில் சவிதா, (கூ000) கதிர்களுடனும், ஆவணியில் விச்சுவான், (கூ000) கதிர்களுடனும், புரட்டாசியில் பகன் (கசு000) கதிர்களுடனும், ஐப்பசியில் பருச்சனி (கஅ0000), கதிர்களுடனும், கார்த்திகையில் தோஷ்டா (அ000) கதிர்களுடனும், மார்கழியில் மித்திரன், (எ000) கதிர்களுடனும்,தையில்விஷ்ணு (கசு000), கதிர்களுடனும், மாசியில் வரு

ணன் (கி000), கதிர்களுடனும், பங்குனியில் பூடா, (க000) கதிர்களுடனும் விளங்குவர். மேல்கூறிய சூர்யமூர்த்திக்கு இளவேனிற்காலத்துக் கபிலவர்ணம், வேனிற்காலத்துப் பொன்னிறம், கார்காலத்துச் சுவேதநிறம், கூதிர்க்காலத்துப் பாண்டுநிறம், முன்பனிக் காலத்துத் தாம்பிரநிறம், பின்பனிக்காலத்து லோகித நிறங்களாம். இனிப்புராணங்கள் சூரியர் பன்னிருவரையும் காச்யபர் அதிதியைக் கூடிப் பெற்றார் எனக்கூறும். அக்குமார் ஆவார் விவசுவான், அரியமா, பூஷா, துவஷ்டா, சவிதா, பகன், தாதா, விதாதா, வருணன், மித்திரன், சக்கிரன், உருக்கிரமன் என்பவர்களாம். முறையேஇவர்களின் சந்ததிகளாவர். முதற்குமரனுகிய விவசுவான் சஞ்ஞாதேவியைப் புணர்ந்து சிரார்த்ததேவன், வைவச்சுதமனு, யமன் யமுனை யெனும் இரட்டைப் பிள்ளைகள் அச்வினிதேவர்களையும், பெற்றனன். இந்த விவச்சுவான் சாயாதேவியைக்கூடி சனி, சாவர்ணிமனு, தபதியெனும் ஒருகுமரியையும் பெற்றான். இரண்டாவதான அரியமா மாத்துருகை யென்பவளை மணந்து அநேக ஞானிகளைப்பெற்றான். கூ. பூஷா, துவஷ்டாவின் தங்கையான ரசனையை மணந்து சங்நிவேசன், விசுவரூபன் என்பவர்களையும், சு. சவிதா, பிரசனியை மணந்து அக்நிஹோத்ரம் பசுபாகம், சோமம், சாதுர்மாச்யம் எனும் பஞ்சமகாயஞ்ஞங்களைப் பெற்றான். நி. பகன், சித்தியை மணந்து மகிமா, விபு, பிரபு, என்பவர்களையும் ஆசுசி எனும் பெண்ணையும், சு. தாதா, குகு, சினிவாலி, ராகா, அநுமதி என்பவர்களை மணந்து சாயம், தரிசம், பிராதம், பூர்ணமாசம் என்பவர்களையும் எ. விதாதா, கிரியையைமணந்து பஞ்சசித்தியென்கிற அக்நி குமரனையும் அ. வருணன், சருஷிணியை மணந்து பிருகு, வால்மீகருஷிகளையும், கூ. மித்திரன்; ஊர்வசியைக்கண்டு மோகித்து விட்ட வீர்யத்தால் அகத்திய வசிட்டரையும், பின்னும் க0. ரேவதியை மணந்து உற்சாகன், அரிஷ்டன், பிப்பலன் என்பவர்களையும். கக. சக்கிரன் அல்லது இந்திரன்பௌலோமி என்றவளை மணந்து செயந்தன், ருஷபன், மிட்டுவான் என்பவர்களையும் கஉ. வாமநன் அல்லது உருக்கிரமன்; கீர்த்தியை மணந்து சவுபகன் முதலிய குமரரையும் பெற்றனர். இவனுக்கு க0000, யோசனை விஸ்தாரம் மண்டல அளவை.

4. பசுவின்வயிற்றில்நெடுநாள் ஒளித்திருந்தவன், சத்திராசித்திற்குச் சியமந்தக மணிகொடுத்தவன்.

5. சமதக்னி முனிவர் பத்தினியாகிய ரேணுகை வெயிலின் வெப்பத்தால் மிரி தபித்ததைப்பற்றிச் சமதக்னி முனிவர் சபிக்கத் தொடங்குகையில் பிராமண வருவங் கொண்டுவந்து அதைத் தடுத்துக் கொண்டவன்.

6. இவன் சுரபிகளைப்பெற்றான் என்பர். இவன்தேவிமார், சஞ்ஞை, யுகை, பிரத்துயுஷை, சாயாதேவி.

7. ஒருகாலத்துப் பானு கோபஞ்சிடியுண்டு தொட்டிலிற் கட்டுண்டவன்.

8. இராகு கேதுக்களின் வஞ்சவுருவை விஷ்ணுமூர்த்திக்குக் காட்டி அவ்விருவரது பகையைப்பெற்றவன்.

9. ஜடாயு, சம்பாதியிருவரும் தம்தந்தையாகிய அருணனைக் காணவந்தகாலத்து அவர்களைக் கோபித்தவன்.

10. இவன்தேவியாகிய சஞ்ஞிகை சூரியனுக்கு வைவச்சுதமநு, யமன் யமுனைகளைப் பெற்றுச் சூரியவெப்பம் பொறுதுதனதுசாயையில் ஒருபெண்ணை நிருமித்துச்சாயாதேவியாக்கிவைத்துவிட்டுத் தகப்பனிடம் வந்தனள். தந்தை கோபித்தால் இமயச்சாரலில் பெட்டைக்குதிரையுருக்கொண்டு சூரியனேயெண்ணித்தவஞ் செய்தனள். இதுநிற்கப் பின் மணந்த சாயையைத் தன்உரியதேவியென்று சூரியன் புணர்ந்து அவளிடம் சாவர்ணிமநு, சனி, பத்திரை எனும் ஒருபெண்ணினைப் பெற்றனன். இச்சாயைச் சக்களத்தியாதலால் சஞ்ஞிகையின் குமரர்களைக் கொடுமையாகநடத்தினள். இதைவைவச்சுதமனு பொறுத்திருந்தனன். யமன்பொறுதுஉதைக்கக்கால்தூக்கினன். அதனால் சாயை யமனை ஒருகால்முரியச் சபித்தனள். இதையறிந்த தந்தைகுமரனுக்குச் சாபமிடுவரோ என்று யோகத்தறிந்து உனக்குப் புழுக்காலாக என்று, துவட்டாவிடஞ்சென்று மனைவியிருக்குமிடங் கேட்கத் துவட்டா உன்வெப்பத்தையடக்கி யிமயமலைச்சாரலில் சென்று உன்மனைவியைக்காண்கஎன அவ்வகை ஆண்டிக்குதிரையுருக்கொண்டு செல்லச்சஞ்ஞை கண்டுபயந்துஓடினள். சூரியனும்ஓடச்சூரியனுக்கு மூக்கின்வழி வீரியம் தோன்றிற்று. அதில் மருத்துவாகிய அசுவினி தேவர் பிறந்தனர்.

11. இவனை நாரதர் ஒருமுறை உலகமெல்லாம் உன்ஞெளியால் நிறம்பிய

தனைப் புகழ்ந்தனர். அதனால் செருக்கடைந்து சிவமூர்த்தியின் நெற்றிக்கண்ணின் ஒளியால் கருவபங்கம் அடைந்தனன். (பழனி - பு.)

12. சூரியனது உஷ்ணத்தைக் கண்டு சஞ்ஞை கண்களை மூடிக்கொண்டனள்; அதனால் சூரியன் சஞ்ஞையைநோக்கி மீ யம னைப்பெறுக என்றனன்.

13. சூரியன் குதிரையுருக்கொண்ட தன்பத்தினியைத் தூரத்துகையில் அவன் சேதனில் சிறிது பூமியில்விழ அதிலிருந்து ரேவதன் குதிரையுடன் சர்வாயுதபாணியாய்ப் பிறந்தனன்.

14. சூரியனுக்குச் சாயையிடம் பிறந்த சுமான். சாவர்ணிமனுவாயினன்.

15. நளாயினியின் சாபத்தால் தேரழுந்தப்பெற்றவன். இவன் உலகத்தைக் காயத்ரிசபித்தவர் அடைவர்.

16. விசுவகர்மனால் சாணையில் தீட்டப்பட்டு ஒளியிழந்து தொக்குத்தோஷமென்னும் வியாதியடைந்தவன்.

17. இவன் தேவி காந்திமதி துவட்டாவின் குமரி. இவளைச் சாயாதேவியின் சொல்லால் சூரியன் கிரணத்தால் வருத்தத் துவட்டா இவனது கிரணத்தைச் சாணையில்தீட்டிக் குறைத்தனன் என்பது. (புள்ளிருக்கு வேளூர்ப்புராணம்).

சூர்ப்பகன் — மன்மதனைக் கொல்லப்பட்ட அரக்கன்.

சூர்ப்பநகை—விச்சிரவாவின் குமரி, வித்யுக்சவன் தேவி, குமரன் சம்புகுமாரன். தண்டகவனத்தில் இராமரிருக்கையில் மோகித்து இலக்குமணரால் மூக்கறுப்புண்டு கரதூஷணதிரிசிரரை யேவிச் சண்டைசெய்வித்து அவர்களிறந்தபின்பு இராவணனுக்குச் செய்திகூறினவள். இராவணன் தங்கை. காமவல்லியெனமறுபெயர் வைத்துக்கொண்டவள்.

சூர்யகாந்தம்—சூரியஒளியில் தீக்காலும் கல்.

சூர்யதண்டம் — காவிரிச்சங்கமத்திலுள்ள ஒரு தடாகம்.

சூர்யகேதுவன்மன்—திரிகர்த்தராச குமரன். தருமரது அச்வமேதக்குதிரையைத் தடுத்து அருச்சுனனுடன் போர்புரிந்து தோற்றுக் காணிக்கைதந்தவன். இவனுடன் பிறந்தார் சூர்யவன்மன், சூர்யவீரியன், சூர்யசண்டவிக்ரமன்.

சூர்யகேது—1. சுவேதியைக் காண்க.

2. இராவணசேநாபதி, (அ) கோடி சேநைகளையுடையான், சுக்கிரீவனால் உயிரிழந்தவன்.

3. கர்ணன் குமாரில் மூத்தவன்.

சூர்யதண்டவிக்ரமன் — திரிகர்த்தராச குமரன். சூர்யகேதுவன்மனைக் காண்க.

சூர்யசந்து—இராவணன் மந்திரியரில் ஒருவன்.

சூர்யசன்மா — பஞ்சாக்ஷரமந்திரபலமுடையவன். இவனுடன் ஆநந்தன் என்போன் பகைத்து இவனை வெல்லவகையறியாது ஒருநாள் பசுவிற்குப் புலித்தோல் போர்த்துப் புலியெனக் காட்டிப் பசுவைக் கொல்வித்து அவன் ஊரிலில்லாத சமயத்தில் அவன் மனைவி அயலானுடனிருந்தாளெனக்கூறி மனைவி, மகன், மருகி முதலியோரை வஞ்சித்துக் கொலைபுரியச்செய்தனன். பிறகு சூரியசன்மன், இவையெல்லாம் ஆநந்தன் செய்தகாரியமென அறிந்து சவைமுன்னர்ச்சென்று சிவாலயத்தில் இவை ஊனறிந்து செய்தவையன்றென்று அவ்விடத்திருந்த பிரதிமா இடபங்களுக்குப் புல்லருத்திப்பஞ்சாக்ஷர உபதேசத்தால் இறந்த மனைவி மகன் முதலியோரை யெழுப்பினவன்.

சூர்யசாவர்ணிமநு — சூர்யனுக்குச் சாயாதேவியிடம் பிறந்த குமரன் மநுவாவான். எட்டாம் மநு.

சூர்யசோதி—சூர்யகுலத்தரசன். இவன், புத்திரரிலாது சூரியபூசைசெய்து தனது மனைவியாகிய யசோவதியிடம் இராச்சியவர்த்தனனையும் வேறொரு தேவியாகிய கலாவதியிடம் சுதரிசநன் என்பவனையும் பெற்றான். இவ்விருகுமாரும் விளையாடிவருகையில் சண்டைசெய்து சுதரிசநன் கலாவதியுடன்கூடக் கலாவதியும் அரசனுங்கூடி இராச்சியவர்த்தனனைச்சிறினர். இராச்சியவர்த்தனன் தாயிடம்கூறத் தாய், தவஞ்செய்து சித்திபெறுகஎன்றபடி தீர்க்கதமமுனிவர் அநுக்ரகத்தால் அட்டமாசித்திபெற்றுத் தந்தையால் அரசுகொடுக்கப்பெற்று வாழ்ந்தவன்.

சூர்யபுரம்—அரிகுலத்தரசர் நகரம்.

சூர்யவன்மன் — திரிகர்த்தராசகுமரன். சூர்யகேதுவன்மனைக் காண்க.

சூர்யவீர்யன்—திரிகர்த்தராச குமரன். சூர்யகேதுவன்மனைக் காண்க.

சூர்யன்—சூரியனைக் காண்க.

சூர்யாரண்யன்—திரிசங்கின் தந்தை. திரிதன்வாகுமரன். இவனுக்குத்த்ரியாருணியெனவும் பெயர்.

சூலம்—இது, சிவபெருமானுக்கு ஆயுதமானது, இதுமுத்தலையோடு, தன்னையெப் பொழுதும் பணிபவர்க்குச் சுகம்கொடுப்பதும், ஒருதலையுடையதும், பயங்கர

மான பற்களையுடையதும், ஜ்வாலாமுகங்களையுடையதும், இரண்டாயிரங்கிரணங்களையுடையதும், எல்லா ஆயுதங்களுக்கும் சிரேட்டமானதும், எல்லாவற்றிற்கும் முதன்மையானதும், அநேகவிதசின்னங்களையுடையதும், பலகோடி சத்ருக்களையழிக்கவல்லதும், கற்பாந்தத்தில் பிரமாதி தேவர்களையும் சராசரங்களையும் அழிக்கவல்லதும் ஆம். (சிவமகா புராணம்).

சூலாதூவன்—ஒரு அசுரன், இவன் தேவாதியரை வருத்த விநாயகரும் கந்தமூர்த்தியும் வேண்டச் சிவமூர்த்தி யிவனைச் சங்கரித்தனர்.

சூலிழுதுகிற்சோறிட்டமை—ஒரு வேளாண் குடியினர் கவிஞர்க்குக் கேட்டதெல்லாம் கொடுக்கிறரென்பதைச் சோதிக்க ஒரு வித்வான் அவரிடஞ்சென்று பிரசங்கிக்கப் பிரபு வித்வானைத் தம்மிடம் விருந்து உண்டு போம்படிவேண்டப் புலவர் உமது மனைவியார் முதுகில் அன்னம்படைக்கின் உண்போமென்னப் பிரபு இது எனக்கு அரிதோவென்று கர்ப்பிணியாயிருந்த மனைவியாரின் முதுகில் அன்னம் படைத் துபசரித்தனர். இதனை "சூலி முதுகிற் சுடச்சுடவப் போதமைத்த பாலடிசி றன்னைப்படைக்குங் கை" என்பதாற் காண்க.

சூளாமணி—தோலாமொழித்தேவரியற்றிய சிறுகாப்பியமைந்தனுள் ஒன்றாகிய தமிழ் நூல். இது திவட்டன் என்னும் இராசகுமாரன் கதை. இது சொன்னேக்கம் பொருணோக்கமுடையது. யாப்பருங்கலத்திற்குக் காட்டாக இதன் செய்யுள் கூறியிருத்தலால் இது ஒருபழையகாவியமாகும்.

சூளி—ஒரு ருஷி, பிரமதத்தன் தந்தை.

சூளினுதை—1. சத்யசகசு பாரி.

2. தருமன் என்னும் அரசன் தேவி.

சூன்யபந்து—திரணபிந்து குமரன், இவன் குமரன் வரு.

சூஷாமகன்—ஒரு அரசன்.

சேகராஜசேகரன்—1. ஈழநாட்டரசன், சேகராஜசேகரமென்னுஞ் சோதிடநூலியற்றியவன்.

2. சிங்கையாரியச் சக்ரவர்த்தியைக் காண்க.

சேங்கட்சோழன்—சோழன் செங்கணானுக்கு ஒருபெயர்.

சேங்கண்ணர்—செந்தாமரைக் கண்ணர்க்குக் குமரர், இவர் குமரர் போர்க்காரியார், நம்மாழ்வாருக்குப் பாட்டனுக்குத்தந்தை.

சேங்கண்ணன்—சண்முகசேநாவீரன்.

சேங்தட்டுவன்—சேரலாதன் புத்ரன். இளங்கோ அடிகளுக்குத் தமயன், இவன் சேரநாட்டரசன், இவன் பத்தினித் தெய்வமாகிய கண்ணகியைத் தன்னுட்டில் பிரதிட்டைசெய்வித்துப் பூசித்தவன். இவன் நேரிவாயிலில் தன் மைத்துனன் பகைவர் ஒன்பதின்மரை வென்றான். இவன் கரிகாற் பெருவளவனுடைய பெண்வயிற்றுப் போன். மதுரைக் கூல வாணிகன் சாத்தனுக்கு நண்பன். கண்ணகிக்கு இமயத்திருந்துசிலைவருவித்துச் சிலைசெய்து விழாவியற்றினவன்.

செங்குன்று—கொடுங்கோளூர்க்கு அயலிலுள்ள மலை. கண்ணகி யிங்குக் கோவலனைத் தெய்வவடிவுடன் கண்டு சுவர்க்கம் புக்காள்.

செங்குன்றூர்க்கிழார்—கடைச்சங்கத்துப் புலவருள் ஒருவர்.

செங்கோடு—முருகக்கடவுள் எழுந்தருளியிருக்கும் தலம். இதனைத் திருச்செங்கோடு என்பர்.

செண்டலங்காதாசர்—உய்யக் கொண்டார் திருவடிசம்பந்தி.

செண்டர்—கைக்காயிரம் பொன்னுக்கு இராசசேவை செய்து, உடையவர் மடத்திற்குக் கைவழக்குஞ் செய்த பாகவதர்.

செண்பகமலர்—ஒருபிராமணன் செண்பகமலரால்சிவபூசைசெய்தவிசேஷத்தால்இராஜாவின் அனுக்ரகம்பெற்றுப் பிராமணர் அரசனிடம் பெறும் தானதிகளில் பாதி பெற்றுவந்தனன். இவ்வகை செய்துவருவோன் ஒருநாள் ஒருவேதியன்பெற்ற பசுவைத் தனக்குச் சமபாகம் தரவேண்டுமென்றுவருத்துகையில் அவன்பாரியைச் சிவசந்நிதானத்தில் முறையிட்டனள். அவ்விடம் தரிசனத்தின்பொருட்டு வந்திருந்த நாரதர் இதனைக்கேட்டு அதிகோபங்கொண்டு சிவாஞ்ஞைபெற்று வெளிவந்து அவனுக்கு இச்செருக்குச் செண்பகமலரின் பூசாவிசேஷத்தால் வந்ததென்று சண்பகமரத்தையடைந்து சண்பகமே, உன் மலர்களை நாடோறும் எடுப்பவன் எவன் என அது பேசாதிருந்ததுகண்டு கோபித்து நீ சிவபூசைக்கு யோக்கியப்படாதிருக்கவெனச் சபித்து நீங்குகையில் அவ்வேதியன் எதிரில் வரக்கண்டு வேதியனை நோக்கி நீ வேதியர்கொள்ளும் தானத்தில் பகுதிகொள்ளுதலின் ராக்ஷஸவுருவடைக என்று சபித்தனர். இதனைக்கேட்ட பிராமணன் நடுங்கித் தீர்வுவேண்டநாரதர் மனங்களித்து இராமபிரானால் நீ வதையுண்டு பின் திவ்யரூபமடைகவென்று

மறைந்தனர். இவனே விராதன். (சிவ மகாபுராணம்).

சேநமேசயன்—சநமேசயனைக் காண்க.

சேந்தாமரைக்கண்ணர்—அச்புதர் குமரர், இவர்குமார் செங்கண்ணர். இவர் நம்மாழ் வாருக்குப் பூட்டன்.

சேந்தில்—இது பாண்டிநாட்டிலுள்ள திருச் செந்தூர். இது குமாரக்கடவுள் எழுந்த ருளிய தலங்களில் ஒன்று.

சேந்நு—1. குருவின்குமரன், இவன்கும ரன் சுரதன்.

2. சந்நுவைக் காண்க.

செபஇலக்கணம்—தருப்பாசத்தினன் மே லாயினும், ஏனையாசனங்களின் மேலா யினும் இருந்து தருப்பையிற் சமைந்த பவித்திரத்தைக் கையிற்புனைந்து சூரிய னுக்கு எதிர்முகமாகவாயினும் அல்லது வடக்குமுகமாகவாயினும் ஜெபமாலையை க் கையிற்பிடித்து இஷ்டதேவதையைத் தியானித்துக்கொண்டு ஜெபிக்கவேண் டும். இச்செபஞ்செய்தல் வாசிகம், மான சிகம், உபாம்சுஎன மூவிதப்படும். இவற் றுள் வாசிகம், உதாத்தம், அனுதாத்தம், சுவரிதம் என்னும் சுரங்களோடு மொழிக ளாலும், எழுத்துக்களாலும் திருத்தமாக வாகிஞல் உச்சரிக்கப்படுவதாம். உபா ம்சு-இதழ்களைச் சிறுக அசைத்து மந்தி ரங்களைச் சத்தம் எழாமல் மெதுவாக உச் சரிப்பது. மானதம் ஒரெழுத்தினின்றும் மற்ரேரெழுத்து ஒரு மொழியினின்றும் மற்ரெரு மொழியாக முறையே மந்திர எழுத்துகளின்தொடர்பைத் தியானித்து ஒவ்வொருமுறைக்கும் சொல்லின்பொரு ளைச் சிந்தித்து வாக்யார்த்தங்களை அனுசந் தானஞ் செய்வது. இவற்றுள்மானதம்உத் தமம். உபாம்சு மத்திமம்.வாசிகம் அதமம். பலன், வாசிகம் ஒன்று. உபாம்சு நூறு. மானதம் ஆயிரம். இச்செபத்தை எண்ணி கையில் உதயத்தில் கரத்தை மேன்முக மாகவும், சாயங்காலத்தில் கீழ்முகமாக வைத்தும்; உச்சியில் இருகையையும் அஞ் சலியாக ஊர்த்துவமுகமாக வைத்தும், எண்ணிடுக. காலையில் சூரியனைத் தரி சிக்கும்வரையிலும், சாயங்காலத்தில் நக்ஷ த்திரந் தோன்றும்வரையிலும் செபித்தல் வேண்டும். உச்சியில் கீழ்த்திசைநோக்கி உட்கார்ந்து செபித்தல்வேண்டும். உலா விக்கொண்டும், நகையாடிக்கொண் டும், இருபுறமும் நோக்கிக்கொண்டாயினும், அடங்கி அமையாத மனத்துடன் ஆயி னும், வேறுவிஷயங்களைக் கேட்டுக் கொண்டாயினும் பிறர் கேட்கும்படியாயி னும் செபித்தல்கூடாது. செபகாலத்தில் கோபம், சோம்பல், தும்மல், உறக்கம், அபானம்பரிதல், கொட்டாவிவிடல், நாய், நீசர்முதலியோரை நோக்குதலை ஒழிக்கவேண்டும். வேள்விச்சாலை, தேவா லயம், புண்ணியஸ்தலம், பசுக்கொட்டில், புண்ணியதீர்த்தக்கரை, தன்மனை முத லிய இடங்களில் செபித்தல்வேண்டும். சங்கு, வெள்ளி, பொன்முதலியவற்ருற் சமைத்த மணிகளும், நீலோற்பலம் தாம ரைவித்துக்களும், ருத்ராக்ஷம், பவளம், படிகம், அரதனம், முத்து, இந்திராக்ஷம், பத்திராக்ஷவிதை, புத்திரஜீவவிதை, இவைகளாற் ஜெபிக்கின் நலம். நூற் றெட்டு, ஐம்பத்துநான்கு, இருபத் தேழு மணிகள்உள்ள மாலை முறையே உத்தம, மத்திம, அதமமாகும். பெருவிர லால் ஜெபிக்கின் முத்தியும், சுட்டுவிரல் சத்துருநாசத்தையும், நடுவிரல் தனலா பத்தையும், ஈற்றயல்விரல் புஷ்டியையும், சுண்டுவிரல் ரக்ஷணத்தையும் செய்யும். பெருவிரல்களுடன் மற்றைவிரல்களைச் சேர்த்தே செய்தல்வேண்டும். அப்பெரு விரல் ஒழிந்த விரற்களால் செபிக்கின் பயனில்லை.

செப்பான்மதம் — பூர்வம் இத்தேசத்தில் கிலினிக்ஸ் என்னும் நாஸ்திகமதமும் ஹிகிடோரியட் என்னும் மதமும் ஹிவாஸ்க் மதமும் ஜமமபோஸ்மதமும் ஷின் டோயிஸம்மதமும் அதிகமாயிருந்தன. இவர்களின் குருக்கள் நிகாஸ் என்னப் படுவர். இந்தக்குருக்களுக்குப்பலசீடர்கள் உண்டு. டிராஸ் என்னும் ஸ்வர்ணதேவால யங்கள் அநேகமுண்டு. தேவாலயங்களின் வாயிற்களில் தெய்வங்களின் தலையைச் செய்துவைக்கப்பட்டிருக்கும். ஆதியில் காஹிதங்களில்எழுதியபடங்களைப்பூசித்து வந்தனர்; பிறகு விக்கிரகங்களை அழகாகச் செய்துவைத்துக் கொண்டனர். அமி டாஸ் என்னும் தேவன் பராபரவஸ்து. அவன் எழாயிரம் வருடங்கள் எழுதலக ளுடன் குதிரையின்மேலிருந்து அரசாண்டவன். இவனுக்குப் பலிகளைக்கொடுப் பார். இப்போது இத்தேசத்தில் புத்த மதம் விசேஷமாக வியாபித்திருக்கிறது. இவ்விடத்திலுள்ள புத்த விக்கிரகத்தைப் போல் எவ்விடத்திலுமில்லை. பூர்வத்திலி ருந்த ஷின்டோயிஸம் என்னும் மதத்தி னர் வாயு, அக்நி, காலம், பித்ருருக்கள், சக்கிரவர்த்திமுதலியவரைத் தேவதைக ளாகப் பாவித்திருந்தனர். இப்படிப் பட்டதேவர்கள் எண்பது லக்ஷமிருக்கின்

ரூர்கள். ஜெப்பான்தேசத்து ஒவ்வொரு வனும் மந்திரமெழுதிய வஸ்திரம் தரித் திருப்பன். செத்தவனுக்குக் கர்மங்கள் செய்வார்கள். செத்தவர்களைத் தகனஞ் செய்து சாம்பலைவைத்துச் சமாதிமண்ட பங்கள் கட்டுவர். புத்தமதத்தைச்சேர்ந்த ஜபானியர் ஒரேமனைவியை விவாகஞ் செய்துகொள்ளுவார்கள். ஸ்திரீகள் விப சரித்தபோது கொல்லுவர். சந்நியாசிகள் கல்யாணஞ் செய்துகொள்ளார்.

செபேச்சுரம்—ஒரு சிவத்தலம்.

செம்படவன் — பிராமணனுக்குச் சூத்திர மனைவியிடம் பிறந்தவன். இவன் படகு ஓட்டுகிறவன். (அருணகிரி புராணம். மார்க்கவனைக் காண்க.

செம்பன் — ஒரு அசுரன், தேவர்களைவரு த்தியிந்திரனுலிறந்தவன். (செவ்வந்தி-பு.)

செம்பியன் — முதல்வள்ளல்கள் எழுவரில் ஒருவன்.

செம்பூட்சேய் — அகத்தியர் மாணாக்கருள் ஒருவர்.

செயகந்தன்—துரியோதனன் தம்பி.

செயசேநன்—1. (சந்.) பீமன்குமரன், இவன் குமரன் சங்கிருதி.

2. (சந்.) சார்வபூமன்குமரன், தேவி சுபத்திரை, குமரன் ராதி.

3. துரியோதனன் தம்பி.

செயசோழன்—இவன் சேரன்குமரியாகிய காஞ்சனமாலையை மணந்து கனகசோ ழனைப் பெற்று மணிமுத்தாநதியில் படித் துறைகட்டி (சு0)ஹூ ஆண்டு முத்தி பெற்றான்.

செயத்துவசன் — கார்த்தவீர்யன்குமரன், இவன் குமரன் தாலசங்கன்.

செயத்ரதன்—(பிர.) பிரகன்மனசின் கும ரன், தேவி சம்பூதி, குமரன் விசயன்.

செயந்தர் — திரேதாயுகத்தில் விஷ்ணுவா யிருந்தவர்.

செயந்தன்—தருமனுக்கு மருத்துதியிடம் பிறந்த குமாரன், வாசுதேவாம்சம்.

செயந்தி—கேயன் தேவி.

செயராமன்—துரியோதனன் தம்பி.

செயலூரிளம்போழ்சாத்தன்கொற்றன் — கடைச்சங்கமருவிய புலவன். (அக-று.)

செயலூர்க்கொடுங்கண்ணனூர் — கடைச் சங்கப் புலவருள் ஒருவர்.

செயலூர்க்கோசனங்கண்ணன்— கடைச் சங்கமருவியபுலவன். (அக-று.)

செயவிக்கிரமன்—துரியோதனன் தம்பி.

செயவீரமார்த்தாண்டதேவன்— இவன்பஞ் சதந்திரக்கதையென்னும் வடமொழி யைத்தமிழாக இயற்றியவன். செங்குந்தர் மரபு.

செயன்—1. சகுனியின் குமரன்.

2. யுயுதானன் குமரன். இவன் குமரன் குணி.

செயஸ்துசயன் — ரசாதிதேவியின் கண வன், குமரர் விந்தானுவிந்தர்.

செயிர்க்காவிரியார்மகனூர்சாத்தனூர்— கடைச்சங்கப்புலவருள் ஒருவர்.

செயிற்றியம் — நாடகத்தமிழ் நூலுள் ஒன்று. இது செய்தோனுற் பெயர்பெற் றது.

செயிற்றியனூர் — செயிற்றிய நூலாசிரியர்,

செய்யாதி — (சந்.) வெகுபவன் குமரன். இவன் குமரன் சங்காதி.

செருத்துணை நாயனூர்—சோணாட்டிலுள்ள மருகலைச் சேர்ந்த ஆலூரில் வேளாளர்குல த்தில் திருஅவதரித்துத் திருவாரூரிற் சிவபணிவிடை செய்துகொண்டுவரும் நாட்களுள் ஒருநாள் பல்லவர்கோன் மனைவி திருக்கோயிலிடம் பூத்தொடுக் கும் மண்டபத்தில் சிந்தியமலர்களில் ஒன்றைமோந்துபார்த்தனள். நாயனூர் அவளைக்கண்டு கோபித்து அவள் சிகை யைப்பிடித்து இழுத்துமூக்கையறுத்துச் சிவநேசமிகுந்து சிவகதியடைந்தவர். இவர் கோச்சிங்கப்பல்லவன் காலத்தவர்.

செல்வக்கொடுங்கோவாழியாதன்— இவன் ஒரு சேரன், கபிலரால் பாடப்பட்டவன்.

செல்வத்தாசிரியர்பெருஞ்சுவனூர் — கீரவி கொற்றனூரிடம் அகப்பொருள் கேட்ட வர்.

செல்வநம்பி—வல்லபதேவனுக்குப் புரோ கிதர், வல்லபதேவனைப் பொற்கிழிகட்ட வினவர், ஸ்ரீவைணவர்.

செல்வபிள்ளை — இராமப்பிரியரைக் காண்க.

செவந்தான்—இவர் மல்லையிலிருந்த பல்ல வப்பிரபு இவர் தமிழ்ப்புலவர்க்குப் பரிசு தந்து கோவைப்பிரபந்த முதலிய பெற்ற வர் இவர்மீது இராமசந்திரகவிராயர் "சொன்னமன்ன மாடைதந்தான் வீதி யில் வெற்றிலைமடித்துச் சுருளுந்தந்தான், கன்னவில் மோதிரந்தந்தான் சரப்பணி தந்தானிரட்டைக் கடுக்கன்றந்தான் செந் நெல் விளையூர்தந்தான் பேர்தந்தான் மல் லையில் வாழ்சிவந்தானுங்கட், கென்னதந் தானென்றவர்கட்கெத்தனையுத்தரந்தானியம்பத்தானே." இவர்மீது பாடப் பட்ட செவந்தான் கோவை சொன்னயம் பொருணயமுடையது. அதனை "மாதாம் படி பட்டமெய் செவந்தான்குழல் வைத்

திசைத்துச், சேதாம்பலங்கனிவாய்செவந் தான் செந்திருமடந்தை, சூதாந்தனந் தைத்தூரஞ் செவந்தானேவர் தூதுசென் று, பாதாம்புயஞ் செவந்தான் செவந் தான் மல்லைப் பல்லவனே " என்பதா லறிக.

செவ்வாய்—அங்காரகனைக் காண்க.

செவ்வைசூடுவார் — விண்டுப்பாகவத புராணம் தமிழில் பாடியபுலவர். இதையே ஆரியப்பமுதலியார் பாடியதாகக் கூறுவது. இதனை " கதிக்கு மறுபிறப் பொழித்துக் கதிகொடுக்கும் பாகவத கதையைமுன்ன, மதிக்கு முயர் வட மொழியாற் புனைந்தருள 'வியாதமுனிவரனே மீள, வுதிக்கு நிம்பைமாதவ பண்டிதசசெவ்வைச் சூடியென வுலகுபோற்ற, விதிக்குமறையவர் குலத்திற்றோன் றியருந்த மிழாலும் விளம்பினனே " என்பதாலறிக. இவரிருந்தது நிம்பையெனும் வேம்பத்தூர். பிறப்பால் வேதியர்.

சௌளை—பெண்மகளிர்க்குப் பழையகாலத்தில் வைத்திருந்த ஆசைப்பெயர்.

சௌதிந்—பிரகதகர்மாவின் குமரன். இவன் குமரன் சுதஞ்சயன்.

சென்னமல்லையர் — இவர், சிதம்பரம் பச்சைகந்தையர் மடத்து வீரசைவர், சிவசிவவெண்பா அருளிச்செய்தவர். (வீரசைவர்).

சென்னவசவர் — நாகாம்பையார் குமரர், வசவரிடம் வந்து அடிமை பூண்டவர். (வீரசைவர்).

சேகிதானன் — யதுகுலத்தவன், திருமருக்கு அம்புபுட்டில் தாங்கினவன்.

சேக்கிழார்—இவர் தொண்டைமண்டலத்துக்குன்றத்தூரில் சேக்கிழார்குடியென்னும் சைவவேளாளர்குடியிற் குன்றத்தூர்கிழாருக்குப் புத்திரராயவதரித்துக் கல்வி கேள்விகளில் வல்லவராய் இருந்தனர். ஒருநாள் இவர் தந்தையைச் சோழன் உலகப்பொருள்களுள் எதுபெரிதென்று வினவக் குன்றத்தூர் கிழார் விடைதரமயங்கி வீடுவந்து கவலையுடனிருக்கச் சேக்கிழார் கண்டு நடந்ததை வினவி "காலத்தினுற் செய்தன்றி சிறிதெனினும், ஞாலத்தின் மாணப்பெரிது" என்னுந் திருக்குறளை யெழுதித்தரப் பெற்றுச் சோழனுக்குக் காட்டினர். சோழன் அதிகளிப்படைந்து சேக்கிழாரை வருவித்துத் தனது சமத்தானவித்வானும் மந்திரியும் ஆக்கினன். சேக்கிழார், சோழனிடம் இருக்கையில் சோழன்சைநதூலாகிய வெகசிந்தாமணியைக் கேட்டுக் களிப்புடனிருக்கையில் இவர்,வெறுப்புடனிருக்கக் கண்டனன். இவர் வெறுப்புடனிருக்கக் கண்ட சோழன் அவ்வகையிருப்பதற்குக் காரணம் வினவச் சேக்கிழார் சிந்தாமணி பொய்க்கதை, மெய்க்கதை கேட்கவேண்டும்என்றனர். அரசன் அக்கதையாதெனச் சேக்கிழார் அது திருத்தொண்டர்புராணமென்றனர். ஆயின் கூறுகஎன அதைக் கேட்க நல்ல சுபமுகூர்த்தம் ஏற்படுத்துக என அரசனிடம் விடைபெற்றுச் சிதம்பரஞ்சென்று நடராசமூர்த்தியைத் தரிசித்துநிற்கையில் அசரீரி "உலகெலா" மென முதலெடுத்துத்தா அதனை யமுதலாகக்கொண்டு (ஶஉஅசு) செய்யுட்களாற் திருத்தொண்டத்தொகையை மூதனூலாகவும், பொல்லாப்பிள்ளையாரியற்றிய நம்பியாண்டார் நம்பிகள் அருளிய கலித்துறையந் தாதியை வழிநூலாகவுங் கொண்டு திருத்தொண்டர்புராணத்தைப் பாடிமுடித்துச் சோழனுக்கு அறிவித்து ஒருவருஷம் திருச்சந்நிதானத்திலிருந்து அரங்கேற்றினவர். இவரைச் சோழன் யானைமீதிருத்தித் தான் பின்னிருந்து கவரிவீசிச் சென்றனன். இவர்க்குச் சோழன் தன்பெயரையே பட்டமாகக்கொடுத்தனன். அதனால் இவர்க்கு உத்தமச் சோழப்பல்லவராயர்எனஒருபெயருண்டு. அரசனுக்கும் இதுவே பெயராய் இருக்கலாம். இவர்க்குச் சேவையர்காவலர்எனவும், அருண்மொழித்தேவர்எனவும், தொண்டர் சீர்பரவவல்லார்எனவும்பெயர். இவர்க்குப் பாலறுவாயர்என்று ஒருசகோதரர் இருந்தனர். இவர் தமது குன்றத்தூரில் மடவளாகம் ஏற்படுத்திச் சோழநாட்டில்உள்ள திருநாகேச்சரம்போல் திருத்தலமுண்டாக்கிச் சிவகதிபெற்றவர்.

சேக்பரீதுதாசர் — இவர் புருஷனில்லாப் பூவைப்பெற்ற புத்தர். இவர் தம்தாயை நோக்கித் தாம் கடவுளைக் காணவேண்டும் என்று காடடைந்து பன்னிரண்டு வருடம் தவஞ்செய்தும் காணுது தாய் கொடுத்த ஒரு அப்பத்தை மடியிற் கொண்டு உணவாதிகளருந்தாது இலகுளைப் புசித்து அவ்வழியிற் சருக்கரைப் பொதிகொண்டுசென்ற வணிகளை இது என்னபொதி என்றனர். அவன் மண் என்றுகூறித் தன்னூர்போய்ப் பார்க்க அது மண்ணையிருக்க அவைகளைக்கொண்டுமீண்டும் அடையத் தாசர் இதுஎன்ன பொதிஎன்னச் சர்க்கரையென்று, பொதிகளைநோக்கச் சருக்கரையாக இருக்கக் கண்டு களித்து ஒருதட்டில் சருக்கரை

வைத்துத் தரக்கண்டு தாசர் வேண்டாது ஓடினர். இவ்வகை பன்னிரண்டுவருடங் கள்கழிந்தும்பெருமாளைக்காணுது தாயை யடைந்தனர். தாய் சடையிலிருந்த இலை களை நீக்கவருந்தித் தாய்கொடுத்த அப்பத் தைக்கொடுத்து மீண்டுங் காடடைந்து பகிகலந்தகாலத்துச் சருகருந்தி இருபத்து நான்காமாண்டில் பெருமாளைத் தரிசித் துப் பெருமாள் கட்டளைப்படி நாடடை ந்து பெருமாளைத் தரிசித்திருந்தவர்.

சேடக்குடும்பியன் — தன்பா லடைக்கலம் புகுந்த கண்ணகியிறந்த துன்பத்திற்கிர ங்கியிறந்த மாதரியை மறுபிறப்பில் மக ளாகப்பெற்ற திருஅந்தபுரத்து வேதி யன்.

சேடதாசையர் — ஒருவீரசைவ அடியவர், இவர் அரனுக்கெனசெய்த பட்டாடை யைச் சிவனடியவர்க்குக் கொடுத்துப் பொருள்பெற்று அப்பொருளைச் சங்கர தாசையர் விஷயமாய்ச்செய்த அபராதத் தில் இழந்து அவரால் மீண்டும் பெற்ற வர். இவர், பல்லவராயன்தேவிக்கு ஆசாரி யராயிருந்ததைச் சமணர் அறிந்து வெறு த்து அரசனிடம்கூறினர். அரசன் தன் தேவிக்கு இவரை நீக்கும்படி கூறினன். அரசன் தேவியாகிய சற்குணமாதேவி அரசனைநோக்கி எமதாசாரியரை இச்ச மணர் வெல்வரேல் அவ்வகைச்செய்வன் என்றனள். அந்தப்படி அரசன் வாதிடக் கட்டளையிடச் சமணர் குடத்தில்விட நாகத்தையிட்டு இக்குடத்தில் கையிடுக என அவ்வாறுபதிப்பொருள் சிவனெனக் கையிட்டு அப்பாம்பைச் சிவலிங்கமாக எடுத்துக் காட்டி அரசனையும் சமணரை யும் சைவராக்கி அச்சிவலிங்கத்தையும் அந்தஇடத்தில் தாபித்தனர். அத்தலம் உத்தரேச்சுரம் எனப்படும்.

சேடமலை—திருவேங்கடம், இது சேடன் இவ்விடம் தவஞ்செய்ததால் வந்தபெயர்.

சேடன்—ஆதிசேடனைக் காண்க.

சேடி—ஒரு வித்யாதரநகரம்.

சேட்டலூர்ஆழ்வான் — எழுபத்திநாலுசிம் மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

சேணிகமகாராசன் — மகததேசத்தரசன், சைநன்.

சேதன்—துருஹியன் பௌத்தன்.

சேதி—1. உசிகன் குமரன், இவன் குமார் சிசுபாலன் முதலியவர்.

2. விதர்ப்பதேசாதிபதியாகிய உரோ மபதன் குமரன், இவனுண்டதேசம்சேதி தேசம்.

3. இருக்குவேதத்திற் புகழ்ந்து கூற ப்பட்ட அரசன், இவன் புத்ரன் கஷு.

சேதிமர்த்தியன்—உபரிசரவசுவின்குமரன்.

சேதிராயர்–1. இவர் சோழபரம்பரையைச் சேர்ந்த சேதியர்க்கு அரசராயிருக்கலாம், சிவமூர்த்தியைப்பாடி முத்திபெற்றவர். இவர் தமது திருப்பாசுரத்தில் சேதியர் கோன்எனத் திருவாய்மலர்ந்திருத்தலின் இவர் அரசரெனப் புலப்படுகிறது. இவர் திருப்பாசுரம் ஒன்பதாந்திருமுறையிற் சேர்க்கப்பட்டது.

2. புதுவைக்கணிருந்த ஒருவேளா ண்குடியினர். மகோபகாரி, ஏழெழுபது கம்பர் அரங்கேற்றுகையில் உடனிருந்து கேட்டவர். இவரை அரங்கேற்றுஞ் சுவை க்கண்விடந்தீண்டச்சேதிராயர் பிரசங்கத் தடையாமெனத்தெரிவிக்காதிருக்கவிடந் தலைக்கேறி மூர்ச்சித்து விழுந்தபோது கம்பர்அறிந்து"ஆழியான்பள்ளியணையே யவன் கடைந்த, வாழிவரையின் மணித் தாம்பே—ஊழியான், பூணை புரமெரித்த பொற்சிலையிற்பூட்டுகின்ற, நாணை யகலுட"எனவும்"மங்கையொருபாகர்மார் பிலணியராமே, பொங்குகடல் கடைந்த பொற்கயிறே—திங்களுயுஞ், சீறியதன் மேலூருந் தெய்வத் திருநாணே, யேறிய பண்பேயிறங்கு" எனக் கூறியிறக்கினர். இதனை "அழுவதுங்கொண்டு புலம்பாது நஞ்சுண்டது மறைத்தே, ரெழுபதுங் கொண்டு புகழ்க்கம்பவாணனெழுப்ப விசை, முழுவதுங்கொண்டொரு சொற் பேச நெய்யின் முழுகிக்கை, மழுவதுங் கொண்டு புகழ் கொண்டதாற்றெண்டை மண்டலமே" (எ-ம்) "பாவலர்தா—மே ரெழுப தோதியரங் கேற்றுங்களரியிலே, காரிவிடாகங்கடிக்குங்கை"எ-ம்,. "காவி ரியைச் சோணாட்டைக் காராளர் தம்மரபை, நாவலரைக் காவலரை நல்லோரைப்-பூவலய, மூள்ளத்தகும் புதுவை யூரைச் சிறப்பித்தான், பிள்ளைப் பெருமாள் பிற ந்து" என வருவனவற்றுற் காண்க.

சேதிராயர் — குலபூஷணபாண்டியனை வெல்லவகைபார்த்திருந்து புலியாலிறந்த வேடராசன்.

சேதிஷன்—உபரிசரவசுவின் குமரன்.

சேது—1. தர்க்கன்பேரன்.

2. (பிர.) பப்ரு குமரன், இவன் கும ரன் ஆரத்தன்.

3. இராமமூர்த்தி, இராவணனை வதை செய்யஇலங்கைக்குச் செல்கையில் நளன் எனும்வானரத்தச்சன் வானரசைன்யங்களைக் கொண்டு கட்டிய அணை. இது (கoஉ)

யோசனை நிகளம் (க0) யோசனை அகலம். இது மூன்றுநாட்களில் கட்டிமுடித்தது. புண்யஸ்நானகட்டம். இராமேச்சுரத்தில் உள்ளது.

சேதுப்புராணம்—சேதுஎன்னும் இராமேச் சுரப்புராணம். நிரம்பஅழகியர் இயற் றியது.

சேதுமாதவன் — சுந்தர பாண்டியனைக் காண்க.

சேநசித்—1. (சூ.) கிரிசாசுவன் குமரன்.

2. விசுவசித்தின் குமரன், இவன் குமரர் ருசிராச்வன், திருடாநு, காச்யன், வச்சன்.

சேநன்—கந்தமூர்த்தியாலிறந்த அசுரன்.

சேநாதிபதி—திருதராட்டிரன் குமரன்.

சேநாநாபிகர்—இவர் மாளவூரில் எளுதியர் குலத்திற்றோன்றி அரிநாமம் மறவாது பஜனைசெய்துகொண்டு அரசனுக்கு எவற்றேழில் பூண்டுவருவார். ஒருநாள் இத்தொழில் பஜனைக்கு இடையூறு செய்வதென்றெண்ணி யதனைவிடுத்து அரசனிடம் அணுகாதிருந்தனர். அரசன் ஏவலாளர் இவரிடம் வந்தழைக்க இவர் மனைவியிடம் இல்லையென்று சொல்லும்படி கூற அவ்வாறே மனைவியும் கூறினள். இவரிடம்வந்த ஏவலாளரில் ஒருவன் அரசனிடமணுகி இவர் உள்ளிருந்து கொண்டே யில்லையெனக் கூறினரென அரசன் வெகுண்டு அவரைப் பாசத்தாற் கட்டிக்கொண்டுவருகவென்றனன். இதனையறிந்த பெருமாள் சேநாபிகர் உருக்கொண்டு அடப்பத்துடன் அரசனிடஞ்சென்று அரசனுக்கு முகவேலைசெய்கையில் சந்தோஷங்கொண்டு உன்கையால் எண்ணெய் என்தலையில் இடுகவென்ன அவ்வாறே எண்ணெயிடுகையில் எண்ணெய்க்கிண்ணத்தில் சதுர்ப்புஜத்துடன் பீதாம்பரகுண்டலங்களைக் கண்டு மேல்நோக்க நாவிதனு யிருக்கக்கண்டு, மீண்டும் எண்ணெய் வள்ளத்தைப் பார்க்கப் பீதாம்பரதாரியா யிருக்கக்கண்டு அவசங்கொண்டவனுய் இரண்டு ஜாமமாகியும் எழுந்திராததுகண்ட ஏவலர் அழைக்க உணர்வடைந்து நாவிதரைப் புகழ்ந்து இங்கே நீர் நான் வருமளவும் இருக்க இராதொழியின் என்னுவி நீங்குமென்றனன். நாவிதர் நான் வீடுசென்று மீண்டும் வருகிறேனென்று விடைபெற்றுச் சேநாபிகர் வீடுசென்று அடப்பத்தை மூலையில்மாட்டி மறைந்தனர். அரசன் சபைக்குவந்து சேநாபிகரைஅழைத்து வாருங்களென ஏவலாளர் ஓடிச் சேநாபிகரையழைக்கச் சேநாபிகர் அரசன் கோபித்தான்என்று பயந்துவரவும் அரசன் சேநாபிகரைக் கண்டு திடுக்கிட்டெழக்கண்டோர் நகைக்க அரசன் அவர்களை மதிக்காது காலையில்காட்டிய உமது திருவுருவத்தை மற்றொருமுறைகாட்டுகவென்று இவருடைய பாதத்தைப் பிடித்து அங்கிருந்த எண்ணெய்க்கிண்ணத்தை நோக்குதலும் அரியைக் காணுதவனுய் வருந்தி அங்கிருந்தவர் இவர் அரிபக்தர்என்று சொல்லக்கேட்டு உம்மால் அரியைக்கண்டு வணங்கினேனென்று கூறி அன்றுமுதல் அவரிடத்திலேயே யிருக்கச்செய்தனன். சேநாபிகர் அடப்பத்தில் பெருமாளால் வைக்கப்பட்ட பொன் இருந்ததுகொண்டு பிராமணர்களுக்குத் தானங்கொடுத்து வாழ்ந்திருந்தனர்.

சேநாபதி — பிராமணன் அரசகன்னிகையைப் புணரப் பிறந்தவன்.

சேநாபிந்து — 1. துரியோதனன் தம்பி, நாலாநாள் யுத்தத்தில் வீமார்ச்சுநரால்இறந்தவன்.

2. துவீபப்பிரஸ்தமென்னும் தேசத்தரசன்.

சேநாவரையர் — இவர் தமிழிற் சிறந்த இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத்தின் சொல்லதிகாரத்திற்குச் சிறந்தவுரையியற்றிய புலவர்சிகாமணி. இவர் தமிழில்கொண்டவலிமைபோல் வடமொழியிலும் வல்லவர் என்பது இவர் வடநூற் கொள்கைகளை யாங்காங்கு உரையிற்கொண்டாளுதலால் விளங்குகிறது. இவரை வேதியர் என்பர். இவரதுபெயரை நோக்குகையில் இவர்அரசராயிருக்கலாம். இவர்இன்னசமயத்தவர் எனத் துணியக்கூடவில்லை. இதைத்தவிரவேறுநூலாயினும்நூற்குரையாயினும் செய்தனர் என்பதும் தெரியவில்லை. இவர்காலம் இன்னதெனப் புலப்படவில்லை. இவர், உரையாளர் ஆசிரியர் பாரத்துவாசி நச்சினார்க்கினியருக்கு மூற்பட்டவர் எனத் தெரிகிறது. எவ்வாறெனின் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் ஆங்காங்குத் தொல்காப்பியத்திற்கு இவர் கூறிய உரையை மறுத்திருத்தலால் என்க. இவர் உரையாசிரியர்களில் ஒருவர்.

சேந்தனூர் — காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் பட்டினத்தடிகள் அரண்மனையில் பொக்கிஷாதிபதியாயிருந்து பட்டினத்தடிகள் கட்டளைப்படி பொருள்களைச் சூறைவிட்டனர். இதைக்கேள்வியுற்ற அரசன் அப்பொருள்களைப் பொக்கிஷத்தில் சேர்ப்

பிக்கவும், மிகுந்த சொத்துக்களைக் காட்டவும் வருத்திச் சிறையிலிட இருந்து ஆசாரியரால் நீங்கி மனைவிமக்களுடன் நிதம்பரமடைந்து விறகு விற்று வரும் லாபத்தால் ஒருசிவனடியவரையுண்பித்து வரும்நாட்களில் சிவமூர்த்தி ஒருநாள் நடுராத்திரியில் இவரிடஞ்சென்று கூழுண்டு அந்தக்கூழை மறுநாள் தமது திருமேனியில் காட்டிச் சேந்தனர் வீட்டிலுண்ட கூழென்று அனைவர்க்குந் தெரிவித்து இந்தஅற்புதம் இவரால் நடந்ததோஎன்று ஐயம்கொண்டவர்க்கு ஐயம்நீங்கத் திருத்தேனையழுந்தச்செய்து சேந்தனர் திருப்பல்லாண்டுபாட அசையச்செய்தனர். ஒன்பதாந் திருமுறையுள் சில பாசுரங்கள் இவர் அருளிச்செய்தவை.

சேந்தன்—1. ஒரு சிற்றரசன், இவன் காவிரிக்கருகிலுள்ள அம்பர் எனும் நகர்க்கு அதிபதி. இவன் கல்விகேள்விகளில் வல்லவன். தென்மொழி வடமொழிவல்ல புலவன், மகாகொடையாளி. அன்றியும் சம்பாபதியென வழங்கும் புகார் தெய்வத்திற்கு அந்தாதியும், இராமபிரான் கோதண்டம், அர்ச்சுனன் காண்டீபம் முருகக்கடவுள் வேலாயுதம் இவற்றைப் புகழ்ந்தும் பாடியிருக்கிறான். இவன் ஔவையாராற்புகழப்பட்டவன். கல்லாடரும் இவனைப் புகழ்ந்ததாகத் தெரிகிறது.

2. தஞ்சாவூரையடுத்த அம்பல் என்னும் ஊரிற் கதிபதி. பிறப்பால் வேதியர். இவரும் உபயகவி. இவரை அருவந்தை பூசாண்ட அரசராகவுங் கூறியிருக்கிறது. இவர் திவாகரனென்னும் சைநருள் நிக்ண்டுசெய்வித்தனர். ஆதலால் அதற்குத் தம்பெயரும் செய்தோன் பெயரும் சேர்த்துச் சேந்தன் திவாகரமெனப் பெயரிடப்பட்டது.

சேமகன்—தண்டபாணியின் குமரன். (2) சுகிருமரன். இவன் குமரன் சுவவிருதன்.

சேமியன்—உக்ராயுதன் குமரன். இவன் குமரன் சுவிரன்.

சேயன்—அவிர்த்தானனுக்கு அவிர்த்தானியிடத்துதித்த குமரன்.

சேயாறு — இது காஞ்சிமாநகர்க்கு ஆயிரம் யோசனை தூரத்தில் சுமேருபருவதத்தில் குமாரக்கடவுளுக்குத் தேவர் தேவசேனாபதி பட்டங்கட்ட அபிஷேகித்த நீர் ஆறுப்பெருகியது என்பர். மற்றொரு விதம் அந்தமாபுரத்து வேதியர் எழுவர். தீமைபுரிந்துவந்து, தாங்கள் புரிவன தீமையென்றறிந்து பிரமனையெண்ணித் தவம்புரியப் பிரமன்தோன்றிநீங்கள் எழுவரும் இம்மலையில் தவஞ்செய்துகொண்டிருங்கள் குமாரக்கடவுளின் வேல் இம்மலையைப் பிளந்துசெல்லும் அக்காலத்துங்கள் தீமைதீரும்என்று மறைந்தனர். எழுவரும் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் குமாரக்கடவுள் வேல்வந்து அம்மலையைப் பிளக்க அதில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த இவர்களுடலும் பிளந்தது. அப்பிளவுண்ட இடத்திலிருந்துவந்த வெள்ளத்துடன் உதிரம் கலந்துவருதலால் இப்பெயர்பெற்றது என்பர்.

சேயை—1. சிவசூர்ய தானத்தமருஞ்சத்தி. 2. சகாதேவன் பாரி.

சேரநாடு—வடக்குப்பழனிமலை, கிழக்குத் தென்காசி, மேற்குக் கோழிக்கோடு, தெற்குக்கடற்கரை இந்த எல்லைக்கிடையில் பதின்காதவழிகொண்ட நாடு.

சேரமான் அந்துவஞ்சேரலிரும்பொறை—உறையூர் எணிச்சேரி முடமோசியார்க்கு நண்பன். இவன் சோழன் முடித்தலைக் கோப்பெருநற்கிள்ளியின் பகைவன்.

சேரமான் இளங்குட்டுவன் — கடைச்சங்க மருவிய புலவன்.

சேரமான் கடலோடியவேல் கெழுதட்டுவன்—பாணரால் பாடப்பட்டவன்.

சேரமான் கடுங்கோவாழியாதன்-இவனைச் சேரமான் செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன் எனவும், சேரமான் சிக்கற்பள்ளித்துஞ்சிய செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன் எனவுங் கூறுவர். கபிலர்பாடியசெய்யுளுக்கு நூறுயிரம் காணமும், மலை மீதேறிக் கண்டநாடும் பரிசிலாகத் தந்தவன்.

சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை—இவன் செங்கணான் சோழனுடன் போரிட்டுப் பிடிபட்டுக்குடவாயிற்கோட்டத்துச்சிறையிற்கிடந்து தாகங்கேட்டுப்பெறுது பின்புபெற்று அதை மானத்தாலுண்ணாது களவழி நாற்பதுபாடிய பொய்கையாரால் விடுபட்டவன்.

சேரமான்கருவூரேறிய வோள்வாட்கோப் பெருஞ்சோலிரும்பொறை — இவனைக் கண்டபொழுது நரிவெரூஉத்தலையார்க்குப் பழைய நல்லுடம்பு கிடைத்தது.

சேரமான் குடக்கோ இளஞ்சேரலிரும்பொறை — பதிற்றுப்பத்தில் ஒன்பதாம் பத்தைப் பெருங்குன்றூர்கிழார் பாடியதற்கு (ரூ200) பொன் தந்தவன். சேரமான் குடக்கோச்சேரலிரும்பொறைக்கு ஒருபெயர்.

சேரமான்குடகீகோச்சோலிரும்பொறை—பெருங்குன்றூர்கிழாரால் பாடல்பெற்றவன்.

சேரமான்தடக்கோநெடுஞ்சேரலாதன் — சோழன் வேற்பஃறடக்கைப்பெருநற்கிள்ளியுடன் பொருதுமாய்ந்து கழாத்தலையாரால் பாடப்பட்டவன்.

சேரமான்குட்டுவன்கோதை — கோனூட்டு ஆறிச்சலூர்மாடலன் மதுரைக்குமருதனால் பாடல்பெற்றவன்.

சேரமான்கோக்கோதைமார்பன் – இவன் சுகரம் தொண்டிஎன்பது, பொய்கையாரால் பாடல்பெற்றவன்.

சேரமான்கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சியமாக்கோதை — தன்மனைவி யிறந்தபொழுது பிரிவாற்றாது இரங்கினவன்.

சேரமான்சிக்கற்பள்ளித் துஞ்சியசெல்வக்கடுங்கோவாழியாதன்—குண்டுகட்பாலியாதனால் பாடப்பட்டவன், சேரமான் கடுங்கோவாழியாதனுக்கு ஒருபெயர்.

சேரமான்செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன்—ஒருசேரன், கபிலரால் பாடப்பட்டவன், சேரமான்கடுங்கோவாழியாதனுக்கு ஒரு பெயர்.

சேரமான்தகடூரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை—இவன், தன் கட்டிலில் அறியாமல்ஏறித் துயின்ற மோசிகீரனாரைத் தண்டஞ்செய்யாமல் அவர் எழுமளவும் கவரிகொண்டு வீசியதனால் அவராற் புகழ்ந்து பாடப்பட்டவன். பதிற்றுப்பத்தில் எட்டாம் பத்துப்பாடிய அரிசில் கிழார்க்கு ஒன்பதுநூறுயிரம் காணம் பொன் பரிசில்கொடுத்தவன் தகடூர்யாத்திரையிவன்காலத்துப் போலும்.

சேரமான்தோழூர்—ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்கு ஒருபெயர்.

சேரமான்பாலைபாடியபெருங்கடுங்கோ – இவன் ஒருசேரன், கவிவல்லவன் பேய்மகள் இளவெயினியால்பாடப்பட்டோன் இவனைப் பாலைபாடியபெருங்கடுங்கோ என்பர்.

சேரமான்பாழஞ்ரெறிந்த நெய்தலங்கானலிளஞ்சேட்சென்னி—இவன் சேரமானுடைய பாழூரை வென்றுகைக்கொண்டவன். இவனைச்சோழன் நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட் சென்னியெனவுங் கூறுவர். இவனைப்பாடியவர் ஊன்பொதிபசுங்குடையார்.

சேரமான்பெருஞ்சேரலாதன் — சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானுடன் போரிட்டுத் தன் அம்பு அவன் மார்பைத்தொளைத்திருவியது காணாது முதுகிற்பட்டதென வெண்ணித் தற்கொலை செய்துகொண்டவன். கழாத்தலையாரால் பாடப்பெற்றவன்.

சேரமான்பெருஞ்சோற்று உதியன்சேரலாதன்—முரஞ்சியூர் முடிநாகராயரால் பாடப்பட்டவன். இவன் பாரதயுத்தத்தில் இருவர் சேனைக்கும் உணவளித்தவன்.

சேரமான்பெருமாணாயனார் — கழறிற்றறிவார் நாயனாரைக் காண்க.

சேரமான்மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை — இவன் சோழன் இராசசூயம்வேட்டபெருநற்கிள்ளியோடு போர்செய்தான். இவன் காலத்துப்புலவர் பொருந்திலிளங்கீரனார், வடவண்ணக்கன்பெருஞ்சாத்தனார்.

சேரமான்மாவெண்கோ — ஔவையால் பாடப்பெற்றவன். இவன் காலத்தரசர் பாண்டியன் கானப்பேர்த்தந்த உக்கிரப்பெருவழுதி, சோழன் இராசசூயம்வேட்டபெருநற்கிள்ளி.

சேரமான்யானைக்கட்சேய்மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை — குறுங்கோழியூர்கிழாராற் பாடப்பெற்றவன்.

சேரமான்வஞ்சன் — திருத்தாமனாராற் பாடப்பட்டவன். இவன் மகாகொடையாளி.

சேரமாண்டார்—மகாபொறுமையுள்ள சேரதேசாதிபதி. இவரை அவமதிக்க ஒரு சோழன் தன்னிடமிருந்த ஒருவனையனுப்பிக்க அந்த ஏவலாளன்வந்து சேரமாண்டார் வாசலிலிருந்த காவன் மாமரத்தை வெட்டினன். சேரம் ஆண்டாரின் தாயார் வெளியில்வந்து யாரடா மரத்தை வெட்டுபவன்என்னச் சோழன் ஏவலன் உங்கள் அப்பன் என்றனன். இதைக்கேட்ட சேரம்ஆண்டார் அவன் கொல்வதுசரி, ஆகையாற்றான் அவ்வளவு சுவதந்தரமாய் வெட்டுகிறான் என்றனர். அதைக்கேட்ட சோழன் ஏவலாளி, தண்டன் சமர்ப்பித்து உண்மையுணர்த்திப் போயினன்.

சேலாதன்—செங்குட்டுவனுக்கும் இளங்கோவடிகளுக்கும் தந்தை.

சேரவம்சாந்தகபாண்டியன் — இவன் சோழவம்சாந்தகபாண்டியனுக்குக்குமரன்.

சேரன்செங்குட்டுவன்—இவன் மோகூரில் பழையராற் சிறப்பித்துக்காக்கப்பட்டவேம்பாகிய காவன்மாத்தைப்படையெடுத்துச்சென்று வெட்டி அம்மோகூர் மன்னர்களின்மேல் அவற்றையேற்றி அப்பழையர் மகளிர் கூந்தல்களையரிந்து அவற்றைக் கயிறுக்கிக்கொண்டு சென்றவன். இவன் வடநாட்டுப் படைகொண்டு சென்று தமிழரசரையிகழ்ந்த கனகவிஜயரையும் அவர்க்குப் படைத்துணைவராகிய

உத்தரன், விசித்திரன், உருத்திரன் முதலியவரையும் பதினெட்டுநாழிகைப் போரில்வென்றான். இவன் கடற்கடம்பெறிந்தவன், கங்கைப்பேரியாற்றில் வடவாரியர் படைதந்தான், நேரிவாயில், வியலூர் களில் வென்றியடைந்து, கொங்கர் செங்களம் வேட்டான் என்பர். இவன் தந்தை இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன். சிலப்பதிகாரநூலாசிரியன், இளங்கோவடிகளுக்கு மூத்தவன். கண்ணகிக்குச் சிலை கொணர்ந்து பிரதிஷ்டைசெய்வித்துப் பூசித்தவன்.

சேரன்–1. மேற்சேரநாட்டிற்குச் சொன்ன எல்லைகொண்ட நாட்டை ஆள்பவன். இவன் வம்சம், சந்திரவம்சத்து நகுஷன் புத்திரனாகிய யயாதியின் சந்ததியில் ஆச்ரிதன் என்பவனது புத்திரர் மூவரில் ஒருவனால் உண்டாயிற்றெனக் கூறுவர். மேற்சேரர்க்குச் சொன்ன வெற்றியுடன், ஒரு சேரன் இமயத்தில் தன்விற்குறிவைத்ததாகக் கூறியிருக்கிறது. இவனுக்குப் பனைமாலை, இவன் குதிரை பாடலம், கொடி விற்கொடி, இவனுக்கு உதியன், குடகன், குட்டுவன், குடக்கோ, கேரளன், கொங்கன், கொல்லிவெற்பன், கோதை, சேரலன், பனந்தாரன், பூழியன், பொருனைத்துறைவன், பொறையன், போந்தின் தாரோன், மலையன், மலையமான், வஞ்சிவேந்தன், வானவன், வானவரம்பன், வில்லவன் எனவும் பெயர். இக்குலத்தவருள் ஒருவன் தன்னுடமழையிலாதிருக்க இந்திரனிடஞ்சென்று மழைவேண்டிவந்தனன். இக்குலத்தில் சிவனடியவர், சேரமான்பெருமாணயனார், திருமாற்கடியவர், குலசேகராழ்வார். சேரன்மலையாளமாண்டவன். கோங்கன் கோயம்புத்தூர் கரூர் ஆண்டவன். இச்சேரனும் கோங்கனும் சேரன் குமரர்கள் தங்கள் தேசத்தையிருவகையாகப் பிரித்துக்கொண்டனர்.

2. கிருஷ்ணனைப் பக்ஷியென்று அம்பாலெய்து கொன்றவன், ஒருவேடன்.

சேவலூர்கிழார் மகன் பெரும்பூதங் கொற்றனார்–கடைச்சங்கமருவிப் பாடியபுலவர்.

சேவைகாவலர்–சேக்கிழார்சுவாமிகளுக்கு ஒருபெயர்.

சேனன்–கனகமாலை சகோதரருள் ஒருவன்.

சேனை — தருமப்பிரசாபதியின் புத்திரி, புருக்களைப் பெற்றாள்.

சேனைமுதலியார்—விசுவசேநரைக் காண்க.

சேஷ்டர்—ஜலத்திற்காதார தேவர், இவர்க்குப் பவர் எனவும்பெயர்.

சேஷ்டை—ஜலத்திற்கதிட்டான சத்தி.

சைகிசவ்யன்—ஒரு இருடி, அபர்ணையின் கணவர், பித்ருக்களைக் காண்க.

சைசிடமுனிவன்—காசியில் தவஞ்செய்து நந்திதேவரால் விளிக்கப்பட்டு முத்தியடைந்தவன். (காசிகாண்டம்).

சைசுநாகர்— சிசுநாகன்வம்சத்து மகததேசத்தரசர்.

சைதன்யமதம்—சைதனியன் வங்கதேசத்தில் நவத்வீபத்தில் கிறிஸ்துசகம் (கசஅசு)-வது வருஷத்தில் விஷ்ணுஅம்சத்தாற்பிறந்தவன். தந்தை ஜகந்நாதமிச்ரன், தாய் சசீதேவி. இவன் முதற்பெயர் விச்வம்பரன் இவன் கிருஷ்ணனைப்போல் நீர்க்குக் கங்காதீரம்வரும் பெண்களைச் சரசஞ்செய்துகொண்டும், தனக்குவேண்டியவைகளை விரும்பிய வீட்டில்சென்று களவாடியும் வருவன். இச்சைதனியன் கல்வி கேள்விகளில் வல்லவனாய் லக்ஷ்மிதேவி என்பவளை முதல்விவாகஞ்செய்துகொண்டு சிலநாளிருந்து பின்பு அவனுடைய முதல்மனைவி பரமபதமடையவும் பின்பு விஷ்ணுப்பிரியை என்னும் ஒரு பெண்ணை இரண்டாவது மணஞ்செய்துகொண்டனன். பின்னர் தந்தையிறக்கத் தந்தைக்குச் சிரார்த்தஞ்செய்யும்படி கயாதீர்த்தத்திற்குச்சென்றபோது அவ்விடத்தில் ஈச்வரபுரியென்னும் யோகியைக் கண்டு அவரிடத்தில் உபதேசம்பெற்றுச் சதாசாரத்துடன் கூடியிருந்து அரிபக்தியில்மேலிட்டனன். மதசித்தாந்தம்-இவன் மூத்திமார்க்கமே போதித்தான். கர்மத்தில் நம்பிக்கையில்லை. எக்ய, யாக, ஓமாதிகளால் பிரயோஜனமில்லையெனவும், மோசமில்லா விச்வாசம், இடைவிடாபக்தி என்பதே மோக்ஷம் எனவுங் கூறுவன். (சகலார்த்தசாகரம்).

சைதன்யர்— கிருஷ்ணவதாரத்தில் ஆலாகாரர்வம்சத் துதித்தவர். (சாத்சாதவர் சாத்தானியர் என்ப).

சைத்திரதன்—சாட்சுசமநுவைக் காண்க.

சைத்திரை—புதன் தேவி, இவள் குபேரன் வீரியத்தைத் தாங்கிய கிருதாசியின் குமரி. இவளிடத்தில் சைத்திரன் எனும் அரசன் பிறந்தான்.

சைத்திரரதம்—குபேரன் பூந்தோட்டம்.

சைத்தியகம்–கிரிவிரசத்துக்கு அரணுயுள்ள மலை.

சைத்தியர்—யாதவபேதம் சேதிராசன் வம்சத்தவராதலின் இப்பெயர் பெற்றனர்.

சைநசமயம்—இதுஜைந்தாம் நூற்றாண்டில் சைநஅகளங்காசாரியர், புத்தருடன் வாதிட்டுச் செயித்து இச்சமயத்தைநாட்டினர்.

இச்சமயத்தினர் இதிலும் மேலானசமயம் இல்லையென்பர். இவர்கள் உலகம் அநாதியென்றும், அவை மூன்றென்றும், அந்தவுலகம்மேல் நடுங்கிடங்களில் இருக்கும்எனவும், அந்தக்கீழுலகத்தடியில் அதோகதியென்று ஒருஉலகம் உண்டெனவும், அதற்குமேல் எழுநரகம் உண்டெனவும், அதற்குமேல் பத்துப்பவணலோக முண்டெனவும், அதற்குமேல் மண்ணுலகம் இருக்கிறதெனவும், அதற்குமேல் சோதிலோகம் உண்டெனவும், வியந்தரவுலகம், வித்யாதரவுலகமும், இந்த மண்ணுலகில் உண்டெனவும், மேல் பதினாறு தேவலோகம் உண்டெனவும், அதன்மேல் அகமிந்திரலோகமுண்டெனவும், அதற்குமேல் மோக்ஷஉலகம் உண்டெனவுங் கூறுவர். இவர்கள் அருகன் அல்லது சினனைத் தெய்வமாகக்கொண்டவர். அவ்வருகனுக்கு (க00அ) பெயருண்டு. அக்கடவுள், கடையிலா அறிவு, கடையிலாக் காட்சி, கடையிலாவீரியம், கடையிலா இன்பம், நாமமின்மை, கோத்திரமின்மை, ஆயுவின்மை, அழியாவியல்புஎனும் அறுகுணங்களுடன் கூடியிருப்பர். அவர், வேதங்கள் பன்னிரண்டினையும் வெளியிட்டவர். சந்திராதித்தியம், நித்தியவிணோதம், சகலபாசகம்எனும் முக்குடையினைபுடையவர். ஆத்யந்தரகிதர். அசோகமரநிழலில் எழுந்தருளியவர், கர்மம் இல்லாதவர் இச்சமயத்தார் கர்மத்தால் முத்தியென்பர். இவர்கள், காலம், உத்சர்ப்பிணி, அவசர்ப்பிணி என இருவகைப்படும் எனவும் அந்தக்காலமிரண்டும் ஒருதரம் முடியின்யுகம்என்பர். இந்தயுகத்தில்போகபூமியுண்டாய்ப்பதினான்குமநுக்கள்தோன்றினர். இந்தமநுக்கள்காலத்தில் சூர்யசந்திரநக்ஷத்திரங்கள், மேகம், வருஷம், மாதம், வாரம், பகல், இரவு, ஆறு, மலை உண்டாயினஎன்பர். இந்தமநுக்களில் நாபிமகாராசாகாலத்தில் ஜநங்கள் நாபிக்கொடியுடன்தோன்றினர். மேகம்மழைபெய்தன, பயிருண்டாயிற்று. வஸ்திரங்கள் நெய்யப்பட்டன. இந்த நாபிமகாராசாவைப் பிரமன்என்பர். இவர்தேவி மருதேவி. இவர் காலத்தில் இருஷபதீர்த்தங்கரர் என முதல்தீர்த்தங்கரர்தோன்றினர். அத்தீர்த்தங்கரர் (க) இடபதீர்த்தங்கரர், (உ) அசிததீர்த்தங்கரர், (ங) சம்பவதீர்த்தங்கரர், (ச) அபிநந்தனதீர்த்தங்கரர், (ஞ) சுமதிதீர்த்தங்கரர், (ரு) பத்மப்பிரபதீர்த்தங்கரர், (எ) சுபார்சுவதீர்த்தங்கரர், (அ) சந்திரபிரபதீர்த்தங்கரர், (க) புஷ்பதந்ததீர்த்தங்கரர், (க0) சீதளதீர்த்தங்கரர், (கக) சிரேயாம்சதீர்த்தங்கரர், (கஉ) வாசுபூச்யதீர்த்தங்கரர், (கங) விமலதீர்த்தங்கரர், (கச) அநந்ததீர்த்தங்கரர், (கஞ) தர்மதீர்த்தங்கரர், (கரு) சாந்திதீர்த்தங்கரர், (கஎ) குந்துதீர்த்தங்கரர், (கஅ) அரதீர்த்தங்கரர், (கக) மல்லிதீர்த்தங்கரர், (உ0) முனுசுவிருததீர்த்தங்கரர், (உக) நமிதீர்த்தங்கரர், (உஉ) நேமிதீர்த்தங்கரர், (உங) பார்சுவதீர்த்தங்கரர், (உச) வர்த்தமானதீர்த்தங்கரர்தோன்றினர். இவர்கள்காலத்தில் (க) பரதர், (உ) சகரர், (ங) மகவான், (ச) சனத்குமாரன், (ஞ) சாந்திநாதன், (ரு) குந்துநாதன், (எ) அரநாதன், (அ) சுபௌமன், (க) பதுமநாதன், (க0) அரிஷேணன், (கக) ஜெயசேனன், (கஉ) பிரமதத்தன் ஈறுக சக்கிரவர்த்திகள் பன்னிருவரும், (க) விசயர், (உ) அசலர், (ங) தர்மர், (ச) சுப்பிரபர், (ஞ) சுதர்சனபலதேவர், (ரு) நந்திஷேணர், (எ) நந்திமித்தன், (அ) இராமபலதேவன், (க) பலராமன் ஈறுக பலதேவர், ஒன்பதின்மரும், (க) திப்பிரஷ்டன், (உ) திவிப்பிரஷ்டன், (ங) சுயம்பு, (ச) புருஷோத்தமன், (ஞ) புருஷசிம்மன், (ரு) புண்டரீகவாசுதேவன், (எ) தத்தன், (அ) லக்ஷ்மணன், (க) நாராயணன் ஈறுக வாசுதேவர் ஒன்பதின்மரும், (க) அசுவக்கிரீவன், (உ) தாரகன், (ங) மது, (ச) மதுசூதன், (ஞ) மதுகிரீடன், (ரு) நிசும்பன், (எ) பலீந்தரன் (அ) இராவணன், (க) சராசந்தன் ஈறுன பிரதிவாசுதேவர் ஒன்பதின்மரும் இருந்தனர். (ருஷபர் முதல் சாரசந்தன் ஈறுகக் கூறியவர்க்குத் திரிசஷ்டிசலாகாபுருஷர் எனவும் பெயர்). ருஷபதீர்த்தங்கரர் காலத்தில் சைவசமயம் உண்டாயிற்றெனவும், (கங) ஆம் தீர்த்தங்கரராகிய விமல சுவாமிகள்காலத்தில் வைஷ்ணவசமயம் உண்டாயிற்றெனவும், (உங) ஆம் தீர்த்தங்கரராகிய பார்சுவநாதசுவாமிகள்காலத்தில் தூலுக்கர்மதமுண்டாயிற்றென்றும், (உ0) ஆம் தீர்த்தங்கராகிய முனுசுவிருததீர்த்தங்கர்காலத்தில் மகாகாளாசுரன் என்கிற அசுரனால் யாகங்களுண்டாயின என்றும், சிவ, விஷ்ணு, கணபதி, சுப்பிரமண்யர் சைவவிரதமநுட்டித்த அடியவராகையால் அவர்களும் தொழுத்தக்கவர் என்பர். இந்தச் சமயசந்நியாசிகள் சுவேதாம்பரிகள், திகம்பரிகள் என இருவகையர். இவர்கள் கொல்லாவிரதிகள் (கஅ00) சீலாசாரமுடையவர். இவர்கள் புஸ்தகம், கமண்டலம், மயிற்பிச்சம்,

தாங்கியிருப்பர். இவர்கள், அஷ்டவிதகர்மங்கள் நீங்கி மணியிலொளிபோல் சகசமாய்உபாதிதமாகிய அஷ்டமகாகுணங்களைப்பெற்றுலோகாக்ரமத்தகஸ்திதராகிச் சுத்தாத்ம சுபாவமெய்தியிருக்கின் ஆகாசமத்தியத்துள் உத்தரோத்தரகமனமடைவர் என்பர். இந்தமதம் கிறிஸ்துசகம் (கி) ஆம் நூற்றாண்டில் அமோகவருஷன்என்கிற ராசன் அரசாண்டகாலத்தில் அங்குரித்து கூ, கo, கக வரையில் உச்சம்பெற்று, (கஉ)-வது நூற்றாண்டில் மதுரையாண்டகூன்பாண்டியன் என்னும் சைநஅரசன் சைவனாகியதால் அது மூதல் கூனைத்தைப்பெற்றது. இவர்கள் தற்காலம் இருக்குமிடங்கள் திருநறுங்கொண்டை, தீபங்குடி, சித்தாமூர், பெருமண்டூர், இராசமகேந்திரம், காஞ்சிபுரம், திருப்பருத்திக்குன்றம் முதலியன. இவர்கள் செய்த ஸமஸ்கிருதநூல்கள், மகாபுராணம், ஸ்ரீபுராணம், திரிலோகசாரம், கோமடசாரம், பதார்த்தசாரம், இரத்தினகரண்டகம், தர்ம்பரீக்ஷை, சிந்தாமணி, சூடாமணி, மேருமந்தரபுராணம், நீலகேசிவாதம், சாகடாயனம், அமரம், நயசக்கிரம், சத்தபங்கி, தவளம், விசயதவளம், மகாதவளம், சுபோதினி முதலியன. தமிழ்நூல்கள் சிந்தாமணி, சூளாமணி, சூடாமணி, நீலகேசிவாதம், மேருமந்தரபுராணம், திருக்கலம்பகம், யசோதரகாவ்யம், அறநெறிச்சாரம், சீவசம்போதனை, அருங்கலச்செப்பு முதலியவை.

சைநமாமுனிவர்–சிநேந்திரமாலை செய்தவர். இவர்க்கு உபேந்திராசாரியர் என வும் பெயர்.

சைநர்—யதுவம்சப்பருப்புள் ஒன்று.

சைநியம் — கிருஷ்ணமூர்த்தியின் குதிரைகளில் ஒன்று.

சைப்பியன் — கிருஷ்ணனால் செயிக்கப்பட்டவன்.

சைப்பியர்—1. தருமர் இராஜசூயத்தில் பிரமஸ்தானத்திருந்த ருஷி.

2. சிபிவம்சத்தவர்.

சைப்யை—1. விதேகராசன் பெண்; இவள் தன் கணவனாகிய சத்தது, பாகீரதியில் ஸ்நானஞ்செய்து விஷ்ணுபூசைசெய்து திரும்பிவருகையில் ஒரு பாஷண்டியிடத்தில் வீணைப்பேசினதால் மீண்டும் நாய், பூனை, கழுதை, காக்கை, கொக்குமுதலிய பல சன்மமெடுத்துக் கடைசியில் மானிடவருப்பெற்றனன். அதுவரையில் சைப்யை எவரையும் மணம்கொள்ளாதிருந்து தன்கணவன் மானிடவருக்கொண்டதைப் பூர்வசன்மப்பழக்கத்தால் அறிந்து அவனை மணந்து சுகித்தவள்.

2. சியாமகன் தேவி, விதர்ப்பன் தாய்.

சைமினி—1. யமபுரியைக் காண்க.

2. சயமுனியைக் காண்க.

3. அளவை நூலாசிரியன்.

சையமினி—யமபுரியைக் காண்க.

சையாதி—1. வைவச்சுதமநுவின் குமரன். ஆங்கீரஸர் யாகத்தில் இரண்டாமகவில் செய்யத்தக்கக் கர்மத்தைச்செய்து ஒரு பெண் பெற்றவர். அப்பெண் ணுக்குச் சுகன்னியெனப் பெயர். இவ்வரசன், குமரியுடன் ஒருகால் சியவனருஷியின் ஆச்சிரமமடைய அப்பெண் பூஞ்சோலையின் ஒருபுறத்திலிருந்த புற்றில் ஒளிவரக் கண்டுஅவ்வொளியைமுள்ளால்குத்தஅதினின்று இரத்தம்பெருகியது. இதனால் சையாதிசேனாசமுத்திரத்தின் இருவழியும் அடைந்தன. அரசன் துணுக்குற்று நடந்ததைவினவப் பெண் உண்மைகூறக் கேட்டு மூனிவரை அபராதகூமைவேண்டிப் பெண்ணையும் அவருக்கே மணஞ் செய்வித்தவன். இவன் குமரர், உத்தானபரிகசு, ஆனர்த்தன், பூரிஷேணன்.

2. பிராசீநன் குமரன், தேவி பாணுமதி.

சையாம்மதம் — இத்தேசத்தார் புத்ததர்மத்தை அனுசரித்தவராயினும் ஒருவிதமான பத்தியை அனுஷ்டிக்கிறார்கள். அதாவது, சோமகௌதமன் என்பவன் புட்பத்தில் பிறந்து சர்வஞானியாய் ஓர் விருக்ஷத்தடியில் தவஞ்செய்து சித்திகளையடைந்தான். இவனுக்குத் தேவதத்தன் என்று ஒரு சகோதரன் இருந்தனன். இவ்விருவரும் ஒருவருக்கொருவர் யுத்தஞ்செய்து முடிவில் சோமகோதமனே வெற்றியடைந்தான். இவனைத் தேவனுகக்கொள்வர். இத்தேவனுக்குப் பலதேவாலயங்களுண்டு. இவர்கள் தங்கள் தேவனுக்கு ஆட்டுப்பலியிடுகின்றனர். இச்சமயத்துச் சந்நியாசிகள் முண்டிதராய்ச் சர்வாங்கக்ஷௌரம் செய்துகொள்வர். இறந்தவர்களைத் தகனஞ்செய்து சாம்பலை வைத்துச் சமாதிகட்டுவர்.

சைரந்தியன்–தவியூவானவன் அயோகவ ஜாதி ஸ்திரியிடத்தில் பெற்ற குமரன். இவனுக்குஎண்ணெயிடுதல், கைகால்பிடித்தல், வஸ்த்தொழில்செய்தல் முதலிய தொழில். (மது.)

சைரந்திரி—பாண்டவர் அஞ்ஞாதவாசத்தில் திரௌபதிவைத்துக்கொண்ட பெயர்.

சைலாதன் — சிந்துராசன் குமரன், இவன் குமரன் காமாசன்.

சைலூஷன்—ஒரு காந்தருவன்.

சைவசமயதரவர்கள் — மாணிக்கவாசகர், திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசுகள், சுந்தரமூர்த்திநாயனர் என்னும் நால்வர்.

சைவசித்தாந்தசாத்திரம்பதிஞான்கு — சித்தாந்தசாத்திரம் (கசு) காண்க.

சைவபத்ததிசெய்தோர் — க. தூர்வாசர், உ. பைங்களசிவர், ங. உக்ரஜ்யோதி, ச. ஸ்ரீகண்டர், ஞ. வி ஷ்ணுகண்டர், சு. சுபோதர், எ. வித்யாகண்டர், அ. இராமகண்டர், கூ. ஞானசிவர், கூ. ஞானசங்காரர், கக. சோமசம்பு, கஉ. பிரமசம்பு, கங. திரிலோசனசிவர், கச. அகோரசிவர், கஞ. வருணசிவர், கசு. பிரசாதசிவர். கஎ. இராமநாதசிவர், கஅ. ஈசானசிவர் என்பவர்களாம்.

சைவபுராணம் — இது (உசுஂ) கிரந்தங்கொண்டது. இதில் பிரம விஷ்ணுக்களின் பிறப்பு, இறப்பு, பிரபஞ்சசிருட்டி சிவத்திருந்து யாவுமுற்பத்தி, சிவலிங்கவழிபாடு, புண்யகாலம், புண்யக்ஷேத்ரம், புண்ணியதீர்த்தம், பிரம விஷ்ணுக்கள் சிவலிங்கவயத்தான மை, சிவபூசை, யோகம், காசிமகாத்மியம், தீர்த்தமான்மியம், அத்துவிதம், திரிபுரதகனம், தக்ஷயாகம், கணபதி, கந்தர், உற்பவங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன.

சைவம் — இது சிவமூர்த்தியைத் தெய்வமாகக்கொண்ட மதம். இது ஊர்த்தசைவம், அநாதிசைவம், ஆதிசைவம், மகாசைவம், பேதசைவம், அபேதசைவம், அந்தரசைவம், குணசைவம், நிர்க்குணசைவம், அத்துவாசைவம், யோகசைவம், ஞானசைவம், அணுசைவம், கிரியாசைவம், நாலுபாதசைவம், வீரசைவம், சுத்தசைவம்என்று பலதிறப்படும். பின்னும் காளாமுகம், காபாலம் முதலியவும் உள. அவற்றுள்சுத்தாத்துவிதசித்தாந்தசைவம்உயர்ந்தது. அவற்றுள் ஊர்த்தசைவமாவது சிவன் ஒருவன் உண்டெனவும் அவன்தத்துவாதீனன் எனவும் சடை, விபூதி, ருத்ராக்ஷதாரணத்துடன்சிவபூசைசெய்துபஞ்சாக்ஷரம்செபித்துச் சிவவேடம் பொருளாகக்கொண்டு சிவத்தியானப்பூர்த்தி எனவும் கூறும். அநாதிசைவமாவது பதி, பசு, பாசம் மூன்றும் அநாதிநித்யம் எனவும், விபூதி ருத்ராக்ஷம், சிவவேடம் பொருளாகக்கொண்டு சிவத்தியானஞ்செய்து பாசநீங்கிச் சிவனையடைவதே முத்தியெனவும் கூறும். ஆதிசைவமாவது, சிவனிடத்துமோகமாய் மோட்சசாதனங்களுக்குவேண்டிய வேடங்களும் ஒழுக்கமும் பூண்டு எல்லாஞ் சிவபோகமாயதுபவித்து விபூதி ருத்ராக்ஷ, சிவவேடத்தின்மேல் லிகவாசமாயிருந்து சிவனையடைவதெனக்கூறும். மகாசைவமாவது விபூதி, ருத்ராக்ஷம், சடைமுடிதரித்துச் சிவமூர்த்தியைச் சகுணமாகவும், நிர்க்குணமாகவும் தியானஞ்செய்து முத்திபெறலெனக்கூறும். பேதசைவம் விபூதி, ருத்ராக்ஷதாரணஞ்செய்து சிவனடியார், ஆசாரியர் சிவலிங்கம் இவைகளப்பூசித்து முத்தியடைதல் எனக்கூறும். அபேதசைவம் விபூதி, ருத்ராக்ஷதாரணஞ்செய்து பஞ்சாக்ஷரஜபஞ்செய்து சிவபாவனைசெய்து அவனுகிறதெனக்கூறும். அந்தரசைவம் எல்லாவுயிர்க்கும் ஈசன் உள்ளாயிருத்தலால் சிவன் அந்தப்படியிருத்தலே ஆராய்ந்துநாடுதல் முத்தியெனக்கூறும். குணசைவம் சிவனது எண்குணங்களையும் துதித்து அவ்வகையானித்துச்செபஞ்செய்து முத்திபெறுவது. நிர்க்குணசைவம்விபூதி,ருத்ராக்ஷதாரணஞ்செய்துபஞ்சாக்ஷரஜபஞ்செபித்துநிர்க்குணஞானசிவமூர்த்தியைஅருவாகத்தியானித்தல்என்றுகூறும். அத்துவாசைவம் விபூதி, ருத்ராக்ஷதாரணஞ்செய்த சைவன் தீக்ஷிதனல்லஷடத்துவாசோதனைசெய்யப்பட்டு அவற்றின்முடிவான சிவத்தைத்தியானித்துநிஷ்டைகூடிச்சமாதியிலிருப்பதெனக்கூறும். யோகசைவம்அஷ்டாங்கயோகஞ்சாதித்து அதின்முதலான சிவமூர்த்தியைத்தரிசித்துஅஷ்டமாசித்திபெறுவதெனக்கூறும். ஞானசைவம்விபூதி,ருத்ராக்ஷதாரணஞானசைவன் தீக்ஷதனல்லஆசாரியன் சொன்னவழியில்நின்று சீவபரபேதமறிந்து ஆத்மா சிவனுடன்கூட நிஷ்டைசெய்து இருப்பதெனக்கூறும். அணுசைவம் நித்யமாயிருக்கிற சிவனேயுள்ளும் புறம்புமாய்ப் பஞ்சகிருத்தியமும் செய்கிறவனென்றறிந்து திகம்பரவேடங்கள்பூண்டு சன்மார்க்கலக்ஷணத்துடனே கூடிக் குருலிங்கவேடம்பொருளாய்ச் சிவனது கிருத்தியங்களால் மகிழ்ந்து மலைலயமடைதல்முத்தியெனக்கூறும். கிரியாசைவம் குருவையடைந்து சமயவிசேஷ தீட்சையும்பெற்றுப் பிறகு அத்துவாசோதனை ஆசாரியன் செய்யப்பெற்று ஆசாரியர் சொன்னவழியில் நின்று தனக்குரியயாகாதிசிவபூசாகார்யங்களை விடாதுகடைப்பிடித்துச் சிவார்ச்சனைசெய்து இன்பமடைவதெனக் கூறும். நாலுபாதசைவமாவது சரியை, கிரியை, யோகங்களை அநுஷ்டித்து ஞானத்தையடைந்து

தீவிரதரசத்திநிபாத முடையனுய்ச் சமாதியடைவதெனக் கூறும். சுத்தசைவமாவது தத்துவத்திரயமாகிற பதி, பசு, பாசம், மூன்றும் அநாதிநித்யம் என்றறிந்து பதிநிச்சயம் பிறந்து மௌனமே பொருளாய் இலயமாக நிஷ்டைகூடிச் சிவத்தையடைவதுஎனக்கூறும்.வீரசைவ முதலிய தனியே காண்க.

சுத்தசைவசித்தாந்தம் – பதிலக்ஷணம்– சிவம் எனப்பட்டது, எல்லாவற்றிற்குமேலானதாய் அருவம் உருவம் அல்லாததாய், குணங்குறிகளற்றதாய், ஏகமாய், நித்யமாய், எண்ணிறந்த ஆன்மாக்களுக்கும் அறிவாகி, அசலமாய், அகண்டிதமாய், ஆனந்தவுருவாய், மலபந்தர்களாலடையப்படாததாய், அணுவாகி, மகத்துமாகிவிளங்குவது. பசுலக்ஷணம்–ஆணவமலமொன்றுடன் கூடிய விஞ்ஞானகலர், ஆணவம், கன்மம் இரண்டுடன்கூடிய பிரளயாகலர், ஆணவம், கன்மம், மாயை மூன்றுடன் கூடிய சகலர் எனபசுக்கள் மூவகைப்படுவர். முற்கூறிய விஞ்ஞானகலர், பக்வர் என்றும், அபக்வர் என்று மிருவகையர். இதில் பக்வர், மலபரிபாகத்தின் மிகுதியால்சிவாநுக்கிரகத்தைப் பெற்றுச் சிவத்துடன் மலரில் மணம்போல ஒற்றுமைப்பட்டு முத்தியடைவர். அபக்வர், மலபரிபாகத்தின் மந்தத்தால்சிவாநுக்கிரகத்தையடைந்தும் அதிகாரமலமொன்றுமேயுடையவராய் இருப்பர். அதிகாரமலம் உற்ற விஞ்ஞானகலர் அணுசதாசிவர், அட்டவித்யேசுவரர்,சத்தகோடிமகாமந்திரேசுவரர் என்று மூவகையர். அவர்களுள், அணுசதாசிவர், சிவாநுக்கிரகமடைந்து சாதாக்கியதத்வத்தில் இருப்பர். அஷ்டவித்யேசுவரர் சுத்தமாயாகிருத்திய அதிகாரிகளாய் மயேசுரதத்வத்திலிருப்பர். சத்தகோடிம காமந்திரேசுவரர் அஷ்டவித்யேசுவரரால் பிரேரேபிக்கப்பட்டுச் சுத்தவித்யாதத்வத் திருப்பர். பின்னும்விஞ்ஞானகலரில் அபக்வருக்குக் கேவலத்தில் ஆன்மாநிற்குந் தன்மையால் வடிவமற்று ஆணவமல முடைமையால் பரிபாகம் வருமளவும் பெத்தராயிருப்பர். பிரளயாகலர்–பக்வர், அபக்வர் எனஇருவகையர். இதில்பக்வர்,பரிபாகமிகுதியால் சிருஷ்டிகாலத்துப் பரமுத்தி அபரமுத்தி பெறுவர். பரமுத்தி பெற்றவர் பரிபாகமிகுதியால் சிவத்துடன் கலந்தவர். அபரமுத்தி பெற்றோர் சிவாநுக்கிரகத்தைப் பெற்றுப் பரிபாகமந்தத்தால் அஷ்டவித்யேசுவரரால் பிரேரேபிக்கப்பட்டு அதிகாரமலத்துடன்கூடிப் பிரகிருதிமாயைக்குக் கீழுண்டான கிருத்தியங்களைச் செய்துகொண்டு கலாமத்ய வாசிகளாயிருப்பர். இவர்கள் கன்மத்துக் கீடாகச் சிருட்டிகாலத்துச் சுக்குமதேகத்தோடுகூடிச் சகலராயும் விடுவர். சகலர்–மும்மலங்களால் கட்டப்பட்டுச் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானங்களால் முறையே மாயை, கன்மம், ஆணவம்என்கிற மலங்கள் தேயப்பரிபாகம்பெற்று மேற்சொன்ன பிரளயாகல விஞ்ஞானகலபதமடைந்து முத்திபெறுவர். பாசலக்ஷணம்–இது மலமெனவும் படும். ஆன்மா இதனாற் கட்டுப்படுதலின் பசு எனப்படும். மேற்சொன்னபாசம்,பசுக்களாகிய ஆன்மாக்களுக்கு அநாதிபந்தமாம். இப்பாசம் ஆணவம், கன்மம், மாயையென மூவிதப்படும். இவற்றுள் ஆணவம் மற்ற இரண்டினைப்போல் நடுவில் வந்ததல்லாமையால் அநாதியாம். இது, அநேகமாகிய ஜடபதார்த்தம் அநித்தியமாதலால் சடமாய் நித்தியமாய் ஒன்றுயிருக்கும். இது, ஆன்மாக்களுக்கு அநாதிசித்தமாய் மறைவாயிருந்தும் கண்ணிற்குப் படலாதிரோகம்போல வஸ்துவாகவே சொல்லப்படும். செம்பிற்களிம்புதோன்றியதற்குக் காரணம் எவ்விதமோ அவ்விதமே. ஆன்மா அணுதியே, மலசம்பந்தமுடையஞயிஞன். சிவன் அணுதியே, மலரகிதனுதலால் நிர்மலஞயிஞன். மலம், எவ்விதம் அரிசிக்கு மூலையுண்டாவதில் உமிநிமித்தமோ அவ்வகையே ஆன்மாக்களுக்குச் சரீராதிகள் உண்டாவதற்கு நிமித்தமாம். இது வியாபகனுகிய ஆன்மாவை அநாதியே மறைத்து நீங்காதாயின் ஆன்மா முத்திபெறுனெனின் கண்ணிற்குப் படலம்போல் மலம் திரவியம் அப்படலத்திற்குப் பாகமுண்டு. அக்காலத்து அது நீங்கும். அவ்வாறு மலபரிபாககாலத்துச்சத்துகுன்றும். கன்மம் இது நானுப்பிரகாரமாயும், ஆன்மாக்களின் பல போகங்களுக்கு இடமாயும், ஆணவத்தைப்போல் சுபாவமாயும், சநகமரணத்துடன்கூடியும், அநாதியாயும், புருடன்தோறும் வெவ்வேறுகியும், ஆன்மாவில் சமஸ்கார ரூபமாயும் சூக்ஷ்மமாயுமிருப்பதால் இந்திரியங்களாற் காணப்படாததாயும், மனோவாக்குக்காயத்தால் வருவதாயும், தர்மாதர்ம சுவரூபமாயும் பிரதிவிதத்துவமுதல் கலாதத்துவமளவும் உள்ள ஆன்மாக்களுக்குச் சுகதுக்காதி போகங்களைக் கொடுப்பதாயும் இருக்கும். மாயை–இதுசுத்தம், அசுத்தம் என இரு

வகைப்படும். இப்பாசம் அநேகவித வன்மையுடன்கூடியதாய், சூக்ஷ்மமாய், அசுத்தமார்க்கத்திற்குமுக்கியோபாதானகாரியாய், நித்தியமாய், பந்தமாய், தன் காரியங்களுக்கு ஆதாரமாய், வியாபகமாய், அசேதனமாய், அஞ்ஞானத்தைச் செய்வதாய்ச் சங்காரகாலத்தில் சகலர் பிரளயாகலர்முதலிய ஆன்மாக்களுக்கு இருப்பிடமாயிருக்கும். இனிச்சுத்தமாயையாவது, மேற்கூறியலக்ஷணத்தைப் பெற்றிருந்தியிருப்பினும் சுத்த சுவரூபமாயும் சுத்தாத்துவாவிற்கு உபாதானகாரணமாய்ச் சர்வவிஷய ஞானாதிகளைப் பிரகாசிப்பதாயும் இருக்கும் என்பர் சைவசித்தாந்திகள். இச்சைவத்தில் முத்தி இருவகைப்படும் அது பதமுத்தியுண்மை முத்தியென்பன. பதமுத்தி சேர்வார் சரியை, கிரியை, யோகம்புரிந்தவர். அவர் சாலோக, சாமீப, சாரூபங்களையடைவர். உண்மைமுத்திசேர்வோர் மலபரிபாகத்தால் சத்நிபாதமடைந்து இறைவன் ஞானாசாரியனையெழுந்தருளித் தீக்ஷைபுரிந்து உண்மையறிவிக்கவுணர்ந்து தெளிந்து ஒண்மைப்பொருளுடன் தாதான்மியமாயிருப்பர். இதனையே அத்துவிதமெனப்படும். அவ்வத்துவிதமாவது,ஒருபொருளே அவயவஅவயவிகளாயாதல், குணகுணிகளாயாதல் வேற்றுமைப்பட் டிரண்டாய் நிற்றற்கேதுவாகியதாதான்மியமும்,அதுபோல், இருபொருளே அதுஅதுவாய்ஒற்றுமைப்பட்டு ஒன்றுய்நிற்றற்கேதுவாகிய தாதான்மியமுமெனத் தாதான்மியசம்பந்தமிருவகைப்படும். அவற்றுள் மூன்னையது தாதான்மியமென்றும், பின்னையது அத்துவிதமென்றும் வழங்கப்படும். அதாவது, அன்மைப் பொருள்பற்றி இரண்டென வேற்றுமைப்படாமைநிற்றலேயாம். இது, அபேதசம்பந்தமாகிய ஐக்கியா ஐக்கியமுமன்றி, பேதாபேதசம்பந்தமாகிய தாதான்மியமுமன்றி, பேதசம்பந்தமாகிய சையோகமுமன்றிக் கலப்பும், உடனுதலும், வேறுதலுமாகிய மூன்றுந்தன்கட்டோன்றி நிற்றல்பற்றியதாம். இதனை "அலைகடலிற்சென்றடங்குமாறுபோல்"எ-ம்., "வானத்தில்வானும்,'மணத்தின் மணமும்போல்" எ-ம்., அபேதவுவமையும், "பண்ணையும் ஓசையும்போலப் பழமதுவு மெண்ணுஞ் சுவையும்போல், எ-ம்., நீரும் அமுதமும்போல் எ-ம். கூறியிருத்தல்போல் சிவத்துடன்கூடியிருந்து ஆனந்தத்தழுந்தல் என்று கூறுப.

சைவலம்—சம்புகன் தவமியற்றியகிரி.

சைவாகமம்—ஆகமம் காண்க.

சைவை—அநிலன் பாரி.

சைஷர்—வேதாத்யயனம் ஆரம்பித்தமாணாக்கர்.

சொக்கநாதப்புலவர்—இவர் தொண்டைநாட்டிற் பிறந்தவராகத்தெரிகிறது. இவர் இளமையிற்கல்விகற்றுக்கவிவல்லவராய்ப் பல்லக்குமுதலிய வரிசைகள்பெற்று மாலை கறுப்பனேயும், மாதை வேங்கடேசனேயும்பாடி வரிசைபெற்று அரிகரப்புத்திரன்என்னும் தட்டான் தன்னிடம் வாதிக்க அவனிடம் வாதிட்டுவென்றவர். இவர் சிலதனிப்பாடல்கள் பாடினதாகத் தெரிகிறது.

சொட்டையம்மாள் — திருவரங்கப்பெருமாளரையர்பௌத்திரர், உடையவர் திருவடிசம்பந்தி,(எச) சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

சொட்டைக்தலத்தாசு—ஈசுரமுனிகளுக்கு ஒருபெயர். நாதமுனிகளுக்குத் தந்தை.

சொட்டைநம்பி—ஆளவந்தார் குமரர், மணக்கால்நம்பியை ஆச்ரயித்தவர்.

சோர்க்கன் — தருமிக்குச் சுவர்க்கனிடம் உதித்த குமரன்.

சோல்லூராசிரியர் ஆண்டைப்பெருங்தமாஞர்—மணலூர், ஆசிரியர், புளியங்காய்ப்பெருஞ்சேந்தனரிடம் அகப்பொருள் கேட்டவர்.

சோல்—(ச) பெயர், வினை, இடை, உரி.

சோன்னரதன்—இரத்தினபுராசை குமாரன்.

சோன்னவண்ணஞ்செய்த பெருமாள்—பிரமன்செய்த யாகத்தை நதியுருவாய்த் தடுக்கவந்த சரஸ்வதிக்கு வாக்களித்தபடியாகத்திலுதித்த சரஸ்வதிக்குத் தரிசனம் தந்தவராதலால் சோன்னவண்ணஞ் செய்த பெருமாள் என்பர். இதனைச் சைவர் சிவாஞ்ஞைப்படி வெள்ளத்தைத் தடுக்கக் குறுக்கேசென்று தடுத்தவராதலால் இப்பெயர் பெற்றனர் என்பர். (காஞ்சி-பு.)

சோஹஞ்சி—(பிர.) குந்தி குமரன், இவன் குமரன் மயிஷ்மான்.

சோகத்தூராழ்வான்—நாதமுனிகள் மாணாக்கருள் ஒருவர்.

சோகாபரமானந்தர்—இவர் பாரசி என்னுமூரில் அரிநாம சங்கீர்த்தனஞ்செய்து பிச்சையேற்றுண்டு தம்முடைய ஒழுக்கத்திற்குத் தவறுவரில் அன்று உபவாசஞ் செய்துவருநாளில், ஒருநாள் அதிகமழை பெய்து வாசல்நனையவும் தம்மொழுக்கங் குன்றுதிருத்தலைக்கண்ட ஒருவன் கடைக்குச்சென்று உயர்ந்த பட்டாடை வாங்கித்தர அதை அவர் மறுத்து ஒருகந்தல்

வேண்டுமெனக்கேளாதவனுய் இடப்பில் இவருக்கு உடுத்திச் சென்றனன். அதனுல் பரமானந்தர் விழுந்து நமஸ்கரிக்கின் இவ்வேஷ்டி அழுக்குறுமென்று அதின் மேல் நினேவுள்ளாராய் இரண்டு மூன்று நாள் செய்யுங் கடமைகளே யொழித்துப் பெருமாளே வணங்காதிருக்கும் தேகத்தை வைத்திருப்பதில்லே யென்று ஊர்ப் புறத்திற் செல்லுகையில் உழவன் ஒருவன் எருதுங் கலப்பையுங் கொண்டுவரக் கண்டு அவனேநோக்கி இந்த உத்தரீயத்தை எடுத்துக்கொண்டு இந்த எருதுங் கலப்பையும் எனக்குத் தருகவென அவன் அவ்வாறிசையப் பரமானந்தர் தமதிருகால்களினும் உழவுக்கயிற்றைக் கட்டி அக்கயிற்றை எருதுகளின் கால்களில் கட்டக்கூறினர். அவ்வாறே உழவன்செய்ய எருதுகளிவரை இழுத்து மலேகாடு முதலிய இடங்களில் செல்ல ஜோகாபரமானந்தரின் தேகமெல்லாந் தேய்ந்து உயிர் நீங்குந்தருணத்திலும் சலியாதிருத்தலேக் கண்ட பெருமாள் தரிசனந்தந்து அவரது உடம்பைத்தடவி துன்பத்தை நீக்கிக் கருணேசெய்தனர்.

சோகாமேளர் — இவர் பண்டரியிலுள்ள ஓர் புலேயர். இவர் அரிபத்தியுடையராய்க் கோயிலின் அருகுசென்று வந்த னே செய்துவருநாளில் இவரைக் கண்டோர் உனக்கு அரிபதங் கிடைக்குமோவென்று பரிகசிக்கவும் துதித்துவருநாளில் ஒரு நாளிரவில் பெருமாள் உன்னினேவிஞல் உன்னிடம் வந்தேன் உன்னே வீட்டனென்று கோயிலினுள் அழைத்துச்சென்று இரவுமுழுதும் பேசியிருந்தனர். பொழுதுவிடிந்தபின் அர்ச்சகர் இது என்ன ஆச்சரியம் யாரோ உள்ளிருக்கின்றனர்என்று கதவின் தொளேவழியாகப் பார்க்க உள்ளே புலேயனிருப்பதைத் தெரிந்து அப்புலேயன் இவ்விடம் வருவதேனென்று மனத்தளர்வுடன் கதவைத் திறந்து வெளிவருகவென்றனர். அர்ச்சகர் புலேயனேநோக்கி நீ எவ்வகை ஈண்டு வந்தாயெனப்புலேயர்பெருமாளழைத்தால் யான் என் செய்வேனென்றனர். அர்ச்சகர் இவ்வுரைவிட்டு வெளிசெல்லுகவென சோகாமேளர் அவ்வாறிசைந்து சந்திரபாகை நதியின் தீரத்தில் ஓர்குடிசை ஒன்று இயற்றி அதில் பெருமாளேத் துதித்துவந்தனர். ஒருநாள் சோகாமேளர் உணவருந்துகையில் ருக்மணிநாயக என் வரவில்லே என்மீதென்னகோபம் என் கையில் பெருமாள் அவ்விடம்வந்து தெரிசனம்தரச் சோகாமேளர் மனேவியை நோக்கி இத்தயிரைப்பெருமாளுக்கு இகவென்ன அவள் தயிரைப் பரிமாறினதில் சிறிது தயிர் சிதறிப் பெருமாளின் உத்தரியத்தைநனேத்தது. இதனுல் சோகாமேளர் மனேவியைக்கோபிக்கும்போழ்தில் மேலிருந்தகாக்கையும் பெருமாள் உத்தரியத்தில் எச்சமிட்டது. இதைச் சோகாமேளர்கண்டு ஏதுநீயும் இவ்வகைக்குற்றஞ்செய்தாயென்றுகாகத்தை ஓட்டினர். அவ்விடத்தில்வந்த அர்ச்சகர் இச்செயல்களேக்கண்டு சோகாமேளரை நோக்கிப் பெருமாள் காட்டில்வந்து உன் னேடு உண்பரோஎன்று கோபித்து அவனேக் கையினுலடித்து ஸ்நானஞ்செய்து கோயிலில்சென்று பெருமாளேப் பார்க்கையில் வஸ்திரமெல்லாம் தயிராகவும் கன்னங்கள் வீங்கியும் கண்கள்செகப்புற்று ஒளிர்வதுங் கண்டு அங்கிருந்தோரைநோக்கி இதுஎன்னவென்று வினவித் தாம் வரும்போது வேம்படியில் நடந்தகாரியங்கள் பெருமாளுக்கு நிகழ்ந்திருக்கின்றன. ஐயனே! நீ ஜாதியற்றவனென்பதை நாங்களறியோம் நாங்கள் செய்தபிழைபொறுக்கவேண்டும் என்று பணிந்து சோகாமேளரை அடைந்து அழைத்துச்சென்று பெருமாளேத் தரிசிப்பித்தனர். அன்று முதல் சோகாமேளர் தரிசித்திருந்தனர்.

சோடசகிரியையாவன—1. நுதசங்கமனம்—நாயகியினது ருதுகாலத்தில் நாயகன் கூடும்படி செய்யுங்கிரியை.

2. கர்ப்பாதானம்—இது பிண்டோற்பத்தி செய்தற்பொருட்டு விவாகமான பெண் பூத்தநாள்நான்கிற்குமேல்பதினுறு நாள்களுக்குள் செய்யும் கிரியையாம்.

3. பும்சவனம்—இது பிண்டம் அசைவு அடைதற்குமுன்பே இரண்டாவது அல்லது மூன்றுவது மாதத்தில் தரித்த கரு ஆண்மகவாக வேண்டிச் செய்யுங்கிரியையாம்.

4. சீமந்தம்—இது நாலாம்மாதம்முதல் ஒன்பதாவதுமாதம்வரையில் அவரவர் மரபின் வழக்கப்படி செய்யுங்கிரியையாம். கருப்பதிருத்தமில்லாதபின்னே விரர்த்தியனும்.

5. ஜாதகர்மம்—குழந்தைபிறந்து நீராடினவுடன் கொப்பூழ்கொடியறுப்பதற்குமுன் செய்யவேண்டிய கிரியையாம். அதாவது புதல்வன் பிறந்தமாத்திரத்தில் தந்தை தரித்திருக்கிற வஸ்திரத்தோடு ஸ்நானஞ்செய்து பொன்வெள்ளி தானியங்களேத் தானஞ்செய்தபின் பொன், தேன்,

நெய்சேர்த் திழைத்துச் சிசுவுக்குச் செவ் வெண்ணெய் புகட்டுதலுடன் பிதுர்க்க ளுக்கு இரண்யசிரார்த்தஞ் செய்தலாம்.

6. நாமகரணம்–இது பிறந்த மகவுக்கு 10-அல்லது 12, 16-வதுநாள்களில்பிறந்த நக்ஷத்திரத்தைக் குறிக்கும் அட்சரங்களை முதலாகக்கொண்ட பெயரிடுவதாம் அல்லது பாட்டன் முதலானோர் பெயரையிடுவ தாம்.

7. சூரியாவலோகனம் – அதாவது மூன்றும் மாதத்தில் குழந்தை சூரியனைத் தரிசிக்கச் செய்தல்.

8. நிஷ்கர்மணம்–நான்காம் மாதத்தில் குழந்தை சந்திரனைத் தரிசிக்கச் செய்த லும் சந்தியை மிதிப்பிக்கச் செய்தலாம்.

9. அன்னப்பிராசனம்–இது 6-வது அல்லது 8-வது மாதங்களில் குழந்தைக்கு அன்னமூட்டுதலாம். பெண் குழந்தை யாகில் ஒற்றைப்பட்ட மாதத்தில் செய்வ தாம்.

10. சௌளம் அல்லது சூடாகரணம்– குழந்தைக்கு 1, 3, 5-வது ஆண்டில் மயிர் களைவது. ஏழாவது ஆண்டு அல்லது 8-வது ஆண்டில் காதுகுத்தல்.

11. உபநயனம்–இது குழந்தைக்குத் தீக்ஷைசெய்வித்தலாம்.

12. பிண்டவிருத்தி–குழந்தையை வள ர்க்கும் கிரியை.

13. காஷ்டோபக்கிரமணம்–வேதாத் தியனம் ஆரம்பிக்கும் கிரியை.

14. காண்டமோசனம்–வேதாத்தி ய னம் முடித்தல்.

15. சமாவர்த்தனம் – பிரமசாரிவிரத த்தை முடிக்குங் கிரியை.

16. விவாகம்–இது பிரமசரியம் நீங்கி நற்குலத்துதித்த கன்னிகையைத் தம் மர பிற்குப்பொருந்த மணங்கொண்டு இல்லற நடத்தலாம்.

சோடசமகாராஜாக்கள்—1. அங்கன், 2. அம்பரீஷன், 3. இரந்திதேவன், 4. சசி பிந்து, 5. சிபி, 6. சுகோத்தான், 7. திலீ பன், 8. பரதன், 9. பகீரதன், 10. பிருது, 11. நிருகன், 12. மாந்தாதா, 13. மரு த்து, 14. யயாதி, 15. கயன், 16. இராமன்.

சோணநதம்—மேற்கேயோடும் நதி.

சோணபத்திரை—அங்கதேசத்திலுள்ள நதி. இதன்கரையில் சுமந்துருவிஜிஞ் சிரமம் இருக்கிறது.

சோணபுரம்—பாணசுரன் பட்டணம்.

சோணற்றுப்பூதஞ்சாற்றுப்பார்ப்பான் கௌ ணியன் விண்ணந்தாயன்—ஆவூர் மூலங் கிழாரால் பாடல்பெற்றவன்.

சோணாட்டுமுகையலூர்ச்சிறுகருந்தும்பி யார்—வல்லூர்கிழான் பண்ணனைப் பாடி யவர்.

சோணை–1. இது காண்டவனத்தில்மைநாக பர்வதத்திற்றென்றிக் கங்கையிற் கலக் கும் நதி. இது செங்நிறமுடையதாதலால் இப்பெயர் பெற்றது. இதில் சோணபத் திரர்எனும் விநாயகர் தோன்றுவர். இதில் சோணகுண்டம் என்பது ஒன்று உண்டு. சிந்துரன் பார்வதியார்வயிற்றிருந்த விநா யகமூர்த்தியின் சிரத்தைச் சேதித்து இக் குண்டத்தி லிட்டானதலால் இப்பெயர் பெற்றது.

2. விச்வாமித்திரர் ஆச்ரமத் திற்கும் மிதிலைக்கும் இடையிலுள்ள வேறொரு நதி.

3. சேரலாதன் மனைவி.

4. திருவண்ணாமலை.

5. மகததேசத்திலுள்ள நதி.

சோதகன்—ஸ்திரீ, புருஷர் நாபியை யிட மாகக்கொண்டு தீமை பேசுவிக்குந் தெய் வம்.

சோதகை—கிராஹக தமப்பிரச்சாதகன் விரோதியின் குமரிகள். இவர்கள் ஆசார மில்லாத இடத்தைச் சேர்ந்திருந்து தீமைபுரியும் தேவதைகள்.

சோதி—நகுஷன் என்னும் வசுவின் குமரன்.

சோதிகன்—கத்ரு குமரன், நாகன்.

சோதிடம்—கிரகங்களின் சஞ்சாரஞ் சொ ன்ன கணிதநூல்.

சோதிமாலை—1. திவட்டன் புதல்வி.

2. மேகவாகனன்புதல்வி, அருக்ககீர்த் தியின் மனைவி.

சோதிலிங்கம்பன்னிரண்டாவன — வைர ராட்டிரத்தில் சோமநாதலிங்கம், ஸ்ரீசை லத்தில் மல்லிகார்ச்சுனலிங்கம், உச்சயினி யில் மகாகாளலிங்கம், ஓங்காரலிங்கம், ஹிமவத்கிரியில் கேதாரலிங்கம், டாகினி யில் (டெக்கான்) பீமசங்கரலிங்கம், வார ணசியில் விச்வேச்வரலிங்கம், கோதாவரி நீரத்தில் திரியம்பகலிங்கம், சிதாபுரம் (பரலை) வைத்யநாதலிங்கம், தாருகா வனத்தில் நாகேச்வரலிங்கம், சேதுவில் இராமேச்வரலிங்கம், சீவாலயத்தில் குச் மேசலிங்கம் என்பனவாம்.

சோத்திரதாமா—நாலாமன்வந்தரத்து இருடி.

சோபஞ்சி—சனாசித்துக்கு ஒருபெயர்.

சோபனம்—ஒரு வித்யாதரநகரம்.

சோபனன்—குந்தகரத்து வேதியன், ஒரு வேதியனை வணங்கித் தன் வறுமைகூறி

அவ்வேதியன் சொற்படி நந்தவனம் வைத்துச் சுவர்க்கமடைந்தவன்.

சோபனை—ஆயுதமகாராசன் பெண், இவள் பரிச்சித்தை மணக்கையில் நான் நீர்விளையாடேன் அப்படி நேரிடுகையில் உன்னை விட்டு நீங்குவேன் என்று அவனுடன் சிலநாளிருந்து ஒருமுறை நீர்விளையாடுகையில் மறைந்து தந்தையால் கொடிய குமரர் பிறக்கச் சாபம்பெற்றவள். இவள் குமரர் சலன், வலன், நலன்.

சோபாகன்—சண்டாளனுக்குப் புல்கஜாதிஸ்திரீயிடம் பிறந்தவன். இவன் தொழில் அரசனுத்தரப்படி கொலை செய்வது. (மநு.)

சோமகன்—1. பாரதவீரரில் ஒருவன், (சங்கமனம்சம்) புத்திரன் துருபதன், பாஞ்சாலதேசாதிபதி.

2. திருஷ்ணமூர்த்திக்குக் காளிந்தியிடத்துதித்த குமரன், இவற்கு ஒன்பதின்மர் தம்பியர்.

3. சகதேவன் குமரன், இவனுக்கு (100) குமரர் சேஷ்டன்சுகந்திருது. (சுசன்மகிருது).

4. பிரமன் உறங்குகையில் வேதங்களைத் திருடிச்சென்று விஷ்ணுமூர்த்தியால் கொலையுண்ட அசுரன்.

5. ஒருஅரசன், இவன்குமரன் சந்தன். இவன், இந்தக்குமரன் போதாமல் ஆசாரியரைவேண்ட ஆசாரியர் சந்தனைப் பசுவாக்கி யஞ்ஞம் செய்தனர். அதனால் இவனுக்கு (100) குமாரர் பிறந்தனர். இவன் சகதேவன் குமரனுயிருக்கலாம்.

சோமகாந்தன் — 1. சௌராட்டகதேசத்தரசன், இவன் தேவி சுதன்மை, இவன் குமரன் ஏமகண்டன். இவ்வரசன் தொழுநோயால் அரசைப் புதல்வனிடம்ஒப்புவித்துப் பிருகுமுனிவர் ஆச்சிரமஞ்சென்று தன்குறை கூற முனிவர் அரசனைநோக்கி நீ முன்பிறப்பில் சித்துருபன் என்னும் வைசியனுக்குச் சுலோசனையென்னும் தேவியிடம் காமந்தன் என்னும் பெயருடன் குடும்பினியென்பவளை மணந்து பஞ்சமகாபாதகங்களைச் செய்ய அரசன் நாட்டைவிட்டகற்ற நீங்கிவனத்திற் சென்று ஒருவேதியனைக்கொன்று பிரமகத்தியால் பிடியுண்டு வார்த்திகப்பருவத்தில், ஒருவேதியனுக்கு நீ அபகரித்த பொருளைத் தானஞ் செய்து மீண்டும் வேதியரை அழைக்க அவர்கள் உன்னிடம் தானம்வாங்காது திருப்பணிசெய்யக் கட்டளையிட அத்தப் புண்ணியபலத்தால் அரசனுய் அது நீங்கிப் பாபபலம் அநுபவிக்கும் காலம்வந்தமையால்தொழுநோயால் துன்புறுகின்றனை யென்றனர். அரசன் நம்பாமையால் அவனிடமிருந்து அநேக கரிக்குருவிகள் தோன்றி யரசனை வருத்தின. அரசன் அஞ்சி அபயம்புக அப்பறவைகள் அடங்கின. பின்பு இருடி, கமண்டலநீரை அவன் மீது தெளிக்க அவனுடலிலிருந்து ஒரு பூதம்தோன்றி நீ முற்பிறப்பில் எனைக் கொன்றனை உன்னைவிடேன்என இருடி அதனை யுமடக்கி நோயைநீக்க நற்பதம்பெற்றவன்.

2. இவன் கௌடதேசாதிபதி, இவன் குமரன்வம்சவிவர்த்தனன், இவனற்குணநற்செயலுடையனுயினும் கர்மத்தால் மகாதரவியாதிபெற்று வில்வாரண்யமடைந்து சிவபூஜையால் நீங்கப்பெற்றவன்.

சோமதண்டம் — காவிரியின் சங்கமத்திலுள்ள தீர்த்தம்.

சோமதேசன்—ஒரு பாரதவீரன்.

சோமதேயாதிகள் — பாஞ்சாலன் படைத்துணைவர்.

சோமசமஸ்தம் — அக்நிஷ்டோமம், அத்யக்னிஷ்டோமம், உத்தியம், சோடசி, அதிராத்ரம், அப்தோரியாமம், வாஜபேயம் என்னும் யாகபேதங்கள்.

சோமசம்பு —சைவசித்தாந்தபத்ததிசெய்த சிவாசாரியருள் ஒருவர்.

சோமசருமன்–1. அக்நிசருமனைக் காண்க.

2. சோமநாதத்தில் திருக்கார்த்திகையில் சிவதரிசனஞ் செய்யச்சென்று சங்நிதானத்துத் திருவிளக்கு கீழ்வீழ்ந்து அவிந்துபோகக்கண்டுசும்மாவிருந்து மறுபிறப்பில் பேயாயினவன்.

3. சாரமாமுனிவனுக்குத் தந்தை.

4. சாலிஹாகன் குமரன், இவன் குமரன் சத்தனுவன்.

சோமசிரவசு—ஜநமேஜயன் புரோகிதன்.

சோமசீதளமகாராசன் — காசியிலாண்ட பௌத்த அரசன், இவன்குமரன் உக்கிரசீதளன்.

சோமசுந்தரபாண்டியன் — மலையத்துவச பாண்டியன் தவத்தால் திருவவதரித்த தடாதகைப் பிராட்டியாரென்று திருப்பெயர்கொண்ட பார்வதிபிராட்டியாரைத் திருமணஞ்செய்ய எழுந்தருளிய சிவமூர்த்தியிச்சையாற்கொண்டதிருவுரு. இவர், தடாதகைப்பிராட்டியாரைத் திருமணஞ்செய்துகொண்டு அம்மணக்கோலந்தரிசிக்கவந்த பதஞ்சலிவியாக்கிரபாத முனிவர்கள்பொருட்டு வெள்ளியம்பலத்திருநடனதரிசனம் தந்து, திருமணத்தில்

தேவ இருடியர் உண்டு மிகுந்தபொருள் கள் அதிகப்பட்டிருப்பதைத் தேவியார் திருவாய்மலரத் தமது குடையாளாகிய குண்டோதரனுக்கு அன்னமிடச்செய்து, அவைபற்றுமையால் இருந்த மற்றப்பாக மாகாதவைகளேயும்உண்டு பசிதீராதுவருந் தியவனுக்கு அன்னக்குழி அருளி, நீர் வேட்கையால் வருந்தி அவன் எரி, குளம் முதலியவற்ளை உண்டும் பற்றாது வருந்தக் கண்டு வைகையை வருவித்தவர். தடாத கையாரின் தாய் கடலாடவிரும்பிக்குமரி யுடன்கூற அம்மையார் நாயகர்க்குக்கூறச் சிவமூர்த்தி எழுகடலேயும் இறந்த காஞ் சனமாலேயின் கணவனேயும் வருவித்துக் கடலாடச்செய்து உக்கிரகுமாரபாண்டிய னேப்பெற்று அவனுக்குத் திருமுடிசூட்டி வேல், வாள், செண்டு அருளி, அவற்றைக் கடல், இந்திரன், மேரு இவர்களின்மேல் எறியக் கட்டளேதந்துதிருக்கோ யி லி ல் எழுந்தருளி (சுச) திருவிளேயாடல் புரிந் தவர்.

சோமசுந்தரபாதசேகரன்— இவன்வங்கிய பாதபாண்டியனுக்குப்பின் அரசுசெய்த வன். சோழனே மடுவில் வீழ்த்தியவன்.

சோமசுந்தராழ்த்தி-1. பாணபத்திரர்பொரு ட்டுப் பாண்டியன் பொன்னறையிடத் துள்ள பொருள்களேயெல்லாங் கொடுத் துப் பிறகு கொடுக்க இல்லா மை யா ல் சேரமான்பெருமாளிடம் திருமுகப்பாசு ரம் "மதிமலி புரிசைமாடக் கூடற்பதி மிசை நிலவும் பானிறவரிச்சிறை, யன் னம்பயில் பொழிலாலவாயின், மன்னிய சிவனியான் மொழிதருமாற்றம், பருவக் கொண் மூஉப்படியெனப் பாவலர்க், குரி மையினுரிமையி னுதவி யொளி திகழ், குருமாமதிபுரை குலவிய குடைக்கீழ்ச், செருமாவுகைக்குஞ் சேரலன் காண்க, பண்பால் யாழ்வல பாணபத்திரன், றன் போலென்பாலன் பன்றன்பால், காண் பது கருதிப்போந்தனன், மாண்பொருள் கொடுத்துவர விடுப்பதுமே" என் று வரைந்துகொடுத்துக் கனவிடை சேரமா னுக்கும் கட்டளேதந்து பாணபத்திரரை யனுப்பிப் பொருள் கொடுப்பித்தவர்.

2. செண்பகமாறன் தன் மனக்கருத் தைத் தெரிவிக்கும்படி பொற்கிழிதூக் கிப் புலவர்களேக்கேட்கப் புலவர்கள் பல ரும்பலவாறுபாட அரசனதுஎண்ணம்சரி வராமையால்தருமிஎனும்சிவவேதியர்தம க்கு அப்பொருளேக் கொடுப்பிக்கும்படி வேண்டச்சோமசுந்தரக்கடவுள்"கொங்கு தேர் வாழ்க்கையஞ் சிறைத்தும்பி காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ, பயிலி யது கெழீஇய நட்பின், மயிலியற் செறி யெயிற்றரிவை கூந்தலி, னறியவுமுளவோ நீ யறியும்பூவே" என்னும் திருப்பா சுரந்தரப்பெற்று அதனேப் பாண்டியனுக் குக் காட்டப் பாண்டியன் களிப்புற்றுப் பொற்கிழிதர இருக்கையில் நக்கீரர் இப் பாட்டில் குற்றங்கூறத் தருமி இறைவனி டம் குறையிரக்க இறைவன் புலவர்போற் சங்கத்திற்சென்று "அங்கம் வளர்க்க அரி வாளி னெய்தடவிப், பங்கப்பட விரண்டு கால்பரப்பிச்—சங்கதனேக், கீர்கீரெனவ றுக்குங் கீரனே வென்கவியைப், பாரிற் பழுதென்பவன்"எனக் கூறக்கேட்ட நக் கீரர் மறுவிடாதர அவரைச் சங்கப்பல கையின்று பெற்றிக் கண்ணெருப்பால் பெற்றுமரைத்தீர்த்தத்தில் வீழ வீழ்த்தி அவர் அபராதக்ஷமையாக கைலபாதிகா ளத்திபாதியந்தாதி பாடிவேண்ட அருள் செய்து இலக்கணம் அகத்தியரிடம் வா சிக்கக் கட்டளே செய்தவர்.

சோமசுவாமி—ஒருவேதியன், இவன் ஒழு க்கம்நீங்கி மதங்கியைப்புணர்ந்து வடவ கத்தில் முத்திதீர்த்தத்தில்ஸ்நானஞ் செய்து சோமவாரதினம் விரதமிருந்து இறந்து யமபடரினீங்கி முத்தியடைந்த வன்.

சோமசூடாமணி பாண்டியன் — வம்சவி பூஷணபாண்டியனுக்குக் குமரன்.

சோமசேகரபாண்டின்—மணலூர் என்னும் பாண்டிநாட்டரசன் உக்கிரகுமாரபாண் டியனுக்குத் தன் குமரி காந்திமதியை மணஞ்செய்வித்தவன்.

சோமசிரவஸன்—சுருதசிரவசுவின் குமரன்.

சோமசிரவம் — ஒருபுண்ணிய தீர்த்தம், இதனருகில், பாண்டவரை அங்காரவரு ணன் என்னும் காந்தருவன் பயமுறுத்த அருச்சுனன் அவனேயெதிர்த்துயுத்தம் புரிந்தனன். பின்பு அந்தக் காந்தருவன் சித்திரரதன் என்றுபெயர்வைத்துக் கொண்டு அருச்சுனனிடம் நட்புக்கொண் டனன்.

சோமதத்தன்—1. பிருசாசுவன் குமரன், இவன் அசுவமேதயாகங்களேச் செய்தான்.

2. குசாசுவன் குமரன், இவன் குமரன் காகுத்தன்.

3. பூரிச்சிரவனுக்குத்தந்தை, பாகு லீகன் குமரன், இவன்சினியைக்கொல்லச் சிவனேயெண்ணித் தவமியற்றிப் பெறுது அவன் சந்ததியாரைக்கொல்லவரம்பெற்ற வன். இவன்குமரர் பூரி, பூரிசிரவசு, சலன்.

சோமதீர்த்தம் — கூர்ச்சர தேசத்திலுள்ள பிரபாஸதீர்த்தம், இதில் சந்திரன் ஸ்நானஞ்செய்து தக்ஷசாப விமோசனமடைந்தனன்.

சோமதேவன்—வருணனுக்கு இரதம், அம்புப்புட்டில் முதலிய கொடுத்தவன். இவன், பவனிடம்பெற்ற தேரால் அசுரரைச் செயித்தனன்.

சோமதை—சூளியின் தேவி, இவள் குமரன் பிரமதத்தன்.

சோமநந்தி—உமாதேவியார் கௌரியாகத் தவஞ்செய்கையில்வந்த அசுரன் பிராட்டியைக்கண்டு ஞாஞ்ஞையமடைந்து பணிந்துதிருவடியில் தவமுடியும் காலம்வரைக் காத்திருந்து பிராட்டியார் சிவபெருமானேயடைய அவருடன் கைலையடைந்து நந்தியுடன் காக்குந்தொழில் பூண்டு கணநாதனானவன். இவனுக்குப் புலியுரு. (சிவமகாபுராணம்).

சோமநாதம்—கூர்ச்சரத்திலுள்ள சிவத்தலம் சந்திரனுக்கு க்ஷயரோக நீங்கவருளிய திருத்தலம்.

சோமபர்—பிரமன் சபையிலுள்ள தேவர், பித்ருக்களைக் காண்க.

சோமபன் — இராஜசூயஞ்செய்யத் தகுதியுள்ளவன்.

சோமமகாராசன்—இந்த அரசனுக்கு(600) தேவியர். மூத்தமனைவிக்கு மாத்திரம் குட்டநோய்கொண்ட ஒருகுமரன்உண்டு. மற்றவர்க்குப்புத்திரபாக்கியம் மிலாததைக்கண்ட அரசன் விசனமடைந்து ஒரு முனிவரிடஞ்சென்றுதங்குறைகூறி யாசித்தனன். இருடி, அந்தமூத்தமனைவியின் புத்திரனுகிய குட்டரோகியையாகத்தில் வதிர்ந்து தேவர்களுக்கு அவிதந்தனர் அதனால் தூற்றுவருக்கும் கருவுண்டாயிற்று. யாகஞ்செய்வித்த முனிவர்சிசுஅத்திதோஷத்தால் நரகமடைந்தனர். அரசன் இறந்து சிசுஅத்திசெய்ததால் நரகதரிசனம்செய்து நல்வழி அரசுசெலுத்தியதால் சுவர்க்கம்புக இருக்கையில் அங்குத்தனக்கு யாகஞ்செய்வித்த முனிவரைக்கண்டு விசனமுற்றுக் காரணம்வினவுமுன் சிசுஅத்திதோஷங் கூற அரசன் நன்றிமறவாது யமனையடைந்து தன் புண்ணியத்தில் பாதிகொடுத்து முனிவரைநரகத்தினின்றும் சுவர்க்கம்புகச்செய்தவன்.

சோமவாரவிரதம் — இது கார்த்திகைமீதிங்கட்கிழமை விடியல் ஸ்நானமுதலியசெய்து சிவபூசைமுடித்து வேதியதம்பதிகளைச் சிவமூர்த்தியாகவும், பிராட்டியாகவும் பாவித்துப் பூசைமுடித்து அவர்களுக்கு அன்னமுதலிய உதவிச் சிவமூர்த்திக்குப் பஞ்சாமிர்தத்தால் அபிஷேகமுதலியகடத்தி உபவசித்தலாம். இது சந்திரன் சிவமூர்த்தியையெண்ணி விரதமிருந்து சோமன்என்னும் பெயரும் சடையினின்று நீங்காதிருக்கும் வாழ்வும் அடைந்தனன். இதை அநுட்டித்தோர் சீமந்தினிமுதலியவர்.

சோமவல்லி—உற்படரைக் காண்க.

சோமன்—1. பிரசாபதிக்கு மகள்வசுநியிடம் பிறந்தவன், இவன்மனைவி மனோகரி, குமாரர் புரோசனன், வர்ச்சசன், சிசிரன், பிராணன், வருணன், பெண் பிரதை. இவனுக்கு (10) காந்தருவர் கணவராயினர்.

2. வசுக்களில் ஒருவன்.

3. சந்திரன்.

4. சண்முகசேகாவீரன்.

5. அக்கினிமுகனுக்குச் சேகாபதி.

6. இவன் வேதியன் காமத்தால் இழிகுலப்பெண்களைப் புணர்ந்தவன். தேவி சுசீலை, இவள் நல்லொழுக்க முள்ளவள். (காவிரிபுராணம்).

7. தினகராஜ புத்திரனுகிய இவன் வீலையாடிக்கொண்டிருக்கையில் ஒருவித்வான் கைகொட்டியழைக்க இவன் தன்னிடம் வித்வான் யாசிக்கிறதாக எண்ணித் தலையிலணிந்திருந்த சுட்டியைப் பிடுங்கிக்கொடுத்தவன். இதனைத் தினகரவெண்பாவிற் "கையை விரித்தழைக்கக் கண்டு குழந்தைச்சோமன், செய்ய சுட்டியீந்தான் தினகரா—பையவே, தோன்றிற் புகழொடுதோன்றுக அஃதிலார், தோன்றலிற் றோன்றுமைகன்று." பின்னும் "நிழலருமை வெய்யலிலே நின்றறிமீ னீசன், கழலருமை வெவ்வினையிற் காண்மின்—பழகுதமிழ்ச், சொல்லருமை நாலிரண்டிற் சோமன் கொடையருமை, புல்லரிடத் தேயறிமின் போய்" எ-ம். கூறியிருக்கிறது.

சோமாசிமாறநாயனார்—சோணாட்டில் திருவம்பரென்னுந் தலத்தில் சிவபக்தி சிவனடியவர்பக்தியிற் சிறந்து சிவவேள்விகள்செய்து திருவாரூரடைந்து சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளைத்தொழுது அவரிடம் அன்புடையவராய்ச் சிவபதம் அடைந்தவர்.

சோமாசியாண்டான்—எழுபத்திமூலு சிவமாசனதிபதிகளில் ஒருவர், மேனாட்டிலிருந்தவர்.

சோமாபி—சகதேவன் குமரன், இவன் குமரன் சுருதசிரவசு.

சோமாஸ்கந்தம்—சிவமூர்த்தியும் உமையும் கந்தமூர்த்தியுடன் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோலம்.

சோழகன்–1. சிவபூதகணத்தவரில் ஒருவன். 2. அக்நிமுகன்சேநாபதியரில்ஒருவன். வீரமாபுரந்தரனுல் மாண்டான்.

சோமி—ஆற்றூரிலிருந்த ஒருதாசி, தமிழில் வல்லவளாயிருந்தவள். காள மேக ராஜ் பாடப்பெற்றவள்.

சோம்பிதும்–விச்சுவரூபன்சிரத்திலொன்று. இது கபிஞ்சலப்பறவையாயிற்று.

சோலையப்பன் — இவர் முத்துகிருஷ்ண பூபாலன்குமார். இவர் கொடையாளர் புலவர்க்குக் கொடுத்துப் புகழ்பெற்றவர். இவரைச் சவ்வாதுபுலவர், "அலையான் கவடு படா ஞருடனுங்காயான், இலையென்ப தோர்நாளுமில்லை–கலைநேர்ந்த, சாலைமுத்துக்கிருஷ்ணனருள் சற்குணசிந் தாமணியைச், சோலையென்று சொன்னவரார் சொல்" எனப் பாடினர்.

சோவணர்—ஒரு வீரசைவர், இவர், சிவதரிசனமிலாது அன்னமுண்ணுமை யறிந்த சமணர், இவரைத்தங்கள் இருப்பிடத்துக் கொண்டுபோய்ச் ஜினனைச் சிவமூர்த்தியென்று வணங்கச்செய்தனர். இவர்நோக்கம்பட்டதும் ஜைனவிக்கிரகம் பொடியாயிற்று.

சோழநாடு—கடல் கிழக்கு, வெள்ளாறு தெற்கு, கோட்டைக்கரை மேற்கு, வடுகு வடக்கு இருபத்துநாற்காதம் எல்லையாகக்கொண்ட பூமி "கடல் கிழக்குத் தெற்குக்கரை பொருவெள்ளாறு, குடதிசையிற் கோட்டைக்கரையாம் — வடதிசையில், எடுப்பண்ணை யிருப்பதுநாற் காதஞ், சோடுக்கெல்லை யென்சொல்" என்பதால் அறிக. இதுகாவிரியால் வளம்பெற்று அநேக சிவாலய விஷ்ணுவாலயப் பிரதிஷ்டைகளுடைய புண்ணிய பூமியாம்.

சோழநாட்டுப் பிடவூர்கிழார்மகன் பெருஞ்சாத்தன்—இவன் வேளாளரில் உழுவித்துண்போன், முடியுடை வேந்தர்க்கு மகட்கொடை நேர்தற்குரியன்.

சோழவாலாறு–குலோத்துங்கனைக்காண்க.

சோழவம்சாந்தகபாண்டியன் – இரிபுமர்த்தனபாண்டியனுக்குக் குமரன்.

சோழவாணிபமகருஷி கோத்தான் — ஒரு வைசியகுலத்தலைவன். சிபிச்சக்கிரவர்த்தியாகஞ் செய்தகாலத்தில் அதை விக்னஞ் செய்யப் புறுவருக்கொண்டுவந்த இந்திரன்பொருட்டுத் தசைநிறுக்கத் தராசிட்டு நிறுத்தவன்.

சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி—தேர்வண்மலையனைத் துணையாகக்கொண்டு சேரமான்மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறையோடு பொருது அவனை வென்றவன்உலோச்சனுரால் பாடல்பெற்றவன், ஔவையாலும் பாடப்பெற்றவன், பாண்டரங்கண்ணனுரால் பாடல்பெற்றவன்.

சோழன் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நலங்கிள்ளிசேட்சென்னி–இவன் சிறந்த வீரன், கோனுட்டுஎறிச்சனூர் மாடலன் மதுரைக்குமரனுரால் பாடப்பட்டவன்.

சோழன் உருவப்பஃறேர்இளஞ்சேட்சென்னி–பாணராலும் பெருங்குன்றூர் கிழாராலும் பாடப்பெற்றவன். கரிகாற் பெருவளத்தானுக்குத் தந்தை, அழுந்தூர் வேளிடை மகட்கொண்டான்.

சோழன்கரிகாற்பெருவளத்தான் — இவன் சோழன்உருவப்பஃறேர்இளஞ்சேட்சென்னிபுதல்வன், நாங்கூர் வேளிடைமகட் கொண்டோன். தம்முள் மாறுபட்டுவந்து நியாயங்கேட்டோர் இருவர், இவன் இளையனென்று கூறியது நோக்கிநரை மூடித்துத் தன்னை விருத்தன்போற் காட்டி நியாயம் கூறியவன். இளமையில் நெருப்பாற் சுடப்பட்டவன். தான் கருவூரிலிருக்கையில் கழுமலமென்னும் ஊரிலிருந்தயானையாற் கொண்டுவரப்பட்டு அரசாளுக்குரியனுயினவன். இரும்பிடர்த்தலையார்க்கு மருமான். கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனுர் இயற்றிய பட்டினப்பாலைக்குப்பதினுறு நூறுயிரம்பொன் பரிசளித்தவன். இவன்மீது முடத்தாமக்கண்ணியார் பொருநாற்றுப்படைபாடிப் பரிசுபெற்றனர். சேரமான்பெருஞ்சேரலாதனுடன் பொருதுவென்றவன். இவனைக் கரிகாலன் எ-ம்., சோழன் கரிகால்வளவன் எ-ம்., கூறுவர். கரிகாற்சோழன் ஒருவன் இவனுக்குப்பின் இருந்ததாகத் தெரிகிறது.

சோழன்தாராப் பள்ளித்துஞ்சியபெருந்திருமாவளவன்—உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனுரால் பாடப்பெற்றவன். பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத்துஞ்சிய பெருவழுதியுடன் நட்புடையான். இவன் ஒரு சோனுடன் பகைத்துக்கருவூரை அழித்தான்.

சோழன்தல முற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்—ஆலத்தூர்கிழாராலும், ஐயூர்மூடவனுராலும், எருக்காட்டூர்தாயங்கண்ணனுராலும் பாடல்பெற்றவன்.

சோழன்செங்கணான்—இவனே கோச்செங்

கட்சோழன் என்பர். இவன் ஒருசோழன் சேரமான்கணைக்காலிரும்பொறையைச் சிறைவைத்துப் பொய்கையார் களவழி நாற்பதுபாட விடுதலைசெய்தவன். இவன் திருமங்கையாழ்வார்காலத்தவன் என்பதைப் பெரியதிருமொழி (சு) ஆம்பத்தாலறிக. ஆதலால் இவன்காலம் சற்றேறக்குறைய சகூ00 கில்லரைவருஷமாகிறது.

சோழன்செருப்பாழியெறிந்த இளஞ்சேட் சென்னி—ஊன்பொதி பசுங்குடையாரால் பாடல்பெற்றவன்.

சோழன் நலங்கிள்ளி — ஆலத்தூர்கிழாராலும், உறையூர்முதுகண்ணன்சாத்தனாலும் பாடப்பட்டவன். இவன் ஆற்றலுடையான் எனவும் பொதுமகளிரைவிரும்பாதவன்எ-ம்., வரையாதுகொடுக்கும் வள்ளல்எ-ம்., கூறுப. இவன் பாண்டிநாட்டிலிருந்த ஏழரண்களையழித்துக் கைக்கொண்டு அதில் தன்கொடியைநாட்டினவன். மாவளத்தானுக்குத் தமயன், இவனுக்குச் சேட்சென்னி எ-ம்., புட்பகை எ-ம்., தேர்வண்கிள்ளி எ-ம். பெயர். நெடுங்கிள்ளியுடன் பகைகொண்டோன் பலவரசருடன் போர்செய்தலைப் பொருளாகக்கொண்ட இவன் உறையூர் முதுகண்ணன்சாத்தனார் சொல்லால் அதனைத் துறந்து அறமேற்கொண்டான்.

சோழன்நலங்கிள்ளிதம்பிமாவளத்தான்— தாமப்பல் கண்ணனாரால் பாடப்பெற்றவன்.

சோழன்நல்லுருத்திரன் — இவன் ஊக்கமுள்ளாரிடம் விருப்பும், மடிகளிடம் வெறுப்பும் உள்ளவன். இவனுக்குச் சோழன் நல்லுத்தரன் எனவும் பெயர்கூறுவர்.

சோழன்நெய்தலங்கானலிளஞ்சேட்சென்னி—ஊன்பொதி பசுங்குடையாரால் பாடல்பெற்றவன். சேரமான்பாழூரெறிந்த நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட் சென்னிக்கொருபெயர்.

சோழன்பெருந்திருமாவளவன் — இவன் குராப்பள்ளியிலிறந்தவன். காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனால் பாடப்பட்டவன்.

சோழன்போர்வைக்கோப்பெருநற்கிள்ளி- இவன் தித்தன் என்னும் சோழன்மகன். மூக்காவனூட்டு ஆமூர்மல்லனைப்பொருதுவென்றான், சாத்தந்தையாரால் பாடல்பெற்றான். இவன் தன்தந்தையுடன்பகைத்து நாடிழந்து வறுமையடைந்து புல்லரிசிக்கூழுண்டிருந்தவன்.

சோழன்முடித்தலைக்கோப்பெருங்கிள்ளி — உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியாரால் பாடப்பெற்றவன். சேரமானந்துவஞ்சேரலிரும்பொறையோடு பகைமையுடையவன்.

சோழன்வேம்பற்றலைப்பெருநற்கிள்ளி—சேரமான் குடக்கோநெடுஞ்சேரலாதனுடன் பொருதுகழாத்தலையாரால் பாடப்பெற்றவன்.

சோழன்— இச்சோழன் மேற்சொன்ன சோழநாட்டை ஆண்டவன்; துஷ்யந்தன் பேரனுகிய ஆச்சிரதன் குமரன். இவன் முதலாக சோழவம்சம் உண்டாயிற்று. இந்தவம்சத்தில் கரிகாற்சோழன்செண்டு சாத்தாவிடம்பெற்று இமயத்திலெறிந்து புலிக்குறி நாட்டினனென். ஒருசோழன் பசுவின்கன்றின்மேல் தேர்விட்டதற்காகத் தன் குமரனைக் கொன்றான். இவர்களது கதைகளைத் தனித்தனி காண்க. ஒரு சோழன் சிவமூர்த்திக்கு மூன்நூற்றறுபது கலம் சம்பாஅரிசி நிவேதித்துவேண்ட அவன் களிக்கச் சிவபெருமானுண்டனர்.

சோழியனஞ்திதிருக்குட்டுவன்— கோனூட்டு எரிச்சலூர்மாடலன் மதுரைக்குமரனால் பாடப்பட்டவன்.

சோழிகஞ்தி — நெடுமுடிகிள்ளியின் மந்திரியரில் ஒருவன்.

சோழியவேளாளர்—இவர்கள் சோழநாட்டு வேளாளர். இவர்கள் நற்குடி 4800. பசுங்குடி 12000ஆ, 60000. இவர்கள் சோழ நாட்டிலிருந்து நிலந்திருத்தியும் உழுதும் உழுவித்தும் அரசர்க்கு அமைச்சுமுதலிய தொழில்பூண்டும் இருந்தவர்கள்.

சோளசிம்மபுரம்— நூற்றெட்டுத்திருப்பதிகளில் ஒன்று. இதில் எழுந்தருளியபெருமாள் அக்காரக்கனி அழகியசிங்கர்.

சோளீசர்— இராமதேவர்மாணைக்கர்.

சோனகம்–ஆரியநாட்டுக்கு மேற்கின்தணுள்ள நாடு.

சோணை—வச்சிரநாட்டைச்சார்ந்த ஆறு.

சௌகந்திகம்–குபேரனது உத்தியானவநத்திலுள்ளமடி. இதிலுள்ள பூவொன்றைத் திரௌபதி நதியில் கண்டு விரும்பி வீமனைக்கேட்க வீமன் அவ்விடஞ்சென்று கொண்டுவந்து கொடுத்தனன்.

சௌகீஷ்வியன்—காசிகேஷத்திரத்தில் நிஷ்காமியதவஞ்செய்து அஷ்டமாசித்தியடைந்தவன். (சிவமகாபுராணம்).

சௌத்திராந்திகன்மதம் — புத்தரில் பேதவாதி. இவன் உருவம், ஞானம், வேதனை குறிப்பு, வாசனை என்பன தொடக்குறுதல் பந்தம் அவை முற்றும் அழிதல் மோக்ஷம் என்பன்.

சௌநகர் — பிருகு முனிவர் மனைவியை அரக்கன் தூக்கிச்செல்லுகையில் அவன் தோளில் பிறந்தவர். இவர் தவமேற் கொண்டு புற்றிலிருந்தபோது, யயாதி அல்லது சையாதியின் குமரியால் கண் குத்தப்பட்டு யயாதியின் குலத்தவர்க்குக் கண்போகச் சாபந்தந்து அக்கன்னி கையைச் சையாதிதர மணந்து அவற்கு அதுக்கிரகித்தவர். இவர்க்குச் சந கன், இருஞிகன்முதலிய நூறு குமரர். இவர் சையாதிக்கு யாகஞ்செய்வித்து அச்வமேதவர்க்கு அவிகொடுக்க இந்திரன் இவர்மேல் சினந்து வச்சிரமெறிந் தனன். இதனால் முனிவர் கோபித்து இந்திரனைக் கை தம்பிக்கச் செய்து யாகத்தில் பூதமொன்றைச் சிருட்டித்து ஏவ இந்திரன்பயந்துவேண்டப் பொறுத்தவர். சுசன்வீட்டில் (சஉ) நாள் உறங்கிக் குசலுக்கு வரங்கொடுத்தவர். பாகீரதியில் (கஉ) வருடம் தவஞ்செய்துகிடம்படவர் வலியில் அகப்பட்டுத் தன். பி விற்கச் சொல்லினர். செம்படவர் கனவதனுக்கு விற்க நகுஷன் ஒருபசு தந்(o) ன். செம் படவர் பசுவைருஷிபுனமூணஞ் செய் தனர்; அதனால் அத்தெழுவை தம்மொடு வலியில்வந்த மீன்க ளுத்தி சுவர்க்கமடை வித்தவர். இவரைச் சுசர் —த்திரர் எனவுங் கூறுவர். இவர் மாலுடி ஆசுவலாயநர். இவரை நாயினிடம் பிறந்தவர் என்பர்.

சௌநந்தை—வத்சந்திரன் சேதவி.

சௌநந்தனழனிவர்—ஒரு இருடி.

சௌந்தரியலகரி—கவிராசபண்டிதர் மொழி பெயர்த்த தோத்திரப்பா.

சௌபகன்—உருக்கிரமனுக்குக் ரீர்த்தியிடமுதித்தகுமரன்.

சௌபங்கம்—சிவாஞ்ஞையால் மயனால் நிருமிக்கப்பட்டுச் சாளுவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட விமானம்.

சௌபத்ரதீர்த்தம்—தென்கடற் கருகிலுள்ளது. கேமங்களைத் தரவல்லது. இதில் வந்தை என்பவள் அநேகநாள் முதலியாக இருந்து அருச்சுனனால் அது நீங்கினள்.

சௌபரி—சுவுபரியைக் காண்க.

சௌபலன்—நகுலனால் கொல்லப்பட்ட துரியோதனனது நண்பன். இவன் குமரன் சகுனி.

சௌமியம்—ஒருபுராணம்.

சௌமியர் — அக்கினியபிமான தேவதைகளாகிய நாற்பத்தைம்பதின்மர்.

சௌமியன்-1. ஏகாதசருத்திரரில்ஒருவன்.

2. புட்கரதேசத்தரசன். இவன் தேவி வசுமதி. இவன், தன்மனைவியைவிட்டுத் தியொழுக்கமுள்ளவனுயிருத்தலை மனைவி அறிந்து தன் ஆசாரியன்தேவி சத்திய விரதைக்குக் கூறினள். அந்தச் சத்திய விரதை, இவளுக்கு ருத்ராக்ஷமகத்துவம் கூறிருத்ராக்ஷம் புனைவித்தனள். இதனால் சௌமியன் வீடுதங்கித் தன்தேவியிடம் காலஞ்ஞானி, சித்ராங்கனையென இரண்டு குமரிகளைப் பெற்றனன். இந்தக் குமரி கள் இருவருள் காலஞ்ஞானி யென்பவளைத் தாமரைக்கண்ணன் என்பவன் மணந்தனன், இத்தாமரைக் கண்ணன், தன்தேவியை நெருங்குகையில் காலஞ் ஞானி, நீர் ருத்ராக்ஷமணியாததால் உம் மைத்தொடேன் என்று நீங்கினள். தாம ரைக்கண்ணன், தன்மனைவியைநோக்கி அவ்விடமெழுதியிருந்த விஷ்ணுவின் பிர திமையைக்காட்டி இப்பிம்பம் ருத்ராக்ஷ மான்மியம் கூறுமேல் நான்புனைகிறேன் என்றனன். அப்படியே காலஞ்ஞானி விஷ்ணுபிம்பத்தால் உருத்திராக்ஷ மான் மியம் கூறுவித்துக் கணவனை உருத்திரா க்ஷம் புனையச் செய்து கலந்தனள். ஒழிந்த சித்ராங்கனை விபுதனை மணந்து அவனுக்கு உருத்திராக்ஷதாரணஞ் செய் வித்து நாயகனுடன் முத்திபெற்றனள்.

சௌமினி—ஒரு பார்ப்பினி, இவள் மணங் கொண்டு சிலநாள் கணவனுடன்கூடிச் சுகித்திருந்து கைமையாய்க் கள்ளப் புணர்ச்சிசெய்து கருவுடைந்தனள். இதையறிந்த சுற்றத்தார் ஊரைவிட்டு நீக்க ஒரு வேளாளனைக்கூடிக் கள்குடித்து வெறியால் ஆட்டினிறைச்சி தின்னஎண்ணி இருளில் பசுவின் கன்றை யாடெனக்கொன்று விளக்கெடுத்துப் பார்க்கையில் பசுவின்கன்றுயிருக் கச் சிவசிவ என்றுகூறி அதனைத்தின்ற னள். வேற்றூர்க்குச் சென்ற கணவன் வந்து கன்றைக்கேட்கக் கன்றைப் புலி கொன்றதெனக்கூறிச்சிலநாளிருந்துஇற ந்தனள். நமன், இவளை நரகத்திலிடாது மணங்கொள்ளாத புலைச்சியாகஎன அவ் வகைபிறந்து தாய்தந்தையர் ஊன், கள் முதலிய உண்பிக்க உண்டு வளர்ந்து தாய்தந்தையர் இறக்கத் திக்கற்றவளாயினள். இவள், பிச்சையின்பொருட்டுச் சிவராத்திரி தரிசனத்திற்குக் கோகரணஞ் செல்வாருடன்கூடிச் சென்றனள். அவ்விடம் பிச்சைகேட்டுக்கொண்டிருக் கையில் ஒருவன் வில்வத்தை இவள் கையிலிட அவ்வில்வத்தை இவள் புறத் தில் எறிந்தனள். அவ்வில்வம் அவ்விட மிருந்த சிவலிங்கத்தின்மீது விழுந்தது,

அதனலும், அந்தச் சிவராத்திரிமுழுதும் ஆகாரமின்றி யிருந்ததனலும், பனியால் ஸ்நானஞ் செய்ததாலும், பாபம் நீங்கி முத்திபெற்றனள்.

சௌம்பகம்–சிவாஞ்ஞையால் மயன் சாளுவனுக்குக் கொடுத்தவிமானம்.

சௌரசேநி—சூரசேநதேசத்துப் பாஷை.

சௌரபேயி—1. வந்தையைக் காண்க.

2. ஒரு அப்சரஸ்திரீ நாரீ தீர்த்தம் காண்க.

சௌரமானம்-சூரியனே முதலாகக்கொண்டு கணிக்கும் வானசாத்திர அளவு.

சௌரியானி — சூரியனுடைய குடும்பசம்பந்தப்பட்டவன்.

சௌரம்—சூரியனேக்குறித்துக்கூறும் உபபுராணம்.

சௌராடசோமையர் — இவர் வீரசைவ அடியவர். குட்டவ்வையைக் காண்க.

சௌராட்டிரம்–ஒருதேசம் (சூரட்) என்பர்.

சௌரி—1. சங்கமன் என்னும் அரசன் காக்கும் யமபுரிவழியிலுள்ள பட்டணம். இதில் ஆன்மாமூன்றுமாசுபிண்டத்தையுண்பன்.

2. கண்ணனுக்கு ஒருபெயர்.

3. வத்சந்திரன் குமரன்.

4. பிரசக்கி குமரன்.

சௌவீரம்—சுவீரன் ஆண்டதேசம்.

சௌனம்–சுன்னரன் நிருமித்த பட்டணம்.

ஞானக்கூத்தர்— விருத்தாசலபுராணம் பாடிய துறவி, இவர் இருக்கை சிவன்பாக்கம் எனும் ஊர்

ஞானசங்கரர் — சைவபத்ததிசெய்த சிவாசாரியருள் ஒருவர்.

ஞானசிவர்–சைவபத்ததிசெய்த சிவாசாரியருள் ஒருவர்.

ஞானசுதரிசநன் — அக்கிக்குச் சுதரிசனையிட முதித்தகுமரன். யோகவதியை மணம்புணர்ந்து இல்லறம்வழுவாது நடத்தி யமதருமராசனல் யமவாதனையின்றியிருந்தவன்.

ஞானப்பிரகாசசுவாமிகள்–1. இவர் (யாழ்ப்பாணம்). வீணுகானபுரத்தில் சாலிவாடீசுரநகரத்தில் கார்காத்தவேளாளரில் முடிதொட்ட வேளாளராகிய பாண்டிமழவர் குலத்தில் (கூ00) வருஷத்திற்கு முன் தோன்றி ஆதிசைவரிடம் சிவதீக்ஷைபெற்றுக் கௌடதேயஞ் சென்று வடநூல் பயின்று திருவண்ணுமலே யாதீனமடைந்து சந்நியாசம்பெற்று அங்கிருந்து பல நூல்களியற்றினர். இவரிருந்த மடத்திருவில் புதையலிருப்பதை மாணக்கரறிந்து சுவாமிகளுக்குத் தெரிவித்தனர். இவர் அதைக்கொண்டு குளமும் மடமும் செய்யக் கட்டளையிட்டனர். இவர் சிவஞான சித்தியார்க்கு உரை, பௌஷ்கரவியாகரணமுதலிய இயற்றினர்.

2. சாலிவாகனசகம் (கசஙஙூ) இல் சந்திரகிரியாண்ட கிருஷ்ணதேவராயரிடம் முதன்மந்திரியாயிருந்த அம்பி, அறம் வளர்த்தான்முதலியாரால் வேளாளருக்குக்குருவாக நியமிக்கப்பட்டவர். இவரிடம் பொருமைகொண்ட வேதியருட் சிலர் இவரைமயக்க ஒருதாசியை அனுப்பினர். அத்தாசி, இவரிடம் வந்து தன்னேக்கூட அழைக்க ஞானப்பிரகாசசுவாமிகள் நீ விரும்பியது கோசந்தானேயென்று அதனேப் பிடுங்கியவளிடந்தந்து அனுப்பினர். அக்கோசம்பெற்றுச் சென்றதாசி, பிராமணரிடங்கூறப் பிராமணர் சுவாமிகள் இறந்தனரென்று களிப்புடனிருந்தனர். சுவாமிகள், விடிந்து தீர்த்தக்கரையில் சிவபூசைசெய்யக்கண்ட வேதியர் நடுங்கிப் பாதிரு அதுமுதல் பக்தியுடனிருந்தனர். [illegible]ர் திருக்காஞ்சியில் மடஞ்செய்தெழுந்தருளியிருந்தவர்.

ஞானப்பி[illegible]ரகர்—இவர் திருவாரூரிலிரு[illegible]சைவ வேளாளர், தமிழில் புல[illegible]ுசெய்தவர்.

ஞானப்பிரகாசர் — சிவஞானசித்தியார் பரபக்ஷத்திற்குரைசெய்த ஒரு ஆசிரியர் இவர் திருமெஞ்ஞானப்பிரகாசரென்று கூறப்படுவர்.

ஞானப்பூங்கோதை—திருக்காளத்தியீசுரர்க்குத்திருத்தேவியின் திருநாமம்.

ஞானவாசிட்டம்—இது வசிட்டரால் இராமமூர்த்திக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட ஆத்மபோதநூல். இதனைத் தமிழில் செய்யுணடையாகவீரைஆளவந்தார்இயற்றினர்.

ஞானவாஞன் — சிவபூசாவைராக்யத்தால் முத்திபெற்றவன்.

ஞானவிண்மகன்—பிரமனது வேறுவடிவம்.

ஞானாம்பிகை—துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசருக்குத் தங்கை. பேறைச் சாந்தலிங்க சுவாமிகளுக்குத் தேவியார்.

ஞானாமிருதம் — வாகீசராற் செய்யப்பட்ட ஒருசைவசாத்திரம். இதுதிரிபதார்த்தவுண்மை கூறுவது. இது அகவற்பாவாலாயது.

தகடூர்—இது மைசூர் இராச்சியத்திலுள்ள நாடுஎன்பர். பழைய தமிழ்நூல்களில் எடுத்தாளப்பட்டு வருகிறது.

தகடூர்எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை—ஒரு சேரன், அரிசில்கிழார்தால் பாடப்பெற்றவன். தகடூர் யாத்திரையிவன்மீது

செய்திருக்கலாம். இவன் வேளாவிக் கோவின் மகண்மகன். இவன் பேகன் காலத்தவன்.

தகாம்—1. ஒரு பிரமவித்தை. இது சிவச்வரூபம் சொன்னதென்பர்.

2. ஒரு உபநிஷத்து.

தக்கிணன் — பாண்டிநாட்டிலுள்ள திருத்தங்காலிலிருந்த வார்த்திகன் என்னும் வேதியன் குமரன்.

தக்கநாடு—கேமமாபுரத்தையுடைய தேசம்.

தக்கன்—1. பிரமன் மானசபுத்திரர்களில் ஒருவன், பிரமனது கட்டைவிரலில் பிறந்தவன் என்றுங் கூறுவர். இவன் தரணியைக்கூடி (60000) குமரர்களைப் பெற்றனன், இவர்கள் நாரதர்உபதேசத்தால் மகாஞானிகளாய்த் துறவடைந்தனர். இதனால் பிரசாவிருத்தியில்லாதுபோனதால் தக்கன் நாரதனிடத்துக் கோபித்து நிலையிலாது திரியவும், கலசப்பிரியனுக்கவும் சாபந்தந்தனன். பின், இவன், அசக்கினியிடம்(50)பெண்களைப்பெற்றுத் தருமப்பிரசாபதிக்கு (60) பெண்களையும், தேவர்க்குப் பதின்மூவரையும், சந்திராணுக்கு இருபத்தெழுவரையும்; பூதா, ஆங்கீரசு, கிரிசுவா என்பவர்களுக்கு இவ்விரண்டு பெண்களையும், தாட்சயபருக்கு நான்குபெண்களையும் கொடுத்தான். இவர்களுள் சந்திரன், கிருத்திகை, உரோகணிகளொழிந்த மற்றவரிடம் அன்பிலாதிருந்ததால் சந்திரனைக் கலைகள் தேயச் சபித்தனன். அச்சந்திரன் சிவமூர்த்தியை வேண்டிச் சாபம்போக்கிக் கொண்டனன். இவன் சிவமூர்த்தியையெண்ணித் தவஞ்செய்து அம்மூர்த்தி பிரத்தியக்ஷமாகத் தான் உமையைக் குமரியாகப் பெறவும் சிவமூர்த்தி மருமகனுகவும் வரம் வேண்டிப் பெற்று உமாதேவியைப் புத்திரியாகப்பெற்றுத் தாக்ஷாயணியெனப் பெயரிட்டு வளர்த்துச் சிவமூர்த்திக்குத் திருமணஞ் செய்வித்தனன். ஒருநாள் தன்குமரியைக்காணவேண்டிதிருக்கைலக்குச் செல்லப் பூதகணங்களால் தடைபட்டுத் திரும்பிக் கோபாவேசனுய் விஷ்ணுவாதி தேவர்களே யாகத்தலைவராக்கி ஒரு வேள்விசெய்யத் தேவர், இருடியர் முதலியோர்க்குத் திருமுகம் அனுப்பினன். யாகத்திற்குவந்த இருடிகளில் ததீசிமுனிவர் சிவமூர்த்திக்கு அவிகொடுக்கும்படி பலவித்தத்திற்கூறியும் கேளாது யாகந்தொடங்கினன். இந்த யாகக்காக்ஷியைக் காணத் தாக்ஷாயணி வந்தனள். தக்கன், உபசரிக்காது இருக்க உமாதேவியார் இது சுடுகாடாகளனச் சபித்து நீங்கிச் சிவமூர்த்தியையடைந்து நடந்தவை கூறி யாகமழியவேண்டினள். சிவமூர்த்தி, வீரபத்திரரைச் சிருட்டிக்க உமாதேவியார் மகாகாளியைச் சிருட்டித்து யாகத்தை அழித்துவர அனுப்பினர். அக்கட்டளையேற்ற தேவ தேவிகளிருவரும் பூதகணங்களோடு தக்கன் யாகசாலே புகுந்து தேவர்களேவருத்தித் தக்கன்தலேயையும் அறுத்தனர். அத்தக்கனது தலேயை ஒருபூதம் விழுங்கிற்று. மீண்டும் பிரமன் தன் குமரனே யெழுப்பச் சிவமூர்த்தியை வேண்டியகாலத்துத்தக்கனது தலேயைக் காணுது அத்தலேக்குப் பதிலாக ஆட்டுத்தலேயை வைத்து எழுப்பினர். தக்கன், ஆட்டுத்தலே பெற்றுப் பிரமன்சொற்படி கங்காதீரத்தில் சிவப்பிரதிட்டைசெய்து பூசித்துச் சிவகணத்தலேமை பெற்றனன். இவன் பெண்கள் புருஷன் வேண்டிப் புருஷாயதம் என்னுந் தவஞ்செய்ததால் புருஷனேயும் நக்ஷத்ரபத்தையும் பெற்றனர். இவன் உமாதேவியார் யாகங்காணவந்தகாலத்து மதியாதிருந்ததால் சூரியகுலத்து மாரிஷையிடம் மனிதஞய்ப் பிறந்தான்.

2. பானுபட்டணத்தையாண்டவல்லவனுக்கும், கமலே யென்பவளுக்கும் பிறந்தவன். இவன் பிறப்பில் குட்டநோயுடனிருக்கத் தந்தை, தாயுடன் குமரனேக் காட்டிற்றூரத்தினன். இவள் தன் குமரனுடன் காட்டிற்செல்லுகையில், முற்கலமுனிவர் அவ்வழிசெல்ல அவரது தீதகக்காற்றுப்பட நோய்நீங்கி மன்மதனேப்போல் வடிவுகொண்டு குண்டினதேசாதிபதியாயினன். இதற்கு முன் பிறப்பிலிவன் வல்லாளன் தந்தை கல்யாணன். இவன் குமரன் பிரகத்பானு.

தக்கயாகப்பரணி—ஒட்டக்கூத்தரா லியற்றப்பட்ட பரணிப்பிரபந்தம். சொற்சுவை பொருட்சுவை நிறம்பியது.

தங்காலூட்கோவலனூர்—ஒரு செந்தமிழ்க் கவி, கடைச்சங்கமருவியவர். கோவனூர் என்ப.

தங்கான்முடக்கோற்றன்—கடைச்சங்கமருவிய புலவன். (அக—று.)

தசகாரியம்—தத்வரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்வசுத்தி, ஆத்மரூபம், ஆத்மதரிசனம், ஆத்மசுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் என்பனவாம்.

தசரதன்—1. இவன் சூரியவம்சத்து அஜன் புத்திரன். இவன்தேவியர் கௌசலே, சுமித்திரை, கைகேசி.

2. இவன் தேவர்வேண்டுகோளால் கைகேசி தேர்நடத்தக்சென்று அசுரத்தலைவனுகிய சம்பரனைக் கொன்றவன்.

3. இவன் அரசாளுகையில் சனி உரோகணிசகடையிற் பிரவேசித்தலறிந்த கணிதர் இவனிடம், நாடு பன்னிரண்டுவருடம் மழையிலாது வற்கடமாமெனக் கூறக் கேட்டுச் சனிபகவானிடஞ்சென்று யுத்தஞ் செய்து இனி யெந்தக்காலத்தும் உரோகணிசகடையிற் போகாதபடி வரந்தரப் பெற்று 12,000 வருஷம் அரசுபுரிந்தவன்.

4. இவன் குமரியாகிய சாந்தையை உரோமபதன் சுவீகாரமாகவேண்டிக் கலைக்கோட்டுமுனிக் களித்தனன்.

5. இவன் ஒருமுறை வேட்டைமேற் சென்று இருளில் ஒருநடாகத்தருகிருந்தனன். அவ்விடம் கண்ணில்லாத தந்தையின் தாகந்தணிக்கவந்த முனிச்சிறுவனை யானையென்று அம்பெய்து அருகில் வந்துகண்டு அஞ்சி அக்குமரனது வரலாறு அறிந்து கண்ணில்லாத முனிவரைக்கண்டு நடந்ததைக்கூறினன். அரசன் அறியாது செய்ததைப் பொறுக்கவேண்டியதால் முனிவர் விசனமுற்று உயிர்நீங்குகையில் யான் புத்திரசோபத்தால் உயிர்நீங்குமாறு நீயும் புத்திரசோபத்தால் உயிர்நீங்குகவெனச் சாபமேற்றவன்.

6. இவன் தனக்குப் புத்திரரில்லாமையால் உரோமபதனிடமிருந்த கலைக்கோட்டுமுனிவரைக்கொண்டு அசுவமேதமியற்றிப் புத்திரகாமேஷ்டியுஞ் செய்ய அதினின்று, பூதந்தோன்றிப் பாயசமளித்து மறைந்தது. அப்பாயசத்தில் ஆசாரியர் சொற்படி பாதிகூறு மூத்தமனைவியாகிய கௌசலைக்கும், சிறிது சுமித்திரைக்கும், சிறிது கைகேசிக்குந் தந்து மிகுதியைமீண்டும் சுமித்திரைக்களித்தனன். இதனால் அம்மூவரும் நான்கு குமரரைப் பெற்றனர்.

7. ஒருமுறை வசிட்டாச்சிரமத்தில் அருவாசர்வர அவரைநோக்கி யெம்மக்கள் ஆயுளந்திறலும்கூறுகவெனக்கேட்டனன். அருவாசர், பிருகு மனைவியை யொறுத்ததால்அவரால்உன்மனைவியைப்பிரிகவென்ற சாபப்படி இவ்வவதாரத்தில் உன்புத்திரருள்மூத்தவன்அனுபவிப்பன்எனக்கூறக் கேட்டவன். வளர்ந்த குமாரருக்கு இராம, பரத, இலக்குமண, சத்துருக்காளெனப்பெயரிட்டுக் கல்விமுதலிய கற்பித்து விச்வாமித்திரர் இராம இலக்குமணரை யாசிக்க அவர்க்குப்பின் அனுப்பினவன். இராமமூர்த்தியின் மணச்செய்திகேட்டு மிதிலை சென்று குமாருடன் அயோத்திமீளுகையில் வக்தெதிர்த்த பரசிராமரை இராமருடன் யுத்தஞ்செய்யாதிருக்கவேண்டிப் பரசிராமன் தோற்கக்கண்டு களித்துக் குமாருடன் அயோத்தியடைந்து இராமனுக்கு முடிசூடஎண்ணி ஆயத்தப்படுகையில் கைகேசி செய்த வஞ்சனையாலும் இருடியின் சாபத்தாலும் உயிர்நீங்கப்பெற்றவன்.

8. இராவணவதத்திற்குப்பிறகு மைனாநிலையடைந்த இராமரைத் தரிசித்துக் களித்துப் பரதனைத் தம்பியாகவும், கைகேசியைத் தாயாகவும் பெற வரங்கள் அளித்தவன்.

9. இவன் எட்டுத்திக்கிலும் பூமி, ஆகாசத்திலும் செல்லும் ரதங்கள் பெற்றிருந்தமைபற்றித் தசரதன் என்று நாமம்பெற்றவன் என்பர்.

10. இவன் சனியுடன் யுத்தஞ்செயப் புகக்கண்ட சூரியனிவனைச் சனியைப் பூசித்து அதனை நீக்கிக்கொள்ளக் கட்டளை செய்தனன்.

11. ஒருமுறை தண்டகாரண்யத்தில் வேட்டைக்குச்சென்று இளைப்புடன் தன் சேனைமுதலியவற்றைத் தூரத்திலிருத்தித் தான் ஒரு விருக்ஷத்தடியில் நித்திரைசெய்தனன். அந்தமரத்தடியில் ஒரு புற்றிருந்தது. அப்புற்றினைத் தசரதன் நித்திரைமயக்கத்தால் உதைக்க அப்புற்று உடைபட்டு அதிலிருந்து ஓர் அரவம் கோபத்துடன் நித்திரைசெய்யும் தசரதனைக் கடிக்கவந்தது, இவை அனைத்தையும் ஓர் மரத்திலிருந்து பார்த்திருந்த சடாயுதிடீரென்றுபறந்துவந்துநாகத்தை மூக்காற்கௌவிக் கொத்திக்கொன்றனர். பக்ஷிராசனதுவேகத்தால் நித்திரைதெளிந்த தசரதன் காலயமன்என்று எண்ணி வில்லினைக்கையிலேந்தச் சடாயு அரசனை அணுகி நடந்தவைகூறி அரசனுக்குக் கனியும் நீரும் உதவி இளைப்பைப் போக்கித் தனது வரலாறுகூறினன். இதனால் தசரதன் இதுமுதல் நீயெனக்குச் சகோதரனுகஎனத் தழுவிக்கொண்டனன். (புள்ளிருக்குவேளூர்ப்புராணம்).

12. (சூ.) மூலகன்குமரன் அல்லதுகாரீகவசன் குமரன், கல்மாஷபாதன்பேரன், விருத்தசருமன் தந்தை.

13. நவரதன் குமரன், இவன் குமரன் சகுனி.

14. தர்மரதன் குமரன், இவனுக்கு ரோமபதன் என்றும் பெயர்.

தசமுகன்—1. இராவணனுக்கு ஒருபெயர்.
2. சண்முகசேநாவீரன்.
3. சிங்கமுகாசுரனுடைய படைவீரன் சிங்கனென்னும் பூதஞ்ஞல் மாண்டவன்.

தசவாயு—பிராணன், அபாநன், உதாநன், வியாநன், சமாநன், நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன்.

தசாச்சுவமேதம்—ஒருதீர்த்தம்.

தசாயுதவடிவங்கள்-1. வஜ்ரம்—புருஷாகாரமான பெருத்தவுரு, கடினம், மிக்கபலம் உள்ளது. 2.சக்தி—ஸ்ரீரூபம் சிவந்தநிறம் முக்கோணவடிவம். 3. தண்டம்—புருஷாகாரம் கறுத்தநிறம், சிவந்தகண் உடையது. 4. கட்கம்—புருஷரூபம், கருநிறம், கோபக்கண் உடையது. 5. பாசம்—எழுமுடிச்சு, வாலுடன்கூடிய சர்ப்பரூபம் புருஷவுருவம் உடையதாயிருக்கும். 6. த்வஜம்—புருஷவுருவம், மஞ்சள்நிறம், திறந்தவாய், பலமுள்ளகைகள் உடையதாயிருக்கும் 7.கதை—மஞ்சணிறம், கன்னிகையுரு, பெருத்தபுருஷ்டம் உடையதாயிருப்பது. 8.த்ரிசூலம்—புருஷவுரு, தெய்வத்தன்மை, நீலநிறம் உடையது. 9. பத்மம்—புருஷவடிவம், தெய்வத்தன்மை, வெண்ணிறம், அழகுள்ளகண்கள் உடையது. 10. சக்கரம்—நூறுகிரணமுடையமுகம், கறுத்தநிறம், புருஷவடிவம் உடையது.

தசாரணதேசம்—தசாரணையென்னும் நதியால் சூழப்பட்டதேசம்.

தசாருகன்—1. நிருவிருதி குமரன், இவன் குமரன் வியோமசுதன்.
2. மதுரையிலிருந்த எதுகுலமன்னன். காசிராசபுத்ரியாகியகலாவதியைமணந்து அணையப்புக அவள் உனக்குத் தீங்கையின்றுளன மறுக்கக் கற்கருவதியிடம் சிவதீக்கைபெற்று அவளைப் புணர்ந்து நற்கதியடைந்தவன்.

தசார்ணவம்—காசிக்குத் தெற்கிலுள்ளதேசம்.

தசிசன்—அரசன், பார்ப்பினியைப் புணரப் பிறந்தவன். (அருணகிரிபுராணம்).

தஞ்சாசூரன்—தஞ்சாவூராண்டு குலோத்துங்கனால் ஜெயிக்கப்பட்டவன்.

தஞ்சைவாணன்-1. இவனுக்குவரோதயன், சந்திரன் எனவும் பெயர். இவன்மதுரையையடுத்த தஞ்சாக்கூரையாண்ட சிற்றரசன். மதுரை, திருநெல்வேலிகளையாண்டபாண்டியர்களுக்கு மந்திரியாயும் சாமந்தகனுகவும் இருந்தனன் என்று தெரியவருகிறது. இவன் வாணவம்சத்தவன்.
2. சந்திரவாணனைக் காண்க.

தஞ்சைவாணன் கோவை — தஞ்சாக்கூர் வாணன்மீது பொய்யாமொழிப்புலவராற் செய்யப்பட்ட கோவைப்பிரபந்தம்.

தடமித்தன்—கனகமாலையின் பிதா. (ஞா.)

தடாதகைப்பிராட்டியார் — மலையத்துவசபாண்டியன், புத்திரர்வேண்டித் தவமியற்றினனிவனிடம் இந்திரன்தோன்றியாகஞ்செய்ய எவினன். அவ்வகையாகஞ் செய்கையில் யாகத்தில் பார்வதிபிராட்டியார் மூன்றுமுலையுடைய குழந்தையாகத்திருஅவதரித்தனள். அரசன்குமரியின் உறுப்பின் மிகுதியைப்பற்றிக் கவலுகையில் அசரீரி இக்குழந்தைக்குக் கணவன் தோன்றுகையில் ஒருமூலை மறையுமென அரசன்கேட்டுக் களிப்புடனிருந்தனன். தடாதகைபிராட்டியார் சகலகலாஞ்சகற்றுத் தந்தைமுடிபுனைவிக்கப் புனைந்து செங்கோல்செலுத்தி உலகமெலாம் வென்று பகைவரிடம்திறைகொண்டு கைலாயத்திற்கு யுத்தத்திற்குச்சென்று நந்திமுதலிய சிவகணத்தவருடன் யுத்தஞ்செய்து அவர்களைப் பின்னிடச்செய்தனளிதனால் சிவமூர்த்தி யுத்தத்திற்குவர அசரீரியின் சொற்படி ஒருமூலைமறைந்ததுகண்டு நாணிச் சோமசுந்தரராக எழுந்தருளிய சிவமூர்த்தியை மணந்து குண்டோதரனுக்கு அன்னமிட்டு நாணியுக்கிரகுமாரபாண்டியனைப்பெற்றுத் திருமணம் புணர்த்தி இறைவருடன்திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியவள். தாய் காஞ்சனமாலை.

தட்சன் — விருகனுக்குத் திருவாக்ஷியிடம் பிறந்தவன்.

தண்டகபுரம் — தண்டகாசுரன் இத்தலத்து விஷ்ணுவையெண்ணித் தவமியற்றினதால் காஞ்சிக்கு இவன் பெயரால்ஒரு பெயர் வந்தது.

தண்டகன்—1. துரியோதனன் தம்பி.
2. ஒரு அரசன் திருக்காஞ்சியில் தவமியற்றினவன்.
3. சண்முகசேநாவீரன்.

தண்டகநாட்டெல்லை — தென்திசைக்கண் கன்யாகுமரி, வடதிசைக்கண் விந்தியம், கிழக்கு மேற்குக்கடல் எல்லையாகக் கொண்ட நாடு.

தண்டகாரண்யம்—தண்டனைக் காண்க.

தண்டதரன்—திருதராட்டிரன் புத்திரன்.

தண்டநாதன்—திருதராட்டிரன் புத்திரன்.

தண்டபாணி—1. அகோரன் குமரன், இவன் குமரன் கேமகன்.
2. காசியிலுள்ள ஒருதேவன். இவன் காசியில் தவம்புரிந்து சிவமூர்த்தியிடம்

தண்டம்பெற்றுக் காசியின் வளங்கள் வெளிபோகாது காத்திருக்கும் சந்நியாசி.

3. சுப்பிரமண்யசுவாமிகளின் ஆசார்ய திருக்கோலத்துள் ஒன்று.

4. வாமனமூர்த்தியின் முதுகெலும்பைக்கொண்ட சிவாவசரக்கோலம்.

தண்டன்—1. மகதநாட்டரசன்.

2. (தண்டகன்) இக்ஷ்வாகுவின் குமரன். இவன்கொடியவனுய்த் தண்டத்திற்குட்படுவன்என அறிந்த தந்தையாலிடப்பட்ட பெயர். விந்தியத்திற்கும் சைவலத்திற்கும் இடைநாட்டையாண்டவன். பார்க்கவ புத்திரியாகிய அரசையை வலிதிற்புணர்ந்தகாரணத்தால் சாபம்பெற்றுன். இச்சாபத்தால் நாடு காடாகி மண்மாரிபொழியப் பார்க்கவரால் சாபமேற்றவன்.

3. சண்முகசேநாவீரன்.

4. சூரபதுமன் மந்திரி.

5. இவன் ஒரு அரசன்; வேட்டைக்குவந்து பார்க்கவமுனிவர் ஆச்சிரமத்தில் அம்முனிபத்தினி உபசரிக்கக்கண்டுமயல்கொண்டுகைப்பற்ற அதனைத் தருப்பைப் பொருட்டுக் காட்டிற்குப்போன முனிவர் கண்டு கோபித்து அரசனை அலிஆகவும் விலக்காதமந்திரியை வேடனுகவும், சபித்தனர். இவன் மந்திரி சிந்துமேதன். இவ்வரசன் சாபம் கலிகாலனுல் நீங்கிற்று.

தண்டலங்கிழவமகருஷிகோத்ரன்—காஞ்சியில் சோழன்சபையில் தலைவழக்கிட்டுகீர்த்திபெற்றவன்.

தண்டாசுரன்–1. ஒரு அசுரன், இவன் நாரதரால் வயிற்றில் உபதேசிக்கப்பெற்றவன். சில்லிகையின்குமரன். இவன் பிரமவிஷ்ணுக்களைத் தொந்தரைசெய்யச் சிவமூர்த்தி இவனைச் சத்தியால் கொலைசெய்வித்தனர்.

2. (சூ.) துந்துமாரன் குமாரன், குமரன் அரியசுவன். இவனுக்குத் திருடாசுவன் எனவும் பெயர். சந்திராசுவன் எனவும் பெயர்.

தண்டாயினன்— காஞ்சியாண்ட அரசருள் ஒருவன்.

தண்டி–1. பிரமன்புத்ரரில் ஒருவன் திரிதன்வாவுக்குச் சிவநாமசங்கீர்த்தனஞ் செய்யக் கற்பித்து அச்சுவமேத பலமுண்டாக்கினவன்.

2. கையில் மைக்கோல்கொண்டு ஜந்துக்கள் செய்யும் நன்மை தீமைகளைக்குறிக்கும் தேவன்.

3. சூரியனுக்கு வாயிற்காவலன்.

4. ஒரு தமிழாசிரியர். அலங்காரநூல் தமிழில் இயற்றியவர். அம்பிகாபதிபுத்திரர் என்றுங் கூறுவர். தண்டியாசிரியர் எனவுங் கூறுவர்.

5. சத்தியால் கொல்லப்பட்ட அசுரன்.

6. ஒருமகருஷி, இவர்சத்தியவுலகத்திருந்தவர். இவர் சிவாநுக்ரகத்தால் பெருநூலாசிரியரானர். இவர்செய்த சாங்கிய நூலைப்பலரநுசரித்துநற்பதமடைந்தனர். (சிவமகாபுராணம்).

தண்டியலங்காரம்—ஒரு அணியிலக்கணம் இதுதண்டியாசிரியராற்செய்யப்பட்டது, இதற்குச் சுப்பிரமணியதேசிகர் உரை செய்தனர்.

தண்டியடிகள்நாயனார்—திருவாரூரில் திருஅவதரித்துப் பிறவிக்குருடராய்ச் சிவத்தொண்டு வழுவாமல் செய்துவரும் நாட்களில் கமலாலயமருங்கு, சமணர்மடம் நெருங்கித் தீர்த்தங்குறைவாயிருப்பதையெண்ணியதைத் தோண்டி நீர்க்குறைநீக்க நீர்க்கரைக்கும் மேற்கரைக்குமாகத் தறிநட்டு அதில் கயிறுகட்டி அக்கயிறுகண்ணுக அந்தக் குளத்தைச் சீர்திருத்துகையில் சமணர் பொருமல் நீர் இந்தப்படி செய்வதனுல் செந்துக்கள் இறக்குமே மஉமக்குநேத்திரமில்லாததுபோல் நாங்கள் சொல்லும்அறம்கேட்கக்காதுமில்லையோவென்று கூறி அவர் நட்டிருந்த தறி,கூடை,மண்வெட்டி,முதலியவைகளைப்பிடுங்கி எறிந்தனர். நாயனர் அவர்களைநோக்கிச் சிவனருளால் எனக்குக் கண்தெரிந்தால் நீங்கள் என்ன செய்துகொள்ளுகிறீர் என, நாங்கள் ஊரைவிட்டு ஓடிவிடுகிறேம் என்றனர். நாயனர், சுவாமி சந்நிதியில்சென்று சமணர் கூறியதைக் கூறி முறையிட்டனர். சிவபெருமான், நாயனர் கனவில் எழுந்தருளியன்பனே உன்கண் தெரிந்து சமணர் குருடராகக்காண்பாய் என்று, அரசனுக்கும் நாயனர் வழக்கைத் தீர்க்கக் கனவிற்பணித்து மறைந்தனர். விடிந்தபின் அரசன், நாயனருடன்சமணரைவினவ அவர்கள் சம்மதித்துகண்டு தீர்த்தக்கரை சென்றனன். நாயனர்,நான் பரமசிவனுக்கு மெய்யடியனுனல் நான் கண்பெற்றுச் சமணர் கண்ணிழப்பர்என்று குளத்திலுள்ள நீரில் மூழ்கிஎழுந்து கண்பெற்று நின்றனர். சமணர்கள் கண்ணிழந்தனர். இதனை அரசன் கண்டு வியந்து சமணரை யூரைவிட்டகற்றினன். நாயனர் இவ்வகை தொண்டுசெய்திருந்து முத்தியடைந்தனர்.

தண்டியின்உருவம்—இவர் திருக்கைலையின் தென்புறத்தில் பெரியவயிறும் தொங்குகின்றசிகையும், மைக்கூண்டும், எழுதுகோலும் வைத்துக்கொண்டு ஜனங்கள் செய்கிற கன்மங்களுக்குச் சாக்ஷியாய் அந்தக்கன்மங்களே யெழுதுகிறவராவர்.

தண்டீசர்—சண்டேசுரநாயனுர்க்கு ஒருபெயர்.

தண்டேலசாயி—திருதராட்டிரன் குமரன்.

ததிபாண்டன்—ஒரு இடையன், கண்ணன் இவனிடம் ஒரு நாடகமாக அடைக்கலம் புக இந்த இடையன் இவரைத் தயிர்ப் பானையால் மறைத்தனன். பிறகு கிருஷ்ணமூர்த்தி தம்மை விடக்கேட்க இடையன் எனக்கும் என்சாலிற்கும் மோக்ஷம் தரின் விடுவேனென்ன அவ்வகை யிருவருக்கும் முத்திதாப்பெற்றவன். இவனைக் குயவன் என்பர் குலாலர்.

ததிமுகன்—1. கத்ருகுமரன், நாகன்.

2. சுக்கிரீவனுக்கு அம்மான்; ஒருவானரவீரன் மதுவனக்காவலன் அங்கதனிடம் அடிபட்டுச் சரண்புக்கவன்.

ததியக்கன்—அதர்வணன் புத்திரன்.

ததிவாகன்—அங்கன் குமரன்.

ததீசி—1. அதர்வா என்னும் ருஷிக்குச் சாந்தியிடமுதித்த குமரர். இவர்க்குத் தத்தியங்கர் எனவும் பெயர். இவர்க்குக் குதிரைமுகம் என்று கூறுவர். மகாவிரத ஒழுக்கமுடையவர், துவட்டாவிற்கு நாராயணகவசம் உபதேசித்தவர். இந்திரன், விருத்திரன்முதலிய அசுரரைவெல்ல இவரிடம்வந்து முன்புதேவரும் அசுரரும் பாற்கடல் கடைகையில் இருநிறத்தவரும் ஆயுதங்களுடன்வர அவைகளே விஷ்ணுமூர்த்திவாங்கி யிம்முனிவரிடத்துவைத்தனர். அந்த ஆயுதங்களே நெடுநாள் இவர் வைத்திருந்தும் அவற்றையாரும் கேளாதலால் இவர் விழுங்கினர். அவைகள் திரண்டுஇம் முனிவரது முதுகந்தண்டைச் சேர்ந்திருந்தன. அம்முதுகந்தண்டைக்கேட்கத் தமதுஉயிரை யொருபொருட்டாக எண்ணமல் முதுகெலும்பு கொடுத்த கருணைமூர்த்தி. குபன் என்னும் அரசனே நண்புபூண்டு அவன்அரசர் பெரியர்என இவர் அந்தணர் பெரியர் என வாதிட்டு அரசனேமோத அரசன் வச்சிரத்தால்எறிய உடலறுந்து சுக்கிரனே நினைக்கச் சுக்கிரன் மிருதசஞ்சீவி நிமந்திரத்தால் உயிர்தரப்பெற்றுச் சிவபூசைசெய்து வச்சிராயுதைகைபெற்றுக்குபனைமுடியிடவுதைத்தனர். இதனுல் குபனுக்கு விஷ்ணுமூர்த்தி பரிந்துவந்து சக்காத்தையும் அநேக விஷ்ணுக்களையும் ஏவினர். இருடி அவ்விஷ்ணுவின் மாயைகளைத் தமது கட்டைவிரலில் உதித்த அநேக விஷ்ணுக்களேயேவி மாற்றிச் சக்காத்தைப் பின்னிடச்செய்து பலபாணங்களைத் தருப்பையிலாவாகித்துப் பிரயோகித்துப் பிரமன்வேண்டுகோளால் நிறுத்திக் குபனுக்கு அருள்புரிந்தவர். தக்கன்செய்தயாகத்திற்குச் சென்று அவனுக்குச் சிவமூர்த்தியின் சிறப்புக்களைக்கூறிச் சிவமூர்த்திக்கு அவிகொடுக்கப் போதித்தனர். அவன் இவரது சொற்களைக்கேளாததால் செய்யும் யாகமழியவும் அந்த யாகத்திற்கு வந்த தேவர்கள் மாளவும் வேதியர் இருபிறப்பாளராகத் தங்கள் நிலைதவறி வேறு தெய்வங்களைத்தொழுது முத்தியிழக்கவும் சபித்தவர். இவரது மற்றசரிதங்களை இந்திரனைக்காண்க. ஒருமுறை முனிவர்கள் வைகுண்டத்தை வாயினுல் சிருட்டித்தனர். இதனுல் திருமால் கோபித்தனர். இதைக்கண்ட ததீசிமுனிவர் தமது உடலெல்லாம் வைகுண்டம் காட்டினர். (தீர்த்தசிரிபுராணம்).

2. இவர் பிருகுவம்சத்தவராகிய துந்துமுகர் குமரர். இவருடன் சூர்யவம்சத்தரசனுகிய சையாதியின் குமரன் கூபன் தனது தந்தையின் கட்டளையால் துந்துமுகரைச் சரணடைந்து வேதமுதலிய சகலகலைகளையுங் கற்றுவருகின்ற நாட்களில் ததீசி கூபனேநோக்கி நான் ஓர் காலத்தில் உன்னிடம் தனதான்ய பசுக்களே வேண்டிவருவேனுயின் தருவையோவென அவ்வாருருக வென்றனன். பின் கூபன் தன்னரசையடைந்து ராஜ்யமாளுகையில் ததீசிசெல்ல கூபன் மறந்து பேசுதலறிந்து கோபித்தவராயுன் செல்வத்தினும் மிக்க செல்வத்தை நான் சிவபெருமானிடம் பெற்றுவருகிறேனென அவனைவிட்டுச் சிவமூர்த்தியை யெண்ணித் தவம்புரிந்து பெற்றுத்தம் செல்வத்தைக் காணும்படி கூபனுக்குக் கூற கூபனும் முனிவரை வச்சிரத்தால் எறிந்து முனிவர் செல்வத்தைக்கண்டு அவ்வாறு பெறஎண்ணி விஷ்ணுவை நோக்கித் தவம்புரிந்து செல்வங்களையும் அஸ்திரங்களையும் பெற்று முனிவரது வீறடக்க யுத்தத்திற்கு வந்து அஸ்திரங்களைப் பிரயோகிக்க முனிவர் தருப்பையை அபிமந்திரித்துச் சேனைமுதலியவர்களைக் கொல்லவும் விஷ்ணு உதவி செய்யவந்து சக்ரப்ரயோகஞ் செய்து இளைத்து முனிவரைவேண்டிச் செல்ல

அரசனும் அடங்கிப்பணிந்து சென்றனன். இவர்தேவி கர்க்கமுனிவர் குமரியாகிய மித்ராணி.

தத்தன்—1. மெய்ப்பொருள் நாயனாருக்கு மந்திரி. நாயனாரைக் கொன்றவனைக் கொலைசெய வெழுந்து நாயனார் தடுக்கச் சொற்கடவாது நின்றவன்.

2. சிவகன் குமாரருள் ஒருவன்.

3. பராசரருஷியின் புத்ரன்.

தத்தாத்ரேயர்—1. அத்திரி ருஷியின் புத்திரர் அத்திரிருஷிக்கு அநசூயையிடம் அவதரித்து யோகத்திருக்க, விரும்பிய போது இருடிச்சிறுவர் விடாது பின்பற்றுவதையெண்ணி யிவர்களை விட்டுத் தனித்திருக்க, (க00) வருஷம் சலத்தில் யோகஞ்செய்துகொண்டிருந்து அம்மடுவினின்றும் வெளிவருகையில் சிறுவர் விடாததுஎண்ணி ஒரு அழகுள்ள பெண்ணுடன் வந்தனர். அதைக்கண்ட முனிச்சிறுவர் அவரிடம் வெறுப்புக்கொள்ளாதிருக்கவும் முனிவர், கள்ளருந்தல்முதலிய பஞ்சமகாபாதகஞ்செய்து வெறித்திருப்பவராய் அவர்களுக்குக்காட்ட இருடிச்சிறுவர்கள்விட்டு நீங்கினர். முனிவர், பற்றற்றவரா யோகத்திருந்தனர். இவ்வாறு இருக்கையில் தேவர்களுக்கும் சம்பராசுரனுக்கும் யுத்தம் நடந்தது. தேவர்கள், முனிவரிடம் தம்குறை கூறினர். முனிவர் என்கண்காண அசுரர் உங்களை வருத்துகையில் அசுரர் அழிவர் என்றனர். பின்சம்பராசுரன் யுத்தத்திற்குவந்து தேவரை வருத்துகையில் தேவர் தத்தாத்திரேயரிருந்த ஆச்சிரமத்தில் ஒளிந்தனர். சம்பரன்முதலியோர்தத்தாத்திரேயரிடம் இருந்த இலக்ஷ்மியின் அவதாரமாகிய அவருடைய பத்தினியைக்கண்டு தூக்கித் தலைமேல்வைத்துக்கொண்டு தேவரை வருத்தாமல் ஆச்சிரமத்தைவிட்டு (எ) அடிசென்றனர். இலக்குமி அவரிடமிருந்து மறைந்தனள். முனிவர் தேவர்களை நோக்கி இலக்குமி அவர்களிடமிருந்து நீங்கினள். இனி அசுரர் உங்களுக்குத் தோற்பர். சென்று யுத்தஞ் செய்யுங்களெனக்கூறித் தேவர்களுக்கு வெற்றிதருவித்தவர். அத்திரி தவஞ்செய்கையில் விஷ்ணு தரிசனந்தந்து தம்மை அவருக்குத் தத்தஞ்செய்ததால் இப்பெயர் பெற்றனர். இவரால் யதுக்கள், ஹயாள், ஞானசம்பத்தை யடைந்தனர். சகோதரர் சோமன், துர்வாசன். (பாசவதம்).

2. வேதங்களைப் பரவச்செய்தவர், பாண்டவர் மூற்பிறப்பில் இவரை ஆசரித்து மறுபிறப்பில் சகலசாம்பிராச்சியமும் பெற்றனர். கார்த்திவீர்யார்ச்சுனன் இவரையடித்து ஆயிரங்கைகளும் சகலசம்பத்தும் பெற்றனன்.

3. புலகருக்குப் பிரீதியிடம் பிறந்தவன்.

தத்தியங்கர்—தத்தாத்திரேயருக்கு ஒருபெயர்.

தத்துவதர்சி—பதின்மூன்று மன்வந்தரத்து ருஷி.

தத்புருஷழர்த்தி—இவர்மூன்றுகண் பொன்னிறமும், மஞ்சள் பட்டுவஸ்திரம், கரத்தில் ஜபமாலையுடையவர்.

தத்துவப்பிரகாசர்—1. திருவொற்றியூர் ஞானப்பிரகாசதேசிகருக்கு மாணாக்கர், சிவஞானசித்தியாருக்குப் பரபக்ஷவுரையியற்றியவர்.

2. சிற்றம்பலநாடிகளுக்கு மாணாக்கர். அவர் தத்துவப்பிரகாசமென்னும் சைவசித்தாந்தசாத்திரஞ் செய்தனர்.

தத்துவம்—(கூசு) ஆன்மதத்துவம், (உச) நாடி (க0), அவத்தை (டு), மலம் (ங), குணம் (ஙு), மண்டலம் (ஙு), பிணி (ஙு), விகாரம் (அ), ஆதாரம் (சு), தாது (எ), வாயு (க0), கோசம் (டு), வாயில் (கூ).

தத்துவாயர்—இவர் சோழநாட்டில் வீரையென்னும் ஊரில் பிறந்த வேதியர். இவர் உபயகவி. இவருடன் சகபாடியாயிருந்தவர் சுவரூபாநந்தர். இவ்விருவரும் சங்கியாசிகளாய் ஞானாசாரியரைத் தேட ஒருவர் தென்னாடும், மற்றவர் வடநாடும் செல்லப் புறப்படுகையில், அவ்விருவரும் நம்மில் யார் முதலில் ஆசாரியரைக்காண்கிறோமோ அவர்கள் மற்றவருக்கு ஆசாரியர் ஆகிறதென உடன்பட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்றனர். தென்னாடுசென்ற சுவரூபாநந்தர் சிவப்பிரகாசரைத் தரிசித்து உண்மையுணர்ந்தனர். முன்சொன்ன சங்கேதப்படி தத்துவாயர் இவர்க்கு மாணாக்கர் ஆயினர். இவர் செய்ததூல் தத்துவராயர் சாத்திரம் அல்லது பாடுதுறை. இவராற் சிவர்ணபோதமும் சிவர்ணன் என்னும் மாணாக்கன்பொருட்டுச் செய்யப்பட்டது. இவர் கலிமடலும் செய்தனர்.

தத்தை—1. கண்ணப்பநாயனார்க்குத் தாய்.

2. சம்பன் பெண், இரண்யகசிபின் தேவி.

தத்வவதி—ஒரு வேதியன், இவன் தேவி வம்சவதி, புத்திரப்பேறிலாது சிவபூஜையால் புத்திரப்பேறு பெற்றவன்.

தநு—1. காசிபர் தேவியரில் ஒருத்தி, இவளிடம், விப்ரசித்தி, நமுசி, சங்கன், வரு

ணன், பலோமன், விலோமன்முதலிய தானவர் பிறந்தனர்.

2. ஒரு காந்தருவன், தூலகேசருஷியால் சபந்தனுகச் சபிக்கப்பட்டவன்.

தநுர்வேதம்—உபவேதம் நான்கனுள் ஒன்று. வில்வித்தையைக் காண்க.

தநுக்கிரகன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

தந்தகாதகன்—அரிச்சந்திரனே வெருட்டவிச்வாமித்திரனு லனுப்பப்பட்ட வேதாளம்.

தந்தவக்கிரன்—1. கருசதேசாதிபதி.

2. ஒரு அசுரன்.

3. விருததர்மாவிற்குச் சிருததேவாவிடம் ருஷியின் சாபத்தால் பிறந்தவன்.

4. இடையெழுவள்ளல்களிலொருவன்.

5. இவன் பூர்வம் விஷ்ணுமூர்த்தியின் துவாரபாலகன், குரோதகீர்த்தியின் குமரன், சால்வனுக்கும் சிசுபாலனுக்கும் தோழன். கிருஷ்ணன் அத்தை மைந்தன், இவன் கிருஷ்ணமூர்த்தியாலிறந்தான்.

தந்தன்—சண்முகசேனாவீரன்.

தந்தாகிருஷ்டி—இவள் குழந்தைகள் உறங்குகையில் பல்கடிக்கச்செய்யும் தேவதை. இவளது குமரிகள் விஜல்பை, கலகை.

தந்தி—சுவர்க்கன் குமரன்.

தந்திசயிலம்—ஓர் புண்ணியமலை.

தந்திரபாகை—ஒருநதி, காச்மீரத்திலுள்ளது.

தந்திரபாலன்—சகாதேவன் மச்சநாட்டில் ஒளித்து வசித்தகாலத்தில் வைத்துக்கொண்ட பெயர்.

தந்துமாறன்—சங்கவருணரென்னும் நாகரியாரால் பாடப்பட்டவன்.

தந்துவர்த்தனசோழன்—1. ஒரு சோழன். இவன் புத்திரப்பேறிலாது பலவாங்கூடலை படைத்து சங்குகன்னரால் தீர்த்தஸ்நானமுதலியசெய்து இலந்தைக்கனிபெற்றுக் குலவர்த்தனசோழனைப் பெற்றான்.

தந்தை—(சங்.) புருகுமராஜகிய சனமேசயன் மனைவி.

தந்தையர்—(து) பிறப்பித்தோன், கற்பித்தோன், மணமுடிப்பித்தோன், அன்னந்தந்தோன், ஆபத்திற்குதவினோன்.

தபசி—சமவர்ணன் தேவி, சூரியன் குமரி.

தபசு—பன்னிரண்டாமன்வந்தரத்து ருஷி.

தபதி—1. ஓர் மநு, சூர்யபுத்ரன்.

2. யயாதியின் பெண்.

3. சம்வர்ணனை மணந்தவள், சூரியபுத்ரி.

4. குருவின்தாய், சவ்வருணன் தேவி.

5. பிரகஸ்பதிஸவனமென்கிற யாகஞ் செய்தவன்.

தபதிகுமரர்—யயாதிபெண்ணின் குமரர்.

தபதிநாராயணர்—ஒரு இருடி. இவர் ஆச்சிரமத்தில் பாண்டவர் தீர்த்தயாத்திரையில் வசித்தனர்.

தபநன் — ஒரு அரக்கன் கேசன் என்னும் வாநரரால் மாய்ந்தவன்.

தபநாபி—வீமன் குமரன்.

தபநீதி—ஒருஇருடி, இவனுக்குக் காதியாயநனெனவும் பெயர்.

தபன்—ஒரு அக்நி, இவன் சவநன், ஆங்கீரசன், வசிட்டன், பிராணன், கஸ்யபன், என்பவர்க்குப் பிறந்தவன்.

தபோஜாத்தி — பன்னிரண்டாம்மன்வந்தரத்து ருஷி.

தப்ததமிபம்—ஒருநரகம், உருக்கெண்ணெய் நிறம்பியது.

தமகோஷன்—சேதிதேசத்தரசன், இவன் மனைவி சாத்வதி.

தமங்கமுனிவர்—இவர் தவத்திலிருக்கையில் இவரை ஒரு புலி பாயப்போயிற்று. சாளன் என்கிற அரசன் அப்புலியைக் கொன்று விஜயனனைப் பெயர்பெற்றனன்.

தமசாதீரம் — அயோத்தியின் வடதேகடியெல்லை.

தமசு—ஒருகுளிர்ந்த இருள்சூழ்ந்த நரகு.

தமசை—ருக்ஷபர்வதத்திலுள்ள ஒருநதி.

தமநமுனிவர் — குண்டினபுரத்தரசனுகிய வீமராசனுக்குப்புத்திரப்பேறளித்தமுனிவர். இவர் அநுக்கிரகத்தாற் பிறந்ததால் தமயந்தி என்று அரசன் குமரிக்குப் பெயரிட்டனன்.

தமநிகை — மேனகையென்னுந் தேவதாகியின்பெண், இவளுக்கு மதனிகையெனவும்பெயர்; இவள் வித்யுத்திருவனுல் கவரப்பட்டு அவன் இறந்தபிறகு கந்தரன் எனும்பகுதியரசனை மணந்து தார்க்ஷியைப் பெற்றனள். தருமபக்ஷிகளைக் காண்க.

தமப்பிரசாதன்—மனத்திலிருந்து குரோதமுண்டாக்குவோன்.

தமயந்தி–1. தமநமுனிவர் வரப்பிரசாதத்தினுல் வீமராசனுக்குப்பிறந்தவள். இவள், சுயம்வரத்தில் மணமாலைசூட்டக் கொலுவில் வந்தகாலத்தில் சரஸ்வதிதோழியாகவந்து அரசர்களின் பெயரைக்கூறினள். இவள், நளனைமணந்து கலிபுருஷன் கொடுமையால் கணவனைக்காட்டிற் பிரிந்து பாம்பின் வாய்ப்பட்டுவேடனுல்நீங்கி அந்தவேடன் தன்னிடம் தீயஎண்ணம் கொண்டதனுல் அவனைக் கற்பின்வலியால் எரியச்செய்து கேதிதேசம்சென்று அந்நாட்டரசியால் ஆதரிக்கப்பெற்றுத்

தாய் வீடடைந்துதந்தையால் தேடுவித்து வருவிக்கப்பட்ட நளமகாராசனைக் கூடிச் சுகித்திருந்தவள். இவள் குமரன் இந்திரசேனன், குமரி இந்திரசேனை.

2. ஆருகனைக் காண்க.

தமிழ்ப்பதர்—கங்கைக்கு மேற்கிலுள்ளதேச வாசிகள்.

தமன்—1. (சூ.) மருத்தன் தந்தை.

2. குபேரனைக் காண்க.

3. தமன் என்னும் அரசனுக்கு இராச்சியவர்த்தனன் என்னும் புத்திரன் பிறந்தனன். இவன்வளர்ந்து விடுதலன் குமரியாகிய மானினியை மணந்து (எ000) வருஷம் ஆண்டுவந்தனன். ஒருநாள் தன் தேவி அரசனுக்கு எண்ணெய்பூசுகையில் அவள் கண்ணீர் அரசன் தலையில் விழுந்தது. அரசன் என் அழுகின்றனையெனத் தேவி உமக்கு கரைவந்ததே என்றனள். அரசன் இதற்கு வகவாசமே மருந்தென்று தன் புத்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்ய இருக்கையில் பட்டணத்துச்சனங்கள் அரசனை நீங்க மனம்இலாதுசூரியனை யெண்ணித் தவம் இயற்றி அரசன் (க0,000) வருஷம் ஜீவிக்க வரம்பெற்று அதை அரசி அரசனுக்கு அறிவிக்க அரசன் முன்னிலும் அதிக விசனமுற அரசி விசனமுறுவதற்குக்காரணங்கேட்டனள். நான்சீவதிசையுடனிருக்கையில்நீயும்உன் புத்திரனும் இந்தப் பட்டணவாசிகளும் சாக அதனைக்கண்டு விசனமுறலாயிற்றே என்றனன். அரசி,அதற்குஎன்னஉபாயம் செய்யலாம் என்ன அரசன், அரசியுடன் சூரியனை யெண்ணித் தவமியற்றிப் பட்டணவாசிகளும், குமரனும், தன்பத்தினியும் சாகாதிருக்க வரம்பெற்றவன். (மார்க்கண்டேயபுராணம்).

4. நரிஷ்யந்தன் புத்திரன், இவன் அரசாளுகையில் தசாரண தேசாதிபதியாகிய சாருகருமன், தன் னுடன்பிறந்தாளாகும் சுமூனையென்பாளுக்குச் சுயம்வரம் சாற்றினன். அதில் அவள் தமனைவரிக்க அரசர்கள் கோபித்து அவனைப் பலாத்காரமாய்க்கிரகிக்க, தமன் பெரியோர்களால் தூண்டப்பட்டு அரசர்களை வென்று அவளைமணந்துஅரசாளுகையில்இவனது பகைவனுகிய வபுஷ்மந்தன் ஒருநாள் வேட்டைக்குச்சென்று அங்குத்தவஞ் செய்யும் தமன்தந்தையாகிய நரிஷ்யந்தனை நீயாரென்ன அவன் யோகத்தால் பேசாதிருக்கக்கண்டு அருகிருந்த அவன் மனைவியாகிய இந்திரசேனையால் தவஞ் செய்வோன் தன்பகைவனுகிய தமன் தந்தையென்றறிந்து யோகத்திலிருந்த அவனைக்கொல்ல இந்திரசேனை தன்குமரனுக்கு நடந்தசெய்திகூறியனுப்பித் தன் கணவனுடன் தீக்குளித்தனள். தமன், தந்தை பகைவனுல் இறந்தசெய்திகேட்டு அதிகோபாவேசனுய் நான் வில்தாங்கி உயிருடன் இருக்கையில் என் தந்தையைப் பகைவன் கொல்லவா என்று என் தந்தையைக் கொன்றவனைக் கொன்று அவன் உதிரத்தால் என் தந்தைக்குப் பிதிர்க்கடன் செய்வேன் அவ்வகைசெய்யாவிடில் என்வில்லுடன் தீயில் புகுகிறேன் என்று சபதம்கூறி வபுஷ்மந்தனுடன் யுத்தத்திற்குச்சென்று யுத்தஞ்செய்து கடுங்கோபத்துடன் அவனைத் தள்ளிச் சின்னபின்னப்படுத்தி அவன் சிரத்தைக் கையில்கொண்டு உதிரத்தால் தர்ப்பணமுடித்தவன். (மார்க்கண்டேயம்).

தமிழறியும்பெருமாள் ஏலங்குழலி — அளகேசன் ஆண்ட அளகாபுரி ராசகுமாரி. இவள் உப்பரிகையிலிருக்கையில் பத்திரகிரிராசகுமாரனுகிய சந்தனகுமரன் கல்விகற்காமல் மூடனுனதால் தந்தையால்நாட்டினின்றும்துறத்தப்பட்டு இவளிருக்கும் அரண்மனையோரமாய் வருகையில் இவள் சந்தனகுமரனிடம் மோகித்துத் தன்காதிலிருந்த ஓலையில் தன்கருத்தைஎழுதி அவ்வரசகுமாரன் எதிரில் இட்டனள். (அவ்வோலையின்கருத்துஇன்றுஇரவு நீஅருகிருக்கும் நன்காட்டுச் சத்திரத்திலிருந்தால் நான்வந்து காண்கிறேன் என்பதாம்) எதிரில்விழுந்த ஓலையை இராசகுமாரன் எடுத்துஎழுத்தறியாதவன் ஆதலால் ஒருகுட்டரோகியிடம் அதைவாசிக்கும்படிகாட்டினன். குட்டரோகி,தான் இராசகுமாரத்தியை வஞ்சிக்க எண்ணிச் சந்தனகுமரனை நோக்கி உன்னைக்கொலைசெய்ய ஆணை பிறந்திருக்கிறதாம் நீ பிழைத்துப்போக வேண்டுமாம்என்று அவனுக்கு வாசித்துக் காட்டி யோலையைக் கிழித்தெறிந்தனன். இதைக்கேட்ட சந்தனகுமரன் பயந்து நீங்கினன். குட்டரோகி தன்னைச் சுத்தஞ் செய்துகொண்டு சத்திரத்தில் சென்றிருந்தனன். இராசகுமாரி, ஆவலுடன்வந்து தழுவித் தான் கண்டவன் அல்லாததால் உடனே மரித்தனள். அரசகுமாரன் ஊராரால் அரசகுமரி இறந்ததறிந்து குட்டரோகி நம்மை மோசஞ்செய்தனன் என்று உயிர்நீங்கினன். இந்த இருவரும் ஆண், பெண் பேய்களாய் அந்தச்சாவடியிலிருந்து யாரையும் அவ்விடம் வரவொட்டாமல் துறத்தியிருந்தனர். ஒருநாள்

அச்சத்திரத்தில் ஔவையார்வரப் பெண் பூதம் கோபத்துடன் வந்தது. இதனைக் கண்டஔவை இவைகளின்வரலாறறிந்து கவிகூறப் பேய்களிரண்டும்கேட்டு இவள் சரஸ்வதிதேவியென்று தம்மூருக்கொண்டு பணிந்தன. எலங்குழலி, ஔவையைப் பணிந்துநின்றுதான் இவ்விராசகுமரனைச் சேர்ந்திருக்க வரங்கேட்டனள். ஔவையார் அவ்வகை அதுக்கிரகித்தனர். அந்தப்படி இவள் உறையூரில் கரிகாற்சோழன் ஆலத்திப்பெண்களில் முதல்வியாகிய மரகதவடிவி யென்பவளுக்குச் சண்பகவடிவியெனப் பிறந்து (க000) பொன் கொடுக்கிறவர்களைச்சேர்வதென்று வைத்துக்கொண்டு வருகிறவர்களை மருட்டி அநுப்பிவிட்டு இருக்கையில் ஒருநாள் சோழன் சமஸ்தானத்திற்குப் போய் வரும்போது அந்நகரத்தில் விறகுதலையனுய்ப் பிறந்திருந்த சந்தன குமாரனுடைய விகாரவுருவத்தைக்கண்டு காரி உமிழ்ந்தனள். சந்தனகுமாரனுகியவிறகுதலையன் இவளைக்கூடவேண்டுமென்கிற கருத்துள்ளவனுய் (க000) பொன்தேடி அவனுக்குக் கொடுத்துப் பொன்னிழந்து தமிழ்ச்சங்கத்தவரிடம் முறையிட்டு நக்கீரர் உதவியால் அவளை வெல்விக்கத் தமிழறியும்பெருமாளை இறந்தனள். நக்கீரர்தமிழறியும் பெருமாளை யுயிர்ப்பித்து விறகுதலையனுக்குக் கல்யாணஞ்செய்வித்தனர். இது கற்பனைக்கதை. நக்கீரர் கடைச்சங்கத்தவர். இவர் இக்காரியம் செய்தனர் என எங்கும் தெரியவில்லை. இவர் அவளுடன் கவிவாது செய்தகாலத்தில் பாடிய செய்யுட்கள் அவர்வாக்குகளாகத்தோன்றவில்லை.

தமிழ்—இந்தப்பாஷைமுதலில் கைலாயத்தில் குமாரக்கடவுளுக்குச் சிவமூர்த்தி உபதேசிக்கக் குமாரக்கடவுள் அகத்தியமுனிவருக் குபதேசிக்க அவர் தம்மாணுக்கர்முதலியோருக் குபதேசிக்க வெளிவந்தது. ஆதலால் சிவமூர்த்தியின் தமருகத்திலிருந்து பாணினிவாயிலாக வெளிப்பட்ட வடமொழியும், அம்மூர்த்தியின்குமாரரால் அகத்தியர் வாயிலாக வெளிப்பட்ட இப்பாஷையும் ஆராயுமிடத்து ஒரேபிறப்பினவாம். ஏற்றத்தாழ்வுடையவாகா. பின்னும் "இற்றைக்கு மூவாயிரத்தைஞ்ஞூறு வருஷத்திற்குமுன் இருந்தவியாசர்காலத்தவனுகிய அருச்சுனற்குத் தன் மகளைக்கொடுத்த இந்திரவாகன் மதுரைக்கடுத்த பூழியென்னும் மணலிபுரத்தில் அநந்தகுணபாண்டியனிலிருந்து பதினெட்டாவதுபாண்டியனுகிய சித்திரவிக்ரமபாண்டியன்காலத்திற் சிற்றரசுபுரிந்தவன்." இவஞண்டமணலிபுரம் வியாசரால் வடமொழிப் பாரதத்திற் புகழ்ந்து சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பின்னுந் தமிழ்நாட்டரசர் மூவரும் சூர்யசந்திர வம்சத்திலிருந்து பிரிந்தவர்கள், இவர்கள் துவாபரயுகத்திற்குமுன்பும் அரசாண்டதாகத் தெரிகிறது. ஒரு பாண்டியன் பாரதயுத்தத்தில் பாண்டவர்களின்சேனைக்குஅன்னமிட்டதாகத்தெரிகிறது. இவன்தமிழ்ப்புலவரை ஆதரித்தவன். இதற்கிற்க முதலாழ்வாராகிய நம்மாழ்வார் தாம்அருளிச்செய்த பாசுரங்களின் இறுதியில்மூன்னிருந்தமிழைத்தாமருளிச்செய்ததாகக்கூறியிருக்கின்றனர். பின்னுமிவ்வரியபாஷைமற்றைப்பாஷைகள்போல்வேறுபாஷைகளின்துணைவலிபெறுது தானுய்வளங்கும் ஏற்றமுற்றது; இதனையறிவுள்ளோர் பலர் பழையநூல்களிற் கண்டறியலாம். ஆயின் தமிழென்பது திராவிடம் என்பதின்றிரிபன்றுவெனின் திரிபாகாது. தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மகாராஷ்டரம், கூர்ச்சரம் இவைகளையும் திராவிடமென்பவாகலின் இதற்கே வுரியதாகாது. ஆயினும் அப்பெயர் கூறவந்த வடநூலார் அக்காலத்திற்கு முன்றூனே தோன்றியபாஷைக்குத் தாங்கள் பெயரறியாது அந்நாட்டில் தாங்கள் வந்தகாலத்து இட்டபெயராகவுமிருத்தலின் இது வடமொழிக்குப் பிற்றியதாகாது. வடமொழி வடநாட்டிலிருந்ததுபோல் தென்மொழி தென்னுட்டிலிருந்தது. இதனுல் தமிழ்ப்பாஷை தனித்த பூர்வபாஷையென்பது கொள்ளக்கிடந்தது.

தமிழ்—(கூ) இயல், இசை, நாடகம்.

தமிழ்நாடு— வடக்கின்கண் வேங்கடமும், தெற்கின்கண் குமரியாறும், கிழக்கும் மேற்குங்கடலுமாகிய இவற்றிற்கு உள்ளிட்டநாடுகளாம். இதனுள் தமிழ் வளர்ந்தது தென்மதுரை. இந்நாட்டகத்துள் நாற்பத்தொன்பது நாடுகள் கடல்கொண்டன. அவை ஏழ்தெங்கநாடு, ஏழ்மதுரைநாடு, ஏழ்முன்பாலைநாடு, ஏழ்பின்பாலைநாடு, ஏழ்குன்றநாடு, ஏழ்குணகாரைநாடு, ஏழ்குறும்பனைநாடு என்பன.

தம்பமித்ரன்— சார்ங்கபக்ஷியுருக்கொண்ட மந்தபாலமுனிவர் புத்திரனுகிய பக்ஷி.

தம்பன்—1. ஒரு வானரத்தலைவன்.

2. ஒரு அரக்கன், சூசத்துவசரைக் கொன்றவன்.

தம்பிரான்தோழர்—சிவமூர்த்தியால் சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகளுக்கு இடப்பட்ட பெயர்.

தம்போற்பவன்—நாராயணரால் கருவ பங்க மடைந்தவன்.

தம்ஷ்டிரி—சுக்ரபுத்ரன்.

தயாவிருத்தி—(கசை) கல்விபயிற்றல், துயர்தீர்த்தல், தண்டத்தினீக்கல், ஐயந்தேற்றல், பிறர்குணத்து அழுக்காறின்றிப் பொறுத்தல், பிறராற் செய்யப்படுந் தீமைமறந்து நன்றிநினைத்தல், பிறர்க்கு வேண்டித் தெய்வம் வழிபடல். இவை உயிர்க்கேழுபகாரம். உணவு, பானம், உடை, இடம், அடிமைகாத்தல், நிறைநோய் மூன்றுந்தீர்த்தல், பிணமடக்கல் இவை உடற்கு ஏழ் உபகாரம். (அ)பிறர்க்குப் பொருள்வரவை உவத்தல்,பிறர்செல்வம்பொறுத்தல், பிறர் கருமத்திற்கு உடன்படல், தீமைக்கஞ்சல், பிறர்கருமம் முடிக்க விரைதல், பிறர் ஐயந்தீர்த்தல், நன்மைகடைப் பிடித்தல், பிறர்துயர்க்கு இரங்கல்.

தயித்திராந்தகன்—சிவகணத்தலைவரில் ஒருவன்.

தயிரியமகாராஜா—அத்திரியென்னும் பிரா மணருக்குச் செல்வங் கொடித்தவன்.

தயூகன்—சிவகணத்தலைவன்.

தயை—தக்கனுக்குப் பிரசூதியிட முதித்த குமரி, மோகன் தேவி, இவளில்லாவிடத்துத் தயவில்லை.

தயைசாந்தன்—சயிந்தவனுக்குச் சிவவிரதம் கூறிய முனிவன்.

தரணி—1. பிரமன் புத்திரி.

2. சுதையின் குமரி.

3. தக்கன் பெண், மேருவிற்குத் தேவி, குமரன் மந்தரம், வேலை.

4. சீவகன் புத்திரருள் ஒருவன்.

5. வியன் தேவி.

தரணிமகாராஜா—பத்மப் பிரபருக்குத் தத்தை, தேவி சுசிமை. (சைநர்).

தரமேயு—(சந்.) ரௌத்திராசுவன் குமரன்.

தரன்—1. ஒருவசு. இவன்து மானசபுத்திரர், மாதேவன், அரன், உருத்திரன், சங்கரன், நீலலோகிதன், ஈசானன், விசயன், வீமதேவன், பவோற்பவன், காபாலி, சௌமியன். இவர்கள் ஏகாதசருத்திரர் என்பதுவோர்.

2. கலுழவேகனிடத்திருந்த வித்தியாதரன், இவன் கப்பல்முழுகியதைப்போல மாயஞ்செய்து ஸ்ரீதத்தனைக் கலுழவேகன்பால் அழைத்துச் சென்றவன்.

3. வசுதேவருக்குப் பத்திரையிடம் உதித்த குமரன்.

4. அணு குமரன்.

தராபாலன்—வைதிசமென்னும் பட்டணத்தரசன். இவன் ஒருகாலத்து விதஸ்தாவேத்ரவதிசங்கமத்தில் பார்வதியாரின்சாபத்தால் நரியுருக்கொண்டிருந்து பன்னிரண்டுவருஷங் கழிந்தபின் விதஸ்தாவேத்ரவதி சங்கம க்ஷேத்ரத்தில் சாபமொழிந்து கைலையடைக என்றபடி நதியில் வீழ்ந்து திவ்யதேகம் பெறக்கண்ட அரசன் அந்நதி சங்கமத்திற் சிவாலயங்கட்டுவித்துப் புராணங்கேட்டுப் புராணிகனுக்குப் பொருளுதவிச் சுவர்க்கமடைந்தவன். (சிவமகாபுராணம்).

தரிசனசெட்டி—நீலியாற் கொல்லப்பட்டவன், இவன் முற்பிறப்பில், புவனமதியென்னும் கச்சிப்பதி வேதியன். இவன் காசியாத்திரைசென்று சிவஞ்ஞானியென்பவனுக்குத் தங்கையாகிய நவஞ்ஞானியை மணந்து அவளுடன் சிலநாளிருந்து தன் சொந்தமனைவியை நினைத்துச் சேதுஸ்நானமென்று சிவஞ்ஞானியென்னும் மைத்துனனுடனும், நவஞ்ஞானியென்னும்புதுமனைவியுடனும் திருவாலங்காட்டிற்கருகு சேர்ந்து நவஞ்ஞானியின் தமயன் வெளியில்போயிருந்த சமயங்கண்டு புது மனைவியையும் குழந்தையையும் கொன்றனன். சிவஞ்ஞானி.வந்து பார்த்துத் தங்கையிறந்த செய்திகண்டு தானும் இறந்தனன். இவன் பிற்பிறப்பில் செட்டியாகப் பிறந்தனன். இவன் தந்தையாகிய நாகந்தசெட்டியிவனுக்குப் பேயால் மரணமுண்டாகுமென அறிந்து மந்திரவாள் தரப்பெற்றுப்பெரியவர்த்தகனுய்ஒருநாள் மனைவியை நீங்கித் திருவாலங்காட்டின் வழிச் செல்கையில் பழிவாங்க வேண்டுமென்றிருந்த (நவஞ்ஞானியாகிய) நீலி பழைய நாயகனுகிய செட்டியிடம்வந்து தாசியைப்போலவும், நாகன்னிகை போலவும், தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்திருக்கும் பார்ப்பினியைப்போலவும், மனைவியைப்போலவும், வஞ்சித்துக் கொல்லவந்தனள். செட்டி அவைகளுக்கு அஞ்சாது கையிலிருந்த மந்திரவாளால் தப்பித் திருவாலங்காடு சேர்ந்தனன். நீலி இவனது மனைவிபோல்உருக்கொண்டு பழையனூர் (ஏ0) வேளாளரிடம் முறையிட்டனள். இவ்விருவர் வழக்கினையும்கேட்ட வேளாளர், நீலியின் சொற்படி மந்திரவாளைச் செட்டியிடமிருந்து நீக்குவித்து இருவரையும் ஒரு அறையில் சமாதானத்துடனிருக்க ஏவினர். நீலி, அறையுட்சென்று ஊடங்கியபிறகு செட்டியை மூன்பழிக்

குப் பழிவாங்கினள். இதனுல் செட்டி மாண்டனன். பின் நீலி செட்டியின் தாய் போல் உருக்கொண்டு எழுபது வேளாள ரையும் பழிவாங்கினள்.

தரித்திரன்—துந்துபியின் குமரன்.

தரு—(நு) அரிச்சந்தனம், கற்பகம், சந்தானம், பாரிசாதம், மந்தாரம்.

தருக்கம்—என்பது பதார்த்தங்களே யளந்தறிதல், அப்பதார்த்தங்களாவன நிரவியம், குணம், கருமம், சாமான்யம், விசேடம், சமவாயம், அபாவம்என எழுவிதப் படும். இப்பதார்த்தங்களேப் பொருளுண்மைக்கு அளந்து கூறுதல். அது காட்சி அல்லது பிரத்யக்ஷம், அநுமானம், ஆகமம், அபாவம், அர்த்தாபத்தி, உபமானம், என வறுவிதமென்ப. சிலர் பாரிசேஷம், சம்பவம், ஐதிகம், இயல்பு என நான்கு மியைத்துக்கூறுவர். இவைகளின்மேலும் அறைவர். இவை முன்கூறிய பிரத்யக்ஷ அநுமான ஆகமங்களில் அடங்கும். அவற்றுள் காட்சிஅல்லது பிரத்யக்ஷம், பொருள் களே ஐயவிபரீதமின்றி நேராக அறிதல். அக்காட்சி — யெக்காட்சி திரிவுக்காட்சி யென்றும், பின்னும் இந்திரியக்காட்சி, மானதக்காட்சி. தன்வேதனுக்காட்சி, யோகக்காட்சி யெனவும் நான்குவகை. மேற் கூறிய காட்சி சாமான்யம் விசேடமென இருவிதப்படும். சாமான்யம்–சமுதாயமா யறிவது. விசேடமாவது–பிரித்தறிவது. இந்த இந்திரியக்காட்சியின் சம்பந்தம்–சையோகம், சையுத்தசமவாயம், சையுத்த சமவேதசமவாயம், சமவாயம், சமவேதசமவாயம், விசேடணவிசேடியபாவம் என அறுவகை. பின்னுமது மானதப் பிரத்யக்ஷம்–அதாவது ஞானேந்திரிய ஞானத்தான் மயக்கற அறியும் அறிவு. ஸ்வவேதனுப்ரத்யக்ஷமாவது–தத்வங்களாலுண்டாம் இன்பதுன்பங்களே யுயிருட னுணர்வறிதலாம். யோகப்ரத்யக்ஷமாவது–யோகத்திருந்து மூக்கால வியல்புகளேயு மறிதல். அநுமானமாவது–குணமாகச் சொல்லப்பட்ட வேதுக்களேக்கொண்டு காணுத பொருள்களேக் காணப்பெறுதல். அது அதுமிதிக்குக் காரணமாவது. அது சுவார்த்தானுமானம், பரார்த்தானுமானம் என இருவகைப்படும். இந்த அநுமானம்பக்ஷ, சபக்ஷ, விபக்ஷமூன்றிலே, இயல்பு, காரியம், அநுபலத்திலனும்வதுத்ரயங்களினுல் ஏதுமத்தாகிய சாத்யங்களே த்ருடவ்யாப்திகளினுல் நிச்சயிக்கும் அநுமதிஞானம். ஆகமமாவது–ஆத்த வாக்யப்பொருளேக் கூறுவோன் வாக்கு. அவை மந்திரம், தந்த்ரம், உபதேசம் எனமூவகைப்படும். இனி பக்ஷப்போலி, ஏதுப்போலி, உவமைப் போலி முதலியவற்றினேயும் மற்றப்பொருள்களின் நிரூபணங்களேயும் விரித்த நூல்களிற் காண்க.

தருப்பசயனம்—சேதுவில் இராமமூர்த்தி தருப்பையில் சயனித்த இடம். இது புண்யஸ்நானகட்டம். நிர்மலமான க்ஷேத்ரம்.

தருபை—1. இது பிரமனதுமூக்கிற் பிறந்த பரப்பிரம்மத்தினிடத்துப் பிறந்தது. இதனே ஓ தர்ப்பையே, சுபத்தைத் தருவதே, எனது எல்லாப்பாவங்களேயும் போக்குக என்றுகூறி ஹும்பட் என்கிற மந்திரத்தால் ஒருமுறை பேபித்து மேலெடுக்கவேண்டும். இத்தருப்பையில் பெண்தர்ப்பை அக்கிரஸ் தூலமுடையது. மூலஸ்தூலம் உடையது நம்ஸக தர்ப்பை. அடிமுதல் நுனிவரை ஒரே சமகனம் உள்ளது புருஷ தர்ப்பையாம். இவ்வகைத் தருப்பையின் அடியில் பிரமனும், இடையில் விஷ்ணுவும், முனேயில் சங்காரனும், ஆகிய திரிமூர்த்திகளும் வசிக்கின்றனர். தருப்பை, நாணல், யவைப்புல், அறுகு, நெற்புல், விழல்மற்ற தானியங்களின் புல், மருள்மட்டை, சவட்டைக்கோரை, கோதுமைப்புல் இவை பத்துவித தருப்பைகள் என்னப்படும். இத்தருப்பையினைத் தேவதைக்களே உத்தேசித்து நுனியாலும், மனிதர்களே உத்தேசித்து மத்தியாலும், பிதுர்க்களே உத்தேசித்துத் தருப்பையினே மடித்து நுனியாலும் தர்ப்பணஞ் செய்யவேண்டும். இத்தருப்பையினே ஆதிவாரத்தில் கொய்வனேல் அதனே மற்ற ஆதிவாரம் வரையில் உபயோகிக்கலாம். அமாவாசையிற் கொய்வனேல் ஒருமாதம் வரையில் உபயோகிக்கலாம். பௌர்ணமியில் அறுப்பனேல் ஒரு பக்ஷம் உபயோகிக்கலாம். பாத்ரபதமாதத்தில் கிரகிப்பனேல் ஆறுமாதம் வரையில் உபயோகிக்கலாம். சிராவண மாதத்தில் கிரகிக்கின் ஒருவருஷம் உபயோகிக்கலாம். சிரார்த்த காலத்தில் கிரகித்தது அன்றைக்கு மாத்திரம் உதவும். ஐம்பது குசைப்புற்களால் பிரம்மகூர்ச்சம் செய்தல்வேண்டும். அதிற் பாதியால் ஆசனம் விதிக்கப்பட்டு உள்ளது. (லிகிதஸ்மிருதி.)

2. கருடனேக் காண்க.

தருமதத்தன்—1. சத்தியாதனனேக்காண்க.

2. இவன் சந்திரகுலத்து நந்தன் புத்திரன். இவன் வேட்டைக்குச் சென்று தனித்துப் பொழுதுபட்டதால் மிருகங்களுக்கு அஞ்சி ஒருமரத்தில் ஏறியிருக்கையில் கரடியொன்று சிங்கத்தாற் றுரப் புண்டு அரசனிடம் வந்து மரத்திலேறி அரசனே! நீ பாதியிரவு விழித்திரு நான் பாதியிரவு விழித்திருக்கிறேன் என்று அரசனிடம் உறுதிபெற்றுக்கொண்டு அரசனேமுந்தித் தூங்கும்படி ஏவிற்று. அப்போது அடியிலிருந்த சிங்கம் கரடியைநோக்கி அரசர் கொடியர் ஆதலால் கீழ்த்தள்ளுக என்றது. கரடி, நம்பினவரைக் கொலைசெய்தல் கூடாது என்று மறுத்தது. பின் அரசன் விழிக்கக் கரடி உறங்கிற்று. சிங்கம் அவ்வகை கரடியைத் தள்ளும்படி அரசனைக்கேட்க அரசன் யோசியாது கரடியைத் தள்ளினன். கரடி, அரசனைநோக்கி, அரசனே! நான் சானகாட்டன் என்னும் இருடி நீ என்னிடம் செய்த தீமையால் பித்தனாக எனச் சபித்தனன். சிங்கத்தை நோக்கி நீ பத்திரன் என்னும் காந்தருவன், குபேரன் மந்திரி, நீ இமயச்சாரலில் உன் மனைவியுடன் நீர் விளையாடுகையில் சமித்தொடிக்கவந்த கௌதமர், உன்நிர்வாணத்தைக் கண்டு சிங்கமாகஎனச் சபித்தனர். இந்தத் தருமதத்தன் காட்டில் திரிந்து சயமினி சொல்லால் சேதுதீர்த்தமாடிச் சுத்தனாயினன். (சேதுகதை).

தருமகோபன்—சூரபதுமன் மந்திரி, புண்டரீகமென்னும் யானையை யேவல்கொண்டு வீரவாகுவால் மாண்டவன்.

தருமசகன்—கேயபுரத்தரசன், இவனுக்கு (க00) பெயர் தேவிமார். இவர்களுள் மூத்தவளுக்கு ஒரு குமரன், அவன் பெயர் சந்திரன். மற்றத்தேவியர்க்குப் பிள்ளைகள் இல்லாமையால் இவன் புத்திரகாம இஷ்டிசெய்து (க00) மனைவியரிடத்தும் (க00) குமரரைப் பெற்றான்.

தருமசன்மன்—இவன் ஒருவேதியன், மாலுதான ருவிகோபத்தால் கல்லானவன். எக்யசருமனைக் காண்க.

தருமசாவகன்—ஒருபுத்தன். நாகபுரத்தின் அருகிலுள்ள ஒரு சோலையிலுள்ளவன்.

தருமசீலன்—1. விஷ்ணுபடன்

2. புண்யபுஞ்சனைக் காண்க.

தருமசீலை—ஒரு வேளாளர்தேவி, இவளும் இவள் கணவனும் சிவனடியார்க்கு அன்னமிட்டுச் செல்வம்நீங்கி வறுமைவந்தகாலத்தில் சிவமூர்த்தி உலவாக்கோட்டை அருளிஅடியவர்க்கு அமுதளிக்கக் கட்டளை யிடப்பெற்றவர்.

தருமசேனன்—1. ஒரு அரசன், இவனிடம் இலக்ஷ்மி அவதரித்து விஷ்ணு மூர்த்தியை மணந்தனள்.

2. திருநாவுக்கரசுகள் சமணசமயம்புகுந்து பெற்ற பெயர்.

தருமஜ்ஞன்—1. வேதசன்மா என்னும் வேதியன் குமரன். இவன்தந்தையின் எலும்புகளைக்குடத்திலிட்டுயாத்திரைசெய்கையில் திருப்பூவணத்திலுள்ள மணிகன்னிகையில்தங்கினன். அவ்விடத்தில் கால்இடறிக் குடம் நீரில்விழ வேதியன் அதனை எடுத்துத்தாமரை மலராகக்கண்டு தீர்த்தத்தின்பெருமையுணர்ந்து ஸ்நானஞ்செய்து முத்திபெற்றனன். (திருப்பூவண-பு.)

2. ஏமநதிதீரத்தில் அரசாண்டிருந்த அரசன் புத்திரப்பேறு இல்லாமையால் அவிநாசித்தல யாத்திரைசெய்து அக்கினி வருமன், இரண்யசேநன் என்னும் இரண்டுபுத்திரரைப் பெற்றவன். (அவிநாசித்தலபுராணம்).

தருமதத்தன் — 1. அரிபுரத்துத் தேவதத்தன்குமரன்; இவன் தாய் தந்தையர் தேடிவைத்தபொருள்களைக் கபடசந்நியாசி ஒருவன் வஞ்சித்துப் பொன்செய்து தருகிறேன் என்று வாங்கிமறைந்தனன். இதனால் இவன் உயிரிழந்து, தருமத்திற்கு வைத்த பொருள்களையெல்லாம் விற்று இரசவாதம் செய்ததால் காட்டானையாய் உசத்தியமுனிவரைத் தூக்கிச்செல்லுகையில் முனியர் இவனது முன்னைய நிலைமையறிந்து தமது தவத்திற் சிறிது உதவினர். யானையாயிருந்தவன் தேவவுருப் பெற்றனன். இவன் காட்டானையாயிருக்கையில் உசத்தியமுனிவர் குமரி இவனது யானையுருவத்தைக்கண்டு பயந்து மடுவில் குதித்து உயிர் நீங்கினள். இவனுக்குத் தனதத்தன் எனவும் பெயர்.

2. சச்சந்தன் மந்திரி.

3. காசி அரசன் புரோகிதர்; இவர் பிரமனம்சம். இவரிடம் சித்திபுத்திகள் அவதரித்து விநாயகரை மணந்தனர்.

4. காவிரிப்பூம்பட்டணத்து எட்டிபட்டம் பெற்றவணிகன்.

தருமதேவதை—வெள்ளைநிறம், நான்குபாதம், இரண்டுகொம்புகள், உயர்ந்தமுசுப்பு, பூமியிற்படியும் வாலுமுள்ள ஏருதின் உரு. இதுமுதல் யுகத்தில் நான்கு பாதத்துடனும், இரண்டாம் யுகத்தில் மூன்று பாதத்துடனும், மூன்றும் யுகத்தில் இரண்டுபாதத்துடனும், நான்காம் யுகத்தில்

ஒருபாதத்துடனும் நடக்கும். இது திரு மாலின் மார்பிற்பிறந்து சமஸ்த பிராணி களையுங்காத்து இஷ்டத்தைக் கொடுப் பது.

தருமதை—பித்ருக்களைக் காண்க.

தருமத்துவசன்—சர்வகாலமும் யமனரண் மனையிலிருப்பவன், ஆண்மாக்கள் செய்த புண்ணிய பாபங்களை யமனுக்கறிவிப்ப வன்.

தருமநூல்—(கஅ) மநு, அத்திரி, ஔரிதம், விட்ணு, யாஞ்ஞவற்கியம், உசனம், ஆங் கீரசம், யமம், ஆபத்தம்பம், சம்வர்த்தம், காத்தியாயனம், பிரகற்பதி, பராசரம், வியாசம், சங்கலிதம், தக்கம், கௌதமம், சாதாண்மம், வசிட்டம். இவற்றுள் கிரு தயுகத்திற்கு மநுவும், திரேதாயுகத்திற் குக் கௌதம ஸ்மிருதியும், துவாபரயுகத் திற்குச் சங்கலித ஸ்மிருதியும், கலியுகத் திற்குப் பராசர ஸ்மிருதியும் முக்கியமாம்.

தருமபக்ஷிகள்—விபுலருக்குச் சுகுருசர், தும் புருவர் என்று இரண்டுகுமரர் இருந்தனர். அவர்களுள் சுகுருசருக்கு நான்கு குமரர். இவர்களே பிறகுதர்மபக்ஷிகளானார்கள். இவர்கள் தம்தந்தைக்கு எவல்செய்து கொண்டிருக்கையில் இந்திரன் ஒருபக்ஷி யுருக்கொண்டு மிகப்பகியோடுவந்து தான் விந்தமலையுச்சியிலிருந்து ஒருவன் எய்த அம்பினால் விழுந்ததாகவும் பயத்தால் வருந்துவதாகவும் நடித்துத்தனக்கு நரமா மிசம் வேண்டுமென்றனன். முனிவர் தம் புத்திரர்களைநோக்கி இந்த அநித்தியமாக வந்த பக்ஷிக்கு இரையாகுகளெனப் புதல்வர் கள் உடம்படாததினால் பக்ஷிகளாகவெனச் சபித்தனர். பின்பு புத்திரர் வணங்கிக் கேட்கத் தந்தை என் வாய்ப்பாது. ஆத லால் இச்சாபம் உங்களை ஜயமினிமுனி வர் சந்தேகம் கேட்கும்போது நீங்கும். என அவ்வாறே சாபம் ஏற்றிருந்தனர். இதுநிற்க, இந்திரன்ஒருமுறை அரம்பை, மிசிரகேசி, ஊர்வசி, திலோத்தமை, கிரு தாசி, வபு இவர்களுடனிருக்கையில் நார தர்வர இப்பெண்களும் இந்திரனும்பணிந் தனர். இந்திரன் முனிவரைநோக்கி இந் தப்பெண்களுள் எவள் உமக்கிஷ்டமோ அவளை யுமதேவலுக்குக் கொள்கவென முனிவர் உங்களுள் அழகுள்ளவள் வருக என்றனர். எல்லாருமிருக்கவுபுவனபவள் வந்தது கண்டு நாரதர் அவளைநோக்கி நீ இமயச்சாரலில் தருவாசர் தவஞ்செய் கின்றனர் அவர் தவத்தைக்குலைக்க என் றனர். அவ்வண்ணஞ்சென்று அவரை யாசையூட்ட அவர் சினந்து நீ பறைவை யுருக்கொண்டு 16-வருஷமிருந்து 4-குஞ் சுகளைப்பொரித்து அரம்பையுருவாக எனச் சாபமேற்றனள். இதுநிற்க, கங்க ன், கந்தரன் எனும்புள்ளரசுகளில் கங்கன் ஒருநாள் கைலைக்கருகிற்சென்று அங்குத் தன்மனைவியுடன் சரசமாயிருந்த வித்யுத் திருவன் எனும் அரக்கனைப் பார்த்திருக்க அரக்கன், நாங்கள் உல்லாசமாயிருப்பதை நீ காண இம்மலையில் வந்ததென்னெனப் புள்ளரசு இம்மலையாவர்க்கும் பொதுவென அரக்கன் கோபித்து வாளாலெறிந்து கொன்றனன். தமயனிறந்ததையறிந்த தம்பியாகிய கந்தரன் அரக்கனுடன் யுத் தத்திற்குச்சென்று அரக்கனைக்கொன்று அவ்வரக்கன்மனைவி தமனிகையைப்பக்ஷி யுருக்கொளச்செய்து உடனழைத்துச்சென் று அவளைப்புணர்ந்து தார்க்ஷியெனும் பெண்ணைப்பெற்றனன். இவளே துருவாச சாபம்பெற்றவபு. மந்தபாலமுனிவர் கும ரர், ஜரிதாரி, துரோணர் முதலியோருள் துரோணர்தார்க்ஷியைமணந்தனர். தார்க்ஷி கருப்பமடைந்து பாரதயுத்தம் காண்கை யில் அருச்சுனன், பகதத்தன்மீதேவிய அம்புகளில் ஒன்று பட்டுவயிற்றைக் கிழி க்க வயிற்றிலிருந்த நான்குமுட்டைகள் யுத்தபூமியில் விழ அவற்றைப் பகதத்தன் யானைமணி அறுந்துவிழுந்து மூடிக் கொள்ளப் பொரிந்துவளர்ந்து கூச்சலிடு கையில் யுத்தகளத்திலிருந்த வீஷ்மரைக் காணவந்த சமீகமுனிவர் அக்கூச்சலைக் கேட்டு அவற்றையெடுத்து வளர்த்தனர். இவர்கள் பெயர், பிங்காக்ஷன், விபோதன் சுபத்திரன், சுமுகன். இவர்களே முன் தந்தையால் இந்திரன்பொருட்டுச் சாப மேற்ற சுகுருசர் குமரர். இவர்கள் பக்ஷி யுருக்கொண்டு சாபவரலாறு எண்ணி வேதமோதிக்கொண்டிருக்கையில் வியா சர் மாணக்கர் ஜயமினிமுனிவர் இவ்வோ சைகேட்டு அவ்விடஞ்சென்று சிலதரும சங்கைகள் கேட்கச் சாபநீங்கிச் சென்ற னர். (மார்க்கண்டேயபுராணம்).

தருமபாதன்—இவன் செல்வமுள்ள வணி கன், செல்வங்களைத் தருமத்தில் செல விட்டுக் காசியில் ஒருகுளமெடுத்து வறிய ளுய் ஒருவேதியனிடம் (ரூ00) பொன் கடன்வாங்கிக், கொடுக்கமுடியாது தான் எடுத்த குளத்தை அவனுக்குக்கொடுக்க, வேதியன் தருமமறிந்தவரை நோக்கி நான் இந்தக்குளத்தை யெவ்வளவுகாலம் வைத்திருக்கலாம் என அவர்கள் இதில் ஒருகல்லிடின் மிதக்கும் அதுவரை வைத் திருக்க என்றனர். உடனே ஒருபாறை

யைக்குளத்திட அதில் ஒருகன்றும்பசுவும் நீர்குடித்தன. குளத்திலிட்டகல் மிதக்கக் குளத்தை வணிகன் வசமாக்கினர். (காசி காண்டம்).

தருமபாலன் — காசியில் தருமஞ்செய்து மூத்தியடைந்தவன். (காசிரகசியம்).

தருமபுத்திரன்—சண்டதருமன் குமரன் வேதியன் இவன்கொலையாதிகள் மேற்கொண்டு நாத்திகனுய்ச் சண்டாளரிடம் உண்டு பின்தந்தையால் நல்லறிவு பெற்றவன்.

தருமபுத்திரர்—பாண்டுமகாராசனுக்குக் குந்திதேவியிடம் யமமந்திரத்தால் பிறந்தவர். இவர், தந்தையிறக்கப் பெரியதந்தையால் வளர்க்கப்பட்டுத் தம் தம்பியருடன் வில்வித்தை முதலிய கற்றுப் பெரியதந்தையால் இளவரசாயினர். இதைப்பொருத்துரியோதனன் அரக்குமாளிகையொன்றுநிருமிப்பித்துப்பாண்டவர்உறங்குகையில்தீப்படுத்த எண்ணினன். இதையறிந்த வீமனுல்அதினின்று நீங்கி வேத்திரகீயமடைந்துஅருச்சுனன் கொண்டுவந்த திரௌபதியை வியாசர் சொல்லால் தம்பியருடன் தாமும் மணந்து திருதராட்டிரன் சொற்படி அத்தினபுரம் வந்துசேர்ந்து ஒருபழைய நகரையாண்டு கண்ணன் அருளால் அதைஇந்திரப்பிரத்தமென்னும்நகராக்கி, நாரதர்கட்டளைப்படி இராசசூய முடித்து சம்ராட் என்னும் பட்டம் அடைந்து செல்வத்தோடிருந்தனர். இதைக் கண்டு பொறாதுரியோதனன், தூர் ஆலோசனையால் இவரையும் தம்பியரையும் நாட்டை விட்டு அகற்ற மண்டபம் ஒன்று கட்டுவித்து அதைக்காணவருவிப்பதுபோல் வருவித்துச் சகுனியைக்கொண்டு சூதாடுவித்து நாடு, செல்வம் முதலியவற்றையபகரித்துக் கொண்டனன். இதனுல் துரியோதனனுக்குஅடிமையாய்த்திரௌபதியால் நீங்கித்துரோணர் சொற்படி பன்னிரண்டுவருஷம்காட்டிலும் ஒருவருஷம்கரந்தும் வசித்துப்பின்வெளிப்பட்டு முறையே, கூ, கஉ, ககூ, கஎ, கஅ ஆம் நாட்களில் யுத்தம்புரிந்து துரோணருடன் யுத்தஞ் செய்கையில் "அசுவத்தாமா அதாகுஞ்சரம்" எனக் கண்ணன்சொற்படி கூறித் துரியோதனுதியரை வென்று கர்ணனைத் தம் தமயனென்று துக்கித்துத் தன் தாயிடம் விசனமடைந்து இனிப் பெண்கள் எந்தரகஸ்யத்தையும் மனதில்கொள்ளாதிருக்கஎனச் சபித்து அரசேற்று முடிசூடி ஆண்டுகொண்டிருந்தவர். மேருசாவர்ணி, வியாசர், நாரதர், பரசிராமர், அசிதர் முதலியவர்களால் தருமம் உபதேசிக்கப்பட்டவர். சௌனகர்கூறிய மந்திரபலத்தினுல் சூரியனிடமிருந்து அக்ஷயபாத்திரம் பெற்றவர். உரோமசன்மரிடத்து நளன் அகத்தியர்முதலியோரது கதை கேட்டறிந்தவர். அரணியவாசத்தில் அருச்சுனனைக் காணுது அவலமடைந்துஉரோமசன் மரால் தேறியவர். மருத்து மகாராசன் புதைத்துவைத்த பொருளைக்கொண்டு யாகஞ்செய்தவர். இவர் தவத்திற்குச் செல்கையில் இரண்டுவேதியர், நிலவழக்கிட்டு இவனிடத்தில் நிலம் வாங்கினேன். அதில் ஒரு பொற்குவையிருந்தது. அதை நிலம்விற்றவன் கேட்கிறுன் இதற்கென்ன நீதியென்றனர். தருமர் இவ்வழக்கை வீமனுக்குக்காட்ட வீமன், இவர்களுள் வாங்கினவன் நேற்று என்னிடம் வந்து அவனிடமிருந்து வாங்கிய நிலத்திலிருந்ததை அவனுக்கேகொடுக்கவேண்டுமென்று கூறினன். இன்றைக்கு மறுக்கிறுன் ஆதலால் இன்றைக்கே கலிபிறந்தது, நாம் தவத்திற்குப்போவோமென்றனன். தருமர் வழக்காளிகளைப் பரிச்சித்தினிடம்அனுப்பிவிட்டுக்காட்டிற்கேகினர். இவர் சுவர்க்கம்போகையில் யமன் நாயுருக்கொண்டு பின்தொடரக் கண்டு இந்த நாய்க்கு நற்பதவி கொடுக்கின் நான் விமானமேறுவேனென்று இந்திரனிடம் கூற யமன்தன்னுருக்கொண்டு வாழ்த்தினன். இவர் விமானமேறிச் சுவர்க்கஞ் சென்று நாரதரைத் தரிசித்துச் சுற்றத்தவரைக் காணவிரும்பித் துரியோதனன் கொலுக்கண்டு கர்ணன், வீமன், அருச்சுனன், திரௌபதி முதலிய பந்து மித்திரர்களை நரகத்திற் கண்டு விசனமுற்று ஆகாயகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து திவ்யதேகம்பெற்று யமதரிசனம் செய்து அப்பால் பரமபதத்தில் கண்ணனையும் அவன் தேவியர் எண்மரையும் கண்டுபணிந்தவர்.

தருமப்பிரஜாபதி—ஓர் பிரசாபதி, பாரி மூர்த்திதேவி, குமரர் நரநாராயணர்.

தருமவர்மா—நிஷ்களாபுரியாண்டசோழன் தசரதன்காலத்தவன். திருவரங்கத்தில் கோபுரமுதலிய திருப்பணிகள் செய்வித்தவன்.

தருமவியாதன்— ஒரு வேடன், கௌசிகனென்னும் வேதியனுக்கு அறமுரைத்தவன். இவன் பூர்வம் வேதியன். ஒரு இருடி மான்ரூலிட்டுப் போர்த்துத் தவஞ்செய்ய அவரை மானென்று எய்துஅவரால் வேடனுகச் சாபமடைந்தவன்.

தருமன்—1. வருணன் குமரன், மனைவி கிருதி, குமரர் மகாபயன், பயன் மிருத்யு, குமரிகள் காக்கை, சேனை, பர்சினி, திருதராஷ்டரை, சுகி.

2. திரேதா யுகத்தில் விஷ்ணுவிற் கொருபெயர்.

3. ஒரு அரசன், பாரி, சூனிறுதை.

4. ஓர்வணிகன், தாய் தந்தையரிறக்கக் குட்டநோய்கொண்டு பசியால் வருந்தி நாகைக்காரோணத்துப்பலிபீடத்திருந்த அன்னத்தைப் புசிக்கச் சிவமூர்த்தியினிடம் கருணைபுரிந்து பெருஞ்செல்வமளிக்கப்பெற்று வாழ்ந்தவன்.

5. காந்தாரன் குமரன், இவன் குமரன் கிருதன்.

6. ஹேஹயன் குமரன், இவன் குமரன் நேத்திரன்.

7. பிருது சிரவசுவின் குமரன், இவன் குமரன் உசநசு, இவனுக்கே மறுபெயர் என்பர்.

8. திருவள்ளுவர் திருக்குறளுக்கு உரையியற்றியவர்களில் ஒருவர்.

9. அருஷனுக்குத் தந்தை.

10. மாநக்ஷதையைக் காண்க. இவன் பன்னிரண்டுவயதில் இறப்பன் எனக் கேட்ட தந்தை, ஸ்ரீருத்திரத்தால் பதினாயிரம் வருஷம் இருக்கச்செய்யப்பெற்றவன்.

11. ஒரு அரசன் கோதமனாரால் பாடல் பெற்றவன்.

12. யமனுக்கு ஒருபெயர்

13. சுபுத்தன், விபுலன் இவ்விருவரும் ஒரு நாட்டிலிருந்தவர். இவர்களுள் சுபுத்தன் புத்திரன் தருமன். விபுலனுக்குச் சந்திரசேனன், மிருதுசந்திரன் என இரண்டு குமரர் இருந்தனர். இவர்களுள் தருமனும், மிருதுசந்திரனும் இல்லறத்திருந்தனர். சந்திரசேனன் துறவியாயினன். இதைக்கேட்ட தருமன் துறவுகொள்ள இருக்கையில் பிருகுமுனிவர் பஞ்சாக்ஷர உபதேசஞ்செய்து இல்லறம் நன்றென்று சென்றனர். சந்திரசேனன் சித்திவல்லஞைப்பல நாள்கழித்துத் தருமனிடம் வந்து தன் வல்லமையைக்காட்டியிந்திரனையழைத்தனன். தருமன் பஞ்சாக்ஷரபலத்தால் பிரமனையழைத்துக் காட்டினன். இதைக்கண்ட சந்திரசேனன் தருமனைக் குருவாகக்கொண்டு பஞ்சாக்ஷரஉபதேசம் பெற்றனன்.

14. ஓர்மறு தக்ஷன் பத்துப்பெண்களை மணந்தவன். இவன் தேவியர் கீர்த்தி, லக்ஷ்மி, திருதி, மேதா, புஷ்டி, சிரத்தை, கிரியை, விருத்தி, இலச்சா, மதி. குமரர் சமன், இராமன், அருஷன். (பாகவதம்).

15. சைநபதினேந்தாவது தீர்த்தங்கரர். இவர் ரத்ன புரம், குருவம்சம், தந்தை பானுமகாராசர், தாய் சுப்ரபை. இவர் மாசிமாதம், சுக்லபக்ஷத்திரயோதசி, பூசநக்ஷத்திரத்தில் பிறந்தனர். உன்னதம் (சுo) வில், சுவர்ணவர்ணம். (கo) லக்ஷம் ஆயுஷ்யம். புத்ரன் சுதர்மன்; கணதரர் அரிஷ்டசேநர்முதல் (சங) இவர்காலத்து இராசாக்கள் சுதர்சனபலதேவன், புருஷசிம்மவாசுதேவன். மதுக்ரீடவன், பிரதிவாசுதேவன். இவர்காலத்துச் சக்கிரவர்த்தி மகவான் என்கிற சக்கிரவர்த்தி, சந்தகுமாரன்.

தருமஷ்ணன் — சஞ்சயனிரண்டாவது புத்ரன். (மா-புராணம்.)

தருமா—(ச.) சங்கிருதி குமரன்; இவன் மகாரதன்.

தருமாகரன்—இவன் தவநிலைக்கு அஞ்சிய இந்திரன், இவன் தவத்தைக்கெடுக்க அரம்பையாலும் ஆகாதென உணர்ந்து யவனதேசத்தில் தாழ்ந்தசாதியிற் பிறந்து பிரமதேவரிடம் அழகுபெற்ற சதமாயைக்குப் பலவரம்தந்து இவன் தவத்தைக்கெடுக்க ஏவ அவள் அவ்வாறு சென்று அவனைவயப்படுத்தி அவனுடன் இருந்து தவத்தைக்கெடுத்தனள். இவன் தான்கெட்டநிலை உணர்ந்து சிவகீதையில் விபூதி விசுவரூப அத்தியாயம் ஓதி சுத்தம் அடைந்தனன். இவன் ஓதிய காரணத்தால் பாவம் அடைந்த அவ்விரு அத்தியாயங்களும் கங்கையில் அன்ன உருக்கொண்டு முழுகித் தூய்மைபெற்றன. அதனால் பாபமடைந்த கங்கை சிவதீர்த்தஸ்நானத்தால் சுத்தையாயினள்.

தருமி—1. ஒரு சைவவேதியர், மதுரையையாண்ட வங்கியசூடாமணிபாண்டியன், ஒருநாள் நந்தனவனத்திற்குப்போயினன். அவ்விடமிருந்து ஒரு புதுமலரின் மணம் வரவுணர்ந்து இதேது புதுமணம், இந்தநந்தனவநத்திலுள்ள மலர்களின்மணம் நமநிவோமே என்று அந்தமணம்வரும் வழியை நோக்கினன். அதுதனதுமனையாட்டியின் கூந்தலென்றறிந்து அதுபுஷ்பமணத்தின்வேறுயிருந்ததால்சந்தேகித்துக் கொலுவில் பொற்கிழியொன்று தொங்கவிட்டு என் கருத்தைத் தெரிவித்தவர் இந்த ஆயிரம்பொன்னிறைந்த கிழியைப்பெறலாமென்றனன். சங்கப்புலவர் அனைவரும் தனித்தனிப்பாட அரசன் சம்மதமிலாது இருந்தனன். இப்படியிரு

க்க மேற்கூறிய வேதியன் சொக்கநாத ரையடைந்து தனதுகுறைகூறி அரசன் கருத்தை அறிவித்து அப்பொருளைத் தனக்குக் கொடுப்பிக்கவேண்டச் சொக்க நாதர் "கொங்குதேர்" என்கிற கவியருளப்பெற்று அரசனுக்கு அறிவித்தனர். அரசன் சம்மதித்துச் சங்கத்தவர் அது மதிக்கனுப்பப் புலவர் எல்லாரும் ஒத்துக் கொண்டனர். நக்கீரர், செய்யுளில் சொற் குற்றமில்லை பொருட்குற்றம் உண்டென்றனர். அது என்னெனின் உத்தமப் பெண்களின் கூந்தலில் இயற்கை மணம் கிடையாது; செயற்கையெனமறுத்தனர். வேதியர்மீண்டு சொக்கருக்கு அறிவிக்கச் சொக்கர் ஒரு புலவர்போல் உருக்கொண்டு நக்கீரரிடம்வந்து இச்செய்யுளில் என்ன குற்றம் என்றனர். நக்கீரர், பொருட்குற்றத்தைக் கூறினர். சொக்கர்; ஆயின் உத்தமலக்ஷணமுள்ள பதுமினிப் பெண்களுக்கோவெனின், அதுவும் அவ்வாறே யென்றனர். சொக்கர் தேவ மாதருக்கோஎன, கீரர் அதுவும்அவ்வாறே என்றனர். சொக்கர் நீ வணங்கும், ஞானப்பூங்கோதைக்கோஎன, கீரர் அதுவும் அடியவர் மூடியிலிடுதலால் உண்டாவதேயென்று சாதித்தனர். இதைக்கேட்ட சொக்கர் தமது நெற்றிக்கண்ணைக் காட்டக் கீரர், தேவர் இன்னவர் என்று அறிந்தேன் ஆயினும் நான் கூறியதே உண்மையென்றனர். சொக்கர் மறையக் கீரர் நெற்றிக்கண்ணின் தீவெம்மையாற் முது பொற்முமரையில் விழுந்து கரை காணுது அலைந்து நல்லறிவுதோன்றி நீரிலிருந்தபடி கைலை பாதிகாளத்தி பாதி அந்தாதிபாடிக் கரைகண்டு தான்செய்தது குற்றமென்றறிந்து தருமிக்குப் பொற்கிழி கொடுப்பித்துக் கடவுளை வணங்கினர். சோமசுந்தரமூர்த்தியைக் காண்க. (திருவிளையாடல்.)

2. சிங்களதேயத்துச் சவிதா எனும் வேதியன் குமரன், இவன் தனக்குரிய பொருளைச் சிவாலயத்திற் களித்து நற்கதிபெற இவனுக்கிளையார் அவற்றை யபகரித்து நரகமடைந்தனர்.

தர்சம்—அமாவாசையிற் செய்யும் யாகம்.

தர்சகன்—தாதாஎன்பவனுக்குச் சிங்வாலியிடம் பிறந்த குமரன்.

தர்மகேது—1. ஆர்யகருக்கு வைத்திருதியிடமுதித்த விஷ்ணுவினம்சம்.

2. (ச.) சுகேதனன் குமரன், இவன் குமரன் சத்தியகேது.

தர்மசாவர்ணிமது—பதினைஞாமன்வந்தரத்து மநு.

தர்மசுவாமி—சிவசுவாமியின் குமரன், இவன் கல்வியில்வல்லவனும் வேசையர் மயலில் மயங்கிச் செல்வமுழுதும் இழந்து கள்ளருந்திப் பலநாள்கழித்துத்தான் செய்தது தீங்கென்றறிந்து வேதியரைப் பிராயச்சித்தம் கேட்டனன். அவர்கள் நெய்யைக் கொதிப்பித்து வாயில்வார்க்க இருக்கையில் நாரதர் தரிசனந்தந்து அவ்வாறு செய்தலைத் தடுத்துச் சித்திரா நதியாடச் செய்யப் பாபம் நீங்கினன்.

தர்மத்துவசன்—(சூ). சதத்துவசன்குமரன். இவனிடத்து லக்ஷ்மி பெண்ணைகப்பிறந்தனள்.

தர்மநேத்ரன்—1. ஹேஹயன் குமரன், இவனுக்குத் தர்மன் எனவும் பெயர்.

2. சுவிரதன்குமரன், இவன் குமரன் சிரதன்.

தர்மரதன்—1. திவிரதன் குமரன்; இவன் குமரர் சித்திராதன், உரோமபதன்.

2. சித்திரரதன் குமரன்.

தர்மவர்மா—திருவரங்கத்தில் பெருமாள் அருள்பெற்றசோழன்.

தர்மவாக்கியன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

தர்மவாதி—திரிசங்கின்தேவி, அம்பரீஷனுக்குத்தாய், இவள் புத்திரப்பேறு இலாது இருக்கத் திருமால் கனவிற்றோன்றியொருகனி பிரசாதிக்கவுண்டு அம்பரீஷனைப் பெற்றவள்.

தர்மவியாதன்—விஷ்ணுபக்தனுகிய வேடன்.

தர்மவிரதன்—தண்டகாரண்யத் திருந்து இராமரைக்கண்டு தரிசித்தவன்.

தர்மவிரதை—கயாசுரனைக் காண்க.

தர்மாங்கன்—இருக்குமாங்கதன் குமரன்.

தர்மாரண்யம்—அதூர்த்தராஜன்கட்டின பட்டணம்.

தலன்—சலன் தம்பி.

தலாதலம்—ஒரு பாதாளம், இது கற்கள் நெருங்கியதென்பர்.

தலைக்கோலமைதி—பொதியமலையின் மூங்கிலால் கணுக்குக்கணு சாண்அளவு உள்ளதாய் எழுசாண் நீளம் உளதாய்ச் சயந்தனைத் தெய்வமாகபெற்றது.

தலைகோட்டுத்தண்டு—ஒருதமிழ்நூல். இன்னது கூறியதென்று தெரியாது. நூலிறந்தது.

தலைச்செங்காடு—காவிரிப்பூம் பட்டணத்தருகிலுள்ளது; மாடலனிருந்தவூர்.

தலைமலைகண்டதேவர்—இவர்மறவர், அந்தகர், இவர் கல்விவல்லவர். மணத்தில்விருப்

பங்கொண்டு கன்னிகையைக்கேட்க அம் மறவர் சாதிவழக்கப்படி மும்முறைகளவு செய்து அக்களவில் அகப்படாதவர்க்குப் பெண்கொடுப்பதுபோல் இவர்களவுசெய்யாதவர் ஆதலால் மறவர் இவர்க்குப் பெண் தாமறுத்தனர். இவர்மணஞ்செய்துகொள்ளப்பொன்வேண்டிக்களவின்பொருட்டுத் திருப்பூவணத்திலுள்ள தாசிவீட்டில் அத் தாசியின் படுக்கைஅறைக்கண்உள்ள கட்டிலடியில் ஒளித்திருந்தனர். தாசி தான் கட்டிலில் உறக்குமுன் திருப்பூவணநாதர் மேல் செய்யுள்பாடி முடிப்பதுபோல்கவி பாடச் செய்யுள் முடியாது மயங்குகையில் அடியிலிருந்த தேவர்கேட்டுச் செய்யுளை முடித்தனர். தாசி திடுக்கிட்டு நீவிர் யார்எனத்தேவர்வரலாறுகூறித்தாசியிடம் பொன்பெற்று மணமுடித்துக்கொண்டனர். இவர் மருதூரந்தாதி யியற்றினர்.

தலையாலங்கானத்துச்செருவென்ற பாண்டியன்—இருபெருவேந்தரையும் ஐம்பெருவேளிரையும்வென்று இடைக்குன்றூர்க் கிழாரால் பாடல் பெற்றான்.

தலையாலங்கானத்துச்செருவென்றநெடுஞ்செழியன்-இவன்கோச்சேரமான்யானைக் கட்சேய்மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறையுடன் இளமையில் போரிட்டு அவனைச் சிறையிலிட்டுச் சேரன், சோழன், திதியன், எழினி, எருமையூரான், இருங்கோவேள்மான், பொருநன் என்பவரையும் வென்றான். பழைய வேளிருடையமுத்தூற்றுக்கூற்றையும் வேள் எவ்வியின் மிழலைக்கூற்றையும் கைக்கொண்டவன். மறக்களவேள்வி அறக்களவேள்வி செய்தான். மாங்குடிமருதனாரியற்றிய மதுரைக்காஞ்சிக்குத் தலைவனிவனே. செய்யுள்பாடுவதில் வல்லவன். இவனை நெடுஞ்செழியன் எனவும் கூறுவர். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியனு மிவனுக விருக்கலாம்.

தவதி—சவ்வருணன் தேவி, சூரியன்பெண், குருவின் தாய்.

தவழனி—ஆதிக்குத் தந்தை. இந்த ஆதி பிறந்த பிறகு இவர் விராலிமலைக்குத் தவத்திற்கு ஏகினர்.

தவளகிரிழதலியார்—இவர் தொண்டைநாட்டில் வெண்குன்றமென்னும் ஊரிலிருந்த வேளாளர். இவர் வீட்டுக்குக் கம்பர் விருந்தாய்ச் சென்றகாலத்து இவரது குமரன் பாம்பாலிறக்க அப்பிரேதத்தை மறைத்து அவர்க்கு அன்னமிடப்புலவர் முதலியார் குமரையழைக்க முதலியார் நடந்ததைக் கூறினர். கம்பர் "ஆழியான் பள்ளியணையே" என்ற செய்யுளைக்கூறி உயிர்ப்பித்து வேளாளர்மீது ஏரெழுபது பாடப்பெற்றவர். இவர்க்குப் பிற்காலத்துச் சோழன்சபையில் முதலியார் குமரர் மந்திரியாக இருந்தபொழுது சோழன் ஒருநாள், முதலியாரின் புத்திரரைநோக்கிக் கம்பர்கூறிய ஏரெழுபது உண்மையோ என அனைத்தும் உண்மையெனக் காய்ச்சிய நெய்யில் முழுகியெழுந்து கையில் மழுவேந்தினவர்.

தவளமலை—சாவகநாட்டிலுள்ள மலை.

தவித்யோதன்—யதுவம்சத்து துந்துபியின் குமரன், இவனுக்கு அபிஜித் என வும் பெயர்.

தழற்கண்ணன்—சிங்கமுகாசுரனிடம் யுத்தஞ்செய்த சண்முகசேநாவீரன்.

தற்கழனி—ஆகாயவாணியிடந் தானபலங் கேட்ட முனிவன்.

தற்பன்—யமனுக்கு உன்னதியிடமுதித்த குமரன்.

தற்புருடன்—சிவபிரான் திருமுகத்தொன்று. பீதகற்பத்தில் பிரமனுக்குமுன் தரிசனந்தந்து காயத்திரியையுதவி நான்கு இருடிகளைத் தந்தருள்புரிந்தவர்.

தனகன்—பத்திரசேநகன் குமரன், இவன் குமரர் கிருதவீர்யன், கிருதாக்னி, கிருதகர்மா, கிருதோசா.

தனதத்தன்—திரிசிராப்பள்ளி வர்த்தகன், இவன் மனைவி பொருட்டுச் சிவமூர்த்தி தாயுருக்கொண்டு உதவித் தாயுமானத் திருநாமம் பெற்றனர்.

தனஞ்சயன்—1. கத்ருகுமரன் நாகன்.
2. (சூ.) பரிகசு குமரன்.
3. (ச.) சத்தியாயுசு குமரன்.
4. சண்முகசேநாவீரன்.
5. ஒரு அக்நி.
6. அருச்சுநன்.
7. காசியில் தாயின் எலும்பைவிடச் சென்று பொருளென்று கள்ளரிடம் பரிகொடுத்துத் தான் மாத்திரஞ்சென்று ஆடியவணிகன்.
8. தனஞ்சயமென்னும் வடநூலியற்றிய சைநன்.
9. ஒரு வணிகன். குலசேகரபாண்டியனைக் காண்க.

தனதத்தன்—1. தருமதத்தனைக் காண்க.
2. விண்டுதத்தன் குமரன்; இவன், வாமதேவமுனிவரிடம் உபதேசம்பெற்று சிவபூசை செய்து யமபுரஞ்சென்று மீண்டும் உயிர்பெற்று முத்தியடைந்தவன்.
3. புனிதவதியாரின் தந்தை.

தனபதி—1. பதுமைக்குப் பிதா.

2. ஒரு வணிகர், இவர் தேவி சுசீலை, இவர் அதிக திரவியம் சம்பாதித்துத் தமக்குப் புத்திரர்இலாமையால் தங்கைபிள்ளையை வளர்த்துவருகையில் தங்கை தன்பிள்ளையால் நீங்கள் பெருவாழ்வடைந்தீர் என்று ஏசினள். இதனால் விசனமடைந்து இருவரும் இனிவரும் பிறப்பிலாவது புத்திரப்பேறடையச் செல்வங்களை மருமகனுகிய தங்கையின் குமரனிடம் ஒப்புவித்துத் தவஞ்செய்யச் சென்றனர். இதனையறிந்த தாயத்தார் மருமகனிடம் இருந்தபொருள்களைப் பரித்துக்கொள்ளத் தனபதி வணிகரின் தங்கை, சொக்கரைத் தூதித்தனள். சொக்கர் கனவிற் ரோன்றி அம்மே, நீ தனபதியின் தாயத்தாரை அரச ஞணையிட்டு அம்பலமேற்று நாம் உன்பொருள்வாங்கித் தருகிரோம் என்றனர். இவள் விடிந்து அவ்வாறு செய்து அவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு அம்பலமேறினள். சொக்கர் மாமனைப் போல்வந்து சாதிமுதலிய கூறிப் பொருளைவாங்கித் தந்தனர்.

3. மதுரையிலிருந்த வணிகர், தேவி குணசாலினி மூங்கைப்பிள்ளையாருக்குத் தந்தை.

தனபாலன்—1. பதுமுகன் தந்தை.

2. ஒருவணிகன், மிளகுபொதிபோட்டுக்கொண்டு திருவிரிஞ்சைநகர்க்கருகில் வருகையில் பொழுதுபோனது கண்டு சிவமூர்த்தியைவழித்துணையாயின்மிளகு பொதி தருகிறேனென்று வேண்டினன். அவ்வகையே சிவமூர்த்தி இவன் காஞ்சி நகர் போமளவும் வழித்துணையாய் மறைந்தனர். பிறகு கள்ளர்பரிக்க வழித்துணைவந்தோர் கள்ளரைத் துறத்தி மறைந்தனர். வணிகன் சொன்னது மறந்து முழுதும்விற்க வாங்கியவர் மிளகு, முழுதும் பயருயின. அதைவாங்கியவர் மீண்டும் வணிகனிடம் கொடுப்ப வணிகன் மிளகு பொதியைச் சிவமூர்த்தி சொற்படி அடியவர்க்களித்துக் களித்திருந்தவன். இத்தலத்தில் சிவமூர்த்திக்கு மார்க்கசகாயத் திருநாமம். (திருவிரிஞ்சை - பு.)

3. குபேரனுக்கு மந்திரி, இவன் கிருதாசியெனும் வேசியின்பத்தில் மூழ்கிக் குபேரன்சபைக்குச் செல்லாதகால் யானையாகச்சாபமடைந்து திரிந்து வேதாரண்யதீர்த்தம்படிந்து பவித்திரனுனவன் (வேதாரண்யபுராணம்).

தனயித்துருக்கன்—வித்யோதனன்குமரன்.

தனகுஷயன்—ஒரு காந்தருவன், குபேரன் தனதில்லாளுடன் வினையாடிக்கொண்டிருக்க அத்தம்பதிகளைக் கண்டு அசுரனுகச் சாபமேற்றவன்.

தனுசாடர்—இவர் ஒரு அரிபக்தர். இவர் எழுவயதாக இருக்கையில் இவர் வீட்டினைச் சில பாகவதரடைந்து சாளக்கிராம பூசைசெய்கையில் இவர் கண்டு அவரை நோக்கித் தாமும் அவ்வாறு பூசைசெய்ய வேண்ட அவர்கள் இவன் இளையன்என்று ஒருகல்லினை யிவரிடங் கொடுத்துச்செல்லப் பக்தர் அதனைப் பூசித்துத்தாம் கொள்ளும் உணவை நிவேதித்துவருவர். ஒருநாள் ஆடுமாடுகளை மேய்த்துவருகையில் தமதுபெருமாளைப்பூசித்துக் கட்டமுதை நிவேதித் துண்டனர். மற்றொருதினம் கழனியில் நெல்விதைக்கக் கொண்டுசெல்கையில் அரிதாசர் பசித்துவரத் தாம் கொண்டநெல்லை அவர்களுக்கு அமுது செய்திட்டனுப்பினர். இவ்வாறுவிதைக்க விதையிலாது பாகவதரை யமுதுசெய்வித்துவருகையில்அயலார்நிந்திக்கப்பெருமான்விதையிலாது கழனியில் பெருவிளைவுசெய்விக்கக்கண்டஅயலார் இவர்அரிபக்தர் என்று அஞ்சி அன்புபாராட்டத் தாசரும் பெருமாளைப் பூசித்துவந்தனர்.

தனிகன்—துர்த்தமன் குமரன், கார்த்தவீர்யார்ச்சுநன் பேரன்.

தனு—ஒரு அசுரன் இவனுக்கு ரம்பன், கரம்பன் என்பவர் குமார். இவர்களிருவரும் புத்ரப்பேறுவேண்டிப் பஞ்சநதமெனும் நதிக்கரையில் தவஞ்செய்கையில் கரம்பன்செய்யுந் தவத்தினை யாற்றாது இந்திரன் முதலையாய் அவனை ஆற்றிலிழுத்துக் கொன்றனன். இவனிறந்ததையறிந்த ரம்பன் தன்தலையை யரியச் சிகையைப் பிடித்து வாளெடுக்கையில் அக்நிதேவன் பிரத்யக்ஷமாய் என்ன வேண்டுமென்ன உலகம் வணங்கத்தக்க ஒரு புத்ரன் வேண்டுமென்றனன். அப்படியே ஆகுகளன்று வரந்தந்து சென்றனன். மற்ற சரித்திரத்தை மகிஷனைக் காண்க. (தே - பா.)

தனுக்கோடிதீர்த்தம்—இராமமூர்த்தி சிவபூசைசெய்யும்படி தமது வில்லின் நுனியால் கண்டதீர்த்தம். (சேதுபுராணம்).

தனுத்தரன்—கனகவிசயருக்கு நட்பாளஞுகிய அரசன்.

தன்மசயன்—மஞ்சயனைக் காண்க.

தன்மன்—வராகமந்திரஞ் செபித்துப் பிரமபதமடைந்தவன்.

தன்மநிட்டை—இவள் முன்பிறப்பில் ஒரு புலைச்சி. பசுவிற்கு நீர்அருத்திச்சிவாலயத்தில் பிராட்டியின் திரவியத்தைக் கவர்ந்த

தால் பாண்டிநாட்டில் விருகன் எனும் அரசனுக்குக் குமரியாய்ப் பிறந்து தந்தை நாடு முதலிய இழப்பக்காட்டில் அலைந்து புண்ணியதீர்த்தக் கரைப்பாங்கர் தேவியைப் பூசைசெய்து பலவரங்களைப் பெற்றவள்.

தன்வந்திரி—விஷ்ணுவினம்சங்களில் ஒன்று. இவர் பாற்கடற்பிறந்த தேவவைத்தியர். ஒருகையில் கமண்டலம், ஒருகையில் கதையுடையவர். (பாகவதம்). இவர் மீண்டும் தீர்க்கதமர் புத்திரராய் அவதரித்துவைத்தியநூல் லோகோபகாரமாய் அருளிச்செய்தனர்என்பர். இவர் அருளிச்செய்தநூல்கள் தன்வந்திரிநிகண்டு, வைத்தியசிந்தாமணி,சிமிட்டுரத்தினச்சுருக்கம், கலைஞானம். இவர் காசிராஜனிடத்தும் அவதரித்தனர் என்பர். இவரைத் தீர்த்தபசு குமரர் எனவும், இவர் குமரர் கேது மான் எனவும், இவர் மாணக்கர் சுசருதர் எனவுங் கூறுவர்.

தன்வன்—சமதக்னியின் குமரன், தாய் இரேணுகை.

தக்ஷகன்—1. கத்ரு குமரன், பிராமணவடிவங் கொண்டுவந்து பரிக்ஷித்தின் விஷவேகம் தீர்க்கவந்த வேதியனைச் சந்தித்து அவனுக்கு வேண்டிய கொடுத்துத் திருப்பிப் பரிக்ஷித்தினைப் பாம்பாகச்சென்று கடித்தவன். சர்ப்பயாகத்திற்குப் பயந்து இந்திரனிடம் அபயம்புகுந்தவன். வாசுகியின் தம்பி.

2. பரதன் குமரன்.

தக்ஷகர்—ஒரு இருடி, இவர் குமரி மாரிஷை, இவள் பதின்மரை மணந்தனள்.

தக்ஷசீலை — பரதரால் காந்தருவநகரத்தில் நிருமிக்கப்பட்டபட்டணம். இதுதக்ஷனால் நிருமிக்கப்பட்ட பட்டணம் என்ப. காந்தாரதேசத்துப் பட்டணம்.

தக்ஷிணதேவி—1. விஷ்ணுவினம்சாவதாரமாகிய சுயக்கியன் தேவி.

2. பிரஜாபதியின் புத்ரி.

தக்ஷிணை—ஒருமுறை ருசிப்பிரசாபதிக்குச் சுவாயம்புமநுவின் குமரியாகிய ஆகுதியிடம் பெண்ணாக உதித்த இலக்குமி அவதாரம் யஞ்ஞமூர்த்தியாகிய விஷ்ணுவை விவாகஞ் செய்துகொண்டவள். யஞ்ஞமூர்த்தியை உடன்பிறந்தோன் என்பர். இவள் பதின்மரைப் பெற்றனள் என்பர்.

தக்ஷியஞ்ஞஹந்தமூர்த்தி—தக்ஷன்செய்த யாகத்தை யழிக்கவந்த சிவமூர்த்தியின் திருவுருவம்.

தக்ஷிணன்—1. தக்கனைக் காண்க.

2. (சூ.) பரதருக்குக் குமரன்.

3. அஷ்டமாநாகங்களில் ஒன்று.

4. வசுதேவன் தம்பியாகிய விருகன் குமரன். பிரமனது தக்ஷணபாகத்தில் வேகத்துடன் பிறந்ததால் இப்பெயர் பெற்றனன்.

தக்ஷிணபிரஜினி—தென் பெண்ணை.

தக்ஷிணதேவி—யஞ்ஞனுக்குத் தேவி. இவள் தீக்ஷாரூபிணியாய் எவ்விடத்தும் பூசையேற்பவள். இவளில்லாத கர்மங்கள் நிஷ்பலமாம். இவள் மகாலக்ஷ்மியின் தேகத்திற்பிறந்து சகலகர்ம பூர்த்தியின் பொருட்டுப் பிரமனால் யஞ்ஞனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டவள். (பிரம்மகைவர்த்தம்).

தக்ஷிணமூர்த்தி—1. சனகர்முதலிய முனிவர்க்கு உண்மை உபதேசிக்க எழுந்தருளிய சிவமூர்த்தியின் திருவுரு, இந்தத் தக்ஷிணமூர்த்தம் யோகதக்ஷிணமூர்த்தம், வீணதக்ஷிணமூர்த்தம் எனப்படும்.

2. திருஆவடுதுறை மடத்தைச்சார்ந்த ஒரு தம்பிரான் சுவாமிகள். இவர்செய்த நூல்கள் தசகாரியம், உபதேசப்ஃறொடை.

தஸ்யு—அயோகவான் தக்ஷா சண்டாளன் இவர்களுக்குத் தம் சாதிப்பெண்களிடத்தும் நான்குவருணப் பெண்களிடமும் பிறந்தவன். (மநு.)

தாக்கர்—ஒரு முனிவர் அயன் என்பவன் குமாரனாகிய தந்து என்பவனுக்குப் பிரம்மகத்திதீங்க அருள்புரிந்தவர்.

தாசராசன்—1. நயினசாரியரால் ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கப்பட்ட பிராமணன், இவனுக்குத் தாசரதி யென்றும் பெயர்.

2. பிரமன் சாபத்தால் மீனுருக்கொண்டிருந்த அப்சரப்பெண்ணினைச் சாபம் நீக்கினவன். மச்சகந்திக்குத் தந்தை.

தாசாரகர்—யதுகுலபேதம், கம்சன் பகைவர்.

தாசிஅம்மைச்சி—இவள் அந்தகக்கவிவீராகவமுதலியார் காலத்துக் காஞ்சீபுரத்திற் கருகிலுள்ள திருப்பனங்காட்டிலிருந்த விதவாம்மி இவள்கவிவீராகவமுதலியார் சந்திரவரணன்மீது கோவைபாடி அரங்கேற்றுகையில் அக்கோவையில் "பெருநயப்புரைத்தல்" என்னுந்துறைப் பாற்பும் "மாலேநிகராருஞ்சந்திரவாணன்வரையிடத்தே, பாலேரிபாயச்செந்தேன் மாரிபெய்யநற்பாகுகற்கண், டாலேயெருவிடமுப்பழச்சேற்றின முதலயன், மேலேமூளத்தகரும்போ விம்மங்கைக்கு மெய்யெங்குமே" எனும் பாடலைப் பிரசங்கிக்கையில் இவள் கரும்பு புன்செய்ப் பயிரா

யிற்றே, சேற்றில்முளைத்த கரும்பென் றீரேன ஆக்ஷேபிக்கக்கவிராயர் வேண்டு மாயின்மாற்றிவிடலாம் என்று எடுவாகிப் பானேநோக்கிக்கொம்பைத் தூக்கிக்காலை நிறுத்து என்னலும் தாகி தலைதுனிந்து நண்புபூண்டவள். இவளைக் காஞ்சிபுரத்து வேதியர் கர்வபங்கப்படுத்த எண்ணி இவள்வீட்டையிடித்து அவ்வழி இரதம் செலுத்த எண்ணியிருத்தல் அறிந்த அம் மைச்சியி னண்பராகிய அந்தகக்கவி வீர ராகவ முதலியார் இவள் பொருட்டு "பார்ப்பார்குரங்காய்ப் படையெடுத்து வந்தீரோ, தேப்பெருமாளே கச்சிச்செல் வரே—கோப்பாகக், கொம்மைச் சிங்கார லங்கைக்கோட்டையென்று வந்தீரோ, அம்மைச்சிவாழுமகம்" என இரதம் திரும்பிச் சென்றதென்பர்.

தாதூரன்—சரலோமாவின் குமரன், இவன் உடலைவிட்டுத் தேவவடிவெடுத்து யாகஞ் செய்தவன்.

தாசையர்—இவர் ஒருவீரசைவர்; இவர் ஓர் ஊர்க்குப்போகச்செல்கையில் இடையில் ஒரு ஆற்றைக் கடக்கவேண்டியிருந்து படகிற்குச்செல்ல அங்கிருந்தவர் எல்லாம் தாணமில்லாமைகண்டு படகேறச் சம்ம திக்காமல் ஆற்றைவற்றச் செய்துகடந்து சென்றவர்.

தாடகை—1. சுகேதுவின் குமரி, சுந்தன் தேவி. இவள், தன்கணவன் அகத்தியர் கோபத்தாலிறக்க அகத்தியரிடஞ் சென்று, தீமைசெய்யத் தொடங்கினள். முனிவர் இவளையும், இவள் குமரரையும் அரக்கராகச் சபித்தனர். இவள் அரக்கியாய் முனிவர்செய்யும் யாகாதிகாரியங்களுக்குத் தீமை செய்துவந்தனள். விச்வாமித்திரர் எவலால் இராமமூர்த்தியிவளைக் கொன்றனர்

2. திருப்பனந்தாளிலிருந்த ஒரு சிவபக்திமிகுந்தவள். இவள் சிவமூர்த்திக்குத் திருமஞ்சன முதலிய முடித்துமாலை சாத்துகையில் உடை நெகழ்ந்ததுகண்டு அவ்வுடையை முழங்கையால் இடுக்கி மாலைசாத்துதலுக்கு இடையூறு வருதல் கண்டு துக்கிக்கச் சிவமூர்த்தி தமது முடியைச் சாய்த்துக்கொடுத்தனர்.

தாட்சபர்—தக்ஷன்மருமகன்; இவனுக்குத் தாரட்சியர், காசிபர் என்றும் பெயர்.

தாணி—துருவன் என்னும் வசுவின் தேவி.

தாண்டவழார்த்தி — நாராயண குருவின் மாணாக்கர், கைவல்யநவநீதம் செய்தவர். இவர் சோணாட்டு நன்னிலமென்னும் ஊரார், வேதியர்.

தாண்டவம்—இது பஞ்சகிருத்தியதாண்டவம் என்றும், அகோரதாண்டவம் என்றும், ஊர்த்தாண்டவமென்றும், ஆச்சர்ய தாண்டவம் என்றும், ஆனந்தசௌந்தரிய தாண்டவம் என்றும் பலவிதப்படும்.

தாதகி—பவணமாதேவன் தேயம்.

தாதன்—கம்பர்காலத்துச் சோழனிடத்துச் சிறப்படைந்த ஓர் வணிகன். இவன்கவி வல்லான், இவனுக்குச் சோழன் வரிசை செய்தலைக் கம்பர் பொருளாய்ச் சோழனை நோக்கி இவற்கு இத்தகையவரிசைசெய்தல் எம்போன்றவரை இழித்தலோடொக்கும்எனக் கேட்டதாதன் கம்பரிடத்துக்கோபங்கொண்டு கம்பர்பாடிய மும்மணிக்கோவைக்குக் குற்றங் கூறி, யவரையு மிழித்து வசைபாடினன் என்ப. தாதன் சோழன்பாற்பெற்ற ஊர் தொண்டைநாட்டின்கணுள்ள கூவம். தாதன் பாடியவசை. "கைம்மணிச்சீரன்றிச்சீரறியாக்கம்ப நாடன்சொன்ன, மும்மணிக் கோவை முதற்சீர் பிழைமுனைவாளையிற்றுப், பைம்மணித்துத்திக் கனமணிப் பாந்தட்படம் பிதுங்கச், செம்மணிக்கண் பிதுங்கப்பதம்போர்த்த செயதுங்கனே."

தாதா—1. ஒருதேவன்.

2. நந்நிதியெலும்பிற் பிறந்தவன்.

3. பிருகுவிற்குக் கியாதியிடமுதித்த குமரன், தேவி ஆயதி.

4. காச்யபருக்கு அதிதியிடமுதித்த குமரன்; துவாதசாதித்தரில் ஒருவன், பாரிகள் குரு, சிநிவாலி, ராகை, அனுமதி.

தாதாசாரி — காஞ்சீபுரத்திலிருந்தவைணவ வேதியர், இவர் வடகலையார். அப்பையதீக்ஷிதருடன் வாதஞ் செய்தவர்.

தாதை—1. பாதாளத்திருந்து இரவையுண்டாக்கும் பிரமன் பெண்.

2. பிரமனல் சிருட்டிக்கப்பட்ட தேவன்.

தாது—(எ) இரதம், சுக்லம், இரத்தம், மூளை, தசை, எலும்பு, தோல்.

தாத்ரி—சுக்ரன் குமரன், அசுரபுரோகிதன்.

தாத்ரிகை—திரௌபதியின் தோழி.

தாபசன்—1 உத்தமனிக்குப் பிராதா.

2. பிரியவிரதனுக்கு இரண்டாவது பாரியிட முதித்த குமரன்.

தாபத்தியர்—தபதிவம்சத்துப்பிறந்த சந்திரவம்சத்தரசர்.

தாமக்கிரந்தி — பாண்டுபுத்திரனுகிய நகுலன் மச்சகாட்டில்கரந்துறைந்தகாலத்து வைத்துக்கொண்ட பெயர்.

தாமக்மதம்—இம்மதாசாரியன் பிராணஞ்திஸ்கு என்பவன். இது ஒருவிதமான

வைணவமதம், இவன் எல்லாமதங்களையும் ஒருமதமாக்க முயன்றவன். இம்மதத்தவர் தேவகுமாரர்கள் என்றுபாவம். இவர்களுக்கு விக்ரக ஆராதனையில்லை. இவர்கள் தங்கள் தேவாலயங்களில் மதகிரந்தங்களைப் பூசிப்பர். இக்கிரந்தங்களில் ஹிந்துவேதம் குரான்முதலிய வற்றின் சாரங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன.

தாமசமநு—சுராஷ்டிரன், ஒரு மகாவீரனாகிய அரசன், இவ்வரசன் மந்திரி, சூரியனெண்ணித் தவமியற்றி அரசனுக்குத் தீர்க்காயுள்தரப் பெற்றதால் நெடுநாள் அரசாண்டவன். இவன் தனது நாடு தன களத்திர புத்திராதிகளை யிழந்து காடடைந்து தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் மழைபெய்து இவனை வெள்ளமடித்துக்கொண்டுபோயிற்று. அரசன், ஒரு மிருகத்தின்வாலைப்பற்றிக் கரையேறி அதுத்தகாட்டையடைந்துதான்பற்றிய துமிருகமென்றறிந்தும் அதனிடம்மோகங்கொண்டனன். மிருகம், அரசனதுஎண்ணம் அறிந்து அரசனைநோக்கி அரசனே என்னையேன் தொட்டனை நான் கருப்பவதி ஆலிங்கனத்திற்குத் தக்கவள் அல்லன் என்று மனிதபாஷையால் கூறியது. இதைக்கேட்ட அரசன் நீ யார் என மிருகம், நான் பூர்வத்தில் திருடதன்வன் என்னும் அரசன்குமரி, உன்பாரியைகளில் முதல்வி, என்பெயர் உற்பலாவதி என்றது. அரசன் மிருகத்தைநோக்கி உனக்கு இத்தப்பிறவி யெவ்வாறு வந்ததென மிருகம், நான் இளமையில் என் தோழியருடன் வனத்தில் விளையாடுகையில் ஒருபெண்மிருகத்தை ஆண்தொடர்ந்துவந்தது. அதனைக்கண்ட நான் அப்பெண்மிருகத்தை ஆண்சேரவொட்டாமல் ஓட்டினேன், பின் தொடர்ந்துவந்த புருஷாமிருகம் என்னை நோக்கி மனிதபாஷையால் நான் செய்யவந்த கருப்பாதானத்தை என்விலக்கினாய் என்றது. நான் பயந்து நீயாரென நான் நிர் உருத்தசகுன் என்கிற முனிபுத்ரன் என் பெயர் சுதபன். என்னைத்தடைசெய்ததால் சபிப்பேன் என்றது. நான் பயந்து அறியாமல் செய்தகாரியத்தைப் பொறுக்கவென வேண்டப் புருஷாமிருகம் என்னை மணந்தாலன்றி விடேன் என்றது. அதனைநோக்கி நான் மிருகவுருக்கொள்ளேன் என்றனன். அதனால் இருடிபுத்ரன் கோபித்து நீ மிருகமாகவென்றனன். நான் மீண்டும்வேண்ட முனிவன், நீ இரண்டுசன்மம் மிருகமாக இருந்து இரண்டாவது சன்மத்தில் சித்தவர்ய முனிபுத்ரனாகிய லோலன் உன் கருவில் வருவன்; அக்காலத்து உனக்குப் பூர்வஞான மூண்டாய் மனிதவாக்காகக் பேசுவாய் உன்ஜன்மம் விடுதலையாம். அந்த லோலன் மனுவாவன் என்று போயினன். அக்காலம் வந்தது நீர்தொட்டதால் கருவடைந்தேன். இதோ இப்புத்திரனைக் கொண்டுபோம் என ஒரு புத்திரனைப் பெற்றுப் புண்ணியஉலகடைந்தது. அவ்வனத்திலிருந்த இருடிகள் குமரனுக்குத் தாமசமநுவென்று பெயரிட்டனர். இவனை அகத்தியர் யானையாகச் சபிக்க முதலையால் பிடியுண்டு விஷ்ணுசக்கரத்தால் விடுபட்டனன் என்பர். இவன் நாலாம்மநு.

தாமத்தர்—திருவள்ளுவர் குறளுக்கு உரையியற்றியவர்களுள் ஒருவர். உரையாசிரியர்.

தாமந்தைமகருஷிகோத்ரன்—குமாரக்கடவுள் சூரபன்மனை வென்றகாலத்து உதவி செய்து செந்தேன்றிமாலை பெற்றவணிகன்.

தாமப்பல்கண்ணனார்—ஒரு தமிழ்ப்புலவர்; வேதியர், மாவளத்தானைப் பாடிப் பரிசு பெற்றவர்.

தாமிரபர்ணி—1. திருநெல்வேலி சில்லாவிலுள்ள ஒருநதி.

2. அஞ்சனம் என்னும் திக்குயானையின் பெண்.

தாமரன்—கண்ணனால் கொல்லப்பட்ட அரக்கன்; மூராசுரன் குமரன்.

தாமரை—காசியபர்தேவி, தக்ஷன்குமரி, வல்லூறு, கழுகுமுதலியவற்றைப் பெற்றவள்.

தாமலிப்தர்—ஒருவித அரசர்.

தாமவியாளகடர்—சம்பரன்சேநாபதியர்.

தாமன்—1. ஒரு கோபாலன்; கண்ணனிடம் அந்தரங்கபக்தியுள்ளவன், ஒருமுறை கண்ணன் விளையாட்டாக இவனைத் தோளில் தூக்கினர்.

2. திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளைக் காண்க.

3. தமயந்தியின் தமயன், விதர்ப்பன் குமரன்.

தாமாஜிபண்டிதர்—இவர் பேதரிஎன்னும் பட்டணத்தில் வசித்த ஒருவேதியர். இவர் ஒரு மிலேச்ச அரசனிடம் உத்தியோகஞ் செய்துவருகையில் அவன் இவரை மங்களவேடுஎன்னுங் கிராமத்திற்கு அதிகாரியாக்கினன். இவர் அக்கிராமஞ்சென்று பக்திமேலிட்டவராய்ப் பாகவத கைங்கர்யத்திலீடுபட்டுத்தம்பொருள்களமுழுதும் அப்பாகவதர்பொருட்டுச்

செலவிட்டனர். பின் ஒருகூாமம்வர அப்புர ஜனங்கள் அன்னவிருப்புடையராய் அரசனது தான்யமுழுதுங் கொள்ளையிட்டனர். இச்செய்தியறிந்த அரசன் இவரைத் தண்டிக்கஎண்ணிவருவிக்கப் பெருமாள் ஒரு வெட்டியானேப்போல் வேடங்கொண்டு அரசன் பொருள்முழுதுந் தாங்கிப் பண்டிதர்தந்த திருமுகம்போல் ஒருதிருமுகம் கொடுத்து அரசனிடம் பண்டிதர் கொடுத்தபொருள்முழுதும் ஒப்புவித்து ரசீதுபெற்று வரிசைபெற்று பண்டிதர் இருக்குமாடம் வந்தனர். இதற்குள் பண்டிதர் அரசனிடம்வர அரசனெதிர்கொண்டு மரியாதைசெய்து நடந்தவைகூறப் பண்டிதர் தம்பொருட்டுப் பெருமாள்வந்ததற்கு விசனமடைந்து அரசனேவிட்டு நீங்கிக் கைங்கர்யபரரா யிருந்தனர்.

தாமான்தோன்றிக்கோன்—ஒரு கொடையாளி; ஐயூர்மூடவனுரால் பாடப்பெற்றவன்.

தாமிரலிப்தி — கங்கைக்கருகிலுள்ள ஒரு நகரம்.

தாமிரன்—முராசுரன் குமரன், கிருஷ்ணனால் கொல்லப்பட்டவன்.

தாமோதரன்—கிருஷ்ணவதாரத்தில் தாம்பால் வயிற்றில்கட்டுண்ட விஷ்ணுவிற்கு ஒருபெயர்.

தாம்பூலம்—இது மங்கலப் பொருள்களில் ஒன்று. பரதகண்டத்தவரால்கொண்டாடப்பட்டபொருள். தாம்பூலரசத்தினுல்கிருமிகபம்தாகம்,பல்நோய்,விடாய்இவைகள் நீங்கும்.பசி,பெண்களுறவு,நாவுரிசை, மலசுத்தி, துர்நாறிவு, சுக்லவிருத்தி, தருமகுணம், அழகு முதலியவுண்டாம். தாம்பூலத்தில் முதலில் வெறும்பாக்கினே வாயிலிடலாகாது, என்னெனின் அப்பாக்கில் அதிதுவர்ப்பு, சொக்கு, மூர்ச்சை, புழுஉளுத்தல், பசைப்பு இவை முதலிய குற்றங்களுளவாய்த் தேகத்திற்குக் கெடுதியைத்தரும். ஆதலின் முதலில் குற்றமில்லாத வெற்றிலையை மென்று அதன் சாரத்தினேயருந்திப் பின் பாக்கினேயருந்தின் அப்பாக்கிலுள்ள தோஷங்களெல்லாம். பாக்குகளில் கொட்டைப்பாக்குக் கோழை, மலம், மலக்கிருமிகளே நீக்கும். அதிகமாகத் தின்றுல் சோபாரோகத்தையுண்டாக்கும். களிப்பாக்கு நெஞ்சிற் கோழையும் அதிசாரத்தையும் மனமகிழ்ச்சியையுந்தரும். பித்தஅருசியைப்போக்கும், வெறும்பாக்கினேமாத்திரம் தின்னலாகாது. பாக்குகளில் மிக்க விளம்பிஞ்சு அதிக முதிர்ச்சி, மிகப்புதிது, பச்சை, புழுவாடல், சோருதல் இவ்வித தூர்க்குணமுள்ளவைகளே நீக்கவேண்டும். வெற்றிலைகளில் சாதாரணமானதை யருந்தில் கபம், சீதளம், காணுக்கடியின்தூர்க்குணம், திரிதோஷம் விலகும். கம்மாறுவெற்றிலை சிரோபாரம், சலதோஷம், சந்நி, மந்தாக்நி வயிற்றுப்பிசம், வலிமுதலிய நீங்கும். வெற்றிலையை யருந்துகையில் சுண்ணந்தடவுதற்குமுன் காம்பு, நுனி, நீண்ட நரம்பு, பின்புறத்தோல் இவைகளே நீக்கவேண்டும். இவற்றை நீக்காதருந்துவரேல் சக்கிரவர்த்தியாயினும் செல்வத்தையிழந்து வறியராவர். சுண்ணத்தில் கற்சுண்ணம் அன்னத்தைச் சீரணப்படுத்திக் குடலிற் பற்றிய நெய்ச்சிக்கல், பேதி, வாதகிரிச்சரம், புழுவின்கடிமுதலிய சில்விஷங்கள் காயங்களினிரத்தம், களைநோய், சந்நி இவைகளேநீக்கிச் சுக்கில விருத்தியையுந்தந்து வன்மையையுந் தரும். தாம்பூலத்தையருந்துகையில் காலியிற் பாக்கை யதிகமாகச் சேர்த்தால் சரியாக மலங்கழியும். மத்தியான்னத்தில் சுண்ணத்தை யதிகப்படுத்த நல்லபசியுண்டாகும். மாலையில் வெற்றிலையை யதிகப்படுத்த வாய்மணந்தரும். தாம்பூலரசத்தில் முதல்சுரக்கும் வாய்நீர் நஞ்சு (உ)வதுநீர் மிகுபித்தம் (ங)வது அமிர்தம் (ச) அதியினிப்பு. (ஞ)வது (ண)வது பித்தம் அக்நிமந்தம் பாண்டுரோகம் இவற்றையுண்டாக்கும்.

தாம்பொதியார்—கடைச்சங்கமருவிய புலவர். (அக-று.)

தாயங்கண்ணியார்—ஒரு தமிழ்க்கவி.

தாயர்—(ரு). பாராட்டும் தாய், ஊட்டும் தாய், மூலைத்தாய், கைத்தாய், செவிலித்தாய், அன்றியும் அரசன்றேவி, குருவின்றேவி, அண்ணன்றேவி, தன்னே ரன்ருள்.

தாயிசமதம்—சீனுதேசத்தில் முதல் முதல் கான்பீயூகஸ் மதமிருந்தது. அதன்பிறகு தாயிஸமதம்; கான்பீயூகஸ்காலத்திலிருந்த தாயிசா வென்பவன் இம்மதத் தாபகன், இவன்மனிதர், பூமி, ஆகாயம் என்பவையுண்டாதற்கு மூதற்காரணம் ஒன்று உண்டு எனவும், அக்காரணம் அநாதியெனவும், அந்தக் காரணப்பொருள்மூன்று முறை மனுஷ்யாவதாரம் எடுத்தனென்றும், ஒவ்வொருவரும் யோகத்தை அநுட்டித்து இந்தஜன்மத்தைப் போக்கடிக்க வேண்டுமென்றுகூறுவன்; கி.மு. 1034 வருஷத்தில் பிறந்த சோதாஜ் என்னும் விஞ்ஞானியால் எழுதப்பட்ட அநேக

மான ஜடஅஜடதத்துவக்கிரந்தங்கள் மூக்யாம்சமான பிரமாணங்கள். சிஞ்சேதசத்தில் மூன்றுவதுமதம் பௌத்தமதம் இதுவே பெரும்பாலும் அத்தேசத்தில் வியாபித்திருக்கிறது. இதுவன்றியில் கி. பி. 1833இல் டேபிங்என்னும் கிறிஸ்துமதமொன்றுண்டாயிற்று. ஹங்சாஸ்டியு என்பவன் ஒருசிறுகிரந்தத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு இந்தக்கிறிஸ்துமதத்தைவிர்த்திசெய்தனன். சீனரின்சிருஷ்டி விஷயமான அபிப்பிராயமெவ்வாறெனின் ஆதியில் ஜடபதார்த்தமாத்திரம் ஒரேபிண்டமாகவிருந்து பிறகு அது இரண்டாய் அதிலொன்று பெண்ணுய்மற்றொன்று ஆணுயிற்று; பின்னும் சூக்ஷுமதேகம் மேலும், ஸ்தூலதேகம் கீழுமாய் அதினின்றும் சமஸ்தமுமுண்டாயின. ஆகையால் ஆகாசத்திற்கும் பூமிக்கும் சம்பந்தமுண்டென்பர். பின்னும் அனேகத்தும் ஸ்திரி புருஷரூபமாகவே யிருக்கின்றனவென்பது அவர்களின் அபிப்பிராயம்.

தாயுமானர்—1. திரிசிராப்பள்ளியில் திருக்கோயில்கொண்டிருக்கும் சிவமூர்த்தியின் திருநாமம். காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்த அரதனகுத்தனுக்கு ஒரு பெண் பிறந்தது. அவளைத் திரிசிராப்பள்ளியில் தனகுத்தனுக்கு விவாகஞ் செய்வித்துத் தந்தையிறந்தனன். தனகுத்தனும் மனையும் திரிசிராப்பள்ளியிலிருக்கையில் மனைவிக்குப் பிரசவகாலம் வந்தது. இதையறிந்ததாய் பெண்ணிடம்வர எண்ணிவந்து காவிரிப்பெருக்கால் அக்கரையில் நின்றனள். பெண் தாயையெண்ணிவருந்தச் சிவமூர்த்தி அப்பெண்ணிடமிரக்கங்கொண்டு தாய்போல் திருமேனி தாங்கிமருந்தெண்ணெய்முதலிய கொண்டுவந்து அப்பெண்ணுடனிருந்துபிரசவமானபின் ஏழாம்நாள் சூழந்தையைத் தொட்டிலில் இட்டனர். ஆற்றின்வெள்ளம் வற்றியது. பெண்ணின்தாய் மகளிடம்வரத் தாயானசிவமூர்த்தி மறைந்து இடபாரூடராய்க் காக்ஷிகொடுத்தனர். பெண் என்தாயுமானரோ என்ன அதுவே திருநாமமாய் வழங்கியது. (செவ்வந்திபுராணம்).

2. விஜயரகுநாத சொக்கலிங்கநாயகர் சமஸ்தானத்தில் சம்பிரதியாயிருந்த கேடிலியப்பப்பிள்ளையின்கனிட்டகுமார். இவர் இலக்கிய இலக்கணங்கள்கற்று வல்லவராய்த் திருமூலர்மாபில் எழுந்தருளிய மௌனதேசிகரிடம்தத்துவோபதேசம்பெற்று அப்பியாசியாயிருக்கையில், தந்தையிறக்க அவரது உத்தியோகத்தைத் தாம்ஏற்றுத் தமது நிஷ்டையையும் விடாதிருந்தனர். அரசன் இவரது நிலைகண்டு பணிந்து இவரைத் தமது உத்தியோகத்திருந்து வேறுக்கி அவருக்கென வேறிடமுதலிய செய்வித்துக் காலஞ்சென்றனன். இவ்வர சன்மனைவி தம்மீதுகாதல் கொண்டிருப்பதைநாயனர் அறிந்து இராமநாதபுரஞ் சென்றிருந்தனர். இவரது தமயனுராகிய சிவசிதம்பரம்பிள்ளை இவரது சந்ததிவிர்த்தியின்பொருட்டுஇவரைவேண்டித் திருமணஞ்செய்வித்தனர். அந்த அம்மையாரும்இவரைமணந்துகனகசபாபதிபிள்ளையென வொருகுமரைப்பெற்றுக் காலமாயினள். பின் தாயுமானர் துறவடைந்து பல தோத்திரப்பாக்களைப்பாடிச் சிவபதமடைந்தனர். இவர்காலம் சற்றேறக்குறைய (கிபி0) வருஷம் இருக்கலாம். இவரது பரிபூரணத்தைக் கண்டிரங்கி அருணேயர் இவரைத் துதித்தனர்.

தாரகசித்—குமாரக்கடவுள்.

தாரகன்—1. கிருஷ்ணன் தேர்ப்பாகன்.

2. குமாரக்கடவுளால் கொல்லப்பட்ட அசுரன். (இவன்புத்திரர் திரிபுரவாசிகளாகிய வித்துற்மாலி, கமலாக்ஷன், தாரகாக்ஷன். சூரபதுமன் சகோதரன். ஒருகாலத்து விஷ்ணுமூர்த்தியிடம் யுத்தம்புரிந்து அவர் எவியசக்கரத்தை மார்பணியாகக் கொண்டவன்; இவனுக்கு யானைமுகம். வீரவாகுவினை மாயையால்வஞ்சிக்கக் கிரவுஞ்சத்தில் மறைந்து வெளிப்பட்டுப் பூதப்படைகளை வதைத்து மீண்டுங் குமாரக்கடவுளுடன் கிரவுஞ்சன் சகாயமாகப் பலமாயத்தால் யுத்தஞ்செய்து வேலாயுதத்தால் வீரசுவர்க்கமடைந்தனன். மனைவி சவுரி.

3. தநுப்புத்திரன்.

4. இரண்யாக்ஷன் குமரன்.

5. ஒரு சிற்பி.

தாரகாமயம்—தேவர்க்கும் அசுரர்க்கும் உண்டானயுத்தம்.

தாரகாக்ஷன்—திரிபுரத்தசுரரில் ஒருவன்; தாரகன் குமரன்.

தாரகேசன்—பாதளகேதன் தம்பி.

தாரணி—1. கலுழவேகன் மனைவி.

2. சத்தியாதனனைக் காண்க.

தாரணை—(கூ) நாமதாரணை, வச்சிரதாரணை, மாயாதாரணை, சித்திரதாரணை, செய்புட்டாரணை, நிறைவுகுறைவாகிய வெண்பொருட்டாரணை, சத்ததாரணை, வத்துத்தாரணை, சதுரங்கதாரணை.

தாரன்—ஒருவாநரவீரன்; வாலி சுக்ரீவருக்கு மாமன், தாரைக்குத் தந்தை, வியாழன் குமரன்.

தாரஷ்டி—த்ருடனைக் காண்க.

தாராகூயர் — தாரூபனைக் காண்க. (தாட்சபன்).

தாராகணங்கள்—நக்ஷத்ரகூட்டங்கள், தூமகேதுக்கள், ரோகிணேயர்கள், சப்தருஷிகள், உல்காபாதங்கள், மின்னல்கள், ஊஷ்ணபாதங்கள், ஜ்யோதிர்கணங்கள் என்பன.

தாரபுரம்—போஜன் ராஜதானி.

தாரிஷ்டவம்சம் — வைவச்சுதமனுப்புத்திரனுகிய திருஷ்டனுலுண்டான வம்சம்.

தாருகன்—1. ஒரு அரக்கன் இலக்குமணரால் கொலையுண்டவன்.

2. காளியைக் காண்க.

3. ஒருஅசுரன், இவன் சூரபர் வித்துர்மாலி, கமலாக்ஷன், தாரகாக்ஷன்.

4. மாநந்தையைக் காண்க.

5. ஒரு அசுரன், இவன் தேவி தாருகை, இத்தாருகன் தன் தவவலியால் தேவர்முதலியவர்களை வருத்தத் தேவர் ஒளரவமுனிவரிடம் முறையிட்டனர். ஒளரவர் இனிஅசுரர் தேவர் களுக்குத் தோற்றுப் பின்னிடைகளன அவ்வாறே தேவர்அசுரர்களுடன்போரிடத்தாருகனுடன்கூடிய அசுரர்பறக்கும் தமதுபுட்டணத்துடன் சமுத்திரநடுவில் சென்று ஆங்குக்கப்பலோட்டிவருவோரைவருத்திவருகையில் சுப்பிரியன் என்பவன் கப்பலோட்டிவர அவனைச்சிறையிலிடச் சுப்பிரியன் காராக்ரகத்தில் சிவபூசைசெய்து சிவப்பிரத்யக்ஷங் கண்டு சிவப்பிரியனுய் இருக்கையில் அசுரன் அவனைக்கொல்ல அசுரரையேவினன். சிவப்பிரியன் சிவத்யானத்துடனிற்கச் சிவமூர்த்தி சிவப்பிரியனுக்குப் பாசுபதமளித்து அசுரரைத் தோல்வியடைந்திறக்கச்செய்தனர். (சிவமகாபுராணம்).

தாருகி — தாருகன்தேவி சத்திபூசையால் அசுரர் அழியாதிருக்க வரமடைந்தவள். தேவர்களையும் மற்றவரையும் வருத்தி வீரசேநனுல் தோல்வியடைந்தவள். (சிவமகாபுராணம்).

தாருகாசுரன்—மாயை காசிபரை மூன்றுஞ் சாமத்துப் பெண்யானை யுருக்கொண்டு புணர யானைமுகத்துடன் பிறந்த அசுரன், இவன் விஷ்ணுமூர்த்தியுடன் ஒருமுறை சண்டைசெய்தவன். இவன் புட்டணம் மாயாபுரம், தேவி சவுரி, குமரன் அதிசூரன். சுப்பிரமண்யரால் கொல்லப்பட்டவன் மறுபிறப்பில் அகம்பனனுன்.

தாருகாவனம்—இந்த வநத்திலிருந்த முனிவர்கள் கருமமே பலன்தரும், தெய்வம் வெண்டாவெனவும், இம்முனிவர் தேவியர் கற்பேபுயர்ந்தது மற்றில்லையெனவும் கடவுளே யிகழ்ந்திருந்தனர். இதனுல் சிவமூர்த்தியும், விஷ்ணுமூர்த்தியும் முறையே பிக்ஷாடனத்திருக்கோலமும் மோகினித்திருக்கோலமும் கொண்டு அம்முனிவரிடத்தும் அம்முனி பத்தினிகளிடத்தும்மனங்லையறியச்சென்றனர். திருமால் முனிவரிடஞ்செல்ல முனிவர்கள் மாலேக் கண்டு சபித்துப் பின்சென்றனர். சிவமூர்த்தி முனிவரின் தேவியரிடஞ்செல்லஅக்கற்பினிகள் பிக்ஷாடனரைக்கண்டு மயல்கொண்டு பின்சென்று அவரை மனத்தாற்றழுவி(சஅ,000) முனிவரைப்பெற்றுக் கற்பழிந்தனர். இதனுல் முனிவர்கள் சிவமூர்த்தியிடம் கோபித்து ஆபிசாரயாகமொன்றுசெய்து, பூதப்படை, பாம்பு, மூயலகன், உடுக்கை, மழு, மான், வெண்டலே, புலி, அழல், அலகை, சூலம் முதலியவைளே அதில் பிறப்பித்து ஏவஅவை சிவமூர்த்தியையொன்றுஞ் செய்யாது அடங்கின. பின் சாபமிட்டனர். அவையும்ஒன்றுஞ் செய்யாதடங்கியதால் முனிவர்கள் நீங்கள் யாரெனச் சிவமூர்த்தி நாம் கைலேயிலுள்ளோம் என்று மறைந்தனர். பின் இருடிகளே நோய் முதலியவருத்தின. முனிவர்கள் இந்திரனிடஞ்சென்று கேட்க இந்திரன், முதல்வரிருவரும் எதிரில் தரிசனம் தந்தும் அறியாமையால் இந்தநோய் உங்களேவருத்துகின்றது என்றனன். அதனுல் முனிவர்கள் சிவபூசைசெய்து பேறு பெற்றவனம்.

தாருணன்—1. ஒரு இராக்கதன், பிராமணனைத் தின்னப்போய் அப்பிராமணன் அஞ்சாது களித்தலைக்கண்டு வெருவி இவனது மெய்யிலுற்ற பசிநோய்க்குக் காரணங்கேட்டுப்பிராமணனேவிட்டவன்.

2. ஒரு அசுரன், இவன் பிரமனேயெண்ணித் தவம்புரிந்து அம்மூர்த்தி தரிசனந்தர என்னைநிர்ப்பட்டவர் சுரத்தாற்துன்பமடைந்து இறக்கஎன வரம்பெற்றுத் தேவரைவருத்தித்திரிகையில் தேவர் வேண்டச் சிவமூர்த்தி குபேரனுடன் சண்டிகையை யேவத் தாருணன் சண்டிகையைக்கண்டு மயல்கொண்டுவரச் சண்டிகை கொலைசெய்தனள்.

தாரை—1. பிரகஸ்பதியின் மனைவி; சந்திரன் இவளைப்புணர இவளிடம் புதன் பிற

ந்தனன். அந்தப் புதனைப் பிரகஸ்பதி கண்டு தன்குமரன் என்று சந்திரனிடம் வாதிடப் பிரமன் இரகசியத்தில் கேட்டு உண்மையறிந்து புதனைச் சந்திரனுக்குக் கொடுத்தனன்.

2. இரவிவன்மன் புத்திரி, துச்சயராசன் மனைவி, யானையால் உடன்பிறந்த வீரை இறந்தாளென்பது கேட்டு மேன்மாடத்திருந்து பூமியில்விழுந்திறந்து அடுத்தபிறவியில் மாதவியாகப் பிறந்தவள். (மணிமேகலை).

3. வாலியின் தேவி, அங்கதன் தாய், இவளைச் சுக்கிரீவன் வாலிக்குப் பிறகு தேவியாகக் கொண்டனன். இவள் அமிர்தத்திற் பிறந்தவள். வாலியை யிரண்டாமுறை சுக்கிரீவனுடன் யுத்தத்திற்குப் போகாதிருக்க வேண்டியவள்.

தார்க்கிகன்மதம் — வித்தியாகற்பனை தோஷம், பிரவிருத்தி, சநநம், துக்கம் என்பவைகளை நீக்கிச் செல்லத் துக்கஒழிவுண்டாம். அதுவேமுத்தியென்பன்.

தார்தார்மதம்—பூர்வம் சார்த்தாரதேச ஜனங்கள் மார்ஸ் என்னும் தேவதையைப் பூஜித்துக்கொண்டும் குதிரைகளைப் பலி கொடுத்துக்கொண்டு மிருந்தனர். பிறகு குதிரைகளை அடிக்கும் சவுக்கைத் தெய்வமாக நினைத்துப் பூஜித்துக்கொண்டிருந்தனர். மங்கோலியா தார்த்தாரிகள் நிடிகே என்னும் தேவதையைச் சிருட்டிகர்த்தா என்று நம்பினர். பின்னும் டாபிலாமா என்னும் சந்நியாசி இருபதினுபிரம் சீடர்களுடன் லாசா என்னுமிடத்தில் இருக்கிறார். ஆகையால் அவரும்தேவனேயென்பர். இந்தச் சந்நியாசிக்கு ஹான்சிவ்என்பவரும், தேவஎன்பவரும் முக்கியமாணுக்கர். இவர்களில் சாதாரணஜனங்கள் மானிபாவென்னும் தேவதையை ஒன்பது தலைகளுடன் செய்து கிராமதேவதையாகப் பூசித்துப் பலிகொடுத்துக்கொண்டு வருகின்றனர். கடுச்சடா என்னும் தேவன் பரிசுத்தத்தையும் மறுஜென்மத்தையுங்கொடுப்பன் இவர்களில்சிலர்பூமியைத் தெய்வமாகநம்பிவெறுந்தரையில்படுத்துப் புரளுவர். ஜாகாகிஸ்என்னும் தார்த்தாரிகள் இறந்தவர்களே தேவதைகளென்று பூசிக்கின்றனர். டாங்குசஸ் என்னும் ஜாதியார் சகமானன்என்னும் சிருஷ்டிகர்த்தா இருக்கின்றனன் என்பர். பிராட் என்பவர்கள் சூரியசந்திரன் தெய்வமென்பர். அவ்விடத்திலுள்ளகாக்கேஷிய ஜாதியார் பெரியமனிதரே தெய்வமென்பர். தேசாசாரம்—மாத்ருகமனம் செய்தல் நியாயமென்பர். நாற்பது வயதிற்கு மேற்பட்டவர்களே விவாகஞ் செய்துகொள்ளல் நலம் என்பர். உத்தமஸ்திரிகள் இறந்துபோனால் அந்தஸ்திரிகளைப்போல் பிரதிமைசெய்து வைத்துக்கொள்ளுவர். செத்தபிணத்தை நன்றாக உலர்ந்தபிறகு அலங்காரஞ்செய்து பூசித்து அடக்கஞ் செய்வர்.

தார்க்ஷி—துர்வாஸமுனிவர் தவத்தை அழிக்கச்சென்று அவர் சாபமிடப் பக்ஷியான வபுஸ்என்னும் அப்சரசு. கந்தரனுக்குத் தமனகையிடத்துப் பிறந்தபெண்.

தார்க்ஷிகன்—1. ஒருமுனிவன்; வேட்டைக்குவந்த துந்துமாரன் என்னும் அரசன், மான்தோல் போர்த்துத் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த இவனது குமரனை மானென்று எண்ணி அம்பெய்து கொன்றனன். இம்முனிவன், குமரன் இறந்ததால்விசனமடையாமல் குமரனை மீண்டும் உயிர்ப்பித்தனன். இவனுக்குத் தார்க்கிகன் எனவும் பெயர்.

2. ஒரு விஷ்ணுபடன்.

தாலகேது — 1. கிருஷ்ணனால் செயிக்கப்பட்ட வருணன் சேவகன்.

2. வச்சிரகேதுவின் குமரன்; இருதத்துவசனைக் காண்க.

தாலசங்கன்—செயத்துவசன் குமரன், இவனுக்கு (க00) குமரர் உதித்தனர். அவர்கள் நூற்றுவரும் சகரனால் சங்கரிக்கப்பட்டனர். இவர்களுள் ஜ்யேஷ்டன் விதிஹோத்ரன்.

தாலத்துவசன்—நாரதரைக் காண்க.

தாலப்பியமுனிவர்—புலஸ்தியர் மாணாக்கர்.

தாலவமுனிவர்—ஒரு இருடி; தேவி சுலபை.

தாலி—மங்கலசூத்ரங் காண்க.

தாழம்பூ—சிவப்பிரீதியல்லாமை சீதையால் வந்தசாபம். (சிவபுராணம்).

தாளசங்கன்—கார்த்தவீரியன் பேரன்.

தாளம்—கொட்டும், அசையும், தூக்கும், அளவும், பொருந்தும்படி புணர்ப்பதாம். மேற்கூறியவை மாத்திரையின் பெயர்களாம். அவற்றுள் கொட்டுக்கு மாத்திரை அரை, அதன் வடிவு க. அசைக்கு ஒரு மாத்திரை, வடிவு எ. தூக்குக்கு இரண்டு மாத்திரை, வடிவு உ. அளவிற்கு மூன்று மாத்திரை, வடிவு ஃ. இவற்றின் தொழில் கொட்டு, அமுக்குதல். அசைதாக்கி எழுதல், தூக்குத்தாக்கித் தூக்குதல், அளவு தாக்கினஓசை மூன்றுமாத்திரை பெறுமளவும் வருதல். இத்தாளவகையினைப் பாதத்திற் கூறினும் ஆண்டுக் காண்க.

தாளவகையோத்து — இது தாளவகையினிலக்கணம் கூறும் நூல்களுள் ஒன்று.

தாஞுவான்—திருமங்கையாழ்வார்க்கு மந்திரி.

தானம்–(கூ) தலைப்படிதானம், இடைப்படிதானம், கடைப்படிதானம். அவையாவன: அறத்தான் ஈட்டியபொருளை முக்குற்றம் அற்ற நற்றவத்தோரைக் கொள்களனப் பணிந்து குறைஇரந்து தம் உள்ளம்உவந்து ஈதல் தலைப்படிதானம். ஆதுலர், குருடர், மாதர்முதல் பிறர்சிறுமையைப் பற்றி மனம்இரங்கி ஈவது இடைப்படிதானம். புகழ், ஆர்வம்,கைம்மாறு, அச்சம், கண்ணோட்டம், காரணம், கடைப்பாடு இவற்றைப்பற்றி ஈவது கடைப்படிதானம். இது பலவகைப்படும். இவற்றுள் பதினாறு சிறந்தன.

தானங்கள்—1. தேவர்க்கும் நல்லோர்க்கும் ஈந்து புண்ணியம் அடைதல்; அவை பலவகையாயினும்அவற்றுள் (கசு) சிறந்தன. இராணியகர்ப்பதானம்–பொன்னுல் (எஉ) அங்குலம் உயரமும் அதில் மூன்றம்சம் அகலமும் உள்ளதாமரை போன்றகும்பஞ்செய்வித்து அதில் தயிர், நெய், பால்முதலிய நிறைத்து வேதிகைசெய்வித்து அதின்மேல் இரண்டுமரக்கால் எள்ளைப்பரப்பி அதன்மீது கும்பத்தை நிறுத்தித் தான கற்பவிதிப்படி பூசித்துப் பிரதக்ஷணமுதலியசெய்து எஜமானன் அந்த. இரண்யகும்பத்தில் ஒரு விஸ்வாசகாலம் இருத்தல்வேண்டும். இப்படி யஜமானன் கடத்திருந்து வெளிவருமுன் ஆசாரியன் இரண்யகும்பத்திருக்கும் இரண்யகற்பனுகிய புருஷனுக்குக் கர்ப்பாதானம், பும்சவனம், சீமந்தம், சாதகர்மம்முதலிய கிரியைகள் செய்தல் வேண்டும். பின் யஜமானன் அதைவிட்டு வெளிவந்து அந்தக் கலசத்துடன் கிராமாதிகளையும் தானஞ்செய்யவேண்டும். அவ்வகைசெய்தவன் (க00) கோடிகல்பம் பிரமலோகத்தில் வசித்துத் தனது பிதுருக்களை நரகத்திலிருந்து நீக்குவன்.

2. இராண்யாச்வதானம்–(கூ) முதல் (க000) பலமுள்ளபொன்னுல் குதிரையொன்று செய்வித்து நானுவித உபகரணமான ஒரு சையத்தையும், (அ) சுவர்ணகலசங்களையும் வேதிகையில் தாபித்து விதிப்படி பூசிப்பதாம். இப்படிச் செய்தவன் தேவர்களால் பூசிக்கப்பட்டு இந்திரபதம் அடைவன்.

3. இராண்யாஸ்வரததானம்(கூ) முதல் (க,000) பலமுள்ள பொன்னுல் ரதம் செய்வித்து அதில் தன் இஷ்டதேவதையைப் பொன்னுற் செய்வித்து நிறுத்தி அத்தேர்க்கு (அ) அல்லது (சு) பொற்குதிரைகள்பூட்டி வஸ்திராதிகளால் அலங்கரித்து விதிப்படி பூசித்துத்தானஞ் செய்வதாம். இவ்வகை தானஞ்செய்தவன் பாபம்நீங்கித் தேசோசரீரனுய்ச் சிவபதமடைவன்.

4. உடயகோமுகிதானம்–பசுவின் பிரசவகாலத்தில், பசுங்கன்றின் பாதி தேகம் தாயின்வயிற்றிலும் மற்றப்பாதி வெளியிலும் இருக்கக்கண்டு பசுவினைப் பொன், வெள்ளிமுத்து முதலான வைகளால் அலங்கரித்துத் தக்ஷிணையுடன் வேதியனுக்குத் தானஞ்செய்வதாம். இவ்வகைத் தானஞ்செய்தவன் தாணிதான பலனடைவதன்றிப் பித்துருக்களையும் திருப்திசெய்தவனுகிறன்.

5. கனககல்பலதிகாதானம்–(ஙி) முதல் (க,000) பலமுள்ள பொன்னுல் நீர்க்காக்கை, அன்னம்முதலிய பக்ஷிகள், வித்தியாதரபிரதிமைகள் முதலியவற்றோடுகூடிய (க0) கல்பகக்கொடிகளைச் செய்வித்து விதிப்படி பூசித்துத் தக்க வேதியர்க்குத் தானஞ்செய்வதாம். இவ்வகை புரிந்தவன் சத்தியலோகம் அடைவன்.

6. கனகாமதேனுதானம்—(க,000) (ஙி00) (உஙி0) கணக்குள்ள பலத்தோடு கூடிய பொன்னுல் கன்றோடுகூடிய பசு செய்வித்து விதிப்படி பூசித்துத் தானஞ் செய்வதாம். இவ்வகைத் தானஞ்செய்தவன் தேவர்களால்பூசிக்கப்பட்டுச்சிவபதம் பெறுவன்.

7. கல்பவிருக்ஷதானம்–(கூ) பலம் முதல் (க,000) பலம்வரையில் பொன்னுல் திரிமூர்த்தி பிரதிமைகளுடன், (ஙி) நிலேகளோடு நானுவிதபக்ஷிகள், பழங்கள் முதலியவற்றுடன் கற்பகத்தரு செய்வித்துக் கிழக்கில் சகளத்திராகாமதேவயுக்தமானசந்தானவிருக்ஷத்தையும், தெற்கில் லக்ஷ்மியோடுகூடிய மந்தாரவிருக்ஷத்தையும், மேற்கில் சாவித்திரியோடுகூடிய பாரிசாதவிருக்ஷத்தையும், வடக்கில் சுரபியோடுகூடிய ஹரிச்சந்தனவிருக்ஷத்தையும் நிருமித்து விதிப்படி ஓமாதிகள் பூஜைமுதலிய செய்து நமஸ்காரித்துத் தானஞ்செய்வதாம். இவ்வகைச்செய்தவன் சித்த, சாரண, கின்னர, அப்சரசுக்களால் சேவிக்கப்பட்டுச் சூரியவருணவிமானத்தேறி (க00) கல்பம் விஷ்ணுபதத்தில் இருப்பன்.

8. கார்ப்பாஸதானம்–ஐந்து பாரம் முதல் (உ0) பாரம் நிறையுள்ள பருத்தியைத் தக்கவர்க்குத் தானஞ்செய்வதாம். இதைச்செய்தவன் உருத்திரலோகமடைவன்.

9. கிருதபர்வததானம் – (ஞ) கும்பம் நெய்முதல் (20) கும்பம் நெய்யைத் தக்கவர்க்குத் தானஞ் செய்வதாம். இப்படிச் செய்தவன் சிவபதம் பெறுவன்.

10. கிருஷ்ணஜினதானம்–மாசி, ஆடி, கார்த்திகை மாதங்களிலும், பௌர்ணமை, சந்திரசூர்யகிரகணம், உத்தராயண துவாதசி புண்ணியகாலங்களில், ஆகிதாக்னியாகிய வேதியனுக்கு விதிப்படி கிருஷ்ணஜினம் (மான்தோல்) தானஞ் செய்தலாம். இவ்வகைப் புரிந்தவன் சிவ சாயுச்யம் அடைவன்.

11. தடதேனுதானம்– நாலுபாரம் முதல் கூடியவரையில் பெல்லத்தால் பசுவும் கன்றும் செய்வித்து ஆபரணங்களால் அலங்கரித்து விதிப்படி பூசித்துத் தானஞ்செய்வதாம். இவ்விதம், வெண்ணெய், எள், தான்யம், சர்க்கரை, உப்பு, ரத்னம் பொன்முதலியவற்றாலும் செய்வித்து மந்திர ஆவாகனஞ்செய்து தானஞ் செய்யின் நெடுநாள் கோலகத்தில் சகல சௌபாக்கியங்களை அநுபவித்துப் பின் விஷ்ணுபதம் அடைவன்.

12. தடபர்வததானம் – மூன்றுபாரம் முதல் (10) பாரம்வரையில் பெல்லத்தால் பர்வதம் செய்வித்து விதிப்படி தானஞ் செய்வது. இவ்வகை செய்தவனுக்குப் பசுபதி சாந்நித்யமாவர்.

13. கோசகஸ்திரதானம்–(ஈ) பலம் முதல்கொண்டு(1,000)பலமுள்ளபொன்னால் (10) பசுக்கள் செய்வித்து அவற்றினிடையில் ஒரு பொன்விருக்ஷம் செய்வித்து நிறுத்திப் பின் (க,000)பசுக்களை, பொன்,வெள்ளி முதலானவைகளால லங்கரித்து விதிப்படிபூசித்துத் தானஞ்செய்வதாம். இவ்வகைச்செய்தவன் பாபம்நீங்கித் தன்னுடைய (101) கோத்திரத்துடன் தானும் கைலையில் வசிப்பன்.

14. சர்க்கராபர்வததானம்– இரண்டு பாரம்முதல் எட்டுப்பாரம்வரையில் சர்க்கரையை மலைபோல் குவித்துத் தானஞ் செய்வது. இதைச்செய்தவர் சிவபதமடைவர்.

15. சப்தசாகரத்தானம்–(ஙி) முதற்கொண்டு (க,000) பலம் அளவுள்ள பொன்னால் சாண்அளவுள்ள (எ) கும்பங்கள் செய்வித்து முதற்கும்பத்தில் உப்பு நிறைத்து அதில் சரஸ்வதியுடன்கூடிய பிரமதேவனையும், இரண்டாவதில் பால் நிறைத்து விஷ்ணுமூர்த்தியினையும், (ஈவதில்)நெய்நிறைத்துச்சிவமூர்த்தியையும் (சு-வதில்) பெல்லம்நிறைத்துச் சூரியனையும், (ஞ-வதில்) தயிர்நிறைத்துச்சந்திரனையும், (சு-வதில்) சர்க்கரை நிறைத்து லக்ஷ்மியையும், (எ-வதில்) சுத்தோதகம் நிறைத்துப் பார்வதியார்முதலியவர்களை யெழுந்தருளுவித்து விதிப்படி பூசித்துத் தானஞ்செய்வது. இங்ஙனஞ்செய்தவன் விஷ்ணுபதமடைவன்.

16. சுவர்ணபர்வததானம் – (உ ஞி 0) பலம் முதல் (க,000)பலம்பொன்னினால் பர்வதம் செய்வித்து விதிப்படிதானஞ் செய்யின் பிரமபதம் அடைவன்.

17. சையாதானம்–நல்லமரத்தில் கட்டில் செய்வித்து அதனைப் பலவிதமாக அலங்கரித்துப் பாயல்விரித்துத் தீபம், சந்தனம், புஷ்பம், தாம்பூலம், மற்றும்ஸ்திரீ புருஷர்களுக்கு வேண்டியவும் அமைத்து நவக்கிரக பூசைசெய்து சிவவிஷ்ணுக்கள் இதனால்மகிழக்கடவர்என யோக்கியனுக்குத் தானஞ்செய்தல் இதனால் சுவர்க்கம் உண்டாம்.

18. தாதானம்–(க00)முதல்(க,000) பலமுள்ள பொன்னினால் ஜம்புத்தீவு போல் நானாவித அநேகபர்வதசாகரநகரகிராமங்கள், பாரதாதி நவவருஷங்களோடுகூடிய பூமி, அவைகளைச்சுற்றிக் கடல் செய்வித்து விதிப்படி பூசித்துத் தானஞ் செய்வதாம். இவ்வகைத் தானஞ் செய்தவன் தன் கோத்ரங்களுடன் (ங) கல்பகாலம் வைகுண்டத்தில் வசிப்பன்.

19. தான்யபர்வததானம்–இந்தப் பர்வததானம், லவணத்தாலும், பெல்லத்தாலும், பொன்னினாலும், வெண்ணெயாலும்,எள்ளினாலும்இரத்தினத்தினாலும், வெள்ளியினாலும், சர்க்கரையாலும், மலைபோற்செய்வித்து வியதிபாதமுதலான புண்ணியகாலங்களில் (க,000) மரக்கால் நெல்லை மேருவாகவைத்து நவமணிகளால லங்கரித்து விதிப்படி பூசித்துத் தானஞ்செய்வது. இத்தானஞ்செய்தவன் தெய்வவுலகடைவன்.

20. தீக்பாலகதானம் – வேதியர் எட்டுப்பெயரை வருவித்து அவர்களை ஆசனத்திலிருக்கச்செய்து அவர்களினிடையில் சிவமூர்த்தியைப்பூசித்துப் பத்துக்கழஞ்சு பொன்னும் பதினொருவிமானம் செய்வித்து அதை வேதியர்க்கு விதிப்படி

தானஞ்செய்து பலவேதியர்க்கு அன்னமிடலாம்.

20. திலபர்வததானம் – மூன்றுமரக்கால்முதல் பத்துமரக்கால் எள்ளினைப் பர்வதம்போற் குவித்து விதிப்படி பூசித்துத் தானஞ்செய்வது. இவ்வகைச் செய்தவன் சுவர்க்கமடைவன். 10 - சாண்சோகாலொன்று நட்டு அதுமறைய எள்கொட்டி அதன்மேல் மண்டலஞ்செய்து ஆடையால்மூடி மலர்தூவி அதில் சிவமூர்த்தி பள்ளிகொள்வதாய்த் தியானித்துச் சிவமூர்த்தியைப் பூசித்து விதிப்படி தக்ஷிணையுடன் பிராமணருக்குக் கொடுத்தலாம். திலதேனு, திலபர்மதானங்களைத் தனித்தனி காண்க.

21. துலாபுருஷதானம் – இத்தானஞ் செய்பவன் பரிசுத்தனுய்ப் பதினறுமுழத்திற்குக் குறையாமல் மண்டபஞ் செய்வித்துப் புண்ணியாவாசனம்முடித்து ஏழடிவேதிகை செய்வித்து நான்கு குண்டங்கள்செய்விக்கவேண்டும். பிறகு வேதிகையில் கலசத்தாபனம் செய்து அதில் திரிமூர்த்திகளைப் பூசித்து ஏழுமுழமுள்ள தேவதாருமுதலிய இரண்டு தம்பங்களை யிரண்டுமுழம் பூமியில் புதைத்து அதின்மேல் சுவர்ணமுதலியவைகளால் அலங்கரித்துத் துலாதண்டம் நிறுத்தி லோகபாலர்களாகும் தட்டுகளைச் சங்கிலிகளில் மாட்டி அத்துலாத்தைக் கொடிமுதலியவைகளாலலங்கரித்துக் குருவையும் வேதமறிந்த எட்டுருத்விக்குகளையும்வருவித்து நான்கு திக்குகளில் இவ்விருவரை நிறுத்திப் பிரமாதி தேவர்க்கு ஓமஞ்செய்து எஜமானன் ஆசாரியருடன் பலிபூசைகள் முடித்து அத்தினத்தில் எல்லோரும் உபவசிக்கவேண்டும். மறுநாள் ஸ்நானாதிகள் முடித்துப்பரிசுத்தனுய்நானாவிதபூஷணலங்கிருதனன எஜமானன், ஆசாரியனோடு துலைக்கு நமஸ்காரித்துத் துலா ஆரோகணஞ் செய்தல் வேண்டும். அதில் ஒரு தட்டில் எஜமானனிருந்து மறுதட்டில் ஸ்வர்ணத்தை வைத்துச் சமமாகத்தூக்கி க்ஷணகேரம் அதிலிருந்து அதினின்றும் இறங்கி அதிலுள்ள திரவியத்தில் பாதி ஆசாரியனுக்கும் மிகுதியை ருத்விக்குகளுக்கும் கொடுத்து அவர்கள் ஆக்ஞையால் மற்றவர்களுக்கும் தானாதிகள் கொடுத்தல் வேண்டும். இப்படிச்செய்தவன் கீர்த்தியையும் ஆயுளையுமடைந்து விஷ்ணுபதமடைவன்.

22. பஞ்சலாங்கலதானம்–சாரமுள்ள நூறுகிராமங்கள் அன்றியதாசக்தி கிராமத்தையும்மரத்தாற் செய்யப்பட்ட ஐந்து கலப்பைகளையும், பொற்கொம்பாலலங்கரிக்கப்பட்ட பத்து எருதுகளையும் ஐந்து முதல் க,000) பலம் உள்ள பொற்கலப்பைகளையும் கன்றோடு கூடிய பசுக்களையும் விதிப்படி பூசித்துத் தானஞ் செய்வதாம். இவ்வகைச்செய்தவன் விமானமேறிச் சிவபதம் அடைவன்.

23. பிரமாண்டதானம்–இருபதுபலம் முதற்கொண்டு (க,000) பலம் வரையில் தன்சக்திக்கு இயன்ற அளவு (க00) அங்குலநீளம்இரண்டுகலசங்களும்,எட்டுத்திக்குயானைகளும், அஷ்டதிக்குப் பாலகரும் உள்ள ஒரு பிரமாண்டத்தைச் செய்வித்து அதில் திரிமூர்த்தி விக்ரகங்களையெழுந்தருளச் செய்து பட்டுவஸ்திராபரணாதிகளால் அலங்கரித்து அந்தப் பிரமாண்டத்தை இரண்டுமரக்கால் எள்ளில் நிறுத்தி விதிப்படி பூசைமுதலிய முடித்துத் தானஞ்செய்வதாம். இவ்வகை செய்தவன் பாபம்நீங்கி இந்திரபதம் அடைவன்.

24. மகாபூதகடதானம் – நூறு அங்குல நீளமுள்ளதாய், நாநாவித ரத்தினங்கள் இழைத்த கும்பத்தைப் பால் நெய் முதலியவைகளால் நிறைத்து அதில் ஒரு சுவர்ண கற்பவிருக்ஷத்தை நிறுத்தி விதிப்படி பூசித்துத் தானஞ் செய்வதாம். இவ்வகைச் செய்தவன் கோடிசூர்யப் பிரகாசமுள்ள விமானமேறி வைகுண்டபதம் அடைவன்.

25. ரத்னதேனுதானம்–வச்சிரம், பவளம், வைடூர்யம், கோமேதகம், புஷ்பராகம், மரகதம், மாணிக்கம், சர்க்கரை, பெல்லம் முதலியவற்றால் புராணாதிகளில்கூறியபடி ரத்னபசு செய்வித்து விதிப்படி பூசித்துத் தானாதிகளைச்செய்வதாம். இவ்வகை செய்தவன் மதனசமான காந்தியுள்ளானுய் விஷ்ணுபதமடைவன்.

26. ரத்னபர்வததானம் – மூன்றுறு பலம்முதல் (க,000) பலம்வரையில் இரத்தினத்தால் பர்வதஞ்செய்வித்துத்தானஞ் செய்வதாம். இது செய்தவர் பிரமகத்தி தோஷம்நீங்கி விஷ்ணுபதம் அடைவர்.

27. ரௌப்பியபர்வததானம் – (உ,று00) பலம்முதல் (க0,000) பலம் வரையில் ரௌப்பியபர்வதஞ் செய்வித்துத்தானஞ்செய்யின் சிவலோகமடைவர்.

28. லவணபர்வததானம் – நாலுமரக்கால்முதல் பதினறுமரக்கால்வரையில் உப்பை விதிப்படி தானஞ் செய்யின் சத்திஉலகம் அடைவர்.

29. விச்வசக்ரதானம்—ஆயிரம் முதல் (உரு0) பலம் பொன்னால் பதினாறு இலைகளுள்ள விச்வசக்கரத்தை ஏழு ஆவரணத்தோடுகூடியதாகச் செய்வித்துச்சங்குசக்கிரதரனுகியவிஷ்ணுமூர்த்தியை எட்டுத்தேவியருடன் பிம்பத்திற் செய்வித்திருத்தி விஷ்ணுமூர்த்தியின் தசாவதாரபதுமைகளை நிருமித்து விதிப்படி பூசித்துத் தானஞ்செய்வதாம். இவ்வகைத் தானஞ்செய்தவன் அரிபதமடைவன்.

30. ஹேமஹஸ்திரததானம்—ஐந்து பலம்முதல் ஒருபாரம்வரையில் பொன்னால் புஷ்பரதம் செய்வித்து நான்கு பொன் யானைகளையும், இரண்டு உயிர்யானைகளையும் பூட்டி அவ்விரதத்தின் மத்தியில் லக்ஷ்மீ நாராயணனையும் இரண்டு பக்கங்களில் பிரமமகேச்வராதி தேவவிக்கிரகங்களையும் எழுந்தருளச்செய்து விதிப்படி பூசித்துத் தானஞ்செய்தலாம். இத்தானஞ்செய்தவன் வித்தியாதரரால் பூசிக்கப்பட்டுச் சிவபதமடைவன்.

31. பருத்திதானத்தால்—யமதூதரிடத்தில் அச்சம் உண்டாகாது.

32. தானியதானத்தால்—யமனும் தூதுவரும் சந்தோஷித்து ஜீவனுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுப்பர்.

33. பூதானஞ்செய்யின்—எத்தனை அடிகள் தானம் செய்தானோ அத்தனைகாலம் சுவர்க்கத்தில் இன்புறுவன்.

34. மாடிதானத்தால்—மார்க்கத்தில் முள்முதலியவற்றால் துன்புறுதல் குதிரையேறி யமபுரஞ் செல்வன்

35. குடைதானத்தால்—நிழலுள்ள வழியிற் செல்வன், மழையால் துன்பமடையான்.

36. தீபதானஞ்செய்யின்—இருள்வழியில் பிரகாசத்துடன் செல்வன். மாண்டதுமுதல் ஓராண்டு தீபதானஞ்செய்யின் அவன் குலத்தோரையும் சுவர்க்கத்தில் புகுவிக்கும். ஆசனப்பலகையும் செம்புஸ்தாலியும் சுயம்பாகப் பொருளும் தானஞ்செய்யின் மரித்தவன்மார்க்கத்தில் இனிது செல்வன்.

37. வஸ்திரதானஞ்செய்யின்—யமதூதர் நல்லுருவத்துடன் தோன்றுவர்.

38. பூமி, சுரபிகள, சுவர்ணம்—இம்மூன்றும் தானங்களில் விசேடமாம். எவ்விதமெனின் பூமி விஷ்ணுசம்பந்தமாதலாலும், சுவர்ணம் அக்கினியின் மகவாதலாலும், சுரபிகள் சூரியபுத்திரிகளாதலாலும் விசேஷமாம். இவற்றைத் தானஞ் செய்வோன் அம்மூன்று லோகத்தையும் அடைவன்.

39. பருத்திதானம்மகாதானமாதும்—இது தேவர் அந்தணர்முதலியோர்க்குப் பூணுநூற்கு உபயோகம் ஆகையால் மிகச் சிறந்ததாம். இத்தானஞ் செய்தவன் சுவர்க்கவாசியாகச் சிலநாள் வசித்து அழகியமேன்மையுடையனாய்ச் சிவபதம் அடைவன்.

40. திலதானம், கோதானம், தானியதானம், சுவர்ணதானம், பூதானம்செய்யின்—மகாபாதகங்கள் நசிக்கும். இவைகளை உத்தமபிராமணருக்கே கொடுத்தல் வேண்டும்.

41. திலதானத்தாலும் இரும்பைத்—தானஞ்செய்தலாலும், யமன் உவப்படைகிறான்.

42. இலவணதானத்தால்—இறக்கிறவனுக்கு நமனிடம் அச்சம் உண்டாகாது.

தானவர்—1. ஒருமுனிவர் அட்டகோணமகருஷியின் தாயுடன் பிறந்தாளை மணந்தவர். குமரன் சுகேது.

2. காச்யபருஷிக்குத்துவிடமுதித்தகுமரர். அவர்கள் அஜோமுகன், அந்தகன், அடிதானவன், அருணி, அரிட்டன், அதிதாபகன், இல்வலன், ஏகசக்கரன், கபிலன், புலோமன், சம்பரன். திவிமூர்த்தனன், அயக்கிரீவன், சங்கசிரன், விபாவசு, விருஷபர்வன், விப்ரசித்தி, வாதாபி, சுவர்ப்பானன், நமுசி, வக்தரயோதி, காலநாபன், திரியம்சன், சல்யன், நபன், நரகன், புலோமன், தாம்ரகேது, கச்சுமன், விரூபாக்ஷன், துர்ச்சயன், வைச்வாநரன், தாரகன் முதலியோர்.

தானியமாலி—அதிகாயன் தாய், இராவணன் தேவியரில் ஒருத்தியாகிய அப்சரசு.

தானை—(சு) தேர், கரி, பரி, வாள், வில், வேல்.

தான்மிகபாண்டியன்—ஒருபாண்டியன்; இவன் தேவி வித்துருவதை.

தான்மிகன்—ஒரு அரசன்.

தாக்ஷாயணி—தக்கன் மகளாய்ப்பிறந்த பார்வதிபிராட்டி, சிவபெருமானை மதிக்காது செய்தயாகத்தில் வீழ்ந்துடல்விட்டவள்.

திக்கஜம்—அட்டதிக்கஜத்தைக் காண்க.

திக்குப்பாலகர்தறிகளாவன—கொடி, புகை, சீயம், நாய், இடபம், கழுதை, யானை, காகம். இவையெண்டிசையோனி யென்ப.

திக்கு—(அ) கிழக்கு, தென்கிழக்கு, தெற்கு, தென்மேற்கு, மேற்கு, வடமேற்கு, வட

க்கு, வடகிழக்கு. இவற்றுடன் ஆகாயம், பூமிசேர, பத்தாம்.

திக்குவணன் — பிராமணனுக்கு அயோகவ கன்னி இடத்துப்பிறந்தவன். இவன் தொழில் தோல்வார்த்தகஞ்செய்வது. (மது.)

திக்தி—(சூ.) விதி அவ்யயன் குமரன்.

திக்பாலகர்—அட்டதிக் பாலகரைக் காண்க.

திக்மகேது—வச்சிரன் குமரன்.

திசா—வடக்குத்திசையின் தேவதை, அஷ்டவக்ரரைப் பலவிதமாக மயக்கினவள்.

திடசேநன்—சிரதன் குமரன், இவன் குமரன் சுமதி.

திடணை—திகக்ஷணைவக்காண்க. குமரர் வேதசிரசு, தேவன், வயிநன், மது.

திடமதி—ஒரு சூத்திரன், இவன் முனிவன் ஆகவேண்டித்தன் நண்பனுகிய சுமதி முனிவனைநோக்கி என்னைப் பிராமணன் ஆக்குகஎன்ன அவன் அவ்வாறே யெஞ் ஞோபவீதம்சாத்தி வேதமந்திரம் உபதேசித்தனன்; அதனல் முனிவன் பல பிறவிஎடுத்து முடிவில் வேதியனுய்ப் புண்ணியதீர்த்தஸ்நானபலத்தால் முத்தி அடைந்தனன். திடமதியோ பலஜன்மங்களில் பட்டுஉழன்று பருந்தாய்த் தீர்த்தயாத்திரை செய்தவர் உடலினின்று தெறித்த நீர்த்துளியால் பவித்தரனுய்த் தேவர் உலகுஅடைந்தனன். (திருச்செங்கோட்டுப்புராணம்).

திடவிரதன்—ஒரு அரசன், வேட்டைமேற் சென்று தாகத்தால் விஷங்கலந்த நீரையுண்டு சிவபூசையால் அதைப் போக்கிக் கொண்டவன்.

திடன்—1. (சந்.) மதிவான் குமரன், மனைவி காளிந்தி.

2. திரிகர்த்தன் தம்பி.

திட்டத்துய்ம்மன் — துருபதன் குமரன். யாகத்தில் தேருடன் பிறந்தவன். திரௌபதியின் சகோதரன். பாரதயுத்தத்தில் சேநாபதியாயிருந்தவன். இவனை அக்நி அம்சம் என்பர். இவன்குமரன் திருஷ்டகேது, அக்நியம்சம். இரண்டாநாள் பாண்டவர் சேநாபதி.

திணை—(உ) உயர்திணை, அஃறிணை. (கு) குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் இவை முறையே மலை, மணற்காடு, காடு, ஊர், கடல்சார்ந்த நிலங்கள்.

திணைமொழிஐம்பது — ஐந்திணையைப்பற்றிக் கண்ணன் சேந்தனுராலியற்றப்பட்ட தமிழ்நூல். இதுசங்கமருவியநூல், ஐந்திணையிற் சேர்ந்தது.

திண்டாழண்டி-சிவகணத்தலைவரில்ஒருவன்.

திண்டி—(டிண்டி) ஒருவேடன். இவன் அயோத்திவந்து இருடிகளைக்கண்டு தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் இவனைப் புற்றுமூடிற்று. இராமர் அவதரித்தபின் லீலையாய் அப்புற்றைக்குத்த அதிலிருந்து வேடன்தோன்றி இராமமூர்த்தியைத்தொழுது முத்திபெற்றவன்.

திண்டிமன்—வேதாந்ததேசிகரிடம் வாதிட்டுத் தோற்றகவி.

திண்டிரன்—ஒரு அசுரன், இவன்தேவர்களை வருத்தத்தேவர்கள் அரியைப்பிரார்த்திக்க விஷ்ணுமூர்த்தி நாம்பூமியில் மல்லிகார்ச்சுநனுய் அவதரித்து உமதுதுன்பத்தை நீக்குகிறேம் என்றபடி அவ்வாறு ஸ்ரீசந்திரன் என்பானுக்குக் குமாராயவதரித்து அசுரனைக்கொன்றனர். மல்லிகார்ச்சுநனைக் காண்க.

திதளாசுரன்—தேவர்களைவருத்தித் தெய்வலோகத்தைத் தன்வசப்படுத்தியிருந்து சிவமூர்த்தியாலிறந்த அசுரன்.

திதி—1. காச்யபர்தேவி, தக்ஷன் குமரியாரில் ஒருத்தி; தைத்தியரைப் பெற்றவள். திருப்பாற்கடல் கடைந்தகாலத்துத் தேவர்செய்த வஞ்சனையால் சினங்கொண்டு காசிபர்சொற்படி (க,000) வருஷம் தவஞ்செய்கையில்இந்திரன், ஒருநாளுறங்குகையில்வாயுவுருவமாகவயிற்றில்புகுந்து பிண்டத்தை (எ) கூறுகச்செய்து நீங்கினன், அவர்களே மருத்துக்கள். இரண்யனிரண்யாக்ஷனை (க00) வருஷம் சுமந்து பெற்றவள்.

2. இவள் அதிதி இந்திரனைப்பெற்றது போல் தானும் ஒரு குமரனைப்பெறக் காசிபரை வேண்டிப் பெறுமளவில் வலிமைகண்ட அதிதி பொருமைகொண்டு இந்திரனைநோக்கி உன்பகைவனைக்கொல்கஎன இந்திரன் இவள் வயிற்றிற்புகுந்து ஏழுகூறுகச் சிசுவைச் சேதித்ததனல் திதி யுணர்ந்து அதிதியை வசுதேவர் தேவியாகப்பிறந்து ஏழுகுமாரர்களைப்பெற்று அதனல் வருத்தமுறவும், இந்திரனைத் தன் பதமிழந்து துன்புறவும் சாபமளித்தவள். (தே-பா.)

திதிகளாவன—பிரதமை, திவிதியை, திருதியை, சதுர்த்தி, பஞ்சமி, ஷஷ்டி, சப்தமி, அஷ்டமி, நவமி, தசமி, ஏகாதசி, துவாதசி, திரயோதசி, சதுர்த்தசி, பௌர்ணமி அல்லது அமாவாசியை ஆக (கடு). பதினைந்தாம்திதி கிருஷ்ணபக்ஷத்தின் இறுதியாயின் அமாவாசையும், சுக்லபக்ஷத்தின்

பக்ஷத்தின் இரண்டாவது திதியாயின் பௌர்ணமியும்வரும். இதில் சந்திரன் தோன்றும் முதல்பக்ஷம் சுக்லபக்ஷம் என்றும், சிநிவாலி என்றும் பெயர். சந்திரன் குறையும் பிற்பக்கம் கிருஷ்ணபக்ஷம் எனவும் குகு எனவும் பெயர்பெறும். இவற்றில் பிரதமை, ஷஷ்டி, ஏகாதசி மூன்றும் நந்தை எனப்படும். துவிதியை, சப்தமி, துவாதசி மூன்றும் பத்திரை எனப்படும். திருதியை, அஷ்டமி, திரயோதசி மூன்றும் சயை எனப்படும். சதுர்த்தி, நவமி, சதுர்த்தசி மூன்றும் இருத்தை எனப்படும். பஞ்சமி, தசமி, பௌர்ணமி மூன்றும் பூரணை எனப்படும். இவற்றுள் நந்தையும், பத்திரையும் சுபகாரியங்கள் செய்யஆகா. திதிஅதியோகங்களாவன-ஞாயிற்றுக்கிழமையில் பிரதமையும், ஷஷ்டியும், திங்கட்கிழமையில் துவிதியையும், சப்தமியும், செவ்வாய்க்கிழமையில் சதுர்த்தசியும், புதன்கிழமையில் அஷ்டமியும், திரிதியையும், திரயோதசியும், வியாழக்கிழமையில்நவமியும்,வெள்ளிக்கிழமையில் ஏகாதசியும், சனிக்கிழமையில் சதுர்த்தசியும் வருவன. சுபயோகங்கள் – ஞாயிற்றுக்கிழமையில் அஷ்டமியும், திங்களில் நவமியும், செவ்வாயில் ஷஷ்டியும், புதனில் திரிதியையும், வியாழனில் ஏகாதசியும், வெள்ளியில் திரயோதசியும், சனியில் சதுர்த்தசியும் வருவன. நாசயோகங்கள–ஞாயிறில் சதுர்த்தியும் திங்களில் ஷஷ்டியும், செவ்வாயில் சப்தமியும், புதனில் துவிதியையும், வியாழனில் அஷ்டமியும், வெள்ளியில் நவமியும், சனியில் சத்தமியும் வருவன. ஞாயிறில் பஞ்சமியும், கார்த்திகையும், திங்களில் துவிதியையும், சித்திரையும், செவ்வாயில் பூரணையும் ரோகணியும், புதனில் சப்தமியும், பரணியும், வியாழனில் திரயோதசியும், அனுஷமும், வெள்ளியில் ஷஷ்டியும் திருவோணமும், சனியில் அஷ்டமியும் ரேவதியும் வருவனவாம். அக்னியோகங்கள-ஞாயிறில் துவாதசியும், திங்களில் ஷஷ்டியும், செவ்வாயில் சப்தமியும், வெள்ளியில் தசமியும், சனியில் ஏகாதசியும் வருவனவாம். தக்கியோகங்கள–ஞாயிறில் துவாதசியும், திங்களில் ஏகாதசியும், செவ்வாயில் பஞ்சமியும், புதனில் துவிதியையும், வியாழனில் ஷஷ்டியும், வெள்ளியில் அஷ்டமியும், சனியில் நவமியும் வருவனவாம்.

திதியன்—1. நெடுஞ்செழியனால் தலையாலங்கானத்துச் செருவெல்லப்பட்டவன்.

2. இவன் குறுக்கை யென்னும் ஊர்ப் புறத்து அன்னியொடுபொருது அவனது நாவன்மரத்தை வெட்டியவன்.

திதிக்ஷு—மகாமனுவின் குமரன், இவன் குமரன் குருசத்திரன்.

திதிக்ஷுப்பி—பிராதா இறந்தவன், தமயன் மனைவி புத்திர உற்பத்திக்காகத் தர்மமாகத் தன்னிடத்தில் வந்திருந்தபோதிலும் அவளிடத்துக் காமத்தினால் ஆலிங்கன முதலிய சிருங்காரசேஷ்டை செய்கிறவன்.

திதிதக்ஷு–தக்ஷகனுக்குப் பிராகுதியிடத்துதித்த குமரி, யமன் தேவி.

திந்தன்—உறையூரிலிருந்த சோழன், சோழன்கோர்வைக்கோப்பெருநற்கிள்ளியின் தந்தை.

திந்திரி–ஒருபக்ஷி தைத்திரீயத்தைக்காண்க.

திந்திரிபுரிலன்—ஒரு நாகன்.

திந்துசாரன்—நிதந்துவின் குமரன்.

திபதகேது–தெக்ஷசாவர்ணி மநுப்புத்திரன்.

திபோதாசன்—திவோதாசனுக்கு ஒரு பெயர்.

திப்புத்தோளார்— கடைச்சங்கத்துப் புலவர்; குறுந்தொகையுட் சிலபாடியவர்.

திமி—காசிபர் தேவி, தக்ஷன் குமரி சலசந்துக்களைப் பெற்றவள்.

திமித்துவசன்–இந்திரன் வேண்டுகோளால் தசரதன் துணையிருக்க இந்திரனுல்கொல்லப்பட்ட அசுரன். இப்போரில் கைகேயி தசரதனுக்கு இரதம் செலுத்தியிரதத்தில் அவனது மூர்ச்சைதெளிவிக்க அவன் களிப்படைந்து இரண்டுவரம் கேட்க வென அவற்றை வேண்டியபோது பெறுகிறேனென்று இராமனை வனம்புகச் செய்தனள்.

திமிங்கலன்—இராசதபர்வதத்தின் ராசன்.

திம்மராஜன்—இவன் கி.பி. 1515-ல் விஜயநகர சமஸ்தானத்தில் மந்திரியாக இருந்தவன். விஜயநகரத்தரசன் கட்டளைப்படி செங்கற்பட்டை அரசாண்டவன். இவன் தன் பெயரால் செங்கற்பட்டில் ஒருகுளம் தோண்டுவித்தான், அதற்குத் திம்மராஜாகுளம் என்று பெயர்.

திம்மவாது—திர்யோதனன் தம்பி.

தியா—எட்டாவது வசு. இவன் தேவி அங்குலா. அஷ்டவசுக்களும் தங்கள் தேவியருடன் பூலோகத்திற்கு வரும்போது வசிஷ்ட தேனுவாகிய நந்தினியைக்கண்டு தியாவின் மனைவி அதின் சிறப்புகளைக் கேட்டுப் பூலோகத்தில் உசீநருடைய மகனுக்கு அதனதுபாலுண்பிக்க எவ்வகையேனும் களவுசெய்து தரவேண்டுமென

அவ்வகை யுடன்பட்டுச் செய்து வசிட்டரால் மனிதனுகப் பிறக்கச் சாபமேற்றுப் பூமியில் பீஷ்மராகப் பிறந்தவர்.

தியாகராஜமூர்த்தி—இவர் விஷ்ணுமூர்த்தியால் பூசிக்கப்பட்ட சோமாஸ்கந்தர். எவ்வகை எனின், விஷ்ணுமூர்த்தி புத்திரப் பேறுவேண்டிச்சிவமூர்த்தியைஎண்ணித் தவம் இயற்றினர். சிவமூர்த்தி ஒரு புத்திரன் உண்டாக வரமளித்தனர். தேவியார் தம்மைப் பூசிக்காததினுல் சினம்கொண்டு அப்புத்திரன் பிறந்து சிலநாட்களில் மரணம் அடைகஎனச் சாபம் இட்டனர். இதனுல் விஷ்ணுமூர்த்தி பிராட்டியாரை வணங்கிக் கேட்கப் பிராட்டியார் நமது சாபம் அனுபவியாமல் ஒழியாதுஎனக் கூறிப் பின்னர் அநுக்கிரகித்தனர். உன் புத்திரன் பிறந்து இறைவனது நேத்திரத்தினுல் அழிந்து மீண்டும் எழுந்து நெடுநாள் உருவிலியாய் இருக்க என்றனர். அன்றுமுதல் விஷ்ணுமூர்த்தி சோமாஸ்கந்த திருவுருவத்தினைத் திருப்பாற்கடலில் தாம் துயிலும் அரவணையில் தமது மார்பு இடத்துக்கொண்டு யோகநித்திரை புரிந்து இருந்தனர். அந்தக் காலத்து சோமாஸ்கந்தமூர்த்தி "மேகமொன் றுலீள் வெள்ளி வெற்பணேந்தென விளங்கு நாக ணேமேவி, யோக நற்றுயில் கொண்டுறை கடவுளெட்டியிர்ப்பசைவாலன்னு, ஞகமீ தசைந்தாடியே யமர்ந்தன னமுத சந்திர மோலி, யேக நாயகனம்பிகை கந்தனெ டெண்ணிலாவுல குய்ய" என்றபடி அசைந்து ஆடி இருந்து வரம்தந்தவர் ஆதலால் இப்பெயர் பெற்றனர். இச்சோமாஸ்கந்தமூர்த்தியை விஷ்ணுவிடம் இந்திரன் தன்னுடி வளம்பெறவேண்டிப் பெற்றுப் பூசித்துவருகையில் வலன்என்னும் அசுரனை இந்திரன் வேண்டுகோளால் வெல்லும்படி வந்தமுசுகுந்த சக்கிரவர்த்தி கேட்க இந்திரன் அது விஷ்ணுவின் கட்டளையால் கொண்டு செல்லத்தக்கதென அவ்விஷ்ணுவின் கட்டளைஏற்று முசுகுந்தன்கேட்கத் தரமனமிலாத இந்திரன் வேறு ஆறு சோமாஸ்கந்தமூர்த்தங்களைச்சிருட்டித்துத் தர அவற்றைச் சக்கிரவர்த்தி மறுப்ப இறுதியில் இந்திரன் தான்பூசித்த சோமாஸ்கந்தமூர்த்தியினைக் கொடுக்கக் களிப்புடன்பெற்றுத் திருவாரூரில் பிரதிஷ்டைசெய்வித்து மற்ற ஆறுமூர்த்திகளையும் "சோர் திருவாரூர் தென்னுகை நள்ளாறு, காரார் மறைக்காடு காராயல் நேரே உற்ற திருவாய்மூர் உகந்த திருக்குவளை சத்த விடங்கேசர் தலம்" என்னும் ஆறு திருத்தலங்களில் பிரதிஷ்டைசெய்வித்துத் தரிசித்து இருந்தனன்.

தியாசகன்—பிதுர்க்கள்பதின்மரில் மூவர்.

தியுமந்தன்—சுவரோசி மனுவிற்கு வநதேவதையிடம் பிறந்த குமரன்.

தியுமத்சேநன்—1. மகாபலனுயிருந்த ஒரு அரசன், கிருஷ்ணனுல் செயிக்கப்பட்டவன்.

2. சாளுவன் சேகாபதி பிரத்தியும்நனுடன் யுத்தஞ்செய்தவன்.

தியுமான்—வசிட்டருக்கு ஊர்சையிடமுதித்த குமரன்.

திரசதயன்—இருக்குவேதத்திற் புகழப்பட்ட ஒரு அரசன்.

திரசதன்—புருகுத்தன்குமரன், அநரண்யன் தந்தை.

திரசதாசயன்—மாந்தாத்ரியன்பௌத்திரன், இவன் ருக்வேதத்தாற் புகழப்பட்ட கொடையாளி.

திரடசுதன்—இத்மவாகனைக் காண்க.

திரணகூபம்—ஒருகடாகம், பலராமர் தீர்த்தயாத்திரைகாலத்து ஸ்நானஞ் செய்தது.

திரணபிந்து—1. பந்து என்பவன் குமரன். இவற்கு மூன்றுகுமரர் விசாலன், சூன்யபந்து, தூம்பிரகேது. ஒருபெண் இளிபிளை. காசிபர்க்கு மாமனுர். புலத்தியர்க்கு மாமன் எனவுங் கூறுவர். சுத்தியும்னன் முற்பிறப்புணர்ந்து களித்தவர்.

2. ஒரு இருடி, இவர் செய்த தவத்தைத் கெடுக்கத் தேவர் அரணியென்ற தேவமாதை அநுப்ப அவள் இவரை மயக்க இருடிஇனைந்து நீ மானிடவுருக் கொள்கஎனச்சபித்தனர். அச்சாபம் ஏற்ற அந்தமாது போஜராஜன் புத்திரியாகிய இந்துமதியெனப் பிறந்தனள்.

3. மருத்சக்ரவர்த்தியின் வம்சத்தவனுன புதன் குமரன்; இவன்குமரன் விசாலன்.

4. ஜமதக்னியின் குமாரராகிய தொல் காப்பிய மகருஷிக்கு ஒருபெயர். இவரைத் திரணதூமாக்னியென்பர்.

5. ஒரு இருடி; இவர்க்குச்சிவபெருமான் ஒருகுடத்திலிருந்து பிரசன்னராய் அவரது குட்டநோயை நீக்கினர்.

திரணதநன்—கௌதமிதீரத்து இருந்த பன்னசனன் குமரன் சிவத்தைத் தரிசிக்காமல், சத்தியைத்தருசித்த தோஷத்தால் அரக்கவுருக்கொண்டு நாரதமுனிவர் சொற்படி மணிகன்னிகையில் மூழ்கி நல்லுருவடைந்தவன். (திருப்பூவண-பு.)

திரிமிடன்—1. இருஷபனுக்குச் சயந்தியிடமுதித்த குமரன்.

2. சத்தியாதனனைக் காண்க.

திரமிடம் — கர்நாடக ஆந்திர தேசங்களுக் கிடையிலுள்ள நாடு.

திரயருணன் — இருக்குவேதத்திற் கூறப் பட்ட ஒரு அரசன்.

திரயாரணன்—சூர்யாரணியன் திரயாருணி ரிக்ஷயன் குமரன்.

திரவணன்—வருணன் குமரன்.

திராவிடம்—(ரு) தமிழ், ஆந்திரம், கன்ன டம், மகாராட்டிரம், கூர்ச்சரம்.

திராவிடன் — சூர்யவம்சத்தரசன்; இவன் யோகியாயினன்.

திரவியம்—(ரு) மலைபடுவன, காடுபடுவன, நாடுபடுவன, நகர்படுவன, கடல்படுவன. மலைபடுதிரவியம் - மிளகு, கோஷ்டம், அகில், தக்கோலம், குங்குமம். காடுபடுதிர வியம்-இறால், தேன், அரக்கு, நாவி, மயிற் பீலி. நாடுபடுதிரவியம் - செந்நெல், சிறு பயிறு, கருப்பு, வாழை,செவ்விளநீர். நகர் படுதிரவியம் - அரசன், பித்தன், மந்தி யானை, கண்ணுடி. கடல்படுதிரவியம் - உப்பு, முத்து, பவளம், சங்குமுதலிய.

திரவிணகன்—அக்நியென்னும் வசுவிற்கு வசோத்தாரையிட முதித்த குமரன்.

திராவிடாசாரி—வேதாந்த சூத்திரத்திற்குப் பாஷ்யஞ் செய்தவர்.

திராவிடாபதி—திராவிடதேசத்தரசன். இவனிடம் அகத்தியர் யாகத்திற்கு பொருள்கேட்க இவன் அவரது எண்ண த்தை முடிக்கவில்லை.

திராவிடம் — தமிழ்க்கு ஆரியரிட்ட ஒரு பெயர். ஒருதேசம்.

திராக்ஷாராமம்—ஆந்திர, கர்நாடக, மகா ராட்டிரதேசங்களுக் கிடையிலிருக்கும் பர்வதம்.

திரிகதத்து—ரசஸ்ஸு குமரன்.

திரிகடுகம்—சங்கமருவிய நீதிநூல். இது பதினெண்கீழ்க்கணக்குகளுள் ஒன்று. இது நல்லாதனாரால் இயற்றப்பட்டது.

திரிகர்த்தம்—இது ஆர்யாவர்த்தத்திற்கு மேற்கிலுள்ளதேசம். இத்தேசாதிபதி திரிகர்த்தன்.

திரிகாலவாசுதேவர்—யதுகுலபேதம்.

திரிதத்து—(ச.)சுசியின் குமரன், பிரமனுக் குச்சாரதி, இவன்குமரன் சாந்திரதன்.

திரிகூடம்—ஒருபர்வதம்.

திரிசங்கு—1. சூர்யகுலத்தரசன், திரிபந்த னன் குமரன், பாரி கேகயராசபுத்திரி யாகிய சத்யவதி; இவன், தான் உடலு டன் சுவர்க்கமடைய வேண்டித் தனது ஆசாரியராகியவசிட்டமுனிவரைக்கேட்க அவர் மறுத்ததால் ஆசாரியரைக் கோபித் தனன். அதனால் வசிட்டர் திரிசங்கினைச் சண்டாளனாகச் சபித்தனர். திரிசங்கு விச்வாமித்திரரிடம் அடைந்து நடந்த தைக்கூற விச்வாமித்திர முனிவர் தமது தபோபலத்தினால் போகச்செய்த சுவர்க் கத்தை அடைந்தனன். அவ்விடம்தேவர் கள்சண்டாளதேகமுள்ள இவனைக்கண்டு தலைகீழாய்த்தள்ளவிழுகையில் விச்வா மித்திரர் இவனுக்கு அபயம்தந்து ஒரு பதம் தரப்பெற்று அந்தரத்தில் நின்ற வன். இவன் குமரன் அரிச்சந்திரன். சூர் யாரண்யன் குமரன் எனவுங் கூறுவர். பிருதுகுமரன் எனவுங் கூறுவர். (பாக வதம்).

2. இவன் திரையாருணன் குமரன்; இவனுக்குச் சத்தியவதனன் எனவும் பெயர். இவனது தீச்செயலால் இவனை இவன் பிதா வனத்திற்கோட்டஅவ்விடத் தில் இவன் விச்வாமித்திரர் குடும்பத் தைக்காக்கத் தீத்தொழில் செய்துகொ ண்டுவருகையில் இவன்பிதா வசிட்டனை நோக்கி இராஜ்யத்திற்குக் குமரனில்லை யென இன்னும் சிறிதுநாளில் சத்தியவ தனன் இராஜ்யம் பெறுவானெனக் கூறிச் சத்தியவதனனைத்தான் தவத்திலி ருக்கையில் ஏவல்செய்யக் கட்டளையிட் டுப்பன்னிரண்டுவருஷம் யோகத்திருந்த னர். அச்சமயத்தில் விசுவாமித்ரர் குடும் பத்தைக்காக்க உணவுகாணப்படாது வசி ஷ்டதேனுவைக்கொன்று விசுவாமித்திர குடும்பத்திற்குக்கொடுத்துத்தானும் புசித் தனன். இதனையறிந்த வசிட்டர் உன்னை யிப்பொழுதே கொல்வேன் உன்தந்தை க்கு உன்னை யரசனுக்குகிறேனென்று வாக்களித்ததால் மனம்வரவில்லையா யினும், தீபரஸ்திரீகளைப் புணர்ந்ததும், ஜீவ ஹிம்சைசெய்ததும், பசுவைக்கொன்றது மாகிய மூன்றுகுற்றங்களைச் செய்தனை உன்குற்றத்திற்காக முன்னமே யுன்தலை யில் சங்கினையடிக்கவேண்டும்; அவை மூன்றினையுஞ்சேர்த்து அடிக்கிறேனென்று அவன்தலையில் சங்கடிக்கச்சத்தியவ தனன்எனும் பெயர்கொண்டு திரிசங்கா யினன். (சிவமகாபுராணம்). இவன் தேவி சத்யரதை. (சங்கு-மூலை.)

3. அவிபூ குமரன்; இவன்குமரன் சித்திராதன்; இவன் ஒருவேதியன் கிரு த்திகாவிரதம் அநுஷ்டித்து அரசன் ஆயினன்.

திரிசடை—விபீஷணன் குமரி. சாகலை இல ங்கையில் சிறையிருந்தகாலத்து அவளைத் தேற்றியவள். பிரமாத்திரத்தால் மூர்ச் சித்த இராமலக்குமணரைக்கண்டு சீதா

பிராட்டி துக்கித்தகாலத்து அவளைத் தேற்றியவள்.

திரிசதசு — (ச.) புருருச்சன் குமரன், (சூ.) மாந்தாதாவுக்கு இந்திரன் இட்டபெயர்.

திரிசஷ்டிசலாகாபுருஷர்கள்—சைநசமயங் காண்க.

திரிசகன்—நாலாமன்வந்தரத் திந்திரன்.

திரிசிரன்—1. விசிரவசுவிற்குக் காலேயிடத் துதித்த குமரன். இவன் சூர்ப்பநகையாற் றூண்டப்பட்டு இராமபிரானிடம் யுத்தத் திற்குவந்து இரண்டுதலேயிழந்து பிறகு ஒரு சிரத்துடன் மாயத்தால் யுத்தஞ் செய்திறந்தவன். இவனுக்கு மூன்றுசிரம்.

2. சநகராசனைக் காண்க.

திரிசிரா—இராவணன் குமரன்; அதிகாயன் யுத்தத்தில் அநுமனுல் கொல்லப்பட்ட வன்.

திரிதசீ—அகத்தியர் குமரர்; தாய்உலோபா முத்திரை.

திரிதன்வா—(சூ.) விசுமன் குமரன்; தண்டி யால் சிவநாமம் ஓதி அச்வமேதபல மடை ந்தவன்.

திரிதன்வன்—திரையாரணி தந்தை. சுமநன் குமரன்.

திரிதன்—பிரமன் புத்திரன்.

திரிதிவை—ஒருநதி; இது பாரிபத்ர பர்வதத் தில் உற்பத்தியாவது.

திரிதூலமுனி—ஒரு தவசி.

திரிபந்தனன்—(சூ.) திரியருணன் குமரன்.

திரிபாததிரிமூர்த்தி—சிவமூர்த்தி ஒருவரே தம்மில் பிரமவிஷ்ணுக்களே யொடுக்கிக் கொண்டு தாம்ஒருவரே திரிமூர்த்தி சுவ ரூபர் என்பதைத் தெரிவிக்க நின்ற திரு க்கோலம்.

திரிபுரம்—1. தாரகாசுரன் குமாராகிய வித் துன்மாலி, தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன் இவர் கள் மூவரும் சிவபூஜாபலத்தால், பொன், வெள்ளி, இரும்புக்கோட் டை களைப் பெற்று அக்கோட்டைகளுடன் பறந்து சென்று தேவர்களே வருத்தியிருந் தனர். இதனுல் தேவர், சிவமூர்த்தி யிடம் முறையிடச் சிவபிரானிவர் களிடத்துள்ள சிவப்பற்று மாறில் இவர் கள் செல்வங்குறையு மெனக்கூறக் கேட் டுக் களிப்புடன் விஷ்ணுமூர்த்தியிடம் சென்று சிவமூர்த்தி திருவாய்மலர்ந்தரு ளியதைக் கூறினர். விஷ்ணுமூர்த்தி, தாம் புத்தராயவதரித்து நாரதரைச் சீடராகக் கொண்டு திரிபுராதிகளிடஞ் சென்று அவர்களுக்குள்ள சிவப்பற்றைக் கெடித் தனர். அதனுல் புத்தர் சிவவிரோதிகளா யினர். சிவமூர்த்தி இவ்வசுராது இறுமாப் பைக்கெடுக்கஎண்ணித் தேவர்களேநோக் கித் தேர்கொண்டுவரக் கட்டளையிட்ட னர். விஷ்ணுமூர்த்தி, சூர்ய, சந்திரர்களைத் தேருருளேயாகவும், காலம், வானம், உதய கிரி, அத்தகிரி, காட்டை, கணம், ஏவம், வேள்வி, ஐம்பூதம், இந்திரியம் இவற்றை மூறையே பார், மேலிடம், நுகம், மூன் கொம்பு, கொம்புக்காதாரப்பொருள்களா கவும், புராணங்களேப் படமாகவும், உலோ காலோகபர்வதம் படியாகவும், அஷ்ட குல பர்வதங்கள் விதானமாகவும், அண்ட முகடு கொடிஞ்சியாகவும், இடைவெளி தட்டாகவும், வேதங்களேக் குதிரைகளாக வும், வாசுகியை நாணுகவும், மேருவை வில்லாகவும், பிரமனே மூட்கோல் பிடித் துத் தேரைச்செலுத்தும் சாரதியாகவும் செய்வித்துத் தேர்முடிந்ததென்று கூறி னர்.சிவமூர்த்தி தேர்மேல் ஆரோகணித்து வில்லக்கையிலேந்தி விஷ்ணுமூர்த் தி யைப் பாணமாக்கி எய்யத் தொட ங்குகையில் விஷ்ணுமூர்த்திக்கு மனதி லுதித்த இறுமாப்பை யெண்ணித் திரிபுரத்தை நோக்கியும் இவரது எண் ணத்தையெண்ணியும் சிரித்தனர். இச்சி ரிப்பின் சுவாலையால் திரிபுரம் தீப்பட் டது. இதில் மேற்கூறிய மூன்று அசுரர் சிவபூசைவிடாமல் இருந்தவராதலால் தீப் படாமல் காக்கப்பட்டனர்.

2. மற்றொருகாலத்தில் பகாசுரன் பொருட்டுச் சிவபிரான் வேதங்கள் நாலும் தேராகவும் உபநிடதங்கள் குதிரைகளா கவும்,உமையவள் சாரதியாகவும்பிரணவம் சவுக்காகவும் காலசக்ரம் வில்லாகவும்,மகா மாயைநாணுகவும், பாசுபதாத்திரம் பூட்டி அவ்வசுரனது வலியடக்கினர்.

3. ஒருகாலத்து, சந்ததந்துவென்பான் செய்தயாகத்தை அழித்தற் பொருட்டு அவியுண்ண வந்த தேவர்களே ஆகாசமே தேராகவும், வாயு குதிரையாகவும், அக்னி வில்லாகவும், சந்திரன் நாணுகவும், வரு ணன் அம்பாகவும் குமாரக்கடவுள் தேர்ப் பாகனுகச்சென்று தேவர்களே வென்றவர்.

4. ஒரு வித்யாதரநகரம்.

திரிபுராதாசர்—இவர் மதுராநகரத்தரசனது மந்திரி. இவர் இல்லறத்து வெறுப்புள்ள வராய் மாதவன்மீது சிந்தை செ கண் டு தமக்கிருந்த பொருள்முழுதும் பாகவதர் க்குக்கொடுத்துப் பிக்ஷைசெய்துகொண்டு துளசிவனத்தில் கண் ண னே க் க ண் டு அவன் வடிவழகை யனுபவித்திருக்கை யில் ஒருநாள் பெருமாளுக்கு ஒருபோர் வையிட எண்ணங்கொண்டு பொருளிலா

மையால் மசிக்கூட்டினைவிற்றுப் போர் வைவாங்கி அர்ச்சகனிடந்தந்து பெருமாளுக்குப் போர்க்கவென அருச்சகன் இது பெருமாளுக்குப் பற்ற த பொர் வை யென்று படிக்கையாகக் கொண்டனன். பெருமாள் தமக்குக் குளிர்கலக்கச்செய்து நடிக்க அர்ச்சகர் எங்குள்ள போர்வைகளும் போர்க்கநின்றிலது. தாசர்கொடுத்த கலேமேல் துயின்றீரன் கன வி டப் பெருமாள்சென்று தாசர்கொடுத்தகலேயினைப் போர்க்கின் குளிரடங்குமென அவ்வாறுசெய்யக் குளிர்நின்றது. இதனையறிந்த பாகவதர் தாசரைப்பணிந்து போற்றினர்.

திரிபுராந்தகன்—திரிபுரத்தையெரிக்க எழுந்த சிவன் திருவுரு.

திரிபுரारி–1. திரிபுரமெரித்த சிவமூர்த்தி. 2. ஒரு வேதியன் கங்கையாடச்சென்றுவழியில்யமுனை, மணிகன்னிகைஆடுகளெனக் கூறக்கேட்டும் மறித்துச்சென்று காசிக்ஷேத்திரத்தினையும், கங்கையையும் காணது அசரீரியமுனை சொற்படிசெய்க எனக் கூறக்கேட்டுத் திரும்புகையில் பேய்கள் தங்கள் பாபம்ஒழிய மணிகன்னிகை ஆடவேண்ட அங்ஙனம் உடன்பட்டுத் தீர்த்தம்ஆடி நலம் அடைந்தவன். (வேதாரண்ய-புரா.)

திரிபுரஷ்டன்—வஸுதேவருக்குத் திருதியிடம் பிறந்த குமரன்.

திரிபுவனதேவன்—ஹச்சணந்தி, குணவீர பண்டிதர் காலத்திலிருந்தவன்.

திரிபுவனவீரதேவராயன்—ஒரு அரசன், பட்டரைத்தம்மிடம் அழைத்தவன்.

திரிபுஷ்கரம்—ஒருமகாக்ஷேத்ரம்.

திரிமதி—ஆனகதுந்துபி சூமரி, இவள் ஒரு இயக்கனை மணந்தனள். இவள் சுமதர், சுசேஷன், சுகீர்வன், வீரன், போசன், ஆவாகன்.

திரிமூர்த்தி—1. பிரம்ம, விஷ்ணு, ருத்திரர்கள். 2. அஷ்டவசுத்தியேசுரரில் ஒருவர்.

திரிமூர்த்திவாசம்—காஞ்சிக்கு ஒரு பெயர்; திரிமூர்த்திகளும் இத்தலத்தில் வசித்தலால் வந்த பெயராம்.

திரியக்ஷணன்—(சூ.) அரியச்வன் குமரன்.

திரியம்சன்—(தா.) விப்ரசித்திக்குப்புத்ரன்.

திரியம்பகம்—சிவமூர்த்தியின் வில், இது தக்ஷயஜ்ஞ அதத்தில் எடுத்தது.

திரியம்பகன்—மூன்றுகண்களுடைய சிவமூர்த்தி, கணபதி, வீரபத்திரர் முதலியவர்க்குப் பெயர்.

திரியு—யயாதியின் புத்திரன்; இவன் புத்திரன் பப்புரு.

திரிலிங்கதேசம்—(தெலுங்கதேசமெனப்படும்). காளேச்வரம், க்ஷிதிதரம், திராக்ஷாராமம், இவைகளுக்கு நடுவிலிருக்கும் தேசம். இவர்கள் பேசும்பாஷை தெலுங்கு.

திரிலோகசோழன்—இவன் சோழராஜாக்களில்ஒருவன், இவனைப் பிரமகத்திபிடிக்க இவன் காஞ்சிநதிமூழ்கிப் போக்கிக்கொண்டான்.

திரிலோசநன்—மூன்று கண்களையுடைய சிவமூர்த்தி.

திரிலோசநசிவாசாரியார்—இவர் சித்தாந்த சாராவளியென்னும் சிவாகமபத்ததி திருவாய் மலர்ந்தவர். இவர், சிவாகமங்களையாராயச் சிவமூர்த்தியைவேண்டி மூன்று கண்கள் பெற்று இப்பெயர் பெற்றனர். இவர் சைவ ஆமர்த்தகமடத்தைச் சேர்ந்த சம்புசிவாசாரியாரின் மாணக்கர்.

திரிலோசனதாசர்—இவர் தட்டார் ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்; இவரை யரசன் அழைத்து ஜேகிர்எனும் பணிசெய்து கொடுக்கும்படி பொன்மணிமுதலிய வுதவியிதனை மூன்றுதினத்திற் செய்துகொடுக்கக் கட்டளையிட்டனன். தாசர் உடன்பட்டு வருகையில் பாகவதர் எதிர்வரக்கண்டு அவர்களை யுபசரித்து இரண்டுநாட்கள் வரையிலும் வைத்திருந்தனுப்ப அரசன் தொழிலைத் தட்டார் மறந்து அரசனுக்கஞ்சிக் காட்டிலொளித்தனர். இவர்க்கு வருந்துன்பத்தைநீக்கப் பெருமாள் இவரைப்போல் உருக்கொண்டு ஜேகிர்எனும் பணிசெய்துகொண்டு அரசனிடஞ் சென்று கொடுக்க, அரசன் மகிழ்ந்து கொடுத்த வெகுமானங் கொண்டு தட்டாரதுமனைவியாரிடங்கொடுத்துப்பாகவதருக்குணவளிக்கச் செய்து தாம் அந்தஉணவில் சிறிது வஸ்திரத்தில் முடிந்துகொண்டு காடடைந்து தாசரைக் கண்டு தாம் திரிலோசனன் பாகவதருக்கிட்ட அன்னமயக்கத்தால் வழிதெரியாது ஈண்டைடைந்தேன்நீகளைத்திருக்கின்றாய் இவ்வுணவில் சிறிது அருந்துகளென வண்பித்து அத்தாசர், தம்மை யுடனழைத்துவரப் பின்றொடர்ந்து வீடடைந்து வளம்நோக்கி மனைவியைவினவ அவள் எல்லாம் நீர் செய்திருக்க என்னை வினவுவதென்னென வியந்து இது பெருமாளின்லீலையாட்டெனப் புறத்தில்வந்து பின்றொடர்ந்தவரைநோக்கக் காணது பெருமாள் தமக்காக வருந்தியதற்கு வருந்தித்துதித்திருந்தவர்.

திரிவக்கிரன்—ஒருஅரக்கன்; தேவி சுசீலை பாலபரணனைக் காண்க.

திரிவக்கிரை—மதுராபுரியில் கண்ணபிரான் திருவவதரித்துத் திருவிளையாடல் புரிந்த காலத்தில் அவர்க்குச் சந்தனம்பூசி அவரைக்கூட எண்ணங்கொண்ட குப்சை; இவளைக் கண்ணபிரான் தீண்டிக் கூனை நிமிர்த்தி இவளிடம் உபசுலோகரைப் பெற்றனர்.

திரிவிக்கிரமநபம் — இரண்டுமுகம், நான்கு தோள் மேலிரண்டு கைகளும் இரண்டு கமலம் பிடித்தவராய் மற்ற இரண்டு கைகளும் அஞ்சலியத்தராய் கறுப்புரத்ஞபரணம், கறுப்புவஸ்திரம் உடையராயிருக்குஞ் சூரியமூர்த்தி.

திரிவிக்கிரமன்—வாமனவுருக்கொண்டு மாவலிபாலடைந்து உலகளந்து தமது தரிசனந்தந்த விஷ்ணுமூர்த்தியின் திருக்கோலம்.

திரிஷதர்—ஒரு முனிவர், இவர் கார்த்தவீரியார்ச்சுனனுக்கு அக்கினியை அஸ்திரமாக அருள்செய்தவர்.

திரிஹாயணி—வேதவதியைக் காண்க.

திருக்கச்சிநம்பி—இவர் பிறப்பால் வைசியர், ஆளவந்தார்திருவடிசம்பந்தி,சங்குசக்கரஞ்சம், இளையாழ்வாரைக் காணக் காஞ்சிக்கு எழுந்தருளியபோது உடையவர், வர்ணச்சிரமம்தவறித்தம்மைத்தண்டன்சமர்ப்பிக்கவெண்ணுகையில் தடுத்து, அவர்க்கிருந்த ஐயப்பாடுகளைப் பெருமாள் நியமனப்படியிளையாழ்வாருக் கறிவித்தவர். இவர் கச்சித்திருவருளாளனுக்கு ஆலவட்டகைங்கர்யம் செய்துவரும்நாட்களில் பெருமாளிவரிடம் அன்புடன் வார்த்தைசொல்லி வருவர். இவர், ஒருநாள் அருளாளன்என்னும் சிறுவனைத் தீவட்டிபிடிக்க என்று கூறிச் சந்நிதிக்கு எழுந்தருளினர். நம்பி சந்நிதிக்கு எழுந்தளியபின் மழைபிடிக்கவே, அருளாளன் வீடுவந்துறங்கினன். நம்பி ஆலவட்டகைங்கர்யத்தை முடித்துச்சிறுவனைத்தேடச் சிறுவனுக்குப் பதிலாகப் பெருமாள் தீவட்டிபிடித்துவந்து நம்பியை வீட்டில்விட நம்பியின் மனைவியார் எதிர்கொண்டு சிறுவன் முன்பே வீடுவந்து சேர்ந்ததனுல் தீவட்டி பிடிப்பவன் யார் என்றனர். நம்பி சிறுவனை நோக்கப் பெருமாள் மறைந்தனர். நம்பி பெருமாள் எழுந்தருளியதைப்பற்றிவருந்தப் பெருமாள் உனதன்பைப் பலருமுணர்ந்து பிழைக்க இவ்வகைச்செய்தனமென்றனர். நம்பி சிலநாளிருந்து பரமபதமடைந்தனர்.

திருக்கண்ணமங்கையாண்டான்—ஸ்ரீமதுமுனிகளையாச்சரியத்தஸ்ரீவைணவர். இவர், இரண்டுநாய்கள் சண்டையிட்டு இறக்கக் கண்ட சொந்தக்காரர் ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிட்டு இறக்கக் கண்டு, அப்ராக்ருதநித்ய சம்பந்தியான பெருமாள் திருவடிகளில் பரநியாசம் செய்தபின் ஒன்றும் செய்யக் கூடாதெனப் பெருமாளையாராத்து முத்தியடைந்தவர்.

திருக்கண்ணபுரதேவர்மறைஞ்—நக்கீரர் கண்ணபுரது அன்பினையெடுத்துப் பாடிய பிரபந்தம். கல்லாடரும் ஒன்றிப்பெயராலியற்றினர்.

திருக்கண்ணபுரத்தாச்சான்—எழுபத்திஞலு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

திருக்கலிகன்றிதாசர்—நம்பூர் வரதராஜருக்கு ஒருபெயர். நம்பிள்ளைக்கும் பெயராம்.

திருக்களிற்றுப்படியார்—சைவசித்தாந்தசாத்திரம் பதிஞன்கினுள் ஒன்று. திருக்கடவூர் உய்யவந்தார் அருளிச்செய்தது.

திருக்காளத்திபுராணம்—திருக்காளத்திமான்மியம் சொன்னநூல், கருணைப்பிரகாசதேசிகர் செய்தது.

திருக்குருகூர்தாசர் — ஆளவந்தார் திருவடிசம்பந்தி.

திருக்குருகை—தக்ஷிணபிஞகினிக்குத்தென்கரையிலுள்ள விஷ்ணுத்தலம்.

திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான்—பிரசண்டாம்சரான இவர், கலி (சகசுஉ)க்கு மேல் பிலவஞ ஐப்பசிமீ திங்கட்கிழமை திருமலையில் (திருவேங்கடம்). அவதரித்தவர்.

திருக்குருகைப்பிரான் — பிள்ளானுக்கு உடையவர் இட்டதிருநாமம். பெரியதிருமலை நம்பியின் குமார்; இவர்குமார் புண்டரீகாக்ஷர்.

திருக்குறள் — இது, திருவள்ளுவநாயஞரா லியற்றப்பட்ட தருமநீதிநூல்; இது அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என மூன்றுபாலாகவும், இல்லறவியல், துறவறவியல் அரசியல், அங்கவியல், ஒழிபியல், களவியல், கற்பியல், என வழுவியல்களாகவும் (கஉஉ) அதிகாரங்களாகவும் வகுக்கப்பட்டது. இந்நூற்கு தருமர், மணக்குடையர், தாமத்தர், நச்சர், பரிதி, பரிமேலழகர், திருமலையர், மல்லர், கவிப்பெருமாள், காளிங்கர்முதலிய உரையாசிரியர்கள் உரையியற்றினர். இவ்வுரைகளுட் பரிமேலழகர் உரை சிறந்ததாகும். இதற்கு முப்பாலுல், உத்தரவேதம், தெய்வநூல், திருவள்ளுவர், பொய்யாமொழி, வாயுறைவாழ்த்து,

தமிழ்மறை, பொதுமறைஎனப் பெயர். இது சங்கமருவிய பதினெண் கீழ்க் கணக்கிலொன்று. இதனது பெருமையைத் திருவள்ளுவ மாலையா லறிக.

திருக்குறுங்குடிநம்பி — 1. திருக்குறுங்குடி பெருமாள், உடையவரிடத்தில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்போல் வந்து பஞ்சசமஸ்காரம் பெற்றனர், பின் ஸ்ரீவைஷ்ணவ நம்பியென்று பெருமாளுக்குப் பெயருண்டாயிற்று. (குருபரம்பரை).

2. எழுபத்திலுலு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

திருக்குறுந்தாண்டகம் — திருப்பாணழ்வார் அருளிச்செய்த பிரபந்தநிரட்டு.

திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனார் — இவர் தொண்டைநாட்டில் காஞ்சிபுரத்தில் ஏகாலியர் குலத்தில் திருஅவதரித்து சிவனடியவர் குறிப்பின்படியவர்க்கு ஆடைமுதலிய அழுக்குநீக்கி யுதவிவருவர். இவ்வகை செய்துவரும்நாட்களில் சிவபெருமான் ஒருவிருத்தராய் அழுக்கடைந்த கந்தையுடன்வர அவரைத்தரிசித்தநாயனர் எதிர்கொண்டுபணிந்து உம்முடைய கந்தையைத்தந்தால் அடியேன் அழுக்குநீக்கித் தருகிறேன் என்றனர். விருத்தர், இதுகந்தையாயினும் குளிர்க்கு ஆதரவாயிருக்கும். பொழுதுபோகுமுன் கொடுக்கின் தருகிறேன் என்றனர். நாயனர், அதற்குடன்பட்டுக் கந்தையைவாங்கிக் கசக்கி வெள்ளாவியில்வைத்து மீண்டும் கசக்கப் புகுந்தனர். அப்போதுவான வெயில்மூடி மழைபெய்தது. நாயனர், வாக்குத்தவறும் எனவும், விருத்தர் குளிரால் வருந்துவர்என எண்ணியும், பெரியவர்க்குத்தீங்குசெய்தவன் ஆகிறேன்என நினைத்தும் தாம் ஆடைவெளுக்கும்கருங்கற்பாறையில் தமது சிரத்தை மோதத் துணிகையில் சிவமூர்த்திபாறையிற் றோற்றிய தமது திருக்கரத்தால் நாயனது சிரத்தைப்பிடித்து "அன்பனதுபத்திமையை மூவுலகும் பரவச்செய்தனம்" இனிநம் உலகு அடைகஎனத் திருவாய்மலரத் திருக்கையேயடைந்தவர். (பெரியபுராணம்).

திருக்குன்றத்தாசிரியர்—சொல்லாசிரியர் ஆண்டைப்பெருங்குமானிடம் பொருளதிகாரம் கேட்டவர்.

திருக்கோட்டியூர்நம்பி—புண்டரீகாக்ஷம், இவர்கலி (சஅஉஅ) இல், சர்வசித்ரஹ்ரி வைகாசிமீ சனிக்கிழமை திருவவதரித்தவர், ஆளவந்தார் திருவடிசம்பந்தி.

திருக்கோவலூராழ்வான் — எழுபத்திலுலு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

திருக்கோவையார்—ஸ்ரீமன் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளால் அகப்பொருளிலக்கணம் பொருந்தச் சிவமூர்த்தியை நாயகனாக எண்ணித் தம்மை அடிமையாகக்கொண்டு திருவாய்மலர்ந்த கட்டளைக்கலித்துறை. இதற்கு உரையாளர் நச்சினார்க்கினியர் உரையியற்றினர் என்பர் சிலர். சிலர் பேராசிரியர் உரைகூறினர் என்றும்கூறுவர். இதற்குத் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார்எனவும் பெயர்.

திருசானு—பாணுவரன் குமரன்; இவன் குமரன் கரந்தமன்.

திருச்சாளக்கிராமம்—ஒரு புண்ணியகூத்திரம். இதில் விஷ்ணுமூர்த்தியெழுந்தருளியிருப்பர்.

திருச்சிற்றம்பலம்—இது ஞானகாசமாய்ச் சிவபிரான் திருநடஞ்செய்யும்தலம். இது, திருத்தில்லையென்னுந்தலத்திலிருப்பது. இதற்குத் தகராகாசம், கனகசபை, பொன்னம்பலம், ஞானபரமானந்தசபை, எனவும் பெயர். இது ஆனந்தசுவரூபமாதலாலும், சபாநாயகன் ஆனந்தசுவரூபியாகிய ஞானமயமாய்ப் பிரபஞ்சகிருத்தியத்தின்பொருட்டுத் திருநடஞ்செய்தலாலும் இப்பெயர் பெற்றது. தேவர்கள் இதின் உண்மையைப் பொற்றகட்டில் எழுதிப் பூசித்ததால் சிதம்பரம் என்று இதற்கு ஒருபெயர். இது விராட்புருடனுக்கு இருதயகமலமாயிருத்தலின் புண்டரீகபுரம்எனப் பெயர்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலழுடையார்—சேக்கிழார்பொருட்டு "உலகெலாம்" எனத்திருவாக்கருளிச் செய்தவர். பெற்றூன்சாம்பான் என்னும் அடியவர்க்குத் தீக்ஷைசெய்விக்கும் பொருட்டுக் கொற்றவன்குடி யுமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளுக்குத் திருமுகப்பாசுரம் "அடியர்க்கெளியன் சிற்றம்பலவன் கொற்றம், குடியார்க்கெழுதியகைச்சிட்டுப்-படியின்மிசைப், பெற்றூன் சாம்பானுக்குப் பேதமறத்தீக்கை செய்து, மூத்திகொடுக்கைமுறை." என அருள்செய்தவர். உமாபதிசிவாசாரியரைக் காண்க. சேந்தனுரைக் காண்க.

திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார்—திருக்கோவையாரைக் காண்க.

திருச்சிற்றம்பலமுனிவர்—இவர் வேதாரண்யத்திருந்த புலவர். திருக்காவிரிபுராணமியற்றியவர்.

திருச்செங்கோடு—முருகக்கடவுள் எழுந்தருளிய திருப்பதிகளில் ஒன்று.

திருச்செந்தில்— குமாரக்கடவுள்பொருட்டு விசுவகர்மன் நிருமித்தபட்டணம்.

திருச்யன்—அகத்தியமுனிவர்க்குக் குமரன்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் — சோழ மண்டலத்தில் சீர்காழியென்னுந் திருப்பதியில் வேதியர்வம்சத்தில் கௌணியகோத்திரத்தில் சிவபாதஇருதயர்செய்த தவத்தால் அவர் மனைவியாகிய பகவதியார் திருவயிற்றில் திருஅவதரித்தனர். இவர்க்குச் சாதகன்மாதி சடங்குகள்முழுதும் தந்தையார் களிப்புடன் செய்தனர். பிள்ளையார், தமது மூன்றுமாண்டில் ஒருநாள் ஸ்நானத்திற்குச் செல்லுந் தந்தையாரினுடன்சென்றுஅழுத்,தந்தையார்உடனழைத்துச்சென்றுகுளக்கரையில்இருத்தித்தாம் நீருள்மூழ்கி அகமருஷணஸ்நானஞ்செய்தனர். பிள்ளையார் தந்தையாரைக் காணுமல் பண்டையநினைவுவரத் திருத்தோணியப்பரின் விமானத்தைநோக்கி அம்மே, அப்பாவென்று அழுதனர். சிவமூர்த்தியிவர்க்குஅருள்புரியத்திருவுளங்கொண்டு பிராட்டியுடன் இடபாரூடராய் எழுந்தருளி யிறைவியையேநோக்கிப் பாலூட்டக்கட்டளையிட்டனர். பிராட்டியார் திருமுலைப்பாலைப்பொன்வள்ளத்திற்பெய்து பிள்ளையாரின் கண்ணீரைத்துடைத்துப் பால்வள்ளத்தைப் பிள்ளையார்கரத்தில் அளித்துச் சிவமூர்த்தியிடங் கலந்தனர். தந்தையார் ஸ்நானமுடித்துக் கரையேறிப் பிள்ளையார்வாயினின்றுஒழுகுகின்ற பால்கண்டு நீ யார்தந்த பாலேயுண்டாய் என்று ஒரு சிறுமாறுகொண்டு பயமுறுத்தி அடிக்கப் புகப்பிள்ளையார் சிவானந்தம்பெருக உச்சியின்மீது எடுத்துச் சுட்டிய திருக்கரத்துடன் தமக்கு ஞானப்பாலூட்டுவித்து அந்தரத்தில் இடபாரூடராய்ப் பிராட்டியாருடன் எழுந்தருளியிருக்கும் அம்மை அப்பரை "தோடுடைய செவியன்"என எடுத்துத் திருப்பாசுரத்தாற் பாடித்துதித்துத் திருக்கோயிலுட் சென்று துதித்துப்பணிந்தனர். இவ்வற்புதக்காட்சியைக்கண்ட கேட்ட பலரும் பிள்ளையாரைவணங்கினர். இதைக்கண்ட தந்தையார் ஆனந்தத்தால் பிள்ளையாரைத் தோளில் தூக்கிச்சென்றனர். மறுநாள் விடியற்காலத்தில் பிள்ளையார் திருக்கோலக்காஎன்னும் திருப்பதியையடைந்து முன்னின்று ஒத்தழுத்து "மடையில் வாளைபாய" எனுந். திருப்பதிகம் ஓதியருளினர்சிவமூர்த்தியின்அருளால்ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமெழுதியதிருபோற்றளம்திருக்கரத்தில்வந்திருந்தது. இதைக்கண்ட பிள்ளையார்களிப்படைந்து இசையோங்கத்தாளங்கொட்டிப்பாடி விடைபெற்றுத் தந்தையார்தோளில்தூக்கிச்செல்லத்தோணியப்பர்திருஆலயம்அடைந்துவணங்கித்தமது திருமாளிகையடைந்தனர். இவ்வற்புதங்கண்ட திருநனிப்பள்ளி வேதியர் பிள்ளையாரைத்தம் மூர்க்குவரவேண்ட இசைந்துசென்றுதிருப்பதிகம்பாடித்துதித்து அவ்விடம் நீங்கிப் பலதலஞ் சேவித்துச் சீர்காழியையடைந்தனர். இவரதுசெய்தி கேட்ட திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர் இவரைத் தரிசிக்கும் பொருட்டுவிறலியருடன் சீர்காழிவந்துசேர்ந்தனர்.பிள்ளையார் எதிர்கொள்ளப்பாணர் வணங்கினர். பிள்ளையார் அவருடன் தோணியப்பரைவணங்குகையில்பாணர், யாழில்சிவமூர்த்தியைப்பாடக்கேட்டுக் களிப்படைந்தனர். திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர், பிள்ளையார் அருளிய திருப்பதிகங்களைக்கேட்டு அவைகளையாழிற்பாடி அன்றுமுதல் பிள்ளையாரைப் பிரியாதிருக்கும்வரம்பெற்றனர். பின் திருத்தில்லைசென்று பதிகமோதித் தரிசித்துத்தில்லை (உ000) வரைச்சிவகணங்களாகக்கண்டு தாம்கண்டபடியைத் திருப்பதிகத்தில் வைத்துத் துதித்தனர். இவர் யாழ்ப்பாணர்வேண்டத் திருவெருக்கத்தம்புலியூர்முதலிய பலதலங்களைவணங்கித் திருநெல்வாயிலரத்துறைக்குப் போக விரும்பித் தந்தையாரின் தோளைவிட்டிறங்கி நடந்து மாறன் பாடியையடைந்தனர். சூரியன் அத்தமடைந்தனன். அன்றிரவு அங்கிருக்கையில் சிவமூர்த்திவழியால்வருந்திய பிள்ளையார் க்குமுத்துச்சிவிகை, முத்துக்குடை, முத்துச்சின்னம் அருளத்திருவுளங்கொண்டு அரத்துறைவேதியரது கனவில் தனித்தனிசென்றுபிள்ளையார்வரவு அருளி அவர்களுக்கு முத்துச்சிவிகை, முத்துக்குடை, முத்துச்சின்னம், கொடுக்கக் கட்டளையிட்டுப் பிள்ளையார் சுவப்பனத்தில் அவற்றை ஏற்கக்கட்டளைதந்து மறைந்தருளினர். வேதியர் விடிந்து இவ்வாஞ்ஞைப்படி செய்ய அவற்றைப்பிள்ளையார் ஏற்றனர். பின் அத்தலம்நீங்கிப் பல தலஞ்சேவித்துச் சீர்காழியடைந்து உபநயனாதிகளைபெற்று யஞ்ஞோபவீததாரணம் செய்துகொண்டு வேதியர்க்கு ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமகிமையைத் தெரிவித்திருந்தனர். இவரது புகழைக் கேள்வியுற்ற திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் பிள்ளையாரைவணங்கஎழுந்தருளப்பிள்ளையாரும் எதிர்சென்றுவணங்கிக்கலந்து சிவதரிசனம் செய்தருளினர்.

பின் திருநாவுக்கரசுகள் பலதலஞ்சேவிக் களண்ணி விடைகொண்டனர். பிள்ளை யாரும் பலதலம்வணங்கும் எண்ணமூள் ளவராய்த் திருக்கண்ணூர்கோவில் முத லிய பலதலங்களையும் காவிரிக்குவடபால் திருவடமாந்துறைவரையிலுள்ள தலங்க ளையும்வணங்கி மழநாடுசென்று திருப்பாச் சிலாச்சிரமத்திற்கு எழுந்தருளினர். அங்கு கோல்லிமழவன் முயலகவியாதி யால் வருந்தும் தன் குமரியைத் திருக் கோயிலிலிருத்திப் பிள்ளையாரின் வரவு நோக்கிஎதிர்கொண்டு வணங்கிக்கட்டளை பெற்று எழுந்து சுவாமிகளுடன் சந்நிதி டைந்தனன். பிள்ளையார் திருக்கோயில் அடைந்ததும் ஸ்மரணையற்றுக்கிடக்கும் குமரியைக்கண்டு இவள் யார் என்றனர். மழவன் அடியேன்குமரியென்னப் பிள்ளை யார் அவன் வரலாறு உணர்ந்து "துணி வளர்" எனும் திருப்பதிகமோதி அவள் நோயைப் போக்கினர். பிள்ளையார் அந் நாடுநீங்கிக் கொங்குநாடடைந்து திரு க் கொடிமாடச்செங்குன்றூர் தரிசிக்கையில் பனியால் திருக்கூட்டத்தவர் சுரப்பிணி கொண்டுவருந்துதல் அறிந்துஅது நீங்கும் வகை "அவ்வினைக்கிவ்வினை" என்று திரு நீலகண்டத்திருப்பதிகம் ஓதியருளினர். அப்பிணி யவ்வூரைவிட்டே நீங்கியது. பிறகு அவ்விடம் நீங்கிச்சோணாடு அடை ந்து திருப்பட்டீச்சரத்திற்கு எழுந்தருளு கையில் கோடைமிருந்தபடியால் சிவாஞ் ஞையால்பூதம்ஒன்று முத்துப்பந்தர்கொ ண்டு நிழல் செய்தது. அவ்விடம் நீங்கிப் பலதலஞ் சேவித்துத்திருவாவடு துறை யில்எழுந்தருளியிருக்கையில்சிவபாத இரு தயர் யாகஞ்செய்தற்குப் பொன் வேண்டு மென்றனர். பிள்ளையார் "இடரினும் தள ரினும்" என்னுந் திருப்பதிகமோதினர். அப்போது பூதம்ஒன்று சிவாஞ்ஞையால் உலவாக்கிழித்தந்து மறைந்தது. அக்கிழி யைப்பிள்ளையார் சிவபாத இருதயருக்குக் கொடுத்துயாகஞ்செய்ய அனுப்பினர். பிள்ளையார் தருமபுரம் அணைந்தார். அத் தலம் திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணரின் தாய் பிறந்த இடமாதலால் அவர்சுற்றத்த தவர் எதிர் கொண்டு பாணரைநோக்கி நீர் பிள்ளையாரின் திருப்பதிகத் தையாழி விட்டு வாசித்தலால் இசையுலகமுழுதும் பரவுகின்றது என்றனர். இதைக்கேட்ட திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர் நடுங்கிப் பிள் ளையாரை இசை, யாழில் அடங்காதிருக் கப்பதிகமோதக் கேட்டுக்கொண்டனர். பிள்ளையார் அவ்வகை "மாதர்மடப் பிடி யும்" எனும் யாழ்முரிபாடினர். பாணர் அப்பாசுரத்தையாழில் வாசிக்கஇயலா மையால் யாழைமுரிக்கத் தொடங்கினர். பிள்ளையார்யாழினை வாங்கிச் சிவமூர்த் தியின் புகழ்தினடங்கு மோ என்று மீண்டும் பாணரிடம் தந்தருளினர். பின் அவ்விடம் நீங்கித் திருச்சாத்தமங்கைய டைந்து தம்மை எதிர்கொண்ட திருநீல நக்கநாயனாருடன், அயவந்தி தரிசித்து அவர் வீட்டில் விருந்துண்டு நீங்கிப் பல தலங்கள் சேவித்துத்திருச் செங்காட்டங் குடிசேவிக்கச் சென்றனர். அங்கு சிறுத் தொண்ட நாயனார், எதிர் கொள்ள அவ ருடன் கணபதீச்சுவரம் வணங்கி அவரி டம் விருந்துண்டு அவ்விடம் நீங்கித் திரு மருகலுக்குச்சிவதரிசனத்திற்குஎழுந்தரு ளினர். அங்குத்தாமன்எனும் வணிகபுத்ரி தன்பிதாதன்னையொழிந்த அறுவரையும் தன்மருகருக்குக் கொடுக்கிறேன் என்று சொல்லி அறுவரையும் பிறரிடம்பொருள் பெற்றுமணஞ்செய்வித்து த்தன் னை யு மவ்வாறுசெய்ய எண்ணியிருக்கையில் இவள் தன்பிதாவின் மருமகனிடம் இர க்கமடைந்து அவனைத்தான் மணந்து கொள்ளும்படி துணிந்து அவனு டன் பிதா அறியாமல் வெளிவந்து இத் தலத்தில் அவ்வணிக குமாரனுடன் தங் கினள். அன்றிரவு நாயகனுக்கெதிர்ள நினைத்தவணிக குமரன் பாம்பு தீண்ட இறந்தனன். இவ்வணிக கன்னிகை அவனைத் தீண்டாது அத்தலத்தில் எழுந் தருளியிருக்கும் சிவமூர்த்தியிடம் தன் குறைகூறி இரந்தனள். இவளது குறை கேட்ட அவ்விடம் எழுந்தருளிய பிள்ளை யார் அவளிடம் கருணைகூர்ந்து "சடையா யெனுமால்சரணீயெனுமால்" எனுந்திரு ப்பதிகமோதினர்.வணிகன்உயிர்பெற்றெ ழுந்தனன். பிள்ளையார் அவ்விருவரையும் மணஞ்செய்துகொள்ளஅனுப்பினர்பிறகு பிள்ளையார் அவ்விடம் நீங்கித் திருப்புக லூர் அடைந்து அவ்விடம் எதிர்கொண்ட முருகநாயருடன் தரிசனஞ்செய்திருக் கையில் ஆங்குவந்த திருநாவுக்கரசுகளை எதிர்கொண்டு அழைத்துத் திருவாரூரின் புகழ்கேட்டு அவ்விடம் எழுந்தருளி வன் மீகநாதரைத் தரிசித்துமீண்டும் திருப்புக லூரையடைந்து திருநாவுக்கரசுகளுட னும் முருகநாயனாருடனும்எழுந்தருளியிரு ந்தனர். இவ்விடம் பிள்ளையாரிருக்குஞ் செய்திகேட்டுத் திருநீலகண்ட நாயனாரும் அவ்விடம் சென்றிருந்தனர். பிள்ளையார் அவ்விடம் நீங்கித் திருக்கடவூரடைந்து

தங்கிலியக்கலய நாயனார் எதிர்கொள்ள அத்தலம் சேவித்து அவர்வீட்டில் அமுதுண்டு இருந்தனர்.மறுநாள் சிவாஞ்ஞைப்படி திருநாவுக்கரசுகளுடன் திருவீழிமிழலைசென்றுசீர்காழியிற்கண்டதிருக்கோலத்தைஅங்குத்தரிசித்துமழையின்மையால் உயிர்களும் சிவனடியார்களும்வருந்துதற்கிரங்கி இருவரும் திருத்துயில்கொண்டனர். அவ்விருமூர்த்திகளின்கனவிலும்சிவமூர்த்தியெழுந்தருளியிப்பஞ்சம் நீங்கி மழைபெய்து நாடுசெழிக்குமளவும் உங்களிருவர்க்கும் பொற்காசு கொடுப்போம் அவற்றால் சிவனடியவரை உண்பிக்க என்று திருவாய்மலர்ந்துமறைந்தருளினர். விழித்து இருவரும்நித்தியநைமித்தியாதிகளை முடித்துத் திருக்கோயிலடைந்து திருவாயிலில் பொற்காசு இருக்கக்கண்டு தொழுது எடுத்துச் சிவனடியவரை யுண்பித்துவருகையில் திருநாவுக்கரசுகள் திருமடத்தில் அடியவர் விரைந்து உண்பதையும் தம்மடத்தில் காலதாமதங்கொண்டு அடியவர் உண்பதையும் நோக்கிக் காரணம் வினவினர். பரிசாரகர் பிள்ளையாரைநோக்கித் தாம்கொடுக்கும் காசிற்கு வாசிகேட்குதலால் காலதாமதமாதலையும் திருநாவுக்கரசுகள்காசிற்குவாசிவேண்டாமையையும் அறிவித்தனர். அதனைப் பிள்ளையார், திருநாவுக்கரசுகள் அக்காசு பெறுதல் திருத்தொண்டின் பலன்எனத் தாமேயறிந்து வாசிதீரக் காசுவேண்டி அடியவரை யுண்பித்து வருகையில் மழைபொழிந்து உலகம் செழித்தது. பிள்ளையார் அவ்விடம்நீங்கித் திருநாவுக்கரசுகளுடன் வேதாரணியம் எழுந்தருளினர். முன்வேதம் பூசித்தகாலத்தில் மூடப்பட்டதிருக்கதவத்தைத்திறந்து தரிசனம் செய்ய ஆவலுள்ள பிள்ளையார், அப்பரை நோக்கி நீர் திருக்கதவம் திருக்காப்பு நீங்கப் பதிகம் ஓதுகஎன்றனர். அவ்வகை அப்பர் பதிகம்பாட அது திறக்காமை கண்டு "இரக்கமொன்றிலீர்" எனத்திருப்பதிகம் அருள உடனே திருக்கதவம் திறந்தது. அடியவர் இருவரும் திருக்கூட்டத்தவருடன் சென்று சிவதரிசனம் செய்து வெளிவந்தனர். பிள்ளையார் அத்திருக்கதவத்தை மீண்டும் திருக்காப்பிட 'சதுரம்" என திருப்பதிகமோதினர் உடனே திருக்கதவம் மூடிக்கொண்டது. பின் சிவாஞ்ஞையால் அப்பர்திருவாய்மூர்க்குச் செல்லப் பிள்ளையார் கேட்டு உடன் சென்று நடனதரிசனங்கண்டு பின் வேதாரணியம் அடைந்தருளினர். இவ்வகைப் பிள்ளையார் எழுந்தருளியிருக்கையில் பிள்ளையாரின் அற்புதச்செயல்களைப் பலராற்கேள்வியுற்ற பாண்டிமாதேவியாகியமங்கையர்க்கரசியாரும், பாண்டியன் மந்திரியராகிய குலச்சிறையாரும் தங்கள்நாடு சமண்மூடிப் பாழடைதலையெண்ணிவருந்திப்பிள்ளையாரைப் பாண்டிநாட்டிற்கு எழுந்தருளிவரத்தூது விட்டனர். அவ்வகையே பிள்ளையார் பாண்டிநாட்டிற்கு எழுந்தருள இவரதுவரவைக்கேட்ட மங்கையர்க்கரசியார் ஆனந்தம் அடைந்து தமது மந்திரியாரும் அந்தரங்கசிவபக்திமானுமாகியகுலச்சிறையாரையெதிர்கொள்ளவிடுத்தனர். பிள்ளையார் திருவாலவாயுடையார் திருச்சந்நிதியடைந்து ஆண்டிருந்தமங்கையர்க்கரசியார்பணிய அருள்சுரந்து குலச்சிறையார் காட்டிய திருமடத்தில் எழுந்தருளியிருந்தனர். பிள்ளையார் எழுந்தருளுதலைக்கேட்ட சமணர் பொறுதவராய் அரசனிடம் கண்டு முட்டுப்பட்டமை கூறினர். அரசனும் கேட்டு முட்டாயினேன்என்றனன். அதனால் பிள்ளையார் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமடத்தில் அக்கினியைவக்கட்டளை பெற்று ஏவினர். அக்கினிசெல்லாமையால் அரசன் அறிவின் நம்மை அவமதிப்பன் என்று தாங்களே ஒவ்வொருவரும் கொள்ளிகைக்கொண்டு சிவனடியவர்துயில்கொள்கையில்மடத்தில் இட்டனர். திருமடம் தீப்பற்றக்கண்டசிலர் அதனை அணைத்துச் செய்தியைப் பிள்ளையாருக்குத் தெரிவித்தனர். பிள்ளையார் இது அரசனால் விளைந்ததென்று அறிந்து சிவனடியவரை வருத்தவந்த தீஅரசனைக் பையப்பற்றக்கடவது என்று திருப்பதிகமருள அது வெப்பு நோயாய் அரசனை அணுகியது. அரசன் சுரநோயால் வருந்துதல்கண்டு பலவைத்தியர் ஔஷதத்தைத்தந்தனர். அவையொன்றும் பயன்தராவாயின. சமணமுனிவர் தம்மந்திரத்தைப்பீலியில் ஏற்றி அம்மயிற் பீலியாலும் குண்டிகையின் நீராலும் அரசனைத்தடவி நீர்தெளித்தனர். அந்நோய் முன்னையினும்அதிகமாயிற்று. இதனால் பாண்டியன் சமணமுனிவரைக் கோபித்தனன். அச்சமயம் அறிந்து மங்கையர்க்கரசியார் சமணர் செய்த கொடுமை யிவ்வகை யும்மைச் சார்ந்திருக்கலாம். ஆகையால்இவ்விடம் எழுந்தருளியிருக்கும் திருஞானசம்பந்த மூர்த்திகளைச் சவைக்கண் வருவிக்கக் கட்டளையோஎன்றனர்.அரசன் இப்பெயர் கேட்டலும் சிறிது ஆவல்கொண்டு வரு

விக்கக் கட்டளையிட்டனன். பாண்டிமா தேவியாரும்குலச்சிறையாரும் திருமடஞ் சென்று தங்கள் குறைகூறிவேண்டினர். பிள்ளையார் ஆலவாயார் திருவருள்பெற்று அரசனையணைந்து அவன் இடுவித்த ரத்ன சனத்தில் எழுந்தருளியிருந்தனர். பாண்டியன் பிள்ளையாரைநோக்கித் தமது ஊர் எது என்றனன். பிள்ளையார் உத்தரமாக "பிரமபுரம் வேணுபுரம்" என்னுந் திருப்பதிகமோதினர். இதைக் கண்ட சமணர் பொருராய் வாதிட்டு ஒருவருக்கொருவர் பேசினர். மங்கையர்க்கரசியார் பதைத்து மூன்புநோயைநீக்க அரசனிடம்கூறினர். அரசன் இருவரையும்நோக்கி உங்கள் சமயவன்மையை இருவரும் எனது வெப்பு நோயைத் தீர்த்தலால் தெரிவிக்கின், தீர்த்தவர் எவரோ அவர் பக்கஞ்சேர்வேன் என்றனன். சமணர் அரசனைநோக்கி உமது இடப்பக்கத்து நோயை நாங்கள் தீர்க்கிறோம், சைவர் வலதுபாக நோயைத் தீர்க்கட்டும் என்றுதமது பீலியால் மந்திரம் ஓதித்தடவினர். பிள்ளையார் "மந்திரமாவதுநீறு" என்னுந் திருப்பதிகமோதி அரசனது வலப்பாகத்தை விபூதியால் தடவினர். அரசனது வலப்பாகம் நீரோடைபோல்குளிர்ந்தது. இடப்பாகம்முன்னிலும்மிக்க வெம்மையடைந்தது. அரசன் பொருளுய்ச் சமணரைநோக்கச் சமணர்மயிற்பீலிகொண்டு மீண்டும் தடவினர். அரசனது உடல்வெம்மைமயிற் பீலியைக் கருக்கிச் சமணர்மேலும் பாய்ந்தது. இதனால் சமணர் ஒதுங்கினர். பாண்டியன் பிள்ளையாரைநோக்கி மற்றைப்பாகத்துநோயைத் தீர்க்கவேண்டினன். பிள்ளையார் முன்போல் விபூதி இட அந்தப் பாகமும் தணிந்தது. பாண்டியன் உய்ந்தேனென்று பிள்ளையாரின் திருவடிகளைப்பணிந்தனன். இதைக் கண்ட சமணர் இனித்தருக்கம் பேச வேண்டுவதில்லை. நாமிருவரும் நம்சமய உண்மைகளெழுதப்பெற்றஏடுகளை அக்நியில் இடுவோம். ஏடுகள் வேகாவாயின் அச்சமயம் சற்சமயமெனக் கொள்வோம்என்றனர். பிள்ளையார் உடன்பட்டனர். அரசன் கட்டளையால் அக்நி வளர்க்கப்பட்டது. அதில் பிள்ளையார் தாம் அருளிச்செய்த திருப்பாசுரத்தில் எடுத்தவுடன் தோற்றியதிருநள்ளாற்று "போகமார்த்த" என்னும் திருப்பாசுரத்தைத் தொழுது எடுத்து அக்நியில்இட்டு, "தளிரிளவள ரொளி" என்னுந் திருப்பதிக மருளிச்செய்தனர். சமணரும் தங்கள் சமய உண்மையெழுதப்பட்டிருந்த ஏட்டையிட்டனர். அது வெந்தொழிந்தது. பிள்ளையாரிட்ட ஏடோ வேகாது பசுமைகொண்டிருந்தது. அதை யாவருங்கண்டு வியக்க மீண்டும் எடுத்துத் திருமுறையிற் கோத்தனர். பின்சமணர்மற்றொருவாதுசெய்ய வெண்ணி யரசனைநோக்கி இருவரும் தங்கள் தங்கள் சமயவுண்மைகள் எழுதிய ஏடுகளை ஓடும் வைகையில் இடுவோம்எதிர் ஏறும் ஏட்டினவர்உயர்ந்த சமயத்தினராகி உண்மையறிவோமென்றனர். அவ்வாறே பிள்ளையார் இசைந்தனர். அரசனும், மந்திரிமுதலியோரும்சமணமுனிவரும் சூழ்ந்துவரப்பிள்ளையார் வைகைநதியடைந்தனர். முதலில் சமணர் தங்கள் சமயவுண்மைகள் எழுதிய அத்திநாத்தி என்னும் ஏட்டை ஆற்றில் இட்டனர். அது கடலைநோக்கிச் சென்றது. சமணர் நூறுவிற்கடைதூரம் அதன்பின்சென்று பின்செல்லக்கூடாமல் மீண்டனர். இதையறிந்து அரசன் பிள்ளையாரை நோக்கினன். பிள்ளையார் அரசன் குறிப்புணர்ந்து "வாழ்க அந்தணர் வானவர் ஆனினம், வீழ்கதண்புனல் வேந்தனு மோங்குக" என்னுந் திருப்பதிகமோதி ஆற்றில் இட்டனர். அவ்வேடு ஆற்று நீரைப் பிளந்து எதிர்எறியது. (இத்திருப்பதிகத்தில் "வேந்தனுமோங்குக" என்று அருளிச்செய்ததால் அரசனுக்கு இருந்த கூனும் நிமிர்ந்தது.) மந்திரியார் குதிரைமீதேறி யேட்டைத் தொடர்ந்துசெல்லவும் நிற்காமைகண்டு பிள்ளையார் "வன்னியும் முத்தமும்" என்னும் திருப்பதிகம் அருளிச்செய்தனர். ஏடுதிருவேடகத்தில் நிலைபெற்றது. குலச்சிறையார் எட்டினைத்தொழுது கரைமேற்றுங்கிவந்து பாண்டியனுக்குக் காட்டினர். பாண்டியன்முதலாலோர் மெய்பூரித்தனர். சமணர்கள் தாங்கள் கூறியபடிகழுவேறினர். பிள்ளையார் திருவாலவாயுடையார் திருச்சந்நிதியடைந்து, சிவமூர்த்தியை வணங்கினர். பிறகு திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர் தம்மைவந்துகாண அவருடன் அவருக்கு அருளியதிறத்தை "ஆலநீழல்" என்னுந் திருப்பதிகத்தால் துதித்து எழுந்தருளியிருந்தனர். பிள்ளையார் தம்மை யெண்ணிவந்த தந்தையாருடன் பலதலங்களைத் தரிசிக்கவெண்ணி அவ்விடம்நீங்கிப் பாண்டிநாட்டுப் பலதலங்களை வணங்கி அங்கிருந்தபடி ஈழநாட்டுத்தலங்களைத்துதித்துச்சோழநாடு அடையநினைந்தனர். பாண்டியன் பிரிவாற்றாது

வருந்த அவனை நிறுத்திப்பிரிந்து சோணாட்டுப்பலதலங்களைவணங்கி மூள்ளிவாய்க்கரையடைந்து சிவதரிசனஞ்செய்தற்கு ஆற்றுவெள்ளம் தடைசெய்தலால் ஓடம் விடுவோர் அஞ்சுதல்கண்டு அங்கிருந்த ஓடத்தில் திருக்கூட்டத்துடன் ஏறி "கொட்டமேகமழும்" என்னுந் திருப்பதிகம் அருளிச்செய்தனர். ஓடம் அக்கரையடைந்தது. பிள்ளையார் சிவதரிசனஞ் செய்து திருத்தெளிச்சேரியடைந்து அங்குச் சிவமூர்த்தியைத் தரிசித்து நீங்குகையில் பௌத்தர்களிருக்கும் போதிமன்கைகமீபித்தது. இவரது வருகையின் ஆரவாரங்கேட்ட புத்தர் பொறாஆகிப் புத்தநம்பியுடன்கூடி வாதத்திற்கு வந்தனர். பௌத்தர்வாதம் செய்யவந்ததையறிந்த சம்பந்தசாணலையர் பொறாது "புத்தர் சமணகழுக்கையர்" என்னுந்திருப்பதிகம் அருளிச்செய்து இப்புத்தனீசரத்தில் இடிவிழுக்கடவது என்றனர். புத்தநந்தி இடிவிழுந்து இறந்தனன். ஒழிந்த புத்தரில் அஞ்சியகன்றோர்போக மற்றவர் வாதிற்குவந்தனர். சம்பந்தசாணலையர் அவர்களுடன் வாதிட்டுவென்றனர். இதனால் புத்தர் பலர் சைவராயினர். அவ்விடம் நீங்கித் திருப்பூந்துருத்தியில் எழுந்தருளியிருக்கும் திருநாவுக்கரசுமூர்த்திகளைக் காணவிரும்பி ஆண்டு எழுந்தருளுகையில் திருநாவுக்கரசுகள் பிள்ளையார் வரவு அறிந்து எதிர்கொண்டு ஜனகெருக்கத்தினுள் புகுந்து சிவிகைதாங்கிவருவோரில் ஒருவராய்த் தாங்கிவந்தனர். பிள்ளையார் திருப்பூந்துருத்தியடைந்தவுடன் அப்பர் எங்குஉள்ளார்என அப்பர் "சிவிகைதாங்கும் பெருவாழ்வுற்று இங்கு உள்ளேன் என்று வந்தனர்." பிள்ளையார் சிவிகைவிட்டிறங்கி அரசுகளைவணங்க அரசுகளும்வணங்கிச்சிவதரிசனம் செய்துஇருந்தனர். பின் தொண்டைநாடு தரிசிக்கஎண்ணிப் பல தலங்களைச்சேவித்துத் திருவோத்தூர் அடைந்து தரிசனஞ் செய்துஇருக்கையில் அத்தலவாசியாகிய சிவனடியவர் ஒருவர்வந்து நான் பரமசிவத்தின் பொருட்டுப் பயிராக்கியபனைகள் எல்லாம் ஆண்பனைகளாய்ப் பலன் அற்றன. இவற்றைக்கண்ட சமணர்கள் இவைகளைக் காய்க்கச் செய்யக்கூடுமோ என்று நகைக்கின்றனர்எனக் கூறினர். இதைக் கேட்டபிள்ளையார் பரிந்து சுவாமியை வணங்கி "பூத்தொத்தாயினை" என்னும் திருப்பதிகம் பாடியருளினர். அதனால் ஆண்பனைகள் பெண்பனைகளாய்க்குலம் பையீன்றன. அவ்விடம் நீங்கிப்பலதலம் சேவித்துத் திருவாலங்காட்டிற்கு அருகு அணைகையில் முன்னம் காரைக்கால்அம்மையார், மிதித்தல்அஞ்சித் தலையால் நடந்ததலம் என்று தாம்மிதித்தற்கு அஞ்சி அத்தலத்தைச் செல்லாது அருகிருக்கும் கிராமத்தில் இரவைப்போக்கினர். சிவமூர்த்தி அன்றிரவு கனவித்தோன்றி நம்மைப் பாடுதற்கு மறந்தனையோ என்று சொல்ல விழித்துத்துதித்து "துஞ்சவரு வாரும்" எனுந் திருப்பதிகம் பாடியருளினர். பின் திருக்காளத்தி தரிசித்து அங்கிருந்தவண்ணம் வடநாட்டுத் திருப்பதிகளையும்பாடித் துதித்துத் திருவொற்றியூர் அடைந்து சிவதரிசனஞ் செய்திருந்தனர். இதுநிற்க, திருமயிலையில்வைசியர் குலத்தில் சிவபக்தியிற்சிறந்த சிவநேசச் செல்வர்என்னும் பெயர் உள்ளவர்ஒருவர் இருந்தார். இவர்திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகளின் அற்புதச்செயல்களைக்கேட்டு அவரிடத்தில் அன்புபூண்டுஇரவும் பகலும் அவரைத் தியானித்து இருந்தனர். இவருக்கு அழகுவாய்ந்த பூம்பாவையென்னும்ஒருகுமரிஇருந்தனள். இவர் அன்பின்மிகுதியால் தமதுசெல்வங்களையும் பூம்பாவையையும் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகளுக்குக்கொடுத்துமணஞ்செய்விக்க எண்ணியிருந்தனர். பூம்பாவையார் ஒருநாள் தமது தோழியருடன் பூங்காவனத்திற்சென்றுபூக்கொய்துவருகையில் பாம்புகடித்து இறந்தனள். தந்தையார் பலவிஷவைத்தியர்களைக் கொண்டு பார்த்தும் பலனின்றுபோயிற்று. பின் உயிர்நீங்கியதேகத்தை இரண்டொருநாள் வைத்துக் காத்தும்பயனில்லாதது அறிந்து ஒருவாறு தேறி உடலைத் தகனஞ்செய்து எலும்புகளைக் குடம்ஒன்றில் அடைத்துக் கன்னிமாடத்தில் வைத்துத் திருஞானசம்பந்தர் வரவை எதிர்நோக்கியிருந்தனர். பிள்ளையார் திருவொற்றியூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் செய்தி செட்டியார்கேட்டுத் தெருமுதலிய அலங்கரித்து எதிர்கொண்டு வணங்கினர். பிள்ளையாரும் வணங்கிச் சென்று சிவநேசரது செய்திகேட்டுச் சிவமூர்த்தியிடம் விடைபெற்றுத் திருமயிலையடைந்தனர். பிள்ளையார் சிவநேசரது கருத்தை முற்றுவிக்கவும் ஆருகதர், பௌத்தர் நிலைகெடவும் திருவுளங்கொண்டு கபாலீச்சரமுடையாரைவணங்கிச் சிவநேசரைநோக்கி உமது மகளிரின் எலும்பை நிறைத்தகுடத்தைத் திருமதிலின் புறத்துக்கொண்டுவருக என்றனர்.

சிவநேசர் அவ்வகை செய்து குறிப்பித்தனர். பிள்ளையார் திருக்கோபுரவாயிலின் நேரே எழுந்தருளி எலும்பு இருக்கும் குடத்தைநோக்கி "மட்டிட்டபுன்னை" என்னுந் திருப்பதிகமுதலாக ஒன்பது திருப்பதிக மோதினர். பத்தாம்திருப்பதிகத்தில் பூம்பாவை தடத்தினின்றும் (கஉ) வயதுடன்எழுந்தனள். இவ்வற்புதத்தைக் கண்டு தேவர் பூமாரிபொழிந்தனர். பின் பிள்ளையார் சிவநேசரைநோக்கி யுமது குமரியை அழைத்துச் செல்லும் என்றனர். செட்டியார், இக்கன்னிகையைத்தேவரீர்க் கென்றேநிய மித்தது என்றுபிரார்த்தினர். பிள்ளையார்,சர்வான் மாக்களும் உய்யும்படி இவளைப் பிழைப்பித்தபடியால் இவ்வார்த்தை தகாதுஎன மறுத்தனர். இதனால் சிவநேசர், தம்குமரியை வேற்றோர்க்குவிவாகஞ் செய்விப்பதில்லையெனக் கன்னிமாடத்திருத்தினர். பூம்பாவைசிவத்தியானத்திருந்தமுத்தியடைந்தனள். பிள்ளையார் திருமயிலை நீங்கிப் பலதலங்களைச் சேவித்துச் சீர்காழியடைந்து முருகநாயனார் திருநீலகண்டநாயனார் முதலியவருடன் இருந்தனர். பின் சிவபாதவிருதயர் தமது குமாருக்குத்திருமணஞ் செய்விக்க எண்ணிப் பிள்ளையார்க்குக் குறிப்பித்தனர். இச்செய்திகேட்ட பிள்ளையார் உடன்படாமையறிந்து வேதியர்பலருக்குக்கூற வேதியர்கள் வேதவொழுக்கம் வளர்க்கவந்த தேவரீர் வேதவிதியொழுகிக் காட்டாவிடின் யாதாம் என்றனர். அதனால் பிள்ளையார் உடன்பட்டது அறிந்து தந்தையார் திருநல்லூரில் நம்பாண்டார்நம்பியின் குமரி பிள்ளையார்க்குத் தக்கவளென்று அறிந்து அக்கன்னிகையை மணப்பெண்ணைத் தீர்மானித்துத்திருமணநாள் கொண்டனர். பிள்ளையார் அக்காளில் நம்பாண்டார்நம்பியின் சுற்றத்தவர் எதிர்கொள்ளத் திருநல்லூர் அடைந்து பெருமணமென்னும் ஆலயத்தை வணங்கித்திருமணப்பந்தல் அடைந்தனர். நம்பாண்டார்நம்பி விதிப்படி தமது குமரியைத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகளுக்குக் கொடுத்தேனென்று கோத்திர சூத்திரங்களைக் கூறிப் பிள்ளையார் திருக்கரத்தில் நீர்வார்த்தனர். பின் பாணிக்கிரகண முகூர்த்தம் வந்தஅளவின் மணமகளைப் பிள்ளையாரின்வலப்பக்கம்சேர்த்தனர்.பிள்ளையார் திருக்கடிசூத்திரம் புனைந்து மந்திரத் தீவலஞ்செய்து இவ்வில்லொழுக்கம் வந்தமையால் இவளுடன் எம்பெருமான் திருஅருட்கழல் சேர்வளை என்று திருவுளங்கொண்டு சிவமூர்த்தி யெழுந்தருளியிருக்கும் பெருமணக்கோவில் அடைந்து அடியேனையாண்ட பெருங்கருணையின்று பிரிவறக்கூட்டும் என்னுந் தோற்றத்தால் "கல்லூர்ப்பெருமணம்" என்னுந் திருப்பாசுரத்தால் உமது திருவடி அடையும்தருணம் ஈதுஎன்று விண்ணப்பித்தனர். எல்லாமுடைய நாயகன் "ஐய" நீயும் இந்தமாதரும் இத்திருமணங்காணவந்தாரும் இச்சோதியுட் டோன்றும் பெருவழியிற் சேர்கஎன்று அருட்சோதியுருவாயிருந்தனர். பிள்ளையாரும் திருநீலகக்கர், நம்பாண்டார்நம்பி, திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர், திருமணங்காணவந்த திருக்கூட்டத்தவரும் அச்சோதியுட் கலந்தனர். பின் திருவருட்சோதி மறைந்தது.

திருததேவா–தேவகன் குமரி; வாசுதேவன் பாரிகளில் ஒருத்தி.

திருததேவி — வசுதேவன் பாரி, குமரன் திருவிஷ்டன், தேவகன் பெண்.

திருதராஷ்டிரன்—1. கௌரவவம்சத்தவன், காந்தருவராசனுகிய அரிட்டன் குமரனுகிய அம்சன் என்பவனது அம்சத்தால் பிறந்தவன். துரியோதனன் ஒழிந்த இவன் நூறுகுமாரும் விசிரவசுகுமரர் அம்சம். இவன் விசித்திரவீரியன் பாரியாகிய அம்பிகையிடத்து வியாசராற் பிறந்தவன். இவன்தேவிகாந்தாரி. இவன் மூன்றுதேசத்திற்கும் தலைவன் ஆதலின் இப்பெயர்பெற்றனன் என்பர்; (ஆயின் திரிதராட்டிரனென்று இருத்தல்வேண்டும். திருதராட்டிரன் என்றுஆனதுமரு.) இவன், குருநாட்டை அரசாண்டு தனது தம்பியாகியபாண்டுவினை யிளவரசாக்கி இருவரும் அரசாண்டுவருகையில் பாண்டு இறக்கப்பாண்டுவின்குமரர்சிறுவராதலால் அவர்களுக்குக்கல்வியோடு தனுர்வித்தை முதலியவைகளைக் கற்பித்துவளர்த்துவந்தனன். பாண்டவரது புத்திகோசரத்தையும் சாகசத்தையும் கண்டதுரியோதனன் பொறுமை கொண்டதென்பிதாவிடம் முறையிட்டுக் கொண்டபடி கேட்டுப்பாண்டவரை இந்திரப்பிரத்தத்திலிருந்துவருவித்துச் சபாமண்டபம் காண்பித்துச்சகுனியால் சூதாடுவித்துக் காட்டித்கேவினன். பாண்டவர், காடுசென்று மீண்டுநாடடைந்து யுத்தசங்கதாயிருக்கையில் சஞ்சயனையேவி அவரது கருத்தறிந்து பாண்டவர் சண்டைபுரிகையில் பதினெட்டுநாளும் நடந்த செய்திகளைச் சஞ்சயனுலறிந்து யுத்தத்தில் துரியோத

ஞதியர் இறந்தபின் சிலகாலமிருந்து தவத்தையடைந்துகாடுசென்றுநாரதரால் இனிவரும் பதவியில் குபேரனிடத்தில் யக்ஷராஜனுயிருப்பைபெனக்கேட்டு வியாசரால், இறந்த மைந்தர்முதலியவரைக் கண்டு தவஞ்செய்கையில் காட்டுத் தீப்பற்றிவர அதிலகப்பட்டுக் காந்தாரி, குந்தி, சஞ்சயனுடன் மேலுலகடைந்தவன். தருமராஜனுக்குப் பட்டமான பதினெட்டாம்வருஷம் இறந்தான். இவன் காந்தருவ அம்சம்.

2. பாதாளவாசியாகிய நாகன்.

3. சக்கிராங்கன் குமரன். இவன் தன் குலம்நீங்கித் தன் பாரியுடன் நந்தனவநத்திற்சென்று மிருத்தியுலிங்கம் பூசித்து வாணசுரனுகப் பிறந்து குடமுழாமுழக்கினவன். (கடம்பவநபுராணம்).

திருதராஷ்டிரபுத்திரர்நூற்றுவர் — (க) துரியோதனன், (உ) யுயுத்சு, (ங) துச்சாதனன், (ச) துச்சகன், (ஞ) துச்சலன், (சு) துர்முகன், (எ) விவிஞ்சதி, (அ) விகர்ணன், (கூ) சலசந்தன், (கo) சுலோசநன், (கக) விந்தன், (கஉ) அநுவிந்தன், (கங) துர்த்தருடன், (கச) சுவாகு, (கஞ) துர்ப்பிரதருடணன், (கசு) துர்மருடணன், (கஎ) துருமுகன், (கஅ) துர்க்கருணன், (க�கூ) கர்ணன், (உo) சித்திரன், (உக) உபசித்திரன், (உஉ) சித்திராக்கன், (உங) சாரு, (உச) சித்திராங்கன், (உஞ) துர்மதன், (உசு) துர்பிரகர்ஷன், (உஎ) விவித்சு, (உஅ) விகடன், (உகூ) சமன், (ஙo) ஊர்ணநாபன், (ஙக) பத்மநாபன், (ஙஉ) நந்தன், (ஙங) உபநந்தன், (ஙச) சேநாபதி, (ஙஞ) சுடேணன், (ஙசு) கண்டோதரன், (ஙஎ) மேகாதரன், (ஙஅ) சித்திரவாகு, (ஙகூ) சித்ரவர்மா, (சo) சுவர்மா, (சக) துருவிமோசநன், (சஉ) அயோவாகு, (சங) மஹாவாகு, (சச) சித்திரசாபன், (சஞ) சுகுண்டலன், (சசு) வீமவேகன், (சஎ) வீமபலன், (சஅ) பலாகன், (சகூ) வீமவிக்ரமன், (ஞo) உக்ராயுதன், (ஞக) வீமசரன், (ஞஉ) கனகாயு, (ஞங) திருடாயுதன், (ஞச) திருடவர்மா, (ஞஞ) திருடகதன், (ஞசு) சோமகீர்த்தி, (ஞஎ) அநூதரன், (ஞஅ) சராசந்தன், (ஞகூ) திருடசந்தன், (கo) சத்தியசந்தன், (சுக) சகச்சிரவாகு, (சுஉ) உக்கிரச்சிரவா, (சுங) உக்ரசேநன், (சுச) சேநாநி, (சுஞ) மகமூர்த்தி, (சுசு) அபராசிதன், (சுஎ) பண்டிதகன், (சுஅ) விசாலாக்ஷன், (சுகூ) துராதரன், (எo) திருடகத்தன், (எக) சுகத்தன், (எஉ) வாதவேகன், (எங) சுவர்ச்சசன், (எச) ஆதித்யகேது, (எஞ) வெகுவாதி, (எசு) நாகத்தன், (எஎ) அநுயாயி, (எஅ) நிஷங்கி, (எகூ) கவசி, (அo) தண்டி, (அக) தண்டதரன், (அஉ) தனுக்கிரகன், (அங) உக்கிரன், (அச) பீமரதன், (அஞ) வீரன், (அசு) வீரவாகு, (அஎ) அலோலுபன், (அஅ) அபயன், (அகூ) இரௌத்திரகர்மன், (கூo) திருடரதன், (கூக) அநாதிருடியன், (கூஉ) குண்டபேதன், (கூங) விராவி, (கூச) தீர்க்கலோசநன், (கூஞ) தீர்க்கவாகு. (கூசு) மகாவாகு, (கூஎ) வியுடோரு, (கூஅ) கனகாங்கதன், (கூகூ) குண்டசித்து, (கஉo) சித்திரகன்.

திருதராஷ்டிரை — தருமன்புத்ரி; விச்சுளிகளைப் பெற்றவள்.

திருதவன்மா—ஒருசோழன்; திருவேங்கடமலையுண்டானகாலத்திருந்தவன்.

திருதிவிருதன்—1. ஏகாதசருத்திரருள் ஒருவன்; தேவி தீகை.

2. திருதி குமரன்; இவன் குமரன் சத்தியகர்மா.

திருதன்—1. காந்தாரன் பேரன்.

2. இவன் ருக்குவேதத்திற் புகழப்பட்டவன்.

திருதி–1. மனுவென்னும் ஏகாதசருத்திரன் தேவி.

2. (சூ). விபிலாசுவன் குமரன்.

3. தக்ஷன் பெண், தருமன்தேவி.

4. விசயன் குமரன்; இவன் குமரன் திருதவிருதன்.

5. கபிலன் தேவி, இவளில்லாவிடம் தைரியமின்றியிருக்கும்.

திருதுசேது — தெக்ஷசாவர்ணிமநுப்புத்திரன்.

திருத்தக்கதேவர்—இவர், சோழர்குலத்துதித்துக் கல்வியில் வல்லவராய்த் தம்மதசித்தாந்தமாகியஆருகதசமயவுண்மையறிந்து துறவுபூண்டு இருந்தனர். இவர் மதுரைநகரடைந்து சங்கப்புலவர்களுடன் பழகி அளவளாவியிருக்கையில் சங்கத்தவர்கள், உங்கள் சமயத்துப்புலவர்கள் வீட்டுநூல்கூறவல்லரேயன்றிக் காமநூல் கழறும்வலியிலர்எனத் தேவர், அங்ஙனம் அன்று அவர்கள் அதனை வெறுத்துச் செய்திலர்; காமச்சுவையறியாதாரன்று என்றனர். அதுஉண்மையாயின் நீர் ஒரு நூல்செய்கவென்றனர். தேவர்அதைமனதிற்கொண்டு தமதுஎண்ணத்தைத் தம்மது ஆசிரியர்க்குத்தெரிவிக்க, ஆசிரியர், அப்போது அவ்வழியோடிய நரியைக்காட்டி இந்நரிச்சாதியையுன்னிட்டு ஒரு சரிதை

செய்யக் கட்டளையிட்டனர். தேவர் அதனைச் சிரத்திற்கொண்டு யாக்கை, செல்வம்முதலியவற்றின் நிலையாமை பொருளாக நரிவிருத்தம் எனஒருநூல்செய்துஆசிரியருக்குக் காட்டினர். ஆசிரியர் களிப்புற்றுச் சீவகன்சரிதையைக்காவியமாக்க என்று கடவுள்வாழ்த்துப் பாடியருளினர். திருத்தக்கதேவர் ஆசிரியர் பாடிய "செம்பொன்" என்னும் கவியைச்சிரமேற்கொண்டதாமும் "மூவாமுதலா" என்னும் ஒருசெய்யுளியற்றி யாசிரியர்க்குக்காட்டினர். ஆசிரியர், திருத்தக்கதேவர் செய்ததே நன்றுயிருத்தல் கண்டு அதனை முன்வைக்கக்கட்டளையிட ஆசிரியர் கட்டளைக்கஞ்சி அதனை முன்வைத்து எட்டுநாட்களில் சீவகசிந்தாமணியைப் பாடிமுடித்து ஆசிரியர்க்குக் காட்டினர். ஆசிரியர் காவியத்தைச்சங்கத்தவர்க்குக் காட்டக் கட்டளையிட அவ்வகைப் பாண்டியனவைக்களத்துச் சங்கத்தார்முன்புகூறச் சங்கத்தவர் கேட்டுக்களித்தனர். அவர்களுட் சிலர் இவர்இளமைப்பருவந்தொடங்கித் துறவுபூண்டிருத்தலின் காமச்சுவைகண்டவர் போல் கவிபாடியிருத்தல் எண்ணத்தக்கதெனச் சந்தேகித்தலைத் தேவருணர்ந்து இருப்புக்கட்டியைப் பழுக்கக்காய்ச்சுவித்துநான் இளமைமுதல் துறவுபூண்டதீநெறியொழுகாதிருத்தல் உண்மையாயின் இத்தீ என்னைச்சுடாதொழிக எனக்கட்டியைத் தழுவினர். புறங்கூறிய சிலர் நடுங்கித் தேவரை வேண்டிக்கொள்ளத் தேவர்அவர்களை நோக்கி நீங்கள் எனது துறவொழுக்கத்தைப் பலரறியச்செய்தீர் ஆதலின் நன்மையே புரிந்தீரெனக் களிப்பித்து ஆசிரியரைச்சேர்ந்திருந்தனர். இவர்செய்த நூல்கள், நரிவிருத்தம், சீவகசிந்தாமணி. இவர் திருவள்ளுவரிருந்த மயிலை நகரத்தில் அவர் காலத்திருந்தாரென்றும் கூறுவர்.

திருத்தாமனூர்—சேரமான்வஞ்சனைப்பாடிப் பரிசுபெற்றவர்.

திருத்தொண்டர்புராணம்— சிவனடியவர்சரிதைசொன்னநூல். இதுசேக்கிழார்சுவாமிகளால் அருளிச்செய்யப்பட்டது.

திருத்தொண்டரந்தாதி-நம்பியாண்டார்நம்பிகளாலருளிச்செய்யப்பட்டதொண்டர்சரிதை.

திருநகரிப்பிள்ளை—எழுபத்தினாலு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்.

திருநறையூர்நம்பி—திருமங்கையாழ்வார்க்கு ஆசாரியர்.

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்-திரிமுனைப்பாடி நாட்டில்திருவாமூரில்வேளாளர்குலத்தில் குறுக்கையார்குடியில் புகழனுர்க்குமாதினியார் வயிற்றில் திலதவதியார் என்னும் ஒரு புத்திரியும்; இரண்டாவது இவரும் அவதரித்தனர். இவருக்குத் தந்தையார் மருணீக்கியார் எனத் திருநாமம் இட்டுக் கல்விமுதலிய கற்பித்துவந்தனர். திலதவதியாருக்கு மணப்பருவம் சமீபித்தவுடன் இராஜாவிடத்தில்சேனாதிபதித்தொழில் புரிந்து வருபவரும் தம்குலத்துக் கொத்தவருமாகிய கலிப்பகையார் திலவதியாரைத் தமக்கு மணஞ்செய்துதரக் கேட்கத் திலதவதியாரின் தந்தை உடன்பட்டிருந்தனர். இவ்வகையிருக்கையில் அரசன் எவலால் கலிப்பகையார் யுத்தத்திற்குச் சென்று அங்கே நெடுநாளிருந்தார். இங்குப் புகழனுர் காலஞ்சென்றார். மாதினியாரும் சகமனம் அடைந்தனர். முன்சொன்ன கலிப்பகையார் யுத்தத்தில் இறந்தனர். ஆதலால் திலதவதியார் எனக்கென நியமித்த கணவர் இறந்தனர் ஆதலின் நானும் இறப்பேனெனத் துணிந்திருக்கையில் மருணீக்கியார் தமக்கையாரை நோக்கி உம்மைத் தாய்தந்தையர்க்குப் பதிலாகஎண்ணியிருக்கிறேன்; நீர் இறப்பீராயின்உமக்குமுன் நானும் இறப்பேன்என மருணீக்கியார் பொருட்டுஉடல்துறவாது உயிருடன் இருந்தனர். மருணீக்கியார் கல்வியில் வல்லவராய் யாக்கையும் செல்வமும் நிலையாமையுணர்ந்து தமது செல்வங்களை யறவழியிற் செலவுஇட்டுப் பாடலிபுத்திரமடைந்து சமணர் பள்ளியுட் சென்று அவர்களிடம்போதனைக்குட்பட்டுச் சமணமதம் சார்ந்து அதைமெய்ச்சமயமெனக்கொண்டு அச்சமயத்தில் வல்லவராயினர். சமணர் இவரது வல்லமை யறிந்து அவருக்குத் தருமசேனர் என்கிற பெயர் தந்து தங்களுக்கு ஆசிரியரும் ஆக்கினர். இதுநிற்க, திருவாமூரிலிருந்த திலதவதியார் சிவபத்திமுதிர்வால்சிவபுண்ணியஞ்செய்யவிரும்பித் திருவதிகைவீரட்டானம் சென்று சிவபணிவிடை செய்துவருகையில் தன்னுடன் பிறந்தார் சமணசமயத்தில் ஆழ்ந்துஇருப்பதை யெண்ணிவருந்திச் சிவமூர்த்தியைத் துதித்து அவரை ஆட்கொள்ள வேண்டுமென வேண்டினர். சிவமூர்த்தி திலதவதியாரின் சுவப்பனத்தில் அவனைச் சூலநோய் தந்து ஆட்கொள்வோம் மனக்கவலையொழிக என்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தனர்.

பரமசிவம் திருவாய்மலர்ந்தபடிசூலநோய் தருமசேனரைப் பற்றிவருத்தியது. சமணர்தங்களுக்குத் தெரிந்த மந்திர ஔஷதங்களைப் பிரயோகித்தும் தணியாமையால்கைவிட்டனர்.மருணீக்கியார்இச்செய்தியைத் தம்தமக்கைக்குத்தூதின்வழி தெரிவித்தனர். தூதன் திருவதிகை வந்து திலதவதியார்க்குத்தெரிவித்தனன். திலதவதியார் பரமசிவத்தின் பெருங்கருணையையெண்ணி நான் சமணர் இருக்கையில் வரேன்என்று கூறினர். தமக்கையார் வராமைநோக்கித் தாமே ஒருவரும் அறியாமல் பாயுடை, உறி, குண்டிகைமுதலியவற்றை யுதறிச், சூலதூணையாக ஆப்தராய் உள்ளார் கைலாகு கொடுக்கத் தமக்கையாரிடம் வந்து நீரே தூணை உம்மையே ஆதரவுஎன்று அடைந்தேன் என்று திருவடியில் விழுந்தனர். திலதவதியார் தம் தம்பியாரை யெழுந்திருக்கச்செய்து இது பரமசிவம் ஆட்கொள்ளச் செய்தது என்று ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தைத் தியானித்து மருணீக்கியார்க்கு விபூதி கொடுத்தனர். மருணீக்கியார் அதை ஆவலுடன் தமது தேகமுழுவதும் பூசிக்கொண்டனர். திலதவதியார்,மருணீக்கியாரைத்திருப்பள்ளியெழுச்சியில் திருக்கோயிலுக்கு அழைத்துச்சென்றனர். மருணீக்கியார் சுவாமியைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து வணங்கி நின்று திருஅருளால் தமிழில்பாடிம் வல்லமை அடைந்து "கூற்றாயினவாறு விலக்ககலீர்" எனும் திருப்பதிகம் பாடியருளினர். உடனே சூலநோய் நீங்கியது. மருணீக்கியார் உடல்பூரிக்க ஆனந்தத் தழுந்தி வணங்குகையில் சிவமூர்த்தி அசரீரியாய் நீ அற்புத மதுரமாகிய தேவாரத்தால் நம்மைத் துதித்தபடியால் உனக்குத் திருநாவுக்கரசு என்னும் பெயருண்டாகுக என்று மறைந்தனர். அரசுகள்தாம் மனமொழி மெய்களால் திருத்தொண்டு செய்யத் திருவுளங் கொண்டு தியானம், பாடுதல், உழவாரப்பணிவிடை இவற்றைவிடாது இயற்றினர். இவ்வகைச் சிவத்தொண்டு செய்துஇருக்கையில் சமணர்கள் இவர் சைவரானதைப்பாடலிபுத்ரத்தரசன் அறியின் நம்மைத் தொலைத்து அவனும் சைவனுவன் எனநீங்கிப் பல்லவராயனிடம் வந்து தருமசேனர் பொய்யாகச் சூலநோய் எனநடித்துச் சைவசமயம் புகுந்தனர். ஆதலால் அவரையழைத்துத் தண்டிக்கவேண்டும் என்றனர். பல்லவன் உடன்பட்டுச் சேனைகளை அனுப்பத் திருநாவுக்கு அரசுகள் "நாமார்க்கும்" என்னுந்திருப்பதிகமோதினர். பின்னும்மந்திரிகள்வேண்டியழைக்க நமக்கு வரும் அபாயங்கட்குச் சிவமூர்த்தியிருக்கிறார் என்று அரசன் எதிர்நின்றனர். பல்லவன் இவனுக்குயாது தண்டனையெனச், சமணர் நீற்றறையில் இடுவதுஆகும் எனப்,பல்லவன் உடன்பட்டுஏவலாளரிடம் கூற, அவர்கள் அரசுகளை நீற்றறையிலிட்டனர். அரசுகள் "மாசில் வீணையும் மாலைமதியமும்" என்னுந்திருப்பதிகம்பாடிக்கொண்டு நீற்றறையில் பொய்கையில் இருப்பதுபோல் இருந்தனர். எழுநாட் சென்றபின் பல்லவன் நீற்றறையைத் திறந்துபார்க்கக் கூற அரசுகள் களிப்புடன் இருக்கக் கண்டு ஏவலாளர் கூறினர். சமணர் அரசனை நோக்கிக் நம்மதத்தில் கற்றமந்திரவலியால் பிழைத்தனன். ஆதலால் நஞ்சூட்டவேண்டும் என அரசன் அவ்வகைக் கட்டளையிட்டனன். பிறகு நஞ்சூட்டப்பட்டும்அரசுகள்களிப்புடன் இருந்தனர். இதையரசன் கேட்டு இவனை என்னசெய்வது எனச், சமணர்கள் யானையைவிட்டுக்கொல்ல ஏவுகளன்றனர். பல்லவன் அவ்வகையே யானையையும் பாகரையும் ஏவுவிக்க அரசுகள் யானையின் முன் "சுண்ணவெண் சந்தனச் சாந்தும்" என்னுந்திருப்பதிகம்ஓதினர்.யானையரசுகளை வலஞ்செய்துவணங்கிப்போயிற்று. பாகர் கொல்லத்தூண்டினர்.யானைப்பாகரையும் எதிர்ப்பட்டவரையும் கொன்று நாசமாக்கியது. சமணர் அரசனையடைந்து எங்கள் மந்திரத்தைக் கொண்டே எங்களையோட்டினன் எனப்பல்லவன் கோபித்து இவனை யாதுசெய்வது என்றனன். சமணர் கல்லைக்கட்டிக் கடலில் இடுவது தரம் என்றனர். அவ்வகை அரசன் சம்மதிக்க ஏவலாளர் கற்றூணிற் பிணித்துக் கடலிலிட்டனர். அரசுகள்சிவமூர்த்தியின் திருவடிதூணையாப்பற்றி "சொற்றுணை வேதியன்" எனும் நமச்சிவாயப்பதிகத்தைப்பாடக் கல் தெப்பமாக மிதந்து அரசுகளைத் தாங்கிச்சென்று திருப்பாதிரிப்புலியூர் கொண்டுசேர்த்தது. அரசுகள் அத்தலத்தில் எதிர்கொண்ட சிவனடியவர்களுடன் சென்று ஆலயத்தையடைந்து "ஏன்முருகுமாய்" எனத் திருப்பதிகம் பாடிஅவ்விடத்து எழுந்தருளியிருந்தனர் பின் திருவதிகை தரிசிக்க ஆவல்கொண்டு அவ்விடம்நீங்கி அத்தல வாசிகள் எதிர்கொள்ள ஆலயத்துள்சென்று "வெ

றிவீரவு"எனவெடுத்து "ஏழையேன்பண் டிகழ்ந்தவாறே" எனத் துதித்திருக்கை யில் முன் தீங்குசெய்த பல்லவன் திருவ திகை வந்து அரசுகளே வணங்கிச் சைவனுயினுன். பாடலிபுத்ரத்திலிருந்த காடவன் என்னும் அந்நாட்டரசனும் சம ணசமயம் பொய்யென்று அறிந்து சமண ப்பள்ளிகளே யிடித்துக் கற்களைக் கொ ண்டுவந்து திருவதிகையில் குணதரீச்சு ரம் கட்டினுன். பின் அரசுகள் பலதலங்க ளையும் வணங்கப் பேர்அவாவுடையராய்ப் பலதலங்களைச் சேவித்துத் திருத்தூங் காணைமாடஞ் சென்று சிவமூர்த்தியை நோக்கி அடியேன் சமணசமயத்தோடு அழுக்கடைந்த இந்தத்தேகத்துடன் உயிர் வாழேன் அடியேன் உயிர்வாழ்தற்பொரு ட்டுத் தேவரீர் திருவிலச் சினையாகியஇட பத்தறியையும் சூலக்குறியினையும்பொறி த்தருளவேண்டுமென்று "பொன்னூர்திரு வடிக்கு ஒன்றுண்டு விண்ணப்பம்" எனத் திருப்பதிகம் பாடி விண்ணப்பிக்க அவ்வ கைஒருபூதம்அவ்விலச்சினைகளையிட்டது. அவ்விடம்நீங்கிப் பலதலம் தரிசித்துச் சிதம்பரத்தில் உழவாரத் திருத்தொண்டு செய்து திருப்பதிகம் பாடியிருந்தனர். இவ்விடம் அரசுகள் இருக்கையில் திரு ஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் மகிமை களைக் கேட்டு அவரை வணங்வேண்டும் என்னும் அவாவினுல் சிவமூர்த்தியிடம் விடைபெற்றுச் சீர்காழிக்கு எழுந்தரு ளினர். இவரது வரவையறிந்த திருஞான சம்பந்தர் எதிர்கொள்ள அரசுகளும்கண்டு வணங்கப் பிள்ளையார் அப்பரே என்று வணங்கினர். இருவரும் ஆலயத்துட் சென் றுவணங்கிப்பின் அவரிடம் விடைபெற் றுச்சோணாட்டுப்பலதலங்களையும்வணங்கி த்திருச் சத்தி முற்றம் என்னும் தலமடை ந்து "கோவாய்முடுகி" என்னுந் திருப் பதிகத்தால் திருவடியைச்சிரத்துவைத்து அருளல்வேண்டும் என்று விண்ணப்பித் தனர். பரமசிவம் "திருநல்லூர்க்கு வர" என்று கட்டளையிட்டனர். அவ்வகையரசு கள் திருநல்லூரடைந்து தரிசிக்கையில் சிவமூர்த்தி திருவடியைச் சிரத்தில் சூட்டி யருளினர். அரசுகள் "நினைந்து..திருவடி யென்தலைமேல்வைத்தார்" என்றதிருப்ப திகமோதினர். பின்னும் பலதலங்களைத் தரிசித்துத் திங்களூர் வழியாகச் செல்லு கையில்அப்பூதியடிகள்தம்மிடத்தில்மிக்க பேர்அன்பு வாய்ந்தவராய் இருத்தல்கண்டு அவர் திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளினர். அப்பூதிஅடிகள் அப்பருக்கு அமுது படைத்தல்வேண்டித் தமதுபுத்திரர் இரு வரில் மூத்த திருநாவுக்கரசுகளை நோக் கித் தோட்டத்திற்சென்று வாழைக்குருத் துக் கொண்டுவரச் சொல்லினர். அக்குமர் இலைகொய்கையில் பாம்பு தீண்ட விஷம் ஏறுவதன்முன் இலையை வீட்டில் இட்டுக் கீழேவிழுந்து இறந்தனர். அப் பூதியார், சுவத்தை மறைத்து இனி நாய னுர் அமுதுகொள்ளாரே என்று தடு மாற்றமின்றி அரசுகளை அமுதுசெய்ய அழைத்தனர். அரசுகள் அவ்விடம் நட ந்தவைகளைத் திருவருளால் உணர்ந்துஅவ ரது அன்பை நினைந்து திருவருள் சுர ந்து சுவத்தைச் சிவாலயத்துமுன்னே கொணர்வித்து "ஒன்றுகொலாம்" என் னுந் திருப்பதிகம்பாடினர். உடனே அப் புத்திரர்உயிர்பெற்றனர். அப்பூதியடி கள் உயிர்பெற்றதற்கு மகிழாமல் அர சுகள் அன்னம் புசியாததற்கு வருந்துத லைக்கண்ட அரசுகள் அவரிடம் அமு துண்டு "சொல்மாலை" என்னுந் திருப் பதிகத்தில் அவரைச் சிறப்பித்து நீங்கிப் பலதலங்கள் சேவித்து நமிநந்தியடிகள நீரிலுல் விளக்கேற்றினமையைச் சிறப் பித்துப்பாடிப்பலதலங்களுக்குஞ்சென்று சேவித்துத் திருவாரூரை வணங்கித் திரு ப்புகலூரில் இருக்கையில் திருஞானசம் பந்தமூர்த்திகளைக் கண்டு அவருக்குத் திருவாரூரினது திருவாதிரைப் பெருமை களைச்சொல்லிப்பின் திருவாரூர் சென்று திரும்பிய திருஞானசம்பந்தரை யெதிர் கொண்டு முருகநாயனுர் மடத்தில் சிறுத் தொண்டநாயனுர் திருநீலகண்டநாயனரு டன் இருந்தனர். சிலநாள்களுக்குப் பிறகு அரசுகள் திருஞானசம்பந்த சுவாமி கள்டன் பலதலங்களை வணங்கித் தங்கிலி யகீ கலயநாயனுர் செய்தவிருந்துஉண்டு திருக்கடவூர் முதலிய பலதலங்களை வண ங்கித் திருவீழிமிழலையடைந்து பஞ்சத் தின்பொருட்டுச் சிவமூர்த்தியருளிய படி க்காசுபெற்றுச்சிவனடியவரையுண்பித்து பஞ்சம்நீங்கியவுடன் பலதலங்களை வண ங்கி வேதாரணியம் எழுந்தருளி வேதம் பூசித்து மூடப்பட்டிருந்த திருக்கதவம் திறக்கப் பாடித் தரிசித்து அருளித்திரை செய்கையில் "நாம் வாய்மூரிலிருப்போம் வா" என அப்பர் "எங்கே யென்னை" என்னுந் திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டு செல்லச் சிவமூர்த்திஇவருக்குத் தரிசனந் தந்த கோலத்துடன் முன்னடந்தனர். நெடும்பொழுது அம்முன்னடப்பவரை நெருங்கிலர்.சிவமூர்த்திசமீபத்தில் காட்சி

கொடுப்பவர்போல்அருகிருக்கும் ஆலயத்தில் மறைந்தனர். அப்பர் திருவாய்மூருக்குச்சென்றதறிந்த ஆளுடைய பிள்ளையார்திருவாய்மூரடையச் சிவமூர்த்தி இருவருக்கும் தரிசனந்தந்தருளினர். பின் இருநாயன்மார்களும் வேதாரணியம் சென்று இருக்கையில் திருஞானசம்பந்தர்பாண்டிமாதேவியாரனுப்பிய திருமுகத்தால் மதுரைக்கு எழுந்தருளத் திருநாவுக்கரசுகள் பிரிதற்கஞ்சிநாகைக்காரோணமுதலிய தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு திருவாவடுதுறையடைந்து திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகளுக்குப்பொன்கொடித்ததை "மாயிருஞாலமெல்லாம்" என்னுந் திருப்பதிகத்தாற் பாடிப்பழையாறையிற்சென்றார். அங்கே வடதளியென்னும் ஆலயத்தில் சிவலிங்கமூர்த்தியைச் சமணர் மறைத்திருத்தலைக் கேள்வியுற்று அமுதுசெய்யாமல் திருவுருவைத் தரிசித்தன்றிச்செல்லேனென இருக்கச் சிவமூர்த்தி அரசன் கனவிற் சென்று தாமிருக்கும் ஆலயத்தின் அடையாளங்கூறித் தம்மை வெளிப்படுத்தித் தரிசிக்க நாவுக்கரசு விரும்புகிறான் ஆதலால் சமணரைப்போக்கி ஆலயம்செய்க என்றனர். மறுநாள் அரசன் சமணர்களையோட்டி நாவுக்கரசுகளை வணங்கி ஆலயம் சமைத்தனன். நாவுக்கரசுகள் "தலையெலாம் பறிக்கும் சமண்" என்னும்திருப்பதிகம் பாடித்துதித்தனர். பின்பலதலங்களை வணங்கித் திருப்பைஞ்ஞீலிசெல்லுகையில் பசிதாகத்தால் வருந்தி மனந்தளர்ந்துசென்றனர். இவரதுவழியிளைப்பு நீக்கச் சிவமூர்த்தி வேதியராய் ஒருதோப்பும் குளமும் உண்டாக்கிப் பொதிசோறும் வைத்து இருந்தனர். இவரது வரவை நோக்கிக் கிட்டி வழி நடையால் வருந்தினீர்போலக் காண்கிறது. என்னிடம் பொதிசோறு இருக்கிறது அதையுண்டு இக்குளத்துச் சலத்தைப் பானஞ்செய்து போக என்றனர். வேதியர்பொதி சோற்றைத்தரஅப்பர் வாங்கிப்புசித்து நீருண்டு இருக்கையில் வேதியர்நீர்எங்கேபோகின்றீர்என அப்பர்திருப்பைஞ்ஞீலிசெல்லுகின்றேன் எனவேதியர் நானும் அவ்விடமே செல்கின்றேன் எனவுடன்சென்று திருப்பைஞ்ஞீலி சென்றவுடன் மறைந்தருளினர். அப்பர் அதுகண்டு ஆநந்தக் கண்ணீரொழுக அழுது அலறி வணங்கித் திருத்தொண்டுசெய்துகொண்டிருந்தனர். பின் அத்தலம் நீங்கித் திருஅண்ணாமலைமுதலியதலங்களை வணங்கிக்கொண்டுதொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகளை வணங்கித் திருக்காளத்தி, திருப்பருப்பதம் சேவித்து அவ்விடம்நீங்கி உத்தரகைலாசத்தில் பரமசிவம் வீற்றிருக்கும் திருக்கோலம் தரிசிக்கவிரும்பிக் காசியையடைந்து நீங்கி இராப்பகல் நித்திரையின்றி உணவுஇன்றிநடந்தனர். கால்கள் இரண்டும் தேய்ந்தன. கைகள் ஆதரவாக நடந்தனர். அவையும்தேய, மார்பிஞல் நகர்ந்து சென்றனர். அதுமுரிய உருண்டு சென்றனர். அதஞல் தேகமுழுதும் உரைய அப்பர் அன்பால் மனம்தளராது நகருதற்கு முடியாமையால் வழியிற் கிடந்தனர். பரமசிவம் இவரதுகருத்தை முற்றுவித்தற்கும் தமிழ்வேதம் தமிழ் நாட்டில் பரவவும்வேண்டி ஒருதடாக நிருமித்துமுனிவர்உருவுடன்எதிரில்தரிசனம் தந்து நீர்எங்கு எகுகின்றீர் என்றனர். அப்பர்சிவசின்னங்களுடன் இருப்பவரைக்கண்டு திருக்கைலைக்குச் சிவதரிசனத்திற்குச் செல்கின்றேன்என முனிவர் தேவர்களாலும் அடையப்படாத அக்காட்சிமனிதர்களுக்கு எளிதோ திரும்புதலே நன்று என்றனர். அப்பர் அத்தரிசனம் செய்தாலல்லாமல் அகித்தியஉடல்கொண்டுதிரும்பேன் என்றனர். சிவமூர்த்தியிவரது துணிவுநோக்கி "நாவுக்கரச" எழுந்திரு எனலும் குறைந்தவுறுப்புக்களைப் பெற்று அப்பர் எழுந்து அஞ்சலி அத்தராய்த் தமது குறைவேண்டினர். பரமசிவம் அப்பரைநோக்கி நீ இத்தடாகத்தில் மூழ்கித் திருவையாற்றில் எழுந்து அத்தலத்தில் கைலாசகிரியில் நாம் வீற்றிருக்கும் திருக்கோலம்கண்டு தரிசி என்றுகட்டளையிடலும் அப்பர் அக்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபித்துத் தடாகத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து திருவையாற்றிலிருக்கும் ஒருவாவியில் எழுந்து கரைஏறி வழியிலே சராசரங்கள் தத்தம் தூணையுடன் இருத்தலைக்கண்டு அவற்றைச் சிவசத்தியுருக்களாகத் தியானித்துத் திருக்கோயில் அடைந்து திருக்கைலாசதரிசனம் கண்டு ஆநந்தங்கொண்டு வணங்கினர். பின் அவ்விடம்நீங்கித்திருப்பூந்துருத்தி சேர்ந்து ஒரு திருமடம் கட்டுவித்துத்திருத்தாண்டகம் பாடிக்கொண்டிருக்கையில் பாண்டிநாட்டில் சைனமதங்களைத்து சைவம் பரவச்செய்து தாம் இங்கிருப்பதைத்தேடி எழுந்தருளுகின்ற திருஞானசம்பந்தர் வரவுக்கெதிர்கொண்டு சென்று ஒருவருமறியாமல் சனகெருக்கத்தினுள் புகுந்து அம்

மூர்த்திகளின் சிவிகைகளைத் தாங்கிவருவார் ஆயினர். திருஞானசம்பந்தர் திருப்பூந்துருத்தி அடைந்து அப்பரைக் காணுமையால்அப்பர் எங்குற்றாரென இங்குற்றேன்என்று எதிர்சென்று வணங்கிச் சிவதரிசனம்செய்து அளவளாய் இருந்தனர். பின் திருநாவுக்கரசுகள் பாண்டிநாட்டிற்கு எழுந்தருள் எண்ணிச்சென்று நின்ற சீர்நெடுமாற நாயனாரும் மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறைநாயனாரும் வணங்கித்துதிக்கச் சிலநாளிருந்து பாண்டிநாட்டுத்திருப்பதிகள் அனைத்தும் சேவித்துத் திருப்புகலூர் அடைந்தனர். இத்தலத்தில் அரசுகள் உழவாரத் தொண்டுசெய்கையில் இவரது வைராக்கியத்தை உலகத்தவர்க்குத்தெரிவிக்கச் சிவபெருமான், உழவாரப்படையிடும் தோறும் பொன், நவமணி முதலிய தோன்றச்செய்தனர். அரசுகள் அவற்றைப் பருக்கைக்கற்கள் போல உழவாரப்படையில் ஏந்திக் குளத்தில் எறிந்தனர். பின் சிவாநுஞையால் அரம்பையர் இவரிடம் வந்து பலவாறுமயக்கியும் இவர் தம்தொண்டிலிருந்து தமது வினையை முன்னிலையாக்கொண்டு நான் திருவாரூரில்எழுந்தருளியசிவமூர்த்திக்கு ஆளானேன். உங்களால் ஆட்டுண்ணேன் என்னுங்கருத்தால் "பொய்ம்மாயப் பெருங்கடலில்" என்னுந்திருப் பதிகம் பாடினர். இதனால் அரம்பையர் தங்கள் கருத்து முற்றுமல் வணங்கிச்சென்றனர். அரசுகள் தம்மைத் திருவடிக்கீழிருத்திடும், என்னுங்கருத்தால் "எண்ணுகேன் என எடுத்து உன்னடிக்கே போதுகின்றேன் பூம்புகலூர்மேவிய புண்ணியனே" என்னுந் திருப்பதிகமருளிச் சிவபெருமான் திருவடியடைந்தனர். இதில் சுருங்கியகதைகளைத் திருஞானசம்பந்தர்கதையைக்காண்க. இவருக்குத் திருநாவுக்கரசுகள், மருணீக்கியார், தருமசேனர், வாகீசர், அப்பர், ஆளுடைய அரசு எனவும் பெயர். இவர் அருளிச்செய்த திருமுறைகள் (க...)

திருநாவுடையபிரான்தாசர்அண்ணர்—இவர் எழுபத்திஞன்கு சிம்மாசனாதிபதிகளில் கோமடத் தாழ்வாருடைய திருவம்சத்தவர். இவர் கொல்லிக்காவல்தாசர் குமாரத்தியைமணந்து சிக்கலில் கொல்லிக்காவல் தாசர் வீட்டிலிருந்தார். இவர் தம்மாமனூர் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளின பின் தம் மனைவியரையழைத்துக் கொண்டு திருநகரிக் கெழுந்தருளியிருந்தவர். இவர் குமாரர் மணவாளமாமுனிகள்.

திருநாளைப்போவார்நாயனூர்—இவர் சோணாட்டில் ஆதனூரில் புலையர் குலத்தில் அவதரித்து நந்தனூர்எனத் திருநாமம் பெற்று, சிவபக்தியுடையராய்ச் சிவாலயங்களுக்குப் பேரிகை முழவு, யாழ்முதலியவைகளுக்குத் தோல், வார், நரம்பு, கோரோசனம் உதவிவருவர். இவர் பல சிவாலயங்களையும் தரிசிக்கவிரும்பித் திருப்புன்கூரில் சுவாமியை நேரே தரிசிக்க எண்ணச் சிவமூர்த்தி தமக்கு முன்னிருந்த நந்திபிரானை விலக்கிக் காட்சிதந்தருளினர். இவர் சிதம்பரத்தில்நடராசமூர்த்தியைச்சேவிக்கவெண்ணித்தமக்கு அத்தலத்துள் செல்லும்ஆதிக்கமில்லாமையால்மனந்தளர்ந்து ஆசையெழும்போதெல்லாம், "நாளைப்போவேன், நாளைப்போவேன்" என்று பலமுறை சொல்லிக்கொண்டிருந்து துணிந்து அத்தலத்தையடைந்து உள்செல்லாது திருவெல்லையைவலஞ்செய்துகொண்டிருக்க நடராஜமூர்த்தி அவர்கனவிற்றோன்றி நீ நெருப்பில்மூழ்கிநம்மை வந்து தரிசிப்பையென்று அருளிச்செய்துதில்லைவாழந்தணருக்கும் திருநாளைப்போவார்பொருட்டுத் தீவளர்த்தக் கட்டளையிட்டு மறைந்தனர். தில்லைவாழந்தணர் இறைவன்சொற்படிநந்தனரிடம்சென்று தீவளர்த்த நந்தனர் தீயினை வலம்வந்து உள்புகுந்துமுனிவர்உருக்கொண்டு வேதியராய் வந்து சுவாமி சந்நிதானத்து நடராஜமூர்த்தியைச் சேவித்து மறைந்தனர். (பெரியபுராணம்).

திருநீலயகம் — 1. ஒருவித்தியாதரநகரம். 2. போதனநகரில் ஒரு நந்தவனம்.

திருநீலகண்டநாயனூர் — இவர், சிதம்பரத்தில் குயவர்குலத்தில் திருஅவதரித்துச் சிவனடியவர்களுக்குத் திருவோடுதரும் நியமம்பூண்டு சிற்றின்ப இச்சையுடையராய்நிகழ்வதை மனைவியாரறிந்து இனியெம்மைத் தீண்டில் திருநீலகண்டம் என ஆணையிட்டனர். இதைக்கேட்ட நாயனூர், அஞ்சி எம்மையெனப் பன்மையாற் கூறியதால் எந்தமாதரையுந் தொடாமல் கொண்டவொழுக்கம் தவறாது ஒழுகிவரும்நாட்களில்சிவமூர்த்தி இவரதுஒழுக்கத்தை உலகறிந்துய்யச் சங்கமராய் எழுந்தருளி ஒருவோட்டினை யவரிடத்துக் கொடுத்து நாம்மீண்டும் கேட்கும்போது இதனைக்கொடுக்க எனப்பணித்து, கொடுத்த வோட்டினை மாயையால் மறைத்து, மீண்டும் நாயனூரிடம்வந்து ஓட்டினைக் கேட்டனர். நாயனூர் ஓட்டினை வைத்த இடத்தில் சென்றுகண்டு, காணாது சங்க

மரிடம்வந்து மயங்கினர். சங்கமர், நீ என் ஓட்டினைக் களவுசெய்தனை அதனை நீ களவுசெய்யாதது உண்மையா யின் நீ உன்மனைவி கைப்பற்றிக்கொண்டு தீர்த்தத்துண்முழுகிக் கூறுகவென அங்ஙனமே யுடன்பட்டு இருவரும் கோலின்மூனை யிருபுறத்தும் பற்றி முழுகியிளமை பெற்று மேலெழுந்து சிவாஞ்ஞை யால் முத்தியடைந்தவர். (பெரியபுராணம்).

திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணநாயனார் – இவர், திருஎருக்கத்தம்புலியூரில்திருஅவதரித்து மதுரையில் யாழ்வர்சிக்கையில், மழை வருஷிக்க அசரீரியால் பலகையிடக் கட்டளைபெற்று, பலகைபெற்று, அதிலிருந்து, யாழ்வாசித்துத் திருவாரூரில் சிவமூர்த்தியால் நிருமிக்கப்பட்ட வடவாயிலாற்சென்று தரிசித்து, சீர்காழிசென்று திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளிடம்கட்டளை பெற்றுத் திருப்பதிகங்களை யாழிலமைத்துப் பாடித் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளைப் பிரியாதிருந்து ஸ்ரீசம்பந்தர் திருமணத்தில் முத்தியடைந்தனர். இவர் வரகுணபாண்டியன் காலத்தவர். பாணபத்திரர் எனவும்பெயர். இவர் காலம் சற்றேறக்குறையச் சம்பந்தர் சேரமான்பெருமாணையனார்காலமாக இருக்கிறது. பாணபத்திரரைக்காண்க. (பெரியபுராணம்).

திருநீலநக்கநாயனார்—சோழநாட்டுச் சாத்தமங்கையென்னுங் கிராமத்தில் பிராமணகுலத்தில் திருஅவதரித்துச் சிவார்ச்சனை செய்துவரும் நாட்களில் ஒருநாள் சிவபூசை செய்யும்படி மனைவியார் பூசைக்கு வேண்டிய பொருள்களைத் தாங்கிவர அயவந்தி ஆலயத்திற்சென்று சிவபூசை செய்கையில் சுவாமிமீது ஒருசிலம்பி விழுந்தது. அருகிலிருந்தமனைவியார் சிலம்பி விழுந்ததுகண்டு சுவாமியின் திருமேனியை பூதித்துமித்தனர். இதனைக் கணவர்கண்டு நீ அநுசிதமான காரியம் செய்தனையாகையால் எனக்குப் புறம்பென மனைவியார் அஞ்சி ஆலயத்துளிருந்தனர். நாயனார் வீட்டிற்குச்சென்றனர். சிவமூர்த்தி, நாயனர் கனவிற்சென்று தமது திருமேனியைக்காட்டி,உன்மனைவி ஊதித்துமித்த விடமொழிய மற்றவிடம் சிலம்பியின் கொப்புளம்என, நாயனர் விழித்துக்களிப்புடன் ஆலயத்துட்சென்று இறைவனைப்பணிந்து மனைவியாரை வீட்டிற்கு அழைத்துவந்தனர். இவ்வகையிருக்கும் நாட்களில் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகள் அத்தலத்திற் கெழுந்தருள அவரையெதிர்கொண்டு அவர்க்குத் திருவமுதுசெய்வித்து அவருடன்வந்தபாணருக்கு இடங்கொடுத்து நித்யாக்கினி வலஞ்சுழித்ததனால் சாதியுயர்ந்ததன்று பக்தியேயுயர்ந்ததென்றறிந்து சிலகாலம் இருந்து திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகள் திருமணஞ்சேவித்து முத்திபெற்றவர். (பெரிய-பு.)

திருநீற்றுச்சோழன் — அநபாயச்சோழனுக்கொருபெயர்.

திருநீற்றுமதில்—கோச்செங்கட் சோழனைக் காண்க.

திருந்திரன் — பாஷ்ய எனும் அரசனுக்குப் புத்திரன், இவன்ருக்வேதத்திற் புகழ்ந்து கூறப்பட்டவன்.

திருப்பாணழ்வார்–இவர்கலியுகம் (கூசாஉ) துர்மதிவருஷம், கார்த்திகைமாதம், கிருஷ்ணதிவிதியை புதன்கிழமை, ரோஹணிநக்ஷத்திரத்தில் திருஉறையூரில் நெற்கதிரில் திருஅவதரித்துப்பிள்ளையில்லாப் பஞ்சம தம்பதிகளால் எடுத்துவளர்க்கப் பசும்பாலுண்டுவளர்ந்து உடலால் உட்செல்லக்கூடாமையால் காவிரிக்கரையிலிருந்து பெரியபெருமாள் திருச்சந்நிதியை நோக்கிப் பாடிக்கொண்டிருந்தனர். பெருமாள், உகந்து லோகசாரங்கமுனிகளுக்குத் திருப்பாணழ்வாரைத் தோளிற்றூக்கிவரக் கட்டளையிட்டனர். லோகசாரங்கமுனிகள்பெருமாள்கட்டளையைக் கோயிலனந்தக்கொத்துக்கும் அறிவித்து ஆழ்வாரைத் தோளில் எழுந்தருளச்செய்துகொண்டு பெருமாள் முன்னிறக்கியருளினர். ஆழ்வார் பெருமாளைக்கண்ணுரச் சேவித்து "அமலனாதிப் பிரான்" எனத் திருப்பாசுரம் அருளிச்செய்து பெரியபெருமாள் திருமேனியில் அந்தர்ப்பவித்தனர். இவர் (20) திருநக்ஷத்திரம் எழுந்தருளியிருந்தனர். இவர் அருளிய திருப்பாசுரங்கள் அமலனாதிப் பிரான், பெரியதிருமொழி முதலிய. (குருபரம்பரை).

திருப்பாற்கடல் — இது, சத்தசமுத்திரங்களில் ஒன்று. இதில் திருமால், ஆலிலை மீதும் திருஅநந்தாழ்வான்மீதும் எழுந்தருளி அடியவர்க்கு அருள்செய்திருக்கின்றனர். இதனைத் தேவர், பலமுறை கடைந்து சிந்தாமணிமுதலிய பொருள்கள் பெற்றனர். தேவர்பொருட்டு, கார்த்தவீரியன், வாலிமுதலியவரும் இதைக் கடைந்தனர். இதனை, உபமன்னியர் பொருட்டுச் சிவமூர்த்தி பாணஞ்செய்ய அளித்தனர். பாற்கடல் கடைந்ததைக் காண்க.

திருப்புகழ்—பலசந்தங்களாச அருணகிரிநாதரால் குமாரக்கடவுளைப்பாடிய தோத்திரப்பா.

திருப்புட்குழிஜீயர்—திருவாய்மொழி கேட்கும்படி திருமலையாழ்வாருக்குக் கூர குலோத்தமதாசர் கூறிய ஸ்ரீவைணவர்.

திருப்பெருந்துறை— சுகுணபாண்டியனைக் காண்க.

திருமங்கையாழ்வார்—இவர் கலி (கூஉள) இல் நளஹ, கார்த்திகைமாதம், பௌர்ணமி, வியாழக்கிழமை கிருத்திகையில் திருவாலிநகரத்தில் நீலனென்னும் சேநாபதிக்குப் புத்திரராய்ச் சோழராசனுக்குக் கீழ்ச்சிற்றரசராயிருந்துகொண்டு,தாளுதுவான், நீர் மேனடப்பான், நிழலின்மறைவான், தோலாவழக்கன், சாயைபிடிப்பான்முதலிய மந்திரியருடன் குமுதவல்லியை மணத்தற்பொருட்டுக் கேட்க அவள் திருவிலச்ஹினையில்லாததால் மறுக்கத் திருநறையூர்நம்பியிடத்தில் திருவிலச்ஹினைபெற்றுக் குமுதவல்லியை மணந்து பலவரசர்களைச் செயித்துப் **பாகாலன்** என்கிற பெயர் தாங்கியிருக்கையில் சோழன் பகுதிப்பணம் வாதிருத்தலைக் கண்டு ஆழ்வாரைப் பிடிக்கக் கட்டளையிட்டனன். ஆழ்வார் வந்தவர்களையோட்டச், சோழன் ஆழ்வாரைத் தந்திரமாய்ப் பிடித்துச் சிறையிட்டனன். ஆழ்வார் ததியாராதனபங்கத்திற்கு விசனமடைய அத்திகிரிப்பெருமாள் இவரது கனவில் திருக்காஞ்சிக்கு வாரும் என்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தருள ஆழ்வார் சோழன் மந்திரிகளைப்பார்த்து நான் செலுத்தவேண்டிய தொகையைக் காஞ்சிபுரத்திற்கு என்னை அழைத்துக்கொண்டுபோவீராயின் தருகிறேனென்று அவர்களுடன் சென்று பெருமாளைச்சேவித்து வேகவதியிற் புதைத்திருந்த பொருள்களையெடுத்துப் பகுதிகட்டி மிகுதியைத் ததியாராதனத்திற்கு வைத்துத் திருவாலிநகர்க்கு எழுந்தருளினர்.இச்செய்தியைச்சோழன் அறிந்து தனத்தை ஆழ்வாருக்குக் கொடுப்பித்து கூரமணஞ் செய்துகொண்டு போயினன். பின் ததியாராதனத்திற்குப் பணமில்லாமையால் உலுத்தரிடத்தும் அவைணவரிடத்தும் உள்ளபொருள்களைப்பரித்துத் ததியாராதனஞ் செய்வித்துவருகையில் ஒருநாள் நெற்றியில் திருமண்ணில்லாத பெண்ணொருத்தியின் கையிலிருந்த வெள்ளரிக்கிண்ணத்தைப் பரிக்க அவள், நாராயணன் நம்சொத்தை யங்கீகரித்தான்எனச்சொல்லக்கேட்டு அதைப் போட்டுவிட்டுச் செல்கையில் பெருமாள் நாய்ச்சியாருடன் மணக்கோலங் கொண்டு வர அவரிடஞ்சென்று அவ்விருவரது திருவாபரணங்களைக் கழற்றித் தரப்பெற்றுப் பெட்டகத்திட்டுத் தூக்குகையில் பஞ்வாயிருந்ததுகண்டு மணவாளனே யிந்தத் தம்பனமந்திரம் எனக்குச் சொல்லுமெனப் பெருமாள் ஆழ்வார் திருச்செவியில் அஷ்டாக்ஷரம் உபதேசிக்கக் கேட்டுத் திகைத்துநிற்கையில் பெருமாள் சேவைசாதித்து "நம்கலியா" என்று அழைக்க, ஆழ்வார், பெருமாளைக் கண்குளிரத்தரிசித்துப் பெரியதிருமொழி முதலியவைகளால் துதித்து நாலுகவிப்பெருமாளெனப் பெயரடைந்து திவ்யதேசயாத்திரை செய்துவருகையில் காழிச்சீராம விண்ணகரஞ்சென்று சம்பந்தனென்கிற வித்வானேவென்று திருவரங்கஞ்சென்று கைங்கர்யஞ் செய்துவரும்நாட்களில், நாகப்பட்டினத்துப் பௌத்தர்கோயிலில் செல்வமிருக்கிறதாகக்கேள்விப்பட்டுஅங்குச்சென்று அதற்குக்காவலாகச் சுழன்றுகொண்டிருந்த சக்கரத்தை வாழைமாத்தைச்சக்கரத்தில்கொடுத்து நிறுத்திச் சுவர்ணபௌத்த விக்ரகத்தை உருக்கித் திருமதில்முதலிய கைங்கர்யஞ் செய்வித்து ஆழ்வார் திருநகரியிலிருந்து நம்மாழ்வாரைக் கோயிலுக்கு எழுந்தருளச் செய்வித்து ஒரு பரமபதவாயில் ஏற்படுத்தி அத்தியயன உற்சவம் செய்வித்து (கo0ஐ) திருநகூத்திரம் எழுந்தருளியிருந்து திருக்குறுங்குடியில் திருநாட்டிற்கு எழுந்தருளினர். இவர் அருளிச்செய்த பிரபந்தங்கள் திருவெழுகூற்றிருக்கை,சிறியதிருமடல், பெரியதிருமடல். இவர்க்கு நீலநிறத்தார், பரகாலன்,கலியன், நாலுகவிப்பெருமாள், அருள்மாரி என்று பெயர். இவர் குதிரைக்குப் பெயர் ஆடன்மா.

திருமணத்தூணம்பி—சிங்கப்பிரானைக் காண்க.

திருமண்—மலையின்உச்சி, நதிக்கரை,புண்யபூமி,சமுத்திரதீரம்,புற்றுக்கள். துளவத்தின்அடிகளில்உள்ள மண்களைக் கிரகிக்கவேண்டும். (பிரமாண்டபுராணம்). மேற்கூறிய மண்களில் கறுத்தமண் அனிஷ்டங்களையொழிக்கும், செம்மண் வசியத்தைத்தரும், பச்சைமண் செல்வந்தரும், வெள்ளைமண் வைஷ்ணவமாம். இவற்றைத்தரிக்கையில் பெருவிரலால் தரிக்கின் புஷ்டியைத்தரும்;நடுவிரல்ஆயுளைத்தரும்; ஈற்றயல்விரல்இச்சித்தவண்டியைத்தரும்

சுட்டுவிரல் மோக்ஷத்தைத்தரும். நகத்தால் தரிக்கக்கூடாது. இத்திருமண் தரிக்குமிடத்துத்தீச்சுவாலைபோலவும்,மூங்கிலிலைபோலவும், தாமரையின் அரும்புபோலவும், இதழ்போலவும், மீனைப்போலவும், ஆமையைப்போலவும்தரித்தல்தகுதியாம். பத்து அங்குலநீளமுள்ள ஊர்த்துவபுண்டரம் உத்தமம். ஒன்பதங்குலம் மத்திமம். எட்டங்குலம் அதமம், பின்னும் சிலர் ஏழு ஆறுஐந்துஅங்குல அளவையுடையன மத்திமம், நான்கு மூன்று இரண்டு அங்குல அளவையுடையன கனிஷ்டமெனவுங்கூறுவர். இப்புண்டரங்களைக் கேசவன்முதலியபன்னிருதிருமந்திரங்களுடன்பெற்றி முதலிய பன்னிரண்டு தானங்களிலும்வாசுதேவனைச் சிரத்தின்மீதும் கொண்டு தியானித்தல்வேண்டும். இவ்வாறு தியானித்தவன் நீசனேயாயினும்பரிசுத்தனாகிறன். இதில்ஐயமில்லை (சத்தியவிரதர்). கோபிசந்தனத்தால்ஊர்த்துவபுண்டரம் தரித்தவன் பாபங்களையொழிக்கிறன் சாளக்கிராமத்திற்குத் தரித்த செஞ்சந்தனத்தைத் தேகத்திற்றரித்தவன் முத்தனாகிறன். புண்டரம் காண்க.

திருமண்டன்குடி — தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் திருஅவதாரத்தலம்.

திருமலநம்பி—சுமுகாம்சம், இவர் திருவரங்கப்பெருமாளரையருக்குப்பின் கலி (சo-எடு)-க்குமேல் ஸ்ரீமுகஷ புரட்டாசிமீ வெள்ளிக்கிழமை அவதரித்தவர். ஆளவந்தார் திருவடிசம்பந்தி.

2. பெரியதிருமலைநம்பிக்கு ஒருபெயர்.

திருமலைநல்லான் — உடையவர்மேல்கோட்டைக்கு எழுந்தருளியிருந்தபோது ஆச்சரியித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் (எச) சிம்மாசனாதிபதியரில் ஒருவர். தேசிகர் திருவடியை ஆச்சரயித்தவர் என்பர்.

திருமலையர்—திருவள்ளுவர் திருக்குறளுக்கு உரையிட்ட ஆசிரியர்களில் ஒருவர்.

திருமலையப்பர்—நயினாசாரியர் திருவடிசம்பந்தி.

திருமலையாழ்வான் —திருவாய்மொழிப்பிள்ளைக்கு ஒருபெயர்.

திருமலைராயன் — காளமேகர்என்னும் புலவர் திலகரைத் தன் சம்ஸ்தானவித்வானுக்கிய அதிமதுரக்கவியின்வார்த்தை கேட்டு யமகண்டமுதலிய பாடச்செய்து காளமேகரை உபசரிக்காததால் மண்மாரி பொழிய வசைபெற்று நாடிழந்த சிற்றரசன்.இவன் சாளுவகோப்பையன்குமரன்.

இவனை ஒருபுலவன் " இந்திரன்கலையா யென் மருங்கிருந்தான் அக்கினி உதரம் விட்டகலான், யமனைனைக்கருதான் அரனெனக்கருதி நிருதிவந்தென்னை யென்செய்வான், அந்தமாம் வருணனிருகண்விட்டகலான் அகத்தினென் மக்களும்யானு,மநிலமதாகுமமுதினைக்கொள்வோம் யாரெதிரெமக் குளாருலகிற், சந்ததமிந்த வரிசையைப்பெற்றுத் தரித்திர ராஜனைவணங்கித், தலைசெயுமெம்மை நிலைசெய் சற்கீர்த்திச் சாளுவகோப்பையனுதவும், மந்தரப்புயத்தான்றிரு மலைராயன் மகிழ்வொடு விலையிலாவன்ஞென், வாக்கினுற்கு போளுக்கினுன் அவனேமாசிலீசான பூபதியே" யென்று பாடிப் பரிசுபெற்றனன்.

திருமழிசையாழ்வார்—இவர் துவாபரயுகத்தில் சித்தார்த்திஷு தைமீ, கிருஷ்ண பிரதமைகூடிய ஞாயிற்றுக்கிழமை மகநக்ஷத்திரத்தில் திருமழிசையில் பிருகு முனிவர் தவஞ்செய்கையில் அத்தவத்தைக்கெடுக்க இந்திரனுல் ஏவப்பட்டதேவஸ்திரீயிடம் அவதரித்துப்பிருகுமுனிவரால் பிரப்பஞ்செடிநிழலில்வளர்த்த இருந்து அழுதனர். அக்காலையில் உலோகமாதாவாகிய ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மி அவ்விடம் எழுந்தருளித்தமதுதிருமுலைப்பாலைக்கறந்து ஒருவள்ளத்தில் வைத்து, அப்பால் ஒவ்வொரு திவலையாக வாயில் விழச்செய்து மறைந்தனள். இவ்வகை வளரும் நாளில் திருமழிசைக்கடுத்தகாட்டிலுள்ள திருவாளன்என்னும் வேடன் புத்திரனில்லாத தன்பத்தினியிடம் இப்புத்திரரைக்கண்டு கொடுக்க வேடத்தி அன்பினுல் பாலூட்டவுண்ணுமல் ஒரு சூத்திரர் அன்பாலூட்டிய பாலுண்டு வளர்ந்து எட்டாம்வயதில் வேடச்சேரியைவிட்டகன்றுபரமத நிராகரணஞ் செய்திருந்தனர். இவ்வகையிருக்கையில் ருத்ரர் ஆகாசவீதியில்செல்ல அந்நிழல்மேல்படாமல் ஒதுங்கிய ஆழ்வாரைக்கண்டு உமக்கு வேண்டியவரம் கேளீர் என்றனர். ஆழ்வார், மோக்ஷம்தருகளை ருத்ரர் அது என்னுலாகாது நாராயணனே தரவல்லான்என்ன ஆனுல் இந்த ஊசியின் பின்னே நூல்போகச்செய்களை உருத்திரன் கோபித்து நெற்றிக்கண்ணை விழிக்க ஆழ்வார் திருவடியில்ஒருகண்ணை ஆக்கித்தீயை யேவினர். அத்தீருத்ரனைத் தகிக்க ருத்திரன் அபசயப்பட்டு ஆழ்வாரை சுகாமணங் கேட்டுக்கொண்டு பக்தீசாரர் என்கிற திருநாமம் சாற்றிச்சென்றனன்.

முதல் ஆழ்வார்கள் மூவரும் இவருடன் கூடித் திருவல்லிக்கேணி தரிசித்தனர். இவருண்டபாலின் சேஷத்தால் சூத்திரருக்குப் பிறந்த கணிகண்ணர், ஆழ்வார் காஞ்சியில்எழுந்தருளியிருக்கையில் கைங்கர்யம் செய்துகொண்டிருந்து அச்சந்நிதியில் கைங்கர்யம்செய்த விருத்தையிடத்து அன்புவைத்து அவ்விருத்தையைக் குமரியாக்கினர். இதைகேள்வியுற்ற பல்லவராயன்என்கிறராசாதன்னையெளவனபுருஷனுகச் செய்யக்கேட்டனன். கணிகண்ணர் மறுத்தனர். அதனால் பல்லவன் என்னுட்டைவிட்டு நீங்குக என்றனன். இதனைக்கணிகண்ணர் திருமழிசை ஆழ்வாருக்கறிவித்துநீங்க ஆழ்வாரும் "கணிகண்ணன் போகின்றான் காமருபூங்கச்சி, மணிவண்ணா நீ யிங்கிராதே—துணிவுடனே செந்நாப்புலவனியான் செல்கின்றேனீயுமுன்றன், பைங்நாகப் பாய் சுருட்டிக்கொள்" என்று ஊரைவிட்டு நீங்கினர். இதனால் பெருமாளும் நீங்கினர். பெருமாள் நீங்கவே நகரம்வெறுமையடைந்தது. இதனால் அரசன் துக்கமடைந்து இருவரையுமடைந்து வேண்டி மீண்டு மெழுந்தருளச் செய்தனன். இவ்வகைசிறிது நாளிருந்து ஆழ்வார், பெரும்புலியூர் வேதியர் தம்மைச் சூத்திரர்என இகழ்ந்தமை யெண்ணியக்கிராமத்தைச் செல்லாது விலக அவ்விடமிருந்த பெருமாள் ஆழ்வார்சென்ற வழிநோக்கினர். இதனைஅறிந்த நம்பி வேதியருக்கறிவிக்க அவ்வேதியர், தங்களுக்கு வேதாத்தியனத்தில் விட்டவிடம் தெரியாது மறந்தமைக்கும் பாகவத தூஷணமே காரணமென் றுணர்ந்து ஆழ்வாரை நமஸ்கரிக்க ஆழ்வார் வேதமுணர்ந்தும் அவர்கள் எண்ணியதை விளக்க வர்ணச்சிரமத்தால்வாயாற்கூறுமல் ஒருகறுப்பு நெல்லைப்பிளந்து காட்டினர். இதனால் வேதியர் வேதத்தில்விட்ட விடமறிந்து சென்றனர். இதுகிற்க, அவ்வூரில் யாகஞ் செய்ய யத்தனித்த வேதியர் யாகபலனித்தியடையவேண்டி ஆழ்வாரை யக்ஞ சதஸில் உட்காருவித்தனர். அவ்விடமிருந்த சிலவேதியர் அருவருத்தனர். இதனை யாழ்வாரறிந்து திருமார்பில் திருவாழி ஆழ்வானைக் காட்டினர். இதனால் வேதியர் பயந்து பிரார்த்திக்க ஆழ்வார் கடாக்ஷித்து அவ்விடமிருந்து திருக்குடந்தைக்கு எழுந்தருளி ஆராவமுதனைச் சேவித்து (உ,கூ00) ஸ்ரீ யோகத்திலிருந்து திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினர். இவர் சக்கிராம்சம். இவர் (ச,எ0உ) ஸ்ரீ எழுந்தருளியிருந்தனர். இவர் சுக்திகாரன், கொங்கணர் முதலியவர்களை வெற்றிகொண்டனராம். இவர் செய்தவை நான்முகன் திருவந்தாதி, திருச்சந்தவிருத்தம், திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரியதிருவந்தாதி, திருவாய்மொழி முதலிய.

திருமழுமார்பன் — இலக்குமியையும் மச்சத்தையும் மார்பிலுடையதிருமால்.

திருமாலிருஞ்சோலைதாசர் — ஆளவந்தார் திருவடிசம்பந்தி.

திருமாலைதந்த பெருமாள் — மணவாளமாமுனிகள்காலத்துத் திருவரங்கத்தலத்ததிகாரி; மணவாளமாமுனிகளைத் திருவாய்மொழிக்கு வியாக்கியானம் கூறச்சொல்லிக்கேட்டு அவர்க்கு மூப்பத்தாறுயிரப்பெருக்கென்று பெயரிட்டவர்.

திருமால் அவதாரம்—1. (க0) மச்சம், கூர்மம், வராகம், நரசிங்கம், வாமனம், பரசிராமன், இராமன், பலராமன், கண்ணன், கற்கியாம்.

2. (கடு) சநகன், சநந்தனன், சநாதன், சநற்குமாரன், நரநாராயணன், கபிலன், இடபன், நாரதன், அயக்ரீவன், தத்தாத்ரேயன், மோகினி, யாகபதி, வியாதன், தன்வந்திரி, பௌத்தன்.

திருமாலாயுதம்–(கு) சங்கம், சக்கிரம், சார்ங்கம், வாள், கதை.

திருமாலையாண்டான் — வரமாலாம்சரான இவர்கலி (ச,0கூ0) க்குமேல் சர்வதாரியஸ்ரீ மாசிமீ வெள்ளிக்கிழமை அழகர்மலையிலவதரித்தவர். இவர் திருமலைநம்பிக்குப் பின்னவர். ஆளவந்தார் திருவடிசம்பந்தி.

திருமாளிகைத்தேவர் — இவர் போகரிவதியின் மாணாக்கர், பலருள்ளும் சிறந்தவர், சுத்தசைவர். திருவாவடுதுறையில் எழுந்தருளியிருந்தவர். இவர் ஒருநாள் சிவபூசைசெய்து அந்தச்சிவபூசாபிரசாதத்தைக் கருவூர்த்தேவர்க்கு அளிக்கக் கருவூர்த்தேவர் அதைக்களிப்புடன் ஏற்றுக்கொண்டனர். மீண்டும்ஒருநாள்கருவூர்த்தேவர் சத்திபூசைசெய்து இவர்க்குப் பிரசாதமளிக்கஅதைத்திருமாளிகைத்தேவர் ஏற்காதிருந்தனர். இதைக்கருவூர்த்தேவர் தமது ஆசிரியருக்கு அறிவித்தனர். போகர், கருவூர்த்தேவரைநோக்கித் திருமாளிகைத்தேவர்கொடுத்தது சிவப்பிரசாதமாகையால் நீ கொள்ளத்தகும், அவர் சதாசாரமுள்ளவர்; உமது நிவேதனம் பொருந்தாதெனக் கருவூர்த்தேவர் அமைந்தனர். இவர் ஒருமுறை, சேந்தனருடன் சிதம்பரதரிசனத்திற்குச்சென்று அங்குரதம்

செல்லாதிருந்ததைக் கண்டு பதிகமோதி ரதம்வடமில்லாதுஓடக்கட்டளையிட்டவர். ஒருநாள் தாம் காவிரிநதியில் ஸ்நானஞ் செய்து சிவபூசைக்குப் புட்பங்கொண்டு திரும்புகையில் வழியில் சவத்தைக்கண்டு சிவபூசைக்கு ஆக்ஷேபம் நேராதபடி புட்பத்தை ஆகாயத்திலெறிந்து நிற்கச்செய்து பிரேதத்தைச் சுடலைமட்டும் நடந்து செல்லக்கட்டளையிட்டனர். இவரைக் கண்ட மாதர்கள் விவரிடம் மயல்கொண்டு இவரைப்போல் புத்திரரைப் பெற்றதுகண்டு வேதியர்முதலிய பலரும் அக்கால மாண்டிருந்த நரசிங்கராசனிடம் முறையிட்டனர். அரசன்கோபித்துத் திருமாளிகைத்தேவரைக் கட்டிக்கொண்டுவரக் கட்டளையிடக் காவலாளிகள் தேவரிடஞ் சென்று தாம் ஒருவரையொருவர் கட்டிக்கொண்டுவந்து சேர்ந்தனர். பின் அரசன் படைத்தலைவரை அநுப்பி வெட்டிக்கொண்டுவாருங்கள் என அவர்கள் தம்மையே வெட்டிக்கொண்டு சென்றனர். பின்பரசன் படையெடுத்துச்செல்லத் தேவர் பிராட்டியைவேண்டினர். பிராட்டி மதிலிடமிருந்து நந்திகளேயவ அவைசென்றுஅரசனைமுதுகிடச்செய்து திரும்பின. இவ்வாறிருந்து முத்திபெற்றவர்.

திருமுக்கூடல்—இது காஞ்சிமாநகர்க்கு அருகிலுள்ளதலம். இது கம்பாநதி, வேகவதி, சேயாறு இம்மூன்று புண்ணியநதிகள் சந்திக்கு மிடத்துள்ளது.

திருமுருகாற்றுப்படை — பத்துப்பாட்டில் ஒன்று. நக்கீரதேவர் முருகவேளையாற்றுப்பட்டது.

திருமுறைகண்டசோழன் — அபயகுலச்சோழனைக்காண்க. இவரை இராஜராஜதேவர் என்பர்.

திருமூலநாயனார்—திருக்கைலையில் நந்திதேவர் அருள்பெற்ற சித்தர்; பூமியில் அகத்தியமுனிவருடனிருக்க எண்ணி வரும் வழியில் உள்ளதலங்களைச் சேவித்துத் திருவாவடுதுறை சேவிக்கவரு கையில் அவ்வூரிலுள்ள மூலன்என்னும் இடையன் தன்பசுக்களை யோட்டிக்கொண்டு மேய்க்கவந்து உயிர்நீங்கினன். இடையன் உயிர்நீங்கியதைக் கண்ட பசுக்கள் அவனுடலை நக்கி வருந்துவதைக்கண்ட சிவயோகியார் அப்பசுக்களின் துன்பத்தைப்போக்கத் தம்முடலைப் பத்திரப்படுத்தித் தாம் அம்மூலன் உடலிற்புகுந்து பசுக்களைக் களிப்பித்துப் பொழுதுநீங்கியபின் பசுக்களை வீடுசேர்த்துத் தாம் தனித்துநின்றனர். இவ்வகைநின்ற சித்தரை மூலன் மனைவிகண்டு கணவனென எண்ணித்தொடச் செல்லுகையில் சித்தர் அவளைநோக்கித் தம்மைத்தொடுதற்கு நியாயம் இல்லையெனப் பொதுமடஞ்சென்று இருக்க இடைச்சி அவ்வூர்வேதியரிடஞ் சென்றுகூற அவர்களிவரைக்கண்டு சிவயோகியரென்று இடைச்சியை யகற்றினர். பின்புசிவயோகியார் தாம் பத்திரப்படுத்திய உடம்பினைப் பார்த்துக் காணுமல் யோகத்தால், பரமசிவம் சிவாகமங்களைத் தமிழிற்செய்ய இவ்வகைசெய்தனர்என்றுஅறிந்துதாம்அத்தலத்தில்அவ்வாலயத்திற்கு மேல்புறத்தில் அரசமரத்தடியில் யோகத்திலமர்ந்து வருஷத்திற் கொருபாடலாக (ங,000) பாடல்கள் அருளிச்செய்தனர். இச்சித்தமூர்த்தி மூலன்உடலில் புகுந்தமையால் திருமூலர் என்னும் திருநாமம் பெற்றனர். இவர்அருளிய சாத்திரம் திருமூலர் திருமந்திரம் எனப்படும். இவர் (ங,000) வருடம் இருந்து முத்தியடைந்தனர்.

திருமூலர்திருமந்திரம்—திருமூலநாயனார் என்னும் சித்தரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட சாத்திரம்; இது சிவாகமங்களின் சாரங்களடங்கியது.

திருமோகூர்அப்பன்—ஆளவந்தார் திருவடி சம்பந்தி.

திருமோகூர்ஆழ்வான்—எழுபத்திநான்குசிம் மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

திருமோகூர்நின்றான்—ஆளவந்தார் திருவடி சம்பந்தி.

திருவசந்தி—சூர்யவம்சத் தரசன்.

திருவண்ணன்— பிருதுசக்கிரவர்த்திக்கு அர்ச்சகியிடத் துதித்தகுமரன்.

திருவநந்தபுரத்தம்மை—உடையவர் திருவடி சம்பந்தி.

திருவாங்கம்—1. இக்ஷ்வாகுமகாராசாதவஞ் செய்ததறிந்த இந்திரன், உருப்பசி, மன்மதன் முதலியோரை யநுப்பியும் சலியாமைகண்டு தானேவர அக்காலத்தும் சலிப்பில்லாதிருக்கப் பிரமனிடங் கூறப் பிரமன் இக்ஷ்வாகுவிடம்வர அக்காலத்து ஸ்ரீவிஷ்ணுமூர்த்தி விமானத்துடன் எழுந்தருளிக் காக்ஷிதந்து தன்னையவ்விடம் பூசிக்கக் கட்டளையிட்டனர். பிறகு இராமமூர்த்தி அம்மூர்த்தத்தை விபீஷணருக்குக்கொடுக்க விபீஷணர் தென்ஞடுசெல்லுகையில் இருடிகளும் தருமவர்மாவும் வேண்டக் காவிரிமத்தியில் கட்டியிருந்த திருக்கோயிலில் பிரதிட்டித்தனர். அதுவே திருவரங்கம்.

2. திருஅயோத்தியிலிருந்து சுவர்ண விஷ்ணுமூர்த்தியைப்பெற்று இலங்கையில் பிரதிட்டிக்கச் சென்ற விபீஷணர், இவ்விடம் திருமஞ்சனத்தை முடித்து எடுக்கையில் வராததால் வருந்திநின்றனர். விஷ்ணுமூர்த்தி விபீஷணர் கனவில் தரிசனந் தந்து இத்தலம் பூர்வம் அகிலாண்ட நாயகி தவஞ்செய்ததாலும், ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மிநடனஞ்செய்யச் சிவமூர்த்தி அநுக்கிரகித்ததாலும் ஸ்ரீ அரங்கம் என்றுகியது. ஆதலால் இவ்விடம் நாம் இருக்கவிரும்புகின்றோம்என, விபீஷணர் அவ்விதம் பிரதிட்டைசெய்து பூசித்துவரும் தலம். (திருஆனைக்காபுராணம்.) இதிலுள்ள தீர்த்தங்கள் சந்திரபுஷ்கரணி, பில்வதீர்த்தம், சம்புதீர்த்தம், சம்பு, அச்வதத்தம், புன்னகம், வகுளம், கதம்பம், ஆம்ரம், பலாசம் முதலியதலவிருக்ஷங்களுமுண்டு. இத்தலத்தில் திருகோயில் கோபுரம் முதலியகைங்கர்யங்கள் தருமவர்மாவென்னும் சோழனால்செய்யப்பட்டன.

திருவரங்கத்தமுதனார்—சூரத்தாழ்வார் திருவடிசம்பந்தி; இராமானுசநூற்றந்தாதி அருளிச்செய்தவர்.

திருவரங்கத்தம்மை— ஆக்கியாழ்வானிருந்த ஸமஸ்தானத்தரசன் தேவி; யாமுநர்க்கு ஆளவந்தார்என்றுதிருநாமம்இட்டு அழைத்தவள். ஆளவந்தார் திருவடி சம்பந்தி.

திருவரங்கப்பெருமாளரையர்- சங்குசக்ரங்களும் சரானஇவர்களியின்(ச,ரு,அ) பிங்களஹஸ்தவைகாசிமாதம்கிருஷ்ணப்பிரதமைவெள்ளிக்கிழமை அவதரித்தவர்; பெரியநம்பிக்குப்பின்னவர், ஆளவந்தார் புத்திரர். இவர்க்கு ஆளவந்தாராழ்வார் எனவும்பெயர். மணக்கால்நம்பிகளே ஆசார்யித்தவர் உடையவர்க்கு ஒரு ஆசிரியர்.

திருவரங்கமாயோன்—உடையவர் திருவடி சம்பந்தி; காவலதிகாரி.

திருவரங்கமாலிகையரையர் — உடையவரது பண்டாரம் நோக்குவோர்.

திருவருட்பா – இராமலிங்கப்பிள்ளையெனும் வித்வான்பாடிய சிவத்துதிகள்.

திருவல்லிக்கேணிபாண்டேபெருமாளரையர்– உய்யக்கொண்டார் திருவடிகளே யாச்ரயித்த ஆசாரியர்.

திருவழுதிவளநாடர்—ஒரு வேளாளர், இவர் குமார் அறந்தாங்கியார்.

திருவழுந்தூர்தாதி—இவளைச்சோழன் எந்த ஊர் என்றபோது அவள் பாடியது. "கம்பன் பிறந்தவூர் காவிரிதங்குமூர், கும்பமுனிசாபம் குலைந்தவூர்— செம்பதுமத், தாதகத்து நான்முகனுந் தாதையுந்தேடிக் காணு, மோதகத்தார் வாழுமழுந்தூர்" என்றனள்.

திருவள்ளுவநாயனார் — ஒரு பிரளயத்தில் பிரமன் ஒடுங்கியிருக்க, சிவமூர்த்தியார் என வள்ளுவர் என்றார். அவ்வகையே ஆதிக்கும் பகவனுக்கும் திருமயிலைநகரத்திற்பிறந்து தாய்தந்தையர்விட்டு நீங்க "எவ்வுயிருங் காக்கவொரு வீசனுண்டோ விலையோ, அவ்வுயிரின்யா ரொருவனல்லவோ—எவ்வி, அருகுவதுகொண்டிங்கலை வதேனன்னே, வருகுவதுதானேவரும்." என்று வேளாளரிடம்வளர்ந்து அவர்களை விட்டுநீங்கிஒருபனையடியிலிருந்துமார்க்கசகாயன்என்னும்வேளாளன்வேண்டுகோளுக்கிரங்கி வேதாளத்தைப் பஞ்சாக்ஷரத்தால் ஓட்டி, யவன் பெண்ணையிய வாசகியை மணஞ்செய்கைக்கச்செய்து அவள் செய்ய மணந்து, ஏலேலசிங்கனென்னும் வர்த்தகனிடம் நூல்வாங்கி நெசவுத்தொழில்செய்து இல்லறநடத்திவருகையில் ஊர்த்தாண்டவத்தினழுவிய குழைபூண்ட காரணத்தைச் சங்கைகொண்டு தம்மை வந்துகேட்ட தேவர்க்கு "பூவிலையனும் புரந்தரனும் பூவுலகைத் தாவியளந்தோனுந் தாமிருக்க—நாவில், இழைநக்கி நூனெருடு மேழையறிவேனே, குழைநக்கும் பிஞ்ஞகன்றன்கூத்து" எனக் கூறி அறிவித்து இருந்தனர். இவ்வகையிருக்கையில் ஏலேலசிங்கர் சிவபூசையில் ஊற்றமில்லாதிருத்தலே அவருக்குத்தெரிவித்து அவரை அடிமைகொண்டு அவர்க்கு ஞானோபதேசஞ்செய்து புத்திரப்பேறளித்துக்கரைதட்டிய ஏலேலசிங்கர் கப்பலே ஏலேயாவென இழுத்துப்போக்கிப்பஞ்சம் வந்தகாலத்தில் ஏலேலசிங்கரை செல்வித்தக்கட்டளையிட்டுஅதனால் வந்தபொருளே யுருக்கிக் கடலிலிடச்செய்து மீண்டும் பெறச்செய்து அழகாநந்தர் முதலியோர் வேண்டுகோளால் திருக்குறள் அருளிச்செய்து சங்கத்தவரைவென்று இல்லறம் பெரிதோ துறவறம் பெரிதோவெனத் தம்மைச் சங்கைசெய்து கேட்ட அன்பர் ஒருவர்க்கு அவரே தெரிந்துணரும்படி, தண்ணீர் மொண்டுகொண்டிருந்த தமது மனைவியாரை அழைக்க அந்த அம்மான் கிணற்றில் பாதிவழிவந்த நீர்க்குட்டத்தைக் கிணற்றில்விட்டுவந்ததையும், மற்றொருநாள் பழையது சாப்பிடுகையில் அன்னம் சுடுகிறதென விசிறியதையும், மத்தியானத்தில் நெய்துகொண்டிருந்த நூலுழிதவறிக் கீழ்விழ அதைப்பார்க்க விளக்குக் கொண்டுவரச்சொல்ல அந்தம்மாள் விளக்

குக் கொண்டுவந்ததையும்தெரிவிக்கச் சங்கை செய்தவர், தக்க மனைவியிருக்கின் இல்லறமே நன்று என்றுணர்ந்து நீங்கினர். இவ்வகை யில்லறம் நடத்தியிருந்து சிலகாலைக்குப்பிறகு பத்தினியார் தேக வியோகமாகையில் அந்தம்மாளுக்கிருந்த சங்கையை நீக்கித் "அடிசிற்கினியாளே யன்புடையாளே, படி சொற்றவரூதபாவாய்—அடிவருடிப், பின்றாங்கி முன்னெழுந்த பேதையே, போதியோ என்றாங்கு மென் கண்ணிரா." என்று வருந்தித் தாம் சிலநாளிருந்து திருக்குறள் அரங்கேற்றச் சங்கத்தவரிடஞ்சென்று அதை யேற்கச்செய்து சங்கைப்பலகைமீதிருந்து அவர்களுடன் வாதிட்டு வென்று சங்கத்தாரால் புகழப் பெற்றுத் திருமயிலைக்குத்திரும்பித்தமது மாணைக்கரைநோக்கித் தமது தேகத்தை விட்டு உயிர்நீங்கின் அதனை அலங்கரித்து அடக்காது ஊர்ப்புறத்தில் எரியக் கட்டளையிட்டுப் பரிபூரணமடைந்தனர். அவ்வகை மாணைக்கர்செய்தனர். இவருடலைப் பரிசித்த பக்ஷியாதிகளும் முத்தியடைந்தன. இவர்தேகம் இருந்த இடத்தில் தற்காலம் திருமயிலையில் இவர் கோவிலிருக்கிறது. இவரைச்சைநர், தம்மதத்தவரில் எளாசாரியர் என்பவர் என்பர். இவர்க்கு நாயனூர், தேவர், முதற்பாவலர், தெய்வப் புலவர், மாதானுபங்கி, செந்நாப்போதார், பெருநாவலர் என்று திருநாமம். இவர் விதேகமுத்தியடைந்த திருநகரத் திராம மாகிமீ உத்தரகூடத்திராம். இவர்க்குத் தந்தை யாளிதத்தன் எனும் வேதியன் என்பது பழையதூல் "யாளிகூவற் றூண்டு மாதப்புலைச்சி காதற்காசனியாகி மேதினி, யின்னிசையெழுவர்ப் பயந்தனளீண்டே" எனும் ஞானுபதேசத்தாலறிக. இவரைத் திருவள்ளுவமாலையிற் புகழ்ந்திருத்தலன்றிப் பொய்யாமொழிப்புலவர் முதலியவர் பிற்காலத்தும் புகழ்ந்திருக்கின்றனர். "சூழ்முனிவன்கோத்தெடுத்த கொற்சேரியூசி, யுறுவிலக்கு வித்றதனை டொக்குந் — தெறுகலியைச், செற்ற வேன்மாற திருவள்ளுவனுர்வாய்ச், சொற்றகுமுப்பால் வாழ்த்துச்சொல்." "முப்பாலுமுண்டோ முலப்பாலினி துகாரோம், எப்பாலுக்கப்பாலுமாயினை—மெப்பொருளு, முள்ளபடியுணர்ந்தோமோதிக் குறைதீர்ந்தோம், வள்ளுவனுர் வைப்பெமக்கு வாய்த்து." சைநர் வாழ்த்து "வாழி மறையானினங்கள் வாழிமறை யாகமங்கள், வாழிமனு நீதிமன்னர்மன்பதைகள்-வாழியரோ, தெள்ளுகுறட் செந்தேன் செவிகுளிரப் பெய்தமுகில், வள்ளுவர் பாதமலர்." மற்றொருவர் "எப்பாலுமேத்துவா மின்பம் பொருளறமா, முப்பாலு மாயிரத்து முந்நூற்று—முப்பதா, லோரடி மூக்காலுரைத்த திருவள்ளுவனு, ரீரடிமூக்காலுமே." "அவனேபுலவனவனே கவிஞனவனே தமிழையறிவோன்—சிவனறிய, வள்ளுவதேவன் வசனத்தை மெய்யாக வள்ளுவதேவனுளன்." இவரைச் சோழநாட்டில் மதுரையில் வசித்திருந்ததாகவுங் கூறுவர். அதனை வள்ளுவமாலை நல்கூர்வேள்வியார் "உப்பக்கநோக்கின் உபதேசி தோண்மணக்தான், உத்தரமா மதுரைக்கச்சென்ப,—இப்பக்கம், மாதானுபங்கி மறுவில் புனச்செந்நாப், போதார் புனற்கூடற்கச்சு" என்பதாலறிக.

திருவள்ளுவமாலை—இது திருக்குறளைச் சிறப்பித்துப் பாடியநூல்.

திருவாசகம்—திருவாதவூரர் என்னும் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளால் அன்பிற் சிவனைப் பொருளாக அருளிச்செய்யப்பட்ட திருமுறை.

திருவாதவூரர்புராணம் — மாணிக்கசுவாமிகள் புராணம்; இதையியற்றியவர் கடவுள் மாமுனிவர்.

திருவாதவூரர் — பாண்டிநாட்டில் திருவாதவூரில் அமாத்தியர்குலத்தில் சிறந்த அந்தணராகிய சம்புபாதசரிதருக்கும் சிவஞானவதிக்கும் புத்திராராய்த் திருஅவதரித்துத் திருவாதவூரர் என்று திருநாமம் அடைந்து கல்வியில் முதிர்ந்து பாண்டியனிடத்தில் மந்திரித்தொழில்பெற்றுத் தென்னவன் பிரமராயன் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர்வாய்ந்து தேகமும் செல்வமும் நிலையாமையுணர்ந்து பதிநூல் ஆராய்ந்து சிவமூர்த்தியிடம் அன்புமேலிட்டு ஆசாரியரைத்தேடிக்கொண்டுமந்திரித்தொழிலிலிருந்தனர். இவ்வகையிருக்கையில் சோழதேசத்தில் குதிரைகள் வந்திருக்கின்றனஎனத் தூதர் பாண்டியனுக்குக் கூறினர். பாண்டியன் (சுக) கோடி பொன் கொடுத்துக் குதிரைகொண்டு வரும்படிச் சோணாட்டிற் சிவரையனுப்பினன். திருவாதவூரர் பொருள்கொண்டு திருப்பெருந்துறையடைந்தனர். இவரது அதிதீவ்ரபக்வமறிந்து சிவமூர்த்தி இவரை யடிமைகொள்ளும்படி ஒரு வேதியர் உருக்கொண்டு ஒரு குருந்தமரத்தடியில் இவர்காண எழுந்தருளியிருந்தனர். வாதவூரர் குருமூர்த்தமாய் எழுந்தருளியிருப்

பவர் அருகிற்சென்று பணிந்து மனமுருகி நின்று குருமூர்த்தமாய் எழுந்தருளியிருந்தவேதியரது திருக்கரத்திலிருந்த சாத்திரத்தை இது என்னசாத்திரம் என்றனர். குருமூர்த்தி இது சிவஞானபோதம் என்றனர். வாதவூரர் சிவமாவதும் ஞானமாவதும் போதமாவதும் என்னென்றுவினவி அதனைத்தேவரீர் அடியேனுக்குத் தெரிவிப்பீராயின் அடியேன் அடிமையாவேன் என்றனர். அவ்வாறு குருமூர்த்தி அருளிச்செய்யக் கேட்டுப் பணிந்து என்னை யடிமையாகக்கொள்க என்று இரந்து நின்றனர். குருமூர்த்தி இவரை ஆட்கொண்டு சிவஞானம் உபதேசித்துத் திருவடித் தீக்ஷை செய்து அருளப்பின் திருவாதவூர் மந்திரி மரியாதைநீங்கிக் கோவணமுடுத்து ஆசிரியரிடத்தில் பணிந்து நின்றதைக் கண்ட அரசதூதர் அழைத்தனர். திருவாதவூர்மறுக்கக்கண்டுஏவலர் பாண்டியனிடஞ்சென்று தெரிவித்தனர்.பாண்டியன்ஒற்றரிடம் திருமுகம் கொடுத்து வாதவூரையழைத்துவரக் கட்டளையிட்டனன். ஒற்றர்சென்று வாதவூரரிடம் திருமுகம்காட்ட வாதவூரர் குருமூர்த்தியின் திருமுகம் கண்ட கண்ணுல் வேறேர் திருமுகம் காண்பதில்லை என்று அரசன் அனுப்பிய திருமுகத்தைக் குருமூர்த்தியிடம் காட்டினர். குருமூர்த்தி ஆவணிமீ மூலநாளில் குதிரைகள் வரும் என்று ஒரு மாணிக்கங்கொடுக்க அதைப்பெற்று விடைகொண்டு குருமூர்த்திகொடுத்த மாணிக்கத்தைக் கொடுத்துப் பாண்டியனைக்கண்டு குதிரைகள்வர நல்லநாளில்லாமையால் அவற்றை நிறுத்திவந்தோம். அவை ஆவணிமூலத்தில்வருமென்று அரசன் மரியாதை செய்யவிருந்தனர். குதிரைகள் வரும்நாள் நெருங்கியதால் மந்திரியரில் ஒருவன்சென்று வாதவூரர் குதிரைகள் கொள்ளவில்லை அந்தவேளையில் உமது கோபத்தையாற்ற அவ்வகை கூறினர் என்றனன். பாண்டியன் ஒற்றரையேவிக் குதிரைகள் இருக்குமிடம் அறிந்துவரச் செய்தனன். ஒற்றர் குதிரைகள் எங்கும் காணப்படவில்லையென்று வந்துகூறினர். இதனுல் பாண்டியன் கோபித்து வாதவூரரைச் சிறையிட்டனன். பின்பு பாண்டியன் இன்று குதிரைகள் வராவிடின் எரிக்கின்ற வெயிலில் உம்மை நிறுத்துவேன் என்றனன். பின்பு குதிரைகள்வராமையால் ஏவலாளிகள் வாதவூரரை வெயிலில் நிறுத்தினர். அதனுல் சலிக்காமை கண்டு கிட்டியிட்டனர். வாதவூரர் சிவமூர்த்தியெண்ணித் தியானித்தனர். சிவமூர்த்தி சிவகணங்களைக் குதிரைவீரர்களாகவும் நரிகளைக் குதிரைகளாகவும்மாற்றித் தாம் குதிரைத்தலைவராய்எழுந்தருளுதல்கண்டு வாதவூரர் பாண்டியனுக்கு அறிவித்தனர். பாண்டியன் அமைச்சரைப் புகழ்ந்திருக்கையில் குதிரைவீரத்தலைவர் பாண்டியன் முன்வந்து அக்குதிரைகளை அவன்காணவோட்டிக்காட்டி இனிக்குதிரைகள் உன்னவே,நாளையவை எப்படியாயினும் எமக்குத்தொடக்கு இன்றுஎனக் கயிறுமாறி அரசனுக்கு அக்குதிரைகளின் இலக்கணங்களைக் கூறினர். பாண்டியன் மகிழ்ந்து விலையிடற்கரிய ஒருபீதாம்பரம் கொடுத்துப் போக்கினன். அக்குதிரைத்தலைவர் அதைச்சவுக்கால் வாங்கிக் குதிரையின்மேல் இட்டு விடைகொண்டுநீங்கினர். அன்றிரவு குதிரைகள் எல்லாம் நரிகளாய் முன்னிருந்த குதிரைகளையும் கடித்துவிட்டுச் சென்றன. இதைப்பாண்டியன்அறிந்து வாதவூரரிடம் கோபித்துப் பொருள்களையெல்லாம்வெயிலில் வைகையில்நிறுத்தி வாங்கும்படி கட்டளையிட்டனன். அவ்வகையேவலாளர் வைகையில் நிறுத்தி வருத்தினர். இதனுல் வாதவூரர் இரங்குவதைக்கேட்ட சிவமூர்த்தி கங்கையை வைகையிடம் ஏவினர். அவள்பெருக்குடன் வரக்கண்ட பாண்டியன்பயந்து இதுஎதுபற்றி உண்டாயிற்று என்று அமைச்சரால் அறிந்து வாதவூரர்துன்பத்தைநீக்கப் பெருக்கு அடங்கியது. அவ் வெள்ளத்தைப் பட்டணத்தில் வாராமல் தடுக்க ஊரிலுள்ளகுடிகளை ஏவினன். எல்லாரும் பங்கின்படி வெள்ளத்தைத் தடுத்தனர். பிட்டுவிற்கும் வந்தியென்பாள் பங்கு அடையாதது கண்டு அரசன் ஏவலர் அவளைக் கேட்கக் கிழவி சிவமூர்த்தியைத் தியானித்தனள். சிவமூர்த்தி இவள்இடம் ஒரு கூலியாள் ஆக எழுந்தருளி நான்உன்னிடம் வேலை செய்வேன் எனக்குக் கூலிதா என்றனர். கிழவி என்னிடம்உள்ள பிட்டுக்களை விற்று அந்தியிற் கூலிதருவேன் என்றனள். கூலியாளாகவந்தவர் கூலியாகவே பிட்டைவாங்கியுண்டு ஆளாயிசைந்து வேலைசெய்தும், சிலபோது செய்யாமல் தாமதித்தும், பலமுறை பிட்டையுண்டு கரையை அடைக்காமல் ஒருகொன்றை மரநிழலில் இளைப்படைந்தவர்போல் திருத்தியில் கொண்டனர். பாண்டியன்கரை

கள் அடைபட்டதைக் காணவேண்டி வந்து எல்லார்பங்குகளும் அடைபட்டும் வந்தியின் பங்கு அடைபடாமைகண்டு இதனே யடைப்பவன்யார் என்றனன். அரசனவலர் இதோ கொன்றைமரவடியில் உறங்குபவன் என்றனர். கூலியாளர்அரசனேக்கண்டு பயந்தவர்போலிருப்பனவலாளர் கூலியாளரைப்பற்றி அரசனிடத்துக் குறைகூறினர். பாண்டியன் கோபித்துக் கையிலிருந்த பிரம்பால் ஓடி கூலியாளரை அடித்தனன். கூலியாளர் ஓர்கூடை மண் உடைப்பில்போட்டு அடைத்து மறைந்தனர். அவ்வடி அணுமுதல் மகத்தாகிய சராசரப்பொருள்கள் மேலும்தன் மீதும்படக்கண்டுபாண்டியன் திடுக்கிட்டு அஞ்சினன். சிவமூர்த்தி அசரீரியாய்ப் பாண்டியனேநாம்இத்திருவிளையாடலேவாதவூரன் பொருட்டுச்செய்தோம். இதனே நீ யறியாது அவனேக் கோபித்தனே என்றனர். பாண்டியன் வணங்கி வாதவூர் அடிகளே மீண்டும் மந்திரியாயிருக்க வேண்டினன். அடிகள் பாண்டியனேவிட்டு இறைவனேத்தேடிச் சென்றனர். திருவாதவூர் பாண்டிநாடு விட்டுப் பலதலங்களும் சென்று வணங்கி ஸ்ரீசிதம்பரத்தலமடைந்து ஆரா அன்புகொண்டு பலநாள் இருந்து பாடிப்பணிந்து துதித்து வருகையில் சைவர்ஒருவர் ஈழநாடுசென்று புத்தர்மூன்பொன்னம்பலம் என்றனர். புத்தர், அரசன்மூன்கூறிச் சைவரையழைத்து அரசனிடம் விட்டனர். புத்தஅரசன் புத்தகுருவுடன் தில்லேமூவாயிரவரைவாதிடத் துணிந்து தில்லேயடைந்தனன். சிவமூர்த்தியைத் தில்லேமூவாயிரவர் தியானிக்கச் சிவமூர்த்தி அவர்கள் கனவிற்றோன்றி வாதவூர் அடிகளேக்கொண்டு வாதிடுக என்று திருவாய்மலர்ந்தனர். தில்லேமூவாயிரவர் வாதவூர்அடிகளேப் புத்தருடன் வாதிடவேண்டினர். வாதவூர்அடிகள்வாதிடத்தொடங்கி அவர்கள்விஞவிய விஞவிற்கு விடைகூறினர். புத்தர்கேளாது மறுத்ததால் வாதவூரர் வாக்கின்தேவியாகிய கலேமகளேநோக்கிக்கலேவாணி, பொய்யர் வாக்கினின்றும் நீங்குகஎன்றனர். உடனே புத்தகுருக்கள்அனேவரும்ஊமைகளாயினர். இவ்வற்புதக் காட்சிகண்ட புத்தஅரசன் வாதவூர் அடிகளேநோக்கி வாக்குள்ளவர் வாக்கிழந்தனர். வாக்கில்லாத என்குமரியாகிய ஊமைவாக்குப் பெறுவாளேல் நான்சைவன் ஆகின்றேன் என்றனன். வாதவூரர் பெண்ணேவருவித்து ஒழிந்த புத்தர்கேட்ட விஞக்களுக்கு விடை அவ்வூமைப்பெண் தரக்கட்டளேயிட்டனர். அவ்வகை விஞக்களுக்கு விடை அப்பெண்தரப்புத்தஅரசன்கண்டு களித்துச் சைவனுயினன். வாயிழந்தபுத்தகுருக்கள்மார் அனேவரும் வாதவூரடிகளே வேண்டிவாய்பெற்றுச்சைவராயினர். பின் வாதவூரர் தம்மிடம் இருக்கையில் சிவமூர்த்தி ஒருவேதியர்போல் இவரிடம் எழுக்தருளினர். வாதவூரர் ஆசனமிட்டுத் தேவர் எந்தவூர் என்றனர். வேதியர் நாம் இருப்பது பாண்டிநாடு உம்புகழைக் கேட்டு நீர்பாடிய செய்யுட்களே யோதவந்தேன் என்றனர். வாதவூரர், அவைகளே எழுதவேண்டும் என்றனர். வேதியர் எழுத உடன்பட்டனர். வேதியர் பல செய்யுட்கள் எழுதிமுடித்தபின்பு வாதவூரரை நோக்கித் திருச்சிற்றம்பலமுடையார்மீது ஓர் கோவைப்பிரபந்தம் பாடவேண்டும் என்றனர். வாதவூரர் வேதியர் எழுதப் பாடிமுடித்தனர். பின் வேதியராய் எழுந்தருளிய சிவமூர்த்தி புத்தகத்தின் முடிவில் மாணிக்கவாசகன் சொற்படி அம்பலவாணன் கையெழுத்து எனக் கையொப்பமிட்டுத் திருச்சிற்றம்பலமுடையார் திருவாய்மிற் படியில் திருமுறையை வைத்து மறைந்தனர். அதைக்கண்ட வேதியர் ஒருவர் தில்லேமூவாயிரவருக்கு அறிவிக்க அனேவரும்கூடி அருச்சித்து அத்திருவாசகமும் திருக்கோவையுமாயிருக்கக்கண்டு புளகாங்கிதராய்த் திருவாதவூரரிடஞ்சென்று நடந்தவைகூறிப் பொருள்கேட்டனர். வாதவூரரைப் பொருள் கூறும்படி வேதியர் அனேவரும் பின்பற்ற வாதவூரர் திருச்சிற்றம்பலத்தில்சென்று நடராஜமூர்த்தியைச் சுட்டி யிவரேபொருள் என்று மறைந்தருளினர். இவருக்கு அருள்வாசகர், மாணிக்கவாசகர், திருவாதவூரடிகள், தென்னவன் பிரமராயன் என்னும்பெயர். இவர் திருப்பாதிரிப்புலியூரில் பாடலேசுரரைத் தரிசிக்க எழுந்தருளியிருக்கையில் கெடிலநதி பிரவகித்துவருவது அறிந்து வருந்த இறைவர் சித்தராக எழுந்தருளித்தம்கரத்தில்உள்ளபிரம்பால் கெடிலத்தை நோக்கிப் பாடலிவனத்திற்கு வடபுறமாகவிலகச்செய்தனர். பின்ட சுவாமிகள் பாடலிவனஞ்சென்று தரிசனஞ்செய்தனர் என்பது அத்தலபுராணம்.

திருவாய்மொழிப்பிரபந்தம் — முதல் ஆழ்வார்கள் மூவரும் அருளிச்செய்த வெண்பா அந்தாதிகள். திருமழிசையாழ்வா

அருளிச்செய்த நான்முகன்திருஅந்தாதி, திருச்சந்த விருத்தம், நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த ருக்வேதசாரமான திருவிருத்தம், யசுர்வேதசாரமான திருவாசிரியம், அதர்வணவேத சாரமான பெரிய அந்தாதி,சாமவேதசாரமானதிருவாய்மொழி, மதுரகவியாழ்வார் அருளிச்செய்த கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு, குலசேகராழ்வார் அருளிச்செய்த பாசுரங்கள், பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த திருப்பல்லாண்டு முதலிய,ஆண்டாள் அருளிய பாசுரங்கள், தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்ததிருமாலை, திருப்பள்ளி யெழுச்சி முதலியவையும், திருப்பாணாழ்வார் அருளிச்செய்த அமலனாதிப்பிரான் முதலியவும், திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த பெரியதிருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம், திருவெழுகூற்றிருக்கை, சிறியதிருமடல், பெரிய திருமடல் முதலிய அடங்கினவையாம்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை—இவர் அண்ணர் என்பவர்க்குக்குமார்; இவர்க்குத்திருமலை ஆழ்வான் எனப்பிள்ளைத்திருநாமம். இவர் அவதரித்ததலம் குந்திநகரம். இவர்க்கு ஸ்ரீசைலேசர் எனவும்பெயர் என்பர். இவர் தாய், பிள்ளைலோகாசாரியார் கோயிலைவிட்டு வெளியேறினதால் தரியாது உயிர்விடச் சிறியதாயாரிடம் வளர்ந்தனர். இவர், தமக்குக்கூரகுலோத்தமதாசர், திருவிருத்தத்திற்குப் பொருள் சொல்லேன் என்று மறுத்ததால் தாம் பிள்ளைலோகாசாரியரை யிளமையில் ஆச்சரியித்தவர் என்பதைச் சிறியதாயாராலுணர்ந்து அடங்கி, கூரகுலோத்தமதாசர், விளாஞ்சோலைப்பிள்ளை, நயினாச்சாம்பிள்ளை முதலியவர்களிடம்திருவாய்மொழியெல்லாஞ் சேவித்துத்திருநகரிசென்று, காடுவெட்டி, நாடாக்கிக்குடியேற்றி யாழ்வாரைப் பிரதிட்டைசெய்வித்துச்சடகோபதாசர் எனவும், திருஅனந்தபுரத்தில் விளாஞ்சோலைப்பிள்ளையிடத்து ரகஸ்யவிசேஷங்களைக்கேட்டுத் திருவாய்மொழியில் வல்லவராகையால் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையெனவும், பெயர்பெற்றுச் சதுர்வேதமங்கலமென வொருவூர் திருநகரியில் உண்டாக்கி உடையவர்க்குக் கோவில் கட்டுவித்துக்காடுவெட்டியையன்எனப் பெயரடைந்து மணவாளமாமுனிகளுக்குப் பஞ்சஸமஸ்காரஞ்செய்து திருநாட்டிற் கெழுந்தருளிய வைஷ்ணவாசாரியரில் ஒருவர்.

திருவாதூர்பிறந்தவர்—திருவாதூரில் பிறந்தவர் அனைவரும் சிவகணத்தவராயிருந்தனுல் அக்காலத்துச் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளால் புகழ்ந்து பாடப்பட்ட தொகையடியவர்கள்.

திருவாலியமுதனார்—இவர் திருமயிலையில் வேதியர்குலத்து அவதரித்துச்சிவத்தைப் பாடி முத்திபெற்றவர். இவரது திருப்பாசுரம் ஒன்பதாந் திருமுறையாக்கப்பட்டது.

திருவாழ்மார்பர்—காரியார் மாமனார், நம்மாழ்வாரின் தாயைப்பெற்ற தந்தை.

திருவாளன்—ஒருவேடன்; திருமழிசையாழ்வாரை யெடுத்துவளர்த்தவன்; இவன் தேவி பங்கயச்செல்வி.

திருவிண்ணகரப்பன்—உய்யக்கொண்டார் திருவடிசம்பந்தி.

திருவிளக்குப்பிச்சன்—திருவரங்கத்தில் பெருமாளுக்குத் திருவிளக்குக்கைங்கர்யம் செய்துகொண்டிருந்து நம்பிள்ளைத் திருவோலக்கத்தைப்பெருமாள், நின்று காணப்,பெருமாளைச்சிம்மாசனத்திருந்து கேட்கச்செய்தவர்.

திருவிளையாடல்—இவை மதுரைமாநகரத்தில்சிவபெருமான் செய்த திருவிளையாடல்கள். (க) குருவையிழந்த இந்திரனது சாபத்தைப்போக்கியது. (உ) வெள்ளியானைக்குத் துருவாசரால் வந்த சாபந் தீர்த்தது. (ஙு) கடம்பவனத்தையழித்து நாடாக்கியது. (ச) உமாதேவியார் மலயத்துவசபாண்டியற்குத் தடாதகையாய்த்திரு அவதரித்தது. (ஞ) சிவபெருமான் சோமசுந்தரபாண்டியனுகவெழுந்தருளித் தடாதகைப் பிராட்டியாரைத் திருமணங் கொண்டது. (ட) பதஞ்சலிவியாக்ரபாத ரிஷிகளிருவருக்கும் வெள்ளியம்பலத் திருக்கூத்துத் தரிசனங் காட்டியருளியது. (ண) தடாதகை பிராட்டியார்பொருட்டுக்குடையாளாகிய குண்டோதரனுக்கு அன்னமிட்டருளியது. (அ) குண்டோதரன்பொருட்டு வைகையையும் அன்னக்குழியையும் வருவித்தது. (க) தடாதகை பிராட்டியாரின் வேண்டுகோளுக்கிரங்கிக் காஞ்சனமாலையாடலெழுகடல் அழைப்பித்தது. (கo) காஞ்சனமாலையுடனீராடச் சுவர்க்கத்திருந்த மலயத்துவசனைவருவித்தது. (கக) தடாதகைப் பிராட்டியிடம் உக்ரகுமாரபாண்டியன் திருவவதரித்தது. (கஉ) உக்ரகுமார பாண்டியற்கு வேல், வாள், செண்டருளியது. (கங) கடல்சுவற வேலெறிந்தது. (கச) அவ்வுக்ரகுமாரன் தன்னுடன் எதி

ர்த்த இந்திரன்மூடிமேல் வளையெறிந் தது. (கடு) மேருவிலிருந்த நிதியெடுக் கக்கொடாத மேருவைச்சண்டாலெறிந் தது. (கசு) வேதத்திற்குப் பொருளறி யாது மயங்கிய இருடிகளுக்குப்பொருள் அருளிச்செய்தது. (கஎ) பாண்டிய குமா ரன் கிரீடத்தின்பொருட்டு மாணிக்கம் விற்றது. (கஅ) மதுரைமீது வருணன் விட்ட கடலேவற்றச்செய்தது. (கக) வரு ணன் எவியமழைதடுத்து நகரத்தைநான் மாடக்கூடலாக்கியது. (உ0) எல்லாம் வல்ல சித்தராய் எழுந்தருளிச் சித்துச் செய்தது. (உக) சோழிக்கவந்த பாண்டி யன் பொருட்டுக் கல்லானைக்குக் கரும் பருத்தியது. (உஉ) மதுரையையழிக்கச் சமணர்களேவிய யானையை யெய்தது. (உங) கௌரியம்மையின் பொருட்டு விருத்தகுமார பாலரானது. (உச) பாண் டியன்பொருட்டுக் கான்மாறியாடினது. (உடு) கொலைக்கஞ்சிய வேடன்பொரு ட்டுப் பழிக்கஞ்சி, வேண்டிய பாண்டியற் காக வணிகன்மனைத்திற் சாக்ஷிகாட்டி யருளியது. (உசு) தந்தையைக்கொன்று தாயைப்புணர்ந்தான் மாபாதகந்தீர்த்தது. (உஎ) வாட்படையாசிரியன் மனைவியை வலிமையிலிச்சித்த மாணிக்கனது அங் கம் வெட்டியது. (உஅ) சமணர் மதுரை மீதேவிய நாகத்தை யெய்தது. (உக) சமணர் ஏவியபசுவை நந்திதேவரையே விக்கொல்வித்தது. (ங0) சவுந்தரசாமந்த னெனுஞ் சேநாதிபதியின் பொருட்டுப் போர்ச்சேவகராய் மெய்க்காட்டிட்டது. (ஙக) பாண்டியனுக்கு உலவாக்கிழியரு ளியது. (ஙஉ) மதுரைவீதியில் அவதரி த்திருந்த இருடிபத்தினிகள் பொருட்டு வளையல் விற்றது. (ஙங) இயக்கியர்களு க்கு அஷ்டமாசித்தி யருளிச்செய்தது. (ஙச) சோழன் பொருட்டு மீன இலச் சினையிட்டிருந்த கதவந்திறப்பித்துத் தரி சனந்தந்து அவன்மீண்டபின் இடபக்குறி யிட்டது. (ஙடு) பாண்டியன்படைக்குத் தண்ணீர்பந்தர்வைத்தது. (ஙசு) பொன்ன னையாள்பொருட்டு ரசவாதஞ்செய்தது. (ஙஎ) மதுரைமீது படைகொண்டு வந்த சோழனைமடிவில் ஆழ்த்தியது. (ஙஅ) வே ளாளராகிய அடியவர்பொருட்டு உலவா நெற்கோட்டையருளியது. (ஙக) தாயத் தார்வழக்கிடமயங்கிய வணிகன் மருகன் பொருட்டு மாமனுகவந்து வழக்குத்தீர்த்த ருளியது. (ச0) வரகுணதேவர்பொருட் டுச்சிவலோகம் காட்டியருளியது. (சக) இசைவல்லபாணபத்திரர்க்குப்பகைவனை விறகாளாய் இசைபாடி ஓட்டுவித்தது. (சஉ) பாணபத்திரர் பொருட்டுச்சேர மான் பெருமாணையருக்குத் திருமுகந் தந்தருளியது. (சங) அப்பாணபத்திரர் மழையால்வருந்தாதுபாடப்பலகையிட்ட தது. (சச) ஈழதேசத்துப் பாண்வல்லாளைப் பாணபத்திரர்மனைவி வெல்ல அருள்செய் தது. (சடு) தாயிழந்த பன்றிக்குட்டிகளு க்குப் பால்கொடுத்தது. (சசு) பன்றிக்கு ட்டிகளைப் பாண்டியர்க்கு மந்திரியர் ஆக் கியது. (சஎ) கரிக்குருவிக்கு உபதேசஞ் செய்தருளியது. (சஅ) நாரைக்கு முத்தி கொடுத்தருளியது. (சக) பிரளயத்தழிந்த மதுரைமாநகரின் எல்லையை அரவகங் கணத்தால் அறிவித்து ஆலவாயாக்கியது. (டு0) பாண்டியன்பொருட்டுப் படைத் துணைசென்று சுந்தரப்போம் பெய்தது. (டுக) நக்கீரர்முதலிய புலவர்பொருட்டுச் சங்கப்பலகைதந்தது. (டுஉ) பாண்டியன் ஐயம்தீரத் தருமிக்குக்கவிதந்து கிழியறு த்துக் கொடுப்பித்தது. (டுங) தருமிக்கு த்தந்த கவிக்குக் குற்றங்கூறிய நக்கீர ரைப் பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தில் வீழ் வித்துப் பின்கரையேற்றியது. (டுச) கீரருக்கு இலக்கணம் உரைப்பித்தது. (டுடு) சங்கத்தார்கலகத்தை மூங்கைப்பி ள்ளையாற் தீர்ப்பித்தது. (டுசு) பாண்டிய னுடன் கோபித்து நீங்கிய இடைக்காடர் பிணக்குத்தீர்த்தருளியது. (டுஎ) பரதர் குலப்பெண்பொருட்டு வலைவீசி அவளை மணந்தருளியது. (டுஅ) வாதவூரடிகளுக் குபதேசித்தது. (டுக) அரசனுக்கஞ்சிய வாதவூர்பொருட்டு நரிகளைப்பரிகளாக்கி யது. (சு0) பாண்டியனுக்களித்த பரிக ளை நரிகளாக்கியது. (சுக) வாதவூரடிகள் பொருட்டு வைகைவெள்ளம் வருவித்து அதை அடைக்க ஏவியவந்திபொருட்டுக் கூலியாளாய்ச் சென்றுபிட்டுக்கு மண்சு மந்தது. (சுஉ) திருஞானசம்பந்தசுவாமி களால் கூன்பாண்டியன் சுரத்தையும் கூனையும் நீக்குவித்தது. (சுங) சம்பந்த சுவாமிகளின் வாதத்திற்தோற்ற சமணர் கழுவேறியது. (சுச) வணிகப்பெண்ணு க்குச் சாக்ஷியாக வன்னியும், கிணறும், இலிங்கமும் வருவித்தது.

திருவிளையாடற்புராணம் — இது மதுரை சொக்கநாதசுவாமிகள் செய்த திருவிளை யாடல்களை வடமொழியிற் கூறியபடி தமிழில் பரஞ்சோதி முனிவராற் (சுடு) படலங்கள் அடங்கிய (க,ஙசுங) திரு விருத்தங்களாக இயற்றப் பட்ட நூல். இது, சொன்னெக்கம், பொருணெக்கம்,

சாமுத்திரிகாலக்ஷணம், பரதம், அச்வல க்ஷணம், மத்தின பரீக்ஷை முதலியவற்றிற்கு இலக்கியமாகும். இவர் சாலிவாகன சகம் (க,ஸ்ரீ0) இல் இதைப் பாடினர் என்பர். அது சற்றேறக்குறைய (ங0) வருஷம் ஆகிறது.

திருவிஷ்டன்—வசுதேவருக்குத் திருததேவியிடம் உதித்த குமரன்.

திருவுந்தியார்—சைவ சித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்களுள் ஒன்று.

திருவேங்கடசுவாமி—மாதைத்திருவேங்கட நாதரைக் காண்க.

திருவேங்கடம்—புரந்தரன் என்னும் வேதியன் குமரனாகிய மாதவன் தான், ஆசாரம் குறைந்து நீச்சப்பெண்ணினை மணந்து களவுமேற்கொண்டு வாழ்ந்து நீச்சப் பெண் தன்னைவிட்டுத் துரத்த மனம் குன்றி ஸ்ரீநிவாஸப்பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமலையடைந்து அதின் மீது ஏறினன். இவன்பாப(கடம்)தேகம் சடசடவென்று நெருப்புப்போல் வேக இவன் சுடர்விடு பசும்பொன் போல் தோன்றினமையால் திருமலைக்கு (வேம், கடம்) வேங்கடம் எனப்பெயர் வந்தது. இது கருடாழ்வானால் வைகுந்தத்திருந்து கொண்டுவந்து பிரதிட்டிக்கப்பட்டது என்பர். (திருவேங்கடபுராணம்).

திருவேங்கடையர்—இவர் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வேதியர் உபமான சங்கிரகம் தமிழில் செய்தவர்.

திருவையாற்றுச்சைவன்—திருவையாற்றில் சிவபூசைசெய்துவரும் ஆதிசைவர் இருபத்துநால்வரில் ஒருவர். கங்கா யாத்திரை சென்று நெடுநாள்வராதிருந்தனர். இதை யறிந்த ஏனைய இருபத்துமூவரும் யாத்திரை சென்றவரது காணியாட்சி சுவதந்திரங்களைக்கவரத்தொடங்கினர். யாத்திரிகரது மனைவி சிறுமைத்தனுடனே அவர் கட்கு நியாயங்கூறியுங் கேளாமையால் மனைவிசிவபிரானுடன் முறையிட்டனள். சிவமூர்த்தி காசியாத்திரைசென்ற பிராமணர்போல் காவடியுடன்வந்து நீங்கள் சுகமோ என்று தழுவிக்கொண்டு என் சுவதந்தரத்தை இல்லையென்றவர் யாரென்று கேட்கப் பிராமணர்கள் "நாங்கள்செய்த பிழை பொறுக்க என்று பிரார்த்தித்தனர்." இவ்வாறிருக்கையில் மனைவியும் மைந்தரும்பிரிவாற்றுமைக்கிரங்கிக்காணியிழந்தமையுங்கூறினர். சிவமூர்த்தியாகிய வேதியர் ஸ்நானமுதலியசெய்து சிவபூசை முடித்து ஒருமடத்திலிருக்கையில் காசியாத்திரைசென்றவேதியர் காவடி தாங்கி மடத்தில் வந்துநிற்கக் கண்டார் யாவரும் திகைத்தனர். பின்வந்தாரை, முன்னிருந்தவர் நீர் யாரென்ன நான் முதற்பூசைக் குரியோன் இருபத்துநால்வரில் ஒருவன் என்றனர். அதுகேட்ட முன்னவர் பின்னவரை பலவாறு உபத்திரவப்படுத்த அவர் பலசாசனங்களைக்காட்டி நிரூபித்தனர். இவ்விருவர் சாசனங்களிலும் சிவபெருமான் சாசனமுயர்ந்ததால் உரிமை சிவமூர்த்தியாகிய வேதியரதாயிற்று. உடனே சிவபிரான் மறைந்து ஆகாயவாக்காக நம்மை அர்ச்சிக்கும் சைவனாகிய இவனுக்கு காணியாட்சி முதலிய எல்லா உரிமையுங் கொடுங்களென்ன அவர்களும் அவ்வாறே செய்தனர். இதனை "ஐயாறதனில் சைவனாகியும்" என்னும் மணிவாசகர்வாக்காலுமறிக.

திருஷத்வதி — யமுனைநதிக்கு மேல்பாலிருக்கும் நதி.

திருஷ்டகேது—1. சிசுபாலன் புத்திரன்.
2. (சு) சுதிருதிகுமரன்.
3. திட்டத்துய்ம்மன் குமரன்.
4. சத்தியதிருதி குமரன்.
5. சுகுமாரன் குமரன்; இவன் குமரன் வீதிஹோத்ரன்.
6. சத்யகேதுவின் குமரன்; இவன் குமரன் சுகுமாரன்.
7. கேகயதேசாதிபதி, சுதகிருதியை மணந்தவன்; இவன் குமரர் சந்தாதனன் முதலிய ஐவர்.

திருஷ்டதுய்மன்—திட்டதுய்மனைக் காண்க.

திருஷ்டதுவிதி — குருக்ஷேத்திரத்தருகிருக்கும் நதி.

திருஷ்டவர்மன்—1. அக்குரூரன் தம்பி.
2. சுவபலருக்குக் காந்தியிடமுதித்த குமரன்.

திருஷ்டன்—(சு) வைவச்சுதமநுவின் குமரன்; நபாகன்தந்தை, இவனிடம் தாரவ்ஷடியென்கிறவர் பிறந்து பிராமணாரயினர்.

திருஷ்டி—யதுவம்சத்துக்குந்தி புத்திரன்.

திருஹ்யன்—யயாதிபுத்ரருள் ஒருவன்.

திருஷ்யன்—அகஸ்தியன் புத்ரன்.

திரேதாக்கினிகள்—1. பவமானன், பாவகன், சுசி; இவர்கள் வசிட்டர் சாபத்தால் அந்தர்த்தானனுக்குக் குமாராய் இறந்த அக்கினிகள்.

2. இதுதக்ஷணாக்கி காருகபத்யம். ஆஹவனீயம் என மூன்றவகைப்படும். வேதிகைக்குத் தக்ஷணத்திலிருப்பது தக்ஷணாக்கி. காருகபத்யம் எஜமானனால் மற்ற அக்கினிகளுக்குமுன் ஸம்ஸ்காரிக்கப்

பட்டது. ஆகவனீயம் கிரியாசமாப்திபர் யந்தம் ஒமஞ்செய்யத் தருந்தது.

திரேதாயுகதெய்வம்—தருமவுருவத்துடன் சபமாலிகையையும், தடுவையும், கையிற் கொண்டு களிப்புடனிருக்கும்.

திரேதாயுகம்—சதுர்யுகத்தில் இரண்டாவது யுகம். இதற்கு வருஷம் கஉ லக்ஷத்து கூசுத.

திரைகருவாள்—ஒருவித அரசர்.

திரையம்சன்—விப்ர சித்தியின் குமரன்.

திரையன்—ஆதொண்டைச் சக்ரவர்த்தியைக் காண்க.

திரையன்மாறன்—இடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவன்.

திரையாரணி—1. ஒரு இருடி; உரோமஹ ருஷணர் மாணாக்கர்.

2. உருக்ஷயன் குமரன்; இவர்கள் பிராமணராயினர்.

3. திரிசங்கின் தந்தை; இவனைச்சூர்யாரண்யன் என்பர்.

திரௌபதாதித்தன் — கீசகன் திரௌபதியைப் பிடிக்கவருகையில் கிங்கரனுல் கீசகனைத்தடுத்த சூரியன்.

திரௌபதி—பாஞ்சால தேசாதிபதியாகிய துருபதன்யாகத்தில் பிறந்தவள். ஆகையால் இப்பெயர் பெற்றனள். இவளுக்குப் பாஞ்சாலியெனவும் ஒரு பெயர். இவள் இதற்கு முன்ஜன்மத்தில் நளாயனன் குமரி; இந்திரசேனையென்னும் பெயரால் மௌத்கல்யனை மணந்து பதிவிரதையாயிருக்கையில்கர்மத்தால்மௌத்கல்யருஷிக்குக் குட்டவியாதியுண்டாயிற்று. அப்படியிருந்தும் இந்திரசேனை கணவனிடம் மிகுந்த அன்பாயிருந்தனள். இதனுல் முனிவர் களித்து இந்திரசேனையையென்னவரம்வேண்டும் என்ன அவள் தனக்குக் காமத்தில் இன்பம் நிறம்பாமையால் அதைப் பூர்த்திசெய்க என அவ்வகை முனிவர் ஐந்துவகையாய்க் களித்திருக்கையில் முனிவர் முத்தியடைந்தனர். இந்திரசேனையும் கணவருடன் உயிர் விட்டுக் காமவிச்சை நிறம்பாமையால் காசிராசபுத்திரியாகப் பிறந்து சிவமூர்த்தியை யெண்ணித் தவமியற்றினள். சிவமூர்த்திபிரத்தியக்ஷமாய் என்னவேண்டுமென பதி, பதி, பதி, பதி, பதி, என்று ஐந்து முறை கூறினள். அவ்வகை அம்மூர்த்தி அருளி மறைந்தனர். அதனுல் திரௌபதன் குமரியாய்ச் சுயம்வரத்தில் அருச்சுனனுல் கொண்டுவரப்பட்டுக் குந்தியின் கட்டளைப்படி ஐவரையும் மணந்து சுகத்துடனிருக்கையில் தன் கணவர்கள் மாயச் சூதாடியகாலத்தில் அடிமைப்பட்டபோது துரியோதனன் சொற்படி துச்சாதனன் துகில்உரியக் கண்ணனை வேண்டி மானத்துகில்பெற்று, மறுசூதாடி அவர்களை அடிமையினின்று நீக்கி ஐவருடனிருந்து கொடுஞ் சபதங்கள்செய்து ஆரண்யஞ்சென்று ஆற்றில் பாரிஜாத மலர்கண்டு, வீமனுல் அதை வருவித்து, அமித்திர முனிவர்பொருட்டுப் பழுக்கும் கெல்லிக்கனியைப் பரித்துக்கொடுக்க அருச்சுனனைக்கேட்டு அது இன்னும்பொருட்டென அறிந்து ஐவர் கண்ணனை வேண்டிப்பொருந்துவிக்கத் தங்கள்கருத்துகளைத் தெரிவிக்கத் தானும்தன் கருத்தைத் தெரிவித்துமுழுதும் பொருந்தச் செய்து ஐவருடனிருந்து இளம்பஞ்சபாண்டவர்களென்று தருமனுக்குப் பிரதிவிந்தனையும்,பீமனுக்குச்சுருதசோமனையும், அருச்சுனனுக்குச் சுருதகீர்த்தியையு நகுலனுக்குச் சதானீகனையும், சகாதேவனுக்குச் சுருதசேனனையும்பெற்றுத் துரியோதனனிறந்தபிறகு அவள்செய்துகொண்ட சபதப்படி கூந்தலைமுடித்துக் கலிபிறந்து பாண்டவர் தமது இராச்சியத்தைவிட்டுத் தவமேற்கொண்டு இமயமலைசெல்கையில் அவர்களுடன் முழுதும் செல்லாமல்இறந்தவள். இவள் மூன்னிறந்ததற்குக் காரணம் பாண்டவர் ஐவரும் கணவராயிருக்க அருச்சுனனிடம் அதிக அன்பு மிகுந்தபடியால் என்பர். இவள் பஞ்சகன்னியரில் ஒருத்தி, பதிவிரதாசிரோமணி.

திலகவதியை—இவள் வீரசைவப்பற்றுள்ளவள். சிவபக்தியில் மிகுந்தவள். இவள் சிவாலயமில்லாத இடத்திலிருக்கும் தம் கணவனைவிட்டு நீங்கப் புருஷன் கொல்லவருகையில் சிவாலயத்தில் எழுந்தருளிய சிவமூர்த்தியிடமடைந்து தன்னுயகன் காணப் புருஷவடிவம் பெற்றவள்.

திலதவதியார்—திருநாவுக்கரசுகளுக்குத் தமக்கையார். திருநாவுக்கரசுகளைக் காண்க.

திலதேனுதானம்—(கo) கழஞ்சுபொன்னுல் தாமரைமலர்ஒன்று செய்வித்து வேதிகையில் வைத்து வெள்ளை ஆடையால் சுற்றி மலர்ந்த எள்ளின் பூப்போல் பொன்னுல் செய்வித்து அதன்மேல் வைத்து அதன் மீது சிவபூசை செய்து பொற்கமலத்தின் வடபால் பதினெருவேதியரை யிருத்தி அவர்முன் (ககo) வஸ்திரம்விரித்து எள்ளினுற் பசுசெய்து அதின்கொம்பு (க) கழஞ்சுபொன்னிலும், குளம்பு (உ) கழஞ்சு வெள்ளியிலும், கவசம் வெண்கலத்தாலும்

செய்வித்துப்பதிஞெரு இடத்துந் தனித் தனி யிருத்தி உருத்திரமந்திரத்தால் பூசித்துக் கீழ்பால் துவாதசாதித்தரையும், அக்னி திக்கில் வேதியரையும், வித்தியேசுரரை அஷ்டமூர்த்திகளாகப் பூசித்து ஐந்து கழஞ்சுபொன் தக்ஷணையுடன் பசுவை வேதியர்க்குத் தானஞ் செய்தலாம்.

தீலபத்மதானம்—மெழுகிட்டபூமியில் வெள்ளை வஸ்திரம் விரித்து மூன்றுகலம் எள்பரப்பி அதன்மேல் பத்துக்கழஞ்சு பொன்னால் எட்டிதழ்க் கமலம் செய்து மூன்று கழஞ்சில் உமையுஞ் செய்து இருத்திச் சிவமூர்த்தியுடன் விதிப்படி வித்தியேசுரரையும் பூசித்துத் தக்ஷணையுடன் வேதியர்க்கு அளிப்பது.

தீலீபன்–1. (சூ.) அம்சுமான்குமரன், இவன் சுதக்ஷணையாகிய தன் மனைவியிடம் புத்திரப்பேறு இல்லாமையால் வசிட்டரை, கேட்க அம்முனிவர் அரசனைநோக்கி நீ தெய்வவுலகு சென்று மனைவியை விரும்பித்திரும்புகையில் வழியிலிருந்த கபிலையைப் பூசியாது திரும்பினையாதலால் அக்கபிலை என்வம்சத்தவரைப் பூசித்தாலன்றிப்புத்திரப்பேறுண்டாகாதிருக்க எனச் சபித்தது. அதனை நீ ஆகாயகங்கையின் அரவத்தால் கேளாதொழிந்தனை ஆதலால் கபிலையைப்பூசிக்க என்று கூறுகையில் வசிட்டதேனு சமீபித்தது. இதுநற்சகுனமென்று அரசன் அன்றுமுதல் வசிட்டதேனுவைப் பூசித்துவருகையில் ஒருநாள் இந்தப்பசு இமயச்சாரலில் மேய்ந்துகொண்டிருக்கையில் கும்போதரன் என்னும்பெயருள்ள சிவகிங்கரன் சிங்கத்தின்உருக்கொண்டுஅத்தேனுவைப்பிடிக்கப் பசு அரசனை நோக்கி அபயமிட்டது. அரசன் சிங்கத்தை வதைக்கச் சென்று அம்பினையெடுக்கக் கைதூக்கினன். எடுத்தகை தம்பித்தது. இதனால் அரசன் அச்சிங்கத்தைநோக்கிப் பசுவினைவிட்டு என்னைப் பக்ஷிக்க என்று அருகுசென்றனன். சிங்கவுருக்கொண்ட கிங்கரன் தன்னுருக்கொண்டு அரசனைநோக்கி அரசனே யுன்னைச் சோதிக்கப்புகுந்தனன் என்று கூறி மறைந்தது. அரசன், பசுவினை வசிட்டராச்சிரமம்செலுத்தினன். இவன் குமரன் பகீரதன். கங்கை பூமிக்குவரத் தபஞ்செய்து பலமடையாதவனுய்ச் சுவர்க்கமடைந்தவன். (இரகுவம்சம்).

2. விருத்தசருமனுக்கு ஒருபெயர்.

தீலோதகி—அயோத்தியிலுள்ள நதி, இது, இலக்குமணர் கரி, பரி முதலியவை தீருண்ணப்பாணத்தால் நிலமகள் முதுகைப் பிளந்து வரவழைத்தது. இது திலம் போல் கருநிறம்கொண்டது.

தீலோத்தமை—1. பிரமனுல் படைக்கப்பட்டு அவன் மயல்கொளக் கிளியுருக்கொண்டு வோடி நீங்கினவள். இவள் அழகினுல்மயல்கொண்டபிரமன்நான்குதிக்கில் முகங்கொண்டு பார்த்ததில் நான்கு முகம் உண்டாயிற்று என்பர். ஒருமுறை சகத்திரா கீகனோமோகிக்க அவன் உடன்படாததால் அவனை கசஞ்ஞ மனைவியைநீங்கச் சாபம் அளித்தவள். பிரமன் ஏவலால் விச்வகர்மனுல் அழகுடைய பொருள்களில் எல்லாம் எள்ளளவெடுத்துச் சிருட்டிக்கப்பட்டவள். இவள் ஒருகால் விந்தியமலைக் கருகில் வரச்சுந்தோப, சுந்தர் இருவரும் இவள் அழகினைக்கண்டு மயல்கொண்டு இவளிரண்டு கைகளையும் பிடித்துக்கொண்டு என்பெண்டு, என்பெண்டு என்று போரிட்டு மாண்டனர்.

2. பதுமைக்குத்தாய்.

3. புத்திசேகன் தாய்.

தீல்லைநாயகசோதிடர் — சம்புகேசுரத்திற் பிறந்தவர், சாதக சிந்தாமணியியற்றியவர்.

தீல்லைவாழந்தணர்—ஸ்ரீ சிதம்பரத்து நடராஜமூர்த்திக்கு ஆராதனையில் விருப்புற்றுத்திருக்கையிலிருந்து எழுந்தருளிய சிவகணத்தவர். சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளால் புகழ்ந்து பாடப்பெற்றவர்கள்.

திவஸ்பதி — பதின்மூன்று மன்வந்தரத்து இந்திரன்.

திவாகாழர்த்தி—இரண்டுமுகம் நான்குகைகள். இரண்டுகைகளில் வில்வம், இரண்டு கைகளில் இரண்டு கமலங்கள், மஞ்சட்பட்டுவஸ்திரம், முத்துமாலையுடையவராய் இருக்குஞ் சூர்யமூர்த்தி

திவாகரம்—1. ஒருமலை.

2. திவாகர முனிவரால் இயற்றப்பட்ட தமிழ்நிகண்டு. இதுபன்னிரண்டு தொகுதிகளையுடையது.

திவாகரர்—தமிழில் தம்பெயரால் நிகண்டு செய்து சேந்தனென்னும் அரசனுக்குக் கொடுத்து அதற்குச் சேந்தன் திவாகரம் எனப் பெயரிட்டவர்.

திவாகரன்–1. ஒரு துருவசந்நியாசி விஷ்ணுவைத் திருவனந்தபுரத்தில் பூசித்து முத்திபெற்றவன்.

2. கந்தமாதனத்தரசன்.

திவிட்டன்—பிரசாபதியின் இளையராணி வழிப்புத்திரன். ஈவாசுதேவ அவதாரத்தில் ஒன்று.

திவிமிடன்—அஸ்தி குமரன்.

திவிரதன்—1. நகபானன் குமரன். இவன் குமரன் தர்மரதன்.
2. திதிவாகன் குமரன்.

திவோதாசன்—1. பீமரதன்குமரன்; இவன் குமரன் துயுமான்.
2. முத்கலன் குமரன்.
3. (தியுமந்தன்) பகீரதன் குமரன்.

திவோதானன்—ஒருகற்பத்தில் உலகமழிந்தது. அக்காலத்தில் இரிபுவைப் பிரமன் நோக்கி நீ உலகத்தை யாளுக உனக்கு சேஷன் மோகினியைப் பாரியையாக்குவான். தேவர்கள் வேண்டியகொடுப்பர். அதனுலுனக்குத் திவோதானன் என்று பெயர் உண்டாகும் என்றனன். அவ்வகை திவோதானன் தேவரைமதியாது அரசளிக்கத் தேவர்பொருமைகொண்டு இவன் தவத்திற்குக் காரணமான அக்நியைக் கிரகிக்க அரசன் எல்லாவிடத்தும்நிறைந்து சலியாதிருக்கச் சிவமூர்த்தி இவன் நிலையை மாற்றும்படி யோகினிகள், துவாதசாதித்தர், பிரமன் சிவகணங்கள், கணபதி இவர்களே யேவிக்கலக்கினர். அவர்களால் முடியாமைகண்ட விஷ்ணுமூர்த்தி பௌத்தமதம் போதித்துச் சனங்களே மயக்கியது கண்டு அரசன் காரியில் சிவப்பிரதிட்டை செய்து பூசித்து முத்தியடைந்தான். இவன் குமரன் சயமாஞ்சயன். தேவியை அங்கமோகினியெனவுங் கூறுவர். (காசிகாண்டம்).

திவ்யமங்களாமூர்த்தி — சிவபிரான் சர்வசம்மார காலத்தில் எல்லாம் நீங்கத் தனித்திருந்து பெற்றபெயர்.

திவ்யம்—பிரமனுல் சூரியனிடம் வைக்கப்பட்ட அக்னி.

திவ்யன்—சாத்துவதன் குமரன்.

திவ்யாங்கருஷி—நாசு கேதுக்குத்தந்தை.

திறல்விந்து—துரியோதனனுக்குத் தம்பி.

திஷ்டன் — (சூ.) வைவச்சுதமனுவின் குமரன்; இக்ஷுவாகுவிற்குச் சகோதரன்; இவன் குமரன் நாபாகன்.

திஷ்யத்தன்—துர்யசித் என்பவன் அபிமான புத்ரன், துஷ்யந்தனுக்குச் சகோதரன்.

தீக்ஷிணை — கிரிசாசுவன் தேவி, தக்ஷன் பெண்; இவளுக்குத் திடணை எனவும் பெயர்.

தீ—(கூ) உயிரிலுள்ளதீ, உதரத்திலுள்ளதீ, சினத்தில் எழுந்ததீ. (கூ) காருகபத்யம், ஆகவனீயம், தக்ஷிணாக்நி.

தீக்குணம்—(க0) பொய் சொல்லல், கோட் சொல்லல், கோபித்துச்சொல்லல், பயனில சொல்லல், இவைதான்கும் வாக்கின் தீக்குணம். களவாடல், வறிதேதொழில் செயல், கொலைசெயல், இம்மூன்றும் காயத்தீக்குணம். கொலை நினைக்கை, காமப்பற்று, ஆசை இம்மூன்றும் மனத்தீக்குணம்.

தீபகன்—வேததருமரைக் காண்க.

தீபதிமான்—கிருஷ்ணன் புத்திரன்.

தீபமும் தீபாராதனையும்—தேவாலயங்களில் முக்யமாய்ச் சிவாலயங்களில் பலவகைப் படஒன்றுமுதல் முறையே தீபார்த்திகள் பலவகைப் பேதங்களாகத் தேவர்களுக்கு ஆராதிப்பதுமுறை. ஆராதனை காலத்தில் தேவர்கள் அனைவரும் தேவதாரிசனத்தின் பொருட்டுவந்து அவ்வுருவமாக நின்று ஆராதனை தெரிசித்து விடைகொண்டு செல்வதாக ஆகமங்கள் கூறுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்றுமுதல் ஐந்தளவுள்ள தீபார்த்திகள் ஈசனுதிதேவர்கள் என்றும், திரிதீபம், தத்வத்ரயம், என்றும், பஞ்சதீபம், பஞ்சகலாசத்திகள் என்றும், சப்ததீபங்கள், சப்தமாதர்கள் என்றும், நவதீபம், நவசத்திகள் என்றும், ஏகதீபம், சாஸ்வதி ஸ்வாகாதேவி யென்றும் மற்றைய ருஷபாதிரூபமுள்ளவை பலதேவர்கள் அவ்வுருக்கொண்டு வந்து தெரிசிப்பவர் என்றும் சோடசங்களாகிய உபசாரங்கள் பஞ்சபூதாதி தேவதாதாரிசனமென்றும், ஸ்ரீகாரணத்தில் ஒருபாகத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது இந்தத் தீபார்த்திகள் ரந்திராதாரமாகவும், ஏகாதாரமாகவும், கொம்புகளே ஆதாரமாகவும் பெற்றதாம். இவை சர்வகிர்த்திம நாசத்தின் பொருட்டும், சர்வலோக இதத்தின் பொருட்டும் செய்யப்படுவன. தீபாராதனைகளில் காராம் பசுவின் நெய் உத்தமம், மற்றப் பசுக்கள் மத்திமம். ஆட்டின் நெய்யும் எண்ணெயும் அதமம். விருக்ஷ பீஜங்களின் நெய் நீக்கத்தக்கவை. முதலில்தீபாராதனைசெய்யுமிடத்துநாகார்த்தி முதலாகக் கடதீபம் இறுதியாகச்செய்ய வேண்டியது. பின்னும் பதினுறுகலை கொண்டதீபமும், பக்ஷத்வீபமும், வாரதீபமும், ருத்ரம் நிர்திஷ்டம், சப்தமாதரம், நிவிர்த்யாதி, கலாத்வீபம், ஸரஸ்வதித்வீபம் முதலிய தீபார்த்திகளைச் செய்ய வேண்டியது. தீபார்த்திகளே யெடுத்து தேவர்களுக்கு ஆராதனை செய்வதில் மூன்றுமுறை தீபபாத்திரத்தையெடுத்து ஈச்வரருக்கு ஆராதனை செய்தல்வேண்டும். அதில் முதன்முறை லோகரக்ஷணார்த்தமும், இரண்டாமுறை கிராமரக்ஷணார்த்தமும், மூன்றுமுறை பூதரக்ஷணார்த்தமுமாகத் திரிப்பதரக்ஷணமாகப் பாதாதி

மத்தகம்வரையில் எடுத்துமத்தகம், லலாடம், மார்பு, திருவடிகள் முதலியவற்றைக்குறித்துப் பிரணவாகாரமாய்க் காட்டல்வேண்டும். இத்தீப ஆர்த்திகளின் முடிவில் கற்பூரார்த்தி செய்யப்படும். இது நீராஞ்ஜனம் என்று கூறப்படும். இதனால் தேவாராதனை செய்யின் சர்வசித்திகள் உண்டாம். இதனைச்செய்யுமிடத்து நாலங்குலம் ஜ்வாலை உயரம் எழும்பக் கற்பூரம் ஏற்றின் உத்தமம். மூன்றங்குலம் மத்திமம், இரண்டங்குலம் அதமம். நீராஞ்சன பாத்திரமாகிறது விருத்தமாய்ச் சூர்ய மண்டலாகாரமாயிருத்தல் வேண்டும். இடையில் அக்னிதேவனுடைய இருப்பாய்க் கற்பூராதிகள் பதித்தல் வேண்டும். (ஸ்ரீகாரணம்).

தீபாவளிபண்டிகை—இது ஐப்பசி மீ கிருஷ்ணபக்ஷ திரயோதசியிரவில் சதுர்த்தசி சம்பந்த மடைகையில் உலகத்தைத் துன்புறுத்தித் துன்பஇருள்மூடச்செய்திருந்த பிராக்சோதிடபுரியாண்ட நரகாசுரனைக் கண்ணன் கொன்றதின் பொருட்டுக் களிப்பினால் எண்ணெயிட்டு ஸ்நானஞ் செய்து விளக்கிட்டுக் களிப்பது.

தீமந்தன்—1. விரோசனன் குமரன்.

2. புரூரவன் குமரன்.

தீமைவினைக்கும் தேவதைகள்—இவர்கள் துச்சகன் சந்ததியார். அவர்களாவார்: தந்தாக்கிருஷ்டி, உக்ரி, பரிவர்த்தகன், அங்கயுக், சகுனி, கண்டபிராதருது, கற்பகனன், சகியக்னன், நியோஜிகை, விரோதினி, சுவயம்ஹாரிகை, பிராமணி, ருதுஹாரிகை, ஸ்மிருதிஹாரிகை, பீஜாபஹாரிணி, வித்வேஷ்ணி, தந்தாக் கிருஷ்டி, விஜல்பை, கலகை, காலஜிஹ்வன், பரிவர்த்தினி, அவிக்னன், மேகனே, கூடாத்ரகன், சோதகை, கிராஹகை, தமப்பிரசாதகன், சோதகன், கிருஹன், அர்த்தஹாரி, வீர்யஹாரி, குசஹாரிணி, குசத்துவயஹாரிணி, ஜாதஹாரிணி, பிரசண்டன், வாதரூபை, அரூபை, அபகர்ஷை முதலியவர், இவர்கள்செய்கைகளைத் தனித்தனி காண்க.

தீயன்—சூரபன்மன் மந்திரி.

தீரன்—பலி அரசன்.

தீர்க்கசிவகன்—இவன் காசிராசனுக்குப் பிறந்தவன்.

தீர்க்கதமன்—1. பவயமுனிவர் குமரன், தாய் மமதை, இவன் தாய்வயிற்றிலிருக்கையில் வியாழன் கபடமாய்த் தன்தாயைப் புணர்ந்ததையறிந்து கோபித்தனன். இதனால் வியாழன் கோபித்துக் கண்ணில்லாது போகச்சபிக்கப்பட்டவன். தீர்க்கதேவன் மாணுக்கன். இவன் பிரதோஷ காலத்தில் மனைவியைப்புணர்ந்ததால், கிராதரைப்போல் நூறுபுத்திரரைப்பெற்றான். பலியின் மனைவியைப் புணர்ந்து அங்கனைப்பெற்றான்.

2. இவன் பிரகஸ்பதியால் பிறவியந்தனுய்ப் பிறந்து ஒருவருது தர்ப்பையை மேய அதன்கொம்பைப்பிடித்து உன்னை விடேன் என்றனன். அவ்வெருது முனிச் சிரேட்டரே நாங்கள் அறிவில்லாதவர்கள் நாங்கள் செய்ததவறு பொறுக்க எனவேண்ட விட்டுத் தன்மனைவியிடமிருக்கையில் அவளிந்தப் பிறவியந்தகனிடமிருப்பது நலம் அல்ல, என்று ஒருகட்டையில் கட்டிக் கங்கையில்விடக் கூவிக்கொண்டு வெள்ளத்தில் சென்றனன். இவனைப் பலி எனும் அரசன் எடுத்துப்பரிபாலிக்கச் சந்தோஷித்துஅரசனேயென்னவரம்வேண்டும்என அரசன் புத்திரர்வேண்டுமென்று தன்மனைவியைமுனிவனிடம்போக ஏவினன்.அரசபத்தினி தான்செல்லாமல் தன் தோழியை அனுப்பினள். அத்தோழியிடம் இரண்டு புத்திரர் பிறந்தனர். அப்புத்திரரை அரசன் நோக்கித் தன் தேவியிடம் பிறந்தவர் அல்லரென் றறிந்து மற்றொருநாள் தன்தேவியை அனுப்பினன். முனிவர் நான் உன்னைப்பரிக்கேன் நீயென்மீது தயிர், உப்பு, தேன் முதலியவற்றைக்கலந்து என் உடம்பெல்லாம் பூசிப் புணரின் இஷ்டசித்தி பெறுவையென அவ்வாறேசெய்து அபானஸ்தானத்தில் பூசாததனால், இருடி உனக்கு அபானமில்லாத புத்திரன் பிறப்பன் என்றனன். இதைக்கேட்ட இராஜமகிஷி வேண்ட முனி அவளையுடம்பெங்கும் தடவிப்பார்த்து என்பரிசத்தால் உனக்கு அநேகபுத்திரர் பிறப்பர் என்றனர். பின், முனிவனை முன்சொன்ன எருதின் தாய் வந்து தன்குமரனுக்குச்செய்தவுதவிக்கும், கோதர்மம் கைக்கொண்டதற்கும் உதவியாக உனக்குக் கண்கொடுக்கிறேன் என்று உலோமோந்து பிரகஸ்பதியின்சாபத்தை நீக்கிற்று. இந்த அரசனுகிய பலியின்சந்ததியில் (ஈசு) வது கர்ணன். இவனைச் சூதன் என்பவன் வளர்த்ததுபற்றிச் சூதவம்சத்தன் எனப்பட்டனன்.

3. உதத்யன் குமரன். இவன் பாரிபிரதேஷிணி, குமார கௌதமர் முதலியோர்.

4. கக்கீவன் தந்தை.

தீர்க்கதபசு—ஒரு ருஷி, பலியின் கூத்திரத்தில் புத்திரஉற்பத்தி செய்தவர்.

தீர்க்கதவன் — புண்ணிய பாவனர்க்குத் தந்தை. இவனிறந்ததற்குப் பாவனன் விசனப்பட்டதறிந்து புண்ணியன், யாக்கை நிலையாமைகூறித் தேற்றினான்.

தீர்க்கதேவன்—ஒரு முனிவன், தீர்க்கதமனுக்கு ஆசிரியன்.

தீர்க்கபாகன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

தீர்க்கபாத—(சூ.) கட்டுவாங்கன் குமரன். இவன் குமரன் ரகு.

தீர்க்கபாதன்—கருமுக வாநரத்தலைவன்.

தீர்க்கபுசன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

தீர்க்கப்பிரக்ஞன்—1. பாரத வீரரில் ஒருவன், உருஷபர்வன் அம்சம்.

2. உத்தரகோசலநாட்டரசன்.

தீர்க்கலோசனன்— துரியோதனன் தம்பி, பதினொன்காம்நாள் பீமனால் இறந்தவன்.

தீர்க்கவசன்—திருதராட்டிரன் புத்திரன்.

தீர்க்காதேவி—திருதியின் தேவி.

தீர்க்கதுண்டன்—ஒருகாகம். இது துருவாசரிட்ட பலிஅன்னத்தைக்கவர்ந்து செல்லுகையில் மற்றொரு காகம் அதனை மறித்தது. அதனால் அந்த அன்னம் ஒரு சிவனடியவர் பாத்திரத்தில் விழுந்தது. அது இரண்டாமுறை கவர்ந்துசெல்லுகையில் அதை ஒரு வேடன் எய்தனன். அதனால் உயிர்நீங்கிச் சிவகணமாயிற்று. (அவிநாசித் தலபுராணம்).

தீர்த்தங்கரர் — இவர்கள் சைநதீர்த்தங்கரர்கள். இவர் ஆதிதீர்த்தங்கரர் எனவும், மத்தியகாலதீர்த்தங்கரர் எனவும், பவிஷ்யத்காலதீர்த்தங்கரர்எனவும் மூன்றுவகையர். இவர்களுள் ஆதிதீர்த்தங்கரர்களைப்பற்றியும், பவிஷ்யத்காலதீர்த்தங்கரர்களைபற்றியும் ஒன்றும்தெரியவில்லை. மத்யகாலதீர்த்தங்கரர்களைப்பற்றி அவ்வவர் பெயர்களில் காண்க. ஆதிதீர்த்தங்கரர்கள் இருபத்திஞல்வர். நிர்வாண, சாகர, மகாசாது, விமலப்பிரப, ஸ்ரீதர, சுதத்த,அமலப்பிரப, உத்தர, ஆங்கீர, சம்மதி, சிந்து, குசுமாஞ்சலி, சிவகண, உத்சாக, ஞானேச்வர, பரமேச்வர, விமலேச்வர, யசோதர, கிருஷ்ண, ஞானமதி, ஸுத்தமதி, ஸ்ரீபத்ர, அதிக்கிராந்த, சாந்தாச்சேதி, முதலியவர். மத்தியகாலதீர்த்தங்கரர் அல்லதுவர்த்தமான தீர்த்தங்கரர், ருஷபர், அசிதர், சம்பவர், அபிநந்தனர், சுமதி, பத்மப்பிரப, சுபார்சுவ, சந்திரப்பிரப, புஷ்பதந்த,சீதள, சிரேயாம்ச, வாஸுபூச்ய, விமல, அநந்த, தர்ம, சாந்தி, குந்துநாத, அர, மல்லி, முனுஸுவிரத, நமி, நேமி, பார்சுவ, வர்த்தமானர் முதலிய இருபத்திஞல்வர். பவிஷ்யத்காலதீர்த்தங்கரர் மகாபத்ம, சுரதேவ, சுபார்சுவ, சுயம்பிரப, சர்வாத்மபூத, தேவபுத்ர, குலபுத்ர,உதங்க, புரோஷ்டில, செயதீர்த்தி, முனிஸுவ்ரத, அர, நிஷ்பாப, நிஷ்கஷாய, விபுல, நிர்மல, சித்ரகுப்த, சாமதிகுப்த, ஸ்வயம்பு, அநவிர்த்தகர், சய, விமல, தேவபால, அநந்தவீர்யாச்சேதி முதலிய இருபத்திஞல்வர்.

தீர்த்தபசு—சுராஷ்டரன் குமரன். இவன் குமரன் தன்வந்திரி.

தீர்த்தப்பிள்ளை—கந்தாடை லக்ஷ்மணசாரியர் குமரர். வேதாந்ததேசிகர் திருவடிதீர்த்த விசேஷத்தால்பிறந்தவர். இவர்க்கு ஆயி ஆழ்வான் பிள்ளை எனவும் பெயர்.

தீர்த்தமாகாத்மியம் — தீர்த்தங்களாவன : கங்கை, கோதாவிரி, நருமதை, சிந்து, ஜம்புமார்க்கம், கோடிதீர்த்தம், சர்மண்வதி, சோமநாதம், பிரபாஸகம், சரஸ்வதி, பிண்டாரகம், கோமதி, சர்வசித்தி, பூமிதீர்த்தம், பிரம்மதுங்கம், பஞ்சநதம், பீமதீர்தம், கிரீந்திரம், தேவிகை, பாபநாசனி, குமாரகோடி, குருக்ஷேத்ரம், வாரணஸி, கபாலமோசனம், பிரயாகை, சாளக்ராமம், வடேசதீர்த்தம், வாமநதீர்த்தம், காளிகாசங்கம், லௌஹித்யம், கரதோயம், சோணம், ஸ்ரீபர்வதம், கோல்வகிரி, சக்யதீர்த்தம், மலயதீர்த்தம், துங்கபத்திரை, வரதா, தபதி, பயோஷ்ணி, தண்டகாரண்யதீர்த்தம், காளஞ்சரம், மூஞ்சவடம் சூர்ப்பாரகம், மந்தாகினி, சித்ரகூடம், சிருங்கபேரம், அவந்தி, அயோத்யாதீர்த்தம், சரயு, நைமிசதீர்த்தம், கும்பகோணம், பாபநாசம், யமுனை, சேது, மணிகர்ணிகை, பலபத்ரை, மாயா, மதுரா, அவந்தி, கேதாரம், நீலதண்டம், நேபாளம், இமவந்தம், கிருஷ்ணை, க்ஷீரம், பிஞகி, தாம்ரபர்ணி, வைகை முதலிய தீர்த்தங்கள். இத்தீர்த்தங்களாநாடோறும் மனோவாக்குக்காயங்களால் ஸ்மரித்தாலும், வித்யை, தபம், கீர்த்திமுதலிய பலம்பெறுவர். தீர்த்தயாத்திரைவிரும்பிய ஒருவன் லகு ஆகாரமுள்ளவனுய் ஜிதேந்திரியனுய்ப்புறப்படின் ஸர்வயஞ்ஞபலங்களை அடைவன். மூன்று இரவு உபவாசமாய்த் தீர்த்தக்கரையிலிருந்து காஞ்சனம், பசு முதலியவை தானஞ்செய்தவன் எல்லாபலன்களையும் அடைவன். கையிலொன்றுமில்லாணும் தீர்த்தயாத்திரையை முன்னிட்டுப் பிரயாணப்படின் யஞ்ஞபலன்பெறுவன். மேற்கூறிய தீர்த்தங்களில் இருஅயநங்கள், கிரஹண

புண்யகாலம், சனித்ரயோதசி, துவாதசி, அமாவாசை, பூரணை, ஏகாதசி, பிதுர்திவசம், வருஷசங்கிராந்தி, ஆடி, ஆவணி மூலம், தீபாவளி, மகாநவமி, யுகாதி, கேதாரவிரதம், விநாயகசதுர்த்தி, கந்தசஷ்டி, சிவராத்ரி, கோகுலாஷ்டமி, கார்த்திகை, மகம் முதலியவிரததினங்களில் ஸ்நானஞ்செய்துசங்கற்பஞ்செய்து(க00)(க000)மூழுக்கிட்டுக் காயத்ரியாதி மந்தரங்களைச் செபித்து, மரணமானவர்களின் எலும்புகளைத் தீர்த்தத்திலிட்டுப் பிண்டங்கள்முதலிய போட்டுத் தர்ப்பணாதிகள் செய்யின் பிதுர்க்கள் நற்கதி பெறுவதுடன் தாங்களும் இம்மையில் சகல போகங்களையு மடைந்து மறுமையில் சுவர்க்காதி போகங்களையும் முத்தியையும் பெறுவர். தீர்த்தோத்தமமாகிய கங்கையில் எவ்வளவுகாலம் மரணமடைந்தவன் எலும்பு இருக்குமோ அவ்வளவு காலம் அவன் சுவர்க்கத்தில் இருப்பன். (“யாவதஸ்திசகங்காயாம் தாவத்ஸ்வர்க்கே ஸதிஷ்டதி”) கங்கையைத் தரிசிக்கினும், பரிசிக்கினும், உரிசிக்கினும், கீர்த்திக்கினும் புண்ணியத்தையடைகிறான். மகா தீர்த்தமாகிய பிரயாகை; இது திரிமூர்த்திஸ்தானம், இது யமுனையும், கங்கையும் கூடுமிடம்; இதுபூதேவிக்கு ஜகனமென்று கூறப்படும். இதின் மிருத்திகையை யெடுத்துப் பூசிக்கொள்ளினும் சர்வபாவங்களினின்று நீங்குவான். கங்காத்வாரத்திலும், பிரயாகையிலும், கங்கை சாகரசங்கமத்திலும், தானம் முதலிய செய்பவன் சுவர்க்காதி போகங்களையடைவன். பிரயாகையிலிருக்கும் வடமூலத்தில்உயிர்விட்டவன் விஷ்ணுபதம்பெறுவன். (ஆக்னேய - புராணம்).

தீவதிலகை—1. மணிப்பல்லவத்துள்ள புத்தபீடிகையை இந்திரன் கட்டளைப்படியே காத்திருப்பவளாகிய ஒரு தெய்வமங்கை. மணிப்பல்லவத்து முதலில் மணிமேகலையைக்கண்டு அவள் தனிமைதீர்த்து அளவளாவியவள். மணலில் புதைந்திருந்த புண்ணியராசன் பழயசரீரத்தை அவனுக்குக் காட்டியவள். (மணிமேகலை).

தீவு—(எ) நாவல், இறலி, குசை,கிரவுஞ்சம், புட்கரம், இலாங்கலி, பூகம்.

தீக்ஷிதர் — சோதிஷ்டோமஞ்செய்த பரம்பரையில் பிறந்தாருக்குப் பட்டப்பெயர்.

தீக்ஷை—1. திருதவிருதனென்னும் ஏகாதசருத்திரன் தேவி.

2. தீ என்பது தானம். க்ஷீ என்பது க்ஷயம், புத்தி,முக்தி, தானமும், பாசக்ஷயமுஞ் செய்வதால் இப்பெயர் உண்டாயிற்று. இது முதற்கடவுளிடம் இருந்து வழிவழியாகத் தேவர்கள், முனிவர்கள், மனிதர்கள் வரையில் படனசிரவணங்கள் செய்யும் ஜனங்களுக்கு அபீஷ்டமான புத்தி, முக்தி, ரூப பலங்களைக்கொடுப்பதாயும், மலாதி பாசங்களை க்ஷயிப்பதாயும் இருக்கும் கிரியை எனப்படும். இது பௌதகீ, நைஷ்டிகீ என இருவிதப்படும். அவற்றுள் பௌதகீ விசித்திரமான அபீஷ்டபோகங்களைக்கொடுத்துப் பின்னுல் மோக்ஷத்தைத்தருவது. நைஷ்டிகீ என்பது, நிஷ்டையைக்கொடுப்பது. இது தவத்தவர் சம்பந்தமாதலால், இப்பெயர் பெற்றது. பின்னும் இத்தீக்ஷைகள், சாபேக்ஷை, நிராபேக்ஷை என இருவிதப்படும். சமயாசாராதி அநுஷ்டானங்களை அபேக்ஷித்தது சாபேக்ஷை, அதை அபேக்ஷியாதது நிராபேக்ஷையாம். பின்னும் இத்தீக்ஷை நிராதாரை, சாதாரை என இருவகையாம். இவற்றுள் நிராதாரை என்பது இறைவனே நேரில் தம்மைத் தியானிக்கும் அடியவர்பொருட்டுச் செய்வதாம். சாதாரை குருமூர்த்தியை அதிட்டித்துச்செய்வது. பின்னும் ஞானசாரியன் பார்வையாலும், அஸ்தமஸ்தகசையோகத்தாலும், திருவடிமுடி சூட்டலாலும் தீக்ஷை செய்வதும் உண்டு. இது மந்திரங்கள் விஷசக்தியைபோக்குவது போல ஆன்மாக்களுக்கு அநாதியே உண்டாகிய மலசக்தியைப் போக்குவதால் தீக்ஷை யான்மசமஸ்காரமாம். பின்னும் சேதனசேதன சுவரூபத்தைப் பிரகாசிப்பித்து மோக்ஷத்தைத் தருவதாதலின் இப்பெயர்த்தாகும்.

துகில்—கோசிகம், பீதகம், பச்சிலை, அரத்தம், நுண்டுகில், சுண்ணம், வடகம், பஞ்சு, இரட்டு, பாடகம், கோங்கலர், கோபம், சித்திரக்கம்பி, சூருதி, கரியல், பேடகம், பரியட்டக்காசு, வேதங்கம், புங்கர்க்காழகம், சில்லிகை, தூரியம், பங்கம், தத்தியம், வண்ணடை, கவற்றுமடி, நூல்யாப்பு, திருக்கு, தேவாங்கு, பொன்னெழுத்து, சுச்சரி, தேவகிரி, காத்தூலம், இறஞ்சி, வெண்பொத்தி, செம்பொத்தி, பணிப்பொத்தி, இவை இக்காலத்து வழக்கில் ஒழிந்தன. இக்காலத்து, தோவத்தி, அங்கவஸ்திரம், நுண்டுகில், பாகை, சீலை, வட்டு, துண்டு, இரட்டு, துப்பட்டி, நார்மடி, அங்கி, சல்லா, புடவை, பாவாடை, தாவணி, ரவிக்கை, கச்சு முதலிய வழங்கி வருகின்றன.

துகாராம்–இவர் திண்டகாமனு எனுங் கிராமத்தில் வணிகர் குலத்தில் அவதரித்தவர். இவர் சத்யவிரதராயிருந்து இல்லற நடத்திவருநாட்களில் துஷ்காலம் நேரிட்டதால் விவகாரத்தில் விரக்திபெற்று ஏகாதசிவிரதம் அநுட்டித்து அரிபஜனை செய்து பகவானருளால் கவிகள்பாடித் தமது மகிமையால் சிவாஜி அரசனுக்கு நேரிட்ட துன்பத்தை விலக்கி அவன் கொடுத்த செல்வத்தை விரும்பாது இருந்தனர். இவ்வாறுதாம் கீர்த்தனைகள் செய்யும் சமயத்தில் ஒருத்தி தன்னுயிர் நீங்கின குமரனை இவர்க்கு முன்னிட்டு வருந்த அவனையுயிர்ப்பித்தனர். இவர் இரண்டுமாதகாலம் காட்டில் திரிந்துகொண்டிருக்கையில் இவர் மனைவி இவரைத்தேடிப் பிடித்து மனைக்கண்கொண்டுவந்து வசிக்கையில் இவர் மனைவியை நோக்கிப் பிரபஞ்சக் காவடியைச் சுமந்து வாணுள் வீணாளாக்காது பகவான் றிருவடியை எண்ணின் நலமடையலாமென்று அவளுக்குபதேசித்து அவளைவீடுமுதலியவைகளாக் கொள்ளைவிடக் கட்டளையிட்டனர். அவ்வாறு மனைவிசெய்து பகவானைத் தியானித்துக் கொண்டிருக்கையில் குழந்தைகள் பசியாலழ அன்னமில்லாது இந்தப்பகவான் றிருவடியை நம்பினதால்என் சம்சாரம் நீரூயிற்றென்று ஒருகருங்கல்லைத் தலைமீது சுமந்துகொண்டுபகவான் காலை யுடைக்கிறேனென்று கோயிலுக்குள் செல்லுகையில்ருக்மணி ஒரு பொதி பொன்பணங்களைச்சுமந்துகொண்டுவந்து தர அதனைத் துகாராம் வாங்கிச்சாதுக்களுக்குப் பகிர்ந்தளித்தனர். சிஞ்சவடிகிராமத்தில் காணுதிபத்ய மதத்தவர் சிலர் இவரையிகழுகையில் இவர்அவ்விடஞ்சென்று போஜனஞ் செய்யுஞ் சமயத்தில் தன்னுடன் உண்ணப்பெருமாளேயன்றிக் கணபதியையும் வருவித் துடன்புசித்தனர். இவர் ஒருமுறைச்வரநோயால் பண்டரியென்னுமூருக்குப் பெருமாளைச் சேவிக்கப்போகமுடியாமல் பெருமாளைத் தமக்கு முன்வந்து சேவைதரும்படி கடிதம் எழுதினர். அவ்வாறே பெருமாள் கருடாரூடராய்த் தரிசனந்தந்தனர். துகாராம் பெருமாளுக்கு அன்னம்பரிமாறி ஆனந்தத்தால் பஜனைசெய்கையில் கேட்போர் பரவசமாயினர். அச்சமயத்தில் மண்டபத்தில் தீப்பற்றியது. தீப்பற்றிய செய்தியைச் சம்பாறுகோதை யெனுங் கிராமத்திருந்து பஜனைசெய்துகொண்டிருந்த ஷேக்மஹமத் எனும்பக்தர் ஞானதிருஷ்டியாலறிந்து அணைத்தனர். இவர் அக்ஷர ஞானமில்லாத ஒருவேதியனுக்கு ஆறு சாத்திரமும் வரச்செய்தனர். பகவான், பாபாஜி எனும்பெயரால் துகாராம் கனவிடை கேசவசைதன்யம் ராகவசைதன்யம் என்று மூபதேசித்து அவர் செய்த கவிகளனைத்தையும் குஜனரைக்கூடியாற்றில்விட அவையனைத்தையும் உத்தரிக்கச்செய்தனர்.

துக்கதம்—யமபுரவழியிலுள்ள பட்டணம். ஆன்மா ஒன்பதாமாசிகபிண்டத்தையிப் பட்டணத்திலிருந்துண்பன்.

துங்கபத்திரி — துங்கை, பத்திரி இவ்விரண்டு நதிகளும் ஒரு பெயர்பெற்றுபிறந்தநதி.

துங்கபிரஸ்தம்—இராமகிரிக்குக் கிழக்கிலிருக்கும் மலை.

துசுவாசநன்—துரியோதனன் தம்பி.

துசேநன்—இராவண சேநாபதி.

துச்சகன்—1. இவன், காவிரிநதிதீரத்தில் சையமலை வழியாய்ச்செல்லும்வழிப் போக்கர்களைப் பரித்துத்தின்பவன், சோநாட்டரசன், திருத்தில்லைக்கு நடராஜர்தரிசனத்திற்குப் போகையில் அவன் சேனைகளால் பிடிபட்டு அவர்களிட்ட சுமையைத் தாங்கிச்சென்று அத்தலத்தைத்தரிசித்ததால் முத்தியடைந்தவன்.

2. பிரமனுல் தமோகுணவுருவாய்ச் சிருட்டிக்கப்பட்டு உலகங்களை விழுங்கவருகையில் பிரமன், அதைவிலக்கித் தீயரிடம் சேர்ந்து அவர்களது பலத்தை அநுபவிக்கச்செய்தனன். இவன் கலியின் தேவிக்கு ருதுகாலத்தில் சண்டாளதர்சநத்தால் பிறந்த நிர்மாஷ்டியை மணந்து அவளிடம் தந்தாகிருஷ்டி, உக்தி, பரிவர்த்தி, அங்கயுக், சகுனி, கண்டபிராந்தன், கர்ப்பக்னன், சத்யக்னன் என்னும் எட்டுக்குமரர்களையும் த்யாஜிகை, விருதினி, சுவயம்ஹராகரி, பிராமணி, ருதுஹாரிகை, ஸ்மிருதிஹாரிணி, பீஜஹாரிணி, வித்வேஷிணி என்னும் எட்டுப்பெண்களைப் பெற்றனன்.

துச்சநி–துச்சாதனன் குமரன்; அபிமன்னனுடன் மலைந்து இறந்தவன்.

துச்சந்தன்—ஒரு அரசன்; இவனை இராவணன் திக்குவிசயத்தில் வென்றான்.

துச்சநீதை–சத்திமனைவி; இவள் கருவுற்றிருக்கையில் கல்மாஷபாதனுல் துறத்தப்பட்டு அஞ்சி மாமனுரை வந்தடைந்து (கஉ) வருடம் பொறுத்துப் பராசரைப் பெற்றனள்.

துச்சயன்—1. (சந்.) அநந்தன் குமரன். இவன்மனைவி கற்பினையுடையாள். இவ ளெருகால் யமுனைநதி யடைய அவ்விட த்திருந்த வருப்பசியைப்புணர்ந்து வீட் டில் வர மனைவியறிந்து நீபரத்தையைப் புணர்ந்ததா லப்பாபம்நீங்கக்கண்ணுவரிட மணைந்து வேள்விசெய்து வருகவென்ற னள். அந்தப்படி அரசன் இமயத்தருகில் செல்கையில் ஒருகின்னரன் மாலையேந்தி வர அவனுடன் சண்டையிட்டு அவனது மாலையைப்பறித்துச் செல்லுகையில், யமுனைநதிக்கருகில் சென்றனன். அவ் விடஞ்சென்ற அரசன் முன்னைய நினை வால் உருப்பசியை நினைந்து செல்லுகை யில் மீண்டும் உருப்பசியைக்கண்டு அம் மாலையை யவளுக்கணிந்து அவளுடனி ருந்து இமயமடைந்து கண்ணுவரைக் கண்டு அவர்கட்டளைபெற்றுக் காசியில் ஆநந்தகானமடைந்து பாவநீங்கிப் பட்ட ணஞ்சென்று பத்தினியுடனிருந்தனன். (காசிமான்மியம்).

2. இவன் ஒரு மிலேச்சன்; காமத்தால் பலபெண்களைப் புணர்ந்து சிறையிடப் பட்டு உயிர்விட்டுப் பைசாசவுருவடைந்து (உடு) பிறவிகள் விலங்குகளாய்ப்பின் ஒரு வனத்தில் அரக்கவுருவடைந்துவாமதேவ முனிவரைவிழுங்கவந்து அவர் உடம்பிலி ருந்த விபூதியைப்பூசுண்டு அவ்வுரு நீங் கித் திவ்யதேகம்பெற்று முத்தியடைந்த வன் (பிரமோத்தரகாண்டம்).

3. கச்சய நகரத்தரசன்; தாரை, வீரை களின் கணவன்.

4. இவன் கையமலையிலிருந்த வேடன். இவன் வேடனுயினும் வேதியர்முதலிய நாற்குலத்தவர்போல் வேடம்பூண்டு வழி பறித்துச் சீவிக்குநாட்களில் சிதம்பரதரி சனத்தின் பொருட்டுத்தன்னுடலிட்டு வந்த சபாபதிப் பிரியசேரன் பரிவாரத் தில் திருட எண்ணிச்செல்லுகையில் அவனது காவலாளர் பிடித்துக் காவலு டன் அவன்மீது சுமைவைத்துச் சிதம் பரம்கொண்டு சென்றனர். ஆண்டு இவன் சுரங்கண்டிறக்க இவனைச் சிவகணங்கள் சிவலோகத்துக்கொண்டு சென்றனர்.

துச்சலை — திருதராட்டிரனுக்குக் காந்தாரி யிடம் பிறந்தகுமரி. சயிந்தவன் தேவி. அச்வமேதக் குதிரைக்குப்பின் போன அருச்சுனனைக்கண்டு அழுதவள்.

துச்சாதனன் — துரியோதனன் தம்பி, திரௌபதியின் துகிலையுரிந்தவன்; துசு வசன் எனவுமிவனுக்குப் பெயர்.

துச்சீலன்—1. காம்பிலிதேசத்து வேதியன். சிவதுஷணை செய்ததால் ஊரைவிட்டு அகற்றப்பெற்று வயிற்றுவலி கொண்டு வருந்துகையில் ஒருவேதியன்விபூதிகுண் டத்து நீறிடுக என அது என் செய்யும் என்று இகழ்ந்ததால் வேதியன் வேங்கை ஆக எனச் சபித்தசாபம் ஏற்றுப் பாம்பு கடித்து இறந்து வேங்கையாய் விபூதி குண்டத்து நீறு அணிந்த வேடனைப்பிடி த்து அவனுல் இறந்து அவன் தேகத்து நீற்றினை அணிந்ததால் நல்லஉரு அடைந் தவன். (புள்ளிருக்கு வேளூர்ப்புராணம்).

2. குண்டின புரத்தில் யஞ்ஞசீலனுக் குப் புண்ணியவதியிடம் பிறந்த குமரன். இவன் வேதியனுயினும் துராசாரம் உள் ளவனுய்த் துன்புற்றுப் பின் தீர்த்த ஸ்நா னத்தால் புனிதனுனவன். (புள்ளிருக்கு வேளூர்ப்புராணம்).

துச்சுருமேனன் — ஒரு அரசன்; அரம்பை யர்போகம் பெற்றவன்.

துச்சேதா — இவன், மகததேசத்து வேதி யன்; பலநூல் கற்றுக் கற்றவரை யமதி த்து இறந்து பிரம்மராக்ஷஸாய்க் காசிக்கு ப்போகும்வழியில் ஒரு இலவமரத்திலிரு ந்து வழிச்செல்வோரையழைத்து, கொ ன்றுண்டு திரிகையில் காசிக்குச்செல்லும் ஒருவேதியனை நல்ல வார்த்தை சொல்லி அழைத்தனன். வேதியன் காசியைச்செ பித்துக்கொண்டு வரக்கேட்டு நல்லறிவு தோன்றி அவனுடன் காசிசென்று கங் கையாடிப் பிரமராக்ஷஸ வுருமாறியவன். (காசிரகசியம்).

துடி — கடலில் வேற்றுருக்கொண்டிருந்த சூரனது நெஞ்சத்தைப் பிளந்த மூருகக் கடவுள், அக்கடலில் துடிகொட்டி ஆடி யகூத்து.

துடிதலோகம்—தெய்வலோகத்தொன்று.

துடிநூல்—உடலின் துடித்தலையும் அதன் பலத்தையும் பற்றிக்கூறும் நூல்.

துடியின்துணைதணங்கள் — இது மனித தேகத்தில் உண்டாம் உறுப்புகள் துடி ப்பதனுல் உண்டாகும் நன்மைதீமைக ளைத் தெரிவிப்பது. உச்சி துடிக்கில் இடர்நீங்கும். அதன் வலப்பாகம் (துல்) அச்சம்; அதன் இடப்பாகம் (துல்) பெருமை; பின்தலை (துல்) சத்துருக் களுண்டாம்; தலைமுழுதும் (துல்) சம் பத்துண்டாம்; இடதுநெற்றி (துல்) சம் பத்து; வலநெற்றி (துல்) பிணிநீங்கும்; வலப்புருவம்; (துல்) பெருமை; இடப் புருவம்; (துல்) தீயவார்த்தை; இரண்டு புருவங்கள் (துல்) பெருமை; வலநிமை

(துல்) வழக்குநோக்து விலகும் ; இடைக்கண்ணின்மேல் இமை (துல்) விசனம் வந்துமாறும் ; கண்ணின் முன்குவிவு (துல்) புகழும் செல்வமு முண்டாம். வலக்கண்ணின் கீழிமை (துல்) துணை வனுக்குத் துன்பம் ; வலதுகண் மூழுதும் (துல்) பிணிவந்துமாறும் ; இடக்கண்முழுதுந் (துல்) செல்வமிகும்; கழுத்துமுழுதும்(துல்) மரணந்தெரிவிக்கும் வலதுமூக்கு முழுதும் (துல்) சம்பத் துண்டாம். இடமூக்கு (துல்) செல்வ மெய்தும் ; மேலிதழ் (துல்) இனியவார்த்தை ; கீழிதழ் (துல்) தின்பண்டங்கள் உண்டாம்; பிடரிவலம் (துல்) நன்மை ; இடம்(துல்) பெருமைஉண்டாம்;முதுகு (துல்) செல்வந்தரும் ; வலதுபுஜம் (துல்) வழக்குஜெயிக்கும்; இடதுபுஜம் (துல்) தூரசெய்திவரும் ; இடதுமார்பும் புஜமும் (துல்) சாச்செய்தி ; வலது கண்டைக்கை (துல்) தோஷந்தீரும் ; வலதுமுழங்கை (துல்) தவப்பயனும் ; இடமுழங்கை (துல்) தனஞ்சாரும்; அகங்கைவலம் (துல்) ஈனம்; இடஅகங்கை (துல்)லாபம் ; வலப்புறங்கை (துல்)வழக்கு ; இடப்புறங்கை (துல்) துன்பம் ; கையில் பெருவிரல் சுட்டுவிரல் (துல்) லாபம் ; நடுவிரல் (துல்) நல்லசெய்தி ; மோதிரவிரல் (துல்) பெருமை ; சிறுவிரல் (துல்) மரணம் ; வலக்கை அடி (துல்) எடுத்தகாரியம் முடியும் ; இடக்கையின் பெருவிரல் (துல்) நிறையுண்டாம் ; சுட்டுவிரல் (துல்) இராஜநோக்காம் ; நடுவிரல் (துல்) பெருமையுண்டாம். மோதிரவிரல் (துல்) நன்மைசாரும் : சிறுவிரலாயின் சாவில்லை ; நெஞ்சு (துல்)நோக்காடு; வலதுமுலை(துல்) சார ; இடதுமுலை ; (துல்) பிரியம். தொப்புள் (துல்) விசனம் ; வயிறு (துல்) நோய் வந்து நீங்கும் ; வலப்புற முதுகு (துல்) நோய்வந்து தீரும் ; இடதுபுறம் (துல்) குடியிருந்த வீட்டைவிட்டு நீங்குவான் ; முதுகு (துல்) நோய்நீங்காது ; வலது செட்டை (துல்) புதுவஸ்திரம் கிடைக்கும்; இடது(துல்)பிரியவார்த்தை; செட்டைகளிரண்டும் துடிக்கில் துன்பம்; வலவிலா (துல்) விசனம்; இடவிலா (துல்) மனையிழப்பாம் ; இடை (துல்) புகழுண்டாம் ; கோசம் (துல்) தூரத்தாரால் விசனம் ; கீழ்க்கோசம் (துல்) நன்மை; வலதுபீஜம் (துல்) யானைகுதிரை யேறுவான்; இடதுபீஜம் (துல்) நோயாகும் ; இரண்டும்(துல்) வழக்கு; வலத்தொடை (துல்) வழக்குண்டாகிவெல்லும்; இடைத்தொடை(துல்) இனியவார்த்தை, இருதொடைகளும் (துல்) செம்பொனுண்டு; வலமுழந்தாள் (துல்) கோபம்; இடமுழந்தாள் (துல்) பந்துசேரும்; இரண்டு முழந்தாள்களும்(துல்)சம்பத்துண்டாம்; வலது கணைக்கால் (துல்) சம்பத்து ; இடது கணைக்கால் (துல்) சாவார்த்தை; வலது கண்டைக்கால் (துல்) அடிமையாவான்;இடது கண்டைக்கால் (துல்) நோய்துன்பமுண்டாம் ; இரண்டு கணைக்காலும் (துல்) பிரயாணம்; வலப்புறவடி (துல்) நோய்; இடப்புறவடி (துல்) வழக்காகி வெல்லும் ; வலது உள்ளங்கால் (துல்) பொருள் கைகூடும்; இடதுஉள்ளங்கால் (துல்) பிணிவந்து நீங்கும்; கால்விரல்கள் (துல்) செல்வமும் நன்மையுமுண்டாம்.

துட்டகேது—சிசுபாலன் குமரன்.

துட்டியந்தன்—(சக.) நீலன் குமரன். தாய் இரத்தினமாலை. இவன் வேட்டைக்குச் சென்று கண்ணுவ ராச்சிரமத்தில் சகுந்தலையைக்கண்டு மணந்து பரதனைப்பெற்றான். சுமதிகுமரன் என்று கூறுப. பூரு வம்சத்து இளிநனுக்கு ரதந்தரையிடம் பிறந்த குமான் எனவும் கூறுவர்.

துட்டை—தக்ஷன்பெண் தருமன் தேவி.

துட்பண்ணியன் — இவன் பாடலிபுத்திர அரசகுமரரைக் கொன்றவன்; இவன் செய்கையைப் பசுமான், அரசனிடங் கூறிக்காட்டில் துறத்த அங்கு ஒருயானை இவனை விழுங்க அதனுற்பேயாகி, அகத்தியராற் சாபநீக்கமடைந்தனன்.

துணையிளங்கிளளி—காஞ்சியில் புத்தாலயம் கட்டுவித்த ஒருசோழன். தொடுகழற்கிள்ளியின் தம்பி.

துண்டிவிநாயகர்–1. துராசாரன் என்னும் அசுரனைக்கொல்லும்படி பார்வதி பிராட்டியார் ஐந்துதிருமுகமும் பத்துத் திருக்கரங்களுடனிருக்க அம்முகங்களிலிருந்து ஐந்துதிருமுகமும் பத்துத் திருக்கரங்களுடனும் விநாயகமூர்த்தி திருஅவதாரத்துத் துராசாரனைச் சங்கரித்தனர். ஆதலால் இவர் வக்கிரதுண்டர் எனவும், துண்டிவிநாயகர் எனவும் பெயர்பெற்றனர்.

2. காசியிலெழுந்தருளியிருக்கும் விநாயகர். (காசிரகசியம்).

துண்டீரன்—ஒரு சிவகணத்தலைவன்.

துண்டுழகன்– ஒரு வேதியன், இவன் பாரிவிசாலை, இவன் ஒருகுமரனை அமாவாசையிற்பெற்று வளர்த்து மணஞ்செய்ய

அவன் மனைவியை விரும்பாது நீயொ மூக்கம்பூண்டு கொலைமேற்கொண்டு அர சனுல் துறப்புண்டு காசியடைந்து கங் கையில்மூழ்கிச் சிவமூர்த்தியால் காதில் பஞ்சாக்ஷரம்உபதேசிக்கப்பெற்று முத்தி யடைந்தவனுக்குத் தந்தை. (இலிங்கபுரா ணம்).

துதீ—பிரதிகர்த்தாவின் தேவி; இவளுக்கு ஸ்துதியெனவும் பெயர்.

துதிமந்தன்—பிரியவிரதன் குமரன், சிரவஞ் சத்தீவையாண்டவன்.

துதிமான்—ஒன்பதாமன்வந்தரத்து ருஷி.

துத்தமன்—ஒரு காந்தருவன்; இவன் தன் மனைவியருடன் நீராடுகையில் அவ்விடம் காலவருஷிவர அப்பெண்களஞ்சிச் சேலை யுடுத்தனர். இவன் மாத்திரம் உடைஉடு க்காதிருந்ததால் அரக்கனுகச் சபிக்கப் பட்டுக் காலவரைக் கொல்லவர முனிவர் விஷ்ணுமூர்த்தியின் சக்கரத்தால் இவ்வ ரக்கனைக் கொலைசெய்வித்தனர்.

துந்தி—1. ஒரு அரக்கன்; இவன் சிவன் விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களிடம் யுத்தத் திற்குப்போக அவர்கள் வாலியிடம் அனு ப்ப வாலியால் கொலையுண்டவன். இவ னுக்குத் தலையி லிரண்டுகொம்புண்டு.

துந்திவன்—இவன் ஓர் காந்தருவன் உபய காவிரிக்கு அருகில் எருக்குவன த்தில் இருந்து புராண தூஷணஞ்சொல்லி அர க்கனுய்க் காலவமுனியைப் பிடித்துக் கொண்டு விஷ்ணுசக்கரத்தால் மாண்ட வன்.

துந்து—1. மதுகைடவர்க்குக் குமரன்; விஷ்ணுவைக் கொல்லப் பிரமனேநோக் கித் தவஞ்செய்து பலநாள் கடற்கரையிற் றூங்கி ஆன்மாக்களே வருத்தினவன். இவன், குவலாயுசுவன் குமாரில் மூவர் தவிர மற்றவர்களேக் கொலைசெய்து குவ லாயசுவனுலிறந்தவன்.

2. (சூர்.) அஜன் என்னும் அரசன் குமரன், இவன் மான்மேல் போர்த்துத் தவத்திலிருந்த இருடியை மானென்று அறியாது கொன்று, சாந்தமகருஷியால் அவரை யெழுப்பக் கேட்டுக்கொண்ட வன்.

3. ஒரு அசுரன், மதுவின் மைந்தன். பூமியையழிக்கப் பாதாளத்தில் தவஞ்செ ய்கையில் வருஷத்திற்கொருமுறை சுவா சம்விடுவான் அப்பொழுது பூமி, மலை, விருக்ஷங்கள் ஏழுநாள் நடுங்கும் இவன் குவலயாசுவனுல் கொல்லப்பட்டான்.

துந்துபன்—ஒரு சிவகணத்தலைவன்.

துந்துபி—1. அதருகுமரன்; இவன் குமரன் தரித்திரன்.

2. மயன் குமரன்; மந்தோதரியின் சகோதரன் வாலியால் கொல்லப்பட்டிற ந்தவன். இவன் எலும்பின் குவியலே இல க்குமணர் காலால் தள்ளித் தம்வலிமை யைச் சுக்கிரீவனுக்குத் தெரிவித்தனர்.

3. யதுவம்சத்து சூரன் குமரன்.

4. மாயாவியின் குமரன்.

5. இந்திராதியரை வருத்திச் சிவமூர் த்தியால் கொலையுண்ட அசுரன்.

6. உதத்தனேக்காண்க.

7. ஒரு அசுரன், இவன் ஒருமுனிக்கு மாரன்போலுருக்கொண்டு விஷங்கலந்த ஈவற்கனி கொண்டுவந்து விநாயகரை யுண்பிக்க விநாயகர் இவனே மோதகம் அருத்திக் கொன்றனர்.

8. தரன் குமரன்.

துந்துமான்—1. கபிலாச்வனுக்கு ஒருபெ யர்.

2. குவலயாச்வனேக் காண்க; இவன் விலங்கின்தோல்போர்த்திருந்த தார்க்கி ருஷியின் புத்திரனே விலங்கென்றெண் ணிக் கொன்றவன்.

துந்துமாரி—முதல்வள்ளல் எழுவரில் ஒரு வன்.

துந்துமி — அசுரன்; பிரகலாதனுக்கு மாமன்; இவன் காசியில்தவஞ்செய்தமுனி வரை வருத்தியதால் சிவமூர்த்தியினேக் கொன்றனர்.

துப்பிரதன்—மூதேவியின் கணவன்.

துமத்சேநன்—சத்யவந்தன்தந்தை, சாவித் திரிக்கு மாமன், சால்வதேசத்தரசன்.

துமயன்—யமனுக்குப் புஷ்டியிடமுதித்த குமரன்.

துமி—இரேவதன் குமரன்.

துமிந்தன்—இராமமூர்த்தியால் விபீஷண னிடமனுப்பப்பட்ட வாநரவீரன்.

துமிரன்—இவன் இராமகார்யமாய்ச் சீதை யைத் தேடச்சென்ற வாநரவீரர் ஒரு பொய்கையைக்கண்டு நீருண்டு உறங்கு கையில் அங்கதனே மார்பிலறைந்து அங் கதனுல் அறையுண்டிறந்தவன். இவனுக் குப் புட்கலன்என்றும் ஒருபெயர்.

தும்பிசேர்கீரனூர்—ஒருசெந்தமிழ்க் கவி.

தும்புரு—விபுலன் குமரர்; இந்திரனேப்பா டிய பாவத்தால் நாரதரால் பூமியிற் திரு வேங்கடத்தில் ஒரு பொய்கையில் தள் ளப்பட்டு அக்கரையில் தவமியற்றிச் சித் திபெற்றவர். காந்தருவர், இவர் செய்த நூல் தும்புரீயம் என்பர்.

தும்மலின்தீங்குகள்—பலமுறை தும்மிஞல் காரியசித்தி, தும்மினபிறகு இருமின்லாபம், ஒருதும்மல் நீமை, தும்மின பிறகு மூக்குச்சிந்திஞல் மரணம், ஒரே தும்மல் தும்மினபோதுடன்சிந்தினபோதும், எடுத்தகாரியத்தைச் செய்யாமல் காலம்போக்கிப், பிறகுசெய்யின் தோஷமில்லை. தாம்பூலம் தரித்துக்கொளப் போம்போதும், போஜனம்செயத்தொடங்குகையிலும், படுக்கைக்குப் போகும் போதும் தும்முதல் நலமாம். ஒருகாரியத்தை ஆலோசிக்கும்போதாயினும், காரியத்திற்குப் பிரயாணஞ்செய்யும்போதாயினும், நான்குகால்களையுடைய ஜெந்துக்களில் ஏதேனும் தும்மிஞல் மரணமாயினும், மரணத்தையொத்த தீமையாயினும் விளையும். தும்மிக்கொண்டே படுக்கைவிட்டெழுதல் நல்லது, தும்மிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருத்தல் காரியாலசியம், போராடிக்கொண்டே தும்முதல் காரியஆனி, தாம்பூலம்தரித்துக்கொண்டு தும்முதல் நல்லது. தும்முங்காலையில் செம்பு, பித்தளை முதலியவைகளைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்கில் காரிய நலமாம், இரும்பு,வெள்ளிகளைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கில் காரியங்கெடும். இளம்பிள்ளைகள், குழந்தைகள், தாசிகள், பறையர் தும்மின்காரியசித்தி. கர்ப்பஸ்திரீ,மலடி, தூரமானவன், விதவை, கண்ணிலாள், ஊமை, மொண்டி, வண்ணத்தி, வாணிச்சி, சக்கிலிச்சி, சுமைதூக்கிக்கொண்டிருப்பவள் இவர்களில் எவர்தும்மிஞலும் கஷ்டங்கள் உண்டாம். நெடியஞலும் மூக்குத்தூள் போடுவதிஞலும் உண்டாகும் தும்மல் பலனில்லை.

துயிந்தன்—ஒரு வாநரசேநாபதி.

துயுமத்—விப்ராசிததேசத்துக்குக் காவலாளி, சத்தியோதா, அவிர்முகிவாசல்களுக்கு அதிகாரி, புரஞ்சநன் சிநேகன்.

துயுமான்–திவோதாசன் குமரன்; இவனே பிரதரன், சத்ருசித், வச்சன், ரித்தூவசன், குவலயாசுவன் என்று பெயருற்றான். இவன் குமரன் அளர்க்கன்.

துய்மனன்—சாக்ஷுஷமனுவிற்கு நட்வலையிடத்துதித்த குமரன்.

துரககதி—(டு) மல்லகதி, மயூரகதி, வியாக்ரகதி, வாநரகதி, இடபகதி.

துராசதன் — பிரமசுரன் குமரன், இவன் தவம்புரிந்து சர்வஸித்திபெற்று, பிரமன், விஷ்ணு முதலியோர் பதிகளைவென்று ஆங்காங்கு ஒரு அசுரரை நியமித்துக் கொடுங்கோன்மை செய்துவருகையில் மந்திரிகளிவனைநோக்கி யுனக்குப் பயந்து தேவர் காசியையடைந்தனர் எனக் கேட்டுப் படைகொண்டுசெல்லத் தேவர் இறைவியை வேண்ட இறைவிமுகத்தில் வக்கிரதுண்ட விநாயகரைத் தோற்றுவித்துத் தொலைத்தனள்.

துராசாரன்—1. வக்கிரதுண்டரால்கொலை செய்யப்பட்ட அசுரன்.

2. துராசாரத்தால் பாபமடைந்துசேது ஸ்நானத்தால் சுத்தமடைந்த வேதியன்.

துராலிங்கர்—அகத்தியர் மாணக்கர்.

துரியோதனன் — இவன் திருதராட்டிரனுக்குக் காந்தாரியிடம் பிறந்த குமரரில் மூத்தவன். இவன் கலியம்சம். இவன் பிறந்தபோது நரிபோல் ஊளையிட்டான். பூர்வம் இராக்கதனையிருந்தவன். இவன் பிறந்து துரோணரிடம் வில்வித்தை முதலியகற்றுவருகையில் பாண்டவர்கள் அதிதீவிர புத்திமான்களா யிருத்தல்பற்றி பொருமையால் அவர்களிடம் உட்பகைகொண்டு அதிகமாய் வீமனைப்பகைத்து, அன்னத்தில் விஷமிட்டும், வீமன் நித்திரைசெய்கையில் அவனைக்கட்டி ஆற்றிலிட்டு நாகங்களையேவிக் கடிப்பித்தும், வசிநாட்டிக் குதிப்பித்தும், அரக்கு மாளிகை கட்டுவித்து நெருப்பிட்டும் இன்னும் பல துன்பஞ்செய்வித்துக் கர்ணன், துச்சாதனன், சகுனிமுதலியோர் துற்புத்திகேட்டுப் பீஷ்ம, துரோண, விதுரர் முதலியோரது நற்புத்தி கேளாமல் தந்தையைத் தன்வசப்படுத்திச் சகுனியால்சூதாடுவித் துத்துச்சாதனனையேவித் திரௌபதியின் துகில் உரியச்செய்து திரௌபதியால் தொடைமுரியச் சாபம் ஏற்றுப் பாண்டவரைப் பன்னிரண்டுவருடம் வனவாசமும் ஒருவருடம் அஞ்ஞாதவாசமும் செய்துவர ஏவுவித்துப் பாண்டுபுத்திரர் காட்டிற்சென்றிருக்கையில் மாரணஹோமஞ் செய்வித்துப் பூதத்தையேவிப் பாண்டவர்களுக் கெதிரில் காட்டில் பாசறையில் செல்வத்துடனிருக்கையில் சித்திரசேநஞல் கட்டுண்டு பாண்டுபுத்திரரால் விடுபட்டு அரசாண்டிருக்கையில் பாண்டுபுத்திரர் அஞ்ஞாதவாசத்தில் விராடநகரத்தி லிருந்ததைக் குறிப்பாலுணர்ந்து அவ்விடமிருந்த ஆனிரைகளை மடக்கி அருச்சுநன் வெளிப்பட்டதுகண்டு தூதுவிட்டு அவர்களது மனமறிந்து தூதுவந்தகண்ணனை மாயச்சிங்காதனத்திருத்தி அவமானமடைந்து விதுரனிடம் பகைகொண்டு பாண்டவருடன் யுத்தஞ்செய்யத்தொடங்கிப் பதினேழு

நாள் யுத்தஞ்செய்கையில் பீஷ்மன், துரோணன், கர்ணன், சல்லியன் இவர்களோச் சேநாபதிகளாக்கி அபிமன்யுவைக் கபடமாய்க் கொல்வித்துப் பாசறையுத்தத்தில் இரவில் அசுவத்தாமனேயெவி இளம்பஞ்சபாண்டவர்களேயும் மிருதிச் சேனைகளேயுங் கொலேசெய்வித்துப் பதினெட்டாநாள் சலஸ்தம்பனம்செய்து இறந்தவர்களே யெழுப்ப முயலுகையில் வீமசேநனிவனேப் போருக்கழைப்பமானத்திற்கஞ்சி நீரைவிட்டு வெளியில் வந்து போரிட்டுத் தொடைமுரிந்திறந்து முதலில் அல்பபுண்ணியத்தால் சுவர்க்கமதுபவித்துப் பின் னரகமடைந்தவன். இவன்தேவி பானுமதி, இவன் குமரி இலக்குமணே. இவன் ஒரு இருடியால் தொடைமுரியச் சாபமடைந்தவன்.

2. அந்தகாசுரனுக்கு மந்திரி.

3. மதுகுலத்தரசரில் ஒருவன். சுதரிசனன் தந்தை.

துரு—கவஷன் புத்திரன்.

துருதன்—(சு). இரேயன் குமரன்.

துருதி—தருமன்எனும் மனுவின் தேவி.

துருபதன்—1.பாஞ்சாலதேசத்துப்பிரஷதன் குமரன்; இவனும் துரோணுச்சாரியரும் ஒருசாலே மாணுக்காயிருக்கையில் தனக்கு நாடுவருங்கால் பாதி இராச்சியம் கொடுப்பதாகக் கூறினன். இவ்வாறு இவன் அரசேற்று ஆண்டிருக்கையில் துரோணரிவனிடம் வறுமையால்வர அரசனிவரையறியாததுபோலிருந்து அவமதித்தனன். இதனுல்துரோணர்கோபித்து உன்னே யென்மாணுக்கனுல் அவமதிக்கிறேன் என்றுகூறி வீஷ்மரிடம்வந்து குருமக்கள், பாண்டுமக்களுக்கு வில்வித்தை கற்பித்து அருச்சுனனுல் துருபதனேக் கொண்டுவரச்செய்து அவமதித்தனர். இதனுல் உட்பகைகொண்ட துருபதன் துரோணரைக்கொல்ல ஒரு குமரனும் தன்னேவென்ற அருச்சுனனுக்கு ஒருபெண்ணும் பெறத் தவமியற்றி யாகத்தில் திட்டத்துய்ம்மனேயும் திரௌபதியையும் பெற்றுப் பகைதீர்ந்தனன். இவன் அக்னி கோத்ரமுனிவர் மாணுக்கன். குமரர் திட்டத்துய்ம்மன், சிகண்டி, சுமித்திரன், பிரியதரிசனன், சித்திரகேது, சுகேது, துவசசேனன் (பாரதம்).

2. அசாதசத்துருவன் குமரன்; இவன் குமரன் அற்பகன்.

துருபதேயன்—பாரதவீரரில் ஒருவன்.

துருமகாந்தன்—புட்பமாகாண்டத்திற்குக் காவலாகவைக்கப்பட்டவன்.

துருமன்—கிம்புருடராசன்.

துருவசந்தி—(சு). பாவஷ்யன் குமரன்.

துருவசிந்து—சுதரிசனனேக் காண்க.

துருவசு—(சு). யயாதிக்குத் தேவயானியிடம் உதித்தகுமரன். இவன்வம்சத்தவர் தந்தையின் சாபத்தால் இராதருக்கு அரசராயினர். இவன்குமரன் வன்னி.

துருவன்—1. உத்தானபாதனுக்குச் சுநீதியிடம் உதித்தகுமரன்; இவன் ஒருமுறை சுருசியுடன் கூடியிருந்த தன்பிதாவையணையத் தந்தையிவனேக்கண்டு களிக்காதிருந்ததையறிந்து இருக்கையில்மாற்றாந்தாயாகிய சுருசிவந்து சக்களத்தி புத்திரனுகிய இவனேநோக்கி நீயென்வயிற்றில் பிறவாமல் சுநீதியிடம் உதித்ததால் உனக்குத் தந்தையிடம்இருக்கும் உரிமையில்லேயென்றனள். அதைக்கேட்ட அரசனும் சும்மாவிருந்தனன். இதனுல் துருவன் தாயைஅணைந்து நடந்தவைகூறி இருடிகளேயணைந்து நாரதரால் உபதேசம்பெற்றுத் தவமியற்றுகையில் பேயொன்று பயமுறுத்த அஞ்சாது பெருந்தவமியற்றித் துருவபதம் என ஒருபதம் பெற்றனன். இவனதுபதம் சப்தருஷிமண்டலத்திற்குமேல்பதின்மூன்றுலக்ஷம் யோசனே தூரத்திலிருப்பது. இவன்தவநிலே நீங்கித் தாய்தந்தையரைக் கண்டு (உசு,000) வருடம் அரசு ஆண்டு, உத்தமனேக்கொன்ற யக்ஷருடன் போரிட்டு மனுவாலுபதேசிக்க நீங்கினவன். இவன் பாரி பிரமி, இளே; குமாரர் கல்பன், வத்சரன். (பாகவதம்) (காசிகாண்டம்).

2. அஷ்டவசுக்களில் ஒருவன், தருமனுக்கு,வசுவிடமுதித்தவன்பாரி,தரணி.

3. பலராமன் தம்பி.

4. மதிசாரன் குமரன்.

5. பிரசாபதிக்குப் புத்தியிடம் பிறந்தவன்; குமரன் காலன்.

6. வசுதேவருக்கு ரோகணியிடம் பிறந்த குமரன்.

துருவாசர்—1. அத்திரிருஷிக்கு அநசூயையிடம் உதித்த குமரர்.

2. கோபாலர், இவராச்சிரமஞ் சென்று தங்களிலொருவனேக் கற்பிணியாக வேடமிட்டு இவள் வயிற்றில் பிறப்பது ஆணே பெண்ணேவெனப் பரிகஷிக்க முனிவர் உங்கள் வம்சத்தை நாசமாக்கும் ஓர் இருப்புலக்கை பெறுகளெனச் சாபமிட்டவர்.

3. ஒரு வித்யாதரமாது. இலக்குமியைப் பூசித்துப் பெற்ற மாலேயைத் தாம்

பெற்று இந்திரனுக்குக் கொடுக்க இந்திரன் அதனை அசட்டையாக வாங்கியதால் இந்திரனது செல்வமுழுதும் கடலையடையச் சாபமிட்டவர்.

4. இவரது சகோதரர் தத்தாத்திரேயர், சோமர்.

5. தேவதத்தனை நாரையாகச் சபித்தவர். ஹேஹயன் தத்தாத்திரேயரைக் கொல்லவர இவர் ஏழுநாளில் அரசுயையிடம் பிறந்து அரசனை நீருக்கினர்.

6. சுவேதகியஞ்ஞத்தை முடித்தவர்.

7. மௌற்கல்லியரிடம் அன்னம்வேண்டிப் புசித்தவர்.

8. துரியோதனன் ஏவலால் பாண்டவரிடத்துப் பதினேந்துநாழிகைக்கு மேல் வந்து அன்னம்வேண்டிக் கண்ணனுல்பசிநீங்கினவர். அம்பரீஷனிடத்திருந்த விஷ்ணு சக்கரத்தால் துரப்புண்டு இறுதியிலவனை வேண்டி நீங்கப்பெற்றவர், கிருஷ்ணனை வேடனுல் உள்ளங்காலிலடிப்பட்டு இறக்கச்சபித்தவர்.

9. வசிட்டாச் சிரமஞ்சென்ற தசரதருக்கு அவர் பிள்ளைகளின் உற்பாதம் கூறியவர்.

10. இராமமூர்த்தி, காலமுனியுடன் ஏகாந்தத்தில் பேசுகையில் இவர்வரக் கோபத்திற்கஞ்சிவாயிலில்இருந்தஇலக்குமணர்விட இவர்சென்று இராமமூர்த்தியை நோக்கி, நான் ஆயிரம்யாண்டு தவம் புரிந்து மிகப்பசித்தேன் அன்னம்வேண்டுமெனக் கேட்டுண்டவர்.

11. அசமுகி இவரைப்புணர்ந்து வாதாவி, வில்வலனைப்பெற அக்குமரர் இவரைநோக்கி இதுவரையில்செய்த தவத்தைக்கேட்க மறுத்ததுகண்டு கொல்லவர முனிவர்கோபித்து நீங்கள் அகத்தியரால் இறக்கவெனச் சபித்து மறைந்தவர்.

12. தாம் சிவபூசைசெய்து முடிவில் சிவமூர்த்திமுடியிலிருந்துபெற்ற மாலையினைப்பவநிவரும் இந்திரனுக்குக்கொடுக்க அவன்யானைமீதிட அந்த வெள்ளையானை அப் புஷ்பத்தை எறியக்கண்டு கோபித்து இந்திரன் முடியிடறவும் வெள்ளையானை காட்டானையாகவும் சாபமிட்டவர். சூந்திக்கு மந்திரமுபதேசித்தவர். வபுஸ் என்னும் காந்தருவப்பெண்ணைப் பக்ஷியாகச்சபித்தவர். திரிபுரமெரித்த சிவமூர்த்தியின் சினத்தீக் குழந்தையுருக்கொண்டு நிற்க இதைத் தேவர்கள் யார்எனச் சிவமூர்த்தி இவன் துர்வாசனும். இவனை அசுயைப் பொருட்டருளினும் என்றனர். அதனுல் அவளிடம்வளர்ந்து இருடி ஆயினர். ஒருகால் கிருஷ்ணமூர்த்தியிடத்திற் சென்று இடக்கரான செய்கைகளைச் செய்து அவரைப் பாயசம் வினவிக்கொணர்ந்து வாங்கிச் சாப்பிட்டு மிகுதியைத் தம்மேல் பூசச்செய்து இரதத்தின்மே லேறிக்கொண்டு காடுமேடுகளில் கிருஷ்ணனையும் உருக்மணிஸ்யயு மிழுக்கச்செய்து மனந்தளராததினுல் சகல வரமுங்கொடுத்துக் கண்ணனைநோக்கி நீஎன்மீது பாயசம் பூசுகையில் என்னுள்ளங்காலில் படாததினுல் உனக்கு உள்ளங்காலில் உயிர் நிலையென்று கூறி மறைந்தவர்.

துருவிமோகன்—திருதராட்டிரன்குமரன்.

துருவிநீதன்—ஒரு வேதியன். தந்தைஇத்மவாகன், தாய் உருசி, தாயைப் புணர்ந்து வியாசர்சொல்லால்சேதுஸ்நானஞ்செய்து சுத்தனனவன்.

துருவிருத்தன்—பாபகிருத்தியங்களைச் செய்த ஒருவேதியன். கருணபரிபூரணர்என்னும் சிவகணத்தவரால் தடுத்து ஆளப்பெற்றவன்.

துருவேசனை—சுமதியின் தேவி.

துரோடகாசாரியர்—சங்காசாரியர் காலத்தவர், அக்னியுபசம்.

துரோணர்—1. (சுக்ரன் - அம்சம்.) தந்தை பாரத்துவாசமுனி, பாரி சதாநந்தர் புத்திரியாகிய கிருபி. இவர் துருபதனிடம் அசுவத்தாமனுக்குப் பால்வேண்டிப் பசுகேட்கச் சென்று அவன் மறுத்தமையால் அவனைநோக்கி என் மாணாக்கனுலுன்னைக்கட்டிக் கொண்டுவரச் செய்கிறேன் என்று சபதம்கூறிப் பீஷ்மரையடைந்து பாண்டுமக்களுக்கு வில்வித்தை கற்பித்து அவர்களில் வில்வல்லானுகிய அருச்சுனனை வித் துருபதனைக்கட்டிவரச்செய்து அவனை விட்டவர். இவரை ஆற்றில் முதலைபற்ற அருச்சுனனிவரை விடுவித்தனன். பிரமனிடமிருந்து இந்திரனிடம்வந்த கவசத்தைத் தாம்பெற்றுத் துரியோதனனுக்குக் கொடுத்தவர். இவர் பாரதயுத்தத்தில் (கரு) ஆம் நாளில் தருமராசன், சொன்ன அசுவத்தாமா அதாருஞ்சரமென்னுஞ் சத்தங்கேட்டுத் திட்டத்துய்மனனுயிர்நீங்கியவர்.

2. பிரமனைநோக்கித் தவம்புரிந்து மறுபிறப்பில் நந்தகோபனுப்பிறந்து கிருஷ்ணனைப் பெற்றவன், இவன்தேவி வசுமதி, இவளே யசோதை.

3. வசுக்களில் ஒருவன்; தருமத்திற்கு வசுவிட முதித்தகுமரன். பாரி அபிமதி.

4. மந்தபாலமுனிவர் குமார், தருமபக்ஷிகளைக் காண்க.

துர்கிரான்–(சந்.) யயாதிக்குச் சன்மிஷ்டையிட முதித்தகுமரன்.

துர்கிகா—ஒருமாயாதேவி.

துர்கியன்—யயாதியின் புத்ரன்.

துர்கை—1. காளி.

2. விந்தமலையிற் பிறக்கும் நதி.

3. இவள் சகலசத்திகளுக்கும் அதிதேவதை. இவளுக்கு நூறுபுஜங்களுண்டு. இவள் தன் கரங்களில் எல்லாவாயுதங்களையுங் கொண்டிருப்பள்.

துர்சியன்—1. திருதராட்டிரன் குமரன்.

2. குரோதகீர்த்தியின் குமரன்.

3. தநுப்புத்திரன்.

4. ஒருவாஸ்து.

துர்த்தமன்–1. காந்தாரனிரண்டாம்பேரன். பத்திரசேனன் புத்ரன்.

2. பிரியவிரதன் வம்சத்தரசருள் ஒருவன்.

3. இவன் கதம்பகாத்து மதனன் புதல்வன்; இவன் கொடியருடன்கூடிக் குடிகளை வருத்திவருகையில் ஒருமுறை வேட்டை வசத்தனாய்க்காசியையடைந்தனன். இவன் செய்த தீமைகள் தோன்றி ஞானமுண்டாய் முத்தியடைந்தனன் (காசிகாண்டம்).

4. சுவாயம்புமநுகுலத்தரசன், இவை வதனைக்காண்க.

துர்த்தன்—அஜன் தந்தை.

துர்த்தருஷன்—1. திருதராட்டிரன் குமரன்.

2. இராவணசேநாபதி; அதுமனல் மாண்டவன்.

துர்மதன்—1. புரஞ்சயனுக்கு நண்பன்.

2. பத்திரசேனன் குமரன்.

3. வசுதேவருக்கு ரோகணியிடம் பிறந்த குமரன், வசுதேவருக்குப் பௌரவியிடம் பிறந்தகுமரன் என்பர்.

துர்மரணம்–ஜீவர்கள், தாம்செய்யும்தோஷங்களால் ஆயுள்குறைந்து இறக்கின்றனர். மரித்தவீட்டில் போஜனஞ்செய்கின்றவனும், பிறன் மனைவியரைப்புணர இச்சிப்பவனும், தனக்குத்தகாத இழிதொழிலைப் புரிகின்றவனும், இகபரத்துக்கு உறுதியாய் நல்வினை புரியாதவனும், பெரியோரைப் பூஜியாதவனும், தூய்மைஇல்லாதவனும், தெய்வபக்தி இல்லாதவனும், பாபங்களையே செய்கின்றவனும், பிறன்கேடு சூழ்கின்றவனும், பொய்பேசுகின்றவனும், ஜீவகருணை இல்லாதவனும், சாஸ்திரப்படி நடவாதவனும், தனக்குரிய கருமத்தைத் தவிர்த்துப்பிறனுக்குரியகருமத்தைப் புரிகின்றவனும், புண்ணியதீர்த்தம் ஆடாதவனும், தேவாராதனம் செய்யாதவனும், துர்மரணம்அடைவன். (கருடபுராணம்).

துர்மருஷணன்—சிருஞ்சயனுக்கு இராஷ்டிரபாலியிட முதித்தகுமரன்.

துர்முகன்—1. மால்யவந்தன் குமரன்.

2. துர்யோதனன் தம்பி.

துர்யசித்—யயாதிக்கு நான்காம் பேரன், இவன் துஷ்யந்தனது சகோதரனை வளர்த்துக்கொண்டான்; இவனுக்கு மருத்து என்றும்பெயர்.

துர்யோதனன்—துரியோதனனைக் காண்க.

துர்வசு—யயாதிக்குத் தெய்வயானையிடத்துப் பிறந்தபுத்ரன்.

துர்வாகன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

துலசி–1. சங்கருடன் தேவி, சங்கருடன்சிவபிரானால் யுத்தத்திலிறந்தபின் விஷ்ணு இவன் வேடந்தரித்து இவளைப்புணர்ந்தனர். இப்புணர்ச்சிவேறுபாடுணர்ந்த துலசி நீபாஷாணமாகுக எனச்சபிக்கையில் திருமால் அவளைநோக்கி நீ பூர்வத்தில் என்னைப் பதியாகப் பெறத்தவஞ் செய்தாயாதலால் இவ்வாறு நிகழ்ந்ததெனக்கூறியவளைநோக்கி நீ யிவ்வுடல்விட்டுக் கோலோகமடைக உன்னுடல் கண்டகி நதியுருவடைக. உன் ரோமங்கள் துலசிகளாகுக. அத்துலசி மூன்றுலகங்களிலும் சிறக்க. தேவர்க்குரித்தாக. அத்துலசி என் சந்நிதியில் எல்லா மலர்களினுஞ்சிறக்க. அத்துலசிமூலத்தில் எல்லாப் புண்ணியதீர்த்தங்களும் அதிஷ்டித்திருக்க. துளசிதள தீர்த்தம் மேல்விழ அதிபுண்யம் உண்டாகுக. தேவர்கள் பலரும் அதனடியில் வசிக்க. துலசி பத்ரதானத்தால் பதினாயிரம் கோதானம் செய்தபலமடைக. துளசிநீர் மரணகாலத்தில் எவன்மேற்படுமோ அவன் வைகுண்டமடைக. எவன் துலசிகட்டையால் செய்த மணியணிவானோ அவன் அச்வமேதபலம் அடைக என்று வரம் அருளினர். இதன்விரிவைப் பிரம்மகைவர்த்தபுராணம் பிரகிருதிகண்டத்திற் காண்க. திருமாலும் அவள் சாபப்படி கண்டகிநதியில் சிலாரூபமாகிய சாளக்கிராமமாய் இருந்தனர்.

2. தர்மத்துவசன் மாதவியென்னும் தன் தேவியுடன் நூறு திவ்யவருஷம் கூடியிருக்கையில் அவள் வயிற்றில் கார்த்திகைமாத சுக்ரவாரத்தில் ஒருபெண் பிறந்தது. இவளுக்குத் துலசியென்று பெயரிட்டனன். இவள்பிறந்து குழந்தைப்பருவத்தில் தானே பதரிவனஞ்சென்று தவ

மேற்கொண்டு பிரமனைநோக்கித் தவமியற்றப் பிரமன் தரிசனந்தந்து என்ன வரம் வேண்டுகின்றாயென்றனன். யான் பூர்வத்தில் கோலோகத்திலிருந்த துலஸியெனும்கோபிகை,இராதைக்குத் தோழி, நான்கிருஷ்ணனுடன்கூடிக்கண்டாராதை, யென்னைப்பூமியிற்பிறக்கச்சாபமிட்டனள். அதனால் பூமியிற்பிறந்தேனெனைப் பிரமன், நீ சுதாமன்எனும் கோவலன்பூமியில் சங்கசூடனுகப் பிறந்திருக்கிறான் அவனை மணந்து அநந்தரம் நாராயணனுக்கு விருக்ஷரூபமாய்ப் பிரியையாய்ப் பிருந்தாவனத்தில் பிருந்தையெனும் பெயருடன் விளங்குவாய் என்றனர்.

3. சரஸ்வதி, இலக்ஷ்மி, கங்கை மூவரும் வைகுண்ட நாதனுக்குத்தேவியர். இவர்கள் மூவரும்வைகுண்டத்தில் இருக்கையில் கங்கை, விஷ்ணுவைக்காமத்தால் நோக்க, இதனைக்கண்டு சரஸ்வதி கங்கையைப்பிடித்துச் சண்டை இடப்போகையில், இலக்ஷ்மி இடையில்நின்று விலக்கியதால் நீ செடி ஆகவெனச் சரஸ்வதியால் சபிக்கப்பட்டனள். பின் கங்கையை நீ அந்தர்வாகினியாகிப் பாதாளஞ் செல்க எனவும் பாபிகளின் பாபத்தை நதி உருவாகப் பூமியிற்சென்று சுமக்க எனவும், சபித்தனள். இந்தக்கலகத்தை அறிந்த திருமால், லக்ஷ்மியை நோக்கி நீ தருமத்துவசனுக்குக் குமரியாய்ச் சங்கசூடனை மணந்து துளசியாய்ப் பின் பத்மாவதி நதி உருவாய், என்னை அடைக எனவும், கங்கையைநோக்கிப் பகீரதனால் பூமியை அடைந்து சந்தனுவை மணந்து சிவனை அடைகஎனவும், சரஸ்வதியைநோக்கி நீ நதிஉருவாய்ப் பிரமனை அடைகஎனவும் கூற அவ்வாறு அடைந்தனர்.

துலாதரன் — விஷ்ணுபக்தனுகிய வைசியன்; காசிலி இருடிக்குப் பிரமகீதை உபதேசித்தவன்.

துலாபுருஷதானம்—தானத்தைக்காண்க.

துலுவம்சம்—சந்திரகுப்தன் வழிவந்த சூத்ரகுலம். இவரே தளுவர் எனப்பட்டுத் தமிழ்நாட்டிற் குடியேறினர்.

துல்யவக்ரன் — பரத்துவாசமுனிவர் குமரன்; இவன் இந்திரனெண்ணித் தவமியற்றி யோதாதுணர்ந்தவன்; தந்தையிடத்துக் கீதவித்தை கற்றவன். இவன் பராவசுதேவியைக் காமுற்றுக் கைப்பற்றப்போகையில் அவள் தப்பி மாமனுரிடத்து அடாததைக்கூற மாமனுராகியிரப்பியர் பூதங்களேவிக் கொலபுரியமாண்டவன். இவனுக்கு வக்ரன் என்றும் பெயருண்டு. இரப்பியர் புத்திரனுல் மீண்டு முயிர்பெற்றவன்.

துவகன்—பிரியவிரதன் பேரன்; கிருத பிருஷ்டன் குமரன்.

துவசசேநன்—துருபதன் மகன்.

துவசேநன்—பாஞ்சாலன் குமரன்.

துவதிகன் — கந்திற்பாவையைச் சேர்ந்து மூக்காலச்செய்தி அறிவிக்குந் தேவன்.

துவரை—துவாரகையைக்காண்க.

துவரைக்கோமான் — இடைச்சங்கப் புலவன்.

துவர்—(ம) நாவல், கடுக்காய், நெல்லி, தான்றி, ஆல், அரசு, அத்தி, இத்தி, முத்தக்காசு, மாந்தளிர்.

துவஷ்டரன்—சுக்ரன் குமரன்; அசுரபுரோகிதன்.

துவஷ்டரை—அச்வநிதேவர்களுக்குத்தாய்; இவளுரு வடவாக்னிபோன்றது. சூரியன்தேவி.

துவஷ்டா—1. பவன் என்னும் சூரியனுக்குத்தோஷையிட முதித்தகுமரன்; தேவி விரோசனை குமரன் வீரசன்.

2. யௌவநன் புத்ரன்.

3. பிரமன் குமரன்.

4. சுக்ரபுத்ரன்; விச்சுவரூபன் தங்தை; இவன் சரிதையை யிந்திரனைக்காண்க; இவன் சடையையறுத்து யாகஞ் செய்ய விருத்திராசுரன் பிறந்தான் என்பர்.

துவாதசாதித்தர்—ஆதிதேயரைக்காண்க.

துவாபரயுகம்—சதுர்யுகத்தில் மூன்றுவது யுகம். இதற்கு வருஷம் எட்டுலக்ஷத்து அறுபத்துநாலாயிரம்.

துவாபரயுகத்தெய்வம்—வில், அம்பு, வாள், கட்வாங்கம், கையிற்கொண்டு புண்ணிய பாபம் கலந்தவுருவுடன் குரோதமுடைத்தாயிருக்கும்.

துவாரகை—இது முத்தித்தலங்கள் ஏழுள் ஒன்று. கூர்ச்சரத்திற்கு மேற்கிலிருப்பது. இதில் பரமபதவாசியாகிய விஷ்ணு மூர்த்தி உலகபார நிவர்த்திக்காகக் கிருஷ்ணமூர்த்தியாயும் பலராமமூர்த்தியாயும் இலக்ஷ்மிதேவிமுதலியவர்தேவியாகவும் திருஅவதரித்தனர். இதில் ஐந்துதினம் திருமாலைத் தியானித்திருந்து இறந்தவர் எலும்பு விஷ்ணுமூர்த்தியின் சங்கின் உருஅடையும் என்று காசிமான்மியம் கூறும். கண்ணனுக்குப் பிறகு கடல் கொண்டது. (காசிகாண்டம், கருடபுராணம்).

துவிசராசதுலோத்தமபாண்டியன்—இராசசார்த்தூல பாண்டியனுக்குக் கும

ரன், இவன் சுமான் ஆயோதனப்பிரவீணன்.

துவிதன்—1. கிட்கிந்தையாண்ட ஒருவானரன்.

2. பிரமன் மானஸபுத்திரருள் ஒருவன்.

3. துவிவிதனுக்கு ஒருபெயர்.

துவிமீடன்—அத்தியின் குமான்.

துவிழூர்த்தனன்—ததுகுமாரில் ஒருவன்.

துவிவிதன் — நரகாசுரனுக்கு நண்பனுகிய வானரன்; சுக்கிரீவன் மந்திரி, மயிந்தனுக்குத்தம்பி, நரகாசுரனைக் கண்ணன் கொன்ற காரணத்தால் கோபமூண்டு துவாரகை முதலிய பட்டணங்களைத் தீயிட்டுவருத்திக் கோகுலம்வந்து கோவியருடன் வினையாடும் பலராமரை வருத்தியவராலிறந்தவன். இலக்குமணரைக் காண்க. இவன் லக்ஷ்மணருக்குச் சுரநோய்போக்கி லேகனம் பெற்றவன்.

துவைதம் — மார்த்தவமதத்தைக் காண்க. இதுசீவாத்மா பரமாத்மா இவ்விரண்டும் வேறென்றும் மூத்தியிலும் வேறுக அச்சுமாறுது இருக்குமென்றுங் கூறும்மதம்.

துவைபாயனம் — குருக்ஷேத்திரத்திற்கு அருகில் உள்ள தீர்த்தம்; துரியோதனன் படைஇழந்த பின் இத்தடாகத்தில் மறைந்து ஜலத்தம்பனம் செய்தனன்.

துளசிதாசர் — அத்தினபுரத்திற் கனேஜா என்னும் பெயரின் உத்தமகுலத்து, ஆத்மாராமருக்கு வான்மீகிமுனிவர் பெருமாள் கட்டளைப்படி புத்திரராக வென அவ்வாறே துளசிதாசரெனப் பிறந்து வளர்ந்து மமதா என்பவளை மணந்து அந்நாட்டரசனிடத்தில் தொழிலமைந்திருக்குநாளையில் ஒருநாள் அரசன்சேனையுடன் வனஞ்சென் றிருக்கையில் மமதையின் மூய்வீட்டிலிருந்து தூதுவன் ஒருவன் உன்மூய் உன்னைப்பார்க்க விரும்பினள் என்றனன். இதைக்கேட்ட மமதை தன் மாமியிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தாயகஞ்சென்று தாயுடன் சந்தோஷவார்த்தையாடிக் கொண்டிருக்கையில் வனம் போனதுளசிதாசர்மீண்டுவீட்டிற்குவந்து தாயைத்தன் மனைவியெங்கென அவள் தாய்வீடுசென்றுளெனக் கேட்டு அவ்விரவில்புறப்பட்டு மாமிவீடுசென்றுகதவையடைத் திருந்ததறிந்து ஒருவருமறியாமல் மேல் மூகட்டிலேறும் பாம்பைத்தனக்கு மனைவிவிட்ட கயிறெனவெண்ணியதனைப் பிடித்து மேன்மூகடேறி யிழியுந்தருணத்தில் அனைவரும் ஒலியிலுல் விழித்துக்கொண்டு பயந்துநோக்க மமதையும் வெளிவந்து இந்த இரவினில் எவ்வாறு வந்தீர். இந்தமாளிகைமீதேற வெவ்வாறு கூடியதென நீவிட்ட தாம்பிலுல் ஏறினன் எனப் பார்ப்போமென வெளிவந்து நோக்க அது பாம்பாயிருந்ததுகண்டு காமத்தால் பாம்பெனவுமறிந்திலிர் போலும் எனக் காமத்தை யற்பமெனக் கணவற் கிகழ்ந்து அறிவிக்கத் துளசிதாசர்க்கு ஞானோதயமாகி நீஎனக்கு அறிவுதந்ததால் மனைவியாகாய், குருவென விட்டகன்று வனமடைந்து பகீரதியில்மூழ்கி நித்யகரும மிழைத்துத் தவமியற்றிவருவோர், கமண்டலத்தில் நீர்கொணர்ந்து கைகாலலம்பி மிருந்தநீரை யங்கிருந்தமரத்தடியில் அதிகமாக வூற்றிவருவர். இவ்வாறு பன்னிரண்டு வருடஞ் செய்துவருகையில் ஒருநாள் அம்மரத்திலிருந்த பேய் இவர் முன்வந்து நான் ஆறு, கிணறு, எரி முதலிய ஜலமுண்டும் என்தாகந் தணியாது இந்தமரத்திலிருந்த எனக்குப் பன்னிரண்டு ஆண்டுநீர்தந்துதாகம் போக்கினீர் உமக்குவேண்டும்வரங்கேளுமெனத் துளசிதாசர் இதென்னகற்பகத்தருநினைக்கக்கள்ளிவந்ததுபோல நான் இறைவனை யெண்ணித் தவமியற்றப் பேய்வந்ததென வந்த இதனையென்னகேட்பதெனத்துணிந்து எனக்கு இராமதரிசனந்தா வரந்தாவெனக் கேட்க இது என்னுலாகாது ஆயினும்அவ்வாறுசெய்விக்கும்வாயுபுத்திரையுமக்கு அறிவிக்கிறேன். அவரால் நீகொண்ட எண்ணத்தினை மூடித்துக்கொள்க என அவரைக் காணுதல் எவ்வகையென நீ நாடோறுங் கேட்கும் இராமகதைக்கு எல்லார்க்கு முன்னர்வந்து கிழவுருவத்துடன் கிழிந்த ஆடையுடையராய்க் கையில்கோல்பிடித்துக்கதைகேட்டானந்தங்கொண்டு செல்வோர்க்குப் பின்னெழுந்து போவாரே அவர்எனக் கூறக்கேட்டுக் கதைகேட்கச்சென்று அவர் திருவடிகளைவணங்க மாருதி நீவணங்கத் தகுமோ என இராமனடியுன்னுவோராதலால் வணங்கத்தகுமென்று தம்வேண்டுகோள் கூற அதுமன் அயினவ்வாறு செய்வேனென இராமரைப் பிரார்த்தித்தலும் இராமர் அதுமனுடன் கோதண்டமேந்தித் தரிசனந்தந்து அவ்வாறுகுகவெனத் துளசிதாசர் வீட்டில்குரங்குக்கூட்டங்களுடன் துருக்களைப்போல் சென்று அவரறியாதிருத்தலுர்ணந்து மறைந்தனர். மாருதி துளசிதாசரிடஞ் சென்று இராமதரிசனமாயிற்றுவெனக்கேட்கக் குரங்குக் கூட்டங்களுடன் வந்த துருக்களையல்லாமல் இராமனை இலக்குமண சீதாஞ்சனேய சகித

மாய்த் தரிசித்திலேன் என வுளம்வருந்து கின்றவரைத் தேற்றித் தாம் இராமரைத் துதிக்க இராமர் தரிசனந்தந்து அவ்வாறு துளசிதாசருக்குத் தரிசனந்தர வுவந்து நால்வருமாய்த் துளசிதாசருக்குத் தரிசனந்தந்து அநுமன் சொற்படி அடியவர்சிரத்தில் கரம்வைத்தருளிப் போயினர். பின் அநுமான் இராமநாமமே கூறுதலாலடைந்த பயனெனக் கூறி யங்நிலையிலிருக்கச் செய்தவாறு துளசிதாசர் காசியில் மடம் ஒன்றுகட்டிப் பாகவதர்க்கு அமுதருத்தி யிராமபஜனை செய்திருக்கையில் ஒருநாளிரவில் இவர்மடத்துத் திருடரெண்ணிக் கள்ளரிருவர் மடத்துட்புகுந்து பொருள்களைக் களவுசெய்து மீளுகையில் வீரரிருவர் வெளியில் வில்லும் அம்பும் கொண்டுநின்று புறத்தில் போகாவண்ணம் மருட்டக் கள்ளர் மற்றோர்வழியிற்போக எண்ணிச்செல்ல ஆண்டும் அவ்வாறு நிற்கக் கண்டு புறத்திற்செல்லாது அஞ்சி மடத்திலிருந்தனர்.பொழுதும்புலர்ந்தது. கள்ளர்கள் தாசரையணுகி நாங்கள்தங்கள் மடத்தில் களவுசெய்யவந்த கள்ளர்என்று வணங்கி நடந்தசெய்திகளைக் கூறத் தாசர் அவ்விடமிருந்தாரையிவர்களைத்தடுத்தீதார் யார் ? இவ்விடத்திலுள்ள பொருள்கள் பாகவதரின் பொருட்டன்றே எனவினவ, எவரும் அங்ஙனஞ் செய்தாரிலர் எனக்கேட்டு இராமனே என்பொருட்டு அவ்வாறு எவலஞ்செ வந்தானெனப் பலவிதத்திலுந் துதித்துக் கள்வரைநோக்கி நீங்கள் வேண்டியபொருள்களைக் கொண்டுசெல்க என அக்கள்வர் உம்மால்இராமதரிசனம் செய்தோம் உம்திருவடித் தரிசனமே வேண்டும் அன்றிவேறு வேண்டோமென அவ்விடமிருந்து பணிசெய்துவந்தனர். இவ்வாறுநடந்துவருகையில் ஒருநாள் ஒருவர்வந்து "ஜானகிராம" என அவர்முன் உட்கார்ந்து நான் பிரமகத்தி செய்தவன் எனக்கு அன்னமளிக்க எனக்கூறக்கேட்ட பாகவதர்கள் தம்முடனுண்ணல் அடாதுஎன மறுக்கத் தாசர் இவனது பிரமகத்தி இராமநாமம் கூறவே தீர்ந்ததுஎனவேதிய பிரமகத்திதீர்ந்ததை யெமக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகக் காட்டவேண்டுமென வுடன்பட்டு நீங்களெவ்வாறு விரும்புகிறீர்களெனக் கேட்கக் காசியில் சிவாலயத்தெதிரிலுள்ள சௌகந்திமூன் இவனுக்கிட்ட அன்னத்தைவைக்க அது எழுந்துண்ணுமேல் உடனுண்போமென அவ்வாறு தாசர்செய்ய அதுவுண்ணக் கண்டு பாகவதர் அன்புமச்சமும்கொண்டு அப்பிரமகத்தி செய்தாருடனுண்டிருந்தனர். இவ்வாறிருக்கையில் ஒருநாள் ஜெயத்பாலன் எனும் வணிகனிறக்க அவனைச் சிதைக்குக்கொண்டு போயிட்டு மனையாள் அவனுடன் தீப்புகச்செல்லுகையில் வழியிலிருந்த தாசர்மடத்தைக்கண்டுள்புகுந்து தாசரைப் பணிந்தனள். தாசரிவளை நோக்கி யம்மா நீ எட்டுப்புத்திரர்களைப் பெற்றுன் கணவனுடன் சுகித்திருக்க என ஆசீர்வதிக்க அவள் நடந்தசெய்தி கூறத்தாசர்கேட்டு இராமன் என்னுவிலிருந்து கூறியபடியால் பொய்யாகாதெனக் கூறக் கேட்டகன்று கணவன் சிதையிடம்போகக் கணவனெழுந்தமை யறிந்து களிப்படைந்து அவனுடன்தாசரையடைந்து பணிந்து எட்டுப்புத்திரர்களைப் பெற்றுக் களித்திருந்தனள். இவர்செய்த அற்புதங்களைக்கேட்ட அக்காலத்தரசனுகிய அக்பர் சக்கிரவர்த்தியிவரை வருவித்து இராமரைக்காட்டியுலன்றி விடேனெனக்கூறக்கேட்டு அநுமனிடம் முறையிட அநுமானிவ்வரசன் பட்டணத்தில் சூரங்குக்கூட்டங்களேயேவிக் குடிகளைத் தொந்தரை செய்வித்தனர். இதனுல்துன்புற்ற குடிகள் மந்திரியர் வழியரசனுக்கறிவிக்க அரசன்தாசரைக்கேட்டுக்கொள்ளத்தாசர் அவ்விடையூற்றை அநுமனுலகற்றிச் சடமூடர் என்பவரைத் தொண்டராக்கிக் கொண்டு அவன்நாட்டில் ஒருவருடகாலமிருந்தனர். அவ்விடமிருக்கையில் உச்சயினிபுரத்து வணிகன் ஒருவனுக்கு அழகுள்ள பெண்மகவொன்றுண்டாய்ப் பருவம் சமீபித்தது கண்டு தந்தை அவளைப் படத்தில் எழுதி அவளுக்கேற்ற வரனைத் தேடுமாறு சிலரை விடுத்தனன். சென்றோர் பலஇடங்களில் சென்றும் சாதிக்கேற்ற அழகுள்ளோன் காணுது பாணபூரில் வந்து அங்குள்ள வணிகனுக்குக் காட்ட அவன் தனக்கு இரண்டுபிள்ளைகளென்றும் அவ்விருவரில் ஒருகண்ணிலான் குமரன், மற்றது அழகுள்ள பெண்ணெனவுங்கூறி அவர்களைநோக்கி என் பெண்ணிற்கு ஆண்வேடமிட்டுக்காட்டிப் பெண்ணுக்குரியாரை மயக்கி மாங்கல்யதாரண சமயத்தில் என்குமாரனைத் தாரணஞ் செய்விக்கச்செய்து விட்டீர்களாயினுமக்கு வேண்டிய தருகிறேனெனக்கூறக் கேட்டோர் இசைந்துசென்று பெண்ணுள்ளவணிகனுக்குப் பாணபூரில் மாப்பிள்ளையிருக்கிறானெனக்கூறி நாளமைத்து மணத்தில் மாங்கல்யதாரணத்தைப் பிள்ளையாற் செய்விக்க முடியாமை

யால் பெண்ணுல் மூடிப்பித்து நீராடச் செல்லுகையில் பிள்ளைவீட்டுக்காரர் ஒரு கால் நீராடிற்கபடம் வெளியாகு மென்றஞ்சி என்மகனுக்குடம்பு செம்மையில்லை யிரவில் நீராடலாமென வுடம்பட்டு இரவில் நீராடச்செல்லுகையில் பிள்ளைவீட்டார் ஒவ்வொருவராய் விட்டகன்றனர். இதற்குக் காரணமென்னென நீராடும் பிள்ளையை நோக்கப் பெண்ணையிருக்கக் கண்டு மனம் வருந்தி யவமதித்து அப் பெண்ணைக் கழுதைமேலேற்றி பூர்வலம் வருவிக்கையில் துளசிதாசர் மடத்தையடைந்து தாசரை அவ்வாணுருக்கொண்ட பெண்வணங்கத் தாசர் நீ உன் மனையாளுடன் வாழ்க என்று ஆசிகூறக் கேட்ட பெண், தன் வரலாறுகூறக் கேட்ட தாசர் விட்டலன்அநுக்கிரகிப்பான்எனப்பெண் ஆணுக அனைவருங்களித்துத் தாசரைப் புகழ்ந்து முன்போலழைத்துவந்து மண முடித்தனர். பின் அரசன்கேட்டுத் தாசருக்கு மரியாதைசெய்ய நீங்கிக் கோகுலம், யமுனை, பிருந்தாவனம், மதுரைமுதலிய திருப்பதிகளை வணங்கிப் பிரியதாசரிடமடைந்து நீர் பாகவதர் சிறப்பெழுதிய புத்தகந்தாருமெனக்கேட்கச் சிறப்பு ஆண்டிலாதது கண்டு எண்ணுகையில் துளவோனச் சேரமைந்த புத்தகத்தை யமைக்க அது கொண்டு கோயிலிற் சென்று இவர் சீர் நானெழுதாமை கண்டு இராமனெழுதிஞ னெனக்கூறி யாவர்க்கும் இவர்சீர் எழுதத்தரமோவெனப்புகழ இருந்தவர்.

துளுவர்—துளுவநாட்டுச்சனங்கள். இந்நாட்டிலிருந்து தமிழ்நாட்டில்வந்து குடியேறிய வரும் துளுவர் எனப்படுவர்.

துளுவவேளாளர்—இவர்கள் கன்னடதேசத்தில் துளுவநாட்டிலிருந்துவந்து அரசனேவலால் நாட்டைவளப்படுத்திக் காணியாட்சிகொண்டவர்கள்.

துறையூர்ஓடைகிழார்—ஆய்வள்ளலைப் பாடிப் பரிசுபெற்றவர்.

துறையூர்ச்சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்—திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து மெய்கண்ட சந்தானத்தவர். ஓர்காலத்துச் சிதம்பரம் நடராஜரது வரும்படிகளைப் பெருமாளுக் காக்கின வடுகனது அக்ரமம்பற்றி இராய வேலூரில் அரசுசெய்துகொண்டிருந்த விரூபாக்ஷிராயரிடஞ் சென்று அவரது மூதன் மந்திரியாகிய இலிங்கண்ணபத்தர் மூலமாகத் தமது காரியத்தை வெற்றி கொள்ள எண்ணித் தாம் சைவராயினும் தமது சிவபூசைநாயகரை ஒருசிறுபெட்டகத்திருத்திச் சிரசில் தரித்துக்கொண்டு அவன் முன்னிலையிற்சென்று தமது எண்ணத்தை நிறைவேற்றி அவ்வரசன் தன்னூட்டில் மழையிலாதிருப்பதை அறிவித்து வேண்டச் சுவாமிகள் மேகராகக் குறிஞ்சிப்பண்ணில் தேவாரத்தை ஓதி மழைபெய்வித்தனர். அரசனிதனுல் களிப்படைந்து சுவாமிகளுக்குத் திருவண்ணுமலையில் ஒருமடம் கட்டுவித்து அதில் எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தனன். இவர் மாணுக்கர் வேலையர், கருணையர்.

துற்கடன்—1. இவன் மாசிமாதத்தில் பாசமறுத்தான் துறையிலாடி முத்திபெற்ற வணிகன்.

2. இவன் மகாபாதகஞ்செய்துகொண்டு வந்தவன். பலபிறவிகளுக்கு முன் சிவயோகியொருவருக்கு அன்னமிட்ட புண்ணியத்தால் நல்லறிவுதோன்றித் தன் பாபங்களை ஒரு வேதியர்க் கறிவித்துத் தீர்வு வுணர்ந்து ஸ்ரீசிதம்பர தரிசனம் கண்டு முத்தியடைந்தவன். (சூதசம்மிதை.)

துற்கன்—1. ஒரு அசுரன்; இவன் தேவர்களை வருத்திச் சிறையிடத் தேவர் சிவமூர்த்தியிடம் முறையிட்டனர். சிவமூர்த்தி பிராட்டியையேவப் பிராட்டி காளராத்திரியென்னுந் தோழியையேவித் தேவர் சிறைவிடுவிக்கக் கூறுவித்தனள். காளராத்திரிசென்று கூற, அசுரன் இவளது அழகைக்கண்டு மயங்கிப் பற்றச்சில அசுரையேவினன். காளராத்திரி அந்தஅசுரையுங்காரத்தாற் சாம்பராக்கித் தேவியிடம் கூறினள். இதற்குள் அசுரன் தேவியிடஞ்சென்று யுத்தம்புரிந்து தோற்று யானையுருக்கொண்டு யுத்தத்திற்குவந்து துதிக்கையறுபட்டு மீண்டு எருமையுருக் கொண்டுவந்து சூலத்தாற் குத்தண்டு ஆயிரம் கைக்கொண்டு அத்திரம் எறியப் பிராட்டி ஒருஅத்திரம் எறிந்து உயிர்மாற்றினள். இவன் உருஎன்னும் அசுரன் குமரன். (காசிகாண்டம்).

துற்கி—துற்கனைக்கொன்ற சத்தி.

துற்தூணன்—1. சூரபன்மன் மந்திரி.

2. இவன் சகோதரன் துராசாரன். இவ்விருவரும் மதிமான் என்னும் அரசகுமார் தீமைசெய்தலால் தந்தையால் நீக்கப்பட்டுக் காட்டில் ஒருவேதியருக்கு உதவிபுரிந்து நலமடைந்தவர்.

துற்சடை—திருதராட்டிரன் பெண்; இவள் கணவன் சயிந்தவன் அல்லது சயத்ரதன்; இவளுக்குத் துற்சலை யெனவும்பெயர்.

துற்சலை—துற்சடையைக் காண்க.

துற்பரன்—பட்சாருக்கு அரசன்.

துற்புத்தி—காமதையைக் களவிற் புணர்ந்தவன்.

துற்முகி—அசமுகிக்குத் தோழி.

துற்றோசநன்—ஒருவேடன்; இவன் வழிபரித்துத்திரிகையில் சிதம்பரத்தலத்திற்குச் சிவதரிசனத்திற்கு வரும் வேதியனிடமிருந்த குடையையும் பொருளையும் பரித்து மீண்டு பிராமணனுக்குக் குடையைக் கொடுத்தனன். அக்குடைபெற்ற வேதியன் வேறொருவன் வெயிலில் வருந்தக்கண்டு அதைப்பிடித்த புண்ணியத்தினால் முத்திபெற்றவன்.

துன்மதன்—1. திருதராட்டிரன் குமரன்.

2. கபாலபரணன் குமரன், அரக்கன்.

3. மதுரையிலிருந்த வேள்விமாணென்னும் பிராமணன் குமரன். தியவழிநடந்து ஒழுக்கம் கெட்டதனால் தந்தைவெறுக்க அரசனால் ஊரைவிட்டுத் தூரத்தப்பட்டுத்தில்லையில் சிவதரிசனம் செய்வாருடன் சென்று தரிசியாடலைக் காணப்போய்ச் சிவதரிசனம்செய்து காட்டில் பாம்புகடித்திறந்து தர்சனபலத்தால் யமபடரினின்று நீங்கி முத்தியடைந்தவன்.

4. ஒருவேடன்; வழிபறித்துத் தியனாய்த் திரிந்து கடைசியாய் ஒருவேதியனைக் கொலைபுரியச் செல்லுகையில் அவன்சொன்ன சொற்படி தானடைந்த பொருள்களைப் புண்ணியத்திற் செலவு செய்து நற்கதியடைந்தவன்.

துன்மந்திரன்—ஒரு அசுரன், இவனைச் சிவமூர்த்தி மந்திரத்தாற்கொன்று மந்திரயஞ்ஞனெப் பெயர்பெற்றனர்.

துன்மருடன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

துன்மனன் — ஒருவேதியன் தூராசாரனுய் அரசன் அரண்மனையில் களவுசெய்கையில் காவலாளர்துரத்த ஓடி மணிகன்னிகையில் வீழ்ந்து முத்திபெற்றவன். (திருப்பூவணபுராணம்.)

துன்முகன் — திருதராட்டிரன் குமரன்.

துன்மார்க்கன்—1. திருபதனுடன் பாரதப் போரில் யுத்தஞ்செய்தவன்.

2. பாரதப் போர்வீரருள் ஒருவன்.

துன்முகன்—1. திருதராட்டிரன் குமரன். (கசு)ம் நாள் வீமனுலிறந்தவன்.

2. நலன்என்னும் சூர்யகுலத் தரசன் குமரன், வாமதேவர்மீது ஏவியஅம்பால் மாய்ந்து மீண்டும் உயிர்பெற்றவன்.

3. இராவணன் மந்திரியரில் ஒருவன்; பதினுறுகோடி சைன்யத்தலைவன், அநுமனுலிறந்தவன்.

4. துன்மருடன் குமரன்.

5. சூரபன்மன் மந்திரி.

6. ஒரு வாநரத்தலைவன்.

7. இந்திரன் சபைநோக்கி வந்த கங்கையின் வஸ்திரம் வாயுவால்விலக அங்கிருந்தவர் கண்மூடிக்கொள்ள இவன் மாத்திரம் அவளைப் பார்த்ததால் பூமியில் யயாதிபுத்திரனுகப் பிறந்து கங்கையை மணக்கச் சாபம்பெற்றவன்.

துஷாசனன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

துஷிதர் — இரண்டாமன்வந்தரத்துத் தேவர்.

துஷிதை—வேதசிரன் என்னும் ருஷியின் பாரி.

துஷ்கிரமன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

துஷ்டகேது—சுபாலன்குமரன். (அநுகிலாதனம்சம்.) தருமனுக்கு உதவிசெய்தவன்.

துஷ்டநீதன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

துஷ்டி — 1. தக்ஷனுக்குப் பிரசூதியிடம் உதித்த குமரி, யமன் தேவி.

2. சுநந்தன் தேவி, இவளில்லாவிடத்துக் களிப்பில்லை.

துஷ்டிமந்தன்—கஞ்சன் தம்பி.

துஷ்டிமான்—உக்கிரசேனன் குமரன்.

துஷ்பதநுஷணன் — திருதராட்டிரன் குமரன்.

துஷ்யந்தன்—துட்டியந்தனைக் காண்க.

துல்வாலன் — பதினேழாநாள் யுத்தத்தில் வீமனுல் கொல்லப்பட்டவன்.

தூக்கு — தாளவ்களின் வழிவரும்பேதம்; அதுதான், செந்தூக்கு, மதலைத்தூக்கு, துணிபுத்தூக்கு, கோயிற்றூக்கு, நிவப்புத்தூக்கு, கழாற்றூக்கு, நெடுந்தூக்கு, என ஏழுவகைப்படும். அவை "ஒருசீர் செந்தூக்கு, இருசீர்மதலை, மூச்சீர்துணிபு, நாற்சீர்கோயில், ஐஞ்சீர்நிவப்பே, அறுசீர்கழாலே, எழுசீர்நெடுந்தூக்கு, என்மனுர்புலவர்." என்பதனுல் அறிக.

தூங்கெயிலெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன்—அகத்தியர் சொற்படி முதலிற் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் இந்திரவிழாச் செய்வித்தசோழன்.

தூதபாவை—பஞ்சசதத்தைக் காண்க.

தூதலக்ஷணம் — நற்குடியிற் பிறந்தாலுகையும், சகல சாஸ்திரம் அறிந்தவனுயும், கண்ணிமிட்டுதல் முதலிய சாடைகள் சிட்டிக்கைப்போடுதல் முதலிய செய்கைகள் இவற்றினைக் கைகண்டறிபவனுயும், பொருள் விருப்பில்லாதவனுயும், சமர்த்தனுயும், நற்குலத்தில் பிறந்தவனுயும், இருப்பவன் தூதனுவான். அத்தூதன் சக

லரையும் சிநேகிப்பவனுகவும், அன்புளா னுகவும், ஞாபகமுளானுகவும், தேசகால ங்களே யறிந்தவனுகவும், தே க பு ஷ் டி யுள்ளவனுகவும், பயமிலானுகவும், பல பாஷைகளேப் பேசுகிறவனுகவும், சத் துரு இடத்தில் மறைந்து சென்று அவன் செய்கை, அபிப்பிராயம், அவன் சேனே யின் அபிப்பிராயம், பலம், இச்சை இவை களே அறிபவனுகவும், சத்துருவினிடம் சென்று அவன் செய்கைகளே அறியு மிடத்துத் தனக்குத் தீங்கு நேராது தப் பித்துக் கொள்பவனுகவும் இருத்தல் வேண்டும். இவ்வகைத் தூதன், தான் வருத்துக் கூறுவான், கூறியது கூறு வான் என இருநிறப்படுவன். பின்னும் வேற்றரசர் இடஞ்சென்று பேசும் பொழுது தான் காரியங்களேத் தொகுத் துச்சொல்லி அவனுக்கு ஆகாதகாரியங் களே அறிவிக்கும்இடத்துக் கொடுஞ்சொ ற்களே நீக்கி நகைவிளேக்கும் சொற்க ளேக் கூறியும், தான் எடுத்த காரியத் தைப் பகைவர் மனங்கொளக்கூறி அவர் கோபிக்கினும் அஞ்சாது காலத்தோடு பொருந்த அது முடிக்கத்தக்க உபாயம் அறிபவனும், பகைவரிடம் செல்லும் காலம், சென்றகாலம் சொல்லும் இடம் அறிந்து தான் கூறப்போம் விஷயத்தை முன்னே வி சா ரி த் து உரைப்பவனும், பகையரசாது அமைச்சர்களேத் தம் வச மாக்கும் வண்மை உடையவனும் தூது கூறத்தக்கவனுவான். இவ்வகைச் செய் கை உடையானே அரசன் தூ தா க க் கொள்ளல்வேண்டும்.

தூபலகன்—கிருஷ்ணனுல் கொலேயுண்ட மல்லன்.

தூப்புல்அப்பை — தேசிகர் திருவடிசம்ப ந்தி.

தூப்புல்துலழடையார்தாசர் — மணவாள மாமுனிகளுக்கு ஒருபெயர்.

தூப்புல்பிள்ளே—வே-தேசிகரைக்காண்க.

தூமகீர்த்தி—குந்திபோசன் குமரன்.

தூமகேது—1. பிருது சக்கிரவர்த்திக்கு அர்ச்சசி இடத்திலுதித்த குமரன்.

2. விநாயகருக்கு ஒரு திருநாமம்; இவர் சரிதையைத் தூமாசுரனேக்காண்க.

3. மேககூடத்தரசன்.

தூமப்பர்—ஒரு இருடி; மங்கணசித்தரைக் காண்க.

தூமராசுவன்—சுசந்திரன் குமரன்; இவன் குமரன் சிருஞ்சயன்.

தூமவதி—ஒரு தீர்த்தம்.

தூமன்—ஒரு வாநரசூரன்.

தூமாசுரன்—இவன் முற்சநநத்தில் விகுதி யென்னும் அரசன்; இவன் இந்திரபதம் பெற(கூக) யாகமுடித்துக் கடைசியாகஞ் செய்கையில் இந்திராலுல் ஏவப்பட்ட நார தர் இவனிடஞ்சென்று இவன் மனேவி யைக் கேட்க இவன் மறுத்தமையால் யாகத்தையழித்து மறுசநநத்தில் அசுரனு கச் சபித்தனர். இவன் அசுரனுய்த் தேவ இருடியரை வருத்திவருகையில் அசரீரி, சுமுதையிடம் பிறக்கும் சிசு உன்னேக் கொல்லுமெனக் கேட்டுச் சுமுதையையும் அவள் கணவன் மாதவராசனேயும், மஞ்சத்துடன் காட்டிற்கொண்டுபோய் விட அவ்விடம் விநாயகமூர்த்தி இவர்க ளுக்குக் குழந்தையுருவாய்த் தரிசனம் தந்து வளர்ந்துவந்தனர். இவர் வளர்ந்து அநேக அசுரரைக்கொன்ற செய்தியை மாதவராசன் கேட்டுச் சண்டைசெய்யவர விநாயகமூர்த்தி, தமதுவாயில் புகையுண் டாக்கிச்சேனேமுழுதும்கொன்றனர். இத னுல் விநாயகருக்குத் தூம்கேது மூர்த்தி யென வொருதிருநாமம் உண்டாயிற்று.

தூமாதிகிரகங்கள் — தூமன், விதிபாதன், பரிவேடம், இந்திரதனுசு, தூமகேது.

தூமாதிமார்க்கம் — பித்ரு லோகத்திற்குப் போகும்வழி. ஆன்மாக்கள், தாம்செய்த அக்னிஹோத்ரதூமத்தை மார்க்கமாகக் கொண்டு செல்வராதலின் இம்மார்க்கத் திற்கு இப்பெயர் வந்தது.

தூமாக்ஷன் — இராவணன் மந்திரிகளில் ஒருவன். பிணந்தின்பவன்; அநேக ராக் கதருக்குத் தலேவன். இந்திரசித்துக்குத் துணேயாய்த் தேருடன் வந்தவன். அநும னுல் இறந்தவன். தூம்ராக்ஷன் எனவும் பெயர்.

தூமோர்ணை—யமன் மனேவி.

தூம்பாகேது—பரதனுக்குப் பஞ்சசேனியிட முதித்த குமரன்.

தூம்பிரகேது—1. திரணபிந்து குமரன்.

2. தநுபுத்ரன்.

தூம்பிராணீகன் — பிரியவிரதன் பேரன்; மேதாதியின் குமரன்.

தூம்பிராஷ்டன்—யமசந்திரன் குமரன்.

தூம்ரகேசன் — கிரிசாசுவனுக்கு அர்ச்சசி யிடம் பிறந்த குமரன்.

தூம்ரலோசநன்—ஒரு அசுரன்; காளியினுல் கொல்லப்பட்டவன்.

தூம்ராசுவன்—நபாகனேக் காண்க.

தூம்ரை—பிரசாபதியின் மனேவி; குமரன் வருணன்.

தூயழனிவேழவன்—உடையவர் திருவடிசம்பந்தி; திருமஞ்சன கைங்கர்ய பரர்களில் ஒருவர்.

தூராசுரன்—ஒரு அசுரன்; சிவமூர்த்தியால் கொலையுண்டவன்.

தூர்ச்சடி—சிவகிங்கரன்.

தூர்த்தன்—1. (ச) குசன்குமரன்.
2. துரியோதனன் சகோதரன்.

தூர்வாசசிவர்—சைவபத்ததிசெய்த சிவாசாரியருள் ஒருவர்.

தூர்வாசம்—ஒரு தீர்த்தம்.

தூர்வாக்ஷி—வசுதேவர் தம்பியாகிய விருகன் தேவி.

தூலகர்ணன்—ஒரு காந்தருவன்; சிகண்டிக்குப்புருஷத்வம்கொடுத்துச்சிகண்டியின் ஆயுள்வரையில் தான் பெண்ணுருப் பெற்றிருந்தவன்.

தூலகேசன்—பிரமத் துவரையை வளர்த்துருவுக்குக் கொடுத்த இருடி.

தூலசிரசு—ஒரு இருடி; தனுவென்பவனைக் கபந்தனாகச் சபித்தவர்.

தூலசிரன்—ஒரு அசுரன்; விதூமனைக் காண்க.

தூவலகன்—கிருஷ்ணனால் கொல்லப்பட்ட அசுரன்.

தூஷணன்—1. விசிரவசுவிற்குக் கலையிடம் பிறந்த குமரன்; அசுரன். இவன் சூர்ப்பநகையேவலால் இராமமூர்த்தியிடம் வந்து நெற்றிக்கு நேராய்ப் பாணத்தை விட இராமமூர்த்தி அதனைத்தடுத்து ஒருஅம்பு எய்ய இறந்தவன்.
2. இரத்னமாலா பர்வதத்தி லிருந்த தைத்திய அரசன். இவன் சிவபூஜாதுரந்தராகிய வேதியர்களை வருத்தியதால் சிவபெருமான் ஒரு குழியிலிருந்து உக்ரவுருவத்துடன் எழுந்தருளி அசுராதிய ரைக் கொன்றனர். இச்சிவமூர்த்தி தோன்றியஇடம் மகாகாளேசுரம்.

தூஷதர்—ஒரு தேவ வகுப்பினர்.

தேசாதனன்—சுசேசு குமரன்; இவன் குமரன் சங்கதன்.

தேண்டகன்—(தண்டனை செய்வோன்.) அரசன் சூத்திரகன்னிகையைப் புணரப்பிறந்தவன்.

தேண்டன்—இக்ஷ்வாகு குமரன்.

தேமனி—கிலாதன் தேவி.

தெய்வத்துக்கரசுநம்பி—ஆளவந்தார் குமரர், மணக்கால் நம்பியின் திருவடிசம்பந்தி. இவர் குமரர் பெரிய திருமலைநம்பி. குமரியர், பூமிபிராட்டி, பெரியபிராட்டி.

தெய்வப்பேருமான்—ஆளவந்தார் திருவடிசம்பந்தி.

தெய்வயானி—சுக்கிரன் பெண்; யயாதியின் பாரி. இவள் வியாழபகவான் புத்திரனாகிய கசன் சாபத்தால் யயாதியை மணந்தனள். இவளும் சன்மிஷ்டையும் நீர் விளையாடச்சென்று முடிவில் அறியாது இவள் வத்திரத்தைச் சன்மிஷ்டை யுடுத்திக்கொள்ள இவள் கோபித்தனள். அதனால் சன்மிஷ்டை யிவளை வெறுத்துக் கிணற்றில் தள்ளினள். கிணற்றிலிருந்த இவளை அவ்வழிவந்த யயாதி கண்டு எடுத்துவிட இவள் அரசனை மணந்து தனக்குத் தீமைசெய்த சன்மிஷ்டையை யடிமையாக்கிக் கொண்டவள். பின் யயாதி சன்மிஷ்டையிடம் ஆசை கொண்டிருந்ததைப் பிதாவிடங்கூறிப் புருடனுக்குச் சாபம் வருவித்தவள். இவளிடத்து யயாதியாலுண்டான குமரர், எது, துருவசு. இவள் மணங்கொள்ளாத தற்குமுன் மிருதசஞ்சீவினி மந்திரத்தின் பொருட்டுத் தன் பிதாவிடம்வந்து அவற்கு வேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்திருந்தகசனை அசுரர் பலவிதத்திலும் கொன்றதுகண்டு தந்தையிடங்கூறி உயிர்ப்பிக்கச்செய்து கடைசியில் தன் எண்ணத்தைக் கசனுக்குக் குறிப்பிக்க அவன் உடன்படாததினால் மிருதசஞ்சீவினி மந்திரம் கசனுக்குப் பலியாதிருக்கச் சாபமிட்டவள்.

தெய்வயானை—இவள், விஷ்ணுவின் குமரியாயவதரித்துச் சரவணப் பொய்கைக் கரையில் குமாரக்கடவுளை மணக்கத் தவமியற்றினள். இவளைதிரில் குமாரக்கடவுள் தரிசனந்தந்து நீ இந்திரனிடம் வளருக; நாம் உன்னை மணக்கின்றேமெனத் திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தனர். அக்கட்டளைப்படி தவத்திலிருந்து நீங்கிக் குழந்தையுருக்கொள்ள இவளை ஐராவதம் என்னும் வெள்ளையானை வளர்த்து இந்திரனிடங்கொடுத்தது. இவள்யானையால்வளர்க்கப்பட்டதால் தெய்வயானை யெனப்பட்டனள்.

தெய்வலோகம்—(சு) (க) மகாராஜிகலோகம், (உ) திரயத்திரிம்சத்லோகம், (ங) யாமலோகம், (ச) துஷிதலோகம், (ஞ) நிருமாணரதிலோகம், (ஞ) பரநிருமிதவசவர்த்திலோகம். இதுபௌத்தநூலிற்கண்டது.

தெய்வவன்மன்—சுமந்தமுனிவரிடம் புராணங்கேட்டுச் சித்திபெற்ற அரசன்.

தெய்வவாரியாண்டான்—ஆளவந்தார் திருவடிசம்பந்தி.

தெய்வீகமகாராஜன்—இவன் நடுநாட்டை ஆண்ட அரசருள் ஒருவன். இவன் கல்யாணத்தில் ஒளவைசென்று பாலாறு, செய்யாறு, பெண்ணையாறு இம்மூன்றினையும் முறையே பால், நெய், வெண்ணெயாக வரும்படி ஏவினள். ஆதலால் அவ்வாறு வந்தனவென்பர். சிவமூர்த்திதனித்து இருக்கையில் பர்வதராஜன், காணச்சென்று சாபம் அடைந்து குகமுனிவர் யாகத்தில் பிறந்து தெய்வீகஅரசன் என்று பெயர் பெற்றனன். இவன் தெய்வப்புரவி ஊர்ந்து காசி, சிதம்பரம், இராமேச்சுரத்தை நாள்தோறும் தெரிசித்து வருவன். இவனிடமுள்ள குதிரையைப்பிடுங்கஆவல் கொண்ட தமிழ்நாட்டரசர் மூவரும் மந்திரியரை ஏவிக் குதிரையைக்கேட்டு அனுப்பினர். அரசன் மறுத்தமையால் மூவரசரும் யுத்தசந்நத்தராய் நாங்கள் தோற்பின் எங்கள் கன்னியரைத் தருகின்றோம்; நீர் தோற்பின் உமது குதிரையைத் தருக எனப் பந்தயம்இட்டு யுத்தத்தில் தோற்றத்தமது கன்னியரை அரசனுக்கு மணப்பித்தனர். இவன் காரண்டன், வல்லூரன் எனும் இரண்டு அசுரரைவதைத்துப், பாண்டியன்புத்திரியாகிய காஞ்சனமாலையை மணந்து, நரசிங்கமூனையரைய நாயனாரைப்பெற்றுச் சோழன் புத்திரியாகிய பொன்மாலை இடம் மெய்ப்பொருள் நாயனாரைப்பெற்றுச் சேரன் குமரியாகிய பத்மாவதியிடம் சித்திரசேனனைப் பெற்று முத்திஅடைந்தனன். இவன் வழியில் நந்தமான்வம்சம், சுதர்மான்வம்சம், மலையமான்வம்சம் உண்டாயின.

தெலுங்கசீசோமையர்— இவர் கலியாணகரத்திருந்த வீரசைவ அடியவர். இவர் சிவபூசைக்குப் புட்பத்தின் பொருட்டுச் செல்ல அவ்விடமிருந்த காடிகளிரண்டு தமக்குச் சிவாநந்த முனிவராலுண்டான சாபத்தை நீக்கவேண்டின. அவ்வகையே அவற்றிற்குக்காந்தருவவுருவத்தைக் கொடுத் தநுக்கிரகித்தவர்.

தெலுங்கு—திரிலிங்கதேசம் காண்க. இது கண்ணுவரால் ஏற்பபடுத்திய பாஷையென்பர். இதன் எழுத்து,உச்சரிப்பு முதலிய வடமொழியை யொத்திருக்கும். இதில் பலசிறந்த நூலாசிரியர்கள் கற்பனை யிலக்கண நிறம்பிய நூல்களியற்றியிருக்கின்றனர்.

தெற்காழ்வான்— எழுபத்திரண்டு சிங்காசனாதிபதியரில் ஒருவர். வைணவாசாரியர்.

தெற்பன்—உசிநரன் குமரன்.

தென்பாண்டி—தமிழ்நாட்டிலொன்று. திருநெல்வேலி.

தென்னலிராமகிருஷ்ணன்— இவன் ஒரு வேதியன்; கிருஷ்ணதேவராயர்அரசாசூயில் அவர் சமஸ்தானகவிகள் எண்பதின் மரில் இவன் விகடகவி, தெலுங்கநாட்டவன். இவன், பாண்டவர்க்கும் இராமருக்கும் சிலேகைபாரதகதையையும் இராமாயண கதையையும் ஒரு செய்யுளில் பொருந்தப் பாண்டுரங்கவிஜயமென ஒருநூல் செய்திருக்கின்றனன். இவன் மகாகவி. இவன் காளியைத் தியானிக்கக் காளி (க000) சிங்களுடன் கோரவுருக் கொண்டு தரிசனந் தந்தபோது அவளைக் கண்டு அஞ்சாது அம்மே, எமக்கு ஒரு சிரம் ஒருமூக் கிருதொளை யிருந்து சல ரோகம் கண்டால் துன்பம் அடைகின் றோம். உமக்குக் சலரோகங் கண்டால் ஆயிரமூக்கால் எப்படிச் சிந்துவீர் எனக் காளி இவனது அஞ்சாநிலைக்குக்களித்து விகடகவியாகுக என ஆசீர்வதித்துச் சென்றனள் என்பர்.

தேகூஷாவர்ணி—வருணபுத்திரன்; ஒன்பதாமன்வந்தரத்து மநு.

தேகூஷ்ணன்—விஷ்ணு திக்பாலன்.

தேகூஷ்ணி—சித்திரசேனன் குமரன்.

தேகளீசன்—திருக்குரு கூரிலெழுந்தருளிய விஷ்ணுமூர்த்தி.

தேங்காய்—இது தேவர்க்கு நிவேதிக்கும் பொருள்களுள் விசேஷமானது. தேங்காயை ராகிகளினின்று சுத்தமானதாகப் பார்த்து அதில் பால்யம், விருத்தம் என்கிற மிக இளசும், அதிமுற்றலும் நீக்கியெளவனம் என்கிற நடுத்திறமானதைக் கொள்ளவேண்டும். கொள்ளுமிடத்து, தூர்க்கந்தமானதும், கோணலுள்ளதும், அதிநீளமானதும், பின்னமானதையும், மழுமழுப்பில்லாததையும், கண்ணில்லாததையும், அதிதூலமானதையும், அதிசூக்ஷ்மானதையும், குடுமியில்லாததையும், அழுகினதையும், நீர்வற்றினதையும், மற்றும் உள்ளகுற்றமுள்ளவைகளையும்நீக்கித்தேங்காயைக் கனிஷ்டாங்குலமுள்ள சிகையுள்ளதாய்க்கொண்டு அதன் சிகையுடன் முகத்தின் பாகமாய்த்தேங்காயைப்பிடித்துக்கொண்டு அருகிலிருக்கிற கல்லின் மேல் காயைச் சாணளவு வுயரத்தூக்கி மந்திரஞ்செபித்து ஒரே அடியில் இரண்டு பாகமாம்படி யுடைக்கவேண்டும். அப்படியுடையின் அக்கார்யம் சுபத்தைத் தருவதும் தனதான்ய விருத்தியும் தருவதாம். முகத்தின் பாகத்தில் முக்கால்பங்

கும், அடிப்பாகத்தில் காற்பங்குமாகவும், அல்லது அடிப்புறம் முக்காற்பாகமாகவும், மேற்புறம் கால்பாகமாகவும், உடையின் புருஷர் ஸ்திரீகளாகிய இருவருக்கும் அந்யோன்யகலகம் விளையும். தேங்காய் பொடிப்பொடியாய் உடையின் தாம்கொண்டகார்யம் நாசமாம். கண்ணின் புறமாகவுடையின் எஜமானன் கெடுவன். முதன்மையான கண்ணின் நரம்பில் உடையின் ஆசாரியன் கெடுவன். தென்புறமாயுள்ள கண்ணின் நரம்பிலுடையின் கிராமமும், தன்னிருக்கையும் கெடும். வடபுறத்தின் கண்ணையடுத்த நரம்பில் உடையின் தன்னூரையாளும் அரசன் வேறுவன். தேங்காயின் முகம் உடைந்தால் கோபம் உண்டாம். நீண்டு உடையின் பயமுண்டாம். தேங்காய் உடைக்கத் தொடங்குகையில் கைவிட்டு நழுவி யப்பால்விழின் கர்ப்பத்திலுள்ள கருச்சிதையும், பல சுக்கல்களாய் உடையின் கிராமவாசிகள் பசியால் வருந்துவர். தேங்காய் உடைகையில் உள்ளில் நீரிலாதிருப்பின் மழை நீங்கும். குடிமியில்லாதிருக்கின் தனக்ஷயம். தேங்காயிலுள்ள நீர் துர்க்கந்தமாயிருக்கின் இராஜ்யச் செல்வமாயினுங் கெடும். தேங்காய் அழுகி நாறுமேல் மகாமாரியால் வருத்தமுண்டாம். இவ்வகை நேருமேல் அவ்வகைத் தேங்காயைநீக்கி வேறொருயௌவனமாகிய தேங்காயை மூன்றுகண்ணுள்ள தாய் இரண்டுபாகம் மூலபாகத்திலும் ஒருபாகம் முதற்பக்கத்திலும், மூகபாகத்தில் மூன்றுபாகமும், பின்புறத்தில் இரண்டுபாகமும் அல்லது இரண்டுபாகமும் சமமாகவேனும் உடைக்கின் சர்வசித்திகளும் உண்டாம், (ஸ்ரீ - காரணம்).

தேசம்—(நிகு) அங்கம், அருணம், அவந்தி, ஆந்திரம், இலாடம், யவனம், ஒட்டியம், கருசம், கலிங்கம், கன்னடம், கர்நாடம், காசம், காச்மீரம், காந்தாரம், காம்போஜம், கிராமம், குருகு, குடகம், குந்தளம், குரு, குலிந்தம், கூர்ச்சரம், கேகயம், கேரளம், கொங்கணம், கொல்லம், கோசலம், சகம், சவ்வீரம், சாலவம், சிங்களம், சிந்து, சீனம், சூரசேனம், சோழம், சோனகம், திராவிடம், துளுவம், தெங்கணம், நிடதம், நேபாளம், பாஞ்சாலம், பப்பரம், பல்லவம், பாண்டியம், புலிந்தம், போடம், மகதம், மச்சம், மராடம், மலையாளம், மாளவம், யுகந்தரம், வங்கம், வங்காளம், விதர்ப்பம்.

தேசிகப்பை—ஓர் பரத்தை.

தேசிகர்—வேதாந்ததேசிகரைக் காண்க.

தேசிக்துரியகால்கள்—(உசு) அவை கீற்று (க), கடிசரி (உ), மண்டலம் (ங), வர்த்தனை (ச), காணம் (ஞ), ஆலீடம் (சு), குஞ்சிப்பு (எ), கட்டுப்புரியம் (அ), களியம் (கூ), உள்ளாளம் (கo), கட்டுதல் (கக), கம்பித்தல் (கஉ), ஊர்தல் (கங), கடுக்கல் (கச), வாங்குதல் (கஞ), அப்புதல் (கசு), அணுக்குதல் (கஎ), வாசிப்பு (கஅ), குத்துதல் (ககூ), நெளிதல் (உo), மாறுகால் (உக), இட்டுப்புகுதல் (உஉ), சுற்றிவாங்குதல் (உங), உடற்பிரிவு (உச), என்பனவாம்.

தேசிங்குராஜன் — நடுநாட்டில் செஞ்சியெனும் மலைக்கோட்டையாண்ட சுத்தவீரன். இவன்பெயர் ஜெயசிங்காக விருக்கலாம். இவன் கர்ணாடக நவாபிடம் யுத்தஞ்செய்தான்.

தேசோகருப்பர்—பிரமன் சாயைபிலுதித்த தேவர்.

தேநுமதி—ஒரு தீர்த்தம்.

தேநூர்ந்தசோழன் — அநபாயச்சோழனைக் காண்க.

தேரையர்—இவர், தருமசௌமியர் மாணாக்கர்; இவரை அகத்தியர் மாணாக்கர் என்று சிலர் கூறுவர். இவர், ஒருவருக்குத் தலை நோயிருந்த காலத்து அதைத்தீர்க்க அகத்தியருடன் செல்ல அகத்தியர் கபாலத்தை நீக்கிப் பார்க்கையில் தேரையிருக்க அதை யெடுக்கச் செல்லுகையில் இவர் தடுத்துத் தாம்பாளத்தில் நீர்காட்டின் அது குதித்துவிழும் என அவ்வகைக் காட்ட அது குதித்து நீரில் விழுந்தது. இவ்வகைக் குறிப்பாகக் கூறியபடியால் தேரையர் எனப்பெயர் உண்டாயிற்று என்பர். இது கற்பனைகதை. இவர் வாதத்தால் உலகத்தைக் கெடுத்தலை அகத்தியருணர்ந்து இவரதுஉயிரை வரவழைத்தனர். பின் தேரையர் இராமதேவரென்னும் பெயரால் உலகத்தில் ஜீவித்திருந்தனர் என்பர். இதனையும்கற்பனைகதை யென்பர். இவர்செய்த நூல்கள் பதார்த்தகுண சிந்தாமணி, நீர்க்குறி நெய்க்குறி சாத்திரம், தைலவருக்கச் சுருக்கம். வைத்திய யமகவெண்பா, மணிவெண்பா, மருத்துப்பாரத முதலிய.

தேர்வண்கிள்ளி—சோழன் நலங்கிள்ளிக்கு ஒருபெயர்.

தேர்வண்மலையன் — ஒரு கொடையாளி, வடவண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தனாற் பாடப்பட்டவன். சோழன் இராஜசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளிக்குத் துணையாய்

நின்று சேரமான் மாந்தரஞ்சேரலிரும் பொறையை வென்றான்.

தேவகங்கை—தேவகுல்லியாவைக் காண்க.

தேவகன்—1. ஆகுகன் குமரன்; இவன் குமரர் தேவவான், உபதேவன், சுதேவன், தேவவரதன்.

2. போஜகுலத்தலைவன்; தேவகி தந்தை; உக்ரசேனன் தம்பி, குமரி தேவகி.

3. உதிஷ்டரால் கௌரவியிடத்துதித்த குமரன்.

4. தருமர் குமரன்.

தேவகி—1. சுவாயம்பு மன்வந்தரத்தில் பிரசன்னியென்னும் பெயரடைந்தவள். இவள் போஜகுலத்தவனாகிய தேவகனுக்குக் குமரியாகப் பிறந்து வசுதேவரை மணந்து இருக்கையில் கம்சன், இவள் வயிற்றுதித்த எட்டாவது கரு உன்னைக் கொல்லுமென அசரீரிகூறக் கேட்டதால் சிறையிலடைக்கப் புருஷனும்தானுமிருந்தனர். இப்படியிருக்க இவளிடம்பிறந்த ஏழுகருக்களைச் சேதிக்க எட்டாவது கண்ணன் பிறந்து இடம்விட்டு மாறி மாயையை வருவித்திருத்தினர். கம்சன் சிசுவினைக்கொல்ல மேலெறிகையில் உன்னைக் கொல்பவன் நந்தகோபன்மனையில் வளருகிறான் என்று மாயை மறையக் கேட்டுச் சிறையிலிருந்து விடுவிக்க நீங்கியவள். இவள் குமரர் கிரதிவந்தன், சுதேஷ்ணன், மித்திரசேனன், ருசு, சமந்தன், பத்திராக்கன், சங்கருஷணன், ஸ்ரீகிருஷ்ணன், சுபத்திரை. தன்வயிற்று இறந்த மைந்தரைப் பாதாளத்திருந்து கிருஷ்ணரால் தரவேண்டிக்கண்டுகளித்தவள். இவள் வயிற்றுச்சாபத்தால் இரண்யனுக்குதித்த மரீசி மைந்தர் அறுவரும் பிறந்தனர்.

2. விஷ்ணுவினம்சமான கபிலருக்குத்தாய்.

தேவகிரி—1. தாருகாசுரன் பட்டணம்.

2. சதத்துருயமுனைநதிகளுக்குஇடையிலிருக்கும் மலை.

தேவகுல்லி—உத்தீதன் தேவி.

தேவகுல்லியா—பூர்ணிமா என்பவர் குமரி. இவள் அரியின் பாதப்பிரக்ஷாளனத்தால் தேவகங்கையாயினள்.

தேவகூடம்—ஒருநதி.

தேவசர்மா—ஒரு வேதியன் அயோத்தியிலுள்ள சம்புதீர்த்தத்தில் நீராடிச் சுத்தனானவன்.

தேவசன்மா—1. ஒரு வேதியன், இவன் ஒரு வேதியன் விரும்பியதைத் தருகிறேனென்று கூறித்தராததனால் நரியுருவடைந்தவன்.

2. ஒருருஷி, மனைவிஉரிசை. (சேது-பு.)

தேவசாவர்ணிமநு—பதின்மூன்றுமன்வந்தரத்துமநு. சாவர்ணிமநுவைக் காண்க.

தேவசிரவசு—சூரனுக்கு மாரிஷையிடம் பிறந்த குமரன்.

தேவசிரேஷ்டன்—ருத்திரசாவர்ணிமநுப் புத்திரன்.

தேவசேநன்—பிரசாபதியின் சேனாதிபதியரில் ஒருவன்.

தேவசேநாபதி—குமாரக்கடவுள்.

தேவசேநாபதிபானு—(சூ.) பானுவின் குமரன்.

தேவசேனை—1. அரிஷ்டநேமியின் பெண்.

2. இவள் பிரகிருதியின் ஆறுவதுஅம்சமானவள் ஆனதால் இவளுக்குச் சஷ்டியென்று ஒரு பெயர். பாலருக்கு அதிஷ்டானதேவதை, விஷ்ணு மாயாரூபிணி, பிள்ளைகளைக் காப்பவள், மாத்ருகைகளில் பிரசித்தி பெற்றவள், ஸ்கந்தமூர்த்தியின் தேவி. தைத்தியர்களால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டதேவர்கள்பொருட்டு இவள்சேனை ஆயினள் ஆதலால் தேவசேனையென விவளுக்குப் பெயர். இவள் சிசுக்களை ரக்ஷிப்பவள். இவள் சூர்யவம்சத்துப் பிரியவிரதன் வெகுகாலம் புத்திரரிலாதுபெற்ற அருங்குழவியை யிழந்து ஸ்மசானத்துச் சென்று குழந்தையை மார்பில் வளர்த்திக்கொண்டு வருந்தி மூர்ச்சித்திருக்கையில் பிரத்தியக்ஷமாய் அவ்வரசனுக்கு இறந்த குமரனை யெழுப்பியளித்தனள். (பிரம்மகைவர்த்தம்.) இவள் பூர்வம் பிரமனால் மானவிகமாய்ச் சிருட்டிக்கப்பட்டுக் கந்தமூர்த்திக்குக் கொடுக்கப்பட்டவள்.

தேவசோழன்—குலோத்துங்கசோழன் குமரன்; பிதாவைப்போல் (சு0) வருஷம் அரசாண்டு தன் குமரன் சசிசேகரச் சோழனுக்குப் பட்டம்கட்டி நற்கதிபெற்றனன்.

தேவச்சிரவசு—வசுதேவன் தம்பி.

தேவததிமுன்—தேவதாசித்தின் குமரன்; தாய் ஆசூரி; தேவி தேவமதி, குமரன் பரமேஷ்டி.

தேவதத்தம்—1. இந்திரனால் அருச்சுனனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சங்கம்.

2. கற்கி ஏறும் குதிரை.

தேவதத்தன்—1. நாகன், பாதாளவாசி.

2. அக்னிவேசன் தந்தை.

3. சிவகன் தோழன்.

4. அரிபுரத்தில் வணிககுலத் துதித்த வன்.

5. சத்யவிரதனைக் காண்க.

6. ஒரு காந்தருவன். இவன்மரத்திலே றிக் கனிபரிக்கையில் அக்கனியில் ஒன்று அடியில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த துரு வாச முனிவர்க்கெதிரில் விழுந்து இடை யூறு விளைத்தமையால் அவரால் நாயைய காச் சபிக்கப்பட்டுச் சிவபூசையால் முத்தி பெற்றவன்.

7. (சூ.) உக்கிரசிரவசு குமரன்.

8. சத்தியவிரதனைக் காண்க.

9. பதுமயோனியைக் காண்க.

தேவதரிசநன்—திருவேங்கட மான்மியஞ் சொன்ன இருடி.

தேவதாசித்—சுமதியின் குமரன்; தாய் துருவசேனை; தேவி ஆசூரி, குமரன் தேவததிமுன்.

தேவதாருவனம்—தாருகாவனம் காண்க.

தேவத்துதி—ஒரு ருஷி.

தேவதேவி—திருக்கரம்பனூரிலிருந்த தாசி; தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரைத் தன் வசமாக்க எண்ணி அவரை மயக்கமுடியா மல் கைங்கர்ய பரையாயிருந்து ஒருநாள் மழையில் இவள் நனையக்கண்டு ஆழ்வார் தம்மிடத்தில் ஒதுங்க அழைக்கச்சென்று அவரைத் தம் மனப்படியிருக்க மயக்கித் தன் வீடுசென்றனள். ஆழ்வாரும் பின் சென்று பிரிவாற்றாது இருந்தனர். பெரு மாள், பொற்றாம்பாளம் ஆழ்வார் கொடுத் ததா யிவளிடம்கொடுத்தனர். இவள்வாங் கிக் கோயில் அதிகாரிகள் கேட்கையில் ஆழ்வார்மீதுகூறினள். அதிகாரிகள் ஆழ் வாரைக்கேட்டனர். பெருமாள், ஆழ்வார் அறியார்என்பதை அர்ச்சகர் மூல்யமாய்த் தெரிவிக்க வுணர்ந்துகளித்துத் தனது திரவியம் எல்லாவற்றையும் பெருமாள் கைங்கர்யத்தில் செலவிட்டுப் பரமபத மடைந்தவள்.

தேவநதி—கிராமணியின் குமரி; சுமேகசன் பாரி.

தேவநாகம்—ஜாவதக் கன்று.

தேவந்தி—கண்ணகியின்பார்ப்பனத்தோழி யாய் மாநாய்கன் மனையில் வளர்ந்தவள். சாத்தன்என்னும்தெய்வத்தின் மனைவி.

தேவந்தைமகருஷிகோத்ரன்—சோழன் தன் பெண்ணை ஸ்ரீரங்கநாதருக்குத் திருக்கல் யாணஞ் செய்வித்த காலத்துக் கற்பூர தீபமிட் டருள்பெற்றவணிகன்.

தேவபத்தன்—சசிவருணனைக்காண்க.

தேவபர்வதங்கள்—மகேந்திரம், மலயம், சஹ்யம், விந்தியம், உதயபர்வதம், பாரியாத்ரம், ஸ்ரீபர்வதம். (காரணம்.)

தேவபாகன்—1. வசுதேவன் தம்பி.

2. சூரனுக்கு மாரிஷையிடம் பிறந்த குமரன்.

தேவபாது—கிருஷ்ணன் குமார்.

தேவபாசன்—சூரனுக்கு மாரிஷையிடம் பிறந்த குமரன்.

தேவபாண்டியன்—இவன்,கூன்பாண்டியன் மதுரையையாளுங் காலத்துத் திருநெல் வேலியை ஆண்டவன்.

தேவபித்ருகீகள்—கவ்யவாகர், அநலர், சோமர், யமர், அர்யம்ணர், அக்னிஷ்வாத்தர், பரிஹிஷி, ஆஜ்யபர், சோமபர்.

தேவபீடன்—(சூ.) கீர்த்திதரன் குமரன்.

தேவபூதி—கர்த்தமப் பிரசாபதியின் தேவி, கபிலருக்குத் தாய், சுவாயம்புமனுவின் பெண்; புத்திரனால் யோகமுணர்ந்து முத்தியடைந்தவள்.

தேவப்ரயாகை—அளகந்தை நதி, கங்கை யுடன் கூடுமிடம்.

தேவமதி—தேவததிமுன் என்பவன் தேவி.

தேவமித்திரன்—மாண்டுகேயர் சிஷ்யன்.

தேவமீடன்—இருதிகன் குமரன், இவன் குமரன் சூரன். வசுதேவனுக்குப் பாட்டன்.

தேவயானி—சுக்கிரனுக்கு ஊற்சல்வதியியிடம் உதித்த குமரி. யயாதியின் தேவி.தெய்வயானியைக் காண்க.

தேவயாளம்—தெய்வவுலகம் போம்வழி.

தேவாவணம்—ஒரு வித்யாதர நகரம்.

தேவாவிவிருதன்—சாத்துவதன் குமரன்; இவன் குமரன் புரு, பப்புரு இவர்களால் (கoசூடு) பெயர்முத்தியடைந்தனர்.

தேவாகூஷிதை—வசுதேவன் தேவி. குமார் நவசாத்திரன், கேதன்.

தேவாராசபட்டர்—யதுகிரிப் பெருமாளுக்கு உடையவர்சொற்படி புரோக்ஷணமுதலிய செய்த நம்பியார்.

தேவாராசப்பெருமாள்—நடாதூர்தேவாராசப் பெருமாளைக் காண்க.

தேவாராதன்—1. சுநச்சேபனுக்கு ஒருபெயர்.

2. (சூ.) சுகேது குமரன்.

3. ஒரு இருடி, மிருகாவதியைக் காண்க.

4. யதுவம்சத்துக் கரம்பி குமரன்.

5. மிதிலை நகரத்து ஸுகேதன் குமரன்.

6. ஒருதவசி; சயையைக் காண்க.

தேவராசன்—1. விஷ்ணுமூர்த்தி.
2. இந்திரன்.

தேவருலகு—(சுவர்க்கம்.) இதற்கு நாயகன் தேவேந்திரன். இவன்மனைவிபுலோமசை, குமரன் சயந்தன். இதில் ஐராவதம், காமதேனு, சந்தானம், அரிச்சந்தனம், பாரிசாதம், மந்தாரம், கற்பகம் முதலிய ஐந்தருக்கள் உண்டு. இவர்கள் ஊண்அமிர்தம், வயித்தியர்,உபேந்திரர் என்னும் விஷ்ணு; குரு, வியாழன் இவர்க்கு இரவுபகலில்லை, இதில் இந்திரன் மூப்பத்து முக்கோடி தேவர் வணங்க வீற்றிருப்பன். இதற்கு அரசராவார் நூறு அச்வமேதம் முடித்தவர். இவ்வுலகத்தை யாகஞ்செய்தவரும் மகாவீரரும் அடைவர். சுவர்க்கலோகம் காண்க.

தேவர்—(ஞ.) பிரமா, விஷ்ணு, ருத்ரன், மகேசன், சதாசிவன்.

தேவலகர்— தேவபூசைக்குரியோர். இவர்கள் ஐவகைப்படுவர். (க) கர்மதேவலகர், (உ) கல்பதேவலகர், (ஊ) சுத்ததேவலகர், (ச) ஹீனதேவலகர், (ஞ) ஸ்விஷ்டதேவலகர். அந்யசூத்ர மார்க்கத்திலுல் எவன் ஒருவருஷம் பூஜைசெய்கிறு ரேலு அவனும், அதீக்ஷிதனுய் ச்வயமாகப் பூசிப்பவனும் கர்மதேவலகன் என ப்படுவன். அந்தவிதமாகவே மூன்றவருஷம் பூஜை செய்பவன் கல்பதேவலகன் எனப்படுவன். அப்படியே சுவர்மநிரதனுய் அந்ய சூத்ரத்தின்படி ஆசாரமும்தீக்ஷையும்பெற்றவன் சுத்ததேவலகன் எனப்படுவன். ஹீனசாரத்துடன் கூடினவனுய்ச் சுவசூத்ரம், அந்யசூத்ரமார்க்கங்களே விட்டு நடக்கிறவன் ஹீனதேவலகன் எனப்படுவன். எவன் ஸதாசார சமன்விதனுய்ச் சந்திகளில் பூஜிப்பவன். அவன் ஸ்விஷ்டதேவலகன் எனப்படுவன். (ஸ்ரீ - காரணம்.)

தேவலகன்—திருவேங்கட மான்மியங்கேட்டுணர்ந்த இருடி.

தேவலன்—1. வியாசர் மாணுக்கரில் ஒருவன்.
2. அட்டவசுக்களில் ஒருவனுனபரத்தியூஷன் குமரன். இவன் குமரன், கூமாவர்த்தன், மனஸ்வி.
3. அக்குரூரனுக்கு மூத்த குமரன்.
4. யது வம்சத்தனுகிய தேவகன் குமரன்; தேவகியின் சகோதரன்.
5. பிரமன் குமாரில் ஒருவன்; இவன் குமரன் பிரசாபதி.
6. பிரத்தியூஷன் என்னும்வசுவின்குமரன்.
7. கௌசிகனைக் காண்க.
8. ஒரு இருடி.
9. அதிதமுனிவர்க்குத் தம்பி. இவன் இந்திரனுற் சபிக்கப்பட்டுஅஞ்ஞானத்தாற்கோபமுற்று அதர்மமான தபமியற்றியிறுதியில் சிவார்ச்சனையால் நற்கதிபெற்றுன். (சிவமகாபுராணம்.)
10. ஒரு இருடி, இவர் தீர்த்தம் ஆடச்செல்லுகையில் அத்தீர்த்தத்தில் இவரைக்கண்டு நாணமிலாது நீராடிக்கொண்டிருந்த(எ) பெண்களேயகூ ஸ்திரீகளாகச் சபித்து அவர்கள்வேண்ட இராமாவதாரத்தில் நீங்கும் என்றவர்.
11. ஒரு இருடி சுதரிசனனைக்காண்க.

தேவவூதி—மகததேசத் தரசன்; பாகவதன் குமரன்; சுங்கவம்சத்திற் பிறந்தவன்; தன் மந்திரியாகிய கண்ணுவனுல் கொலை செய்யப்பட்டவன்.

தேவவாதி—1. ரோதனன் குமரன்; இவன் குமரன் ரிஷன்.
2. அக்ரோதன் குமரன்.

தேவராயசுவாமிகள்—கந்தர்சஷ்டி கவசஞ் செய்த ஒருதமிழ் ஆசிரியர்.

தேவவதி—கிராமணியெனுங் காந்தருவன் பெண்.சுகேசன் தேவி, இவளுக்குத்தேவமணி எனவும்பெயர்.

தேவவான்—தேவகன் குமரன்.

தேவவல்லி— மரீசிமுனிவர் தேவி, வல்லபையை வளர்த்ததாய்.

தேவவன்மன்—காந்தியின் குமரன்.

தேவாகூஷிதா — தேவகன் குமரி, வசுதேவன் பாரியார்.

தேவவதன்—தேவகன் குமரன், இவனுக்குத் தேவவர்த்தன் எனவும்பெயர்.

தேவர்கள்—இவர்கள் ஆதித்யர்(ஙஉ), உருத்ரர் (கக), வசுக்கள் (அ), அசுவநிதேவர் (உ), திக்குப்பாலகர் (அ), இவர்கள் அந்தந்தத் தொழில்களேப் பற்றிக் கடவுளால் சிருட்டிக்கப்பட்டவர். திக்குப்பாலகர் நீங்க மூப்பத்துமூவர்.

தேவன்—1. கிரிசாசுவனுக்குத் திருஷ்ணேயிடம் உதித்த குமரன்.
2. பிரதிபன் குமரன். இவன் தந்தை துறவடைந்த துணர்ந்து தானும் துறவடைந்தனன்.
3. வைதிசநகரத்திலிருந்த வணிகன், பிரேதஜன்மம் கொண்டவன். பப்பரவாகனைக் கண்டு பிரேதசன்மம் நீங்கக் கருமஞ் செய்யும்படி தன்னிடமிருந்தமணியைக் கொடுத்தவன்.

தேவவான்—ருத்ரசாவர்ணி மநுப் புத்ரன்.

தேவவா—அக்குரூரன் குமரன்,

தேவவிரதன்—பீஷ்மனுக்கு முதற்பெயர்.

தேவவோத்திரர் — யோகேச்வரர் எனும் விஷ்ணுவைப் பெற்றவர்.

தேவக்ஷத்திரன்—தேவராதி குமரன், இவன் குமரன் மது.

தேவக்ஷத்திரன்—யதுவம்சத்துத் தேவராதன் குமரன்.

தேவஸ்தாணு — பாரதயுத்தமுடிவில் தன் சுற்றத்தார் இறந்ததைப் பற்றி விசனமுற்ற தருமபுத்ரரைத் தேற்றியமுனிவர்.

தேவாநீகன் — (சூ.) க்ஷேமதர்மா குமரன். இவன் குமரன் பீனகு.

தேவாந்தகன் — 1. இராவணன் குமரன்; இலக்குமணர் அதிகாயனுடன் யுத்தஞ் செய்கையில் அதுமனுல் கொல்லப்பட்டவன்.

2. இரௌத்திரகேதுவின் குமரன். நாரதர் உபதேசத்தால் தவஞ்செய்து பல சித்திபெற்றவன். இவன், திரிலோகத்தையும் தன்வசப்படுத்தித் தேவர்முனிவர்களை வருத்தி விநாயகமூர்த்தியிடம் பல அசுரரையேவிக் கடைசியில் தானே வந்து யுத்தஞ்செய்தனன். விநாயகரிவனைவெட்டுந்தோறும் கரமுஞ் சிரமும் வளருதல் கண்டு பேருருக்கொண்டு திருவடியால் வயிற்றைக் கிழித்துக் கொன்றனர். இவன் தம்பி நராந்தகன்.

தேவாபி—1. (சந்.)குரோதன் குமரன்; இவன் குமரன் உருசுகன்.

2. பிரத்தீபன் குமரன், சந்தனுக்குமூத்தோன். இவன் அரசுவேண்டாது காடடைந்து தவமேற்கொண்டான். இவன் கலியுக அந்தத்தில் தருமத்தை நிறுத்தக் கலாபம் என்னும் கிராமத்தில் தவஞ்செய்கையில் கல்கியடைய அவரையடைந்து இந்திரனு லனுப்பப்பட்ட இரதத்திலேறிச் சென்றவன்.

தேவாபிருதம் — நிஷததேசத்திலிருக்கும் பட்டணம்.

தேவாரண்யம்—ஒருகாடு; இதிலுள்ள இருடியர் அருச்சுனனைக்கண்டு உபசரித்தனர்.

தேவாராதி—குந்தி குமரன். இவன் குமரன் தேவக்ஷத்திரன்.

தேவாரம்—இது திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள், அப்பர்சுவாமிகள், சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் மூவர்களாலும் சிவமூர்த்தியின்மீது அருளிச்செய்யப்பட்ட தமிழ்வேதம். இதிலிறைவன் கட்டளைப்படி சிதைந்தன போகமிகுதியை அபயகுலச் சோழ ராஜா பலராற்கேட்டு ஆவலால் நம்பியாண்டார் நம்பியால் பெற்றார்.

தேவி—1. பார்வதிபிராட்டியார், ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மி முதலியவர்க்குப் பெயர்.

2. மேருதேவியின் பெண்; கேதுமாலன் பாரி.

3. விரோசனன் பாரி, பலிக்குத்தாய்.

தேவிகாலோத்திரம்—இது இப்பெயருள்ள ஆகமத்தின் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு.

தேவிகை—ஒருநதி.

தேவிச்சிரவை—ஒருநதி.

தேவேந்திரமாமுனி — ஜீவசம்போதனை யென்னும் ஜைநநூலைத் தமிழால் மொழிபெயர்த்தவர்.

தேனன்—காவிரியில் வீழ்ந்திறந்து சுவர்க்கமடைந்தவன்.

தேனிக்குடிகீரனர்—கடைச்சங்கத்துப் புலவருள் ஒருவர்.

தேனுகாசுரன்—இவன் கம்சனுக்கு நண்பனுகிய அசுரன். இவன் பிருந்தாவனத்திற் கருகிலிருந்த அசுரன். இவன் கழுதையுருக்கொண்டவன், பலராமருடன் போர் செய்ய வந்தனன். இவனைப் பலராமர்காலைப்பிடித்து எறிந்துவீச மாண்டவன்.

தேனுமதி— இந்திரப்பிரத்தத்திற் கருகிலுள்ள தீர்த்தம்.

தேஜஸ்வி— அகத்தியர்பேரன்; திருச்யன் புத்ரன்.

தேஜோவதி—அக்னிதேவன் பட்டணம்.

தைசசன்—சுவப்பனுவஸ்தையுடன் ஆத்மா கூடியிருக்கையில் பெற்றபெயர்.

தைத்தியசேனை — தேவசேனைக்கு மூத்தவள்; அரிஷ்டநேமியின் பெண்.

தைத்தியர்— திதிபுத்ரர்; திதி, காசிபருஷியைச் சந்தியாகாலத்திற் புணர்ந்ததால் பிறந்த அரக்கர்.

தைத்தியவனம் — வியாசர், பாண்டவர்க்கு வெளிப்பட்டு உபதேசித்த வனம்.

தைத்திரியர்—ஒரு ருஷி; கௌதாரியிடம் பிறந்தவராம்.

தைத்திரியம்—ஒரு உபநிஷத்து. இது யசுர் வேதசாகை. வைசம்பாயனர் கோபத்தால் யஞ்ஞவல்கியரால் விடப்பட்ட எசர்வேதத்தை யவர் மாணாக்கர் தித்திரிபக்ஷியுருக்கொண்டு அருந்தியதால் அதற்குஇப்பெயர் உண்டாயிற்று.

தைத்திரேயர்—கிருஷ்ண யசர்வேதிகள்.

தைபாயனம்—துரியோதனன், தன் சேனைகளிறந்தபின்பு ஜலஸ்தம்பனம் செய்திருந்த மடு.

தையங்கண்ணன்—கடைச்சங்கமருவிய புலவன். (அக - று.)

தைவதம்—ஒரு தீர்த்தம்.

தொடித்தலைவிழுத்தண்டினர்—கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவர்; பெருஞ்சாத்தனைப் பாடியவர்.

தொடுகதிர்க்கிள்ளி–காஞ்சி நகராண்ட சோழரில் துணையிளங்கிள்ளிக்கு முன்னோன்.

தொண்டாடிப்பொடியாழ்வார் — இவர் கலியுகத்தில் (உ0அசு) பிரபவவரு மார்கழிமீ கிருஷ்ணசதுர்தசி செவ்வாய்க்கிழமை கேட்டைநக்ஷத்திரத்தில் திருமண்டங் குடியில் ஒரு புரச்சூட ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்குத் திருஅவதரித்தனர். இவர் வதமாலாம்சர், இவர் திருஅவதரித்து விப்ரநாராயணர் என்றதிருநாமம் சாற்றப்பெற்று ஓதியுணர்ந்து திரு அரங்கத்தில் திருமாலேகைங்கர்யம் செய்துகொண்டு மகாவிரக்தராயிருத்தலைப் பிராட்டிகண்டு பெண்ணேயுமாணுக நினைக்கும் இவரை மாயை யென்னசெய்யுமெனப் பெருமாள் அதை யுனக்குக் காட்டுகிறேன் என்று விரக்தராகிய இவரைத் தேவதேவியை விட்டு மயக்க ஏவினர். தேவ தேவிமயக்க மயங்காததுகண்டு தாயாகிய அவள்தானும் கைங்கர்யபரையா யிருக்கையில் ஒருநாள் நல்லமழைவருஷித்துத் தேவதேவியை நனைத்தது. இவளைக் கண்ட ஆழ்வார் இரக்கமடைந்து தேவதேவியைத் தம் பர்ணசாலையிடம் அழைத்தனர். அவளும் விருப்புடன்வந்து குளிர்காய்ந்திருக்கையில் விப்ரநாராயணராகிய ஆழ்வார் அவள் விருப்புடன் கூடியிருந்து அவள் நீங்கச் சகியாதவராயிருக்கையில் பெருமாள் பிராட்டிக்குக் காட்டினர். பிராட்டி, மீட்க அருள் செய்யவேண்டுமெனப் பெருமாள், திருக்கோயில் பொன் வட்டிலை அவள் வீட்டிலிடக் கோவில்பரிசாரகர் தேடுகையில் அது தேவதேவியிடத்திலிருப்பதுணர்ந்து அவளைக்கேட்கத் தாசி விப்ரநாராயணர் கொடுத்தனர் என்றனள். இவ்வகையிருக்கப் பெருமாள் அர்ச்சகரிடம் ஆவேசித்து நாமே செய்தோமென்று கோயிலதிகாரிகளுக்குப் பணிக்கக் கேட்டடங்கினர். பின்பு ஆழ்வார் விசனமுற்றப்பாகவத தீர்த்தங்கொண்டு பெருமாளைத் தொழுதுநிற்கப் பெருமாள் தொண்டாடிப்பொடியென அழைத்துக் கடாக்ஷித்தனர். ஆழ்வார், திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி அருளிச் செய்து (க0டு) திருநகூத்ர மெழுந்தருளியிருந்து திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினர்.

தொண்டனூர்நம்பி — விடல தேவராயன் குமரியைப் பிடித்திருந்த பிசாசைஉடையவரால் ஓட்டவேண்டிய ஸ்ரீவைஷ்ணவர். எழுபத்திஞலு சிங்காசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

தொண்டி—சோழகுலத்தவ ருறையும் நகரம்.

தொண்டிமாழர்ச்சாத்தன் — கடைச்சங்க மருவிய புலவன். (அக - று.)

தொண்டியோர்—சோழகுலத்தவர்.

தொண்டீரநாடு — காஞ்சிபுரி; தொண்டீரனைக் காண்க.

தொண்டீரன்—சிவகணத் தலைவன்; இவன் மாலதியென்பவளைக் காமுற்று அரசனுய்ப் பூமியிற் காஞ்சிபுரியைச் சிலகாலமாண்டனன்.

தொண்டைநாடு—மேற்கில் பவளமலையினையும், கிழக்குக் கடலையும், தெற்குப் பினாகினி நதியையும்,வடக்குத் திருவேங்கடத்தையும் எல்லையாகக்கொண்ட நாடு.

தொண்டைமான்—ஆதொண்டைச் சக்கரவர்த்தியைக் காண்க. இவன் சோழனுக்கு நாககன்னிகையிடம் பிறந்து திருவேங்கடத்தில்பெருமாளுக்குத்திருத்தொண்டைச் செய்ததலுல் தொண்டைமான் என்று பெயர்பெற்றவன். இவன் ஒருசன்மத்தில் அரங்கதாசன் என்னும் சூத்திரன்; திருவேங்கடத்தில் புட்பகைங்கர்யஞ் செய்துவருகையில் மனைவிமாருடன் நீர்விளையாடிக்கொண்டிருந்த குண்டலன் என்னும் காந்தருவனைக்கண்டு எச்சிலடைந்து புட்பத்தைக் கொட்டித் தீர்த்தமாடி அசரீரிசொற்படிதொண்டைமானுகப்பிறந்து திருப்பணிநடத்திப் பகைவர்க்களஞ்சி வேங்கடத்துப் பெருமாளிடம் முறையிட்டு அவர் சங்காழிதரப் பெற்றுப் பகைவரைவென்று பெருமாளுயித்திருவேங்கடத்தில் சங்காழியிலாது என்றும் தரிசனந்தர வரம்பெற்றவன். தொண்டைமான் என்பது சோழர் பின்வந்த அரசருக்குப் பட்டப்பெயர் என்றுங் கூறுவர். சோழர், பல்லவர்களைச் செயித்து அவர்கள் நாட்டைக்கைக்கொண்டபின் இப்பட்டத்தைவகித்தனர் என்பர். • ஒருதொண்டைமான், அதியமானெடுமானஞ்சி, ஔவை யிவர்கள்காலத்தில் இருந்ததாகக் கூறுகின்றனர்.

தொண்டைமானிளந்திரையன்—கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனுரால் பாடல்பெற்றவன்; நாகப்பட்டினத்துச்சோழன், பிலத்தின்வழி நாகலோகஞ்சென்று நாககன்னிகையைப்புணர்ந்தனன். ஆங்கு அவளுக்கு ஒருபுத்திரன்பிறக்க அவள், அரசனே யான்பெற்ற புத்திரனே யென்செய்க என்றனள். அரசன், ஆதொண்டைக் கொடியைச்சூடி அனுப்புகவென்று தன்

னகரஞ்சென்றனன். நாககன்னிகை தன் புத்திரனுக்கு அரசன்சொற்படி ஆதொண்டைமாலையை அடையாளமாகச் சூட்டிக்கடலில் விட்டனள். குமரன் கடலினின்று கரையேறியரசனுல் உரிமை பெற்றனன். இவனே ஆதொண்டைச் சக்கிரவர்த்தி, காஞ்சிமண்டல மாண்டவன்.

தொய்யில்–மாதர்முலைமீதெழுதுஞ் சந்தனக்கோலம், இது மன்மதனது கொடிபடை முதலிய எழுதலாம்.

தொல்கபிலன்—கடைச்சங்க மருவிய புலவர். (அக-று.)

தொல்காப்பியதேவர் — இவர் ஒருதமிழாசிரியர். இவர் திருப்பாதிரிப் புலியூர்க்கலம்பகம் பாடினவர். இத்தலத்திற்குவந்த இரட்டைப் புலவர்களே யத் தலவாசிகள் கலம்பகம்பாடித் தரவேண்டியபோது தொல்காப்பியதேவர் பாடியுள்ள இத்தலத்திற்கு நாங்கள் கலம்பகம்பாடல் தகுமோ எனப் புகழப்பட்டவர். இவர்காலம் இரட்டைப்புலவர் காலத்திற்கு முன்னிருக்கலாம்.” இதனை “தொல்காப்பிய தேவர் சொற்ற தமிழ்ப்பாடலன்றி, நல்காத்திருச்செவிக்கு நாமுரைத்ததேறுமோ, மல்காப்புனல் ததும்பமாநிலத்துக் கண்பிசைந்து, பல்காற் பொருளழற்கும் பாற்கடலொன்றீந் தார்க்கே” என்பதாலறிக.

தொல்காப்பியமகாமுனிவர் — அகத்தியர் மாணாக்கருள் ஒருவர்; ஜமதக்கினிமுனிவர் குமரர். இவர்சரிதையை அகத்தியரைக் காண்க. இவர் தமிழில் ஐந்திலக்கணம் இயற்றியவர். இவர்க்குத் திரணதூமாக்கினியெனவும் பெயர். அகத்தியர் இவரைச் சுவர்க்கம் புகாதிருக்கச் சபித்ததினுல் ஆசிரியரையும் அவ்வாறுசபித்துப் பாண்டியன் மகாகீர்த்திசபையில் அதங்கோட்டாசான் முன்னிலையில் தாம் இயற்றியநூலை அரங்கேற்றியவர்.

தொல்காப்பியம்—இது அகத்தியர் மாணாக்கருள் ஒருவரும், திரணதூமாக்கினியென்னும்பெயர்பெற்றவருமாகியதொல்காப்பிய குடியிற்பிறந்த தொல்காப்பிய மகருஷியாலருளிச் செய்யப் பட்டது. இது எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி முதலிய ஐந்திலக்கண நிறம்பியது. இது (கசுகஉ) சூத்திரங்கள் கொண்டது. இதற்குக் கல்லாடர், இளம்பூரணர், சேநாவரையர், பேராசிரியர், நச்சினர்க்கினியர் முதலியோர் உரைகூறியிருக்கின்றனர். இது தமிழிற்சிறந்த இலக்கணம். இடைச்சங்கத்தார்க்கும், கடைச்சங்கத்தார்க்கும் நூலாகவிருந்தது.

தொழில்–1. (ங) ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல். (சு) உழவு, தொழில், வரைவு, வாணிபம், விச்சை, சிற்பம்.

2. அந்தணர் அறுதொழில். ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல். அரசர் அறுதொழில் ஓதல், வேட்டல், ஈதல், உலகோம்பல், படைபிற்றல், பொருதல். வைசியர் அறுதொழில். ஓதல், வேட்டல், ஈதல், பொருளீட்டல், பசுக்காத்தல், ஏருழல். சூத்திரர் அறுதொழில். முதன் மூவர்க்கு ஏவல் செயல், பொருளீட்டல், உழுதல், பசுக்காத்தல், குயிலுவத் தொழில் செயல், காருகவினை செயல்.

தொழுனை—யமுனைநதிக் கொருபெயர்.

தோளக்கிகருவி—நாகசுரம், புல்லாங்குழல், முகவீணை, தவள சங்கு முதலியன.

தொற்றங்கொற்றனூர்–கடைச்சங்கமருவிய புலவர். (அக - று.)

தோகலன்—கம்சனுல் மல்லயுத்தத்திற் கேவப்பட்டுக் கிருஷ்ணனுல் மாய்ந்த ஒரு அசுரமல்லன்.

தோட்டையங்காரப்பை — வானமாமலை ஜீயர் திருவடிசம்பந்தி. வாதூலகோத்திரத்தவர். இவர் சோளங்கிபுரத்தில் வியாபகராயிருந்தவர்.

தோத்தாரம்மன்— கிடாம்பி இராமாநுசப் பிள்ளான் குமரி, அப்புள்ளார் சகோதரி.

தோயன்மாறன்— கோனூட்டு எறிச்சலூர் மதுரைக் குமரனுரால்பாடப்பெற்றவன்.

தோரியமடந்தையர்— ஆடலில் முதிர்ச்சி பெற்ற மங்கையர்.

தோலாமொழித்தேவர்— சூளாமணி என்னும் தமிழ்க்காப்பியஞ் செய்தவர். இவர் கார்வெட்டிநகராண்ட விசயராஜன்காலத் திருந்ததாகத் தெரிகிறபடியால் இவர் இருந்தகாலம் சற்றேறக்குறைய (கஞ00) ஷ இருக்கலாம் என்பர்.

தோலாவழக்கன் — திருமங்கையாழ்வாருக்கு மந்திரி.

தோழப்பர் —1. இவர் வேங்கடாசாரியர் என்று இயற்பெயருள்ள ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர். இவர் வைதிகசார்வபௌமரென வுங் கூறப்படுவர். ஹாரீதகோத்திரத்திற் பிறந்தவர். ஸ்ரீஆதிவண் சடகோபசுவாமிகளுக்குச் சிஷ்யர். இவரது ஊர் மணற்பாக்கம். இவர் வடமொழியில் கிருஷ்ணயாதம், ஸ்மிருதிரத்நாகரம், பிதிர்மேதசாரம், தசநிர்ணயம், ஆசௌசசதகம் முதலிய இயற்றினவர்.

2. இவர் மேலுட்டவர், இவர் பட்டர் பிரான்புருஷாகாரமாக மணவாளமாமுனி களே யாச்சரியித்தவர். அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நயினாருக்குத் தம்பியார்.

தோற்றம்—(உ) சரம், அசரம். (ச) பையிற் பிறப்பன, மூட்டையிற் பிறப்பன, நிலத்திற்பிறப்பன, வியர்வையிற் பிறப்பன.

தோற்கருவி — இவை பேரிகை, படகம், இடக்கை, உடுக்கை, மத்தளம், சல்லிகை, கரடிகை, திமிலை, குடமுழா, தக்கை, கணப்பறை, தமருகம், தண்ணுமை, தடாரி, அந்தரி, முழவு, சந்திரவளையம், மொந்தை, முரசு, கண்விடுதூம்பு, நிசாளம், துடுமை, சிறுபறை, அடக்கம், தகுணிச்சம், வீரலேறு, பாகம், உபாங்கம், நாழிகைப்பறை, துடி, பெரும்பறை என்பனவகளாம். இவை அகமுழவு, புறமுழவு, அகப்புறமுழவு, புறப்புறமுழவு, பண்ணைமுழவு, நாண்முழவு, காலை முழவு என எழுவகைப்படும். அவற்றுள் அகமுழவு மத்தளம், சல்லிகை, இடக்கை, கரடிகை, பேரிகை, படகம், குடமுழா முதலிய. அகப்புறக்கருவியாவன தண்ணுமை, தக்கை, தகுணிச்சம் முதலிய. புறமுழவாவன கணப்பறை முதலிய. புறப்புறக்கருவியாவன கூறியவற்றுள் அடங்காத நெய்தற்பறை முதலிய. பண்ணைமுழவாவன முரசு, நிசாளம், துடுமை, திமிலை முதலிய. வீரமுழவு நான்காம். நாண்முழவாவன, நாட்பறை அதாவது நாழிகைப்பறை. காலை முழவாவன துடி,மத்தளம்; இதில்மத்து ஓசைப்பெயர். இசை இடனுகிய கருவிகட்கு எல்லாம் தளமாதலின் மத்தளம் எனப் பெயர் ஆயிற்று. இதற்கதிட்டான தெய்வம், நான்முகன்என்று கூறுப. சல்லிகை - சல் என்ற ஓசை உடைமையின் பெற்றபெயர். ஆவஞ்சி - ஆவின் வஞ்சித் தோலைப் போர்த்தலால் பெற்றபெயர். குடுக்கை - குடுக்கையாக அடைத்தலால் குடுக்கை என்ப. இடக்கை - வினைக்கிரியைகள் இடக்கையால் செய்தலால் பெற்றபெயர். கரடிகை, கரடி கத்தினாற் போல் ஓசைஉடைத்து ஆதலால் பெற்ற பெயர். மத்தளம், சல்லிகை, உடுக்கை இவைகளே முதற்கருவி, இடைக்கருவி, கடைக்கருவிகளாகக் கொள்க. இவை அன்றிக் கரடிப்பறை, பன்றிப்பறை, ஒரு கட்பகுவாய்ப்பறை, துந்துபி, தூரியம், பம்பை, தம்பட்டம், தலைவிரிபறை, மாக்கான்பறை முதலிய உளவாம்.

தோற்றுன்னர்—சாலியன் பார்ப்பினியைப் புணரப்பிறந்தவன்.

தோஷன்—1. யஞ்ஞமூர்த்திக்குத் தக்ஷணை யிட முதித்தகுமரன்.

2. வசுக்களில் ஒருவன் தருமத்திற்கு வசுவிடத்துதித்த குமரன், பாரி சாவரீ.

தோஷா—புட்சிபாரன் பாரி, குமரர் பிரதோக்ஷன், நிசிதன், வியுஷ்டி.

தோஷை—1. பவநன் தேவி.

2. புஷ்பாருணன் தேவி.

தோஷ்டா—காச்யபருக்கு அதிதியிடமுதித்த குமரன், துவாதசாதித்தரில் ஒருவன். இவனைத் துஷ்டா என்பர். துஷ்டா வைக்காண்க.

தௌமியர்—1. மந்தாரன் தந்தை.

2. ஒரு இருடி. பாண்டவருக்குக் குரு.

தௌர்வாசம்—துருவாசர் செய்தபுராணம்.

நகரன்—கத்ருகுமரன், நாகன்.

நகபானன்—அங்கன் குமரன்; இவன்குமரன் திவிரதன்.

நகுலன்—பாண்டுவின் தேவியாகிய மித்திரா தேவியிடம் அச்வநிதேவர் மந்திரத்தால் பிறந்தவன். இவனுக்குச் திரௌபதியிடம் சதானீகனும், இரேணுமதியென்னும் பெண்சாதியிடம் நிர்மித்திரனும் பிறந்தனர். இவன் தன்னை அழகுள்ளவன் எனச் செருக்குற்றதால் சகாதேவனுக்குப் பின்னிறந்தனன்.

நகுஷன்—1. (சந்.) ஆயுவிற்குச் சுவர்ப்பாவியிடம் பிறந்தவன். புரூரவசுவின் பேரன். காண்டவப்பிரஸ்த மாண்டவன். செம்படவர் வலையிலகப்பட்ட சௌனகரை மீட்கப் பசுவை விலையாகத் தந்தவன். இவன் நூறு அச்வமேதயாகஞ்செய்து இந்திரபதம்பெற்றுப் புலோமசையாகிய இந்திராணியிடம் சத்தமுனிவர்களும் பல்லக்குத்தாங்கச் செல்கையில் விரைவில்செல்லும் அவாவால் காமவெறிமீறிச் சர்ப்ப சர்ப்பவென்றனன். இதனால் அகத்தியர் கோபித்துச் சர்ப்பமாகச் சபித்தனர். இவன் பெரும் பாம்பாகவிருந்து வீமசேனை விழுங்கித் தான் கேட்ட தருமசந்தேகங்களுக்கு விடையளித்த தருமபுத்திரரால் சாபம் நீங்கப்பெற்றவன். இவன் தேவி பிரியம்வதை, குமரர் ஆயாதி, உத்தவன், சங்கியாதி, யயாதி, எதி, கிருதி. (பாகவதம்).

2. கத்ரு குமரன், நாகன். நளனைக் கடித்தவன்.

3. பிரசாபதிக்கு ரதையிடம் பிறந்தவன் வசு.

நக்கத்திரசீவகன்— கூத்திரயப் பெண்கள் சோரத்தில் மறையவனைக் கூடிப்பெற்ற குமரன்.

நக்கதன்—பிருது குமரன்.

நக்கீரனார் — இவர் மதுரைக்கணக்காயனார் மகனார். கடைச்சங்கத்துத் தலைமைப்புலவர். இவர் முடத்திருமாறன் கடைச்சங்கம் கண்ட காலத்தில் புலவர் நிலகாயிருந்து இறையனார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய அகப்பொருளுக்கு உரைகண்டு வங்கிய சூடாமணிபாண்டியன் கட்டிய பொற்கிழிபெறத் திருமுகப்பாசுரம் ஆலவாயாரிடம் பெற்றுத்தந்த தருமிக்கு அப்பாசுரத்தில் குற்றங்கூறி மறுத்துச் சிவமூர்த்தி யெதிரில்வந்து கேட்கவும் அஞ்சாது குற்றங்கூறிமறுத்தஅக்குற்றத்தால் பொற்றாமரையில்வீழ்ந்து கரையேறி அகத்திய முனிவரிடம் அவ்விலக்கண முணர்ந்து பார்வதிபிராட்டியார் கூந்தலுக்கும் செயற்கைமணம்என்ற பழிப்பால் குட்டநோயடைந்து அது தீரும்படி "ஆலவாயிலமர்ந்தாய் - தணிந்தென்மேல், மெய்யெரிவு தீர்த்தருளுவேதியனே" எ-ம், "என்மேற், சீற்றத்தைத் தீர்த்தருளுந் தேவாதிதேவனே, யாற்றுவது நீசெய்யுமருள்" என்றுவேண்டிவெப்புத்தணியத் திருக்கையலையடையச் செல்கையில் வழியிலிருந்த ஒரு தீர்த்தத்தையும் ஆலமரத்தையுங் கண்டு சிவபூசைசெய்ய உட்கார்ந்து சிவபூசை செய்கையில் ஒரு ஆலிலை மரத்திலிருந்து வீழ்ந்து பாதி மீனுகவும் பாதிப்பறவையாகவும் மாறிச் சலத்தில் விழுந்தபாகம் பறவையையும் பூமியில் வீழ்ந்தபாகம் மீனையும் இழுக்கக்கண்டு சிவபூசையினின்று மனத்தை மீட்டு இதனைக் கண்டனர். இதுநிற்க அயக்கிரீவன்எனும் பிரமராக்ஷஸன் ஒன்று, இருமனப்பட்டுச் சிவபூசையியற்றும் வித்துவான்கள் ஆயிரவரை ஒருமிக்க உண்ண எண்ணங்கொண்டு தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற் றொன்பதின்மரை ஒரு குகையில் அடைத்துவைத்து ஒருவருக்காகத்தேடிக்கொண்டு இருந்து நக்கீரர் அகப்பட ஆயிரவராக்கி நற்காலமென்று எண்ணித்தூக்கிச் சென்று குகையிலடைத்து ஸ்நானஞ் செய்துவரச் சென்றது. இவரைக்கண்ட குகையிலிருந்த புலவர்கள், இவரைக்கண்டு ஓகோ, எங்களுக்கு இன்றைக்கு முடிவுகாலம் வைத்தனையே யென்று பூதத்தின் செய்தியினையும் தங்கள் செய்தியினையுங் கூறி முறையிட்டனர். இவற்றைக்கேட்ட நக்கீரர், திருமுருகாற்றுப் படையோதி "குன்றமெறிந்தாய்" எ-ம், "குன்றமெந்ததுவும்" எ-ம், துதித்து அப்பூதத்தினை குமாரக்கடவுள் வேலாற் கொல்வித்துச் சிறையிருந்த புலவர்களைத் தங்களிடம் போகவிடுத்துத்தாம் முருகக்கடவுள் கட்டளைப்படி ஒரு தீர்த்தத்தில் மூழ்கித் தக்ஷிணகைலையாகிய திருக்காளத்தியில் எழுந்து குட்டநோய்நீங்கிப் பிராட்டியையும் சிவமூர்த்தியையுந் தரிசித்துக் கைலாபதிகாளத்திபாதியந்தாதி பாடித்துதித்து முத்திபெற்றனர். இவர் தமிழ்நியும்பெருமாளை வாதில்வென்றனர் என்பர். இவர்செய்த நூல்கள் திருமுருகாற்றுப்படை, கைலாபதிகாளத்திபாதியந்தாதி, இறையனாரகப்பொருளுரை, திருவீங்கோய்மலை எழுபது, திருவலஞ்சுழிமும்மணிக்கோவை, திருவெழுகூற்றிருக்கை, பெருந்தேவபாணி, கோபப்பிரசாதம், காரெட்டு, போற்றிக்கலிவெண்பா, திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம் முதலிய. இவர் குமரர் கீரவிகொற்றனார், நெடுநல்வாடை யியற்றியவர்.

நக்கீரன்—கடைச்சங்கமருவிய புலவன்.

நக்கீனசித்—அயோத்திநாட்டரசன், இவன் குமரி சவந்தரியவதி. இவன் கும்பாண்டனிடத்திலிருக்கிற ஏழு ருஷபங்களை எவன் செயிக்கிறானோ அவனுக்குத் தன் குமரியைக் கொடுப்பதாகக் கூறினன். உடனே கண்ணன் அந்த ஏழு ருஷபங்களுக்கு ஏழுரூபமாகிக் கொம்பைப் பற்றிக் கீழேதள்ளிக் கட்டிப்போட்டதைக் கண்டு திருமண முடிப்பித்தவன். நக்கனசித்தையென்று இவன் குமரிக்குப் பெயர்.

நக்கீனசித்தை—நக்கனசித்தின் குமரி, கிருஷ்ணன் பாரி, இவளுக்குச் சவந்தர்யவதியெனவும் பெயர்; இவளுக்கு அசுவசேனன் முதலிய பதின்மர் குமரர்.

நங்கன்—ஒரு அரசன், மகாத்தியாகி.

நசிரம்— ஒரு தீர்த்தம்.

நச்சிகேதசன்—ஒரு அரசன் வல்லியென்னும் வேதபாகத்திற்கு வியாக்யானி இவன் தந்தை வாஜசாவன். இவன் தன் பிதாவைநோக்கி உலகவெற்றியின் பொருட்டு என்னை யாருக்கு ஒப்புக்கொடுக்கப்போகிறீர் என்று தொந்தரைசெய்ய அவர் யமனிடம் இவனை ஒப்புக்கொடுக்க யமன் இவனை ஏற்றுக்கொண்டு இவனுக்கு வேதாந்தஞானம் போதிக்க ஞானம் பெற்றவன்.

நச்சினார்க்கினியர்–(இவரை மதுரை ஆசிரியர் பாரத்துவாசி நச்சினார்க்கினியர் என வும் கூறுவர்) " ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், பாண்டிவளநாட்டுள்ள மதுராபுரியிற் பிராமணகுலத்திற் பாரத்துவாச கோத்திரத்திற்பிறந்தவர். தமிழ்ப்பாஷையிலுள்ள பலவகையான எல்லாநூல்களிலும் அதி பாண்டித்தியமுடையவர். இவரதுசமயம் சைவமே. இவர் இன்னராதல், "வண்டி மிர்சோலை மதுரா புரிதனி, லெண்டிசை விளங்க வந்த வாசான், பயின்ற கேள் விப் பாரத் துவாச, ஞன்மறை துணிந்த நற்பொரு ளாகிய, தூய ஞான நிறைந்த சிவச்சுடர், தானே யாகிய தன்மை யாளன் " என்னும் உரைச்சிறப்புப் பாயிரத்தால் விளங்கும். சிவஸ்தலங்களுட்சிறந்த சிதம்பரத்தினது திருநாமங்களாகிய 'திருச்சிற்றம்பலம்', 'பெரும்பற்றப்புலியூர்' என்பவற்றை முறையே ஆறெழுத்தொருமொழிக்கும் எழெழுத்தொரு மொழிக்கும் உதாரணமாக, இவர் தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரத்து மொழிமரபில், " ஓரெழுத்தொருமொழி" என்னுஞ் சூத்திரத்து விசேடவுரையிற் காட்டியிருத்தலாலும், சைவசமயத்துச் சிறந்தநூல்களாகிய திருவாசகம், திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார் என்பவற்றினின்றும் தமது உரைகளிற் பலவிடங்களில் இலக்கிய விலக்கணப் பொருள்களுக்கன்றித் தத்துவப்பொருளுக்கும் மேற்கோள்கள் எடுத்துக்காட்டியிருத்தலாலும், அங்ஙனம் மேற்கோள்கொண்ட சிலவிடங்களில் எழுதியுள்ளவிசேடவுரைகளாலும், சிந்தாமணியிற் நாமகளிலம்பகத்து " மேகம் மீன்ற" என்னும் ங-ங-ம் செய்யுளில், 'போகம்மீன்ற புண்ணியன்' என்பதற்கு எழுதிய விசேடவுரையாலும், திருமுருகாற்றுப் படையுரையிற் காட்டிய சில நயங்களாலும்,உரைச்சிறப்புப்பாயிரத்தில் " தூய ஞானநிறைந்த சிவச்சுடர், தானே யாகிய தன்மையாளன்" எனக்கூறப்பெற்றதனாலும், மற்றுஞ் சிலவற்றாலும இவர் சைவசமயியாதல் நன்குவெளியாகும். இவ்வுரையாசிரியர், பத்துப்பாட்டினுக்கும், தொல்காப்பியத்திற்கும், கலித்தொகைக்கும், சீவகசிந்தாமணிக்கும், குறுந்தொகையிற் பேராசிரியர் பொருளெழுதாதொழிந்த இருபது செய்யுட்களுக்கும், உரை செய்தருளினர். இன்னும் சிலநூல்களுக்கு இவர் உரையியற்றினரென்பர்; அவை இவையென்று புலப்படவில்லை. இக்காலத்து வழங்கும் திருக்கோவையாருரை, பேராசிரியராற் செய்யப்பட்டதென்று தெரிகின்றமையாலும், இவர் அந்நூற்குச்செய்த வேறுரை கிடையாமையாலும், அதற்கும் திருக்குறள் முதலிய மற்றுஞ்சிலவற்றிற்கும் இவர் உரை செய்திருப்பதாக இவருடைய உரைச் சிறப்புப்பாயிரத்திலேனும் வேறொன்றிலேனும்கூறப்படாமையாலும், அவைகள் இங்கே எழுதப்பட்டில. சீவகசிந்தாமணிக்கு நச்சினார்க்கினியர் முதன்முறை ஒருரையெழுதி, அக்காலத்துப் பிரசித்தி பெற்றிருந்த சைனவித்துவான்கள் சிலருக்குக்காட்ட, அவர்கள் அவ்வுரையை அங்கீகரியாமைகண்டு, பின்பு ஆருகதநூல்கள் பலவற்றையும் நலமுறஆராய்ந்து இரண்டாமுறை ஓர்உரையை யெழுதி அவர்களுக்குக் காட்டவே, அவர்கள் உற்றுநோக்கி வியந்து அவ்வுரையை அங்கீகரித்துக் கொண்டார்களென்று சைனர் கூறுகின்றனர். தொல்காப்பியவுரை முதலியவற்றில் வேதம், வேதாங்கம் முதலிய பல நூல்களிலிருந்தும் பல உரைகளிலிருந்தும் பற்பல அரியவிஷயங்களை ஆங்காங்கு எடுத்துக்காட்டி நன்குவிளக்கிப்போகின்றமையாலும் பிறவாற்றாலும் இவரை வடமொழியிலும் மிக்க பயிற்சியுள்ளவராகச் சொல்லுவதுடன் பலவகையான கலைகளிலும் பயிற்சியுடையவரென்று சொல்லுதற்கிடமுண்டு. உரையாசிரியர், சேனாவரையர், பேராசிரியர், ஆளவந்தபிள்ளையாசிரியர் முதலிய உரையாசிரியர்கள் இவருடைய உரையில் எடுத்துக் கூறப்பட்டிருத்தலின், அவர்களுக்கு இவர் காலத்தினும் பிற்பட்டவரென்று தெரிகின்றது. அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மடவரல் செய் அருந்தவத்தின் பெரும்பயனுக அவதரித்தருளிய இம்மகோபகாரியின் அருமைபெருமைகள் விரிவஞ்சி விடுக்கப்பட்டன. இவர்காலத்தில் ஆசிரியர் பரிமேலழகரும் உடனிருந்தாகக் கூறுவர். எவ்வகையெனின் "குடம்பை தனித் தொழியப் புட்பறந்தற்றே, உடம்போடியிரிடைநட்பு." என்னுங்குறளில் குடம்பை என்பதற்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூண்டு எனவும் ஆசிரியர்பரிமேலழகர் முட்டையெனவும் கூறினதாகவும், பரிமேலழகரது உரை கேட்ட நச்சினார்க்கினியர் பரிமேலழகர் உரையைப் புகழ்ந்ததாகவுங் கூறுவர். "பாரத்தொல் காப்பியமும் பத்துப்பாட்டுங்கலியு, மாரக்குறுந் தொகையுஞ் ஞான்குஞ் - சாரத், திருத்தகு மாமுனி

செய் சிந்தாமணியும், விருத்தி நச்சினூர்க் கினியமே.'' ''எவ ளூ ல வாயிடைவந்த முதவா யுடையனென வியம்பப் பெற் ரூன், எவன்பண்டைப் பனுவல்பலவிற வாது நிலவுரையெழுதி யீந்தோன், எவன்பர மவுகாரி யெவனச்சினூர்க்கி னிய னெனும்பேராளன், அவன் பாத விருபோது மெப்போது மலர்கவென தகத்து மன்னே.''

நச்சுமனூர்—கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒரு வர்.

நச்செள்ளையார்—ஒரு தமிழ்ப்புலவர். இவர், காக்கைபாடினியார் நச் செ ள் ளை யார் எனப்படுவர். இவர் பதிற்றுப்பத்தின் கணுள்ள ஆரும்பத்தால் ஆடுகோட்பாடுச் சேரலாதனைப் புகழ்ந்துபாடி அவனுற்க லனணிக என்று ஒன்பதுதுலாம் பொன் னும் நூருயிரங்காணமும் அளிக்கப்பெ ற்று அவன் பக்கத்துவீற்றிருக்குஞ் சிறப் பும் எய்தியவர். பாடினி, செள்ளை எனும் பெண்பாற் பெயர்களானும், கலணிதற் குப் பொன் பெற்றதனுனும் பெண்பாலா ராக அறியப்படுகின்ரூர். பதிற்றுப்பத்து ஆரும்பத்தில் ''யாத்த செய்யுளடங்கிய கொள்கைக்காக்கை பாடினியார் நச் செள்ளையார்'' இதில் அடங்கிய கொள் கை, என்பது பெண்பாலாரைக் குறிக் கின்றது. குறுந்தொகையில் ''திண்டேர் நள்ளி,.....விருந்துவரக்கரைந்த காக்கை யதுபலியே'' எனும் பாட்டில் காக்கை கரைந்தமைபற்றி யருமைபாராட்டிக் கூறியதனுல் இவர்க்கு இப்பெயர்வந்தது. குறுந்தொகையில் உக0 - ம்பாட்டும், புற நானூற்றில் உஎஅ-ம் பாட்டும், எட்டுத் தொகையுள் இவர் செய்தனவாக (கஉ) செய்யுட்களும், காணப்படுகின்றன.

நஞ்சீயர்—இவர் திருநாராயண புரத்தில் (சஉகச) கலிக்குமேல் விஜயஷ ஜநம: பட்டர் திருவடிசம்பந்தி. இவர் வேதாந்தி என முதலில் நாமம் பெற்று இருக்கை யில் வாதபிணைக்குவந்த பட்டரால் செயி க்கப்பெற்றுச் சில நாளிருந்து பிகைக்கு வந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்குப் பிகைகயிட மறுத்த தேவியைவெறுத்துத் திரவியத் தைப் பருத்துப் பெண்சாதிக்களித்துக் குருத கூடி ணை கொ ண் டு யதியாச்சரமம் அடைந்து ஆசாரியரைக் காணப்போகை யில் பட்டர், நம் ஜீயர்வந்தார் என அன்று முதல் இவர்க்கு நஞ்சீயர் எனப்பெயர் உண்டாயிற்று. இவர்க்கு ஸ்ரீரங்கநாத ரென்பதுதாகிய நாமம். இவர் திருவாய் மொழிக்கு (சு,000)படி வியாக்கியானம் செய்து ஒரு ஸ்ரீவைணவரிடம் தர அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அதை யெடுத்துச்செல் கையில் வெள்ளத்தில் சிதற அவைகளை யொருவாறு கேட்டபடி யவர் பூர்த்திசெ ய்து நஞ்சீயரிடம் கொடுக்க சீயர் அப்பி பிராய பேதத்தைக் கண்டு வுண்மை வினை விக்களித்து நம்பிள்ளை யேன் அழைத்த னர். அதுமுதல் அவர்க்கு நம்பிள்ளை யெனப் பெயராயிற்று. இவர்க்கு வேதா ந்த வேதியர், மாதவாசார்யர் என்று வேறு பெயர்கள். இவர் திருநகூத்ரம் பங்குனி யுத்திரம்.

நஞ்சுண்டதேவர்—மைசூரில் நெடுநாளைக்கு முன் அரசராயிருந்தவர்.

நடாஜர்—1. சிவமூர்த்தத்துள் ஒன்று. (2) கோணூரிற் பிறந்த ஒரு சோதிடர்; சாத காலங்கார மியற்றியவர்.

நடாதூராம்மாள் — சுபத்திராம்சரான இவர் கலி (சஉசுசு)க்குமேல் பார்த்திவஷ சித் திரைமீ திங்கட்கிழமை காஞ்சியில் தேவ ராஜப்பெருமாளுக்கு வாதகுருவென் று அவதரித்தனர். இவர்எங்களாழ்வானிடம் பாஷ்யம் சேவிக்கப் பிதாவின்கட்டளைப் படிசென்று எங்களாழ்வான் வீட்டுவாசற் கதவைத் திறக்க எங்களாழ்வான்யார்என் றனர். வாதகுரு பிரதியுத்தரமாக நான் தான் என்றனர். இதைக்கேட்ட எங்க ளாழ்வான், நான் செத்தபின் வருகஎன அனுப்பத்திரும்பிப் பிதாவிடங் கூறினர். பிதா ஆசாரியரிடம் நானென்னும் அகங் காரத்தை யொழித்து அடியேன் எனக் கூறுதலொழிந்து, நான் என் ற தனல், அவர் அவ்வகைக் கூறினர் என்று மீண் டும் அனுப்பினர். வாதகுருவும் மீண்டும் சென்று ஆசாரியரைக்கண்டு அடியேன் இராமாநுசதாசன்என்று தண்டன்சமர்ப் பித்தனர். ஆசாரியர்களித்துப்புத்திரனைப் போல் அன்புள்ளவராய் எனக்குக் கொள் ளியிட்டுக் கர்மாதிகிரியைகள் செய்வதாய் ப்பிரதிக்ஞை செய்து தருவீராகில் ஸ்ரீ பாஷ்யம் பிரசாதிக்கிறே னென்றனர். வாதகுரு அதனைப் பிதாவிற்கு விண்ணப் பித்துப் பிதாவின் நியமனம்பெற்று ஸ்ரீ பாஷ்யகோசத்தைக் கொண்டு ஆழ்வானு க்குப் பிரதிக்ஞை செய்துகொடுத்துப் பா ஷ்யாதிகளை ஐயந்திரிபறச் சேவித்தனர். இவர் தமதாசார்யர் திருநாட்டுக் கெழுந்த ருள அவர்க்குச் செய்யவேண்டிய சரமக் கிரியைகளை முடித்துக் கச்சிவாய்த்தான் மண்டபத்தில் காலக்ஷேபஞ் சாதித்திருந் தனர். இவரிடத்தில் கிடாம்பி அப்புள் ளார் ஸ்ரீகிருஷ்ணபாதர்என்கிறவடக்குத்

திருவீதிப்பிள்ளை முதலியவர்கள் ஆச்சா யித்திருந்தனர். இவ்வகை யிவர் பாஷ்ய காலக்ஷேபம் செய்துவருகையில் ஒருநாள் அப்புள்ளார் ஸ்ரீவேங்கட நாதாசார்யர் என்னும் பிள்ளைத் திருநாமம்பெற்ற வேதாந்த தேசிகருடன் காலக்ஷேபங் கேட்டிருக்கையில் வேதாந்த தேசிகரின் திவ்ய தேஜஸைக் கண்டுமயங்கிக் காலக்ஷேபத்தில்விட்டவிடந்தெரியாமலிருக்க மூன்று வயதுள்ள வேங்கடநாதாசாரியர் விட்ட விடங் குறிப்பித்தனர். இதனால் அதிகக் களிப்படைந்த வரதகுருதூப்பில் பிள்ளையை யாசீர்வதித்து அப்புள்ளாரிடம் ஒப்புவித்து ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளைப் பிரசாதிக்கக் கட்டளையிட்டனர். ஸ்ரீபராசபட்டர் இவரது காலக்ஷேபம் சேவித்துவருநாளில் ஒருநாள் வராதிருந்ததுகண்டு வரதகுரு பிரசங்கத்தை நிறுத்த மற்றவர்கள் பிரசங்கத்தை நடத்தக்கூற வரதகுருவும் அவர் வந்தவுடன் தாம்கூறிய அர்த்தங்களைக் கூறச்செய்து அதற்குச் சுருதப்பிரகாசிகையெனப் பெயரிட்டனர். இவ்வகையிருக்கையில் சிலரிவரிடம் வாதத்திற்குவர அவர்களிடம் வாதிட அப்புள்ளார் கேட்க அங்ஙனமே அவர்வாதிட்டு வென்றதுகண்டு அவர்க்கு வாதிஹம்ஸாம்புதர் எனப் பெயரிட்டுப் பெருமாளுக்குப் பாலமுது செய்வித்துவந்தனர். அவ்வகை வருகையில் ஒருநாள் பாலமுது ஸமர்ப்பிக்கையில் பால் உஷ்ணமாயிருந்ததுகண்டு தம்முடையகைவிரலைப் பாலில் இட்டுப் பார்த்தனர். இதனைக் கண்ட பெருமாள், தாய் குழந்தைக்கு அன்றே இவ்வாறு பாலூட்டுவது என்று "என் அம்மாளோ" என்று அழைத்தனர். அதுமுதல் அம்மாள்எனத் திருநாமம் வந்தது. இவர் ஒருநாள் ஆரண்யத்தின் வழியாகத் திருவேங்கடஞ் செல்கையில்வழியில்மகாரண்ய மாகையால் பெருமாளுக்குப் பிரசாதம் அமுதுசெய்விக்கத் தகுந்தஇடம் நேராமல் இருந்தது. அதனால் இவர்பெருமாளுக்குத் திருஆராதனம் செய்துவிட்டுத் தாம் உபவாசமாயிருந்தனர். இதைக்கண்ட திருவேங்கட முடையான் ஒரு வேதியராய் இவர்க்குமுன் எழுந்தருள அம்மாளும் தேவர் யார்என்ன நான் திருவேங்கடமுடையான் அமுதுசெய்த பிரசாதத்தைத் தேவர்பொருட்டுக் கொண்டுவந்தேன் தேவர் அமுதுசெய்தபின் உமக்கு விடைதருகிறேன் என்றகூறி அம்மா ளமுதுசெய்தபின் மறைந்தருளினர். அம்மாள் இது பெருமாள் செயலென்று துதித்துத் திருவேங்கடஞ் சென்று பெருமாளைச் சேவித்துத் திரும்பிக் கச்சிக் கெழுந்தருளிச் சிலகாலமிருந்து திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினர்.

நடாதூராழ்வான்—உடையவர் திருவடிசம்பந்தி, உடையவர் சகோதரி புத்திரர், இவர் குமார் நடாதூர் தேவராசப்பெருமாள். நயினாசாரியர் திருவடிசம்பந்தி.

நடாதூர்தேவராசப்பெருமாள்— நடாதூர் ஆழ்வான் குமரர்.

நடுகல்—இது, வென்றியான் மேம்பட்டுத் துறக்கம்புக்கப் பெருவீரர் பெயரையும் அவர்கள் ஆங்காங்குப்புரிந்த போர்ச்செயல்களையும் ஒரு நெடுங்கல்லில் எழுதி அதனை நாட்டி அதில் அவர்களின் உருச் செய்து மாலை, பீலி முதலியபூனைந்து வழிபடுதல் தமிழ்நாட்டுப் பழைய வழக்கமானது.

நடுக்காட்டுத்தியாகி—இவர் இடையர், தம்மை விரும்பிவந்தவர்க்கு உபகரித்துப் புகழடைந்தவர்.

நடுவிலாழ்வான்—எழுபத்திரண்டு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

நடுவில்திருவீதிபிள்ளைபட்டர்— நம்பிள்ளை திருவடிசம்பந்தி. இவர் பின்பழகிய பெருமாளுடன் சமஸ்தானஞ்சென்று அரசன்கேட்ட இராமாயணசங்கைக்கு விடைதர மயங்குகையில் பின்பழகிய பெருமாள்கூறிய சமாதானத்தைக்கேட்டு அரசனுக்கு விடைதந்து அரசனளித்த பரிசுகளை நம்பிள்ளைக்கு அளிக்க நம்பிள்ளை மறுக்க விசனமுற்று அவரை யாசித்தவர்.

நடையாடுபதஞ்சலி — கூரத்தாழ்வானுக்கு ஒருபெயர்.

நட்வலை—சகுனர்மதுவின் பாரி; உல்முகனுக்குத் தாய்.

நதிகள்—(எ) கங்கை, யமுனை, சரஸ்வதி, நருமதை, காவிரி, குமரி, கோதாவிரி.

நதிபனி—சுக்கிரன் என்னும் பிராமணனுக்குத் தம்பி. தாயபாகங்கொடாத தமயனை மூன்றுயோசனை யகலம் ஆறுயோசனை யுயரமுள்ள ஆமையாகச் சபித்தவன்.

நத்தத்தனூர்—இடைக்கழிநாட்டுநல்லூரார், இவர் ஏறுமாநாட்டுநல்லியக்கோடன்மீது சிறுபாணாறு பாடியவர், கடைச்சங்கத்தவருள் ஒருவர்

நந்தகன்—1. குரோதகீர்த்தியின் குமரன். (பக்தாஸ்தன் அம்சம்).

2. வச்சமித்திரன் குமரன் இவன் குமரன் புனிந்தன்.

நந்தகமகாமுனி — சோணாட்டுக்கூடலூரில் தவம்புரிந்து விஷ்ணுமூர்த்தியினருள் பெற்றவர்.

நந்தகோபன்— கோகுலத்தரசன், வசுதேவர் நண்பன்; பலராமகிருஷ்ணர்களை வளர்த்தவன்; இவன் முற்பிறப்பில் துரோணன் என்பவன் ஏகாதசிவிரதமிருந்து துவாதசி தீர்த்தமாட யமுனை நதிக்குச் சென்று வருணப்பிரத்தியனுல் வருண லோகத்திற்குக் கொண்டுபோகப் பட்டுக் கண்ணன் மீட்க மீண்டும் யமுனையையடுத்த மடுவில் ஸ்நானஞ்செய்து பரம பத தரிசனஞ்செய்து கண்ணனை நாராயணன் என்று தரிசித்திருந்தவன். அம்பிகை பூசைக்குச்சென்று அவ்விடத்து மலைப்பாம்பினுல் விழுங்கப்பட்டுக் கிருஷ்ணமூர்த்தியால் விடுபட்டவன்.

நந்தட்டன்—கந்துக்கடன் புதல்வன், சீவகனுக்குச் சகோதரன் என்பர்.

நந்தனூர்— திருநாளைப்போவாரைக் காண்க.

நந்தன் — 1. விஷ்ணுமூர்த்தியின் படர்க்களில் ஒருவன்.

2. திருதராட்டிரன் புத்திரன்.

3. கண்ணனை வளர்த்தவன். இவன் தேவி யசோதை.

4. பிருதுஷேணன் குமரன், தாய் ஆருதி, தேவி பிரதிபுத்திரை, குமரன் கேயன்.

5. மகாநந்திக்குச் சூத்திரப்பெண்ணிடம் உதித்துப் பிறகு மகாபத்மன் என்கிற பெயரடைந்து க்ஷத்திரியரை நாசஞ் செய்தவன். மகததேசாதிபதி இவனுக்குச் சுமாலிமுதலிய எட்டுக் குமரர்.

6. வசுதேவர்க்கு மத்திரையிடம் உதித்தகுமரன்.

7. சந்திரகுலத்தரசனுகிய தருமகுத்தனுக்குத் தந்தை.

8. நபாகனைக்காண்க.

நந்தன் சாம்பன்—பேராலூர்ப்பிரபுவைக்காண்க.

நந்தி — 1. இவர்க்கு இடதுகையில்சூலம், வலதுகையில்செபமாலை. இராவணனைக் குரங்கால் உன்பட்டணமழிக வெனச் சபித்தவர். சர்வசம்மார காலத்தில் சிவமூர்த்தியை யடைக்கலம் புகுந்து வாகனமானவர். கருடனை உச்வாசநிச்வாசத்தால் கர்வபங்கஞ் செய்ததால் பூமியில் பசவேசராகப் பிறந்து சிவபூசைசெய்து கைலையடைந்தவர். சிவாக்ஞையால் பிரமன் யாகசாலைக்குச் சென்று அவ்விடத்துச் சிவமூர்த்தியை நிந்தை கூறிய தக்கனைத் தலையறவும் இந்தச் சிவநிந்தை கேட்டிருந்த தேவர் பிறந்திறந்து சூரனுல்வாதையடையவும் சாபமிட்டுத் திருக்கலையடைந்தவர். சிவமூர்த்தி பிராட்டிக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்தகாலத்தில், குமாரக்கடவுளை யவர்களிடம் கட்டளையின்றி விட்டு இதனுல் சுரமீனுகச் சாபமடைந்து வலையராய் வந்த சிவமூர்த்தியால் பிடியுண்டு சாபநீக்க மடைந்தவர். இவர் தவமியற்றிப் பருவதவடிவம் பெற்று ஸ்ரீபர்வதமாய்ச் சிவமூர்த்தியைத் தாங்கினவர். விஷ்ணு மூர்த்திக்குச் சிவமான்மியங் கூறியவர்.

2. அருஷன் மனைவி.

3. ஒரு சிவகிங்கரன்.

4. பாரசருஷியின் புத்திரன்.

5. இவன், தொண்டைநாட்டு ஆறைப்பதிக்காவலன். இவன் பல்லவர் வம்சத்தவன். இதனை "மல்லைவேந்தன் மயிலை காவலன், பல்லவர் தோன்றல் பைந்தார் நந்தி" எ-ம், பல்லவக்கோனந்தி" எ-ம், அமரர் கோமானடுபோர் நந்தி"எ-ம், பைந்தார் நந்திப் பல்லவர்கோன்" எனவும் கூறியவற்றுலறிக. இவன் அவனிநாராயணன், விடேல், விடுகு, குவலயமார்த்தாண்டன், மஞ்சயன், தேசபண்டாரி, நந்திச்சீராமன் எனவும் பெயர்பெறுவன். இவன், குருக்கோட்டை வென்றதாகவும், தெள்ளாற்றில்பகைவரைவென்றதாகவும், பழையாற்றுச் சண்டை வென்றதாகவும் புகழப்படுவன். இவன் பொருளை யிரவலர்க்குச்செலவு செய்தலில் பொருது இவனைக் கொலைபுரிய வெண்ணிய இவன் சகோதரன் வசையாகக் கலம்பகம் பாடி அதில் ஒரு கவியை ஒரு புலவனை அவர் ஏகாந்தத் தலத்துச் சுவரைத் தொளைத்துக் கூறிவிட்டு ஓடச்செய்தனன். அவ்வகை செய்த புலவன் கூறிய செய்யுள் ஒன்றைக்கேட்டு அவற்றை முற்றும் கேட்க ஆவல்கொண்டானுயிருக்கும் நாட்களில் ஒரு நாள் நகரை வலம்வருகையில் தாசியொருத்தி யிச்செய்யுளை வீணையில் பாடக்கேட்டு (கூகு) பந்தல்களைச் சுடலையளவுபோடச்செய்வித்துச் சுடலையில்சிதையடுக்கச் செய்வித்துத் தாசியை அழைப்பித்து ஒவ்வொரு பந்தலில் ஒவ்வொரு செய்யுளைக் கேட்டுவருகையில் அப்பந்தல்கள் தீப்பற்றக் கண்டும் மனஞ்சலியாது நூறுவது செய்யுளைக் கேட்க ஆவல்கொண்டு சிதைமேலிருந்து "வானுறு மதியை யடைந்ததுன் வதனம் வையகமடைந்ததுன் கீர்த்தி, கானுறுபுலியை யடைந்ததுன் வீரம் கற்பகமடைந்ததுன் கரங்கள்,

தேனுறு மலராளரியிடஞ் சேர்ந்தாள் செந்தழல் புகுந்ததுன் மேனி, யானுமென் கலியுமெவ்விடம் புகுவேமெந்தையேநந்தி நாயகனே" என இதைக்கேட்டுச் சிதை தீப்பற்ற உயிர் நீங்கினவன். இவனது நாடு மயிலேயென்றுங் கூறுவர். இவனே யே நந்தித் தொண்டைமான் என்பர். அதனே "பொள்ளாதுழை வழிப்போய்த் தலே மீட்டும் புலவர் முன்சொல், கள்ளா ருஞ்செஞ்சொற்கலம்பகமேகொண்டு காயம்விட்ட, தெள்ளாறை நந்தி யெனுந் தொண்டைமான் கலிதீர்ப்பதற்கு, வள்வார் முரசமதிர்த்தாண்டதுந் தொண்டை மண்டலமே" என்னுந் தொண்டை மண்டலசதகத்தா லறிக.

நந்திகிராமம்—இராமன் காடுசென்று மீளும் நாள்வரையில் அவரது திருப்பாதுகையை வைத்துப் பரதன் பூசித்த இடம் அயோத்தியாபுரியைச் சேர்ந்தது. இதில் பரதகுண்டம், சத்துருக்கின குண்டம், கயாகுண்டம், சடாகுண்டம், பிசாச விமோசனதீர்த்தம், மானசதீர்த்தம் முதலிய இருக்கின்றன.

நந்திகோத்ரர்—அவரவருஷியின் தந்தை.

நந்திசேநன்—சண்முக சேனாவீரருள் ஒருவன்.

நந்திதுர்க்கம்—மைசூரில் உள்ள மலே. இதில் பாலாறும், வடபெண்ணே உற்பத்தி.

நந்திதேவர்—செங்நிறம், மூக்கண், சடை, வலக்கையில் ஜபமாலே, இடக்கையில் சூலம், அபய, வரதங்கொண்டு சதுர்ப்புஜராயிருப்பார்.

நந்திதேவன்—ஒரு புண்ணிய சீலன்; இவன் நாற்பத்தெட்டு நாள் காட்டில் சலபானத் தடனிருந்து ஒருநாள் சிறிது ஆகாரங் கிடைத்துக் குடும்பத்துடனுண்ண விருக்கையில் இந்திரன் பசியுள்ளவன்போல் வந்து யாசிக்க அவனுக்குக் கொடுத்துச் சுவர்க்கமடைந்தவன்.

நந்தித்தொண்டைமான்—நந்தியையும்கருணகரத்தொண்டைமானேயுங் காண்க.

நந்திநாதோத்பவம் — காவிரியுள்ள நதி, நந்திதேவர் செய்த நாதவொலியா லுண்டானது.

நந்திமண்டலம் — ஸ்ரீசைலத்தில் நிருதி மூலேயில் நந்திமாதேவர் தவஞ்செய்த இடம்.

நந்திமாதேவர்—1. வீதஹவ்யர் எனும் சிலாத முனிவர், தம்பத்தினியார் சித்ரவதியார் புத்திரப்பேறுவேண்ட முனிவர் சிவமூர்த்தியையெண்ணித் தவமியற்றச் சிவபெருமான் தரிசனந்தந்து யாகஞ்செய்வதற்கு நிலத்தை யுழுவாய் ஆண்டு நம்மையொக்கும் அழகுவாய்ந்த புதல்வன் உண்டாவன் என்று திருவுருக்கரந்தனர். அவ்வாறே சிலாதர் யாகஞ்செய்ய நிலத்தை உழ உழுசாலில் பொற்பெட்டியில் அவதரித்துப் பிரமதேவரால் எல்லாத் தேவர்களேயுங் களிப்பித்தமையால் நந்திதேவர் எனப் பெயரடைந்து சிலாதமுனிவர் புத்திரராதலால் சைலாதியென இருடிகளால் பெயர்பெற்று வளர்ந்து சகலகலே வல்லவராய்ச் சிவபெருமானே யெண்ணி மும்முறை தவஞ்செய்து முதலில் திருவடியில் நீங்காத அன்பும், இரண்டாம் முறை சிவநிந்தை, சிவனடியவர்நிந்தை, விபூதி ருத்ராக்ஷநிந்தை செய்பவரைத் தண்டிக்கும் ஆணேயும், மூன்றாம் முறை சிவபெருமானேப்போல் நித்யராய் எல்லாராலுந் துதிக்கப்பெறுதலும், சிவசாரூப்யமும்,பட்டாபிஷேகமும், மகவாம்பேறும், கணாதிபத்யமும்,சிவஞானாசாரியத்வமும், பிதிர்தேவர்களின் இருதயத்திற்றோன்றிய கன்னிகையாகியசுயஞ்ஞையின் திருமணமும், பெற்றுத் திருக்கைலே யடைந்தவர். (சிவரஹஸ்யம்.)

2. ஸ்ரீசைலத்தில் சிலாதமுனிவர் சிவமூர்த்தியை யெண்ணித் தவமியற்றி அவராருளால் இறவாக்குமரன் வேண்டினர். சிவமூர்த்தி நமதருளால் உன்னிடம் ஒருகுமரன் உதிப்பன் எனத் திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தனர். அந்தப்படி சிலாதமுனிவர் யாகஞ்செய்ய உழுதநிலத்தில் நந்திமாதேவர் குழந்தையுருக்கொண்டு திருவவதரித்தனர். இவர் திருஅவதரித்த ஏழாமாண்டில் மித்ராவருணரால் மரணமறிந்து சிவமூர்த்தியையெண்ணித் தவமியற்றிச் சிவமூர்த்தியின் அருள்பெற்றுப் பிராட்டியாரால் ஞானப்பால் அபிஷேகிக்கப்பட்டுச் சிவகணங்களுக்கு இறைமைபூண்டு சுயசை யென்பாளே மணந்து திருக்கைலேயில் எழுந்தருளியிருந்தனர். வீரகனேக்காண்க.

நந்திமுகன் — சிவகணத்தவரில் ஒருவன். ஈசானரிடம் யோகசாஸ்திரம்கேட்டவன்.

நந்திவர்கன்—(சூ.) உதாவசு குமரன்.

நந்திவர்த்தனன்—வாசனன் குமரன்; இவன் குமரன் சுகநாகன்.

நந்திவர்த்தன ஜெயனீ—அற்பகன் குமரன்; இவன் குமரன் மகாநந்தி.

நந்தினி—1. இந்திரப்பிரத்தத்திற் கருகிலுள்ளநதி.

2. வீரன் தேவி, விவிம்சன்தாய்.

நந்தை-1. ஒருநதி, கைலைக்கருகிலுள்ளது.

2. ஒருகன்னிகை. இவள், தந்தை சாபத்தால் ஊமையாய் மீண்டும் சுசர்மனால் நீங்கப்பெற்றவள்.

3. இவள் சிவபத்தியால் உருத்திராக்ஷத் தைப்பூண்டு சிவபூசை கடைப்பிடித்து முத்திபெற்றவள். இவள் தான் வளர்த்த கோழிக்கும், குரங்கிற்கும் உருத்திராக்ஷம் பூனைந்தனள். அதனால் கோழி காச்மீரத் தரசன் புத்திரனாகவும், குரங்கு அவ்வரசன் மந்திரியாகிய சுதன்மாவின் குமாரனாகவும் பிறந்து முத்திபெற்றன. மந்திரி குமரன் பெயர் தாரகன்.

நந்நிதி—அநங்கன் குமரன், காமக்குரோதமுதலிய தூற்செய்கையால் சந்ததியில்லாது இறந்தனன். முனிவர் இவன் நாட்டிற்கரசன் இல்லாமைகண்டு இவனிடதுதோளைக் கடைந்தனர். அதினின்றும் கோரரூபமாய் ஒருவன் பிறக்க அவனை நீ வேடர்க்கரசாய்க் காட்டையாள்க என விடுத்துப் பின்னும் வலதுதோளைக் கடைந்தனர். அதில் பரமகாரன் என்பவன் நற்குணனாய்ப் பிறந்தான். அவன் எலும்பைக்கடையத் தாதா, விதாதா பிறந்தனர்.

நபசுவான்—மூராசுரன் குமரன், கண்ணனுடன் பொருதிறந்தவன்.

நபச்சுவதி—1. அந்தர்த்தானன் இரண்டாம் தேவி, அவிர்த்தானன் தாய்.

2. விகிதாசுவன் இரண்டாவது பாரி, நபஸ்திஎனவும் பெயர்.

நபஸ்தி—நபச்சுவதிக்கு ஒருபெயர்.

நபன்—1. (சூ.) நடன் குமரன், இவன் குமரன் புண்டரீகன்.

2. விப்ரசித்தி குமரன்.

நபாகன்—1. நாபாகன் தந்தை.

2. வைவச்சுவதமனுவின் புத்திரனாகிய திருஷ்டன் புத்திரன். இவன் ஒரு வைசியகன்னிகையாகிய சுப்பிரபையை யிச்சித்துத் தந்தை முதலியோர் மறுக்கவும் நிற்காது இராக்கதமணஞ் செய்துகொண்டு இராஜபிரஷ்டனாகி அரசனை எனக்கு என்னகதி யென்றனன். தந்தை பசுபாலனஞ்செய்து ஜீவிக்கக் கட்டளையிட்டபடி ஜீவித்துவந்தனன். இவனுக்குச் சிலநாள்தரித்துப் பனந்தனன் என்னும் புத்திரன்பிறந்து தன்தாயால் தங்கள்வரலாறு உணர்ந்து தவஞ்செய்யச் சென்று, நீபன் என்னும் முனியிடத்துத் தன் குறைகூறி அவர் கற்பித்த அஸ்திரசஸ்திரவித்தைகளைக் கற்று வல்லவனாய் ஞாதிகளோடிட்டித் தந்தையிடத்துக் கூறினன். தந்தை, நான் இராச்சியமாளேன் என் தந்தைகூறிய சொல்லைப் பரிபாலித்துவருவேன் என்றனன். பனந்தன்தாய், அரசனைநோக்கி நீர் வைசியன் அன்று. நானும் வைசியகன்னிகை அல்லள். என் தந்தையும் வைசியனல்லன். என்தந்தையின் சரித்திரம் கூறுகிறேன் கேளும் என்றனள். பூர்வம் சுதயவன் என்னும் அரசன், தன் சிநேகனும் தூம்ராசுவன் குமாரனுமாகிய நளனுடன் கூடி வேடிக்கையாக வநம்பார்க்கச்சென்றனன். அவ்விடம் ஜலத்திற்கு ஒருவேதியன் தேவி பிரமதியென்பவள் வந்தனள். இவளை நளன் தொட்டிழுத்தனன். அதனால் பிரமதி வாய்விட்டரற்ற அவள் கணவனாகிய வேதியன்வந்து அரசனைக்கண்டு கூறினன். அரசன், தன் கண்பனிடம் வைத்தகருணையால் தான் வைசியன், அரசனிடம் கூறுக என்றனன். இதனால் வேதியன், அரசனை வைசியனாகச் சபித்து நளனைச் சாம்பலாக்கினன். இதைக்கண்ட அரசன்பயந்து வேதியனை வேண்டினன். வேதியன், உன்குமரியை எந்த அரசன் பலாத்காரமாய்க் கல்யாணஞ்செய்துகொள்ளுகிறானோ அக்காலத்தில் நீ அரசனாவாய் என்று போயினன். அந்தச்சுவேதனை சுதயவன் இந்த என்தந்தை. இனியென் சரிதை கூறுகிறேன் கேளும். பூருவம் கந்தமாதனத்தில் சுரதன் என்னும் முனிவன் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனன். அக்காலையில், ஒருகழுகு மான்குட்டி ஒன்றைத் தூக்கிச்சென்று அம்முனிவர் முன் நழுகவிட்டது. அந்த இருடி, அதன்மீது கருணையுடன் தன் கண்களை மூடித்திறந்து பார்க்கையில் நான் பிறந்தனன். அதனால் எனக்குக் கிருபாவதியென்று பெயரிட்டனர். இவ்வகைப்பட்ட நான் வளர்ந்து என் தோழியருடன் ஒருநாள் வநத்தில் விளையாடச்சென்றேன். அவ்விடம் அகஸ்தியன் என்னும் வேதியன் வந்தனன். அவனை நான்பார்த்து நீ வைசியன் அன்றே என வேதியன், நீ யென்னை வைசியன் என்றதால் வைசியக் கன்னிகையாகவெனச் சபித்தனன். நான்வேதியனை வணங்கிக் கேட்க அவ்வேதியன் உன்மகன் எக்காலத்து அரசு செய்கின்றானோ அக்காலத்து உன் வைசியத்துவம்போய் இராஜஸ்திரீ ஆக என்றனன். ஆதலால் நான் இராஜஸ்திரியே என்றனள். இதைக்கேட்ட அரசன், நான் பித்ருவாக்ய பரிபாலனஞ்செய்கிறேன் உன்

குமரன் அரசாளட்டும் என்று குமரனுக்குப் பருதிசெலுத்தி வந்தனன். குமரன் நெடுநாள் அரசாண்டு, பகந்தன், வத்சந்திரன், நந்தன்என்னும் குமரரைப் பெற்றுத் தவமடைந்தனன்.

நடபுலவிபுலர்—சீவகன் தம்பியர்; காமக்கிழத்தியரிடத்துச் சச்சந்தனுக்குப் பிறந்தவர்.

நடபாலத்தனார் — கடைச்சங்கத்தவருள் ஒருவர்.

நடபின்னை—கண்ணன் தேவியரில் ஒருத்தி. இவளே நீளாதேவியின் அவதாரம் என்பர்.

நடபூதனார்—இவர் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துப் பொன்வாணியனார் மகனார்; இவர் முல்லைப் பாட்டியற்றியவர்.

நமச்சிவாயதம்பிரான்சுவாமிகள்—திருவாவடுதுறை மடத்தைச்சார்ந்த ஒரு தம்பிரான். இருபா இருபஃதிற்கு உரையாசிரியர்.

நமச்சிவாயதேசிகர் — சிவப்பிரகாச தேசிகர் மாணாக்கர்.

நமச்சிவாயப்புலவர் — தொண்டைநாட்டிலிருந்த தமிழ்ப் புலவர்களில்ஒருவர், இன்னவருணத்தினர் எனத் தெரியவில்லை. இவர் பிரம்பூர் ஆனந்தரங்க பூபதியைப் புகழ்ந்து பாடியிருத்தலால் தொண்டைநாட்டில் இருந்தவராகத் தெரிகிறது.

நமஸ்காரம் — இது தேவர்களேயும் பெரியோர்களேயும் வணங்கும் வணக்கமாம். இது தண்டாக்ருதியாய் விழுந்து நமஸ்கரித்தலும், நின்றபடியும்இருந்தபடியு நமஸ்கரித்தலென விருவகைப் படும். விழுந்து நமஸ்கரித்தல் இருவிதப்படும் அஷ்டாங்க நமஸ்காரமும், பஞ்சாங்க நமஸ்காரமெனவுமாம். இவற்றுள் அஷ்டாங்க நமஸ்காரம் தலை,கையிரண்டு,செவியிரண்டு, மோவாய், புஜங்களிரண்டு என்னு மெட்டவயவங்களு நிலத்துப் பொருந்தும்படி நமஸ்கரிப்பது. இது பூமியில்சிரத்தைவைத்து மார்பு பூமியிலே படும்படி வலக்கையை முன்னும் இடக்கையைப் பின்னு நேரேநீட்டிப் பின் அம்முறையே மடக்கி வலப்புயமும் இடப்புயமும் மண்ணிலே பொருந்தும்படி கைகளே அரையைநோக்க நீட்டி வலக்காதைமுன்னும் இடக்காதைப் பின்னும் மண்ணிலே பொருந்தச் செய்வது. பஞ்சாங்கநமஸ்காரமென்பது தலை; கையிரண்டு, முழந்தாளிரண்டுஎன்னுமைந்தவயவங்களு நிலத்திற்பொருந்தும்படி வணங்குவதாம். மற்றநமஸ்காரமென்பது இரண்டுகைகளேயு மஞ்சலிப்பதாம். இந்த நமஸ்காரம் தேவர், குரு, பெரியோர், மூத்தோர், நண்பர், தாய், தந்தை முதலியவர்களுக்குரியதாம். தவத்தாலும், வயதாலும் ஞானத்தாலும், உயர்ந்தவர்கள்,நித்யம் நமஸ்கரிக்கத் தக்கவர்கள். எந்தக் குருவானவர் வேதசாஸ்திரோபதேசத்தால் துக்கத்தைப் போக்கடிக்கத் தக்கவரோ அவரை நித்யம் நமஸ்கரிக்கவேண்டும். நாஸ்திகனேயும், கெட்டமரியாதை யுள்ளானேயும், நன்றி மறந்தவனேயும், கிராமபுரோகிதனேயும், கள்வனேயும், வஞ்சகனேயும்,பித்தனேயும், மூர்க்கனேயும், சூதாடுபவனேயும், நடந்துகொண்டிருப்பவனேயும், அசுசியாளனேயும், எண்ணெய்தேய்த்துக் கொண்டிருப்பவனேயும், செபஞ் செய்துகொண்டிருப்பவனேயும், வேதபாஹ்யனேயும், காருடவித்தைக் காரனேயும், சோதிஷங் கூறிப் பிழைப்பவனேயும், பாதகனேயும் அதுபோலவே புருஷனைக் கொன்ற பூவையையும், ராஜஸ்வலையானவளேயும், விபசாரியையும், பிரசவித்தவளேயும், செய்த நன்றி மறந்தவனேயும், அதிகோபியையும் நமஸ்கரிக்கக்கூடாது. சபையிலும் யஞ்ஞசாலையிலும், தேவாலயத்திலும்,புண்யக்ஷேத்திரத்திலும், புண்யதீர்த்தத்திலும், வேதாத்யயன காலத்திலும், பிரத்யேகமான நமஸ்காரம் பூர்வத்திற்செய்த புண்ணியத்தைப் போக்கும். சிரார்த்தம், தானம், தேவதார்ச்சனம், யஞ்ஞம், தருப்பணம் செய்பவனேயும் நமஸ்கரிக்கக் கூடாது.

நமி—கச்சன் புதல்வன்.

நமிசதண்டம்—ஒரு தீர்த்தம்.

நமிதீர்த்தங்கரர் — இவர் அங்கதேசத்தில் மிதிலாநகரத்தில் விசயமகாராஜாவுக்கு பிப்பலாதேவியிடம் முதல் தீர்த்தங்கரர்கள் அவதரித்த யுகத்தில் ஆடிமாதம், கிருஷ்ணபக்ஷம், தசமி, அசுவனியில் பிறந்தவர். உன்னதம்(கரு)வில், சுவர்ணவர்ணம், (க000)ஸு ஆயுஷ்யம். புத்திரன் சுப்பிரபன். சுப்பிரபர் முதலான (கள) கணதரர். சக்ரவர்த்தி சயசேநன்.

நமித்தண்டிநாயனார்—இவர் சிவாலயங்கள் தோறும் திருவிழாதரிசிக்கும்நியமம் பூண்டவர். இவர், ஒருசிவாலயத்தில் நடேசமூர்த்தியின் திருவுருவத்தைத்தரிசித்து இவர்க்கு வாதநோயானதால் திருமேனிவளைந்தது. ஒருகண்ணும் சாய்ந்தபார்வை. ஒரு திருவடியேற்றம் எனக் கவலையடைந்து இந்நோய் தீரும் மருந்து ஆராய்வேன் என்று அருச்சகரைக் கேட்டனர். இவர் பேதையென அறிந்த வேதியர், அடியவ

ரிடம் பொருள்வாங்கிக்கொண்டு ஒரு தயிலத்தைக் கொடுத்தனர். அடியவர்அத்தயிலத்தைச் சிவமூர்த்தியின் திருமேனியிற் சாத்தியும் நோய் தீராமைகண்டு சுரிகையெடுத்து ஊட்டியரிய முயலுகையில் சிவமூர்த்தி பிரத்தியக்ஷமாய் என்னவேண்டுமென உமது திருமேனியின் வாத நோய்தீரவேண்டுமெனச் சிவமூர்த்தி அதின் விலைவை அருளிச்செய்து முத்திதரப் பெற்றவர்.

நமிநந்தியடிகள்—இவர் சோழநாட்டில் ஏமப்பேரூரில் பிராமணகுலத்தில் திருஅவதரித்துச் சிவத்தொண்டு சிவனடியவர் தொண்டில் வழுவாது இருந்தவர். இவர், திருவாரூரில் வன்மீகநாதரை வழிபட்டு அளவில்லாமல் தீபம் ஏற்றுதற்கெண்ணி மாலைக்காலம் நெருங்கியவுடன் ஆங்கு அருகிலிருந்த சமணர்வீடுகளில்துழைந்து சிவமூர்த்திக்குத் திருவிளக்கிட நெய் தருக என்று கேட்டனர். சமணர், உங்கள்மூர்த்திக்குக்கரத்தில் நெருப்பிருக்க ஒளிமிகையன்றே என்றுமறுத்தனர். அடியவர், அதுகேட்டு வருந்திச் சிவசந்நிதானத்து முறையிட்டனர். சிவமூர்த்தி ஆகாயவாணியாக அடியவரைநோக்கி நமிநந்தியே குளத்தின் நீரைமொண்டு தீபமிடுக என்றனர். இதைக்கேட்ட அடியவர் மனங்குளிர்ந்து அந்தப்படி விடியுமளவும் விளக்கெரித்து வந்தனர். அடியவர்,ஒருமுறை திருவாரூர் வீதிவிடங்கப்பெருமான் உற்சவங்கொண்டு திருமணலிக்கு எழுந்தருள உடன்சென்று மீண்டு, சுவாமிதிருச்சந்நிதிக்கு எழுந்தருளியபின் தமதுவீடு சென்றுள்புகாமல்வெளியில்இருந்தனர். இவரது பத்தினியார்சிவார்ச்சனைக்கு உள்ளே யெழுந்தருள்க என்றனர். அடியவர் நான் சுவாமி உற்சவத்தில் உடன்சென்று பலரைத்தொட்டுத் தீட்டுண்டாயிற்று. ஸ்நானமுடித்தபின் அர்ச்சிப்பேன் என்றனர். இதனுள் சிவச்செயலால் அடியவர்க்குச் சிறிது நித்திரை உண்டாயிற்று. அந்நித்திரையில் கனவில் சிவமூர்த்தி அடியவர்க்குத் தரிசனந்தந்து "திருவாரூர்ப் பிறந்தாரனைவரும் சிவகணங்கள் அதை நீகாண்பாய்என்று மறைந்தனர்." நாயனார் விழித்தெழுந்து தாம் நினைத்தது குற்றமென்று சிவார்ச்சனைமுடித்து மனைவியார்க்கு நிகழ்ந்ததைக்கூறி விடிந்தபின் திருவாரூர்க்குச் சென்று, திருவாரூர்ப் பிறந்தவர்களையெல்லாம் சிவகணங்களாகக்கண்டுதரிசித்து அவர் அவ்வருநீங்கிமுன் போலானமையுங்கண்டு சிவமூர்த்தியை அபராதக்ஷமை வேண்டித் தம்மூர்விட்டுத் திருவாரூரில் குடிபுகுந்து சிவப்பணிசெய்து முத்திபெற்றவர். இவர் தொண்டைச்சிறப்பித்து அப்பர்சுவாமிகள்தேவாரத்தில் புகழ்ந்திருக்கிறார்.

நழகாசி—ததுருமரன், தாநவன்.

நழசி—விப்பிரசித்தியின் குமரன். பாரிபிரபை. தேவாசுர தொந்தயுத்தத்தில் இந்திரன் இவன்மீது வச்சிர மெறிந்தனன். அவ்வச்சிரம் இவன் சருமத்தையு மறுக்காதிருந்தது. அதனைக்கண்ட இந்திரன் இவன்மீது நனையாமலும் ஈரமாயுமிருந்த நூரையையெறிந்து கொன்றனன். (பாகவதம்).

நம்பாண்டார்நம்பி — திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளுக்குப் பெண்கொடுத்தவர்.

நம்பி—இவர் திருக்குறுங்குடியில் வாழ்ந்தபுலவர். வல்லமென்னும் ஊரில் வாழ்ந்தகாளத்திமுதலியாரிடஞ் சென்று கண்டவுடனே "பொரடக்கயம்பிடி யென்றன் மதனுமிப்பூவையுமா, தரடக்கமுஞ் சற்றநிந்திலனே மலர்த்தாள் வணங்கா, முரடக்கவுடக் கெடிமன்னர் வெற்றி முடிபிடுங்குங், கரடக்களிற் றண்ணலே வல்லமாநகர் காளத்தியே." இப்பாடலைப்பாடியரியனை முதலிய செல்வந்தரப்பெற்றவர்.

நம்பிகருணாகரதாசர்—நாதமுனிகளையாச்ரயித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்.

நம்பிகாடநம்பி—இவர் சோழநாட்டுப் பூந்துருத்தித் தலவாசியான வேதியர், இவர் தாம் அருளிச்செய்த திருமுறையில் ஆங்காங்குச் சைவசமயாசாரியர் மூவரையும் துதித்திருக்கின்றனர். இவர் சிவபக்தி சிவனடியவர் பக்தியால் சிவத்தைப்பாடி முத்திபெற்றவர்.

நம்பிதருநீதேவர்—உடையவர் திருவடிசம்பந்தி, பரமைகாந்தியரில் ஒருவர்.

நம்பிநெடுஞ்செழியன் — பேரெயில் முறுவலாராற்பாடப்பட்டவன், இவன் அரசர்க்குரிய எல்லா இன்பங்களையும் அநுபவித்ததன்றி எல்லாநன்மைகளையு மூடையவன்.

நம்பியாண்டார்நம்பி — திருநாரையூரிலெழுந்தருளியிருந்த சிவவேதியர் குலத்துதித்தவர். இவர் தந்தையார் ஒருநாள் வேற்றூருக்குப் போயிருக்கையில் தாய், பிள்ளையாரைப் பூசிக்க அன்னமுதலிய கொடுத்து ஏவினள். அவ்வண்ணமேநம்பியுஞ்சென்று பூசித்துப் பிள்ளையார்சந்நிதியில் அன்னமுதலிய படைத்துப் புசிக்கவேண்ட, அவர் புசிக்காதிருந்ததால்

தமது தலையைச் சிலமேல்மோத இருக்கையில் பிள்ளையார் தடுத்து அழுது செய்தனர். பின்னும்நம்பி, காலதாமதமாயிற்று உபாத்தியாயர் தண்டிப்பர்கல்வியருளிச் செய்கஎன வேண்ட அவ்வகையே விநாயகர் சகலகலையும் அருளிச்செய்தனர்என்பர். இவ்வகைநடந்துவரும் அற்புதத்தைக் கேள்வியுற்ற அபயகுலச்சோழன் (இராசராசதேவர்) நம்பிகளை வணங்கிப் பிள்ளையாருக்கு மகாபூசையாதிகள் செய்வித்து மூவரோதியருளிய தேவாரத் திருமுறைகளிருக்குமிடம் அறிய விரும்பி விநாயகரைக் கேட்கும்படி வேண்டினன். நம்பியார் விநாயகரைக் கேட்டுத் தில்லையின் மேற்குக்கோபுரத்தை யடுத்த திருமதிலில் சேமித்திருக்கிறதாகக் கூறியவர். இவர் அருளிச்செய்த நூல்கள், திருநாரையூர் விநாயகர்மீது திருவிரட்டைமாலை, கோயிற்றிருப்பண்ணியர் திருவிருத்தம், திருஞானசம்பந்தர் திருவந்தாதி, திருஞானசம்பந்தர் திருச்சண்பைவிருத்தம், திருஞான சம்பந்தர் திருமும்மணிக்கோவை, திருஞான சம்பந்தர் திருவுலாமாலை, திருக்கலம்பகம், திருஞானசம்பந்தர் திருத்தொகை, திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் திருவேகாதசமாலை. இவர் பிள்ளையாரால் திருத்தொண்டர் சரித்திரமறிந்து திருத்தொண்டர் திருஅந்தாதி அருளிச்செய்தனர். இவர் திருமுறைகளை எழாகவகுத்தவர்.

நம்பியாநூர்—சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்குப் பிள்ளைத் திருநாமம்.

நம்பிள்ளை—இவர், கலி (சகூ0அ)க்குமேல் பிரபவஷ கார்த்திகைமாதம் நம்பூரில் திருவவதரித்தவர். இவர் நம்பூரில் வரதராஜரென்னும் பெயருடன் அவதரித்து நஞ்சீயரால் நம்பிள்ளையெனப் பெயரடைந்தவர். நஞ்சீயரைக்காண்க. இவர் திருநாமம் கலிவைரி, திருக்கலிக் கன்னிதாசர், லோகாசாரியர். ஸ்ரீ-சூக்திசாகரர். இவர் திருவடிகளில் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை யிருவரும் ஆச்சாரியத்தனர். இவர், ஒருஆற்றை கடக்கையில் ஓடம்பாரத்தால் முழுகுவதறிந்த ஓடக்காரன் யாராவது ஒருவர் இறங்கின் எல்லாரும் உயிர்பிழைக்கலாம் என, அதிலிருந்த அம்மை யொருத்தி பிள்ளையுயிர்வாழின் உலோகோபகாரமாகும் என்று வெள்ளத்தில் குதித்தனள். அம்மை யாற்றில்விழுந்து ஒருதிடர்கண்டு உயிர்தப்பி விசனமுறும் நம்பிள்ளையை அடைந்தனள். தம்மைவேண்டிய அம்மைக்கு வைகுந்தம்தர எழுத்திட்டுக்கொடுத்தவர். வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை யியற்றிய லகூத்திருபத்தையாயிரம் கிரந்தத்தைப் புற்றில்வைத்தவர். ஈயுண்ணிமாதவருக்கு மூப்பத்தாறுயிரப் படியைக்கொடுத்தவர். இவர் பெரியவாச்சான் பிள்ளையைத் திருவாய்மொழிக்கு உசூ,000ப்படி வியாக்யானம் எழுதக் கட்டளையிட்டவர். இவர்க்குக் கந்தாடைதோழப்பர், லோகாசாரியர் என்று பெயரிட்டனர். நடுவிற்றிருவீதிபிள்ளை, அரசன் தனக்குக் கொடுத்த பரிசையிவர்க்குக் கொடுக்க அதனை மறுத்தவர். இவர் திருவடிகளில்ஆச்ரயித்தவர்கள், பெரியவாச்சான்பிள்ளை, வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை, பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயர், ஈயுண்ணிமாதவப் பெருமாள்,

நம்பூர்வாதராஜர் – ஒன்பதினாயிரப்படியை நஞ்சீயர் சொற்படி பட்டோலை கொண்டெழுதினவர்; நஞ்சீயர் திருவடிசம்பந்தி.

நம்மாழ்வார்—இவர் கலியுகம்பிறந்த நாற்பத்துமூன்றாநாள் பிரமாதிவருஷம், வைகாசிமாதம்,பௌர்ணமி,வெள்ளிக்கிழமை விசாகநகூத்திரம் கூடிய கற்கடலக்கினத்தில் சேனைமுதலியார் அம்சமாய்த்திருக்குருகூரில் காரியென்பவருக்கு உடைய நங்கையிடத்தில் திருவவதரித்துத் தாய்ப்பாலுண்ணுதல் தாமே வளர்ந்தனர். இது பெருமாள் செயலென்று தாய்தந்தையர் (ஐஉ)ஆம்நாள் மாறன்என்று நாமகரணஞ் செய்து பொலிந்து நின்றபிரான் சந்நிதிக்கெடுத்துச்செல்ல, ஆழ்வார் தவழ்ந்துசென்று பெருமாள் சந்நதியின் வடபுறத்திலிருந்த திருப்புளியடியில் பதுமாசனமிட்டு யோகத்தெழுந்தருளி யிருந்தனர். இவ்வகை (ஐசு)நாள் கழிந்தபின் பெருமாள் கட்டளையால் சேனைமுதலியார் அவரிடத்தெழுந்தருளிப் பஞ்சஸமஸ்காரமுதலிய செய்துபோயினர். இவர் இவ்வகையிருத்தலைக்கண்ட தாய்தந்தையர், இவர் சடவாயுவைக் கோபித்தவராகையால் சடகோபன் எனப்பெயரிட்டு மகிழ்ந்தனர். இவர் அப்புளிக்கீழ் எழுந்தருளியிருந்து மதுரகவியாழ்வார் பொருட்டுநான்குவேத சாரங்களையும் தமிழில் அருளிச்செய்து பெருமாள் பிரசாதித்த மகிழமாலை சூடி வகுளாபரணரென்றும், தம்பாசுரங்களால் பரமதங்களைப் போக்கினதால் பராங்குசரெனவும் திருநாமம்பெற்று (கூடு) திருநகூத்திரம் எழுந்தருளியிருந்து திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினர். இவர்மற்றைய சரிதங்களை மதுரகவியாழ்வாரைக் காண்க.

நமித்திரு—1. ஒரு முனிவன்.
2. சிவசன்மாவைக் காண்க.

நமிஞாசாரியர்—தேசிகர்குமரர். இவர்க்கு வாதாசாரியர் என்றும்பெயர். இவரும் தந்தையைப்போல் பலரிடத்தில் வாதஞ் செய்து திவ்யதேசயாத்திரை செய்துவருகையில் கோளதேசம்சென்று மடைப்பள்ளி பரிசனங்களுக்குத் தலைச் சுமையாய் கூத்தர்எவியகல்லை அவர்களுக்கே திருப்பி அவர்கள்வேண்ட அதைப்போக்கிச் சாகல்லியமல்லன் விட்டபூதத்தைப் பல்லக்குச் சுமப்பித்துத் தாஸராசாவென்கிற பிராமணனை ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கித் தம்மிடம் வாதத்திற்குவந்த மாயசந்நியாசியை அண்ணனைக்கொண்டு வெல்வித்துத் தம்மையாச்ரயித்த மூதலிகளுக்குப் பாஷ்யகாலக்ஷேபாதிகளைச் செய்து (சுசு) வருஷமிருந்து திருநாட்டிற் கெழுந்தருளினர்.

நமிஷ்தன்—ஒரு அரசன்.

நயுதன்—(சந்.) செயசேநன் குமரன்.

நயுதாயு—ஒரு மகாதன்.

நாகரிதாசர்—இவர் திருமாலிட மன்பு பூண்டவராய்த் திருமால்கொண்டபலஅவதாரங்களையும் நாடகமாக நடித்துவருவர். இவரதுசீடர் இவர்கொண்ட வேடத்திற் கிணங்கத் தாமும் வேடங்கள் பூண்டுநடிப்பர். ஒருநாள் இவர்நரசிங்கவுருக்கொள்ளச் சீடன் ஒருவன் இரண்யவேடமும் மற்றொருவன் பிரகலாதவேடமும் கொண்டு நடிக்கையில் பிரகலாதன் இரணியன்மூன் விஷ்ணுமூர்த்தியின் சர்வவியாபகதிலே கூற இரணியன்கோபித்து இந்தத் தூணிலுந்திருமாலிருப்பனே எனக் கோபத்துடன் அறைய அதில் நரசிங்கவேடங் கொண்டிருந்த தாசர் வெளிப்பட்டு இரணிய வேடங்கொண்டிருந்த தனது உடலைப்பிளந்து மாலையிட்டனர். இதனை அக்காலத்திருந்த இராமாநுஜர்மன் பலர் கூற அரசர் நரஹரிதாசரைத் தசரதராகவும் ராம, கைகேயியர் இருவரும் சீடராகவும் வரச்செய்து இராமனைவிட்டுத் தசரதர் பரிதபித்து உயிர்நீங்கும் சரிதைநடிக்கச் செய்கையில் இராமன் வனம்புகவும் தசரதவேடம் பூண்டதாசர் உண்மையாகவே யுயிர்நீங்கிப் பரமபதம் பெற்றவர்.

நாகரிபக்தர்—இவர் பண்டரிபுரத்தில் வாழ்ந்த ஓர் தட்டார். சிவபரீதி புள்ளாராய்த் திருமாற் கோயிலருகிருந்து உட்செல்லாதவராய் வாழ்கின்றநாளில் வணிகன் ஒருவன் புத்திரப்பேறுவேண்டிப் பெருமாளை வணங்கிப் பெற்று அப்பெருமானுக்கு அரைநாண் செய்யவேண்டி இவரிடத்துச் சென்றுகூற அவர் பெருமாளின் அளவெடுத்துவா வென்றனர். வணிகன் அவ்வாறேஅளவெடுத்துத்தரத்தட்டார் அவ்வாறு செய்து தந்தனர். அதைப்பெருமாளுக்குச்சாத்த அது பற்றாதிருப்பதைக் கண்டு வணிகன் தட்டானுக்குச் சொல்லிவேண்டினன். மீண்டும் அதைச் சரிபடுத்தித் தர வணிகன்கொண்டு காட்ட ஒரு விரற்கடை அதிகப்பட்டது. அதைச் சரிபடுத்தித்தர ஒரு விரற்கடை குறைந்தது. இவ்வாறு நீட்டவுங் குறையவு மிருத்தலைக் கண்டு வணிகன் நான்செய்த குற்றமென்னே எனவருந்தி, நீயே அளவுகாண் என வேண்டலும் நாம்சிவமூர்த்தியை யன்றிக் காண்ப தில்லெனமறுத்தனன். பின்னும் வணிகன்வேண்டக் கண்களைக் கட்டிகொண்டுவணிகன் அழைத்துச்செல்லக்கோயிலுட்புகுந்து பெருமாளைத் தடவ அவர் மான்மழு சதுர்ப்புஜத்துடனிருக்கக் கண்டு தூணுக்கெனக் கண்களையவிழ்த்துப்பெருமாளைக் கண்டு மீண்டும் கண்களை மூடினன். மீண்டு அவ்வாறு சிவச்சின்னங்களைக் கண்டு கண்களைத்திறக்கவிஷ்ணுவாகக் கண்டு மயங்கிக் கண்மூடின்சிவனுகவும் திறக்கில் திருமாலாகவும் இருக்கக்கண்டுகண்களில் நீர்தளும்பத் திருவடிகளில் வணங்கி மனமுருகிஉன்னில்சிவன் வேறென்று நினைத்தனைனக்கு என்னில் அவன் வேறல்லன் என அறிவித்து நின்றவனே எனத் துதிக்கப் பெருமாளும்தம் சிரத்தில் சிவக்குறிகாட்ட நாஹரியும்பணிந்து நாமதேவர்செய்த விருத்துண்டு சிவமூர்த்தியின் கட்டளைப்படி பெருமாளை பணிந்துவந்தனர்.

நாகரி—இரண்யகசிபைக்கொன்ற விஷ்ணுவின் திருவுரு. இவர் சிரம் சிங்கவுருவாகவும் மற்றத் தேகம் மனிதவுருக்கொண்டு தம்மைத்துதித்த பிரகலாதன் பொருட்டுத் தூணிற்றோன்றித் தேவரைத் துன்புறுத்திய அவ்வசுரனைக்கொன்று கோபமடங்காது நின்று, தேவர் வேண்டுகோளால் இலக்குமியடையக் கோபந்தணிந்திப் பிரகலாதனை அநுக்கிரகித்தனர் என்ப. இவர் கோபங்கொண்ட காலத்தில் சரபவுருக்கொண்ட சிவமூர்த்தியால் தோல் உரியுண்டு கோபமடங்கினர் என்பர் சைவர். அச்சரபத்தை வெல்ல நாராயணப் பக்ஷியாய் விஷ்ணு வந்தனர் என்பர் வைணவர். (பாகவதம்). ஸ்காந்தம்.

நாகசதுர்த்தசி—தீபாவலியைக்காண்க.

நரகம்—(எ) அள்ளல், ரௌரவம், கும்பீபாகம், கூடசாலம், செந்துத்தானம், பூதி, மாபூதி.

நரகம்—இது உலகத்தில் பாபஞ்செய்தவர் அடையும் இடம். இது புராணங்கள் தோறும் பலவிதப்படும். இது தொகையால் இருபத்தெட்டு, வகையால் நூற்று நாற்பது; விரியால் இருபத்தெட்டுக் கோடியாம். 1-கோரம், 2-கோராத்கோரம், 3-அதிகோரம், 4-கோரதரம், 5-கோரரூபம், 6-தாரணதரம், 7-பயாநகம், 8-காளராத்திரி, 9-பயோற்கடம், 10-சண்டம், 11-மகாசண்டம், 12-சண்டகோலாகலம், 13-சண்டதரம், 14-சரோருஹம், 15-சலசவதி, 16-வீமம், 17-வீமவீடனம், 18-காளம், 19-விகாளம், 20-குலிசம், 21-முக்கோணம், 22-ஐங்கோணம், 23-தீர்க்கதரம், 24-பரிவர்த்துளம், 25-எழுநிலம், 26-எண்ணிலம், 27-தீர்க்கவொளி, 28-மாயை. மற்று மொருவிதம். 1-தாமிச்ரம், 2-அந்ததாமிச்ரம், 3-ரவுரவம், 4-மகாரவுரம், 5-கும்பிபாகம், 6-காலசூத்திரம், 7-அசிபத்திரவநம், 8 சூகாமுகம், 9-அந்தகூபம், 10-கிருமிபோஜனம், 11-சந்தங்கிசம், 12-சூரமி, 13-வச்சிரகண்டம், 14-சலமரி, 15-வைதரணி, 16-பூயோதம், 17-பாணரோதம், 18-வைச்சம், 19-லாலாபக்ஷம், 20-சராமேயாதனம், 21-விசரயபானம், 22-ஷாரகர்த்தபம், 23-ரக்ஷோகணபோஜனம், 24-சூலப்புரோதம், 25-தெந்தசூகம், 26-வடதிரோதானம், 27-பரியாவர்த்தனம், 28-சூசீமுகம்என்பவையாம். இவற்றுள் இராசநரகம், ரௌரவம், இதற்கு இராசநரகம் கும்பீபாகம், ஆதலாலிது இராஜராஜநரகம் எனப்படும். இந்த இரண்டு இராஜநரகங்களுக்கும் உயர்ந்த தாதலால் அவீசியை இராஜாதிராஜநரகம் என்பர். இவற்றை மகாபாபிகள் அடைவர். இவற்றின் விரிவுகளையும், இவற்றையடைவோரையும் மகாபுராணாதிகளிலும் ஆகமங்களிலுங் காண்க. 1. ரௌரவம்—ருருவெனும் பிராணிகளால் ஒரு கணமேனும் தாங்கற்கரியதன்பம் விளைப்பதாய் அக்னிச்வாலை யுடையதாய்ப் பற்பல தன்பம் அனுபவிக்கும்இடம். 2. சூகரம்—பன்றிகளால் வருத்தப்படும் இடம். 3. உரோதம்—அசையாது நிறுத்தப்படுமிடம். 4. தாலம்—பனைமடற்களாலறுத்தலும் அதன் மீதிருந்து நூக்கலுமான இடம். 5. தப்தகும்பம்—காய்ச்சியஎண்ணெய்க்கும்பத்தில் தள்ளுமிடம். 6. இலவணம்—உடலைப்பிளந்து உப்பிடுமிடம். 7. விலோகிதம்—இரத்தம் ஒழுகவதைக்குமிடம். 8. உதிராம்பம்—கொதிக்கும் இரத்தத்திற்போடும் இடம். 9. வைதரணி—உதிரப் பெருக்கமைந்து எவ்வகையினுந் தாண்டற்கரியதான இடம். 10. கிருமிசம்—புழுக்கள் தொளைக்கும் இடம். 11. கிருமிபோசனம்—புழுக்களையுண்பிக்கும் இடம். 12. கிருட்டிணம்—நெருப்பிற்காய்ச்சிய இருப்புமுட்களின்மேல் நடக்கச்செய்யும் இடம். 13. தாருணம்—தாங்கக்கூடாதகுளிராயிருப்பது. 14. சந்தமிசனி—ஆயுதத்தால் நாக்கையறுக்கப்படும் இடம். 15. அசிபத்திரவனம்—வாள்போன்ற இலைகளையுடைய காடு. 16. பூயவகம்—சகிக்கக்கூடாத துர்நாற்றமுடைய இடம். 17. கருட்ணசூத்ரம்—சக்கிரத்திற்சுற்றிக் கால்விரலிற் கயிறுபூட்டி யுடல்முழுதும் ஒன்றாகும்படி இறுக்கிவருத்தும் இடம். 18. தமசு—இருள்நிறைந்த இடம். 19. சுவபோசனம்—தன்னுடம்பையறுத்துக் கொடுக்கத்தானே யுண்ணுமிடம்.

நரகன்—விப்ரசித்தி குமரன்.

நரகாசுரன்—வராகவுருக்கொண்ட விஷ்ணுவிற்குப் பூமிதேவியிடம் பிறந்த அசுரன். இவன் பிராக்சோதிஷம் என்னும் பட்டணம் ஆண்டவன். இவன் துவஷ்டாவின் குமரியாகிய கசேருஎன்பவளை யாசையாகச்சென்று சிறைகொண்டான். குமரன் பகதத்தன். இவன் மந்திரிமார், அயக்கிரீவன், பஞ்சசன், நிசும்பன், பிராபணன், மூரன் முதலியவர். இவன் அதிதியின் காதணியையும், வருணன் குடையினையும் கவர்ந்தமையால் விஷ்ணுமூர்த்தி கிருஷ்ணவதாரத்தில் இவனிடத்துப் போர் புரிந்து கொலைசெய்து இவன் செல்வங்களையும் காதணியையும் இவனிடமிருந்த மணிமாலையினையும் பரித்தனர். இவனுக்குத் துவிவிதன் என்கிற வானரன் நண்பன். (பாகவதம்) இவன் பட்டணம் மாகிஷ்மதி யெனவுங்கூறுவர்.

நரசிங்கமூர்த்தி—இரண்யகசிபுவை வதைத்த விஷ்ணுவினவதார விசேஷம். நரகரியைக்காண்க. இம்மூர்த்தி காசிபர்க்குச் சமித்தின் பொருட்டுச்சென்று சமுத்திரத்தில் முழுகிய வாலகில்லியரை ரக்ஷித்தனர்.

நரசிங்கமூனையரையநாயனர்—1. திருமூனைப்பாடி நாட்டில் அரசுவீற் றிருந்து சிவனடியவரிடத்து அன்பு பூண்டவர். இவர் திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்தில் வருகின்ற சிவனடியவர்க்கு அமுதுடன் நூறு

பொன் கொடுத்துவருவர். இவ்வகை நடத்திவருகையில் பொன் பெறவேண்டிக் காமுகன் ஒருவன் சிவவேடம் பூண்டுவர அவனே மற்ற அடியவர்கள் இகழ்ந்ததுகண்டு அவனுக்கு அமுதிட்டு இருநூறு பொன் கொடுத்தனுப்பிச் சிவவேடந்தரித்த அடியவரிடத் தன்பால் மூத்தியடைந்தவர்.

2. இப்பெயர் கொண்ட மற்றொருவர் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. இவர் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளைப் புத்திரராகக் கொண்டு வளர்த்தவர். இவர் குறுநிலமன்னர். இவர் திருமுனைப்பாடிநாட்டையரசாண்டவரின் வேறுதல்வேண்டும், எனெனில் அவர் சரித்திரத்தில் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளைப்பற்றிக் கூறுததாலும், திருத்தொண்டத்தொகையில் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் இவரைப் புகழ்ந்திருத்தலானும் என்க. இவர்கள் வழியில் நந்தமான்வம்சம் உண்டாயிற்று தெய்வீகஅரசனைக்காண்க. இவர்காலம் ஒளவையார் காலம். தந்தை தெய்வீகஅரசன், தாய் பாண்டியன் குமரியாகிய காஞ்சனமாலை.

நாசிம்மமேதா — கடேமண்டலீ யென்னுமூரில், நாகாவேதியர்க்குக்குமாராராய்ப்பிறந்து உபநயனம் முதலியவடைந்து தாய் தந்தையர் இறக்கச் சிறியதந்தையால் வளர்க்கப் பெற்றவர். இவர் வீளையாட்டில் காலம்போக்கி ஒருநாள் களைத்துவந்து அண்ணன் மனைவியைத் தாகங்கேட்க நீ என்னசெய்திளைத்தனை நீ இவ்வாறு திரிந்துவருகின்றாய் கலியாணஞ்செய்துகொண்டு கல்வியில்லாமல் மனைவிமக்களை எவ்வாறு காப்பாற்றப்போகிறாய் எனக் கூறியவார்த்தையைக் கேட்டு இல்லற வெறுப்புடையவராய் நாடுவிட்டுக் காடடைந்து அங்கோர் சிவாலயந்தோன்றஅதனுட்புகுந்து அந்தச் சிவக்குறியின்மேல் ஏழுநாள் படுத்து ஆகாரம் முதலிய இல்லாமலிருக்கச் சிவமூர்த்தி தரிசனந்தந்து இராமமந்திரமுபதேசித்துக் கண்ணனைத் தெரிசிப்பிக்கிறேன் எனக் காளிந்தி தீரமடைந்து கண்ணனைக்கண்டு இருவரும் வணங்கினர். கண்ணன் இவர் யாரென்ன இவர் பூர்வஜன்மத்திற்புலியாய்ப்பிம்பாஜி அருள்பெற்று இச்சன்மத்தில் வேதியராய் என்னைவேண்ட நான் உம்மைத் தரிசிப்பித்தனன் என்றனர். இதைக்கேட்ட கண்ணன் அவருக்கு அருள்புரிந்து என்னைப் பாடுகவென்ன அவ்வாறு பாடியிருக்குங் காலத்தில் இவரது சுற்றத்தவர் இவரைத்தேடிச் சிவாலயத்தில் கண்டு திருமணமுடித்து வைத்தனர். மேதா அவ்வூரில் உஞ்சவிருத்திசெய்து பிழைத்துவருநாளில் சாமபுரத்து ஒருவேதியன் தன் பெண்ணை மேதாவின் மகனுக்குக் கொடுக்கக்கிருஷ்ணபட்டரால்நிச்சயிக்கப்பட்டு மணமுடிக்க இருக்கையில் பலரால் மேதா அதிகவறியன் எனக்கேட்டு விசனமடைந்து கிருஷ்ணபட்டரை வெறுக்கக் கிருஷ்ணபட்டர் மேதாவை யடைந்து நாளை சம்பிரமத்துடன் மணத்திற்கு வருகவென்ன மேதாவும் கண்ணனைத் தியானிக்கக் கண்ணன் ருக்மணியைநோக்கி நீ முன்னின்று மணத்தை முடிப்பிக்கவென அவ்வாறே யானைசேனை பரிவாரங்களுடன் மேதாபிள்ளையை அழைத்துக்கொண்டு செல்ல மணப்பிள்ளை வருவதைக்கேட்ட திரிபுராந்தகன் என்னும் வேதியன் அதிக வியப்படைந்து கலியாணமண்டபத்தி லழைத்துச்சென்று பெண்ணைவிட அவ்விடத்தில் கண்ணன் எழுந்து உபசரிக்கக்கண்டு திரிபுராந்தக வேதியன் நீர்யார் எந்தவூர் புதிதாக இருக்கின்றதே என்றுகேட்க நாம் இருப்பது துவாரகை என்பெயர் சாமளநம்பி எனக்குமேதா நண்பனுகையால் மணம்புரிவிக்க வந்தேனென்று இருவருக்கும் மணமுடித்து அவர்கள் சொந்தவூருக்கனுப்பி மேதாவைநோக்கி நீ எக்காலத்தில் எண்ணுகின்றனையோ அப்போதுவந்து உதவுகின்றனன் என்றனன். ஒருநாள் கேசவபட்டர் என்பவர் துவாரகைக்குச் செல்வோர் வழியில் கள்ளரால் பொருளையிழந்து செலவிற்கு இல்லாமல் மேதாவை யடைய மேதா அறுநூறுவராகன் தந்து துவாரகையிலிருக்கும் சாமளநம்பியிடம் அதை மீண்டும் கொடுத்துவிடும்படி அனுப்ப அவ்வாறே கேசவபட்டர் துவாரகை சென்று கண்ணனைத் தரிசித்து அர்ச்சகரைநோக்கி இவ்வூரில் சாமளநம்பி என்பவர் யாவரென்றுகேட்க அவர் அப்பெயர்கொண்டார் யாவரும் வ்வூரிலிலர் என்று சொல்லக்கேட்டு ஊர்முழுதுந் தேடிக் காணதவராய்அலுத்திருக்கையில் கண்ணன்சாமளநம்பியாய்த்தரிசனந்தந்து நானே சாமளநம்பிஎன்று அப்பொருளைப் பெற்றுக் கள்ளரால் இழந்தபொருளையும் அவருக்குக்கொடுத்துமறைந்தனர். பின்பு ஒருநாள் மேதா தன்மகள் சோபனத்திற்கு வேண்டிய வரிசைமுதலிய வேண்டுமென இவரை ஒருவன் வந்து கேட்க மேதா சும்மா வெறுங்கையுடன் செல்ல அங்கிருந்தவர் என்னவேண்டுமோ யெழு

துகவென்ன வேண்டிய பொருள்களெல்லாமெழுதினர். பின்பு மேதா பெருமாளே வேண்டப் பெருமாள் மேதாவின் ஆளாகச்சென்று எழுதிய எல்லாவற்றையுந் தந்தனர். பின்பு அனைவரும் வியந்து இவரைப் பெருமாளின் தொண்டர் என்றுகொண்டாடினர். இவர்தாம் பஜனை செய்யுங்காலத்தில் பெருமாள் தரித்துக் கொள்ளுந் துளவமாலை தாசர் கழுத்திலிருத்தலேக்கண்டு பலர்கூற அவ்வூர்அரசன் நீ உலகத்தாரை மயக்குகின்றாய் இன்று நான் காண அதனை விழச்செய்ய வேண்டும் அன்றேல் தண்டிப்பன் எனத் தாசர்பெருமாளைப்பஜனைசெய்யவும்விழாதிருத்தல்கண்டு, பின்னும் பஜனைசெய்ய மற்றும் விழாதிருக்கத் தாசர், நீர்இன்றைக்கு உம் துழாய்மாலையை அணியாவிடின் உமக்கு என்ன குறைந்துபோகும் என்று பாடுகையில் அத்துழாய் மாலை இவர் கழுத்தில் வந்துவீழ்ந்தது. அரசன் பயந்து உபகாரஞ்செய்தனன்.

நாதேவன்—தடமித்தனுக்குப் பெயர். சைநன்.

நாநாராயணர்–1. தருமப்பிரசாபதிக்கு மூர்த்தாதேவியிட முதித்த விஷ்ணுவினவதார விசேஷம். இவர்களை வெதிரிகாச்சிரமத்திலிருந்த இருடிகள் யோகமுறைக்க வேண்ட இவர்களிருவரும் சிவவிஷ்ணுக்களாயிருந்து அவர்களுக்கு யோகமுறைத்தனர். (கூர்மபுராணம்.) இவர் தவமியற்றுகையில் இந்திரனுல் ஏவப்பட்ட தெய்வகன்னியரிவரை மயக்கவந்தனர். அதனையறிந்த இவர் தொடையில் அநேக அப்சரசுக்களைச் சிருட்டித்துவிட்டனர். இப்பெண்களை இந்திரனுல் ஏவப்பட்ட அப்சரசுக்கள் கண்டு இவர்கள் தம்மினும் அழகுபெற்றிருத்தலால் வெட்கி மறைந்தனர். ஊருவில் பிறந்ததால் ஊர்வசி எனப் பெயர்பெற்றனள். தேவர்க்குச் சகாயமா யுத்தஞ்செய்து அசுரரைச் செயித்தவர். (பாகவதம்.)

2. பிரமனுக்குத் தருமன்எனும் ஒரு குமரன் இருந்தனன். அவனுக்கு அரி என்றும், கிருஷ்ணன்என்றும் இரண்டு குமரர் இருந்தனர். இவ்விருவரே நாநாராயணர். இவர்கள்மகாயோகிகளாயிருந்ததுகண்டு இந்திரன் இவர்களின் தவத்தைக் கெடுக்க அப்ஜரஸ்ஸுக்களேயேவச் சலிக்காது இருந்து அந்த அப்ஜரஸுகளினும் அழகு மிகுந்தவளாய்த் தமது தொடையிலிருந்து ஊர்வசியினையும் பல அப்ஜரஸுக்களையும்சிருட்டித்துத்தவமழியாதபெற்றவர். இவர்களுடன் தீர்த்தயாத்திரைக்கு வந்த பிரகலாதன் ருஷிகளுக்கு அம்பரூத்தூணி வில் அம்பு இருப்பது யுக்தமன்று என்று போரிட்டு வெற்றிபெருமல் நாராயணர்சொற்படி யுத்தத்தை நிறுத்திப் பாதாளஞ்சென்றனன். மேலே இந்திரனுல் ஏவப்பட்ட அப்ஜரஸுக்களை நாராயணர் சபிக்கத் தொடங்குகையில் நரன்தடுக்க, நின்றுமோகித்த அவர்களைத் துவாரகையில் பிறக்கச்செய்தவர்.

நாபதிதேவன்—கேமமாபுரத்தரசன்.

நாபாகன்—1. (சூ.) திஷ்டன் குமரன்.

2. (சூ.) சிறுதன் குமரன்; இவன் குமரன் அயுதாயுசு.

3. வைவச்சுதமனுப்புத்திரன்; இவன் குருகுலவாசியாகச் சென்று, மீண்டு, தன் மூன்னவரை யெனக்கு என்னவைத்தீரென்றுகேட்க அவர்கள் உன் தந்தையை வைத்தோமென, இவன், தந்தையைச் சென்று வினவினன். தந்தை உன்னை அவர்கள் வஞ்சிக்கும்வகை அவ்வகைகூறினர். ஆயினும் உனக்கு உதவி புரிகின்றேன் அவ்வகைசெய்க. அதாவது, அங்கீரசுக்கள் யஞ்ஞஞ்செய்கிறூர்கள் அதில் ஆறுநாள் கர்மத்தில்செய்யவேண்டியவை வச்சுவருக்தங்களை யவர்கள் மறந்துவிடுவர். அதை அவர்க்கு அச்சமயத்தில் கற்பிப்பையேல் அந்த யாகமுடிவி லுனக்கு வேண்டிய தனத்தைக் கொடுப்பர்களென்று ஏவினன். இவன் அவ்வகைபுரிந்து முடிவில் தனத்தைப் பெறுகையில் யஞ்ஞத்தினின்று ஒரு மகாபுருஷன் தோன்றி யஞ்ஞசேஷம் எனதனைத் தடுக்கத் தந்தையினதுமதிபெற்ற குமரன், மீண்டும் தந்தையையடைந்து யஞ்ஞமூர்த்தியாய்த் தோன்றியவர் உருத்திரமூர்த்தியெனவுணர்ந்து அவரைவேண்டி அந்த மூர்த்தியால் அநுக்கிரகிக்கப் பெற்றவன். (பாகவதம்.)

நாப்பிரசாபதி–ஒரு பிரசாபதி; இவர்தேவி மேரு. உருக்கிரியனென்னும் விஷ்ணுவைப் பெற்றவர்.

நாமேதம்—1. ஒருமலை; இமயத்திற்கருகிலுள்ளது. இதில் ஒருகால் கருடன்வால கில்லியிருந்த ஆலின்கிளையை யெறிந்தான். இது நூறுயோசனை விஸ்தாரமுள்ளது.

2. இது புருஷப்பசுவை வைத்துயாகஞ்செய்யும் யாகம்.

நாவாமன்—சூர்யவம்சத்தரசன்; இவனுக்கு (க0,000) தேவிமார். இவன்பாஞ்சால

தேசமாண்டவன். இவன் தேவியரில் முதல் விசுதேவி.

நரன்–1. தாபசன்என்னும் மநுப்புத்திரன்.

2. (சூ.) சுத்திரிதி குமரன்.

3. ஒரு தேவருஷி.

4. கயன்குமரன்.

5. சங்கிருதி தந்தை. (சந்.) மன்யு குமரன். இவன்குமரன் சங்கிருதி.

நராந்தகன்—1. இராவணன் குமரன்; அங்கதனால் கொல்லப்பட்டவன்.

2. தேவாந்தக னிறந்ததைக் கேட்டு மகோற்கடர்மீது யுத்தத்திற்குவந்துபுவத் தேவி யெடுத்துவிழுங்கச் சூக்குமவுருக் கொண்டு வேள்விநடத்திக் குதிரையொன்றுபெற்று அதில்ஏறித் தானே மகோற்கடருடன்யுத்தஞ்செய்து விநாயகமூர்த்தியின் கொம்பினாலிறந்தவன்.

நரிவெருஉத்தலையார் — கடைச்சங்கத்துத் தமிழ்ப் புலவருள் ஒருவர்; இவர் யாது காரணத்தாலோ தம்மூடம்பு வேறுபட்டிருந்து சேரமான் கருவூரேறிய வொள்வாட் கோப்பெருஞ் சேரலிரும்பொறையைக்கண்ட நாளில் அவ் வேறுபாடுநீங்கித் தம்மூடம்பு பெற்றனர். இதனை புறநானூறு (தி-ம்) செய்யுளாலும், தொல்காப்பிய நச்சினார்க்கினியம் மெய்ப்பாட்டியல் "புகுமை பெருமை" எனும் சூத்திரத்திற்கு அவர் எழுதிய வுரையாலும் அறிக. இவராற்பாடப்பட்டோன் மூவேசரமான்.

நரிஷ்யந்தன்—1. வைவச்சுதமனுவின் குமரன்; இவன் குமரன் சித்ரசேநன்.

2. மருத்சக்ரவர்த்தியின் குமரன்.

3. இந்திரசேனை என்பவளை மணந்தவன். இந்த இந்திரசேனை (கூ) வருடம் கருத்தாங்கித் தமனைப்பெற்றாள்.

நளமதை—1. நாகராசன் தங்கை; புருகுத்சன் பாரி.

2. ஒரு காந்தருவப்பெண்; சுந்தரி, கேதுமதி, சுவதை இப்பெண்களைப் பெற்று மாலியவான், மாலி, சுமாலி இவர்களுக்கு அளித்தவள்.

3. ஒருநதி; இவள் பெண்ணுருக்கொண்டு சுயோதனனைமணந்து சுதர்சனையைப் பெற்றவள்.

4. பித்ருக்களைக் காண்க. இப்பெயர் கொண்ட நதி விந்தமலைக்கருகில் அமரகண்டகியில் உற்பத்தியாய் மேற்கேசெல்லுகிறது; இதுமேற்கடலில் விழுவதால் நதமெனப்படும்.

நலன்—சூர்யகுலத்தரசனாகிய பரிச்சித்திற்குச் சோபனையிடம் உதித்தவன். ஒரு முறை யிவனிடம் இவனது தமயனைக் கொன்ற வாமதேவமுனிவர் வந்தனர். அரசன் கோபித்து என்தமயனைக்கொன்ற வுனைக்கொல்வேன் என்று அம்பினையேவினன். முனிவர் அதனை அரசன் குமரன்மீது ஏவி, அரசன்கையினைத் தம்பிக்கச் செய்தனர்.

நல்கூர்வேள்வியார் — கடைச்சங்கத்துப் புலவருள் ஒருவர்.

நல்லதங்காள் — மதுரைநகரத்தில் இராமலிங்கமகாராசன் இந்திராணியென்பாளை மணந்து அரசாண்டுவருகையில் புத்திரப் பேறிலாது சிவபெருமானை யெண்ணித் தவம்புரிந்து அவரநுக்ரகத்தால் ஒருகுமரனையுங் குமரியையும் பெற்றனர். இவர்க்கு நல்லதம்பி நல்லதங்கையெனப் பெயரிட்டு வளர்த்தனர். இராமலிங்கப் புரவலர் நல்லதம்பிக்கும் மூளி அலங்காரிக்கும் விவாகம் நடத்தித்தாம் தேகவியோகமாயினர். நல்லதம்பி தங்கையாகிய நல்லதங்கையைக் காசிராஜனுக்கு வதுவைபுரியித்துச் சகல ஸ்ரீ தனங்களும் தந்து தம்பதிகள் இருவர்களையும் காசி நகர்க்கனுப்ப அங்கு ஈச்வர கிருபையால் மக்களெழுவரை ஈன்று சுகமாக (40) ஐவ வாழ்ந்துவரும்நாளில் 12 வருடம் மழையில்லாது பஞ்சம் உண்டாக அப்பொழுது காசிராஜன் தனக்குண்டான செல்வமனைத்தையும் குடிகளுக்கு உதவி புரிந்து ஏழையாகிய காசிமன்னன், மனைவி புதல்வரோடு ஈனஸ்திதியை நினைத்து வருந்துவதைக்கண்ட நல்லதங்கை, தன் அண்ணன் ராச்சியமடைதலே தகுதியெனக் கூறினதை மறுத்த மன்னனுக்குச் சமாதானங்கூறி அரசனைவிடுத்துக் காட்டில் கிடைக்கும் கிழங்கு முதலியவற்றைப் பரித்து மக்களுக்குக்கொடுத்துப் பசிதீர்ந்து தன்அண்ணன் இராஜ்யமடைய மூளியலங்காரி நாத்திவருகையையறிந்து தாளிட்டுக் கதவையடைக்க நல்லதங்கை பலமுறை கெஞ்சியும் கதவைத்திறவாமலிருக்கவே தன் பதிவிரதா தர்மத்தால் கதவுதிறக்கச்செய்து உள்நுழைந்து அண்ணியுடன் வார்த்தையாடிக் கொண்டிருக்கச் சுற்றுமுள்ள தின்பண்டங்களைக் கண்ட குழந்தைகள் அவாவினாலெடுப்பதை மூளிகண்டு பிடுங்கி யெறிந்துவிரட்டப் பசிமேலிட்டதால் வருந்தும் குழந்தைகளுக்கு உணவுவேண்டுமென, வேண்டியபடி, மூளி 12-வருடஞ்சென்றபழைய கேழ்வரகையும் கில்லித்தோண்டியையுங் கொடுத்தும், கல்மனதுடைய கபடியாம்

மூளி அலங்காரி அடுப்பெரிப்பதற்குப் பச்சைவாழை மரத்தையுங் கொடுக்கத் தன் பதிவிரதா மகிமையால் கொழுந்தோங்கி எரியச்செய்து கூழாக்கினும் மூளி பசி தணியாதபடி அதைக்கரைத்துக் குழந்தைகளுக்கும்நாத்திக்கும்வார்த்துவெளிப்படுத்தி மறுபடியும்ஈதவையடைக்கத்துக் கசாகாரத்தில் மூழ்கின நல்லதங்கை, மனதுபொறுது அண்டையயலாருக்குத் தன்னிலே தெரிவித்து வெளிசென்றிருக்கும் அண்ணனுக்கு அறிவிக்கச்செய்துஎங்கேனும் பாழ்ங்கிணற்றிலாவது வீழ்ந்து உயிர் துறப்பது நலமெனத்தேடி வருகையில் இடைப்பிள்ளைகளால் பாழுங்கிணறொன்றுகண்டு அதன்கரையில் தமயன், கலியாணத்துத் தனக்குக்கொடுத்த புடவையின் மீது அழுகல் தேங்காயைவைத்துத் தன் மங்கலநாணைத் தாமரையிலேமேல் கழற்றி வைத்துவிட்டுக் குழந்தைகளினிலேகண்டு அழுது தன் ஏழுபிள்ளைகளையுந் தள்ளித் தானும் விழுந்தனள். இங்கிப்படியிருக்க வேட்டைக்குச் சென்ற நல்லண்ணன் அரண்மனைக்குத் திரும்பித் தங்கையுங் குழந்தைகளும் எங்கெனத் தன் தங்கையும் மக்களும் எவ்வளவுகூறியும் நில்லாமல் தம்மூர்க்குத் திரும்பிச்சென்றனர் என்று மனையியாம் மூளி கூறினதை நம்பாது, தன் தங்கையைத் தேடிவரும் வழியில் இடைப்பிள்ளைகளால் உண்மைதெரிந்து கிணற்றிடைவந்து கரைக்கணிருந்த அடையாளங்களைக் கண்டு மக்களெழுவரையும் தங்கையையும் எடுத்துமக்கடன் முடித்து அரண்மனைவந்து கபடமாய் மூளியின் பந்துக்களைக் கல்மண்டபஞ் சேர்த்து மண்டபம் இடிந்தயாவரும் மாளச்செய்து மூளியைச் சுண்ணும்புக்காளவாயில் எரித்தனன். மழைபெய்ய நகர் கோபப்படவும் தன்மனைவி நல்லதங்கையைப் புத்திரருடன் அழைத்துக்கொண்டு போகவந்த காசிராஜன் மைத்துனனால் அவர்களுக்கு நேர்ந்த மரணத்தைக் கேட்டு இனி இருப்பதில்லையெனத் தானும் தன் உயிர்விடப்போகுஞ் சமயத்தில் பரமாத்மா தரிசனந்தந்து யாவரையுமெழுப்பி நல்வரமீந்து ஆசிகூறி மறைந்தனர்.

நல்லந்துவனார்— கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவர்; கலித்தொகை பாடியவர்.

நல்லாதனார்—கடைச்சங்கத்தவர் காலத்து இருந்த புலவருள் ஒருவர். இவர் திரிகடுகமென ஒரு நீதிநூல்செய்திருக்கின்றனர். இவர் தாம்செய்த நூலுக்கு முதலில் திருமாலைக் "கண்ணகன்ஞாலமளந்தது" எனத்துதித்திருத்தலால் இவரைத்துணிந்து வைணவர் என்னலாகாது. திருமால் காத்தற் கடவுளாதலின் அந்நூல் இடையூறின்றி நின்று நிலவுதல் வேண்டிக் காப்புக் கூறினர் என்பர்.

நல்லாப்பிள்ளை — இவர் சோழமண்டலத்தில் மதலம்பேட்டில் கணக்கர் குலத்தில் சற்றேறக்குறைய 200 வருஷங்களுக்கு முன் பிறந்தவர். இவர் வில்லிபுத்தூரார் செய்த பாரதத்தை விரித்துத் தம்பெயராற் செய்தவர்.

நல்லார்பூான்கிழான் — கடைச்சங்கமருவிய புலவன். (அகநானூறு.)

நல்லான்சக்கரவர்த்தி— திருமாலைநல்லானுக்கு ஒருபெயர்.

நல்லியக்கோடன்—ஒரு சிற்றரசனுக இருக்கலாம். இவன் ஏறுமாநாட்டையாண்டவன். இவன்மீது நல்லூர் நத்தத்தனார் சிறுபாணாற்றுப்படை இயற்றிப் பரிசு பெற்றனர்.

நல்லிறையனார்—இவர் வறுமையால் சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைப் பொருள்தரப் பாடியவர். (நகநக) புற-சஂ00.

நவகண்டங்கள்—நவவருஷங்கள். கண்டங்கள் காண்க.

நவக்கிரகவாதிமதம்—இது நவக்ரகங்களால் சிருட்டி, திதி, சங்காரம் மூன்றும்உண்டாம் என்பர். எவ்வாறெனின்,திசாபுத்தி, உச்ச, நீச்சங்கள், நட்பு, ஆட்சி, பகை, கவிப்பு, பார்வை இவற்றால் உண்டாம் சுகாசுகம், ஆயுள், மரணம், இவையெண்டாக்கி ஆக்கியும், காத்தும், அளித்தும் தங்கள்பதங்களைத் தருதலால் இக்கிரகங்களே தெய்வமென்பன். இதனால் வழக்கத்தில் நான்பிறந்த வேளைஎன்றும், பிறந்தநக்ஷத்ரபலம். எ-ம்., என்கிரகசாரம், எ - ம்.,திரிமூர்த்திகளையும்இக்கிரகங்கள் பிடித்தலேக்கும். எ - ம்., இம்மதங்கொண்டாரும் மற்றவரும் கூறுவர். இதில் நவக்ரகம் சுவரூபநிலை, இக்கிரகங்கள் நக்ஷத்ராசி மூதலியவற்றுடன் கூடி விளிகிறதே தடத்தம், இவைகளில் கட்டுப்பட்டு ஜநமரணப்படுவதே பந்தம், இந்தக்கிரகங்களைப் பூசித்து ஓமாதிகளைச்செய்து லயப்படுவதே முத்தி. இவர்களுள் சூர்யவாதி-சூர்யன் உதயத்தில், அயனுய் உலகத்தையெழுப்பி, மழைபொழிவித்து, தான்யாதிகளையுண்டாக்கி ரக்ஷித்து விஷ்ணுவாய், பின் அச்சிவராசிகளைச் சங்கரித்தலால் ருத்ரனுய்த் திரிமூர்த்தியாய் விளங்குவன்

என்பன். இவனது மந்திரத்தால் இவன் உலகடைதல் முத்தியென்பன். சந்திர வாதி—சந்திரனது அமுதகலை, நில, நீர், பை, முட்டை மற்றைப் பூதங்கள், இவற்றில் வர்த்திக்கும். சந்திரன் ஸ்திரீபுமான்களுக்குக் காமவிகாரத்தை யுண்டாக்கிக் கூட்டுவிப்பன்; அதனால் உலகம் சிருட்டியாம். இவனால் பயிர்கள் விருத்தியாம். அந்தப்பயிரால் உலகம்பிழைக்கும். அது வேதிதியாம். பின் சந்திரகலைகுறையச் சீவராசிகள் கெடும். ஆதலால் அதுவே சங்காரமாம். இவனைப் பூசித்தவனுலகடைதல் முத்தி. எனையகிரகங்களு மிவ்வாறே.

நவக்கிரகங்கள்—சூரியன், சந்திரன், செவ்வாய், புதன், வியாழம், வெள்ளி, சனி, ராகு, கேது முதலியவர்.

நவகோடிநாராயண செட்டி—இவன் வைரவாணிப மகருஷிகோத்ரன். இவன்முதலில் ஒரு மனைவியைமணந்துமீண்டு மற்றொருத்தியை மணந்தனன், இதனால் சுற்றத்தவர் கோபித்தனர். இவன்அந்த இரண்டாவதுமனைவியைவிட்டுவிட்டுக்கப்பலிற் சென்றனன். இந்த இரண்டாவதுமனைவி காளியை வேண்டிக் குறையிரப்பக் காளி புத்திரப்பேறு அருளினள். இவ்வாறு காளியின்வரத்தால் பிறந்த புதல்வன் வளருநாள்களில் ஒருநாள் இவனுடன் கற்கும்மாணக்கர்கள் உன்தந்தை யார் என்றனர். குமரன் தாயிடம்வந்து கேட்டனன். தாய் இப்புத்திரன் தந்தை அயலூருக்குப்போய் வந்திருப்பதறிந்து புத்திரனுக்குத் தந்தையைக் காட்டினள். குமரன்அறிந்து தந்தையிடம் சென்றனன். தந்தை யிவனையறியாதவனுதலால் துரத்தினன். குமரன் பலரறிய இவனைத் தெருவிற்கிழுத்துக் காளியைக்கொண்டு சாகஷிகூறுவித்துநாடுமுதலியபெற்று வயிரவாணிபன்எனப் பெயர் பெற்றனன். இதுவே தமிழ்நூலாகிய வளையாபதி கதை என்பர்.

நவசத்திகள்—வாமை, ஜேஷ்டை, ரௌத்ரீ, காளி, கலவிகாரணி, பலவிகரணி, பலப்பிரமதனி, சர்வபூததமனி, மனோன்மனி, பின்னுமிவ்வாறுங் கூறுவர். தீப்தை சூக்ஷ்மை, ருஜை, பத்ரை, விபூத்தியை, விமலை, அமோகை, வித்யுதை, சர்வதோமுக்யை. இவர்கள் - விளக்குகளின் சுவாலைபோல் தீநிறமுள்ளவர்களாய் ஒருகையிற் பதுமமும், மற்றொருகையிற் சாமரமும் உள்ளவர்களாய்ச் சர்வாபரண பூஷிதர்களாயிருப்பர்.

நவசாத்திரன்—வசுதேவருக்குத் தேவகியிடம் உதித்தகுமரன்.

நவநதி—கங்கை, யமுனை, நர்மதை, சரஸ்வதி, கோதாவிரி, காவிரி, சரயு, குமாரி பயோஷ்ணி.

நவநந்தனர்—ஒன்பது இடையர்கள், கோபிகைகளைக் காண்க.

நவநாதசித்தர்—சத்துவநாதர், சாலோகநாதர், ஆதிநாதர், அருளிதநாதர், மதங்கநாதர், மச்சேந்திரநாதர், கடயந்திரநாதர், கோரக்கநாதர், குக்குடநாதர், மூதலியோர்; இவர்கள் உச்சாடனம், மோகனம், ஸ்தம்பனம், மாரணம், ஆகருஷ்ணம், வித்துவேஷணமாகிய ஆறுக்கும் நூல்செய்தவர்கள், கந்தளேந்திரர், கோரக்கர், கொங்கணர், நரகார்ச்சுனர், மச்சேந்திரர், பீமநாதர், அருணகிரிநாதர், புஜங்கசுருநாதர், ஆதிநாதர்எனவுங் கூறுவர்.

நவநிதி—கச்சபநிதி, கற்பநிதி, சங்கநிதி, பதுமநிதி, நந்தநிதி, நீலநிதி, மகாநிதி, மகாபதுமநிதி, முகுந்தநிதி யென்பர். மற்றொருவிதம், வண்டோகை, மஞ்ஞுகை, பிக்கலிகை, பதுமை, சங்கை, வேசங்கை, காளை, மகாகாளை, சர்வரதம்என வுங் கூறுவர்.

நவபாஷாணம்—1. இது இராமர் நவக்ரக பிரதிட்டைசெய்த இடம். இராமேச்சுரத்தருகிலுள்ளது.

2. சாதிலிங்கம், மஞ்ஞசிலை, காந்தம், தாரம், கெந்தி, ரஸகற்பூரம், வெள்ளைப் பாஷாணம், கௌரிபாஷாணம், தொட்டிப்பாஷாணம். பின்னுமிவை முப்பத்திரண்டு வகையென்ப.

நவப்பிரம்மாக்கள்—பிரமதேவருக்குச் சிருட்டிக்குத் துணையாய் அவர்க்குள்ள செல்வம், போகம், ஆயுள், ஆயுதம், உருமுதலிய பெற்றிருப்பர்.

நவமணிகள்—கோமேதகம், நீலம், பவளம், புட்பராகம், மரகதம், மாணிக்கம், முத்து வைடூரியம்.

நவராதன்—பீமரதன் குமரன்.

நவராத்நம்—விக்ரமார்க்கன் சபையிலிருந்த ஒன்பதுபுலவர்கள். இவர்கள் தன்வந்திரி, க்ஷணபகர், அமரவிம்ஹர், சங்கு, வேதாலபட்டர், கடகர்ப்பரர், காளிதாசர், வராகமிஹிரர், வரருசி என்பவர்கள்.

நவராத்திரிவிரதம்—1. ருதுக்களில் வசந்தருது, சாத்ருதுஎன்னும் இரண்டுருதுக்களும் மனிதர்க்கு ரோகத்தைவிளைத்து நோய்செய்வதால் யமனுடைய இரண்டு கோரப் பற்களுக்குச் சமானமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் அவற்றால்

உண்டாம் துன்பத்தினின்றும் நீங்கவேண்டிய மனுஷர் இந்த நவராத்திரிவிரதத்தைச்செய்தல்வேண்டும். பூஜைக்குவேண்டியவைகளை அமாவாசை தினத்திலேயே சேகரித்துக்கொண்டு அன்று ஒருவேளை போஜனத்துடன் உபவாசியாய் இருந்து மறுநாள் பிரதமை முதல்பூஜைக்கு ஆரம்பித்தல் வேண்டும். நான்குமுழ நீளமும் ஒருமுழ உயரமுள்ள வேதிகையமைந்த அலங்கரித்தமண்டபத்தில் ஒரு சிங்காதனம்அமைத்துத் தான்வேதம் உணர்ந்த வேதியர் ஒன்பதின்மர் அல்லது ஐவர், மூவர், ஒருவருடன் மண்டபத்திற் சென்று ஆசனத்தில் சங்கு, சக்ர, கதா பத்மத்துடன்கூடிச் சதுர்ப்புஜத்துடன் ஆயினும், பதினெண்கரத்துடன் கூடியவளாகவே தேவியின் திருவுருவத்தைத் தாபித்துஅலங்கரித்துக் கும்பபூஜையின் நிமித்தம் கலசம்தாபித்து அதில் கங்கைமுதலிய புண்ணியதீர்த்தங்களை நிரப்பி மாவிலைமுதலிய ஐந்துவகைத் தளிர்களை மேலேவைத்துப் பூஜித்தல்வேண்டும். பின் சங்கற்பஞ் செய்துகொண்டு வாசனைத்திரவியங்களாலும்; பலவகை மணமலர்களாலும் தேவியைத் தூபதீபங்களால் மந்திரபூர்வமாய் விதிப்படிபூசித்து நவாவரண பூஜையுஞ்செய்து அர்க்கியங் கொடுத்துப் பலவகை நிவேதனங்கள் செய்தல்வேண்டும். பின் ஹோமார்த்தமாய் யோனிகுண்டம்அமைத்துத் தண்டிலம் இட்டு ஓமத்தைப் பூர்த்திசெய்தல்வேண்டும். பூஜிப்போன் சயனசுகாதிகளைவிட்டுத் தரையிற் படுத்து உறங்கவேண்டும். பிரதமையில் அஸ்த நக்ஷத்திரங்கூடில் விசேஷமென்றும், அத்தினத்தில் தேவியைப் பூஜிக்கின் சகலாபீஷ்டங்களையுந் தருவள்எனக் கூறுவர். கும்பபூசைமுதல் ஓமாந்தம்வரையிற்செய்யத் தருவனவற்றைச் செய்து பின் கன்னிகைகளைப் பூஜித்தல் வேண்டும். அக்கன்னிகைகள் யாவரெனின் இரண்டுவயதுமுதல் பத்துவயது அளவுள்ளவர்களாம். இக்கன்னியர்களுக்குமுறையே குமாரி, திரிமூர்த்தி, சோகனி, காளிகா, சண்டிகா, சாம்பரா, துர்க்கா, சுபத்திராஎன்று ஒவ்வொருவருக்கும் பெயராகும். இவர்களை வேதமந்திரங்களால் பூஜித்தல்வேண்டும். மேற்சொன்ன கன்னிகையரைத் தினம் ஒவ்வொருவராகவேனும், அல்லது முதலுள்தொடங்கி ஒவ்வொன்று அதிகமாகவேனும், பூஜைநடத்தல்வேண்டும். ஒருவன் நவராத்திரி முழுதும்பூசிக்க அசக்தனானால் அஷ்டமி, யில் அவசியம் பூஜித்தல்வேண்டும். என்னெனின் பூர்வம் தக்ஷயாகத்தை அழித்த பத்திரகாளிதோன்றிய தினமாகையால் என்க. அசக்தரானோர் சப்தமி, அஷ்டமி நவமி இம்மூன்று தினத்திலும், பூசிப்பரேல் ஒன்பதுதினத்திலும் பூசித்தபலனை அடைவர். இவ்விரதத்தை மேற்கொண்டவரெல்லாச் செல்வங்களையும் அடைந்து உயர்பதம் அடைவர். இதனை அநுட்டித்தோர் சுசீலன் சுகேதுமுதலியோர்.

2. விரதங்களில் ஒன்று. இது புரட்டாசிமாசம் பூர்வபக்ஷப் பிரதமைமுதல் திரிதிகைவரையில் உருத்திரியையும், சதுர்த்திமுதல் ஷஷ்டிவரையில் இலக்குமியையும்,சப்தமிமுதல் நவமிவரையில் சரஸ்வதியையும், பூசித்துத் தசமியில்முடிப்பது. இதனைச் சுகேதுஎன்னும் அரசன், அரசாகுமியிழந்துவருந்தியதால் அவன் மனைவியாகிய துவேதியை ஆங்கீரசமுனிவர் இவ்விரதம் அநுட்டிக்கக் கற்பித்தனர். அவ்வகை அவள்அநுட்டிக்க அவ்வநுட்டானத்திற்குப் பின் அவள் வயிற்றிற்பிறந்த குமரனாகிய சூரியப்பிரதாபன் இழந்த நாட்டை பகைவரிடமிருந்து மீட்டனன் என்பர்.

நவவருஷம்—பரதவருஷம், ஏமகூடவருஷம், நிஷதம், இளாவிருதம், நீலம், சுவேதம், குரு, பத்திராச்வம், கேதுமாலம் என்பன.

நவவீரர்—உமாதேவியாரின் காற்சிலம்பினின்று சிந்தியமணிகளில் பிறந்தபெண்கள் சிவமூர்த்தியை விருப்பால் நோக்கிக் கருப்பெற்று நவவீரர்களைப் பெற்றனர். இவர்கள் குமாரக்கடவுளுக்குத் துணையாயிருப்பவர். இவர்களில் முதல்வர் வீரவாகுதேவர். மற்ற எண்மர் வீரகேசரி, வீரமகேந்திரன், வீரமகேசன், வீரபுரந்தரன், வீரராக்ஷசன், வீரமார்த்தாண்டன், வீராந்தகன், வீரதீரன் என்பவராம்.

நவன்—உசீநரன் குமரன்.

நளகூபரன்—குபேரன் குமாரில் ஒருவன். இவனும் இவன் தம்பியாகிய மணிக்கிரீவனும் மதுவுண்ட மயக்கத்தால் சலக்கிரீடை செய்துகொண்டிருந்தனர். அப்போது நாரதர் அவ்விடம் வந்தனர். அவரைக்கண்டு இவ்விருவரும் எழுந்திராது வணங்காதிருந்ததால் முனிவர்கோபித்து மரமாகச் சபித்தனர். இவன் தம்பியுடன் நந்தகோபன் வீட்டில் விருக்ஷமாயிருந்து கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆய்ச்சிகட்டிய உரலுடன் தவழ்ந்து சென்றதால் சாபநீங்கி நலமடைந்தனன். இவனிடம்ஆசைகொண்டு

அரம்பையொருமுறை வந்துகொண்டிருக்கையில் இராவணன்கண்டு அவளை வலிதிற்புணர்ந்தனன். அரம்பையாலுணர்ந்த இவன் இராவணனை இனி உடன்படாப் பெண்களைப் புணரின், தலைவெடித்து இறக்கவெனச் சபித்தனன்.

நளவெண்பா—இது புலவர் திலகராகிய புகழேந்திப்புலவரால் மூன்றுகாண்டங்களாகவகுத்துப் பாடப்பட்ட நளன் சரிதை. இதில் ஆங்காங்கு சந்திரன் சுவர்க்கியைப் புகழ்ந்திருக்கிறது.

நளன்—1. நிடதநாட்டில் மாவிந்த நகரத்தை யாண்ட வீரசேநன் குமரன்; சந்திரவம்சத்தவன். இவன் ஒருநாள் பூஞ்சோலையில் உலாவுகையில் அவ்விடம்வந்த அன்னப் பறவையைக் கண்டு பிடித்தனன். அது பயந்ததைக்கண்டு மீண்டும் விடுத்தனன். அதனால் அன்னம் செய்ந்நன்றி மறவாது அரசனேநோக்கி அவனுக்கு ஆசையுண்டாகும்படிக்குக் குண்டினபுரத்தரசன் குமரியாகிய தமயந்தியினது அழகு முதலியவற்றைக் கூறியது. இதைக்கேட்ட அரசன் அவளிடம் ஆசைகொண்டு அன்னத்தைத் தூதாகச்செல்ல வேண்டினன். அதற்கு உடன்பட்ட அன்னம் தமயந்தியிடந் தூதாகச்சென்று நளனது அழகு முதலியவைகளைத் தமயந்திக்குக் கூறியது. இவனது அழகு முதலிய கேட்ட தமயந்தி. இவனிடம் ஆவல்கொண்டு வருந்தினள். இதைத் தோழியாலறிந்த அரசன் சுயம்வரம்நாட்டினன். இதைக்கேட்ட இந்திரன், வாயு, அக்னி, யமன் முதலியவரும் அவளிடம் ஆவல்கொண்டு சுயம்வரத்திற்கு வந்து இவள் நளனிடம் ஆவல்கொண்டிருப்பதறிந்து நளனைத்தூதாகமாயவருக்கொடுத்து அனுப்பினர். இவன் சென்று தேவரை மணக்கவேண்டியும் தமயந்தி இசையாமையால் திரும்பித் தேவர்க்குக்கூறினன். இதனால் இந்திரன் பல ஆயுதங்களையும் அக்நி, தீயிலாது சமைக்கவும் வாயு அச்வமந்திரத்தையும், யமன் கதாயுதத்தையு நளனுக்குக்கொடுத்தனர். பின் நளன் சுயம்வர மண்டபமடைய இந்நான்குதேவரும் அவனைப்போலுருக்கொண்டு நின்றனர். தமயந்தி தார்வாடல், கண்ணிமைத்தல் முதலியவற்றால் தேவர்களினின்றும் நளனைத் தெய்வச்செயலால் அறிந்து மாலையிட்டனள். தமயந்தியின் சுயம்வரங்கேட்ட கலிபுருஷன் இவளை மணக்கும்படி ஆவல்கொண்டு வருகையில் தமயந்தி நளனை மணந்தனள் எனக்கேட்டுக் கோபித்து அவர்களைச்சுகமநுபவிக்காமற் பிரித்துவிடுகின்றேன் என்று நெடுநாள் காத்திருந்தனன். ஒருநாள் சந்திவந்தனை செய்ய நளன் பாதங்களைச் சுத்திசெய்கையில்அப்பாதத்திற்சிறிது மறுக்கண்டுஅது காரணமாக அவனிடம்புகுந்து அவனது நல்லசிந்தையெல்லாந் தன்வசப்படுத்திப் புட்கராஜனுடன்கூடி அவனைச் சூதாட ஏவினன். புட்கரன் கொடிதூக்கி இவன் நாட்டில்வர நளன் இது என்னகொடியென்றனன். புட்கரன் இது சூதுவெல்லுங் கொடியென்ன ஆயின் ஆடுவோமென மந்திரிகள்தடுக்கவும்சூதாடி நாடுநகரமுதலியவற்றைத் தோற்றுத் தன் மனைவிமக்களுடன் அரண்யஞ்சென்றனன். இவ்வகை சென்ற அரசன், தன்மனைவி தன்னுடன் வருதல் தனக்கு மனம்பொறாது அவளது தந்தையின் நாட்டிற்கு ஏகச்சொல்லினன். தமயந்தி நாயகனைப்பிரிய உடன்படாமைகண்டு குமரனாகிய இந்திரசேனையும், குமரியாகிய இந்திரசேனையையும் வீமன்பட்டணம் அனுப்பினன். தேவியோ அரசனைப் பின்பற்றிச்சென்று காட்டின்வழிச்செல்கையில் ஒரு அன்னத்தைக்கண்டுமுன் தனக்குக் கணவனது அழகு முதலியவற்றைக் கூறிய அன்னமென எண்ணி அதைத் தனக்குப் பிடித்துக் கொடுக்க வேண்டினள். அவ்வகை நளன் தான் உடுத்த உத்தரீயத்தை எறிந்து பிடிக்க எண்ணித் தனது உத்தரியத்தை விசியெறிகையில் அந்த அன்னம் கலியால் எவப்பட்டதாதலின் அவனது ஆடையைக்கிரகித்துக்கொண்டு சென்றது. ஆடையின்றியிருந்த அரசன் தன் மனைவியை விட்டு நீங்குமெண்ணமுடையவனும்மனைவியுடன் மண்டபத்தில் உறங்குகையில் அவளது ஆடையிற்பாதியைக் கருவிகொண்டு துணித்து மனைவியைத் தனித்துவிட்டு நீங்கினன். நீங்கிய அரசன் காட்டின்வழிச் செல்லுகையில் கார்க்கோடகன் என்னும் பாம்பு சனியினேவலால் தன்னுருவுடன் தீயிலிருந்து நளனைத்தன்னைக் காக்கும்படி அழைக்க, நளன் இரக்கப்பட்டு அப்பாம்பை வாலைப்பிடித்து இழுத்துத்தீயைவிட்டு வெளியில் விடுகையில்அப்பாம்புதிரும்பிக்கடித்தது. அரசன் இவ்வகைஉபகாரத்திற்கு அபகாரஞ் செய்யலாமோவெனக்கார்க்கோடகன் அரசனை நோக்கி அரசனே! நீ உன் உண்மையுருவுடன் செல்லின் எல்லாரும்அஞ்சுவர் ஆதலின் இவ்வகைசெய்தேன் நீஉன் உண்மையுருவேண்டின் என்னைநினைக்கின் உனக்கு இவ்வுருநீக்கி உன் சொந்தஉருவத்

தைத் தருவேன்என்று நீங்கியது. பின் அரசன் இருதுபர்ணனிடஞ்சென்று வாகுகன்என்னும் பெயருடனிருந்தனன். இதுநிற்க, அரசனைவிட்டுத் தனித்த தமயந்தி விசனமடைந்து காட்டின்வழி புலம்பிச் செல்லுகையில் பாம்பொன்று இவளைப் பிடித்துக்கவ்வ இவள் புலம்புகையில் வேடன்ஒருவன்வந்து அப்பாம்பைக் கொன்று தமயந்தியிடம் கெட்டநினைவு கொள்கையில் தமயந்தி அவனையெரித்துப், பொதிமாட்டுக்காரரைப் பின்பற்றிச் சென்று சேதிநகரத்து அரசன் அரண்மனைபோய்ச் சேர்ந்தனள். இவ்வகையிருக்க வீமராசன் தன்மருமகனும்மகளும்நகர்நீங்கின செய்தியறிந்து விசனமடைந்து பல இடங்களுக்குத் தம் தூதுவரையனுப்பிப் பார்த்துவரச் செய்கையில் புரோகிதன் ஒருவன் சேதிநகரத்தில் தமயந்தியைக் கண்டு விசனமடைந்து இவளிருக்குஞ் செய்தியை அரசனுக்கு அறிவித்தனன். வீமராசன் சேதிநகரத்திலிருந்து தன்குமரியை வருவித்தனன். பின் வீமன் தன் மருமகன் இருக்கும் இடத்தையறிய விரும்பித் தூதரையனுப்பத் தூதனொருவன் இருதுபர்ணன் சபைசென்று அரசனைநிந்திக்க அங்கிருந்த வாகுகன் பரிந்துபேசியதுணர்ந்து அரசனிடங்கூற அரசன் அதையறியும்படிதமயந்திக்கு நாளைமறுசுயம்வரமென இருதுபர்ணனுக்கு அறிவித்தனன். இருதுபர்ணன் களிப்புடன் வாகுகன் தேரோட்டுவதில் வல்லவனெனஅறிந்து தேரோட்டிச்செல்லுகையில் இருதுபர்ணன் மேலாடைவீழ்ந்ததுகண்டு வாகுகனைநோக்கி யெடுக்கச் சொல்லுகையில் வாகுகனுகிய நளன், இருதுபர்ணனைநோக்கி இரதம் இப்போதுஇருபத்துநான்கு காதம் வந்ததுஎன்றனன். இதைக்கேட்ட இருதுபர்ணன் ஆச்சரியமடைந்து ஒரு ஆலமரத்தினைநோக்கி அம்பொன்று எய்து அவ்வொருஅம்பு அம்மரத்தின் இலைகளிலெல்லாம் வடுச்செய்ததுகாட்டி இந்த அஸ்திரமந்திரம் உனக்குத்தருகிறேன் இந்த அஸ்வமந்திரத்தையெனக்குத் தெரிவிக்கவெனக் கேட்க வாகுகன் அவ்வாறுசெய்து திரும்புகையில் கலிஅரசனையணைந்து நான்செய்த கொடுமைகளைப்பொறுக்கஇனி உன்சரிதம் படித்தவரிடத்தும் அணுகேன்எனக் கூறி வேண்டியவரம் தந்துபோயினன். வாகுகனுகிய நளன் வீமன்பட்டணமணைந்து அரசனுடன் வீமன்விட்டவிடுதியில் இருந்தனன் இவ்வகையிருக்கத் தமயந்தி அரசனைக் குறிப்பாலுணர்ந்து உரு வேறுபட்டிருத்தலால் சந்தேகித்து அச்சந்தேகம் நீக்கிக் கொள்ளத் தம்மக்களிருவரையும் வாகுகன் தனித்திருக்கையில் அனுப்பினள். வாகுகனுகிய நளன் மக்களைப்பார்த்து, "மக்களைமுன்காணு மனநடுங்காவெய்துயிராப்புக்கெடுத்து வீரப்புயத்தணையா—மக்காணீர், என்மக்கள்போல்கின்றீர்யார் மக்களென்றுரைத்தான், வன்மக்களியானமன்," என்று, மக்காள்நீர் என்மக்களைப்போல்கின்றீர் யார்மக்கள்என விசனமடைந்ததையறிந்த தமயந்திதந்தையிட மறிவிக்க வீமன்வாகுகனிடம்வந்து ஒளியாமல் தன்உருவினைக் காட்டவேண்டினன். நளன் கார்க்கோடகன் கொடுத்த துகிலையுடுத்துச் சொந்தவுருவுடன் நின்றனன். இதைக்கண்ட வீமன் களித்து நளனைத் தன்னிடமிருத்தி வீமனைத்தன் பட்டணமனுப்பினன். பின் நளன் தன் பட்டணமணைந்து புட்கரனைவென்று அரசுகொண்டு நெடுநாளாண்டு பின் தன் குமரனுக்கு அரசுதந்து தவமேற்கொண்டனன். நளனைக்கடித்த பாம்பைக் கார்க்கோடகன்எனவும் நகுஷன்எனவும் கூறுவர்.

2. நளாயினியின் தந்தை. இவனுக்கு நளாயணன்எனவும் பெயர்.

3. (சூ.) நிஷதன்குமரன், இவன்குமரன் நபன்.

4. வாகரத்தச்சன் மயன்குமரன். இரத்தக்கண்ணனைக் கொன்றவன். விச்வகர்மனுற்பிறந்தவன், சேதுகட்டினவன்.

5. முதல்வள்ளல்கள் எழுவரில் ஒருவன்.

6. நிருசுஷசுகுமரன். இவன்குமரன் பாரிபிப்பிலவன்.

7. அணுவின் குமரன்.

8. ஆகுகனைக் காண்க.

நளாயணன் — இந்திரசேனையின் தந்தை, ஒரு இருடி.

நளாயினி—நளன்அல்லது நளாயணன் குமரி. இவளே திரௌபதியாகப் பிறந்தவள். இவளே மௌத்கல்யருஷி மணந்து பலவாறு சோதித்துப் பின்னும்சோதிக்க எண்ணிக் குட்டநோய்கொண்டு தீர்த்தயாத்திரை செய்யவேண்டுமெனத் தேவியிடங் கூறினர். அவ்வகையே இவள் கணவனைக் கூடையிலிட்டுத் தூக்கிக்கொண்டு தீர்த்தங்கள் தோறுஞ்சென்று ஸ்நானஞ்செய்வித்துவந்தனள். இவ்வகைவருகையில் முனிவர் ஒருதாசியிடம் புணரவேண்டுமெனக் கேட்க இவள்ஒருதாசிக்கு

வேண்டியபணிசெய்து அவளை இசைவித்து இவரைத் தூக்கிக்கொண்டு இருளில் ஓர் சோலைவழி சென்றனள். அவ்விடம் பூர்வகர்மத்தால் மாண்டவ்யருஷி கழுமரத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தனர். இவள்சென்றது இருளிலாதலால் அக்கூடை மாண்டவ்யர் காலிற்பட்டு அவருக்கு வருத்தம் உண்டாக்கியது. மாண்டவ்யர் இவளைப் பெண்ணெனவறிந்து நீபொழுதுவிடிய மங்கலமிழக்கவெனச் சபித்தனர். இவள் பொழுதுவிடியாதிருக்கச் சபித்தனள். இதனால் தேவர்க்கு நித்திய கருமாதிகள் நடவாததுகண்டு தேவர் மாண்டவ்யரைவேண்ட அவர் இவளிடம் அதுக்கிரகம்புரிய பொழுதுவிடியச் செய்த கற்பினி. இவளது கற்பின்னிலைகண்ட மௌத்கல்யமுனிவர் உனக்கு என்னவேண்டுமென நீரேஎனக்கு ஐந்துருவாயிருந்து இம்மை மறுமைகளில் சுகமளிக்கவென அவ்வகையருளிச் சிலநாளிருந்து நன்னெறியடையச் செல்லுகையில் இவள் பின்தொடர்தல் கண்டு நீ மனிதயோனியிற்பட்டு ஐந்துபுருடரை மணக்க எனச்சபித்து நீங்கினர். இவள் அவ்வுடல்விட்டுக் காசிராஜன் புத்திரியாகப் பிறந்து சிவமூர்த்தியையெண்ணித் தவஞ்செய்து அம்மூர்த்தி தரிசனந்தந்து என்ன வேண்டுமென நாயகன்வேண்டுமென ஐந்துமுறை கேட்டதால்அவ்வகையருளி மறைந்தனர். இவள் பின் துருபதன் யாகத்தில் திரௌபதியாகப் பிறந்து ஐவரை மணந்தனள். இவளது மற்றசரித்திரங்களைத் திரௌபதியைக் காண்க. இவளுக்கு இந்திரசேனை யெனவும்பெயர்.

நளினி—1. அகமீடன் பாரி. இவள் சுமரன் நீளன்.

2. கங்கையின் பிரிவு.

நளினை—கனகமாலையின் தாய்.

நள்ளி — கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன், தோட்டியெனும் மலைநாட்டிற்குத் தலைவன். தன்மனத்துநிகழ்கின்றவற்றை மறையாதுகூறி நட்புச்செய்தவர்க்கு இல்லறத்து வேண்டிய நல்கினவன். கண்டீரக்கோ பெருநள்ளிக்குஒருபெயர். இவன் காட்டில் வன்பரணரெனும் புலவர் மிடியைப்பார்த்து அவர்க்குவேண்டிய நல்லுணவுதந்து தான் பூண்டிருந்த ஆரத்தினையுங் கடகத்தினையும் தந்ததன் பெயர் கூறுதுசென்றவன்.

நற்குணம்—(ம) மெய்யுரை, நல்வார்த்தை, இனியவைகூறல், பயனுடையசொல்லல், இவைவாக்கின் நலம், திருக்கோயில் வலம்வரல், தவம்புரிதல், தானஞ்செயல், இவை காயத்தின்நலம், அருள்நினைவு, அவாவறுத்தல், தவப்பற்று இவை மூன்றும் மனத்தின் நற்குணம்.

நற்பாக்கிழான்மகருஷிகோத்தான்— வணிகவம்சமுதல்வரில் ஒருவன். இந்த வம்சத்தில் திருக்கச்சிநம்பி காஞ்சியில் வரதராஜப் பெருமாளுக்குப் புட்பத் திருவாலவட்டக் கைங்கர்யஞ் செய்துவந்தனர்.

நற்றத்தம்—நற்றத்தர் செய்தநூல்.

நற்றத்தர்—அகத்தியர் மாணாக்கர். இவர் யாப்பிலக்கணஞ் செய்தவர். அதற்கு நற்றத்தம் எனப்பெயர்.

நற்றமிழணர்த்தநங்கைமார்கள் ஆதிமந்தியார்—1. இவர் நல்லிசைப்புலமை மெல்லியலார் "மள்ளர்குழீஇய விழவினூலும்" எனுங் குறுந்தொகையில் இதுகாதலற்கடுத்த ஆதிமந்தியார் பாட்டுஎன்றமையான், அறியப்படும்இவர், திருமாவளவன் எனச் சிறந்தகரிகால்வளவன்திருமகளார். சேரநாட்டு ஓர்மன்னனுகிய ஆட்டனத்தியை மணந்தவர். இவர் தங்காதலனுடன், கரிகாற்சோழனுற் கழாஅர் எனும்ஊரிற் காவிரிமுன்றுறையிற் சிறப்பித்துக் கொண்டாடப்பட்ட புதுப்புனல் விழவிற்குச் சென்றராகஆண்டு வனப்பினும், ஆடுதற்றொழிலினும், கண்டார்எல்லாரும் விரும்பத்தக்கத் தம்முயிர்க்காதலனுகிய ஆட்டனத்தியை நீர் விளையாடுகையில் காவிரி வௌவ, அவனையாண்டுந்தேடிக் காணப்பெறுது புனல்கொண் டொளித்ததோ கடல்கொண்டு புக்கதோஎன்று கலுழ்ந்த கண்ணராய் மருண்ட சிந்தையராய் அலமலந்து அக்காவிரிசெல்லுந் திசையெல்லாஞ் சென்று கடல்வாய்புக்கு, அவனைக் கூவியாற்றினர்க்கு அக்கடலேயவ்வாட்டனத்தியைக் கொணர்ந்துவந்து முன்னிறுத்திக் காட்டியவளவில் ஆங்கவனைத் தழுவிக்கொண்டு பொற்கொடிபோலப் போந்தார்என்ப. இக்கதை நெடுந்தொகையினும் சிலப்பதிகாரத்தும் கண்டது. இவர்பெயரும் இவரது கணவர்பெயரும் சிறுபான்மை முதற்சொல் லொழித்து மந்திஎனவும், அத்திஎனவும் வழங்கப்படும். இவ்வாதிமந்தியார் வெள்ளிவீதியார் எனும்புலமை மெல்லியலார்க்கு முற்பட்டவர்.

2. வெள்ளிவீதியார்—இவரும் பெண்கவி, இவர்சரிதையை இவர்பெயர் கூறும் வழிக் காண்க.

3. உப்பை, உறுவை.

4. ஒக்கூர் மாசாத்தியார்—இவர் பாண்டிநாட்டு ஒக்கூர்எனும் ஊரினராக இருக்கலாம். இவர் புறத்திணையில் ஒருத்தி தன்மகனைப்போருக்கனுப்புதல் பற்றிப்பாடினர். குறுந்தொகை, அகநானூறு, முதலியவற்றில் சில பாடல்பாடினவராகத் தெரிகிறது.

5. ஔவையார் — ஔவையாரைக் காண்க.

6. காவற்பெண்டு—இவர், புறப்பாட்டில் "சிற்றிநற்றூண்" எனும் பாட்டைப் பாடியவர். இச்செய்யுளோநோக்கின் ஓர்மறமகள் என்பதூஉம், புலியொத்த போர்வீரனொருவனை மகனுகவுடையார், எ-ம், அத்தகைய வீரகுமாரனைப் போர்க்களத்துப் போக்கியபின் அவனைப்பெற்ற தம் வயிற்றினைப் புலிகிடந்துபோன மூழையாகக் கருதினவர், எ-ம், அறியக்கிடந்தன. இவர் அரசரது மெய்க்காவல், மனைக்காவல், ஊர்க்காவல், பாடிகாவல், இவற்றி லொன்றற்குரியகாவற்குடிக்கண் பிறந்தவர்.

7. காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார்—நச்செள்ளையாரைக் காண்க.

8. காரைகாற்பேயன்மைமையார்.

9. காமக்கணிப்பசலையார்—நற்றிணை (உசஉ.)

10. கிழார்கீரனெயிற்றியார் — குறுந்தொகையில் ஙசுஎ, உசுக, பாடல்களும், நற்றிணையில், உஅக, ஆம் பாட்டும், அகநானூற்றில் கசுஙூ, உகள, உஙுஎ, உகூஉ, பாடல்களும் இவர்பாடியவை. இவரதுநற்றிணைப்பாட்டில் சோழர் கழாஅரும், அதன்கட்புலாற் சோற்றுப்பலியீதலும் கூறப்பட்டுள்ளன.

11. குறமகள்இளவெயினி—இவர் குன்றுடைவாழ்க்கைக் குறவர் குடியினர். குறமகள் குறியெயினி யென்பாரொருவர் உளராதல்பற்றி யிவர் இளவெயினி யெனப்பட்டனர். இவர் தமதுஎயினர்குடித் தலைவனுகிய ஏறையென்பானை "தமர்தற்றப்பின்" எனும் புறப்பாட்டாற்புகழ்ந்து பாடினர். இதனுல்ஏறைக்கோன் தன்னிற்சிறந்தோர் தவறிழைப்பிற் பொறுமையும், பிறர்வறுமைக்கண் ணுணுடையனுதலும், பிறராற் பழிக்கப்படாத வலியுடையனுதலும், காந்தண்மாலையுடையானென்பதும், மலைநாடுடையன் என்பதும் அறியக்கிடந்தன. இவன் சேரன்படைத்தலைவன் என்ப. இவனது நாடு பெருங்குன்ற நாடாகும்.

12. குறமகள் தறிஎயினி—இவர் குறவர் குடியினர். இவர் குறிசொல்லும் வழக்குடையராதலால் இவர்க்கு இப்பெயர் வந்தது. இவர் நற்றிணையுள் "நின்குறிப் பெவனே தோழியென்குறி.....சாரலடனேடாடியநாளே" எனும் (ஙஎடு) வது பாடல் பாடினர்.

13. குன்றியாள்—இவரும் பெண்கவி இவர் குறுந்தொகையுள் (டுo) பாட்டுப் பாடியவர்.

14. தமிழிநாழனப்பசலையார்—அகப்பாட்டு (கசுo.)

15. தமிழறியும்பெருமாள்.

16. நல்வெள்ளி — நற்றிணை, எஅள, குறுந்தொகை, ஙசுடுடு பாடியவர்.

17. நெடும்பல்லியத்தை—இவர் பாடிய குறுந்தொகையில், களஅ, உoங—செய்யுட்கள்.

18. பாரிமகளிர்—இவர்சரிதையையிவர் பெயர் கூறியவழிக் காண்க.

19. பூதபாண்டியன்தேவியார்—இவர் சரிதையை இவர்பெயர் கூறியவழிக் காண்க.

20. பூங்கண்ணுத்திரையார் — இவர் பெயரான் பெண்பாலராகக் கருதப்படுகிறார். புறநானூற்றில் "மீனுண்கொக்கு" எனும் செய்யுளும், குறுந்தொகையில் சஅ, களக, செய்யுட்களும் இவர் பாடியன.

21. பேய்மகள்இளவெயினி—இவர்பெயர் கூறியவழிக் காண்க.

22. பொன்மணியார்—குறுந்தொகை, ஙகூக.

23. போந்தைப்பசலையார்—அகப்பாட்டு ககo.

24. மதுரைமருதனிளநாகனார்—நற்றிணை, ஙசுக.

25. மாறேகீகத்துநப்பசலையார் — இவர் நாயகன் பிரிவுக்காலத்து மகளிர்க்கெய்தும் பசலையெனும் தேமலின்பெயரால் இவர் சிறந்து விளங்கியதால் பெண்பாலாராகக்கருதப்படுகின்றனர். இவர்புறநானூற்றில் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனையும், மலையமான் திருமுடிக்காரியையும், அவன்மகன் மலையமான் சோழியவேளுதி திருக்கண்ணனையும், பாடியுள்ளார், இவர் புலவர் பெருமானை கபிலரையே அதிகமாக மதித்தவராவர். இவர் நற்றிணையுள் "புணரிற் புணருமாரெழிலேபிரியின்" எனுஞ்செய்யுளில் பசலையினியல்பு நன்குரைத்தவாற்றுல் இப்பெயருற்றுரென வூகிக்கப்படுகி

ரூர் இவ்வாறு பசலைப்பெயருற்றூர் சில ருளர்.

26. மாற்பித்தியார்—புறம், உ நி சு, உநிஉ.

27. முன்னியூர்ப்பூதியார் — அகம், களங்.

28. வருமுலையாரித்தி — இவர் குறுந் தொகையில்களசு-ஆம் பாட்டுப்பாடியவர்; இவர் தன்னெஞ்சு நெகிழ்த்தவன்வராமை பொருட்டிரங்கினர். வருமுலை யென்ப தால் பெண்பாலாகக் கருதப்படுகிறார்.

29. வாதுங்காமன் தேவியார்.

30. வில்லிபுத்தூர்க்கோதையார்.

31. வேண்மணிப்பூதியார் — குறுந் தொகை உகூக.

நற்றிணைநானூறு—இது ஐந்திணைகளைப்பற் றிக் கூறியதூல். இது கடைச்சங்கத்தவ ராற் கையாளப்பட்டது. இது பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனூர்முதல், ஆலங்குடி வங்கனரிறுதியாகப் பாடிய பாக்க ளா யுடையது. இதைத்தொகுத்தவன் பன் னூடதந்த பாண்டியன்மாறன்வழுதியாம்.

நற்றுருவன்—துரியோதனன் தம்பி.

நன்பலூர்ச்சிறுமேதாவியார்—கடைச்சங்க மருவியபுலவர். (அகநானூறு.)

நன்னன்—விச்சிக்கோவின் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவன். பல்குன்றக் கோட்டமூடை யான். இவன் மகன்மீது இரணியமுட் டத்துப் பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌ சிகனார் மலைபடுகடாம்பாடினர். இவன் ஒருகாலத்துப் பெண்கொலை செய்தவன்.

நன்னன்வேண்மான்—"என்பவன், சங்கநா ளிலே, தமிழகத்திற் பெருவள்ளலாய் விளங்கிய ஒரு சிற்றரசன். இவன் வே ளிர்குலத்தைச் சேர்ந்தவனென்பது, இவ னுக்கு வழங்கும் 'வேண்மான்' 'வேள்' என்னும் அடைகளால் விளங்குகின்றது. வேண்மான் வேளிர்தலைவன். சங்கநூல் களிலே, நன்னன் என்னும் பெயருடை யாரிருவர் காணப்படுகின்றனர். இவரில் ஒருவன், பத்துப்பாட்டிலொன்றாகிய 'மலைபடுகடாம்' கொண்டவன். அப்பா ட்டியற்றிய இரணியமுட்டத்துப் பெரு ங்குன்றூர்க்கௌசிகனார், தாம் பாடிய வேண்மானை 'நன்னன்சேய் நன்னன்' எனக்கூறுதலால், மற்றொருவனாகிய நன் னன், இவ்வேண்மானுடைய தந்தையென் று தெரிகின்றது. இவ்விருவருள் மக னாகிய நன்னனே புலவர் புகழ்ச்சிக்கு இலக்காய் விளங்கியவன். இவனை 'நன் னன் ஆய்' எனவும் வழங்குவர். பத்துப் பாட்டில் இவனுக்கு "பல்குன்றக் கோட் டத்துச் செங்கண்மாத்து வேள்" என் னும் அடை குறிக்கப்பட்டிருத்தலால், இவன் நாடு பல்குன்றக்கோட்டமென் னும் பெயர்கொண்டதாகவும், இவன் தலைநகர் செங்கண்மா என்பதும் வெளி யாகின்றன. இவன் மலைநாடு "எழிற்குன் றம்" எனவும் வழங்கும். அஃது எழுப மலைப் பகுதிகளைப் பெற்றிருந்தமையால், இப்பெயர் கொண்டதாகத் தெரிகிறது. பல்குன்றக்கோட்டம் என்னும் பெயர் வந்ததன்காரணமும் இதுவேயாம். அவ் வேழு மலைகளிற் பாழிச்சிலம்பு, நவிரம் என்னுமிரண்டே இப்போது தெரிவன. நன்னனூட்டில், பாழி, வியலூர், பாரம், பிரம்பு—என்ற ஊர்களும், சேயாறு என் னும் நதியும் இருந்தனவென்பது முன் னூல்களால் அறியப்படுகிறது. இவனு ண்ட பல்குன்றக்கோட்டநாடு,இப்போது வடஆர்க்காடு தென்னார்க்காடு ஜில்லாக்க ளில் அடங்கியுள்ளதென்பர். நன்னனது நவிரமென்னும் மலைமேல் "காரியுண்டிக் கடவுள்" என்னும் சிவபிரான்கோயிலொ ன்றுண்டு. அகநானூற்றில் "பாடுநர்செ லினே, அருங்குறும் பெறிந்த பெருங் கல வெறுக்கை, சூழாது சுரக்கும்நன் னன்" "இசைநல் லீகைக் களிறுவீசு வண்மகிழ்ப், பாரத்துத் தலைவனூரநன் னன்" எனஇவன் புகழப்படுதலோடு, மலைபடுகடாத்தில் அடியில்வருமாறு சிறப் பிக்கப்படுகின்றான். "வின்னவி றடக் கை மேவரும் பெரும்பூண் நன்னன் சேய் நன்னற் படர்ந்தகொள்கையொடு" மதுரைக் காஞ்சியில், மதுரையினிகழும் பலவகையான உவகையாரவாரத்தைப் பற்றிச் சொல்லும்போது, மாங்குடி மரு தனார் என்னும் பழைய புலவர், "பேரிசை நன்னன் பெரும்பெயர் நன்னட், சேரி விழவி னார்ப்பெழுந் தாங்கு" என்று உவ மிக்கின்றார். இதனால், செங்கண்மாவில் நன்னன் வேண்மானது பிறந்த நாட் கொண்டாட்டம், தமிழகமுழுதும் புகழத் தக்க விமரிசையுடன் நடைபெறுவதென் பது விளங்கும். இக்கொண்டாட்டதினம், 'நன்னனூள்' என்றபெயர்பெற்றது என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுவர். இந்நன்னன் சேரமானது படைத்தலைமை வகிக்கும் கௌரவமும் பெற்றிருந்தான். இவனுக்கு "வானவிறல்வேள்" என்னும் சிறப்பு மலை படுகடாத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இத் தொடர்மொழியே மதுரைக் காஞ்சியில் அழும்பில்வேள் என்பானுக்கும் வழங்கு

கிறது. இனி, நன்னன்வேண்மானுடைய தந்தையாகிய நன்னன், கொடுங்கோல னென்றும், கல்வியருமை யறியாதவனென் றும், அதைப்பற்றிப் புலவரை வெறுத் தவனென்றும் தெரிகின்றன. இவனது கொடுங்கோலைக் குறித்து ஒருகதை, பர ணர் என்னும் பழையபுலவராற் குறிக்கப் பட்டுள்ளது. இந்நன்னனது சோலையிலே அவன்தின்று மகிழ்தற்கென்றே வைத்து வளர்க்கப்பட்ட ஒருமாத்தின் இனியகா யொன்று, அச்சோலைப்பக்கத்தே ஓடும் ஆற்றில் வீழ்ந்து அயலதாகிய துறையில் ஒதுங்க, அவ்விடத்தே குளித்தற்பொருட் டுச் சென்ற பெண்ணொருத்தி, அவ்வொ துங்கிய காயை அறியாது எடுத்துத்தின் ருள். இச்செய்தியைச் சோலைகாவ லரால் அறிந்த நன்னன் பெருஞ்சினங்கொ ண்டவனாய், தான் தின்னற்குரிய காயை அப்பெண்தின்றதன்பொருட்டு, அவளைக் கொலைபுரிந்து விடும்படி கட்டளையிட்ட னன். அப்பெண்ணின் தந்தையோ, தன் செல்வமகளுக்கு நேர்ந்த விபத்தை யெண் ணிக்கலங்கி, நன்னனிடஞ்சென்று "அரசே! என்மகள் தமக்குரியகாய் என அறிந்துவைத்து அதனைத் தின்றவளல் லள். அறியாது செய்ததைப் பொறுத் தருள்க; அவள்புரிந்த இத்தவற்றுக்காக எண்பத்தொரு யானைகளையும், அவள் நிறையளவு பொன்னுற்செய்த பாவையை யும் யான் ஈடுதரவல்லேன். அவட்கு விதி த்த கொலைக்குற்றத்தை மட்டும் நீக்கி யருள்க" என்று பலவாறு மன்றாடினன். எவ்வளவு மன்றாடியும், அறத்தைநோக்கா னாய், உள்ளீரஞ்சிறிது மில்லானாய், அக் கொடுங்கோல் நன்னன் அப்பெண்ணைக் கொலைபுரிந்தே தன் சினந்தீர்ந்தனன்" என்பது. இதனை, "மண்ணிய சென்ற வொண்ணுதலரிவை.....பகைமுகவூரிற் றுஞ்சலோ விலளே" எனக் குறுந்தொ கையில்வரும்பாணர்பாடலான் அறிக. நன் னனுடைய அறிவீனத்தையும் கொடுங் கோலையும் குறித்தற்கு, சங்கநாளிலே வழ ங்கிய இக்கதையேசான்றாம். இக்கொடி யோனுக்கு, நற்குணமேதிரண்ட நன்னன் வேண்மான், பிறந்தனன். பண்டைக்கால வழக்கப்படி, தந்தைபெயரையும் உடனி ணைத்து "நன்னன்சேய்நன்னன்" என்று இவ்வேண்மானை முன்னோர் வழங்கினர். உலகத்தார்கூறும் பழிச்சொல்லுக் கிலக் காய்நின்ற நன்னன், களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் என்னும்வேந்தனால், தன் னூர்ப்புறத்தே போரிற்கொல்லப்பட்டு ஒழிந்தபின், அவன் மகனாகிய நன்னன் வேண்மான் பல்குன்றக் கோட்டத்தைத் தன் செங்கோலால் மகிழ்வித்தான். தன் றந்தை சேரனுடன் பகைத்திறந்தனனாயி னும் நன்னன்வேண்மான் அவனுடன் நட் புக்கொண்டிருந்ததோடு, முற்கூறியவாறு, அச்சேரன் படைத்தலைவனும் ஆயினன். நன்னன்சேய்நன்னன், பெருவள்ளலாய்ப் புலவர் புகழ்ச்சிக்குரியவனாக விளங்கினும், இவன் தந்தை புரிந்த தீச்செய்கைகளே, இவன் நற்செய்கைகள் பிற்காலத்துமறை த்துவிட்டனவாகக் காணவில்லை. தந்தை யாகிய நன்னன், பெண்கொலை புரிந்த பழிமட்டும் உடையனல்லன். அவன் கல் வியருமையறியாத கசடனுமாதலால்தன் பாற் பரிசில்வேண்டிவரும் நல்லிசைப்புல வரையெல்லாம் வெறுத்து, அவர்வரா மல் தன்வாயிற் கதவடைத்து வந்தான். இஃது, அக்காலத்துப் புலவர்களுக்கெல் லாம் பெருத்தகோப மூட்டியதோடு, அவன்மேல் வசைபாடவும் அவர்களைத் தூண்டிற்று. நல்லிசைப் புலவராகிய ஔ வையார், ஒருகால், பல்குன்றக்கோட்டம் என்றவழிற்குன்றஞ்சென்றிருந்தபோது, இந்நன்னன் அவரது அருமைபெருமை களை அறியாது உதாசீனஞ்செய்யிருக்க, அத னைப் பொறுக்காத அம்மெல்லியற் புல வர், "இருடீர் மணிவிளக்கத் தேழிலார் கோவே குருடேயு மன்றுநின் குற்றம்— மருடேயும், பாட்டு முரைப்பும், பயிலா தன விரண்டோட்டைச் செவியு மூள" என அவனை முனிந்து பாடினர். நன்னன் வழிவந்த இளவச்சிரக்கோ என்பானும் இளங்கண்டீரக்கோ என்பானும், ஓரிடத் துச் சேர்ந்திருந்தபோது, அங்கேசென்ற பெருந்தலைச்சாத்தனார் என்னும்நல்லிசை ப்புலவர், முன்னவனைத் தழுவி மரியாதை செய்து, பின்னவனாகிய இளவச்சிரக்கோ வைப்புல்லாதொழிந்த இதனைக்கண்டான் "என்னை நீர் புல்லாமைக்குக் காரணமென் னை" என்று புலவரைக் கேட்பவும், அவர் "இவன்—பெண்டிருந் தம்தாத்தி னின்று பரிசிலர்க்கு யானைக்கொடைய ளிக்கும் கண்டீரக்கோன்: ஆதலால் அவ னைத் தழுவினேன்; நீயும் — நன்னன் மரபிலுதித்த பெருமையுடைமையோடு இயற்கையின் நற்குணங்களுடைய ஞா லால் தழுவற்குரியவனேயாயினும், நின் முன்னோனொருவன் பரிசில் வேண்டிச் சென்ற புலவர்க்கு வாயிற்கதவடைத்த மைபற்றி; தும்மலையை எம்மவர்பாடுதல் தவிர்ந்தார்" நன்னன்வழியில்வந்த இளஞ

ஞெருவன "இளவச்சிரக்கோ" என்னும் பெயருடையானென்பது, புறநானூற்றால் அறியப்படும். இளவச்சிரக்கோ என்பது இளவிச்சிக்கோ எனத்திரித்தும் வழங்கப்பெறும். இவ்வினைஞன் பெயர் கொண்டு, இவன்முன்னோர் "வச்சிரக்கோ" அல்லது "விச்சிக்கோ" என்ற முறைக்கப்பட்டனர். என்பது பெறலாகின்றது. இவ்வாறே நன்னன்வழியினஞெருவனே வில்கெழு தானைவிச்சியர் பெருமகன்" எனக்குறுந்தொகையிற் (கூஉஅ) வது செய்யுளில் கூறப்படுதல் காண்க. வச்சிரக்கோ "என்பதற்கு வச்சிரநாட்ட ரசன் என்பது பொருள்."

நன்னனூர் — கடைச்சங்கமருவிய தமிழ்ப் புலவர்.

நன்னாகனார்—கரும்பனூர்க் கிழானைப்பாடியவர். இவர்க்குப்புறத்திணை நன்னாகனார் எனவும் பெயர்.

நன்னூல்—இது எழுத்துச்சொல் பொருள் யாப்பு அணிமுதலிய ஐந்தும் நிறைந்த நூல். பிற்கூறிய மூன்றுமிறந்தன. தற்காலமுள்ளவை எழுத்துஞ் சொல்லுமேயாம். இது சநாகாரபுரம் பவணந்தி முனிவராற் செய்யப்பட்டது.

நல்வசீரன்—பாரதவீரருள் ஒருவன். நயசீரன் அம்சம்.

நக்ஷத்திரகன் — விச்வாமித்திரன் மாணாக்கன். அரிச்சந்திரனிடம் கடனேத்தண்ட உடன் சென்றவன்.

நக்ஷத்திரங்கள்—(இவர்கள் தக்ஷன்குமரியாய்க்கிரகராசி யாதிகளுடனியைந்து உலகத்துப்பலாபலன்களையறிவிப்பர்.) அவற்றின் மிருகம், பக்ஷி, மரம், கணம், அதிதேவதை, தியாச்சியம், கீழ்நோக்குநாள், மேலேக்குநாள், சமநோக்குநாள், சதாசிவநாள், சுஷ்கநாள், ஜலநாள், புருஷநாள், பெண்ணாள், அலிநாள், அமங்கலநாள் முதலிய வருமாறு:—அசுவநி—குதிரை, இராஜாளி, எட்டி, தேவகணம், சரஸ்வதி, (இ0) சம, சுஷ், புரு, பரணி—யானை, காக்கை, நெல்லி, மனுஷ்யகணம், தூர்க்கை, (உச) மேல் சுஷ், புரு, கார்த்திகை—ஆடு, மயில், அத்தி, இராக்கதகணம், அக்கினி, (கூ0) மேல், சுஷ், பெண், உரோகணி—பாம்பு, ஆந்தை, நாவல், மனுஷ்யகணம், பிரமன், (சஅ0) கீழ்,சதா,சல,புரு, மிருகசிரம்—சாரை, கோழி, கருங்காலி, தேவகணம், சந்திரன், (கச) சம, சல, அலி, திருவாதிரை—நாய், அன்றில், செங்கருங்காலி, மனுஷ்யகணம், சிவன், (உக) கீழ், சுஷ், பெண், புனர்பூசம்—பெண்பூனை, அன்னம், மூங்கில், தேவகணம், அதிதி, (கூ0) சம, சல, பெண், அமங், பூசம்—கடா, தீர்க்காக்கை, அரசு, தேவகணம், பிரகஸ்பதி, (கூ0) சதா, சல, பெண், அமங், ஆயிலியம் — ஆண்பூனை, சிச்சிலி, புன்னை, இராக்கதகணம், ஆதிசேடன், (கூஉ) மேல், சல, புரு, மகம்—ஆணெலி, ஆண்கழுகு, ஆல், இராக்கதகணம், சுக்கிரன், (கூ0) மேல், சுஷ், புரு, பூரம்—பெருச்சாளி,பெண்கழுகு, பலாசு, மனுஷ்யகணம், பார்வதி, (உ0)கீழ், மேல், சுஷ், உத்தரம்—எருது, சிள்வண்டு, அலரி, மனுஷ்யகணம், சூரியன், (கஅ)கீழ், சதா, சுஷ், புரு, அஸ்தம்—எருமை, பருந்து, ஆத்தி, தேவகணம், சாத்தா, (உஉ)சம, சதா, சல, பெண், சித்திரை—ஆண்புலி, மாங்கொத்தி, வில்வம், இராக்கதகணம், விஸ்வகர்மா, (உ0) சம, சல, புரு, சுவாதி—கடா, ஈ, மருதி, தேவகணம், வாயு, (கச) சம, சல, புரு, விசாகம்—பெண்புலி, செவ்விரற்குருவி, விளா, இராக்கதகணம், குமரன், (கச) மேல், சல, அலி, அனுஷம்—பெண்மான், வானம்பாடி, மகிழ், தேவகணம், லக்ஷ்மி, (க0) சம, சதா, சுஷ், அலி, கேட்டை—கலை,சக்கிரவாகம், பிராய்,இராக்கதகணம், இந்திரன், (கச) சம, சல, புரு, மூலம்—பெண்ணாய், செம்போத்து, மரா, இராக்கதகணம், அசுரர், (இக) மேல், சுஷ், புரு, பூராடம்—ஆணுருங்கு, கௌதாரி, வஞ்சி, மனுஷ்யகணம், வருணன், (உச) மேல், சல, புரு, உத்திராடம்—மலட்டுப்பசு, வலியன், பலா, மனுஷ்யகணம், கணபதி, (உ0) சதா, சுஷ், புரு, திருவோணம்— பெண்ணுருங்கு, நாரை, எருக்கு, தேவகணம், விஷ்ணு, (க0) கீழ், சதா, சல, அலி, அவிட்டம்—காமதேனு, வண்டு வன்னி. இராக்கதகணம், வசுக்கள், (ய) கீழ், சுஷ், அலி, சதயம்—பெண்குதிரை, அண்டங்காக்கை, கடம்பு, மனுஷ்யகணம், யமன், (கஅ) கீழ், சுஷ், அலி, பூரட்டாதி—புருஷாமிருகம், உள்ளான், தேமா, மனுஷ்யகணம், குபேரன், (கசு) மேல், சுஷ்,புரு, உத்திரட்டாதி—பாற்பசு, கோட்டான், வேம்பு, மனுஷ்யகணம், காமதேனு, (உச) கீழ், சதா, சுஷ், அலி, ரேவதி—பெண்யானை, வல்லூறு, இருப்பை, தேவகணம், சனி, (கூ0) சம, சதா, சுஷ், அலி இந்த நக்ஷத்திரங்களுக்குக்கூறிய காழிகைக்குமேல் (ச) காழிகையியாச்சியம்.

நக்ஷத்திராதிராசிகள் — அசுவநி, பரணி, கார்த்திகை, மூதற்கால், மேஷம். கார்த்திகைப்பின் முக்காலும், உரோகணியும்,

மிருகசிரத்து முன்னரையும், ருஷபம். மிருகசிரத்துப் பின்னரையும், திருவாதிரையும், புனர்பூசத்து முன்முக்காலும், மிதுனம். புனர்பூசத்துப் பின்காலும், பூசமும், ஆயிலியமும், கர்க்கடகம். மகம், பூரம், உத்திரத்து முதற்காலும், சிங்கம். உத்திரத்துப்பின் முக்காலும், அத்தமும், சித்திரை முன் அரையும் கன்னி. சித்திரைப்பின் அரையும், சோதியும், விசாகத்து முன்முக்காலும், துலாம். விசாகத்துப் பின்காலும், அனுஷமும், கேட்டையும், விருச்சிகம். மூலம்பூராடம், உத்திராடத்து முதற்காலும், தனுசு. உத்திராடத்துப் பின்முக்காலும், திருவோணமும் அவிட்டத்து முன் அரையும் மகரம். அவிட்டத்துப் பின்னரையும், சதயமும், பூரட்டாதி முன்முக்காலும், கும்பம். பூரட்டாதி பின்காலும் உத்திரட்டாதியும், ரேவதியும், மீனம். இவை நக்ஷத்திரங்கள், நிற்கும் இராசிகள். கார்த்திகை, உத்தியம், உத்திராடம் இவைமூன்றும் காலற்றநாள்கள். மிருகசிரம், சித்திரை, அவிட்டம், இவை மூன்றும்,உடல்அற்றன. புனர்ப்பூசம், விசாகம், பூரட்டாதி, இவைமூன்றும் தலைஅற்ற நாட்கள். இந்தஒன்பது நாட்களும் மனைமுகூர்த்தத்திற்கும், புணர்ச்சிக்கும், யாத்திரைக்கும்ஆகா. தனிஷ்டா பஞ்சமிகளாவன — அவிட்டம், சதயம், பூரட்டாதி, உத்திரட்டாதி, ரேவதி, இவற்றில் மாணமாஞல் அந்தவீட்டினை (கூ) மாதம் மூடவேண்டும். விகற்பபாகமாகிய ரோகணிக்குமீ (ச), கார்த்திகை உத்திரத்திற்குமீ (ஈ), மிருகசிரம், சித்திரை, புனர்ப்பூசம், விசாகம், உத்திராடத்திற்குமீ (உ). நக்ஷத்திரநாசயோகங்களாவன—ஞாயிறில் விசாகமும், திங்களில் சதயமும், செவ்வாயில் அவிட்டமும், புதனில்ரேவதியும், வியாழனில் ரோகணியும், வெள்ளியில் பூசமும், சனியில் உத்திரமும் வருவன. கிழமைபிறந்தநாள்—ஞாயிறில் பரணியும், திங்களில் சித்திரையும், செவ்வாயில் உத்திராடமும், புதனில் அவிட்டமும், வியாழனில் கேட்டையும், வெள்ளியில் பூராடமும், சனியில் ரேவதியும்வருவனவாம். இந்தநாட்களில் செய்யும்காரியங்கள் எல்லாம் நிமையாய்விளையும். பஞ்சசக்கோள்நின்றதோஷம் சூரியன்நின்ற நக்ஷத்திரத்திற்கு ஏழாம்நக்ஷத்திரம் உற்பாதம்எனவும், பத்தாம்நக்ஷத்திரம், தாகம் எனவும், பதினேந்தாம் நக்ஷத்திரம் பிரமதண்டம் எனவும், இருபத்தொன்றும் நக்ஷத்திரம், காலன் எனவும் பெயராம். செவ்வாய்நின்ற நக்ஷத்திரத்திற்கு ஏழாம் நக்ஷத்திரம் சூலம் எனவும், பத்தாம் நக்ஷத்திரம் சக்கிரம் எனவும், பதினேந்தாம் நக்ஷத்திரம் கண்டம் எனவும், இருபத்தொன்றும் நக்ஷத்திரம் காலன் எனவும், பெயராம். புதன்நின்ற நக்ஷத்திரத்திற்கு எட்டு பதினெட்டு, இருபத்து நான்காம், நக்ஷத்திரங்கள் கண்டம் என்பர். வியாழனின்ற நக்ஷத்திரத்திற்கு எ, கூ, ஆவதும் கொடுமை. சுக்கிரன்நின்ற நக்ஷத்திரத்திற்கு ஏழு ஒன்பதாம் நக்ஷத்திரங்கள் கொடுமை என்பர். சனிநின்ற நக்ஷத்திரத்திற்கு (ஙி) சு, கo, கக, கஉ, நக்ஷத்திரங்கள் பந்தம் என்றுபெயர். இராகு கேதுநின்ற நக்ஷத்திரங்களுக்கு ஏழாம் நக்ஷத்திரம் பரிகம் எனப்படும். இவை சுபகாரியங்களுக்கு ஆகா. **அபிசித்துநக்ஷத்திரம்** — உத்திராடத்துமுடிவில் பதினேந்து நாழிகையும், திருவோணத்துமுடிவில் நான்கு நாழிகையும், நான்கு விநாடியுமாம். அக்கினிநக்ஷத்திரமாவன—பரணி மூன்றும்பாதமுதல் உரோகணிமுதல்பாதம்வரையிலும், சூரியன்நிற்கும் நக்ஷத்திரமாம். **அஷ்டமராசிக்கூறு**—சன்மநக்ஷத்திரத்திற்குப் பதினேழும் நக்ஷத்திரம்முதல் பதினெட்டாம் நக்ஷத்திரம்வரையிலுள்ள நக்ஷத்திரம். கலேஜான பாதநக்ஷத்திரம் — சன்ம நக்ஷத்திரத்திற்குப் பதினேழும் நக்ஷத்திரம். வைநாசிகநக்ஷத்திரம்—சன்மநக்ஷத்திரத்திற்கு (உஉ) ஆம் நக்ஷத்திரம். கண்டாந்தநாழிகை—அசுவனி, மகம், மூலம், முதற்காலும்,ஆயிலியம்,கேட்டை, ரேவதி. (ச-ம்) காலுமாம். அர்த்தழலநாழிகை-மூலநக்ஷத்திரத்தின் முதலில் இரண்டுநாழிகையாம். பாடாவாரிநக்ஷத்திரம்—பரணி, சதயம், திருவோணம், அனுஷம், கேட்டை, சோதி, விசாகமாம்.

நக்ஷத்ரகல்யன் — ஒருஇருடி அதர்வணவேதி.

நக்ஷத்ரிரபதம்—சத்த இருடியர், உல்கைகள், மின்னல், தூமகேதுக்கள், ரோகிணேயர், ஊஷ்ணபாதம் முதலிய கூடிய கணதேவர்களிருக்கும் பதவி.

நாககன்னிகை—உரகபதியின் மகள். அருச்சுநன் தேவி. குமரன் அரவான்.

நாககன்னிமணந்தசோழன்—சூர ஆதித்த சோழனைக் காண்க.

நாகசம்—பரிச்சித்தால் தக்ஷகனுக்கு அஞ்சி நிருமிக்கப்பட்ட கோட்டை.

நாகதந்தன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

நாகதன்வம்—வாசுகி ராஜனுக அபிஷேகம் பண்ணப்பட்ட இடம்.

நாகந்தைமகருஷிகோத்ரன் – ஔவைக்குப் பொற்படாமும் கருநெல்லிப் பழமுங் கொடுத்து அந்தாதியும் நவமணிமாலையும் பெற்றவன்.

நாகபுரம்—சாவக நாட்டுப்பட்டணம்.

நாகபுராணன்—கத்ருகுமரன், நாகன்.

நாகப்பிரதிட்டை—ஒரு கருங்கல்லில் ஒரு படம், இருபடமுள்ளனவாகப் பாம்புகள் எழுதி அச்சிலேயைமுதலுள் சலவாசஞ் செய்வித்து அன்றிரவு தம்பதிகள் உபவாசமிருந்து மறுநாள்நாகசிலேக்குப் பூசை முதலியசெய்து அரசடியில் விதிப்படி பிரதிட்டைபுரிந்து பூஜித்துப் பந்துசனங்களுடன் பிராமணபோஜனஞ் செய்விப்பது. இது செய்தோர் புத்திரபாக்கியம் பெறுவர். பெண்ணுகவே பெறும்பேறு ஆணுகமாறும்.

நாகமாலை — சச்சந்திரன் பரிவாரசனங்களில் ஒருத்தி.

நாகழக்கியர் — சர்ப்பங்கள் அதிகமாகையால் எல்லாவற்றின் பெயர்களைக் கூற முடியாது. முக்யமானவை மாத்திரம் கூறப்படுகிறது. சேஷன் முதலிற் பிறந்தவர், அவருக்குப்பின் வாசுகி, ஐராவதன், தக்ஷகன், கார்க்கோடகன், தனஞ்சயன், காறியன், மணிநாகன், ஆபூரணன், பிஞ்சாகன், ஏலாபத்ரன், வாமநன், நீலன், அநீலன், கல்மாஷன், சபலன், ஆர்யகன், உக்ரகன், கலசபோதகன், சுமனஸ், ததிமுகன், விமலபிண்டகன், ஆப்தன், கோடாகன், சங்கன், வாலிசிகன், நிஷ்டாநகன், ஹேமகுஹன், நகுஷன், பிங்கலன், பாஹ்யகர்ணன், ஹஸ்திபதன், முத்கரபிண்டகன், கம்பலன், அசுவதரன், காலீயகன், வ்ருத்தன், சம்வர்த்தகன், பத்மகாருவர், சங்கமுகன், கூச்மாண்டகன், கேஷமகன், பிண்டாரகன், கரவீரன், புஷ்பதமிஷ்டரன், பில்வகன், பில்வபாண்டுரன், மூஷிகாதன், சங்கசிரஸ், பூர்ணபத்ரன், ஹரித்திரகன், அபராஜிதன், ஜ்யோதிகன், ஸ்ரீவஹன், கௌரவ்யன், திருதராஷ்டிரன், சங்கபிண்டன், விராஜஸ், சுபாகு, சாலிபிண்டன், ஹஸ்திபிண்டன், பிடாரகன், சுமுகன், கௌணபாசனன், குடாரன், குஞ்சரன், பிரபாகரன், குமுதன், குமுதாக்ஷன், தித்திரி, ஹலிகன், கர்த்தமன், பகுமூலகன், கர்க்கரன், அகர்க்கரன், குண்டோதரன், மகோதரன், இவர்கள் சிறந்தோர். இவர்களில் ஆதிசேஷன் அயோக்யாளாகிய நாகர்களுடன்சேர விருப்பமற்றவராய்த் தவமேற்கொண்டு பிரமாவினுல் பூமியைத்தாங்கக் கட்டளைபெற்றார். வாஸுகி தன் குமரியாகிய சலற்காரையை ஜரத்காருருஷிக்கு மணஞ்செய்வித்தான். பாற்கடல் கடையத் தாம்பாளுன். தக்ஷகன் பரீக்ஷித்தைக் கடித்துப் பிராமணசாபத்தைப் பூர்த்திசெய்தான். ஏலாபுத்ரன் ஆஸ்தீகரால் சாபநிவர்த்தியை நாகர்களுக்குக் கூறினுன். இவர்களுள் பெரும்பான்மையோர் தாயின்சாபமேற்று ஜநமேஜயன் சர்ப்பயாகத்தில் மாண்டனர்.

நாகரீ — இவர் ஒருருஷி. தம் பெயரால் ஒரு லிபி ஏற்படுத்தியவர். அதற்குப்பெயர் நாகரம்.

நாகர்—ஒரு மனிதஜாதியார். இவர்கள்நாடு நாகநாடு, நாகர்மலைமுதலிய உண்டு. வாசுகி முதலிய குலநாகங்களின் குலத்திற்பிறந்து நாகமுத்திரை பெற்றிருத்தலின் இப்பெயர் பெற்றனர்.

நாகவீதி—தருமன் பெண்.

நாகன்–கண்ணப்பர் தந்தை. பாரி தத்தை.

நாகன்—(அ) வாசுகி, அநந்தன், தக்கன், சங்கபாலன், குளிகன், பதுமன், மகாபதுமன், கார்க்கோடகன், இவையெண்டிக்கில் பூமியைத்தாங்க நடுவில் சேஷன் தாங்குவன்.

நாகன்றேவனூர் — கடைச்சங்கப்புலவருள் ஒருவர்.

நாகாசுரன்—ஒரு அசுரன். இவன்விஷ்ணு, பிரமன், வாசுகிமுதலியவரைவென்று சிவமூர்த்தியிடம்வந்து திருவடியால் உதையுண்டு அழுந்தின நாகவுருவமுள்ளவன்.

நாகாம்பை—1. வசவதேவர்க்குத் தங்கை. வசவர்சொற்படி குண்டலத்தைச் சங்கமருக்கு அளித்தவள். இவள்குமார் சென்னவசவர்.

2. கிருஷ்ணதேவராயன் தாய்.

நாகேசுவரர் — குமுதன்என்ற நாகன்பொருட்டுத் தோன்றிக் குசனுல் ஆராதிக்கப்பட்டுச் சரயுதீர்த்தத்தில் எழுந்தருளிய சிவப்பிரதிட்டை.

நாகைக்காரோணம் — இது நாகப்பட்டினத்துள்ள சிவத்தலம். இது சிவமூர்த்தி பிரமவிட்டுணுக் களையும் மற்றவர்களையும் தம்முள் அடக்கிக்கொண்ட சிவன் திருவுரு இவ்விடம் பிரதிட்டிக்கப்பட்டது.

நாசயனன்—கலாவதியைக்காண்க.

நாசியன்—கத்ருதநயன் நாகன்.

நாசிகேது—1. திவ்யாங்கமகருஷி குமரன் இவன் தந்தைசொல்லிய காலந்தவறிச் சிவபூசைக்குப் புட்பங் கொண்டுவந்ததால் தந்தைசொற்படி நாகதரிசனஞ்செய்து

பின் இந்திர, பிரம, விஷ்ணு சிவலோகங் களேத் தரிசித்து மீண்டவன்.

2. உத்தாலகமுனிவர்க்கு ஒருநாள் வீரியங்கலிதமாக அதையொரு தாமரைமலரிலிட்டு விதிசைநதியில் விட்டனர். அந்நதிக்குத் தீர்த்தமாடப் பிரதூதரன் குமரியாகிய சுகேசினி வந்தனள். அவள் அந்த மலரினேயெடுத்து மோக்க அம்மூக்கின் வழி இருடியின் வீரியஞ்சென்று கருக்குழியில் பதியக் கன்னிகை கருக்கொண்டனள். குமரியின் கருக்குறியைத் தாயறிந்து புருடனுக்கு அறிவிக்க அரசன் தன் குமரியைத் தற்கடமுனிவ ராச்சிரமத்திற்கருகாம் வனத்தில் விட்டனன். சுகேசினி அம்முனிவராச்சிரம மடைந்து தன்னே யின்னுளென அறிவித்து அவ்வீருடிக்கு எவல்புரிந்திருக்கையில் நாசியின்வழி ஒரு ஆண்குழந்தையைப் பெற அம்முனிவர் அவள்நாசியின் வழிபிறந்ததால் நாசிகேது எனப்பெயரிட்டனர். பின் தற்கடமுனிவர் நாசிகேதுவை உத்தாலகரிடம் அனுப்பி அவருக்குவேண்டிய பணிகளேச் செய்யக் கட்டளேயிட்டனர். அவ்வாறே நாசிகேது அவர்க்கும் ஆண்டிருந்த முனிவர்களுக்குஞ் செய்துவருகையில் முனிவர் களிப்படைந்து நீயார்என நாசிகேது உமதுகுமரன் எனக் கேட்டு ஞானதிருஷ்டியால் நடந்தவை யறிந்துஆயின்உன் தாயை யழைக்க என அவ்வாறே தாயையழைக்க அவள் தற்கடர் கட்டளேப்படி நடக்க என அவர் கட்டளேப்படி தன்பாட்டனுகிய பிரதூதரனுக்கு அறிவித்து உத்தாலகமுனிவரை வருவித்துத் தன்தந்தைக்கு மணஞ்செய்வித்தவன். இவ்வாறிருக்க உத்தாலகர் ஒருநாள் தன்குமரனுடன் தீர்த்தமாடச் சென்று தருப்பையை மறந்து வந்தபடியால் குமரனேநோக்கித் தருப்பையெடுத்துவாஎவக்குமார்சென்றுதருப்பையைக் காணுது வெறுங்கையாய்வந்து தருப்பையில்லாமைகூற முனிவர் வேறுதருப்பையாயினும் கொண்டுவாது வந்தமையால் கோபித்து நீயமபுரங்கண்டு மீளுக என்றனர். உடனே குமரன் இறக்க முனிவர் அறியாது சபித்தேனென வினவ முறுகையில் குமரன் எழுந்திருந்து தந்தையைப்பணியத் தந்தைகுமரனேத் தீர்க்காயுளாயிருக்க என வாழ்த்த அவ்வாறிருக்கையில் முனிவர்கள் இவனிடம்வந்து நரகலோக மெவ்வாறிருந்ததென அவர்களுக்கு யமபுரச்செய்தி கூறினவன். (நாசிகேதுகதை.)

நாச்சையர்—ஒரு வீரசைவர். சமணரை வென்று கருவறுத்தவர்.

நாஞ்சில்வளவன்— இவன் ஒருவள்ளல் இவனே ஔவை அரிதிற்கேட்க ஒருயானை கொடுத்தான். ஆதலால் இவன்மீது "தடவுநிலேப் பலவுநாஞ்சிற்பொருநன்" எனப் பாடினள்.

நாஞ்சில்வள்ளுவன்—ஒரு சிறைப்பெரியனூராற் பாடல்பெற்றவன். நாஞ்சில்மலேயுடையான் இவனேப் பாடியபுலவர், மருதன் இளநாகனூர், கருவூர்க்கதப்பிள்ளே. சேரனுக்குப் படைத்துணேயானவன்.

நாடி—(கூ.) சுழிமுனே, இடை, பிங்கலே, காந்தாரி, அத்தி, சிகுவை, அலம்புடை, புருடன், குரு, சங்கினி, இவற்றுள் சுழிமுனே, ஆதாரம் ஆறிலும்நிற்பது. இடை கலே பிங்கலே கத் திரிகைக் காற்போல் உடல்முழுதும் பின்னிநிற்பது. காந்தாரி, நாபியிலும், அத்தி, சிகுவைகண்களிலும், அலம்புடை, புருடன், இவைகா துகள் இரண்டினும், குரு, நாபியிலும், சங்கினி, உபத்தத்திலும் உறையும்

நாடிசக்கரத்தம்—சோதிடநூல்கள்; சூர்யநாடி, சந்திரநாடி, குசநாடி, புதநாடி, சுக்ரநாடி, குருநாடி, சாமிநாடி, இராகுநாடி, கேதுநாடி, சர்வசங்கிரகநாடி, பாவநாடி, திருவநாடி, சர்வநாடி, சுகநாடி, தேவிநாடி முதலிய தெரிவிக்குநூல்.

நாட்டமைதி—(ல) செல்வம், விளேநிலம், செங்கோல், நோயின்மை, வளம், குறும்பின்மை.

நாட்டுகீதூற்றம்—1. (எ) தொட்டியர், கள்வர், யானே, பன்றி, விட்டில், கிள்ளே, பெருமழை.

2. (அ). விட்டில், தன்னரசு, வேற்றரசு, யானே, மிகுமழை, மிகுகாற்று, கிள்ளே, கட்டம்.

நாடுகோட்பாடுசோலாதன்—காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையாராற் பாடல்பெற்றவன்.

நாடுபடுதிரவியம்—செங்கெல், சிறுபயறு, செவ்விளநீர், செங்கரும்பு, வாழைமுதலிய

நாதசன்மா—விருத்தாசலபுராணம் அரங்கர்த்திக்குக் கூறியவன்.

நாதமுனிகள்—கஜாகணம்சரான இவர்கலியுகம். (கூஅச) இல்சோபகிருதுவருஷம் ஆனிமாதம் புதன்கிழமை வீரநாராயணபுரத்தில், ஈச்வரமுனிகளுக்குத் திருவவதரித்து நாதரெனப் பிள்ளேத்திருநாமம் பெற்று ஓதியுணர்ந்து அரவிந்தப்பாவையைமணந்து மன்னனுர்என்று திருநாம

மூடைய வீரநாராயணபுரத்துப் பெருமாளிடத்தில் ஈடுபட்டு யோகநிஷ்டராய்இருந்தனர். அக்காலத்தில் இவருக்குஒருபுத்திரர் பிறந்தனர். அக்குமாருக்கு ஈச்வரமுனிகள் எனத் தந்தையின் பெயரிட்டு யோகத்திருந்து நீங்கித் திவ்யதேச யாத்திரைசெய்து தமதிடந்திரும்பி மன்னனுருக்குக் கைங்கர்யஞ்செய்து வருகையில் திருநகரியிலிருந்துவந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ஓதியருளிய "ஆராவமுதே" என்னுந் திருவாய் மொழியைக் கேட்டுமகிழ்ந்து அதைக்கிரகித்து மற்றப் பாசுரங்களைக் கேட்க அவர்களதையறியாமையால் மனம்வருந்தி அவர்களுக்கு அந்தப்பாசுரம் வந்தவழி வினவினர். அவர்கள் திருக்குடந்தையிற் பெற்றேமென அத்திருப்பதிக்கெழுந்தருளி அங்கிருந்த பெரியவர்களைக் கேட்டனர். அக்குடந்தை நாட்டவரும் இத்திருப்பதிகமே அறிவோமென அங்கிருந்து திருநகரிக்கெழுந்தருளி வினவினர். அங்கிருந்தாரில் பெரியராகிய பராங்குசதாசரென்பவர். திருவாய்மொழியென்று கேட்டதுண்டு ஓதியறியோம் ஆயினும் எங்கள் சாம்பிரதாயமாய் ஆழ்வார் விஷமாய் அருளிச்செய்யப்பட்ட கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு என்னும் பாசுராதிகளை கஉ00 முறை ஓதின் ஆழ்வார் பிரத்தியக்ஷமாவாரெனக் கேட்டு அவ்வகைபுரிய ஆழ்வார் மதுரகவிகளிடம் யோகத்தெழுந்தருளி யென்ன வேண்டுமென்றனர். நாதமுனிகள் திருவாய்மொழி பிரசாதிக்க என்றனர். ஆழ்வார் அவ்வகை அருளிச்செய்து மறைந்தனர். பின்பு நாதமுனிகள் திருவரங்கஞ் சென்று திருஅத்தியயனோற்சவம் நடப்பித்துத் திருக்குடந்தையில் நம்மாழ்வாரைப் பிரதிட்டைசெய்வித்து ஆராவமுதாழ்வாரெனப் பெருமாளுக்குத் திருநாமம்சாற்றி அங்கிருந்து வீரநாராயணபுரமெழுந்தருளிக்கீழையகத்தாழ்வான்மேலேயகத்தாழ்வான் முதலியவர்க்குத் திவ்யப்பிரபந்தங் கற்பித்தருளிப் பிரசித்திசெய்தனர். இப்பிரபந்தத்தை இரண்டுதாசிகள் தேவகான மனுஷ்யகானத்துடன் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் சோழன் சமஸ்தானத்தில் பாடினர். அரசன் மனுஷ்யகானம் பாடினவளுக்கு வேண்டிய பரிசளித்துத் தேவகானம் பாடினவளைச் சம்மானிக்காது விட்டனன். தேவகானம் பாடிய தாசி ஆத்மார்த்தமாய்ப் பாடிக்கொண்டு வீரநாராயணபுரத்திற்பாட நாதமுனிகள் களிப்படைந்து மாலைமுதலிய பிரசாதித்தருளினர். இதையறிந்த சோழன் நாதமுனிகளை வருவித்துத் தேவகானத்தின்பெருமையென்னவென அவர் ஒருதாளத்தைக் கருங்கற்றூணில் வைத்துக்கானம் பாடச்சொல்ல அத்தூண் உருகிற்று. பின்புபாடலைநிறுத்தித் தாளத்தையெடுக்கச்சொல்லத் தாளம் இறுகிற்று. பின்னும் நாதமுனிகள் ஏககாலத்து ச00 தாளங்களைத் தட்டச்சொல்ல அவைகள் இவ்வளவினவென்று நிறைகூறித் தேவகானப் பெருமையறிவித்தனர். அரசன் மகிழ்ந்து தேவகானதாசிக்கு மரியாதை முதலிய நடத்தி நாதமுனிகளைத் துதித்திருந்தான். இவ்வகை நடத்தியபின்பு நாதமுனிகள், குருகைக்காவலப்பன், புண்டரீகாக்ஷர், நம்பிகருணாகரதாசர், எறுதிருவுடையார், திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், வானமாதேவியாண்டான், உறுப்புட்டேர்ஆச்சான்பிள்ளை, சோகத்தூர் ஆழ்வான், இவர்களுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்திருக்கையில் வங்கிபுரத்தாய்ச்சி தன் பெண்ணுகிய அரவிந்தப் பாவையைப் பார்க்க அழைத்தனள். நாதமுனிகள் அரவிந்தப்பாவையைப் புண்டரீகாக்ஷருடன் வங்கிபுரத்தாய்ச்சியிடம் அனுப்பினர். ஆய்ச்சி புண்டரீகாக்ஷருக்கு மூன்னுள். நீரிலிட்ட சேடித்த அன்னத்தையிட்டனள். புண்டரீகாக்ஷர் அதைக்களிப்புடன் உண்டு நாதமுனிகள் விருவியகாலையில் நடந்தவைகூற நாதமுனிகள் களித்து நம்மை உய்யக்கொண்டீர் என்றனர். இவற்றையறிந்த வங்கிபுரத்தாய்ச்சி புண்டரீகாக்ஷரிடம்வந்து க்ஷமிக்கக்கேட்கக் களித்திருக்கையில் நாதமுனிகள் தம்குமாரரிடத்தில் ஒருகுமான் உதிப்பன் அவனுக்கு யமுனைத்துறைவன் எனப்பெயரிடுக என உய்யக் கொண்டாருக்குக் கட்டளையிட்டு யோகத்தெழுந்தருளியிருந்தனர். சிலநாள் கழித்து யோகநீங்கியெழுந்து ஈசுரமுனிகளின் குமாருக்கு மணக்கால்நம்பி, யமுனைத்துறைவன் எனப் பெயரிட்டதைக் கண்டுகளித்து இருந்தனர். இவ்வாறு இருக்கையில் ஒருநாள் நாதமுனிகள் தீர்த்தமாடச் சென்றிருக்கையில் இவரது குமரிகள்வந்து ஐயோ இரண்டுவில்லிகள் ஒருபெண்பிள்ளை, ஒருகுரங்குடன் வந்து உம்மைவினவினர். நாங்கள் அவர் நீராடி வருவரென்றோம். அவர்கள் விரைந்து வரச்சொல்லுகவெனக்கூறித் தென்திசை சென்றனர் எனக்கேட்டு, அவ்வில்லிகள் சென்ற திசைநோக்கிச் சென்று கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தை யடைந்தனர்.

அங்கிருந்தாரை இரண்டு வில்லிகள் ஒரு பெண்ணரசியுடனும் குரங்குடனும் செல்கின்றதைக் கண்டீரோவென க்கேட்டு அப்புறஞ்செல்லுகையிற் பெருமாள் அழகிய சிங்காரப்ச் சேவைசாதித்தருளினர். நாதமுனிகள் சக்கிரவர்த்தி திருமகளே வலியவந்தும் காணப்பெற்றிலோமென்று மூர்ச்சித்திருக்கையில் பெருமாள் சக்கிரவர்த்தித் திருமகளுப்ச் சேவைசாதித்தருளக்கண்டு களித்துக் குருகைக்காவலப்பன் கோவிலில் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினர்.இவர்(கூசo) வருஷம் எழுந்தருளியிருந்தனர். இவர்அருளிய பிரபந்தம் நியாயதத்வம், யோகரகஸ்யம்.

நாதம்—1. சிவரூபமாய்ச் சூக்ஷ்மாதி சூக்ஷ்மமாய் யோகிகளால் உணரப் படும் பொருள்.

2. என்பது, த்வனி. இது இரண்டு கரத்திலுள்ள கட்டைவிரல்களே இரண்டு காதின் துவாரத்தின் மூடிக்கொண்டால் கேட்கும் ஓசையே நாதம்.(சி - சா.)

3. என்பது அதிகிராந்த வித்துகபராசத்தியினிலே. இந்தநாதம்பரநாதம், அபரநாதம், பராபரநாதம் என மூவகைப்படும். அவற்றுள் பரநாதம்—உன்மனுகலாதி சாந்தியதீதகலாந்தகாரிய சிவகலாசத்தியையும், சமனுதி அபரவிந்து நிவர்த்தியந்த காரியசத்தி கலாசத்தியையும், சமாகாராத்மகமாயுள்ள காரணசாந்தியதீதகலா ரூபமகாமாயை. இது பரசிவதத்வங்களாகிய வியாபினி, வியோமரூபை, அநந்தை, அநாதை, அநாசிருதைமுதலிய ஐந்து கலைகளே வியாபித்திருக்கும். அபரநாதம் என்பது இச்சிகை, தீபிகை, ரோசிகை, மோசிகை, ஊர்த்தவகைமுதலிய சத்திகளின் கலைகளாய் அபரசிவதத்வமெனப்படும். பராபரநாதம் — உன்மனே எனப்படும். இந்த உன்மனேசமனே இவ்விரண்டும் சிவசத்தி கலைகளாம்.

நாதர்—நாதமுனிகளுக்குப்பிள்ளைத் திருநாமம்.

நாதவன்—குண்டலபுரத்தின்முதல் அரசன் இவனுல் தோன்றியகுலம் நாதவகுலம்.

நாதிகன்—பாரதவீரரில் ஒருவன். காலபுத்திரர் அம்சம்.

நாடகை—ஒரு நதி.

நாபாகன் — 1. நரபாகன்எனவும் பெயர். திவ்டன் குமான். இவன் சுப்பிரபையென்னும் வைசியப்பெண்ணே மணந்ததால் வைசியனுனுன். இவன்குமரன் பலந்தன். இவன் இராஜருஷியாயினுன்.

2. சுகோத்ரன் குமரன்.

நாபாதேதிகூஷ்டன்—மதுவின் புத்ரன் இவன் தமதுபிதுரார்ச்சித பொருளைப் பாகித்துக் கொள்வதினின்று நீக்கப்பட்டிருந்தவன்.

நாபாஜிபக்தர்—காஞ்சிகாபுரத்தில் அக்ராஜி யென்னும் பக்தர் அரிபக்திமிகுந்தவராய் வருங்காலையில் க்ஷாமம்வந்தது. அந்நாட்களில் ஒருநாள் அவ்வூரிலிருந்த ஒருத்தி தன்பிள்ளையுடன் உணவில்லாதுவருந்தி ஆற்றினருகடைந்து பிள்ளையைக் கரையில்விட்டு ஆற்றில்வீழ்ந்து இறந்தனள். குழந்தை தாயைக்காணுமல் ஆற்றருகு தனித்து அழுதுகொண்டிருக்கையில் அக்ராஜிபக்தர் ஆற்றிற்கு ஸ்நானத்திற்குச்சென்று அப்பிள்ளை தனித்தழுதலேக்கண்டு வரலாறறிந்து பயப்படவேண்டாமென்னும் பொருள்படநாபாஜிஎன்று கூறி உடனழைத்துவந்து மடத்தில் விட்டு நாபாஜியென அழைத்துவந்தனர். பக்தர்இளமைப்பருவமுதல்தசாதுஸேவல் முதலியசெய்தலாலும்அரிகீர்த்தனைகேட்டலாலும் மெய்யறிவடைந்திருந்தனர். இதனேயறியாத அக்ராஜி ஒருநாள் நாபாஜியைநோக்கி நான் பெருமாளைப்பூசிக்கச் செல்கின்றேன். உள்ளே ஒருவரையும் விடாது புறத்தே காத்துக்கொண்டிருக்க எனக்கூறித் தியானத்திருக்கையில் அன்றைக்குப் பெருமாள்தரிசனங்கொடாததுகண்டு வருந்துகையில் புறத்திருந்த நாபாஜி இன்றுபெருமாள் கடலின் வணிகன் ஒருவனது கப்பல்மூழ்க அதனே அவன் அக்ராஜிக்கு இக்கப்பலிலுள்ள பொருள்களில் ஐந்திலொன்று தருவதாகப் பிரார்த்திக்கக்கேட்டு அக்கப்பலைக் காக்கச் சென்றிருக்கிறார். ஆதலால் தரிசனந்தந்திலர். அத்தொழில் முடிந்தமையால் இனித்தியானிக்கின் வருவர்என அவ்வாறு தியானிக்கப் பெருமாள் ஈரவஸ்திரத்துடன் தரிசனந்தரச்செய்து கேட்டுணர்ந்து நாபாஜியைப் புகழ்ந்து உமக்கு இத்தகைய ஞானமெவ்வகைவந்ததெனத் தேவரீரது பெருமையெனக் கூறிப்பெருமாள் அருள்பெற்று இருந்தவர்.

நாபி — 1. ஆக்னீத்ரசுதன். சுமரி.சுதேவி. தேவி, மேரு. (பாகவதம்).

2. இரண்யரோமன் அல்லது இரண்யரேதஸுக்குக் குமரன்.

நாபிமகாராசா — இவனுண்டது அயோத்தியாநகரம். இக்ஷ்வாகுவம்சம், தேவி மருதேவியம்மாள். குமார் இருஷபதீர்த்தங்கரர். இவரைச் சைநர் தம்சமயத்தினர் என்பர். (மா-புராணம்).

நாமதேவர் — ஒருபாகவதர் இவர், ஒரு தொழிலுமின்றியிருந்தபோது தாய் இவரைநோக்கி மகனே நமக்குப்பொருளுண்டாகும்வகை ஏதேனும்வர்த்தகாதிகள் செய்யா தொழியினில்லறம் எவ்வாறு நடக்குமெனக்கூறக்கேட்டுயான்பணமிலாதுயாது செய்வதெனக் கேட்ட தாய் இவரைநோக்கி இவ்வூரில் எவர்க்கும் உபகரியாத லோபிதாதா என்பவன் அதிகபொருள் வைத்திருக்கின்றான் அவனிடைச்சென்று கடன்பெற்று வர்த்தகஞ் செய்வோமென்று தானேசென்று எனதுமகன் ஒருவேலையுமின்றிச் சும்மாவிருக்கின்றான். அவனுக்கு வர்த்தகஞ் செய்யப் பொருளுமில்லை ஆதலால் நீ எனக்கு ஆயிரம்வராகன் தரில் ஆறுமாதஅளவில் கொடுத்து விடுகிறேனென னக்கேட்க விட்டலன் அவனது இற்புகுந்துடன்படுத்தத் தரப் பொருள்பெற்று வந்து மகனிடங்கூறினன். மகனுமதற்குடன்பட்டு நிதிபெற்று வேதியருடன் எந்தவர்த்தகஞ் செயினன்றுமென ஆயத்தாம் எண்ணியபடியவரும் சமாராதனை செய்வது குற்றமில்லாத வர்த்தகமெனக் கூறக்கேட்டுக் கங்கையினருகு ஒரு மடங்கட்டி அதிலன்னதானஞ் செய்துவருகையில் அனேகருங்கேட்டு நாமதேவரிடஞ் செல்லின் அன்னங் கிடைக்குமென்று சென்று புசித்துவந்தனர். இச்செய்திநாடெங்கும் பரவப் பண்டரிபுரத்துவேதியரும் நாமதேவரிடம் செல்லின்உண்டு தக்ஷணையும்பெற்றுமீள்வோமென்றுசெல்லச்செல்வோரைக், கடன்கொடுத்தசௌகார் எங்குச் செல்கிறீர்களெனக் கேட்க அவர்களுண்மை கூறக்கேட்டுத் தானுஞ் செல்லவுடன்பட்டுச் சென்று அவரது ஈகையைக்கண்டு மனம்புழுங்கிச் செல்வர்க்குங்கொடுக்கவாதஈகையைநோக்கிஎன் பணம்போயிற்று இனி இவனிடம் தரப் பணமேது என்றுவங்கி வருந்தியிருப்பவனே நாமதேவர்கண்டுஅடிவணங்கிச் சமாராதனைக்கு வந்தவர்களைநோக்கி, அடிகளே இதோஇருக்கிற பிரபுவே சமாராதனைக்குரியவர் அவரிடம்நீர்பெற்று அன்னமூண்க எனக்கூற அவ்வாறே சமாராதனைக்கு வந்தோரிவனை நீர்வார்க்கக்கேட்டக்கண்ட, சௌகார் நான் தாய்தந்தையரின் சிரார்த்தமும் பொருள்செலவாமெனச் செய்ததறியேன். கோவில்போயறியேன் குளமெடித்தறியேன் தருமகாரியங்கள் செய்ததறியேன் இப்போதிவ்விடம் வந்திருக்கும் பிராமணரால் இந்த நாமதேவனுல் நிந்திக்கப்படலானேனென்று விழலுக்கு இறைத்தநீர்போல் என்பணம் போயிற்றென்று நாங்கள் வெகுதூரத்திலிருந்து அன்னதானத்தை நோக்கிவந்து அதிகபசியுடனிருக்கின்றோமென்று தம்மை நிந்தித்துக்கூறும் வேதியரைநோக்கி யிதோநிந்தனைக்கும் உங்கள்பசிக்கு மஞ்சி நீர்வார்க்கிறேன். இந்த அன்னதானப்பலன் நாமதேவனதாக எனநீர்வார்த்தனன். இதனைக்கண்ட வேதியர்சிரித்தனர். சமாராதனைக்கு வந்தோர் நாமதேவர் உபசரிக்கக்கண்டு தக்ஷணைவாங்கிச் சென்றனர். பின்சவுகார் நாமதேவரைநோக்கி என்கடனை நீயேதரவேண்டுமெனச் சண்டவாதம்புரிந்து இல்லையென்பையேல் உன்னெதிரில் உயிர்விடுவேனென்றனன். இவனது மூரட்டுச்செய்கைகண்ட நாமதேவர் பெருமாளைத்துதிக்க அவர் ஒரு வற்சவருவுடன்தோன்றி எதிரிலிருக்கும் தீர்த்தத்தில் அவனைமூழ்கச்செய்யின் கடன்தீருமென்று கூறிமறைந்தனர். நாமதேவரும் சவுகாரைநோக்கி நீயிந்தத் தீர்த்தத்தின் மூழ்கின்உன்கடனைத் தருகிறேனெனச்சவுகார் ஓகோ எனைநீரில்தள்ளி யுயிர்போக்க எண்ணுகின்றனையெனக் கூறி யவ்வாறுடன்படேனென்று கடைமுறைதுணிந்து சலத்திற்சென்று மூழ்க அவ்விடமிருந்தபில வழிச்சென்று பாதாளலோகத்தையடைந்தான். அங்குதருக்கர் உருக்கொண்டு இருக்கும் சாதுக்களுடன் பெருமாள் ஓர் தருக்க அரசரைப்போல் கண்ணைக்கவரத்தக்க சோதிமயமான இரத்தினசிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்கக்கண்டு இதென்னென ஆச்சரியமடைந்திருக்கையில் ஆங்குநின்றவர் எம்பெருமானும்மை யுண்ணவழைக்கின்றனர். மாம்சமுதலியவும் அன்னமும் பலவாகப்புசிக்க விருக்கின்றனனெக் கூறக்கேட்ட சவுகார் மனனடுங்கி ஆங்குப் பணமிழந்தோம் ஈங்குச் சாதியுமிழக்கக் காலம்வந்ததென வெண்ணியித் தருணத்தில் நம்மைக்காப்பவன் நாமதேவனேயெனச் சிந்திக்கையில் நாமதேவர் தோன்றியஞ்சேல் சிங்காசனத்திலுள்ளான் தளவுபூண்டோன் மற்றவர் சாதுக்கள் அவர்களுடன் நீயுண்கவென நீர் மாயஜாலம்செய்ய வல்லவர்என்று அறியேன் உம்மிடம் கடன்சீட்டு எழுதியும் வாங்கிலன் நீர்இவ்வேளை யென்னிடம் விடுவிரேல் இனிஎன்றும்கடன்கேளேன் எனக்கூறத்தேவர் இவ்விடம் உண்டுவருக என நான் உண்ணஎனக் குணவாதிகளை

யும் சமைக்க எரிமூட்டையும் வாங்கித் தருக என்றனர். அவைதந்தபின்னிந்த யவனர்களுக்குப் புறத்து என்னைவிடுக என்ன நாமதேவர் உன்விழியை மூடிக் கொள்ளென அவன் மூடிக்கொண்ட மாத்திரையில் பண்டரிபுரத்துச் சந்திரபாகைத் தீர்த்தத்தில் எழுந்துஅவ்விடங் கொடுத்த எரிமூட்டையை நதியில்உதறி வெளிவந்து இதென்ன நான் கங்கையில் மூழ்கினேன் சந்திரபாகையிலெழுந்தேன் நாமதேவர்கொடுத்த சாமகிரியைகளெலாமிருக்கின்றன. என்று வீடடையமனைவி பொருள் பெற்றீரோவென நாமதேவர் மனிதரல்லர் தேவர்எனக் கூறுகையில் மனைவி வஸ்திரத்திலிருந்தமுடியிலொட்டியிருந்த எரிமூட்டையை நோக்க அது பொன்னையிருந்ததுகண்டு என் விதியினாலாகப் பொருள்கிடைத்தது நான் நாமதேவரை வீணைநிந்தித்தேன், எனஅவரைத் துதித்திருந்தனன். பின் நாமதேவர் என்பொருட்டு மிலேச்சவேடங் கொண்டுவந்தனையெனத் திருமாலேவணங்கி யவருடன் பண்டரிபுரமடைந்தனர்.

நாயன்மார் அறுபத்துமூவர் முதலியோர்—(க) நில்லைவாழந்தணர், (உ) திருநீலகண்டகுயவநாயனர், (ங) இயற்பகையார், (ச) இளையான்குடிமாறநாயனர், (ஞ) மெய்ப்பொருணாயனர், (ஃ) விறன்மிண்டநாயனர், (எ) அமர்நீதிநாயனர், (அ) எறிபத்தநாயனர், (ஆ) ஏனாதிநாதநாயனர். (க0) கண்ணப்பநாயனர், (கக) குங்கிலியக்கலயநாயனர், (கஉ) மானக்கஞ்சாறநாயனர், (கங) அரிவாட்டாயநாயனர், (கச) ஆனாயநாயனர். (கஞ) மூர்த்திநாயனர். (கஃ) முருகநாயனர், (கஎ) உருத்திரபசுபதிநாயனர், (கஅ) திருநாளைப்போவார் (கஆ) திருக்குறிப்புத்தொண்டர், (உ0) தண்டிஅடிகளாயனர், (உக) திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள், (உஉ) குலச்சிறைநாயனர், (உங) பெருமிழலைக்குறும்பநாயனர், (உச) காரைக்காலம்மையார், (உஞ) அப்பூதியடிகள், (உஃ) திருநீலநக்கர், (உஎ) நமிநந்தியடிகள், (உஅ) திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள், (உஆ) எயர்கோன்கலிக்காமர், (ங0) திருமூலர், (ஙக) தண்டியடிகளையனர், (ஙஉ) மூர்க்கநாயனர், (ஙங) சோமாசிமாறர். (ஙச) சாக்கியநாயனர், (ஙஞ) கிறப்புலிநாயனர், (ஙஃ) கூறுத்தொண்டர், (ஙஎ) கழறிற்றறிவார், (ஙஅ) கணநாதநாயனர், (ஙஆ) கூற்றுவநாயனர், (ச0) பொய்யடிமையில்லாத புலவர், (சக) புகழ்ச்சோழநாயனர். (சஉ) நரசிங்கமுனையரையர். (சங) அதிபத்தநாயனர், (சச) கலிக்கம்பநாயனர், (சஞ) கலிநீதிநாயனர், (சஃ) சத்திநாயனர், (சஎ) ஐயடிகள்காடவர்கோன்நாயனர், (சஅ) கணம்புல்லநாயனர், (சஆ) காரிநாயனர், (ஞ0) நின்றசீர் நெடுமாறநாயனர், (ஞக) வாயிலார்நாயனர், (ஞஉ) முனையடுவார் நாயனர் (ஞங) கழற்சிங்கநாயனர். (ஞச) இடங்கழிநாயனர், (ஞஞ) செருத்துணைநாயனர், (ஞஃ) புகழ்த்துணைநாயனர், (ஞஎ) கோட்புலிநாயனர், (ஞஅ) பத்தராய்ப்பணிவார், (ஞஆ) சித்தத்தைச் சிவன்பால்வைத்தார், (ஃ0) திருவாரூர்ப்பிறந்தார், (ஃக) மூப்போதுந்திருமேனிதீண்டுவார், (ஃஉ) முழுநீறுபூசியமுனிவர் (ஃங) அப்பாலுமடிசார்ந்தார், (ஃச) பூசல்நாயனர், (ஃஞ) மங்கையர்க்கரசியார், (ஃஃ) நேசநாயனர், (ஃஎ) கோச்செங்கட் சோழநாயனர், (ஃஅ) திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணநாயனர், (ஃஆ) சடையநாயனர், (எ0) இசைஞானியார்.

நாய்கள்—சியாமம், சபளம் இவையிரண்டும் யமபுரஞ் செல்வோரைத் தடுக்கும் நாய்கள். உலகத்தவர் நாய்களுக்குப் பலியிடின் யமவேதனையினின்று நீங்குவர்.

நாய்ச்சியார்திருக்கோலம் — இலக்ஷ்மிதேவி தன்னினும் அழகுவாய்ந்தார் இல்லையென்று செருக்குக்கொண்டகாலத்து அவளது வீறு அடக்கத் திருமால் எடுத்த ஜகன்மோகினி திருவுரு.

நாரசிங்கம்—உபபுராணத்தொன்று.

நாரதம்—ஒருதீர்த்தம்.

நாரதர்–1. பிரமன் புத்திரர். இவர் கையிலிருப்பது மகதியாழ், இவர் தக்ஷன்குமாராகிய அரியசுவர்கள், சபளசுவர்களுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்து ஞானிகளாக்கினமையால் தக்ஷனால் நிலையிலாது திரியச் சபிக்கப்பட்டவர். வந்தைமுதலியவர், முதலியாகச் சாபம்பெற்று எந்தத்தீர்த்தத்தில் அடையலாமென்றெண்ணியிருந்தபோது தோன்றித் தென்சமுத்திரக்கரையிலுள்ள தீர்த்தங்களைக்கூறி மறைந்தனர்.

2. (க000), வருஷம் பிரமசபையைக் காணத் தவஞ்செய்தவர்.

3. தருமபுத்திரனை இராசசூய யாகஞ் செய்யத் தூண்டிவிட்டவர்.

4. விசுவாமித்திரனுக்கு உன்சுமாரனுகிய அக்னி (கஉ) வயதில் இடிவிழுந்து சாவான் எனக்கூறியவர்.

5. கம்சனுக்குக் கிருஷ்ணன் முதலியோர் உற்பத்திகூறியவர்.

6. நரகாசுரனுற் சிறையிடப்பட்ட கன்னிகைக்கு முன்னேனென்றிரீங்கள் கண்ணனுல்சிறைநீக்கப்படுவீர் என்றனர்.

7. பாண்டவர் காட்டிற்கேகியபின், திருதராட்டிரனுக்குக் குலநாசங் கூறியவர்.

8. துரியோதனனுக்கு அருச்சுனன் தவநிலை குறிப்பித்தவர்.

9. தமயந்தியின் சுயம்வரத்தைத் தேவேந்திரனுக்குத் தெரிவித்தவர்.

10. தருமருக்குத் தீர்த்தமகிமை கூறியவர்.

11. உன்னைப்போல் உயர்ந்தமலை உலகத்தில் இல்லையென்று மேருவைப் புகழ்ந்தவர்.

12. மேருவின் தன்மையை விந்த மலைக்குக்கூறி விந்தமடைந்த இறுமாப்பைக் கண்டவர்.

13. அசுபதியெனும் மந்திர தேசாதிபதிக்குச் சாவித்திரி விரதங் கற்பித்தவர்.

14. அசுபதிக்குச் சத்தியவான் குணமுதலிய கூறியவர். சாவித்திரிக்கு உபதேசமளித்தவர்.

15. பாகவதத்தை வியாசருக்கு உபதேசித்தவர்.

16. துருவனுக்குத் தத்துவமுபதேசித்தவர்.

17. பிராசீனபர்கியிடஞ்சென்று நீ செய்தகர்மத்தால் சுகப்பிராப்தியில்லையென்று துறவுடையக் கூறியவர்.

18. இவர்பிரமபுத்திரர்களை வஞ்சித்துத் தவசிகளாக்கினதால் பிரமன் இவரைப்பல பெண்களைப்புணர்ந்து காமுகராயிருக்கச் சபித்தனர். இவர் பிரமாவைநோக்கி நிரபராதியாகிய என்னைச் சபித்ததால் உன் மந்திரங்கள்உலகத்தில்பலிக்காமலிருக்க, மூன்று கற்பம்வரை நீ அபூஜ்யனாக, எனச்சபித்து நாரதர் உபபர்க்கணன் எனும் கந்தருவனுய்ப் பிறந்து தவஞ் செய்கையில் சில காந்தருவஸ்திரீகள் இவரைக்கண்டு மோகித்து அவ்விடமே விட்டுச் சித்ராதன் குமாரிகளாய் இவரை மணந்தனர். இவர் ஒருநாள் பிரமன் சபைக்குச்சென்று அவ்விடம் நடித்துக் கொண்டிருந்த அரம்பையைக்கண்டு மோகமைவிட்டனர். இவரது சித்தசபலத்தைக்கண்ட பிரமனிவரை மனிதராகப் பிறக்கச் சபித்தனன். (பிரம்மகைவர்த்தம்.) உபபர்க்கணன் தேவியினில் பிறந்தவன்,மாலாவதி.இவர்பிறந்தகாலத்து மழையில்லாதிருந்தது. இவர் பிறந்தவுடன் நாராயணமழைவருஷித்ததால் நாரதர்என்று பெயருண்டாயிற்று. பின்னும் இவர் தம்மோடு கூடியிருந்த சிறுவர்களுக்கு நாரம் என்னும் ஞானத்தை யுபதேசித்ததால் இப்பெயர் பெற்றனர். நாரதன் எனும் நாமம்பூண்ட காச்யபமுனிவன் அநுக்ரகத்தால் பிறந்தமையின் இப்பெயருண்டாயிற்று. (பிரம்மகைவர்த்தம்.) இவர் சூத்ர யோனிஜராகிய நாரதர். பிரம்மபுத்திரராகிய நாரதர் பிரமனது கண்டத்திலிருந்து அநேக நார் பிறந்தமையால் அக்கண்டம் நாதம் எனப்படும். அத்தநாதமாகிய கண்டத்தில் இவர் பிறந்தபடியால் நாரதர் எனப்பட்டனர்.

19. பிரதேசுக்களுக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்தவர். இவர் ஒருகற்பத்தில் உபபிரமணன் எனுங் காந்தருவனுயிருந்து நவப்பிரசாபதிகள் சத்திரயாகஞ் செய்கையில் கானஞ்செய்ய இவரை அவர்கள் அழைத்தகாலத்துச் சென்று சானஞ்செய்து அவ்விடத்துத் தம்மோடுவந்த காந்தருவப் பெண்களைக்கண்டு காமாதுராய்க் கூடியிருக்கப் பிரசாபதிகள் சூத்திராகச் சபித்தனர். அவ்வகைபிறந்து பிரம்மஞானிகளுக்குப் பணிசெய்து மறுஜன்மத்தில் பிரமனுக்கு மானஸபுத்திராய்ப் பிறந்தனர். இவர் தக்ஷப்பிரசாபதிபுத்திரருக்குப் பொருளுண்மை யுபதேசித்து அவர்களைத் திருப்பினதால் அத்தக் தக்ஷப்பிரசாபதியால் நிலையிலாது திரியவும், மனைவிபுத்திரர் இல்லாதிருக்கவும் சாபமேற்றனர். இவர் கைட்டிகப்பிரமசரியம் அநுட்டித்த ஊர்த்த ரேதஸான இருடி.

20. பிரகலாதன் கருவிலிருக்கையில் நாராயணமந்திரம் உபதேசித்தவர்.

21. மணிக்கிரீவனை விருக்ஷமாகச் சபித்தவர்.

22. இரண்யகசிபின் தேவியைச் சிறைகொண்ட இந்திரனுக்கு ஞானஉபதேசஞ் செய்து நீக்கியவர்.

23. திரிமூர்த்திகளும் எழுந்தருளியிருக்கையில் பொதுவில் நமஸ்கரித்து உத்தமதேவருக்கென்று கலகம் விளைவித்தவர்.

24. இவர் பஞ்சபாரதீயமென ஒருநூல் செய்தனராம்.

25. பெண்ணுருவடைந்து கண்ணனைப் புணர்ந்து பிரபவாதிவருஷங்களைப் பெற்றவர்.

26. வாயுவிற்கும் ஆதிசேடனுக்கும் நடந்தயுத்தத்தில் ஆதிசேடனிடஞ்சென்று இசைவாசித்துச் சேடனைத் தம்வசப்படுத்

தித் தலையெடுக்கச்செய்து வாயுவிற்கு வெற்றியளித்தவர். (காஞ்சிபுராணம்.)

27. சித்திரகேதுவென்னும் சூரசேந தேசத்தரசனுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்து துக்கநிவாரணஞ் செய்தவர்.

28. தருமருக்குச் சிசுபாலன் பூர்வநிலை கூறியவர்.

29. தேவாசுர தொந்தயுத்தத்தில் இருவரையுஞ் சமாதானப்படுத்தி நிலைக்களிப்பினவர்.

30. அரிச்சந்திரனுக்குப் புத்திரஉற்பத்தி நிமித்தம் வருணமந்திரம் உபதேசித்துப் புத்திரப்பேறு அளித்தவர்.

31. இவர் தேவேந்திரன்சபையில் புரூரவசுசரியையைக் கானஞ்செய்ய உருவசி கேட்டுப் புரூரவசுவிடம் மோகங்கொண்டு புரூரவசுவை யடைந்தாள்.

32. கம்சனிடஞ்சென்று கண்ணன் வசுதேவருக்குத் தேவகியிடம் பிறந்தவர் என்று உண்மைகூறியவர்.

33. கண்ணனிடஞ்சென்று உற்பாதங் கூறிக் களித்தவர்.

34. மாயாவதியிடஞ் சென்று பிரத்தியும்நன் முன்பிறப்புணர்த்திப் பிரத்தியும்நனை மணக்கச்செய்தவர். மீண்டும் துவாரகைசென்று பிரத்தியும்நன் மாயாவதி இவர்களின் பூர்வோத்திரங் கூறியவர்.

35. திருஷ்ணமூர்த்தியிடத்தப்பாரிசாதமலர்கொடுத்து அதைக் கண்ணன் உருக்குமணிக்குக் கொடுத்ததை தக்கண்டு வந்து சத்தியபாமைக்கு அறிவித்துச் சத்தியபாமைக்கும் கண்ணனுக்கும் ஊடல் உண்டாக்கியவர்.

36. கண்ணன் முதலியவர்க்கு அரிருத்தன் இருக்கை கூறியவர்.

37. கண்ணனது சர்வவியாபகங்கண்டு துதித்தவர்.

38. நாராயணருஷியிடம் தத்துவங்கேட்டு வியாசமுனிவர்க்குக் கூறியவர்.

39. சிரஞ்சயனுக்குப் புத்திரப்பேறு அருளிச்செய்தவர்.

40. திரிபுராதிகளை அழிக்கப் புத்தர் உருக்கொண்டவிஷ்ணுவிற்குச் சீடாய்ச் சென்றவர்.

41. சுவர்ணமாலனும் குழந்தை இறந்த காலத்துத் தந்தைக்குஉறுதிகூறி இறந்த பிள்ளையை யமனிடத்துச் சென்றுமீட்டு அளித்தவர்.

42. பஞ்சசூடையால் பெண்பிறப்பிழிவெனச் சொல்லக் கேட்டவர்.

43. மருத்துவிற்குச் சமவர்த்தனரால் யாகம் முடிக்கக் கற்பித்தவர்.

44. பாண்டவர்க்குத் திருதராட்டிரன் காந்தாரி குந்திசஞ்சயன் இவர்கள் தாங்கள் இருந்த வனம்விட்டு வேறுவனஞ் சென்று மூங்கிற்தீயில்பட்டு இறந்ததைத்தெரிவித்தவர்.

45. தருமனைச் சுவர்க்கத்திற் கண்டவர்.

46. தக்கன் வேள்வியை உமைக்குத் தெரிவித்தவர்.

47. திருமால் சந்நிதானத்துத் தும்புரு முதலியோர் ஒருகால்பாடப் பார்க்கச்சென்ற நாரதரை விஷ்ணுகணங்கள்தூரத்தி வெட்டி யாழ்கற்கத் திருமாலேநோக்கித் தவம்புரியத் திருமால் அசரீரியாய்க் கானவிந்துவிடங் கற்கவென அதைக்கேட்டு கானவிந்துவிடங் கற்று அமையாது தும்புருவிடங்கற்று அமையாது சாம்பவதியினிடத்துப் பூரணமாய் யாழ்கற்றவர்.

48. அம்பரீஷன் குமரியாகிய சிரீமதியைவிரும்பி அரசனைக்கேட்க அம்பரீஷன் பருவதரிஷியும் விரும்பினபடியால் உங்களிருவரில் கன்னிகையாருக்கு மாலையிடுவளோ அவர் கொள்கவென முனிவர் மணமாலைகாலத்துப் பருவதனுக்குக் குரங்கு முகமாகவெனச் செய்துதாம் மணமண்டபம்வரப் பருவதரிஷியும் அவ்வாறு நாரதரைச்செய்து மணமண்டபம்வர இருவரும் குரங்குமுகமாயிருக்க இருவருக்கும்நடுவில் விஷ்ணு தோன்றினர். அப்பெண் விஷ்ணுவை மாலையிட்டனள். நாரதர் அம்பரீஷனிடம்வந்து கோபிக்க அம்பரீஷனிடமிருந்து ஆழிதரித்த விஷ்ணுவால் ரக்ஷிக்கப்பட்டு மாயஞ் செய்த விஷ்ணுவைத் துதியாதிருந்தவர்.

49. இராவணன் திக்குவிஜயஞ்செய்து வருகையில் தோன்றி அவனை இது யமபுரம்போம் வழியெனத்தூண்டி யமனுக்கும் இராவணன் வருகையைத் தெரிவித்தவர்.

50. சராசந்தனிடம் அடைபட்ட அரசர்செய்தியைக் கண்ணனுக்குக் கூறி அரசரை மீட்பித்தவர்.

51. தக்கன்சிவத்தைநோக்கி வேள்வி செய்வதைச் சிவமூர்த்திக்கு அறிவித்தவர்.

52. இவரும் பர்வதரென்னும் உடன்பிறந்தாள் குமாரரும் ஒருவருக்கொருவர் மனோவிருத்தியில் எப்படி நேருகிறதோ அதனை மறைக்கக்கூடாதென்று பூப்பிரதக்ஷணஞ் செய்யவந்து கார்காலத்தில் சஞ்சயதேசத் தரசனிடந்தங்க அவ்வரசனிவ்விருடிகளிருவரையும் வரவேற்றுத்

தன்குமரி தமயந்தியை அவர்களுக்குப் பணிசெய்யக் கட்டளையிட்டான். அவ்வாறு தமயந்தி பணிசெய்துவருகையில் இவள் நாரதரின் மகதியாழின் இசைவயப்பட்டு நாரதரிடம் அதிக அன்புவைத்துத் தன்னேயவ்வாறு நடத்தாதிருத்தலே அறிந்த பருவுதர் இவரைக் காரணங்கேட்க இவர் கூறுது சாமதித்தலால் இவரைக் குரங்குமுகமாகுக எனச்சபித்தனர். நாரதரும் சொற்பகுற்றத்திற்கு இவ்வகைச் சபித்ததால் நீ சுவர்க்கவாசமொழிந்து மிருத்யு லோகவாசியாக எனச்சபித்தனர். பின் தமயந்திக்குத் தந்தை மணஞ்செய்விக்க எண்ணி நாயகனேத்தேடுகையில் தமயந்தி நாரதரொழிந்த மற்றவர்களே மணக்கேன்எனத் தாயாகிய கைதையும் தந்தையும் குரங்குமுகங்களுகிய இருடிக்கோ வாழ்க்கைப்பட வள்ளாயென்று பலவாறு தடுக்கவுங் கேளாது நாரதரை மணந்தனள். பின் நாரதமுனிவர் மனங்குன்றியவ்விடமிருந்த காலத்தில் பர்வதர் அவ்விடம்வர நாரதர் எதிர்கொண்டு பசரிக்கத் தமயந்தியையெண்ணி இரக்கமுற்று நன்முகமடைய நாரதருக்குக்கூற இவரும் பிரதியாய்ச்சுவர்க்கசஞ்சாரஞ்செய்ய வரந்தந்தனர். (தே - பாகவதம்).

53. ஒருகாலத்து இவர் ஸ்வேதத்வீபத்தில் விஷ்ணுவைக் காணச்சென்றனர். அப்போது அவருடனிருந்த லக்ஷ்மி மறைய இவர் நான் இருடியாய் மாயையை வென்றிருக்க என்னைக்கண்டுலக்ஷ்மி மறையக் காரணமென்ன என்னவிஷ்ணு மாயை எவரையும் விடாதென்ன இவர் அம்மாயையை யெனக்கு அறிவிக்க வேண்டுமென வேண்ட விஷ்ணு இவரை உடனழைத்துச்சென்று கன்யாகுப்ஜமென்னும் பட்டணத்தருகில் ஒருசிங்கார வனத்திலுள்ள தடாகத்தில் இவரை ஸ்நானஞ்செய்யும்படி கூற அவ்வாறே யிவர் தமது மகதியாழை வைத்துவிட்டு ஸ்நானஞ்செய்து கரையேறுதலும் ஒரு திவ்யமான பெண்ணுருவடைந்தனர். விஷ்ணுவோ யாழைக் கையிற்கொண்டு மறைந்தனர். இவ்வாறு நாரதர் பெண்ணுருக்கொண்டிருக்கையில் அவ்வழிவந்த நாலகீர்துவஜன் எனும் அரசனிவரைக்கண்டு காமுற்றுத் தன்னகரங்கொண்டு சென்று மணந்தனன். இவருக்கு அவனிடம் பன்னிரண்டுகுமரர் பிறந்து அக்குமரர் பாணிக்கிரகணஞ் செய்துகொண்டு அவர்களுக்குப் பலகுமார்கள் பிறக்க அவர்களேக்கண்டு களித்துத் தமது பூர்வநிலே இதுவென்று அறியாமலிருக்கையில் வேற்றரசன் தாலத்துவசனோடு யுத்தத்திற்குவந்துபோர்செய்து அவன் குமார்களேயும் பேரன்மார்களேயுங் கொல்ல இவர் வீசனமடைந்து இருக்கையில் விஷ்ணு விருத்தவேதியராய் வந்து தேற்றி அவ்விடமிருந்த தடாகத்தில் மூழ்கச்சொல்ல இவர் மூழ்கவும் புருஷவுருக்கொண்டு தம் எதிரில் வீணைகொண்டு நிற்கும் விஷ்ணுவைநோக்கித் தமக்கு இந்தவுரு இவரால் வந்ததென்று நிந்தித்திருக்கையில் நாம்போகலாம்வாஎன்றுஅழைக்கத் தமக்குப் பெண்ணுருவமும் ஆண்உருவமும் வந்ததற்குக் காரணமறியாமற் போயினர். இவர் பெண்ணுய்ப் பன்னிரண்டுவருஷமிருந்தபோது பிறந்த பலபிள்ளைகள் வீரவன்மன், சுதன்மன் முதலியோர்.

54. பிரமவிஷ்ணுக்கள் தாம் பரமென்றுயுத்தஞ் செய்தகாலத்துச் சிவத்தினுண்மை கூறியவர்.

55. சூரபன்மனுக்குப்பயந்துஇந்திரன் ஒளித்தகாலத்துச் சயந்தனுக்கு உறுதி கூறியவர்.

56. அகத்தியர் கமண்டலத்திருந்தகாவிரியை இந்திரனிடத்துக்கூறி விநாயகரால் கவிழ்க்கச் செய்தவர்.

57. இவர் ஒருயாகஞ்செய்ய அதில் ஒரு ஆடுபிறந்தது. அதனைக் குமாரக்கடவுள் வாகனமாகப் பெற்றனர்.

58. கிருத்திகாவிரதம் விநாயகரிடம் போதிக்கப்பெற்றுச் சத்தருஷிகளினும் மேலாம்பதம் பெற்றனர்.

59. சம்புவன் தவஞ்செய்வதை இராமமூர்த்திக்கு அறிவித்தவர்.

60. இவர் கங்கையைப் பணியாதுசென்று அக்கரையில் நிஷ்டைகூடியிருந்தனர். அவ்வகையிருக்கையில் கங்கை நம்மைப் பணியாது சென்றனன்எனப் பெருகிவர அதை இவர் அறியாதிருந்தனர். அப்போது அவ்விடம் வந்திருந்தயானை அக்கங்கை நீரைவாரியிறைத்து அறிவித்தது. நாரதர்கங்கையின் வீறைக்கண்டு மந்திரத்தால் அதைத் தம்பிக்கச் செய்தனர்.

61. சிருஞ்சயனிடஞ்சென்று அவன் குமரியாகிய சுகுமாரியைமணக்க எண்ணியிருக்கையில் இவர் தங்கை குமரனுகிய பர்வதன் இவரைத்துப்போதலேக் கேட்கச் சொல்லாதிருத்தல்கண்டு குரங்கு ஆகஎன இவரைச்சபிக்கஇவர் சுரலோகம் போகாதிருக்க என அவனைச் சபித்தவர்.

62. சுகருக்குஞானோபதேசஞ்செய்து தந்தையினின்று நீக்கியவர்.

நாரதீயபுராணம்—இது (உரு, 000)கிரந்தங்களுடையது. விஷ்ணுதூதி. விஷ்ணுவின் ஆராதனைக்குரிய புண்ணியகாலம், குருவர், பிரகலாதர்சரிதை மோகினியின் சரிதை. முதலியவற்றைத் தெரிவிக்கும்.

நாராயணகிரி—திருவேங்கடம்.

நாராயணகோபாலர்—கிருஷ்ணனுக்குச் சமானமான வலியுள்ளார். அருச்சுனனுல் பாரதயுத்தத்திற் கொலையுண்டவர்.

நாராயணசரஸ்—ஒருதீர்த்தம். இதன் கரையில் தக்கன்புதல்வர் தவம்புரிந்து இஷ்டசித்தி பெற்றனர்.

நாராயணதாசன்—நாராயணசதகம் பாடிய ஒரு புலவன்.

நாராயணபாரதி—தொண்டைநாட்டில் வெண்ணெயென்னும் ஊரிற்பிறந்த பிராமணர். இவர் மணவாளநாராயணனென்னும் பிரபுவை முன்னிட்டுத் திருவேங்கடசதகமென்னும் மணவாள நாராயணசதகம் பாடியவர். மூத்தாரையர் குமரர்.

நாராயணமுதலியார்—தொண்டைநாட்டிற் கூவமெனும் ஊரிலிருந்து தானிருக்கும் ஊரைக் கடலென்றுபாடிய புலவனுக்குப் பொன்மீன்செய்து கொடுத்துக் கவிபெற்றவர். இவர் மரணகாலத்து ஒருபுலவர் "இடுவோர் சிறிதிங்கிரப்போர் பெரிது, கெடுவாய் நமனே கெடுவாய்—படுபாவி, கூவத்துநாரணனைக் கொன்றுயே கற்பகப்பூங், காவெட்டலாமோகரிக்கு" என்று பாடிச்சென்றனர்.

நாராயணருஷி—1. திருவேங்கடத்தில் தவஞ்செய்து சித்திபெற்ற இருடி.

2. விஷ்ணுவினம்சாவதாரங்களில் ஒருவர். இவர் ஆன்மாக்களுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்யும்பொருட்டு இவ்வுருத்தாங்கினர்.

நாராயணன்—திருமாலுக்குள்ளதிருநாமங்களில் முதன்மையானது. இதுவே (நாராயணநம) எனும் திருமந்திரம். நாரம் என்றுல் சலம், அதனை இடமாகக்கொண்டவர் ஆதலின் இவர்க்கு இத்திருநாமம் உண்டாயிற்று. இந்தமந்திரம் பிரணவசகிதமாய் அஷ்டாக்ஷரம் எனப்படும். இது எட்டெத்திரு அக்ஷரமும், மூன்றுபதமுமாய் இருக்கும். மூன்றுபதமும் மூன்று பொருள்களைச் சொல்லும். அதாவது சேஷத்வம், பாரதந்தர்யம், கைங்கர்யமுமாம். இதில் முதற்பதம், ஏகாக்ஷரமான பிரணவம். இது வேதசாரம். அதாவது வேதங்கள் ஒவ்வொன்றற்கும் ஒவ்வொரு அக்ஷரமாக எடுத்தது. இதன் பெருமையினை விரிக்கிற்பெருகும். இதுநிற்க நாராயணபதம். நாரங்களுக்கு அயனமென்றபடி, நாரங்களாவன. நித்தியவஸ்துக்களுடைய திரள். அவையாவன ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதிகளும், ஞானசக்தியாதிகளும், வாத்ஸல்யஸௌசீல்யாதிகளும், திருமேனியும், காந்திஸௌகுமார்யாதிகளும், திவ்யபூஷணங்களும், திவ்யாயுதங்களும், பெரியபிராட்டியார் தொடக்கமானநாய்ச்சிமார்களும், நித்தியஸூரிகளும், சத்சாமாநாதிகளும், திருவாசல் காக்கும் முதலிகளும், கணுதிபரும், முக்தரும், பரமாகாசமும், ப்ரக்ருதியும், பத்தாத்மாக்களும் காலமும், மகதாதிவிகாரங்களும், அண்டங்களும், அண்டங்கட்குப்பட்ட தேவாதிபதார்த்தங்களும், ஆம். அயனமென்றது இவற்றிற்கு ஆச்ரயமென்றபடி. அங்ஙனம் அன்றி. இவை, தம்மை ஆச்ரயமாக வுடையன என்னலுமாம். ஆய என்கிறபதத்தால் எல்லா அடிமைகளும், செய்யவேண்டுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது. நமஸ்ஸாலே நாம்வழுவில்லா அடிமைசெய்யவேண்டும். என்கிற பிரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது. இன்னும் இந்த மகாமந்திரத்தின் பெருமையை விரித்ததூல்களிற் காண்க.

நாராயணி—சத்தமாதர்களில் ஒருத்தி.

நாரி—1. மேருதேவியின்பெண். குருவின் பாரி.

2. தக்ஷன்பெண். புலத்தியன்தேவி.

நாரிகவசன்—மூலகனுக்கு ஒருபெயர். பரசிராமர் அரசர்களைக் கொலைசெய்தகாலத்துப் பெண்கள் இவனைக் கவசம்போற் காத்ததால் இவனுக்கு இப்பெயர் கிடைத்தது, மூலகனைக்காண்க. (பாகவதம்.)

நாரிதீர்த்தம்—காரண்டவம், ஸௌபத்ரம், பிரசஸ்தம், பௌலோமம், பாரத்வாசம் என்னும் பெயர்கொண்ட தீர்த்தங்கள் இதில் இருக்கும். இதில் நந்தை, ஸுமீதி, ஸௌரபேயி, லதை, வஸுஸுரும் காந்தருவப்பெண்கள் ஒருஇருடி சாபத்தால் முதலைகளாயிருந்தனர். இவர்கள் அருச்சுனனுல் சாபம்நீங்கினர்.

நாலடியார்—இது சைநமுனிவர்களால் இயற்றப்பட்ட நீதிநூல் சங்கமருவிய பதினெண்கீழ்க் கணக்கினுள் ஒன்று. இதற்குப் பதுமனுர் உரையியற்றிப் பல்லதி காரமென வகுத்தனர்.

நாலுகவிப்பெருமாள்—திருமங்கையாழ்வன் பட்டப்பெயர்.

நாலூராச்சான்பிள்ளை— திருவாய்மொழிப் பிள்ளைக்கு மருமகன்.

நாலூரான்—உடையவரை ஆச்ரயித்தவர்.

நாலைகிழவன்நாகன் — ஒருவள்ளல். வட நெடுந்தத்தனுற் பாடப்பட்டவன். பாண்டியனுடைய வீரன்.

நால்வகைத்தேவர்—மூப்பத்துமூவர் அவர் வசுக்கள் எண்மர், திவாகரர் பன்னிருவர், உருத்திரர் பதினொருவர், மருத்துவர் இருவர். மூவாறுகணங்களாவார் கின்னரர், கிம்புருடர், விச்சாதரர், கருடர், பூதர், இயக்கர், உரகர், சுரர், சாரணர், முனிவர், பரகதியோர், சித்தர், காந்தருவர், தாரகைகள், பசாசர், இராக்கதர், போகபூமியர், ஆகாசவாகிகள்.

நாற்கவிராசநம்பி—இவர் தொண்டைநாட்டிற் புளியங்குடியில் பிறந்த உய்யவந்தார் என்பவருக்குக் குமரர். இவர் சைநர். இவர் தமிழ்நூல்கற்று வல்லவராய் ஆசு, வித்தாரம், மதுரம், சித்திரம் என்னும் கவியில் வல்லவரானதுபற்றி, இவருக்கு நாற்கவிராசநம்பி என்று பெயர் வந்தது. இவர்க்கு இதற்குமுன் நம்பியென்பது பெயராயிருக்கலாம். இவர் அகப்பொருளின் விரிவைச்சுருக்கிச் சுருங்கியநூலாகத் தம்பெயரால் நாற்கவிராசநம்பி அகப்பொருளென இயற்றினர். அந்நூல் அகத்திணையியல் களவியல், வரைவியல், கற்பியல், ஒழிபியல்என ஐந்து இயல்களையுடையது.

நானகதாசர்—இவர் பஞ்சாபுதேசத்தவர்; அரிபக்தி மிகுந்தராய்த் துருக்கதேசமாதலால் வேதியர்களையுந் தேவாலயத்தையும் தம்மாசனிடஞ் சொல்லியிடித்து விடுவ தென்று தாமே கோயிலையிடித்துப் பின்னர் ஒரு மசீதுகட்டி அதனையுமிடித்துச் செல்வமுழுது மழித்துத் தனித்திருக்கையில் துருக்கர் தம்மவன் ஒருவன் வேஷ தாரியாய்த் திரிகின்றனென்ன அரசன் கேட்டு ஒரு தூதனையனுப்பி வருகவெனத் தாசர் அரசனுக்கு நான் நாராயணனே வணங்குவோனுன்னிடம் வரவேண்டிய தில்லையென்று ஒருகவி யெழுதியனுப்ப அரசன்கண் டுமகிழ்ந்து ஆயினும் பின்னுமறிவோமென்று கோபித்தவன்போல் சிலவீரரையனுப்பி அவரை யழைத்து வரக் கட்டளையிட வீரர் தாசரிடஞ்சென்று அழைக்கத் தாசர் நாராயணஸ்மரணை செய்ய அயுதமென்னு மெண்கொண்ட விஷ்ணுபடர்அவர்களைப் புறங்கொடுக்கச் செய்தனர். இதனையறிந்த அரசன்தாசரையடைந்து, பணிந்து புகழ்ந்தனன். இவர் மக்கத்திற்குச் சீடருடன் செல்லுகையில் வழியில் ஆற்றில் வெள்ளம்வர அலக்கிரஞ்சன் என்று தாண்டிச்சென்றனர். சீடர் திகைக்கத் தாசர் நம்மைநினைத்து ஆற்றைக் கடக்கஎன அவ்வாறுசெய்து கடந்தனர். பின் மக்கத்தையடைந்து அங்கிருந்தோர் இங்குப்புதைந்திருக்கும் இந்துக்கள் விக்ரகத்தை யெழுப்புமெனக் கேட்கப் பூமியில் மூடியிருந்த திருமால் விக்ரகத்தை யெழுப்பித் தரிசிப்பித்து ஒரு ஆற்றைக் கடக்கமுடியாது திகைத்த அரசனுக்குக் கடுதாசியால் கலஞ்சமைத்து அதில் அவன் சேனையுடன் ஆற்றைக் கடப்பித்துக் கோரக்கர்சொற்படி அரித்துவாரத்திருந்த நான்குலக்ஷம்ஜனங்களுக் குணவளித்து அரிபஜனைசெய்து களித்தவர்.

நான்மணிக்கடிகை — இது சங்கமருவிய பதினெண்கீழ்க் கணக்கினுள் ஒன்று. நீதிநூல் ஒவ்வொரு செய்யுளும் தனித்தனி நான்குநீதிகளைக்கற்பிக்கும். இதனை இயற்றியவர் காகனூர்.

நான்மாடக்கூடல்— தென்மதுரைக்கு ஒரு பெயர். இம்மதுரைமா நகரத்தின்மீது வருணன்கோபித்து மேகங்களை யேவி மழைபொழிவித்தகாலத்துப் பாண்டியன் சோமசுந்தரமூர்த்தியை மழையைத்தடுக்க வேண்டினன். அதனால் சிவமூர்த்தி தம்மிடமிருந்த மேகங்களை நான்குமூலையிலும் ஏவி நீரைப்பருகி மழைதடுக்கஏவினர். அதனால்இப்பெயருண்டாயிற்று.இங்ஙனமன்றிவேறுங்கூறுவர். திருஆலவாய், திருநள்ளாறு, திருமுடங்கை, திருநடுவூர் இவைகளுக்கு நடுவிருத்தலின் இப்பெயர் பெற்றதென்பர். நச்சினார்க்கினியர்.

நிகும்பன்—சுந்தோபசுந்தருக்குத் தந்தை.

நிகிர்தி—டம்பமாயைகளின் குமரன், இது (உருவகம்.)

நிதம்பலை—இலங்கைத்தீவில் இந்திரசித்து யாகஞ்செய்த இடம்.

நிதும்பன்—1. (சந்.) அஸ்தன் குமரன்.

2. அரியசுவன் குமரன். குமரன் பர்ஹிஞசுவன்.

3. இராவணனுக்கு அம்மான். பெரிய ஆகாரமுடையவன். இவனுக்கு ஒன்பது கோடி சைந்யம். இவன் அக்னியுடன் போர்செய்து வென்றவன். இராவணனுக்குச் சீதையை விட்டுவிடும்படி புத்தி போதித்தவன். மாருதியால் அறையுண்டிறந்தவன்.

4. கும்பகர்ணன் குமரன். அநுமனால் இறந்தவன்.

5. சிவமூர்த்தியால் கொல்லப்பட்ட அரக்கன்.

6. சண்முக சேனாவீரன்.

7. சிவகணத்தவன், இவன் தேகமுழுதும் வாயும், எண்ணிறந்த கைகால்களு முள்ளவன்.

நிக்கனன் — யதுவம்சத்து அநமித்திரன். ஜேஷ்டபுத்திரன். இவன்புத்திரர் சத்ராசித், பிரசேநன்.

நிக்குரோதன்—உக்கிரசேநன் குமரன்.

நிக்குருந்தனம்—ஒரு நகரம்.

நிசகன்—அபிமன்யுவுக்குப் பிறகு வந்தஎழாவதுஅரசன். இவன் அரசில் அத்தினபுரம் முழுகியது.

நிசாகரர் — விந்தியபர்வதத்தை ஆச்சிரமமாகக்கொண்ட இருடி. இவராச்சிரமத்தில் சம்பாதி சூரியனைக்காணப்பறந்து இரக்கைகள் கருகிவிழ இவர்கண்டு இராமதூதனுகிய அநுமனுக்குச் சீதையை இராவணன்கொண்டு சென்றவழி கூறின் இரக்கைமுளைக்குமென அதுக்கிரகித்தவர்.

நிசிதன் — 1. தோஷாவிற்குப் புட்சிபாராஜல் பிறந்தகுமரன்.

2. ஒரு யாதவன்.

நிசுத்தன்—சுத்தோதசுந்தர் தந்தை.

நிசும்பன்—1. சத்தியுடன் யுத்தஞ்செய்து மாண்டஅசுரன், சும்பனுக்குச்சகோதரன்.

2. ரகாசுரனுக்கு மந்திரி. இவன் ரகாசுர சம்மாரத்தின் பொருட்டுக் கண்ணன் செல்லுகையில் கண்ணனையெதிர்த்துமாண்டவன்.

3. சும்பன்எனும் அசுரனுக்குத் தமயன். இவன் ஒருகாலத்தில் தனக்குரித்தன் தம்பியால் இரையாகக்கொடுக்கப்பட்டபிரதியும்நனை ஆகாயமார்க்கமாக நெடுந்தூரங் கிளம்பி அங்குவிடுப்ப இவன்தெய்வகதியால் சும்பன்பட்டணத்தில்ஒருமலையையடைந்து அம்மலையிலிருந்தஉத்தியானவனத்திருந்த சும்பன்புத்திரியாகிய லக்ஷ்மியைக் காந்தர்வமணஞ் செய்துகொண்டனன். இதனையறிந்த சும்பனிருவரையும் வஜ்ரபஞ்சரத்தில் காவலிடப் பிரதியும்நன், தேவி உபாசனைபுரிய,தேவியார் ஓர் கிளியுருக்கொண்டு உள்ளடைந்து பஞ்சரத்தைஉடைத்தெறியச் சும்பநிசும்பர்யுத்தத்திற்குவந்து பிராட்டியைக்கண்டு மோகித்து ஒருவருடன்ஒருவர் யுத்தஞ்செய்திறந்தனர்.

நிசுனாடபுரியரசன் — தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் காலத்திருந்த உறையூர் அரசன்.

நிசீசக்கிரன் — அசிமகிருஷ்ணன் குமரன் அஸ்தினபுரம் கங்கையில் முழுகியகாலத்துக் கௌசாம்பிகை நகரத்தில் வசித்தவன். இவன்குமரன் உதகன்.

நிடதம் — அஷ்டகுலாசலங்களில் ஒன்று. இது ஏமகூடபர்வதத்திற்கப்பால் (கூ000) யோசனையில் இருக்கிறது.

நிடாதன்—சவனனைக் காண்க.

நிதநாசுரன்—இவன் ஒருஅசுரன். இவன் விஷ்ணுமூர்த்தி உலகங்களைஉண்டு உமிழ்வதுபோல் உலகங்களெல்லாம்உண்டுபிராணிகளை வருத்திவருகையில் பிரம்மாதிதேவர்கள் இவன்துன்பம் பொறுக்காது சிவமூர்த்தியிடம் முறையிட்டனர். சிவமூர்த்தி இவன்மீது ஒரு அம்பினையேவ அவ்வொரு அம்பு இவன்உயிரைஉண்டு மீண்டது.

நிதந்து—ஒரு இராசருஷி. இவன் குமரர் சால்வேயன், சூரசேநன், சுருதசேநன், நிந்துசாரன், அநிசாரன் முதலியவர்கள்.

நிதாகர்——1. குபன் சீடர் புலத்தியர் குமரர்.

2. இரிபுவின் மாணாக்கர். இவர் சநகர் முதலியவர்க்கு உபதேசித்தவர்.

நிதி—இது எட்டுவகைப்படும். பதுமநிதி, மகாபதுமநிதி, மகாநிதி, கச்சபநிதி, முகுந்தநிதி, குந்தநிதி, நீலநிதி, சங்கநிதி என்பன.

நிதிபதி—பரமதத்தன் தந்தை.

நிதியினீகிழவன்—1. குபேரனுக்கு ஒருபெயர்.

2. தலைச்சங்கப்புலவருள் ஒருவர். இவர் குபேரனுகவேயிருக்கலாம்.

நிதிவாகன்—ஒரு வணிகன். குருவாலேவப் பெற்று மடமிடித்து நரகமடைந்தவன்.

நித்தியகருமம்-இதுஒவ்வொருவனும் நாடோறுஞ் செய்யத்தக்க கருமங்கள். நல்லவன் பிராம்மமுகூர்த்தத்தில் எழுந்து இஷ்டதேவதையை வணங்கி உதயகாலத்துக் கோதகையனுய் வீட்டிற்குத் தூரத்தில் நிர்ச்சனமாயும் சலமுள்ள இடமாயு மிருக்குமிடத்தை அடைந்து மூத்திரம், முள்புழு, எலும்பு, மலஞ்சூழ்ந்தஇடம், வழி, புல், ஆறு, பள்ளம், ஜலமுள்ளஇடம், பசுவின் சாணமுள்ள இடம், சாம்பல் சூழ்ந்த இடம், சுடுகாடு, வீட்டைஅடைந்ததோட்டம், மாட்டுக்கொட்டகை, அரசுமுதலிய புண்ணிய விருக்ஷங்கள், நாற்சந்திகூடுமிடம், இவைகளையொழித்து, ஸ்திரீகள், பசுக்கள், அந்தணர், சூரியன், சந்யாசி, சந்திரன், விகாரப்பிரதேசம், இவைகளைப்பாராமல், பகலினும், இருசந்தியினும் வட

க்குமுகமாகவும், இரவில் தெற்குமுகமா யும் காதில் யஞ்ஞோபவீதத்தைச் சேர்த் துத் தலையை உத்தரீயத்தால்மூடிப் புல் முதலிய செத்தைகள் அமைந்த பூமியில் தன்னை யொருவருங்காணுதபடி மறைந்த புதருக்குள் மௌனமுடையனுய்மூக்கின் நுனியைப் பார்த்துக்கொண்டு மலஜலத் தைக் கழித்தல்வேண்டும். மலவிசர்ஜனஞ் செய்தபின் புல், ஓட்டுப்பாளம், மண்ணுங் கட்டி இவற்றுல் குதத்தையடைந்திருக் கிற மலத்தைநீக்கி, இடதுகையினுல் தன தருகுறியைப் பற்றினவனுய் நல்லமண்ணை யெடுத்துத் தனக்கு வலதுபக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு, குதத்தைப் பத்து மூறைக்குமேல் மனத்தூய்மையுண்டாம் வரையில் சுத்திசெய்து கால்களேயலம்பிக் கொண்டு இரண்டுகைகளேயு மெழுமுறை சுத்திசெய்து வேறெரு கரையடைந்து ஆசமனஞ்செய்து குச்சுகளில் முருங்கை, நறுவிலி ஆமணக்கு முதலிய வொழித்து புங்கு பில்வம், கருங்காலி, அருச்சுனம், காயுருவி, நாகை, மா, மருது இவைகளில் சுண்டுவிரற்பருமனுள்ளதாய், பன்னிரண் டங்குலமுதல் எட்டங்குல நீளமுள்ளதாய் ஈரமூள்ளதாய்த் தோலுடன் கூடினதாய் ஒழுங்காயுள்ளதைக் கொண்டு தந்தங்களி லுள்ள அழுக்கைப்போக்கி நாவழித்துச் சுத்தியுண்டாம் அளவுவாயைக் கொப்புளி த்து நீராடல்வேண்டும். இந்நீராடல் வாரு ணம், பஸ்மம், ஆக்னேயம், ஐந்திரஸ்நா நம், வாயவ்யஸ்நாநம், மந்திரஸ்நாநம்.மான ஸஸ்நாநமெனப்படும். இவற்றில்எல்லாமத் தாருக்கும் வாருணஸ்நாநம்உரியது. அதி லும் ஆற்றங்கரை, மலையருகு, புண்ணிய பூமி, பிரம்மவிருக்ஷத்தினடி, தருப்பையி னடியிலுள்ள தீர்த்தம் விசேடம். இப்ப டிப்பட்ட சுத்தசலத்தில் எட்டங்குலஅள வின் கீழ்நின்று இரண்டு கைகளாலும் முகம், கண், மூக்கு, காது முதலான வுறுப்புகளே மூடிக்கொண்டு இஷ்ட தெய்வத்தைத் தியானித்து நீராடல் வேண்டும். இரவில் நீராடல் கூடாது. மகாயக்யம், மாதப்பிறப்பு, கிரகணம், இத்தினங்களில், இரவிலும் நீராடலாம். நிர்வாணமாக நீராடல்கூடாது. மற்றப் பஸ்மஸ்நாநம் முதலியவை சைவருக்குரி யவை. அதில் பஸ்மஸ்நாநம் வெண்மை யுள்ள விபூதியால் செய்வது; ஆக்னேய ஸ்நாநம் பிராதக்காலத்திற்கு முன் விதிப் படி ஜலத்தில் ஸ்நாநஞ்செய்து முடித்துப் பின் பஸ்மஸ்நாநஞ் சந்திகள் தோறுஞ் செய்வது. ஐந்திரஸ்நாநம் வெயிலிலும் மழையிலுஞ்செய்வது. வாயவ்யஸ்நாநம் கிழக்கு முகமாயிருந்து கைகளே உயரத் தூக்கினவனுய்க் ரோமந்திரத்தை நினை த்து எழுதிசென்றவனுய்ப்பசுவின்கூட்ட த்தில் காற்றினுல் பறக்கிறதூளிகளில் செய்கிற ஸ்நாநம். இந்தஸ்நாநம் ஸ்நாநங் களிற்சிறந்ததாம். மந்திரஸ்நாநம் சத்யோ ஜாதமுதலிய ஆகமமந்திரத்தால் செபிக்க ப்பட்டசலத்தால் ஸ்நாநஞ்செய்வது. மான ஸஸ்நாநம் பிரணவவுச்சரிப்புடன் கூடிய பிராணயாமாதிகளேச் செய்வது; நீராடும் போது பேசினுல்வருணன்சத்தியைக்கெ டுக்கிறன். இவ்வகை ஸ்நாநாதிகள்முடி த்து மந்திரபூர்வகமாக நீர்க்கடன்முதலிய வற்றைத் தேவருஷி பிதரர்களுக்குச்செ ய்து சைவவைஷ்ணவர்கள் நெற்றியில் திரிபுண்டராதி குறிகளேத்தரித்துக் கிழ க்கேனும் வடக்கேனுமிருந்து சந்திகளிற் காயத்ரிமுதலிய ஜபித்தல்வேண்டும். சந் தியாவந்தனம்—இச்சந்தியாவந்தனம் பிரா தக்காலம், மத்யான்னம் சாயங்காலம் அர் த்தயாமம்ஆகிய நான்குகாலங்களிலும் செ ய்தல்வேண்டும்; பிராதக்காலசந்தி நக்ஷத் திரங்கள் தோன்றும்போதுசெய்தல் உத் தமம்; நக்ஷத்திரங்கள்மறைந்தபோதுசெய் தல் மத்திமம். சூரியன் பாதி உதிக்கும் போது செய்தல் அதமம்; சாயங்காலச் சந் தியைச்சூரியன்பாதிஅத்தமிக்கும்போது செய்தல்உத்தமம்; அத்தமயமான பின் ஆகாசத்தில்நக்ஷத்திரங்கள் தோன்றுமுன் செய்தல் மத்திமம்;நக்ஷத்திரங்கள் தோன் றும்போது செய்தல்அதமம்; மத்தியான சந்தியைப் பதினேந்துநாழிகையாகிய மத் தியான்னத்தில்செய்தல் உத்தமம்; மத்தி யான்னத்துக்குமுன் ஒருநாழிகையில் செ ய்தல் மத்திமம்; மத்தியான்னத்துக்குப் பின் ஒருநாழிகையில் செய்தல் அதமம். இச்சந்தியாதேவதைகளில் காயத்ரிசெந்நிறத்தவளாயும் சாவித்ரி வெண்ணிறத்தவளாயும் சரஸ்வதிகருநிறத் தவளாயும் உபாசிக்கப்படுவர். இவர்களுள் காயத்ரி பிரமன்வடிவம், சாவித்ரிருத்ரன் வடிவம் சரஸ்வதி விஷ்ணுவடிவம் இக்கா யத்ரி தேவதைகளின்தியானம் சைவஸ் மார்த்த வைணவர்களுக்குவேறுபடும்.யார் விதநியமத்துடன் சந்தியை யுபாசிக்கி ரூர்களோ அவர்கள் பாவத்தையுதறி ஆதி யாத பிரமலோகத்தை யடைகிறார்கள். பகற்காலத்தில் மனுவாக்குக் காயங்க

ளால் செய்கிறபாபங்களே மாலைச்சந்தி யுபாசனையால் உபாசகன் போக்கடிக்கி ருன். இரவில் அங்ஙனஞ்செய் தோன் காலைச் சந்தியாவந்தனத்தால் போக்கு வன். இதனையிருடிகள் நெடுங்காலம் உபா சித்தால் தீர்க்காயுளையும் நல்ல பேரறிவை யும் பெரும்புகழையும்கீர்த்தியையும் பிரம வொளியையும் பெறுகின்றனர். சந்தியா வந்தன மில்லாதவன் அசுசியுடையனுய் நித்தமும் எல்லாக்கருமங்களுக்கும் தகாத வனே யாகின்ருன். எக்கருமமும் பயன் றாது. சந்தியைவிட்டவன் சூத்திரனே யாகின்ருன். அவ்வகைச் சந்தியாவந்தனு நிகளைச் செய்தவன் சுத்தனுய் ஆசமனுதி களைச் செய்து சைவனேல் சிவபூசையை யும் வைணவனேல் விஷ்ணுவாதி தேவதா பூசைகளுஞ்செய்க. இந்தக் காயத்ரிக் குரிய மந்திரங்களைக் குருமுகமாயறிக.

நித்தியசூரிகள்—ஸ்ரீ வைகுந்தத்தில் பரம பத நாதனைப்போல் சாரூபமடைந்து நித் தியானந்த வாசிகளாய் எழுந்தருளியிருக் கும் முத்தாத்மாக்கள். அவர்கள் சேனை முதலியார் குமுதர், குமுதாக்ஷர், புண்ட ரீகர், வாமனர், சங்குகர்ணர், சர்ப்பநேத்தி ரர், சுமுகர், சுப்பிரதிஷ்டர், சண்டர், பிர சண்டர், பத்திரர், சுபத்திரர், ஜயர், விஜ யர், தாத்ரு, விதாத்ரு, பிரப்புருதி முத லியவர்கள்.

நித்தியதானம் — பலங்கருதாது முனிவர்க் குப் பொருளேப்பரிவுடன் அளிப்பது.

நித்தியநாதன் — இவன் மூக்காலமுணர்ந்த அரசன். இனி வரும்பிறப்பில் சென்ம நீக்க மென்றறிந்து தவஞ்செய்கையில் குமாரக்கடவுள் ஆசாரியராய் எழுந்தருளி ஞானுபதேசஞ்செய்ய முக்தி பெற்ற வன்.

நித்தியப்பிரளயம் — ஜன்மாதி யவஸ்தைக ளால் ஆத்மாதோறும் லயமடைந்து திரும்பிச் சாக்கிராவஸ்தையடைதல்.

நித்திரான்—பாண்டுவிற்குப் பௌத்திரன்.

நித்திரை — காலாக்கினிருத்ரர்க்குத் தேவி ; இவள் சகலரையும் இளைப்பாறச் செய்ப வள். (பிரம்மகைவர்த்தம்.)

நிடகண்டர்—ஒரு இருடி.

நிடபுதி—கேமசாரியின் தாய்.

நிமரோசி—பசமானன் குமரன்.

நிமிர்த்தனன் — சுவபலருக்குக் காந்தியினி டம் உதித்தகுமரன்.

நிமி—1. சூர்யவம்சத்து இக்ஷ்வாகு குமரன். இவன் ஒருயாகஞ்செய்ய வசிட்டரைவரி க்க அவர், இந்திரன் யாகத்தின்பொருட்டு வரித்தாலுகையால் அது மூடிந்தபின் வருவேன் என்றனர். அரசன் கௌத மரைக்கொண்டு யாகமுடிப்பித்து அந்த இளைப்பால் துயில்புரிந்தனன். இச்சம யத்தில் ஒருநாள் வசிட்டர் இவன் கொலு வீற்குவந்தனர். அரசன் துயில்வதுகண்டு தம்மால் யாகமுடித்துக் கொள்ளாதகோப மும்; காத்தும் தம்மை யெதிர்கொள்ளாத கோபமும் மிஞ்சி அரசனே உடல்நீங்கச் சபித்தனர். அரசன் துயில்நீங்கித் தன க்கு நேரிட்ட சாபமுணர்ந்து நான் துயி லும்போது சபித்தமையால் வசிட்டரும் உடல்நீங்க எனச்சபித்தனன். உயிர்நீங் கிய அரசன் தேகத்தை முனிவர்கள் தயி லத்திலிட்டுப் பக்குவப்படுத்தினர். பின் முனிவர் ஒன்றுகூடி அரசனுக்காக ஒரு யாகஞ்செய்தனர். தேவர்வந்து காற்று ருக்கொண்ட நிமியையாதுவேண்டுமென இனித்தேகம் வேண்டேன், எல்லாரு டைய கண்களிலும் இருக்க விரும்புகி றேன் என்றனன். தேவர் அங்ஙனமளித்த தனுல் இவன் எல்லாவுயிர்களின் கண்களி லிருந்து இமைகளேயசைத்து நிமிஷமாக் கிக் கொண்டிருக்கின்றனன். இதுநிற்க, இவன் நாட்டிற்கு அரசன் இலாமையால் முனிவர்கள் இவனுடலே அரணியிலிட்டுக் கடைந்தனர். அதினின்று ஒருமகா புரு ஷன் தோன்றினன். அக்கடைந்ததினுற் பிறந்த புருஷனுக்கு முனிவர்கள் மித் திலன் எனவும், ஜனித்ததால் ஜனகன் என வும், விதேகனுல் உண்டானதுபற்றி வை தேகன் எனவும் பெயரிட்டார். இவன்யா கத்தில் சுவிஹாரிமுதலிய யோகியர் அர சனுக்கு அரிகதை கூறினர். அரசன் சாப த்தால் உயிர்நீங்கிய வசிட்டர் உருவசியை க்கண்டு மோகித்த மித்திராவருணரால் உயிர்பெற்றனர். (பாகவதம்.)

2. அபூர்வன் குமரன். இவன் குமரன் பிரகித்ரன்.

நிமித்திகன்—சச்சந்தன் மந்திரி.

நிமிடம்—ஒரு தீர்த்தம்.

நிம்பாஜர்—தேவதைதணம் எனும் கிரா மத்தில் கருணிகர்விருத்தியை யவலம் பித்துக் குடும்பசமேதராய்த் தீர்த்தயாத்தி ரைசெய்து, தாம் கீர்த்தனங்கள்செய்ய எண்ணங்கொண்டு பகவதாராதனை செய் கையில் பகவான் விநாயகர்வழியாய் வித் தையிற்றேர்ச்சிவரச்செய்வித்துநிம்பாஜர் கீர்த்தனை செய்கையில் கேட்டுண்டான ஆனந்தத்தால் பெருமாளிவர்க்குச் சிரம பரிகாரத்தின் பொருட்டுச் சாமரமிரட்டப் பெற்றவர்.

நிம்பன்—1. ஒரு அசுரன். காளியாற் கொலையுண்டவன்.

2. பாண்டியனுக்கு ஒருபெயர்.

நிம்பார்க்கமதம் — கிறிஸ்துபிறந்த (கஉ)வது சகாப்தத்தில் இம்மதம் உண்டாயிற்று. இம்மதத்தாபகர், பாஸ்கராசாரியர். இந்தப்பாஸ்கராசாரியர் ஒருநாள் ஒரு துறவியைத் தமது வீட்டிற்குப் பிக்ஷைக்கழைக்க அவர் வருவதாய் வாக்களித்துச் சூரியாஸ்தமனசமயம் வரையிலும் வராமையால் ஆசாரியர் அதுவரையில் போஜனமின்றி யிருந்தனர். இவ்வாறிருக்கையில் சூரியன் அத்தமித்தனன். சந்நியாசியும் வந்தனர். சூரியாஸ்தமனத்திற்குப் பிறகு துறவிகள் போஜனம் செய்வதில்லையாதலால் ஆசாரியர் சூரியனைப் பிரார்த்தித்தனர். அப்போது சூரியன் நிம்ப விருக்ஷமாகிய வேம்பின்மேல் தன்கிரணத்துடன் பிரகாசித்தான்; அச்சூரியனைக் கண்டு இருவரும் புசித்தனர். அதுமுதல் பாஸ்கராசாரியருக்கு நிம்பார்க்கர் என்ற பெயருண்டாயிற்று. இவரைச்சூரிய சித்தாந்தம் செய்தவர்எனவும், வேதபாஷ்யம் செய்தவர்எனவும் கூறுவர். இம் மதசித்தாந்தம், கடவுள் ஒருவரேஎனவும், அவர் விக்ரகத்தைத் தொழுது ஆனந்தப் படுதல்போல் மறுமையிலும் இவ்வகைஆனந்தம் உண்டுஎனவும் கூறும். இவர்களுக்கு கிருஷ்ணமூர்த்தி தெய்வம். இவர்கள், ஜீவனே நாயகியாகவும், பரமாத்மாவைநாயகனாகவும் எண்ணுவர்.

நிம்ரோசி—பசமாநன் குமாரரில் ஒருவன்.

நிம்மலகன்—சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

நிம்மவ்வை—இந்தம்மாள் வீரசைவ ஒழுக்கமேற்கொண்டவள். இவள் புதலேயென்னும் ஊரில்சிவனடியவர்க்குத் தீர்த்தமெடுத்துக் கொடுக்கும் திருப்பணிசெய்து தன் குமரன் மாடுமேய்த்ததனால் வரும் கூலிகொண்டு சிவனடியவரைப் பூசித்து வருவர். இவ்வகையிருக்கு நாட்களில் திருக்கைலையில் சிறுத்தொண்ட நாயனார் வலியசெயல்செய்து முத்தியடைந்தாரென இறுமாந்திருத்தலைச் சிவமூர்த்தி அடக்கத் திருவுளத்தெண்ணிச் சிறுத்தொண்டரைச் சீடாக அழைத்துத்தாம் ஒரு சங்கமர் வேடம்பூண்டு நிம்மவ்வை வீட்டுக் கெழுந்தருளினர். நிம்மவ்வை எதிர்கொண்டு பணிந்து இருவரையும் உபசரித்து எழுந்தருளியிருக்கச் செய்து அதிரசமுதலியபலகாரவகைகளையும் திருவமுதும் சமைத்துத் தீர்த்தத்திற்குச் சென்றனள். அச்சமயத்தில் இவள்குமரன் அன்னைவருமுன் அவ்விடமிருந்த அதிரசத்தில் ஒன்றெடுத்தருந்தினன். அன்னையுணர்ந்து அவ்விடத்திருந்த உலக்கையெடுத்துஅவன்மீது அடித்தனள். அதனுல்புத்திரனிறந்தனன். பின்பு அவன்தொட்ட பலகாரவகைகளை யெடுத்தெறிந்து வீடு முதலியவைகளை மெழுகிட்டுப் பலகாரம் திருவமுது முதலிய விரைவிற்செய்து முடித்துச் சங்கமரையெழுப்பினள். சங்கமர் உன்னைத்தேடிவந்த குமரன் எங்குச் சென்றனன்என ஒளவை குமரன்செய்த தீமைகளைக்கூறித் தேவரீர்க்குச் சமைத்த அன்னத்தைத் தேவரீர் அருந்தவேண்டுமென வேண்டினள். சிவமூர்த்தி குமரனையெழுப்பித் தாயிடம் அதுப்ப ஒளவை இவன் சிவனடியவர்க்குத் தீமைசெய்தவன் இவன் முகத்தைப்பாரேன் என்று சிறுத்தொண்டர் பிரமிக்கக் கூறினள். சிவமூர்த்தி யிந்தத்தாயுடன் குமரருக்கும் முத்தியளித்தனர்.

நிம்மனர்—அநமித்திரன் குமார். இவர்குமரர் சத்திராசிதன் பிரசேநன்.

நியகோத்ரன்—கஞ்சன் தம்பி.

நியதி—மேருவென்பவன் குமரி. விதாதாவின் தேவி.

நியத் — பீமன்என்னும் ஏகாதசருத்திரன் தேவி.

நியாயவகை—இவை இக்காரணத்தால் இவ்வகையாகும் என ஆட்சியை எண்ணி மீமாம்சை ஆதி நியாய நூல்களில் ஆன்றோரால் எடுத்துக்காட்டிய நியாயங்களாம். அவை ஆங்காங்குப் பலவிடங்களில் வந்தவழிக் காண்க. எனக்குக்கிடைத்த சிலவற்றை மாத்திரம் ஈண்டுத்தெரிக்கிறேன். அவை :

1. அப்யர்ஹிதநியாயம் — அதாவது முன்னே சம்மானிக்கத்தக்கவரை முன்பூசித்து மற்றவர்களுக்குப் பின் மரியாதைசெய்வது.

2. ஸ்தாலிபுலாகநியாயம்—அதாவது ஒரு பானை சோற்றிற்கு ஒருசோறே பதமாகக் கொள்வது.

3. காகதாலியநியாயம் — பனையின் மேல் காக்கைஏறவும் பனம்பழம் வீழவும் உள்ளசம்பந்தம்.

4. வீசிதரங்கநியாயம்—அலை எதிர்த்துக் கரையினிடம் வீச அதைத்தொடர்ந்து மற்றொன்று பின்பற்றுதல் போன்றது.

5. கதம்பபுஷ்பநியாயம்— கதம்பவிருக்ஷத்தின் அரும்பு மலருகையில் நான்கு

இதழும் ஒன்றுசேர விரிந்து மணம்வீசுவதுபோல்வது.

6. கலேகபோதநியாயம் — பலநெற்களங்களில் புறுக்கள் தானியங்களைப் பொறுக்கி உணவு அருந்தல் போல்வது.

7. தண்டாபூபிகாநியாயம் — தடியை எலி நின்றது என்றுற் போல்வது.

8. கைமித்திகநியாயம்–அதுவே அப்படியானால் மற்றதற்குக் கூறுவானேன் எனற்பாலது.

9. நூலாநுத்ததிநியாயம் — நூலமாய் எதிர்தோற்றும் பொருளைக் காட்டி அருந்ததியைக் காட்டுதல் போல்வது.

10. ஸ்வாமிபிருத்யநியாயம் — ஆண்டான் அடிமைதிறம் கூறுவது.

11. மயூரநிருத்தநியாயம்—ஒன்றைத் தாபிக்கும் வழி மற்றொன்று விட்டுப் போதலுக்கு மயிலின் நடக்கையை எடுத்துக் காட்டுவது.

12. கபோதகநியாயம் — புறுக்கள் எதேனும் ஓரிடத்திலிறங்கப் பெறின்பலவும் ஒருங்கே யிறங்குவது போல்வது.

13. துணுக்காநியாயம்—ஒருபுழு யாதேனும் ஒரு மரத்தினையரித்துச் செல்லுகையில், அம்மரத்தில் அதனால் உண்டாகிய இரேகைகள் எழுத்துப்போல்தோன்றுவது. இது ஒன்றுசெய்ய வொன்றுய் முடிவது.

14. காகாக்ஷாகோளகநியாயம் — காக்கையின் இருகண்களுக்கும் ஒருமணியே நின்று உதவுவதுபோல, ஒருபொருளே நின்று இருபக்கத்தும் உதவுவது.

15. தேகளீதீபநியாயம்—வாசற்படியிலிட்டதீபம் வீட்டினுள்ளும் புறமுமாகிய இருபுறத்து இருளையும் நீக்குதல் போல் ஒருபொருள் இடையினின்று இரண்டிடத்தும் பயன்றருவது.

16. பிராமணவசிட்டநியாயம் — பிராமணர்வந்தார் என்றபோது அவருள் ஒருவராகிய வசிட்டரும் வந்தார் என்பது போதருமாயினும், விசிட்டம்பற்றி வசிட்டரைவேறு பிரித்துக் கூறுதல்போல், ஓரினப்பொருளைக் கூறுகையில் அவற்றுள் தலைமைபற்றி யொன்றை வேறெடுத்துக் கூறுதல்போல்வது.

17. அந்தகூடபதனநியாயம்—குருடனொருவனுக்குக் கண்ணுள்ளா னிவ்வழி செல்லுக என வழிகாட்டியும் அவ்வழி செல்லாது வேறுவழிசென்று கிணற்றில் வீழுவதைப்போல்வது.

18. சியாலசாரமேய நியாயம்—ஒருவன் தன்வீட்டிலிருக்கும் நாய்க்கிட்டபெயரே தன்மைத்துணனுக்கு மிருத்தல் நோக்காது, அந்தநாயைத் தன்வீட்டிலிருந்து விலக்க எண்ணியபோது, தன்மனைவியை நோக்கி நாயின்பெயரைக் கூறியதை வீட்டினின்றும் விலக்குக என, மனைவி (சியாலன் = மைத்துனன்) மைத்துனனை விலக்கக்கூறியதாக எண்ணி விலக்கியதுபோல்வது. இது பெயர் இரண்டிற்கும் ஒன்றுயிருத்தல்பற்றி, ஒன்றை மற்றென்றுக ஆராயாது, செய்யுநெறி.

19. சுநீதோபசுநீத நியாயம்–சுநீதன், உபசுநீதன் இருவரும் திலோத்தமைபொருட்டு ஒருவரோடொருவர் போரிட்டு மாய்ந்ததையொப்பது. இது ஒன்றினை யொன்றெழிக்கும் நெறிபோல்வது.

20. அந்தகஜ நியாயம்
அந்தஹஸ்தி நியாயம் } யானைகாணவிரும்பிய குருடன் ஒருவன், யானையின் ஒருறுப்பைத்தடவிப்பார்த்து யானையின் வடிவை நிச்சயிப்பது போல்வது. இது ஒன்றினைமுற்ற ஆராயாது ஒருபாகத்தினைமாத்திரம் பார்த்து நிச்சயிப்பது போல்வதோர் நெறி.

21. அசுமலோட்டிர நியாயம்—ஒரு கல்லுடன் மண்ணுங்கட்டியை யொப்புநோக்கின் மண்ணுங்கட்டி மெல்லிதாகவும், அதனையே பஞ்சுடன்ஒப்புநோக்கின் மண்ணுங்கட்டி வலிதாகவும் கொள்ளப்படுதல்போல், ஒன்றொடுநோக்கி யொன்றற்குவன்மை மென்மைகள் கற்பிக்கப்படுதலாகிய ஒருநெறி. பின் வருவனவற்றை விளக்கின் விரியுமாதலின் அறிந்தார்பால் கேட்டுணர்க.

22. சாகா சங்கரமணநியாயம். 23. பசுபாகநியாயம். 24. வராகோஷ்டிநியாயம். 25. லீடாலீடநியாயம். 26. கௌதமபசுநியாயம். 27. அந்த ஜடகநியாயம். 28. அந்த பரம்பராநியாயம். 29. அசோகவநிகாநியாயம். 30. காகதந்தகவேஷணநியாயம். 31. கூபயந்தர தாடிகாநியாயம். 32. கட்டகுடி பிரபாதநியாயம். 33. துருணகூரநியாயம். 34. நிருபகாபித புத்திரநியாயம். 35. பங்கப்ரகூரனனியாயம். 36. பிஷ்டபேஷணநியாயம். 37. பீஜாங்குரநியாயம். 38.லோகஜ ம்பகநியாயம். 39. வங்நீதூமநியாயம். 40. விஷக்கிரிமிநியாயம். 41. விஷவிருக்ஷநியாயம். 42. விருத்தகுமாரி வாக்கியநியாயம். 43. சாகாசந்திரநியாயம், 44. வின்ஹாவலோகநியாயம். 45. ஸுசிகடாகநியாயம். 46. ஸ்தூணநிகநநியாயம். 47. ரோடிபகூணை

நியாயம். 48. லூதாதந்துநியாயம். 49. மணிமந்திராதிநியாயம். 50. கோபலீவர்த்தநியாயம். 51. உஷ்டாகண்டக போஜகநியாயம்52. அந்தபங்குநியாயம். 53. அந்தகோலாங்குலகியாயம். 54. சாலிநீநியாயம். 55. திரணாணீமணிநியாயம். 56. தண்டசக்ரநியாயம். 57. இராசபுரபிரவேசநியாயம். 58. சங்கவேளாநியாயம். 59. சதபத்ரபேதநியாயம். 60. சிருங்கஹிராஹிகாநியாயம். 61. ஸ்தவிரலகுடநியாயம், முதலிய.

நியோசிகை—ஒருதேவதை, பாதாரம், பரதிரவ்வியம், கிரகிக்கத் தூண்டுபவள். இவளுக்கு மத்தை, உன்மத்தை, பிரகிருஷ்டை, நாரி என நால்வர் குமரிகள். இவர்கள், கிரகத்தர்முதலியோர், தமதுபாட்டன்பூட்டன் முதலியவர்க்குப்பலியிடாவிட்டால் அவர்கள் செல்வத்தைக் கெடுப்பவர்கள்.

நிரஞ்சான்—சண்முகசேநாவீரரில் ஒருவன்.

நிரமித்திரன்—நகலன் குமரன்.

நிரம்பஅழகியர்—ஒரு தமிழாசிரியர், இவர் வேதாரண்யத்தில் சைவவேளாளர் குலத்தில், தோன்றிக்கல்வி பயின்று வல்லவராய் ஞானநூல் அறியவேண்டி விருப்பங்கொள்ளக், கருணை ஞானப்பிரகாசசுவாமிகளிடம், சிவதீக்ஷைபெற்று மதுரையில் வசித்து இருந்தனர். இவர் ஒருநாள் ஒரு மரத்தடியில் சிவத்தியானத்துடன் இருக்கையில் அவ்வழிசென்ற சிற்றரசன் ஒருவன் அவ்விடம் தனித்து மரத்தடியில்உட்கார்ந்திருப்பவர் யாரென்றுவினவ அவ்வேவலர் இவர் இருந்த நிலையையும் இவரது தேகஅடையாளங்களையுங்கூற அரசன் இவரை அறிந்தவன் ஆதலாலும் இவர் தேகத்திலிருந்த நுணுக்காய்க் கிரந்தியாலும்நிரம்பஅழகியரோஎன்றனன். அதுவே பெயராயிற்று. இவர் சாலிவாகனசகம். (கசஉ0)க்கு மேலிருந்தவர் என்பர். இவர் திருவிளையாடற்புராணம் பாடிய பரஞ்சோதி முனிவருடன் வாசித்தவராம்.

நிரம்பையர்காவலர் — அடியார்க்கு நல்லார்க்கு ஒருபெயர்.

நிராங்காரன்—அல்லமதேவருக்கு தந்தை.

நிரீசுராசாங்கியன்மதம்—பிரகிருதி மூலம், புரியஷ்டகம், விகிர்தி எனமூன்றுமெனவும் அது தூலசூக்ஷ்ம பரமெனப் பெயரடைந்து சுத்தபுருடன் சந்நிதானத்தில் பாலன் சேட்டைபுரிவதுபோல் உலகம் யோனி பலவாய்ப்பிறந்து ஒடுங்குமெனவும் தெய்வம் வேண்டாஎனவுங் கூறுவன்.

நிருகமகாராசன்—1. இவன் இக்ஷுவாகுவம்சத்து வைவச்சுதமநுவின் இரண்டாம் புத்திரன். இக்ஷுவாகு தம்பியெனவுங்கூறுவர். இவன் புஷ்கரக்ஷேத்திரத்தில் பிராமணருக்குக் கோதானஞ்செய்தனன். தானஞ்செய்த பசு மீண்டும் அரசன் பசுக்கூட்டத்தில் வந்தது. அதை மீண்டும் அரசன் வேறொருவருக்குத் தானஞ்செய்தனன், தானங்கொண்ட இரண்டுபேரும் ஒருவருக்கொருவர் மாறுகொண்டு அரசனையணுகிச் சிலநாள் காத்திருந்தும் அரசன் குறைகளைக் கேளாததினால் நீ ஏழைகளுக்குத் தரிசனங்கொடாததினால் ஓணானாகவெனச் சபித்தனர். இவ்வரசன் தான் வசிக்கச்சுகமாகப் பள்ளங்களைச் செய்துகொண்டு வசித்துக்கொண்டிருந்தனன். இவனுக்குச்சாபம் கிருஷ்ணவதாரத்துக் கிருஷ்ணமூர்த்தியால் நீங்கிற்று.

2. உசீநரன் இரண்டாங்குமரன்.

நிருசஷு—சுநிதன் குமரன். இவன் குமரன் நளன்.

நிருதி—1. இவன் பூர்வஜன்மத்தில் பிங்கலாக்ஷன் என்னும் வேடன். இவன் வேடனாயிருந்தும் தீமைசெய்யும் வேடர்களை அடக்கிவருவன். இவ்வகையொழுகிவரும் நாட்களில் புண்ணியத்தல யாத்திரை செய்வோரைச் சிலவேடர் மறுக்க அவ்வேடர் பலருடன் இவன் போரிடுகையில் மாண்டு நிருதியாயினன். இவன் தவத்தால் தென்மேற்குத் திசைக்குக் கடவுளாயினன். தேவி தீர்க்காதேவி; பட்டணம், கிருஷ்ணாங்கனை; வாகனம் நரவாகனம்; (பூதம்) ஆயுதம் குந்தம்; இவன் உலகத்தை; இழிந்தவராயினும் நன்மைசெய்தவர் அடைவர். இவன் வாகனமாகியபூதம் பாராசரமுனிவர் வேள்வியாலிழுக்கப்படச் சிவபெருமானையெண்ணி அது முறையிடச் சிவபிரான் வேள்வியைநிறுத்தக் கட்டளையிட்டதால் நிறுத்த, உயிர்பெற்றது. (காசிகாண்டம்.)

2. முதல்வள்ளல் எழுவரில் ஒருவன்.

3. இராமனென்னும் மநுப்புத்திரனுக்கு மனைவி.

நிருஞ்சன்– 1. வைவச்சுதமநுவின் இரண்டாம் புத்திரன். இக்ஷுவாகுதம்பி.

2. உசீநரன் இரண்டாம்புத்திரன்.

நிருத்தி—ஒரு தருக்கநூல்.

நிருபஞ்சயன்—மேதாவிகுமரன். இவன்குமரன் அபூர்வன்.

நிருத்தக்கை — (ஈ0) அவை சதுரச்சிரம், உத்துவதிம், தலமுகம், சுவத்திகம், விப்ரகீர்ணம், அருத்தரேசிதம், அராளகடகா

முகம், சுவித்தவத்திராம், ஆசீமுகம், இரேசிதம், உத்தானவஞ்சிதம், பல்லவம், நிதம்பம், கசதந்தம், இலதை, கரிக்கை, பக்கவஞ்சிதம், பக்கப்பிரதியோகம், கருடபக்கம், தண்டபக்கம், ஊர்த்துவமண்டலி, பக்கமண்டலி, உரோமமண்டலி, உரப்பார்சுவார்த்தமண்டலி, மூட்டிகசுவத்திகம், நளினீபதமகோசம், அலபதமம், உற்பணம், இலளிதை, வலிதை என்பனவாம்.

நிருமலதானம்—கடவுளுவப்பெய்த ஞானிகளுக்குதவல்.

நிருலோமன்—திருவேங்கடத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்து ஸ்ரீராமமூர்த்தி எழுந்தருளத் தரிசித்துப் பரமபதமடைந்தவன்.

நிருவிருதி—விருஷ்ணிகுமரன். இவன் குமரன் தசாருகன்.

நிருபருத்தான்—நரேந்திரமிருகராசன் சகோதரன் ஹேஹயவம்சத்தவன்.

நிருபன்—பிரகலாதன் குமரன்.

நிர்ரோதினி—ஒருசத்தி.

நிர்ஊர்த்தசஷுன்—தாமசமநுவைக்காண்க.

நிர்மித்திரன்—1. சகுலனுக்கு ரேணுவதியிடம் பிறந்தகுமரன்.

2. யுதாயுதாயுகுமரன். இவன் குமரன் சுகக்ஷத்திரன்.

நிர்மோகன்—1. சாவர்ணிமநுப் புத்திரன்.

2. பதின்மூன்று மன்வந்தரத்துருஷி.

நிர்வாக்கியன்—புரஞ்சயனுக்கு நண்பன்.

நிர்வாணருஷிகள்—பதினொராமன் வந்தரத்துத் தேவர்.

நிர்விர்த்தி—திருஷ்டி குமரன்.

நிலை—(ச) பைசாசம், மண்டலம், ஆலீடம், பிரத்யாலீடம். இவைவிற்றெடுத்து அம்பினையெய்வார்க்கு நிலை. ஒருகாலில் நின்று ஒருகால் மடக்கல்பைசாசம், இருகாலும் பக்கமாக வளையமண்டலித்தலே மண்டலம், வலக்கால்மண்டலித்து இடக்கால் முந்துறலே ஆலீடம், வலக்கால்முந்துற்று இடக்கால் மண்டலித்தலே பிரத்தியாலீடம்.

நிலம்—ஐவகைப்படும். அவை, குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல்என. அவற்றுள்குறிஞ்சிமலைசார்ந்தநிலம்பாலை, சுரஞ்சார்ந்தநிலம். முல்லை, காடுசார்ந்தநிலம். மருதம், ஊர்சார்ந்தநிலம்.நெய்தல் கடல்சார்ந்தநிலம். சொன்னமுறைப்படி தமிழ்ச்சிக்கத தெய்வம், குமாரக்கடவுள்; உயர்ந்தோர், பொருப்பன், வெற்பன், இலம்பன், குறத்தி, கொடிச்சி; தாழ்ந்தோர், குறவர், கானவர், குறத்தியர்; புள், கிளி, மயில்; விலங்கு, புலி, காடி, யானை, சிங்கம்; ஊர், சிறுகுடி; நீர், அருவி, சுனை; பூ, வேங்கை, குறிஞ்சி, காந்தள்; மரம், சந்தனம், தேக்கு, அகில், அசோகு, நரந்தம், மூங்கில்; உணவு, மலைநெல், மூங்கிலரிசி, தினை; பறை, தொண்டகம்; யாழ், குறிஞ்சியாழ்; பண், குறிஞ்சிப்பண்; தொழில், வெறியாடல், தேனழித்தல், ஐவனமென்னும் மலை நெல்விதைத்தல், தினைகாத்தல்,கிழங்குஅகழ்த்தல்,அருவியாடல், சுனையாடல் முதலியவாம். இது கூதிரும் யாமமும், முன்பனியுமாகிய இருபொழுதுகளையுமுடைத்து. இந்நிலத்து வசிப்போருக்கு உதிரத்தைப் பீடிக்கின்ற சுரமும், வயிற்றில் ஆமக்கட்டியும், வல்லைக்கட்டியும், உண்டாம். சிலேஷ்மம் மீறும். பாலைக்கு—தெய்வம், கன்னி, உயர்ந்தோர், விடலை, காளை, மீளி, எயிற்றி. தாழ்ந்தோர், எயினர், எயிற்றியர், மறவர், மறத்தியர்; புள், புரு, பருந்து, கழுகு; விலங்கு, செந்நாய்; ஊர், குறும்பு; நீர், குழி, கூவல்; பூ, குரா, மரா, உழிஞை; மரம், பாலை, ஓமை, இருப்பை; உணவு வழிபறித்தன, பதியிற்வர்ந்தன; பறை - துடி; யாழ் - பாலையாழ்; பண் - பஞ்சுரம்; தொழில் - போர்புரிதல், சூறையாடல்; பொழுதுவேனில், நண்பகல், பின்பனி என்பன. இந்நிலத்தார்க்கு மூத்தோஷங்களும் அவற்றால் வரும் நோய்களும்உண்டாம். முல்லைக்கு—தெய்வம் - நெடுமால்; உயர்ந்தோர் - குறும்பொறைநாடன், தோன்றல்; மனைவி, கிழத்தி, தாழ்ந்தோர், இடையர், இடைச்சியர், ஆயர், ஆய்ச்சியர்; புள் - காட்டுக்கோழி; விலங்கு-மான், முயல்; ஊர் - பாடி; நீர் - கான்யாறு, குறுஞ்சுனை; பூ - குல்லை, முல்லை, தோன்றி, பிடவம், கொன்றை, காயா; மரம் - குருந்து; உணவு - வரகு, சாமை, முதிரை; பறை - ஏற்றுப்பறை; யாழ்- முல்லையாழ்; பண் - சாதாரி; தொழில் - சாமைவரகுவிதைத்தல், கடாவிடல், கான்றைக்குழலூதல், ஆடு மாடுகள்மேய்த்தல், விடைதழுவல், குரவையாடல், கான்யாறுடல்; பொழுதுகார்காலமும் மாலையுமாம். இந்நிலம் பித்தாதிக்கமான இடமாம், அதனுடன் வாததோஷமும் அதிகப்படும். இவ்விருவகைத் தோஷங்களால் பலரோகங்கள் உண்டாம். மருதநிலம்—தெய்வம் - இந்திரன், உயர்ந்தோர் ஊரன்' மகிழ்நன் கிழத்திமனைவி ; தாழந்தோர் - உழவர், உழத்தியர், கடையர், கடைச்சியர்; புள் - வண்டானம், அகன்

றில், நாரை, போதா, கம்புள், குருகு, தாரா; விலங்கு - எருமை, மீர்நாய், ஊர் - பேரூர், மூதூர்; நீர் - யாறு, கிணறு, குளம்; பூ - தாமரை, கழுநீர், குவளை. காஞ்சி வஞ்சி; மரம் - மருது; உணவு. செந்நெலரிசி வெண்ணெலரிசி; பறை - கிணைமுழவு; யாழ் - மருதயாழ்; பண் - மருதம்; தொழில்-விழாக்கொளல், வயற் கூலைகட்டல், அரிதல், கடாவிடல்; குளங் குடைதல், புனலாடல், கலம்விடுதல். இந்நிலம் நல்லநீர்வளப்பம் பொருந்தினுல் முத் தோஷங்களால் உண்டாகும் தோஷங்களைப் போக்கும்; அன்றியும் இந்நிலப்பொருள்களை உண்பவர்தம் பேர்சொல்லினும் நோய்கள் அணுகா. நெய்தனிலம்- தெய்வம்-வருணன். உயர்ந்தோர் - சேர்ப்பன், புலம்பன், பரத்தி, நுளைச்சி. தாழ்ந்தோர் நுளையர், நுளைச்சியர், பரதர், பரத்தியர், அளவர், அளத்தியர். புள் - காக்கை. விலங்கு - சுறா. ஊர்-பாக்கம், பட்டினம். நீர் - உவர்நீர்க்கேணி, கவர்நீர். பூ - நெய்தல், கைதை, முண்டகம், அடம்பு. மரம் - கண்டல், புன்னை, ஞாழல். உணவு- மீன், உப்பு, முதலிய விற்றலால் பெறுவனவும், மீனுமுணங்கலும். பறை - கோட்பறை, நாவாய்ப்பம் பை. யாழ்-விளரியாழ். பண்-செவ்வழி; தொழில் மீனுப்புப்படுதல், அவை விற்றல், மீனுணக்கல், புள்ளோப்பல், கடலாடல். காலம் - ஆதித்தன் அஸ்தமனம். இந்நிலம் உவர்ப்புஉள்ளது ஆதியின் பித்தவாத சேர்க்கை உள்ளதாம். இதில் வசிப்போர் தேகத்து ஒருவிததடிப்பும், பாதத்துச்சிலீபதரோகமும், குடலண்டவிருத்தியும் பெறுவர். பின்னும் இந்நிலம் வன்பால், மென்பால், இடைப்பால் என்று மூன்றுவகைப்படும். அவற்றுள் வன்பால் குழியின் மண்மிகுவது. மென்பாலாவது மண்குறைவது. இடைப்பாலாவது ஒப்பது.

நிலன்—கத்ருகுமரன் நாகன்.

நிவர்த்திகலை—இது சிவாகமம்கூறிய கலாபுவனங்களில் ஒன்று. இதில் (கoஅ) அசுத்தபுவனங்கள் உள என்றுகூறும்.

நிவாதகவசம்— இது காற்றும்துழையாத திண்ணிய கவசம்.

நிவாதகவசர்—எக்காலத்தும் நீங்காத கவசத்தைப்பெற்றவர். இவர்கள் பிரகலாதன் வம்சத்து அசுரர். இவர்கள் மூப்பது கோடியர். இவர்களிருக்கை மேற்றிசைக் கடலுக்கருகிலுள்ள தோயமாபுரம். யமனைநோக்கித் தவம்புரிந்து மகாவரம் பெற்றவர்கள். இராவணன் திக்குவிஜயஞ்செய்து வருகையில் பிரமன்சொற்படி இவர்களை நட்புக்கொண்டு இவர்கள் பட்டணத்தில் (கூக) தங்கள் தங்கிவந்தனன். இவர்கள் தேவர்களைத் துன்புறுத்தினர். தேவர்கள் அருச்சுனன் சிவமூர்த்தியிடம் தவத்தால் பாசுபதம் பெற்றதறிந்து இந்திரனிடம்கூற இந்திரன் அருச்சுனை இவர்கள்மீது யுத்தத்திற்கு ஏவுவித்தனன் அதனுல் இவர்கள் கருவற்றனர்.

நிவரையேளியந்தியனூர்—கடைச்சங்கமருவியபுலவர். (அகநானூறு.)

நிழலின்மறைவான்-திருமங்கையாழ்வாரின் மந்திரியாரில் ஒருவன்.

நிறவிந்தி—ஒருநதி.

நின்றசீர்நெடுமாறநாயனூர்—சத்துருசாதன பாண்டியன் குமரர். இவர் சைநசமயத்துக்குட்பட்டு, மயங்கிநிற்கையில் இவரது பத்தினியாராகிய மங்கையர்க்கரசியார் சைவப்பற்றுள்ளவராய்த் திருஞான சம்பந்தமூர்த்திகளை மதுரைக் கெழுந்தருளவேண்டி அவர்வரச்சமணரை வாதில் வெல்வித்தனர். அதனுல் இவ்வரசர் சைவனுயினவர். இவரது மற்ற சரிதங்களைத் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளைக் காண்க.

நின்மலர்—இவர் மண்டோதரியின் மாணாக்கரில் ஒருவர் இவர் கல்விவல்லராய் ஆசிரியரை மதியாததனுல் அவரால் பிரமராக்ஷஸாகச் சாபம்அடைந்து நாரதர் சொற்படி தக்ஷிண பிராகினியில்தீர்த்தமாடிப் புனிதரானவர். (பெண்ணேநதிபுராணம்).

நின்மலன் — இவன் தன்தமயன் தேவியைப் புணரச்செல்கையில் அவளால் குட்டநோய் அடையச் சாபம்ஏற்று ரோமசரிஷியால் பிரகினிநதியில் மூழ்கிச்சுத்தம் அடைந்தவன். (பெண்ணேநதி புராணம்.)

நிஜதுணையோகீந்திரர் — கன்னடத்தில் விவேகசிந்தாமணி இயற்றியவர்.

நிஷக்கிரியன்—தத்வஞானத்தை யுடையவனை சந்நியாசி.

நிஷதன் — 1. (சூ.) அதிதியின் குமரன் இவன் குமரன் நளன்.
2. குரு குமரன்.
3. சீராமன் பௌத்ரன். குசன் புத்திரன்.

நிஷதம்–1. நிஷதரால் ஆளப்பட்டதேசம்.
2. ஒருமலை இந்நாட்டில் உள்ளது.

நிஷதாதிபன்—பாரதவீரரில் ஒருவன். கால புத்திரன் அம்சம்.

நிஷாதன் — பிராம்மணனுக்குச் சூத்திரப் பெண்ணிடம் பிறந்தவன். தொழில்மீன் பிடிப்பது. (மது.)

நிஷிங்கி—திருதராட்டிரன் குமரன்.

நிஷ்தா — பாருகனேக்காண்க. இவன் வம்சத்தவர், நிஷிதாகாடுகளில் வசித்தனர்.

நிஷ்டாநுபூதி—தாம் நிஷ்டையில் அனுபவித்த அநுபவம் கூறும்நூல். இது ஆறுமுகசுவாமிகளால் இயற்றப்பட்டது.

நிஷ்நேகன்—கத்ருகுமரன். நாகன்.

நீதிநெறிசோழன்—ஒரு சோழன் இவன் காலத்தில்வல்லான் என்பவன் அரசர்களை வருத்திக் கொண்டிருக்க அவனை அதிசூரன் சூரன் என்னும் செங்குந்தரால் அடக்கி வென்றுவந்த அவ்வீரருக்குப் பரிசு அளித்தவன்.

நீபன்—1. திருதராட்டிரகுமரன். இவனுக்குநூறு பிள்ளைகள் உண்டானார்கள். இவன் குமரன் சமரன், இவன் காம்பீலிதேசத்து அரசன்.

2. நபாகனேக்காண்க.

நீர்மேனடப்பான் — திருமங்கையாழ்வாருக்கு மந்திரி.

நீர்வகை—நீர் கடவுளால் ஆன்மாக்கள் பொருட்டுப் பலஇடங்களில் சுறக்கச்சிருட்டித்த திரவப்பொருளாம். அந்நீர், மழைநீர், ஆற்றுநீர், ஆலங்கட்டிநீர், பனிநீர், குளத்துநீர், எரிநீர், கிணற்றுநீர், ஓடைநீர், சுனைநீர், ஊற்றுநீர், பாறைநீர், அருவிநீர், அடவிநீர், உப்புநீர், சமுத்திரநீர் எனப் பலவிதப்படும். இவை நிலத்தியல்பால் அவற்றின் குணங்களும் வேறுபடும். இவற்றுள் மழைநீர், குளிர்ச்சியையும், நல்லறிவையும், ஆற்றுநீர், சுக்கிலவிருத்தியையும், ஆலங்கட்டிநீர் குளிர்ச்சியையும் உண்டாக்கும். பனிநீர், சொரி, சிரந்தி இவைகளைப்போக்கும். குளத்துநீர், வாதரோகத்தையும், எரிநீர், வாயுவையும், உண்டாக்கும். கிணற்றுநீர், விதாகம். உஷ்ணம், தீபனம் இவற்றைநீக்கும். ஓடைநீர், மிருந்தாபத்தையும், சுனைநீர்சீதசுரத்தையும், உண்டாக்கும். ஊற்றுநீர் பித்தாதிகத்தைப்போக்கும். பாறைநீர், சந்ததசுரம் உண்டாம். அருவிநீர், இரத்த பித்தரோகத்தைப் போக்கும். அடவிநீர், தேகபாரம், வலியவிக்ஷம் சுரம், உண்டாம். உப்புநீர், பித்தரோகத்தை உண்டாக்கும். சமுத்திரநீர், பலவிதவியாதிகளைப்போக்கும். "பாசித்தண்ணீர் நோயாக்கும், பருத்தவேடைத் தெளிவூறல், நேசித்திடவே பிணியில்லை, நிலநீர்க்குண்டாம் குடல்வாதம், மாசித்தண்ணீர் பித்தகற்றும், வளர்க்குஞ்சுரத்தைச் சரகூறல், தேசத்தண்ணீர்க் குணந்தன்னைத் தெளியச்சொன்னேஞ் திண்ணமிதே." "ஆற்றுத்தண்ணீர்க் கழகுண்டாம், அடைந்தசுனேக்கு மகோதரமாம், தூற்றுமாரிமெய்யிறுக்கும், தொலையாக்கிணறே கயந்திரட்டும், மாற்றுங் குளமே வியாதியில்லை, மாறுக்குளமே வியாதியுண்டு, தோற்றுமதுரமொழிமயிலேதுலங்குந் தண்ணீர்க் குணங்காணே." சந்திரசூரியகிரணங்கள், காற்று, அணுகாததும், கிருமி, துர்வாசனை, சேறு, தடித்தல், சரகுதிரல், ருசியின்மை முதலிய நீர்கள் ஸ்நானபானங்களுக்குஉதவா. வெங்நீரால், எதிர்க்கின்றவுணவு, புளியேப்பம், குன்மம், சீதக்கட்டு, சுரம், காசமுதலிய நீங்கும்.

நீலகண்டசிவாசாரியசுவாமிகள்--இவர்பிறப்பால்வைதிகசைவரோஅல்லதுசிவாசாரியரோநன்றுகத்தெரியவில்லை. இவர்சைவபாஷ்யகாரர். சுவேதாசாரிய சுவாமிகளுக்குமாணாக்கர். இவர்சைவசித்தாந்த புறமாகப் பிரமசூத்திரபாஷ்யம் அருளியவர். இவர்காலம் சங்கராசாரிய சுவாமிகளுக்குமுற்காலம் என்பர். இவர் தமதுபாஷ்யத்தால் தகரவுபாசனை யதிகமுள்ளவர்என்பது தெரிகிறது. இவர் இயற்றியவை பிரம்மமீமாம்சாபாஷ்யம், சிவதத்வ ரஹஸ்யம், சிவலீலார்ணவம்.

நீலகண்டதீக்ஷிதர்—இவர் வைதிகவேதியர், இவர் செய்தக்ரந்தங்கள், கலிவிடம்பனம், கங்காவதரணம், நளசரித்ரம், நீலகண்டசம்பு, நீலகண்டதீக்ஷிதீயம், வைராக்யசதகம், சாந்திவிலாசம், ஸபாரஞ்ஜனம்.

நீலகண்டன்—1. அச்சுவக்கிரீவன் தம்பி.

2. சிவகணத்தவன்.

நீலகேசித்தீராட்டு—ஒரு தமிழ்ச்சைனநூல், இது சுகதநிர்ணயச் சருக்கமுதல் பத்துச் சருக்கம் அடங்கியது. வியந்தரமங்கையாகிய நீலகேசி, பௌத்தமுதலிய சமயங்களைக் கண்டித்துச் சைநசமயத்தைத் தாபித்ததாகக் கூறப்பட்டது. இதற்கு நீலகேசிவிருத்தி சமயதிவாகரம் எனும் ஒருஉரையும் உண்டு.

நீலத்துவசன் — நீலன் குமரன். விந்திய தேசாதிபதி, விஜயனுடன் போரிட்டிறந்தவன்.

நீலநிறத்தன் — திருமங்கை யாழ்வாருக்கு ஒருபெயர்.

நீலபதி — சீதாவனென்னும் அரசன்புத்திரி. இராகுலனுடையதாய் அத்திபதியெனும் அரசன் மனைவி.

நீலமாலை–1. இராமமூர்த்தி வில்லொடித்த சேதியைச் சீதைக்கறிவித்த தோழி.

2. சோணைட்டிலுள்ள ஒருமலை.

நீலம்—அஷ்டகுலாசலங்களில் ஒன்று. மேருவிற்கு (கூ000) யோசனை அப்புறத்திலுள்ளது.

நீலாதன்—அச்வக்கிரீவன் தம்பி.

நீலலோகிதன்—1. சிவன் திருநாமங்களில் ஒன்று.

2. ஏகாதசருத்திரருள் ஒருவன்.

நீலலோகிதகற்பம்–சிவன் அகோரத்தோற்றமாய்ப் பிரமனுக்கு அகோரமந்திரம் அருள்புரிந்த கற்பம்.

நீலவஸ்ரன் — இவன் சோழதேசத்துச் சகிவர்ணகுலிய வேதியன் குமரன். இவன் மகாபாதகனாய் ஒருவேளாளன் குமரியுடன்கூடித் திருடிப்பிழைத்து ஊராரால் துறத்தப்பட்டுத் தன்னுடனிவிட்டுப் பாண்டிநாடு சென்று ஒருவீட்டில் அன்னந்திருடித் தான்புசித்து ஒருவேதியனுக்கு அருத்திப் பாம்புதீண்ட இறந்து வேதியனுக்கு அன்னமிட்டதால் நற்கதியடைந்தவன்.

நீலவாகர்—இரண்யாக்ஷனைக்காண்க.

நீலன்—1. குரோதகீர்த்தியின் குமரன்.

2. (சந்.) திடன்குமரன். தாய் காளிந்தி.

3. திருமங்கையாழ்வாருக்குத்தந்தை.

4. சண்முகசேனாவீரன்.

5. சுக்கிரீவன் சேனைத்தலைவன். அக்னியம்சம். பிரகத்தனைக் கொன்றவன். கும்பகர்ணனைற் சோர்ந்தவன்.

6. அஜமீளன் குமரன்.

7. வாநரத்தலைவன்.

8. செங்குட்டுவனுடைய ஒற்றரிற்றலைவன்.

9. மாஹிஷ்மதியரசன். இவன் நித்தியாக்னி வளர்க்கையில் அக்னி ஜ்வலிக்காது நின்று இவனதுபெண் சுதர்சனை வந்து தொட்டகாலத்தில் ஜ்வலித்ததைக் கண்டு நீலன் கோபமடைந்து சபிக்கப் போகையில் அக்கினி பிராமணவுருக்கொண்டு எதிரில்வந்துதான் நீலன் குமரியிடம் ஆசைகொண்டிருப்பதைக் கூறி மணந்தனன். இவன் சகாதேவனிடம் யுத்தஞ்செய்து மாண்டனன். விந்தியதேசாதிபதியென்பர். இவன் அக்கினியைத் தன்கோட்டைக்குக் காவலாக்கினன்.

10. இவன் சிவஞ்ஞானியென்று பெயர்பூண்டு தங்கையாகிய நவஞ்ஞானியின் மரணத்தால் தானும் மரணமடைந்து பேயுருப்பெற்றுத் திருவாலங்காட்டில் புரிசைக்கிழான் புதல்வனுகப்பிறந்து அப்புரிசைக்கிழான் பேயெனநீக்க ஒரு வேலமரத்தில் இருந்தனன். ஊரார்அந்த வேலமரத்தைவெட்ட அந்தக்கோபத்தால் அவ்வழியாக இரத்தினசபாபதிக்கு நிவேதனங்கொண்டு சென்ற வேதியரை மோதினன். வேதியர் சிவமூர்த்தியிடம் முறையிட்டனர். சிவமூர்த்தி குண்டோதரனேயேவி அப்பேயைக் கொலைசெய்வித்தனர்.

11. மாகிஷ்மதி பட்டணத்தரசன். இவன் மனைவியை அக்னிகரவிற் புணர்க்கருதினமை யறிந்து இவனக்னியைச் சிறையிட்டவன். (சிவமகாபுராணம்.)

நீலாங்கனை—மயூரகண்டன் மனைவி.

நீலி—1. இவள் முற்பிறப்பில் நவஞ்ஞானியென்னும் பார்ப்பினி, தன்கணவன் தன்னையும் தன்குமரனையும் கொலைசெய்ததால் பழிக்குப் பழிவாங்கத் திருவாலங்காட்டில் புரிசைக்கிழாருக்குப் புத்திரியாகப்பிறந்து அவன் பேயென்று நீக்க அலைந்துதிரிந்து தரிசனஞ்செட்டியாகப் பிறந்திருக்கும் தன் கணவனைக் கண்டுகளித்துஅவனைப்பலவாறுமயக்கிப் பழையனூர் வேளாளரிடம் முறையிட்டு அவர்கள் (எ0) பெயரையும் அவனுயிர்க்குப் பிணையாக இருக்க உடன்படுத்தினள். அவர்கள், அவ்வாறு பிணையிருப்பதாகச் செட்டிக்குக்கூறி அவளுடன் இருக்கும்படி உடன்படுத்தினர். இவள் அவனிடமிருந்த மந்திரவாளை நீக்கச்செய்து அவனுடனிருந்து அவனைக் கொலைபுரிந்து மீண்டும் செட்டியின் தாய்போல்வந்து வேளாளர் (சுக) பெயரையும் தீயில் முழுகச்செய்வித்து மிருந்த ஒருவன் போயிருந்த கழனியிடம் அவன்மகள்போற்சென்று நடந்த செய்திகூறிப் பழிவாங்கினள். வேலமரத்திலிருந்த அண்ணன் இறந்ததற்கு ஊரார் வெட்டிய வேலமரம் காரணமாதலால் ஊரார் எழுபதுபெயரையும் பழிவாங்கினள்.

2. சங்கமன் என்னும் வைசியன்மனைவி. கோவலன் கொலையுண்டிறக்க முற்பிறப்பில் அவனைச்சபித்தவள்.

நீலை—கும்பன் பெண், கிருஷ்ணன் தேவி.

நீலன்—அசமீடனுக்கு நளனியிடம் உதித்த குமரன், இவன்குமரன் சாந்தி.

நீலாதேவி—விஷ்ணுமூர்த்தியின் சத்தி.

நீலோபாபக்கியர்—இவர் ஒருவேதியர். துக்காராம் எனும் பக்தருக்குக் குரு டர், இவர் அரிகிர்த்தனை செய்துகொண்டு

பிகைசெய்து மனைவியுடன் வாழ்ந்துவரு நாளில் தம்முமரிக்கு மணநாள் நெருங்கி யதுகண்டுவருந்தப் பெருமாள்ஒருவிருத்த வேதியராய்வந்து தமக்கு அன்னமிடும் படி தாம் கொண்டுவந்த சிறிது அமுதைச் சமைப்பதில் கூடப்போட்டுச் சமைக்கச் செய்து பெருமாளுக்கு நிவேதனஞ்செய் வித்து அதையவர்கள் அளிக்க வுண்டு நீலோபாவைநோக்கி நாளையுன் குமரியின் திருமணமாதலினதனில் நானும் உண்டு களித்திருக்க வெண்ணுகிறனெனக் கேட்டு அவ்வகையிருந்து அம்மணத்திற்கு வேண்டிய எல்லாமடைத்தொழில் முற் றும் தாமேசெய்துமுண்ட பரிகல முத லியவற்றைத் தாமே புறத்திட்டு மணந் தீர்ந்தபின் நீலோபா சுற்றத்தினர்க்கு வேஷ்டிமுதலிய கொடுக்கையில் இவ் வேதியர்க்கும் ஒருவேஷ்டி தரவிடோபா, விடோபா என்று அவர்கூறிய பெயரிட் டழைக்க மறைந்தருகண்டு இவ்வா றும்மிடம்வந்தோன் கண்ணன்என்று வரு ந்துகையில் பெருமாள் கனவிடைத்தோ ன்றி உன் அன்பினை உலகறியவந்தே னென்று தரிசனந்தந்து ஆசீர்வதித்து மறைந்தனர்.

நுக்கிராயுதன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

நூல் — இது முதனூல், வழிநூல், சார்பு நூல் என மூவகைப்படும். அவற்றுள் முதனூலாவது, ஆதிபகவனுல் ஆன்மாக் கள் பொருட்டுத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வேதாகமங்களாம். வழிநூலாவது, முதல் வனுலே முழுதும் ஒத்துச்சிறிது வேறு பட்டிருப்பதாம். சார்புநூலாவது, முத னூற்கும்வழிநூற்கும் சிறிதொத்து வேறு பாடுடையதாய் முடிவதாம்.

நூற்பயன்—அறம், பொருள், இன்பம், வீடு அடைதலாம்.

நூற்கழகு—(க0) சுருங்கச்சொல்லல், விள ங்கவைத்தல், நவின்றோர்க்கினிமை, நன் மொழிபுணர்த்தல், ஓசையுடைமை, ஆழ முடைத்தாதல், முறையின்வைப்பு, உலக மலையாமை, விழுமியது பயத்தல், விள ங்குதாரணத்ததாகுதல்.

நூற்குற்றம்—(க0) குன்றக்கூறல், மிகை படக்கூறல், கூறியதுகூறல், மாறுகொ ளக்கூறல், வழுஉச்சொற் புணர்த்தல், மயங்கவைத்தல், வெற்றெனத்தொடுத் தல், மற்றொன்று விரித்தல், சென்று தேய்ந்திறுதல், நின்று பயனின்மையாம்.

நெடுங்கல்நின்றமன்றம்—காவிரிப்பூம் பட் டினத்துள்ள ஐவகைமன்றத்துள் ஒன்று. இது பித்தேறினோர் நஞ்சுண்டோர் முதலியவரின் துயர்தீர்ப்பது.

நெடுங்கழுத்துப்பாணனார் — ஒரு செந்த மிழ்ப் புலவர்.

நெடுங்கிள்ளி—காரியாற்றுத்துஞ்சியநெடுங் கிள்ளிக்கு ஒருபெயர். இவன் சோழர் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவன். ஆஅரும், உறையூரும் இவனதூரிமை, சோழன்நலங் கிள்ளி இவனை முற்றுகைசெய்து இவன் கோட்டைவாயிலடைக்க உள்ளிருந்து கோவூர்க்கிழாரால் தேற்றப்பட்டவன்.

நெடுஞ்சடையன்—அதிகனுடன் பொருத பாண்டியன்.

நெடுஞ்செழியன் — பாண்டிநாட்டரசருள் ஒருவன். இவன்தேவியின் பெயர் கோப் பெருந்தேவி. கோவலனைச் சிலம்பின் பொருட்டுக் கொல்வித்துத் தான்செய் தது தவறென அறிந்து கண்ணகியால் மாண்டவன்.

நெடுநல்வாடை—இது பாண்டியன் நெடுஞ் செழியனை மதுரைக்கணக்காயனார் மக னார் நக்கீரர்பாடிய அகவற்பா.

நெடுந்தொகை — (க00) கடைச்சங்கத்த வர் கையாண்ட தமிழ்நூல்.

நெடுமாறநாயனார் — கூன்பாண்டியனுக்கு ஒருபெயர்.

நெடுமுடிகிள்ளி—இவன் காரியாற்றிற் போ ரிட்டுச் சேரர் பாண்டியர்களை வென்ற பாண்டியன். இவனுக்குக் கிள்ளிவளவன், மாவண்கிள்ளி, வடிவேற்கிள்ளி, வென் வேற்கிள்ளி, யெனவும்பெயர். இவன் கரி காற்சோழன் குமரன், இவன்காலத்திற் புகார் கடல்கொண்டது. சோழர் மேன் மைகெட்டது. இவன் குமரன் தொண் டைமானிளந்திரையன்.

நெடும்பல்லியத்தனார் — பாண்டியன் பல் யாகசாலைமுதுகுடுமிப் பெருவழுதியைப் பாடிப் பரிசுபெற்றவர்.

நெடுவேளாதன்— குன்றூர் கிழாராற் பா டப்பட்டவன்.

நெடுவேள்குன்றம்— திருச்செங்குன்றென் னும் குமரவேள் மலை.

நெட்டிமையார் — பாண்டியன் பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப்பெருவழுதியைப் பா டியவர்.

நெய்தற்றத்தனார் — கடைச்சங்கமருவிய புலவர்.

நெய்யுண்டாழ்வான்—எழுபத்திருவகை சிங் காசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

நெய்தற்சாயத்துய்த்தஆவூர்கிழார்-கடைச் சங்கமருவிய புலவர்.

நெய்க்துறி — தேரையர்செய்த மூத்திரபரீ கைநூல்.

நெல்லைநாதர்—சிவராத்திரிபுராணம் பாடிய புலவர்.

நெற்குன்றவாணமுதலியார்—இவர் தொண் டைநாட்டு நெற்குன்றமென்னும் ஊரில் இருந்தவள்ளல். காளமேகர் என் னும் கவிவாணர், இவர் இல்லாதகா லத்து வீட்டுமுன்றிலில்வந்து கவிபாட அக்கவியைக் கேட்ட தாதியொருத்தி தக்கபரிசளித் தனுப்பினள். இதற்குள் முதலியார்வந்து மணிபொன் முதலிய தம் பொருள்களையுங்கொடுத்துத் தாமும் அடிமையென்று, "கற்கும் கவிவல்லவர் தணர் கோனபிகாளிக்கியரம், விற்கும் பரிசனமாகிவிட்டோம் வடவேங்கடமும், பொற்குன்றமும் புகழ்க் கங்காநதியும் பொதியமும்போல், நெற்குன்றமும் நம்ம ரபு மெங்காளும் நிலைநிற்கவே" எனப் பாடித் தந்தவர். இவர் இருந்தஊரில் களப் பாளன்என்னும் வேளாண்குலத்துக் கவி யும் இருந்ததாகத் தெரிகிறது,

நேசநாயனார்—காம்பீலியென்னும் திருப் பதியிலிருந்த சாலியர். இவர் சிவனடிய வர்க்கு உடை கோவணம் கீள்முதலிய நெய்து கொடுத்துச் சிவனடியவர்களைப் பூசித்துச் சிவபத்தியுடையவராய் முத்திய டைந்தவர்.

நேமிசந்திராசாரியர் — சைனஆசாரியருள் ஒருவர். இவர் கோமடாசாரம், லப்தீசா ரம் என்னும்நூல்கள் செய்தவர்.

நேத்திரன்—தர்மன்குமரன். இவன்குமான் குந்தி.

நேத்ரதேவர் — செந்நிறம், பரமசிவத்தின் இச்சாஞானக்கிரியா சுவரூபமாய்ச் சோம சூர்யாக்னி சுவரூபமாயுள்ளவர்.

நேமிநாதசுவாமிகள்—சைனதீர்த்தங்கர், இவர் கசார்த்தாதேசத்தில்செளரிய புரத்திலிருந்த சமுத்திரவிசயமகா ராஜாவுக்குச் சிவதேவியிடம்பிறந்த வர். இவர்ஆவணிமாசம்சுக்கிலபக்ஷம்ஷஷ் டிதித்திரைநக்ஷத்திரத்தில்பிறந்தவர். உன் னதம் (க0) வில், நீலவர்ணம், ஆயுஷ்யம் (க000) வருஷம், இவர்க்குக்கணதார்வரத த்தர்முதலியவர். இவர்காலத்து இராசாக் கள், பலராமபலதேவர், கிருஷ்ணவாசுதே வர், சராசந்த பிரதிவாசுதேவர், பிரமதத் தன், சக்கிரவர்த்தி, பாண்டவர் துரியோ தனுதிகள். இவர் வாமகாதபுரமென்னும் தென்மயிலையில் இருந்தபோது இந்தநாடு இருமுறை கடல்கொண்டகாலத்துமயிலை மான்அரசனை நோக்கி ஜைனபிம்பத்தை அப்புறப்படுத்த ஏவினர். இந்த நேமிநாத சுவாமியே இரண்டாமுறை மயிலை கடல் கொண்டகாலத்துச் சித்தாமூரில்பிரதிஷ் டிக்கப்பட்டவர். இவர் இருபத்திரண்டா வது தீர்த்தங்கரர்.

நேமிநாதம் — நேமிநாத தீர்த்தங்கரர்பெய ரால் குணவீரபண்டிதராற் செய்யப்பட்ட எழுத்தும்சொல்லும் அமைந்த இலக்கண நூல். இதுபத்துவகை அழகோடுங்கூடிய வெண்பாவாலாயது.

நேரிவாயில் — உறையூரின் தெற்குவாயிற் கண்ணதோர் ஊர்.

நைடதம்—தமிழில் அதி வீராமபாண்டிய னால்செய்யப்பட்ட நளன்கதை. இதுவட மொழி நைஷதம்போன்று பலவகை அல ங்காரம் அமைந்தது.

நைசாசரி—நிருதிசம்பந்தமான சக்தி.

நைமிசாரண்யம் — இது இமயமலைக்கருகி லுள்ளவனம். இருடிகள் தாங்கள்தவமிய ற்றுதற்கு வசதியானநல்லஇடம்அருளுக எனப்பிரமதேவனைவேண்டப்பிரமதேவர் ஆராய்ந்து தருப்பை யொன் றை யெடு த்து நேமி(சக்கரம்)போற்செய்துஅதனை உருட்டி இதன்பின் செல்லுக. இது எவ் விடத்திற்குமோ அந்தஇடம் உமக்குத் தவ மியற்றுதற்கு வசதியான நல்லஇடமாகும் என்றனர். அவ்வகைசென்ற நேமிகின்ற இடமாதலால் இதற்குஇப்பெயர்வந்தது. ஒருகால் நிமிஷமாகிற கண்ணிமைப்போ தில் திருமால்இவ்விடமிருந்து அசுரரைக் கொன்றதாலும் இப்பெயர் பெற்றதென் பார். இங்கு நரநாராயண இருடிதவஞ்செ ய்தனர். இதற்குநைமிசவனம் எனவும்பெ யர்.

நையாண்டிப்புலவன்-ஒரு தமிழ்ப்புலவன். இராமசந்திர கவிராயன் காலத்தவன். தொண்டை நாட்டவன்; பள்ளிகொண் டான்என்னும் பரதவன்மீது "வள்ளி கொண்டான் மயிலேறிக்கொண் டான் மதிபோலுமலை, வெள்ளிகொண் டான் விடையேறிக்கொண்டான் விண்ணவர்க் கமுதம், துள்ளிக்கொண்டான் புள் ளி லேறிக்கொண்டான் சுபசோபனஞ்சேர், பள்ளிகொண்டான் புகழேறிக்கொண்டா னென்று பார்க்கவென்றே" என்று. பாமாலைப்பாடிப் பரிசுபெற்றவன்.

நையாயிகன் — இவன் பிரதிவிமுதலாகிய பூதம் ஐந்தெனவும், திக்கு, மனம், புத்தி, ஆத்மா முதலிய நிரவியம் ஒன்பதென வுங்கூறுவன். பூதங்கள் அணுக்கூட்டம் என்றும் இதில் அநாதிஅணுச் சதந்தாய்க் கெடாதிருக்குமெனவும், காரியமாகிய

அணுக்கள் வேறுயிருந்து உலகங்களாய்ச் சத்தாய்ச்சடமாய்நித்தியமுமாய்க்கெடுமெனவும், இவ்வகை ஸ்தூல அணுசூக்ஷும அணுவென அணுக்கள் இருவிதமெனவும், இந்த அணுக்கூட்டங்களே அகிலமாயிற்றெனவும், அகிலங்களில் ஆத்மாக்கள் வியாபிகளாய் அநேகமாய் இருக்குமெனவும், ஆன்மசுணமேபுத்தியெனவும், மூன்சொன்ன அகிலங்களில் சுணம்புத்தியாயிருக்கிற ஆத்மாக்களியல்பாக அதில் மறைந்து பந்தப்பட்டுச் சுகனமரணப்படும்எனவும், ஆன்மாக்கள் தமக்கென அறிவைப் பெறுவெனவும், புத்திமுதலாகிய அந்தக்காணமே அறிவைத் தருமெனவும், இவற்றைத்தரும் சருவஞ்ஞகீவன் ஆத்மாவுக்குக் கன்மத்தால் அறிவிப்பான் எனவும், காலம் நித்தியம்எனவும், இவற்றைப் பிரேரிப்பவன். கடவுள்எனவும், ஆத்மா ஆகாயம்போல் மகத்பரிமாணமாய்ப் பாஷாணம்போல் சடமாய் மனச்சையோகத்தால் சித்ததர்மயுக்தஞயிருப்பன்எனவும், மூன்சொன்ன கர்மங்கள் எல்லாம்விட்டுப் புத்திமுதலான கரணவிகற்பங்கெட்டு ஆகாயம்போலும் பிணம்போலும் சமாதிபொருந்திப் பாஷாணம்போல்வது முத்தியெனவுங் கூறுவன்.

நைமித்திகப்பிரளயம்—பிரமனுடைய பகற்காலம்நீங்கி இரவுண்டாமளவில் உண்டாம் பிரளயம். வராககற்பத்தைக் காண்க.

நைஷதம் — நளன் கதைசொன்ன ஒரு நூல்.

நைஷ்டிகன்—ஓர் சிற்பி.

நோச்சியமங்கிழார் — ஒரு செந்தமிழ்ப் புலவர் கடைச்சங்கப்புலவர். (அகநானூறு.)

நோதசர்—கௌதமருடைய குமார். இருக்குவேதத்தில் ஒரு பாகத்திற்கதிகாரி.

பகதத்தன் — ஆதிவராகமூர்த்திக்கும் பூமிதேவிக்கும்பிறந்த நாகாசுரன் குமரன். இந்திரனுடன் யுத்தம்புரிந்த அரக்கர் ஓடியொளிக்கும்படி இந்திரனுக்கு உதவிபுரிந்து சோழமைபெற்றவன். இவன் பாஷ்கலன் அம்சமென்பர். இவன் பட்டணம் மாகிஷ்மதி. இவன்யானை சுப்ரதீபம். இவன் ஒருமுறை அருச்சுனனுடன் யுத்தஞ்செய்து நட்புச்செய்துகொண்டவன். பாரத முதலுயுத்தத்தில் துரியோதனனுக்கு உதவியாய்க் கடோற்கசனுடன் சண்டையிட்டவன். பூமிதேவி வேண்டுகோளால் கண்ணன் இவனைக் கொல்லாது விட்டனர்.

பகவன்–பெருஞ்சாகரன் புதல்வன். இவன் காசியாத்திரையின் பொருட்டுப் புறப்பட்டு மேலூர் அகரத்தில் தங்கினன். அவ்விடம் ஒருபெண் வர அவளைப் புலேச்சியென்று சட்டுவத்தால் அடித்துத் தூரத்திக் காசியாத்திரைசென்று மீண்டு மறுபடி அச்சத்திரம்வந்து தங்கி மூன்சட்டுவத்தடியுண்ட பெண்ணைக்கண்டு மயல்பூண்டு அவளை வளர்த்தவரிடஞ் சென்று அவளைமணந்து மங்கலஸ்நானத்தின்பொருட்டு அவள் மயிரைவகிர்ந்து தாம்அடித்த அடியைக்கண்டு இவள் ஆதியாளென்று ஓடுகையில் அவளும் பின்றொடர இருவரும் பாணர்சேரியில் ஒரு மண்டபத்திற் புணர்ந்தனர். இவ்விருவருக்கும் ஒளவை பிறந்தனள். கணவனுடன் செல்லவேண்டி ஆதிகுழந்தையைவிட மனமிலாது மயங்குகையில் அக்குழந்தை என்னைவிட்டுநீங்க மயங்கற்க எனக் கவிகூறக்கேட்டு அப்புறம் கணவனுடன்சென்று பல இரவுகள்தங்கி ஆங்காங்கு உப்பை, அதிகமான், உறுவை, கபிலர், வள்ளி, திருவள்ளுவர் முதலியவரையும் பெற்றுவிட்டுச் சென்றவன். இவனுக்கு ஞாளிதத்தன் எனவும் பெயர்.

பகவதியார்–திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளுக்குத் தாய். சிவபாத இருதயருக்குத் தேவியார்.

பகவத்கீதை — அருச்சுனன் பொருட்டுக் கண்ணன் உபதேசித்த ஞானயோகநூல்.

பகவான்—ஐச்வரியம், வீரியம், புகழ், திரு, ஞானம், வைராக்கியம் இவ்வாறுபெருங்குணங்களையுடைய கடவுளுக்குப் பெயர்.

பகன்—1. கதிருதயன் நாகன்.

2. பிருகு முனிவருக்கு இரண்டாம் பேரன். தாய்வயிற்றில் (கரு) வருஷமிருந்தவன். தந்தையர் கிருதவீரியனால் இறந்தமையறிந்து அவன் வம்சத்தவரைக் கொல்லத் தவஞ்செய்கையில் இவன் பிதுர்க்கள் அத்தவத்தைத் தடைசெய்யவிட்டு நீங்கி அத்தவாக்கினியை அவர் கட்டளையால் கடலில் விட்டனன். இது வடவையானது.

3. தக்ஷயாகத்தில் கண்பறி கொடுத்தவன். காசிபருக்கு அதிதியிட முதித்த குமரன். துவாதசாதித்தரில் ஒருவன். தேவிசித்தி, குமார்மகிமா, வீபு, பிரபு ஒருபெண், ஆசுசி.

4. சூரனுக்கு மாரிவைஷயிடம் உதித்த குமரன்.

5. கங்கிசனுக்குக் கங்கையிடம் உதித்தகுமரன்.

6. சூரபதுமன் மந்திரி.

7. வஸுதேவர் தம்பியாகிய கங்கர் குமரன்.

8. கம்சனால் அனுப்பப்பட்ட கொக்கு உருக்கொண்ட அசுரன். இவன் கண்ணனைக்கொல்லவந்து கண்ணனே விழுங்க வாய் அக்கினிபோல் கொளுத்தியதால் விட்டுக் கண்ணனால் வாய்பிளவுண்டிறந்தவன். இவன்தம்பி அகாசுரன்.

9. ஏகசக்கிரவனத்திலிருந்து அவ்விடமிருந்த குடிகளை வருத்திக்கொண்டிருந்த ஒரு அசுரன். பாண்டவர்கள் ஏகசக்கிரபுரத்தில் வசிக்கையில் அவ்வூரார் இந்த அசுரனுக்கு ஒருவண்டி அன்னமும் இரண்டு கடாக்களும் ஓட்டுபவனையும் ஆகாரமாக முறையாக அனுப்புதல் அறிந்து தாம் குடியிருந்த வீட்டுக்காரியின் முறை வரக்கண்டு அவ்வீட்டுப் பிள்ளையின்தாய் அழுதல்நோக்கிக் குந்தியின்வலால் வீமராசன் அவ்வண்டி யன்னத்தை மாடுகள் பூட்டித் தானே யோட்டுபவனுகச்சென்று அவ்வாகாரமெல்லாம் தான் புசித்துப் பசிவேளை கழித்துச்சென்று அசுரன் யுத்தத்திற்குவர அவனுடன் போரிட்டுக் கொன்றனன். இவனுக்குப் பகாசுரன் எனவும் பெயர்.

10. தேவாசுரயுத்தத்தில் இந்திரனுற் கொல்லப்பட்ட அசுரன்.

பகஸ்தமநன்—கூரயாநன் புத்திரன்.

பகாசி—திருதராட்டிரன் குமாரில்ஒருவன்.

பகாசுரன்—கொக்குருவாய்ச் சிவமூர்த்தியை யெதிர்த்து இறந்தவன். இவனிறகைச் சிவமூர்த்திதேவர் வேண்டலாற் சடையிலணிந்தனர்.

பகாசுரன் —ஒருஅசுரன். இவன் தேவரை வருத்திவருகையில் தேவர் முறையிடக் கேட்டுச்சிவமூர்த்தி, வேதத்தைத் தேராகவும், உபநிடதம் குதிரையாகவும், பிரணவம் சவுக்காகவும், காலசக்கிரம் வில்லாகவும், மாயை நாணுகவும், பாசுபதம் அத்திரமாகவும், உமையைச் சாரதியாகவுங் கொண்டு யுத்தஞ்செய்து கொன்றனர்.

பகிர்மீபட்டர்—இவர் பைடணபுரியிலிருந்த வேதியர்; இவர் வேதங்களையுணர்ந்துஒழுக்கந்தவறுது அதிதி பூசை செய்து கொண்டு வருநாட்களில் ஒருநாள் தாம் உணவுகொள்கையில் போஜனபதார்த்தம் மொன்றில் உப்பிலாததுகண்டு மனவியைநோக்கிப் பதார்த்தத்தில் உப்பின்மை யுணர்த்தினர். அவள் தங்களுக்கு வயது அறுபது முடிந்தும் பதார்த்தருசி விடவில்லையெனக் கூறப்பட்டருக்கு விரக்திபிறந்து தம்மைக் கண்டோர் வெறுக்கும் வகை ஒருகாஜியையடைந்து சுன்னத்முதலிய சடங்குகள் செய்துகொண்டு மகம்மதியராய்ச் சிலநாள் தரித்து வேதியரிடம்வந்து பிராயச் சித்தாதிகளைச் செய்துகொண்டு திரிகையில் அத்தேசத்தரசனுகிய மகம்மதியன் இவரை அழைத்துத் துருக்கனுகிய நீ ஏன் மீண்டும் வேறு மார்க்கத்திற் சென்றனையென வினவினன். பட்டர் நான் மகம்மதிய னுய காலத்தும் என் இந்துமார்க்க சின்னமாகிய கர்ணவேதைபோகவில்லை. இந்து மார்க்கத்தான் ஆனகாலத்தும் உங்கள் அடையாளமாகிய சுன்னத் நீங்கவில்லை ஆதலால் நான் எவனே தெரிந்திலன் என்று விடைகூறி நீங்கிப் பித்தனைப் போல் திரிந்து நாகநாதர் அநுக்ரகம் பெற்று நற்கதியடைந்தவர்.

பகீரதன்—(சூ.) திலீபன் குமான். இவன் தன் மூதாதைகள் வாலாற்றினை வசிட்டாலுணர்ந்து அவர்கள் நற்கதியடையப் பிரமனைநோக்கி (க0,000) வருஷந் தவம் புரிந்தனன். பிரமன் தரிசனந்தந்து கங்கையையுஞ் சிவமூர்த்தியையு மெண்ணித் தவம்புரியக் கட்டளையிடக் கங்கை அரசனுக்குத் தரிசனந்தந்து, நான் பூமிக்குவரின் என்னைப்பொறுக்க வல்லவரைத்தேடுக என்றுமறைய, அரசன் மீண்டும் பிரமனையெண்ணித்தவம்புரிந்து பொறுப்பாருணர்ந்து சிவமூர்த்தியை நோக்கித் தவமியற்றித் தாங்கவேண்டி வரம்பெற்றுக் கங்கையையெண்ணித் தவமியற்றி அவள் வரமுன்சென்று கங்கையைக் கொணருகையில் வழியில் சந்நுருவுதிதமது ஆச்சிரமங்கெடுத்தல்கண்டு அக்கங்கையையாசமித்தனர். அரசன் திகைத்து இருடியைவேண்டிக் குறைகூறிக் கங்கையையிறந்தோர் எலும்பில் பாய்வித்துச் சுவர்க்கமடைவித்தவன். இவன் குமான் சிறுதன். இவன் அக்கங்கை தன்காரணமாகப் பூமியில் வந்ததால்பாகீரதியெனமும்முறையழைத்து அப்பெயர் நிலைக்கச் செய்தனன். இவன் பிராமணர் செய்த யாகத்திற்கு இடையூறு வாராமற் காத்ததனால் அவர்கள் இவனைத் தேகத்துடன் சத்தியலோகம் போய்த் திரும்பிவர வரமளித்தனர். அங்ஙனமே அவ்வுலகம்போய் மீண்டவன். இவன் தனக்குக் கோரனுல் உண்டாகிய இடரைத் தீர்த்துக்கொள்ளச் சுக்கிரனை யடுத்துக் கந்தவிரதம் சுக்கிரன் உபதேசிக்கப்பெற்று அநுட்டித்து அவனை வென்றவன்.

பதுபிரத்தன்—இவன் ஒருசூத்திரன், பிற் பிறப்பில் பிரியவிரதன் என்கிற அரசனு னன். (திருமுட்ட - புராணம்.)

பதுமாதன்—(பூ.) புரஞ்சயன் குமரன்.

பதுளாசுவன்—மிதிலாபுரிக்கரசன். இவன் கிருஷ்ணனிடம் மிக்க அன்புள்ளவன். இவன் பட்டணத்திற்குக் கண்ணன் இருடிகளுடன் எழுந்தருள அரசன் எதிர் கொண்டு உபசரித்தனன்.

பதுனை—உத்தானபாதன் புத்திரனுகிய உத்தமன்பாரி.

பதை—(கூ) பைசாசர், உலகு, உடல்.

பதோஷம்—சூரியனை நாபியாயுடைய காலசக்கிரம், பச்சிமமுகமாய் மானஸோத்திர பர்வதத்தின்மீது நித்யம் ஒரு பிரதக்ஷணம் வருவதாயும், அதில் பிரதிஷ்டிதங்களான கிரகங்கள், தம்தம் கலைகளில் எதிர்முகமாய் அவர்அவர்கட்குத்தக்க அளவின்படி சுற்றிவருகிறதாகவும் பூமிநிலையாகநிற்பது பிரத்யக்ஷசித்தமாயிருப்பதைப்பற்றிக் கப்பலில் இருப்பவர்களுக்குக் கரையோடுவதாய்த் தெரிந்தபோதிலும் நிதானித்துப்பார்க்கும்போது கரையோடாமல்கப்பலோடுவதாய்த்தெரிவதுபோல், எவ்வளவு நிதானித்துப்பார்த்தாலும் பூமியோடாமல் நிலையாகநிற்பதாய்க்காணப்படுகிறதென்கிறதாயும், பூமி சுற்றுகிறதென்னும்பக்ஷத்தில், மேகமண்டல சந்திரமண்டலபரியந்தங்களானஆகாசாதிகளும் சுற்றுகிறதென்றே கொள்ளவேண்டுகையாலே யிரண்டிற்கும் கதியுண்டென்று கொள்ளுகிறதைக் காட்டிலும் பிரத்யக்ஷசித்தமானபூமியை ஸ்திரமாகக்கொண்டு பகோளமே சுற்றுகிறதாகக் கொள்ளுகை உசிதமாய்ச் சாஸ்திரங்களுக்கு விரோதமின்றி யிருக்கிறதென்னும் பூர்வ திருக்கணிதசித்தாந்திகள் பலரும்பூமியை ஸ்திரமாகக்கொண்டே கிரகணகிரகசமாகவக்கிராதி சாரங்களைக் கண்டறியும்படி காட்டிய கணனமார்க்கங்கள் சரியாயிருக்கின்றன வென்பதாகவும் சூரியனை நாபியாகவுடைய காலசக்கரத்தில் கிரகங்களெல்லாம் பிரதிஷ்டிதங்களாயிருக்கையாலே அந்தச் சக்கிரநாபியான சூரியன் பிராக்கதியாய்ச் சுற்றுகையாலுண்டாகும் சக்காரசலனமே கிரகநக்ஷத்திரங்களுடைய தூரத்திற்குத் தக்கபடி பேதப்பட்டுச் சகலகிரகங்களுடைய வக்கிராதி சாரங்களுக்குக் காரணமாகிறதென்கிற தாகவும் பூர்வமீமாம்சையில் லோகவேதாதிகாரண சித்தாந்த முதலியவற்றில் விவரித்திருக்கிறது.

பகோதரன்—ஒரு இராவணசேனாவீரன்.

பக்குடுக்கைநன்கணியார்—ஒரு செந்தமிழ்ப் புலவர்.

பக்திவர்—(கூ) கருமகாண்டி, ஞானகாண்டி, பத்திகாண்டி.

பக்திஸாரர்—திருமழிசையாழ்வாருக்கு உருத்திரமூர்த்தி இட்டபெயர்.

பக்வாபதம்—யமபுரவழியிலுள்ளபட்டணம். இவ்விடம் ஆன்மா எட்டாமாவிக பிண்டமுண்டு செல்வன்.

பங்கயச்செல்வி—1. திருவாளன் என்னும் வேடனுக்குத் தேவி. திருமழிசையாழ்வாரை வளர்த்தவள்.

2 திருமகள்.

3. சரஸ்வதி.

பங்காசுவன்—இவன் இந்திரனைப்பகைத்து யாகஞ்செய்து நூறுபிள்ளைகளைப்பெற்று வேட்டைமேலேகி இந்திரனால் வெருட்டப்பட்ட குதிரையுடன் ஆற்றிற்படிந்து பெண்ணுருக்கொண்டு ஒரு இருடியை மணந்து மீண்டும் (கo0) குமரரைப்பெற்றுத் தன்பட்டணமேவந்து தான் அரசனுகியிருந்த காலத்திருந்த பிள்ளைகளிடத்தில் இவர்களையுஞ்சேர்த்து வாழச்செய்து சென்றதையறிந்த இந்திரன், பிள்ளைகளுக்குள் கலகம்விளைத்து (உ00) பிள்ளைகளையும் சாகச்செய்கையில்மனைவியர்அழ இந்திரன் வேதியர் உருக்கொண்டுவந்து பகையின் வரலாறுகூறி அரசனை உனக்கு எந்தப்பிள்ளைகள் வேண்டுமென நான் பெண்ணுயிருந்தகாலத்துப்பெற்றபிள்ளைகளும் என் பெண்ணுருவமுமே வேண்டுமெனஇந்திரனைக் கேட்டுக்கொண்டவன்.

பங்குநமாநதி—ஒரு தீர்த்தம்.

பசமானன்—1. சாத்துவதன் குமரன். இவன் குமரர் நிமரோசி, கங்கணி, விருஷ்ணி. மற்றொரு மனைவியிடத்தில் சதசித், சதத்ரசித். அயுதசித்.

2. அந்தன் குமரன்.

பசவேசன்—நந்தியைக்காண்க.

பசாசுரன்—இவன் தேவர் முதலியவர்களை வருத்தத்தேவர் வேண்டுகோளால் சிவமூர்த்தி, இவனைச் சோமதேவராகிக் கொன்றனர்.

பசி—சாத்வதன் குமரன்.

பசு—கபிலையைக்காண்க. முகயோக்யமல்லாமை சீதைகொடுத்த சாபம்.

பசுங்தஞ்டனன்—ஒரு அசுரன்.

பசுசகன்—ஒருஇருடி. இவன்தேவி சண்டி.

பசுபதி—அக்னிக்குஅதிதேவதை, இவருக்குருத்திரர் எனவும்பெயர். சரங்களாகிய

ஆத்மாக்களைச் செலுத்துந்தலைவன். சிவ மூர்த்தி

பசுபதிநாயனார்– இவர் வெய்யலூர்என்னுந் தலத்திலிருந்த வீரசைவர், இவர் சிவமூர்த்தி விடமுண்டாரெனச் சில சங்கமர்வருந்த இவர்க்குச் சிவமூர்த்தி தரிசனந்தரக் கண்டுவிஷத்தை உமிழவேண்டினர். சிவ மூர்த்தி அதனைப்பூமியில் விடின்உயிர்களுக்குத் துன்பமுண்டாம். அந்தவிஷம் நம்மை யொன்றும்புரியாது என மடிமீதிருந்து பார்க்கவெனக் கூறக்கேட்டு அவ்வகை சிவமூர்த்தியின் மடியிலிருந்தவர்.

பசுமான்—துட்பண்ணியனைக் காண்க.

பசுவின்முலைகள்–பசுக்களின்நான்குமுலைகளும்சுவாஹாகாரம், சுவதாகாரம், வஷ்டாகாரம், ஹந்தாகாரம் என்று நான்குவகை. இவற்றை முறையே தேவர், பிதரர், பூதேசுவரர், மனுஷர், புசிக்கின்றனர்.

பசுசையம்மன் — மலையரையன் புத்திரி. மன்னதனுகிய சிவமூர்த்தியை மணந்தவள். (இரேணுவைக்காண்க.)

பஞ்சகன்னியர்—மேனை, சாவித்திரி, அருந்ததி, அநசூயை, சுரீதி எனவும் அகல்யை, மந்தோதரி, சீதை, தாரை, திரௌபதி, எனவும் கூறுவர்.

பஞ்சகௌடம்–இது சுத்தகௌடம், கானுகோபிஜம், சராசந்து, மாந்தலை, உத்கலம். என்பன. அவற்றுள் சுத்தகௌடம், ஸ்ரீநகரமுதல் பதரி கேதாரம் வரையிலுள்ள இடம், கானுகோபிஜம்- அயோத்திமுதல் காசிவரை. சராசந்து - டில்லிமுதல் அஸ்தினபுரிவரை. மாந்தலை - மிதிலைமுதல் பங்காளம்வரை. உத்கலம் - ஜகந்நாதம் முதல் ஒட்டியம்வரை உள்ளஇடங்களாம்.

பஞ்சகௌளர்—உத்கலம், கன்னியாகுப்சம், கௌடம், மிதிலை, சராஸ்வதம், என்னும் ஐந்து தேசத்து வேதியர்.

பஞ்சகௌவ்யம் — இது கோமூத்திரம், கோமயம், பால், தயிர், நெய் இவை பஞ்சகவ்வியம் என்றுகூறப்படும்.கோமூத்திரத்திற்கு வருணனும், கோமயத்திற்கு அக்கினியும், பாலிற்குச் சந்திரனும், தயிர்க்கு வாயுவும், நெய்க்கு விஷ்ணுவும் தேவதைகளென்று ஸ்மிருதிகள் கூறுகின்றன. பின்னும் செந்நிறத்த பசுவினிடம் கோமூத்திரத்தையும், வெள்ளைப்பசுவினிடம் கோமயத்தையும், பொன்னிறத்த பசுவிடத்துப் பாலையும், நீலநிறத்த பசுவினிடம் தயிரினையும், கருநிறத்த பசுவினிடம் நெய்யினையும், கொள்ளின் நலமெனப்படும். கோமூத்திரம் கோமயம் இரண்டும் ஆறுமாத்திரைஇடையும், நெய்யும் பாலும் மூன்றுமாத்திரை இடையும், தயிர் பத்துமாத்திரை இடையளவும் இருத்தல் வேண்டும். இதை மந்திரபூர்வமாகக் கலந்து பிராமண சந்நிதியில் உண்டவன் சகல பாபத்தினின்றும் நீங்கிச் சுத்தமடைகிறான்.

பஞ்சசன்—1. சங்குருவமான ஒரு அசுரன். பிரபாசதீர்த்தத்தில் சாந்தீபனி குமாரனைக்கொன்றவன். இவனைக் கிருஷ்ணமூர்த்தி கடலில்நுழைந்து கொன்று அவன் உடலைப் பாஞ்சசன்னியமாகப் பெற்றனர்.

2. சுக்கிலாதன் குமரன்.

பஞ்சசாயகன் — அரவிந்தம், அசோகம், மாம்பூ, முல்லை, நீலம் ஆகிய புட்பங்களைக் கணைகளாகக் கொண்ட மன்மதன்.

பஞ்சசிகன்—ஜநகனுக்குத் தத்துவமுபதேசித்த முனிவன். இவன் தவத்தால் அக்நி சிகாகாரமாய் ஐந்து சிகைகளைப் பெற்றதால் இப்பெயர் அடைந்த பிரமபுத்ரன்.

பஞ்சசூடை — நாரதருக்குப் பெண்ணிழிவு கூறிய ஒரு அப்சரசு.

பஞ்சசேநன்—1. தக்ஷனுக்கு மாமன். அசக்நி தந்தை.

2. சமகிலாதனுக்கு மதியிடம் உதித்த குமரன்.

பஞ்சதாமோதை — பூதாவின்தேவி. பூதங்களைப்பெற்றவள்.

பஞ்சதிராவிடர் — கன்னடம், தெலுங்கு, மகாராட்டிரம், கர்நாடகம், கூர்ச்சரம், என்னுந்தேசத்துப்பிராமணர். கன்னடம், மைசூர்முதல் கோலகொண்டை வரை; தெலுங்கு, காளத்திமுதல் கஞ்சம்வரையில்; மகாராட்டிரம், கோலகொண்டை முதல் மேற்குக் கடல்வரை; கர்நாடகம் (தமிழ்) கன்யாகுமரிமுதல்காளத்திவரை; கூர்ச்சரம் குசராத்திமுதல் டில்லிவரையிலுள்ள தேசங்களாம்.

பஞ்சநதம்—இது காசியிலுள்ள தீர்த்தகட்டம். பிருகுவின் மருமகனுகிய வேதசிரசு முனிவர், சுசியைக்கூடி ஒருகுமரியைப் பெற்றனர். அக்குமரி தவஞ்செய்கையில் தருமன் அவளை வலிதிற்புணர்ந்தனன். ஆதலால் அக்குமரி அவனை நதியாகவெனச் சபித்தனள். அப்பெண்ணைத் தருமன் கல்லாகச்சபித்தான். இவ்விரு வர் செய்தியும் அறிந்தமுனிவர் நீ சந்திரகாந்தக் கல்லாய்த் தூதபாவையென்னும் நதியுருக்கொண்டு உன்னையகலுகிய தருமனுடன்கூடுக என்றனர். இவ்விருநதிகளுடன் சூரியன் தவஞ்செய்ததால் அவனுடலில் ஒழுகிய வியர்வையாலாகிய நதிணை

(க) கங்கை (உ) யமுனை (ங) இவைசேர்ந்து பஞ்சநதமாயின. (காசிகாண்டம்.)

பஞ்சநதன்—நரகாசுரன் மந்திரி. நரகாசுரசங்காரத்தில் கண்ணனுல் சங்காரிக்கப்பட்டவன்.

பஞ்சநாதம்—இவை பஞ்சபூதங்களால் உண்டாம் நாதங்களாம். அவையாவன: மாத்தாலுண்டான மத்தளம் முழவுமுதலிய பிரதிவி சம்பந்தங்களாம். சங்குமுதலிய நாதங்கள் ஆப்ஜமென்னும் ஜலசம்பந்த வாத்யங்களாம். செம்பு, பித்தளை முதலியவற்றுற் செய்யப்பட்ட பூரி சின்னமுதலிய ஆக்னேய சம்பந்தமாம். மூங்கிலினுண்டான புல்லாங்குழல் முதலிய வாயவ்யமாம். வாயாற்பாடப்பட்ட இசை முதலிய ஆகாயசம்பந்தங்களாம். (ஸ்ரீ - காரணம்.)

பஞ்சபாரமேட்டிகள்—அருகர், சித்தர், உபாத்தியாயர், ஆசிரியர், சாதுக்கள். இது சைநநூலிற் கண்டது.

பஞ்சபர்வம்—அமாவாஸ்யை, பௌர்ணை, கிருஷ்ணாஷ்டமி, கிருஷ்ணசதுர்த்தசி, ஸங்கிரமணம் என்னும் நாட்கள்.

பஞ்சபாரதீயம்—இது காரதன் செய்த இசைத்தமிழ்நூல்.

பஞ்சபூதத்தலம்—திருக்காஞ்சி, திருவானைக்கா, திருவண்ணுமலை, திருக்காளத்தி, ஸ்ரீசிதம்பரம்.

பஞ்சபூதவாதிகளின்மதம்—இதில் பிருதிவிபூதவாதிமதமாவது—இப்பிருதிவி, சத்தபரிச ரசகந்தங்களுடனுங்கூடி ஷட்ருசி முதலிய சகலபதார்த்தங்களுக்கும் சகலபோகங்களுக்கும் தனுகரண புவனபோகங்களுக்கும் கால்வகையோனிகளுக்கும் பிறப்பிடமாயும் நவநிதிகளுக்குற்பத்திக் காரணமாயும், மகாமேலகள் மகாநிதிகளுக்குப் பிறப்பிடமாயும் எல்லா வண்டங்களாயும் விரிந்திருப்பதால் இதுவே திரிமூர்த்திகளின் சுவரூபமெனவுங் கூறுவர். அப்புபூதவாதிமதம்—சகல ஜீவராசிகளேயும் சல மயமான சுக்லசோணித வுருவங்களாய்ச்சரங்களேச்சிருட்டித்து அசரங்கள் மூலேத்து வளர்தற்குத் தான் காரணமாதலால் பிரமசுவரூபமாயும் எல்லாப்பொருள்களேயும் மழையுருவாய் வளர்த்து உணவாதிகளேத்தருவதால் விஷ்ணுசுவரூபமாயும் பின்வானங்குன்றச் சராசரங்களேயு மழித்தலால் உருத்திர சுவரூபமென்றுங் கூறுவர். இம்முத்தொழிலும்அப்புவேபுரிதலால்அதனேப்பிரமசுவரூபமென்பர்.அக்நிபூதவாதிமதம்—அக்னியே ஆகாரம், நித்திரை, பயம், சுகமுமாம். இந்தநான்கில் ஆகாரத்தால் சத்தாதாதுக்களுண்டாய்த் தாதுக்களாற் சுக்லசுரோணிதமுண்டாய் அதனுல் விஷயங்களாய் அதனுல் சராசரங்களுண்டாம். ஆகையால் பிரமசுவரூபமாகவும், அதனுல் தண்டுலாதிகள் உணவாகி ஆன்மாக்களி னுதரத்தில் அக்னிமயமாய் நின்று பசனமுதலிய செய்வித்து வளர்த்தலால் விஷ்ணுவாகவும், இறுதியில் காலாக்னியாய் அழித்தலால் உருத்திரசுவரூபமாகவும், இம்முத்தொழிலுமேற்று நிற்றலால் பிரமசுவரூபமென்றுங் கூறுவர். வாயுபூதவாதிமதம்—வாயு நால்வகையோநி, எழுவகைத் தோற்றங்களாகிய சராசரங்களிற் புகுந்து யோநிகளின்வழி வீரியத்தைப் பதித்து ஏற்றக்குறைவால் பலவுருக்களேச் சிருட்டித்து (எஉ,000) நாடிகளிலுநிறைந்து ஆன்மாக்களே யாக்கலால் பிரமசுவரூபமென்றும், அவ்வகைப் படைக்கப்பட்ட வுருக்களில் தானியங்கிக்காத்தலால் விஷ்ணுவாகவும், தானச் சராசரங்களினீங்கின் அவை அழிதலால் ருத்திரனுய் முத்தொழிற் செய்தலின் வாயுவே பிரமமாமென்பர். ஆகாசபூதவாதிமதம்—ஆகாசந்தன்னே யொழிந்த நான்குபூதங்களேத் தாங்கிக்கொண்டு எல்லாவற்றிற்கும் பிறப்பிடமாய் அவற்றுள்ளும் புறம்பும்வியாபித்து முத்தொழிலுஞ்செய்து நிற்றலால் ஆகாசமே பிரமமென்பர்.

பஞ்சவடி—தண்டகவனத்தில், கோதாவரி தீரத்தருகில், அரசு, வில்வம், ஆல், கெல்லி, அசோகமென்னும் ஐந்து மகாவிருக்ஷங்கள் சூழ்ந்தஇடம். இதில் ஸ்ரீராமமூர்த்தி அரண்யவாசத்திற் சிலநாள் தங்கி இருந்தனர். இதில் அருச்சுநன் கண்ணனிறந்தபின் அவர் தேவிகளுடன் மீண்டு இவ்விடம்தங்கி வேடாற் பொருள்முதலிய இழந்தனன். இது நாவிக்எனும் பட்டணத்திற்கு இரண்டுமைல் தூரத்திலுள்ளது.

பஞ்சபூதாசுரன்—ஒருஅசுரன், இவன் ஆத்மாக்களின் பஞ்சபூதங்களினும் நெருங்கி வருத்தச் சிவமூர்த்தி இவனே இந்திரனேப் போல் உருக்கொண்டு வச்சிரத்தால் வீசி இறக்கச் செய்தனர்.

பஞ்சப்பிரம்மம்— 1. மந்திரப்பிரம்மம், 2. கிரியாப்பிரம்மம், 3. தத்வப்பிரம்மம், 4. பீஜப்பிரம்மம், 5. முகப்பிரம்மம். இதில் ஈசானஜி ஐந்தும் மந்திரப்பிரம்மம். ஆவாகனம், ஸ்தாபனம், ஸானித்யம், ஸந்நிரோதனம், அவகுண்டனம் என்பவை கிரியாபிரமமாம். பிரமன், விஷ்ணு, ருத்

ரர், மகேச்வரர், சதாசிவர் இவர்கள் தத்வ பிரமமெனக்கூறப்படுவர். ல, வ, ர, ய, ஹ, இவைப் பீஜப்பிரமம். மேற்கூறியபஞ்சப் பிரம்மங்களில் சத்யோஜாதிகளே ந்தும் மூகப்பிரமங்களாம்.

பஞ்சப்பிரேதபாசிவம்—சர்வசம்மாரகாலத்தில் பிரம, விஷ்ணு, ருத்திரன், மகேசன் சதாசிவன் ஆகிய பஞ்சமூர்த்திகளின் தேகங்களைத் தெப்பமாகக்கொண்டு அவற்றின்மீது எழுந்தருளி மீண்டும் சிருட்டியாதிகளைச் செய்விக்க விஷ்ணுவாதியரைச் சிருட்டிக்கும் சிவமூர்த்தியின் திருவுரு. இவாது சத்தி பஞ்சப்பிரேத பாசத்தி.

பஞ்சமகாயஜ்ஞம்—கிரகஸ்தன் எந்திரம், மூறம், அம்மி, துடைப்பம், உரல், உலக்கை, தண்ணீர்க்குடம், இவற்றினை உபயோகித்துக்கொள்வதால் அவனுக்கு ஐவகைக்கொலைகள்உண்டாகின்றன. இந்த ஐவகைப் பாவங்களையும் போக்குவதற்காக மகருஷிகளால் தினந்தோறும் ஐந்து மகாயக்யங்கள் கிரகஸ்தனுக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வைந்து யக்யத்தில் வேதம் ஓதுதல் பிரம்மயக்யம், அன்னத்திலாவது நிலத்திலாவது பிதுர்க்களைக் குறித்துத் தர்ப்பணஞ்செய்வது பிதுர்யஜ்ஞம், தேவதைகளைக் குறித்து அக்னியில் ஹோமஞ்செய்வது தேவயஜ்ஞம், வாயசபலி முதலியவைப்பது பூதயக்ஞம், அதிதிகளுக்குச் சாப்பாடுபோடுவது மானுஷயக்ஞம், இவர் இந்த ஐந்து யஜ்ஞங்களையும் அமுதம்,குதம், பிராசுதம் பிராம்யசுதம், பிராசிதம் எனப்பெயரிட்டு வழங்கிவருகின்றனர்.

பஞ்சமரபு—அறிவனர்செய்த இசைத்தமிழ் நூல்.

பஞ்சவற்கலம் — நியக்ரோதம், ஔதும்பரம், அசுவத்தம், கல்லால், நீர்நொச்சி.

பஞ்சலாங்கலதானம் — சந்தனமரத்தாலேனும், தேக்காலேனும், ஐந்துகலப்பைகள் செய்து கொம்பைப்பொன்னாலும், குளம்பை வெள்ளியாலும் அலங்கரித்துள்ள எருதுகள் பத்துப்பூட்டி ஓமஞ்செய்து பத்துவேதியரைப் பூசித்து ஒரு சிற்றூராயினும் பேரூராயினும் பிராமணருக்குக் கொடுத்துக் கலப்பையைத் தானஞ்செய்வது.

பஞ்சலிங்கம்—இவைபிரதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம் என்னும் இலிங்கங்கள். 'இவை திருக்காஞ்சி, ஜம்புகேசுரம், திருவண்ணாமலை, திருக்காளத்தி, ஸ்ரீ சிதம்பரம் என்னும் தலங்களில் வீற்றிருக்கும் மூர்த்தங்களாம்.

பஞ்சாளத்தார்—கருமான், கொல்லன், தட்டான், கன்னான், தச்சன் இவர்கள் காந்தக் கற்கோட்டையொன்று கட்டிக்கொண்டு அதில் குடிபுகுந்து அரசனே மதியாமலிருக்கையில் அரசன் இவர்களைச் செயிக்கப் பலவழியில் முயன்றும் முடியாமைநோக்கி இவர்களைச் செயிப்பவர்க்கு வெகுமானஞ் செய்வதாய்ப் பிரசித்தப் படுத்தினன். இதனையறிந்த தாசியொருத்தி அந்தக் காந்தக் கற்கோட்டையின் புறத்தில் வீடொன்று கட்டிக்கொண்டு வசித்து அக்கோட்டையிலிருந்த கம்மாளனைத் தன்வசப்படுத்தி யவனுடன் விளையாட்டாய்க் காந்தக்கற்கோட்டை யெவ்வாறு வெல்லப்படுமென்று கேட்க அவன் கோட்டை யழிதற்கு விறகுவைக்கல் காரணமென வுளவறிந்து அரசனுக்கறிவித்தனள். அரசன் அதனால் இவர்களைச் செயித்தனன்.

பஞ்சாபசாசு—மந்தகருணன் தண்டகாரணியத்தில் உண்டாக்கிய மடு.

பஞ்சாயுதன்—திருமால். சங்கு, சக்கிரம், வாள், கோதண்டம், கதைமுதலிய ஐந்தினவன்.

பஞ்சார்க்கம்—இந்திரவில், கேது, தூமம், பரிவேடம், விதிபாதம்.

பஞ்சாமிருதம்—இதுகருப்பஞ்சாறு, தேன், நெய், பால், தயிர், முதலியவற்றைத் தனித்தனி பாத்திரங்களில்வைத்து அப்பாத்திரங்களில் கருப்பஞ்சாறிட்ட பாத்திரத்தை இடையினும், தேன்பாத்திரத்தைக் கிழக்கினும், பால்வார்த்த பாத்திரத்தை மேற்கிலும், தயிர்ப்பாத்திரத்தைத் தெற்கிலும், நெய்ப்பாத்திரத்தை வடக்கினும் கீறிய யந்திரத்தில்வைத்து மந்திரத்தாற் பூசித்துத் தேவர்களுக்கு அபிஷேகிப்பது.

படுதசீசன்—சூத்திரன் பார்ப்பினியைப் புணர்ந்து பிறந்தவன்.

படிக்காசுப்புலவர் — ஏறக்குறைய (250) வருஷங்களுக்குமுன் தொண்டைமண்டலத்தில் பொன்விளைந்தகளத்தூரில் செங்குந்தர்மரபிற்பிறந்து சிவானுக்கிரகத்தால் தமிழ்க்கலை முழுதும்கற்று இல்லறம் நடத்திவரும் நாட்களில் வல்லநகர் காளத்திபூபதியைக்கண்டு "பெற்றாளொருபிள்ளை யென்மனையாட்டியப் பிள்ளைக்குப் பால், பற்றாது கஞ்சி குடிக்குந் தரமல்ல பாலிராக்கச், சிற்றாளு மில்லை யிவ்

வெல்லாவருத்தமுந்திரவொரு, கற்றுதர வல்லே யோவல்லேமாகக்கா லத்திதியே'' எனப்பாடிக் கன்றும் ஆவும் பெற்றுத் திரும்பி மாவண்கோில் மிக்கபிரபுவாயிருந்த சுஸ்தூரிமுதலியார் குமாராகிய கறுப்பமுதலியார் வேண்டுகோளின்படி தொண்டைமண்டல சதகம்பாடி அரங்கேற்றிப் பலபொருள் பெற்று முதலியார் பல்லக்குச் சுமக்கக்களிப்படைந்து, "காவைவென்றிடு கத்தூரிகண்மணிக் கறுப்பனென்று, மாவைபம் பதியான் மெருண்டைமண்டல சதகங்கேட்டு, காவலர்புகழ்ந்து மெச்ச வஞிதிபொழிந்து நன்றாய், பூவுலகெங்கும்போற்றப் புகழ்நிலைநிறுத்தினானே" எனவும். ஓர் கறுப்புமில்லாத தொண்டைவளநன்னாட்டிலு சிதவேளாச், சீர்கறுப்பொன்றில்லாத கஸ்தூரிமன்னனருள் சேயைப்பார்மே, லார்கறுப்பனென்று செல்லியழைத்தாலு நாமவனேயன் பிலுலே, பேர்கறுப்பனிறஞ் சிவப்பன்கீர்த்தியிலுல் வெளுப்பனெனப் பேசுவோமே. எனவும் "எல்லப்பனம்மையப் பன்றரு திருவேங்கடநாத னெழிற்சீராமன், வல்லக்கொண்டையன்மாதை வேங்கடேசுரன்போல்வரிசை செய்தே, செல்வத்தம்பியருடனே கத்தூரிமகன் கறுப்பன் றெருவீதிக்கே, பல்லக்குத்தான் சுமந்தானது நமக்கோராயிரம் பொன்பரிசுதானே" எனப்பாடித் தென்னாட்டில் இருகுநாத சேதுபதிசமஸ்தானமடைந்து "மூவேந்து மற்றுச் சங்கமும் போய்ப்பதின்மூன்றெழுடிரு, கோவேந்தரு மற்றுமற்றெருரு வேந்தன் கொடையுமற்றுப், பாவேந்தர் காற்றிலிலவம் பஞ்சாகப்பறக்கையிலே, தேவேந்திரதாருவொத்தாய் ரகுநாத செயதுங்களனே" எனப்பாடிப் பரிசுபெற்றுப் பல்லக்குவரிசைகளுடன் மதுரையையடைந்த பொழுது இவாது ஆராவாரத்தைத் திருமலைராயன்கண்டு நிளிக்கூட்டுச் சிறையிலிவரை யடைக்கப் புலவர்" நாட்டிற் சிறந்த திருமலையாதுங்க நாகரிகா, காட்டில் வனத்திற் றிரிந்தழலாமற் கலைத்தமிழ்தேர், பாட்டிற்சிறந்தபடிக் காசனென்னு மோர்பைங்கிளியைக், கூட்டிலடைத்து வைத்தாயிரைதாவென்று கூப்பிடுதே" எனப்பாடி (இச்செய்யுள் சவ்வாதுபுலவர் கூறியதாகவுங் கூறுவர்.) அவரைத் தம்வசப்படுத்திப் பரிசுபெற்றுக் காயற்பட்டணமடைந்து "காய்ந்து சிவந்தது சூரியகாந்தி கலலியிலே, தோய்ந்து சிவந்தது மின்னார் நெடுங்கண்க டொல்பலதா, லாய்ந்து சிவந்தது பாவாணர் நெஞ்சமதுதினமும், ஈய்ந்து சிவந்தது மால்சீதக்காதியிருகரமே" எனப்பாடி அவர்சமாதியான தறிந்து சமாதிக்குழியிடம்போய் "தேட்டாளன்காயற்றுரை சீதக்காதி சிறந்தவஞ்ரை,நாட்டான்புகழ்க்கம்பநாட்டிவைத்தான் புகழ்நாவலரை, யோட்டாண்டியாக்கியவர்கடம் வாயிலொருபிடிமண், போட்டானவனு மொளித்தான் சமாதிக் குழிபுகுந்தே" எனப்பாடிச் சமாதிவெடிக்கவைரமோதிரம் விரலிலிருந்து தரப்பெற்றுத் திருச்செந்தூரடைந்துமுற்கரையப்பரையெனச் செய்யுள்பாடி வைதீசுரன் கோயிலடைந்து புள்ளிருக்கும் வேளூர்க் கலம்பகம்பாடிச் சின்னுட்சென்றபின் துறவுபூண்டு சிதம்பரமடைந்து "பொல்லாத மூர்க்கருக் கெத்தனைதான் புத்திபோதிக்கினும், நல்லார்க்குண்டான குணம்வருமோ நடராத்திரியில், சல்லாப்புடவை குளிர்தாங்குமோநடிச் சந்தைதனில்,செல்லாப்பணஞ்செல்லுமோ திலலை வாழுஞ் சிதம்பரனே." எனவும், "வேல்கொடுத்தாய் திருச்செந்தூரார்க் கம்மியின் மீது வைக்கக், கால்கொடுத்தாய் நின்மணவாளனுக்குக்க வுணியர்க்குப், பால்கொடுத்தாய் மதவேளுக்கு மூவர்பயப்படச்செங்கோல் கொடுத்தாயன்னையே யெனக்கேகதிங் கொடுத்திலையே" எனச் சிவகாமியைத் துதித்துத் திலலையில் வசித்து ஒருதிருமடங்கட்டி ஆலயமடைந்து ஸ்ரீநடராஜமூர்த்தியைத் தரிசித்து ஸ்ரீ நடராசமூர்த்தி பஞ்சாக்ஷரப்படியில் நாடோறும் வைத்தருளும் ஐந்து பொற்காசுபெற்றுப் படிக்காசுத்தம்பிரான் எனப் பெயரடைந்து சிலநாளிருந்து சிவபதமடைந்தனர். இவர் செய்யுள்பாடிந்திறத்தைப்பலபட்டடைச் சொக்கநாதப்புலவர் புகழ்ந்து "மட்டாருந்தென்களந்தைபடிக் காசனுரைத்தமிழ்வரைந்த வேட்டைப், பட்டாலே சூழ்ந்தாலு மூவுலகும் பரிமளிக்கும் பரிந்தவேட்டைத், தொட்டாலுங் கைமணக்குஞ் சொன்னலும் வாய்மணக்குந் துய்ய சேற்றில், நட்டாலுந் தமிழ்ப்பயிராய் விளைந்திடுமே பாட்டினது ளிணைந்தானே" எனப்பாடியிருக்கின்றனர். இவர் சந்தப்பாக்கள் பாடுவதில் வல்லவர். என்பதை "வெண்பாவில்" என்னுஞ் செய்யுளாற்காண்க, இவர்பாடியதூல் புள்ளிருக்கு வேளூர்க்கலம்பகம், தொண்டைமண்டலசதகம்.

படலம்—ஒரு வழிப்படாமல் கலந்தபொருள்களுடன் பலபொருள்களை யுணர்த்தும்

பொதுமொழிகள் தொடருமாயின் அது படலமாம்.

படசீசரர்—அபர மச்சிய தேசத்தவர்.

படியாரிப் பாச்சையர்—வசவர் காலத்து அவரிடத்திருந்த சங்கமர்.

படைவகுப்பு—(சை) அணி, உண்டை, ஒட்டி, யூகம்.

பட்டபாதாசாரியர்—குமாரக்கடவுள் அவதாரமானவர், இவர்க்குப் பட்டகுமாரன் எனவும்பெயர். இவர் செய்த நூல்கள் கௌமாரம்என்னும் வியாகரணம், பாட்ட பிரதீபம் என்னும் மீமாம்ஸை முதலியவாம். இவர் சுதன்வா அரசன் சபையிலிருந்த புத்தரைவாதில் வென்று மலைமீதிருந்து குதித்து வேதம் உண்மையென்று சாதித்து அரசன் வைத்திருந்த பாம்பின் குடத்தில் கையிட்டு அதிலிருந்த திருமால் விக்ரகத்தை எடுத்துக்காட்டிப் புத்தரைக் காணத்தில் இட்டவர். இவர் மாணாக்கர் மண்டன மிசரர்.

பட்டர்—இவர் திருக்காஞ்சிக்குஅடுத்த கூரம் எனும் ஊரில்ஜனித்த ஆழ்வான்எனும் திருநாமம்கொண்ட கூரத்தாழ்வார் குமாரர். கலிஷு (சஉஉச) சுபகிருதுஷு வைகாசிமீ பௌர்ணமியில் அனுஷம் புதன் கிழமை அவதரித்தவர். இவர்க்குப் பராசரபட்டர்என்று உடையவரால் பெயரிடப்பட்டது. இவர் சகோதரர் சீராமப்பிள்ளை. இவர்குழந்தைப் பருவத்தில்பெருமாளுக்கு நிவேதிக்கும் இன்னடிசிலேய ளாவி விளையாடினமையின் ராங்கபுத்ரர் என்று ஒருபெயர் இவர்க்குண்டு. இவர் ஒருநாள் ஆழ்வான் திருவாய்மொழி யனுசந்திக்கையில் " உறுமோபாவி " எனும் திருப்பாசுரத்தில் சிறுமாமனிசர்என வருதலின்கண் சிறுமை பெருமை ஒன்றிற் பொருந்துமோவென்னத் தந்தையார் வடிவுசிறுத்து அறிவுபெருத்தவர்கள் என்று கூற ஏற்றுக்கொண்டவர். ஐந்தாவது வயதில் தெருவில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் விருதுடன்சென்ற சர்வஞ்ஞபட்டனை ஒருபிடிமண்ணைத்து இது என் எனவினவி அவன்சொல்லாதிருந்த இது ஒருபிடி மண்ணென்றுகூற அறியாதவனுக்கு விருதெற்றுக்கு எனக் கர்வபங்கப் படுத்தியவர். இவர் ஏழாவதுஆண்டில் வேதாத்தியனத்திற்குச் சென்று உபாத்தியாயர் ஓதுவிக்க அத்யயனஞ் செய்து மறுநாள்சென்று மற்றவர்கள் ஓதினதையே யோதுதல்கண்டு அதை யோதாமல் விளையாடிக்கொண்டிருக்கத் தாய்தந்தையர் அத்யயனத்திற்குப்போகவில்லையோ வென்றுகேட்க இவர் ஓதினதையே மீண்டும் ஓதலால் போகவில்லையெனத் தாய்தந்தையர் ஆயின் நேற்று ஓதியதைக் கூறுகஎன அணுவும் பிசகாமல் கூறக்கேட்டுக் களித்தனர். ஒருநாள் பெருமாளைச் சேவிக்கச்சென்று திரை நீக்கி யுள்செல்லப் பெருமாள் சினந்து வெளியேறக் கட்டளையிட்டு மீண்டும், அழைத்து வெளியில்சென்றகாலத்தென்னினைந்தாயென்ன,பெருமாளேயும்பிராட்டியையும் நினைத்தேனெனநம்மாணை அவ்வாறிருக்கவெனப் பெருமாளால் நியமிக்கப்பட்டவர். இவர் பெருமாள் ஆணையாற் பெரிய நம்பிகளின் சம்பந்திகள் வம்சத்தில் திருமணஞ் செய்யப்பட்டவர். இவரது வேதாந்தோபன்யாசத்தைக்கேட்ட உடையவர் இவர்க்கு வேதாந்தாசார்யர் எனப் பெயரிட்டனர். பின் ஆழ்வானிறக்க அவருக்குச் சரமகைங்கர்யமுடித்துத் தந்தையின் பிரிவாற்றாது பெருமாள் சந்நதியில்நிற்கப் பெருமாள் தேற்றி வேதாசார்யபட்டர் என்று பெயரிட்டனர். ஒருகாலத்துப் பலர்கூடியதமிட அவர்களுக்குத் தக்கவிடைகூறியடக்கினவர். மற்றொருகாலத்தில் இவரது சர்வஞ்ஞதையை யறிவோமென்று ஒருகுடத்தில் பாம்பையடைத்து இதில் உள்ளதென்னவென வெண்கொற்றக்குடையென்று விடைதந்து சர்வஞ்ஞதையை வெளியிட்டவர். இவர் மேல்நாட்டுவேதாந்தியை வெல்லச் செல்லுகையில் அநந்தாழ்வான் பட்டர் எதிர்கொண்டு இவரைத்தழுவி எங்கள் சூடிக்கராசு என்றனர் அதுவே இவர்க்கு ஒரு பெயராயிற்று. பின் வேதாந்தியிடம் ஆடம்பரங்களுடன் செல்வின் நள்பல ஆகும் எனப் பலர்கூறக்கேட்டுப் பிகூ வைப்போல் அவனிடம்சென்று பிகூ வேண்ட அவன்என்ன பிகூயென்ன தக்கபிகூயென்ன அவனுடன் பத்து நாள் வாதமிட்டு வென்று திருவரங்கம் திரும்பியிருக்கையில் வேதாந்தி சந்நியாசித்துக்கொண்டு அடைய, நஞ்ஜீயர்வந்தார் என்றனர். அன்றுமுதல் வேதாந்திக்குநஞ்ஜீயரென்று பெயர் உண்டாயிற்று. பின் நஞ்சீயர் விஞ்ஞைய சிலவிஞ்சுக்குவிடைதந்தருளித் தமது பிரசங்கத்தில் ஐயமுற்று ஆக்ஷேபித்த வித்வான்களுக்குத் தக்கவிடை பகர்ந்திருந்தனர். ஒருகாலத்துப்பட்டர் பிரம்மரதத்தில் எழுந்தருளுகையில் நஞ்ஜீயர்பட்டரையறியாது ஸ்ரீ பாதந்தாங்கப் பட்டர் மறுத்ததுகண்டு விசனமுற்று நான் பழையபடி சிரகத்த

ஞதல் தமக்கு விருப்போளனப் பட்டர் அவரது ஆசார்யபக்திக்கு வியந்திருந்தனர். சேதுயாத்திரைசெய்து திரும்புகையில் வேடன்ஒருவன் குடிலில் தங்கி யவன் கூறியமுயலின் செய்தியால் சரணகதியினிலையை நஞ்சீயருக்கு அருளிச்செய்து திருவரங்கஞ் சேர்ந்து, வீரசுந்தரன், ஜீரணமான ஆறுவதுபிராகாரத்தைப் பழுதுபார்க்கத் தொடங்குகையில் அம்மதிலின் சீர்மைக்கு மாறுகவிருந்த பிள்ளோபிள்ளையாழ்வான் திருமாளிகையைவிட்டுத் திருமதில் எடுக்கவேண்ட வீரசுந்தரன் சம்மதியாது அதனை யிடித்ததால் மனஸ்தாபங்கொண்டு தனித்துநீங்கி நடுவழியில் பசிதாகத்தால் வருந்திநஞ்சீயரையெண்ணினர். நஞ்சீயர்ஆசாரியர் போனவழியறிந்து பொதிசோறும் நன்னீருங் கொண்டுசென்று காலமறிந்து உண்பிக்க வுண்டவர். பின்னர் போசள தேசத்து அம்மணியாழ்வானடிமை புக அவர்க்குக் கடாகூத்துப் போக்கப்போதில்லை அடியேற்குஉய்ய அருள்செய்க என வேண்ட அவர்க்குக் கடற்கரை வெளியை நினைத்திருக்க அருளி அதன்தொழிலை யுமருளிச் செய்தனர். திரிபுவன தேவராயனென்கிற அரசன் தன்னரண்மனைக்குப் பட்டரையெழுந்தருளவேண்ட மறுத்ததுகண்டு அவனேவந்துபணிய அவனுக்கு உய்யும்வழி அருளிச்செய்தவர். ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் உமக்கும் நமக்கும் பணியில்லையென்று விலக அவரைவலிய ஆட்கொண்டவர். பெருமாள் திருவோலக்கம் தெரிசிக்கச்சென்று ஏவலாளன் ஒறுக்க அவனுக்குப் பொறுமைகூறிய வனை யாட்கொண்டவர். ஒருநாள் பெருமாளுக்குத் திருஆலவட்ட கைங்கர்யஞ் செய்துவருகையில் சந்தியா காலந்தவறுதலை மாலைக்கர் அறிவிக்க அதுபெருமாளின் கைங்கர்யபரர்களுக்கின் றெனப்ரமாண மருளிச்செய்தவர். தாம் உண்ணும்உணவில் வேப்பெண்ணெய் விடக்கழிப்புடனுண்டு ஜிதேந்தியரென்று அறிவித்தவர். இவருடைய தாயாராகிய ஆண்டாள் இவரிடம் புத்ரவாஞ்சைவையாது ஆசார்யபக்தி வைத்திருந்தனள். இவர் திருவரங்கர் சந்நதியில்புராணம்வாசிக்கும் நியமனத்தால் ஸ்ரீரங்கேச புரோஹிதர் எனப் பெயர்பெற்றவர். இவர் ஒருமுறை கைசிக புராணத்தைப் பரக்கப்பிரசங்கிக்கப் பெருமாளுகந்து திருமாலை, திருப்பரியட்டம், திருவாபரணம், திவ்யசிங்காதனத்தையமருளி மேல்வீடு தந்தோமென அங்கீகரித்துத் தாயைச்சேவிக்க ஆண்டாளும்" நலமந்தமில்லாதநாடுபுகுவீர்"என்று வாழ்த்த பட்டரும் "அம்மாள் அடியேன் வேண்டுவதீதே" என்று கோஷ்டியிலிருந்து "அலம்புரிந்த" எனும் பாசுரத்திலுள்ள "அஞ்சிறைப்புள்ளின் தனிப்பாகன்" என்பதையெண்ணப் பெருமான் தரிசனந்தரத் திருவடி யடைந்தவர்.

பட்டர்பிரான்—பெரியாழ்வாரைக் காண்க.

பட்டவை—விவசுவான் மூன்றாவது பாரி.

பட்டாபிஷேகம் — இச்சடங்கு அரசன் ஒருவன் சிங்காசனத்திற்கு வரும்போது செய்யும் சடங்காம். இது இருக்கு வேதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இச்சடங்கில் அரசனை அவனுக்காகச் சித்தம் செய்யப்பட்ட சிங்காதனத்தில்உட்காருவித்து அவன் உட்கார்ந்திருக்கையில் பல புண்ணிய தீர்த்தங்களைக்கொண்டு அரசனுக்குச் சர்வாதிகாரத்தை நிச்சயப்படுத்த வேண்டி வேதருக்குகளால் மந்திரபூர்வமாக அப்புண்ணிய தீர்த்தங்களைப் பிரார்த்தித்து, தேன், தயிர், மது, இரண்டுவிதப்புல், தானியக்கதிர், இவைகள் கலந்த தீர்த்தத்தை அரசன் சிரசில் அபிஷேகம் செய்து பட்டம் கட்டுவது.

பட்டி—விக்ரமார்க்கன் தம்பியும் மந்திரியுமாயிருந்தவன்.

பட்டிழனி — இவர் பிரமன் அவதாரமாய் மேலைச் சிதம்பரத்தில் தவஞ்செய்து சிவமூர்த்தியின் நடனதரிசனங் கண்டவர்.

பட்டினத்தடிகள் — சிவமூர்த்தி குபேரனுடன் பலதலங்களுக்குச்சென்று காவிரிப்பூம் பட்டினத்தையடைய அத்தலத்தில் குபேரனுக்கிருந்த விருப்பத்தைச் சிவமூர்த்தி உணர்ந்து இப்பட்டணத்தில் பிறக்க என்றனர். குபேரன் சிவமூர்த்தி திருவாய் மலர்ந்தருளியதைக்கேட்டு அடியேனே ஆட்கொள்ளவேண்டும் எனவேண்டச் சிவமூர்த்தி அவ்வகையருள்புரிந்து திருக்கைலைக்கு எழுந்தருளினர். அக்கட்டளைப்படி குபேரன் அப்பட்டணத்தில் சிவநேயருப்தருக்கும் அவர்மனைவிக்கும் புத்திரராய்ச் சுவேதாரண்ணியரென்னும்பெயருடன் அவதரித்துச் சகலகலைகளையுங்கற்றுக் கனவீல் சிவமூர்த்தி சுவேதாரண்யரைச் சந்நிதிக்குவரும்படி கட்டளையிட்டபடி சென்று கனவிற்கண்ட வருவுடன்வந்த ஞானசாரியரிடம் தீக்ஷைபெற்று அவர் எழுந்தருளச்செய்த சிவலிங்க மூர்த்தத்தைப் பூசித்து மகேசவாபூசையும் நடத்திவந்தனர். இவ்வகை நடத்திவருகையில் செல்வம் குறைந்த

தால் தாமும்தாயும் இனிவரும் மகேச்வர பூசைக்குத் திரவியம் இல்லாதிருந்தமை கண்டு விசனத்துடன் நித்திரைசெய்கையில் சிவமூர்த்திவீட்டில் சேமித்து வைத்திருந்த பொருள்களைத் தெரிவித்தனர். சுவேதாரண்யர் பொருள்களையெடுத்துச் சிவனடிவர்க்குச் செலவிட்டு (கசு) வது வருஷத்தில் சிவகலேயென்னுங் கற்புடையாளைமணந்து இல்லறம் நடத்திப் பட்டினத்துச் செட்டியாரென்று பெயர்பெற்றுச் சிவசருமர், சுசீலையென்பவர்கள் கொடுத்த குழந்தையுருவாகியசிவமூர்த்தியைப் பெற்று அக்குழந்தை நிறையுள்ள பொன்னையவர்களுக்குக் கொடுத்து அக்குழந்தைக்கு மருதப்பிரான் என நாமகரணஞ் செய்து அக்குழைந்தையிடம் பல திருவிளையாடல்கள் தரிசித்து அவர்கொடுத்த பெட்டியினிடமாகக் காதற்ற ஊசியும் ஓலையுங்கண்டு துறவுபூண்டு தாயின் ஈமக்கடன்முடிக்க அந்தவூரில் மௌனமடைந்திருந்தனர். இவர் இருந்த நிலையறிந்த தமக்கை பொருளாகி அப்பத்தில் விஷங்கலந்துதர அதனையறிந்த பட்டணத்தடிகள் அப்பத்தை வீட்டிறப்பில் சொருகினர். அது வீட்டைச் சுட்டெரித்தது. பின் தாயார்இறக்க அவளைச் சுற்றத்தவர் மயானத்திற்குக் கொண்டுவந்தனர். பட்டணத்தடிகள் விரைந்து சென்று சுற்றத்தவரைவிலக்கிச் சவத்தை வாழைத்தண்டுகளின் மீதுவைத்துச் சமஸ்காரஞ்செய்து தாய்க்கடன் கழித்து அவ்விடம்விட்டு நீங்கித் திருமருதூரடைந்து சிவமூர்த்தியைத் துதித்துத் திருவாரூரில் இறந்தபிள்ளையை யெழுப்பிக் கொங்குநாடடைந்து இரவில் பசியால் பிசைகேட்கையில் கள்ளனென்று ஒருவன் அடித்த அடியைப்பட்டு உச்சயினிபுரமடைந்து காட்டிலிருந்த ஒருகணபதி ஆலயத்தில் நிஷ்டைகூடி இருந்தனர். அந்நாட்டாசனகிய பத்திரகிரி ராஜன் அரண்மனையில் கொள்ளையிடச் சென்ற கள்ளர் எமக்குப் பொருளகப்படின் உமக்கு முத்தாரம் சாத்துகிறேமென்று சொல்லி அரசன் அரண்மனை சென்று திருடி அவ்வழிவருகையில் விநாயகர்மீது முத்தாரத்தை யெறிந்தனர். அவ்வாரம் அவ்விடம் நிஷ்டைகூடியிருந்த பட்டினத்தடிகள் திருக்கழுத்தில் விழுந்தது. உலகத்தோற்ற மறியாத பட்டினத்தடிகள் நிஷ்டைநீங்கி வெளியில்வர அரசன் சேவகர் அடிகளைப்பிடித்து அரசனிடம் சென்றனர். அரசன் பட்டினத்தடிகளைக் கழுவேற்றக் கட்டளையிட்டனன். அக்கட்டளைப்படி சேவகர் கழுமரத்தடியில் அடிகளை நிறுத்தினர். அடிகள் "என் செயலாவது" என்ற திருப்பதிகமோதிக் கழுமரத்தை நோக்கக் கழுமரம் தீப்பட்டெரிந்தது. அதுகண்ட அரசன் அச்சமடைந்து அடிகள் திருவடியையடைய அடிகள் கருணைசெய்து அரசனைத் திருவிடை மருதூருக்கு அனுப்பித் தாம் பலதலங்கள் தரிசித்துத் திருவிடை மருதூரையடைந்தனர். இவரிடம் சிவமூர்த்தி சித்த மூர்த்திகளாகவந்து பிகைகேட்க அடிகள் பத்திரகிரியார்நாய், சட்டி வைத்திருத்தலை யெண்ணிப் பத்திரகிரியான் சமூசாரி அவனிடம் செல்கவென அருளினர். அவ்வாறு சித்தர்சென்று பட்டினத்தடிகள் அருளிய வார்த்தைகளையும் கூறப் பத்திரகிரியார் நாயையுஞ் சட்டியையும் விட்டனர். பின் சிவமூர்த்தி பத்திரகிரி ராஜாவிற்குத் தரிசனம்தந்து முதலில் முத்தியளித்தனர். அடிகள் ஆசாமையால் விசனமடைந்து சேந்தனுரைச் சிறையினின்றுநீக்கித் திருவண்ணுமலை யடைந்து தாசியைக்கண்டு மயல்கொண்டு அவள் அழைத்தபோது வாராமையால் அவளைநீக்கி, அவளிடம் அருணகிரிநாதர் திருவவதரிக்க அருள்புரிந்து அவ்விடமிருந்து நீங்கித் திருவொற்றியூரடைந்து இடைச் சிறுவரோடுகூடி வீளையாடிக் கொண்டிருக்கையில் ஒருநாள் இடைச்சிறுவர்களை நோக்கி வீளையாட்டாகத் தம்மை மூடச்செய்ய அவர்கள் அவ்விதம் மூடச் சிவலிங்கஉருவமாயினர். இவரருளிய பிரபந்தங்கள் கோயிஞன் மணிமாலை, திருக்கழுமலமும் மணிக்கோவை, திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை, திருவேகம்பமுடையார் திருவந்தாதி, திருவொற்றியூர் ஒருபாவொருபது முதலியன.

பட்டினசுவாமி—ஓர் வணிகன், தன் செல்வம் இழந்து வறியனாய்க் காட்டில் அலைந்து பின் திருவாரூர் அடைந்து சிவபூசை செய்வார்க்குத் தாமரைமலர் விற்றுச் சீவித்துத் தானும் ஒருநாள் சிவபூசை செய்த பலத்தால் மறுபிறப்பில் சூரியகுலத்துப் பத்திரசேனன் எனும் வேந்தனுகப் பிறந்து சிவபூசைசெய்து முத்தி பெற்றவன்.

பட்டினப்பாக்கம்—காவிரிப்பூம் பட்டினத்து உள்ளகர்.

பட்டினப்பாலை—சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பாடிய தமிழ்நூல்.

பட்டோஜீதீக்ஷிதர்— சித்தாந்த கௌமுதி செய்த வடநூலாசிரியர்.

பண்—(ச) பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், செவ்வழி.

பண்டாசுரன்—பலியின் மனைவியரிடத்துத் தீர்க்கதபசா லுதித்தருமரன். இவன் பேரால் பௌண்டரகதேசம் உண்டாயிற்று.

பண்டாசுரன் — இவன், சிவமூர்த்தியிடம் மடல்கொண்ட பிராட்டி, மன்மதன் இறந்த சாம்பலேகோக்க அதிலிருந்து பிறந்து ஆண்மாக்களின் சுக்கிலசோணிதங்களேயுண்டு வருத்திவருகையில் தேவர் வேண்டுகோளால் சிவமூர்த்தி உயிர்களேயெல்லாம் ஓமத்திலிட்டு எரித்து ஒழிந்துநின்ற பண்டாசரனைப் பிராட்டியை யேவிக் கொல்வித்தனர்.

பண்டிதன்—திருதராட்டிரன் சுமரன்.

பண்டிதர்—திரிபுவனதேவன் காலத்து அவன் சபையிலிருந்து வச்சணந்திமாலையைக் குணவீரபண்டிதர் அரங்கேற்றக் கேட்டவர்.

பதகர்—நீலகிரியிலுள்ள மலைநாட்டார்.

பதங்கன்—1. சண்முகசேநாவீரன்.

2. இவன் நராந்தகன் ஏவலால் விதுலனுடன்கூடிக் காசிப்பட்டணஞ் சென்றிருந்த மகோற்கடருடன் சென்றுரைவருத்தி மகோற்கடரால் இறந்தவன். நராந்தகன் சிறியதந்தை.

பதங்கி—காசிபன்றேவி, தக்ஷன்குமரி, பக்ஷிகளைப் பெற்றவள்.

பதஞ்சலி — அத்திரியின்றேவியாகிய அநசூயையிடம் பிறந்தவர். இவர் ஆதிசேடன், அவதாரம். தாருகவனத்தில் சிவமூர்த்தியின் ஆநந்த நடனதரிசனந்தரிசித்த விஷ்ணுமூர்த்தி தனித்து ஆதிசேஷன் மீதிருந்து பரவசப்பட்டுப் புளகாங்கிதம் அடைந்தனர். இதைக்கண்ட சேடன் விஷ்ணுமூர்த்தியைநோக்கி இப்புளகிதத்திற்குக் காரணமென்ன வென்றனர். விஷ்ணுமூர்த்திகாரணங்கூறச் சேடன் அத்திருநடன தரிசனகாரண ஆவல்கொண்டு சிவமூர்த்தியையெண்ணித் தவஞ்செய்கையிற் சிவமூர்த்தி பிரமன்போல்வந்து சேடனைநோக்கியாது வேண்டுமென்றனர். சேடன் நாம் உம்மிடத்தில் யாதும் வேண்டோமென்று தவந்தொடங்குகையிற்சிவமூர்த்தி தரிசனந்தந்தியாதுவேண்டுமென்றனர். சேடன்பணிந்து தாம் அறியாது செய்ததற்கு க்ஷமை வேண்டிச் சுவாமி அடியேன் நடனதரிசனங்காணவிரும்புகின்றேன் எனச் சிவமூர்த்தி சேடனைநோக்கி நீ அநசூயையிடம் குழந்தையாய் வளர்ந்து திவ்யலயடைந்து அவ்விடம் முன்பே நடனதரிசனங்காணத் தவஞ்செய்திருக்கும் வியாக்கிரபாதமுனிவருடன் இருக்க. நாம் அவ்விடம் நடனதரிசனம் தருகிறோமென மறைந்தனர். அவ்வகையே சேடன் ருதுஸ்நானஞ் செய்து சிவத்தியானத்துடன் அஞ்சலி செய்துநிற்கும்அநசூயையின்கரத்தில்விழ அநசூயை பாம்பெனக் கையெடுக்கப் பதத்தில்விழுந்து பதஞ்சலி யெனக்காரணப் பெயரடைந்து சிதம்பரமடைந்து வியாக்கிரபாதருடனிருந்து சிவமூர்த்தியின் நடனதரிசனங்கண்டு களித்துப் பாணினிசூத்திரத்திற்குப் பாஷ்யம் இன்னும் பலநூல்கள் இயற்றியவர். (கோயிற்-புராணம்).

பதரி—வடக்கில் இருடிகள் தவஞ்செய்த இடம். இதில் நராநாராயணர் தவஞ்செய்தனர்.பின்னும் வியாசர் முதலியவர் இவ்வனத்தில் இருந்தனர். இது இலந்தைவனம்.

பதரீதீர்த்தம்—ஒரு புண்ணியதீர்த்தம்.

பதவடிவம்—(கூ உ) சகளம், பேசகம், பீடம்,மஹாபீடம், உபபீடம், உக்ரபீடம், ஸ்தண்டிலம், மண்டகம், பரமசம், ஆசனம், ஸ்தானீயம், தேஜீயம், உபயசண்டகம், பத்ராசனம், பத்மகர்ப்பம், திரியுதம், விருத்தபோகம், கர்ணஷ்டகம், கணேசபாதகம், சூர்யவிலாசம், சசம்ஹிதம், சுப்ரதிகாந்திகம், விசாலம், விப்ரகர்ப்பம், விச்வேசம், விபுலபோகம், விப்ரகாந்தம், விசாலாக்ஷம், விப்ரபுத்தி, விச்வசாரம், ஈச்வரகாந்தகம், இந்திரகாந்தகம். (ஸ்ரீ-காமிகாகமம்).

பதவி—(ச) சாலோகம் சாமீபம், சாரூபம், சாயுச்யம், இவற்றுள் கடவுளின் உலகம் அடைதல் சாலோகம். கடவுளின் சமீபத்தில் இருத்தல் சாமீபம். கடவுளின் உருவு அடைதல் சாரூபம். கடவுளே ஒன்றி வாழ்தல் சாயுச்யம்.

பதிற்றுப்பத்து — இது கடைச்சங்கத்தவர் இயற்றிய எட்டுத்தொகையுள் ஒன்று. சேரர்குலத்தாரைப் பாடியது. இது பத்து புலவராற் செய்யப்பட்டது.

பதினேண்கணவகை—அமரர், சித்தர், அசுரர், தைத்தியர், கருடர், கின்னரர், நிருதர், கிம்புருடர், காந்தருவர், இயக்கர், விஞ்சையர், பூதர், பசாசர், அந்தரர், முனிவர், உரகர், ஆகாயவாசிகள், போகபூமியர்.

பதிற்றுப்பத்து—ஒரு தமிழ்நூல் கடைச்சங் கத்தவர்க ளியற்றியது. இது எட்டுத் தொகையுள் நான்காவது. இது சேரர் வளம் முதலியவற்றை நன்கு தெரிவிப் பது. இது ஒவ்வொரு புலவரும் பப்பத் தாகச் செய்தமையின் இப்பெயர் பெற் றது. இதில் முதலும் கடையுமிறந்தன. இரண்டாம்பத்து—இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதனைக்குமட்டேர்க் கண்ணனூர்பாடி உம்பற்காட்டு ஐஞ்ஞூற்றூர் பிரமதாயமும் (நூஅ) யாண்டு தென்னூட்டுள் வருவத னிற் பாகமும் பெற்றது. முன்றும்பத்து—இமயவரம்பன் நம்பி பல்யானைச்செல் புகழ்க்குட்டுவனைப் பாலைக் கௌதமனார் பாடிச் சுவர்க்கம்பெற்றது. நான்காம் பத்து—களங்காய்க் கண்ணி நார் முடிச் சேரலைக் காப்பியாற்றுக் காப்பிய ஞர் பாடி நாற்பது நூறுயிரம்பொன் பரிசி லும் அவனுள்வதிற் பாகமும்பெற்றது. ஐந்தாம்பத்து— கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவனைப் பரணர்பாடி உம்பற் காட்டு வாரியையும் அவன்மகன் குட்டு வன் சேரலையும் பரிசில்பெற்றது. ஆறும் பத்து—ஆடு கோட்பாடு சேரலாதனைக் காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார் பாடி ஒன்பதுகாப்பொன்னும் நூறுயிரம் காண மும்பெற்று அவன் பக்கத் திருத்தல் கொண்டது. ஏழாம்பத்து—செல்வக் கடு ங்கோவாழி யாதனைக் கபிலர்பாடி நூறு யிரம் காணமும் அவன் மலைமீதேறிக் கண்டு கொடித்தநாடும் பெற்றது. எட் டாம்பத்து—தகடூரெறிந்த பெருஞ்சேர லிரும்பொறையை அரிசில் கிழார்பாடி ஒன்பது நூறுயிரம் காணம் பரிசில்பெற் றது. ஒன்பதாம்பத்து—குடக்கோ இள ஞ்சேரலிரும் பொறையைப் பெருங்குன் றூர்கிழார்பாடி முப்பத்தீராயிரம் காணம் பெற்றது.

பதினெண்கீழ்கணக்கு—நாலடியார் (1), நான் மணிக்கடிகை (2), இன்னாநாற்பது (3), இனியவை நாற்பது (4), கார்நாற்பது (5) களவழிநாற்பது. (6) ஐந்திணையைம் பது (7), ஐந்திணையெழுபது (8), திணை மொழியைம்பது (9), திணைமாலை நூற் றைம்பது (10), நூற்றைம்பது (11), திருக்குறள் (12), திரிகடுகம், (13), ஆசா ரக்கோவை, (14), பழமொழி. (15) சிறு பஞ்சமூலம். (16), முதுமொழிக்காஞ்சி (17) ஏலாதி. (18), என்பனவாம். இப் பதினெட்டில் திணையைப்பற்றிய நூல் ஒன்று இருத்தல்வேண்டும். அதன் பெயர் தெரியவில்லை.

பதினொராந்திருமுறை— இது திருவாலவா யுடையார் சேரமான் பெருமாணுயனுரு க்கு அருளிச்செய்த திருமுகப்பாசுரம். காரைக்காலம்மையார்அருளியதிருவாலங் காட்டு மூத்ததிருப்பதிகம், திருஇரட்டை மணிமாலை, அற்புதத் திருவந்தாதி, ஐயடி கள் காடவர்கோன் அருளிய கூடித்திரத் திருவெண்பா, சேரமான் பெருமாணுய னுர் அருளிய பொன்வண்ணத்தந்தாதி, திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை, திருஆதி புலா, நக்கீரதேவர் அருளிய கைலைபாதி காளத்திபாதியந்தாதி, திருவீங்கோய்மலை யெழுபது, திருவலஞ்சுழி மும்மணிக் கோவை, திருவெழுகூற்றிருக்கை, பெ ருந்தேவபாணி, கோபப்பிரசாதம், காரை ட்டு, போற்றிக் கலிவெண்பா, திருமுரு காற்றுப்படை, திருக்கண்ணப்பர் திரு மறம், கல்லாடர் அருளிய திருக்கண்ணப் பர் திருமறம், கபிலதேவநாயனுர் அரு ளிய மூத்தநாயனுர் இரட்டைமணிமாலை, சிவபெருமான் திருஇரட்டைமணிமாலை, சிவபெருமான் திருவந்தாதி, பரணதேவ நாயனுர் அருளிய சிவபெருமான் திருவந் தாதி, இளம்பெருமானடிகள் அருளிய சிவபெருமான் திருமும்மணிக்கோவை, அதிராவடிகள் அருளிய மூத்தபிள்ளை யார் திருமும்மணிக்கோவை, பட்டணத் தடிகள் அருளிய கோயிலுன்மணிமாலை, திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை, திரு விடைமருதூர் திருமும்மணிக்கோவை, திருவேகம்பமுடையார் திருவந்தாதி, திருவொற்றியூர் ஒருபாவொருபது, நம்பி யாண்டார் நம்பியருளிய திருநாரையூர் விநாயகர் திருவிரட்டைமணிமாலை, கோ யிற்றிருப்பண்ணியர் விருத்தம், திருத் தொண்டர் திருவந்தாதி, திருஞானசம் பந்தர் திருவந்தாதி, திருஞானசம்பந்தர் திருச்சண்பை விருத்தம், திருஞானசம் பந்தர் திருமும்மணிக்கோவை, திருஞான சம்பந்தர் திருவுலா, திருக்கலம்பகம், திருத்தொகை முதலிய பிரபந்தங்களின் திரட்சி.

பதுமகற்பம்— பிரமாவுக்குக்கூறிய ஆயுள் முடியுங்காலம்.

பதுமகோமளை—விச்வகர்மன் பெண், சூர பன்மன் தேவி.

பதுமசாலை—மகதநாட்டிற்கு அருகிலுள்ள ஒரு ஓடை.

பதுமநாபன்—ஒரு விஷ்ணுபக்தன், இவனை பக்ஷிக்கவந்த பூதத்தை விஷ்ணுசக்கரம் கொன்றது.

பதுமநிதி—தாமரைவடிவினதாகிய ஒருநிதி. பாற்கடலில் தோன்றிய பொருள்களில் ஒன்று.

பதுமபாதாசாரியர் — சகந்தஞசாரியருக்கு ஒரு பெயர்.

பதுமபுராணம்—இது மகாபுராணம் பதினெட்டனுள் ஒன்று. (திருஞ,000) கிரந்த முள்ளது. இது பிரமத்தோற்றம். பூப்பிரதேசம், சுவர்க்கவிசேஷம், பாதல விசேஷம், மாகதீர்த்தஸ்நான மான்மியம், நாராயண மந்திரவிசேஷம், முதலியவற்றையுணர்த்தும். இதற்குப்பதுமம் எனவும் பெயர்.

பதுமவத்தன்—நளனது மந்திரி.

பதுமயோனி — ஒரு லோபிப்பிராமணன். இவனிடம் தேவதத்தன்எனும் வேதியன் வந்து என் வறுமையின்பொருட்டு உணவும் வேட்டியுந் தருகவென, நீ என்னிடம் ஏவல்செய்யின் அவ்வகைதருவேன் என்றனன். தேவதத்தன் உடன்பட்டு ஏவல் செய்துவருகையில் ஓர்நாள்வேட்டி கேட்கக் கடையிலிருக்கிறது கொள்க என்றனன். அதனால் தேவதத்தன் கோபித்து நீ செல்வமிழந்து பலபிறவியடைத்து வேதாளம்ஆகுக எனச்சபித்து நீங்கினன். அவ்வாறே பதுமயோனி அத்தினம் இரவில் கள்ளரால்பொருள் இழந்து பலபிறவியடைந்து வேதாளமாய்ஒருமரத்திலிருக்கக் காசிக்குச்சென்று தன் மனைவியுடன்வரும் பிரகஸ்யோமன் தேவியைப்பிடித்துக்கொண்டு அப்பிரகஸ்யோமன் மூன்றுநாள் பிரஞகினிநதியில் தீர்த்தஸ்நானஞ்செய்த பலனைத்தரப் பெற்றுச் சுத்தனுய்த் தெய்வ உருவடைந்தவன். (பெண்ணேநதி புராணம்.)

பதுமரதன்—மேகபுர ராசகுமான்.

பதுமனார் — வையையிலெறிந்த ஏடுகளில் எதிர்ந்த ஏடுகளிலிருந்த வெண்பாக்களைத் திரட்டிய நாலடியார்க்குப் பால் இயல் அதிகாரம்வரைத்து உரைஇயற்றிய தமிழாசிரியர்.

பதுமன்—1. பத்மசடாகத்திருந்த ஒருசர்ப்பராசன். பிருகுவென்னும் பிராமணனுக்குச் சூரியமண்டலப்பெருமைகூறியவன்.

2. பிரமதேவனுக்கு ஒரு பெயர்.

3. சண்முகசேநாவீரருள் ஒருவன்.

4. ஒரு அரசன். இவன்தேவி லீலை. இவன் ஒரு பிறப்பில் அரசனுயிருந்து மறு பிறப்பில்வேறு அரசனுகி மற்றொருபிறப்பில் விரோசனுய் மற்றொருபிறப்பில் வசிட்டனுயினன். இவன் தேவி அருந்ததியாயினள். (ஞானவாசிட்டம்.)

5. அஷ்டராமாநாகங்களில் ஒன்று.

பதுமாக்ஷன்—கௌசிகரென்னும் பாகவதரையும்அவர்மாணைக்கரையும்ஆதரித்தவன்.

பதுமினி—வியனேக்காண்க.

பதுமுகன்—சீவகன் தோழரில் ஒருவன்.

பதுமை—1. ஸ்ரீ தத்தன் மனைவி.

2. சீவகன் மனைவியரில் ஒருத்தி.

பத்தராயிப்பணிவார்—இவர்கள் தொகையடியவர். சிவதரிசனஞ் செய்தல், சிவகதைகேட்டல், முதலியவைகளேயே பொருளாகக்கொண்டு திருவாரூரில் புற்றிடங்கொண்ட சிவபிரானிடத்தன்பு பூண்டு முத்தியடைந்தவர். (பெரிய-பு.)

பத்தியன்—கபந்தருஷியின் மாணாக்கன், இருடி.

பத்திரகர்மன்—சுக்கிரன் புத்திரன்.

பத்திரகாளி—1. காளிக்கு ஒரு பெயர்.

2. பத்திரைக்கு ஒரு பெயர்.

பத்திரகிரிராஜர்–இவர்பத்ரகிரிஅரசர், இவர் அரசளிக்கையில் பட்டினத்தடிகள் அவ்வூர்க் காட்டுப்பிள்ளையார் கோவிலில் நிஷ்டைகூடியிருக்க இவ்வரசர் மாளிகையில் திருடப்போம் கள்வர் எமக்குப் பொருள் அகப்படின் ஆபரணஞ் சாத்துதிரேமென்றபடி கள்வர் பொருள்கொண்டு மீளுகையில் ஆபரணஞ்சாத்த அது நிஷ்டை கூடியிருந்த பட்டினத்தடிகள் கழுத்தில் விழுந்தது. கழுத்தில்பூண்ட முத்தாரத்துடன் வெளிவந்த பட்டினத்தடிகளைக் காவலர் கள்வனென்று அரசரிடம்விட அரசர் அடிகளைக் கழுவிலேற்றக் கட்டளையிட்டுத் தாமும்தொடர்ந்து கழுமரத்தை யடைந்தனர். பட்டினத்தடிகள் சிவமூர்த்தியைத் தியானித்துக் கழுமரத்தைநோக்க மரம் பற்றியது. அரசர் துணுக்குற்றுப் பணிந்துஅடிமை பூண்டு அடிகள் கட்டளைப்படி துறவு பூண்டு திருவாரூரடைந்து பிக்ஷைசெய்து ஆசாரியருக்களித்துச் சிவயோகிக்கு எச்சில் அளித்ததால் நாயுருக்கொண்டு தம்மையடைந்த நாய்க்கும் சிறிது அன்னம் அளித்துவந்தனர். இவ்வகை இருக்கையில் சிவமூர்த்தி சித்தவருக்கொண்டு பட்டினத்தடிகளிடம் பிக்ஷைக்கு எழுந்தருள அடிகள் பத்திரகிரியான் சமுசாரி அவனிடம்செல்க என்றபடி அரசனிடம் எழுந்தருளிப் பட்டினத்தடிகள் திருவாய்மலர்ந்த சொற்களைக்கூறியருளினர். அரசர் இவ்வோடும் நாயுமல்லவோ என்னைச் சமுசாரியாக்கினவென்று ஓட்டை நாயின் மீது எறிந்தனர். அந்நாய் உயிர்நீங்கிக் காசிராசன் மகளாய்த் தம்மையடைய, ஆசா

ரியரிடங்காட்டி அவர் அதுக்கிரகத்தாற் சோதியில் கலந்தனர். பின்னும் இவர் ராஜாவாயிருக்கையில் (கூ00) விவாகஞ் செய்து, பிதாவாகிய கோவிந்த சுவாமி, பிரமவீரியம் சூத்திரயோனியில் உற்ப வித்ததால் நரகமென்று சொல்லக்கேட்டு அரசைவிட்டுத் துறவடைந்து பட்டினத் தடிகளை அடைந்தவர் எனவுங்கூறுவர்.

பத்திராசிவசு—பத்திராசுவவருஷம் ஆண் டவன்.

பத்திராசேயனன்—இருஷபனுக்குச் சயந்தி யிடம் உதித்தகுமரன்.

பத்திராசேனன்—1. கண்ணனுடன் விளை யாடிய கோபாலகுமரன்.

2. (சந்.) மகிஷ்மான்குமரன் மகிஷ்மந் தன், இவன் குமரர் துர்மதன், தனகன்.

3. இக்ஷுவாகு வம்சத்தரசன். பகையர சரைச் சிவபூசாபலத்தால் வென்றவன்.

4. தருமன் தந்தை, காச்மீரத்தரசன்

பத்திராசோழன்—இவன் கல்யாணசோழன் மகன். இவன் (எ0) வருஷம் அரசாண்டு சிவாக்ஞையால் சிவபதமடைந்தவன். இவ னுடன் சோழவம்சம் அற்றுப்போய்விட் டது. இச்சோழர்கள் கலியுகத்தில் (ககருசு) வருஷம் ஆண்டார்கள்.

பத்திராபாது—வசுதேவருக்குப் பௌரவியி டம் உதித்தகுமரன். இவனுக்குப் பத்தி ரன் எனவும்பெயர்.

பத்திராமாது—குரோதவசையின் குமரி.

பத்திராள்—1. சுக்கிரன் குமரன். அசுர புரோகிதன்.

2. யஞ்ஞமூர்த்திக்குத் தக்ஷணையிடம் உதித்தகுமரன்.

3. அரக்கனிடஞ்சென்ற சீதையை இராமமூர்த்திவைத்து இல்வாழ்க்கை நடத்துகிறனெனக் கூறியவன்.

4. சண்முகசேநாவீரன்.

5. பத்திராபாகுக்கு ஒருபெயர்.

6. விசுவசேகனைக்காண்க.

7. ஒருஅரசன் சிவபெருமானிடம் துவஜம்பெற்று அக்கொடியினை நாட்டி அன்னமிட்டு வருகையில் சிவவேதியர் ஒருவர் உண்ண அத்துவசம் விழக்கண்டு சிவபெருமான்சொற்படி உயர்ந்தோரைத் தெரிந்துகொண்டவன்.

பத்திராக்கன்—வசுதேவருக்குத் தேவகியி டம் உதித்தகுமரன்.

பத்திராங்கி—காசிபர் பௌத்ரி. சுரதையின் பெண், மரங்களையும் கொடிகளையும் பெ ற்றவள்.

பத்திராசுவன்—1. அக்னியித்திரனுக்குப் பூர்வசித்தியிடம் உதித்தகுமரன். இவன் தேவிபத்திரை.

2. (சூ) குவலயாசுவன் குமரன்.

பத்திராசுவவருஷம்—மேருமலைக்குக் கீழ்ப் புறத்தில் பத்திராசுவனுல் ஆளப்பட்ட பூமி.

பத்திராதன்—1. பிருகத்கர்ணன் தந்தை. சம்பன் போன்.

2. பரதன் குமரன்.

பத்திராதேவி—1. குபேரன் மனைவி.

2. வசுதேவர் மனைவி.

பத்திராயு—இவன் ஒழுக்கங்கெட்ட பிரா மணச் சிறுவன். சிவயோகியொருவரை யுபசரித்ததால் மறுபிறப்பில் சந்திராங் கதன் என்னும் அரசன் குமரனுகப் பிறந்து தாயின் சக்களத்திகளால், கருப் பத்திருக்கையில் விஷமூட்டப்பெற்றுத் தாயுங் குமரனும் நீங்காநோயின ராய்க் காட்டில் விடப்பட்டனர். இப்படியிருக்க மூன் இந்த இராசகுமாரன் பிராமணச் சிறுவனுயிருக்கையில் வந்த சிவயோகி தோன்றி விபூதிகொடுத்து இருவரையும் நிர்மலதேகிகளாக்கினர். இவ்வகையிருக் கையில் அயல் நாட்டரசர் சந்திராங்கனை வென்று தேர்க்காலிற்கட்டிச் செல்வதை யுணர்ந்துபத்திராயு, அரசனைமீட்டுத் தா யிடம்வரப் பகையரசர் இவனுக்குப் பெண்ணினைக்கொடுத்துத் தகப்பனிடஞ் சேர்த்தனர். சிவபத்திமானுயிருக்கும் பத் திராயுவேட்டைக்கு வருகையில் உமாம கேசர் பிராமண உருக்கொண்டுவரப் புலி யொன்று அந்தப்பிராமண தம்பதிகளைத் துரத்தியது. தம்பதிகள் இருவரும் அரச னிடம்அபயமடைந்தும், புலி பிராமணன் மனைவியைப் பிடித்துக்கொண்டு குகைக் குட்செல்லப் பிராமணன் அரசனைநோக்கி நீஅம்புடனிருந்ததையெண்ணி உன்னைய டைந்தும் காவாததால் உன்னைச்சபிக்கி றேன். அல்லாவிடின் உன்மனைவியை யெனக்குக்கொடுவென்றனர். அரசன் பழிக்கஞ்சி மனைவியைக் கொடுத்துத் தான் தீப்புகஇருக்கையில் சிவமூர்த்தி தரிசனந்தந்து பிராமணராகவந்த தம்பதி கள் நாங்களே, துரத்தியபுலி மாயையா கும்; உனதன்பை வெளியிடவந்தோம் என்று அவனுக்குவேண்டியவரங்கள் பிரா சாதித்து மறைந்தனர்.

பத்திராவதி—அத்தினபுரத்திற்கு ஐந்து காதத்திலுள்ள நகரம்.

பத்திராள்—மூன்று மன்வந்தரத்துத் தேவ ர்கள்.

பத்திரை—1. மேருதேவியின் பெண், பத்திராசுவன்பாரி.

2. சுதகீர்த்தியின் குமரி. கேகயநாட்டுச் சந்தர்த்தனன்தங்கை; கிருஷ்ணனே மணந்தனள். இவள் குமரர் அநலன், சங்கசித்தன் முதலிய பதின்மர்.

3. சிவசூர்யதானத்து அமருஞ்சத்தி.

4. கோசலராசன் பெண், குமரன்கேசி, வசுதேவன் பாரி.

5. வீரபத்திரர் தேவி.

6. கேகயன் பெண்.

பத்தினியர்—கண்ணகி, திரௌபதி, சாவித்ரி, அகலிகை, சீதை நளாயினி முதலியவர்கள்.

பத்துப்பாட்டு—இது பத்துநூல்களடங்கிய தமிழ்நூல். சங்கமருவியது. இதிலடங்கியவை திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, மூல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடைகுறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம்.

பத்மகிரி—பௌத்தர் இருக்கை, இவ்விடமிருந்த பௌத்தர்களை இராமாநுசர் செயித்தனர் என்பர்.

பத்மநாபன்—விஷ்ணு.

பத்மநாபவேதியர்—ஒரு பாகவதர். காசியில் செல்வ நிறைந்தோங்கிய ஓர் வணிகன் ஐந்துபிள்ளைகளுடன் கூடிய தன்மனைவியுடன் வாழ்கின்றநாளில் குட்டநோயால் வருந்தி வெகுகாலம் துன்புற்றுப் பலநல்ல தர்மங்களைச் செய்தும் நோய்குறையாமல் தன் சுற்றத்தவரை நோக்கி என்னைக்கங்கையில்விடுகவென்னச் சுற்றத்தோர், அவனைக்கொண்டு கங்கைக்கரையையடைய ஆங்குப் பலர்கூடியிருக்கையில் அக்கூட்டத்தைக்கண்ட பத்மநாபவேதியர் இது என்ன கூட்டமென்றுகேட்க ஓர் வணிகன் தர்மஞ்செய்வோன் குட்டநோயால் வருந்துற்றுக் கங்கையில் விழுவந்தனன் என்றனர்.அதனைக்கேட்டபத்மநாபவேதியர் அவனிடஞ் சென்று தேகத்தின் அருமைகூறி அவனுக்குத் தாரகமந்திரம் உபதேசித்தனர். அதனால் வணிகன் நோய் தீர்ந்து அவர் திருவடியில் வீழ்ந்து பத்மநாபவேதியர்க்கு அருள்செய்த கபீரிடத்திற்போய்ப் பத்மநாப வேதியரது புகழை எடுத்துரைத்தனன்.

பத்மபாதர்—இவர் ஆருவது சைநதீர்த்தங்கரர். இக்ஷ்வாகுவம்சத்தவர். பட்டணம் கௌசாம்பி, தந்தை தரணன். தாய் சுசிமை, இவர் ஐநகம் கார்த்திகைமாசம் கிருஷ்ணபக்ஷம் திரயோதசி சித்திரை நக்ஷத்திரம், உன்னதம் (உ.டு0) வில், பத்மராகவர்ணம் ஆயுஷ்யம் (ஈ0) நூறுயிரம்ஷூ வச்சரசமர் முதலாக (கக0) கணதரர்.

பத்மாவதி—1. விச்வபூர்த்தியாண்ட நகரம், விந்தமலைக் கருகிலுள்ளது.

2. லக்ஷ்மியின் அவதாரமாய் நதியுருவானவள். துலசியைக்காண்க.

பத்ரமதி—காசிபர் பெண், ஐராவதத்தைப் பெற்றுள் என்பர்.

பநசன்—ஒரு வானரவீரன். சங்கனென்னும் அரக்கனைக் கொன்றவன்.

பநம்பாளர்—அகத்தியரது மாணக்கர் பன்னிருவரில் ஒருவர். இவர் பனம்பாரமென்னும் ஊரிற்பிறந்ததால் இப்பெயர் பெற்றனர். இவர் தம்பெயரால் இலக்கணஞ் செய்தனர் என்பர். அதிற்சில சூத்திரங்கள்தவிர நூல்அரிதாயிற்று. இவர் தொல்காப்பியத்திற்குப் பாயிரங்கூறினர்.

பநந்தன்—நபாகனைக்காண்க. வத்சந்திரன் குமரன்.

பந்தகன்—கத்ரு குமார்களில் ஒருவன். நாகன்.

பந்தனந்தாதி—பந்தனென்னும் வணிகன் மீது ஒளவையாராற் பாடப்பட்ட வெண்பாமாலை.

பந்தன் — 1. திரணபிந்துக்குத் தந்தை.

2. இவர் காவிரிப்பூம் பட்டினத்து வணிகர். இவர் வர்த்தகஞ் செய்தற் பொருட்டுக்கப்பலிற் சரக்குகளேயேற்றிக் கப்பலை நடுக்கடலிற் செலுத்தச் செய்து பிரயாணப்பட்டுப் போகையில் ஆதிசேடன் இவரிடம் விருப்புற்றுக் கடலினுள்ளிடத்திருந்து ஒருகரத்தை இவரது கப்பலுக்கெதிரில் நீட்டினன். செட்டியார் நம்மையாரோ யாசிக்கிறனென்று எண்ணித் தமது கப்பலில் இருந்த சரக்குகளிற் சிறந்தவைகளைத் தந்தனர். இவ்வகை இரண்டுமூன்று முதலாக ஆயிரங்கரங்கள் தனித்தனி புறப்படச் செட்டியார் தனித்தனி ஒவ்வொரு கரங்களுக்குங் கப்பலில் இருந்த சரக்குகளையெடுத்துக் கொடுத்துக்கடைசி கரத்திற்குக் கொடுக்கச் சரக்கு இல்லாமையால் தாமே அக்கரத்தில் புகுந்தனர். ஆதிசேடன் மகிழ்ந்து இவரைச் சுமந்துசென்று தன்னகரத்தில் இருத்தித் தமது குமரியை இவருக்குத் திருமணஞ் செய்வித்துப் பன்னிரண்டு வருடம் நாகலோகத்தில் வைத்திருந்தனன். இவரது சுற்றத்தார் இவர்கடலில் இறந்தனரென்று எண்ணி இவர்க்குக்

கர்மாதிகள் செய்விக்கத் துணிந்தனர். இதனையறிந்தசேடன் பந்தனுக்குவேண்டிய உபசாரத்துடன் மரியாதை முதலிய செய்வித்துப் பல நாகரத்தினங்களும், பொத்திக்கொண்டால் இளமைமாறாத பொன்வஸ்திரமும், உண்டால் நீடுவாழச் செய்வதாகிய கருநெல்லிக்கனி யொன்றும் தந்து அனுப்பினன். பந்தன் தனது பட்டணம் வந்ததும் அரசனைக்கண்டு தான்கொண்டுவந்த நெல்லிக்கனியில் ஒரு பாதியைக் கொடுத்து இருக்கையில் ஔவை இவன்மீது அந்தாதியும்நவமணிமாலையையும் பாடிவந்தனள். பந்தன் அரசனுக்குக் கொடுத்து மிகுந்தபாதி நெல்லிக்கனியையும் பொன்வஸ்திரத்தையும் ஔவைக்குக் கொடுத்துக் களிப்புற்று இருந்தனன்.

பந்து—(சூ.) வேகவான் குமரர்.

பந்தும், பாவையும்— முற்காலத்தரசர்கள் தம் அரண்மனை வாயிலில் வலியறியாதெதிர்க்கும் அரசரது ஆண்மையினையழித்து மகளிரொடொப்பநோக்கி அவர் கொண்டு விளையாடுவதற்குபந்தும்பாவையும் தருதல் ஒருதலையெனத் தெரிவிக்கப் பந்தும் பாவையினையும் தூங்கவிடுதல் மரபென்ப இதனை "வரிப்புனை பந்தொடு பாவை தூங்க" எனும் திருமுருகாற்றுப் படையானறிக.

பப்புரவாகனன் — 1. அருச்சுனனுக்கும் பாண்டிநாட்டரசன் குமரியாகிய சித்திராங்கதைக்கும் பிறந்தவன். உலூபியால் தந்தையுடன் யுத்தஞ்செய்யத் தூண்டப்பட்டு அருச்சுனனுடன் பெரும்போரிட்டு மூர்ச்சிக்கச்செய்து தந்தையென்றறிந்து வாசுகிகொடுத்த நாகரத்தினத்தால் உயிர்ப்பித்தவன். இவன் முத்துக்கதிபதி, யாதவர் சமுத்திர ஸ்நானத்திற்குப்போய் ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிட்டிறந்த காலத்துத் தனித்த கிருஷ்ணன் இவனை நோக்கித் தமது மனைவியரைத் துவாரகையில் விட்டுவரக் கட்டளையிட்டனன். அக்கட்டளை யேற்ற இவன் அப்பெண்களையழைத்துச் செல்கையில் செண்பை யெடுத்துச் சுழற்றிவந்த வேடன் அடிக்க இறந்தவன்.

2. மகோதயநாட்டரசன். இவன் ஒரு முறை வேட்டைக்குச் சென்று ஒரு மானையெய்ய அது அடியுண்டு அக்காட்டைத் தாண்டிச்சென்றது. பின்தொடர்ந்த அரசன், அங்கு ஒரு பிரேதஜன்மத்தைக்கண்டு அதன் பிறப்புக்கேட்டு அதனிடம் மணிபெற்று அப்பிரேதத்திற்குக் கர்மஞ்செய்து பிரேதசன்மத்தை நீக்கினவன். பிரேதம் மூற்பிறப்பில் தேவன் என்னும் வணிகன்.

பப்புரு—1. (சந்.) திரியு குமரன். இவன் புத்திரன் சேது.

2. தேவவிரதன் குமரன்.

3. துருஹ்யன் குமரன்.

4. சாத்வதன் பேரன்.

5. விதர்ப்பன் பேரன்.

6. ஒரு இருடி.

பப்ருதன்—வஸுதேவன் குமரன்.

பம்பை—1. கிட்கிந்தைக்கருகில் தண்டகவனத்திலுள்ள மடு.

2. ஓர் தவப்பெண்.

பயன்—1. தருமன் குமரன்.

2. காலகன்னியை மணந்தவன். இவனுக்கு யவனேசுரன் எனவும்பெயர்.

பயாபதி— பிராசாபதியெனும் ஒரு சைநராசன்.

பயிரவமுனிவர்—ஒரு இருடி, இவர் தவத்தில் இருக்கையில் பரிச்சித்து இவர்கழுத்தில் செத்த பாம்பினையெடுத்துச் சுற்றினன்.

பயிரவர்— பிரமன் தனக்குச் சிவமூர்த்தியைப்போல் ஐந்துசிரம் உண்டெனச் செருக்கடைந்த காலத்தில் அவனிடஞ் சென்று அவனுடைய நடுச்சிரத்தைக் கிள்ளிய சிவா அவசரம்.

பயிலவழுனிவர்—ஒருஇருடி. உதங்கருக்கு ஆசிரியர். வியாசர் மாணாக்கர். இருக்குவேதி, இவர் தம் குமரியை உதங்கருக்குக்கொடுத்தனர். இவர் குமரர் வேதத்தருமர்.

பயை—ஏதியென்பவன் தேவி.

பயோவிரதம்—பங்குனிமாசம் சுக்கிலபக்ஷ பிரதமைமுதல் பன்னிரண்டு நாள்கள் அநுட்டிக்கும்விரதம். இதுபிரமதேவனுல் காசிபருக்கு உபதேசிக்கப்பட்டுக் காசிபரால் அதிதிக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது.

பயோஷ்ணி—விதர்ப்பநாட்டில் விந்தியபர்வதத்தருகில் பிரவகிக்கும் நதி. இதை தபதியென்பர்.

பராசரன் — மற்றமதத்தவர்களை வென்றதால் திருமங்கையாழ்வாருக்குவந்த பெயர்.

பாசிராமர்—1. பிருகுவம்சத்திற் பிறந்த சமதக்னி முனிவர்க்கு இரேணுகையிடம் பிறந்த குமரர். இவர் விஷ்ணுவின் அம்சாவதாரம். இவர் கூத்திரியராசஞ் செய்யும்படியெண்ணிச் சிவமூர்த்தியைநோக்கித் தவம்புரிந்தனர். சிவமூர்த்தி புலியர்உருக்கொண்டு இவர் இருக்குமிடம்வர இரா

மர் கோபித்து யுத்தஞ்செய்தனர். கடைசியில் பூலோயர் உருக்கொண்ட சிவமூர்த்தி, வேதியர் வருந்தும்படி யுருட்ட வேதியர் மனக்கவலையடைந்து துதிக்கையில் சிவமூர்த்தி தரிசனந்தந்து பரசு கொடுத்து இன்றுமுதல் உனக்குப் பரசி ராமன் எனப் பெயருண்டாக வென்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தனர். அது முதல் இப்பெயர் இவருக்காயிற்று.

2. இராமமூர்த்தி பதிதலையில் வில்முரித்து ஜனகையைத் திருமணம்புரிந்து மீளுகையில், வழியில் எதிர்த்துத் தம்மிடமிருந்தவில்லை வளைக்கச்செய்து தமது தவத்தை அவ்வில்லிற் பூட்டிய அம்பிற்கு இலக்காக்கித் தவத்தையிழந்தவர்.

3. கர்ணனுக்குத் தாம் சிவமூர்த்தியிடங்கற்ற வில்வித்தையைக் கற்பித்து அவன் தன்னைப் பிராமணனென்றுசூறி வஞ்சித்தமையால் சமயத்தில் அவ்வித்தை பலியாதிருக்கச் சாபமளித்தவர்.

4. அம்பையென்னும் காசிராசன் பெண்பொருட்டு மாணைக்கராகிய பீஷ்மரிடம் யுத்தம்புரிந்து தோற்றவர்.

5. கார்த்தவீரியனைக் கொன்ற தோஷத்தால் தந்தை சொற்படி ஒருவருஷம் தீர்த்தயாத்திரை சென்றவர்.

6. தந்தைசொற்படி தாயைக்கொன்று மீண்டும் தந்தையால் தமயன்மார் தபோதனராகவும், தாய் கற்புக்கெடாது உயிர் பெறவும் வரம்பெற்றவர். கார்த்தவீரியனைக் கொன்றதால், இவர் இல்லாத சமயங்கண்டு கார்த்தவீரியன் குமரர், ஜமதக்னியைக் கொன்றனர். இதைக்கண்டு இரேணுகைவர அவளையும் எரிக்கஅவள் இருபத்தொரு அடியுண்டதன் குமரன் வருமளவும் உயிர் தாங்கியிருந்தனள். குமரன்வர உடந்தது கூறியிறந்தனள். குமரன் இறந்த தாய் தந்தையர்க்குக் கருமஞ் செய்கையில் இந்தாகரள் இரவில் தன்மீது ஒருபுலி பாய்ந்தது போற்கனாக் கண்டு "அம்மா, அம்மா" என்று அலறினன். இரேணுகை தன்னைக் குமரன் அழைக்கிறனென்று அது வரையில் தனக்குக் குமரன்செய்த கருமத்தால் ஏற்பட்டிருந்த தலையுடன் வெளிப்பட்டுப் பார்க்கப் பரசிராமர் இதனைக்கண்டு தத்தாத்திரேயருக்கு அறிவிக்க முனிவர் கர்மம் பூர்த்தியாதமுன் அழைத்ததால் இவ்வகையாயிற்று எனக் கர்மத்தைப் பூர்த்திசெய்வித்தனர். தாய் உயிர்பெற்றுத் தலைமாத்திரமாய்த் தெய்வமாயினள். தந்தை சத்திய லோகமடைந்தனர்.

7. இனிவரப்போகிற மன்வந்தரத்தில் சப்தருஷிகளில் ஒருவராகப் போகிறவர். மகேந்திரபர்வதத்தில் இருக்கிறார். இவர் சிரஞ்சீவிகளில் ஒருவர்.

8. தாய் இருபத்தொரு அம்புபட்டு இருபத்தொருமுறை தன்னைக்கண்டு மார்பில் அறைந்துகொண்டதால் இருபத்தொரு தலைமுறை அரசர்களை நாசஞ்செய்த இரத்தம்பெருகிச் சமந்த பஞ்சகமென்னும் பெயரால் ஐந்துமடுக்களாயின.

9. இவர் அரசரை நாசஞ்செய்து அப்பூமிகளை யெல்லாம் காசிபருக்குத் தானஞ் செய்தனர்.

10. காந்தனென்னும் சோழனிடம் போரிடவந்து அவன்ஒளிக்கச்சென்றவர்.

பரசிவன்—உன் மனுதித்தத்தில் யோகியரால் தரிசிக்கப்படும் சிவமூர்த்தி; சக்தி மனோன்மனி.

பரஞ்சோதிமுனிவர்—1. சத்தியஞானதரிசனிகள் மாணாக்கர். மெய்கண்டதேவர்க்கு ஆசிரியர்.

2. இவர் அதிவீரராமபாண்டியன்காலத்து மதுரையிலிருந்த புலவர் திலகர். இவர் சைவவேளாளர், இவர் நிரம்பஅழகியர் காலத்தவர் என்பர். இவர் செய்த நூல்கள் திருவிளையாடற்புராணம், மதுரைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி முதலியவை. இவர் சாலிவாகனசகம் (கசஉ0)க்கு மேல் இருந்ததாகத் தெரிகிறது.

பரஞ்சோதியார்—சிறுத்தொண்டருக்குப் பிள்ளைத் திருநாமம்.

பாணர்—1. கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவர். இவர் செய்தநூல் சிவபெருமான் திருவந்தாதி.

2. இவர் சங்கப்புலவருள் ஒருவர். எட்டுத்தொகையுள் ஒன்றாகிய பதிற்றுப்பத்தில் ஐந்தாம்பத்துப்பாடிக் கோச்செங்குட்டுவனிடம் மலைநாட்டிலுள்ள உம்பற்காட்டுவாரியையும் அவன்மகன்குட்டுவன் சேரலையும் பரிசுபெற்றவர். இவர் சேழன் உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னி, சோமான் குடக்கோ நெடுஞ்செரலாதன், சோழன் வேற்பஃடைக்கை பெருநற்கிள்ளி, வையாவிக்கோப் பெரும்பேகன், சேரமான் கடலோட்டியவேல்கெழுகுட்டுவன் முதலியவரைப் பாடியதாகத் தெரிகிறது. திருவள்ளுவமாலையிலுள்ள "மாலுங்குறளார்" எனும் வெண்பா செய்ததாகத் தெரிதலின் உக்கிரப்பெருவழுதியாரும் அம்மாலையையியற்றிய மற்றப் புலவர்களும் இருந்த காலத்தவர் என்று எண்ணப்படுவர். கபிலருடைய

அருந்துணைவர். அதிகமானெடுமானஞ்சி, கோவலூர்த் தலைவனென்று அவனுரைக் கைக்கொண்டமை இவராற் கூறப் பட்டுள்ளது. எட்டுத்தொகையில் (அக) செய்யுட்கள் இவர் பாடினவாகத் தெரி கிறது. சிவபெருமான் திருவந்தாதியற்றிய பரணரும் இவராக இருக்கலாம் என்பது சில அறிவாளிகளின் நோக்கம்.

பரதகண்டம் — பரதனுல் ஆளப்பட்டபூமி. இது அரசிலையுருவாய் மகாகண்டமாகிய ஆசியகண்டத்திற்குத் தெற்கில் இருப் பது.

பரதசேநாபதியம்—ஆதிவாயிலார் செய்த ஒரு தமிழ்நூல்.

பரதன்—துஷ்யந்தனுக்குச் சகுந்தலையிடம் பிறந்த குமரன். தேவி, சுநந்தை, குமரன் பௌமன். இவன் சம்ராட்பட்டம் பெற் றவன்; இவன் பரத்துவாசர் அதுக்கிரகத் தால் புமன்யன், உதமன்யன் என்பவர் களைப் பெற்றான். இவன் அக்னிசயன மென்னும் யாகம் (உஎ,000) வருஷஞ் செய்து, விதேகபுத்திரிகள் மூவரிடத் துங்கூடிப் புத்திரனைப்பெற்று, இவர்கள் யோக்கியரன்றெனத் தோன்றி வெறுத் தபடியால் இவன்தேவிமார் இப்புத்திர ரைக் கொலைசெய்தனர். இவ்வகை மும் முறை கொலைபுரியவே, சந்ததி நிலையா மைகண்ட அரசன், தேவர்களைக்குறித்து யாகமொன்று இயற்றினன். அந்தயாகத் தில் தேவர் தோன்றி அரசனுக்குப் பரத் துவாசன் என்னும் ஒருபுத்திரரை அளித் தனர் (பாகவதம்). இவன் தனதாசாரிய ருக்குப் பதினேழுகோடி வெள்ளையானை களைத் தானமளித்தவன்.

பரதர்—1. இருஷபருக்குச் சயந்தியிடம் உதித்தகுமார். இவர் ஆண்டதால் இக் கண்டம் பரதகண்டமெனப் பெயர்பெற் றது. இவர்பாரி பஞ்சசேனி. இவர் கோடி வருஷம் அரசாண்டு புலகாச்சிரமம் அடைந்து யோகத்திருக்கையில், ஒரு முறை கண்டகிநதிதீரமடைந்து சங்கிவந் தனை செய்கையில் பெண்மானொன்று சிங் கத்தொனிகேட்டு நடுங்கிக்கருவுயிர்த்திறந் தது. பரதராகிய இராசருஷி அந்தமான் குட்டியை யெடுத்துவளர்த்து அதனிட த்து அதிக அன்புள்ளராய் மரணந்தத் தில் அம்மானிடம் நினைவுடன் உயிர்விட் டனர். ஆகையால்முனிவர் மறுபிறவியில் அம்மானுருவடைந்து முன்னைய நினைவு மறவாராய்ச் சில நாள்கழித்து அப்பிறவி நீங்கி ஆங்கிரச கோத்திரத்துள் ஒரு பிரா மணனுக்குள்ள இரண்டு தேவியரில் கனி ஷ்டையிடத்துதித்த இரட்டைகளில் ஆணுகப்பிறந்து பித்தனைப்போல்திரிந்து இருந்தனர். இவ்வகைத்திரிகையில் ஒரு வன் புத்திரப்பேறுவேண்டி நரபலிகொடு க்க இவரைக்கொண்டுபோய்ப் பலிகொடு க்க முயற்சிக்கையில் காளியெதிர்ந்து அவனைச் சங்கரித்தனள். பின் இவர் இட் சுக்மகி தீரத்தில் உன்மத்தம் பிடித்தவர் போல்திரிந்திருக்கையில், சவ்வீரதேசாதி பதியின் பல்லக்குச்சுமப்பவர் இவரைத் தம்மொடு பல்லக்குச் சுமக்கப்பிடித்தனர். அவ்வகையிவர் பிடிபட்டுப் பல்லக்குச்சும ந்து மெல்லச் செல்லுகையில் ரகுகுண னென்னும் அவ்வரசன் கோபிக்க அதற்கு விடைகூறி அரசனுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்தவர். இவரே சடபரதர் (பாகவதம்).

2. தசரதருக்குக் கைகேசியிடம் உதி த்தகுமரன். தேவி மாண்டவி, இவன் தன் சகோதரராகிய ஸ்ரீராமமூர்த்திபட் டம்விட்டுக் காட்டிற்குச் சென்றது பற்றித் தாயைக்கோபித்து இராம மூர்த்திமீண்டும் நாடுவந்து சேருமளவும் நந்திகிராமத்தில் அவரது திருப்பா துகையை யாசித்துப்பெற்றுப் பூசித்து வந்து நகர் வருங்காலம் தவறுதல் அறிந்து தீயில்விழ யத்தனித்துத் தீவலம் வருகை யில் கௌசலா தேவியால் நீதி கூறப் பட்டு அநுமன்காட்டிய மூத்திரைமோதி ரத்தால் தடையுண்டு பின் இராமபிரா னைத் தரிசித்து அவரிடம் இராச்சியத்தை யொப்புவித்து அவர்கட்டளைப்படி காந் தருவநகரைச் செயித்துப் பிள்ளைகளுக்கு அளித்து அயோத்தியடைந்தவன் (இரா மாயணம்.)

3. அங்கிராவிற்கு மிருதியிடம் உதித் தகுமரன்.

4. சிவகன் புதல்வரில் ஒருவன்.

5. இவனே கோவலன். இது இவனு க்கு முற்பிறப்பின் பெயர். இவன் சிங் கபுரத்தரசனிட மிருந்தபொழுது காரண மின்றிச் சங்கமனென்னும் வணிகனைக் கொன்று அவன் மனைவியாகிய நீலியாற் சபிக்கப்பட்டான்.

6. சூர்யகுலத்தரசன். இவன் குமாரன் பத்திரரதன்.

7. பரதத்தை யியற்றிய ஒருதேவன்.

பாதம் — இது, பாவராக தாளமென்னும் மூன்றின் முதலெழுத்துக்களைத் திரட்டி யிட்டபெயராம். இம்மூன்றெழுத்துக்க ளும் பிரணவ விகாரமெனவும், இவற்றிற் குப் பிரமன் முதலிய மும்மூர்த்திகளும் அதிதேவதைகள் எனவுங்கூறுவர். இப்

பாதம் பாவராக தாளவகையால் மூன்று விதப்படும். அந்தப்பாவம் கரவகையால் நாற்பத்தொன்றும், சிரவகையாற்பத்தும் பதவகையாற்பத்தும், நேத்திரவகையால் ஏழும், இரசவகையால் ஒன்பதும், சுரவகையால் ஆறுமாம், அக்கரவகை, ஒற்றக்கை, இரட்டக்கைகளென இருவகைப்படும். ஒற்றைக்கையினை வருக்குமிடத்தில் பதாகை, திரிபதாகை, பிறை, சர்ப்பசிரம், சாலயம், மான்றலை, பத்மகோசம், சிலீமுகம், தேசிமுஷ்டி, சிகரம், சூசிகம், கபித்தம், கடகம், சாந்தாங்கிசம், அன்னவாய், முகிழ், திரிலிங்கம், மிருகசிரம், சிங்கமுகம், கூர்மம், பூர்ணம், மென்றிலை, மூன்னதழ்என (உக) ஆம். இனி இரட்டைக்கை, அஞ்சலி, புஷ்பாஞ்சலி, தாடனம், பதாகை, சங்கற்பம், டோளம்,உற்சங்கம், உபசாரக்கை, அபயவரதம், மகரக்கை, கருடக்கை, பாரதிக்கை, கலகக்கை, சுபசோபனக்கை, பத்மமுகிழ்க்கை, மல்லயுத்தக்கை, பதாகைசோத்திகம், கத்திரிசோத்திகம் எனப்பதினெட்டாம், ஆகக்கரவகை(சக). இனிச்சீசிரவகை,சமசிரம் கம்பிதசிரம், ஆகம்பிதசிரம், துதசிரம், விதாதசிரம், உக்கிதசிரம், நிகுஞ்சிதசிரம், அதோமுகசிரம், கந்தானனசிரம், அனுக்குச்சிரம்என (கo) இனிப்பதவகை, சமபதம், மண்டிலபதம்,குஞ்சிதபதம், அஞ்சிதபதம், வடிம்புபதம், தாடிதபதம், நாகபந்தபதம், சாடகதிப்பதம், நிருத்தமூர்த்திப்பதம், கருடநிலைப்பதம் ஆக (கo) இனிநேத்திரம், காந்தைக்கண், பயாகைக்கண், கருணைக்கண், மூடாம்பரக்கண், அற்புதக்கண், வீரக்கண், நகைக்கண்என(எ) இரசவகை, பெருங்கைரசம், சோகரசம், கருணரசம், வீரரசம், அச்சரசம், சாந்திரசம், அற்புதரசம், ரௌத்திரரசம், சிருங்காரரசம்என (க) சுவை, இனிப்பு, துவர்ப்பு, கார்ப்பு, கைப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு என (சு) இவை சேந்தது பாவமாம்.இனிஇராகம்மொழிக்குமுதற்காணமாய் நாதந்தோன்றும். அந்த நாதமே, அகர,உகர,மகரம் என்கிற பிரணவத்தின் வடிவு. அந்தப் பிரணவமாகிய ஓங்காரத்வனியினின்றும் சுரத்வனி, நிர்க்கோஷத்வனி, நிர்ணயத்வனி, வேணுத்வனி, காளத்வனி, சங்கத்வனி, மேகத்வனி, பேரித்வனி, மத்தளத்வனி, குமந்தத்வனி யென்னும் பத்துவித துவனிகள் தோன்றின. அத்தொனிகள் காரணமாக, ஆன்மா, மனது, அக்னி, வாயு, ஆகிய நான்கின் முயற்சியால் ஏழுசுரங்களும், மந்தஇசை, தாரைஇசை, மத்திமஇசை யென்னும் மூன்று இசைகளும் தோன்றின. அச்சுரங்களாவன ச, ரி, க, ம, ப, த, நி, என்னும் குறிகளையுடைய குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரமென்பனவாம். முறையேஇவற்றின் ஆயுள். அதிதேவதை, இடம், காலம், த்வனி, மலர், சுவை நாமம், பயன், வாரம், திதி, நக்ஷத்திரம், நிறம், உணவு, ஜாதி, பூச்சு, வஸ்திரம், அணி, அப்யசித்தவர், விருக்ஷம், வாகனம், ஆயுதம் முதலியவற்றை விரித்தநூல்களுட்காண்க.மேற்கூறியசுரங்கள், சட்சம ரிஷபம், காந்தாரம், மத்திமம், பஞ்சமம், தெய்வதம், நிஷாதம் எனப்பெயர் பெறும். அச்சுவரங்கள்,ஆரோகணம்,அவரோகணம், டாலு, ஆந்தோளம், ஸ்புரிதம், ஆவாதம், மூர்ச்சனை, திரியுச்சம், பிரத்தியாஹதம், கற்பிதமெனப் பத்துவித கமகங்களோடு சுருதியுடன்கூடி மேகவிரஞ்சி, குறிஞ்சி, பூபாளம், கைசிகம், வராளி,மலஹரி,பல்லதி, இந்தோளம், படமஞ்சரி, நாராயணி, நாட்டை, வசந்தம், பௌளி, சோகம், பங்காளம், கூர்ச்சரி, கௌளி, காந்தாரி, காம்போதி, இலலிதை, தேவக்கிரியை, தேசாக்ஷரி, மாளவி, சாவேரி, தேசி, சாரங்கம்,தோடி, இராமக்கிரியை, வேளாவளி, பைரவி, குண்டக்கிரியை, தன்னியாசி யென்னும் தலைமை பெற்ற இராகங்கள்ஆப்பெற்று நிலவும். இந்த மூப்பத்திரண்டு இராகங்களும் விரியாற்பலவிதப்படுமென்பர் இசைநூலார். இவற்றுள்—பைரவி,புருடவிராகம், பிராமணசாதி, மனைவிகள், தேவக்ரியை,மேகவிரஞ்சி, குறிஞ்சி, அதிதேவதை, ஈசன். பூபாளம்,புருடவிராகம், பிராமணஜாதி, இதன்மனைவிகள் வேளாவளி, மலஹரி, பௌளி, அதிதேவதைதிருமால். சோகம், புருடவிராகம், அரசசாதி, இதன் மனைவிகள் இந்தோளம், பல்லதி,சாவேரி, அதிதேவதை சரஸ்வதி. படமஞ்சரி புருடராகம் அரசசாதி இதன் மனைவியர், தேசி, இலலிதை, தோடி, அதிதேவதை இலக்குமி. வசந்தம், புருடராகம், வைசியசாதி, இதன்மனைவியர் இராமக்கிரியை, வராளி, கைசிகம், அதிதேவதை,சூரியன். மாளவிபுருடராகம், வைசியசாதி இதன் மனைவியர் நாராயணி, குண்டக்கிரியை, கூர்ச்சரி. அதிதேவதை நாரதன். பங்காளம், புருடராகம், சூத்திரசாதி, இதன் மனைவியர், தன்னியாசி, காம்போதி, கௌளி, அதிதேவதை விநாயகர். நாட்டை புருடராகம். சூத்திரசாதி இதன்ம

வினையர், தேசாக்ஷரி, காந்தாரி, சாரங்கம். அதிதேவதை தும்புருவர். இனி இராகங்களில் குணம்பற்றியவை, இரக்கம்பற்றிய ஆகரி, கண்டாரவம், லீலாம்பரி,பியாகடம், புன்னாகவராளி, தக்கவிராகங்கள். மேற்கூறிய இராகங்களுடன் வராளியுஞ் சேர்ந்துவரும். மகிழ்ச்சியிராகம் காம்போதி, தன்னியாசி, சாவேரி யுத்த இராகம் நாட்டை. இனிக் காலங்குறித்த இராகங்களாவன வசந்தகால இராகங்கள் காம்போதி, அசாவேரி, தன்னியாசி. மாலயிராகம், கல்யாணி, காபி, கன்னடம், காம்போதி. யாமராகம், ஆகிரி, விடியற்காலராகம், இந்தோளம், இராமகலி, தேசாக்ஷரி, நாட்டை, பூபாளம். உச்சியிராகம், சாரங்கம், தேசாக்ஷரி முதலிய. இராகங்கள் பலவற்றுள், ஆகிரி, இந்தோளம், இராமகலி,சாரங்கம், பூபாளம்ஈங்கின மற்றவை, உச்சியிராகங்களாம். இனிப்பாப் பற்றிய இராகங்களாவன–சங்கராபரணம் வெண்பாவிற்கும், தோடி அகவற்கும், பந்துவராளி கலிப்பாவுக்கும், பைரவி கலித்துறைக்கும், தோடி தாழிசைக்கும், கலியாணி, காம்போதி, மத்தியமாவதி முதலிய விருத்தத்திற்கும், சௌராட்டிரம் உலாவிற்கும், பூபாளம் தேவாரத்திற்கும், கேதாரகௌளம் பிள்ளைக்கவிக்கும், கண்டாரவம் பரணிக்கும், தக்கவையென்பர். பின்னும் விரிப்பிற் பெருகுமென நிறுத்தித் தாளவகை சிறிது கூறுதும். சதாசிவமூர்த்தியின் ஈசான திருமுகத்தில் உற்கடிதமும், தற்புருடமுகத்தில் சம்பத்துவேட்டமும், அகோரமுகத்தில் சட்பிதாபுத்திரிகமும், வாமமுகத்தில் சச்சற்புடமும், சத்தியோசாதமுகத்தில் சாசற்புடமும், தோன்றின வென்பர். பின்னும், ஆதிதாளம், பார்வதிலோசனம் குடுக்கம், சிங்கணந்தம், திரிமாத்திரை என்பன மூற்கூறியவற்றிற்கு உபதாளங்களாம். பின்னும் சிலநூலார் அங்கதாளம், உபாங்கதாளம், பங்கதாளம், விபாங்கதாளம், சுத்ததாளம், அனுதாளம் என ஆறுவிதங் கூறுவர். மற்றுஞ்சிலர் துருவதாளம், அடதாளம், ஏகதாளம், திரிபுடைதாளம், ரூபகதாளம், சம்பைதாளம், மட்டியதாளம் எனவும், சிலர் அருமதாளம், சமதாளம், சித்திரதாளம், நிவர்த்ததாளம், துருவதாளம், சயதாளம், படிமதாளம், விடதாளம், அரிதாளம் என ஒன்பது விதமெனவுங் கூறுவர். இவற்றைச் சச்சற்புடமுதல் பெத்சாபரண மீறாக (கoஅ) பேதங்கூறுவர். இது காலம், மார்க்கம், கிரியை, அங்கம், கிரகம், ஜாதி, கலை, இலயை, யதி, பிரத்தாரமெனப் பத்துவித தாளப் பிரமாணத்தைப்பெறும். காலத்தைக் கூறுமிடத்துத் தாமரைப்பூவின் இதழ், நூறடுக்கி அதில் ஊசியைச் செலுத்துங்காலம் கணமாம். கணம் எட்டுக்கொண்டது இலவமாம். இலவம்எட்டுக்கொண்டதுகாட்டையாம். காட்டை எட்டுக்கொண்டது நிமிடமாம். நிமிடம் எட்டுக்கொண்டது துடியாம். துடி இரண்டுகொண்டது துரிதமாம். துரிதம் இரண்டுகொண்டது இலகுவாம். இலகு இரண்டு கொண்டது குருவாம். இலகு(ங)கொண்டதுபுலுதமாம்.குருஇரண்டுகொண்டது காகபதமாம். அதாவது நிமிடத்திற்கு அரைவீசமாத்திரை, துடி கால்மாத்திரை, துரிதம் அரைமாத்திரை, குரு இரண்டுமாத்திரை, புலுதம் மூன்று மாத்திரை, காகபதம் நான்குமாத்திரை, மார்க்கமென்பது,தக்கணம். வார்த்திகம், சித்திரம், சித்திரதரம், அர்த்தசித்திரம், அதிசித்திரம் என ஆறும். தக்கணமாதியாகக் கூறிய மார்க்கமாறில் தக்கணம் எட்டுமாத்திரை கூடியகலையையும், வார்த்திகம் நான்குமாத்திரைகூடிய கலையையும், சித்திரம் ஒருமாத்திரை கூடியகலையையும் சித்திரதரம், ஒருமாத்திரைகூடிய கலையையும், அர்த்தசித்திரம் அரைமாத்திரைகூடியகலையையும், அதிசித்திரம் கால்மாத்திரைகூடியகலையையும்பொருந்தும். கிரியையாவது, தேசிகம், மார்க்கமென இரண்டுவகைப்படும்.தேசிகமென்பதுதூர்வகம், சர்ப்பிணி, கிருடியை, பதுமினி, விசர்ச்சிதை, பதாகை, விட்சிப்த்தம், பதிதம், என எட்டுவகைப்படும். மார்க்கமாவது நிசத்தம் நான்கும், சசத்தம் நான்கும் என எட்டாம். நிசத்தமாவது ஆவாபம், நிட்கிராமம், விட்சேபம், பிரவேசம், என நான்குவகைப்படும் சசத்தமாவது துருவம், சம்மியம், தாளம், சந்நிபாதம், என நான்காம். அங்கமாவன பிறை, மதி, கணை, வில், பாம்பு, புள்ளடி. இவற்றின் பரியாய நாமம் முறையே அதுதுரிதம், தூரிதம், இலகு, குரு, புலுதம், காகபதம் என்பனவாம். பிறைக்குக் கால்மாத்திரை, மதிக்கு அரைமாத்திரை, கணைக்கு ஒரு மாத்திரை,வில்லுக்கு இரண்டுமாத்திரை, பாம்புக்கு மூன்று மாத்திரை,புள்ளடிக்கு நான்கு மாத்திரை. அந்தக் கரணமென்பது உத்துவேட்டிதம், அபவேட்டிதம். பரிந்தயாவிருத்தம், பரிவிருத்தமென நான்காம். தானகமாவது ஆடவர் நிலத்

தானம் ஆறு, பெண்களின் நிலைத்தானம் ஏழு, தேசி இருபத்து மூன்று. ஆதனம் பதினேந்து, ஆகத்தானகம் ஐம்பத்தொன்று, கிராகம் நான்காவன, அதீதம், அநாகதம், சமம், விடமென நான்காம். அவற்றுள் குரல்முன்னும், தாளம் பின்னும் வருவது அதீதமாம். தாளம் முன்னும் குரல் பின்னும் வருவது அநாகதம். குரலுந்தாளமும் முன்னும்பின்னுங்கலப்பது விடமாம். சாதியாவன-சதுரசிரம், திரிசிரம், மிசிரம், கண்டம், சங்கீரணம் என ஐந்தாம். கலையென்பது ஒருகலை, இருகலை, நாற்கலை என மூன்றும். அந்தக் கலைகள் அக்கரகாலமாகக் கிரியையோடு வரல் எகலை; இரட்டித்துவரல் துவிகலை துவிகலை யிரட்டித்துவரல் சதுர்க்கலையாம். இலையையாவது விளம்பமென்றும், மத்திமமென்றும், துரிதமென்றும் மூன்று வகைப்படும். யதி யென்பது சமம், விடமம், மிருதங்கம், வேதமத்தியம், கோபுச்சம், சுரோதோவகம் என ஆறும். நெட்டங்கமும்குற்றங்கமும் சமமாய்வரல் சமயதியாம். எல்லா அங்கமும் ஒழுங்கின்றி விரவிவருவது விடமயதியாம். முதலிலும் இறுதியிலும் குற்றங்கமும், இடையில் நெட்டங்கமும் வருவது மிருதங்கயதியாம். முதலிலும் இறுதியிலும் நெட்டங்கமும் இடையில் குற்றங்கமும் வருவது வேதமத்தியயதியாம். முதலிற் நெட்டங்கமும் கடையிற் குற்றங்கமும் நிரையே வருவது கோபுச்சயதியாம். முதலிற் குற்றங்கமும் கடையில் நெட்டங்கமும். நிரையே வருவது சுரோதோவகயதியாம்.பிரத்தாரயதியைப் பெருநூல்களிற் காண்க. தாளங்கள் சச்சற்புடத்துக்கு குரு-உ, இலகு-க, புலுதம்-க ஆகமாத்திரை (ச) சாசற்புடத்திற்கு குரு-க, இலகு-உ, குரு. க ஆகமாத்திரை சு. சட்பிதாபுத்திரிகத்திற்குப் புலுதம்-க, இலகு-க, குரு-உ. இலகு-க,புலதம்-க ஆகமாத்திரை-கஉ,சம்பத்துவேட்டத்திற்குப் புலுதம்-க, குரு-ங , புலதம்-கஆகமாத்திரை-கஉ. உற்கடிதத்திற்கு குரு-ங,ஆகமாத்திரை ஆறும். மற்றெருருசாரார் கூறியதுருவத்திற்கு இலகு-கு,குரு-க,துரிதம்-க. இதற்குச்சுரம்,சரிகம, கரிசரி, கரிசரிகம மட்டியத்திற்கு இலகு-க,துரிதம்-க,இலகுக, இதற்குச்சுரம் சரிகரி, சரி, சரிகம. உரூபகத்திற்கு இலகு-க, துரிதம்-க. இதற்குச்சுரம் சரிசரிகம. சம்பைக்கு இலகு-க. அநுதுரிதம்-க, துரிதம்-க இதற்குச்சுரம். ச, ரிக, சரி, சரி, கம, திரிபுடைக்கு துரிதம்- ங, அநுதுரிதம்-க இதற்குச்சுரம் சரிக சரிகமஅடதாளத்திற்கு இலகு-க, துரிதம் உ, இலகு - க இதற்குச்சுரம், சரிகா, சாரிகா, மா, மா. ஏகதாளத்திற்கு இலகு-க, இதற்குச்சுரம் சரிகம.

2. நாடகத் தமிழ்நூலுள் ஒன்று.

பரதவர்—ஒரு குறுகிலமன்னர். புலவர்க்குப் பொருள்கொடுத்துப் புகழடைந்தவர்.

பரதவருஷம்—இது இமயத்திற்குத் தென் பாகமுள்ள பூமி. இதனை அக்னித்துருவன் தன் குமரனுகிய நாபிக்குக் கொடுக்க அந்நாபி தன் பேரனுகிய பரதனுக்குக் கொடுத்ததால், இப்பெயர் அடைந்தது பரதகண்டமும் இதுவே.

பரதேச்வராசுகீகிரவர்த்தி—சைசர், இருஷப தீர்த்தங்காருக்கு யசச்சுதியிடம் பிறந்த குமார்.

பரத்துவாசர்—1. ஒரு இருடி. தந்தை உதத்தியன். தாய் மமதை. பிரகஸ்பதியாற் பிறந்தவர். இவர் ஆச்சிரமம் சிருங்கிபேரம். தற்காலம் பிரயாகையென்னப்படும். ஒருமுறை வியாழன் தன்தம்பியாகிய உதத்தியன் பாரியாகிய மமதை கருத்தாங்கியிருக்கவும் அவளை வலிதிற் புணர்ந்தனன். வயிற்றிலிருந்தகருவாகிய தீர்க்கதமன், வியாழன் கருவைத்தடை செய்ததனுலும் அந்த வியாழவீரியத்தை மமதை தாங்காததினுலும் வியாழன் கருவெளிப்பட்டு ஒருருக்கொண்டது. அதற்குத் தேவர் பரத்துவாசர்எனப் பெயரிட்டழைத்துப் பரதன் வம்சவுத்தாரணத்திற்கு அப்பிள்ளையை அளித்தனர். இவருக்கு வித்தன் எனவும் ஒரு பெயர். இவரைக் கலசத்திற் பிறந்தவரெனவுங் கூறுவர். இவர் குமரன் துல்யவக்ரன். கரிக்குருவியிடம் பிறந்தவரெனவுங் கூறுவர். இப்பெயர்கொண்ட மற்றெருருவர்சயன் என்னும் அக்னிக்குக் குமாராயிருந்தனர். இவர் ஆச்சிரமத்தில் இராமமூர்த்திவனஞ் சென்றபோது தங்கிச்சென்று மீளுகையில் இவர் எதிர்கொண்டு அழைக்கவந்து தங்கிவிருந்துண்டு சென்றனர். இவர் துல்யவக்ரன் என்னுந் தன்குமரன் பூதத்தாலிறந்தானென்று உயிர்தீத்தவர். இவர் இருக்குவேதத்தின் ஆறுவது காண்ட கீதங்களைச் செய்தவர். சுகேசன் என இவர்க்கு ஒரு குமரன் உண்டு. இவர் பசியினுல் விருதுஎன்னுந் தச்சனிடம் அநேக பசுக்களைத் தானம்வாங்கினர். (மது) (பாகவதம்) யவக்ரீவனைக் காண்க.

2. இவர்க்கு, வாக்துவஷ்டன், குலோதனன், ஹிமசிரன், பிசுநன்,கபி, பிதுர்

வர்த்தி, ஸ்வஸ்வரூபன்என எழு புத்திர ரிருந்தனர். இவர்கள் தீநடக்கையால் பிரஷ்டர்களாய் அச்சுனை மொழிந்து கௌதிக புத்திராகத் தோன்றிக்கர்க் கமுனிவர் சீடர்களாய் அவர் தம் பசு வினையும் கன்றினையும் ஒட்டிவரக் கூறக் கேட்டு அவ்வாறுகன்றையும் பசுவையும் ஒட்டிவருகையில் பசியால் பசு வைக் கொன்று கர்க்கருக்குப் புலி யடித் து விட்டதென்று பொய்கூறிப் பிதுர்க்களுக்குப் பிரீதிசெய்து அக்கோமாமிசமருந்திப் பொய்பேசியதால் வேடராகப் பிற ந்து, பிதுர் பிரீதிசெய்ததால் பூர்வஜன்ம ஞானமுண்டாய்க்காலஞ்சுமலையில் மிரு கங்களாய்ப் பின் சக்கரவாகப் பக்ஷிகளாய் நீபதேசத்தரசனைக்கண்டு நாம் இவ்வகை யரசனுவோமென்று பிதுர்பிரீதி செய்த தால் மறுஜன்மத்தில்காம்பிலி தேசத்தில் அவ்வரசனுக்கு அநூஹன்எனப் புத்திர னாகவும் மற்றப்பக்ஷிகள் அந்நாட்டில் வேதிய புத்திரர்களாகவுமானர்கள். (சிவ மகாபுராணம்)

பரத்வாசதீர்த்தம்—தென்கடற் கருகிலுள் ளது. அச்வமேத பலந்தருவது.

பரத்வாசி—மாளவதேசத்தில் பிரவகிக்கும் நதி.

பரந்தாமன் — விஷ்ணுவின் திருநாமங்க ளில் ஒன்று.

பரமன்—சிவன், விஷ்ணு, பிரமன்.

பரமகாரன்—நன்னிதியின் வலப்புசத்தில் உதித்தவன்.

பரமசுகம்—சிவசூர்ய பீடத்தொன்று.

பரமதத்தன்—புனிதவதியார்க்குக் கணவன். நிதிபதிவணிகன் குமரன்.

பரமனேயேபாடுவார் —சிவபெருமானையே பாடி முத்திபெற்ற தொகையடியவர்கள்.

பரமேஷ்டி—1. பிரமனுக்கு ஒருபெயர்.

2. இந்திரத்துய்மனுக்கு ஒருபெயர்.

3. தேவததிமுன் குமரன். தாய்தேவ மதி. மனைவி. சுவலை. குமரன் பிருதிகன்.

4. ஒரு பிரஜாபதி, இவன்புத்ரன், எஜ நயன்.

பராசதஞ்சான்—அயோதன பாண்டிய னுக்குப் பின் அரசு செய்தவன்.

பரர்—ஒன்பதா மன்வந்தரத்துத் தேவர்.

பரவை—போர்செய்ய எழுந்த அவுணர் மோகிக்கத் திருமகள் ஆடியகூத்து.

பரவையார்—திருவாரூரில் உருத்திர கணி கையர் குலத்து அவதரித்தவர், இவர்க்கு முற்பிறப்புக் கமலினியைக்காண்க.

பரஷு—ஒருஅரசன், இவள் புத்திரன் திரு ந்திரன்.

பராகி—விபுவின் தேவி.

பராக்கிரமவாது — ஈழத்தரசர்களில் ஒரு வன்

பராக்கிரமவாது பாண்டியன்—விக்கிரம வாகு பாண்டியனுக்குக் குமரன்.

பராங்குசதாசர்—திருக்குருகூர்வாசியாகிய நாவைணவர். நாதமுனிகளுக்குக் கண் ணினுண் சிறுத்தாம்பு அருளி, ஆழ்வாரை யோகத்தில்காண அருளியவர்.

பராங்குசநம்பி—எழுபத்திலுலு சிம்மாச னாதிபதிகளில் ஒருவர். சிறியகோவிந்தப் பெருமாளுக்கு ஒருபெயர்.

பராங்குசர்—நம்மாழ்வாருக்கு ஒரு பெயர்.

பராசபட்டர்—இவர் மார்த்தவ வித்துவான் அப்பைய தீக்ஷிதரால் சைவரானவர்.

பராசரபட்டர்—கூரத்தாழ்வான் குமரர். உடையவர்சொற்படி ஸஹஸ்ர நாமபாஷ் யஞ் செய்தவர். எழுபத்திலுலு சிம்மாச னாதிபதிகளில் ஒருவர்.

பராசரமுனிவர்—1. வசிட்டர்பேரர். சத்தி முனிவர் குமரர். தாய் திரசந்தி. இவர்தாய் வயிற்றில் இருப்புழி, தந்தை யிறந்தனர். இவர் பிறந்து தாய்மடியிலிருக்கையில் தாயை அமங்கலியாகக்கண்டு உதிரன் என்னும் அரக்கனுல் தந்தையிறந்ததைத் தாயாலறிந்து அரக்கரைக்கொல்லச் சத்தி ரவேள்விசெய்தனர். அதில் அரக்கர்வந்து இறக்கையில் நிருதியின் வாகனமாகிய பூ தம் சிவமூர்த்தியையெண்ணி யோலமிட் டது. அதனுல் சிவமூர்த்தி புலத்தியர் மு தலியோர் வேண்டுகோளால் யாகத்தை நிறுத்தக்கட்டளையிட்டனர். அ தனுல் நிறுத்திஅரக்கவம்ச முதல்வராகிய புலத் தியரால் புராணம்பாட அருள்பெற் றவர். இவர் புத்திரர்களாகிய தத்தன், அனந்தன், நந்தி, சதமுகன், பருதி பாணி, மாலிமுதலிய அறுவரும் விளை யாட்டாகச் சரவணப்பொய்கையில் முத லையுருக்கொண்டு நீரைமோதி விளையாடி னர். அதனுல் நீர்கலங்கி அதிலிருந்த மீன்கள் மேல் மிதந்தன. அம்மீன்களை இந்த இருடிபுத்திரர்கள் பொறுக்கிக் கோரையிற்கோத்து விளையாடுகையில் பிதாசரவனப்பொய்கைக்கு ஸ்நானத்திற் குவந்து பிள்ளைகளைக்கண்டு கோபித்து நீங்கள் நெறியல்லா நெறிசெய்வதால் மீன்களாகஎனச் சபித்தனர். சாபமேற்ற குமரர் சாபம் நீங்கும்வகை எவ்வகை யென முனிவர்,குமாரக்கடவுள்இப்பொய் கையில் திருவவதரிப்பார். அவர்பொரு ட்டு உலகமாதாவாகிய உமாதேவியின் திருமுலைப்பால், இப்பொய்கையிற் சித

றும் அதனால் நீங்கள் சாபத்தினின்று நீங்குவீர்கள் என்றனர். இவர் ஒரு முறை யமுனையாற்றினைக் கடக்கச் செல்கையில் அவ்விடமிருந்த செம்படவரான் பெண்ணைக்கண்டு விரும்பி அவளுக்கிருந்த மச்சநாற்றத்தைப்போக்கி மணங்தந்துகூடி வியாசரைப்பெற்றனர். இவர் தாய்வயிற்றில் (கரு) வருடமிருந்தவராம். கொல்லவேண்டிவந்த அரக்கர்களால்விடப்பட்ட அம்பைப்பின்னிட்டுப்போம்படி செய்ததாலும், யாவரினும் சிறந்த மன்மதனுடைய சம்மோஹனமுதலிய அம்பின்வேதனையொழித்தவராதலாலும்பாவ எண்ணத்தையுடைய அன்னியரிடத்துத் தமது கோபமென்னும் அம்பைச்செலுத்துவ தொழிந்தவராதலாலும், தாயின் கருப்பத்திருந்து மந்திரோச்சாரணத்தால் வயிற்றைப்பீறி வெளிப்பட்டவராதலாலும் பராசர் எனப்பட்டனர்.

2. விஷ்ணுமூர்த்தி தேவர்களுக்குப் பாகித்து மிகுந்த அமிர்தத்தை இவரிடம் கொடுக்க இவர் அசுரர்க்குப் பயந்து பூமியில் புதைத்துவைத்தனர் அதைக் கவர வக்ராசுரன் தண்டாசுரன், வீராசுரன் மூவரும் முயலுகையில்அவர்களுக்குப்பயந்து பராசர் சிவமூர்த்தியைவேண்டச் சிவமூர்த்தி சத்தியிடம் சண்டகாதினி, வீரை, சயந்தி சயமர்த்தினி எனும்நான்கு துர்க்கைகளைப்படைத்து அசுரரைக் கொலை செய்வித்தனர். பிறகு முனிவர் அந்தஅமுதகுடத்தை எடுக்கவராது அது நதியாய்ப் பிரவகித்தது. அதுவே அமுதநதி, பவாநி கூடலிலுள்ளது.

ராசரம்—1. ஒரு புராணம்.

2. ஒரு தருமநூல்.

ராசரன் — 1. சோழநாட்டிலிருந்த ஒரு வேதியன். இவன் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறையிடம் பரிசுபெற்றுத் திருத்தங்காலில் தக்ஷிணமூர்த்தியைப் பரீக்ஷித்து அவனுக்குப் பரிசளித்தவன்.

2. பாஷ்கலர் மாணாக்கன்.

ராசிதன்—பாரதவீரரில் ஒருவன். காலபுத்திரன் அம்சம்.

ராசுரன்—1. சிவமூர்த்தியின் வரத்தால் உலகர்க்குத் தீமைசெய்துகொண்டிருந்த அசுரன். இவனை நரசிங்கவருக்கொண்டு விஷ்ணுமூர்த்தி கொலைபுரிந்தனர்.

2. ஒரு இருடி, இவர்தேவி வீர்யவத்சலை, விக்னராசர் என்னும் விநாயகமூர்த்தியை வளர்த்தவள்.

ராதீதன்—கத்ருதநயன்; நாகன்.

பாராந்தகச்சோழன் — சூரஆதித்தசோழன் சந்ததியான், இவன் சாரமாமுனிவர் சிவமூர்த்திபொருட்டு நாகலோகத்திலிருந்து கொண்டுவந்து பதித்த செவ்வந்திமலைப் பூவாணிகன் பரித்துக்கொடுக்க விருப்பாயேற்றுச் சாரமாமுனிவர் பூவாணிகனைப் பிடித்துக்கொடுத்தும் தண்டியாமல் மீண்டும் பூவைத் திருடிவந்துகொடுக்க உடன்பட்டிருந்தமையால் முனிவர் சிவமூர்த்தியிடம் முறையிட்டு வேண்டினர். அதனால் சிவமூர்த்தி ஏவலால் மண்மாரி இவன் பட்டணத்தையும் இவனையும் பின்னொடர்ந்து அழித்தது. இதில் இவன் மனைவி ஒருத்தி தப்பிக் காரிகாற் சோழனைப்பெற்றாள்.

பாராந்தகன் — இவர் விஜயாலயன் மகனை ஆதித்தசோழனது குமரர். இவர்க்கு இராஜாதித்தன், கண்டராதித்தன், அரிஞ்சயன் என்று மூன்றுகுமரர் உண்டு. இவர் பாண்டிநாடு ஈழநாடு ஜெயங்கொண்டவர். இவர் வாணராசனைவென்று தம் சிற்றாசில் ஒருவரான பிரதிவிபதிக்கு ஆந்திரதேயத்தின் மேற்கிலுள்ள வாணதேசத்தைத் தந்து அவனுக்கு மாவலி வாணராயன் எனும் பட்டமுஞ் சூடினர். இவர் பல்லவர்களையும் வென்று தம்பெயரால் வீரநாராயணச் சேரியென்று ஓர் ஊர் உண்டாக்கினர். கொப்பா கேசரியைக் காண்க.

பாவசு—1. இரப்பியர் குமாராகிய ருஷி. அருத்தாவசு சகோதரன். இவர் அரசன் பொருட்டு வேள்விசெய்கையில் ஒரு கர்மவசத்தால் இரவில் செல்கையில் மான்ரூல் போர்த்திருந்த தந்தையை மிருகமென்று கொன்று நீங்கித் தந்தையென்று அறிந்து தம்பியாகிய அருவாவசுவை (அர்த்தாவசு)த்தன் பிரமகத்தி நீங்கத் தவஞ்செய்ய ஏவித் தான் அரசனுக்கு வேள்வி செய்துகொண்டிருந்தனன். அருவாவசு பன்னிராண்டு வருஷம் தவமுடித்து மீண்டு வேள்விச்சாலைவரத் தமயன் அரசனைநோக்கி இவன் பிரமகத்திசெய்தோன், இவனை நீக்குகஎனத்தம்பி திடுக்கிட்டு அரசனையால் நீங்கிச் சூரியனை எண்ணித் தவம்புரிந்து தந்தையைஉயிர்ப்பித்துத் தமயனைச் சேதஸ்தான த்தால் புனிதனுக்கினவன். (சே து - பு.)

2. யவக்ரீவனைக் காண்க.

பாவதன்—இலிங்கியைக் காண்க.

பரிகநேமி—சண்முக சேநாவீரன்.

பரிகிஷ்த்—அவிர்த்தானனுக்கு அவிர்த்தானியிடம் பிறந்த குமரன்.

பரிகிஸ்தன் — பராசீனபர்கிக்கு ஒரு பெயர்.

பரிகிஷ்துக்கள்—1. அக்னியபிமானி தேவதைகள்.
2. பிதரர்.

பரிகிஷ்மதி—பிரியவிரதன் தேவி. விச்வகர்மன் பெண்.

பரிக்சித்து–1. (பரிக்ஷித்து) அபிமன்யுவிற்கு உத்தரை யிடம் பிறந்த குமான். இவன் தாய் வயிற்றிலிருக்கையில் பாரதயுத்தம் நடந்தது. அக்காலத்தில் அசுவத்தாமன் பாண்டுபுத்திரர் வம்சம் நாசமாம்படி பாணப்பிரயோகஞ் செய்தனன். அந்தப்பாணம் உத்தரையின் வயிற்றிலிருந்த இக்குவைப்பேதிக்கச் சென்றது. அவ்விடம் திருமால் பஞ்சாயுதத்துடன் நின்று அத்திரத்தை யுங்கரிக்க அத்திரம் நீங்கியது. அங்குத்திருமால் திருவடிப்பரிசம் பெற்றமையால் பரிச்சித்துவெனப் பிறந்து கலி கடிந்து தருமம் நான்குபாதத்தால் நடக்கச்செய்தனன். இவன் இராஜருஷி. இவன் ஒருநாள் வேட்டைக்குச்சென்று வேட்டையாடுகையில், அம்பிற்குத்தப்பிச் சென்றமிருகத்தைப்பின்றொடருகையில் அது மறைந்ததுகண்டு அவ்விடம் மௌனமடைந்திருந்த சமீகருஷியைக் கண்டு மிருகம் எப்படிப் போயிற்றென்ன அவர் பேசாதிருந்தது கண்டு அவ்விடம் இறந்துகிடந்த பாம்பொன்றையெடுத்து அந்தருஷியின் கழுத்தில்சுற்றி நீங்கினன். அவ்வரசன் செயல்களை அருகிருந்த இருடியாலுணர்ந்த அம்முனிவரின் குமாரராகிய சிருங்கிமுனி கோபித்து இவ்வகை தீமைபுரிந்த இவன் இன்று ஏழாநாள் தக்ஷகனால் இறக்கவென்று சாபமிட்டனன். இதனைக் கௌரமுகரால் அறிந்த அரசன் சுகரால் தத்துவமுணர்ந்து ஏழாநாள் தக்ஷகனால் கடியுண்டு இறந்தனன். இவன்குமரன் ஜநமேஜயன். சாபமிட்ட முனிவரை மகாசத்தர்எனவும், கடித்த பாம்பினைக்கார்க்கோடகன் எனவும் தேவி பாகவதம் கூறும். (பரிக்ஷயம்=நாசம்) குருகுலம் நாசமடைந்த பின் பிறந்தவனுதலால் பரிக்ஷித்து எனவும் பெயர்பெற்றனன்.
2. குரு குமரன்.
3. சூர்யகுலத்தவனாகிய ஒரு அரசன், இவன் ஆயுதமகாராசன் புத்திரியாகிய சோபனையைக் காட்டில் மணந்து ஒரு தடாகத்தில் நீர் விளையாடச்செல்லுகையில் அவள்மறைய அவ்விடமிருந்த தவனாகள் விழுங்கினவென்று அக்குளங்களிலிருந்த தவளைகளையெல்லாங் கொலை புரியச் செய்தவன்.

பரிச்சேதம்–(ந) காலப்பரிச்சேதம், தேசப்பரிச்சேதம், வஸ்து பரிச்சேதம். ஒரு காலத்து உண்டு, ஒருகாலத்து இல்லை என்பது காலப்பரிச்சேதம். ஒரு தேசத்து உண்டு. ஒரு தேசத்து இல்லையென்பது தேசப்பரிச்சேதம். ஒரு பொருள் இதுவாகும், ஒருபொருள் இது அன்று என்பது வஸ்து பரிச்சேதம்.

பரிணமவாதசைவன்–உயிர் கெட்டுக் கூடி அரனடியில் ஒன்றுபடும் என்பன்.

பரிதி—1. ஒரு தீர்த்தம்.
2. திருவள்ளுவநாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருக்குறளுக்கு உரையிட்டவர்களில் ஒருவர்.
3. என்பது—அக்கினிக்கு அலங்காரமாகச் சூழப்போடும் சாதனைகளாகும். இவை பெரும்பாலும் பலாசசாதனைகளாம்.

பரிதிக்கண்ணன்—சூரபதுமன் குமரன்.

பரிதியின் ஏழுதிரைகளாவன—தினமணி, கத்யை, லோகபந்து, சுரோத்தமை, தாமநிதி, பத்மினீவல்லபை, ஹரி: இவையன்றிச் சப்தாஸ்வன்கிற ஒரு குதிரையேயுண்டு. (லிங்காபட்டீயம்.)

பரிதிபாணி—பராசருஷியின் புத்திரன்.

பரிபாடல்–இது சங்கத்தாரால் தொகுக்கப்பட்ட எட்டுத்தொகையுள் ஐந்தாவது, பாவகையுள் ஒன்றாகிய இதுமுறையேதிருமால், குமரவேள், கடல், வையை, மதுரை முதலியவர்க்கு, அ, ஈக, க, உசு, ச, ஆக எழுபது பாடல்கள் கொண்டது. இதனை "திருமாற்கிருநான்குசெவ்வேட்குமுப்பத், தொருபாட்டுக்கார் கோளுக்கொன்று—மருவினிய, வையையிருபத்தாறு மாமதுரைநான்கென்ப, செய்ய பரிபாடற்றிறம்." (இதற்குப் பரிமேலழகர் உரையியற்றியதாகத்தெரிகிறது.) "விரும்பியருணீலவெற்பிமயக் குன்றின், வரும்பரிசு புள்ளுருமாலே—சுரும்பு, வரிபாடலின் சீர்வளர் துளவத்தோளாய், பரிபாடலின் சீர்ப்பயன்" என்பதால் அறிக.

பரிமளகந்தி—வேதவியாசர் தாய். பராசர் தேவி.

பரிமளாலயன் — இரத்தினவலியைக் காண்க.

பரிமேலழகர்—இவர் தொண்டைநாட்டில் திருக்காஞ்சிபுரத்திலிருந்த வேதியர். இவர் இளமையில் அழகரெனப் பெயரடைந்து தமிழ்ப்புலமையும் வடநூற் புலமையும்பெற்று வேதப்பொருளமைதியுடைய வள்ளுவர் அருளிய திருக்குற

ளுக்குத் தருமர் மணக்குடையர், தாமத்தர், நச்சர், பரிதி, திருமலையர், மல்லர், கவிப்பெருமாள், காளிங்கர் என்பவர்கள் இயற்றிய உரையேயன்றித் தாமும் ஓர் உரைசெய்தனர். அவ்வுரையை அரசன் முன்பிரசங்கிக்க அரசன் இதனை அவ்விடமிருந்த உருக்குப் பரிமேலிருந்து கூறு வீராயின் ஒப்புவோமென அவ்வகையே பழுக்கக் காய்ச்சிய பரிமேலிருந்து தம் உரை சிறந்ததெனக் கூறிப் பழுதில்லாமல் வந்தமையால் பரிமேலழகர் எனப் பட்டனர். இதனை "திருத்தகு சீர்த்தெய்வத் திருவள்ளுவர்தங் கருத்தமைதி தானேகருதி — விரித்துரைத்தான், பன்னு தமிழ்தேர்பரிமேலழகனெனு, மன்னு மூயர் நாமன்வந்து" எ-ம் "பாலெல்லா நல்லாவின் பாலாமோ பாரி லுள்ள, நூலெல்லாம் வள்ளுவர்செய் நூலாமோ— நூலிற், பரித்த வுரையெல்லாம் பரிமேலழகன், தெரித்தவுரையாமோ தெளி" எனக் கூறியிருத்தலின், இவரே உரையாளர் எனப் பெயரடைந்தனர். இவர் காலத்திருந்த நச்சினார்க்கினியர் விருத்தாதலின் அவர்க்குத் தாம்இயற்றியஉரையைக்காட்ட ஆசிரியர்சென்றிருக்கையில் நச்சினார்க்கினியர், "குடம்பை தனித் தொழியப் புட்பறந்தற்றே" என்னும் திருக்குறளுக்கு உரைகேட்க ஆசிரியர், "மூன்தனியாத முட்டை தனித்துக்கிடப்ப, அதனுட் கிடந்தபுள் பருவம்வந்த காலத்துப் பறந்துபோன தன்மைத்து" எனக் கூறக்கேட்டுத் தாம் கூடென உரைகூறியதைத் தெரிவித்து ஆசிரியர், பரிமேலழகர் உரையைப்புகழ்ந்தனர். இவர் தம்உரையில்ஆங்காங்குத் திருக்கோவையார், நாலடியார், சீவகசிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலியவற்றையெடுத்து உதகரித்திருப்பதினாலும், கம்பராமாயணமுதலியவற்றை உதகரித்தில்லாமையாலும், இவர்காலம் கம்பர் காலத்திற்கு முந்தியிருக்கலாம். இவர் நக்கீரர் அருளிச்செய்த திருமுருகாற்றுப் படைக்கும் ஒரு சுருங்கிய உரை இயற்றினர். அதனை "அரிமேலழகுறூஉ மன்பமைநெஞ்சப், பரிமேலழகன்பகர்ந்தான்-விரிவுரைமூ, தக்கீரிஞ்ஞான்று தனிமுரு காற்றுப்படையாம், நக்கீரனல்லகவிக்கு" என்பதாலறிக. இவர் சைவநூல்களுக்கு உரையியற்றி யிருத்தலாலும், திருக்குறளில் இறைவனது எட்டுக்குணங்களைத் தமது கொள்கையாகக்குறித்து மற்றவைகளைப் பிறன் கோளாகக் கூறுதலாலும் ஸ்மார்த்தர் என்பர். அரிமேலன் புறூஉம் அன்பமையந்தணன் என்பதால் வைணவர் என்பர். இவர் பரிபாடற்கு ஓருரை செய்திருப்பதாக "கண்ணுதற் கடவுளண்ணலங் குறுமுனி, முனைவேன் முருகனென விவர்முதலிய, திருந்து மொழிப் புலவரருந்த மிழாய்ந்த, சங்கமென்னுந் தங்கமலிகடலு, ளரிதினெழுந்தபரிபாட்டமுதம், அரசுநிலை திரீ இயவளப் பருங் காலங், கோதில்சொன் மகணைதை கக்கிடத்தலிற், பாடிய சான்றவர் பீடுநன்குணர, மிகைபடுபொருளை நகைபடு புன் சொலிற், றந்திடைமடித்த கந்திதன் பிழைப்பும், எழுதினர்ப்பிழைப்பு மெழுத்துருவொக்கும், பருதியின்வந்த பாடகர்ப் பிழைப்பும், ஒருங்குடன் கிடந்த வெவ்வாப்பாடமும், திருந்தியகாட்சியோர்செவிமுதல் வெதுப்பலிற், சிற்றறிவினர்க்குந் தெற்றெனத் தோன்ற, மதியின்றகைப்பு விதியுளியகற்றி, யெல்லையில் சிறப்பிற் றெல்லோர் பாடிய, வணிதிகழ் பாடத்தித் துணிதருபொருளைச் சுருங்கியவுரையின் விளங்கக் காட்டினன், நீணிலங் கடந்தோன்று டொழுமரபிற், பரிமேலழக னுரிமையி னுணர்ந்தே." என்பதால் தெரிகிறது. பின்னும் "திருந்திய தமிழறி தெய்வப் புலமை.....பரிமேலழக னெனப் பெயர்படைத்துத், தரைமேலு நித்த லமையோனே" எனும் பழைய வுரைப்பாயிரத்தை யடித்து "விரைத் தாரலங்கற் றிருவள்ளுவர்முன்னம்வெண் குறட்பா, நிரைத்தார்மிகுபொருணன்கும் விளங்க நெறிப்புலவ, ருரைத்தார் பலரு மதற்குரை தன்னே யுலகறிய, கருத்தான் வருத்தமைத் தான் கலைதே சொக்கை காவலனே" என்பதனாலும், "மூன்னுரைத்த தேவர்குறள்....., இன்ன நிதுவென்றுரைக்க வெய்திஞன்—மூன்னூற், புரிமேலழகிய கோப்போற்று தமிழ்க் கூடல், பரிமேலழகிய னென்பான்." என்பதால் இவர் சோழபாண்டி மண்டலங்களிலுள்ள ஒக்கூரினராகவும், மதுரை நகரத்தினராகவும் இருக்கலாம்.

பரிவர்த்தகன்— இவன் சிசுக்களைக் கர்ப்பத்திலிருந்து கலைக்குந் தேவதை.

பரிவர்த்தினி—பர்வதையின் தாய்.

பரிவித்தி—தம்பி கல்யாணஞ்செய்துகொள்ளத் தான் கலியாணமின்றி யிருக்குந்தமயன்.

பரிவேத்தா—உடன்பிறந்த தமயன் விவாகமில்லாதிருக்க எவன் முன்னதாக விவா

கஞ்செய்துகொள்ளுகிறவனே அவனுக்குப்பெயர்.

பருத்திக்கொல்லையம்மாள்—எழுபத்திஞலு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

பருவதகன்—சிவகணத்தவன்.

பருவதம்—நந்திமாதேவர் தவத்தால் மலையுருக்கொண்ட இடம். இதுவே ஸ்ரீசைலம்.

பார்வதர்—தேவமுனிவர். இராவணன் இவரை யார் என்னிடம் யுத்தஞ்செய்யும் வலியுள்ளார் என மாந்தாதாவைப் பலசாலியெனக் காட்டியவர்; நாரதருடன் பிறந்தாள் குமரர்.

பருவதன்—ஒரு இருடி. அம்பரீஷனுக்குப் புத்திரகாமேஷ்டி செய்வித்து நீங்க அவன் கவலுகையில் அம்பரீஷன் குமரியாகிய ஸ்ரீமதியிடம் விருப்பமடைந்து விஷ்ணுவின் மாயைக்குட்பட்டுக் குரங்குமுகம்பெற்று அப்பெண்ணைத்தான் மணவாதினால் அம்பரீஷனைக்கோபித்து அந்தகாரத்தை யேவினன். அம்பரீஷனிடமிருந்த ஆழி முனிவனைத்துரத்த விஷ்ணுவால் இரக்ஷிக்கப்பெற்றுவிஷ்ணு செய்த வஞ்சனையால் அவரை வணங்காதவன். நாரதர் உடன்பிறந்தாள் குமரன். இவரும் நாரதரும் ஒருவருக்கொருவர் மனஎண்ணங்களை ஒளிக்காது இருப்போமென இருக்கையில் நாரதர் அதைக்கடந்ததால் குரங்குமுகமாக நாரதரைச்சபித்தவன், இவன் நாரதனைக் குரங்குமுகமாக்கியதால் இவனைக் கழுதைமுகமாக ஸ்ரீமதிசபித்து விஷ்ணுவை மணந்தனள்.

பருவம்—(எ) பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண். இவர்க்கு முறையே வயதெல்லை ஐந்துமுதல் எழளவுபேதை. எட்டுமுதல் பதினொன்று அளவும் பெதும்பை. பன்னிரண்டுமுதல் பதின்மூன்று அளவும் மங்கை. பதினொன்குமுதல் பத்தொன்பது அளவு மடந்தை. இருபதுமுதல் இருபத்தைந்து அளவும் அரிவை. இருபத்தாறுமுதல் மூப்பத்தொன்று அளவும் தெரிவை. மூப்பத்திரண்டு முதல் நாற்பது அளவும் பேரிளம்பெண். ஷி (சு) கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில், இவை ஆவணி முதலிரண்டிரண்டு மாதங்களாகக் கணக்கிடப்படும். ஷி (சு) வாலே, தருணி, பிரவிடை, விருத்தை.

பராசுரன்—அதிபுத்திரன். இவன் புத்திரன் காலநரன்.

பர்க்கன்—1. (சக.) விதிகோத்ரன் குமரன். இவன் குமரன் பார்க்கபூமி.

2. பிரகிருதியை அஷ்டமூர்த்தமாய்த் தாங்கிநிற்கும் சிவமூர்த்தம்.

பர்கிஞசுவன்—கிருசாசுவன் தந்தை. இவனுக்கு அமிதாசுவன் என்றும்பெயர்.

பர்சன்யன்—1. ஓர் பிரசாபதி.

2. மேகநாதன்.

பர்ணாதன்—ஒருவேதியன்சருகுமுதலியபோஜனஞ்செய்து சிவபூசை செய்துவருகையில் ஓர்நாள் தருப்பை கொய்ய அது அவன் கையிற்பட்டு உதிரமொழுகியது. அதனைக்கண்ட யோகியாகிய அவன் ஆனந்தக்கூத்தாடுதல் கண்ட சிவபெருமான், ஓர் வேதியராயாங்குச்சென்று எக்காரணத்தால் கூத்தாடுகின்றனை யெனக்கேட்க விடைபகராது நடித்தது கண்டு அவ்விரலினற்றதை யகற்ற அதினின்றும் அமுதமொழுகியது. பின்னும் சிறிதுநேரங் கழித்தினின்றும் விபூதியொழுகியது. அதனைக்கண்ட வேதியன் அவரைப்பணிந்து கணாதிபர்பதமடைந்தவன். (சிவமகாபுராணம்.)

பர்மியாசுவன்—இருகூன் குமரன். இவன் குமரர் காம்பீலியன், சிருஞ்சயன், பிருகதிகூன், யவீநரன், முத்கலன்.

பர்வதராஜபுத்திரி—பார்வதி.

பர்வதை—ஒருதேவதை இவளுடன் விருகை கூடியிருப்பள். இவர்களிருவரும் மரம்மலை முதலியவற்றிலிருந்து பெண்களின் கருப்பத்தை அபகரிப்பவர்கள்.

பலகாசிவன்—குசிகன் தந்தை.

பலக்புகார்—ஒரு மிலேச்சஅரசன். இவன் கபீர் தாசரிடத்தில் உபதேசம்பெற்று அதைமறந்து ஒருநாள் தன்படுக்கையில் வந்து தன்னைக்கூடாது ஒருபுறமாகப் படுத்துறங்கின தாசியை நான்கு சவுக்குகள் முரியுமளவு அடிக்கும்படி கூறித்தானும் பார்த்திருக்கையில் தாசி அடிபட்டும் தான் அழாதவளாய்ச் சிரித்துக்கொண்டு வருதலைநோக்கி அரசன்அவளை என்னை சிரிக்கின்றனை என்றனன். தாசி படுக்கையின் ஒருபுறத்திலுறங்கின எனக்கு இவ்வளவு தண்டனையாலுல் முழுதிலும் படுத்துறங்கின உமக்கு எவ்வளவுண்டாகுமெனச் சிரித்தேன் எனக்கேட்டு அரசன் திடுக்கிட்டு ராச்சியமுழுதும் மந்திரிவசமாக்கித் துறவடைந்து ராமநாமம் பஜித்துக் காடடைந்து பெருமாளைத் தரிசித்து அவ்விடநீங்கியப்பாற் சென்று ஒரு பகீரையடைய, அப்பகீர் தனக்குப் பெருமாள்கொடுத்த இரண்டப்பத்தை

வைத்துக்கொண்டு இவரைக்கண்டு இவர்க்கு ஒருஅப்பம்போமேயென்று எண்ணி இவரை நீ புதியவனிங்கிருத்தல் கூடாதெனப் பலக்புகார் சற்றகல இருந்தனர். இதுவரையில் அரசனுக்கு எட்டுநாள்களாயின. ஆகாரங்கிடையாமையால் பெருமாள் பிராட்டியைப் பலக்புகாருக்கு அன்னமளித்துவரக் கூறப் பிராட்டி அன்னமளித்தனள். இதைக்கண்ட மூன்னைய பகீர் நான் நெடுநாள் தியானித்தும் அன்னந்தரவில்லை. எட்டுநாளைய பக்தனுக்கு அருளினன் என்று பெருமாளிடத்து வெறுப்பாய் உறங்கப் பெருமாள் கனவிடை அவன் ராச்சியசம்பத்தனைத்தையும்விட்டு நிஷ்காமியனாய் என்னைத்தியானித்தான் நீயோ அவ்வாறு செய்யாது தியானித்தாய்என்று விடையருளப் பகீர் பலக்புகாரைச் சரணமடைந்து இருவரும் நட்பினராய்ப் பகீர்களின் மடமடையஅப் பகீர்கள் இவரைப்பகீர்களுக்குரிய சின்னமிலாமைகண்டு இகழப் பெருமாள்பெரிய பகீர்போல வந்து இவரது நிலைதெரிவித்தனர். பகீர்கள் வெளிவந்து பலக்புகாரைப் பணிந்து மடத்திற் கொண்டடைந்தனர்.

பலதேனன்—பலனைக்கொன்ற இந்திரன்.

பலதன்—அரசப்பெண் வணிகனைக்கூடப் பிறந்த கரு.

பலதேவன்—பலராமன்.

பலந்தன்—நாபாகன் குமரன். இவனுக்கு அலந்தன் எனவும்பெயர். வச்சிரபிரீதி தந்தை.

பலபத்திரர் — பலராமருக்கு ஒருபெயர். பராக்கிரமத்தால் விசேஷித்ததால் பெற்ற பெயர்.

பலப்பிரமதனர்—பலப்பிரமதனி சத்திக்கு நாயகராகிய சிவமூர்த்தம். சூர்யவியாபி.

பலப்பிரமதனி—சூர்யனிடம் வியாபித்திருக்கும் சிவசத்தி இவளுக்கீசர் உக்ரர் (அல்லது) பலப்பிரமதனர்.

பலபட்டடைசொக்கநாதப்புலவர்— இவர் சற்றேறக்குறைய (உஹ0) வருடங்களுக்குமுன் தொண்டைநாட்டில் இருந்தவர். இவர் சொக்கர்மீதும் மீனாக்ஷியம்மைமீதும் கலிகளும், சிவந்தான், செங்குன்றையூரன், வல்லைக் காளத்திமுதலியார், மூதலியவரைப் புகழ்ந்தும் பாடியிருக்கின்றனர், இவர் படிக்காசுப்புலவர் கவியைப் புகழ்ந்து பாடியிருக்கின்றனர்.

பலராமர்—1. இவர் விஷ்ணுவின் அம்சமாய் வஸுதேவருக்கு உரோகணியிடம் அவதரித்தவர். இவரை ஆதிசேஷன் அம்சமெனவும்பரமபதநாதரதுவெண்ணிறமானஅம்சமெனவும், புராணங்கள்கூறும்.இவர்யோகமாயையால் கரிக்கப்பட்டவராதலால் சங்கருஷணரெனவும், பெயர் பெறுவர்.

2. இவ்வலன்என்னும்நிசாசரனைக்கொன்றவர். ஏர்கருண்டலத்தை யுடையவர். ஆயுதம் கலப்பை. இவர்க்கு வாருணியாகிய யமுனை இரண்டு நீலவஸ்திரங்களும் ஒரு பொன்மாலையு மளித்தனள். ஆகையால் அதனையணிந்து, நீலாம்பரன்எனப் பெயரடைந்தனர்.

3. ஆயர்பாடியில் இருக்கையில் வெகுவிதனென்னும்வாசுரனைக் கொன்றவர். இவர்முதலில்தேவகிகர்ப்பத்தில் இருந்து பின்உரோகணிகர்ப்பத்தில்சேர்ந்தனர் என்பர்.

4. சங்கருடனது சிரோரத்தினத்தின் பொருட்டுக் கண்ணனிடம் கோபித்து விதர்ப்தேசத்திலிருந்துமீண்டும்அதைக் கண்ணனளிக்கப் பெற்றுக்கொண்டவர்.

5. உருக்மணி மணத்தில் தம்முடன் சொக்கட்டான் ஆடித்தோற்றுச் செயித்தேனெனப் பரிகசித்த உருக்மியை அலாயுதத்தாற் கொன்றவர்.

6. கிருஷ்ணனுற் பிருந்தாவனத்திற் கேவப்பட்டுக் கள்ளுண்டுகளித்துக் கோபிகைகளுடன் விளையாடியமுனையை அழைக்கவாராதிருத்தல்கண்டு கோபித்துக் கலப்பையால் அதை இழுத்தவர். இவருக்குக் காந்தியென்று ஒருதேவி.

7. துரியோதனன் குமரியாகிய இலக்ஷ்மணைபொருட்டு அத்தினபுரத்துடன் கௌரவரை அலாயுதத்தால் கங்கையிற் றள்ள உத்தேசித்தவர்.

8. பாண்டவர் யுத்தத்தை உற்பாதத்தால் அறிந்து தீர்த்தயாத்திரைசென்று வலன்என்பவனை அலாயுதத்தாற்கொன்று ரைவதமலைக்கு அருகில் புராணம்சொல்லிக்கொண்டிருந்த சூதர்தம்மைக்கண்டுஎழுந்திராததினால் அவர் சிரத்தைக்கொய்து மீண்டும் இருடிகள் வேண்டலால் உயிர்ப்பித்து உக்ரசிரவஸ்ஸுஎன்னும் பெயர் தந்து பன்னிரண்டுவருடம் தீர்த்தயாத்திரை பூப்பிரதக்ஷணம் செய்துபிரமகத்தி போக்கிக்கொண்டு துரியோதனனை இடுப்பின்கீழ் அடித்து இறக்கச் செய்து அவன் மருடத்தை யுதைத்த வீமன்மீது கோபித்துக் கடுஞ்சினமடைந்து கண்ணனுற்கோபமாறினவர்.

9. இவர் ஒருமுறை சராசந்தனிடங் கோபித்துக் கலப்பையால் அவனைமோதினர்.

10. கம்சனுல் மல்லயுத்தத்திற்கு ஏவப்பட்ட முஷ்டிகனையும் அவன் தூனைவன் கூடனையுங்கொன்றனர்.

11. கம்சனைக்கொன்ற கண்ணனுடன் யுத்தத்திற்குவந்த அவன் தம்பியர் எண்மரையும் அலாயுதத்தாற் கொன்றவர். இவர், கண்ணனே நீங்கினவரல்லராதலால் கண்ணன் சரித்திரங்கள் பெரும்பான்மை இவரையுஞ்சாரும். இவர்பாரி இரேவதி, மற்றொருதேவி வாருணி.

12. இவர் நிலகாளிருந்து யதுவம்சம் இருடிசாபத்தால் ஒருவருக்கொருவர்சண்டையிட்டு இறந்தகாலத்துச் சமுத்திரஸ்நானத்திற்குச் சென்ற இவர் தனித்து ஓர் விருக்ஷத்தையடைந்து அதனடியில் தியானத்திருக்கையில் கண்ணன் தம்பி டம்வரக்கண்டு சேஷவுருக்கொண்டு கடலடைந்தனர் என்பர். இவர்க்குப்பனேக் கொடி.

பலவிகரணர்—சந்திரவியாபக மகாதேவருக்குஒரு பெயர்.

பலவிகரணி—சந்திரனிடத்தில் வியாபித்துப் பலத்தைவிளக்குஞ்சத்தி. இவட்கு ஈசர், மகாதேவர் அல்லது பலவிகரணர்.

பலன்—1. சுமதி குமரன். இவன் குமரன் சுநிதன்.

2. பாணுசுரன் குமரன்.

3. பலராமனுக்கு ஒரு பெயர்.

4. வத்சந்திரன் குமரன்.

5. இவன் எஞ்ஞனுக்குத் தக்ஷிணையிடம் பிறந்தவன். இவன் சகலகர்மங்களிலும் தக்ஷிணைகொடுத்த பலனளிப்பவன்.

பலாகன்—1. கத்ருதநயன் நாகன்.

2. வத்சந்திரன் குமரன் உத்தமனேக் காண்க.

பலாகாச்வன்—குசிகன் தந்தை. அசகன் குமரன், பூரு வம்சத்தவன்.

பலாசிவன்—1. கனித்திரன் பேரன். இவனுக்குக் கரந்தமன் எனவும் பெயர்.

2. வீர்யசந்திரன் குமரியாகிய வீரையை மணந்து ஒருகுமரனேப் பெற்று சோதிடரால் பிறப்பின் நிரகங்லேயாராய்கையில் தீயநிரகவீக்ஷண்யமில்லாமையால் அவீக்ஷித்தனெப் பெயரிட்டு வளர்த்தவன்.

பலாசினி—மகாநதியிற் கலக்கும் ஒருநதி.

பலாசுரன்—இந்திரனிடம் போரிட்டு அவனுல் கொல்லப்பட்ட அசுரன்

பலாயநன்—வீமன் மச்சநாட்டிற் கார்த்துறைகைல் வைத்துக்கொண்ட பெயர்.

பலி—1. விரோசனன் என்னும் அசுரனுக்குத் தேவியென்பவளிடம் பிறந்த அசுரன். பிரகலாதன் பேரன், இவன் மகாவீரன், இவன் ஒரு யாகஞ்செய்ய அதில் குதிரை, தேர், சிங்கத்துவசம், தனுசு, இரண்டு அம்பறாத்தூணி, ஒருகவசம் உண்டாயின. இவனுக்குப் பிரகலாதனன். கவசமொன்று அளித்தனன், சுக்கிரன் சங்கம் கொடுத்தனன். இவன் இவைகளேக் கொண்டு சுவர்க்க முதலியவற்றைச் செயித்து அரசாண்டிருந்தனன். பின்பு சில நாள் பொறுத்து அச்வமேதஞ்செய்கையில் விஷ்ணு காசிபரிடத்து வாமனராய் அவதரித்துப் பலியின் யாகசாலேயாகிய பிருகுவகூ கேஷத்திரத்திற் சென்று மூன்றடி மண்யாசித்தனர். இதுவிஷ்ணுவின் மாயையென்று அசுரப் புரோகிதனுகிய சுக்கிரன் தடுத்தனன். அதைப் பலிகேளாததால், சுக்கிரன் நிநந்து நீஜஸ்வர்ய பிரஷ்டனுகவெனச் சபித்தனன். வாமனர் யாசித்தபடி பலிதந்தனன். ஏற்ற வாமனர், ஈரடியால் மூவுலகளந்து ஓரடிவைக்க இடம்பெறுமலிருக்கச் சுக்கிரவர்த்தி தன் சிரத்தைக்காட்டினன். அச் சிரத்தை வாமனர் நிரகித்துப் பலிக்குச் சாவர்ணிமன்வந்தரத்தில் இந்திரனுக வரந்தந்து இந்திரனுகும்வரையில் பாதாளவுலகத்திற் சகல இன்பங்களேயும் அனுபவிக்கச் செய்து விஷ்ணு மூர்த்தியும் துவாரகபாலகராய் எழுந்தருளியிருக்கின்றனர். இந்த உலகத்தில் பாட்டனுகிய பிரகலாதனும் உடனிருக்கின்றனன். இவன் பாதாங்குஷ்டத்தால் இராவணன் திக்குவிஜயத்தில் தள்ளப்பட்டான். இவன்தேவிவிந்தியாவலி. இவன்சிரஞ்சீவி, இவனுக்கு நூறுகுமரர். அவர்களுள் வாணுசுரன் மூத்தோன், இவன் எலியாயிருந்து சிவாலயத்துத் திருவிளக்கைத் தூண்டிச் சக்கிரவர்த்தியாயினன் என்பர். இவன் பாதாளத்திருக்கையில் தேவகியிடம் உதித்தமைந்தர் இவனிடம் இருந்தனர். அவர்களேயனுப்பக் கண்ணன் கட்டளேயிட அவ்வகை அனுப்பினன்.

2. இவன் ஒருகாலத்தில் இந்திரனுக்குப் பயந்து கழுதை உருக்கொண்டு பாழ்ஞ்சுவரில் ஒளித்திருந்தனன். அப்பொழுது இந்திரன் இவனிருப்பிடத்தி லிவனேத் தேடிக்காணுது சுவரிடம் கண்டு இவ்வாறிருப்பதற்குக் காரணம்கேட்க இதற்கு விஷ்ணுமீன், ஆமை, வராகம்முதலிய ஆனதற்கு என்னகாரணமோ அதுதான் காரணமெனக் காலபலங் கூறி நட்புக்கொண்டவன் (தேவி - பாகவதம்.)

3. கிருச்சமத முனிவர் யோகவிழிப்

பில் பிறந்த அவுணன். இவன் தவத்தால் திரிபுரங்களைப் பெற்றுத் திரிபுரன்எனப் பெயர் பெற்றனன். இவன் சுக்கிலம், சுபிலம், சுவிர்த்தி என்னுங் கோட்டைகளை நிருமித்து அவற்றைக்காக்க வச்சிரதமிஷ்டிரன், வீமாகாயன், காளகூடன் என்பவர்களை நியமித்துச்சண்டன்,பிரசண்டன் இவர்களைச் சத்தியலோகம், வைகுந்தம் இவைகளைக்காக்க ஏற்படுத்தி ஒரு மனைவியுடன் கூடி மதனன் என்பவனைப் பெற்று அநேககாலம் அரசாண்டனன். (பாகவதம்.)

4. சூர்யகுலத்தரசன், புத்திரனில்லாது தவஞ்செய்யப் போயினவிடத்துத் தீர்க்கதமனைக் கண்டு அரண்மனைக் கழைத்துவந்து அவனுல் தன் மனைவியாகிய சுதேஷ்ணையிடம் அங்கன், வங்கன்,களிங்கன், புண்டரசன், சுக்நன் எனும்குமரரைப் பெற்றான். இவன் தந்தை, சுதபசு, சுதபன்எனவுங் கூறுவர்.

5. இந்திரனுற் கொல்லப்பட்ட அசுரன்.

பலியும்பலிதேவதையும்-1.பலிஎன்பதுதேவர்களை யெண்ணியிடும் சான்யஸங்கிரகம். இதில்பகாரம்;பலவர்த்தன்யம்;லிகாரம் சான்யஸங்கிரகம், இவ்விரண்டும் சேர்ந்தது பலி எனப்படும். இந்தப்பலிகளுக்குத் தேவதை இடங்களுக்குத் தக்கபடி கூறப்பட்டிருக்கிறது.

2. கிரகஸ்தன் ஓமகார்யத்தை முடித்துக்கொண்டு கிழக்குத் திக்கில் இந்திரனுக்கும், இந்திர பரிஜனங்களுக்கும், தெற்கில் யமனுக்கும்,யமபரிஜனங்களுக்கும், வடக்குத் திக்கில் சோமனுக்கும், சோமபரிஜனங்களுக்கும், தேவர்களுக்கு வீட்டின் வாசற்படியிலும், ஜலதேவதைகளுக்கு ஜலத்திலும், வனதேவதைகளுக்கு உரல், உலக்கை இரண்டில் ஒன்றிலும், லக்ஷ்மிக்குத் தன் வீட்டில் வடகிழக்கிலும், அல்லது தன்சயனத்தின் தலைப்பக்கத்திலும், பத்ரகாளிக்குத் தன் வீட்டின் தென் மேற்கிலாவது அல்லது தனது சயனத்தின் காற்பக்கத்திலும், பிரமனுக்கும் வாஸ்து புருஷனுக்கும் வீட்டின் நடுவிலும், விசுவேதேவர்களுக்கும் பகலிரவுகளில் ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கும் தேவதைகளுக்கும்முற்றத்திலும், சர்வாந்தர்யாமிக்கு மெத்தையின் மேலிடத்திலும் அல்லது தனக்குப் பின்புறத்திலும், பிதுர்க்களுக்கு மிகுந்த எல்லாவற்றையும் தென்முகமாகக் காலை மடித்துக்கொண்டு பூமியிலும், பலி வைக்கவேண்டியது. பின் தன் வீட்டிற்குச் சமைத்த அன்னத்தில் கொஞ்சம்எடுத்து நாய், பதிதன், சண்டாளன், தீராப்பிணியன்,காக்கை,கிருமிமுதலியோருக்குச் சுத்தபூமியில் பலி வைக்க வேண்டியது. இவ்வாறு நாடோறுஞ் செய்பவன் மேலான பதவியடைகிறான்.

பலிதன்—ஒரு எலி. வேடன்வலையில் அகப்பட்ட பூனையை விடுவித்தது.

பலினன்—(சூ.) விவசன்குமரன். மகாகொடிய கிருத்தியங்களைச் செய்த கொடுங்கோலரசன். இவன் குமான், கரந்தன்.

பலோமன்—தனுப்புத்திரனுகிய தானவன்.

பலை—1. இராமமூர்த்தி மித்திலைக்குச் செல்லுஞ் சமயத்தில், விச்வாமித்திரர் உபதேசித்த மந்திரம்.

2. (ந.) கடுக்காய், தான்றிக்காய்,நெல்லிக்காய், இவை திரிபலை யென்பர்.

பல்காயனர்—ஒரு யாப்பிலக்கண நூலாசிரியர். இவர்யாப்பு, காரிகைக்கு உதாரணமாகக் காட்டியிருக்கிறது.

பல்குநன் — அருச்சுநனுக்கு ஒரு பெயர். பங்குனிஉத்தரத்தில் பிறந்தவனுதலால்.

பல்லவதேயம்—1. பல்லவன் ஆண்டநாடு.

2. தனபதி அரசன் நாடு.

பல்லவராயன்—காஞ்சிபுரத்தை அரசாண்ட அரசன். இவன் காஞ்சியில் கணிகண்ணன் இராதவண்ணம் அகல்வித்துப் பின்பு கூமைவேண்டியவன்.

பல்லவன் — இவனும் வில்வலன் என்பவனும் பூர்வம் விஷ்ணு துவாரபாலகராகிய ஜயவிஜயர். இவர்கள் அரசராகப் பிறந்து விஷ்ணு பூசாபலத்தால் அப்பதமடைந்தவர்.

பல்லவி — இந்திரத்தியுமனுக்குப் பாட்டன்.

பல்லாதன்—உதக்சேநன் குமரன்; கர்ணனுல் பாரதயுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டவன்.

பல்யானைச்செல்புகழ்க்கீழ்க்குட்டுவன் — இமயவரம்பன் தம்பி, பாலைக் கௌதமனுரால் பாடல் பெற்றவன்.

பல்வலன்—இல்வலன் என்னும் அரக்கன் குமரன். இவன் இருடிகளை வருத்திக்கொண்டிருந்ததைக் கண்ட பலராமர் அலாயுதத்தால் இழுத்துக் கதாயுதத்தாற் கொல்ல இறந்தவன்.

பவகாணி—அழகர் மலையிலுள்ள ஓர் பொய்கை.

பவகிரி—ஓர் வித்யாதர நகரம்.

பவச்சுதன் — சடியின் மந்திரிகளில் ஒருவன்.

பவணமாதேவன்—யசோதரன் பிதா.

பவணந்திமுனிவர்—இவர் தொண்டைமண்டலத்துச் சங்காபுரம் சங்கமதிமுனிவர் குமரர். இவர் சைநர். இராமாநாதபுரத்திற்கும் மதுரைக்கும் இடையில் அரசுசெய்துகொண்டிருந்த சீயகங்கன் தமிழ் இலக்கணஞ்சிலவையும் எளிதில் உணர ஒரு நூல் செய்யவேண்டுமென வேண்ட நன்னூல் என்னும் ஒருநூல் செய்தனர். இது ஐவகை இலக்கணம் நிரம்பியது. இதில் தற்காலம் எழுத்துஞ் சொல்லுமே யிருக்கிறது. இந்த நூலுக்குச் சிறப்புப்பாயிரம் இயற்றியவர் இவர் மாணாக்கராகிய சமணமுனிவர். இந்நூற்கு, மயிலைமான், ஆண்டிப் புலவர், சங்கரநமச்சிவாயர், சிவஞானசுவாமிகள் முதலியோர் உரை இயற்றினர்.

பவநஜ்சயன்—கின்னரதேச ராச குமாரன்.

பவநவேகன்—பவபுரத்தரசன்.

பவநர் — மன்யுவிற்குச் சத்தியையிடத்து உதித்தகுமரர். தேவி தோஷை. குமரன் துவஷ்டா.

பவபுரம்—ஒரு வித்யாதரநகரம்.

பவபூதி—போஜன் சமஸ்தானத்திருந்த ஒரு வடநூற்புலவன்.

பவமானன்— அக்னிக்குச் சுவாகாவிடத்து உதித்தகுமரன்.

பவம்—சிவகணங்கள் வசிக்கும் உலகம்.

பவன்—1. ஒரு பிரசாபதி. சோமதேவனுக்கு அகாரசைச்செயிக்க இரதமுதலிய கொடுத்தவன். தக்ஷயாகத்தில் நந்தியால் சிக்ஷிக்கப்பட்டவன்.

2. ஏகாதசருத்திரருள் ஒருவன். தேவி அம்பிகை. இவன் பூதனென்பவனுக்குச் சுரபியென்பவளிடம் உதித்தவன்.

3 அருச்சுனனுக்குப் பிராமணஒழுக்கங் கூறிய பிராமணன்.

4. பூமியை அதிஷ்டித்து ஆத்மாக்களைக் காக்கும் சிவமூர்த்தி.

பவாத்தனன்—சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

பவானி—1. இமயபர்வதராஜகுமாரி.

2. கங்கையின் பிரிவுகளில் ஒன்று.

3. கலாவதியைக்காண்க.

பவித்திரம்—1. இது தருப்பையால் வலயமாகமுடிந்து சுத்தத்தினிமித்தம்கரத்தில்தரிக்கப்படுவது. பவித்திரத்தின் வலயம் இரண்டு அங்குலமும், பிரமமுடி ஒருஅங்குலம் பிரமாணமுமாக அனைத்தும் கலந்து நான்குஅங்குலம் இருக்கவேண்டும். சுருதிஸ்மிருதி சம்பந்தமான காரியங்களைப் பவித்திரம் இன்றி ஒருக்காலும் செய்யக்கூடாது. அப்படிச் செய்யின்செய்யும் காரியம் அனைத்தும் வியர்த்தமாம். இது மனுவாக்குக் காயங்களிலுல் செய்யப்படுகிற பாவத்திலுல் விழுகின்றநரகத்திலிருந்து காக்கப்படுகிறதால் பவித்ரம் என்றபெயர்.

2. பதுமுதன் தாய்.

பவித்திரர்—பதினான்காம் மன்வந்தரத்துத் தேவர்.

பவித்திரை—விசாரசருமர் தாய். எச்சதத்தன் தேவி.

பவியதூடாமணிபாண்டியன்—முழுது கண்டராமனைக் காண்க.

பவிரகாசன்—புரிசைக் கிரியென்னும் பட்டணத்து அரசன். பாவஞ்செய்து நரியாய்ப்பிறந்தும் மாம்சபகூணம் நீக்கி நன்மையடைந்தவன்.

பவிஷ்யத்புராணம்—இது பதினெண்புராணங்களுள் ஒன்று. இது உலகஉற்பத்தி சிருட்டிபேதம் முதலியவற்றை உரைப்பது. (ஈக,000) கிரந்தமுடையது.

பவுராரி—வசுதேவருடைய பாரி.

பவுஷ்பஞ்சி—சுகவர்மா மாணாக்கர்.

பவோற்பவன் — 1. சிவமூர்த்தியின் திருநாமங்களில் ஒன்று.

2. ஏகாதசருத்ரரில் ஒருவன்.

பவ்யன்—1. ஓர் முனிவன், பாரிமமதை.

2. பிரியவிரதன் குமரன்; சாகத்தீவையாண்டவன்.

பழனியப்பன்தேசிகர்—இவர் நொச்சியூரிலிருந்த கவிவாணர். இவர் சற்றேறக்குறைய (ஈ00) வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தவர். திருவுசாத்தான புராணம் இயற்றியவர்

பழமொழி—சைநமுனிவராகிய மூன்றுறையரையாற் செய்யப்பட்ட நீதிநூல். சங்கமருவிய பதினெண்கீழ்க் கணக்கினுள் ஒன்று.

பழையனூர்நீலி—நீலியைக்காண்க.

பழையன் — பாண்டிநாட்டில் மோகூரில் உள்ள சிறுநிலமன்னன். இவன் காவல் மரமாக வேம்பினைவளர்த்தனன்.

பள்ளிகொண்டான் — இவர் ஒரு பரதவர் குலத்தைச்சேர்ந்த பிரபு. இவர் பலவித்வான்களுக்குப் பொருள் உதவிக் கவிகொண்டவர்; இவர்மீது நையாண்டிப்புலவன் "வள்ளிகொண்டான் மயிலேறிக் கொண்டான் மதிபோலுமலே, வெள்ளிகொண்டான் விடையேறிக்கொண்டான் விண்ணவர்க்கமுதம், துள்ளிகொண்டான் புள்ளிலேறிக்கொண்டான் சுபசோபனஞ்சேர், பள்ளிகொண்டான் புகழேறிக் கொண்டானென்று பார்க்கவென்றே." எனப் பாடிப் பரிசுபெற்றவன்.

பறநாட்டுப்பெருங்கோற்றனூர் — கடைச் சங்கமருவியபுலவர். (அகநானூறு.)

பறம்புநாடு — பாரிஎன்னும் வள்ளலின் நாடு.

பறிசாபாகவதர்—இவர் லக்ஷ்மிக்கன்பராய்ப் பண்டாரியில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்குங் கால் ஒருநாள் லக்ஷ்மிதேவி தரிசனந்தந்து உனக்கு என்னவேண்டுமெனப் பாகவதர் என்னுடைய வறுமை நீங்கவேண்டுமென லக்ஷ்மிதேவி, ஓர் பரிசக்கல் இவரிடம் கொடுத்து இதனிடம் இரும்பைக்காட்டின் பொன்னுக்குமாதலால் அவ்வகை செய்து வறுமை நீங்குக என்றனள். அவ்வாறே பாகவதர் மனைவியிடத்திதைக் கொடுத்து அவ்வாறுசெய்து வாழ்ந்துவருகையில், ஒருநாள் மனைவியாகிய கமலசா சந்திரபாகை தீர்த்தத்தில் நீர்முகந்துவருங்காலத்தில் நாமதேவரது மனைவிராஜாயி இவளை எதிர்கண்டு நானும் வருகிறேன் சற்றுநில் என்றுகூறி அவளும் நீர் மொண்டுகொண்டுவருகையில் இருவருள் இராஜாயி கமலசாவைப்பார்த்து நான் வறுமையால் வருந்துகின்றேன் நீ வளத்தோடு கூடியிருப்பதற்குக்காரணம் என்னவென க்கமலசாதனக்கு லக்ஷ்மிதேவியால் உண்டான பரிசக்கல்லின் தன்மைகூறக் கேட்டுஅதனைத்தான் பார்க்கவேண்டுமெனக் கமலசாவீட்டிற்குச்சென்று அதைக்கண்டு, அதைக் கமலசா இவளுக்குக் கொடுத்து நீ இரும்புகளைப் பொன்னுக்கிக்கொண்டு இதை என்னிடத்தில் மீண்டும் தருகவெனக் கூறித்தா,அவ்வகை ராஜாயி புரிந்து வளமாக அன்னமுதலிய தன் புருஷருக்குப் படைத்து வருங்காலத்தில் நாமதேவர் இவ்வகை வளப்பத்திற்குக் காரணம் என்னவென வினவ, இவள் கூறுமைகண்டு தான் கூறினால் அல்லாமல் உணவுசெய்யேன் என்ன அவ்வகையே மனைவியார் அக்கல்லைக்காட்ட நாமதேவர் அந்தக்கல்லைச்சந்திரபாகைத் தீர்த்தத்தில்வாங்கியெறிந்துவிட்டனர்.கமலசா இதைஅறிந்துகேட்கச் சிலநிது ஞாயமன்றெனவுங்கூறினர். இதையறிந்தபரிசாபாகவதர் நாமதேவரைநோக்கி இது நிராசையற்றவர்க்கு அழகன்றெனக் கோபிக்க நாமதேவர் பாகவதரைநோக்கி அந்த ஆற்றிற்கு அழைத்துப்போய் அதில்மூழ்கி அதிலிருந்தகற்களை வாரிக்குவித்துஉமது பரிச்சக்கல்லை எடுத்துக்கொள்ளுகவெனப் பாகவதர் ஒன்றும் தோன்றாமல் தம்மிடத்திருந்த இரும்புகளை அந்தக் கற்களின் மீது நீட்ட அவையனைத்தும் பொன்னுயின. இதையறிந்த பாகவதர், நான் நாம தேவரது மகிமையறியாமல் இவ்வகை செய்தேனென்று அவரது திருவடியில் வணங்கித் தீக்ஷைபெற்று அடியவராயினர்.

பறையன் — ஊர்காத்துப் பறைசாற்றும் புலைமகன்.

பறையூர்—சேரநாட்டில் உள்ளதோர் ஊர்.

பற்கரன்—சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

பற்றநன்—அருச்சுநன்.

பன்னகசயனன் — பாம்பிடம் பள்ளிகொண்ட திருமால்.

பன்னகாபரணன்—தாருகவனத்து இருடிகள் சிவமூர்த்தியிடம் விரோதித்து ஆபிசாரயாகஞ் செய்து எவியபாம்புகளை அணிகளாக அணிந்த சிவமூர்த்தி.

பன்னவாதை—சுதாயுவின் தாய்.

பன்னுசன்—திரௌபதைக் காண்க.

பன்சசேனி—இருஷபன் குமரனுகிய பரதன் பாரி. விச்வரூபன் பெண்.

பன்னிருபடலம்—அகத்தியர் மாணாக்கர் பன்னிருவராலும் கூறப்பட்ட புறப்பொருணூல்.

பன்னிருவர்ஆழ்வார்கள் — பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார், நம்மாழ்வார், மதுரகவியாழ்வார், குலசேகராழ்வார், பெரியாழ்வார், ஆண்டாள், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார்.

பன்னெடுந்தடாண்டியன் மாறன்வழுதி — கற்றிணை தொகுப்பித்த பாண்டியன்.

பன்றிநாடு — இராமநாதபுரம் சிவகங்கை முதலிய சேர்ந்தது.

பன்னாஜிரசபுத்திரர்—குஜராத்திதேயத்தில் டோகராபூர் என்னும் நகரத்தில் இருந்த அரசனிடத்தில் உத்யோகஸ்தர் ஒரு தீபாவளி பண்டிகையில் ஒருநாள் தீபோற்சவம் செய்துகொண்டிருக்கும்போது பன்னாஜி, தம் முன்றானையைக் கசக்கினர். அரசனதுகண்டு என்னவென்று வினவ துவரையில் பெருமாள் தீபோற்சவங் கொள்ளுகையில் அர்ச்சகர் தீபார்த்திசெய்யத் தீப்பட்டுப் பெருமாள் திருவாடை பற்றியது அதனைக் கசக்கினேன் என்றனர். அப்போதுபெருமாள் என்ன ஆடையுடுத்திருந்தனர் என்னப் பச்சையாடையென்றனர். உடனேயரசன் தன்னினத்தவஞ்சித் துவாரகையிலிருந்த அரசனுக்கெழுதி யுண்மையறிந்து பக்கருக்குப் மானியமுதலியகொடுத்து பகரித்துவந்தனன்.

பஜமாநன்—1. அந்தகன் குமரன்.
2. விரேதன் தந்தை.

பஸ்மாசுரன்—சுகன் என்னும் அசுரன் குமரன். (இவனே விருகாசுரன் எனவுங்கூறுவர்.) இவன் சிவமூர்த்தியையெண்ணித் தவம்புரியச் சிவமூர்த்தி இவனுக்குத் தரிசனந்தந்து யாது வேண்டுமென்றனர். அசுரன், நான் எவர்சிரத்தில் கைவைக்கினும் அவர்கள் இறக்கவென வரங்கேட்டு அவ்வகை அம்மூர்த்தி அருள்புரியப்பெற்றனன். இதன் உண்மையறிய அசுரன் சிவமூர்த்தியின் சிரத்தில் கைவைக்கத் தொடங்குகையில் சிவமூர்த்தி நாடகமாய் மறைந்தருளினர். உடனே விஷ்ணுமூர்த்தி இவ்வசுரன் காணும்படி பெண்ணுருக்கொண்டு வந்தனர். அசுரன் இப்பெண்ணைக்கண்டு விரும்பிப் பின்செல்லப்பெண் நீ ஸ்நானஞ்செய்து வருகவென அவ்வகை அவன் ஸ்நானஞ்செய்கையில் அறியாது தன் காத்தைத்தானே தலையில் வைத்துக்கொண்டு இறந்தனன். இவர் செய்கையைக்கண்ட சிவமூர்த்தி விஷ்ணுவின் கோலத்தைக்கண்டு புணர்ந்து அரிஅரப்புத்திரனைப் பெற்றனர் என்பர் சைவர். பின்னும் சிலர்விஷ்ணு பிரமசாரியுருக்கொண்டு அவனெதிரில் தோன்றி அவன் தலையை அவனே தொடும்படி தந்திரஞ்செய்து இறக்கச்செய்தனர் எனவுங் கூறுவர்.

பஷ்யன்—இரண்யநாபன் குமரன்.

பக்ஷம்—பூர்வபக்ஷம், அபரபக்ஷம் என இரண்டாம். பக்ஷம் பதினைந்துநாள் கொண்டது. பிரதமைமுதல் பௌர்ணமிவரையில் பூர்வபக்ஷம் எனவும், பௌர்ணமி முதல் அமாவாஸ்யை வரையில் அபரபக்ஷம் எனவுங்கூறுவர். இதனைச் சுக்கில பக்ஷம், கிருஷ்ணபக்ஷம் எனவுங்கூறுவர்.

பக்ஷிகள்—பக்ஷிகளில் பலபுண்ணிய வருக்கொண்டனவுள. அவற்றிற் சிலசுருக்கிக் கூறுகிறேன். அன்னம் பிரமனுக்கு வாகனம். கருடன் விஷ்ணுவிற்கு வாகனம். மயில் கந்தமூர்த்திக்கு வாகனமாயது, இந்திரனுக்கு ஆபத்துக்காலத்தில் உடம்பை யுதவியது. கழுகு சடாயுவின் உரு, இவ்வுருக் கொண்டோர் இருமுனிவர் பிரத்தியக்ஷமாகக் கழுகாசலத்தில் தவம் புரிகின்றனர். சிம்புள்—நரசிங்கத்தின் கர்வபங்கத்தின் பொருட்டு வீரபத்திரரால் எடுக்கப்பட்டவுரு. குயில், தக்ஷயாகத்திற் குப்பயந்த இந்திரற்கு உருவம். மன்மதகாளம், கரிக்குருவி, மதுரையில் சிவமூர்த்தியாலுபதேசிக்கப் பெற்றது. கோழி, கந்தமூர்த்திக்குக் கொடியாம். அன்றி, திருச்சிராப்பள்ளியில் அரசன் சேனையை மறித்துப் போரிட்டதுமாம். புறு, சிபியின் பொருட்டு அக்னிகொண்ட தேகமாம். அன்றி வாதிட்ட இருவர்தவத்தால் புணர்வுருக் கொடுத்ததுமாம். ஆந்தை, சிவபூசைசெய்து முத்தியடைந்த வுருவமுமாம். காகம், சநிக்கு வாகனமாம். இவ்வுருக்கொண்ட அசுரன் உருவமுமாம், யமப்பிரீதியுமாம். நாரை, மதுரையில் பொற்றாமரையினின்று நல்லறிவுபெற்ற வுருவாம். ஈ, சிவபூசைசெய்ததால் ஈங்கோய்மலையெனப் பெயர்தந்ததுமாம். பூவை—மன்மதன் தூதாம். கருடன், விஷ்ணுவிற்கு வாகனமாம். கழுகு-சம்பாதி, சடாயு, முதலியோர் கொண்ட வுருவாம். சக்ரவாகம், இது பெண்கள் கொங்கைக் கிணையாகக் கூறும் பக்ஷி. இதனைக் காமத்திற்குத் தூண்டும் புள்ளாகக் கூறுவதுண்டு. இது பகற்காலத்தினை பிரியாதிருந்து இரவில் பிரிந்து நிற்பதாகக் கூறுவர். இதனைக்கவிகள் நூல்களிற்புகழ்ந்து கூறுவர். கிளி, மன்மதனுக்கு வாகனமாம். தூது செல்லவுமாம். சுகருக்கு உருவமாம். கல்கிக்குச் சிவமூர்த்தியால் கொடுக்கப்பட்டது. இது காலமறிந்து கூறுவது. இது சிம்மளத்தீவின் பெருமையையும் பத்மாவதியின் விசனத்தையும் கல்கிக்குக் கூறி மணக்கச்செய்தது. அநந்தருஷியின் மனமயக்கத்திற்குக் காரணம் வினவி மார்க்கண்ட ருஷியைப் பிரளயகாலத்தில் எதை எப்படிக்கண்டீர் அதை அப்படிக் கூறுக எனக் கேட்டது. (கல்கி - புரா.) கோட்டான் இலக்குமியைக் காண்க.

பக்ஷி — (நி) வல்லூறு, ஆந்தை, காகம், கோழி, மயில், இவற்றிற்கு முறையே எழுத்து அ, இ, உ, எ, ஒ, உண்டி, நடை, அரசு, தூக்கம், சாவு, பிற்பக்கமாகில் உண்டி, சாவு, தூக்கம், அரசு, நடை, சா, தூக்கம் இல்லாதபொழுது அறிந்துசெய்யுள் முதலிய செய்தல் நன்மை.

பக்ஷிசுவார்—ஒருமுனிவர், இவர் விநதை புத்திரருள் ஒருவர். இவர் க்ஷிராப்தியின் பாலுண்டு உயிர்தாங்கிவருகையில் அக்கடலிலுள்ள சலசரங்கள் மனவிமக்களுடனிருத்தல்கண்டு தாமும் அவ்வாறிருக்க விரும்பிச் சுதன்மனெனும் அரசனிடஞ்சென்று தன்னெண்ணத்தைத்தெரிவிக்க அரசன் இவர் பக்ஷியுருக்கொண்டிருத்தலையெண்ணித் தம் பதினேந்து பெண்களுள் விரும்பியவர் உம்மை மணந்து கொள்ளக்கடவர் என இருடி மண்டி

தனையொப்ப வடிவுகொண்டு அவர்களிடஞ்செல்ல அவர்களனைவரும் இருடியை மணந்து சுகித்தனர். (சிவமகாபுராணம்.)

பஹிஷ்டை—மன்னொருமுறை தேவேந்திரன் விருத்திராசுரனைக்கொன்ற பழி இவனைப் பிரமகத்தியாய்ப் பிடித்தது. ஆதலால் இந்திரன் தன்குறையைப் பிரம தேவரிடத்துக்கூறி இரக்க, அத்தத்திசை முகன் பிரம்மகத்தி தோஷத்தை நான்கு பாகமாய்ப் பகுத்து ஸ்திரீகளிடம் ஒரு பாகத்தைத்தந்து, ராஜ்ஸ்வலையாகும் போது அத்தோஷம் அணுகுமாறு நியமித்தனன். ஆகையால் பகிஷ்டையான ஸ்திரீயை நான்குநாளும் புருஷன் பார்க்கலாகாது. இந்தப் பஹிஷ்டையான ஸ்திரீ பஹிஷ்டையான முதலுள் சண்டாளஸ்திரீயையும், இரண்டாம்நாள் பிரம்மஹத்தி செய்தவளையும், மூன்றாநாள் வண்ணாத்தியையும், நான்காநாள் புனலாடிய பின் சுத்தம் உடையாளையும் ஒப்பள். மற்றை மூன்றுபாகம் ஜலத்தில் நுரை, மண்ணில் உவர், மரத்திடைப் பிசின் ஆயின.

பஃறுளி—குமரியாற்றிற்குத் தெற்கிலுள்ள நதி, கடல் கொள்ளப்பட்டது.

பா—(ச) வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, இவற்றுடன் மருட்பாக்கூட்ட ஐந்தாம். முறையே யிவற்றிற்குச் சாதி, நிலம், நிறமாமாறு, வெண்பாமறையோர், முல்லை, வெண்மையும், ஆசிரியப்பா-வரசர், குறிஞ்சி, செம்மை, கலிப்பா-வணிகர்; மருதம், பொன்மை, வஞ்சிப்பா-சூத்திரன், நெய்தல், கருமை, நாள், இராசியாவன, கார்த்திகைமுதல் ஆயிலியமீறுக வேழுநாள்களும், கர்க்கடகம், விருச்சிகம், மீனமென்றும் மூன்றுஇராசியும் வெண்பாவிற்காம். மகமுதல் விசாகமீறுகிய ஏழுநாள்களும், மேஷம், சிங்கம், தனுசுஎனும்மூன்றுராசிகளும்ஆசிரியப்பாவிற்காம். அனுடமுதல் அவிட்டமீறுகிய ஏழுநாளும் மிதுனந்துலாம் கும்பமென்னும் மூன்றும் கலிப்பாவிற்காம். சதயமுதல் பரணியீறுகிய ஆறுநாளும், இடபம், கன்னி, மகரம்எனும் மூன்றுராசியும் வஞ்சிப்பாவிற்காம். முறையே அதிதேவதை,புஷ்பம்,சந்தனம், ஆடை, ஆபரணமாமாறு வெ-சந்திரன், வியாழம், ஊ-சூரியன், செவ்வாய், க-புதன், சனி, வ-இராகு, கேது, புஷ்பமுதலிய மேற்கூறிய நிறப்பகுதியாற்கொள்க.

பாகஎக்ஞம்—இது அஷ்டகம், ஆக்ரஹாயணம், ஈசானபலி, சர்ப்பபலி, சிரார்த்தம், ஸ்தாலிபாகம், பார்வணம், மாசிகம் முதலிய சேர்ந்த வைதிகஎஞ்ஞும்.

பாகஎக்கியன்—சிவிர்ணனைக் காண்க.

பாகசாசனன்—பாகன் என்னும் அசுரனைக் கொன்ற இந்திரன்.

பாகராட்டிரன்—பாரதவீரருள் ஒருவன்.

பாகவதபுராணம்—இது பதினெண்ணுயிரங்கிரந்த முள்ளது. இதுபரிச்சித்தின் சாபம், சுகர்உபதேசம், கிருஷ்ணன் சரிதை, மன்வந்தரம், சூர்யவம்சசரிதம், பூரு, யயாதி, பிரியவிரதன் மரபு, கலிதர்மம் முதலியவற்றை யுரைக்கும். இப்பெயரால் மற்றொருபுராணம் வழங்கும். அதனைத் தேவிபாகவதம் என்பர். இதனைத் தமிழில்அநதாரியப்பமுதலியார் (சகஎ0) செய்யுளாக மொழிபெயர்த்தனர்.

பாகவரதன்—புனிந்தன் குமரன், இவன் குமரன் தேவவூதி.

பாகன்—விருத்திராசுரன் தம்பியாகிய அசுரன் இந்திரனுற் கொல்லப்பட்டவன்.

பாகீரதி—கங்கைக்கு ஒருபெயர். சூர்யவம்சத்துப் பகீரதன் தவத்தால் பூமிக்குவந்த படியால் இப்பெயர் அடைந்தனள். இவள் பிரமன் சபைக்கு வந்தபோது வாயுவும் உடன்வந்தவேகத்தால் ஆடைசற்றுவிலக அதை வருணன் ஆவலுடன் கண்டதால் பிரமனிடம் சாபமடைந்து வருணனைப் பூமியில்உதித்த சந்தனுவை மணந்து வசுக்களைப் புத்திரனைப்பெற்றுத் தன்பதம் அடைந்தனள்.

பாதகன்—1. வேதனுடைய வலதுதொடையைக் கடைந்ததால் பிறந்த கோரரூபமுடையவன், இவனை இருடிகள் நிவிதாவென்றழைத்தனர்.

2. (சூ.) விருகன் குமரன், இவன் இராச்சியத்தைப் பகைவர் அபகரிக்கையில் அரசன் பாரியருடன் வநமடைந்து மாணமடைய உடனிறக்க வெண்ணியபாரியரை அவரவருஷி தடுத்தனர். இவர்களுள் முதல்வி சுமதி, கருப்பிணியென்றுணர்ந்த சக்களத்தியர் அவளுக்கு நஞ்சூட்ட அவள் அவரவர் அனுக்கிரகத்தால் உயிர்பெற்றுச் சகரனைப்பெற்றாள். (பாகவதம்.)

பாதசுசி—பதினுன்காம் மன்வந்தரத்துருஷி.

பாததாயன்—பார்ப்பினி வைசியனைக்கூடிப் பெற்றபிள்ளை.

பாதபலி—ருஷபதீர்த்தங் காருக்குச் சுநந்தையிடம் பிறந்தவர்.

பாதராதன்—பிரஞ்சயன் குமரன்.

பாதுலிகன்—சோமதத்தன் தந்தை, அசாங்கனம்சம், சந்தனுதம்பி, பிரதீபன் குமரன்.

பாகீலிகன்—பாகுலிகனைக்காண்க

பாகீலிகம்—ஒருதேசம் இந்து நதிக்கருகில் உள்ளது. இளன் ஆண்டது.

பாகீலியர்—பூதநந்தன் குமார் பதின்மூவர்.

பாகீயவதி—ஒருவைசியன்பெண். இவள் தமக்கை புண்ணியவதி. இவ்விருவரும் கேதாரநாதர் விரதம் அநுட்டித்து அரசரை மணந்து செல்வத்திருந்தபோது பாக்யவதி செல்வத்தால் விரதத்தை மறந்து அரசனல் நீக்கப்பட்டுக் காடடைந்து புத்திரனைத் தமக்கையிடம் அனுப்பிச் செல்வம்பெற்றுவரக் கூறினள். இப்புத்திரன் செல்வம்பெற்று வரும்வழியில் இரண்டுமுறை கள்ளரால் பரிபட்டு அசரீரியால் கேதாரவிரதக் கேடென்றுகூறப் பெற்றுப் பெரியதாயிடங்கூறி விரதம் அனுட்டிப்பித்து மீண்டும் செல்வம் முதலியபெற்றுத் தாயிடம் அடைந்து செல்வத்துடன் இருந்தனன்.

பாக்கிழார்—குன்றத்தூரில் இருந்த வேளாண் குலத்தவர்.

பாசகர்ணன்—சுமாலி குமரனுகிய அரக்கன், இராவணசேநாபதி, அநுமனல் மாண்டவன்.

பாசண்டம்—இது சமயங்களைத் திரட்டிச் சொன்னநூல்.

பாசமுமுத்தான்றுறை—சிதம்பரத்தில் குருத்துரோகத்தால் வருணனுக்குண்டான பாசமொழித்ததுறை.

பாசன்—இருடிபுத்திரன் தவத்தால் ஞான மடைந்தவன்.

பாசண்டசாத்தன்—(கசு) வகைத்தருக்கக் கோவையில்வல்லஜயனென்னுங் கடவுள். (சிலப்பதிகாரவுரை.)

பாசி—திருதராட்டிரன் குமரன்.

பாசினி—தருமன் குமரி. பருந்துகளையும், ஆந்தைகளையும் பெற்றனள்.

பாசுபதசைவன்—இம்மதத்தவர்க்குச் சிவன் விபூதியுஞ் சடைமுடியும்உடைய மூர்த்தியாய் அருள்செய்வன். இதுஅகச் சமயத்துள் ஒன்று.

பாசுபதபுராணம்—அருச்சுனனுக்குப் பாசுபதந்தரவும், ஆத்மாக்களுக்குப் பதியாந்தன்மையைத் தெரிவிக்கவும் எழுந்தருளிய சிவபிரான் திருக்கோலம்.

பாசுபதாஸ்திரம்—இது ஐந்துமுகம் பத்துக் காதுகள் முகம் ஒவ்வொன்றிற்கு மூம் மூன்றுநேத்ரம், பார்க்கக்கூடாத அதிபயங்கரமான பத்துக்கைகளும், மகாபலமும், கோரைப்பற்களுடைய அதிபயங்காரமும், அதியுக்ரமும், மகத்தாகியத்வனியும், ஜயிக்கப்படாததாகியும், நாக்கையுதட்டிலே நக்கிக்கொண்டு கோடிசூர்யப் பிரகாசமாய் வலதுகைகளில் அக்னி, வேதாளம், சூலம், சக்தி, அங்குசம், இடதுகைகளில் சர்ப்பம், குந்தம், சக்ரம், கட்கம், முத்கரம், இவ்விதஆயுதங்களையுடையதாய்ச் சத்ருசங்காரியாய் ரோகங்களைப் போக்கடிப்பதாய் இருக்கும்.

பாசுபதிமதம்—இவன் நிமித்தகாரணன். இவன், முதலில் பரமாணு உபாதானகாரணமாய் உலகத்தையுண்டாக்க ஆன்மாக்கள் மும்மலத்தில் கட்டுண்டு ஆகமத்தின்படி சிவபூசையால் கன்மநீங்கிப் பதியோடு ஒப்பது மோக்ஷம் என்பன்.

பாசுமதன்—பஞ்சவன் புத்திரன், பித்ருக்களைக்காண்க.

பாச்சார்—அறுபத்துநான்கு கணதேவர்.

பாஞ்சசன்யம்—1. பஞ்சசனைக்காண்க.
2. ஒரு அக்னி.

பாஞ்சராத்திரம்—வைஷ்ணவாகமத்தில் ஒன்று. இதை அநுசரித்தவர் பாஞ்சராத்திரர். இது வைஷ்ணவாகமம், இது, விஷ்ணுவாலயப் பிரதிட்டைக்குரியவிதி, குண்டமண்டலஸ்நபனவிதி, அக்னிகார்யவிதி, துவஜாரோஹணவிதி, தீக்ஷை, ஆராதனம், புருஹூதாதனம், பூஜை, பஞ்சகௌவ்யம், மஹோத்சவம், யாகசாலாவிதி, ஜீர்ணோத்தாரணம், நாராயணபலி, மூத்ராலக்ஷணம், துஸ்வப்னப் பிராயச்சித்தம், ஸ்ரீவைகுண்டலக்ஷணம், மந்த்ரவிதி, யோகம், ஆசார்யலக்ஷணம், பிரதிமாலக்ஷணம், ஜலாதிவாஸனம், நயனோன்மீலனம் முதலிய விரிவாகக்கூறும். இதில் பின்சொல்லும் சம்மிதைகளல்லாமல் காபிஞ்சலசம்மிதை, காச்யபசம்மிசைவிரிவாகப் பலவிஷயங்கள் கூறும். இதுபவித்ரோச்சவாதிவிதி முதலியவற்றை விரிவாகக்கூறுவது. இது ஐந்துநாளையில் திருமால் பிரமனுக்குஉபதேசிக்கப்பிரமதேவர் நாரதருக்குபதேசிக்க நாரதர் மற்றமுனிவர்க்கு உபதேசித்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இது நூற்றெட்டுச் சம்மிதைகளாக வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவை, க-பாத்மம், உ-பாத்மோத்பவம், ங-மாயாவைபவம், ச-நளகூபரம், டு-திரைலோக்யமோஹனம், சு-விஷ்ணுதிலகம், எ-பரமாஹ்வயம், அ-நாரதீயம், கூ-தானதீயம், கொ-வாசிஷ்டம், கை-பௌஷ்கராஹ்வயம், கௌ-ஸநத்குமாரம், கங-ஸநகம், கச-ஸத்யாக்யம், கஞ-விச்வசம்மிதை, கசு-சதகாந்தம்,

கள-மஹேப்ரச்னம், கஅ-ஸ்ரீப்ரச்னம், ககு-புருஷோத்தமம், உ0-மாஹேந்திரசம்மிதை, உக-பஞ்சப்ரச்ஞக்யம், உஉ-தத்வசாகரம், உங-வாகீசம், உச-சாத்வதம், உசு-தேசோத்ரவிணம், உசு-ஸ்ரீகராஹ்வயம், உள-சாம்பர்த்தம், உஅ-விஷ்ணுசத்பாவம், உகூ-சித்தாந்தம், ங0-விஷ்ணுபூர்வகம், ஙக-விஷ்ணுதத்வம், ஙஉ-கௌளமாரம், ஙங-ராஹஸ்யம், விஷ்ணுபூர்வகம், ஙச-விஷ்ணுவைபாவிகம், ஙஞ செளரம், ஙசு-செளம்யம், ஙள-ஈச்வரசம்மிதை, ஙஅ-அநந்தாக்யம், பாகவதம், ஙகூ-ஜயாக்யம் மூலசம்மிதை, ச0-புஷ்டிதந்த்ரம், சக-செளநகீயம், சஉ-மாரீசம், சங-தக்ஷசம்மிதை, சச-ஔபேந்திரம், சஞ-யோகஹ்ருதயம், சசு-ஹாரீதம், சள-பாரமேச்வரம், சஅ-ஆத்ரேயம், சகூ-ஐந்த்ரம், ஞ0-விஷ்வக்சேநம் ஔசனசாஹ்வயம், ஞக-வைஹாயசம், ஞஉ-வைஹாகேந்த்ரம், ஞங-பார்க்கவம், ஞச-பராபூருஷம், ஞஞ-யாஞ்ஞவல்க்கியம், ஞசு கௌதமீயம், ஞள-பௌலஸ்த்தியம் சாகலாஹ்வயம், ஞஅ-ஞாஞர்ணவம், ஞகூ-ஜாமதக்ன்யம், சு0-யாம்யம், நாராயணத்மகம், சுக-பராசர்யம், சுஉ-ஜாபாலம், சுங-காபிலம், சுச-வாமஞஹ்வயம், சுஞ-ஜயோதரம், சுசு-பிராகஸ்பத்யம், சுள-ஜைமினம், வாமஞஹ்வயம், சுஅ-காத்யாயனீயம், சுகூ-வால்மீகம், எ0-ஔபகாயனசம்மிதை, எக-இரண்யகர்ப்பம், எஉ-ஆகஸ்த்தியம், எங-காருஷம், எச-போதாயஞஹ்வயம், எஞ-பாரத்வாஜம், எசு-நாரசிம்மம், எள-கார்க்கியம், எஅ-உத்தரபூர்வகம், எகூ-சாதாதபம், அ0-ஆங்கீரசம், அக-காச்யபம், அஉ-பைங்களாஹ்வயம், அங-த்ரைலோக்யவிஜயம், அச-யோகம், அஞ-நாரதீயம், அசு-வாருணம், அள-கிருஷ்ணம், அஅ-ஆம்பரம், அகூ-ஆக்நேயம், கூ0-மார்க்கண்டேயசங்கிரகம், ககூ-மகாசாதத்குமாராக்யம், கூஉ-வியாசாக்யம், விஷ்ணுசம்மிதை, கூங-அதிர்புத்னியசம்மிதை, கூச-பிரம்மாராகவசம்மிதை, கூஞ-மார்க்கண்டேயம், கூசு-பார்வதம், கூள-பிரம்மநாரதசம்மிதை, கூஅ-சுக்ராருத்ரசம்மிதை, கூகூ-உமாமஹேச்வரசம்மிதை, க00-தத்தாத்ரேயம், க0க-சர்வாக்யம், க0உ-வாராஹம், க0ங-மஹிராஹ்வயம், க0ச-சங்கர்ஷணக்யம், க0ஞ-பிரத்யும்னம், க0சு-வாமனம், க0ள-கல்கிராகவம், க0அ-பிராசேதசாக்யம் முதலிய.

பாஞ்சாலன்—1. சத்திக்கு ஓர்படன்.

2. மதனதூல் ஆசாரியன்.

3. அரம்மியாசுவனேக்காண்க.

4. பாஞ்சாலதேசம் ஆண்டவன். திருபதன்; அருச்சுனஞல் கட்டுண்டவன். தௌரியோதனனேச் சோமகேயாதிகளால் அடிப்பித்தவன். உபயாசஞசன்முதலியமுனிவரால் யாகாக்ஞியில் திட்டத்துய்ம்மனேயும் திரௌபதியையும் ஒருவில்லேயும் பெற்றவன். பாரதவீரரில் ஒருவன். மருத்துவர் அம்சம்.

பாடங்கேட்போர் கேட்கத்தகாதோர்—தன்மகன், ஆசிரியன்மகன், அரசன்மகன், அதிகப்பொருள் தருவோன், வழிபடுவோன், சொல்வதை விரைவிற்கிரகிப்போன் ஆகிய இவர்களுக்கு ஆசிரியன் பாடம் கூறலாம். கள்ளுண்போன், சோம்பேறி, மானி, காமி, கள்வன், பிணியன், எழை, பிணக்கன், சினத்தன், துயில்வோன், மந்தன், தூலின் விரிவிற்கஞ்சுவோன், இரக்கமிலான், பாவி, பொய் கூறுவானுக்குப் பாடங்கூறலாகாது.

பாடலஞர்—ஒருதமிழ்நூல் ஆசிரியர், இவர் சொன்ன சூத்திரம் காரிகையின் ஒரு இடத்தில் உதாகரித்திருத்திருக்கிறது.

பாடலாவதி—இருக்ஷபர்வதத்தில் உற்பத்தியாகிப் பாயும்நதி.

பாடலிபுத்திரம்—இதற்குக் (குசுமபுரி, புஷ்பபுரி) எனவும்பெயர். இது தற்காலம் பாட்ஞ கங்கைக் கரைக்கண் இருக்கிறது. மகததேசாதிபதியாகிய உதயாச்வஞல் நிருமிக்கப்பட்டது. இது பௌத்தரும் வைதிகசமயத்தாரும் இருந்த இடமென்று சீனயாத்ரிகன் ஹியூன்சங்கு கூறியிருக்கின்றனன்.

பாடாணவாதசைவன்—இவன் ஆன்மா மூத்தியிலும் சகசமலம் நீங்காது கல்போற்கிடக்கும் என்பன்.

பாட்டமதம்—இம்மதத்தாபகர் பாட்டர் என்பவர், இம்மத சித்தாந்தம், ஆத்மா கூனி கரூபமன்று, ஆயினும் ஸ்திரச்வரூபமான ஆத்மா சடமாகவும் சித்தாகவும் இருக்கிறான்; எவ்வாறெனின்? நித்திரையினின்று எழுந்தவன் நான்மரம் போல் தூங்கினேன் எனவும், விழித்துக் கொண்டவனுக்கு அறிவு உதித்தலின் சித்ஸ்வரூபமென்றுங் கூறப்படுகிறான். சுவஷுப்தியில் ஆத்மஸ்வரூபம் தவிர வேறொன்றும் தோன்ற திருத்தலின் ஸ்மரணத்திற்குக் காரணம் சுவஷுப்தியின் ஞானமே ஆதலால் இதுவே ஆத்மஸ்வரூபம் என்பன். இதனுல் ஆத்மாபிராகாசனுகவும் அப்பிரகாசனுகவு மிருக்கிறான். எவ்வாறெனின் சுவஷுப்தியில் சேதனனுடைய ஆயாஸ

சகித அஞ்ஞாஞ நந்தமயகோசம் ஆத்மா என்று கூறப்படுகிறது. ஆதலால் ஆநந்த மயகோசமே ஆத்மா என்பது இம்மதம். இம்மதத் தாபகருக்கு வார்த்திககாரர் எனவும் ஒருபெயர்.

பாட்டாசாரியன்மதம்—இவன்வேதம் நித்தியமாய் அநாதியாய் முதல் ஈறு இன்றி யிருப்பது. இது ஒருவராற் கற்பிக்கப் பட்டது அன்றுஎன்பன். இதை அநுட்டித்து இதில் உள்ள யாகாதிகர்மங்களைச் செய்வது முத்தியென்பன்.

பாட்டியல்—இது வச்சணந்தி, குணவீரபண்டிதன், இந்ரகாளி முதலியவர்களாற் செய்யப்பட்ட செய்யுளிலக்கணம்.

பாணபத்திரர்—இவர் வரகுணபாண்டியன் சபையிலிருந்த யாழ்வல்லபாணர். இவர் காலத்துப் பாண்டியன் சபையில் தன் யாழ்வல்லமையைக் காட்டிப் பரிசுபெற எமநாதன் என்னும் வடநாட்டான் ஒருவன் வந்து செருக்குற்றிருத்தலைப் பாண்டியன்கண்டு பத்திரரையழைத்து எமநாதனுடன் பாடவல்லீரோ என்றனன். பாணர் சொக்கர் அருளால் பாடவல்லேன் என்று சொக்கரைத் துதிக்கச்சென்றனர். சொக்கர் எமநாதன் வீறுஅடங்க ஓர்விறகு விற்பவராய் விறகுகொண்டு யாழேந்தி எமநாதன் வீட்டுப்புறத்தில் விறகையிறக்கித் தாம் ஒருபுறத்தில் எழுந்தருளி யாழினைமீட்டிச் சாதாரிராகம் பாடினர். வீட்டில்இருந்த எமநாதன் புறத்தில்வந்து கேட்டு மனம்உருகி நீயார் என்றனன். விறகுவிற்பவர் நான் பாணபத்திரர் மாணக்கருள் ஒருவன் என்னை அவர் கிழவன் என்றுநீக்க நான் விறகுவெட்டிச் சீவிக்கிறேன் என்றனர். எமநாதன் இந்த விறகுதலையன் பாட்டு இப்படியிருக்குமாயின் பாணபத்திரன் பாட்டு எப்படிப்பட்டதோ வென்று அஞ்சிப் பாதிஇரவில் ஊரைவிட்டு ஓடினன். இதனைச் சொக்கர் பாணருக்கு அறிவித்துத் திருக்கோயில் எழுந்தருளினர். பின்பு பாணபத்திரர் இதனை அரசனுக்கு அறிவிக்க அரசன் சொக்கரைப் பாடுக என்றபடி அரசனிடஞ் செல்லாது சிவமூர்த்தியைச் சந்நிதிக்கு எதிரில்இருந்து பாடிவந்தனர். இவர் அரசனிடஞ் செல்லாமையால் பொருளின்றிவறுமையடைந்து வருந்துவதைச் சொக்கர்அறிந்து அரசன் பொக்கிஷத்தில் இருந்து பலபணிகளையும் பொன்களையும் நாடோறும் கொடுத்துவருகையில் பாணர் இவைகளைப் பெற்று உருக்கித்தாமும் அநுபவித்துத் தன்னைச் சார்ந்தவர்க்கும் கொடுத்துவந்தனர். இவ்வகை கொடுத்தல் சிலநாள்நிற்கப் பத்திரர் வறுமையால் உடல்வாடி நித்திரை புரிந்தனர். அப்போது சொக்கர் சித்த மூர்த்திகளாய்க் கனவில் தரிசனந்தந்து இனி அரசன்காணில்காவலாளரைத் தண்டிப்பான் ஆதலால் நாம் உன்வறுமை நீங்கும்படி சேரனுக்குத் திருமுகங்கொடுக்கின்றோம். கொண்டுசென்று காட்டி வறுமை நீங்குகஎன்று "மதிமலிபுரிசை மாடக்கூடற், பதிமிசை நிலவும் பாணிற வரிச்சிறை, அன்னம்பயில் பொழிலால வாயின், மன்னியசிவன்யான் மொழிதரு மாற்றம், பருவக்கொண்மூஉப்படியெனப்பாவலர்க்கு, உரிமையி னுரிமையி னுதவி யொளிதிகழ்,குருமாமதிபுரை குலவிய குடைக்கீழ்ச், செருமாவுகைக்குஞ் சேரலன்காண்க, பண்பால்யாழ்வல பாணபத்திரன், தன்போலென் பாலன்பன்றன்பால், காண்பது கருதிப்போந்தனன் மாண் பொருள்கொடுத்து வரவிடுப்பதுவே" இத்திருப்பாசுரமளித்துத் திருக்கோயில் எழுந்தருளினர். பாணர்விழித்துத் திருமுகத்தை யெதிரிற்கண்டு சிரமேற்கொண்டு சேரநாடுசென்றனர். இதற்குமுன்பே சிவமூர்த்தி பாணரதுவரவைச் சேரருக்கு அறிவித்தல்சேரர்பாணரை யெதிர்கொண்டு அழைத்துச் சென்றனர். பின் சேரமான் பெருமாணயனூர், உபசரிக்கப் பாணபத்திரர் அவ்விடமிருந்து மதுரைக்கு வரவேண்டுமென நினைக்கையில் சேரமான் பெருமாணயனூர் அவரது அவாவளவு பொன்கொடுத்து வழிவிட்டனர். இவ்வகை மதுரைக்கு மீண்ட பாணபத்திரர் நாடோறும் அர்த்தசாமவரையில் கடவுளைப்பாடும் நியமம்பூண்டு வருநாளில்இவரதுஅன்பைப் பலர்க்கும்சிவமூர்த்தி தெரிவிக்க வேண்டிப் பெருமழை வருவிக்கச்செய்தனர். பாணர் நந்திதேவருக்குப் பின்னிருந்துபாடுகையில் மழையின் குளிர்ச்சியாலும் அடியில் வெள்ளம் ஒதுதலாலும் கைகால்முதலிய விறைத்தும் அசையாது பாடுதல்கண்ட சொக்கர் பலகையொன்று அருளி அதின் மீதிருந்துபாடி மழைவிட வீடுசென்றனர். விடிந்தபின் பாண்டியன்கேட்டுப்பத்திரரையழைத்து முன்போலவே வரிசை நடத்திவந்தனன். திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணநாயனூர் எனவும் இவர்க்குப் பெயர். இவர் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகள் காலத்துஇருந்தவராகவும், சேரமான் காலத்தவராகவும் தெரிகிறது.

பாணவித்யாதரன் — பாணவம்சத்திற்பிற ந்த ஒருஅரசன். இவன் ஜகதேகமல்ல னுடைய புத்ரன்.

பாணர்—வைசியன் பிராமணப்பெண்ணைப் புணரப்பிறந்தவர்.

பாணன்—1. ஓர் காந்தருவன். பிற்பிறப் பில் கீசகனுய்ப் பிறந்தான்.

2. பலிச்சக்கிரவர்த்தியின் குமரன்.

3. சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

4. சமீகருக்குச் சுதானினியிடம் உதி த்த குமரன்.

5. (சூர்.) புரக்ஞயன் குமரன். இவன் குமரன் அநரண்யன்.

6. வசுதேவன் தம்பியாகிய அநீகன் குமரன்.

பாணசுரன்—பலியின் குமரன் இவன் பட் டணம் சோணிதபுரம். இவன் கம்சனுக்கு நண்பன். இவன் சிவபூசாபலத்தால் அக ண்டைச்வர்யமும் ஆயிரங்கைகளும்பெற் றுச் சிவமூர்த்தியைநோக்கித் தேவரீர் தவிர என்னோடு யுத்தம்புரியவல்லார் இல்லையாதலின் என்னோடு யுத்தம்புரிவா ரைத் தெரிவிக்கஎன வேண்டினன். ஆவ துணர்ந்த சிவமூர்த்தி அசுரனைநோக்கி உன் கோட்டையின்துவசம் எக்காலத் துத் துணிபட்டு விழுகிறதோ அக்காலத் தில் உன்னிலும் வலியன் உன்வலியை அடக்குவன்என்று மறைந்தனர். இதனை யறிந்த பாணசுரன் அரண்மனைக்குச்சென் று சுகத்துடன் சிலநாள்இருந்துஉஷை யென்னும் குமரியைப் பெற்றுவளர்த் துவந்தனன். அந்த உஷை வளர்ந்து பருவமடைந்து கனவில் அநிருத்த னைக்கண்டு காமுற்றுத் தன்தோழி யால் அவனை வருவித்துக் களவிற் புணர் ந்துவருகையில் பாணசுரன் அறிந்து அநி ருத்தனை விலங்கிட்டனன். இதனை நார தரால் அறிந்த கிருஷ்ணமூர்த்தி பாண சுரன்மீது யுத்தத்திற்குச்சென்று சிவ பூசைசெய்த இரண்டு கரங்கள்தவிர மற் றக் கரங்களையறுத்தனர். பின் இவன் தாய் கொட்டாரி புத்திரபிக்ஷைதரக் கண் ணனைவேண்ட அவ்வகைகண்ணன் அளி த்தனர். பின்பு பாணசுரன் அநிருத்தனை யும் உஷையையும் கண்ணனிடம் சேர்த்து அபராதக்ஷமை வேண்டினன். இவனை கடைசியில் சிவபூசாபலத்தால் திருக்கையிலையடைந்து சுடமுழாமுழக் கும் திருப்பணிசெய்து வருவானுயினன். தென் திசைமலைகளில் பொருள் நிரப்பி வைத்தவன். இவன் சிவபூசைசெய்து இறைவன் எதிர்ப்பட நாடோறும் ஆயி ரம் சிவலிங்கம் பூசிக்க வரம்பெற்றவன். இவன்பூசித்த லிலிங்கம் பாணலிங்கம்.

பாணினி—ஒருமகருஷி, இவர்தமது உள் ளத்தில் உலகமுய்ய வியாகரணம்! அரு னிச்செய்யவேண்டிச் சிவமூர்த்தியை தரிசித்து நிற்கையில்,சிவமூர்த்தி இவரது மனஎண்ணமறிந்து தமது திருக்கரத்தில் இருந்த நாதமயமாகிய டமருகத்தைச் சிறிது அசைத்தனர். அதிலிருந்து எழுத் துக்கள் உண்டாயின; அவ்வெழுத்துக் களே அருகிருந்த இவர், பன்னிரண்டு சூத் திரமாக்கினர். இதற்குப் பதஞ்சலி முநி வர் பாஷ்யஞ்செய்தனர்.

பாணினீயம்—பாணினி செய்த இலக்க ணம்.

பாண்டரங்கண்ணனர் — சோழன் இராச சூயம்வேட்ட பெருநற்கிள்ளியைப் பாடி யவர்.

பாண்டராங்கம் — இது வாலைராகிய தேரில் பிரமன் காணப்பராதி வடிவாகிய இறைவன் வெண்ணீறணிந்தாடியகூத்து.

பாண்டவர்—பாண்டுமகாராசன் புத்திரர் பாண்டுவிற்குக் குந்தி, மாத்திரி யென இருவர் தேவியர். இவர்களில் குந்திக்கு தருமன் பீமன் அருச்சுனன்என மூவர் குமாரரும்,மாத்ரியிடம் நகுலனும் சகாதே வனும் பிறந்தனர். இவர்கள் சரித்திரத் தைப் பாரதத்திற்காண்க.

பாண்டிநாடு—"வெள்ளாறது வடக்கா மேற்குப் பெருவழியாங், தெள்ளாற்புனற் கன்னி தெற்காகும்—உள்ளார, ஆண்ட கடல்கீழக் காமைம்பத் தறுகாதம், பாண் டிநாட் டெல்லைப்பதி" இவற்றை எல் லையாகக்கொண்ட நாடு.

பாண்டியன்—துஷ்யந்தன் பராஞ்சிய ஆசரிதன் குமரன் என்பர். இவன் முத லாகப் பாண்டியவம்சம் பரவிற்றுஎன்பர். சிலர், இதுவன்றி இந்திரன் பழிபெற்றுச் சிவபூசையாற் பழிநீங்கிச் சிவமூர்த்தியின் எதிரில் நிற்கையில் சிவமூர்த்தி இந்திரனை நோக்கி இக்கடம்பவனத்தைக் கெடுத்து நாடாக்கி நீ ஆள்க. உன்னிடம் மலையத்து வசன்என ஒருகுமரன் பிறப்பன். அவன் யாகத்தில் உமைகுமரியாகத்தோற்றுவள். அவளைநாம் திருமணம் புணர்வோம் என் றனர். அவ்வகை இந்திரன் குலசேகர பாண்டியனைப் பிறந்து அரசாண்டனன். அதுமுதல் இந்தவம்சம் பெருகியது. இவர்கள் மதுரை திருநெல்வேலி முத லியவற்றை ஆண்டனர்.

பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி — இவன் சிறந்த அறிவுடையான், எல்லாச்

சுகங்களிலும் புத்திரப்பேறு சிறந்ததென் பதைப்பாடியவன். இவன்காலத்துப் பிசி ராதையார் புலவர்.

பாண்டியன்ஆரியப்படைதந்தநெடுஞ்செழி யன் — கோவலனைக் கொல்வித்தவன்; கற்றேர்பால் மதிப்புடையான். ஊழ்வலி யாற் கோவலனைக் கொல்வித்தான். இவன் தன்னுடுகாக்க ஆரியரைத் தரு வித்தமையின் இப்பெயர் பெற்றான்.

பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ் சிய நன்மாறன்—ஆலூர் மூலங்கிழாராற் பாடப் பெற்றவன். இவன் தமிழ்நாட்ட ரசர் மூவரினும்மேம்பட்டுவிளங்கினான். இவனைப்பாடியபுலவர்.மதுரைமருதனிள நாகனார், மதுரைக்கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார், காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரி க்கண்ணனார், ஆலூர் மூலங்கிழார் வடம வண்ணக்கன்பெரிய சாத்தனார்.

பாண்டியன்ஏனாதிநெடுங்கண்ணனார் — கடைச்சங்கமருவிய புலவர். (அகநா னூறு.)

பாண்டியன் கருங்கையோள்வாட் பெரும் பெயர்வழுதி — ஒருபாண்டியன். இரும் பிடர்த்தலையாரால் பாடப்பெற்றவன்; ஈர மூங் கொடையுமுடையவன்.

பாண்டியன்கானப்பேர்தந்தவுக்கிராப் பெ ருவழுதி—ஔவைபாடலுக் களித்தவன். திருவள்ளுவர் குறளுக்குச் சிறப்புப்பாயி ரங் கூறினவன். வேங்கை மார்பனைவெ ன்று கானப்பேர் அரண்கொண்டான்.

பாண்டியன்கீரஞ்சாத்தன்—ஆலூர் மூலங்கி ழாரால் பாடல்பெற்றவன். இவன் புலவர் க்கு ஆணையிட்டுப்போகா மு றுத்து உணவளித்தவன். இவனுக்குப் பாண்டிக் குதிரைச் சாக்கயவன் என ப்பெயர் உண்டு.

பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சியமாறன் வழுதி — ஐயூர் மூடவனாராலும், மருத னிள நாகனாராலும், பாடப்பெற்றவன். வடநாட்டாசரை வென்று கீழ்ப்படுத்தி னவன். இவன் கூடகாரத்து இறந்தத னால் இப்பெயர் பெற்றான்.

பாண்டியன் சித்திரமாடத்துத்துஞ்சிய நன் மாறன்—மதுரைக் கூலவாணிகன் சீத்த லைச் சாத்தனாரால் பாடப்பெற்றவன். கூடிளைர்க்கினியன், கூடார்க்குப்பகை வன்.

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ்செழியன் — பகைவரை வெல்லுதலிற் சிறந்தவனும், குடிகளைப் பாதுகாத்தலில் வல்லவனும், கல்வியுடை யோனுமாம்.

பாண்டியன்நெடுஞ்செழியன்— குடபுலவிய னாரால் பாடப்பெற்றவன். தலையாலங் கானத்துச் செருவென்றவன். இவன் சேரன், செம்பியன், திதியன், எழினி, எருமையூரான், இருங்கோ வெண்மான், பொருநன், இவர்கள் எழுவரையும் வென் றவன். இவன் ஊர் கொற்கை, இவன் மீது மாங்குடிமருதனார் மதுரைக்காஞ்சி பாடிப் பரிசுபெற்றார்.

பாண்டியன்பல்யாகசாலைமுதுகுடுமிப்பெ ருவழுதி—நெடும்பல்லியத்தாலும்,காரிகி ழாராலும், நெட்டிமையாராலும் பாடப் பெற்றவன். அநேகயாகங்களைச் செய்த வன். சிவமூர்த்தியிடம் அன்பு வாய்த்த வன்.

பாண்டியன்மாகீர்த்தி—இவன் ஒருபாண்டி யன்; இவன் இருபத்துநாலாயிரம் யாண்டு அரசு வீற்றிருந்தான் ஆதலின் இவனும் இவன் சபையிலிருந்தாரும் அறிவு மிகுந் திருத்தலின் தொல்காப்பியமுனிவர் தாம் செய்த இலக்கணத்தை இவன் சபையில் அரங்கேற்றினர்.

பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத்துஞ்சிய பெருவழுதி — காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனாரால் பாடல்பெற்றவன். இவன்சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ் சிய பெருமாவளவனுடன் நட்புடையான்.

பாண்டிவம்சசேனபாண்டியன்— சேரவம் சாந்தக பாண்டியனுக்குக் குமரன்.

பாண்டீசுசுரபாண்டியன்— வம்சசிரோமணி பாண்டியனுக்குக் குமரன்.

பாண்டூரம் — துவாரகையில் இருந்த ஓர் ஆலவிருக்ஷம். இதன் அடியில் கண்ணன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனன்.

பாண்டு—1. இவன் விசித்திரவீரியன் தே வியாகிய அம்பாலிகையிடம் வியாசரால் பிறந்தவன். இவன்தேவியர் குந்தி, மாத் திரி. இவன் ஒருமுறை வேட்டைக்குச் சென்று அவ்விடம் மான்உருக்கொண்டு விளையாடிக்கொண்டிருந்த இருடிதம்பதி களை மானென்று நிசபுத்திசெய்து அம் பினால் எய்தனன். மான்உருக்கொண்ட இருடி தன் நிசவுருவுடன் வெளிப்பட்டு நீ, யாங்கள் விளையாடியிருந்தபோது அம் பினால் எய்தனை ஆதலால் உன் நாயகியு டன் புணருகையில் உயிர்நீங்குக எனச் சபித்து உயிர்விட்டனன். இச்சாபம்உணர்ந்தரசன்தனக்குநேரிட்டதைத் தனது பாரியர்க்குத் தெரிவித்தனன். குந்திதன க்குத் தெரிந்தமந்திரத் தால் தருமன், வீமன், அருச்சுனன் மூவரையும்பெற்று மிகுந்தமந்திரத்தை மாத்திரிக்கு உபதே

சித்து நகுலசகாதேவரையும் பெறுவித்தனன். பின் அரசன் சிலநாளிருந்து சுவர்க்கமடைந்தனன். இவனே யகூத்தலேவன் அம்சமென்றும் மருத்கணம்சமெனவும் கூறுவர்.

2. ஒரு இருடி. கொங்குநாட்டில் விஷ்ணுவையெண்ணித் தவஞ்செய்து சித்தியடைந்தவர்.

3. தண்டகாரண்யத்திற்கு அப்பால் இருக்கும் ஒரு பர்வதம்.

பாண்டுகம்பளம்—இந்திரன் ஆசனம். இதன் அசைவால் இந்திரன் உலகச்செய்திகளை அறிவான் என்ப.

பாண்டுசோபாகன்—சண்டாளனுக்கு வைதேகஸ்திரீயிடம் பிறந்தவன். இவனுக்கு மூங்கில் வேலை. (மநு.)

பாதகம்—(நி.) கொலை, பொய், களவு, கள்ளருந்தல், குருநிந்தை.

பாதி—(எ.) அகங்காரம், லோபம், காமம், பகை, பேருண்டி, காய்தல், சோம்பல்.

பாதகவநு—உக்கிரன், புளிந்தன், காலகன். மூத்தாயிகன், முதலியவர்.

பாதஞ்சலம்—பதஞ்சலியால்இயற்றப்பட்ட யோகபாஷ்யம்.

பாதபங்கயமலை—மகதநாட்டின் இராஜதானியாகிய இராசக்ருக நகரத்தின் அருகிலுள்ள மலை. இதில் புத்தன் அடிச்சுவடு உளதென்பர்.

பாதம்—இது ஐந்துவகை, அவை, சமநிலை உற்கடிதம், சஞ்சாரம், காஞ்சிதம், குஞ்சிதம், என்பன.

பாதவேகன்—திருதராஷ்டிரன் குமரன்.

பாதாளகேது—ஒரு அரக்கன். இவன் சரிதையைச் சுவலயாச்வனைக்காண்க. காலவன் தவத்தினை மதாலசையால் அழிப்பித்தவன். இருதத்துவசனைக் காண்க. வச்சிரகேதுவின் குமரன் என்பர்.

பாத்திரம்—பிரமனிடத்து உதித்த அக்னி.

பாத்மபுராணம்—பதுமபுராணம்காண்க.

பாத்ருத்விதியைவிரதம்—கார்த்திகை சுக்ல பக்ஷத்துவிதியையில் வருவது. இந்நாளில் உடன்பிறந்தாள் தன் உடன் பிறந்தானைத் தன் வீட்டிற்கழைத்து வந்து மரியாதைமுதலிய செய்வதாம். இதுயமுனை, தன்உடன்பிறந்த யமனைத் தன் வீட்டிற்கழைத்துவந்து விருந்து முதலிய செய்வித்ததால் இதை உலகத்தவர் கொண்டாடுகிறார்கள். இதனால் யமபயநீங்கியிஷ்டசித்தியடைவர்.

பாநு—1. தக்ஷன்பெண். குமரன்வேதருஷபன்.

2. வசுதேவன் தம்பி.

3. கிருஷ்ணமூர்த்திக்குச் சத்தியபாமையிடம் உதித்தகுமரன். இவனுக்கு ஒன்பதின்மர் தம்பியர்.

4. பிரதிவியோமன் குமரன்.

5. தருமன்தேவி,

6. நான்கு முகமுடைய சூர்யன். சிவசூர்யனுக்கு வலப்புறம் இருப்பவன்.

7. ஏமாங்கனைக் காண்க.

பாநுகம்பன்—சிவகணங்களில் ஒருவன், சிவமூர்த்தியின் சந்நிதியில் ஆயிரம்வாயால் சங்கம் பூரிப்பவன்.

பாநுகோபன்—சூரபன்மன் குமரன். இவன் இளமைப்பருவத்தில் தொட்டிலில் தூங்கும்போது சூரியன் முகத்தில் காய்ந்தனன். அவனைப்பிடித்துக்கட்டிப் பிரமன் வேண்டுகோளால்விட்டுப் பாநுகோபன் எனப்பெயர் பெற்றனன். அசமுகியின் கையை அறுத்தவர்களைத் தண்டித்தற்குப் பிதாவின் ஏவலால்புறப்பட்டு இந்திரன் நாட்டைக்கொளுத்திச் சயந்தனைச் சிறையிட்டவன். நவவீரர்களையும் பூதப்படைகளையும் வென்று மூர்ச்சையாக்கிக் கடையில் வீரவாகுதேவர் பிரயோகிக்க எடுத்த பாசுபதாத்திரத்திற்குப் பயந்து மேகத்தில் மறைந்து மயேந்திரபுரி சேர்ந்து இரண்டாநாள் தகப்பன் தோற்றதற்கு வருந்தி அவனிடம் செலவுபெற்றுக்கொண்டு மூன்றாநாள் மாயையைவேண்டி அஸ்திரம்பெற்று வீரவாகுவுடன் சண்டைசெய்யப் புறப்பட்டு யுத்தத்தில் பலதேவாஸ்திரங்கள் விட்டுச்சலித்து எதினாலும் வெல்லமுடியாதென்று மனம்நினைத்துக் கடைசியில் மாயைதந்த மோகனாஸ்திரம் பிரயோகித்து வீரவாகுதேவர் முதலியவரைப் பிணித்துக் கடலில் இட்டுத் தந்தையுடன் சயவார்த்தை கூறி மீண்டும்யுத்தஞ்செய்யப் புறப்பட்டு வீரவாகுதேவருடன் போர்செய்து தேவாஸ்திரங்களைப்பிரயோகித்து இரண்டுகரங்களும் முடிகளும் அறுபட்டு இறந்தவன். ஒருகாலத்துத் தன்தாயாகிய பதுமகோமளை இலக்ஷ்மி காதிருந்த பொன்னங்கிளி வேண்டுமென, வைகுந்தஞ்சென்று வலியப்பிடுங்கிக் கொண்டுவந்துதந்தவன்.

பாநுசீதளமகாராஜா—காசியில் ஆண்ட புத்தஅரசன். இவன் குமரன் சோமசீதனன்.

பாநுதேவன்—கிருஷ்ணன் குமரன்.

பாநுமதி—1. சையாதியெனுஞ் சந்திரகுலத்தரசன் மனைவி.

2. துரியோதனன் தேவி.

3. சகதேவன் பாரியை.

4. அகம்யாதியின் தேவி.

பானுமத்தன்—1. சகசன் குமரன்.
2. காண்டிக்யன் குமரன்.
3. சுருதாயுதம்பி.
4. சகசன் இரண்டாம்பேரன்.

பானுமான்—1. (சூ.) பிரகஸ்தன் குமரன்.
2. (சூ.) கேசித்துவசன் குமரன்.

பானுவிதியை—இது சித்திரைமாசம் ஞாயிற்றுக்கிழமை த்விதியையில் சூரியனை எண்ணி ஆராதிக்கும் விரதம்.

பானுவிந்தன்—1. ஒரு யாதவவீரன்.
2. கிருஷ்ணன் குமரன்.

பானுவுரான்—(சங்.) கெற்கன் குமரன். இவன் குமரன் திரிசாது.

பாம்பன்— இவன் ஒருவீட்டில் நெல்திருடித் தீமைமுதலிய செய்து மறுபிறப்பில் பாண்டிநாட்டிற் பிறந்து சிவபணிசெய்து திருவிழாவில் வாகனந்தாங்கி மீண்டும் எலியாகப்பிறந்து சிவாலயத்தில் பணிவிடைசெய்து வலம்வந்திருக்குஞ் சமயத்தில் கார்த்திகை தீபவுற்சவத்தில் நெய்விளக்கு ஒளிகுறைய அதனைமுகத்தால் தூண்டித் தீமுகத்திற்பட்டு வெளியில் வரப் பருந்தடிக்க அதற்குத் தப்பித்துக்கொண்டு உயிர்விட்டு விமானத்தேறி யமபுரஞ்சென்று மறுபிறப்பில் சிவபணி செய்தலாலும் திருவிழாவில் வாகனந்தாங்கியதாலும் விரோசனன் என்னும் அசுரனுக்குப் புத்திரனுகிய மாபலியாகப் பிறந்தனன்.

பாம்பாட்டி—அந்தணன் சூத்திரகன்னிகையைப் புணரப்பிறந்தவன்.

பாம்பாட்டிச்சித்தர் — இவர் பாண்டிநாட்டில் இருந்ததாகக் கூறுகின்றனர். இவர், வஞ்சகாத்தில் பாம்பைப் பிடித்தாட்டிக் கொண்டிருந்து ஒருமுறை நவரத்னபாம்பைப் பிடிக்கச்சென்றபோது சட்டைமுனிவர் அங்குவர அவரிடம் தீக்ஷைபெற்றுச் சமாதியிலிருந்து மீண்டும் எழுந்து பலசித்துக்கள் செய்தவர். இவர் ஒருஅரசன் இறந்தபோது அவன் உடலிற்புகுந்து அவன் மனைவியுடன் இருந்து செத்த பாம்பொன்றை ஆட்டியதால் இப்பெயர் பெற்றனர் என்பர். இவர் செய்த நூல் பாம்பாட்டிச் சித்தர்பாடல், சித்தராடம், சில வைத்தியநூல்கள். இவர் கொங்குநாட்டில் மருதமலையடிவாரத்தில் தவஞ்செய்திருந்ததாகவுங் கூறுவர்.

பாயகன்—ஒரு இடையன். இவன் திருமாலின் சங்குதாங்கிய கைகளுக்குக் கடகமும், ஆழ்வார்களின் பாசுரங்கேட்ட செவிக்குக் குண்டலமும் அணிந்து முத்திபெற்றவன்.

பாயிரம்—என்பது நூலிலடங்கியபொருளை முன்னேகூறுதல். அது பொதுப்பாயிரம் சிறப்புப்பாயிரம் என இருதிறப்படும். அவற்றுள் பொதுப்பாயிரம், நூலினது வரலாறும், ஆசிரியன்வரலாறும், ஆசிரியன் பாடங்கூறும் வரலாறும், மாணாக்கன் வரலாறும், மாணாக்கன் கல்வியறியும் வரலாறுங்கூறுவது. சிறப்புப்பாயிரமாவது—நூலாசிரியன்பெயர். நூல்வந்தவழி. நூல் வழங்கும் எல்லை, நூலின்பெயர். நூலின் யாப்பு, நூல்குறித்தபொருள்,கேட்போர், நூற்பயன், முதலியகூறுவது. இப்பாயிரம் இயம்புவோர், தன்ஞசிரியன், தன்னுடகற்றோன், தன்மாணாக்கன், உரைகாரன் முதலியோர்.

பாரசீகமதம் — இம்மதத்தை ஜாசுஸ்தாயென்பவர் ஸ்தாபித்தார். இவர் கிறிஸ்துபிறக்க அநேகவருஷங்களுக்குமுன் இருந்தவர். இவர் இறந்து 3534 வருஷம் ஆயினதென்று கூறுகிறார்கள். இவர் பால்யத்தில் வேதவேதாங்கங்களைகற்று மதஸ்தாபனஞ் செய்யத்தொடங்கினர். இவர்களுடைய தேவனுக்கு ஜரானஹாகுரான் என்றுபெயர். இவர்இந்த உலகத்தைச் சிருட்டித்து அஹரீமா (இருட்டு) என்னும் உபதேவனைச் சிருட்டித்து அவனை அஞ்ஞானத்திற்குத் தேவனுக்கி அஹரீமாசெய்யும் கெட்டகாரியங்களைப் போக்க ஆரமசெட் என்னும் சூரியனைச் சிருட்டித்தனர். இவ்விருவருக்கும் (ஈ,000) வருடம் யுத்தம்நேரிடப் பிறகு ஆரமசெட் செயித்தாலுகையால் ஜனங்கள் அஞ்ஞானம்நீங்க ஆரமசெட்டை துதிக்கவேண்டும். இறந்தோர் மூன்று தினத்தில் கடவுளையடைவர். இறந்தசரீரத்தைக் காக்கையும் கழுகும் உண்ணவிடல் புண்ணியம். இவர்கள் நீதிவிஷயங்களெல்லாம் இந்துக்களை அனுசரித்திருக்கின்றன. இவர்கள் பெரும்பாலும் அக்னியைப் பூசிப்பர். கடவுள் முதலில் ஆகாசத்தையும் பூமி, பர்வதங்கள் சூரியசந்திராதி நக்ஷத்திரங்களையும் சிருட்டித்தாரென்றும், பிறகு கெயோமாத்என்னும் ஆதிமனுஷன் உற்பத்தியாகையில் அவனைக்கொல்ல அவ்விடத்திலிருந்து ஓர் இடபம் பிறந்ததென்றும், அதன் வயிற்றினின்று கo-புருடர்களும் பெண்களும் பிறந்தார்களென்றும் அவர்களில் மெஷிக்கியா, மெஷிக்கினு என்னும் முதல் தாய் தந்தையர்கள் பிறந்து ஆட்டின்பால் குடி

த்து அவர்களும் அவர்களுக்குப் பிறந்த சயமாக், விகிகாக், என்பரும் பாவிகளாஞர்களென்றும், ஆதலால் உலகத்தவர்களெல்லாம் பாபிகளாஞர்களென்றும் இந்த லோகமுழுதும் தூமகேதுவால் நாசமாகும் என்றும் கூறுவர்.

பாதும்-சந்திரன்புத்திரன்புதன். இப்புதன் மனுப்புத்திரஞகிய இளன் என்பவன் பார்வதியாரின் சாபத்தால் இளையென்னும் பெண்ணுருவடைய அவளைப் புணர்ந்தனன். அவள்வயிற்றில் புரூரவா பிறந்தனன். இவன் ஊர்வசியைப் புணர்ந்து ஆயுவைப்பெற்ருன். ஆயுவின் புத்திரன் நகுஷன். நகுஷன்புத்திரன் யயாதி, இவ்வகைமுறையே தோற்றிய அரசர்களின் சந்ததிகளைச் சந்திரவம்சாவளியிற்காண்க. இந்த வம்சத்தில் பரதன் என்னும் அரசன் பிறந்தான். அதனுல் இக்குலத்தவர் பாரதராயினர். இக்குலத்தில் குருவென்பான் ஒருவன்பிறந்தான். அதனுல் இக்குலத்தவர்க்குக் கௌரவர் எனவும் பெயர் உண்டு. பிரமன் சாபத்தால்வருணன் சந்திரகுலத்துச் சந்தனு என்னும் அரசனுகவும், கங்கை மானிடப்பெண்ணுகவும் உதித்தனர். இக்கங்கை வயிற்றில் வசிட்டர் சாபத்தால் வசுவென்பவன் புத்திரஞகப் பிறந்தான். இவனே பீஷ்மன், சந்தனுபரிமளகந்தியைப் புணர்ந்து சித்திராங்கதன், விசித்ரவீரியன் இருவரைப்பெற்ருன். சித்திராங்கதன் என்னும் பெயரால் பொருமைகொண்ட காந்திருவன், சித்திராங்கதனைக்கொல்லப், பீஷ்மன் விசித்திரவீர்யனுக்குமுடிகவித்துக் காசிராஜன் புத்திரியாகிய அம்பிகை அம்பாலிகை என்னும் இருவரையும் மணஞ்செய்வித்தனன். இவ்விசித்ரவீரியன் பன்னுள் அரசாண்டு சுவர்க்கமடைந்தபின் சந்ததிக்கு மகவிலாமையால், பரிமளகந்தி வேதவியாசரைச் சிந்தித்துத் தனதெண்ணத்தைத் தெரிவித்து அம்பிகையைப் புணரும்படி வேண்ட அவ்வகை அவர் புணருகையில் அம்பிகை, கண்மூடிப்புணர்ந்தமையால் கண்ணிலான் பிறப்பன் என்றனர். அதனுல் வருந்தியதாய், மீண்டும் அம்பாலிகையைப்புணரவேண்ட அவள் அச்சத்தால் உடல் வெளுத்தமையால் வெண்ணிற மான சுமரன் உதிப்பன் என்றுகூறிப் போக மனக்குறைவடைந்து மீண்டும் வியாசரை நினைக்கவந்தஅவரை நோக்கிக் குற்றமிலா மகவுவேண்டுமென, அம்பிகை அஞ்சித் தோழியைவிடுக்க அவள் களித்திருந்தமையால் சுபுத்திரன் பிறப்பான் என நீங்கினர். இவர்கள் முறையே திருதராட்டிரன் பாண்டு, விதுரன் முதலியோராம். இவர்களுள் திருதராட்டிரன் அத்தினபுரியை ஆண்டுவந்தான். இத்திருதராட்டிரனுக்குத் துரியோதனன்முதலிய நூறுபுத்திரர் உண்டு. பாண்டு குந்தியைமணந்து ஒருநாள்வேட்டைக்குச்சென்று கிந்தமன் சாபத்தால் புத்திரன் இன்றி இருந்தமையின் குந்தி கணவனது கட்டளைப்படி துருவாசர் தனக்கு உபதேசித்த மந்திரபலத்தால் யமனைத் தியானித்துத் தருமபுத்திரனையும், வாயுவைத்தியானித்து வீமசேனனையும் இந்திரனைத் தியானித்து அருச்சுனனையும்பெற்று அசுவனிதேவ மந்திரத்தை மாத்திரிக்கு உபதேசித்தனள். மாத்திரி இம்மந்திரத்தைத் தியானித்து நகுலசகாதேவரைப் பெற்றனள். பாண்டுகாமத்தால் மாத்திரியைப் புணர்ந்து தேகவியோகமாயினன். பாண்டவரும் துரியோதனுதியரும் இளமைதொட்டு ஒருவர்க்கொருவர் பகைபாராட்டிவந்தனர். துரியோதனன் வீமனிடத்துப் பகைபாராட்டி ஒருநாள் நித்திரை செய்கையில் கயிறுகளாற் கட்டிப்பிராமணகோடியெனுங்கங்கைக்கரையில் வெள்ளத்திலிட அவன் கயிறுகளைச் சேதித்துக்கொண்டு கரையடைந்தனன். மற்றெருநாள் பலசர்ப்பங்களை ஏவிக்கடிப்பிக்க அவற்றைக்கொன்றனன். இவ்வாறு துரியோதனுதிகள் பாண்டவர்களைத் தீமைசெய்து வந்தனர். பாண்டவரும் துரியோதனுதியரும் கிருபாசாரியர் துரோணுசாரியரிவர்கள் இடம் தனுர்வித்தை பயின்றுவந்தனர். இவ்விருவரும்இவ்வாறு வளருகையில்திருதராட்டிரன் தருமபுத்திரனுக்கு இளவரசுபட்டம் தந்தனன். அதுபொருத துரியோதனன், தந்தையுடன்கூறி வாரணவதத்தை ஆளும்படிகட்டளையிட்டனன். ஒருமுறை அரக்குமாளிகையொன்று கபடமாய்நிருமித்துப் பாண்டவர்களைக்கொல்ல எண்ணிவருவித்து அதிலிருக்கச் செய்கையில் நடுராத்திரியில் வீமன் இவர்களது கபடமெண்ணிவிழித்திருந்தோனுதலால் அதைக்கொளுத்திவிட்டு ஒருவரும் அறியாமல்தமயன் தம்பியரையும்தாயையும்தாங்கிக்கொண்டுஇடும்பவனம் அடைந்தனன். அங்குவந்தஇடும்பனைக்கொன்று அவனுடன்பிறந்த இடும்பியைத் தாய்சொற்படிமணந்து கடோற்கசனைப் பெற்றனன். அவ்விடம் நீங்கிஐவரும் வேதியர்வேடம் பூண்டு ஏகசக்ரநகரடைந்து தாய்சொற்படி பகாசுரனை வீமன் கொ

லபுரியவாழ்ந்திருந்தனர்.பின் திரௌபதி யின்சுயம்வரம்கேட்ட அருச்சுனன்சென் று அங்குக்கட்டியிருந்த மச்சயந்திரத்தை அம்பினுலெய்து அறுத்துத் திரௌபதி யைக்கொண்டுவர, வேதவியாசமுனி வர் கட்டளைப்படி ஐவரும் அவளை மணந்து வாழ்ந்திருக்கையில் திருதராட்டிரன் சொற்படி அத்தினபுரம் ஐவரும் அடைந் தனர். ஆண்டு திருதராட்டிரன் அத்தின புரியைத் துரியோதனனும்காண்டவ பிர த்தமென்றும் ஒரு பழைய நகரத்தைப் பாண்டவரும்ஆள நிருமித்தனன். கண் ணனருளால்அந்நகரம் தெய்வத் தச்சனால் நிருமிக்கப்பட்டு இந்திரப்பிரத்தம் ஆயி ற்று. இவ்வாறிருக்கையில் ஏதோ ஒருகார ணத்தால் வனத்திற்குத் தருமபுத்திரரால் அனுப்பபபட்ட அருச்சுனன் ஆண்டு தீர்த்தயாத்திரை செய்து நாககன்னிகை யையும், பாண்டியன் குமரியையும் கரு ஷ்ணன் தங்கையாகிய சுபத்திரை யையு மணந்து நீங்கிக் கிருஷ்ணனு டன் காண்டவனமெரித்துக் காண்டவம், அம்பருத்தூணி அதுமக்கொடியுள்ள ரதம்,அக்கினதரப்பெற்று மயனால் சபைபெ ற்றுத் தம் பட்டணமடைந்திருக்கையில் தருமராசன் நாரதர்சொற்படி இராசசூய யாகஞ்செய்து சம்ராட்என்னும் பெயர டைந்துசெல்வத்துடனிருப்பதைக்கண்டு போன துரியோதனன், பொறுமைகொ ண்டு சகுனி கர்ணன் முதலானோடது துரா லோசனையால் ஒரு மண்டபங்கட்டுவித் துப் பாண்டவரை வருவித்து அவருடன் சகுனியைக்கொண்டு சூதாடுவித்து எல் லாச்செல்வங்களையும் கவர்ந்து அவர்களை யும் அடிமைகொண்டு திரௌபதியைத் துச்சாதனனைக்கொண்டு மான பங்கஞ் செய்வித்தான். கண்ணபிரானருளால் மா ளாதத்துகில்வளர அதை ஒழித்து அவளைத் தன் மடிமீது உட்காரக்கட்டளையிட்டத னால் திரௌபதி, அவனைத்தொடையின் வழி உயிர்நீங்கச்சபித்து என்னை அவம திக்த இத்துரியோதனுதியரை வென்று வெற்றிமுரசுமுழங்குகையில்என்கூந்தலை முடிப்பேனென்று சபதஞ்செய்தனள். மற்றவர்களும் அவ்வாறே சபதஞ்செய்த னர். இவைகேட்ட திருதராட்டிரன் பாண்டவரது அடிமைநீக்கி ஊருக் கனுப்பத்,துரியோதனன் எவலால்துச்சா தனன், நாடும்செல்வமும் கொடோம் அடிமைநீங்கிக் காடுசெல்க என்றனன். பின் திருதராட்டிரன் கருத்துணர்ந்த துரோணர், நீங்கள் பன்னீராண்டுவனத் திலும் ஓராண்டு அஞ்ஞாதவாசத்திலும் போக்கி வருவீராயின் நாடுபெறுவீர் என் ருன். இச்சொற்களைக்கேட்ட திரௌபதி பாண்டவர்ஐவரும் யானும்என்புத்திரரும் அடிமை நீங்கச் சூதாடவேண்டுமெனத் துரியோதனன் பந்தயப்பொருள் என் னென, யான்செய்த தருமமென்று தரு மன்கூறஅதற்கிசைந்து ஆடுகையில்தெய் வபலத்தால் பாண்டவர் அடிமைநீங்கித் தந்தை சொற்படி காடுசென்று (கங) வருஷம்வசித்து ஒருவருஷம் விராடபுரத் தில் ஒருவருந்தோன்றுது வசிக்கையில் நாடுவளமிகுந்திருத்தலைக்கண்டு பாண்ட வர் இங்குவசிக்கின்றீரோ என்ஞைவெ னச் சந்தேகித்து அவ்விராடராசனது பசு க்கூட்டத்தைத் துரியோதனுதியர் வளை த்தனர். அவ்விராடராசன் புத்திரனுகிய உத்தரன்,தான் அப்பசுக்கூட்டத்தைமீட் கவேண்டிப் பேடி உருக்கொண்டிருந்த அருச்சுனனைச் சாரதியாகக்கொண்டு தேர் ஏறிப்போய்ப் பகைவர்சேனையைக்கண்டு பயந்து பின்னிட விஜயன் அவனைத்தே ரிற் பிணித்துச்சென்று வன்னிமரத்தின் மீதிருந்தபடைகளை எடுப்பித்துப் உத்த ரனைத்தேர்ச்சாரதியாக்கிப் பகைவருடன் போர்புரிந்து வென்று நிரைமீட்டுவிராட நகரை அடைந்தனன். தங்களுக்குக் குறி த்தவருஷம் அன்றோடே முடிந்ததாகை யால் பாண்டவரும் தமது உண்மை உருக் கொண்டனர். பின் உத்தரயை அபிமன்யு விற்கு மணப்பித்து உத்தரன் செய்தசிற ப்பேற்றுத் தங்கள் வெளிப்பாட்டைச்சுற் றத்தவருக்கு அறிவித்து அவர்களுடன் உபப்பிலாவியத்திலிருந்து ஆலோசித்துப் புரோகிதனைத் தங்கள் நாடுதரும்படி துரி யோதனனிடந்தூதாகஅனுப்பினர். இத் தூதின்செய்திகேட்டதுரியோதனன் நா டுகொடேன் என்றனன். அதைக்கேட்ட வீஷ்மர் துரோணராதியரும் நீதிகூறவும் மறுத்தமையால் அச்செய்தியையுலூகமு னிபாண்டவர்க்குஅறிவித்தனன்.துரியோ தனன் துரோணர் முதலானேர் ஆலோ சனையால் கண்ணபிரானைப்படைத்துணை அழைக்கச் சென்று யோகநித்திரைசெய் யும் கண்ணபிரானது முடியின்பக்கத்தில் உட்கார்ந்தனன். அருச்சுனன்கண்ண பிரா னது திருவடிப்பக்கத்து இருந்தனன். கண்ணன் துயிலுணர்ந்து முதலில் அருச் சுனனைக்கண்டு பின்துரியோதனனது வே ண்டுகோளுக்கு நாராயண கோபாலரைத் துணைகொள்ளும்படி எவித்தாம் அருச்சு நற்குச் சாரதியாய் இருக்க உடன்பட்ட

னர். பின் திருதராட்டிரன் எவலால் சஞ் சயமுனி பாண்டவரிடம் ஞாலோபதேசஞ் செய்யச்செல்லப் பாண்டவர் அதற்குஉட ம்படாமைஅறிந்து மீண்டனன். பின்கண் ணபிரான் பாண்டவரது கருத்துணர்ந்து துரியோதனனிடம் தூதுசென்று அன்று வித்துரன்இட்ட விருந்துண்டு மறுநாள்சென் று நீதியைக் கூறக்கேட்காமையால் மீண்டனர். பின் துரியோதனன்விதுரனே நோக்கி நீ கண்ணனுக்கு விருந்திட்டனே என்று வெகுளவிதுரன் இப்பாரதப்போர் முடியுமளவும் இந்தவில்லை எடுப்பதில்லை என முரித்துச்சென்றனன். இதுநிற்க, கண்ணனைக்கொல்ல எண்ணிய துரியோ தனனுதியர் ஓர் நிலவறைசமைத்துஅதில் அரக்கைநிறைத்து மேலொரு பொய்ச் சிங்காதனம்அமைத்து அதில் கண்ணனை வருவித்து உட்காருவிக்கக் கண்ணன் அதிலுட்கார்ந்த மாத்திரையில் அதனை உணர்ந்து விசுவரூபங்கொண்டதமதுதிரு வடியால் அறைக்குள்ளிருந்த அரக்கர் உயிர்போக்கி இந்திரனை அழைத்துக் கர் ணனிடம் உள்ள கவசகுண்டலங்களைக் கவரப்போக்கினர். இந்திரன் விருத்த வேதியனுய்க் கர்ணனிடஞ்சென்று யாசி த்து அவைகளைப்பெற்று மீண்டனன். பின்னர் கண்ணபிரான் குந்திதேவியிடம் சென்று கர்ணன் அவளதுபுத்திரன் என் பதைத் தெரிவித்துக் கர்ணனிடஞ்சென் று அர்ச்சுனனுக்குப் பாரதயுத்தத்தில் உயிர்க்கொலை நேராதபடி ஒருமுறைக்கு மேல் நாகாஸ்திரம் எய்யாதிருக்க வரம் பெறக் கற்பித்து எவ அவள்சென்று தன் னைத்தாயென அறிவித்து அவன் தந்த சேலையை யுடுத்து வரம்பெற்று மீண்ட தைக் கண்ணனுக்கு அறிவித்தனள்.கண் ணன் இவற்றைப் பாண்டவர்க்கு அறி வித்தனன். இதுநிற்க, திருதராட்டிரன் பாரதப்போர் யாதாய்முடியுமோ என்ற அச்சத்தால் சஞ்சயனை மீண்டும் பாண் டவர்கள் காடுசெல்லும்படி கற்பிக்க எவி னன். அச்சஞ்சயன்உபப்பிலாவியம்வந்து கண்ணனைக் கண்டுபின் பாண்டவர்களைக் கண்டு ஞாலோபதேசஞ்செய்ய அதற்குப் பாண்டவர் உடன்படாதுபோர் செய்தே நாட்டைப் பெறுவோமென்று கூற அவ் வகைசென்று துரியோதனனுதியர்க்கு உரைத்தனன். இருதிறத்தவரும் போர் க்கு நன்னாள்குறித்து அரவானைக் காளிக் குப் பலியிட்டு அவன் பாரதப்போர்காண வரம்வேண்டத் தந்துஅணிவகுத்துப்போ ர்க்களங்குறுகினர்.

முதல்நாட்போர் — யுத்தகளத்திற்கு வந்திருவர் சேனைகளும் அணிவகுப்படை ந்து யுத்தஞ்செய்யத் தொடங்கி அருச்சுன னும் வீமனும், வீமனும் சுயோதனனும், தருமனும் சல்லியனும், நகுலனும் சயித்த வனும்,சகாதேவன்-சகுனி, சிவேதன்-துச் சாதனன், திட்டத்துய்மன் - துரோணன், அபிமன்யு - லக்ஷ்மணன், விராடன் - பூரி, சாத்தகி - பூரிசிரா, சந்தனு-உக்ரவேகன், குந்திபோஜன் - அச்வத்தாமன், கடோற் கசன் - பகதத்தன், பாஞ்சாலன் - கலிங் கன், கிருதபன்மன்-கேகயன், உத்தரன்- கிருதபன்மன், அரவான் - அலம்புதன், சோமதத்தன் - காம்போஜன், சோழன் - மாகதன், பாண்டியன் - திரதேவன், சேக தன்-சிகண்டி, உத்தமோசா - விகர்ணன், உதார்மன்-விடசேனன்முதலியோர் ஒருவ ருடன்ஒருவர் மாறுகொண்டு யுத்தம்புரி கையில் பாண்டவர் படைக்குச் சேநாபதி யாகிய சிவபெருமானிடம் வரம்பெற்ற சிவேதன் வீஷ்மருடன் யுத்தஞ்செய்த னன். ஒருபுறம் சல்லியன் உத்தரனிடம் போர்புரிந்தனன். அந்தச் சல்லியனுல்உத் தரன் மடிந்தான். சிவேதன் பெரும்போ ரிட்டுப் படைகளைப் பின்னிடச்செய்கை யில் ஆற்றுதவீஷ்மர் உனக்கு விற்போர் ஒன்று மாத்திரந்தான் வரும் மற்ற ஆயு தங்களில் வன்மையில்லையென்று பரிக ஹிக்கக்கேட்டு வாளெடுக்கச் செல்லுகை யில் வீஷ்மர் அவனது இரண்டுகைகளை யுந் துணித்துக் கொன்றனர். சூரியன் அஸ்தமித்தனன்.

இரண்டாம்நாள்—பாண்டவர்க்குத்திட் டத்துய்ம்மன் சேநாபதியாகித் துரோண ருடன் எதிர்த்துப் போரிட்டுப் பின்னி டையக் கண்டவீமன் எதிர்த்துச் சேனை கள் பின்னிடையச் சாடுகையில் கலிங்க ராஜன் யானைச்சேனைகளுடன் யுத்தத் திற்குவர அவனையுமவன் குமார்களையுமடி த்து • வீஷ்மரையெதிர்த்து அவர் தேர்ச் சாரதியின் தலையையுடைத்துச் சேனைக ளைச் சங்கரிக்கையில் அபிமன்யுவுமுடன் வந்து சேனைகளைப் பின்னிடச் செய்த னன். சூரியன் அஸ்தமனமாயினன்.

மூன்றுநாள்—வீஷ்மர் தம் சேனைகளைக் காருடயூகம் வகுக்கத் திட்டத்துய்ம்மன் தன் சேனையைச் சத்திரயூகமாக வகுக்க வீஷ்மர் பாண்டவருடன் போரிடுகையில் துரியோதனனை மூர்ச்சையடையச் செய் தனன். அதனுல் வீஷ்மர் துரியோத னனை மூர்ச்சைதெளிவித்துப் பாண்டவர் சேனைகளைக்கொல்லக் கிருஷ்ணமூர்த்தி

கோபித்துச்சக்கரமெடுக்க வீஷ்மர் தேரினின்று இறங்கித் துதிக்க அருச்சுனன் கண்ணனைத் தேரின்மீது ஏறவேண்டக் கண்ணன் தேர்வற அருச்சுனன் பகைவர் படையைக் கொல்லுகையில் சூரியன் மறைந்தனன்.

நான்காம்நாள்—படைவகுத்து வீமன் பகைவரைக் கொல்லுகையில் துரியோதனன் வீமனுடன் எதிர்த்து மூர்ச்சித்தனன். இதனைக்கண்ட அவன் தம்பியராகிய சுதக்கணன், பிங்கலசன், விம்வாகு, கலாசந்தன், சேநாவிருந்து, முதலியவர் எதிர்த்து மாய்ந்தனர். இவ்வாறு வீமன் செய்வதைக்கண்ட பகதத்தன் வீமனை யெதிர்க்க அதைக்கண்டு கடோர்க்கசன் வந்தெதிர்த்து முதுகிட அடித்தான். இவ்வாறு யுத்தஞ்செய்கையில் சூரியன் அத்தமித்தனன்.

ஐந்தாம்நாள்—நான்காநாள்யுத்தமுடிந்தபின்வீஷ்மர், துரோணர், கர்ணன், அசுவத்தாமன் இவர்கள் மனக்குறைபெற்று ஒருவரோடொருவர் சண்டைசெய்யத் தொடங்குகையில் துரியோதனன் தடுக்கத் தடையடைந்து மறுநாள் படைகொண்டு சண்டைதொடங்கினர். அருச்சுனனும், வீமனும் பலரை எதிர்த்து மாய்க்கையில் துச்சாதனன் எதிர்க்க அவனை வீமன்முதுகிட்டோட அடிக்கையில் துரியோதனன்எதிர்க்க மூர்ச்சையாக்கிஅவன் சேனைகளில்(உடி,000,)வீரர்களைக் கொல்லுகையில் பூரிசிரா எதிர்க்கஅவனைச் சாத்தகி யெதிர்க்கையில் சூரியன் அஸ்தமித்தான்.

ஆறும்நாள்—திட்டத்துய்ம்மன் மகாயூகம் வகுக்க வீஷ்மர் தமதுசேனையைக் கிரவுஞ்சயூகம் வகுத்துப் போரிடுகையில் வீமன் வீஷ்மரைப் பதாதியாக்கிச் சல்லியனைத் தேருடனெடுத்தெதிர்த்துதுரியோதனனுடன் போரிடுகையில் அபிமன் விகர்ணனுடன் எதிர்த்து அவன்தேரை யழிக்க அவன் தன் தம்பியாகிய சித்ரசேநன் தேரில்ஏறி யுத்தம்செய்கையில், அபிமன் விகர்ணனை மார்பில்தொளைத்து அனுப்பினன். சூரியன் அஸ்தமித்தனன்.

ஏழாம்நாள்—இருவர்சேனைகளும் கூடினர். குருமக்கள்சகடயூகம்வகுக்கப் பாண்டவசேநாபதி மாசுணயூகம்வகுத்துப்போரிடுகையில் துரோணர் பாண்டியனைப் பின்னிடையச் செய்கையில் கடோற்கசன் கண்டு மாயையால் யானைச்சேனையுண்டாக்கி யானைமேலிருந்து போரிடுகையில் சாத்தகியைச் சதாயுமுதுகிடச் செய்தனன். பின்வீமன், சகுனிசல்லியரை யெதிர்த்துப் பின்னிடச்செய்தனன். வீஷ்மருடன் அருச்சுனன்எதிர்த்துப் போரிடுகையில் பொழுதுசாய்ந்தது.

எட்டாம்நாள்-போர்க்களம்புகுந்துவீஷ்மர் தம்படைகளைச் சூசிகாயூகம் வகுக்கக் கண்ணன் சகடயூகம்வகுத்து யுத்தஞ் செய்கையில், துரியோதனன் தன் தம்பியருடன் வீமனையெதிர்க்க வீமன்துரியோதனன் தம்பியர் எண்மரைக் கொன்றனன். பின் அரவான் எதிர்த்துத் துரியோதனன் சேனைகளைப் பாழாக்குகையில் அலம்புதன் அவனைக்கொல்ல அபிமன்யுகண்டு சேனைகளை யெதிர்த்துக் கொல்லுகையில் சூரியன் மறைந்தனன்.

ஒன்பதாம்நாள்—இருவர்சேனைகளும் கைகலந்து யுத்தஞ்செய்கையில் அலம்புதன் வீமனையெதிர்க்க வீமன் வேலாயுதத்தால் அவனைக் கொன்றனன். அப்போது அருச்சுனனுல் (எ0,000) வீரர்இறந்தனர். பின்திட்டத்துய்ம்மன், தருமன்,சிகண்டி, பாஞ்சாலர், இவர்கள் வீஷ்மரையும் துரியோதனன் தம்பியரையும் எதிர்த்தனர். வீஷ்மரால் படையழிவதைக் கண்ட சிகண்டி வீஷ்மர் நிகைக்கும்படி அம்புகள் எய்தான். இதைக்கண்ட துச்சாதனன் சிகண்டியைப் பின்னிடச் செய்தான். இவ்வகை யிருக்கையில் சதானீகன் வீஷ்மர்மேல் கணைபெய்து அவரால் இறந்தான். சூரியனும் அஸ்தமித்தான்.

பத்தாம்நாள்—இருவாபடைகளும் படைக்களம் புகுந்தனர். வீஷ்மர் அருச்சுனனுடன் எதிர்த்துப் போரிடுகையில் வீமன் அவர்க்குத் துணைவந்தாருடன் போர்செய்தனன். வீஷ்மர் வெகுசேனைகளை யழிக்கக்கண்ட அருச்சுனன் சிகண்டியையுடன் கொண்டு வீஷ்மருடன் போரிட வீஷ்மர் சிகண்டியைக் கண்டு வில்லினைக் கீழிட்டு அருச்சுனன் அம்பினால் ஓய்ந்து உயிர்மாயாது சரசயனத்திருந்தனர்.

பதினோராநாள்—இருவர்சேனைகளும் யுத்தஞ்செய்யத் தொடங்குகையில் துரியோதனன் துரோணரைச் சேநாபதியாக்கி இன்று தருமரைப்பிடித்துத் தருக எனக்கூறிய செய்தியை யருச்சுனன் தூதராலுணர்ந்து தமயனைக்காக்க வெண்ணிப் போர்க்களம்புகுந்து போரிடுகையில் துரோணர் தருமருடனும், அருச்சுனன் கர்ணனுடனும், போரிட்டனர். இதில் சகாதேவன் சகுனியின் தேரை யழித்து அவன் தேர்ப்பாகனையுங் கொன்

ரூன். ஒருபால் சல்லியனுடன் நகுலனும் போரிட்டான். மற்றோர் பால்விராடனும் கன்னனும், திருபதனும் யாகசேனனும், பகதத்தனும், சோமதத்தனும், இலக்கணனும், அபிமனும் போர்செய்தனர். இவ்வாறிருக்கையில் இலக்கணகுமரனை அபிமன் பிடித்துச் செல்லுகையில் சயத்திரதன், சல்லியன், கன்னன் மூவரும் எதிர்க்கக்கண்ட வீமன் சல்லியனுடன் போரிட்டு அவனை மூர்ச்சையாக்கினான். அத்தருணத்தில் அபிமன்யு வீமனைநோக்கி நான் அவனைவெல்லேனு எனக்கு நீங்கள் உதவிவரவேண்டுமோ எனப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் லக்ஷ்மணகுமரன் தப்பியோடிச் சென்றான். பொழுதுசாய்ந்தது.

பன்னிரண்டாம்நாள் – துரியோதனன் தருமரைப்பிடித்துத் தருகவெனத் துரோணரை வேண்டத் துரோணர் அருச்சுனனும் வீமனும் என்னிடம் அணுகாவிடிற் பிடித்துத் தருவேனென்று சமரிற்புகுந்து மகாயூகம் வகுத்தார். தருமர் மண்டலயூகம் வகுத்தார். திரிகர்த்தன் முதலியோர் அருச்சுனனுடன் போரிட்டனர். துரோணர் திட்டத்துய்மன் வில்லைமுரித்துச் செண்டியின் தேரைப்பொடித்து நகுல சகாதேவரைச் சாடுகையில் தருமன் பொறாது துரோணரையெதிர்த்து அவரைப் பலபாணங்களால் பொத்தி நிராயுதராக்கியவர் தேரையுமழிக்க அவர் வேறு தேரேறி யுத்தத்திற்குவர அபிமன், விராடன், திட்டத்துய்மன், குந்திபோஜன் சூழ்ந்துகொள்ளத் துரோணருக்குச் சகுனி, கன்னன், கலிங்கராஜன் முதலியோர் துணையாகவந்து போர்செய்தனர். இதனைக்கண்ட துரியோதனன் ஒருபால் சண்டைசெய்தனன். பகதத்தன் யானைச் சேனையுடன் வந்து தருமரையெதிர்த்துச் சேனைகளை யதமாக்கக்கண்ட தருமர் விசனமுற்றுக் கண்ணபிரானைத் தியானிக்கக் கண்ணன் அருச்சுனனுடன் யுத்தகளங்குறுகினர். அருச்சுனன் பகதத்தனையெதிர்த்துப் பலவாறுவருத்த அவன் பொறாது இந்திரன்தந்த வேலாயுதத்தை அருச்சுனன்மீது ஏவ அது வருதல்கண்டு திருமால் அதனை மார்பில் ஏற்றனர். அது கண்ணன் திருமார்பில் மாலையாயிற்று. உடனே அருச்சுனன் பகதத்தனது கவசத்தையறுத்து அவனைமாய்த்தான். பின் காந்தாரமன்னர் சகுனியுடன் போரிட்டுப் பின்னிடைந்தனர். சூரியன்மேல் பாலடைந்தான்.

பதினான்றும்நாள்யுத்தம்-இருதிறத்தவரும்போர்க்கெழுந்து துரோணர் தம்சேனைகளைப் பதும, சூசிக, சக்ரயூகங்களாக வகுத்தனர். திட்டத்துய்மன் தன் சேனைகளைமகரயூகமாகவகுத்துப் போர்செயத் தொடங்குகையில் துரோணர் திட்டத்துய்மனைவருத்தஅவன் தருமனையணுகக் கண்டு தேற்றிப் பதுமயூகத்தை நீயுடைக்கவென அவ்வாறுசென்று பதுமயூகத்தைக் கலக்கிப் போரிட்டு அரசர்களை யதஞ்செய்கையில் வீமனும் அவற்குத்துணையாய்ப் போரிடத் துரியோதனன் சேனைகள் அடிபடுகையில் துரியோதனன் சயத்திரதனைநோக்கி, நீ, அபிமனுடன் வீமன் நெருங்காவகைசெய்க என அவ்வாறு போரிடுகையில், துரியோதனன் பலவீரர்களுடன் அபிமன்யுவை நெருங்கிப்போரிட அபிமன்பலரைவென்றுதன் முகனைக் கொன்று வீமனுக்குத் துணைவரத் திரும்புகையில் விடசேனனாய்த்துத்துரியோதனனைவருத்தத் துரியோதனன் லக்ஷ்மணகுமரனை யவன் மீதவ அவன்வந்து போரிட்டு மாய்ந்தான். பின் அபிமன், சக்ரயூகத்தைப் பேதிக்கையில் அபிமன்னுடன் சயத்திரதன் எதிர்த்து அபிமன்னுவை மாய்த்தான். இதனைத் தருமன் முதலியோர்அறிந்து விசனமுறுகையில் வியாசர் தேற்றினர். இச்செய்தியறியாஅருச்சுனன் சஞ்சத்தவரைவென்று மீளுகையில் அபிமனிறந்தசெய்தியறிந்தகண்ணன், இந்திரனை வேதியவுருக்கொண்டு தீக்குழியில் அருச்சுனன் காணவிழவ, அவன் அவ்வாறுசெயக் கண்ட அருச்சுனன், ஏன் தீயில்விழுகிறீர் எனக் கேட்க, என்மகன் மரணங்கேட்டிறக்கின்றேனெனக் கூறுகையில் அருச்சுனன் சமாதானங்கூற அந்தணன் உன்மகன் இறப்பினீயிவ்வாறு செய்யாதிருப்பின் நானிவ்வாறு செய்யேனெனக் கூறவுடன் படக்கேட்டு மீண்டு, தேரேறித் துன்னிமித்தங்கள் கண்டு மாயனைநோக்கியின் றேதோ தீதுவினைந்ததென்று பின்அபிமனிறந்த செய்திகேட்டு விசனமடைந்து தீயில்விழமுயலுகையில் வேதியனுகிய இந்திரனுல் தடையுண்டு நாளைச் சூரியாத்தமனத்திற்குமுன் சயத்திரனைக் கொல்லச் சபதங்கூறிக் கண்ணனைச் சிவபெருமானுகப் பூசித்து நித்திரை செய்து கண்ணனுடன் திருக்கைலையடைந்து, கண்ணன்மேற்சாத்திய மலர்களைச் சிவபெருமான்மீதுகண்டு நீரில்முழுகி இருடியால் தருவித்த அத்திரத்தைப் பெற்று

மீண்டு கனுநிலையுரைத்தனன். பொழுது போயிற்று.

பதினன்காம்நாள்யுத்தம்-பதினான்காநாள் அருச்சுனன்தருமரைக்காணத்தருமர் அருச்சுனனேநோக்கி யேதுன்முகத்தில் மலர்ச்சியென வினயன்தான் கண்டகனுநிலையுரைத்துக் கண்ணனைப் புகழ்ந்து இராஜமண்டல யுகம்வகுப்பித்து அதினிடைநிற்க, துரோணர்சூசிகாயூகம்வகுத்து அதில் சயத்திரதனையிருத்தி வேறு ஐந்து யூகங்கள்வகுத்து நின்றார்கள். இதற்குள் அருச்சுனன் சாத்தகியைநோக்கித் தருமபுத்திரரைக் காக்கக்கூறி யுகத்திற்சென்று துன்முகனையுந் துச்சாதனனையும் ஓடச்செய்யத், துச்சாதனன் துரோணர் தேரின்பின்சென்று ஒளிக்க அருச்சுனன் துரோணருக்குத் தன் சபதங்கூறி வழி விடக்கேட்கத் துரோணர் என்னுடன் யுத்தஞ்செய்துபோக எனக்கேட்டு ஒருவாறு துரோணரைவிட்டு விலகியப்பாற் சென்று கிருதவன்மனை மூர்ச்சையடையச்செய்து சுதாயு வந்தெதிர்த்துக் கதைவிட அதைக்கண்ணன் தன்மார்பிலேற்க அவனைக்கொன்று, அப்பாற் சுதக்ஷணனைக்கொன்று பின் சுதாயு, நியுதாயு, தீர்க்காயு, முதலியரைக்கொன்று விந்தானுவிந்தர்வந்து தடுக்க அவரைக்கொன்று இவ்வாறு பதினைந்து நாழிகைக்குள் ஏழக்குரோணிசேனைகளை மடித்துக் குதிரைகளின் இளைப்புத்தீரக் கண்ணன் நீர் வேண்டுமென வருணஸ்திரத்தால் தடாகமொன்றுண்டாக்கிக் குதிரைகளுடன் தாங்களும் இளைப்பாறியிருக்கத்துரியோதனன் சேனை மடிந்தமைகண்டு துரோணரைநொந்து கூறத் துரோணர் அவனுடன் சண்டைசெய்ய என்னலாகாது நீயேசெல்க என ஒருகவசத்தையுதவியுத்தத்திற் கனுப்பினர். இத்துரியோதனனுடன் அருச்சுனன் யுத்தஞ்செய்ததால் களைத்துச் சாயக்கண்ணன் பாஞ்சசன்யம் பூரித்துக் கௌரவர் சேனை மூர்ச்சிக்கவும், அருச்சுனன் மூர்ச்சைதெளியவுஞ் செய்தனர். பின் கண்ணன் அருச்சுனனேநோக்கி நீயேது கவசத்திற்குப் பயந்தனைபோலும், அது இந்திரன் கொடுத்த சத்தியால் அழியுமென்று சத்தியைத் தந்து வில்லவளைத்து எய்க என்ன அருச்சுனன் அவ்வாறுசெய்யத் துரியோதனன் கவசம்பிளந்து பொடிபடப் பின்னிடைந்தனன். இப்பால், தருமபுத்திரர் தேவதத்தத்தொலிமுன்னுகப்பின் பாஞ்சசன்னியத் தொலிகேட்டதால் ஏதோதவறெனச் சங்கித்துச் சாத்தகியைப் பார்த்துவர வேவ, அவரை வழியில் கிருதவன்மன் எதிர்க்க அவனைவென்று இப்பால் துச்சாதனனையடிக்க அவன்துரோணருடன் முறையிடத் துரோணர் அவனை நிந்தித்தனர். அருச்சுனன் நிலையறிய வந்த சாத்தகி மீளாமையால் அருச்சுனனிலை யறிந்துவரப்பீமனைத் தருமர்அனுப்ப வீமன் துரோணரதுசேனைக் கருகில் வருதலைக்கண்டு சேனாவீரர்களும் துரியோதனன் ஏழுதம்பியரும் எதிர்க்க அவர்களைக் கொன்றனன். இதைக்கண்டு துரோணர் எதிர்க்க அவர் தேரைத் தூக்கியெறிந்து பொடியாக்கியவரையுங் கலங்கச்செய்து அப்பாற்சென்று சாத்தகியையும், பின் கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களையுங் கண்டு வீமன் தன் சங்கத்தைப்பூரித்தனன்.மற்ற நரநாராயணர்களும் சங்கம்பூரித்தனர். இதைக்கேட்டுத் தருமபுத்திரன் களிப்படைந்தான். பின்பு இவ்விருவருடனும் துரியோதனன் மூதலியோர் எதிர்க்க அவர்களைப் புறங்கொடுக்கச் செய்து கன்னனைப் பதின்மூன்றுமுறைவென்று பின்னிடச்செய்து துன்முகன் முதலிய துரியோதனன் தம்பியர் இருபத்தெழுவரைக்கொன்று, விகர்ணன் எதிர்க்க நீ நல்லொழுக்கமுள்ளவன் உன்னோடு நான் போரிடேனென்று விலக அவன் என் துணைவர்களிறக்க நான் தனித்திருேன் என்று வலியச்சண்டைக்கு வா அவனையுங்கொன்று கன்னன்எதிர்க்க அவனுடன் போரிட்டுக் கதையிழந்தனன். இப்பால் சாத்தகியுடன் பூரிசிரா, அலம்புதன் இவர்கள் போரிடுகையில் சாத்தகியைத் தள்ளிப் பூரிசிராவாளால் வெட்டத்துணிகையில் அருச்சுனன் கண்ணன்சொற்படி அவன் கரத்தைத் துணிக்கப் பூரிசிரா வைச் சாத்தகி கொன்றான். இப்பால் அருச்சுனன் கன்னனைத் தூஷித்து அவனுடன் பொருது பின்னிடச்செய்து சயத்திரதனைத் தேடிச் செல்கையில் துரியோதனன் வேண்டுகோளால் மீண்டும் கன்னன் அருச்சுனனுடன் போரிட்டுப் பின் வாங்குகையில் கண்ணன் தம் சக்கரத்தால் பொழுதினை மறைத்தனர். பொழுதின் மறைவுகண்ட அருச்சுனன், காண்டீவத்தைப் பூமியில்வைக்கக் கண்ணன் என்வில்லைப் பூமியில் வைத்தனையென அருச்சுனன் சபதப்படி செய்வேன்என்று தீப்பாயவிருக்கையில் துரியோதனன் கேட்டுச் சயத்திரதனை யானைமீதேற்றிக் கொண்டுவந்தான். இப்பால்தருமபுத்திரர்

தேவதத்தத்தொலிகேளாமையால் நானும் அருச்சுனனுடன் தீப்பாய் வேன் என்று கூறினர். இவ்வகை அருச்சுனன் தீப்பாய இருக்கையில் கண்ணன் அருச்சுனனை நோக்கி அருச்சுனா அதோ பொழுதிருக்கிறது சயத்திரதனைக் கொன்று அவன் தலை சிமந்த பஞ்சகமடவில் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கும் அவன்தந்தையின் கரத்தில் விழச்செய்க என அருச்சுனன் அவ்வாறுசெய்யச் சயத்திரதனுடன் அவன் தந்தையு மிறந்தனன். இவ்வாறு இறந்த சயத்திரதனைப் பற்றித் துரியோதனன் விசனப்படுகையில் துரோணர் அவன் விசனத்தைமாற்றி நான் போர்செய்வேனென்று போரிடுகையில் அஸ்வத்தாமன் அஞ்சனவன்மன் முதலியோரை மாய்த்தான். வீமன் வாகுலீகன் தம்பியர். பன்னிருவரைமாய்த்தானிவ்வகை யிருக்கையில் சூரியன் அத்தமித்தனன்.

பதினொன்காநாள்இராத்சண்டை— பதினொன்காளிரவில் இருபடைகளும் போரிடுகையில்கடோற்கசனை வருவிக்க என, அவ்வாறுசெய்யக் கடோற்கசன் வந்து அன்றிரவு பெரும்போர் மாயைகளுடன் செய்து பலரைவருத்திக் கன்னனுடன் போரிடுகையில் கன்னன்விடுத்த வேலால் மாய்ந்தனன்.

பதினேந்தாம்நாள்யுத்தம்- பதினேந்தாநாள் இருபடைகளும் யுத்தகளம்புகுந்து யுத்தஞ்செய்கையில் துரோணர் பாண்டவர்சேனைகளை அதஞ்செய்து நிற்கச்சப்தருஷிகளும் துரோணரையணுகி நீர்வேதியர் இவ்வகை யுத்தஞ்செய்தல் உமக்குத் தகாதெனத் துரோணர் ஒய்ந்திருக்கையில்கண்ணன் திட்டத்துய்மனைத் துரோணரிடம் போரிடக்கட்டளையிட்டுத் தருமபுத்திரரிடஞ்சென்று அசுவத்தாமா எனும் மானவன் யானை போரிடைமாய்ந்ததென்றுகூறின் அசுவத்தாமன்போரிடைமாய்ந்ததாக எண்ணித் துரோணர் உயிர்விடுவர் என்றுகூறத் தருமர் நான் பொய்கூறேனென்று அசுவத்தாமா அதாகுஞ்சரமென்று சங்கம்பூரித்த மாத்திரையில் கண்ணன் பாஞ்சசன்னியம் பூரித்துக் குஞ்சரமென்பதை மறுக்கக்கேட்ட துரோணர், மகன் மாண்டான்என்று அசைவரச்சுவானுபவத்திலிருக்கையில் திட்டத்துய்ம்மன்துரோணர்மீது அம்பேவித் தலையையறுத்தனன். இதையறிந்து அசுவத்தாமன் அக்னியாஸ்திரம், நாராயணாஸ்திரம் பிரயோகஞ்செய்தும் பயனற்றிருக்கையில் வியாசபகவான் தோன்றி யவனுக்கு ஊழின் வலிகூறிக் குருகேஷேத்ரம் அனுப்பப் பாண்டவரும் பாடி வீடுபுகுந்தனர். பொழுதுசாய்ந்தது.

பதினைறம்நாள்யுத்தம்-துரியோதனன் கன்னனுக்குச் சேனாபதிபட்டங் கொடுத்தனன். கன்னன் யுத்தகளநெருங்கியுத்தஞ்செய்கையில் வீமன் கேமதூர்த்தியைக் கொன்றான். கன்னன் அருச்சுனனுடன் சண்டையிட்டு இலேக்க விஜயன் இன்று போய் நாளை யுத்தத்திற்கு வாவென்று கூறினன். பின் அருச்சுனன் கிருஷ்ணன் கட்டளையால் சஞ்சத்த கோபாலரைக் கொன்று நிற்கையில் தருமர் துரியோதனனை யெதிர்த்து நிராயுதஞ்செய்ய பழிக்க மாணமூர்ச்சையடைந்த துரியோதனன் ஓடி மறைந்தனன். சூரியனும் மறைந்தான்.

பதினேழாம்நாள்யுத்தம்—இருவர்சேனைகளும் போர்தொடங்கத் தருமபுத்திரர் கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பிரார்த்தித்து யுத்தசந்நத்தராயினர். கன்னன், துரியோதனனைநோக்கி இன்றைக்கு எனக்குச் சல்லியனைச் சாரதியாகச் செய்வித்தால் நலம்என அவ்வாறே துரியோதனன் வேண்டுகோளால் கன்னனைச்சினந்து பின் ஒருவாறிசைந்து அருச்சுனனை வெல்வேனென்ற கன்னனைபழிக்கச்சல்லியனும், கன்னனும் ஒருவர்க்கொருவர் வாட்போர் தொடங்கத் துரியோதனன் சமாதானஞ்செய்தனன். பின் கன்னன் பாண்டவர் சேனையைக்கண்டு பயந்து குறைகூறிச் சண்டைதொடங்கினன். கன்னன், தருமருடன் போரிட்டுத் தருமரை நிந்தித்தனன். இதற்குப் பின் கன்னன் அருச்சுனனுடன் போரிட அருச்சுனனிவனை வெற்றிபெறுது பாசறை புகுந்தனன். கண்ட தருமர் அருச்சுனன் வெற்றிபெறுது மீண்டதுபற்றி ஏச அருச்சுனன்தருமரைக்கொல்வேன்என்று சினந்தெழக் கண்ணபிரானல் தடுக்கப்பட்டு யுத்தத்திற்குச் சென்றனன். இந்த யுத்தத்தில் துச்சாதனனும் அவன் தம்பிமாரும் இறந்தனர். பின் கன்னன் மிகுந்த கோபமுற்றுச் சல்லியனைப்பழித்து வீமனுடன் எதிர்த்துப் போரிடுகையில் விடசேனன் நகுலனைவென்முர்க்க அருச்சுனன் அவன்தலையைக் கொய்தனன். இதனால் கன்னன் விசனமுறச் சல்லியன் தேற்றினன். பின், அருச்சுனனைவெல்லத்தேரோட்டச்சல்லியனுடன் கூறச் சல்லியன் இன்றைக்குச்செல்லின் வெற்றிபெறுய் என்னக்கேளாது

அருச்சுனனுடன் போரிட்டனன். இந்த யுத்தத்தில் அருச்சுனன் வெற்றிபெறுமை கண்ட கண்ணன் கன்னனிடம் வேதிய ராகச்சென்று அவனது தருமத்தைத் தானம்வாங்கி மீண்டு அருச்சுனனைப் பாணம் பிரயோகிக்க எவ அருச்சுனன் அவ்வாறுசெய்யக் கன்னன் இறந்தனன். கன்னனது மரணங்கேட்ட குந்தி புலம் பக்கண்ட பாண்டவரும் புலம்பக்கண்டோர், "காடாண்டாரும் பாண்டவர், நாடாண்டாரும் பாண்டவர்" என்னப் பாசறை இருவரும் புகுந்தனர்.

பதினேட்டாம்போர்—துரியோதனன், இறந்த சுற்றத்தினர்க்காகத் துக்கித்துச் சகுனியால்தேறியுத்தந் தொடங்க வீமனால் துரியோதனனுதியர் மூர்ச்சித்தனர். நகுலன் சகுனியின்சிரத்தைக் கண்டித்தான். பின் துரியோதனன், சிறிது சேனைகளுடன் யுத்தத்திற்குவந்துசேனையிழந்து ஓடி ஒருமடுவில் ஒளிக்க அச்வத்தாமனால் தேறி வீமனால் வெளிப்பட்டுச் சிமந்தபஞ்சக நதிக்கரையில் தருமர் சண்டையை நிறுத்தக்கேட்க அவரைப்பழித்து வீமனால் தொடைமுரிய அடிபட்டுப் போர்க்களத்தில்விழுந்தனன். தொடைமுரிந்து விழுந்தவனை வீமன்உதைக்கத் தருமரும் பலராமரும் கோபிக்கக் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களது கோபத்தைத் தணித்தனர். பின் திருதராட்டிரன் காந்தாரி முதலியோர் விசனப்படக் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களைத் தேற்றினர். பின் கண்ணன் அருச்சுனனைத் தேர்விட்டிறங்கக் கூறவுடனே தேர்எரிந்தது. பின் துரியோதனன், வீமன் தனக்குச்செய்த தீமைகளை அசுவத்தாமனுடன் கூறி வருந்தியசுவத்தாமனுக்குச் சேனாபதிபட்டங் கட்டினன்.

பதினேட்டாம்நாள்இராச்சண்டை—பதினெட்டாநாளிரவு அசுவத்தாமன் பாண்டவர்களைக்கொல்லப் பாசறைக்குச் சென்றபோது ருத்ரமூர்த்தி பூதவுருக்கொண்டு எதிரில் வெருட்ட அஞ்சினன். பின்னவனைத்தேற்ற அசுவத்தாமன் வேண்ட ருத்ரமூர்த்தி ஒருவாள் அருளியின்றிரவு எவரைச் சந்திக்கினும் வாளால் வெல்வாய் என்று மறைந்தனர். அசுவத்தாமன், இளம்பஞ்சபாண்டவர்களையும், சோழனையும் மடித்தனன். இதைக்கேட்ட வீமன் அசுவத்தாமனைப் போர்க்கழைக்க அஸ்வத்தாமன் கோபித்துப் பிரமாஸ்திரம்விட அதுகண்டு அருச்சுனனும் பிரமாஸ்திரம்விட இரண்டும் போர்செய்ய வியாசர் சரங்களைமீட்கக் கட்டளையிட அருச்சுனன் சரம் அசுவத்தாமன் சிரோமணியைக்கொண்டு மீண்டது. அசுவத்தாமன் கனை பாண்டவர் தேவியரின் கருவழிக்கச் செல்கையில் உத்தரையின் வயிற்றிலிருந்த பரிச்சித்தைக் கண்ணன் காத்தனர். மற்ற கருக்களையழித்த அசுவத்தாமனுக்கு (கூ000) வருஷம் குட்ட நோய் அனுபவிக்கக் கண்ணன் சாபமளித்தனர். இவ்வாறு பாரதயுத்தம்முடிந்தபிறகு திருதராட்டிரன் தன் புத்திரர்களுக்குத் திலதர்ப்பணாதிகள் முடித்து வனஞ்செல்ல வியாசராற் றூண்டப்பட்டுக் காந்தாரியுடன் குந்தியும் உடன்வரச் சதசிருபருடைய ஆச்ரமம்சென்று பர்ணசாலை செய்துகொண்டு (சு)ஸ்ரீ இருந்து காட்டுத்தீயில் பிரவேசமாயினன். பிரபாசதீர்த்தக்கரையில் யாதவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக்கொண்டிறந்தனர். பலராமர் தேகநீங்கினர். கிருஷ்ணமூர்த்தியும் வேடன் அம்பு எறுண்டிறந்தனர். பின் தருமர் தம்பியருடன் (கூசு)ஸ்ரீ அரசாண்டு பின் தவமேற்கொண்டு இமயமடைந்து (கு)ஸ்ரீக்குப் பின் சுவர்க்கமடைந்தனர்.

பாரதம்—வியாசரால்வடமொழியிற் செய்யப்பெற்றுத் தமிழில் வில்லிபுத்தூராழ்வாரும் நல்லாப்பிள்ளையாலுஞ் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பாண்டவர்கதை. இதைவடமொழியில் வியாசர்கூற விக்னேச்வரர் எழுதினதாகக் கூறியிருக்கிறது.

பாரதவெண்பா—இது பாரதத்தை வெண்பாவாகக் கூறியதமிழ்நூல். இது பெருந்தேவனாரால் இயற்றப்பட்டது. இதற்கு வெண்பாப்பாரதம் எனவும்பெயர்.

பாரதம்பாடியபெருந்தேவனார்—இவர் தொண்டைநாட்டவர். இவர் பாரதத்தை உரையிடையிட்டவெண்பா ஆசிரியங்களால் (கஉ00) பாடல்களாகப் பாடியவர். கடைச்சங்கத்திருந்த (சகூ) புலவரில் ஒருவர். கடைச்சங்கத்தவர் அனைவரும் பொய்யடிமையில்லாத புலவர்எனத் தூக்கித்திருத்தலால் இவர்சைவர். ஆயின் பாரதத்தில் திருமாலை வணங்கியிருத்தலின், இவர் வைணவர் எனின்,புலவர் ஏற்புடைக்கடவுளைத் தூக்கித்தனர். ஆதலால் இவரை வைணவர் எனத்துணிதல்அடாது. இவர் புறநானூறு, நற்றிணை முதலியநூல்களுக்குச்சிவத்துதி கூறியிருத்தலேஇவர்சைவர் என்பதைத் தெரிவிக்கும்.

பாரதன்—சமரன் குமரன். இவன் குமரன் பிரதி.

பாரதி—கடம்பையூரில் இருந்த புலவர். இவர் பாரதிதீபமென நிகண்டு ஒன்று இயற்றினர்.

பாரதிதீபம்—ஒரு நிகண்டு பாரதியால் இயற்றப்பட்டது.

பாரத்துவாசன்—பரத்துவாசனைக் காண்க.

பாரவி—கிராதார்ச்சுனீயம், செய்த வடநூற் புலவன்.

பாரன்—1. பிருது குமரன்.

2. புஞ்சிகஸ்தலையென்னும் அரம்பையைக்கூடிக் கலாவதியைப் பெற்றவன்.

3. கலாவதியின் தந்தை.

பாரி—"இவனுக்கு வேள்பாரி என்றும் பெயர். அரண்வலி முதலிய பெருமைகளும் பல்வகைவளங்களுமுடையதும், முந்நூறு ஊர்களைக் கொண்டதுமாகிய பறம்புமலையது பறம்புமலையைத் தன் அரசிருக்கையாகக்கொண்ட, வேளிர் குலத்தலைவனாகிய பாரி என்பான், 'வரையாதளிக்கும் பெருவள்ளல்' எனத் தமிழ்நாடு புகழ வாழ்ந்து வந்தான். இவன், மிக்க கொடையாளியும் மிழலைக் கூற்றத்துக்குத் தலைவனுமான வேள்-எவ்வி என்பவனுடைய வழித்தோன்றல். இப்பாரிக்கு அங்கவை, சங்கவை என்னும்மகளிர் இருவர், எல்லாச் சிறப்புடன் கல்விச்சிறப்புடையராயு மிருந்தனர். அந்தணர் நிலகராயும் புலவர் பெருமானுகவும் விளங்கிய கபிலர், இப்பாரிக்கு உயிர்த்தோழராக அமைந்தனர். பாரியுடைய பெருங்கருணை விளக்குதற்குச் சிறுகதை ஒன்றுண்டு. இவன் ஒருகால் தேருர்ந்து காட்டுவழியே சென்றபோது, அங்கே முல்லைக்கொடி ஒன்று படர்தற்குக் கொழுகொம்பில்லாமல் தளர்ந்து நடுங்குவதுகண்டு, அவ்வோரறிவுயிரிடத்தும் உண்டாகிய தன்பேரருளால், அக்கொடி இனிதுபடரும்படி தான் ஏறிச்சென்ற பொற்றேரை யதன்பக்கத்தே நிறுத்திவிட்டுத் தன்மெல்லிய அடிகள் நிலக்கு மாறு நடந்துசென்றனன் என்பர். இவ்வரலாறு, பழையநூல்கள் பலவற்றிலும் புகழ்ந்து கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறே, இவன், நிழலில்லாத நீண்ட வழியில் தனிமரம்போல நின்று, தன்னையடைந்த புலவர், மடவார், வறியார், மெலியர் முதலிய யாவர்க்கும் தன் இன்னருள் சுரந்துவந்தமையால் இவன்புகழ் தமிழக முழுதையும் தன் வயமாக்கிக் கொண்டது. இங்ஙனம், வேள்பாரி உலகம்புகழும் பெருவள்ளலாக விளங்கி நிற்ப, தமிழாசராகிய சேரசோழபாண்டியர் மூவரும் இவனைத் தம் பகைவனுகக் கொண்டிருந்தனர். நன்மை யன்றி வேறு செய்ய அறியாத இவ்வள்ளலிடம் இவ்வேந்தர் செற்றம் வைத்ததற்குக் காரணம் நன்கு அறியப்படவில்லையாயினும், தம்மினும் பாரிபடைத்த பெரும்புகழால் நிகழ்ந்த பொருமையேயதன் காரணமாகவேண்டுமென்பது பல ஏதுக்களால் ஊகிக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறு, பாரிக்கும் மூவேந்தர்க்கும்உள்ளபகைமைமுற்றிவளரவும், அவ்வேந்தர் ஒன்றுசேர்ந்து படையெடுத்துச் சென்று பாரியதுபறம்பு மலையைமுற்றுகையிட்டனர். இந்நிலைக்குப் பாரிசிறிதுமஞ்சாமலும், அவர்தாக்குதலைப்பொருட்படுத்தாமலும் ஊக்கத்தோடும் அவரை எதிர்த்துநின்றான். அம்முற்றுகைக் காலத்தே, பாரிக்கு உயிர்த்தோழரான கபிலர், உள்ளேகிளிகள் பலவற்றை வளர்த்துப்பழக்கி, அரணுக்கு அப்புறமுள்ள விளைநிலங்களிலிருந்து நெற்கதிர்களை நாளுங்கொண்டுவரும்படி செய்வித்து, பாரியின் குடிபடைகளைக் காத்துவந்தார். முற்றுகையிட்ட மூவேந்தரும் நெடுங்காலம்வரை வெற்றியின்றிப் பாரிசேனையாற் பரிபவப்பட்டுநிற்க, அப்போது, புலவர் பெருமானுகிய கபிலர் வெளியேவந்து, அவ்வேந்தர் நாணும்படி அவரைநோக்கி, "அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே, நளிகொண் முரசின் மூவிருமுற்றினும், உழவுருழாதன நான்கு பயனுடைத்தே, ஒன்றே, சிறியிலை வெதிரி னெல்லினை யும்மே, இரண்டே, தீஞ்சுளைப் பலவின் பழமூழ்க் கும்மே, முன்றே, கொழுங்கொடி வள்ளிக் கிழங்குவீழ்க் கும்மே, நான்கே, அணிநிற வோரிபாய் தலின்மீ தழிந்து, நிணிநெடுங் குன்றந் தேன்சொரி யும்மே வான்க ணற்றவன் மலையே வானத்து, மீன்க ணற்றதன் சுனையே யாங்கு, மரந்தொறும் பிணித்த களிற்றினி ராயினும், புலந்தொறும் பரப்பிய தேரினி ராயினும் தாளிற் கொள்ளலிர் வாளிற் முரலன், யானறி குவனது கொள்ளு மாறே, சுகிர்புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி, விரையொலி கூந்தலும் விறலியர் பின்வர, ஆடினிர்பாடினிர் செலினே, நாடுங் குன்று மொருங்கீ யும்மே." "கடந்தடு தானை மூவிருங் கூடி, யுடன்றனி ராயினும் பறம்பு கொளற் கரிதே, மூன்றூ றூர்த்தே தண்பறம்பு நன்னுடு, மூன்றூ றூரும் பரிசிலர் பெற்றனர்.யாமும் பாரியுமுளமே, குன்று முண்டுநீர் பாடினிர் செலினே." என்னும் பாடல்களைக்கூறி, நீவிர் மூவிரும் ஒன்றுகூடிப் படைவலி பெரிதுங்கொ

ண்டு எத்தனையோ காலம் முற்றுகை செய்யினும் பாரியது இப்பறம்புமலையைக் கொள்ளுதல் அரிது; அவனுடைய மூந்நூறாரையும் பாடிப் பரிசிலர் பெற்றது போல, கீவிரும் பாடினவராய் வரின் இதனைக்கொள்ளுதல் எளிது" என்று பாரியது புலவர்க்கருமையும், இரவலர்க்கெளிமையுமாகிய பெருநிலையை அழகாகவெளியிட்டனர். இதன்மேல், அவ்வேந்தர் சூழ்ச்சிசெய்து, கபிலர் அறிவித்த பாரியியல் புக்குப் பொருந்துமாறு, தாமே பரிசிலர் வேடம் பூண்டோ, பிறரைப் பரிசிலராக விடுவித்தோ அவனைத் தம்மகப்படும்படி செய்து வஞ்சித்துக் கொன்றுவிட்டனர். அந்தோ! பாரியுடைய உயிர்த்தோழராகிய கபிலர், அவனருமை மகளிர் இருவருடன், தம்மைப்போற்றிவந்த கருணை வள்ளலுக்குநேர்ந்த அநியாயத்தை எண்ணிக் கலங்கி அவன் பிரிவை ஆற்றமல் புலம்பி, அவன் அரசிருக்கையும் அவன் பெருவாழ்வையும், அவன் கொடைச் சிறப்பையும், மற்றும் அவன் குணவிசேடங்களையும் நினைக்குந்தோறும் உள்ளம் நெக்குநெக்குருகித்தவித்தனர். இப் பரிதாப நிலையுடன், கபிலர், பாரிமகளிராகிய அங்கவைசங்கவை யென்பாரைத் தம்மோடு அழைத்துக்கொண்டு தாம்பழகியபறம்புமலையை விடமுடியாமலே விடுத்து, அம்மகளிர்க்குத் தக்க மணவாளரைத்தேடித் தம் நட்புக்கடனைக் கழிக்கச் செல்வாராயினர். முதலில், கபிலர், வேளிர் குலத்தவனுகிய இளவிச்சிக்கோவையும், பின் அக்குலத்து இருங்கோவேள் என்பானையுங் கண்டு, பாரிமகளிரை மணம்புரிந்துகொள்ளும்படிவேண்ட அவ்விருவரும், பாரிக்கும் பெருவேந்தர் மூவர்க்கும் உண்டாகிய பகைமையைக் கருதிப்போலும் "முடியாது" என்று மறுத்துவிட்டார்கள். பின்பு அப்புலவர் செய்வதொன்று மறியாமல் திகைத்ததம் வாழ்க்கையை முற்றும் வெறுத்தவராய், திருக்கோவலூரில் தமக்கு வேண்டிய பார்ப்பார் சிலரதுபாதுகாவலில் அம்மகளிருவரையும்வைத்துத் தாம் வடக்கேசென்றார். இச்செய்தியெல்லாம் கேள்வியுற்ற நல்லிசைப்புலவராகிய ஔவையார், பெரிதும் வருந்தி, பெருவள்ளலாகிய பாரிமகளிரைத் தாமே சிறப்பிக்க வெண்ணி, அக்காலத்துத் திருக்கோயிலூரையாண்ட மலையமானுகிய தெய்வீகனுக்கு அவரை மணம் பேசி, அம்மணத்துக்கு மூவேந்தரையும் வரும்படி செய்வித்தும், பாரிகுடிக்கும் அவ்வேந்தர்க்கு மிகுந்த பகைமையைப் போக்குவித்தும், தம் தெய்வத்தன்மையாற் பற்பல அற்புதச் செயல்களை நிகழ்த்தியும் அக்கலியாணத்தை விமரிசையெற நிறைவேற்றி, பாரிமகளிரை நல்வாழ்வுபெற வைத்தனர்."

பாரிசமேளலி — மாணிபத்திரனுக்கு ஒரு பெயர்.

பாரிசாதம்— தெய்வதருக்களாகிய ஐந்தில் ஒன்று. பாற்கடலிற் பிறந்தது. இது நினைத்ததைத் தரவல்லதில் ஒன்று. இதைக்கண்ணன் சத்தியபாமைபொருட்டுப் பூமியிற் கொண்டுவந்து நாட்டினர்.

பாரிபத்திரம்—கருசதேசத்திலுள்ள பட்டணம்.

பாரிப்பிலவன்—நளன் குமரன். இவன் குமரன் சுனையன்.

பாரிமகளிர்-"பாரியெனும்வள்ளல்இறந்தபின்னர் அவனதின்னுயிர்த்தோழராகிய கபிலர், பாரியை நீத்துத் தனித்துயிர்வாழ்தற்குமனமிலராயினும், அவனுடைய அறிவுடை மகளிரைக் காத்தற்கு வேறொருவரு மிலராதல்பற்றி உயிர்கொடுநின்று, அம்மகளிர்க்குத்தக்க அறிவும் பெருமையுமுடைய கணவரைத் தேடநினைந்து, அவர்களுடன், அவர்கட்குந் தமக்கும் பேரன்புமிக்க பறம்பினை விடமுடியாமே விடுத்து, அப்பாரியை நினையுந்தோறும் பறம்பினைத் திரும்பிநோக்குந் தோறும் உள்ளம் நெக்குநெக்குருகிக் கண்ணீர்வார நின்று ஆற்றொணாத்துயராற் பொங்கியெழுந்த அன்புடைப்பாடல்களாற் பாரியினையும் பறம்பினையும் புகழ்ந்துகொண்டே சென்று ஓரிரற்றங்கினர். அங்கு அன்றிரவு நிலாத்தோன்றியபோது அவருடனிருந்த பாரியினருமைமகளிர், தாம் இதற்கு முந்திய நிலாக்காலத்துத் தமது அரசுநிலையிட்ட திருவுடைநகர்க்கண்ணே இனிதுமகிழ்ந்து விளையாடியதும், அடுத்த இந்நிலாக்காலத்துத் தாம் தந்தையிழந்து தண்பறம்பிழந்து தமியராய்த் துச்சிலொதுங்கித் துயர்கூருகின்றதும் தம்முள்ளத்தே தோன்ற, அப்போது, "அற்றைத் திங்க ளவ்வெண் ணிலவி, னெந்தையு முடையேமெங் குன்றும் பிறர் கொளா, நிற்றைத் திங்க ளிவ்வெண் ணிலவின், வென்றெறி முரசின் வேந்தரெங், குன்றுங் கொண்டார்யா மெந்தையு மிலமே" என்னும் பாடலைப்பாடினர். இப்பாட்டால், இச்செய்யுள் செய்தற்கு ஒருமாதத்துக்குமுன், பாரி தன்னரசிருக்கையாகிய பறம்பின்கண் தம்மகளிர் முத

லியோருடன் இருந்து வாழ்ந்திருந்தன னென்பது புலப்படுகிறது. இப்பாடல், சங்கத்தாரால் மருகுக்கப்பட்ட புறநானூற்றிலொன்றாகக் காணப்பட்டவாற்றால், இம்மகளிர் நற்றமிழுணர்ந்த நங்கையருள் ஒருவராக உணரப்படும். பாரிமகளிர் இருவர் ஆதலின், ஈண்டும் 'பாரிமகளிர் பாடியது' எனப்பொதுப்படக் கூறப்பட்டமைபற்றி அவ்விருவருமே செந்தமிழ்ப்புலமையாற்சிறந்தாராவரென்பதும் தெளியலாகும். புலவரிருவர் சேர்ந்து ஒரு பாடல் பாடுவது முன்வழக்கே. இம்மகளிரது இன்றமிழ்ப்புலமை, தமதரும்பெறற்றந்தையாகிய வள்ளற்பாரிக்கு ஆருயிர்த்தோழராகிய கபிலரென்னும் புலவர்தலைவர்பாற் பெற்றதாகும். பின்னர் கபிலர் அவ்வூரைவிடுத்து இளவிச்சிக்கோ என்பானிடஞ் சென்று இம்மகளிரது உயர்குடிப்பிறப்பு முதலியவற்றை எடுத்துரைத்து இவர்களே மணஞ்செய்து கொள்ளும்படி அவனைப்பாடி வேண்ட, அவனுடம்படாமையால் இருங்கோவே வேன்பானுழைச் சென்று அவனையும் அவ்வாறுவேண்ட, அவனும் அங்ஙனமே உடம்படானாயினும்மறுக்க இதற்காக அவனை முனிந்துபாடி, பாரிகுடிக்கும் மூவேந்தர்க்கு முண்டாகிய பகைமைபற்றி அரசொருவரும் இவர்களே மணஞ்செய்துகொள்ள இயையாமற் கபிலர் அம்மகளிரைத் தமக்கினிய பார்ப்பார்சிலர் பாற்படுத்துப் பாரியின்பிரிவாற்றாது வடக்கிருப்பாராயினர். இம்மகளிர் வேளிர்குலக்கொடிகளாதலால் அக்குலத்து நல்லாண்மக்களையே தேடிச்சென்றனரென்பது தெள்ளிது. அன்றியும், பார்ப்பார்களுக்கும் வேளிர்க்கும் மணநிகழ்ச்சி கூறுதலும் இயையாதாம். கபிலர், மகளிரை அரசர்க்கு மணஞ்செய்யலாகாமற் பார்ப்பாரது பாதுகாப்பில் வைத்துவடக்கிருக்க ஔவையார் அது தெரிந்து தெய்வீகன் என்னும் அரசனை, இம்மகளிரை மணஞ்செய்துகொள்ளும்படி உடம்படுவித்து அவர் மணத்தைச் சிறப்ப வியற்றினர் என்பதே இயைபுடைத்தாவது காண்க. இம்மகளிர் புலவர் பேரணியாய் கபிலரந்தணர்பாற் பயின்றமைக்கேற்ற நல்லிசைப்புலமையேயன்றி, வரையா வள்ளியோனுகிய பாரிமகளிர் என்றற்கேற்ற வள்ளற்றன்மையுடையராயினரென்பது, "மாரியொன் றின்றி வறந்திருந்த காலத்தும், பாரி மடமகள் பாண்மகற்கு—நீரு லயுட், பொன்றந்து கொண்டு புகாவாக நல்கினு, மொன்றுரு முன்றிலோ வில்" என்னும் பழமொழிச் செய்யுளாலறிக. முன்னமே ஔவையாரது வரலாற்றுள் இம்மகளிரது திருமணச்சிறப்பு மூதலியன கூறப்பட்டனவாதலான், ஈண்டு வேறெடுத்தோதினேனில்லை."

பாரியாத்திரன்—1. சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

2. (சூ.) அங்கன் குமரன்.

பாரியாத்திரம்—ஒரு பர்வதம்.

பாரிஷதாள்—ஒருவகை பூதசாதியார்.

பாரு—1. ஒரு காந்தருவன். இவன் பெண்ணை ஒரு காந்தருவன் கேட்க மறுத்தமையால் அவனுல் கொலையுண்டவன்.

2. சமரன் குமரன்.

3. பிருதுசேநன் குமரன்.

பார்க்கத்திரன்—மகததேசத்து அரசன்.

பார்க்கதிகூர்—அஜமீடன் குமரர்.

பார்க்கபூமி—1. (ச.) பார்க்கன் குமரன்.

2. காச்யபர்வம்சம். இவனுக்கு (இ00) புத்திரர். ஒருமுறை இந்திரனுக்குத் துன்பஞ் செய்துகொண்டிருந்த அசுரரைக் கொன்று துன்பந்தீர்த்தவன்.

பார்க்கவசீயவனர்—ஒரு இருடி. இவர் தேவி சுகன்னி, இவரைச் சவனரு ஷி யெனவும் கூறுவர். இராமமூர்த்தியிடம், லவணசுரன் இடுக்கண் கூறியவர்.

பார்க்கவம்—விநாயக மான்மியங் கூறிய உபபுராணத்தொன்று.

பார்க்கவமுனிவர்—இவர் சதானிகன் குமரர், தோஞதிகளைச்செய்த தன் தந்தை யெவ்வாறு இருக்கிறானென்று கேட்ட விஞவிற்கு விடையளிக்கக் கருதிச் சூரியன் முன்னே பிராமணவடிவங்கொண்டு முன்சென்று வழிகாட்ட, யமபுரந்தாண்டிச் செல்லுகையில் ஒருவேதியன் தன்கையிற் தண்டந்தாங்கி இவரைமறுத்து நான் உனக்குப் புராணங்கூறுகையில் ஒதேனுங் கொடுப்பதாகக்கூறிக் கொடாதொழிந்தனையிப்பொழுது நீசெய்த தவத்திற் பாதி தருகவென அதற்கிசையாததுகண்டுசூரியன்நடுக்கூறஆறிலொன்று கொடுத்துநீங்கப்பின் இடையன்பசுமேய்த்ததற்குக்கூலிகொடாததற்கு ஆறிலொரு பங்கு அவனுக்குக்கொடுத்து நீங்கி ஒரு சாலியன்வஸ்திரம் வாங்கியதில் பாக்கிக்காக மறுக்க மிச்சத்தைக் கொடுத்துப் புண்ணிய நீங்கியதால் மேலேசெல்லவலியற்றுச் சூர்யன் தன்கையைப்பற்றச் சதானிகனிருந்த இடத்திற்சென்றனர். அச்சமயம் அவ்வரசனை யமகிங்கரர் அடுப்பிலேற்றிச் சமைத்துக்கொண்டிருந்தனர்.

முனிவர் அவனைக்கண்டு இதற்கென்ன காரணமென்ன நான் பலதானந்திகள் செய்தவனையினும் பிரஜாபீடையாற் பொருள்தேடினேனுதலால்வ்வகை நேர்ந்ததாதலின் என்குமரனிடமிதனைக் கூறியவனுல் தானந்திகள்செய்யக் கட்டளையிடின் என்னுன்ப நீங்குவேனென அவ்வாறு பூமியில் சதானிகன் குமரனிடங் கூறிச் சதுர்த்தசிவிரத மநுட்டிக்கச்செய்து தானந்திகளைச் செய்வித்தனர். (சிவமகாபுராணம்.)

பார்க்கவன்—1. வேதசிரசையின் குமரன்.

2. பாஞ்சாலதேசத்தவனுகிய குயவன். திரௌபதியின் சுயம்வரங் காணச்சென்ற பாண்டவர்க்கு இடந்தந்தவன்.

3. சுநச்சேபனுக்கு ஒருபெயர்.

4. வீதிகோத்ரன் குமரன்.

பார்க்கவி—பிருகுருஷியின் தவத்தால் அந்தருஷியிடம் திருஅவதரித்த இலக்ஷ்மிதேவி.

பார்க்கஸ்பத்தியமானம்— சுக்கிரனை முதலாகக்கொண்டு கணிக்கும் காலஅளவை.

பார்சவதீர்த்தங்கரர்—சைநஇருபத்துமூன்றுவது தீர்த்தங்கரர். இவர் வாரணசியில் உக்ரவம்சத்தில் விசுவசேநருக்கு அவர் மனைவி பிராம்மியிடத்தில் தைமாதம் கிருஷ்ணபக்ஷம் எகாதசிவிசாகநக்ஷத்திரத்தில் பிறந்தவர். உன்னதம் (க). முழம் பச்சைவர்ணம், ஆயுஷ்யம் (க00) வருஷம், இவர்க்குக் கணதரர் சுயம்புமுதலாகிய பதின்மர்.

பார்வதீசமேதன்—பார்வதியுடன்கூடிய சிவமூர்த்தி.

பார்வதி—தக்ஷனிடம் அவதரித்த தாக்ஷாயணியென்னும்பெயர்கொண்டமலையரையன் தவத்தால் மகளாகத் திருவவதரித்து அவனிடம் வளர்ந்து சிவமூர்த்தியை மணந்த உமை.

பார்ஷணிசேநன்—ஒரு ருஷி. இவரிடம் அருச்சுநன் தேவலோகத்திருந்து வருமளவும் பாண்டுபுத்திரர் நால்வரும் வசித்திருந்தனர்.

பாலகன் — 1. பிரத்தியோதன் குமரன். இவன்குமரன் வியாகபூபன்.

2. (ச.) சுவஞ்செயன் குமரன்.

பாலகர்—சாதுகாரணர் மாணக்கர்.

பாலகிருஷ்ணபாரதியார்—இவர் ஒரு வேளாண் பிரபு. இவர் இருந்தது குன்றவர்த்தனமென்னும் ஊர். காஞ்சீபுரம்திருவிழாவிற்குவந்த ஒருபெண் திசைதப்பி அடைய அவரைப் பெண்போலாதரித்து அவனுக்கு வரிசைமுதலிய செய்து அவள் புருஷன் தேடிவர அவனை மைத்துன முறைகொண்டாடியனுப்பினவர்; இதனை "செண்டு.....தங்கைமுறைமை பெற்ற சீலன்பூ, பாலர் தங்குலத்துவந்த பாலகிருஷ்ணசாமியே" என்பதாலறிக.

பாலகிருஷ்ணர்—அதர்வண வேதசாகைக்கு வியாக்கியானஞ் செய்தவேதியர்.

பாலகீர்த்தி—திருதராட்டிரன் குமரன்.

பாலதமாரன்—ஆரியமன்னருள் ஒருவன். செங்குட்டுவனுல் வெல்லப்பட்ட கனக விசயர் தந்தை.

பாலசந்திரர் — விநாயகருக்கு ஒருபெயர். இது, சிறுபிள்ளையாய்ச் சென்று அனலாசுரனை விழுங்கி அவன் வெப்பத்தைச்சகித்துச் சந்திரனைப்போலக் குளிர்ந்திருந்தமையாலும் மாதவராசனும் சுமுதையும், காட்டில் தனித்திருந்து தன்பப்படுகையில் அவர்களுக்குக் குழந்தையுருவாய்க் காட்சிதந்து இடுக்கண் நீக்கியதாலும் பெற்றபெயர்.

பாலசாஸ்வதி — நன்னையபட்டர் மாணாக்கர், வடநூற்புலவர்.

பாலவற்சை—தியுமத்சேநன் தேவி.

பாலறவாயர் — சேக்கிழாரின் கனிட்டர். அநபாயச் சோழரால் மந்திரித்தொழில் பெற்று இருந்தவர். தொண்டைமான் பட்டம்பெற்றவர். சுன்றத்தூரில் பாலறவாயர் கேணியெனத் தம்பெயரால் தடாகம்ஒன்று தோண்டுவித்தவர். சைவ வேளாளர்.

பாலாகா—பாலாகீ என்பவனுக்குத்தாய்.

பாலாகீ — அசாத சத்ருவிடம் ஞாலேபதேசம் பெற்றவன்.

பாலாசுரன்—இவன் பிராமணப்பிள்ளை வடிவாய்ச் சிந்தாசுரன் எவலால் விநாயகருடன் விளையாடி அவரைக் கொலைபுரியவந்து அவரால் இறந்த அசுரன்.

பாலாயினி—பாஷ்கலர் குமாரிடம் வேதமோதிக்கொண்ட இருடிபுத்திரர்.

பாலாறு—வசிட்டதேனு ஒருகாலத்து நந்திமாதேவரைக்கண்டு மயல்கொண்டு காமத்தால் பால் சுவறியது. இதையறிந்த வசிட்டமுனிவர் சாபத்தால் ஒருகன்றை உண்டாக்கிவிட்டனர். அதனுல் காமந்தணிந்து முலைவழியால்பால்சுரந்து ஒழுகிற்று. அது பாலாறுயிற்று. இது புண்ணியநதி. இதன் கரையில் அநேக சிவப்பிரதிட்டைகள் இருக்கின்றன.

பாலி—ஒரு பிராக்ருதபாஷை. இப்பாஷையில் பௌத்தநூல்கள் இருக்கின்றன.

பாலிநதி—பாலாற்றைக் காண்க.

பாலக்கௌதமனார்—இமயவரம்பன் தம்பி பல்யானைச் செல்புகழ்க் குட்டுவனைப் பாடியவர்.

பாலைப்பண்—எழுவிதம், அவைசெம்பாலை, படுமலைப்பாலை, செவ்வழிப் பாலை, அரும்பாலை, கோடிப்பாலை, விளரிப்பாலை மேற்செம்பாலை என. பின்னும் பாலை நான்கு வகைப்படும். அவை ஆயப்பாலை, சதுரப்பாலை, வட்டப்பாலை, திரிகோணப்பாலை என. இப்பண்கள் தாரம் உழை இளி முதலியவற்றுடன் மாறப்பற்பலவாம். இப்பாலைப் பண்ணில் தக்காகம், காந்தார பஞ்சமம், சோமராகம், காந்தாரம் முதலிய பிறக்கும். உழைகுரலாகிய கோடிப் பாலைநிற்க இடமுறைத்திரியு மிடத்துக் குரல்குரலாயது செம்பாலை. இதனில் குரலிற்பாதியும் தாரத்திலொற்றும் இரண்டின் அந்தரத்திலே கிளையாக்கித் தாரத்திலே நின்றவோரலகை விளரியின்மேலே நடவிளரி குரலாய்ப் படுமலைப்பாலை பிறக்கும். இம்முறையே துத்தம் குரலாயது செவ்வழிப்பாலையாம். இளிகுரலாயது அரும்பாலையாம். தாரம் குரலாயது விளரிப்பாலையாம். கைக்கிளை குரலாயது மேற் செம்பாலையாம்.

பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ—இவன் ஒருசேரன்; சேரமான் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோவிற்கு ஒருபெயர். கடைச்சங்கத்தவர் காலத்தவன். (புறநானூறு, அகநானூறு.)

பாலையாநந்தர்—சச்சிதாநந்தமாலை இயற்றியபுலவர்.

பால்—(இ) முடி, கொண்டை, சுருள், குழல், பனிச்சை என்பன. இவற்றுள் மயிரை உச்சியில்முடித்தல் முடி, பக்கமாக முடித்தல் கொண்டை, பின்னே செருகல் சுருள், சுருட்டி முடித்தல் குழல், பின்னிவிடுதல் பனிச்சை. பால்—(இ) ஆண், பெண், பலர், ஒன்று, பல.

பாவகலோகம்—ஒரு உலகம். இதனை வேள்வி முதலிய அக்னிகார்யம் செய்தவர் அடைவர்.

பாவகாரம்—காசியில் உள்ள மடி.

பாவகன்—1. அக்னிக்குச் சுவாகாதேவியிடம் உதித்தகுமரன்.

2. வசுக்களில் ஒருவன்.

பாவநருஷி—இவர், தம் தாயரின் இறந்த எலும்பைப் பலதீர்த்தங்களிலும் கொண்டுசென்று தீர்த்தமாடி அதுஎலும்பாய் இருக்கக்கண்டு கும்பகோணத்தில் மாமகதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து பொற்றூமரைகளாய் இருக்கக்கண்டு களித்தவர்.

பாவநன்—தீர்க்கதவனைக்காண்க.

பாவநாசம்—திருநெல்வேலியில் உள்ள ஒரு தீர்த்தம்.

பாவபுஷ்ணியவழக்கம்—(கு) செய்தல், செய்வித்தல், உடன்படல்.

பாவருசி—இவன் ஒருவேதியன். இவன் அதிதிபூசைசெய்யாது உண்பதில்லையெனும் நியமங்கொண்டு வாழுநாளில் ஒருநாள் மழையதிகமாகப் பெய்ததால் ஒருவரும் அதிதிகள் நேராக இவனைச் சோதிக்கவேண்டி அக்னி ஒருரோகங்கொண்ட புலையனுப்புண்களில் புழுச்செறிய ஒரு மரத்தடியிலிருந்தனன். வேதியன் அவனைத் தன்னிடம் உணவுகொள்ளவேண்டத்தான்நீசனென்றுமறுப்பவும் வேதியனிவ்வுடலைப்பற்றியுபசரிக்கவில்லை எல்லாரிடமும்அந்தர்யாமியாயிருக்கும்இறைவனை யுபசரிக்கிறேனென்று வீட்டிற் கழைத்துச் சென்றுபசரித் தன்னமிட அக்னிதன் னுருக்காட்டி அவனுக்கு யோகோபதேசஞ் செய்தனன். (சிவமகாபுராணம்.)

பாவலன்பரிசு பெறுகிற்செய்யும்வகை—தனக்குப் பரிசுகொடாத பாவிதன் நூலை வேறுபட வெழுதிச்செவந்த பூவினைச் சூடி, தன்மனைக்குப் புறத்திலும், காளிகோவிலிலும், பாம்பு வாழ்புற்றிலும், சுடுகாட்டிலும், வீதியிலும், தான்வழிபடு கடவுளைத்தியானித்து அவன் மேற்பாடிய நூலை நெருப்பிற் கொளுத்தினும் பன்னிரண்டுமாதத்தில் பரிசுகொடாதவன் அழிவான் என அகத்தியர்கூறினர். பாடிய புலவன் பரிசுபெறுமல் மயங்கிநிலைகலங்கின், அப்பாட்டுடைத்தலைவன் சுற்றத்துடனும், அவைக் களத்திருந்தோருடனும் கெடுவன். தான்பாடிய பாட்டிற்குத் தலைவன்றனக்குப் பரிசுகொடானுகில், வேறொருவன் பெயரினைத் தன்னூலிலமைத்து, அவனூரையும், பெயரையும், ஒருசேர அதினின்றும்நீக்கி, சீரினையும், தலையினையும் பின்பு தன்னூற் பாடப்பட்டவன் பாட்டுக்கியைய நாட்டுவனுயின் முன்பு பாடப்பட்ட தலைவன் செல்வமிழந்து வருந்த இலக்குமியும் பின்புள்ளவனைச் சார்வள். அவனுக்குச் செல்வமுண்டாகாது.

பாவாடைராயன்—அங்காளம்மையின் காவற்சேவகன். இவன் ஒரு கீழ்க்குலத்துச் சத்திபூசகன், அங்காளம்மை ஸ்மசானத்திருக்கையில் அவளிடஞ்சென்று உடுக்கை ஆடைகேட்டு அவள்கொடுத்த பாவாடையை யுடுத்துக் குழந்தையுருக்கொண்டு

அவளிட்ட பணி செய்துகொண்டிருந்து தவத்தால் பூதபிசாசங்களே வென்றிருந்த வனும்.

பாவிருச்சர் — இருக்குவேதம் ஓதுகிறவர்கள்.

பாவினம்—(கூ) தாழிசை, துறை, விருத்தம்.

பாவைமன்றம் — காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள்ள மன்றம். இது அரசனது கோல்கோடாதலே அறிவிக்கும் இயல்பினது.

பாவை—ஒருவகைக்கூத்து ஆடல்காண்க.

பாவித்தியம்—பாகத இலக்கணம்.

பாற்கடல்கடைந்தது—தேவர், அசுரருடன் பெருயுத்தஞ்செய்து மடிந்ததால் மடியாமருந்து விரும்பித் தேவர், பூமி தாழியாக மந்தரம் மத்தாகச்சந்திரன்தறியாக வாசுகி நாணுகக் கடற்புனல் தயிராக ஆயிரம்வருஷம் கடைந்தனர். முதலில் விஷம்பிறந்தது. அதனைச் சிவமூர்த்திபருகித் தேவர் வேண்டுகோளால் கண்டத்திருத்தி நீலகண்டர் எனப்பெயர் பெற்றனர். பின்பு தேவர் மீண்டுங்கடைய மந்தரந்தாழ்ந்தது. அதனை விஷ்ணு ஆமையாய்த் தாங்கினர். அக்கடலில் தன்வந்திரி, அமுதம், அமுதத்துடன் அறுபதுகோடி அரம்பையர், இவர்களுக்குத் தோழியர், உச்சைச் சிரவமென்னுங்குதிரை, கௌத்துவமணி, பஞ்சதருக்கள், காமதேனு, சந்திரன், ஐராவதம், மூதேவி, திருமகள், வாருணி, பிறந்தன. இவற்றுள், அமுதத்தைத் தேவர்க்கு மோகினி உருக்கொண்ட விஷ்ணு கொடுத்துச் சாகாநிலையருளினர். திருமகளே விஷ்ணுதாம் ஏற்றுக்கொண்டு மற்றவற்றை இந்திரன் முதலியவர்க்கு அளித்தனர். தேவர்கள் அமிர்சம் பெற்றபின் அந்த அமிர்தத்தை நாற்புறங்களிலும் ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினியைக் காவலிட்டு அந்த அமிர்தமிருக்கும் இடத்திற்குமேல் எவரும் தொடர்தற்குக் கூடாமல் விடாமல் சூழன்றுகொண்டிருப்பதும், கூர்மையான முனைகளுள்ளதும், அக்கி, சூர்யன் முதலியவர்களேப்போல் தேஜசுள்ளதும், வாள்போல் எவர்களையுஞ் சேதிப்பதுமாகிய சக்கரத்தைக் காவலிட்டனர். இவை புறக்காவல், அச்சக்கரத்தின் கீழ் அக்கிக்குஒப்பான ஒளியுள்ளவையும்மின்னலேப்போல் நாவுள்ளவைகளும், விஷச்வாலேயால் பார்த்தவன் நீறுகும் வன்மையுடையனவுமாகிய இரண்டு நாகங்களையும் காவலிட்டனர்.

பாற்கரன்—1. நான்குமுகமுடைய சூர்யன். சிவசூர்யனுக்கு முன்னிருப்பவன்.

2. உதங்கரால் கபிலே பூசைசெய்ய எவப்பெற்று முத்தியடைந்தவன்.

3. ஒருவேதியின் தவத்தால் தலேமை மிக்கவன்.

பாற்கரியன்மதம் — இவன் சித்தே அசித் தாய்ப் பரிணமித்துச் சீவனுகி மீண்டும் சித்தினிடம் ஒடுங்கும் என்பன்.

பானுதாசர் — பைடனபுரத்தில் வேதியர் குலத்தில் பானுதாசர்எனும் அடியவர் சூரியப்பிரசாதத்தால் சத்யசீலாதி குணங்களுற்றவராய்த் தன்மனைவியுடன் கூடிச் சௌளிவியாபாரஞ் செய்து வந்தனர். ஒருநாள் அயல்கிராமத்தில் நடந்த சந்தைக்குத் தம்மொத்த சௌளிவர்த்தகருடன் கூடிக்கொண்டு சென்று காரியம்முடித்துக்கொண்டு பொழுதுபோனதால் அரிகதைகேட்க ஆவல்கொண்டு தன்சௌளி முதலியவைகளேத் தன்னுடன் வந்தவர்களேப் பார்த்துக்கொள்ளும்படி கூறிக் கதைநடக்குமிடத்திற்கேகினர். மற்றவர்த்தகர்கள் இவரிடத்துப் பொருமையால் இவரது குதிரையை அவிழ்த்து விடுத்து மூட்டைகளத்தனையும் சுளத்திலெறிந்து விட்டுத் திருடர் கொண்டனர் என்போமென்றிருக்கையில் பெருமாள் செயலால் கள்வர்வந்து மற்ற சௌளிக்காரரது மூட்டைகளேக் கொண்டு அகன்றனர். பானுதாசர் கதைகேட்டு வந்ததும் பகவான் குதிரையை மாத்திரம் பிடித்துவந்து தந்தனர். பின்தாசர் தம்மிடம்வந்து தம் நண்பர்கள் வருந்துதலேக்கண்டு நடந்தவைகளேயுணர்ந்து சுளத்திலெறிந்தமூட்டைகளே எடுத்துத் தம் நண்பர்களுக்குப் பகிர்ந்துகொடுத்துப்பண்டரிபுரத்திலிருந்தனர். இப்பண்டரிபுரத்தில் ஒரு வேதியன் வித்யாதரத் தரசனுகிய ராமராஜன் அம்பிகைபூசாதுரந்தரனு யிருத்தல்கண்டு அவனிடஞ்சென்று பண்டரி வைகுந்தம் என்றனன். அரசன் பண்டரி சென்று பெருமாளேத் தரிசித்து அன்று முதல் அம்பாள் பூஜைவிட்டு அரிபூஜை மேற்கொண்டனன். ஒருநாள் பானுதாசர்வித்யாதரஞ்சென்று பகவானேப் பூசிக்கையில் பகவான் தரிசனந்தந்து ஒரு ரத்ன ஹாரத்தை யவர்கழுத்திலிட்டுச் சென்றனர். விடிகையில் பானுதாசர் கழுத்தில் ஹாரமிருக்கக் கண்டார் பானுதாசர்திருடினர்என்று அரசனுக்குக் கூற அரசன் தாசரைக் கழுவேற்றக் கட்டளேயிட்டனன். சேவகர் தாசரைக்கழுவேற்ற அம்மரத்தடியில் கொண்டுசெல்லத் தாசர்எது வரினும் உன்திருவடி மறவேனென்று

கழுவைநோக்கக் கழுதளிர்த்தது. இதனை யரசனறிந்து அபராதக்ஷமை வேண்டினன். தாசர் பண்டரியடைந்து பெருமாளைத் துதித்திருந்தனர்.

பாஷை—(கஅ) அங்கம், அருணம், கலிங்கம், கௌசிகம், காம்போஜம், கொங்கணம், கோசலம், சாவகம், சிங்களம், சிந்து, சீனம், சோனகம், திராவிடம், துளுவம், பப்பரம், மகதம், மராடம், வங்கம்.

பாஷ்கலன்—1. இந்திரப்பிரமதி சீடனுகிய இருடி.

2. அதங்கலாதன் குமரன்.

பாஷ்கலர்—பயிலவரிடத்து இருக்கு ஓதிய இருடி.

பாஷ்கலி—பாஷ்கலன் குமரன்.

பாஸ்காழர்த்தி—இரண்டு முகம் நான்கு கைகள், இரண்டுகைகளால் சிவனுக்கு நமஸ்காரம், இரண்டுகைகளில் இரண்டு கமலங்களைப் பிடித்தவராய் நீலரத்னபூஷணம், சிகப்பு வஸ்திரம், சிகப்பு நிறமுள்ளவராய் இருப்பர்.

பிங்கலகேசி—சுமாலிபுத்திரி. அக்ரகேசன் தேவி.

பிங்கலன்—1. சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

2. ஒருவேடன். காட்டில் நிரிகையில் புலி தூரத்தப்பயந்து வில்வமரத்தில் ஏறினன். புலி அவனைவிடாது மரத்தடியில் படுக்கக்கண்டு இரவுமுழுதும் உறக்கம் வராதபடி வில்வப்பத்திரத்தைப் பரித்துப் போட்டுக்கொண்டிருந்தனன். அப்பத்திரம் அடியில் எழுந்தருளியிருந்த சிவலிங்கத்தின்மீது விழுந்ததால் வேடன் சிலநாள்தரித்து உயிர்நீங்கக் காலபடர் பற்றினர். சிவமூர்த்தி யமபடரைச்சீறி முத்தியிற் சேர்ப்பித்தனர்.

3. ஒருகொடுங்கோலரசன், இவன்தன் ஆயுள் இறுதியில் சிவன் திருநாமத்தைப் பெற்ற தன் புத்திரரை அழைத்துச் சிவநாம மகிமையால் காலதூதர் பற்றுதலின் நின்று நீங்கி முத்திபெற்றவன்.

4. வீதகவ்யனைக் காண்க.

5. கத்ருதநயன் நாகன்.

பிங்கலசன்—துரியோதனன் தம்பி; நாலாநாள்யுத்தத்தில் வீமனால் இறந்தவன்.

பிங்கலந்தை—பிங்கலர்செய்ததமிழ்நிகண்டு.

பிங்கலம்—ஒருநூல், சந்தோபிதம் சொன்னது.

பிங்கலர்—பிங்கலந்தை நிகண்டு இயற்றிய சைநர். திவாகரன் குமரன் என்பர்.

பிங்கலாக்ஷன்—நிருதியைக்காண்க.

பிங்கலை—1. உமையின் தோழியரில் ஒருத்தி. கவரி வீசுபவள்.

2. இவள் ஒருவேசை, இவள், நாள் ஒன்றுக்கு (கoo) பொன் கொடுப்போரைப் புணர்வது என்னும் நியமம் பூண்டிருக்கையில் இவளைச்சேரச் சக்தியில்லாச் சுநந்தன் என்னும் வணிகன், இவளைச் சேர விருப்புற்று மறுபிறப்பிலாயினும் இவளை நாயகியாகக்கொள்ள எண்ணி நினைத்ததைத்தரும் காயத்ரி மடுவில்வீழ்ந்து இறந்தனன். இவனது செயலறிந்த வேசை அந்த வணிகனுக்குத் தங்கையாகும்படி அம்மடுவில் வீழ்ந்து இறந்தனள். இருவரும் தங்கள் இஷ்டசித்திகளை அடையும்பொருட்டுப் புருக்களாகப் பிறந்து இருவரும் நாயகபாவத்தையும் சகோதரபாவத்தையும் அடைந்தனர். (பவாநி கூடற்புராணம்.)

பிங்களர்—1. உலகப்போர்வையைத் தைத்துக்கொண்டிருக்கும் கைலாசமே மற்று வாயிற் காவலர். இவர்க்கு ஊசிநூல் ஆயுதம்.

2. இவர் சிவகணத்தவர், இவர் திருக்கையில் வாயுதிக்கில் செந்நிறமுள்ளவராய்ச் சர்வஜ்ஞதனுலங்கிருதராய் ஊசியும் நூலும் கையிற்கொண்டிருப்பவர். பிரமராத்ரியாகிய கறுப்புப்புடவை யுலகத்திற்கு எல்லாம் போர்த்திருப்பதைச் சூரியன் உதயகாலையில் கிழித்துப்போட்டு உள்ளேபுகுந்து வருவன், பகற்காலத்தில் உலகத்திற்கெல்லாம் போர்த்திருக்கும் வெள்ளைப்புடவையைக் கிழித்து அஸ்தமிப்பன். அவ்விரண்டு புடவைகளையுந் தைத்துக்கொண்டிருப்பவரும் தடியுடன் வாசற்காப்பவருமா யிருப்பவர்.

பிங்களன்—1. ஒரு இருடி. இவன் சிவமூர்த்தியையெண்ணித் தவம்புரிந்து நித்தியத்துவமடைந்தவன்.

2. இவன் விகிர்தன், சபலன், விசாலன், பிங்காக்ஷன் முதலியவருடன்கூடி வேதியர் உருக்கொண்டு மகோற்கடர் மீதி அக்ஷதையில் அத்திராஜவாகனஞ்செய்து, தூவ அவை அவரைத் தம்உருக்கொண்டு பணிந்தன. மீண்டும் விநாயகர் அவர்கள்மீது அக்ஷதை தூவிக்கொன்றனர்.

பிங்களை—1. தெற்கின் கண்உள்ள பெண்யானை. இதற்கு ஆண்யானை வாமனம்.

2. மிதிலாநகரத்திருந்த தாசி. இவள் தன்னையாராவது புருஷர் நாடிவருவர் எனக் காத்திருந்து வாராமைகண்டு விரக்தியால் ஞானம்பெற்றவள்.

பிங்காக்ஷன்—1. தருமபக்ஷியைக்காண்க.

2. பிங்களனைக்காண்க.

பிசாசகை—ருக்ஷபர்வதத்தில் உற்பத்தியாகும் நதி.

பிசாசம்—1. தூலதேகத்திற்கு விதித்த ஆயுளின் அளவை முடியுமுன் தேகநீங்கி வாயுவின் உருவடைந்து காலஅளவை நோக்கி யிருக்கும் அந்தராத்மாக்கள்.

2. பாக்லிகம், குந்தலம், நேபாளம்முதலியதேசத்து வழங்கும் பாஷை.

பிசாசர்—ஒருவிதத் தேவகுப்பினர்.

பிசாசி—ஒருதேசம்.

பிசாசமோசனவாவி—காசியில்உள்ள தீர்த்தங்களில் ஒன்று. இதில் பேயொன்று மூழ்கித் தன் உருப்பெற்றது. சங்குகர்ணனைக்காண்க.

பிசாசன் — இராவணசேநாபதியரில் ஒருவன். யக்ஷர்களைக் கையால் நசுக்கித்தின்னும் வலியுள்ளவன். இவன் குதிரையில் இருந்து போரிட்டு அநேக வாநரரைமாய்த்து இலக்குமணர்விட்ட வாய்வாஸ்திரத்தால் மாண்டவன்.

பிசி—சாத்துவதன் குமரன்.

பிசிராந்தையார் — கோப்பெருஞ்சோழன் நண்பராகிய புலவர். பாண்டிநாட்டில் பிசிரென்னும் ஊரில் இருந்தவர். சோழன் உயிர்நீத்ததுகண்டு பொறாது தாமும் உயிர்விட்டவர். இவர் பெயர் ஆந்தையாராய் இருக்கலாம். பிசிரென்னும் ஊர்ப் பெயர் சார்ந்து இப்பெயர் பெற்றனர் போலும். ஆந்தையென வேறொருவன் இருத்தலின் இவர்க்குப் பிசிராந்தையெனப் பெயர்வந்தது.

பிசீசையப்பழதலியார்—இவர் தொண்டைநாட்டில் பெருநகர் என்னும் ஊரில்இருந்த வேளாளர். இவரை யொருவித்துவான் காணவர அவ்வித்துவானெதிர் கொண்டு அவர்க்குப் பல்லக்குச்சுமந்து அவர்கேட்ட குறிப்புப்படி உணவுமுதலிய செய்து முதலியாரும் மனைவியும் படைத்தனர். அதனால் அவ்வித்துவான் இவர்களைப் புகழ்ந்து ஒருசதகம் பாடினர்.

பிடகம்—பௌத்தாகமம். இது விநயபிடகம், சூத்ரபிடகம், அபிதர்மபிடகம் எனப்படும்.

பிட்டங்கொற்றன்—ஒருவள்ளல், சேரனுக்குச் சேநாபதி. மிக்க கொண்டையாளி காரிக்கண்ணனாராலும், உறையூர்மருத்துவன் தாமோதரனாராலும் பாடல் பெற்றவன். குதிரை மலைக்குத்தலைவன்.

பிட்டன்—பிட்டங்கொற்றனுக்கு ஒரு பெயர்.

பிணி—(கூ.) வாதம், பித்தம், சிலேத்மம்.

பிண்டகன்—கத்ருதநயன் நாகன்.

பிண்டாரகன்—கத்ருகுமரன் நாகன்.

பிண்டம்—பிதுர்பலி.

பிண்டோற்பத்தி—பகிஷ்டையான பெண்கள். நான்குதினம் வரையில் மனைக்குப் புறம்பே இருத்தல்வேண்டும். பகிஷ்டையான நான்காநாள் புனலாடியபின்பு சுத்தையாகிறாள். பகிஷ்டையான ஆறுநாள் முதல் பதினெட்டுநாள்வரையிலும் உள்ள இரட்டைநாள் எழில் இரவில் புணரின் ஆண்பிரஜை உண்டாம். ஐந்துதினம் முதல் பதினெட்டுத்தினம் வரையிலும் உள்ள ஒற்றைநாட்களில் புணரின்பெண் மகவு பிறக்கும். இவ்வுயிர் பிறக்கும் வகை எவ்வாறுஎனில் கர்மத்தால் மேனிலைசென்ற ஆன்மா, மீண்டும் கருமவசத்தால் பூமியில் வருமிடத்து ஆகாயத்தில் இருந்து வாயுவில்தங்கி மேகமார்க்கமாய் மழையுடன் பூமியில்தான் ஆதியில்விழுந்து பாகப்பட்டு வஷட்ருஷிகளோடுகூடித் தந்தையின் தேகத்தை அடைந்து தாதுவுடன் மூன்றுமாதம் இருந்து ஸ்திரீசையோகத்தில் தந்தைவிந்துவாகனமாக வாயுவசத்தால் கருப்பையில் பவளப்பையில் முத்துப்பதித்தாற்போல் பதியும். இவ்வகை சுரோணிதத்தில் கலந்தவிந்துவானது ஒருநாளில் குன்றுமணியளவு திரண்டு தோய்ந்தபாலாம். (ரு நாளில்) நீர்க்குமிழியாம். (எ-ல்) இளஞுனும். (ம-ல்) சுரோணிதத்திற் கலக்கும். (ஙசல்) செந்நீர்பறந்து ஊனும். (ஙஞ-ல்) மாம்சப் பிண்டியாம். (உசு-ல்) பூரணமாம்சமாம். (உஞ-ல்) பஞ்சாங்குரமாம். மாதமொன்றில்பஞ்சபூதமும்ஒருமிக்கக்கூடிப் பீஜம் சிறிதுஉதிக்கும். இரண்டாம் மாதம் மாம்சமும் மேதையும் உண்டாம். மூன்றுமாதம், மச்சை அஸ்திகளும் உண்டாம். நாலாம்மாதம் தோலும் கேசமும் ஆம். ஐந்தாமாதம் கண்ணும் நாசியுமாம். இனி ஆறும்மாதம் முதல் மாதா உதரத்தில்விழுந்த அன்னசாரம் இவள் வயிற்றுக்கும் பிள்ளைநாபிக்கும் ஒரு நாளமாய் இருந்து அதின்வழியாக அன்னசாரம் சென்று பிள்ளையின் சுழிமுனைநாடி அடைபடப் பிராணவாயு இடைகலை பிங்கலை வழியாய் நாளொன்றுக்கு உக,சுஉ0 சுவாசம்தோன்றும், இதன்றிச் சிங்குவை முதலானவைகளும் உண்டாம், (எ-ல்) குய்யமும் பாதமும் ஆம். (அ-ல்) சந்துகளும் சர்வாங்கங்களும் உண்டாம். (கூ-ல்) 24-தத்வங்களும் உண்டாம். (ம-ல்) பிறப்புநோக்கும். அப்போது மலையின்கீழ் அகப்பட்டவன்போலக் கருப்பாசயப்பை

யில் கட்டுப்பட்டுச் சமுத்திரத்தில் ஆழ்ந்த வன்போலக்கருப்பாசயவெள்ளத்தில்அழுந்தி உதாராக்கினியால் வெந்து பிறவி நோக்கும்போது தலைகீழாகி ஆலவாயிற் கரும்புபோல் நெருக்குண்டு பூமியில் வீழும்.

பிதாதா—தக்ஷன் மருகன்.

பிதுரர் — ஒருவகைத் தேவசாதியார். சமதக்னிக்கு நகுலவருக் கொடுத்தவர். வஸுருத்ர ஆதித்தரூபராய்ச் சந்திரலோகத்திருக்கும் தேவஜாதியர். ஆங்கீரசருக்குச் சுதையிடம்பிறந்த தேவவகுப்பினர்.

பிதுருதல்யை—மலயத்தில் உற்பத்தியாகும் நதி.

பித்ருவம்சவிவரணம் — பித்ருக்கள் ஏழு வம்சங்களாகப் பிரிக்கப்படுவர். அவர்களுள் மூதல் மூன்றுகணத்தவரும் சரீரமில்லாமலும், மற்ற நான்குகணத்தவரும் சரீரத்தோடு மிருப்பர். சரீரமில்லாதவர் வைராஜர் எனப்பட்டு யோகப்பிரஷ்டராய்த் தேவபூஜ்யராய்ப்பிரமன் நாளின தகடையில் பிரம்மவேதிகளாய்ப் பிறந்து பூர்வஞ்ஞானத்துடன் உத்தமபதவியடைவர். மற்றவர் யோகிகள் ஆயினர். இந்தப் புத்திரர்களுக்கு மேனையென்னும் மானசபுத்திரி பிறந்தனள். அந்தமேனைக்கு மைனாகனும் மைனாகனுக்குக் கிரவுஞ்சனும் பிறந்தனர். பின்னும் உமை, ஏகவருணை, அபரணையென மூன்றுபெண்கள் பிறந்து மூறையே ருத்ரன், பிருகு, சைகிஷவ்யன் என்பாரை மணந்தனர். மூன்சொன்னவர்களேயன்றி விப்ராஜர் என்றும் பார்க்கிஷர்என்றும், இரண்டு பித்ருகணங்கள் உண்டு. இவர்கள் தருப்பைவிமானத்திருப்பவர். புலத்தியவம்சத்திற் பிறந்தவராய்த் தானவ யக்ஷராக்ஷசகாந்தருவாதிகளால் பூசிக்கப்பட்டு வருவர். இவர்களில் பீவரியென்னும் யோகினிவந்து விஷ்ணுவையெண்ணிக் கணவன்பொருட்டுத் தவஞ்செய்து குசிகனை மணந்து கிருத்தியென்னும் பெண்ணையும் கிருஷ்ண, கௌர, பிரபு, சம்பு என்னும் நான்கு குமாரையும் பெற்றனள். கிருத்தி,பாஞ்சால தேசாதிபதியை மணந்தனள். இவர்களன்றி வசிட்டருக்கு சுமூர்த்தி, மந்தன்என்னும் மானசபித்ருக்கள் தோன்றிச் சுவர்க்கத்துக்கு மேல் ஊர்த்துவலோகத்தை இடமாய்ப் பெற்றுப் பிராமணரால் பூசிக்கப்படுவர். இவர்கட்குக் கௌ : என்னும் மானஸபுத்திரி பிறந்து சுக்கிரனை மணந்தனள். இவர்களன்றி அங்கிரஸபுத்திரரும் மரீசி புத்திரர்களும் சூர்யமண்டல வாசிகளாய் க்ஷத்ரியர்களுக்குப் பித்ருக்களாவர்— இவர்களுடைய மானச கன்னிகையாகும் யசோதை பஞ்சவன் புத்திரனுகும் பாசுமதனை மணந்து திலீபனுக்குத் தாயும், பகீரதனுக்குத் தாயும் ஆயினள். இவர்களன்றிக் கார்த்த புலக பிரசாபதிகளுக்குச் சந்தானங்களான, சுவதர், ஆஜ்யபர், என்பவர்கள் வைசியர்க்குப் பித்ருக்களாயினர். இவர்களின் மானச புத்திரியாகும் விரசை நகுஷன்பாரியாய் யயாதியென்னும் குமரனைப்பெற்றாள். பின்னும் மானஸர்என்னும் நாலாவது பித்ருகணங்கள் சூத்திரர்களுக்குப் பித்ருக்களாயீச் சத்தியலோகத்திருப்பர். இவர்களுக்கு மானஸகன்னிகை தருமதை. இவர்கள் அல்லால், விராட்புருஷனுலே சிருட்டிக்கப்பட்ட சோமசதர்கள், சாத்தியதேவர்களுக்குப் பித்ருக்கள். மரீசி முதலியவர்களால் சிருட்டிக்கப்பட்ட அக்னிஷ்வாத்தர்கள் தேவர்களின் பித்ருக்கள்.அத்திரிருஷியின் புத்திரரானபருஹிஷத்துக்கள், தயித்தியர், தானவர், யக்ஷர், கந்தருவர், உரகர்,இராக்கதர்,சுபர்ணர், கின்னரர்க்காம். பிராமணர்களின் பித்ருக்களுக்குச் சோமபாள் என்றும், க்ஷத்திரிய பித்ருக்களுக்கு ஹவிர்புக்கு என்றும், வைசியபித்ருக்களுக்கு ஆஜ்யபர்என்றும்,சூத்திரர்பித்ருக்களுக்குச் சுகாலிகளென்றும் பெயர். இவர்களில் சோமபாள் பிருகுபுத்திரர். ஹவிர்புக்குகள் ஆங்கீரசபுத்திரர். ஆஜ்யபர் புலஸ்திய புத்திரர்; சுகாலிகள் வசிட்டபுத்திரர், அக்னிதத்தர்கள், சோமபர்கள், பருஹ்ஷத்துகள், அக்னிஷ்வாத்தர்கள், சௌமியாள் இவர்களேயும் பிராமண பித்ருக்களாக அறியவேண்டியது.

பிதுர்க்கள்—1. பிரமதேவர் சிலதேவர்களைப் பூர்வத்தில் சிருட்டித்துத் தம்மைப் பூசிக்கக்கூறினர். பிரமன் வார்த்தையை மதியாது தங்களைத் தாங்களே பூசித்துக் கொண்ட அவர்களைஞான வீனராகஎனப் பிரமதேவன் சபித்தனன். பிறகு அத்தேவர்சாபத்தீர்வுவேண்டப் பிரமன் என் புத்திரரைக்கேட்டுத் தீர்கஎன அவர்கள் பிரமபுத்திரர்களே வேண்ட அப்பிரமபுத்திரர் புத்திரர்களே உங்களையச்சாபம்பாதியாது ; விருப்பின்படி செல்கஎன்று சாபத்தை விலக்கினர். அப்பொழுது பிரமதேவர் தேவர்களைவிளித்து நீங்கள் என் புத்திரர்களால் புத்திரர்களே என அழைக்கப்பெற்றமையின் அவர்கள் பிதுர்க்க

ளாகவும் நீங்கள் புத்திரர்களாகவும் விளங்குக என்று அநுக்ரகித்தனர். இவர்களைப் பூசிக்கின் பிதுர் பிரீதியாம். (சிவமகாபுராணம்.) பிதுர்தேவர்கள் எழுவர் கவ்யவாகன், அனலன், சோமன், யாமன், அரியமான், அக்னிஷ்வாத்தன், பர்ஹிஷதன், என்போர். இவர்களில் நால்வர் தேகத்தோடும் மற்றவர் தேகமின்றியு மிருப்பர்.

2. பூர்வசிருட்டியில் பிரமதேவர் எழுவர் பித்ருக்களைச் சிருட்டித்தனர். அவர்களில் நால்வர் தேகத்தோடு கூடியவர். மூவர் தேஜஸ்வரூபர். இவர்களுக்குச் சார்த்த தர்ப்பண பூர்வகமாய் ஆகாரத்தைக் கற்பித்தார். இவர்கள் எழுவருக்கும் ஸ்வதா என்பவள் தேவி. (பிரம்மகைவர்த்தம்.)

3. சோமபர் என்னும் வேறு பித்ருக்கள் உளர். இவர்களின் மானசபுத்திரியாகும் நருமதை அதிவேகமுடையளாகஇருப்பள். ஆதலால் வேதியர் பித்ருக்களையறிந்து சிராத்தாதிகள் செய்தல்வேண்டும். (மச்சபுராணம்.)

பித்ரு—1. பிரகதகர்மாவின் குமரன். இவன் குமரன் பிரகன்மனசு.

2. தக்கன் குமரன்.

பிநாகம் — சிவமூர்த்தியின்வில், கண்ணுவரைக் காண்க.

பிநாகி—1. ஒரு நதி. இதனைப் பிநாகினியென்பர்.

2. சண்முக சேநாவீரன்.

பிநாகிமாமுனி—ஓர் முனிவர்.

பிந்து—விந்துவைக் காண்க.

பிந்துசாகு—கர்த்தமப் பிரசாபதிக்கு வரந்தரவந்த விஷ்ணுமூர்த்தியின் கண்ணீர் அவ்விடத்தில் விழுந்தமையால் ஒரு ஸரஸாயிற்று.

பிந்துசாரன்—மகததேசாதிபதி. சந்திரகுப்தன் புத்திரன்.

பிந்துமதி—1. மரீசியின் தேவி.

2. சசிபிந்துவின் பெண்.

3. மாந்தாதாவின் தேவி.

பிந்துமான்—மரீசிக்குப் பிந்துமதியிடத்து உதித்த குமரன். தேவி, சாகா, குமரன் மது.

பிப்பலாச்சையர்—ஒருவீரசைவ அடியவர். இவர் சிவனடியவர்உண்டசேடத்தைவண்டியில்இட்டு இடபக்கொடிநாட்டி அக்காரத்து வழிச்செல்லுகையில் அவ்விடமிருந்த வேதியர் பலவாறுதூஷித்துக் கோபித்துக்கொண்டனர். அதனால்இவர் பண்டியில் பொதிந்திருந்த சேடத்தை யெடுத்து வீடுகளின்மேல் எறிந்தனர். அதனால் வீடுகள் எரிந்தன. பின் வேதியர் கூடிவேண்ட எரியும்தீயை வருவித்துக்கொண்டவர்.

பிப்பலாமகாதேவி—நமிதீர்த்தங்கரின் தாய்.

பிப்பிலன்—1. மித்திரனுக்கு ரேவதியிடம் உதித்த குமரன்.

2. இல்வலன் புத்திரனாகிய அரக்கன்.

3. அரிட்டன் தம்பி.

4. சண்முக சேநாவீரன்.

பிப்பிலாதனன்—1. இருஷபனுக்குச் சயந்தியிடம் உதித்தகுமரன்.

2. ஒரு இருடி, வேதாந்தவிசாரணைக் கருத்தன்.

பிப்பலாயனன்—சூர்யவம்சத்தரசன். யோகியாயினன்.

பிம்பாஜிபக்தர்—மண்டலியென்னு மூருக்கு அரசனுகி யெல்லாவளங்களுங் குறைவின்றிச் சத்திபூசைசெய்பவனுய்ப்பிம்பாஜீயென்பவன் ஒருவனிருந்தான். அவன் நித்தியமும் காளிக்குப் பூசை செய்து அவள் உண்டபின் தான் உணவுண்டுவருவான். இவ்வகை வருகையில் இவன்செய்த புண்ணியத்தால் தீர்த்தயாத்திரையாக வந்த பாகவதர்கள் இவன் நாட்டையடைந்தனர். இவர்களது வரவைக் கேட்ட அரசன் அவர்களுக்கு வேண்டிய உபசாரங்களைச்செய்து சத்தியைப்பூசிக்கக்கோவிலையடைந்து பூசித்துஅமுதுண்ணஅழைக்கையில் காளிகாதேவிதரிசனந்தந்து உன்னிடம்வந்த பாகவதர்கள் உண்டபின்பே நான்உணவுகொள்வேன்எனப் பிம்பாஜி அதனைக்கேட்டு உன்னிலும் உயர்ந்தோர் உளரோ என்ன, காளிகாதேவி எனக்கும் மற்றவர்க்கும் நாயகனுவான் திருமால்; அவனுக்கன்பர் பாகவதர்மிக்க உயர்ந்தோர் என்ன, அரசன் காளியைவணங்கி அவளைநான் தரிசிக்க அருள்செய்என்ன அது என்னுல் ஆகாது. பாகவதரைப் பணிந்துகொள்கவென அரசன் அவர்களைப் பணிந்து துதித்து வீட்டிலமுதுசெய்வித்துக் கூறுவாளுயினன். அடிகளே, எனக்கு ராமதரிசனஞ் செய்விக்கவென வேண்ட அவர்கள் ராமானந்தரிடம் உபதேசம்பெறின் ஆகுமென்ன அவ்வாறு ராமானந்தரைச் சரணடைந்து உபதேசம்பெற்றுச் சிலநாளிருந்து துவாரகைசென்று கண்ணன் தரிசனந்தரப் பணிந்து மனைவியுடன் அவ்விடம் நீங்கி ஒரு காட்டின்வழி மனைவியுடன் வருகையில் ஒரு புலிவர மனைவியார்கண்டு பய

ந்து புலிதின்ன வந்ததென்னப் பிம்பாஜி அதனுள்ளும் இறைவ னமர்ந்திருக்கின் றான் நீயேன் அஞ்சுகின்றனை யென்னு மளவில் புலியின் முகக்குறிப்பைக்கண்டு தம்மிடமிருந்த துளபமாலையை அதன் கழுத்திலிட்டனர். புலி தனது கொடுந் தொழில் மறந்து எதிரில்நிற்க அதன்தலை யில் தம் கையைவைத்து ராமநாமத்தைச் சொல்லி இன்றுமுதல் நீகொடுந்தொழில் செய்யாதே என்றனர். அதுமுதல் புலி கொடுமைசெய்யாது சருகருந்தி ஏழு நாளில் முத்திபெற்றது.

பிரகடை—வீரேசலிங்கத்திடையமர்ந்த தெய்வம்.

பிரகதிசுவன்—அரம்யாசுவன் குமரன்.

பிரகதிட்சு—அசமீடன் குமரன்.

பிரகதகர்மா — 1. பிரகத்ரதன் குமரன். இவன் குமரன் பிரகத்பானு.

2. சுகக்ஷத்ரன் குமரன். இவன் குமரன் சேநஜித்.

பிரகத்கர்ணன்—பத்ராதன் குமரன்.

பிரகத்காயன்—பிரகத்தனுவின் குமரன்.

பிரகத்தன்—1. (சூ.) சகதேவன் குமரன்.

2. குபேரனிடத்துப் பட்டத்தை விரும்பி இராவணனால் ஏவப்பட்ட அரக்கன். (இராவணசேநாபதி) சுமாலியின் புத்திரன். நீலனால் கொல்லப்பட்டவன்.

3. ஒரு ஆரியநாட்டரசன். இவனுக்குத் தமிழ் அறிவித்ததற்கு இவன்மீது கபிலர் குறிஞ்சிப்பாட்டுப் பாடினர்.

பிரகத்திருது—பாரதவீரன், சூக்குமன் அம்சம்.

பிரகத்திருதன்—(சூ.) தேவராதன் குமரன்.

பிரகத்துவாசன்—(சூ.) அமித்ரசித் குமரன்.

பிரகத்தூர்த்தன்—சதத்துவன் குமரன். இவன் தன் சேனாபதியாகிய புஷ்யதூர்த்தனால் கொல்லப்பட்டவன். இவன் நந்தனுக்குப் பின் கலியாரம்பத்தில் அரசாண்டான்.

பிரகத்பலன்—1. கோசலத்தரசன்.

2. விசுவசாகியன் குமரன். இவன் பாரதயுத்தத்தில், அபிமன்யுவால் கொலையுண்டான். இவன் சூர்யவம்சத்துக் குசன் வம்சத்தவன். பாண்டவர் இராசசூயம் செய்தகாலத்தில் அக்கிரபூசைக்கு உரியவன்என்று சிசுபாலனால் குறிப்பிக்கப்பட்டவன். மகாபலவான்.

3. தேவபாதனுக்கு மூசையிடம் பிறந்தகுமரன்.

4. சகுனியன் தம்பி.

பிரகத்பானு — பதினான்காவது மன்வந்தரத்து மநு. விஷ்ணுவின் அம்சம் சாத்தராயணர் புத்திரர்.

பிரகத்ரதன்—1. உபரிசரவசுவின் குமரன். இவன் குமரன் சாக்ரன், சராசந்தன்.

2. பிருதுலாக்ஷன் குமரன். இவன்குமரன் பிரகதகர்மா.

3. மகததேசத்து அரசருள் ஒருவன்.

4. அகிலதரன் குமரன். இவன் குமரன் சிந்துரதன்.

பிரகதன்—சுமாலி குமரன்.

பிரகந்நலை — அருச்சுனன் பேடியுருக்கொண்டு மச்சநாட்டில் இருந்தகாலத்து வைத்துக்கொண்ட பெயர்.

பிரகந்மனசு—பிரகத்பானு குமரன். இவன் குமரன் செயத்ரதன்.

பிரகலாதன்-1. இரண்யகசிபு குமரன். இவன் இளமையில் ஆசாரியபுத்திரனுகிய சண்டனிடத்தில் கல்விகற்கத் தந்தையால் ஏவப்பெற்று ஆசாரியன் கற்பித்தவாறு ஓதாமல் அரிநாமம் ஓதினன். இதை உபாத்தியாயர் அரசனுக்கு அறிவிக்கவும் அஞ்சாது மீண்டும் தந்தையெதிரிலும் அரிநாமமே ஓதினன். அரசன் குமரனிடத்தில் கோபித்து ஆயுதம் முதலியவைகளைப் பிரயோகித்தும் அக்கினியில் தள்ளியும், நாகங்களைவிட்டுக் கடிப்பித்தும், யானையை யேவுவித்தும் கோபுரத்தில் இருந்து தள்ளுவித்தும், கடலில் பாய்ச்சுவித்தும், விஷம் ஊட்டுவித்தும், சம்மட்டியால்அடிப்பித்தும்இம்சிக்கச்சிறிதும்அஞ்சாது இரண்யகசிபின் எதிரில் இருந்து அரிநாமம் ஸ்மரித்தனன். அசுரன் கோபித்து உன்தேவன் எங்குஇருக்கின்றனன் எனக் குமரன் எங்கும் உளன்என, எதிரில் இருந்ததூணில் இருக்கின்றனனே எனக்கேட்கக் குமரன் ஆம்என அசுரன் அதை உதைக்கத் தூணில்இருந்து வெளிவந்த நரசிங்கத் திருவுருவை அவனுக்குக் காட்டித் தந்தையை உயிர்போக்குவித்தனன். இவன் விஷ்ணுமூர்த்தி தரிசனந் தந்தகாலத்துஅசுரரை இனிக்கொல்லாவரமும் அரிபதம் மறவாஉரிமையும் பெற்றவன். இவன் தாய்வயிற்றில் இருக்கையில் நாரதரால் உபதேசிக்கப்பட்டவன். இவன் தன் தந்தைக்குப்பிறகு இராஜ்யபட்டாபிஷேகம் அடைந்து கொலுவில் இருக்கையில் ஒருநாள் இருடி ஒருவர் இவனிடம் வந்தனர். அவரை யெதிர்கொண்டு உபசரிக்காது இறுமாப்புடன் இருக்க இருடி இது உனக்குத் திருமாலால் வந்தது. ஆகையால் இனித்திருமால் உனக்குச்சத்துருவாகஎனச் சபித்துச்சென்றனர். அந்தப்படி இவன் திருமாலிடம் வீரோதித்துப் பாற்கடல்சென்று ஸ்ரீவிஷ்ணுமூர்

த்தியுடன் தேவவருஷம் ஒன்று போராடித் தோற்று நல்லறிவு அடைந்து தவத்தன் ஆயினன். இவன்தாய் லீலாவதி. குமரன் விரோசனன். (கூர்மபுராணம்.)

2. இவன் கௌசிகபுரத்திலிருந்த வேதியன். இவன் சகோதரன் குமாலன் இவ்விருவரும் அப்புறுசால் முனிவரைஅடைந்து தவமேற்கொண்டு அவர்க்குப் பணிவிடை செய்திருக்கையில ஒருநாள் சமித்துக்கொண்டு வரச்சென்று அவற்றை வெட்டிவந்து ஆச்சிரமத்தின் சுவரிடைச்சாத்தச் சுவரிடிந்து விழுந்து குருவின்குழந்தை இறந்தது. இதனைக் குருவறிந்து உங்களில் யாவர் குழந்தையைக் கொன்றவர்கள் அறிந்து வருகவெனக் குளிகை கொடுத்து யமபுரமனுப்பினர். சென்ற இருவருள் பிரகலாதன் தான் கொலைபுரிந்தோனென யமனால் அறிந்துவந்து குருவிடம்கூறக் குரு அவனைப் பெண்ணேநதியில் நீராட்டுவித்துப் புனிதனாக்கினர். (பெண்ணேநதிபுராணம்).

3. இவனுக்கு இந்திரநந்தனன், க்ரஹன், என்றும் பெயர். இவன் சிவாநுக்ரகத்தால் விஷ்ணுவின் சக்ரமும், இந்திரன் வச்சிரமும், தன்மீதுபடில் பொடியாகும் வரத்தையடைந்தவன். (சிவமகாபுராணம்.)

பிரகஷ்திரன்—(சந்.) மன்யுகுமரன்.

பிரகஸ்பதி— பிரமன் மானசபுத்திரர்களில் ஒருவனுகிய (அங்கிரா) அல்லது ஆங்கிரச ருஷிக்குச் சிரத்தாதேவியிடம் பூராடத்தில் பிறந்தவன் என்றுங் கூறுவர். பார்யை தாரை, இவன் தவத்தால் கிரகபதம் பெற்றனன் இவனுக்கு ஆங்கிரஸன் எனவும்பெயர். தேவகுரு; சகோதரன் உதத்தியன், (உசத்தியன்), சகோதரி யோகசித்தி, அங்காரகனுக்கு இரண்டுலக்ஷம் யோசனை உயரத்தில் இருப்பவன். தாரையிடம் சந்திரனுக்குப் பிறந்த புதனைக் கண்டு தன் குமரன் எனச் சந்திரனிடம் வாதாடியவன். இந்திரன் தன்னை அவமதித்ததால் சிறிதுகாலம் அவனைவிட்டு நீங்கி இந்திரனுக்குத் துன்பம் வருவித்தவன். ஒருமுறை தன்தம்பியாகிய உதத்தியன் தேவி, (மமதை), யென்பவள் கருவுற்றிருக்கையில் அவளிடம் அநியாயமாய்க் கருப்பதித்துப் பரத்துவாசனைப் பெற்றவன். அந்த மாதாவின் கருவில்இருந்த குமரன் இவன் கருப்பதிக்க இடம் தராததினால் அக்குமரனை அந்தகனுகச் சபித்தவன். சுமேசயனுக்குப் புத்திகூறிச் சர்ப்பயாகத்தை நிறுத்தச்செய்தவன். ஒருமுறை இந்திரன் இராச்சியகார்யம் பாராது தெய்வசிந்தனை மேலிட்டிருக்கையில் அவனுக்கு உலகாயதமதம் போதித்துத்தெய்வசிந்தனை நீக்கிச் சிறிதுசிறிதாகத் தெய்வபுத்தி யுண்டாக்கினவன். இவன் தேரில் பொன்மயமான எட்டுக்குதிரைகள் பூட்டப்பட்டிருக்கும். இவனது நிறம் பொன்.

பிரகஸ்ஸோமன்—பதுமயோனியைக் காண்க.

பிரகித்ரன்—1. நிமிபுத்திரன். இவன் குமரன் சுதாசனன்.

2. சிம்மளத்தீவின் அரசன். இவன் தேவி கௌமதி, இவளிடம் இலக்ஷ்மி அவதரிப்பள்.

பிரகிருதிசுவரூபம்—ஐந்து முகங்கள், மூன்று விழிகள், எட்டுப்புயங்கள், மூன்றுகால்கள் உடையாள். (சிவமகா-புரா.)

பிரகேதி—1. திதிபுத்திரனுகிய ஒரு அசுரன்.

2. மால்யவந்தன் முதலிய அரக்கர்குல முதல்வன். எதிக்குச் சகோதரன்.

பிரகோடன்— (சூ.) கண்ணனுக்கு இலக்கணையிடத்து உதித்தகுமரன்.

பிரசங்கன்—இராவண சேநாபதியரில் ஒருவன். அங்கதனால் இறந்தான்.

பிரசண்டன்—1. ஒரு விஷ்ணு படன்.

2. கழுகாசலத்தில் கிரேதாயுகத்தில் பூஜித்து முத்தியடைந்த கழுகாசுரன்.

3. பலியைக்காண்க.

4. வத்சந்திரன் குமரன்.

5. ஸ்மிருதிஹாரணியின் குமரன். பாழடைந்த வீடுகளில் இருந்து துன்பம் விளைவிப்பவன்.

பிரசநி—1. சவிதாவின்தேவி. இவள் அக்னிகோத்ரம், பசுபாகம், சாதுர்மாஸ்யம், முதலியவற்றைப் பெற்றவள்.

2. அநமித்ரன் குமரன். இவன் குமார் சுவபலக்கர், சித்திரகர்.

பிரசநிகரீப்பர்—1. சுதசுக்குப் பிரசந்நியிடத் துதித்த குமார்.

2. திரேதாயுகத்தில், விஷ்ணுவின் பெயர்.

பிரசந்நி — சுதசுக்குப்பாரி; சுவாயம்புமன்வந்தரத்தில் இருந்தவள். இவளே ஒரு பிறப்பில் தேவகியாய் வசுதேவருக்குப் பாரியாயினள். குமார் பிரசநி கர்ப்பர்; மற்றொரு பிறப்பில் அதிதி.

பிரசந்நுவான்—(சந்). சந்மசயன் குமரன். இவன்குமரன் பிரவீரன்.

பிரசாகரன்—புரஞ்சயன் சேநாபதி.

பிரசாதன்—1. இந்திரத்துய்ம்மன் வம்சத் தவனுகிய ஒரு அரசன்.

2. யமனுக்கு மைத்திரியிடம் உதித்த குமரன்.

பிரசாதசிவர்—சைவபத்ததி செய்த சிவாசாரியருள் ஒருவர்.

பிரசாபதி—1. தேவலர் குமரர்; இவர்மனேவியர் தூம்ரை, புத்தி, மனஸ்வதி, ரதை, சுசனே, சாண்டிலி, பிரபாசலே இவர்களிடம் அஷ்டவஸுக்கள் பிறந்தனர்.

2. ஒரு பிரமரிஷி. இவர் கௌதமரை நீ காமவேட்கையன் என்றுஇகழக் கௌதமர் நீபுரூவாகி நரமாமிசம்புசிக்க எனச் சபித்தனர். அச்சாபம் ஏற்றஇருடி, புரூவாய் நரமாமிசம்புசித்துச் சஞ்சரிக்கையில் ஒருநாள் சோழஅரசன், ஒருவனே நரமாமிசம்கேட்கஅச்சோழன் உடல்முழுதும் அரிந்து தந்து உயிர் நீத்தனன். இதனேக்கண்ட இருடி சீர்காழியில் சிவபூசை செய்து அரசன் உயிரையீந்து தம்சாபத்தைப் போக்கிக்கொண்டனர். இதனுல் சீர்காழிக்குப் புறவம்என ஒருபெயர் உண்டாயிற்று.

3. சுரமைநாட்டரசன். திவிட்டன்தந்தை. பாருவலிவம்சத்தில் பிறந்தவன்.

பிரசாபதிக்ஷேத்திரம்—பிரயாகை, பிரதிஷ்டானபுரம், வாசுகிஹ்ரதம், வெகுமூலபர்வதம், இவைகளுக்கு இடை யே உள்ள புண்ணியக்ஷேத்திரம். இதில் ஸ்நானஞ் செய்வோர் புண்ணியம் பெறுவர்.

பிரசாபத்தியன்—ஓக்னி, புரந்தரன் புத்ரன்.

பிரசாபத்தியம்—ஒரு விரதம்.

பிரசாவதி — கும்பகமகாராசாவின் தேவி. மல்லிநாத தீர்த்தங்கரின் தாய்.

பிரசானீ—1. மனுப்புத்திரருள் ஒருவன். இவன்குமரன் இக்ஷு.

2. கனித்திரன் தந்தை.

பிரசிரமன் — வசுதேவருக்குச் சாந்திதேவியிடம் உதித்த குமரன்.

பிரசு—பயனுக்குத் தமயன்.

பிரசுசுருகன்—(சூ.) மருத்தின் குமரன்.

பிரசூதி—1. சுவாயம்பு மனுவின் குமரி. தக்ஷப்பிரசாபதியை மணந்து (தசு)பெண்களேப்பெற்று யமனுக்கு (தகூ) அக்னிக்கு (க) பிதுர்தேவருக்கு (க) ருத்திரனுக்கு (க) ஆகக்கொடுத்தவன்.

2. மதுவிற்குச் சதரூபையிடம் உதித்த குமரன்.

பிரசேதஸ்—இவர்கள் பதின்மர். இவர்கள் பிராசீனபர்ஹிக்குச் சதத்ருவிடம் பிறந்தவர்கள். இவர்கள் ருத்திர உபதேசத்தால் தவஞ்செய்திருக்கையில் நாராயணர் தரிசனந்தந்து கண்டு மகருஷியின் குமரியை மணக்கக் கட்டளேயிட்டபடி அவள் ஒருத்தியைப் பதின்மரும்மணந்து பிரசா சிருட்டி செய்யத்தொடங்கி விஷ்ணு மூர்த்தியிடம் பல வரங்களேப்பெற்று எங்கும் தழைத்திருக்கும் விருக்ஷங்களேஅழிக்கத் தமதுமுகத்தில் அக்னியையும் வாயுவையும் சிருட்டித்து விட்டனர். இதனேயறிந்த பிரமன் விருக்ஷகன்னிகையாகிய மாரிஷையைக் கலியாணஞ் செய்வித்துச் சமாதானப் படுத்தினன். இவர்களிடம் தக்ஷன்பிறந்து பிரசாசிருட்டிசெய்தனன். இவர்கள் நாரத உபதேசத்தால் முத்திபெற்றனர். இவர்கள் ஓஷதிகளே யழிக்கையில் இவர்கள் அதையழிக்காதிருக்கச் சந்திரன் நீதி கூறினன். (பாகவதம்.)

பிரசேதநன்—1. பிரசேதசுகளுக்குக் குமரனுய்ப்பிறந்த தக்ஷன்.

2. பிரமனது தேசசால் பிறந்தவன்.

பிரசேநசித்—வாங்கலன் குமரன், சூர்யவம்சத்தவன். ஜமதக்னிக்கு மாமன். இரேணுகையின் தந்தை.

பிரசேநன்—1. சத்ராஜித்தின் சகோதரன். சியமந்தகமணியைப் பூண்டு வேட்டை மேற்சென்று சிங்கத்தால் மணியுடன் கொல்லப்பட்டவன்.

2. நிம்மனர் குமரன்.

பிரசை—பிராம்சுவின் குமரன்.

பிரச்சிரவணமலே—இராமமூர்த்தி இலங்கைமேற் சென்றகாலத்தில் மழைக்காலம் மாறும்வரையில் சுக்கிரீவன் உபசரிக்கத் தங்கியிருந்த மலே.

பிரச்சின்னயோகன்—ஒரு இருடி.

பிரச்தரேயன்—யமனுக்கு இரியிடம் உதித்த குமரன்.

பிரச்தாவன் — உத்கீதன் குமரன். தாய் தேவகுல்லி. மனேவி விருச்சை. குமரன் விபு.

பிரஜ்ஞயின்—சுவிரன் குமரன். இவன் குமரன் பாருரதன்.

பிரணவம்—இது மூன்றக்ஷரமாய், மூன்று பதமாய், மூன்றர்த்தப் பிரகாசமாய், ஏகாக்ஷரமாய், ஏகபதமாய், ஏகார்த்தப்பிரகாசமாய் இருக்கும். இதில் முதலெழுத்தாகிய அகரம் ஒப்பற்ற முதல்வனுகிய பகவானேத் தெரிவிக்கும். மத்யபதமான உகரம், அவதாரணவாசியாய் இருக்கும். மூன்ருவதானமகரம், ஆத்மவஸ்ருபத்தை விளக்கும். இம்மூன்று எழுத்துக்களும் மூன்று வேதங்களின் ஸாரமாகும். இதன் முதலெழுத்துக்குப் பொருள் ரக்ஷகம்

ஆனமையால்அத்தொழிலுக்குரிய தர்மம் சகல ஐச்வர்யத்தோடு கூடிய ஈச்வரனுக்கேயன்றி மற்றவருக்கில்லாமையால் அது பகவானைத் தெரிவிக்கும். மற்ற அக்ஷரங்கள் முன்சொன்னபடி உணர்த்தும். இது, வைத்துதி, தாமதி, நிர்க்குணவிர்த்தி,எனமூவிதப்படும்.இது, சகலதேவர்க்கும்பிறப்பிடமாயும், மந்திரங்களுக்கெல்லாம் மூலமாயும் இருக்கும். இது, சமஷ்டி, வியஷ்டி, என இருவிதப்படும். இதனை வேதஆரம்பத்திலும் முடிவிலும் உச்சரிப்பர். இதனை உத்கீதையெனவும்,சுத்தமாயையெனவும் கூறுவர். இதில் எல்லா உலகங்களும் எல்லாச்சருதிகளும் தோன்றி ஒடுங்குமென்பர். இதன் உற்பத்தியைச் சூதசம்மிதையில் இவ்வகை கூறி இருக்கிறது. ஒரு முறை பிரமன், திரிலோகங்களை நீருக்க அதினின்றும் அக்னி, காற்று, சூரியன் தோன்றினர். மீண்டும் தபோஅக்னியால் அவைகளை அழிக்க மூன்றுவேதங்கள் உண்டாயின. அவற்றையும் அழிக்க அவற்றினின்றும் அகர உகர மகரங்கள் உண்டாயின. அம்மூன்று எழுத்துக்களையும் திரட்டி ஓம் என வைத்தனன். இது வலம்புரிச்சங்கின் வடிவினது. இதன் பெருமைகளைக் கூறுமிடத்து ஆலம்விதையில்இருந்து சாகோப சாகைகள் தோன்றுமாறுபோல இதில் மந்திரம், புவனம்முதலிய சராசரங்கள் எல்லாம் தோன்றும். இதன்விரிவை உபநிஷத்து ஆதி பெருநூல்களிற்கண்டு கொள்க.

பிராணிந்தகன்—(சூ.) மருவின் குமரன்.

பிரதத்தன்–இவன் வடநாட்டரசன். இவன் தலயாத்திரை புறப்பட்டுத் திருவண்ணாமலையடைந்து உருத்திரகணிகையைக் கண்டு மோகித்துக் குரங்குமுகமாய் அத்தலத்தில் திருப்பணிசெய்து தன்னுருப் பெற்றவன்.

பிரதபநன்—இராவணசேநாபதியில் ஒருவன். நளன் என்னும் வாநரவீரனால் மாய்ந்தவன்.

பிரதரன்—தியுமானுக்கு ஒருபெயர்.

பிரதர்தனன்—சத்ருஜித்துக்கு ஒருபெயர்.

பிரதாடமதடன்—1. ஒருகிருதத்தன் இவனுக்கு ஒரு குமரன் வீரத்தனுகப் பிறந்து இவன் மணஞ்செய்துகொள்ளக்கூறியும் கேளாது தந்தையையும் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டு சந்நியாசமடைந்து காசி க்ஷேத்திரத்தில் வசித்தனன்.

2. இந்திரனிடம் உபதேசம்பெற்ற அரசன்.

பிரதாபசூர்யபாண்டியன் — வங்கியசூடாமணி பாண்டியன் குமரன்.

பிரதாபமார்த்தாண்டபாண்டியன் — வீரபராக்கிரம பாண்டியனுக்குக் குமரன். இவன் குமரன் விக்ரமகஞ்சுகன்.

பிரதாபருத்ரன்—காவிரிக்கரைகண்ட சோழனைக்காண்க.

பிரதி—பாரதன் குமரன். இவன் குமரன் சுகுருதி.

பிரதிகர்த்தா—பிரதிகன் குமரன். தாய் சுவர்க்கலை. தேவி ஸ்துதி, குமார் வியோமன், பூமா.

பிரதிகன்—பரமேஷ்டியின் குமரன். தாய் சுவலை, தேவி சுவர்க்கலை, குமரன் பிரதிகர்த்தா.

பிரதிசாசீவன்—(சூ.) பானுமான் குமரன்.

பிரதிபாண்டியன்–மலயத்துவசன் குமரன்.

பிரதிபிம்பவாதிமதம்—பிரமம்; ஆகாயத்து நிர்மலமாய்ப் பிரகாசிக்கும்; சூரியன் கடத்தில்உள்ள ஜலத்தில் தன்னுருவை யொளிப்பித்துத் தனக்குச் சிறிதும் உபாதியில்லாதிருப்பதுபோல், தான் எங்குமாய் ஆன்மாக்களிடம் விளங்கித் தனக்கு உபாதியிலாது தேகதீக்கத்தில் ஆன்மாவைத் தன்னிடம் ஒடுக்கி விளங்கும் என்னும்.

பிரதிபுத்திரை—நந்தன் தேவி.

பிரதிராதன்—மநு குமரன்.

பிரதிலோமன்–உயர்குலப்பெண்ணும் இழிகுலத்தானுங் கூடப்பிறந்தவன்.

பிரதிவாது—1. (சூ.) வச்சிரன் குமரன். இவன் குமரன் சுவாகு. (பிரதிபாகு.)

2. சுவபலருக்குக் காந்தியிடம் உதித்த குமரன்.

3. அக்ரூரன் சகோதரன்.

பிரதிவாதிபயங்காம் அண்ணன் — நயினாசாரியர் திருவடிசம்பந்தி; பெருமாள் கோயிலில் மஹாவாக்மியாயிருந்தாரென்று அறிந்த மணவாளமாமுனிகள் இவரை வருவித்து இவர்க்கு முப்பத்தாருயிராப்படியருளிச்செய்தனர். இதனைக் கேட்டுணர்ந்த இவர், மணவாளமாமுனிவரிடத்துப்பஞ்சசமஸ்காரம்பெற்றனர். இவர்களுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவதாசரென்று ஒரு பெயர். அண்ணரைக்காண்க.

பிரதிவிந்தன்—தருமராசன் குமரன். தாய் திரௌபதி.

பிரதிவிந்தியன் — காசிராஜனுக்குட்பட்ட தீவையாளும் ஓர் அரசன். அருச்சுநனால் செயிக்கப்பட்டவன்.

பிரதிவிபதி— மைசூருக்கருகிலுள்ள கங்க பாடியென்னும் நாட்டிற்கரசன். வரகுண பாண்டியனுடன் யுத்தஞ்செய்து தோற்றவன்.

பிரதிட்டானபுரம் — கங்கை யமுனைகூடுகைக்குவடக்கில்உள்ள பட்டணம். இது புரூரவன் அரசாண்டது.

பிரதிட்டாகலை — சிவாகமங்களுட் கூறிய கலாபேதம். இதில் (நிசு) புவனம்உள என்று சைவாகமங்கள் கூறும்.

பிரதிட்டை—புண்ணியன் தேவி, இவளில் லாத இடம் ஜீவன் மிருத்யுவாயிருக்கும்.

பிரதீபன்—சந்திரவம்சத்துப் பீமன் குமரன். இவன்தேவி சுநந்தை, இவன் குமரர் தேவாபி, சந்தனு, பாக்லீகன். இவன் பாண்டுபௌத்திரன் அல்லன். இவன், தொடையில் கங்கைவந்து உட்கார்ந்து உன்னை மணக்கவந்தேன் என, இவன், தொடையில் உட்காரத்தக்கவர் புத்திரன் புத்திரி மருமகள் முதலியவர்; நான் ஏகபத்தினி விரதனுதலால் என்மகனை மணக்கவென்று கூறி மறுத்தவன்.

பிரதுகர்மன் – **பிரதுகீர்த்தி**—**பிரதுதயன்**—**பிரதுதாசன்**—**பிரதுயசன்** — யதுவம்சத்துச் சசிபிந்து குமரர்.

பிரதூதகம்—சரஸ்வதிநதிக்கு அருகில்உள்ள தீர்த்தகட்டம். இதில் தீர்த்தயாத்திரை காலத்துப் பலராமர் ஸ்நானஞ்செய்தனர்.

பிரதேசசு—துர்மதன் குமரன். இவனுக்கு தூறு குமார். ம்லேச்சருக்கு அதிபராயினர்.

பிரதேஷிணி—தீர்க்கதமன் தேவி.

பிரதை — குந்திபோஜன் வம்சத்தவனுகிய சூரசேனன் பெண். குந்தியைக்காண்க.

பிரதோஷன்—1. யஞ்ஞமூர்த்திக்குத் தக்ஷணையிடம் உதித்தகுமரன்.

2. தோஷாவிற்குப் புட்சிபாரனுல் பிறந்த குமரன்.

பிரத்தியுக்ரன்—உபரிசரவஸுவின் குமரன். பிரத்தியக்ரன் எனவுங்கூறுவர்.

பிரத்தியயம்—தர்மாதிகளே மிகுந்து ஸ்தூல ரூபமாய்ப் போக்யதிசையை அடைந்த போது பிரத்யயங்களாம். பிரத்யயமாவது நம்பிக்கை அறிவு. அவை ஐம்பதுவகையாம். சித்திகள் எட்டு, துஷ்டிகள் ஒன்பது, அசக்திகள் இருபத்தெட்டு, புத்தி மாற்றங்கள் ஐந்து, இவற்றின் இலக்கணம் மதங்கத்திற் கூறப்படும்.

பிரத்தியும்நன்—1. ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்திக்கு உருக்மணிதேவியிடம் உதித்த குமரன். இவன் பிறந்த பத்தாநாள், சாம்பாசுரன் இவனைத்தூக்கிக்கடலில்இட மீன்ஒன்று இவனை விழுங்கிற்று. அம்மீனை ஒருவலைஞன் பிடித்தனன். அதன்வயிற்றில் இருந்த குமரனை மாயாவதி வளர்த்தனள். இவனை வளர்ந்து சாம்பாசுரனைக்கொன்று மாயாவதியுடன் துவாரகைசென்று தன்னைவளர்த்த மாயாவதியை மணங்கொண்டனன். இவன் முற்பிறப்பில் மன்மதன். மாயாவதி இரதிதேவி. சாம்பவனைக்கொன்ற காரணத்தால் மன்மதனுக்குச் சம்பராரி என ஒரு பெயர்வந்தது. இவன் மீன்வயிற்றில் உதித்ததால் மீனக்கொடியாயிற்று. இவன் குமரன் அநிருத்தன்.

2. விஷ்ணுமூர்த்தியின் வியூகங்களில் ஒன்று.

3. விருஷ்ணிகளுக்குள்ளே மகாரதன்.

4. சாகூஸமனுவிற்கு நட்வலையிடம் உதித்தகுமரன்.

5. நிசும்பனைக்காண்க.

பிரத்தியூஷன்—1. பிரசாபதிக்குப் பிரபாசலையிடம் உதித்தகுமரன். இவன் குமரன் தேவலன்.

2. ஒரு வஸு.

பிரபந்தம்—(கூசு) 1. அவற்றுள் சாதகம்—திதி, வார, நக்ஷத்திர, யோக, காரண, ஓரை. கிரகநிலைகளை நன்கறிந்து தலைவனுக்குக் கூறல்.

2. பிள்ளைக்கவி—காப்பு, செங்கீரை, தால், சப்பாணி, முத்தம், வாராணை, அம்புலி, சிறுபறை, சிற்றில், சிறுதேர் இவற்றை முறையே அகவல், விருத்தத்தால் பப்பத்தாகக்கூறுவது ஆண்பால் பிள்ளைக்கவி. இவ்வுறுப்புக்களுள் கடைமூன்றும் ஒழித்துக் கழங்கு, அம்மானை, ஊசல், என்பவற்றைக் கூட்டிச்சொல்வது பெண்பாற் பிள்ளைக்கவி.

3. பாணி—போர்க்கண் (1000) யானைகளைக்கொன்ற தலைவனை வீரனுகக் கொண்டு, கடவுள் வாழ்த்தும், கடைதிறப்பும், பாலைநிலமும், காளிகோயிலும், பேய்களோடு காளியும், காளியோடு பேய்களும், சொல்லத்தான் சொல்லக்கருதிய தலைவன் சீர்த்தி விளங்கலும், அவன் வழியாகப் புறப்பொருள் தோன்ற வெம்போர் வழங்க விரும்பலும், என்றிவை எல்லாம் இருசீரடி மூச்சீரடி ஒழித்து ஒழிந்த மற்றடியாக வீரடிப் பஃறூழிசையால் பாடுவது.

4. கலம்பகம்—ஒருபோகும், வெண்பாவும், கலித்துறையும், முதல்கவி உறுப்பாக முற்கூறிப் புயவகுப்பு, மதங்கம், அம்மானை, காலம், சம்பிரதம், கார், தவம்,

குறம், மறம், பாண், களி, சித்து, இரங்கல், கைக்கிளை, தூது, வண்டு, தழை, ஊசல், என்னும் இப்பதினெட்டு உறுப்புகளும் இயைய மடக்கு, மருட்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, ஆசிரியவிருத்தம், கலிவிருத்தம், கலித்தாழிசை, வஞ்சித்துறை, வஞ்சிவிருத்தம், வெண்டுறை, இவற்றுள் இடையே, வெண்பா, கலித்துறை விரவி அந்தாதித் தொடையால் முற்றுறக் கூறுங்கால் தேவர்க்கு நூறும், அந்தணர்க்குத் தொண்ணூற்றைந்தும், அரசர்க்குத் தொண்ணூறும், வைசியர்க்கு ஐம்பதும், சூத்திரர்க்கு மூப்பதுமாகப் பாடுவது.

5. அகப்பொருட்கோவை– இருவகைப்பட்ட முதற்பொருளும், பதினொன்கு வகைப்பட்ட கருப்பொருளும், பத்து வகைப்பட்ட உரிப்பொருளும், பொருந்திக் கைக்கிளைமுதலற்ற அன்புடைக் காமப் பகுதியவாகும் களவுஒழுக்கத்தினையும், கற்பு ஒழுக்கத்தினையும் கூறுதலே எல்லையாகக் கட்டளைக் கலித்துறை நானூற்றுள் திணை முதலாகத் துறை ஈறாகக் கூறப்பட்ட பன்னிரண்டு அகப்பாட்டு உறுப்பும், வழுவின்றித் தோன்றப் பாடுவது. இது வெண்பா, அகவல், கலி, வஞ்சி, வண்ணம் இவற்றுளும் வழங்கப்படும்.

6. ஐந்திணைச்செய்யுள்–புணர்தல் முதலிய ஐந்து உரிப்பொருளும் விளங்கக் குறிஞ்சி முதலிய ஐந்திணையினையும் கூறுவது.

7. வருக்கக்கோவை—அகர முதலாகிய எழுத்து வருக்கமொழிக்கு முதலாம் எழுத்தும் முறையே காரிகைத்துறைப் பாட்டாகப்பாடுவது.

8. மும்மணிக்கோவை — ஆசிரியப்பாவும், வெண்பாவும், கலித்துறையும், மூப்பது பெறப்பாடுவது.

9. அங்கமாலை—ஆண்மகனுக்கும், பெண்மகளுக்கும், மிக்கென எடுத்துக் கூறும் அவயவங்களை வெண்பா வாயிலானும், வெளிவிருத்தத்தாலாயினும், பாதாதி கேசம், கேசாதிபாதம், முறை பிறழாது தொடர்வுறப் பாடுவது.

10. அட்டமங்கலம் — கடவுளைப்பாடி அக்கடவுளர்க்காக்கலன ஆசிரியவிருத்தம் எட்டில் அந்தாதித்துக் கூறுவது.

11. அநுராகமாலை–தலைவன் கனவில் ஒருத்தியைக் கண்டுகேட்டு உண்டு உயிர்த்து இனிமையுறப் புணர்ந்ததைத் தன் உயிர்ப் பாங்கற்கு உரைத்ததாக நேரிசைக்கலி வெண்பாவாற் கூறுவது.

12. இரட்டைமணிமாலை— முறையானே வெண்பாவும், கலித்துறையும், இருபஃது அந்தாதித்தொடையால் வருவது.

13. இணைமணிமாலை—வெண்பாவும் அகவலும், வெண்பாவும் கலித்துறையுமாக விரண்டிரண்டாக விணைத்துவெண்பா வகவலிணை மணிமாலை, வெண்பா கலித்துறை இணைமணிமாலை என நூறு நூறு அந்தாதித் தொடை நான்காலும் பாடுவது.

14. நவமணிமாலை—வெண்பா முதலாக வேறுபட்ட பாவும், பாவினமுமாக ஒன்பது செய்யுள் அந்தாதித்துப்பாடுவது.

15. நான்மணிமாலை— வெண்பாவும், கலித்துறையும், விருத்தமும், அகவலும் அந்தாதித் தொடையாக நாற்பது கூறுவது.

16. நாமமாலை—அகவல் அடியும், கலிஅடியும், வந்து மயங்கிய வஞ்சிப்பாவால் ஆண்மக்களைப் புகழ்ந்து பாடுவது.

17. பல்சந்தமாலை—பப்பத்துச் செய்யுள் ஒவ்வோர் சந்தமாக நூறு செய்யுள் கூறுவது.

18. கலம்பகமாலை — கலம்பகத்துள் கூறிய ஒருபோகும், அம்மானையும், ஊசலும், இன்றி ஏனை உறுப்புகள் எல்லாம் அமைய அவ்வாறு கூறுவது. இதனை நான்மணிமாலை என்ப.

19. மணிமாலை–எப்பொருள் மேலும் வெண்பா இருபதும், கலித்துறை நாற்பதும் விரவி வருவது.

20. புகழ்ச்சிமாலை—அகவல் அடியும், கலிஅடியும், வந்து மயங்கிய வஞ்சிப்பாவால் மாதர்களின் சீர்மையைக் கூறுவது.

21. பெருமகிழ்ச்சிமாலை – தலைவியின் அழகு, குணம், ஆக்கம், சிறப்பினைக் கூறுவது.

22. வருக்கமாலை — மொழிக்கு முதலாம் வருக்க எழுத்தினுக்கு ஒவ்வோர் செய்யுள் கூறுவது.

23. மெய்க்கீர்த்திமாலை — சொற்சீர்அடி என்னும் கட்டுரைச் செய்யுளால் குல முறையிற்செய்த கீர்த்தியைக் கூறுவது.

24. காப்புமாலை—தெய்வம் காத்தலாக மூன்று செய்யுளானும், ஐந்து செய்யுளானும், ஏழு செய்யுளானும் பாடுவது.

25. வேனின்மாலை — இளவேனிலையும், முதுவேனிலையும் சிறப்பித்துப்பாடுவது.

26. வசந்தமாலை—தென்றலைச் சிறப்பித்துப் பாடுவது

27. தாரகைமாலை—அருந்ததிக் கற்பின் மகளிர்க்குஉள்ள இயற்கைக் குணங்களே வருப்பிற் கூறுவ.து. தூசிப்படையின் அணியைப் புகழ்ந்த வருப்பு என்பாரும் உளர்.

28. உற்பவமாலை—திருமால் பிறப்புப் பத்தினையும் ஆசிரிய விருத்தத்தால் கூறுவது.

29. தானைமாலை—அகவலோசையில் பிறழாது ஆசிரியப்பாவால் முன்னர் எடுத்துச் சொல்லும் கொடிப்படையைக் கூறுவது.

30. மும்மணிமாலை—வெண்பாவும், கலித்துறையும், அகவலும், அந்தாதித் தொடையின் மூப்பது பாடுவது.

31. தண்டகமாலை—வெண்பாவால் மூப்பது செய்யுள் கூறுவது. இது வெண் புணர்ச்சி மாலை என்ப.

32. வீரவெட்சிமாலை—சுத்தவீரன்மாற்றூர் ஊரில்சென்று பசுநிரை கோடற்கு வெட்சிப் பூமாலைசூடி அவ்வண்ணம் போய் நிரைகவர்ந்துவரில் அவனுக்கு மூன்பு தசாங்கம் வைத்துப்போய் வந்த வெற்றி பாடுவது.

33. வேற்றிக்காந்தை மஞ்சரி—பகைவர்கொண்ட தன்னிரை மீட்போர் கரந்தைப் பூமாலைசூடிப்போய் மீட்பதைக் கூறுவது.

34. போர்க்குளவஞ்சி — மாற்றூர் மேல் போர்குறித்துப் போகின்ற வய வேந்தர் வஞ்சிப், பூ மாலைசூடிப் புறப்படும் படை எழுச்சிச்சிறப்பை ஆசிரியப் பாவாற் கூறுவது.

35. வாலாற்றுவஞ்சி—குலமுறை பிறப்புமுதலிய மேம்பாட்டின் சிறப்பைவஞ்சிப் பாவால் கூறுவது.

36. செருக்களவஞ்சி — போர்க்களத்திலே அட்டமனிதர் உடலையும், யானை குதிரைகளின் உடலையும், நாயும், பேயும், காகமும், கழுகும், பருந்தும், விருந்து உண்டு களித்திருக்கப் பூதமும், பேயும் பாடிஆடும் சிறப்பைப்பாடுவது. இதனைப் பறந்தலைப்பாட்டு என்ப.

37. காஞ்சிமாலை—மாற்றூர் ஊர்ப்புறத்துக் காஞ்சிப்பூ மாலைசூடி யூன்றலைக் கூறுவது.

38. நொச்சிமாலை—புறத்துஊன்றிய மாற்றூர் கோடலின்றி நொச்சிப்பூ மாலை சூடித் தன் மதில்காக்கும் திறம் கூறுவது.

39. உழிஞைமாலை—மாற்றூரது ஊர்ப்புறம் சூழ உழிஞைப்பூ மாலைசூடிப் படைவளைப்பதைக் கூறுவது.

40. தும்பைமாலை — மாற்றூருடன் தும்பைமாலை சூடிப்பொருவதைக் கூறுவது.

41. வாகைமாலை — மாற்றூரை வென்று புகழ்படைத்து வாகைமாலை சூடுவதை ஆசிரியப்பாவால் கூறுவது.

42. வாதோரணமஞ்சரி—கொலைபுரி மதயானையையும், எதிர்பொரு களிற்றினையும், அடக்கியும், வெட்டியும், பிடித்துச் சேர்த்தவரின் வீரத்தின் சிறப்பை வஞ்சிப்பாவால் கூறுவது.

43. எண்செய்யுள்—பாட்டுடைத்தலைவனது ஊரினையும், பெயரினையும், பத்து முதல் ஆயிரம் அளவும்பாடி எண்ணால் பெயர் பெறுவது.

44. தொகைநிலைச்செய்யுள்—நெடிலடிச் செய்யுளால் தொகுத்த நெடுந்தொகையும், குறளடிச் செய்யுளால் தொகுத்த குறுந்தொகையும், கலிப்பாவால் தொகுத்த கலித்தொகையும், போல்வது.

45. ஒலியலந்தாதி—பதினாறு கலை ஓரடியாகவைத்து, இங்ஙனம் நாலடிக்குஅறுபத்துநாலு கலைவகுத்துப் பலசந்தமாக வண்ணமும், கலைவைப்பும், தவறாமல் அந்தாதித்து மூப்பதுசெய்யுள் பாடுவது. சிறுபான்மை எட்டுக் கலையாலும் வரப்பெறும். அன்றியும் வெண்பா, அகவல், கலித்துறை ஆகிய இம்மூன்றையும் பப்பத்தாக அந்தாதித்துப் பாடுவதுமாம்.

46. பதிற்றந்தாதி — பத்துவெண்பா, பத்துக் கலித்துறைப் பொருட்டன்மை தோன்ற அந்தாதித்துப் பாடுவது.

47. நூற்றந்தாதி—நூறு வெண்பாவினாலேனும், நூறு கலித்துறையினாலேனும், அந்தாதித் தொடையாற் கூறுவது.

48. உலா—இளமைப்பருவம் உற்ற தலைமகனைக் குலம், குடி, பிறப்பு, மங்கலம், பரம்பரை, இவற்றால் இன்னான் என்பதுதோன்றத் தலைமையாய் மாதர் நெருங்கிய வீதியிடத்து அவன் பவனிவரப் பேதைமுதலிய எழுபருவப் பெண்களும் கண்டு தொழஉலா வந்ததாக நேரிசைக்கலி வெண்பாவால் கூறுவது.

49. உலாமடல்—கனவில் ஒரு பெண் னைக்கண்டு கலவி இன்பம் நுகர்ந்தோன் விழித்தபின் அவள் பொருட்டுமடல் ஊர்வேன் என்பதைக் கலிவெண்பாவால் மூற்றுவிப்பது.

50. வளமடல் — அறம், பொருள், இன்பமாகிய அம்மூக் கூறு பாட்டின் பயனை எள்ளி மங்கையர் திறத்துறூஉம் காம இன்பத்தினையே பயனெனக் கொண்டு பாட்டுடைத் தலைமகன் இயற்பெயர்க்குத் தக்கதை எதுகையாக நாட்டி உரைத்து அவ்வெதுகைப்படத் தனிச் சொல் இன்றி இன்னிசைக் கலிவெண் பாவால் தலைமகன் இரந்து குறைபெறுது மடலேறுவதாய் ஈரடி எதுகை வரப் பாடுவது.

51. ஒருபாஒருபது — அகவலும், வெண்பாவும் கலித்துறையுமாய் இவற்றுள் ஒன்றனுல் அந்தாதித்தொடையால் பத்துப் பாடுவது.

52. இருபாஇருபது—பத்து வெண்பாவும், பத்து அகவலும், அந்தாதித்தொடையான் இருபதினைந்து வருவது.

53. ஊற்றுப்படை — அகவற்பாவால் விறலி, பாணர், கூத்தர், பொருநர், இந்நால்வரில் ஒருவர் பரிசிற்குப் போவாரைப் பரிசுபெற்று வருவார். ஆற்றிடைக்கண்டு தலைவன் கீர்த்தியும், கொடையும், கொற்றமும், கூறுவது.

54. கண்படைநிலை—அரசரும் அரசரைப்போல்வாரும், அவைக்கண் நெடிதுவைகிய வழி மருத்துவர், அமைச்சர் முதலியோர் அவர்க்குக் கண்துயில் கோடலைக் கருதிக் கூறுவது.

55. துயிலெடைநிலை—தம் வலியால் பாசறைக் கண் ஒரு மனக்கவற்சியின்றித் துயின்ற அரசர்க்கு நல்ல புகழைக் கொடுத்தலைக் கருதியதூஉர் துயில் எழுப்புதலாகப் பாடுவது.

56. ஊரின்னிசை—பாட்டுடைத் தலைவன் ஊரினைச் சாரஇன்னிசை வெண்பாவால் தொண்ணூறேனும், எழுபதேனும், ஐம்பதேனும், பாடுவது.

57. பெயரின்னிசை — பாட்டுடைத் தலைவன் பெயரினைச்சார நேரிசைவெண்பாவால் தொண்ணூறேனும், எழுபதேனும் ஐம்பதேனும், பாடுவது.

58. பெயர்நேரிசை — பாட்டுடைத் தலைவன் பெயரினைச்சார இன்னிசை வெண்பாவால் கூ0, எ0, சூ0, பாடுவது.

59. ஊர் நேரிசை—பாட்டுடைத்தலைவன். ஊரினைச்சார நேரிசைவெண்பாவால் கூ0, எ0, சூ0, பாடுவது.

60. ஊர்வெண்பா — வெண்பாவால் ஊரைச்சிறப்பித்துப் பத்துச்செய்யுள் பாடுவது.

61. விளக்குநிலை—வேலும், வேற்றலையும், விலங்காதோங்கிய வாறுபோலக் கோலொடு விளக்கும் ஒன்றுபட்டு ஒங்குமாறு ஒங்குவதாகக் கூறுவது.

62. புறநிலை—நீ. வணங்கும் தெய்வம் நின்னைப் பாதுகாப்ப நின் வழிவழி மிகுவதாக எனக் கூறுவது.

63. கடைநிலை—சான்றோர் சேணிடை வருதலால் பிறந்த வருத்தந்தீர வாயில் காக்கின்றவனுக்கு என் வரவினைத் தலைவற்கு இசைவனக் கடைக்கணித்துக் கூறுவது.

64. கையறுநிலை — கணவன் ஒரு மனைவி கழிந்துழி அவர்கட்பட்ட அழிவுப்பொருள் எல்லாம் பிறர்க்கு அறிவுறுத்தித் தாம் இறந்துபடாது ஒழிந்த ஆயத்தாரும் பரிசில்பெறும் விறலியரும் தனிப்படர் உழந்தசெயல் அறுநிலையைக்கூறுவது.

65. தசாங்கப்பத்து—நேரிசைவெண்பாவால் அரசன் படைத்த தசாங்கத்தினைப் பத்துச்செய்யுளால் கூறுவது.

66. தசாங்கத்தயல்—அரசன் தசாங்கத்தினை ஆசிரியவிருத்தம் பத்தினுற் கூறுவது.

67. அரசன் விருத்தம்—பத்துக் கலித்துறையும், மூப்பது விருத்தமும், கலித்தாழிசையுமாக, மலை, கடல், நாடு, நிலை, வருணனையும், வாள் மங்கலமும், தோள் மங்கலமும் பாடி முடிப்பது.

68. நயனப்பத்து—கண்ணினைப் பத்துச் செய்யுளால் கூறுவது.

69. பயோதரப்பத்து— முலையினைப் பத்துச்செய்யுளால் கூறுவது.

70. பாதாதிகேசம் — கலிவெண்பாவால் முடிமுதல் அடிவரையில் கூறுவது.

71. கேசாதிபாதம் — கலிவெண்பாவான் முடிமுதல் அடிவரையிற்கூறுவது.

72. அலங்காரபஞ்சகம் — வெண்பா, அகவல், கலித்துறை, ஆசிரியவிருத்தம், சந்தவிருத்தம், இவ்வகையே மாறி மாறி நூறு செய்யுளந்தாதித்துப் பாடுவது.

73. கைக்கிளை—ஒருதலைக் காமத்தினை ஐந்துசெய்யுளாற்கூறுவது. அன்றி வெண்பா மூப்பத்திரண்டு செய்யுளாற் கூறுவதுமாம்

74. மங்கலவேள்ளை — உயர்குலத்து உதித்த மடவரலே வெண்பா ஒன்பதாலும் வருப்பு ஒன்பதாலும் பாடுவது.

75. தூது—ஆண்பாலும் பெண்பாலும் அவாவர் காதலே பாணன் முதலிய உயர்திணையுடனும், கிள்ளை முதலிய அஃறிணை

யுடனும், கூறித் தூதுபோய் மீள்களனக் கலிவெண்பாவாற் கூறுவது.

76. நாற்பது — காலமும், இடமும், பொருளும் ஆகிய இவற்றுள் ஒன்றனே நாற்பது வெண்பாவாற் கூறுவது.

77. தழம்நன்—கலிவெண் பாவால் மாதர்கள் தங்கை யிற்கண்ட இளமைத் தன்மையுடைய குழமகனேப் புகழ்ந்து கூறுவது.

78. தாண்டகம்—இருபத்தேழு எழுத்து முதலாகஉயர்ந்த எழுத்தடியினவாய் எழுத்தும், குருவும், லகுவும் ஒத்துவந்தன அளவியற் முண்டகமெனவும், எழுத் தொவ்வாதும் எழுத்தல கொவ்வாதும்வந் தன அளவழிதாண்டகம் எனவும்படும்.

79. பதிகம்—ஒரு பொருளேக் குறித் துப் பத்துச்செய்யுள் கூறுவது.

80. சதகம்—அகப்பொருள் ஒன்றன் மேலாதல், புறப்பொருள் ஒன்றன்மேலா தல், நூறு செய்யுள் கூறுவது.

81. செவியறிவுறூஉ—பொங்குதலின் றிப் புரையோர் நாப்பண் கவிலுதல் கட னென அவை யடக்கியற்பொருள் உற வெண்பா முதலும் ஆசிரியம் இறுதியு மாகக் கூறுவது.

82. வாயுறைவாழ்த்து—வேம்பும் கடு வும்போல்வனவாகிய வெஞ்சொற்கள் முன்னர்த் தாங்கக்கூடாவாயினும் பின் னர்ப்பெரிதும் பயன் தருமென மெய்ப் பொருளான வெண்பாமுதலும் ஆசிரியம் இறுதியுமாகக் கூறுவது.

83. புறநிலைவாழ்த்து –வழிபடுதெய்வ நிற்புறங்காப்பப் பழி தீர் செல்வ மொடு வழிவழி சிறக்கஎன வெண்பாமுத லும் ஆசிரியம் இறுதியுமாகப் பாடுவது.

84. பவனிக்காதல்–உலகக்காட்சியால் எய்திய காமமிகுதியைப் பிறரோடு கூறி வருந்துவது.

85. குறத்திப்பாட்டு—தலேவன் பவனி வரவு, மகளிர் காமுறுதல், மோகினிவரவு, உலாப்போந்ததலேவனேக்கண்டு வருந்தல், திங்கள், தென்றல், மு தலிய ஆலம் பனம், பாங்கி உற்றதென்னென வின வல், தலேவி பாங்கியொடு உற்றது கூறல், பாங்கிதலேவனேப்பழித்துக்கூறல்,தலேவி தலேவனேப்புகழ்ந்து கூறல், தலேவி பாங் கியைத் தூதுவேண்டல், தலேவி பாங்கி யொடு தலேவன் அடையா ளம் கூ றல், குறத்திவரவு, தலேவி குறத்தியொடு மலே வளம் முதலிய வினவல், குறத்தி மலேவ ளம்காட்டுவளம் முதலிய கூறல், தலே வன் தலவளம், நிலேவளம்முதலிய கூறல், குறத்தி, குறி சொல்லி வந்தமைகூறல், தலேவி குறிவினவல், குறத்தி தெய்வம் பரவல், குறிதேர்ந்து நல்வரவு கூ றல், தலேவி பரிசில் உதவிவிடுத்தல், குறவன் வரவு, புள்வரவு கூறல், கண்ணிகுத்தல், புட்படுத்தல், குறத்தியைக் காமுற்றுத் தேடல், குறவன் பாங்கனெடு குறத்தி அடையாளம் கூறல், குறவன் குறத்தி யைக் கண்ணுறல், குறவன் அணிமுத லிய கண்டு ஐயுற்று வினவலும் ஆண் டாண்டு குறத்தி விடைகூறலு மாகக் கூறல், பெரும்பான்மை இவ்வகை உறுப் புக்களால் அகவல், வெண்பா, த ரவு, கொச்சகம், கலித்துறை, கழி நெடி ல் விருத்தம், கலிவிருத்தம், இச்செய்யுட் களே இடைக்கிடை கூறி, சிந்துமுதலிய நாடகத்தமிழாற் பாடுவது.

86. உழத்திப்பாட்டு—கடவுள் வணக் கம் முதலாக முறையே மூத்தபள்ளி, இளேயபள்ளி, குடும்பன் வரவோடவன் பெருமைகூறல், முறையே அவர் வ ரலாறு, நாட்டுவளன், சூயிற் கூக்கேட்டல், மழைவேண்டிக் கடவுட்பரவல், மழைக் குறி ஓர்தல், ஆற்றின்வரவு, அதன்சிறப் புக் காண்டல், இவற்றிற்கு இடை இடை அகப்பொருட் நிறையுங்கூறிப் பண்ணேத் தலேவன் வரவு, பள்ளிகள் இருவர் முறை யீடு, இளேயாளே அவனுரப்பல், பள்ளன் வெளிப்படல், பண்ணேச் செயல்வினவல், அவனதூகூறல், ஆயரை வருவித் த ல், அவர் வரவு, அவர் பெருமைகூறல், மூத் தபள்ளி முறையீடு, குடும்பன் நிடை யிலிருந்தான்போல வ ரல், அ வனேத் தொழுவின் மாட்டல், அவன் புலம்பல், மூத்தபள்ளியடி சிற்கொடுவரல், அவனவ ளோடு கூறல், அவனவளே மன்னித்தல், கேட்கவேண்டல், அவண் ம றுத் தல், அவன் சூளுறல், அவளவனே மீட்க வேண்டிப் பண்ணேத் தலேவனே வேண் டல், விதைமுதலிய வளங்கூறல், உழவுரு ழல், காளேவெருவல், அது பள்ளனேப் பாய்தல். பள்ளிகள் புலம்பல், அவனெழு ந்து வித்தல், அதைப் பண்ணேத்தலேவற் கறிவித்தல், நாறுநடல், விளேந்தபின் செ ப்பம் செய்தல், நெல்அளத்தல், மூத்தபள் ளி முறையீடு, பள்ளிகளுள் ஒருவர்க் கொருவர் எசல் என இவ்வுறுப்புக்கள் உறபாட்டுடைத் தலேவன் பெருமை ஆங் காங்குத்தோன்றச் சிந்தும் விருத்தமும் விரவப்பாடுவது.

87. ஊசல்—ஆசிரிய விருத்தத்தாலுதல் கலித்தாழிசையாலுதல் சுற்றத்தோடும்

பொலிவதாக, ஆடிரூசல், ஆடாமோனூசல் என முடியப் பாடுவது.

88. எழுகூற்றிருக்கை — எழுவரையாக்கிக் குறுமக்கண் முன்நின்றும் புக்கும் போந்தும் விளையாடும் பெற்றியாகும் பெற்றியால் வழுவாது ஒன்று முதலாக எழ் இறுதியாக முறையானே பாடுவது.

89. கடிகைவெண்பா—தேவரிடத்தும், அரசரிடத்தும் நிகழும் காரியம் கடிகையளவிற் ரூன்றி நடப்பதாக முப்பத்திரண்டு நேரிசை வெண்பாவாற் கூறுவது.

90. சின்னப்பூ—நேரிசை வெண்பாவால் அரசனது சின்னமாகிய தசாங்கத்தினைச் சிறப்பித்து ஈ, கூ, எ, ஞி, ஙூ, என்னும் எண்படக் கூறுவது.

91. விருத்தஇலக்கணம்—வில், வாள், வேல், செங்கோல், யானை, குதிரை, நாடு, ஊர், கொடை இவ்வொன்பதினையும் பத்தாவது விருத்தத்தால் ஒன்பது வகையுறப் பாடுவது.

92. முதுகாஞ்சி—இளமை கழிந்து அறிவுமிக்கோர் இளமைகழியாத அறிவின் மாக்கட்குக் கூறுவதாம்.

93. இயன்மொழி வாழ்த்து—இக்குடிப் பிறந்தோர்க்கெல்லாம் இக்குணம் இயல்பு என்னும் அவற்றையீயும் இயல்பாக உடையை என்றும் ஆன்ரோர்போலவீயும் இயல்பாக ஈ என்றும் உயர்ந்தோர் அவனை வாழ்த்துவதாகக் கூறுவது.

94. பெருமங்கலம்—நாடோறுந்தான் மேற்கொள்ளுகின்ற சிறைசெய்தன் முதலிய செற்றங்களைக் கைவிட்டுச் சிறைவிடுதன் முதலிய சிறந்ததொழில்கள் பிறந்ததற்குக் காரணமான நாளிடத்து நிகழும் வெள்ளணியைக் கூறுவது.

95. பெருங்காப்பியம்—தெய்வவணக்கமும், செயப்படுபொருளும், இவற்றிற்கு இயைய வாழ்த்து முன்னுளதாய் அறம், பொருள், இன்பம், வீடுஎன்னும் நாற்பொருளும் பயக்கும் நெறியுடைத்தாய் நிகரில் லாத் தலைவனையுடைத்தாய் மலையும், கடலும், நாடும், நகரும், பருவமும் இருசுடர்த்தோற்றமும் என்றிவற்றின் வளங்களைக் கூறுதலும், மணமும், முடிகவித்தலும், பொழில்விளையாட்டும், நீர்விளையாட்டும், உண்டாட்டும், மகப்பேறும், புலவியும், கலவியும் என்றிவற்றைப் புகழ்தலும் மந்திரமும், தூதும், செலவும், போரும், வென்றியும் என்றிவற்றைப் புகழ்ந்து கூறலும் ஆகிய இவைமுறையே தொடர்வுறச் சருக்கம், இலம்பகம், பரிச்சேதம், என்னும் பகுதியை உடைத்தாய் வீரமுதலிய அவையும் அவற்றை விளக்கும் கருத்தும் விளங்கக் கற்ரோரானியற்றப் படுவதாம். நாள்பொருள் ஒழிந்து ஏனைய உறுப்புகளுள் சில குறைந்தியலினும் குற்றமின்று.

96. காப்பியம்—அறம்பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கனுள் ஒன்றும் பலவும் குறைந்து ஏனைய உறுப்புக்கள் மேற்கூறியவாறு இயல்வது.

பிரத்தியோதன்—1. சுநகன் குமரன். தந்தையால் அரசனுக்கு விற்கப்பட்டவன் இவன் வம்சத்துப்பிறந்த அரசர் ஐவர் (கஉஅ) வருஷம் பூமியாண்டார்கள்.

2. சூரியன்.

3. சுக்ரீநகன் குமரன்.

4. ஓர்புத்த அரசன்.

பிரத்திவிநீதியன்—பாரதவீரன் சகரன் அம்சம்.

பிரத்திவிஷேணை – சுபார்சுவ தீர்த்தங்கரின் தாய். சுப்பிரதிஷ்ட மகாராசாவின் தேவி.

பிரதீபன்—சந்திரவம்சத்து அரசன். பாரி சுநந்தை, சந்தனு விற்குத்தந்தை.

பிரத்துஷாதேவி—சூர்யன் தேவியரில் ஒருத்தி.

பிரபலோத்பலன்—விஷ்ணுபடன்.

பிரபா—1. புட்சிபாரன் அல்லது புஷ்பாருணியின் தேவி, குமரர், பிராதம், மத்தியாந்நம், சாயம்.

2. அஷ்டவக்ரர் தேவி.

பிரபாகரபட்டர்—பட்டகுமாரர் மாணாக்கர். இவர்க்கு அஸ்தாமலகாசாரியர் எனவும் பெயர். இவர் வாயு அம்சம்.

பிரபாகரஜீயர்—குமாண்டூர் அப்பை; தேசிகரால் யதியாச்சரமம் அடைந்தவர்.

பிரபாகரமதம்—பாட்டர் மாணாக்கரில் ஒருவரால் இம்மதம் கற்பிக்கப்பட்டது. இம்மதத்தவர் ஆத்மா சூனியமன்று எனவும், சூன்யவிலக்ஷணனை ஆத்மாவிற்கு மனவின் சம்யோகத்தால் ஞானமுண்டாகிறதென்றும், ஞானகுணத்தினால் ஆத்மா சேதனனாகிறான் எனவும், சுபாவத்தில் ஆத்மாஜடம் எனவும், இச்சடமான ஆத்மாவிடம் சுகதுக்காதிகளாகிய குணங்கள் உண்டாகின்றன எனவும், கூறுவர். இவர் ஆனந்தமயகோசமே ஆத்மா என்பர். இவருட்சிலர் வேதமே பிரமம் என்பர். பின்னும் சீவர்கள் செய்யப்பட்ட செயல்களால் கன்மங்கள் விரியும் எனவும் வேதாநுஷ்டானங்களால் கர்மம் கட்டுப்பட்டு மண்கல்லானதுபோல் சமா

திகூடியிருப்பதுமுத்தியெனவும்கூறுவர்.

பிரபாகரன்—பாண்டி நாட்டரசன். சிவனை நோக்கித் தவஞ்செய்து சந்ததிக்கு ஒரு பிள்ளை பெற்றவன்.

பிரபாசகதீர்த்தம்—சாந்தீபனி குமரன் மரணமடைந்தது. இதனிடத்துக் கண்ணன் வருணனுல் எதிர்கொள்ளப்பட்டார். தக்ஷனிட்ட சாபத்தை வருணன் இதில் மூழ்கி நிவாரணம்பெற்றனன். கோகருணத்திற்கு அடுத்தது. இதில் சந்திரன் தேசசின் பொருட்டுத் தீர்த்தமாடினன்.

பிரபாசலை—பிரசாபதி மனைவிகளில் ஒருத்தி, குமார் பிரபாசன், பிரத்தியூசன்.

பிரபாசன்—1. பிரசாபதிக்குப் பிரபாசலையினிடம் பிறந்தவன். மனைவியோகசித்தி குமரன் விச்வகர்மன்.

2. எட்டாம்வஸு, பீஷ்மனுகப் பிறந்தவன். இவனுக்குத் தியாவனவும் பெயர்.

பிரபாதை—பிரசாபதியின் தேவி. பிரத்தியூஷன் தாய்.

பிரபாவதி—1. சஞ்ஞாதேவிக்கு ஒரு பெயர்.

2. வச்ரநாபன் என்னும் அரக்கன் பெண். பிரத்யும்நன் தேவி.

3. இவள் ஒருதெய்வமாவது. இவள் இந்திரனை நாயகனுக எண்ணித் தவம் புரிய, அவன் வசிஷ்டரைப்போல்வந்து சில இலக்ஷத்தைப் பழங்களைக்கொடுத்துப் பக்குவஞ்செய்யச்சொல்ல, இவள் அவ்வகையே அவைகளை அடுப்பிலிட்டு அதிக விறகிட்டெரித்தும் வேகாமற்போயின பின் இவள் விறகுகள் ஆய்விட்டதால் விறகுதேடச்செல்லின் அடுப்பின் நெருப்பு நீங்குமென்று தன்கால்களை விறகாயிட்டு எரித்தனள். இதைக்கண்ட இந்திரன் தன்னுருக்காட்டி அவள் வேண்டிய வரம் அளித்தனன்.

4. அரதீர்த்தங்களின் தாய்.

பிரபு—1. பகவுக்குச் சித்தியிடம் பிறந்த குமரன்.

2. பீவரியின் குமரன்; பித்ருருக்களைக்காண்க.

பிரபுடதேவன்—விஜயகரத்தரசன். திருக்காளத்தியில் நூறுகால் மண்டபம் முதலிய திருப்பணிகள் செய்வித்துச் சுவப்பனத்தின்படி திருவண்ணமலைசென்று அருணகிரிநாதரைக்கண்டு பணிந்து அவரால் கந்தமூர்த்தியைப் பிரத்தியக்ஷமாய்ச் சேவித்துத் திவ்யஒளியால் கண் மயக்கடைந்து அருணகிரியாரால் கண்பெற்றவன். இவன் சரிதையிற் சிலவற்றை அருணகிரியாரைக்காண்க. க்சுரு0, இ. பி. இல் இருந்ததாகத் தெரிகிறது.

பிரபுத்தன்—1. இருஷபனுக்குச் சயந்தியிடம் உதித்த குமரன்.

2. சூரியவம்சத்தரசன். யோகியாயினன்.

பிரபுலிங்கலீலை—இது அல்லமர் மாயையை வென்ற கதைகூறிய தமிழ்நூல். தூறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் இயற்றியது.

பிரபூதம்—சிவசூர்ய பீடம்.

பிரபோதசந்திரோதயம்—இது வடமொழியில் கிருஷ்ணமிச்ரர் செய்தநாடகம். இதைத் தமிழில் திருவேங்கடசுவாமி என்பவர் மொழிபெயர்த்தனர். இதுவே தாந்த நூல்.

பிரபை—1. நமுசியின்தேவி.

2. இவள் பூர்வத்தில் விசாலக்கண்ணி என்னும் துஷ்டை. கழுகாசலத்தில் கடைவைத்துக் காமுகரை மயக்கி மார்க்கண்டேயன் என்னும் சைவ வேதியனிடம் சிவத்திரவியம் கவர்ந்து மறுபிறவியில் சான்றூர் குலத்தில் பிறந்து இறந்து புண்ணியக்ஷேத்ர வாசபலத்தால் திருதமுனிவன் குமரியாய்ப் பிறந்து உதங்கனை மணந்து கங்கையில் இறந்து நலம் அடைந்தவள்.

பிரமகீதை—பிரமாசெய்த உபநிஷத், தமிழில் தத்துவராயர் இதனை மொழிபெயர்த்தனர்.

பிரமகேசன்—சண்முக சேநாவீரன்.

பிரமகைவர்த்தம்—பதினெண் புராணத்துள் ஒன்று. சூரிய புராணம். இது (கஉ,000) கிரந்தமுள்ளது. கிருஷ்ணமூர்த்தி வராகமூர்த்தி முதலியவர்களின் சரிதை உணர்த்தும்.

பிரமசருமன்—1. ஒருவேதியன், இவன் கொடுந்தொழில் இயற்றிப் பன்றியின் பிறப்படைந்து ஒருவேதியனைத் தூதுத்திச் செல்கையில் காவிரியில் ஸ்நானஞ் செய்து மயிரூற்றிக்கொண்டிருந்த தாசியின் தலைமயிரின் நீர்த்திவலைமேற்பட்டநற்சநகம் பெற்றவன்.

2. சுசீலையின் கணவன்.

பிரமசன்மன்—சோமசன்மன் தந்தை, சாரமாமுனிக்குப் பாட்டன்.

பிரமசாரி—அரித்துவாரமென்னுமிடத்தில் கல்யாணசுவாமி என்பவர் தீர்த்தயாத்திரை செய்யுங்காலத்தில் அவருடன் ஒரு பிரமசாரியுஞ்சென்றனர். இவ்விருவரும் பலதீர்த்தங்களையும் மூர்த்திகளையுந்தரிசித்துமதுராபுரிவந்து கண்ணனைத் தரிசித்து மூன்றிரவுதங்கியிருக்கையில் கல்யாணசுவாமிக்குச் சுரங்கண்டது. உடன்

சென்ற பிரமசாரி அவரைவிட்டு நீங்காத வராய் அவருக்குவேண்டிய பத்திய மூத லிய பரிகாரங்கள்செய்து அவ்விடத்தில் ஆறுமாதங்கழிந்தபின் பிரமசாரியை நோக்கி ஏட்டுவயதுள்ள என்குமரிக்கு நீரேகணவரென்றனர். இதைக்கேட்ட பிரமசாரி நீர்கூறின் உமது மனைவியுஞ், சுற்றத்தாரும்ஒப்புவரோவென, கல்யாண சுவாமி பெருமாள்மூன் அழைத்துச் சென்று கையில் நீர்வார்த்தனர். கல்யாண சுவாமி பிரமசாரியுடன் தம்மூரடைந்து மனைவியையுஞ் சுற்றத்தாரையும் நோக்கி நடந்தவைகூற அவர்கள் ஒவ்வாமைகண்டு கல்யாணசுவாமி பிரமசாரியை யழைத் துச்சென்று வரலாறு கூறினன். அரசன் பிரமசாரியை நோக்கிக் கல்யாணசுவாமி நுங் கையில் நீர்வார்க்கையில் அங்குயார் சாக்ஷியானவர்களெனப்பிரமசாரி கண்ண னென்றுகூற அரசன்கேட்டு அப்பெரு மாளிங்குவந்துகூறின் ஒவ்வுவோமென்ற னர். இதைக்கேட்ட பிரமசாரிபெருமாளி டஞ்சென்று,நீர்சாக்ஷியாக வரவேண்டுமெ ன்னப் பெருமாள் நீ பின்னே திரும்பிப் பார்க்காமல் முன்செல்லுக நான் உனக்கு முன்வருகிறேன்.திரும்பிப்பார்ப்பாயேல் வாமாட்டேன் என்றனர். அதைக்கேட்ட பிரமசாரி முன்செல்ல, பெருமாள் பாதச் சிலம்பொலிக்கப் பின்சென்றனர். இச் சிலம்போசையைக்கேட்டு முன்செல்லும் பிரமசாரிஅரித்துவாரத்திற்கருகுசெல்லச் சிலம்போசை நிற்கக்கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தனன். இதனால் பெருமாள் என் சொல்லை மறுத்தமையால் நான் அரசனி டம் அணுகேன். நான் இவ்விடமிருக் குஞ் செய்தியை அரசனுக் கறிவிக்க வென அவ்வாறே பிரமசாரிசென்று அறி விக்க, அரசன் தணுக்குற்றுப் பெருமா ளைக்கண்டு வணங்கிப் பிரமசாரிக்குக் கல் யாணசுவாமியின் மகளை மணம்புரிவித்த னன்.

பிரமசாவர்ணிமநு—பத்தாம் மன்வந்தரத்து மநு. சாவர்ணி மநுவைக்காண்க.

பிரமசிநுட்டி—பூர்வத்தில் பிரமன்,முகத்தில் வேதவேதாங்கங்களும் புராண திகளும் பிறந்தன. பின்பு மரீசி, அத்திரி, ஆங்கீ ரஸ், புலத்தியன், புலகன், கத்ரு, பிரசே தஸ், வசிட்டன், பிருகு, நாரதன் முத லிய மானசபுத்திரரையும், தக்ஷணங்குஷ் டத்தில் தக்ஷனையும், நாபியில் தருமனை யும், மனதில் மன்மதனையும், புருவத்தில் குரோதனையும், அதரத்தில் லோபனையும், புத்தியில் மோகனையும், அகங்காரத்தில் மனசையும், காதில் பிரமோதனையும், கண்களில் நிருத்யுவையும், அங்கத்தில் ஒருபெண்ணையும், சிருட்டித்துத் தன்மன தில் காயத்திரியை எண்ணினன். அவ் வேளை உடல் அர்த்தநாரிஉருவாயிற்று. அந்த உருவில் சதரூப வதி யென்னும் குமரி உண்டாயினள். இப்பெண்ணை காயத்திரி; சரஸ்வதியென்னும் பெயரு டன் அழைக்கப்பட்டாள். இவள் பிரம னைப் பிரதக்ஷணம்செய்யத் தக்ஷணபாரி சம் சென்றனள். பிரமன் அப்பக்கம் ஒரு முகங்கொடு பார்த்தனன். அவ்வகை இவள்சென்ற மற்றதிக்குகளிலும் பார் த்து அவள் அந்தரத்தில் சென்றது கண்டு அந்தரத்தில் ஒருமுகங்கொண்டு பார்த்து அவளை மணந்தனன். (மச்சபுரா ணம்.)

பிரமசீலன்—1. ஒரு ஆசாரமுள்ள வேதி யன். சித்திரகுத்தன் ஒருமுறை யமபடர் களை அழைத்து இப்பெயர்கொண்ட மற் றொருவனை யமபுரம் அழைத்துவரக் கூற யமபடர் இவன் சிவபூசை செய்யும்வேளை யில் இவனை அழைத்துச்சென்றனர். யமன் இவரைக்கண்டு அஞ்சி அருகில் உட்காருவித்து ஆசிகூறி யமபடரைநோ க்கி அறைந்து மற்றொருவனன்றோ வரத் தக்கவன் எனக் கோபிக்க, பிரமசீலன் யானும் இந்த யமபுரம் காணும் ஆசையுள் ளேன். ஆதலின் எனக்கு நரகங்களைக் காட்டக் கட்டளையிடவேண்டுமென, யமன் அவ்வாறே படர்களை அழைத்துக் காட்டக் கட்டளையிட்டனன். அந்நரகத் தில் வேதனைப் படுவோரைப் பிரமசீலன் கண்டு அரகர முழக்கம்செய்ய அதில் ஐவரொழிந்த அனைவரும் நரகம் நீங்கினர். மற்ற ஐவரின்செய்தி என்னென்று பிரமசீலன் யமனைக் கேட்க யமன் நானும் அறியேன். நாளை நீர் சிவ பூசைமுடித்துத் தேகத்துடன் இவ்விடம் வரின் தெரிவிப்பேன் என அவ்வாறே பிரமசீலன் வரக்கண்டு பிரமனிடம்சென் றுகேட்க அவரும்அறியேன் என மூவ ரும் கூடிக் கைலைஅடைந்து கந்திதேவர் பால் அவர்கள் ஐவரும் சிவநிந்தை, அடிய வர் நிந்தை, சிவத்திரவிய கவர்ச்சி செய்த வர் எனக்கேட்டு அதற்குத் தீர்வுஉணர் ந்து புண்ணிய தீர்த்தங்கொண்டு நரகபூமி சென்று அவர்மீது புரோக்ஷித்து அவர் களையும் நரகத்திருந்து நீக்கினவன்.

2. ஒரு சிவநிங்கரன்.

பிரமசூரன்—ஒரு அசுரன். இவன் சிவனை எண்ணித் தவம்இயற்றினன். சிவமூர்த்தி

பிரத்தியக்ஷமாகி என்ன வேண்டுமென்ன நான் என்கரத்தை யார் சிரத்திடை வைக்கினும் அவர் இறக்க என வரங்கேட்டனன். சிவமூர்த்தி அவ்வகை அருள்செய்யக்கொண்டு அவர்மீதே தன் கையை வைக்கச்செல்லச் சிவமூர்த்தி மறைந்தருளினர். உடனே விஷ்ணுமூர்த்தி ஒரு மோகினியுருக்கொண்டு இவன் எதிரில் தரிசனந்தர அசுரன்கண்டு மயங்கி வேண்ட, மோகினி யான்எவ்வகை நடிக்கின் றேனோ அவ்வகை நடிக்கின் உடன்படு வேன் எனக் கூறக்கேட்டு, உடன்பட்டு மோகினி பலவகை நடித்துப் பின் சிரத்தில் தன்கரத்தைவைத்து நடிக்க, அசுரன்கொண்ட வரத்தை மறந்து தன்கரத்தைச் சிரத்தில்வைக்க மாய்ந்தனன். இவனே விருகாசுரனெனவுங் கூறுவர்.

பிரமசூத்ரம்—வேதாந்த சூத்திரம்.

பிரமசிகணம் — தாருகவனத்து இருடிகள் சிவமூர்த்தியிடம் விரோதித்து எவிய பூத கூட்டங்கள் ருத்ரமூர்த்தியிடம் இருப்பன.

பிரமதத்தன்—1. பூசல் நகரத்து அரசன்.

2. இவன் காம்பிலிதேசத்துச் சூளிகுமரன். இவன் குசநாபன் நூறுபெண்களை மணந்து அவர்களுக்கு வாயுவால் நேர்ந்த கூனை நிமிர்த்துக்கொண்டவன். இவனை யுஞ்சூளியென்பர்.

3. ஒரு அரசன்; கௌதமருக்கு அன்னம் படைக்கையில் அதில் புலால் இருக்கக்கண்ட இருடியால் பிசாசமாகச்சாப மேற்றவன். இவனுக்கு இச்சாபம் இராம மூர்த்தியின் பரிசத்தால் நீங்கிற்று.

4. அணுகன் குமரன். இவன் யோகியாயினன். இவன் பாரி சரஸ்வதி. குமரன் விச்வக்சேனன்.

5. மந்திரஹீனமாய் யாகஞ் செய்து ஊமையாய் அயோத்தியில் சீதை குண்டத்தில் மூழ்கி ஊமை நீங்கினன்.

பிரமதந்திரசுவதந்திரஜீயர்-பேரருளாளஜீயருக்கு ஒருபெயர்.

பிரமதநுமன்—ஒரு பௌத்தமுனிவன், அத்திபதியின் மைத்துனன், காயங்கரையெனும் நதிக்கரையிலிருந்து நோற்றோன்; மூக்காலமறிந்தோன், மணிமேகலைக்கு பழம்பிறப் புணர்த்தினவன். (மணிமேகலை.)

பிரமதனன்—மூன்றுமன்வந்தரத்து இருடி.

பிரமதி—1. நபகனைக்காண்க.

2. (சூ.) பிராங்கிசு குமரன்.

3. சியவனருஷிக்குச் சுகன்னியிடம் பிறந்தவர். இவர் கிருதாசியிடம் ருரு என்பவரைப் பெற்றார். ருரு பிரமத்வரையிடம் சுநகரைப் பெற்றார்.

பிரமத்தீரவம்—சரயுநதிக்கு ஒருபெயர்.

பிரமத்வரை — விச்வாவஸு என்னும் காந்தருவனுக்கு மேநகையிடம் பிறந்த குமரி. இவள் தூலகேசருஷியிடம் வளர்ந்துவருகையில் ஒருநாள் பூஞ்சோலையில் சென்று உலாவுகையில் பாம்பொன்று கடிக்க இறந்தனள். இவளை இருடிகள் கண்டு தூக்கமுறுகையில் அவ்விருடிகளில் ஒருவராகிய ருருமாத்திரம் விசனத்துடனவர்களைப்பிரிந்து காட்டிற்சென்று அழத், தேவர்கள் எதிர்தோன்றிக் காரணம்வினவி ருருவின் ஆயுளில் ஒருபாதி தருவதாகக் கூறியபடிதர உயிர்த்தெழச் செய்தனர். எழுந்த இவளை ருருமணந்து தன்பார்யை பாம்பால் இறந்ததால் ருரு எப்போதும் பாம்புகளைக் கொல்லத் தொடங்கினர். இவர் பாம்புகளைக் கொன்றுவருகையில் ஒருநாள் ஒருதண்ணீர்ப் பாம்பின் உருக்கொண்டிருந்த சகஸ்ரபாதருஷியைக்கண்டுஅவருடையசாபவரலாறு கேட்டனர். அந்தப்பாம்பு நான் பூர்வம் ககமருஷியை விளையாட்டாய்ப் புல்லெயெடுத்து மாலையாகப்போட்டுப் பாம்பென்று பயமுறுத்த அவர்என்னைப் பாம்பாக என்று சபித்தனர். நான் வேண்ட இச்சாபம் ருருவால் நீங்குமென்றனர் என இதைக்கேட்ட ருரு அந்தப்படி நீக்கி அது முதல் பாம்புகளைக் கொலை செய்வதை விட்டனர்.

பிரமபுரம் — திருக்காஞ்சிக்கு ஒரு பெயர். இதிலுள்ள கச்சபேசத்துப், பிரமன், சிவபூசைசெய்து பேறுபெற்றதால் இப்பெயர் வந்தது. சீர்காழிக்கும் கூறுவர்.

பிரமபுராணம்—இது (க0,000) கிரந்தமுள்ளது. இது சூரியசந்திரவம்ச விவரணம். சிவவிஷ்ணு தலமான்மியம். சகந்நாதத் தலத்தின் சரித்திரம் முதலியவற்றை விவரித்துக் கூறும்.

பிரமபூ—வீரசித்தின் தந்தை.

பிரமமுனி—பதினெண்சித்தர்களிலொருவர்.

பிரமமித்ரன்—இந்தவாகுவைக் காண்க.

பிரமருஷிதேசம்—குருக்ஷேத்திரம், பாஞ்சாலம், சூரசேனம், மச்சதேசம் முதலியவை. இது பிரம்மாவர்த்த தேசத்துக்குச் சிறிது தாழ்ந்தது.

பிரமரை—ஒரு அரக்கி; பதங்காசுரன் தேவி. குமரர், அந்தகன், அம்பன், துங்கன்; இவள் தன் புதல்வரையும், கணவனையும் கொன்ற பழிதீர்க்கக் காசியில் குழந்தை உருக்கொண்டிருந்த விநாயகரிடம்அதிதி

உருக்கொண்டு சென்று விநாயகருக்கு விஷங்கலந்த உண்டி தந்தனள். அதனை விநாயகர் உண்டுசெலிக்காது அரக்கியைக் கொன்றனர்.

பிரமலோகவர்ணனம் — வேத ஒலிகளால் நிறைந்தும் ஓமப்புகைகளாலும் நாரதர் முதலிய மகருஷிகளாலும் யாக வேதிகைகளாலும் குண்டங்களாலும் புஷ்பங்கள் பழங்கள் தாமரையோடைகளாலும் இராஜ அம்ஸங்களாலும் சாரசபக்ஷிகளாலும் நிறைந்ததும், மந்தமாருதத்தால் அலைக்கப்பட்ட வண்டுகள் பறவைகளின் ஒலியுடையதுமாம். இதனை வேதவொழுக்க முற்ற நல்லோர் அடைவர்.

பிரமலோசை—ஒருஅப்சரசு, கண்டுமகருஷியைச் சேர்ந்து, மாரிஷையெனும் ஒரு பெண் பெற்றுப் பிரசேதசுகளுக்குக்கொடுத்தாள். இவள் வருணபுத்திரனாகிய புஷ்கரனுல் மாலினியைப் பெற்று உருசிக்குக் கொடுத்தனள். உருசிபிரசாபதியைக்காண்க.

பிரமலோலுபன்—கும்பியின் குமரன்.

பிரமவத்தம் — சரஸ்வதி நதிக்கு அருகில் உள்ள தேசம்.

பிரமவித்தை —1. துருவன்என்னும் வசுவிற்குத் தாய்.

2. பிரமா அதர்வனுக்கு உரைத்ததூல்.

பிரமவித்யாதவரர் — ஸ்ரீகண்டபாஷ்யத்திற்கு வியாக்யானம்செய்த ஆசாரியசுவாமிகள்.

பிரமன்—1. இவர் பொன்னிறமாய், தாடி, மீசை, நான்குமுகம், மேல்வலக்கையில்ஜபமாலை, இடக்கையில் தண்டாயுதம், கீழ் இடதுகையில் ஸ்ருக், ஸ்ருவம், வலதுகையில் கமண்டலம் உள்ளவராயிருப்பர்.

2. இவர் சுயம்புவாயும், ஒவ்வொருகற்பத்தில் விஷ்ணு ருத்ரர்களிடத்தில் தாம் பிறந்தும் அவர்களைத்தம்மிடம் பிறப்பித்தும், தேவருஷி பித்ருக்களுக்கு மூலகாரணராயும், எல்லா சிருஷ்டிக்கும் காரணராயும் எழுந்தருளி யிருப்பவர். இவருக்கு சரஸ்வதி, சாவித்திரி, காயத்ரி தேவியர்.

3. அசுரர் தவஞ்செய்து வரங்கேட்க அவர்களுக்குப் பல வரங்கொடுத்தவர்.

4. இராவணன் திக்குவிசயத்திற்கு வந்து யமனுடன் போரிடுகையில் யமன் காலதண்டத்தை யேவச் சுழற்றுகையில் யமனுக்குத் தரிசனம்தந்து அதை இராவணன்மீது ஏவாதிருக்க வேண்டி இராவணனை யனுப்பியவர்.

5. நிவாதகவசரை இராவணனுக்கு நட்புச் செய்வித்தவர்.

6. இராவண புத்திரனாகிய மேகநாதனுல் இந்திரன் கட்டுண்டகாலத்து அவன் முன் தோற்றி யிந்திரனைமீட்டு நிகும்பலை யாகத்தில் இரதத்திற்ரேன்றி வரமளித்து இந்திரசித்தெனும் பெயரளித்தவர்.

7. வாயுபுத்திரனாகிய அநுமனை இந்திரன் வச்சிராயுதத்தாலெறிந்த காலத்து அநுமனைத் தடவி யுயிரளித்தவர்.

8. கிருதயுகத்தில் குபனை நிருமித்துப் பூமிக்கு அரசனுக்கியவர். இவர் தும்மலில் குபன் பிறந்தனன்.

9. சிவதனைப் பசிப்பிணி சத்தியவுலகத்திலும் வருத்த அது வருத்தாது தன்னுடலைத் தின்னும்படி வரம் அளித்தவர்.

10. இராமமூர்த்தி சீதையைத் தன்னிடம் மறைத்த பூமிதேவிமீது கோபங்கொண்டகாலத்தில் அவர் முன்தோன்றி உண்மை யறிவித்தவர்.

11. விஷ்ணுமூர்த்தியுடன் தான் பெரியோனென வாதிட்டுத் தாணுமூர்த்தி இருவருக்கும் முன்னிற்க முடிகாணுது இளைத்துக் கற்பங்கள் தோறும் விஷ்ணுவிற்குக் குமாராராய்ப் பிறப்பவர்.

12. சிவன் எனது புத்திரன், என்னுலுலகம் எல்லாமுண்டாயிற்று எனச் செருக்குக்கொண்ட காலத்துச் சிவமூர்த்தி ஐந்தாவது சிரத்தைக் கிள்ளியெறிய அக்கபாலத்தை, மற்றவர் இதை ருத்ரமூர்த்தியின் திருக்காத்தில் கண்டகாலத்து அவர்கள் செருக்கடங்கும் வகைதரிக்க வேண்டியவர்.

13. குமாரக்கடவுள் விஞ்ஞைய பிரணவத்திற்குப் பொருள் கூறுது அவரால் சிறையுண்டு சிவமூர்த்தியால் மீண்டவர்.

14. சிவமூர்த்தியை நோக்கித் தாம் யாகஞ் செய்யத்தொடங்குகையில் தக்கன் சிவனுக்கு அவிர்ப்பாகங் கொடுக்கக் கூடாது என அவனது உத்தரத்திற் கஞ்சி யாகஞ்செய்யாது விட்டவர்.

15. சமுத்திராராசனிடம் வளர்ந்த சலந்தராசுரனைக் காணச்சென்று அவனுல் தாடியிழுப்புண்டவர்.

16. சனகர் முதலியோர்க்குச் சிருஷ்டித் தொழில்கற்பிக்க அவர்கள் செய்யாமைகண்டு சிவனுக்கிரகத்தால்சிருஷ்டித் தொழில் செய்தவர்.

17. ஒரு கற்பத்தில் பாற்கடலில் யோகநித்திரை செய்துகொண்டிருந்த திருமாலிடஞ்சென்று நீயார்என அவர் உன்பிதா

எனக்கேட்டுக் கோபித்து உண்மையுணர்ந்து அடங்கியவர்.

18. ஒரு கற்பத்துத் தாமேபரமெனச் சிருஷ்டிசெய்யத் தொடங்குகையில் அச் சிருஷ்டி நடைபெறுமைகண்டு அழுதனர். அந்நீர் ஓர் பிரளயமாயிற்று. அக்காலத்துப் பிரமன் நெற்றியின்வழி நீலலோகித ருத்ரர்தோன்றிச் சிருஷ்டி முறையைத் தெரிவித்து மறைந்தனர். இது நீலலோகித கற்பம்எனப்படும். பதினொரு ருத்ரர் தோன்றினர் என மற்றொருபுராணங் கூறும்.

19. சூரியனைப் பாசத்தாற் கட்டிச்சென்ற பானுகோபனுக்குத் தெய்வப்படைகள்தந்து சூரியனை விடுவித்தனர்.

20. சித்தி, புத்தியென்னும் விநாயக சத்திகளைப் புத்திரிகளாகப் பெற்றவர்.

21. திருக்காஞ்சியில் யாகஞ்செய்வதை யிவருடனுடல் கொண்ட சரஸ்வதி தடுக்கவருகையில் விஷ்ணுமூர்த்தியைவேண்டி அவளைத்தடுப்பித்து யாகத்தில்வாதராசர் பிரத்தியக்ஷமாகவரம்பெற்றவர். பின் சரஸ்வதி வெட்கிமரத்தில் மறைந்துகொள்ள மரத்தைச்சோதித்துச் சரஸ்வதியைக் கூடியவர். (காஞ்சி - பு.)

22. இலங்கணியை யிலங்கைக்குக்காவலாளியாக்கி அநுமனுலறையுண்டு மீண்டும் சத்தியவுலகம் வருவை அந்நாளில் இலங்கை இராவணனைவிட்டு நீங்கும்என வரந்தந்தவர்.

23. ஒரு கற்பத்தில் இவர் தியாகத்தில் இருக்கையில் ஐந்துருத்ரர் தோன்றிச் சிருஷ்டித்தொழில் கற்பித்து மறைந்தனர்.

24. வசிட்டர்பொருட்டுச் சரயுநதியைப் பூமியிற்போகச் செய்தவர்.

25. ஒரு கற்பத்தில் நவப்பிரசாபதிகளாகிய ஆங்கீரசன், அத்திரி, கதது, புலஸ்தியன், புலகன், பிருகு, மரீசி, வசிஷ்டன், தக்ஷன்முதலியவரைப்படைத்தவர். இவரது மானசபுத்திரர் சநகர், சநத்குமாரர், சனந்தனர், சநாதனர், குபன், நாரதன், அருணி, அம்சன், யதி முதலியவர். இவர்கள் ஞானியராயினர். இவர் நிழலில் கர்த்தமன் பிறந்தனன்.

26. தம்தேகத்தில் சரஸ்வதியைப் படைத்து அவளைத் தமக்குத் தேவியாக்கிக்கொண்டனர்.

27. இவர்யோகத்தில் இருக்கையில் கண்ணீர்விழ அதிலிருந்து ருத்ரவிரசனென்னும் வானரன் பிறந்தனன்.

28. ஒரு கற்பத்தில், கண்ணில் மரீசியையும், இதயத்தில் பிருகுவையும், சிரத்தில் அங்கிராவையும், அபானனில் கிருதுவையும், வியானனில் புலகனையும், உதானனில்புலஸ்தியனையும், பிராணனில் தக்கனையும், சமானனில் வசிட்டனையும், சுரோத்திரத்தில் அத்ரியையும் (இவர்கள் நவப்பிரசாதிகள்.) பின்னுந் தொண்டையில் அரக்கரையும் சிருஷ்டித்து அந்தவுடலை விட்டனர்; அது இருளாயிற்று. இவர், வேறுஉடல்கொள்ள முகத்தில் சத்துவகுணம் பிறந்தது. அதில் தேவர் பிறந்தனர். அத்தேகத்தையும்விட அது பகலாயிற்று. வேறுடலெடுத்துப் பிதுருக்களைப்படைத்து அதையும்விட அது சந்தியாகாலமாயிற்று. பின்னும் வேறுடலையெடுத்து மனிதரைச் சிருஷ்டித்து அதைவிட அதுசந்திரிகையாயிற்று. இன்னும் பலவுருக்கொண்டு பூத, பிரேத, பைசாசர்களைப் படைத்தனர். மற்றொரு சிருஷ்டியில் முகத்தில் வேதியரையும், புஜத்தில் அரசரையும், தொடையில் வணிகரையும், திருவடியில் சூத்திரரையும் சிருஷ்டித்தனர். தமோசிருஷ்டிக்குப் பிறகு இவருக்கு இரண்யகர்ப்பத் திருநாமம் வண்டாயிற்று. பின் சலத்தைப் படைத்துண்ண அசுரர் பிறந்தனர். இவருடலில் பாம்புகளுதித்தன. அவற்றைக் கோபிக்க அக்கோபத்தால் உடல்பொன்னிறமடைந்தது. பின் பூதர், பேய்க்கணங்களைப் படைத்து வாக்கையருந்துதலும் கந்தருவருதித்தனர். காலத்தால் பருந்து முதலிய பறவைகளுமுதித்தன. முகத்தினும், மார்பினும் வேள்வியின்பொருட்டு ஆடுகளுதித்தன. இரண்டு விலாவினும் வயிற்றினும் பசுக்கூட்டம் பிறந்தன. திருவடியில் சிங்கமுதலியன பிறந்தன. உரோமத்தில் கிழங்குமுதலிய சாகமூலங்கள் உண்டாயின. வேதங்கள் முகத்தில் உதித்தன. பிரமன் தன்தேகுணத்தைப் பிரிக்க அது இருகூறாகி ஆண் பெண் வடிவுகொண்டு முறையே பாபங் கொலையாயின. அப்பிரமன் உடலிற் சுவாயம்புமனுவும், சதரூபையும் பிறந்தனர்.

29. விஷ்ணுவுடன் சண்டைசெய்தகாலத்தில் மகிடாசுரனைச் சிருஷ்டித்து ஏவியவர்.

30. உருப்பசியின் நடனங்கண்டு அவளைவிரும்பி அவளால் வெளிவந்த வீரியத்தைக் கடத்தில்விட்டு அதில் அகத்தியரைப் பெற்றனர்.

31. ஒரு கற்பத்தில் இவர் யாகஞ் செய்ய அங்கிருந்த கலசத்தில் சரஸ்வதி பிறந்தனள்.

32. இவர் சிவனது மூடிகண்டே னென்று பொய்கூறியதால் இவர்க்குக் கோயிலிலாது நீங்கச் சிவமூர்த்தி சாபமளித்தனர்.

33. தம்மிடஞ் சரஸ்வதியைப் படைத்து அவளைப் புணரச் செல்லுகையில் அவள் மானுருக்கொண்டோடினள். இவர் ஆண்மானுகத் தொடர்ந்தனர். தேவர்முறையீட்டினால் சிவமூர்த்தி வேடவடிவங்கொண்டு ஆண்மானை யெய்தனர். அதில் ஒரு சோதியுண்டாகி ஆகாயத்தை யடைந்து ஆதிரை நாளாயிற்று. பின் சரஸ்வதி வேண்டுகோளால் சிவமூர்த்தி யிவரையுயிர்ப்பித்துச் சரஸ்வதிக்கு நாயகனுக்கினர். இது மன்மதனால் விளைந்ததென்று மன்மதனைச் சிவபிரா னெற்றி விழியினலிறக்கச் சாபந்தந்தவர்.

34. ஒருகற்பத்தில் விஷ்ணுவுடன் உலகமனைத்தையும் படைக்க விரும்பி விஷ்ணுவுடன் உலகமனைத்தையும்உண்டு மீண்டுஞ் சிருஷ்டித்தவர்.

35. தத்புருஷகற்பத்தில் ஆண்மக்களைப் படைத்துப் பெண்மக்களைப் படைக்கத்தெரியாது சத்தியைவேண்டச் சத்தி பிரமனைநோக்கிப் பிரமனே உனது இடதுபாகத்தைப் பெண்ணுக்குக. அவ்வுருவத்தைநோக்கிச்சிருஷ்டிசெய்களெனக் கட்டளைபெற்று அவ்வகைப் பெண்களைச் சிருட்டித்தவர்.

36. பிரமன், சாவித்ரியைநீங்கிக் காயத்ரியுடன் யாகஞ்செய்தனர். சாவித்ரி கோபித்து அந்த யாகத்திற்குப்போகும் தேவர்களை நீருருவாகச் சபித்தனள். அத்தேவரின் பத்தினிமார் பிரமனிடம் முறையிடப் பிரமன் விநாயகரை வணங்கி அவர்களின் நாயகரை மாற்றினர். இந்த விநாயகருக்கு ஏரம்பவிநாயகர் என்றுபெயர். (பார்க்கவபுராணம்.)

37. ஒருமுறை தவஞ்செய்கையில் காமநினைவுண்டாய்ச் சரஸ்வதியைத் தொடரச் சரஸ்வதிநீங்க வீரியம் வெளிப்பட்டுச் சலத்தில்தங்க அந்தநீரைக் குணவதி தாகவேட்கையால் உண்டு கண்ணேப்பெற்றனள்.

38. இவர் கொட்டாவிவிட அதினின்றும்சிந்துரன் என்னும் அசுரன்தோன்றப் புத்திரவாஞ்சையால் எவரைத்தழுவினும் இறக்கவரமளிக்க அசுரன் தந்தையையே தழுவச்செல்லப் பிரமன் நீங்கினர்.

39. இவர் தவஞ்செய்வதைத் தடுக்க இந்திரன் திலோத்தமையைவப் பிரமன் ஆண்மானுருக்கொண்டு தொடரச்சிவமூர்த்தியால் தடையுண்டவர்.

40 ஒருகற்பத்தில் சரஸ்வதியை நூறு பெண்ணுருக் கொளச்செய்து அவர்களைக்கூடித் திவாந்தகன் முதலிய அரக்கர் அநேகரைப் பெற்றனர். சரஸ்வதி நம் புதல்வர் அரக்கரானமை யென்னென நாம் பகற்காலத்தில் புணர்ந்ததால் குமரர் அரக்கராயினர் என்று குமாரையனுப்பித் தாம் இருக்கையில் இந்த அரக்கர் தேவரை யிடுக்கண்புரியத் தேவர் பிரமனிடம் முறையிட்டனர். அதனால் இவருக்குக் கோபம்பிறக்க அதினின்று உக்கிரனென்பவன் பிறந்தனன். இவர் அவ்வுக்கிரனை நோக்கி நீ திவாந்தன் முதலியவரைக் கொன்று வருகென அவன் அவ்வாறுசெய்து மீண்டு பிரமதேவனிடம் கூறினன். இவர் அம்மரணச் செய்திகேட்டுப் பிள்ளைகள் இறந்தனரோ என்னும் விசனத்துடன் உக்கிரனைநோக்க அவனுயிர்ந்தனன். மீண்டும் இவர் நல்லபுதல்வன்வேண்டுமெனத் தவம்புரிந்து இரிபுவைப்பெற்றனர்.

41. குமாரக்கடவுள்சூராதியரைவெற்றிகொண்டு கொலுவிருக்கையில் இவர்க்கு வேலால் வெற்றிவந்தது. அந்தவேல் என்னுல் செய்யப்பட்டது என்று செருக்கடைந்து குமாரக்கடவுளால் பூமியிற்பிறக்கச் சாபம்பெற்றவர்.

42. இவர் ஒருமுறை ஓமஞ்செய்கையில் கண்ணிலிருந்து வழிந்தொழுகிய நீரிலும் ஓமத்திலும் அநேகம் குதிரைகள் பிறந்தன.

43. இவர் சந்திவடிவாகிய தென்புலத்தவரை யுண்டாக்கியபோது அவர்களினுடலழுக்குச் சிந்தினவிடத்தில் பவளமுண்டாயிற்று.

44. சரஸ்வதியை நாற்பத் தெட்டுருவாய்ப் பூமியிற்சஞ்சரிக்கும்படி சபித்தவர். அவர்களே சங்கப்புலவர்கள்.

45. பார்வதியாரின் திருமணத்தில் திருவிரலில் ஆசைவைத்துப் பழிசுமந்து சிவபூசையால்நீங்கினவர்.

46. ஒருகற்பத்தில் ஈசுவரசாபத்தால் சப்தஇருடிகள் இறந்து பிறந்தனர். எவ்வகையெனில் இப்பிரமதேவர் அசுவமேதஞ் செய்யத்தொடங்கிய காலையில் தேவபத்னிகளைக்கண்டு அவர் வீரியம்வெளிப்பட்டது. அந்த வீரியத்தை அக்னியில் இட்டு ஓமஞ்செய்ய அதிலிருந்து, பிருகு,

அங்கீரஸர், அத்ரி, மரீசி, புலஸ்தியர், புலகர், வசிட்டர் பிறந்தனர்.

47. இவர் ஆயிரம் இதழ்கொண்ட தாமரைகள் கொண்டு வேள்வியில் அர்ச்சிக்க அதில் ஆயிரங்குமார்கள் பிறந்தனர். அவர்களே வளர்த்துக் குபேரனுக்குக் கொடுப்பித்து ஆயிரம்பெண்களே மணஞ் செய்வித்தனர். இவர்கள் வணிகராயினர். இவர்களுக்குப் பொன், தராசு பிரமன்தந்தனர். தலாம் விஷ்ணுகொடுத்தனர். மணி கடல்மகள் கொடுத்தனள்.

48. ஒருமுறை சாகூசமனுவைக் கண்ணில் பிறப்பித்தனர்.

49. சிவேதலோகித கற்பத்தில் சிவமூர்த்தியைத் தியானிக்கச் சத்தியோசாத மூர்த்தியாகத் தரிசனந்தந்து அநுக்கிரகித்தனர்.

50 இரத்தகற்பத்தில் சிவமூர்த்தியைத் தியானித்து அவர் தரிசனந்தந்து நான்கு இருடிகளே யுதவப்பெற்றவர்.

51. நீலகற்பத்தில் சிவத்தியானஞ்செய்யச் சிவமூர்த்தி அகோரமூர்த்தியாயெழுந்தருளி அநுக்கிரகிக்கப் பெற்றவர்.

52. ஒருகற்பத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தியின் வயிற்றின்வழி யறியாதிருக்கையில் ஒரு காற்றுவந்து தம்மையசைக்க அது சிவமூர்த்தியின் சுவாசமென்று விஷ்ணுமூர்த்தியாலறிந்து சந்தேகந் தீர்ந்தவர்.

53. ஒருகற்பத்தில் உலகசிருட்டிசெய்யத் தொடங்கி முடியாது அழ அக்கண்ணீரினிடம் அநேகம் சர்ப்பங்கள் பிறந்தன. பின் நான்செய்தவத்திற்கு இது வோ பயனென்று உயிர்நீங்க அவ்வுயிர் பதினொரு கூறாய் ஏகாதசருத்திரர் ஆயிற்று.

54. தாருகவனத்து இருடிகளைச் சிவபூசைசெய்யக் கற்பித்து அவர்கள் கலக்கம்போக்கியவர்.

55. ஒருகற்பத்தில் இவர் விஷ்ணுவை நெற்றியின் வழி புத்திரராகப்பெற்றவர்.

56. ஒருகற்பத்தில் சிவமூர்த்தியால் அழிந்து சத்தியிடந்தோன்றிச் சிருஷ்டி செய்தவர்.

57. ஒருகற்பத்தில் சிவமூர்த்தியை யெண்ணிச் சிருஷ்டித்தொழில்வேண்டச் சிவமூர்த்தி நீலலோகிதராய்த் தோன்றி அஷ்டமூர்த்தங் காட்டினர். பிரமன் அதனைக்கண்டுசிருஷ்டித்தனன். அச்சிருஷ்டி பதினுயிரம் வருடத்தின் பின்னழிந்தது. அதனைக்கண்டு அழுதனன். அழுதநீரிடைப்பூதங்கள் தோன்றின. அவற்றைக் கண்டு பிரமன் மாய்ந்தனன். அவன் உயிர் சத்தியையடைய அச்சத்தி அநேக சத்திகளைப் படைத்தனள். பின் பிரமதேவர் சிவமூர்த்தியிடம் அநேக ருத்திரருடன் பிறந்தனர்.

58. ஒரு கற்பத்தில் அக்னி மறைய பிரமன் அக்னி யுருத்தாங்கித் தம்மிடத்தில் திவ்யம், பௌதிகம், பாத்தியம் என்னும் மூன்று அக்னிகளைப் படைத்துத் திவ்யத்தைச் சூரியனிடமும், பௌதிகத்தினை ஆன்மக்களின் தேகத்திடத்தும், பாத்தியத்தை உலகத்தினும் மனைகளிடத்தும் கொடுத்தனன்.

59. திரிபுரதகனகாலத்துச் சாரதியாயிருக்க வரம்வேண்டியவர்.

60. ஒரு கற்பத்தில் சிவமூர்த்தியின் திருமுகத்திலுதித்தவர்.

61. கிருஷ்ணவதாரத்தில் ஆயச் சிறுவரையும் கன்றுகளையும் மறைத்து ஒருவருஷத்திற்குப் பின் வெளிப்படுத்திக் கண்ணனே வணங்கினவர்.

62. மரீசிபுத்திரர் அறுவரும் தாம் தம் குமரியாகிய சரஸ்வதியை மணந்ததுபற்றிச் சிரித்ததால் அசுராகச் சபித்தவர்.

63. மிருத்யு தேவதையையாக்கிப் பிராணிகளைச் சங்கரிக்கச் செய்தவர்.

64 இராமமூர்த்திக்கு இராவணயுத்தமுடிந்தபிறகு (கசு) வருட முடிவுகூறி அயோத்திக்குப் போகச் செய்தவர்.

65. திலோத்தமையைப் படைத்து அவள் அழகைக்கண்டு விரும்பியபோது அவள் நான்குதிக்கிலுமோடினள். அத்திக்குகளில் ஒவ்வொரு முகங்கொண்டு பார்த்தனர். அதனால் நான்முகன் ஆனவர்.

66. இவருடன் முனிவர் வாதிட்டகாலையில் உரோமத்தில் உரோமாஞ்சரைச் சிருஷ்டித்து அவருடன் வாதிற்குவிட்டவர். (திருஆமாத்தூர்ப் புராணம்.)

பிரமனூர்—ஒரு தமிழ்ப் புலவர்.

பிரமீன்யு—வீரவிரதனுக்குப் பொசையிடம் உதித்த குமரன்.

பிரமஹத்திஸ்வநடம் — கருநிறம், நீண்டகேசம், தீப்பொறிசிதறுங் கண்கள், கோரதந்தங்கள் பொருந்தியவாயும், பயங்கரமுள்ளமுகம்பெற்றதாயு முள்ளது.

பிரமாண்டதானம்—பொன்னினுல் அண்டம் ஒன்றுசெய்வித்து அஷ்டகஜங்களின்உருவு அமைந்த யானைகளால் தாங்குவித்துப் பிரமதேவரைப்போல் உருச்செய்வித்து நடுவில் எழுந்தருளுவித்து விதிப்படி பூசித்து வேதியர்க்குத் தானஞ் செய்விப்பதாம்.

பிரமாண்டபுராணம்—இது (கூ,000) கிரந்தமுள்ளது. இது அண்டத்தின் அளவு இனிவரும் கற்பங்கள் தோறும் நிகழும் கதை முதலியவற்றைத் தெரிவிக்கும்.

பிரம்மாவர்த்தஜேசம்—சரஸ்வதி திருஷத்வதி என்னும் தேவநதிகளுடைய மத்ய பிரதேசமானது. தேவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பிரம்மாவர்த்ததேசம் என்று சொல்லப்படும்.

பிரமிட்டன்—இருடி, அகத்தியர் மாணாக்கருள் ஒருவன். கோபிதாரத்துவசனைச் சபித்தவன்.

பிரமுசன்—இரேவதிக்குத் தந்தை. இரைவதனைக் காண்க.

பிரமேந்திரன்—ஒருதவசி; தீர்த்தயாத்திரை சென்று புண்ணியதீர்த்தமாடிச் சுத்த மடைந்து முத்தியடைந்தவன்.

பிரமேயசாரம் — அருளாளப்பெருமாள் அருளிச்செய்த விசிட்டாத் வைதநூல்.

பிரமோத்தரகாண்டம்—இது விபூதி, ருத்ராக்ஷம், பஞ்சாக்ஷரம், சோமவாரம், பிரதோஷம், முதலியவற்றின் மகிமைகளைக் கூறும்நூல். இதைத் தமிழில் வரதுங்க ராமபாண்டியர் மொழிபெயர்த்தனர்.

பிரம்மசம்பு—சைவபத்ததி அருளிச்செய்த சிவாசாரியருள் ஒருவர்.

பிரம்மலோகம்—20 - 1. பிரம்மகாயிகலோகம், 2. பிரம்மபுரோகிதலோகம், 3. மஹாப்பிரம்மலோகம், 4. பரீத்தாபலோகம், 5. அப்பிரமாணுபலோகம், 6. ஆபாஸ்வரலோகம், 7. பரீத்தசுபலோகம், 8. அப்பிராமணசுபலோகம், 9. சுபகிருஸ்நலோகம், 10. பிரகத்பலலோகம், 11. அஸம்ஞாயாத்துவலோகம், 12. அப்பிரகலோகம், 13. அதபலோகம், 14. சுதர்சலோகம், 15. சுதர்சிலோகம், 16. அகநிஷ்டலோகம், 17. ஆகாசாணந்தியாயதனலோகம், 18. விஞ்ஞானநந்தியாயதனலோகம், 19. அகிஞ்சநயாயதனலோகம், 20. நைவஸம்ஜ்ஞாயதனலோகம் என்பன. (பௌத்தநூல்.)

பிரம்பூர் ஆனந்தரங்கப்பிள்ளை—இவரைப் புதுவை ஆனந்தரங்கப்பிள்ளை யென்பது மூண்டு. இவர் பலபுலவர்களை ஆதரித்து அவர்களிடம் பாமாலைகொண்டவர். இவர் மீது "பாரார்சொல்லாரார்பறவைக்குலங் கடம்மில், சீராருங்கிள்ளை முதற்செப்பலால்—ஓரா, இரம்பை யானந்தரங்கனின் பங்களன்பன், பிரம்பையானந்தரங்கன் பேர்" எ–ம், "பானுகிரணம் பார்க்கும் பங்கேருகநிலவு, தானும் வரப்பார்க்குஞ் சகோரங்கள் — வானமரும், மையைப் பார்க்கும் மயில்கண் மாவிசயா னந்தரங் கன், கையைப்பார்க்கும்புலவோர்கண்." என்பவற்றாலறிக.

பிரம்மசிரச்சேதமூர்த்தி — பிரமன் தலையைக்கிள்ளிக் கர்வம்போக்கிய சிவன் திருவுரு

பிரம்மவேதி—ஒரு தீர்த்தம், இதில் பாண்டவர் ஸ்நானஞ்செய்து பாவம் போக்கிக் கொண்டனர். இதில் ஸ்நானஞ்செய்தவர் தெய்வப்பிறப்பை அடைவர்.

பிரம்மாணி — சத்தமாதாக்களில் ஒருத்தி. (சு) முகம், (சு) புஜம், அன்னவாகனம், ஜபமாலை கமண்டலம் அபயம் வரதம்முதலிய வுடையவள்.

பிரயம்வதை—1. சகுந்தலையின் தோழி. 2. கருஷன் தேவி.

பிரயாகன்—இந்திரன்.

பிரயாகை — காசியில்உள்ள நதி; இதில் தீர்த்தமாடினோர் முத்தியடைவர். இதனிடம் கோதானஞ்செய்தவர். அதின் உரோம அளவுகாலம் சுவர்க்கம் அனுபவித்துப் பின் முத்தியடைவர்.

பிரயோகவிவேகம் — சுப்பிரமண்ய தீக்ஷிதர் இயற்றிய இலக்கண நூல். இது தமிழிற்கும் ஆரியத்திற்கும்உள்ள இலக்கண ஒற்றுமையைத் தெரிவிக்கும்.

பிரயோகன்—ஒரு அரசன்.

பிரலம்பன்—ஒரு அசுரன். இவன் கம்சனுக்கு உதவியாயிருந்து கோபாலகிருஷ்ணனை வஞ்சிக்க ஒரு கோபாலவேடங் கொண்டுவந்து இராமகிருஷ்ணருடன் வந்து விளையாடினன். இவ்விளையாட்டில் தோற்றவர் வென்றவரை முதுகிற்சும்ந்து பசுக்களைச் சுற்றிவருவது என்னும் சங்கேதப்படி பலராமரை முதுகிற்சும்ந்து அளவுகடந்து போயினன். பலராமர் இவனை அசுரன் என்று அறிந்து காலால் உந்திக் குட்டிக் கொலைபுரிந்தனர்.

பிரலாவதி—கலாவதியைக் காண்க.

பிரவாநந்தி — பூதநந்தனுடன் பிறந்தவன். கலிங்கலை காட்டரசன்.

பிரவான்—ஒரு வேதியன்; கிருஷ்ணமூர்த்தி பாரிசாத அபகரணஞ் செய்கையில் இந்திரனுடன் இருந்தவன். இவன் சாத்தகியுடன் யுத்தஞ்செய்தவன்.

பிரவர்ஷணம்—ஒருமலை; இதில் பலராம கிருஷ்ணர் தமக்குப்பயந்து ஒளித்துக் கொண்டனர் என்று சராசந்தன் இதைக் கொளுத்தினன்.

பிரவாகனர்-சிவலன்புத்ரர், சுவேதகேதுவை வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் மூடனுக்கியவர்.

பிரவாஹேஸ்வரவாதிமதம்—பதி ஒருவன் உண்டு; ஆன்மாக்கள் அனேகர்; மாயை, கன்மம், அஞ்ஞ. ஈச்வர அதிகாரத்தை முத்தன் ஒருவன்வந்து அடைவன் என்பன். பிதா; குடும்ப பாரத்தைக் குமரனிடம் வைத்துத் தான் பாரமற்று இருப்பதுபோல், சிவன் தனது பஞ்சகிருத்தியத்தை முத்தாத்மாவிடம் வைத்துக் குடும்ப பாரம் அற்று இருப்பன். இந்த முத்தனும் தனக்குப்பின் வருபவனிடம் தன் தொழிலைவைத்துத் தான் பாரமற்று இருப்பன் என்பன். பாரமற்றவன் ஞப்திமாத்திரமாய் இருப்பதே மோக்ஷமென்பன். இவ்வகைப் பரம்பரையாக வருதலால் பிரவாஹேஸ்வரவாதி யெனப் பெயர் வந்தது.

பிரவீரநீலன்—விந்திய தேசாதிபதி.

பிரவீரன்—1. (சந்.) பிரசந்நவான் குமரன்; இவன் குமரன் மனசுயுவு.

2. வத்சந்திரன் குமரன்.

பிரஸயசித்—திருக்காஞ்சிக்கு ஒரு பெயர். பிரமகற்பத்து இறுதியில் வந்த வெள்ளம் இதனை முழுகச்செய்யாமல் சத்தியால் காக்கப்பட்டது ஆதலின் இப்பெயர் பெற்றது என்பர்.

பிரளயம்—இது உலக ஒடுக்கம்; இது நித்யம், நைமித்திகம், பிராக்கிருதம், ஆத்யந்திகம் எனப்படும். இதில் நித்யம்—நாள் தோறும் ஆத்மாக்கள் சிரமபரிகாரத்தின் பொருட்டுக் கடவுளால் ஏற்படுத்தப்பட்ட சுழுத்தி முதலிய அவத்தை. நைமித்திகம்:—பிரமதேவனுக்கு ஒருநாள் முடிந்த இராத்திரிகாலத்தில் உண்டாகும் உலக ஒடுக்கம். பிராக்ருதம்—பிரமனுக்கு விதித்த ஆயுட்காலத்தின் முடிவில் உண்டாம் பிரளய ஒடுக்கம். ஆத்யந்திகம்—பிரமாதி தேவர்களையும் மற்ற சராசரங்களையும் அழிக்க எழுந்த சர்வசம்மாரம். மனுஷ்யமானத்தால் சதுரயுகம் ஆயிரம்முறைதிரும்பின் பிரமனுக்கு ஒரு பகல், அவ்வாறே இரவுமாகும். அந்திவாராத்ரம் கூடியது ஒருநாள். அந்தநாளின்தொடக்கத்தில்சிருட்டி; அத்தினம் முடிவில் சங்காரம். இது தினப்பிரளயம்; அந்தத் தினம் (ஈசுஅ) ஆயின் பிரமனுக்கு ஒரு வருடம். அந்த வருடம் பராரித்தசங்கியை ஆனபிறகு பிரகிருதிவரையில் சங்காரம். மீண்டும் அந்தப் பராரித்தகாலம் ஆனபின்பு பிரகிருதியிலிருந்து குணாதித்தத்துவங்கள் சிருட்டிக்கப்படும். இவ்வகை சிருட்டி சங்காரகாலத்தின் அளவு த்விபராரித்தமாகும். இந்தப் பிரகிருதிவரையில் சம்மாரமே, அவாந்தர சம்மாரமாம். இந்தத்திவிபராரித்தகாலமும் பராரித்தமானபின்பு மாயாதத்வத்திலும், மகா மாயையிலும் தத்வசம்மாரம் செய்யப்படும். அதுதான் மகாசம்மாரம் எனப்படும். பராரித்தம் ஒன்றுமுதல் பத்துக் கொண்டது. பத்துக் கொண்டதாக ஏற்பட்ட ஸ்தானங்களில் இருபதாவது ஸ்தானம்பராரித்த சங்கியை.

பிரளயாகலர்—மலம், கன்மம் இரண்டுடன் கூடிய ஆன்மாக்கள்.

பிரஜாபத்தியம் முதலிய கிருச்சிர சுவதபங்கள்—1. இவ்விரதம் அநுட்டிக்கிறதுவதன், மூன்றுநாள் பகலில் ஒவ்வொருவேளை உப்பில்லாத அன்னத்தில் இருபத்தாறு கவளமும், மறுமூன்றுநாள் அப்படியே இரவில் மூப்பத்திரண்டு கவளமும், மறுமூன்றுநாள் தான் யாசிக்காமல் இருக்கும்போது யாராவது வலிவில் கொடுத்த அன்னத்தில் இருபத்துநான்கு கவளமும், புசித்து, மறுமூன்றுநாள் சுத்த உபவாசம் இருக்கவேண்டியது.

2. சாந்தபனக் கிருச்சிரமாவது—பஞ்ச கவ்வியத்தை மாத்திரம் ஒருநாள் உண்டு மறுநாள் சுத்த உபவாசமிருப்பது.

3. மகா சாந்தபனமாவது—பஞ்சகவ்வியமாகியஜிந்தில் ஒவ்வொன்றைத் தனித்தனி ஒவ்வொருநாள் உண்டு ஏழாம்நாள் சுத்த உபவாசம் இருப்பது.

4. அதிகிருச்சிரமாவது— மூன்றுநாள் பகலில் ஒவ்வொரு கவளமும், மறுமூன்றுநாள் இரவில் ஒவ்வொரு கவளமும் மறுமூன்றுநாள் யாசிக்காமல் வந்தஅன்னத்தில் ஒரு கவளமும், உண்டு, பின் மூன்றுநாள் சுத்த உபவாசம் இருப்பது.

5. தப்தகிருச்சிரமாவது— மூன்றுநாள் ஒவ்வொருவேளை ஆறு பலமுள்ள உஷ்ணோதகத்தையும், மறுமூன்றுநாள் ஒவ்வொருவேளை மூன்று பலமுள்ள சுடுகையான பாலையும், பின்மூன்றுநாள் ஒரு பலம் உள்ள உஷ்ணமான நெய்யையும், பின் மூன்றுநாள் உஷ்ணமாக வீசுகிற காற்றையும், உண்டு ஓரிடத்தில் வசித்திருப்பது. இந்தப் பன்னிரண்டுநாளும் ஓரேகாலம் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

6. பராககிருச்சிரமாவது — இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு சாக்கிரதையுடன் பன்னிரண்டுநாள் சுத்த உபவாசம் இருப்பது.

7. பிபீலிகாசாந்திராயணம் என்பது— பகலில் மூன்று காலத்திலும் ஸ்நானம் செய்து, பௌர்ணமாவாசியில் உப்பில்லாத பதினைந்து கவளம் அன்னம் புசி

த்து மறுநாளாகிய கிருஷ்ணபக்ஷ பிரதமைமுதல் அந்தப் பதினைந்து கவளத்தில் ஒவ்வொரு கவளமாகக் குறைத்து வந்து அமாவாசியில் சுத்தஉபவாசம் இருந்து மறுநாள் தூவக்கி ஒவ்வொரு கவளம் வளர்த்துக்கொண்டு வந்து, மறுபடி பௌர்ணமியில் பதினைந்து கவளம் புசிப்பது. எறும்புபோல் முன்னும் பின்னும் வளர்ந்து நடுக்குறைதலால் இப்பெயர் தந்தனர்.

8. **யவசாந்திராயணமாவது** — மேற்கூறிய நியமத்துடன் சுக்கிலபக்ஷப் பிரதமைமுதல் ஒவ்வொரு கவளமாக வளர்த்திவந்து பௌர்ணமாவாசியில் பதினைந்து கவளம் உண்டு, பின் கிருஷ்ணபக்ஷ பிரதமைமுதல் ஒவ்வொன்றாகக் குறைத்து வந்து அமாவாசியில் உபவாசம் இருப்பது.

9. **யதிசாந்திராயணமாவது** — கிருஷ்ணபக்ஷம் அல்லது சுக்கிலபக்ஷத்தின் பிரதமைகளில் தூவக்கி மூப்பதுநாள் வரையில் நாடோறும் எவ்வெட்டுக் கவளத்தை உப்பில்லாமல் உண்டு இருப்பது.

10. **சிசுசாந்திராயணமாவது**— மேற்கூறிய நியமத்துடன் மூப்பதுநாள் வரையில் நான்கு கவளமும், சூரியன் அஸ்தமித்த உடன் நான்கு கவளமும் சாப்பிட்டிருப்பது.

பிரஷ்தசுவன்—விருபன் குமரன்.

பிரஷ்தன் — சோமகன் குமரன்; இவன் குமரன் துருபதன்.

பிரஷ்டாநகரம்—புரூரவன் ஆண்ட பட்டணம்.

பிரஹதி—தேவவோத்திரர் பாரி.

பிரஹாரன்—நாகன்; கத்ரு குமரன்.

பிராக்கிரதம்—1. இது பிரளயத்தில் ஒன்று. இது பிரமனுக்கு இட்ட ஆயுளின் இறுதியில் உண்டாவது. அது இரண்டு பரார்த்தங்களிலின் உண்டாவது.

2. ஒரு பாஷை. இது அபப்பிரம்சம், பைசாசி, சூசிகா பைசாசி, சௌரசேனி, மாகதி, பிராக்கிருதம், என அறுவகைப்படும். இதற்கு வாருசி, வால்மீகி முதலியோர் இலக்கணஞ் செய்திருக்கின்றனர். இப்பாஷைகளுள் பைசாசி, சூசிகா பைசாசி, பிசாசசாதியர் வழக்கு எனவும், பிராக்கிரதம் பெண்கள் ஆசியக் காரர் வழக்கெனவும், மாகதி இழிந்தோர் வழக்கெனவும். அபப்பிரஞ்சம் நாகர்க்கர் முதலிய அதமர் பேசுவதெனவும், சூரசேனி சண்டாளர் வழங்குவதெனவும் கூறுவர்.

பிராக்சோதிடம்—நரகாசுரன் பட்டணம்.

பிராங்கிசு—(சூ.) வச்சப் பிரீதி குமரன்.

பிராக்கியன்—சுழுத்தியுடன் கூடிய ஆத்மா.

பிராக்கிநன்—1. ருசிராச்சிரவன் குமரன். (பிராஞ்ஞன்.)

2. கவியின் சகோதரர். பாரி சந்ததி. குமரர், யஞ்ஞன், விக்யன்.

பிராச்சீனவாணன்—ஜயமேசயன் குமரன்

பிராசீநபரிகி—அவிர்த்தானனுக்கு அவிர்த்தானியிடம் பிறந்த குமரன். இவன் அநேக யஞ்ஞங்களைச்செய்து அந்த யக்ஞசாலையில் கிழக்கு நுனியாக இரண்டங்குலம் தருப்பை பரப்பியபடியால் இப்பெயர் அடைந்தனன் என்பர். இவன் தேவி சதத்துருகி; இவளுக்குப் பத்துக் குமாரர். அவர்கள்பிரசேதசுக்கள் எனப்படுவோர். இவனுக்கு நாரதர் புராஞ்சயன்கதையுபதேசித்ததுத் துறவில் இச்சை வருவித்தனர். இவன் தக்ஷன் காலத்தவன். (பாகவதம்.)

பிராசீநன்—ஜமேசயன் குமரன்.

பிராசீநர்—ஒரு இருடி; தேவி; சரவணி.

பிராசேதசுமனிவர்—(வாங்மீகி) வருணனுக்குப் பத்தாங் குமரர். சீதையின் கற்பினிலையை அச்வமேதத்துச் சகலருமறிய இராமருக்கு எடுத்துரைத்தவர்.

பிராச்சியர்—இரண்ய நாபன் மாணக்கர்.

பிராச்சீனசாலன்—உபமன்யு புத்ரன்.

பிராடடியார்—மஞ்சள்நிறம்,சூலம், கண்ணுடியையுடைய இரண்டுகைகள் காண்டகம்போன்ற மகுடம் முத்துமுதலிய ஆபரணங்கள் உடையராயிருப்பர்.

பிராணன்—1. விதாதாவின் புத்திரன். பிருகுவின் போன். தாய்நியதி. வேதசிரன் தந்தை.

2- தருமனுக்கு வசுவிடம் உதித்தவன்; பாரி, உற்சவதி.

3. சோமனென்னும் வசுவின் குமரன்.

4. இஃது இருதயமுதலிய தானங்களில் இருப்பதும், ஐவகைத் தொழிலை உடைத்தாகியதோர் காற்றின்விசேஷமுமாம். இப்பிராணத்தின் வடிவு முதலில் பிரஜாபதி ஒருவனே தன்னைத்தானே எண்ணிக்கொண்டிருந்தான். அவன் களிக்கவில்லை. அதனால் அநேக உயிர்களைப் படைத்தான். அவ்வுயிர்கள் சக்தியில்லாமலும், எழுந்திருக்காமலும் கல்லைப்போல் கிடக்கக்கண்டான். அதனாற் களிப்புண்டாகவில்லை. இவற்றை உயிர்ப்பிக்கும்படி இவற்றுள் நானே புகுவேன் என்று சிந்தித்தான். அவன் தன்னை வாயுரூபமாகச்

செய்து உட்புகுந்தான். அவன் ஒருவனுல் முற்றும் வல்லவனுகா தவனுனன். பின் ஐவகையாகத் தன்னைப் பிரித்துப் பிராணன், அபானன், சமானன், உதானன், வியானன் என்று கூறப்பட்டான்.

பிராதஹ—பிரபாவின் குமரன்.

பிராதிகாமி—துரியோதனன் சாரதி; நீதிமான்.

பிராதை—தக்ஷன் பெண்..

பிராப்தி—அஷ்டசித்திகளுள் ஒன்று நினைத்த இடஞ்சென்று மீள்வது.

பிராப்தை—சராசந்தன் குமரி; கம்சன் தேவி.

பிராமணமுனி—உரோமபதனுட்டை மழையிலாது நீங்கச்சபித்த இருடி.

பிராமணர்—இவர்களில் ஆதிசைவர், வைஷ்ணவர், ஸ்மார்த்தர், மார்த்தவர், ஆராத்யர்எனப் பலவித வகுப்புண்டு. இவர்கள் பிறப்பினை யாராயுமிடத்துப் பிரமனது முகங்களிற்றோன்றிய இருடிகளின் சந்ததியாரெனப் பலபுராணங்கள் கூறும். பின்னும் சிலஇருடிகள் சதாசிவமூர்த்தியின் ஐந்து திருமுகங்களில் உற்பவித்தவ ரெனவும் அவர்களின் சந்ததியார் ஆதிசைவர்எனவுங் கூறும். இவ்வேதியர்க்குத் தொழில் புறந்தூய்மை அகந்துய்மையுடையராய் ஸ்மிருதியாதிகளில் சொன்ன விதிகடவாது ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல்முதலிய அறுவகைத்தொழில் செய்து தெய்வம்வழிபடலாம்.இவர்களில்ஆதிசைவர், முதலில் சிவசிருட்டியிற் றோன்றிய காசியபர் கௌசிகர்முதலிய இருடிகளின் கோத்திரத்திற் றோன்றியவர்களாய்க்கோதாவிரி தீரத்திலிருந்த இந்திரகாளியென்னும் பட்டணத்திலிருந்து முதலில் இராஜேந்திர சோழனுல் அழைத்துவரப்பட்டுக் காஞ்சிமண்டலத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சைவவேதியராகிய சிவாசாரியர்கள். இவர்களும் ஸ்கோத்திரத்திற் கொள்ளார்; கொடார். மற்றவர் தமிழ்நாடு முதலிய பலநாட்டவர். அவர்களில் வைஷ்ணவர் இருவகைப் படுவர். அவர்கள் வற்சவாதூல, கௌண்டன்ய, பாரத்வாஜ, காச்யபர், சடமர்ஷணர், ஆத்ரேய, கௌசிக கோத்திரத்தவரே. இவர்களில் தென்ஞசிரிய சம்பிரதாயத்தவர், அஷ்டகோத்ரத்தார், சப்தகோத்திரத்தார், பஞ்சகோத்திரத்தார்எனப் பிரிவுபட்டு அவர்களுள் ஒருவருக்கொருவர் கொடுப்பது கொள்வதேயன்றி முறைதவறார். வடகலையார் முனித்திரயம், மடம்என விருவகைப் பட்டுத் தென்கலையாரின் ஆசாரபேதத்தால் வேறுபடுவர்.மற்றவர்ஸ்மார்த்தர்,இவர்களில் தமிழ்நாட்டுவேதியர்– சோழதேசத்து வடமர், வடதேசத்து வடமர், வாத்திமார், அஷ்டசகஸ்ரத்தார், பிரஹச்சரணத்தார், காணியாளர், மூக்காணியார், சோழியர், வீழியர், கேசியர், குருக்கள், ஆழியாளர், போற்றிமார், சுக்கிலயசுமார் அல்லது, மாத்தியாயனசண்டாளர், மூவாயிரவர், சேரநாட்டார், பட்டர்மார், தில்லை மூவராயிரத்தர், தன்ஞபிரத்தார் வேதசாகையார், சரணத்தார், மாத்யமான், நம்பூரியர் இரண்யகேசி சூத்தரத்தார். பிரதம சாகையார், புதுஸ்ரார்திராவிடர், செவ்வையார், திருவாரூர் திராவிடர், ஜவுளிக்கடை வடமர், டமருவடமர் எனப் பலவகைப் படுவர். வடநாட்டு வேதியர்-காணகம்முலு,முருகிநாடு,வெலநாடு, வேகிநாடு, நியோகியர், தெலுங்கானியர், மகாரஷ்டிரர், கொங்கணத்தர், கன்னடபிராம்மணர், கர்நாடகர், ஆறுவேலு பிராம்மணர், அறுபதுவக்கலு பிராம்மணர், பனக்கநாட்டார், கம்மாளுரார், வங்காளவேதியர், காசிவேதியர்,சுத்தவேல்நாடு, பெருபேடு நாடு, தெலகாரண்யம், கரசல்நாடு, பிரதமசாகை, ஆறுவேலநியோகிகள், பிராங்நாடு, பஞ்சகவுடர்முதலியவர்களாம். இவர்களன்றிக் ருசாரார்த்திப்பிராம்மணர், கான்யகுப்ஜ பிராமணர், இந்துஸ்தானி பிராமணர், மச்சப்பிராமணர்எனப் பலவகையர். இவர் பிரமதேவர் முகத்திற் பிறந்த இருடிகளின் வம்சத்தவராய் எங்கும் இருப்பினும் இவர்களின் கோத்ர சூத்ரங்களுக்குத் தக்கவாறு ஆசாரங்களும் வேறுபடும். இவர்களுள் தென்ஞட்டவர் ஆசாரத்திலுயர்ந்தோர். ஏனை நாடுகளில் அவ்வாசாரம் குறைந்திருக்கும். அத்தென்ஞட்டவர், சைவ, வைஷ்ணவ, ஸ்மார்த்த, மார்த்தவர்களெனப் பிரிவுபட்டு ஆசாரத்தாற்பேதப்படுவர். அவர்களில் சைவர் இவர்கள் வேதசிவாகம ஆசாரங்களைக் கைக்கொண்டு அகோரபத்ததியிலும், ஏனைய சிவாசாரியர்கள்கூறியபத்ததியின்படியும்கடப்பவராம். இச்சைவ வேதியரில் ஒருவேறுபட்டு வீரசைவாகம தீக்ஷைபெற்ற ஆராத்தியர் என்னும் ஒரு சாரார் உளர். அவர்கள் கன்னடம்முதலிய தேசத்தவர்களாய்ப் பெரும்பாலார் இருக்கின்றனர். வைணவர்களில் ஆசாரத்தால் வேறுபட்டு தென்கலையார் வடகலையார்என இருதிறத்தார் உளர். ஸ்மார்த்தர்களில் சிலர்

சிவதீக்ஷாவான்களாய் இருக்கின்றனர். மற்றவர்கள் ஸ்மார்த்தாசாரம் உள்ளவர்களாய் ஒழுகுகின்றனர். மார்த்தவர்கள் வைணவர்களாய் மர்த்தவ பாவஷியம் அப்பியசித்து வருவர். இவர்களே அன்றி ஏனை நாடுகளிலுள்ளோர் சத்திமதம், காணாபத்தியமதம் இவற்றை அனுசரித்து அவர்களுக்குக்கூறிய ஆசாரத்தின் படி ஒழுகுகின்றனர். கர்ப்பாதானம், பும்ஸவனம், சீமந்தம், உன்னயனம், சாதகர்மம், நாமகரணம், உபநிஷ்கிரமணம், அன்னப் பிராசனம், சௌளம், உபநயனம், மகாநாமியம், மகாவிந்தம், உபநிஷத்து, சோபனம், உத்வகனம், மிருதி, என்னும் சோடச கர்மங்கள் உடனே, யசன, யாசன, அத்யயன, அத்யாபன, தான, பிரதிக்கிரகம் என்னும் சட்கர்மமும், ஆகிய சகல சற்குணங்களுடனே கூடினவர் பிராமணர்.

பிராமணர்களின் ஜீவனகிருத்தியம்—பிரமசரியம் நீங்கிய வேதியன் குலவொழுக்கங்களில் உயர்ந்த மனைவியை மணந்துகொண்டு கிருகத்தாச்சிரமத்தில் வசிக்கவேண்டியது. இவன் ஆபத்தில்லாதகாலத்தில் பிராணிகளுக்கு வருத்தம் இல்லாமலே எக்யம் செய்வித்தல், ஒதுவித்தல், நல்ல பொருளைத் தானம்வாங்கல், அவ்வகை அல்லாதபோது கிருஷிவியாபாரம் முதலிய செய்து சீவிக்கலாம். பின்னும் ருதம், அமிர்தம், மிருதம், பிரமிருதம், சத்தியானிர்தம், சூனீதம், முதலியவற்றால் ஜீவிக்கலாம். சுநகவிருத்தியால் ஜீவிக்கலாகாது. இவற்றுள் ருதம் என்பது கழனியிலும் மற்ற இடங்களிலும் சிந்தின நெற்களை இரண்டு விரல்களால் பொறுக்குவதும் மேற்சொன்ன இடங்களில் கதிர் நெல்லை பொறுக்குவதும் ஆம். தான்யாசிக்காமலே வருகின்றவை அமிருதமாம். தான்யாசித்து வருகின்றவை மிர்தமாம். பயிரிடுவது பிரமிர்தமாம். வியாபாரத்தால் வந்தது சத்தியானிர்தமாம். வட்டிவாங்குதல் சூனீதம் என்பதாம். சுநகவிருத்தியாவது யசமானன் தினமாய்ப் பார்ப்பதாலும், அவனதுமிராட்டுக்கு உட்படுதலாலும், ஈனவேலைசெய்தலாலும் நாயின் பிழைப்புக்குச் சரியானதால் அதனை அகத்தியம்நீக்கவேண்டியது. இப்பிராமணன்தனக்கென்றுதானியத்தை ஈராண்டு அல்லது ஒருவருடம் பதனம் செய்யவேண்டியது. பெருங்குடும்பி மேற்கூறிய ஆறுகிருத்தியங்களால் ஜீவிக்கலாம். அவனுக்குக் குறைந்தவன் வேட்பித்தல், ஓதுவித்தல், ஏற்றல், இம்மூன்றினாலும் ஜீவிக்கலாம். அவனிலும் குறைந்தான் வேட்பித்தல், ஓதுவித்தல் இரண்டினாலும் ஜீவிக்கலாம், அதினும் குறைந்தான் ஓதுவித்தலால் மாத்திரம் ஜீவிக்கலாம். ருத விருத்தியினால் ஜீவிக்கிறவன் ஏழையாதலால் அவன் அக்னிஹோத்திரத்தில் விருப்புடைய வனுய்த் தருச,பௌர்ணமாசு,ஆக்ராயண, இஷ்டிகளே மாத்திரம் சக்திக்குத் தக்கபடி செய்யவேண்டியது.

பிராமணி—புருஷர்களுக்கு நிஷ்காரணமாய்ப் பயத்தை யுண்டாக்குந் தேவதை.

பிராம்மி—1. சத்தமாதாக்களில் ஒருத்தி.

2. இவள் காலையில் சிவந்த ஆபரணங்கள், சிவந்த பட்டுப்புடவை, செங்நிறம், சடை, பூணுநூல், சரஸ்வதியின் திருவுருவத்தால் அம்சவாகனத்திலுள்ளவளாய்ச் சிறுபெண்ணின் உருவமாய் நான்குமுகம் நான்கு அஸ்தங்கள் உள்ளவளாய்ச் சுருக்கு, ஜபமாலிகை வலக்கரத்திலும் தண்டகமண்டலங்கள் இடக்கரத்திலும், உள்ளவளாய்ப் பிராம்ஹி எனும் பெயருடைய வளாய் எட்டு நேத்திரங்கள் உள்ளவளாய்த் தியானிக்கப்படுவள்.

3. ருஷபதீர்த்தங்கரின் குமரி.

பிராம்சு—1. வத்சந்திரன் குமரன்.

2. பிரஜானி தந்தை.

பிராயோபவேசம்— உயிர்நீங்கும்படி தருப்பைமேல் படுத்து உணவின்றி யிருக்கும் வைராக்யம்

பிரார்த்தனைர்த்தம்—கௌரியின் ஊடலைத் தீர்த்த சிவன் திருவுரு.

பிரிச்சந்திரன்—மநுவின் குமரன். இவன் பசுக்காத்து வருகையில் புலி ஒன்று பசுவைக்கொல்ல அதைக்கொல்லும்படி பாணம்எவ அது பசுவின்மீது பட்டுப் பசுவிறக்கப் புரோகிதரால் சூத்திரனாகச் சபிக்கப்பட்டுச் சூத்திரனானவன்.

பிரிதி—தக்ஷனுக்குப் பிரசூதியிடம் உதித்த குமரன்.

பிரிதிமதி—சயசேநன் மனைவி.

பிரிதீவன்—கீசகன் குமரன்.

பிரிமி—சிஞ்சுமாரன் குமரி. துருபன் பாரி; இவள் குமார் கல்பவற்சரன்.

பிரியகாணி—(சைநி.) வர்த்தமான தீர்த்தங்கரருக்குத் தாய்.

பிரியதரிசனன்—துருபதன் குமரன்.

பிரியமேதன்— அசமீடன் வம்சத்து உதித்த வேதியன். இவன் பலபசுக்கள்

தானஞ்செய்யப் பட்டதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. (இருக்கு)

பிரியம்பதன்—ஒரு காந்தருவன். மதங்கர் சாபத்தால் யானையாயிருந்து அதனால் சாபம் நீங்கப்பெற்றவன்.

பிரியம்வதை—1. நகுஷன் தேவி.

2. சகுந்தலையின்தோழிகளுள்ஒருத்தி.

பிரியவிரதன்—சுவாயம்பு மநுவிற்குச் சதரூபையிடம் பிறந்தவன். தமயன் உத்தானபாதன், பிரமநாரத உபதேசத்தால் ஞான சம்பன்னன் ஆயினவன். இவன் தேவி, பெரிஹவிஷ்மதி அல்லது சுகன்னி. குமார், ஆக்னியித்திரன், இத்மஜிக்குவன், எக்கியபாகு, மகாவீரன், இரண்யரேதஸ், கிருதபிருஷ்டன். சவநன், மேதாதிதி, வீதிகோத்ரன், கவி, ஒருபெண் ஊர்ச்சல்வதி. இவனுக்கு மற்றொரு பாரியிடத்தில் உத்தமன், தாபசன், ரைவதன் பிறந்தனர். இவன் பதினெருகோடி வருஷம் அரசாண்டான். இவன் ஏழுமுறை சூரியனுக்குப் பின் இரதத்துடன் சென்றதனால் இவன் தேர்ச்சக்கரம் அழுந்தின காரணத்தாலுண்டாகிய பள்ளத்தினால் சத்த சமுத்திரங்கள் உண்டாயின. அச்சமுத்திரங்களால் சத்ததீவுகள் உண்டாயின. அத்தீவுகளுக்கு அவன்தன்குமார்களை அரசர்களாக்கினன். பின்னும்மற்றொருவிதம். இவன் சுகன்னியை மணக்க அவளிடம் இவனுக்குச் சம்மாட்டு, குக்ஷி என இரண்டு குமரியரும், அக்னியித்ரன், அக்னிபாகு, வபுஷ்மந்தன், துயுதிமந்தன், மேதை, மேதாதிதி, அவ்யன், சவநன், புத்ரன், சோதிஷ்மந்தன், என்னும் பத்துக் குமாரரும், பிறந்தனர். இவர்களில் மேதை, புத்ரன், அக்னிபாகு, மூவரும் யோகிகளாயினர். அக்குமார்களில் ஆக்னியித்ரன் சம்புத்தீவையும், மேதாதிதி, பிலக்ஷத்தீவையும், வபுஷ்மந்தன், சான்மலித்தீவையும், சோதிஷ்மந்தன், குசத்தீவையும், துயுதிமந்தன், கிரௌஞ்சத்தீவையும், அவ்யன், சாகத்தீவையும், புஷ்கரன், புஷ்கரத்தீவையும் ஆண்டனர். (பாகவதம்.)

பிரீதகேசி—உன்முகன் தேவி.

பிரீதி—1. (சந்.) குசன் குமரன். இவன் குமரன். சஞ்யன்.

2. காடுதிருத்தி நாடாக்கி மலைகளெல்லாவற்றையும் கோழுகமாக்கி உலகம் அரசாண்டவன்.

3. புலத்தியன் தேவி.

4. தக்ஷன் பெண். புலகன் தேவி. குமரன் தத்தாத்ரியன்.

பிரீதிமதி—தேவதத்தன் தாய்.

பிரீதிவர்த்தனன்—வர்த்தமானபுரத்து அரசன்.

பிரீதிவன்—விராடராசன் மைத்துனனாகிய கீசகன் குமரன்.

பிருகதசீவன்—1. தருமபுத்திரனுக்கு நளன் கதையை வநத்திற்கூறித் தேற்றிய இருடி.

2. குவலாயாசுவன் தந்தை.

3. சாவஸ்தன் குமரன்.

பிருகதிஷ்ணு—1. பர்மியாச்வன் குமரன்.

2. அஜமீடன் குமரன்.

பிருகத்கரன்— அங்கதேசத்து அரசனாகிய பத்திராதன் குமரன்.

பிருகத்கர்ணன்—பிருகத்திரதன் தந்தை.

பிருகத்சம்மிதை — இது சூர்யசந்திர கிரகணபலாபலன் முதலிய கூறுநூல். வராகமிகிர்செய்தது,

பிருகத்சேநன்—மத்திரதேசாதிபதி, கிருஷ்ணன் மாமன் கூலமணைக்குத் தந்தை.

பிருகத்காயன்—பிருகத்தனு புத்திரன்.

பிருகத்தனு—பிருகதிஷ்ண குமரன்.

பிருகத்சாதகம்—வராகமிஹிரர் செய்த சோதிட சாத்திரம்.

பிருகத்திருதன்—(சூ.) தேவராதன் குமரன்.

பிருகத்துய்மன்—ஒரு அரசன்.

பிருகத்பானு—பிருகத்ரதன் குமரன். அங்க நாட்டரசன்.

பிருகத்ரதன்—1. சராசந்தன் தந்தை. இவன் நெடுநாள் புத்திரப்பேறு இல்லாது. தன் னிரண்டு மனைவியருடன் காட்டிற்குச் சென்று சண்டகௌசிகர் என்னும் முனிவர் அநுக்கிரகத்தால் புத்திரப்பேற்றின் நிமித்தம் ஒரு மாம்பழம் பெற்றனன். அப்பழத்தை இருவருக்கும் இரு பிளவாகக் கொடுக்க அம்மனைவியர் இருவரும் சிலநாள் தரித்து ஒரேகாலத்தில் ஒவ்வொரு பாதியுருக்கொண்ட ஆண்குழந்தையுருவத்தைப் பெற்றனர். அரசன் இதைக்கண்டு இது தீமைக்கு உற்பாதமாதலால் புறத்தில் எறியக் கட்டளையிட்டனன். அவ்வகை எறிந்த இருபிளவையும் சரையென்னும் தேவதை ஆகாரமென எண்ணி உண்ணவந்து குழந்தையெனக் கண்டு ஒன்று சேர்க்க உயிரடைந்ததுகண்டு, புத்திரன் இல்லாத அரசனுக்கு அளித்தனள். அவனே சராசந்தன்.

2. மிதிலாதி பதியாகிய தேவராதன் குமரன்.

3. அங்கதேசாதிபதியாகிய பிருகத்கர்ணன் குமரன்.

பிருகந்தன்—குலூததேசாதிபதி.

பிருகந்நளன்—ஒரு அரசன் சிவதீர்த்தத்து இருந்த வெண்டாமரையை விருப்பாய்த் தொட்டதால் வெண்குட்ட மடைந்து கௌசிகர் புண்ணியதீர்த்தம் ஆடச் சொல்லியபடி ஆடிப் புனிதனானவன்.

பிருகந்நளா—அருச்சுனன் விராடன் நகரத்தில் மறைந்து வசித்தகாலத்தில் வைத்துக்கொண்ட பெயர்.

பிருகன்—துரியோதனன் தம்பி. பதினான்காம் போரில் பீமனால் கொல்லப்பட்டான்.

பிருகன்மனஸ்—பிருகத்பாநன் குமரன்.

பிருகக்ஷத்ரன்—புமன்யன் குமரன்.

பிருது—1 பிரமன். மானஸபுத்ரரில் ஒருவர். மனைவி புலோமசை, மற்றொரு மனைவி கியாதி; இவர் குமரன் கவி, பௌத்ரன் சுக்ரன். இவர்களன்றி இவர்க்குக் கியாதியால் தாதை, விதாதை என்று இரண்டு குமரர் இருந்தனர். அவர்களுள் தாதைக்கு மிருகண்டும், விதாதைக்குப் பிராணனும் பிறந்தனர். பிராணன் குமரன் வேதசிரன். வேதசிரன் குமரன் உசேநஸ். மிருகண்டின் கும்மான் மார்க்கண்டேயன். மற்றொரு குமரன் சௌநகன் இவர் தமது பாரியைக்கு யஜ்ஞசித்தின்பொருட்டு அக்னியை உண்டாக்கும்படி கட்டளையிட்டு நீராடச் சென்றனர். இவள் தனித்து இருந்ததை அறிந்த புலோமன் என்னும்அரக்கன் பூர்ணகர்ப்பிணியாயிருந்த இருடி பத்தினியாகிய புலோமையைத் தூக்கிக்கொண்டு போயினன். இவளது அபயங்கேட்ட வயிற்றிலிருந்த சியவநன் வெளிவந்து அரக்கனை யெரித்தனன். இதனை யோகத்தால் அறிந்த இருடி அக்னியைநோக்கி நீ கண்டும் தடைசெய்யாதிருந்ததால் சுத்த வஸ்துக்களேயன்றி அசுத்தப் பொருள்களேயும் உண்ணும்படி சபித்தனர். இவர் ஒரு அரசனுக்குள்ள இரண்டு புத்திரிகளில் மூத்தவளை மணந்து புத்திரப்பேறு இல்லாது மனைவி வேண்ட அவளுக்குச் சோமவாரத்தில் அரசமரத்தைத் தழுவினால் புத்திரப்பேறு உண்டாகுமென அவள் அவ்வகைசெய்து புத்தரப்பேறு அடைந்து காசிராஜனைமணந்த தன்தங்கை, புத்திரன் இலாதிருத்தலைத் தமது நாயகருக்கு அறிவித்தனள். இருடி அவளைப் பலாசமரத்தைத் தழுவக் கட்டளையிட்டுப் புத்திரப்பேறளித்தவர். இவர்க்கு மற்றொரு குமரர் சமதக்னி. ஒருமுறை இவர் சத்துவதேவரை அறியும்படி பிரமன், ருத்ரன், திருமால் இவர்களிடஞ்சென்று அவர்களைக் கோபமூட்டினர். அதனால் ருத்ரனும் பிரமனும் கோபித்தனர். இவர் அந்தத் தேவர்கள் இருவரில் ருத்ரனுக்கு இலிங்கமறும்படியும், பிரமனுக்குக் கோயில் இல்லாதிருக்கவும் சாபமளித்து விஷ்ணுவிடஞ்சென்று ஒரு உதைகொடுக்க விஷ்ணு உதைத்தகாலைப் பிடித்து உபசரித்ததால் இவரே சத்துவமூர்த்தியென்று அறிந்து வந்தனர். வீதவ்யனுக்கு அடைக்கலம் தந்து அவனை வேதியனுக்கியவர். மனைவியைக்கொன்ற விஷ்ணுவிற்குத் தன்மனைவியை நீங்கவும் பத்துப் பிறவி கொள்ளும்படியும் சாபம் அளித்தவர். இருசிகரும் இவர்குமரர். இவர் தக்ஷயாகத்தில் வீரபத்திரரால் மீசை, தாடி முதலியவைகளைக் கொளுத்தப்பட்டனர். இவரை வருணன் சந்ததியார் என்று யசுர்வேதங் கூறும். இவர் பிறந்து அதிதேஜோ ரூபமாயிருந்ததால் இப்பெயர் பெற்றனர். இவர்மனைவி அசுரர்க்கு அபயங்கொடுத்ததினால் விஷ்ணுவால் கொலை செய்யப்பட்டபின் இவர் விஷ்ணுவைப் பூமியில் பலபிறவியெடுக்கும்படி சபித்துத் தமது தபோபலத்தால் இறந்த மனைவியின் சிரத்தினைஉடலுடன் சேர்த்து உயிர்ப்பித்தனர். (தே - பா.)

2. இவர் தொடையிற் பிறந்ததால் ஔரவர் என்று பெயர்.

3. வருணன் என்னும் ஆதித்தனால் சாருஷ்ணியிடத்து உதித்த மகருஷி.

4. ஒரு வேதியன். சவனருஷியின் தூண்டுதலால் பத்மன் என்னும் நாகராசனிடத்தில் இல்லற தருமம் கேட்டவன்.

5. சிவகணத்தலைவன்.

6. ஒரு சத்ரு.

7. பிருகுவம்சத்துப் பெண்களில் ஒருத்திதொடையிற் பிறந்து ஹைஹயரைக் கண்போக்கி மீட்டுந்தந்தவர். (தே-பா.)

பிருதுகனர்—பிருகு ருஷியால் யஜ்ஞத்தில் உண்டாக்கப் பட்டகிங்கரர்.

பிருதுசிரவணம்—இமயகிரியிலே சகரன் தவஞ்செய்த தலம்.

பிருதுசைத்யர்—சோழநாட்டுத் திருக்கண்ணங்குடியில் திருமால் அருள்பெற்றவர்.

பிருதுதுங்கம்—ஒரு புண்ணியத்தலம். இவ்விடம் அருச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரையில் பிராயச்சித்தம் செய்துகொண்டனன்.

பிருதுத்துய்மன்—இவன் இரப்பியமுனிவர் புத்திரரால் யாகஞ்செய்வித்துக் கொண்டவன்.

பிருதுக்ஷேத்ரம்—மேலைச்சமுத்திரக் கரை

யில் உள்ள புண்யத்தலம். ஆநர்த்த தேசத்து அருகில் உள்ளது.

பிருங்கன்—ஒரு வேடராஜன். வீமனுடன் யுத்தம் புரிந்தவன்.

பிருங்கிமுனிவர் — 1. இவர் தேவதரிசனப் பிரியராய், மாம்சமில்லாத தேகத்தை யுடையவராய்ச் சிவை வெண்மை நிறம், தண்டம், ஜபமாலை, மூன்றுகண், திருத்தனம் செய்பவராயிருப்பர். (அ-ப-தி.)

2. ஒரு இருடி; இவர் மோக்ஷகாமியாய்ச் சத்தியைவிட்டுச் சிவமூர்த்தியைத் தரிசித்து நீங்குகையில் உமாதேவியார் இவரிடம் தமது கூறுகிய உதிர மாம்சங்களே வற்றச் செய்தனர். இருடி நடக்க வலியற்றுச் சிவமூர்த்தியை வேண்டச் சிவமூர்த்தி ஒருகோலுங் காலுந்தந்து அநுக்கிரகித்தனர். இதனால் பிராட்டியார் தவஞ்செய்து பத்தர்வழிபாடு தனக்குமுரிமைபெற்று அர்த்தபாகத்திற் கலந்தனர்.

3. சமீகருஷி, "நீயெனக்குப் பிரியனுயிருந்து உன் பிராணனே யெனக்குக் கொடுத்துஎன்னைக் காக்கவேண்டும்" என்னும் ஒலிகேட்டு யாரோ என்மீது விருப்பாக இவ்வகைக் கூறுகின்றூள் எனக் கருதிக் காமங்கொண்டு அங்கிருந்த உலர்ந்த சருகில் தம் வீரியத்தைவிட அதினின்று ருஷபமுகத்துடன் தோன்றினவர். (சிவமகாபுராணம்.)

பிருசாசுவன்—(சூ.) சகதேவன் குமரன்.

பிருச்சினி—அநமித்திரன் குமரன்.

பிருடிதன்—ஒரு வேதியன். இவன்மனைவி முருஷி. இவ்விருவரும் பலதலயாத்திரை செய்து சிவயோகி ஒருவரால் கோபர்வதமகிமைகேட்டு அந்தயோகி பிரசாதித்த விபூதி மகிமையால் கோபர்வதம் அடைந்து சிவசாரூபம் அடைந்தவன்.

பிருடி—ஒரு வேதியன். இவன் மனைவி உருஷி. இவர்கள் பஞ்சமகாபாதகஞ் செய்து தன்புற்றுத் தீர்த்தஸ்நானத்தால் நற்பதமடைந்தவன்.

பிருதசேநன்—பருஎன்பவன் தந்தை. பிராஞ்ஞன் குமரன்.

பிருதச்சிரவன்—சசிபிந்து குமரன்.

பிருது—1. (சூ.) வேநன்வலக்கையையிருடிகள் கடைய உண்டான விஷ்ணுவின் அம்சம்; தேவி அக்கையிற் பிறந்த அர்ச்சசு. இவன் அரசாண்டகாலத்தில் பூமி வளந்தராதிருந்ததால், பூமிதேவியைக் கொலே செய்கிறேன் என இவன் எழுந்தனன். இவ்வகை ஆயுதபாணியாய் எழுந்த அரசனேக்கண்டு பூதேவி. பசுவுருக்கொண்டு ஓட அரசன்தொடர்ந்து சென்றனன். அப்பூமிதேவி பசுவுருக்கொண்டு அரசனே நோக்கிக் கோபியாதிருக்க என வேண்டிக் கன்றும் பாத்திரமும்கொண்டு வேண்டியவளத்தைக் கறந்துகொள்ளுக என்றனள். அந்தப்படி அரசன் மனுவைக் கன்றுக்கித் தன் கரத்தைப் பாத்திரமாக்கி ஓஷதிகளேக் கறந்தனன். இருடிகள். பிரகஸ்பதியைக்கன்றுக்கி வேதமயமான பாலேக்கறந்தனர். தேவர்கள், இந்திரனேக்கன்றுக்கி அமிர்தங்கறந்தனர். அசுரர், பிரகலாதனேக்கன்றுக்கிச் (சுரா) மத்தியபானத்தைக் கறந்தனர். பின்னும் இம்முறையே காந்தருவர், சிராத்ததேவதைகள், சித்தர், வித்தியாதரர், கிம்புருஷர், இராக்கதர், விசுவாவசு, அரியமா, கபிலர், மயன் முதலியவரைக் கன்றுக்கி வேண்டியவளங்களேப் பெற்றனர். பிறகு பிரம்மாவர்த்தமென்கிற புண்ணியகேஷத்திரத்தில் இவன்குமரன் விஜிதாசுவன் அல்லது விஜிதாசுவன் யக்கியஞ் செய்கையில் அச்வத்தைக் கவர்ந்துசென்ற இந்திரனே அரசன் குமரன் தொடர்ந்துசென்று அச்வத்தைப் பிடித்துவந்தும் இந்திரன்மீண்டும் யாகத்தைமறுத்ததுகண்டுஅரசன்கோபித்து இந்திரனேக்கொலேசெய்கிறேன்என்று ஏழத்தொடங்கினன். இருடிகள் இந்தக்காலத்தில் ஜீவ இம்சைஆகாது; நாங்கள் இந்திரனே யாகத்தில் கொலேபுரிகிறேம் என்றனர். இதைஅறிந்த பிரமதேவன் இருடிகளேமறுத்து அரசனுக்குக் கோனசதக்கிருதுஎனப் பெயர்தந்து சமாதானப்படுத்தினன். பின் இவன் அரியிஞலும் சனகர் முதலியவர்களாலும் யோகம் உபதேசிக்கப்பட்டு மனேவியுடன் தவமேற்கொண்டு காடடைந்து சுவர்க்கமடைந்தனன். இவன் விஷ்ணுவின் அம்சமாய்ப் பிறந்தவன். இவன் வேள்வியில் விஷ்ணு சூதபுராணிகர்போல் இருந்து புராணஞ்சொல்லினர். இவன் மற்றக்குமரர் அந்தர்த்தானன், தூமாகேசன், அரியச்வன், திராவிணன், விருகன்.

2. யாதவரில் ஒருவன்.

3. (சூ.) அநேநஸ்ஸு குமரன். விச்வகந்தன் தந்தை. இவனுக்குச் சாசுவதன் விஸ்வகன் எனவும் பெயர்.

4. ருசிராசுவரன் குமரன்; இவன்குமரன் பாரன்.

5. சசிபிந்தின் குமரன்.

6. ருசகன் குமரன். சியாமகன் தம்பி.

7. விருஷ்ணி குமரன்.

8. (சூ.) அநரண்யன் பௌத்திரன்; இவன்குமரன் திரிசங்கு.
9. பிராசதன் குமரன்.
10. பரன் குமரன்.

பிருதுகர்மன்—சசிபிந்து குமரன்.

பிருதுகீருதி—சசிபிந்து குமரன்.

பிருதுசக்ரவர்த்தி—பூர்வஜன்மத்திற் சூத்திரன் அயோத்திநகரில் இருந்த விஷ்ணு வாலய பணிவிடையால் மறுபிறப்பில் சக்ரவர்த்தியாயினன். (சிவமகாபுராணம்.)

பிருதுசிரவசு—சசிபிந்து குமரன். இவன் குமரன் தருமன்.

பிருதுசேநன்—பிராஞ்ஞன் புத்திரன். பௌரன் தந்தை.

பிருதுயசன்—சசிபிந்து குமரன்.

பிருதுலாக்ஷன்—சதுரங்கன் குமரன். இவன் குமரன் பிரகத்ரதன்.

பிருதுஷேணன்—விபுவின் குமரன்; தாய் பராகி, தேவி ஆகுதி, குமரன் நந்தன்.

பிருதை—சூரனுக்குப் மாரிஷையிடம் பிறந்த குமரி. இவள் இளமையில் தங்கள் தந்தையிடம் வந்திருந்த துருவாசரை வழிபட்டு நினைத்ததேவர் தன்னிடம்வரும்படி மந்திரம்பெற்று அம்மந்திரபலத்தையறியத் தான் தனித்திருக்கையில் மந்திரத்தைச் செபித்தனள். அம்மந்திர தேவதையாகிய சூரியன் முன்னின்று மந்திரபலத்தை யறிவிக்க இவள் தான் கன்னிகையென்று அறிவித்தனள். சூரியன் இவளுக்குத் தக்கபருவந்தந்து கற்பாதானஞ்செய்து மீங்கினன். இவளிடம் அக்காலத்துக் கவசகுண்டலங்களுடன் கர்ணன் பிறந்தனன். பிறந்த அக்குமரனை இவள் ஊர் அலருக்கஞ்சித் தன் மூன்தானையில் சிறிதுகிழித்துப் பெட்டகத்தடக்கிக் கங்கைவெள்ளத்தில் விட்டனள். இவள் பிறகு பாண்டுராசனை மணந்தனள். இவளுக்குக் குந்தியெனவும் பெயர். தந்தையைக் குந்திபோஜன் எனவுங் கூறுவர்.

பிருந்தாவனம்—யமுனைக்குமேற்கில்உள்ள தனசிவனம். இவ்விடம் கிருஷ்ணமூர்த்தி பத்தர்களுக்குப் பிரத்தியக்ஷமானார்.

பிருந்தை—இவள் சலந்திராசுரன் தேவி. இவள்மீது விஷ்ணுமூர்த்தி மயல்கொண்டு சலந்திரன் சிவமூர்த்தியின் சக்கரத்தால் இறந்ததை அறியாத இவள் இடம் அவனைப்போல் உருக்கொண்டு புணர்ந்து இருந்தனர். இவரதுபுணர்ச்சி வேறுபாட்டாலும் மற்ற அடையாளங்களாலும் விஷ்ணுவென்று அறிந்த இவள் தீப்புகுந்தனள். அதனால் மயல்தெளியாத விஷ்ணு மால்கொண்டனர். திருமகள் சிவமூர்த்தியைவேண்டச் சிவமூர்த்தி உமைக்குக் கூறப் பிராட்டி சிலவிதைகள் பிரசாதித்து இவ்விதைகளைப் பிருந்தையிறந்த சாம்பலில் தூவுக என்றனள். அவ்வகை திருமகள் செய்தனள். அதில் துளசிஉண்டாயிற்று. அதனை விஷ்ணுமூர்த்தி அணிந்து மயல் தீர்ந்தனர். (காஞ்சிபுரா)

பிருமவலி—ஒரு இருடி, வேததரிசன் மாணாக்கன்.

பிருமாவிருதன்—இருஷபனுக்குச் சயந்தியிடம் உதித்த குமரன்.

பிருஷதன்—துருபதன் தந்தை.

பிரேதஜன்மம்—பூர்வஜன்மத்தில் மகாபாபம் செய்தவனே பிரேதஜன்மம் அடைவான். ஒருவன் பலதருமங்களைத் தாபித்துவைத்து இறக்க அவன் குலத்தில் பிறந்தவன் அவற்றை யழிப்பானையின் அவனும், தருமசாலை, வயல், பூங்கா முதலியவற்றின் எல்லையைப் புரட்டினவனும், குளத்தைத் தூர்த்தவனும், சண்டாளனை அடிபட்டிறந்தவனும், ஜலத்தில் மாய்ந்தவனும், பாம்பேனும் நாயேனும் கடித்திறந்தவனும், இடிவிழுந்து இறந்தவனும், நெருப்பாலும், மாடுமுட்டியும், கழுத்தில் சுருக்கிட்டும், பாஷாணம் தின்றும், ஆயுதத்தாலும், சமஸ்காரமில்லாமலும், தேசாந்தரத்தில் திக்கற்றும் குஷ்டமுதலிய மகாரோகங்களாலும், திருடனாலும், தாய் தந்தையருக்குச் சிரார்த்தம் செய்யாமலும் மாய்ந்தோர் பிரேத ஜன்மம் அடைவார். பப்புருவாகனைக் காண்க.

பிரேதபிதுர்க்கள்—பித்ரு, பிதாமஹ, பிரபிதாமஹ, விருத்தப்ரபிதாமஹர், மாத்ரு. மாதாமஹி, பிரமாதாமஹி, விருத்தப்ரமாதாமஹி, சர்வபித்ருக்கள்.

பிரேமாபாயி—இவள் காசியில் அரிபக்தி மேலிட்ட அணங்கு. பாகவதரிடத்தும் பாகவதத்தினிடத்தும் அதிக அன்புகொண்டு நாள்தவறாது பாகவதகாலக்ஷேபஞ் செய்துவருகையில் ஒருநாள்பாகவதர்வர அவர்களுக்கு உணவளித்தற்பொருட்டு தன்மகனையனுப்பிப் பாகவதம்கேட்டுத் தனக்குக் கூறும்படி செய்து பாகவதர்க்கு உணவாதிகள் சமைத்தளித்துத் தன் மகன் காலக்ஷேபங்கேட்டு வரக்கண்டு மகனுடன்தானும் உண்டு மகனை நோக்கி கேட்ட பாகவத கதை எனக்குக் கூறுக என்றனள். குமரன், கண்ணன் தயிர்த்தாழியை யுடைத்து வீதியிற் செல்லக் கண்டதாய் கண்ணனைத் தொடர்ந்து பிடிக்க அகப்படாதது கண்டு வருந்தச்

கோபிகைகள் தாங்கள் அன்று கண்ணன் செய்ததீமைகள் கூறக்கேளாதீர் பிரத்யக்ஷமாகக் காண்க வென்றனர். இதைக் கேட்டதாய் முகம்வாடியிருக்கையில் கண்ணன் அருகுறத்தாய் தாம்பினாற் பிணிக்கத் தாம்புகள்பற்றாது வருந்துகையில் மற்றொருதாம்பிற்கு இடந்தந்து உரலில் பிணிபட்டுநிற்கையில் கோவியர் நகைத்துச்சென்றனர். கண்ணன் இனித் தீமை செய்யேன்கட்டவிழ்க்க எனத் தீனபாவனைகாட்டத் தாய் இரங்காதிருந்தனள், என்று மகன் கூறிய கதைகேட்கையில், கண்ணனே யார்சென்று கட்டவிழ்ப்பார் என்று கண்ணீருகுத்து இதோ நான் வந்து கட்டவிழ்க்கிறேன் என்று உயிர் நீங்கிப் பரமபதமடைந்தவள்.

பிரிப்பலன்—விஷ்ணுபடன்.

பிலசேநன்—துரியோதனன் தம்பி.

பிலம்லோகை—ஒரு அப்ஜரஸ்திரி.

பிலகூபம்—ஒருதீவு; மேல்சமுத்திரத்தில் உள்ளது. அநுமான் சீதாபிராட்டியைத் தேடிச்சென்றகாலத்துப் பாலவநத்திருந்த பிலத்திற்சென்று அவ்விடத்திருந்த சுவயம்பிரபை தன்னைச் சுவர்க்கத்துக்கு அனுப்பவேண்டியபோது பிலத்தைப் பிளந்து வெளியேவந்ததால் உண்டாகியது.

பிலிப்பியன்மதம்—(Philipian) இத்தீவிலுள்ளோர் சூரியசந்திரர்களை ஆராதிப்போர். பின்னும் அநேகதேவர்களையும் பூஜிப்பர். பாட்டலா என்னும் தேவன் சிருஷ்டிக்கடவுள் இத்தேவனை அப்பா (Abba) என்னும் பெயரினால் விக்கிரகஞ்செய்து பூஜிப்பர்.

பிலிகணியன்—ஒரு வடநூற்புலவன். பாஞ்சால தேசாதிபதியின் புதல்வியாகிய யாமினி பூர்ணதில்லைக்குக் கல்வி ஆசிரியனாகி அவளையே மணந்துகொண்டவன். இவன் செய்ததூல் பில்கணீயம்.

பிலவநதி—ஒருநதி.

பிவிக்கிரந்தன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

பிளாபாயி—ஒரு பிரதானி புத்திரி. இவள் ஒருவனே யிளமையில் மணங்கொண்டு கைமையாயினள். இவள் இளமை தொட்டே அரிபூசனை யியற்றித் தன் கணவனிறந்தபின் தந்தைபால்டைந்து பூசைவழுவாது வருகையில் தந்தை இறக்க உடன்பிறந்தாரிருவரும் நாடுகளைப் பிரித்துக்கொண்டனர். இவ்விருவருள் தமயனைப் பிளாபாயி பூசைப் பெட்டகத்துடன் அடைந்து ஜீவித்துவந்தாள். பிரிவுபட்ட இளையோன் தமயனைப்பகைத்து அவன் பொருள்களைக் கொள்கையில் பூசைப்பெட்டகத்தையும் கொள்ளை கொண்டனன். பிளாபாயி பூசைப்பெட்டகத்தைக் காணாது வருந்தி, யதுவாராததால் உணவுகொண்டிலள். ஐந்தாநாள் பெருமாள் ஒரு வேதியர்போல் கனவிடைவந்து பூசைப்பெட்டகத்தை யுதவிச் சென்றனர். பிளாபாயி முன்போல் பூசையியற்றி யுணவுகொண்டனள். இச்செய்தியறிந்த தம்பி தமயனையடைந்து தான் செய்த குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டி முன்போல் நாடுமுதலிய கொடுத்துச் சென்றனன்.

பிளித்தாள்—ஒருவகை மிலேச்சசாதியர்.

பிளோர்டியன்மதம்—இத்தேயத்தவர் விக்கிரக ஆராதனைசெய்வர். பின்னும் டாயாவென்னும் பிசாசியை வணங்குவர். இவர்கள் ஆலயங்களில் சபங்களுக்கு உயர்ந்த பதார்த்தங்களை வைத்துப் பூசிப்பார்கள். இவர்களில் அபாலசிட் என்பவர்கள் சூரியனை ஆராதிப்பர். இவர்கள் குருக்கள் மார் ஜுவனஸ் என்னும் பெயருடையவர்கள். இவர்கள் சூரியனுக்குமுன் முழங்காலூன்றி நமஸ்கரித்தலேயன்றிச் சாம்பிராணி தூபமுமிடுவர். பின்னும் சூரியனைக்கண்டு கூவும் பக்ஷிகளுக்கு ஆகாரமான தேனை ஆராதிப்பர். இச்சாதியார் தங்கள் முதல்சந்ததியைத் தேவர்களுக்கும் ராஜாவிற்கும் பலியிடுவர். இச்சாதியரில் கணவனிறந்தால் ஸ்திரி மூன்றுநாட்கள் உபவாசஞ்செய்யவேண்டும். சிலர் சவத்தை அலங்கரித்துப்பெட்டியில்வைத்து மூன்றுவருஷம் பூஜிப்பர். இவர்கள் புண்ணியபாபங்களினால் சுவர்க்க நரகமடைவரென்றும் வேறு ஜன்மமடைவரென்றும் கூறுவர்.

பிள்ளான்—திருமலைநம்பிக் குக் குமரர். உடையவர் திருவடிசம்பந்தி. திருவாய்மொழிப் பிரபந்தத்திற்கு ஆறுயிரப்படி வியாக்கியானம் செய்தவர். உடையவர்க்கு ஞானபுத்ரர்.

பிள்ளைஅப்பன்—எழுபத்திரண்டு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

பிள்ளைஅரசுநம்பி—ஆளவந்தார் குமரர். மணக்கால் நம்பியின் திருவடிசம்பந்தி.

பிள்ளையுறங்காவில்லிதாசர்—உடையவர் திருவடி சம்பந்தி; தாஸநம்பி; உடையவர்க்குக் கருவூலம் காவல் காப்பவர்.

பிள்ளையுறத்தையுடையார்—எழுபத்திரண்டு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

பிள்ளைத்திருநறையூர் அரையர்—எழுபத்திரண்டு சிம்மாசனாதிபதியரில் ஒருவர்.

பிள்ளைத்திருமலைநம்பி — உடையவர் திருவடி சம்பந்தி. பெரிய திருமலைநம்பியுடன் இருந்தவர். எழுபத்திஞலு சிம்மாசனாதிபரில் ஒருவர்.

பிள்ளைத்திருவாய் மொழியரையர் — எழுபத்திஞலு சிம்மாசனாதிபரில் ஒருவர்.

பிள்ளைபிள்ளையாழ்வான்—அநந்தாழ்வான் திருவடி சம்பந்தி. கூரத்தாழ்வான் சீடர்.

பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார்—இவர் மதுரையில் திருமலைநாயகர் அரசு செய்கையில் ஒரு இராயசவேலையில் அமர்ந்து பகவத் குணானுபவராய் இருக்கையில் ஒரு நாள் அரச சபையில் தமது உத்தரீயத்தைக் கிருஷ்ண கிருஷ்ண என்று தேய்த்தனர். அரசன் தேய்த்தது ஏன் என ஐயங்கார், திருவரங்கத்தில் பெருமாள், திருத்தேரில் உற்சவம் கொள்ளும் போது தீவட்டியின் தீப் பிடிக்கத் திரை பற்றியது அதை அவித்தேன் என்றனர். அரசன் இதன் உண்மையை வேவுகாரரை ஏவியறிந்து ஐயங்காரை இனி உமக்கு நமது உத்தியோகம் வேண்டாம் உமது மனப்படி இருக்க வென்று தேவரீர்க்கு வேண்டியதென்ன வென்றனன். ஐயங்கார் திருவரங்கத்தில் ஒரு அறையும் தளிகைப் பிரசாதமும்வேண்டுமென அந்தப்படி கட்டளையிட்டு அவ்விடம் அனுப்பினன். ஐயங்கார் திருவரங்கஞ் சென்று பலபிரபந்தங்கள் பாடி நொண்டிப்பசு தன்மேல்விழ அதுகாரணமாகப் பரமபதம் அடைந்தனர்.

பிள்ளைராஜ மகேந்திரப் பெருமாளரையர்—எழுபத்திஞலு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

பிள்ளைலோகாசாரியர்—வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையின் குமார். இவர் குரோதன வருஷம் ஐப்பசிமாதம் திருவோணத்தில் பிறந்தவர். அழகிய மணவாளநம்பிஞர்க்குத் தமயன். தேசிகரிடத்துக் காலக்ஷேபஞ் சேவித்தவர். துருஷ்கர் கலஹத்தால் பெருமாள் நாய்ச்சிமாருடன் வெளியேறின பொழுது பெருமாளைப் பிரிதலாற்றாது தாமும் முதலிகளுடன் புறப்பட்டுச் சோதிடக் குடியென்னும் கிராமத்தில் நோய் சாத்திக்கொண்டு விளாஞ்சோலைப் பிள்ளையைத் திருவனந்தபுரத் தமர்த்தித் தாம் திருநாட்டிற்கு எழுந்தருளினவர். இவர் திருவடிகளில், கூரகுலோத்தமதாசர், மணப்பாக்கத்துநம்பி, கொல்லிக்காவல் தாசர், கோயிலண்ணர், திருவாய்மொழிப்பிள்ளை யவர் தகப்பனூர் அண்ணர், விளாஞ்சோலைப் பிள்ளை ஆச்ரயித்தனர். இவர் செய்தநூல்கள் ரஹஸ்யத்ரயம், தத்வத்ரயம், ஸாரசங்கிரகம், ஸ்ரீ வசன பூஷணம்.

பிறவாநெறிகாட்டியார்—திருமலைராயன் சமஸ்தானத்திருந்த புலவரில் ஒருவர்.

பிறப்பு—(எ) தேவர், மக்கள், விலங்கு,புள், ஊர்வன நீர் வாழ்வன தாவாரம். இவற்றின் யோனிபேதம் எண்பத்து நான்கு நூருயிரம். அவையாவன: தேவர் பதினான்கு நூருயிரம், மக்கள் ஒன்பது நூருயிரம், விலங்கு பத்து நூருயிரம், புள் பத்து நூருயிரம், ஊர்வன பதினொரு நூருயிரம், நீர்வாழ்வன பத்து நூருயிரம், தாவரம் இருபது நூருயிரம். அன்றித் தேவர் பதினறு நூருயிரம் எனவும், தாவரம் பதினெட்டு நூருயிரம் எனவும் கூறுவர்.

பிஞகினி—இது சிவமூர்த்தியின் பிஞகத்தின் வழிவந்தபடியால் இப்பெயர் பெற்றது. பாலாறு, செய்யாறு இவ்விரண்டிற்கும் நடுவிலிருத்தலால் இதனை வெண்ணெய்நதி யென்பர். இது ஔவை தெய்வீக மகாராஜன் கல்யாணத்திற்கு வெண்ணெய் கொண்டுவரச்செய்தலால் வெண்ணெய்நதியாயிற்றென்பார். தெய்வீகமகாராசனைக்காண்க. நந்திக்குச் சிவமூர்த்தி அபிஷேகஞ்செய்விக்க அழைப்பித்ததென்பர் (பெண்ணேநதி புராணம்.)

பின்டிழகிய பெருமாள் ஜீயர்—நம்பிள்ளை திருவடி சம்பந்தி.

பிக்ஷாட்னமூர்த்தம்—தாருகவனத்து இருடிபத்தினிகள்கொண்ட செருக்கை அடக்கக்கொண்ட மோகனத்திருவுரு. இவ்வுருவைக்கண்டு தாருகவனத்து இருடிபத்தினிகளும் மோஹினியுருக்கொண்ட விஷ்ணுமூர்த்தியும் மயங்கினர் என்பர் சைவர்.

பீதகற்பம்—பிரமன் சிவமூர்த்தியை யெண்ணித் துதித்துக் காயத்திரிபெற்ற கற்பம்.

பீடன்—க்ரகாசுரன் சேநாபதி.

பீபற்சு—அருச்சுநன்.

பீமகநமன்—திருதராட்டிரன் புத்திரன்.

பீமசேநன்—1. ரிக்ஷன் குமரன். இவன் குமரன் பிரதீபன்.

2. அபிமன்னன் பௌத்திரன்.

3. பாண்டவிற்குக் குந்திதேவியிடம் வாயு அம்சத்தாற் பிறந்த குமரன். இவன் குழந்தையாயிருக்கையில் குந்திதேவி இவனை எடுத்துக்கொண்டு ஒருமலைமீது ஏறினள். இவளிடம் இருந்த குழந்தையாகிய வீமன் வழுவி மலையில் இருந்த

பாறைமீது விழுந்தனன். அதனால் அங்கிருந்த கரும்பாறைகள் தூள்களாயின. இவன் ஆகாயவாணியால் இடப்பட்ட பெயரையுடையவன். தன்தந்தையிறந்தபின் பெரியதந்தையாகிய திருதராட்டிரனுல் வளர்க்கப்பட்டு வில்வித்தை முதலியவற்றைக் கற்றுவருகையில் துரியோதனன் இவனிடத்தில் பொறுமைகொண்டு இவனைப் பலவிதத்தில் கொல்ல எண்ணி அன்னத்தில் விஷமிடுவித்தும், பாம்பைவிட்டுக் கடிக்கச்செய்தும், கங்கையில் வசிநாட்டிக் குதிப்பித்தும், பின்னும் பல கொடுமைகள் செய்தனன். இவற்றிற்குத்தப்பித் தங்களுக்குப் பெரியதந்தை தந்த இடத்தில்இருந்து துரியோதனன் தந்தையை ஏவி வருவித்தகாலத்துச் சென்று அரக்குமாளிகையில் இருந்து அது தீப்பட்டு எரிந்தகாலத்துத் தீக்குத்தப்பிச் சகோதரரையும் தாயையும் தூக்கிப் பிலத்தின் வழிச்சென்று இடும்பன் வனம் சேர்ந்தனன். அங்கு இடும்பன் இவர்கள்வந்த அரவங்கேட்டு இடும்பியை அனுப்ப அவள் இவனிடம் ஆசைகொண்டிருந்தனள். இதனை அறிந்த இடும்பன் வீமனுடன் யுத்தத்திற்கு வர அவனிடம்போரிட்டுக்கொன்று தாய் சொற்படி இடும்பியை மணந்து கடோற்கசனைப்பெற்று ஏகசக்கிரபுரத்தில் தாயுடன் சென்று வசித்துப் பகாசுரனைக் கொன்று சராசந்தனிடம் பதினேந்துநாள் போரிட்டு வென்று அவனால் சிறைபட்டிருந்தநூறுபெயரைச் சிறைநீக்கித் திரௌபதியுடன் இந்திரப்பிரத்தம்வந்து சாம்பிராச்சியத்துடன் வாழ்ந்திருக்கையில் பெரியதந்தை வருவிக்கச் சென்ற தமையனுடன்சென்று தமயன் நாடு முதலியவற்றைத் தோற்று இருக்கையில் துரியோதனன் ஏவலால் அவன் தம்பியர் திரௌபதியை அவமானப் படுத்துகையில் பல கொடுஞ்சபதங்கள் செய்து நாடு நீங்கிக் காடடைந்து திரௌபதி விரும்பிய மந்தார மலரின்பொருட்டு அளகை சென்று அதுமனுடன் போரிட்டு அவனை நட்புக்கொண்டு தன்தம்பியின் இரதத்தில் கொடியாயிருக்க வரம்பெற்றுப் புட்பத்துடன் மீண்டு மணிமாலன், சலேந்திரன், புண்டரீகன், கிம்மிராசுரன் முதலியவரைக்கொன்று பாம்பாயிருந்த நகுஷனால் விழுங்கப்பட்டு அந்நகுஷனுக்கு இருந்த சாபசம்தேகத்தை நீக்கிய தமயனால் விடுபட்டு நகுஷன் சாபத்தைநீக்கி அஞ்ஞாத வாசங்கழிந்தபின் நாடுகொடாது யுத்தத்திற்குவந்த குருமக்களுடன் போரிடுகையில் துரோணரைப் பதின் மூன்றுநாள் யுத்தத்தில் தேருடன் ஆகாயத்தில் வாரியெறிந்தும், அசுவத்தாமன் ஏவிய நாராயணஸ்திரத்திற்கு அஞ்சாது போரிட்டுக் கடைசியில் வணங்கியும், துச்வாசனைப் பதினேழாநாள்யுத்தத்தில் கதாயுதத்தால் கொன்றும், பதினெட்டாநாள் யுத்தத்தில் துரியோதனனுடன் போரிடுகையில் கண்ணன் குறிப்பாகக்காட்டிய இடங்கண்டு துரியோதனை அடித்துக் கொன்றவன். தருமர்செய்த அச்வமேதத்திற்குப் புருஷாமிருகத்தை அழைக்கச் சென்று அழைத்தகாலத்தில் (ச) காதம் முன்னே சென்றுல் வருகிறேன் அல்லாவிடின் உன்னைப் பக்ஷிப்பேன்எனஉடன்பட்டு ஒருகல் விட்டெறிந்து சிவாலயம் தீர்த்தமுதலிய உண்டாக்கி முன் செல்ல மீண்டும் புருஷாமிருகம் சமீபமாக வரக்கண்டு பலகற்கள் விட்டெறிந்து முன்சென்று தம்நாட்டெல்லையில் ஒருகாலும் புருஷாமிருகத் தெல்லையில் ஒரு அடியும் வைக்கையில் மிருகம் பிடித்துக்கொள்ளத் தருமரிடம் நியாயம்கூறி அவர் தீர்ப்பின்படி புருஷாமிருகத்திற்குப் பாதிச் சரீரமளித்துத் தருமருக்குமுன் சுவர்க்கமடைந்தவன். இவன் குமரன் சுதசேநன், இவனுக்குக் காலியிடம் சர்வகேதனும், சலந்தரையென்னும் தேவியிடம் சுருணனும் பிறந்தனர். இவனுக்குச் சிங்ககொடி, இவனுக்கு இடும்பியிடம் கடோற்கசன் பிறந்தனன். இவன் வெடுவெடுத்த சொல்லாலும் மிக்க ஊணாலும் அருச்சுனுக்குப் பின் உயிர் நீங்கினன்.

பீமசோழன்—இவன் பாண்டியன் புத்திரியாகிய வித்யுத்லதை யென்பவளை மணந்து அநேக திருப்பணிகள்செய்து எழுபத்தேழுவருஷம் அரசாண்டு இராஜராஜேந்திர சோழனைப்பெற்று நற்கதியடைந்தவன்.

பீமநதி—ஒரு தீர்த்தம்.

பீமநாதன்—கைலாயத்து நிருதிதிக்கில் காவலாளி.

பீமபிந்து—திருதராட்டிரன் குமரன்.

பீமபீடம்—சத்திபீடங்களில் ஒன்று.

பீமரதன்—1. திருதராட்டிரன் குமரன்.

2. யதுவம்சத்து விக்ருதி குமரன். இவன் குமரன் நவரதன்.

3. கேதுமான் குமரன்; இவன் குமரன் திவோதாசன்.

பீமவேகன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

பீமர்—1. சிவமூர்த்தியின் திருநாமங்களில் ஒன்று.
2. ஆகாசாதிட்டானதேவர்; இவர்க்குக் கலவிகரணர் எனவும்பெயர். இவரது சத்தி கலவிகரணி.

பீமாதி—ஒருநதி. பீமநதி யென்பர்.

பீமவாது—திருதராட்டிரன் குமரன்.

பீமன்—1. ஏகாதசருத்ரருள் ஒருவன். பூதனுக்குச் சுரபியிடம் உதித்தகுமரன்.
2. (ச.) விஜயன் குமரன்.
3. (ச.) சகதேவன் குமரன். இவன் குமரன் சயசேநன்.
4. ருக்ஷன் குமரன். பிரீதிபன் தந்தை.
5. விதர்ப்பராசன். இவன் மகள் தமயந்தி.
6 கும்பகர்ணனுக்குக் கற்கடி எனும் தைத்தியப்பெண்ணிடம் பிறந்து தன் தாயால் தந்தையிறந்தமையறிந்து தந்தையைக்கொன்ற இராமனுடன் போரிட எண்ணிப் பிரமனேநோக்கித் தவம்புரிந்து பலவரமடைந்து பிரியதர்மன் எனும் அரசனேப்பிடித்துச் சிறையிலிட அரசன் சிறையில் சிவபூசைசெய்கையில் வேவுகாரர் அரசன் உன்னைக்கொல்ல ஏதோ செய்கிறனென்று கூறக்கேட்டு அரசனிடம் ஆயுதபாணியாய்ச் சென்று நீயென்னசெய்கிறயென அரசன் சிவபூசை செய்கிறேனென்று கூறுகையில் உக்ரரூபங்கொண்ட சிவபெருமானுல் கொல்லப்பட்டவன். (சிவமகாபுராணம்.)
7. பாண்டுபுத்ரன்.

பீமேசுரம்—வசவர் பூசித்ததலம்.

பீமை—1. சத்தியைக்காண்க.
2. ஒருநதி, இது திரிபுராரியாகிய சிவமூர்த்தியின் தேகத்தின் வியர்வையிற் ரோன்றியதென்கிறார்கள்.

பீலிவளை—வளைவணனென்னும் அரசன் மகள். காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் கழிக்கானற்சோலையில் நெடுமுடிகிள்ளியுடன் கூடிக் கருவுற்றுத் தந்தைநகர் அடைந்தவள்.

பீவரி—1. விதேகராசனைக் காண்க.
2. ஒரு யோகினி, பித்ருக்களைக் காண்க. குசிகன் தேவி.

பீனசுஷி—சுமத்திரருஷிக்கு ஒருபெயர்.

பீஜாபஹாரிணி—ஆண்பெண்களின் சுக்ல சோணிதங்களே அபகரிப்பவள்.

பீஷணன்—1. காசிராசனுக்குச் சேகவன்; சந்திரமதி கிசு அத்நி செய்தனனெனத் தம் அரசனிடம் விட்டவன்.
2. ஒருஅரக்கன் பகாசுரன் தம்பி.

பீஷ்மகன்—1. குண்டினபுரத்து அதிபதி.
2. இருக்குமணியின் தந்தை. கிருஷ்ணன் மாமன். இவன் குமரன் இருக்குமி. உருக்மீதரன், உருக்மீபாகு, உருக்மீகேசி, உருக்மீநேத்ரன், ஒருபெண் (இருக்மணி) உருக்மணி.

பீஷ்மர்—(சந்.) சந்தநுகுமரர். தாய் பாகீரதி. இவர் மூற்பிறப்பில் பிரபாசன் என்னும் வசு. பிரமன் சாபத்தால் பாகீரதி வயிற்றில் உதித்தவர். பரசிராமரிடம் வில்வித்தை கற்றவர். இவருக்கு முதற்பெயர் காங்கேயன். தந்தை, செம்படவர் அரசன் குமரியை மணஞ்செய்து கொள்வதின் பொருட்டுத் தாம் இனிமணஞ்செய்து கொள்ளுகிற தில்லையென்று சூளுரைத்தமையால் இப்பெயர் அடைந்து தந்தையால் புண்ணிய உலகப்பிராப்தியும், யமவாதனையின்றிச் சுகமாய் கிணக்கும் போது உயிர்நீங்கவும், வரம்பெற்றவர். அம்பையின் பொருட்டு ஆசாரியராகிய பரசிராமரிடம் போரிட்டு அவரைக் களிப்பித்தவர். பாரதயுத்தத்தில் பத்துநாள் யுத்தஞ்செய்து சிவதேவனே முதலுள் வஞ்சனையாற் கொன்று பத்தாநாள் தம்மைக் கொல்ல உருமாறிவந்த சிகண்டி முன்னிற்க ஆயுதம் தொடாதுநின்று அருச்சுநன் பாணத்தால் மூர்ச்சையடைந்து பாரதப்போர் முழுதும் சரசயனத்து இருந்துகண்டு உயிர்நீத்தவர். இவர்க்குப் பனமாலே, இவர் வசுவாயிருந்த காலத்துவசிட்டரால் இச்சாபம் அடைந்தார் என்ப. இவர் தியாவன்கிற வசு என்பர். தியாவைக்காண்க.

புகலர்—ஒரு இருடி.

புகழனூர்—அப்பர் சுவாமிகளுக்குத் தந்தையார். இவர் தேவியார் மாதினியார்.

புகழேந்திப்புலவர்—இவர் தொண்டைநாட்டுக் களத்தைப்பதியாகிய பொன்விளைந்த களத்தூரிற் பிறந்தவர். இதனே "மாலார்களத்தைப் புகழேந்தியும் தொண்டைமண்டலமே" எ-ம், ஐயன்களத்தைப் புகழேந்தி எ-ம், காரார்களத்தைப் புகழேந்தி எனவும் கூறியதனலும் அறிக. இவரை முதலில் ஆதரித்தவன் மூவேணகர்க்கதிபனுகிய சந்திரன் சுவர்க்கியெனுஞ் சிற்றரசன். இவ்வரசனேப் புலவர் தாம்பாடிய நளவெண்பாவில் பலமுறை புகழ்ந்திருக்கின்றனர். இம்மூவேணகர் உறையூர்ப் புறத்துமள்ளுவநாட்டின் கண்ணது. இவர் செஞ்சியர் கோனுகிய காடவர்தலைவன் கொற்றந்தையைப் புகழ்ந்து ஓர் கலம்பகம்பாடினர் என

"காராரக்களந்தை யெனும்" தொண்டை மண்டல சதகத்தாலும், இவர் அக்கலம் பகத்து "கையும்படியே நங்கொற்ற நங் கோன் செஞ்சிவரைமீதே, யையம்பெறு நுண்ணிடை மடவாயகிலின் றூபமுகி லன்று, பெய்புந்துளியோ மழையன்று பிரசத்துளியே பிழையாது, வையம்பெறினும் பொய்யுரைக்கமாட்டார் தொண்டை நாட்டாரே" என்பதாற் தெரிகிறது. இவர் இதற்குப் பிறகு பாண்டிமண்டல மடைந்து அப்பாண்டியன் சமத்தானத்து வித்வானுயமர்ந்து பாண்டியனிடத்து விக்ரமசோழனுக்குப் பெண்கேட்கவந்த ஒட்டக்கூத்தர் சோழனைச் சிறப்பித்து "கோரத்துக் கொப்போ" எனப்பாடக் கேட்டு இவர் "ஒருமுனிவ னேரியிலோ வுரைதெரித்த தம்மானே, ஒப்பரிய திரு விளையாட் டிறந்தையிலோ வம்மானே, திருநெடுமா லவதாரஞ் சிறுபுலியோ வம்மானே, கெண்முடியி லேறுவதுஞ் செங் கதிரோ வம்மானே, கரையெதிரல் காவி ரியோ வைகையோ வம்மானே, கடிப் பகைக்குத் தாதகியங் கண்ணியோ வம் மானே, பரவைபணிந்ததுஞ் சோழன் பதந்தனையோ வம்மானே, பாண்டியனூர் பாராக்கிரமம் பகர்வினதே யம்மானே" என்ற பாடலைக் கூறினர். அதைக்கே ட்ட கூத்தர், பின்னும் சோழனைப் புகழ வேண்டி "வெற்றி வளவன் விறல்வேங் கார் தம்பிரான் என்று முதுகிற் கிடான் கவசம் துன்றும்", எனக்கூறிச் சற்று ஆலோசிக்கையில் புகழேந்தியார் "வெறி யார் தொடைகமழு மீனவர்கோன் கை வேல் எறியான் புறங்கொடுக்கினென்று" எனக் கூறி முடித்தனர். தாம் கூறி யவற்றிற்கு மாறுகக் கூறிய புகழேந்தி யார்மீது ஒட்டக்கூத்தர்க்குப் பகைமை யுண்டாயிற்று. பின்னர் பாண்டியன் பெ ண்கொடுக்கச் சம்மதித்தபடியால் சோ ழன் தன் சமத்தான வித்வானை இரா ஜகாரியத்தி லிருத்தி மணத்தின்பொரு ட்டு மதுரைக்குச் சென்று பாண்டியன் புத்திரியை மணந்தனன். பாண்டியன் தன் குமரிக்குக் கொடுத்த சீதனப்பொ ருள்களுள் ஒருவராகப் புகழேந்திப் புலவ ரையும் கொடுத்தனன். சோழன் அச்சீத னப்பொருள்களை மூன்னதாக அனுப்பு கையில் புகழேந்திப்புலவரையும் முன் னம் அனுப்பினன். சோணுடுவந்த புக ழேந்திப் புலவரை ஒட்டக்கூத்தர்கண்டு மூன்பு தம்மை அவமதித்ததை மனங் கொண்டு சிறையிலிட்டனர். சிறையிலி ருந்த புகழேந்தியார் சிறைச்சோறு வேண் டாது அச்சிறையின் சாளரவழியாக அந் நாட்டுப் பெண்கள் தண்ணீர்க்குச் செல் வது நோக்கி அவர்கள் காதுக்கினிமையா ய்ச் செம்பாகமாக மகாபாரதக்கதைகளிற் சிலவற்றை அல்லி அரசிமாலை முதலிய வாகப் பாடிவந்தனர். இக்கதைகளைக் கேட்கும் பெண்கள் நாடோறும் கொடுக் கும் அரிசி காய்கறிகளைத் தாம் சமைத் துண்டு மிகுதியைக் காவற்சேவகர்களு க்குக் கொடுத்துவருவர். சேவகர்களும் இவரிடத்து அன்பு மிகுந்து வந்தனர். சோழன் கல்யாணம் முடிந்து மனைவியு டன் சுகமனுபவி ஒருநாள் யானைமீது பவனிவந்தனன். அச்சிறப்பைக் காணு மாறு சிறைச்சாலைமீது நிற்கும் புகழேந் தியாரைக் கூத்தர்க்குக்காட்டி இப்புலவர் சிறந்தவரன்றே என வினவுகையில் கூத் தர் "மானிற்குமோ" என்னுங் கவிகூறப் புகழேந்திப்புலவர், சோழனைநோக்கி அக் கவியைவெட்டிப்பாடவோ அல்லது ஒட் டிப்பாடவோ வென்னச் சோழன் கூத்தரி டம்வைத்த அபிமானத்தால் ஒட்டிப்பாடுக என்ன, புலவர் "மானவனுனந்தவாள ரிவே ங்கையும் வற்றிச்செத்த, கானவனுனந்த வெரியுந்தழலுங் கனைகடலின், மீனவனு னந்த வெங்கட் சுறவமும் வீசுபனி, தான வனுனைக் கதிரோனுதய மூந்தார் மன் னனே" எனப்பாடியும், சோழன் ஒட்டக் கூத்தரிடம்வைத்த அபிமானத்தால் சிறை மீட்கிலன். ஒட்டக்கூத்தப் புலவன் சோ ழனிடம் பரிசுபெறவரும் புலவர்களில் தாம்கேட்ட வினுக்களுக்கு விடைதராத வர்களைச் சிறையிலிட்டுவைத்து நவராத்தி ரியிற் காளிக்குப்பலியிடுதல் வழக்கம். புக ழேந்திப்புலவர் அவ்வாறு அடைபட்டபுல வர்களிற் சிலரை ஆராய்ந்தெடித்து அவர்க ளைக் கல்வியில்வல்லவராக்கிக் கூத்தர், சம த்தானத்தி லிவர்களை வருவித்தபோது தம்மால் தேற்றுவிக்கப்பட்ட சுயவன், அம்பட்டன், கருமான், தச்சன், தட்டான், வேளாளன் ஆகிய இவர்களை யனுப்பினர். ஒவ்வொருவரும் அரசன் கொலுமுன்சென் று கூத்தரை யவமதித்து வந்தனர். இது புகழேந்தியால் வந்ததென்றறிந்த ஒட்டக்கூத்தர் அப்புலவர்க்குத் தக்க பரிசளிப்பித்து அனுப்பினர். இச் செய்தியுணர்ந்த அரசன்தேவி புகழேந் திப்புலவரை யரசன் சிறையினின்று விடு தலை செய்யாமையுணர்ந்து அரசன் பள்ளியறைக்கு வருகையில் வாயிற்கத வடைத்துத் தாழிட்டுக்கொண்டனள்.

தான் பற்பல இனியமொழிகள் கூறியும் திறவாமையால் அரசர்கள் தங்களுக்கும் தங்கள் மனைவியருக்கும் ஊடல் நிகழுகையில் அவ்வூடலைப் புலவர்களைக்கொண்டு தீர்த்துக்கொள்ளுதல்போல் அரசன் ஒட்டக்கூத்தரை யூடலைத் தீர்க்க அனுப்பக் கூத்தர்சென்று "நானேயினி" என்னுங் கலிகூறித் திறக்க வேண்ட அரசி ஒட்டக்கூத்தர் பாட்டிற்கு இரட்டைத் தாழ்ப்பாளென மற்றொரு தாழிட்டனள். இது புகழேந்தியைக் கிறையிலிட்டதால் வந்ததென வுணர்ந்த அரசன் புகழேந்தியாரைச் சிறையினின்று நீக்கித் தனிதீர்க்க அனுப்ப, அவர் சென்று "இழையொன்றிரண்டு வகிர்செய்த வற்றொன்றினையுமிடை, குழையொன்றிரண்டுகட் கொம்பனையாய் கொண்டகோபந் தவிர், மழையொன்றிரண்டுகை மானபரன் கண்டன் வாயில்வந்தால், பிழையொன்றிரண்டு பொறுப்பதன் றோ கடன் பேதையர்க்கே." எ-ம், "தீபங்கமழும் பைங்கோதையன் விக்ரமசோழன் மன்னர், தீபன் புறங்கடைவந்து நின்றுனின்றிருப்புருவச், சாபங் குனியவிழி சிவப்பத்தலைசாய்த்து நின்ற, கோபந் தணியன்னமே யெளிதோநங் குடிப்பிறப்பே."எனவும்கூற இக்கவியைக்கேட்டதும் அரசபத்தினி யூடல்நீங்கினள். அது முதல்சோழன்புலவரைச் சமத்தானத்துப் பெருமையாகவே வைத்து ஆதரித்துவந்தனன். இவர் முரணைகர் சந்திரன் சுவர்க்கி வேண்டுகோளால் நளவெண்பா முடித்து அதனைப் புலவர் முன்பு அரங்கேற்றுகையில் "மல்லிகையே வெண்சங்கா" எனும் வெண்பாவில் ஒட்டக்கூத்தர் மல்லிகை சங்காகவும் வண்டுகளைச் சங்கநாதஞ் செய்வோருகவும் கூறக்கேட்டுச் சங்கை ஊதுவோன் சங்கின்புறத்தூதுதலே வழக்கமன்றி மேற்புறத்தூதல் வழக்கமன்று. அவ்வாறு வண்டோதுமேற்புறத்தூதல் குற்றமெனப், புலவர்கள் ஞண்டு களித்தான் மயக்கால் அடிப்புற மேற்புற மறியாளுதலின் மதுவுண்ட மதகரங்கள் அவ்வகை யூதினவெனவும், "செப்பிளங் கொங்கைமீர்" என்ற செய்யுளில் "திங்கட்சுடர்பட்டுக் கொப்புளங் கொண்டவான்" என்றதைக் கொப்புளமாயின் அதில் நீர் வடித லுண்டோ வென்ன, ஆம் அதில் நீவடிதல் இல்லை நீரும் வடிதலுண்டென்று அது பனிநீர் எனவுஞ் சமர்த்தித்துப் பிரசங்கமுடித்தனர். ஒருநாள் ஔவையார் இருவரையும்நோக்கி மும்மதிவரும்வகை ஒருகவி பாடக் கூறியதற்கு "பங்கப்பழனத் தழுமுழவர் பலவின்கனியைப் பறித்த தென்று, சங்கிட்டெறியக் குரங்கிளநீர் தனைக்கொண்டெறியுந்தமிழ்நாடா,கொங்கைக்கமரா பதியளித்த கோவே ராஜகுல திலகா, வெங்கட்பிறைக்குங் கரும்பிறைக்குமெலிந்தபிறைக்கும் விழிவேலே" எனக்கூறியிருந்தனர். ஔவையார் இவ்விருவர் அறிவின் நுட்பத்தை அறிவிக்க வேண்டிச் சமிஞ்ஞையாகச் சில குறிப்புகள் காட்டக்கூத்தர் "இவ்வளவு கண்ணிஞள்" என்று தொடங்கி முடித்தனர். புகழேந்தியார் "ஐயமிடு மினறநெறியைக் கைப்பிடிமின், இவ்வளவே யாயினு நீருட்டுண்மின்—தெய்வம், ஒருவனே யென்றுள்ளுணர வல்லீரேல், அருவினைகளோந்துமறும்" என்றனர். இவர் ஒட்டக்கூத்தர் தம்மீது வயிரங்கொண்டிருத்தலை எண்ணி யவரைக்கொல்ல ஒளித்திருக்கும் ஒருநாள், கூத்தர் நளவெண்பாவின் செய்யுளருமை யெண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் ஒட்டக்கூத்தரின் தேவிபோஜனவேளை கடத்தல்எண்ணிப் போஜனத்திற்குவந்து அழைக்கக் கூத்தர் மறுத்ததுகண்டு சினங்கலந்தபால்கொண்டுவருவேன் எனக், கூத்தர் புகழேந்தியின் வெண்பாவைப் பாலிற் பிழிந்துகொண்டுவரினும் உண்ணேனென்றதை அவ்விடம் கூத்தரைக்கொன்று பழிதீர்த்துக்கொள்ள வந்திருந்த புகழேந்தியார் கேட்டுப் பொருக்கென வெளிப்பட்டுப் பகைவிட்டு அன்பு பாராட்டியிருந்தனர். இதனைக்கேட்ட சோழனும் அன்புபாராட்டியிருந்தனன். இவ்விருவருடன் அரசன் ஒருநாள் திருநெய்த்தானஞ் சேவிக்கச்சென்று இருவரையும் பாடக்கூறக் கூத்தர் "விக்கா வுக்கா" எனப்பாடி முடித்தனர். புகழேந்தியார் "தற்கோலிப்பூ சற்பாசத்தே, தப்பாமற் சாகைக்கே நிற்பீர், மூற்கோலிக்கோ லிப்பாவித்தே மூட்டாமற்பூசித்தே நிற்பீர், வற்றாநெட் டோடைப் பாரைச் சேல்மைப்பூகத் தேறித்தாவிப் போய், நெற்றாளுற்றாலைப் பாகிற்சேர் நெய்த்தானத்தானைச் சேவித்தே" எனப் பாடினர். மற்றொருநாள் திருக்குறுங்குடிப் பெருமானைப்பாடக் கூறக்கூத்தர் "திக்குளெட்டுக்கய" மெனப்பாடினர். புகழேந்தியார் "எட்டெழுத்தைக் கருத்திற்குறித்திட்டுநித்தம்பரவும், சிட்டர்கட்குத் திருப்பொற்பதத்தைச் சிறக்கத்தரு மவ், வட்டநெட்டைப் பணித்தற்ப நித்

தற்கிடம் வாரிசப்பொ, குட்டினத்துக் குலந்தத்தி மூத்தீனுங் குறுங்குடியே" என்று பாடினர். இராஜா தலாபுருட தானஞ் செய்தபோது பாடியது "பொருந்தவொரு தட்டுமே ருப்புகினு, மிருந்த திருத் தட்டெழாதாற்—றிருந்து, மறை புக்க சொல்லபயா வன்புறவுக்காக, நிறை புக்க தெவ்வாறுநீ" எ.ம், புகழேந்தியார் சூதிற்றேவியை யுயர்த்திப் பாடியது. "பழியும் புகழுமெவர்க்குமுண்டாமிந்தப் பாரிலுனக், கழியுஞ் சிலேயுங் கயலுமென் றேவு களுங்கதுங்க, மொழியும் பொழு தெங்கள் பெண்சக்ரவர்த்தி மூகத்திரண்டு, வி ழி யும் புருவமுமாகி யிப்போ தன்னே வெல்கின்றவே" எ-ம், இவர் ஒரு சமயத்தில் "தென்னவன் றென்னர்பெரு மான் றிறன்மதுரை, மன்னவன் கோக்க ளிற்றின் வல்லிக்கும்—பொன் னிதா, டாலிக்கும் வேந்தா மபயகுலன்மகளிர், தாலிக்கு மொன்றேதனே" எனப்பாடினர். மற்றொருசமயத்தில் "சத்தம் பயிலும் புலவோர் கதவித்தண்டோட்டம் புகும், பித்தனிவ னென்பாரென்னைக் கண்டார் பெருத்துப் பணேத்தூத், தத்தம்பிறகிடும்பார் வேந்தர் தங்கடமகுட, சத்தமசத்தமாகுங் கொல்யானைச் சயதுங் கனே" என இவ்வாறு பலசமயங்களில் தனித்தனிக்கவிதைகள்பாடிச்சோழனுட்டிலிருந்து காலங்கழித்தனர். இவர் செய்தநூல்கள் நளவெண்பா, கொற்றங்தைக் கலம்பகம், உபமானசங்கிரகம் என்ப.

புகழ்ச்சோழநாயனார் — சூரியவம்சத்தில் சோழர்குலத்தில் திருஅவதரித்துச் சிவபத்தி மிகுந்தவராய்ச் சகல அரசரும் தமக்குத் திறைகொடுக்க வாழ்ந்திருக்கையில் அதிகன் என்ற மலேநாட்டரசன் தமக்கு அடங்காதிருக்கிறுன் என்று மந்திரியால் அறிந்து அவனே அடக்கும்படி சேனைகளே அனுப்ப அச்சேனவீரர் பகைவரைவென்று அவர்கள் தலைகளில் சிலவற்றைக் கொண்டுவந்து அரசன்முன் வைத்தனர். அரசன் அத்தலைகளில் ஒன்றில் ஒருசடை இருக்கக்கண்டு நான் சிவனடியார்க்கு அபராதியானேன் என்று அத்தலையைத் தாம்பாளத்தில் ஏந்தித் தீவலம்வந்து ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தியானத்துடன் தீப்புகுந்து முத்திபெற்றவர். இவர் பல அரசரைவென்று தமது புலிக்கொடியை மேருவில் காட்டியவர்.

புகழ்விப்பிவீர்கண்டன்— பாணவம்சத்திற் பிறந்த ஒரு அரசன். இவன் முதலாம் விக்ரமார்க்கனுடைய புத்ரன். இவனுக்கு இரண்டாம் விஜயாதித்தன் என்று பெயருண்டு.

புகார்—காவிரிப்பூம்பட்டினம். இது கடல் கொண்டது.

புசுண்டர்—1. மதுவுண்டு அன்னங்கள் இரண்டு களிக்கும்போது சிவமூர்த்தி அவற்றைப்பார்க்க அந்த அன்னங்களிடம் சிவகலே காக வுருவத்துடன் பதிந்தது. அன்னம் இருபதுமூட்டைகளேப் பொரித்து இருபத்தொராவது ஒருகாகத்தைப் பொரித்தது. இதுவே புசண்டர்எனப் பெயருற்றது. இப்புசண்டர் என்னும் காகம் வசிட்டரைக்கண்டு தன் வரலாறும் சதுர்யுகத்தில் தான்கண்ட அதிசயங்களேயும், தன் ஆயுளில் பலமுறை தேவர் கடல் கடைந்ததும் விஷ்ணுமூர்த்தி பலமுறை அவதரித்ததும் கூறி உம்மைப் போல் எட்டு வசிட்டர்களேக் கண்டேன் எனவும் கூறின பக்ஷிஉருவாகிய இருடி, இவர் குமரர். உரோமருஷியென்பர். (போகர்.)

2. ஒருகாலத்துச் சிவசந்நிதியில் சந்திகணங்கள் நடித்தனர் அச்சத்திகளின்வாகனங்களும் மதுக்களிப்பால் களித்தன. அக்காலத்தில் பிரமசத்தியின் அன்னங்கள் சண்டனென்னும் வாயசத்தைக் கூடிக் களித்திருந்து கருவடைந்தன. இதனேயறிந்த பிராமி அவ்வன்னங்களே நீங்கித் தியானத்திருந்தனள். காலாவதியில் அன்னங்கள் கருமுதிர்ந்து காகவுருவமான புஜண்டர் முதலிய இருபத்தொரு குஞ்சுகளேப் பொரித்தன. இவ் விருபத்தொருவரும் பிராம்மியையெண்ணித்தவமியற்றப் பிராமியினருளால் ஞானமடைந்து தம்பிதாவாகிய சண்டனேக் காணச் சண்டன் அலம்புதாசத்தியின் அருளால் கற்பகத்தருவில் இருக்க இருந்தனர். இக்கற்பகத்து இருக்கையில் புஜண்டர் ஒழிந்த மற்ற இருபதின்மரும் அநித்யமுணர்ந்து முத்தியடைந்தனர் புஜண்டர் தம் தேகத்துடன் கற்பகத்திருந்து. வசிட்டரைக்கண்டு வார்த்தையாடுகையில் உம்மைப் போல் எட்டு வசிட்டர்களேக் கண்டேனென்றவர். (ஞானவாசிட்டம்.)

புஞ்சன்—ஒருகாகன். கத்ருதநயன்.

புஞ்சிகஸ்தலை—1. வருணன் பெண்.

2. ஓர்அரம்பை; இவள் பாரினேக்கூடிக் கலாவதியைப் பெற்றனள்.

புட்கலாவர்த்தம் — ஒருமேகம் பிரமன் மூச்சிற்பிறந்த மலேகளின் சிறகிற் பிறந்தது.

புட்கலை—அரிகரப் புத்திரன் தேவி.

புட்காரம்—1. ஒரு தீர்த்தம்.
2. ஒரு மகாஸ்தலம்.

புட்காரன்—1. வீமனது கதையால் இறந்த ஒரு அரக்கன்

2. நளனைச் சூதாடும்படிசெய்து நாட்டைப்பறித்துக்கொண்டவன். பின்மறு சூதாடித் தான் முதலில்வென்ற நாடுமுதலியவற்றை நளனுக்கு விட்டு ஓடியவன்.

3. பரதன் குமரன்; இராமபிரான் கட்டளைப்படி காந்தருவநகர மாண்டவன்.

4. சிவநாம சங்கீர்த்தனத்தால் முத்தியடைந்தபக்தன்.

5. வருணபுத்திரன். பிரமலோசையிடம் மாலினியைப் பெற்றவன்.

புட்பகந்தன் — இவன், யமபடர் கையிலகப்பட அவ்யமபடர் திருக்குற்றால வழியாக இவனை அழைத்துச்செல்லல் கூடாதெனக்கேட்டுக் குற்றாலமெனத் துதித்து முத்தியடைந்தவன்.

புட்பகாசை—சத்தியைக் காண்க.

புட்பகை—1. சோழன் நலங்கிள்ளிக்கு ஒரு பெயர்.

2. வரேணியன் தேவி.

புட்சன் — விருகனுக்குத் துருவாட்சியிடம் உதித்தகுமரன்.

புட்சிபாரன்—வச்சிரன் குமரன்; பாரியர் பிரபா, தோஷா.

புட்பதந்தன் — இவன் கைலையில்இருந்த கணநாதன்; இவன் மாலியவான் என்னும் மற்றவனுடன் பகைத்து ஒருவரையொருவர் யானையும் சிலம்பியுமாகச் சபித்துத் திருவானைக்காவில் சிவபூசைசெய்து இறந்து சுவதேவன் என்னும் சோழனுக்கும் கமலவதிக்கும் குமரனுப்பிறந்து தெய்வத்தச்சனால் குறையாகவிடப்பட்ட திருப்பணியை முடித்து முத்திபெற்றவன்.

புட்பதந்தழனிவர் — இவர் யமபுரஞ்செல்ல அங்கு ஒருவன் தீப்பட்டு எரிதலைக்கண்டு அவன் சிவத்திரவியம் கவர்ந்தவன் என்று அறிந்து திருக்கைலையடைந்து சிவமூர்த்தியை அவன்மீது கருணைசெய்ய வேண்டினர். சிவமூர்த்தி முனிவரை நோக்கி அவன் மரபினர் யாரேனும் தீர்த்தயாத்திரை சென்று புண்ணியநதிகளில் நீராடின் நீங்குவன்என்றனர். அதனால் முனிவர் இவன் மரபில்பிறந்து புண்ணியதீர்த்தமாடி அவனை நரகத்தில் இருந்து நீக்கினவர்.

புட்பதேளட்டான்—நாகன் கத்ருகுமரன்.

புட்பமாகாண்டம்—பிரசாபதியின் நந்தவனம்.

புட்பவாகனன்—இவன் முற்பிறப்பில் வேடன். இவன் தன்மனைவியுடன்கூடி ஒரு தடாகத்திலிருந்ததாமரைமலர்களைப் பரித்துக் காசிக்ஷேத்ரத்து விலேபகவாங்குவோரின்மையின் ஆண்டிருந்த ஓங்காரலிங்கத்தின் மேல்இட்டபலத்தினால் இப்பெயருடன் அரசனுகப்பிறந்து சிவபக்திமானுய்த் தவஞ்செய்து சிவபெருமான் பிரத்தியக்ஷமாய் ஒரு தாமரைமலர்கர அதிலேறிப் பலஇடஞ் சஞ்சரித்துத் தன்மனைவியாகியவேடத்தி இப்பிறப்பில் லாவண்யவதியெனும் பெயருடன் மனைவியாக வரப்பெற்று ஆயிரம் குமரரைப் பெற்றுச் சித்தியடைந்தவன்.

புண்டரம் — 1. வங்காளத்துக்கு மேற்கில் உள்ள நாடு.

2. இது திரிபுண்டரம், ஊர்த்வபுண்டரம் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் திரிபுண்டரமே விபூதியை மூன்று ரேகைகளாகநெற்றியின்கண்தரித்தலாம். இத்திரிபுண்டரம் மூன்றுரேகைகளாகத் தரித்தற்குப் பலவகைப்பட சுருதி சிவாகமங்கள் கூறும். அகர உகர மகரங்கள் சேர்ந்த மூன்று மந்திரங்களையும், முறையே ஆகாமிகை, மத்யமை, தர்ஜனிகளில், தியானித்துத் தரித்தல் எனக் கூறும். இவற்றிற்கு அதிதேவதை பிரமா, விஷ்ணு, ருத்ராம். இதனை வேதியர் ஏழங்குல விஸ்தார அளவும், அரசர் ஆறு அங்குல அளவும், வைசியரும், சூத்திரரும், மூன்று அங்குல அளவும், ஸ்திரிகள் ஒரு அங்குல அளவையும் தரித்தல்வேண்டும். இது முறையே (கூஉ) (கசு) (அ) (டு) ஸ்தானங்களில் தரித்தல்வேண்டும். இதனை வேதியர் அரசர் முதலியோர் தரிக்கின் இராஜவச்ய முதலிய சம்பத்துக்களும், மோக்ஷ சம்பத்தும் உண்டாம். ஊர்த்வபுண்டரமாவது—மலையின்மேலும் நதிக்கரைகளிலும், புண்ணிய பூமியினும், சமுத்திர தீரத்தினும், புற்றுக்களிலும், துளவத்து அடியினும், கிரகித்த மண்ணினைக்கொண்டு நெற்றியினும் சுறித்த வேறிடங்களிலும் ஊர்த்வமாக இடுதலாம். இதில் சுவேத மிருத்திகையே விசேடம். ஊர்த்வ புண்டரங்களை இடையில் வெளி உள்ளவைகளாயும், அழுக்கில்லாதவைகளாயும் எவர்கள் தரிக்கிறூர்களோ அவர்கள் அதனால் ஒரு ஆலயம் நியமிக்கின்றனர் என்று விஷ்ணு அருளிச்செய்கிறூர். இதனைப் பெருவிரலால் தரிக்கின் புஷ்டியும், நடுவிரலால் தரிக்கின் ஆயுளும், தர்ச்சனியால் தரிக்கின் இச்சித்த

உண்டியும், சுட்டுவிரலால் தரிக்கின் மோகமும் உண்டாம். நகத்தால் தொடலாகாது. அதனை வர்த்தியில் பொருந்திய தீபத்தைப் போலவும், மூங்கிலின் இலையைப் போலவும், தாமரையின் அரும்பு போலவும், வெண்டாமரையின் இதழ்போலவும், மீனைப்போலவும், ஆமையைப் போலவும் தரித்தல்வேண்டும் (க0) அங்குலமுள்ள ஊர்த்வ புண்டரம் உத்தமமானதாம். (கூ) மத்திமம். (ச) அதமமாம். திரிபுண்டர ஊர்த்தவபுண்டரஸ்தானுதி மந்திர விசேஷங்களைச் சமயாசாரியர்கள் பால் கேட்டறிக. ஈண்டு எழுதின் விரியும். இப்புண்டரங்களைப் பல சமயத்தினர் பலவகைப்படத் தரிக்கின்றனர். அது கால இயல்பாம்.

புண்டரன்—பலியின் புத்திரன்.

புண்டலீகர் — லோகதண்டமென்னும் நகரில் சந்து எனும் பெயருள்ள பாகவதர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சாத்யகியென்பாளை மணந்து புத்திரப்பேறின்மையால் பலநாள் தவஞ்செய்து ஒரு புத்திரனைப் பெற்று அவருக்குப் புண்டலீகர் என்று பெயரிட்டு வயதுவந்தபின் திருமணமுடித்தனர். இப்புண்டலீகர் தாய்தந்தையரைப் பலவாறு வருத்திவந்தனர். தாய்தந்தையர் குமாரனுக்குப் பல விதத்தில் புத்திபோதித்தும் கேளாமையால் இருமூது குரவரும் அவ்விடம்வந்த கங்காயாத்திரிகர்களுடன் காசிவசிக்கச் சென்றனர். புண்டலீகரும் தந்தைதாயர் காணத் தன்மனைவியுடன் குதிரையேறிச்சென்று காசிக்கருகில் குக்குடயோகியர் வசிக்கும் ஆச்சிரமத்தருகிற் சென்று இறங்கினர். மேற்கூறிய குக்குடர், தாய்தந்தையரே தெய்வமெனவும் அவர்களைக் குச் செய்யும்பணியே புண்ணியகூத்தீர்த்த தேவதரிசனம் எனவும் கொண்டு வாழ்பவர். இவரது ஆச்சிரமத்தில் கங்கை, யமுனை, சரஸ்வதி இம்மூவரும் நாடோறும் தங்கள் பாபங்கள் நீங்க வேற்றுருக்கொண்டு பணிந்து வருவர். இப்புண்டலீகர் குக்குடாச்சிரமத்தையணுகியின்னும் காசியெவ்வளவு தூரம் இருக்குமெனக் குக்குடர் நான்அறியேன் என்றனர். இதனைக்கேட்ட புண்டலீகர் குக்குடரைக் காசியறியாத நீர்கொண்ட பிறப்பு என்னவென்று பரிகசித்து அவரிடமிருக்கையில் பாதியிரவில் கங்கை, யமுனை, சரஸ்வதி இம்மூவரும் புலேச்சியர் உருக்கொண்டு குக்குடர் வீடுவர, புண்டலீகர்பேய்களென்று பயந்துபார்க்கப், புகுந்த மூவரும் குக்குடர்வீடு சுத்தஞ்செய்து மெழுகிமற்றும் பணிகளைச்செய்து ஒளிபெற்று வந்ததைக்கண்டு வியப்புற்றுப் புண்டலீகர் இந்தச் சாமவேளையில் வந்த நீங்கள் யாவர் என்றுகேட்க அவர்களுள் கங்கை, மகாபாபி அப்புறம் விலகடா வென்னப் புண்டலீகர் துதித்து என் பாபத்தைப் போக்கம்மாவென வேண்டக் கங்கை கூறுவாள் நீ இச்சன்மத்தில் அதிபாதகஞ்செய்தவன் முன்னையஜன்ம புண்ணியத்தால் இக்குக்குடரையும் எங்களையுந் தரிசித்தாய் என்றனள். புண்டலீகர் நீங்கள்யார் என நான் கங்கை மற்றிருவருள் ஒருத்தி சரஸ்வதி மற்றொருத்தி காளிந்தி நாங்கள் எங்களில் மூழ்குவோர் பாபங்களைக் கைக்கொண்டு ஒளியிழந்து நாடோறும் இந்தக் குக்குடருக்குப் பணிசெய்து ஒளிபெற்றுப் போகின்றோம் எனப் புண்டலீகர் கங்கையை நோக்கி இக்குக்குடர் நீங்கள் தொழத்தகுந்த அவ்வளவு புண்ணியம் என்செய்தார் எனக் கங்கை இவர் அன்னையும் பிதாவும் அன்றி வேறுதெய்வம் உண்டென்று நினையாத புண்ணியர்என்னப் புண்டலீகர் பயந்து தான்செய்த தவறுகளைக் கங்காதேவியிடம் கூறிநிற்கக் கங்கை மனதிரங்கி இனி நீ உன் தாய்தந்தையரைத் தெய்வமாகக்கொண்டு வழிபடுவையேல் உனக்குத் திருமாலருள் உண்டாம் எனக் கூறி மூவரும் நீங்கினர். பின் புண்டலீகர் குக்குடரை வணங்கித் தம் தாய்தந்தையரைத் தேடியடைந்து அவர்களுடன் தீர்த்தமாடித் தாய்தந்தையர்க்குப் பணிசெய்திருந்தனர். இதுநிற்க இந்திரன், விருத்திராசுரன் தவஞ்செய்திருக்கையில் அவனைக் கொலைசெய்த பாபத்தால் பூமியிற் கல்லாய்விழச் சபிக்கப்பட்டு வீழ்கையில் திருமாலைத்துதிக்க அவர் தரிசனந்தந்து நீ பூமியிற் புண்டலீகர்வீட்டில் கல்லாயிரு நாம் உனது பழையவுருவைத்தருகிறோமென்றபடி தாய்தந்தையருக்கு ஏவல்புரியும் புண்டலீகர்வீட்டில் கல்லாயிருக்கும் இந்திரன்மீது கண்ணன் புண்டலீகர்க்கனத் தரிசனந்தந்தார். புண்டலீகர் துதிக்க உனக்கு என்னவரம் வேண்டுமென்ன எக்காலத்தும் விட்டலன் எனுந் திருநாமத்தால் ஈண்டு எழுந்தருளியிருக்கவும், பண்டரி என்னும் இத்தலச்சார்பால் பாண்டுரங்கப்பெயர் நீர் அடைவையும் எல்லாத்தீர்த்தங்களும் ஈண்டுவரவும் வரமருள்க என்று பெற்றவர்.

புண்டரீகருஷி—சிவபூசையால் முத்தியடைந்தவன். கற்கோத்திரத்தில் கர்த்தமன் புத்திரன்.

புண்டரீகர்—1. ஒரு விஷ்ணுபடர்.
2. ஒரு அரசவகுப்பினர்.

புண்டரீகன்—1. ஒருவேதியன். மகாபாபி, பிருகுவின் கட்டளைப்படி சகன்ஞ நிவேதனம்புசித்துப் புனிதனானவன்.
2. பலியின் நான்காம்புத்திரன்.
3. கத்ருதநயன் நாகன்.

புண்டரீகம்—1. திக்காணைகளில் ஒன்று. தருமகோபனுக்குச் சிலநாள் வாகனமாயிருந்து வீரவாகுதேவரால் மீட்சிபெற்றது. அக்னிதிக்கில் உள்ளது.
2. ஒருதீர்த்தம்.

புண்டரீகாக்ஷன்—விஷ்ணு.

புண்டரீகாக்ஷர்—திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் குமார். நாதமுனிகளுக்குச் சீடர், இவர் ஆசாரியர் கட்டளையால் வங்கிபுரத்தாய்ச்சியகத்திற்கு அவிக்தப் பாவைக்குத் தூணைசென்று அந்தஇடத்தில் இட்ட சேடித்த நீருஞ் சோற்றையுமுண்டு, ஆசாரியர் சொற்படிசேடத்தையுகப்பாயேற்றதால் உய்யக்கொண்டார் எனப் புகழ்பெற்று வங்கிபுரத்தாய்ச்சி பரிசாரகர்செய்த குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்ட அருள்செய்து, ஸ்ரீராமமிச்ரர், என்னும் மணக்கால்நம்பி, திருவல்லிக்கேணிப் பாண்பெருமாளையர், சேட்டலூர் சண்டமஹாதாசர், புண்டரீகாக்ஷதாசர், கோமடத்துத் திருவிண்ணகரப்பன், உலகப்பெருமாள் நங்கை, இவர்களுக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்து இருக்கையில், [ஆளவந்தார் மனைவி திருநாட்டுக்கெழுந்தருள மணக்கால்நம்பி திருகார்யத்தையும் பார்த்துவந்து உய்யக்கொண்டாரால் தனியாராதனை செய்யப்பட்டுமீண்ட அவ்வூர்ப்பெண்களுக்குவழி சேரூக இருந்து அப்பெண்கள் மயங்குகையில் முதுகில் நடக்கும்படி செய்த நம்பியின் அற்புத செயல்களைக்கேட்டு) மணக்கால் நம்பிக்குத் திருவடி தீக்ஷை செய்து தாம் திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கையில் தமக்கு நாதமுனிகள் இட்டபணியை மணக்கால்நம்பிக்கு இட்டுத் திருக்கண்ணமங்கை யாண்டான் நாய்களிரண்டு சண்டைசெய்து இறக்கக்கண்ட அதற்குரியார் தம்மில் சண்டைசெய்து ப்ராக்ருதர்ப்ரமானத்தால் இறக்கக்கண்டு அப்பிரக்ருதமாகிய திருநாட்டுக் கெழுந்தருளிய செய்திகேட்டுத் தாமும் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினர்.

புண்டரீகாக்ஷதாசர்—உய்யக்கொண்டார் திருவடிசம்பந்தி.

புண்டரீகாக்ஷயஜ்வர்—அநந்தசோமயாஜியார் குமரர். இவர் குமரர் அநந்தசூரிகள்.

புண்டரன்—பலி குமரன். இவனுல் பௌண்டரநாடு உண்டாயிற்று.

புண்யகீர்த்தி—1. பாண்டிநாட்டரசன் காவேரியில் கங்கையாடிக் கங்காதேவியைக் கண்டு முத்தியடைந்தவன். (காசிரகசியம்).
2. விதற்பதேசாதிபதி. இவன்தேவமதனுவதி.

புண்யகோடீசம்—காஞ்சியில் உள்ள தலம்.

புண்யகோட்டிமுதலியார்—இவர் தொண்டைநாட்டில் மாகறல் என்னும் தலத்தவர். கேட்பவர் வெட்கத்தால் வாய்திறந்து கேட்காரென்று முற்றத்திற்மணல் பரப்பி. அதில் எழுதச்செய்து வேண்டிய அளித்துப் பாடல் பெற்றவர் "நீணிலத்திலுறு மேழைமாந்தீர் நீவிர் வேண்டுவனவின்புறீஇ, நேரில் கேண்மினைவதருவன்யான லதும் நீனேவிலுன்னுமவைநவிலுநீர், நாணிலென்னுடையமனமுன் வாயிறனி னன்மணன் மிகுதிகொட்டியே, நாம் பரப்பியுமிருக்கிறேபதனிலுடி வந்ததனை யெழுதுமின், காணலங்குடனே யருள்வமென்ன வவன்கட்டளைப்படி யேதிட்டமாய்க், கையிலெழுதவ வகையோடு பொருள் கண்டளித்த பிரபுவாரெனிற், பூணிலங்குவரநதிகுலத்தில் வருபுண்யனுனவ நிகண்டனும், புலவர் போற்றுமாகறலின் மேவமெழில்புண்யகோடியெனும் பூபனே."

புண்ணியசீலன்—புண்ணியபுஞ்சன் குமரன்.

புண்ணியசிரவணம்—அழகர் மலைக்கண்ணுள்ள பொய்கை.

புண்ணியம்—1. (க) எதிர்கொளல், பணிதல், ஆசனந்திருத்துதல், கால்கழுவல், அருச்சித்தல், தூபங்கொடுத்தல், தீபங்காட்டல், புகழ்தல், அமுதமேந்தல் முதலிய இவை துறவிகளுக்குச் செய்வன.
2. (எ) நகங்கிருந்தி, தானம், விரதம், தியேகம், நயபோசநம், கனம், உற்சாகம்.

புண்ணியதமிஷ்டரன்—கத்ருகுமரன் நாகன்.

புண்ணியத்தோற்றம்—(சை) கல்வி, கொடை, ஒழுக்கம், தவம்.

புண்ணியபத்திரை—யமபுரஞ்செல்லும் வழியில் உள்ளநதி; யாமியநகரத்தருகில் உள்ளது.

புண்ணிபுஞ்சன்—சவுராட்டிர தேசாதிபதி இவனுக்குப் புண்யசீலன் தரும சீலன் சுப்பிரதாபன் சத்துருப்ரதாபன் என நான்குபுத்திரர் இவர்கள் நால்வரும் வாசுகியின் குமரியை மணந்தனர்.

புண்ணியராசன்—நாகபுரத்தரசன். பசுவயிற்றிற் பொன்மூட்டையிற் றங்கிப் பிறந்தோன், இவன் பிறந்தகாலத்து பல நற்குறிகள் நிகழ்ந்தமையின் இப்பெயர் இட்டனர். தருமசாவகமுனிபால் அறங் கேட்டவன். மணிமேகலையுடன் புத்த பீடிகையடைந்து தன் பழம் பிறப்புணர்ந்தவன். இவனுக்குப் பூர்வசன்மப்பெயர் ஆபுத்திரன். (மணிமேகலை,)

புண்ணியவதி–1. பாக்கியவதியைக்காண்க.
2. துச்சீலன் தாய்.

புண்ணியன்—தீர்க்கதவனைக்காண்க.

புதவி—கோவிந்தமகாராசன் மனைவி.

புதன்—1. இவன் வியாழன் தேவியாகிய தாரையிடம் சந்திரனுக்கு உதித்தவன். பிரகஸ்பதியும் சந்திரனும் இன்னனுக்குப் பிறந்தவன் என்று அறியாது வாதாடுகையில் தாயைநோக்கி உண்மைகூறச் சொன்னவன். இவன் தவத்தால் கிரகபதம் அடைந்தனன். நான்கு குதிரைகள் பூண்ட தேரினையுடையான். சந்திரனுக்கு அவிட்டத்தில் உதித்தவன். இவன் தேர்க் குதிரைகள் எட்டென்றுங் கூறுவர். சுக்கிரனுக்குமேல் இரண்டுலக்ஷம் யோசனைப் பிரமாணத்தில் இருக்கிறவன். இவன் தவச்சாலையருகு, இளை தோழிய ருடன்வர அத்தோழியர்களுக்கு இதஞ் சொல்லிக் காந்தருவர்களை அவர்களுக்குக் கணவராக்கி இளையை வசப்படுத்தி மணந்து புரூரவனைப் பெற்றனன். இளனுடைய சாபம்நீங்கிச் சிவபிரானைநோக்கி அச்வமேதஞ் செய்வித்துச் சாபம்நீங்கச் செய்தவன். இருக்குவேதத்தின் ஐந்தாவது காண்டத்திற்காரியாகினன். (காசி காண்டம்) (வேறு.)

2. பந்தனுக்கு ஒருபெயர்.

3. தவசீலன் என்னும் வேதியன் குமரன். இவன் தாசிவிருப்பனுய்த் தாய் தந்தை முதலியவரைக் கொன்று காமத்தால் தாலவமுனிவர் பத்தினி சுலபையைக்கைப்பற்ற அவள் இவனைக்குட்டம் பிடிக்கச் சபிக்க அந்த வியாதியால் இறந்து மறுபிறப்பும் அவ்வியாதியால் வணிக்னுய்ப் பிறந்து சூரசேனனுல் வியாதிநீங்கி நல்லுலகு அடைந்தவன்.

புதுவைத்சேதிராயன்—வெண்ணெய்ச் சடையன் குமரன். மகாதியாகி. கம்பர் இராமாயணம் அரங்கேற்றிய காலத்து உடனிருந்து கேட்கையில் சர்ப்பத்தீண்டப்பெற்றுக் கம்பரால் நீக்கமடைந்தவர்.

புத்தகயை—நம்மவர்கள் சொல்லும் கயைக்குத் தெற்கே ஐந்துநாழிகை வழிதூரத்தில் உள்ள ஓர்இடம். இதில் புத்தர்ஞானம்பெற்ற அரசமரம் இன்னும் இருக்கின்றதென்பர்.

புத்தன்— ஏறக்குறைய உரு00 வருஷங்களுக்குமுன் பரதகண்டத்தின் வடபாகத்தில் கங்கையின் உபநதியாகிய ரோகிணி நதியின் கரையில் கபிலவாஸ்து என்னும் ஒருநகரம் இருந்தது. அந்த நகரத்தை யாண்ட சுத்தோதன் தன்மனைவி மாயையுடன்கூடி அரசாளுகையில் புத்திரன் இல்லாக்குறையால் துன்புற்று இருக்கையில் மாயை, ஆகாயத்தில் இருந்து பேரொளியுள்ள நக்ஷத்திரம் ஒன்று வெளிப்பட்டுத் தன்வயிற்றில் புகுந்ததாய்க் கனவு கண்டு தன் கனவைக் கணவனுக்கு அறிவித்தனள். சுத்தோதன் நிமித்திகரை அழைத்துத் தன்மனைவி கண்டகனவு நிலையுணர்த்த அவர்கள் உன் மனைவியிடம் அதிக ஞானவானுய் ஒருபுத்திரன் உதிப்பன், என்று போயினர். அவ்வகையே மாயை கருவுற்று ஒருபுத்திரனைப் பெற்றனள். இப்பிள்ளை அரசனுக்குப் பிறந்ததால் மற்ற அரசர் முதலியோர் களித்து அரசனைக்காணப் பல விலையுயர்ந்த பொருள்கள் கொண்டுவந்தனர். அதனுல் களித்த அரசன் தன்குமரனுக்குச் சர்வார்த்த சித்தி அல்லது சித்தார்த்தன் எனப் பெயரிட்டனன். இவ்வகை குழந்தையைக்காண வந்தவர்களுள் சித்தார்த்தன் என்பவர் ஒரு சன்னியாசி இவர் குழந்தையின் இலக்ஷணங்கண்டு தம்மைப் பிறர் வணங்குவதைவிட்டுத் தாமே குழந்தையின் பாதங்களைக் கண்களில் ஒத்தினர். இவ்வகை குழந்தை வளருநாட்களில் தாய், குழந்தைபிறந்த ஏழாநாள் இறந்தனள். பிறகு செவிலித்தாயாகிய பிரசாபதியைக் குழந்தையை வளர்க்கும்படி அரசன் நியமித்தனன். குழந்தைக்குக் கல்விகற்பிக்கும் வயது வந்தபோது பிதாவிச்வாமித்திரன் என்பவனைக் கல்விகற்பிக்க ஏற்படுத்தினன். இவன் ஒருநாள் தனது மைத்துனனுகிய தேவதத்தன் என்பவனுடன் வேட்டைக்குச்சென்ல, அவ்விடம் தேவதத்தன் ஒரு அன்னத்தை அம்பினுல் எய்ய அவ்வடி அன்னத்திற்குப்பட்டு அது கீழேவிழச் சித்தார்த்தன் அதையெடுத்துக் காயத்தையாற்றத்தேவ

தத்தன் அந்த அன்னத்தைக்கேட்கச் சித்தார்த்தன் இது எனக்குரியது கொடேனென்று ஒரு பெரியவரிடம் தங்கள் வழக்கையுரைக்க அவர் வளர்த்தவனுக்கு உரியதுஎன அவ்வகை அதை வளர்த்து இனத்தில்விட்டுத் தன் தந்தை நாட்டின் வளங்காண அழைக்கச்சென்று வளங்களைக்கண்டு தனக்கு அவை அதிகதுன்பம் வருவித்ததையெண்ணி ஒரு நாகமரத்தடியில் உட்கார்ந்து சிந்திப்பானுயினன். உலகத்து உயிர்கள் ஒன்று சுகமாயிருக்க அவற்றைப் பகுதிக்க வேருென்று காத்திருக்கிறது. இவ்வகை ஒன்றுக்கொன்று விரோதமே செய்கின்றன. எவனும் உழைக்காவிட்டால் பிழைப்பில்லை என்பதை நெடுநேரமெண்ணித் தியானத்தில் இருந்தனன். இத்தியானத்தில் காலையில் உட்காரப் பகற்பொழுதும் நீங்கிற்று. அரசனது வேலையாட்கள் வலிந்தழைக்கச் சித்தார்த்தன் அரசனிடம் சென்றனன். இவ்வகையிருக்கையில் சித்தார்த்தனுக்கு மணப்பருவம்வர அரசன் தன்குமரனுக்கு மணஞ்செய்விக்க எண்ணி அவன் பிறந்த நாளில் அரண்மனை அலங்கரித்து அவ்வூர்க் கன்னிகைகளுக்குப் பரிசளிப்பதாய் முரசு அறைவித்தனன். கன்னியர் எல்லாரும் இவனது அழகைக்கண்டு நாணினவர்களாய்த் தலைகுனிந்து பரிசு கொண்டு சென்றனர். அவர்களுள் சுப்பபுத்தன் என்பவனது குமரி யசோதை தலைகுனியாது சித்தார்த்தனிடம் வந்து எனக்கு ஒன்றுமில்லையோவென எல்லாமாய்விட்டது எனக்காக இதை வைத்துக்கொள் என்று தன் மார்பிலிருந்த பதக்கத்தை அவள் கழுத்திலிட்டான். பின் அரசனுக்கு அருகிருந்தார் நடந்த வைகூற அரசன் சுப்பபுத்தனை என்குமரனுக்கு உன்குமரியைத் தருகவெனக் கேட்கச் சுப்பபுத்தன் அரசர் முறைப்படி கொள்கஎனச் சித்தார்த்தன் அப்பெண்பொருட்டு வந்த மற்ற அரசரை வென்றனன். அரசன் இவ்விரு தம்பதிகளுக்கும் திருமணஞ் செய்வித்தனன். இவ்வகை தன் மனைவியுடன் இருந்து ஒருநாள் தன் தேர்ச்சாரதியாகிய சன்னனுடன் நகர்வாழ்க்கை காணச்சென்று ஒரு கிழவனையும், ஒரு பிணியாளனையும், ரோகிணி நதிதீரத்தில் ஒரு பிணத்தையுங்கண்டு சன்னனை அவற்றின் நிலைவினவித் தனக்கும் அவை உண்டாமோவென்று பயந்து தன்மனைவியிடம் தனக்குப் பிறந்த குமரனைவிட்டுத் துறவடைந்தனன். இவன் அஜாதசத்துருவின் காலத்தவன்.

புத்தர் (உள)வர்— இவர்கள் கௌதமபுத்தருக்கு முன்னிருந்தவர்கள். (க) தண்ணகாரர், (உ) மேதங்கரர், (ங) சரணங்கரர், (ச) தீபங்கரர், (ஞ) கௌண்டின்னியர், (சு) மங்களர், (எ) சுமங்களர், (அ) இரேவதர், (கு) சோபிதர், (ம) அநோமதர்சி, (ஙக) பதுமர், (கஉ) நாரதர், (கங) பதுமோத்தரர், (கச) சுமேதர், (கஞ) சுஜாதர், (கசு) பிரியதர்சி, (கள) அர்த்ததர்சி, (கஅ) தர்மதர்சி, (கசு) சித்தார்த்தர், (உ0) திஷ்யர், (உக) புஷ்யர், (உஉ) விபச்சித், (உங) சிகி, (உச) விருஷபர், (உஞ) கருந்தர், (உசு) கோவகாமர், (உஎ) கசியபர்.

புத்தமதம்—1. புத்தன் புத்தி தத்துவத்தைப்பொருளாகக்கொண்டு பௌத்தம் என மதம் உண்டாக்கித் தன்னுடன் கூடிய கண்ணங்க ராகுகாவீரர் முதலிய இருபத்துமூன்று புத்தர்களுக்கும் ஞானபிடகம், விநயபிடகம், அவிதர்மபிடகம் முதலிய ஆகமங்களைப் போதித்துப் பிரசங்கித்துவரச் செய்தனன். இவர்கள் கூறும் உலகோற்பத்தியாவது பாபம் மேலிட்டுக் கோபாக்னியாயெழுந்து செத்து ஜீவர்களை யெரிக்கத் தொடங்குகையில் ஜீவர் நவத்தானங்களில் ஒன்றாகும் பிரமவுலகத்தையடைவர். அக்கோபம் அடங்கின பின் புண்யம் மழைத்தாரையாக வருவித்துக் கோபத்தை யாறச்செய்து பிரளயமாய் மூடிக்கொள்ள அதின்மீது காற்று வீச ஏடுபோற்படியும். அந்த நீரேட்டில் மண்ணும்பறந்து பூமியாம். இதில் முன் பிரமத்தானத்தில் இருந்த ஆண்மாக்கள் வந்து பிறப்பர். இவ்வகை உடல் எடுத்த ஜீவன் பஞ்சகந்தத்தாற் போதமடைந்து வியவகாரியாய்ச் சனனமரணமடைந்து பிரமா, உம்பர், அசுரர், நாகர், நரர், பேய், விலங்கு முதலிய நவத்தானமடைந்து சார்புகெட்டுச் சந்ததியுமாறக் கந்தம் பங்கமடைந்து பேதமைசார்பாக அநித்தமாகிற கன்மநோன்புண்டாய்ப் போதமானபுத்தி சந்தான பரம்பரையாகக் கெட்டு க்ஷணபங்கமடையும் என்பன். இவன் சந்தான பரம்பரையறப் பஞ்சகந்தங்கெடுகிறதே முத்தியென்பன். இவன் பஞ்சகந்தங்களாகிற அநாதிசூழகத்தில் எல்லாமுண்டாகி லயமடைகையால் கருத்தா இல்லை, அநாதியான ஜீவரின் வகையாக உடம்பெடுக்கையால் ஜீவரும் இதைவிட இல்லையென்பன்.

புத்தன் தேவனல்லனெனில் இப்பஞ்ச கந்தத்தைக் கெடுத்தவனுதலின் தேவனெனப்பட்டனன். இவர்களைப்பற்றிச் சைநர் கூறுவது. பாரிஸ்வதீர்த்தங்கரர் காலத்தில் புத்தகீர்த்தி என்கிற சந்நியாசி சைநரை விரோதித்துச் சில கஷ்டங்கள் கூறியதால் அச்சைநர் இவனை விரோதித்து நீக்கினர். இவன் தனித்து ஒரு மதம் உண்டாக்கி அரசருக்குப்போதித்து இம்மதத்தை யுண்டாக்கினன். இம்மதம் காசியில் ஆண்ட பாநுகீதன மகாராஜாவாலும், அவன் குமரன் சோமகீதனமகாராஜாவாலும், அவன் குமரன் உக்ரகீதன மகாராஜாவாலும், பிரபலமடைந்தது. இந்தச் சந்ததியில் ஏமகீதனமகாராஜா தொண்டீரநாடடைந்து காஞ்சியில் அரசாண்டு புத்தசைந தேவாலயங்கள் உண்டுபண்ணினன். இவ்வகை இருக்கையில் சைநருக்கும் பௌத்தருக்கும் வாதம்நேரிடச் சைநரில் சைநஅகளங்காசாரியர் என்பவர் (அ) நாள் புத்தரிடம் வாதிட்டு வெற்றியடைய அரசன்சைநன் ஆயினன். பின் தோற்றவரைக் காணத்தாட்டுதல் என்ற சங்கேதப்படி அரசன் ஆசாரியரைக் கேட்க ஆசாரியர் கொல்லாவிரதியர் ஆதலால் அதற்கிசையாது அவர்களைக் கப்பலேற்றிச் சிம்மளத்தீவிற்கு அனுப்பக் கட்டளையிட்டனர். அரசன் அவ்வாறுசெய்ய இம்மதம் சிம்மளமடைந்தது. மதுரையாண்ட வீரபாண்டியன் புத்தனுயிருந்து சைநனுய் விட்டதால் இவர்கள் சிம்மளமடைந்தனர் என்றும் கூறுவர்.

2. கேகடதேசத்துச் சீநன் குமரன். விஷ்ணுவின் அம்சம்.

3. காரியின் தந்தை.

புத்தநந்தி—ஒருபுத்தன். இவன் திருஞான சம்பந்தசுவாமிகளுடன் வாதிடவந்து சம்பந்தசரணுலயர் கூறியபடி தலையில் இடிவிழுந்து இறந்தவன்.

புத்தமித்திரன்—இவன் ஒரு புத்தன். பதினெராம் நூற்றாண்டில் மலைக்கூற்றம் என்னும் இடத்தில் பிறந்து வளர்ந்து கல்விவல்லவனுய் ஒரு இலக்கணம் வீருத்தப்பாவாற் செய்து தன்னை ஆதரித்த வீரசோழன் என்பவன் பெயரை அந்நூலுக்கு இட்டவன். இவன் செய்தநூல் வீரசோழியம்.

புத்தி—1. பிரசாபதியின் மனைவியரில் ஒருத்தி.

2. மன்யுவென்னும் ஏகாதசருத்ரன் தேவி.

3. தக்ஷனுக்குப் பிரசூதியிடம் உதித்த குமரி. யமன் தேவி.

4. விநாயகசத்தி, தருமதத்தனிடம் பிறந்து விநாயகரை மணந்தவள்.

புத்திசேநன்—சிவகன் தோழர் நால்வரில் ஒருவன்.

புத்திசாகரன்—ஒருபௌத்தன், மத்வாசாரியரிடம் வாதிட்டுத் தோற்றவன்.

புத்திரர்கள்—(க) ஔரசன், (உ) க்ஷேத்திரஜன், (ங) தத்தன், (ச) கிருத்திரிமன், (ஞ) கூடோதபந்நன், (சு) அபவித்தன் இவ்வாறு புத்திரர்களும் பிதராஸ்திக்கும், பிள்ளையில்லாத ஞாதிகளாஸ்திக்கும் உரியவர்கள். (எ) காநிநன், (அ) சகோடன், (க) கீரீதன், (கo) பௌநற்பவன், (கக) சுயத்தத்தன், (கஉ) சௌத்திரன் இவ்வாறு புத்திரர்களும் தந்தையின் பொருளுக்கு மாத்திரம் உரியவர்கள்.

1. தன் ஜாதிஸ்திரியைக் கந்நிகையாக விருக்கும்போது விவாகஞ்செய்து அவளிடத்தில் எந்தப்பிள்ளையைத் தானே பெறுகிறனே அவனை முக்கியமான ஔரஸ புத்திரனென்று அறியவேண்டியது.

2. பிள்ளை பிறக்கிறதற்குமுன் இறந்துபோனவன், பேடி, பிள்ளைபிறக்க விரோதமான பிணியுற்றவன், இவர்களின் மனைவியரிடத்தில் மைத்துனன் முதலானவர்களால் மேற்சொன்ன விதிப்படி யுண்டுபண்ணப்பட்ட பிள்ளையை க்ஷேத்திரஜனென்று சொல்லுகிறார்கள்.

3 தந்தையுந்தாயும் சம்மதித்து இருவருங் கூடியேனும், ஒருவராயேனும், தங்கள் வயிற்றிற்பிறந்த பிள்ளையைத் தன் ஜாதியாயும் பிள்ளையில்லாமல் துன்பப்படுகிறவனையும் இருக்கிற ஒருவனுக்குப் பிரீதியுடன் இந்தப்பிள்ளை யுனக்கே சொந்தமென்று சொல்லி ஜலத்தைவிட்டுத் தாநஞ்செய்யப்பட்டவனைத் தத்தனென்று சொல்லுகிறார்கள்.

4. தன்ஜாதியாயும் பிதுர்க்களுக்குச் சிரார்த்தஞ் செய்வதாலும், விடுவதாலும், வரும் குணகுணங்களை யறிந்தவனுகவும் தாய்தந்தையர்களைப்பூசிக்கிறவனுயுமிருக்கிற எந்தப்பிள்ளையைத் தானே பிள்ளையாக வைத்துக்கொள்ளுகிறனே அவனைக் கிரத்திரிமப் புத்திரனுகச் சொல்லுகிறார்கள்.

5. ஒருவன் மனையாள், கணவன், வீட்டிலிருக்கும்போது அவனுக்குத்தெரியாமல் எந்த ஜாதிபுருஷனேனும் அவளிடத்தில் ஒருபிள்ளையை யுண்டுபண்ணினுல் அப்பி

ள்ளையை அந்தக்கணவனுக்குக்கூடோத் பந்த புத்திரனென்று சொல்லுகிறார்கள்.

6. தாய்தந்தை யிருவராலாவது அல்லது ஒருவராலாவது எறிந்துவிடப்பட்ட பிள்ளையை எடுத்துக்கொள்ளுகிறவனுக்கு அபவித்தபுத்திரனென்று சொல்லுகிறார்கள்.

7. எந்தப்பெண் விவாகத்துக்குமுன் தகப்பன் வீட்டிலிருக்கும்போது யாருக்குந்தெரியாமல் இரகசியமாக ஒருவனைப் புணர்ந்து ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறாளோ அந்தப் பிள்ளையைப் பின்பு அவனைக் கலியாணஞ்செய்துகொள்ளுகிறவனுக்குக் காநீனபுத்திரனென்று சொல்லுகிறார்கள்.

8. எவன் ஒருபெண்ணைக் கருப்பமாகயிருக்கிறாளென்று அறிந்தாவது அறியாமலாவது விவாகஞ்செய்துகொள்ளுகிறானோ அவனுக்கு அந்தக் கர்ப்பத்தினுற் பிறந்த பிள்ளையைச் சகோடபுத்திரனென்று சொல்லுகிறார்கள்.

9. எவன் தனக்குப் பிள்ளையில்லாமையால் ஒருபிள்ளையை அவன் தாய்தகப்பன்மாரிடத்து விலைக்கு வாங்கிக்கொள்ளுகிறானோ அவன் குணத்தினுல் தமக்குத் தக்கவனுயினும் தகாதவனுயினும் வாங்குகிறவனுக்குக் கிரீதபுத்திரனென்று சொல்லப்படுகிறான்.

10. எந்தஸ்திரியானவள் கணவனுல் நீக்கப்பட்டாவது கணவனிறந்த பின்பாவது மற்றொருவனைச் சுவேச்சையாகவே புணர்ந்து எந்தப்பிள்ளையைப் பெறுகிறாளோ அந்தப்பிள்ளையைப்பௌநற்பவபுத்திரனென்று சொல்லுகிறார்கள்.

11. ஒரு சிறுவன் தாய்தந்தை யிறந்துபோயாவது அல்லது அவர்களில் காரணமின்றி நீக்கப்பட்டவனுயாவது தானுகவே யொருவனைப் புத்திரனுக வந்தடைந்தால் அவனைச் சுயதத்தனென்று சொல்லுகிறார்கள்.

12. பிராம்மணன் தன்னுல் விவாகஞ் செய்யப்பட்ட சூத்திர மனையாளிடத்தில் காமத்தினுல் உண்டுபண்ணின பிள்ளையானவன் செய்கிற சிரார்த்தகாரியங்கள் பரலோகத்திற்கு உபயோகமாகாததாலால் உயிரோடிருந்தாலும் பிணத்தோடு சரியாகச் சொல்லப்படுகிறான். ஆதலால் அவனைப் பார்சவபுத்திரனென்று சொல்லுகிறார்கள். இவன்தான் முன்பு சௌத்திரனென்று சொல்லப்பட்டவன்.

புத்—பூமியில் புத்திரப்பேறு இல்லாதான் அடையும் நரகம்.

புழம்சலிகள்—சுபலன் முகத்துதித்த பாதாளப் பெண்கள். மிருந்த காமினிகளாய் எல்லாரிடத்தும் விபசரிக்கிறவர்.

புமன்யன்—துஷ்யந்தன் புத்திரனுகிய பரதன் தேவியிடம் பரத்துவாசர் அநுக்கிரகத்தால் பிறந்தவன்.

பும்சவனம்—1. இது கர்ப்பிணிகள் ஆண்சிசு பெறும்படி செய்யுங்கிரியை; கர்ப்பம் வியக்தமாவதற்கு முன் முதல்மாசத்தில் பூசநக்ஷத்திரத்தில் பொன், வெள்ளி, இரும்பு இவை முதலியவற்றுல் சிறு புருஷ உருச்செய்து அக்னியிற் சிவக்கக்காய்ச்சி நான்குபலம் பாலில்தோய்த்து அப்பாலைக்கர்ப்பிணிக்கு அருத்துவது. வெளுத்த தண்டோடுகூடிய நாயுருவி வேர், ஜீவகம், ரிஷபகம், முள் ஐவனம் இவைகளை அரைத்துத் தண்ணீரிற்கலக்கி அருந்தச் செய்யுங் கிரியை.

2. ஒரு விரதம், மார்கழிமாச சுக்லபக்ஷ பிரதமையில் அநுட்டிப்பது.

புரகதன்—காலபுத்திராம்சமாகிய பாரத வீரன்.

புரந்தயன்—1. (சூ.) விருஷ்ணி குமரன். இவனைத் தேவேந்திரன் அசுரருக்கு அஞ்சிச் சரண்புக இவன் இந்திரனைநோக்கி நீ எனக்கு வாகனமாயின் அசுரரை வென்று பயமகற்றுவேன் என இந்திரன் அவ்வகை இசைந்து எருதாகித் தாங்கினன். இவன் அதனுல் அசுரரைவென்று இந்திரனது பதவியை அவனுக்கு அளித்தனன். இவனுக்கு இந்தரவாகன் எனவும், ககுத்தன், புரஞ்சயன் எனவும் பெயர். இவன்குமரன் பரணன். (பாகவதம்.)

2. பூருவம்சத்து சுவீரன் குமரன். இவனுக்கு நிருபஞ்சயன் எனவும்பெயர்.

3. அணுவம்சத்து சுருஞ்சயன் குமரன்.

புரஞ்சகன்—கத்ரு குமரன். நாகன்.

புரஞ்சயன்—1. பிரகலாதவம்சத்து அரசன். இவன் மந்திரியாகிய சுநகன் என்பவனுல் கொலை செய்யப்பட்டான்.

2. விச்வபூர்த்திக்கு ஒருபெயர்.

3. அவிவேகத்தால் நஷ்டமடைந்த ஒருவன்.

புரஞ்சனை—சோமன் என்னும் வசுவின்குமரி; இவளுக்குப் பதினெருகந்திருவர் பிறந்தனர்.

புரஞ்சனன்—ஒரு அரசன். தவஞ்செய்யச் சென்று ஒரு பெண்ணிடத்தில் மோகங்கொண்டு நூறுவருடம் அவளிடம் கூடியிருந்தனன். இவன் தேவியர் புரஞ்சனி, வைதற்பி. இவன் பட்டணத்தைப் பயன்

காலகன்னிகையென்பவர்கள், அபகரித்தனர். இவன் பட்டணத்தை ஒருநாகம் காத்திருந்தது. இவன் ஸ்ரீவஇம்சைக்கு அஞ்சாதவன். இவன் தன் மனையாளேயே மனதில்வைத்து உயிர்விட்டவனுதலால் விதர்ப்பநாட்டில் பெண்ணுகப்பிறந்து மலயத்துவசனே மணக்கப்பெற்றான்.

புரந்தரசித்பாண்டியன்—வங்கியதீப பாண்டியன் குமரன். இவனது குமரன் வங்கியபதாகன்.

புரந்தான்—1. வைவச்சுத மன்வந்தரத்து இந்திரன்.

2. அக்னி.

3. மாதவன் தந்தை.

4. ஒருவேதியன் விஷ்ணுபூசாபலத்தால் சித்திபெற்றவன்.

புரமீடன்—அசமீடன் தம்பி. அஸ்திகன் குமரன்.

புரவிசுரதன்—சகதேவி குமரன்.

புரம்—(ங) இருப்புமதில், வெள்ளிமதில், பொன்மதில்களேயுடைய அரண்கள். இவையேதிரிபுரம்.

புராணம்—ஸ்ரீசிவமூர்த்தியினிடம் இவைகளேக்கேட்ட நந்திமாதேவர், சநற்குமார முனிவருக்கு உபதேசிக்க அவர் வியாசருக்கு உபதேசிக்க வியாசபகவான் சூதருக்கு உபதேசித்தனர். இப்புராணங்கள் பதினெண்வகைப்படும். அவை சைவம், பவிஷ்யம், மார்க்கண்டம், இலிங்கம், காந்தம், வராகம், வாமனம், மச்சம், கூர்மம், பிரமாண்டம், காருடம், விண்டு, நாரதீயம், விஷ்ணு, பாகவதம், பிரமம், பதுமம், ஆக்னேயம், பிரமகைவர்த்தம் முதலியன. இவையன்றி உபபுராணம் பதினெட்டுள. அவை உசனம், கபிலம், காளி, சநற்குமாரம், சாம்பவம், சிவதர்மம், சௌரம், தூர்வாசம், நந்தி, நாரசிங்கம், நாரதீயம், பாராசரீயம், பார்க்கவம், ஆங்கிரம், மாரீசம், மானவம், வாசிட்டம், இலேங்கம், வாருணம் முதலிய. இப்புராணங்களுள் சைவம், பௌஷ்கிகம், மார்க்கண்டம், லிங்கம், காந்தம், வராகம், வாமகம், மச்சம், கூர்மம், பிரமாண்டம் இவைசிவபுராணங்களாம். காருடம், நாரதீயம், விண்டு, பாகவதம், விஷ்ணுபுராணங்கள். பிரமபுராணம், பதுமபுராணமிரண்டும் பிரமபுராணங்கள். ஆக்னேயம், அக்னிபுராணம். பிரமகைவர்த்தம், சூரியபுராணம். சைவமுதலிய பத்துப்புராணங்களும், இரண்டு லக்ஷத் தறுபத்தெண்ணுயிரங் கிரந்தமுடையன. காருடமுதலிய விஷ்ணுபுராணங்கள் நான்கும் ஐம்பத்தையாயிரம் கிரந்தமுடையன. பிரமமுதலிய இரண்டும் அறுபத்தையாயிரங் கிரந்தமுடையன. ஆக்னேயம் எண்ணுயிரம் கிரந்தமுடையது. பிரமகைவர்த்தம் பன்னீராயிரங் கிரந்தமுடையது. இப்புராணங்கள், கிருதயுகத்துப் பிரமதேவரால் பிரமமெனவொன்றுகி நூறுகோடி கிரந்தங்களாயும், திரேதாயுகத்து இருடிகளால் கோடிகிரந்தங்களடங்கிய நூற்றுப்பதினெட்டுச் சங்கிதைகளடங்கிய பதினெட்டு வகையினவாகவும், துவாபரயுகத்து வியாசபகவானுல் நாண்குலக்ஷத்து எண்ணுயிரங் கிரதங்களடங்கிய பதினெண்புராணங்களாயின. இப்புராணங்கள் வியாசர் வழியாக ரோமகர்ஷணருக்கும் ரோமகர்ஷணர் சுமதி, அக்னிவர்ச்சஸ் முதலியோருக்கும் கூறவெளிவந்தன.

புராணலக்ஷணம்—இவைசர்க்கம், பிரதிசர்க்கம், மனுவந்தரம், வம்சம், வம்சானுசரிதம், ஸ்திதி, ரக்ஷணம், சமுஸ்தை, ஏது, ஆஸ்ரயம், இப்பத்து லக்ஷணங்களேயுடையன. இது கிருதயுகத்தில் நூறுகோடி கிரந்தங்களாகப் பிரமனுலும், திரேதாயுகத்தில் கோடி கிரந்தங்களாய்ப் பதினெண்பாகங்களாக இருடியாலும், துவாபரயுகத்தில் வியாசரால் பதினெண்புராணங்களாகவும், வகுக்கப்பட்டது. பின்கூறிய ஐந்தையும்நீக்கி ஐந்தெனவும் கூறுவர்.

புராணிகன்மதம்—திரிமூர்த்திகள், எழுவகைத்தோற்றம், பிரமாண்டம் இவற்றின் நிலேகளேயறிவித்துத் தான் கெடாமல் இருப்பதால் புராணமே பிரமம் என்பன். இப்புராணங்கள் சொல்லியவற்றைத் தவறிநடப்பதே பந்தம். இவைநீங்கிப் புராணம் சொன்னவழியில் நடப்பது மோக்ஷம்.

புராந்தகசோழன்—ஔவை காலத்திருந்து அவளால் பாடல்பெற்ற சோழன்.

புரி—(எ) அயோத்தி, மதுரை, மாயை, காசி, காஞ்சி, அவந்தி, துவாரகை.

புரிசைகிழார்—குன்றத்தூரில் இருந்த வேளாண்குலத்தவர். முதுமொழிக்காஞ்சி செய்தவர். சோழனுல் குடியேற்றப்பட்ட நாற்பத்தெண்ணுயிரவரில் ஒருகுடி.

புரியஷ்டகசரீரம்—பூதமைந்து - க, தன்மாத்திரையைந்து - க, ஞானேந்திரிய, மைந்து - க, கன்மேந்திரியம் ஐந்து - க. அந்தக்கரணம் - க, மூக்குணம் - க, கலாதி பஞ்சகம் - க, பிரகிருதி - க, ஆக - அ. இது சூக்ஷ்மசரீரம் எனவும்படும்.

புரிமான்—கோமதிகுமரன்; இவன் குமரன் சாதகர்ணன்.

புரீசன்—சுசாந்தி குமரன். இவன் குமரன் அரதன்.

புருகீர்த்தி—ஒரு இருடி. பிரகஸ்பதி அம்சம்.

புருகுச்சன்—மாந்தாதா புத்திரன். இவன் கஸ்யபபுத்திரர்களால் நாகர்களைப் பய முறுத்தியபடியால் நாகர் தங்கள் குமரி யாகிய நருமதையை இவனுக்கு அளித்த னர். இவன் காந்தருவரை வென்றான். இவன் குமரன் வஸுதன்.

புருகூதபீடம்—சத்திபீடங்களில்ஒன்று.

புருகோதரன்—அணு குமரன்.

புருசன்—சுசாந்தி புத்திரன்.

புருசித்—1. போஜவம்சத்தவன். தருமனுக்கு அம்மான்.

2. (சூ.) அசன் குமரன்.

3. ருசகன் குமரன்.

4 வசுதேவன் தம்பியாகிய கங்கிசனுக்குக் கங்கனிடம் உதித்த குமரன்.

புருசுண்டி—இவர் முதலில் விப்பிராதனென்னும்வேடன். தண்டகவனத்து வழிப்பறித்துத் திரிந்து ஒருநாள் அவ்வழிவந்த முற் கலமுனிவரைக் கொல்லப்போக அவரது பார்வையால் ஞானமுண்டாகி வேண்ட இவருக்கு மந்திரமுபதேசித்து ஒருமரத் தைக்காட்டி இதை நீர்விட்டு முக்காலமும் பூசிக்கவென, அவ்வாறு பலநாள் செய்தல் கண்டு முத்கலர் ஆங்கு அடைந்து பத்திக் குமகிழ்ந்து இவரிடம் கருணையால் விநாயகமந்திரம் உபதேசிக்க அதனால் தவமேற்கொண்டு விநாயகசாரூபமும் புருசுண்டியென்னும் பெயரும் பெற்றவர். மகோற் கடவிநாயகர் காசிராஜன் வீட்டில் எழுந் தருளி யிருந்தபோது அவனுக்கு இவரது மகிமையைச்சொல்லி அழைத்துவரச்சொல்ல அவன் தண்டகவனம் வந்து மகோற் கடர் அழைத்தனர்எனப் புருசுண்டி அரசனது கண்ணைமூடிக் காசியில் இருத்தினர். மீண்டும் அரசன் விநாயகர் ஏவலால் வந்து கஜாநகர் அழைத்தனர் எனக் காசியடைந்து விநாயகரைத் தரிசித்தவர்.

புருடோத்தமநம்பி— இவர் வேதியர், சிவபத்திமான். சிவமூர்த்தியைப்பாடி முத்தி பெற்றவர்; இவரது திருப்பாசுரம் ஒன்பதாந் திருமுறையிற் சேர்க்கப்பட்டது.

புருபுருஷன்—சாட்சுசமநுவின் குமரன்.

புருமித்திரன்— துரியோதனன் சபையில் இருந்த சூதில் வல்லவன்.

புருமீடன்—அஸ்தி குமரன். இவன் குமரன் பிரகதிட்சு.

புருஷ சாமுத்திரிகாலக்ஷணம்—ஒரு உத்தம புருஷனுக்கு உள்ள உறுப்புக்களுள் உன்னதமான அவயவங்கள் ஆறு, நீண்ட வுறுப்புக்கள் ஐந்து, குறுகிய வுறுப்புக்கள் நான்கு, அகன்றவுறுப்புக்கள் இரண்டு, செவ்வுறுப்புக்கள் ஏழு, ஆழ்ந்த வுறுப்புக்கள் மூன்று, இவை தொகை. இவற்றை விரிக்கின் முப்பத்திரண்டாம். அவற்றிலக்கணங்களைச் சுருக்கிக் கூறுகின்றேன். வயிறு, தோள், நெற்றி, நாசி, மார்பு, கையடி இவையாறும் உயர்ந்திருப்பின் அவன் இந்திரபோகத்துடன் இருப்பன். கண், கபோலம், செங்கை, மூக்கு, மூலை, நடுமார்பு இவை ஐந்தும் நீண்டிருப்பின் நன்மையடைவன். சிகை, சருமம், விரற்கணு, நகம், பற்கள் இவை ஐந்தும் சிறிதாயிருப்பின் தீர்க்காயுளையடைவன். கோசம், கணைக்கால், நா, முதுகு, இவை நான்கும் குறுகியிருப்பின் செல்வமுள்ளவன் ஆவன். சிரம், நெற்றி இவையிரண்டும்அகன்று இருப்பின் மிகுந்தநலம் அடைவன். உள்ளங்கால், உள்ளங்கை, கண்கள், இதழ்க்கடை, அண்ணம், நகம், இவையேழும் சிவந்திருப்பின் மிக்க இன்பத்தைப் பெறுவன். இகல், ஓசை, நாபி இம்மூன்றும் ஆழ்ந்து இருப்பின் மேலான நன்மை அடைவன்.

பெண்ணிலக்கணம்—பெண்கள், பத்மினி, சித்தினி, சங்கினி, அத்தினி என நால்வகையர். இவர்களுள் பத்மினி செண்பகமலர்போன்ற சிவந்தமேனியும், பொய்பேசாமையும், நன்மணம் தங்கிய சரீரமும், மருண்ட பார்வையுடைமையும், உடையாள். மற்றும் அவ்வகையே மற்றப்பெண்களும் ஒருவருக்கொருவர் தாழ்ந்தவர் ஆவார். அவர்களில் உயர்ந்தவள் பதுமினிசாதிப்பெண். அவ்வகைப் பெண்களுக்கும் மற்ற ஜாதிப்பெண்களுக்கும் பொதுவில் அங்கலக்ஷணங்களைக் கூறுகின்றேன். மிக நீண்டு குறுகாத வளாய்ப் பிளவுபடாத கடையினைகளையுடையவளாய்த் தழைத்து, மேகம்போலவும் வண்டுபோலவும் கறுத்துக் கடைகுழைந்து இயற்கை மணம்பெற்று நெருங்கி நெறித்து நெய்த்து இருண்ட கூந்தலையுடையாள் தன்னுயகனுக்கு மிக்க செல்வமுண்டாக்குபவள் ஆவள். யானை மத்தகம்போலத் திரண்டுயர்ந்த தலையினையுடையளாயிருப்பின் அவள் புருஷன் தீர்க்காயுள்பெற்று அரசனோடு ஒத்த செல்வமுள்ளவன் ஆவன். எட்டாம்பிறைச் சந்திரன்போல் மயிரும் நரம்புமில்லாமல் தசைபெற்று மூன்று விரல் அளவு அகன்று விளங்கும் நெற்றியையுடையாள் செல்வத்துடன் ஆரோக்கியத்தை யுண்

டாக்குவள். கண்ணின் கடைசிவந்து பசும்பால்போல் வெளுத்து நடுவிழிகறுத்து இமை கருமையாய் இருப்பின் நன்மையடைவள். புருவம் வளைந்தவில் போல் தம்மிலிரண்டும் ஒத்து இருப்பின் நன்மைபெறுவள். மூக்கு இருதொளையும் உருண்டு எட்பூவைப்போலிருப்பின் நலம்அடைவள். பின்னும் காதுகள்வெள்ளைக்கொடிபோல் நீண்டும் தாழ்ந்தும் நல்ல சுழிகளையுடையனவாயும், மூன்தள்ளியும், கபோலம் வட்டமாய், தசையுடையதாய் உயர்ந்து கண்ணாடி மண்டலம்போல் தெளிவான ஊற்றமுடையதாயும், இதழ் கொவ்வைக்கனிபோல் திரண்டு இருபக்கமும் ஒவிந்து செவந்தரேகையொழுங்காகவும், பற்கள் வெளுத்தும், மூப்பத்திரண்டிற்குக் குறையாமலும், மிகாமலும் இடைவெளி பெருமலும் இருக்கிறவள் சகலசுகத்தையும் அடைவள். மெல்லிதாய்ச் சிவந்து கோமளமாயும் உள்ள நாபியினையுடையவள்தான் இச்சித்த பொருள்களை துகருவள். தசை பெற்று வட்டமாய் இரண்டங்குல அளவினையுடையதாகி அழகாகிய மோவாய் உடையவள் எல்லாநன்மையும் அடைவள். பின்னும் முகம் அகவிதழையுடைய செந்தாமரைபோலவும், சந்திரனைப்போலவும், கழுத்துச் சங்குபோன்று தசைபெற்று நான்குவிரல் அளவினதாய்த் திரண்டு மூன்றுரேகை வரையுண்டாயிருந்தால் அவள் கணவன் அரசனோடு ஒத்தவனும். மார்புதடைபெற்றுப் பதினெட்டு விரல் அளவு அகன்று, மயிர், நரம்பு முதலிய தோன்றாமல் மிதந்து இருப்பவள் சிறப்பை அடைவள். தோள்கள் மூங்கில் களையொப்பத்திரண்டு தசையுடைத்தாய் மயிர் அகன்று எலும்பு தோன்றாமலும், கைகள் நீண்டும், உருண்டும், விரல்கள் கணுக்கள் பெற்றுச் சிறுத்தும், நகங்கள் சிவந்தும் உருண்டும், சரசரப்பின்றியும், உள்ளங்கை மிருதுவாகிச் சிவந்தும், இடைவெளியகன்று நடுவிரல் உயர்ந்து மங்கலமாகி நல்ல இலக்கணவரைகளைப் பெற்றிருப்பவள் எல்லாநன்மையும் பெறுவள். தனங்கள், கடினமாய்த் தசையுடையதாய் வட்டமாய், தாமரையரும்பையொத்து இரண்டுமொத்து, இறுமாந்து ஈர்க்கிடை துழையாவகை நெருங்கியும், வயிறு வட்டமுடையதாய் உரோமவரிசையுடன்கூடிப் பக்கங்களில் மயிர் நரம்பின்றியும், நாபிவலஞ் சுழிபெற்று, ஆழ்ந்திருப்பவள் அழியாச் செல்வமுடையளாம். நிதம்பம் இடையில் மயிர் நரம்பு அற்று இருபத்து நான்குவிரல் அளவாய்ச்சிறுத்து மெலிவதாய் மத்தகம் ஆமையின் முதுகு இரண்டும் நேர் ஒத்தும், தொடைகள், மயிர் எலும்புதோன்றாமல்யானைத்துதிக்கையையும், வாழைத்தண்டையும் ஒத்தும், முழங்கால் எலும்பு தோன்றாமல் வட்டமாய், தசையைப்பெற்றும், கணைக்கால் மயிர் நரம்பு தோன்றாது, இரண்டும் சமமாக வுருண்டு சிறுத்தும், புறவடி நரம்பு, எலும்பு, தசைபெற்றும், ஆமைமுதுகுபோல் திரண்டு உயர்ந்தும், கால்விரல்கள் சுத்தமாய் உயர்ந்து செங்கழுநீரினிதழ்போல் ஒழுங்காய்த்திரண்டும், அவற்றினகங்கள் சந்திரன்பிளவுபோல் மிருதுவாகித் தசைந்தும், உள்ளங்கால் தசைப்பிடிப்பாய் மிருதுவாய்ச் சமமாயும், மேனி பொற்சாயலாய் வியர்வு இல்லாமல் அழகாயும், தேகமணம் பாதிரி, குவளை, தாமரை, மல்லிகை, சண்பகம், போலவும், சொற்கள், கிளி, குயில், யாழ் முதலிய ஓசைபோலவும் இருப்பவள் சகலபாக்யமும் பெற்று இந்திராணிபோல் சுகம் அடைவள்.

புருவசன்—மது குமரன்; இவன் குமரன் அது.

புருவன்—சாட்சுசமனுவிற்கு நட்வலையிடம் உதித்தகுமரன்.

புருவன்மன்—ஒரு அரசன், வேட்டைக்குச் சென்று விலங்குகளை வருத்துகையில் மரீசிமுனிவர் கோபித்து நீ சிங்கமாக என அரசன் சிங்கவுருக்கொண்டு காட்டில் திரிந்துகொண்டிருந்தனன். இவ்வகை இருக்கையில் பாகவதன்ஒருவனைக்கொல்லச்செல்ல அவன் விஷ்ணுவைத்துதிக்க அதைக்கேட்டு ஞானமடைந்து முன்னுருவடைந்தவன். இவனுக்குச் சிங்கோதரபவன் எனவும்பெயர்.

புருஷமேரு—ஸ்தம்பகன் குமரன். இவன் குமரன் சுநந்தன்.

புருஷாதர்—ஒருவித இராக்கதர்; வீமனுடன் யுத்தஞ்செய்தவர்கள்.

புருஷாமிருகம்— புருஷவடிவும் மிருகவடிவும் உள்ளது; வீமசேனனைக் காண்க. தாமசமனுவைக்காண்க.

புருஷோத்தமபாண்டியன்—கருண்யபாண்டியன் குமரன்.

புருஷோத்தமம்—ஜகந்நாதஸ்தலம்.

புரு—1. சவ்வீரநாட்டில் இருந்த யாதவன். இவன் மனைவியைச் சிசுபாலன் கவர்ந்தனன்.

2. ஒரு சக்கிரவர்த்தி; தேவி ஜரை. காலகன்னிகையால் நினைத்தஇடத்தில் சஞ்சரிக்கச் சாபம்பெற்றவன்.

3. உரோமபதன் குமரன். இவன் குமரன். திருதி.

4. தேவவிரதன் குமரன்.

புரு — 1. (சந்.) யயாதிக்குச் சன்மிஷ்டையிடம் உதித்தவன். தந்தைக்கு இளமை திரும்ப முதுமையேற்றவன்.

2. வஸுதேவனுக்குச் சகதேவியிடம் பிறந்தவன்.

புருடன் — வசுதேவனுக்குச் சகதேவியிடத்துப் பிறந்த புத்திரன்

புரூரவன்—(புரூரவசு) இவன், இளன் இளை யென்னும் பெண்ணுருக்கொண்டகாலத்துப் புதன் அவளைக்கூடப்பிறந்தவன். பிரதிஷ்டானபுரம் காண்டவப் பிரஸ்த மாண்ட சந்திரவம்சத்தவன். இவன் இராச்சிய கருவத்தால் வேதியரை அவமதிக்க அவர்கள்சாபத்தால் பித்தனாய்த் திரிந்தனன். இவனது கீர்த்தியை நாரதர் யாழில் பாடக்கேட்ட ஊர்வசி, இவனையணைந்து இவனிடம் இரண்டு ஆடுகளைக் கொடுத்துவார்க்கக்கட்டளையிட்டு அரசனைநோக்கி உன்னைச் சம்போககாலத்தன்றி மற்றைக்காலங்களில் நிர்வாணமாய்க்காணின் நீங்குவேன்என்றுகூறி அரசனுடன் இருந்தனள். ஒருநாள் இந்திரன் தன் சபைக்கு ஊர்வசியைவருவிக்கக் காந்தருவர் அவளிருக்குமிடம்அணைந்து அவள்தன் ஆடுகளைக்கவர்ந்து சென்றனர். ஊர்வசிகண்டு புலம்ப இருளாகையினாலும் கள்ளர் நீங்குவார் என்ற விசுவாசியினாலும் நிர்வாணமாய்ப் படுக்கைவிட்டு வெளிவந்து காந்தருவரைத் தொடர்ந்தனன். காந்தருவர் இதையறிந்து மின்னலைப் பிரகாசிப்பித்தனர். இது காரணமாக ஊர்வசி நீங்க அரசன் ஊர்வசி மேல் பித்தங் கொண்டவனாய்ச் சரஸ்வதி நதிதீரத்தில் ஊர்வசியைக்கண்டு தன் குறை கூற அவள் வருஷாந்தத்தில் உன்னை அணைகிறேன் என்று அவ்வகை வந்து நீங்குகையில் அரசன் பரிதபிக்க ஊர்வசி அரசனை நோக்கிக் காந்தருவரைப் புசித்தால் அவர்கள் என்னை உனக்கு அளிப்பர் என்று நீங்கினள். அவ்வகை அரசன் புரியக் காந்தருவர் ஒரு ஸ்தாலியைத் தந்தனர். அரசன் அதை ஊர்வசியாக எண்ணியிருக்கச் சஞ்சரிக்காமை கண்டு காட்டில் விட்டனன். அதனை மீண்டும் போய்ப்பார்க்கக் காணாது அதினால் உண்டான அரசமரத்தை இரண்டாக்கி உருவசி சாலோக்கியத்தையெண்ணிக்கடைய அதில் அக்னியுண்டாயிற்று. அது அரசனுக்குக் குமரனாகக் கற்பிக்கப்பட்டது. இவனுக்கு ஊர்வசியிடம் ஆயு, நீமந்தன், அமவஸு, சதாயு, பிறந்தனர். (பாகவதம்.)

புரோகிதன் — 1. ஒருவேதியன். அரசன் வேதியர்க்குத் தானமளிக்க இவன் முன்னிலையாகக் கொடுத்த தனங்களைக் கொள்ளை கொண்டதனால் நரகவேதனையுழன்று பின்னர் பிரமராக்ஷஸாகப்பிறந்துவருத்திக்கபிலரால் நீங்கப்பெற்றவன்.

2. ஊரிலுள்ளார்க்கு வைதீகச்சடங்கு செய்வோன்.

புரோசன்—1. பிரியவிரதன் பேரன், மேதாதியின் குமரன்.

2. தருமனே வாரணவதத்திற்கு அனுப்பியகாலத்தில் உடன்சென்ற மந்திரி.

புரோசவன்—பிராசனனென்னும் வசுவின் குமரன்; தாய் உற்சவதி.

புரோசனன்—1. மூதலில் பாண்டவர்க்கு மந்திரியாயிருந்து துரியோதனனுடன் கூடிக்கொண்டு அரக்குமாளிகையில் ஐவரைக் கொல்ல நினைத்தவன். இவன் ஒரு சில்பி யெனவும் கூறுவர்.

2. சோமனென்னும் வசுவின் குமரன்.

3. அனிலனென்னும் வசுவின் குமரன் என்றுங் கூறுவர்.

புரோச்சிங்கம் — இந்திரப் பிரத்தத்திற்கு அருகிலுள்ள பிரதேசம்.

புலகன் — பிரமன் மானஸ புத்திரர்களில் ஒருவன். பிரமன் நாபியில் பிறந்தவன் எனவுங்கூறுவர். இவனுக்குக் கின்னரம்புருஷர் என இரண்டு குமார்கள். தேவி, கதி.

புலக்கசம்—சண்டாளசாதிகளில் ஒன்று.

புலத்தியர்—பிரமன் புத்திரர். இவர் திரணபிந்துவின் தவச்சாலையில் தவஞ்செய்கையில் அரம்பையர் நீர்வி ளையாட அச்சோலையில் வாக்கண்டு கோபித்து ஓ பெண்களே இனியென்னைதிரில் யாராவதுவரின் கருப்பமுறுகளைச் சபிக்கப் பெண்கள் பயந்து வாராதிருந்தனர். இதனையறியாத திரணபிந்துவின் குமரி இவராச்சிரமத்தருகுசெல்லக் கருப்பமுற்றுத் தந்தையிடம்கூறிப் புலத்தியரை மணந்தனள். கார்த்தவீரியனால் சிறையிடப்பட்ட இராவணனை மீட்டவர். பராசரமுனிவர் அரக்கரைக் கொலைசெய்த வேள்வியைத் தடைசெய்தவர். இவர் சரஸ்வதியிடம்செல்ல அவள் புத்திரவாஞ்

சை இல்லாதிருந்தமையால், நதியாகஎன அவளால் அரக்கர்குலத்தில் விபீஷணஞ கச் சாபமடைந்தவர். பிரமதேவன் காதிற் பிறந்தவர். இவர்தேவி ஆவிர்ப்பூ, இவர்க்கு விசிரவஸு, அகத்தியர் என இர ண்டு குமரர் உண்டு. புலம்என்றால் வேத த்தில் தவத்தை அறிவிக்கும். இவர்தவத் தால் புகழுற்றோராதலின் இப்பெயர் பெற்றனர்.

புலமையோர்—(ச) கவி, கமகன், வாதி, வாக்கி இவர்களுள் ஆசுமுதலிய நாற் கவி பாடுவோன் கவி. அரும்பொருளைச் செம்பொருணடையாக் காட்டி விவகரிப் போன் கமகன். காரணமும் மேற்கோ ளும் எடுத்துக்காட்டிப் பிறன்கோள் மறுத்துத் தன்கோள் நிறுத்துபவன் வாதி. அறம்பொருள் இன்பம் வீடுகளைக் கேட்கக்கேட்க விரித்துரைப்போன் வாக்கியாம்.

புலத்துறைமுற்றிய கூடலூர்கிழார்—இவர் யானைக்கட்சேய்மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொ றையாரின் வேண்டுகோளின்படி ஐங் குறுநூறுதொகுத்தவர். இவர் கடைச்சங் கப்புலவருள் ஒருவர். மலைநாட்டினதாகிய கூடலூரிற்பிறந்த வேளாளர். இவர்க்குக் கூடலூர்க்கிழார் என்பது இயற்பெயர். மேற்கூறிய அரசரால் ஆதரிக்கப்பட்ட வர். அவரிறந்தபின் மிகவருந்திப் புலம் பியவர். சேரநாட்டினதாகிய மாந்தையெ னுநகரம் இவராற் பாடப்பட்டது. முது மொழிக்காஞ்சியியற்றிய கூடலூர்கிழார் இவரின் வேறுயினவர். இவர்காலத்துப் புலவர்கள் குறுங்கோழியூர்கிழார் பொரு ந்தி லிளங்கீரனூர். புலத்துறைமுற்றிய என்பது இவர்க்கு அடைமொழி.

புலன்—(நி) சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம்.

புலிகடிமால்—இருங்கோவேளைக் காண்க. துவரையில் முனிவன் தடவினுட்டோன் றியோர் வழித்தோன்றி அரயத்துக்கதி பதியாய்த் தவத்திற்றங்கிய பெரியோ ரைப் பிழைப்பிப்பான் புலியைக்கடிந்த வன்.

புலிப்பாணி — போகருஷியின் மாணாக்க ராகிய சித்தர். இவர் புலியை நட்பாக்கிக் கொண்டு ஜலத்தைத்திரட்டிக் கையிற் கொண்டதால் இப்பெயர்பெற்றார் என் பர். இவர் வைத்தியத்திலும், ஜாலத்தி லும் வல்லவர்.

புலிமுகன்—1. பிரமவிஷ்ணுக்கள் ஒருவர்க் கொருவர் சண்டையிட்டு விஷ்ணு புலி முகனையும் பிரமன் மகிடனையும் இருட் டித்துவை அவ்விருவரும் சண்டையிட விஷ்ணுபிரமாதிகள் வெருவிக் கைலய டைந்தனர். பார்வதிதேவியார் சிவாஞ் ஞையால் அவ்விருவர் சிரத்தையும் அறுத் தனள். அவ்விருவருள் மகிடன் தலை பிராட்டியைத் துதித்ததால் அம்மகிட னுக்குச் சிவகணப்பேறு பிராட்டி அதுக் கிரகித்தனள்.

2. இவன் ஒரு அசுரன். தேவரை வரு த்தித் திரிந்து சிவமூர்த்தியிடம்வரச் சிவ மூர்த்தி இவன் தோலையுரித்து ஆடை யாக அணிந்தனர்.

புலையன்—சூத்திரன் பார்ப்பினியைப் புண ரப்பிறந்தவன். பறைகொட்டுபவன்.

புலோமன்—1. திதியின் புத்திரனுகிய அசுரன். இவன் விஷ்ணுவிற்குப் பயந்து பிருகுவிடம் அடைக்கலம்புக விஷ்ணு அவனைக் கொடுக்கக்கேட்க இருடி மறுத் தமையால் விஷ்ணு இருவரையுங்கொன் றனர்.

2. விப்பிரசித்தியின் குமரனுகிய அசு ரன்; இவன் இந்திரனால் கொல்லப்பட்ட வன். இவன் தங்கையாகையால் இந்தி ராணி பௌலோமியெனப்பட்டனள். இந்திராணியை இவன் குமரியெனவுங் கூறுவர்.

3. ஒரு அசுரன், இவன் பிருகுபத்தினி யாகிய புலோமையைக்கிரகித்துச் சிய வனரால் நீறுனவன்.

புலோமசை—1. இந்திராணி. புலோமன் தங்கை அல்லது குமரி.

2. பிருகுவின்மனைவி. புலோமை யெனவுங் கூறுவர்.

புலோமை—1. ஒரு அசுரன். தேவிகாள கை. இவர்கள் அறுபதினுயிரம் புத்திரர் களைப் பெற்றனர். பிரமனெயெண்ணித் தாய்தந்தையர் இருவரும் தவம்புரிந்து பலவரமும் பொன்மயமான கோட்டை யும்பெற்றுப் புத்திரரைப் பாதுகாத்தவர். புத்திரர் காலகேயர்.

2. கச்யபன் தேவி.

3. பிருகுவின் பார்யை. இவர் புலோ மன் எனும் அசுரனால் கவரப்பட்டுப் போங்காலத்தில் சியவனருஷி கர்ப்பத் திருந்து நழுவிவிழுந்தனர். அதனால் அவ ருக்கு அப்பெயர்வந்தது. பிறகு சியவன ரால் அரக்கனீறுனன். இவளை அரக்கன் கவர்ந்துசென்ற காலத்தழுத கண்ணீர் ஆறுப்பெருக அதனால் வதூசரை என் கிற நதிஉண்டாயிற்று. (பெண்ணுடன் சென்றது.) இவள் தூக்கித்துக்கொண் டிருக்கப் பிருகு உன்னை அரக்கனுக்குக்

காட்டிக்கொடித்தது யார் என்ன புலோமை அக்னியென்றுகூறப் பிருகு அக்னியைச் சர்வபக்ஷகனாகச் சபித்தனர்.

புல்கசன் — நிஷாதனுக்குச் சூத்ரஸ்திரீயிடம் பிறந்தவன், இவனுக்கு வைகல்லியெலிமுதலிய பிடித்தல் தொழில். (மது.)

புல்லவர்—ஒரு இருடி. புல்லாரணியத்தில் தவம்இயற்றி விஷ்ணுதரிசனம் கண்டவர். புல்லாரணியெனவும் இவர்க்குப்பெயர்.

புல்லாரணி—புல்லவரைக்காண்க.

புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார்— இவர், கோப்பெருஞ்சோழன் தன்மக்களோடு போர்க்கு எழுந்தபோது பாடித் தடுத்தபுலவர்.

புவநேகவாது–விஜயகூழங்கைச் சக்கிரவர்த்தி யாழ்ப்பாணத்தில் அரசுசெய்தபோது அவர்க்கு மந்திரியாயிருந்து பலதருமம் நடாத்தியபிரபு.

புவநேசன்—கானவிந்துவைக்காண்க.

புளகன்—ஒருஅரசன் அருணசலத்தில் புழுகுசாத்தி வலிமைபெற்றுத் தேவரைவருத்தத் தேவர் முறைபாட்டால் சிவமூர்த்தி இவனுக்குமுத்தியளித்தனர்.

புளிந்தர்—விதர்ப்ப அநர்த்த தேசத்தவர்.

புளிந்தன்—வைசியகுமரியை அரசன் கரவினால் புணரப் பிறந்தவன்.

புறத்திணைநன்னாகனார்—ஓய்மான் நல்லியக்கோடன், ஓய்மான் நல்லியாதன், கரும்பனூர் கிழான் முதலியவரைப்பாடியவர். இவர்க்கு நன்னாகனார் எனவும் பெயர்.

புறநானூறு — இது எட்டுத் தொகையின் ஒன்று. இது கடைச்சங்கப்புலவர்பலராற்பாடப்பட்டது. இதனால் தமிழ்நாட்டுப்புலவர் அரசர் முதலியோரது சரிதை விளங்கும்.

புறப்பொருள்வெண்பாமாலை— ஐயனாரிதனாரால் இயற்றப்பட்ட புறப்பொருள் இலக்கணம். இதுபன்னிருபடலத்தை முதனூலாகக்கொண்டது. இந்நூற்கு மாகனூர்கிழார் ஓர் உரைசெய்திருக்கின்றனர்.

புறவம்—சோழியின் திருநாமங்களில் ஒன்று, பிரசாபதியைக்காண்க.

புனாடு—தஞ்சாவூர்.

புனர்வசு—1. தரித்திரன்குமரன்; இவன் குமரன் ஆருகன்.

2. யதுவம்சத்துத்துபிகுமரன்.

புனிதவதியார்—1. காரைக்கால் அம்மையர்க்கு முதற் பெயர்.

2. காரைக்காலம்மையாரின் கணவரது இரண்டாவது மனைவியின் புத்திரி.

புனிந்தன்–நந்தகன்குமரன். இவன் குமரன் பாகவாதன்.

புஜகேசி—மானஸ மடுவிற்குக் காவலாளி.

புஜங்கத்தீராச ஸ்ரீத்தி — தாருகவனத்து இருடிகள் ஏவிய பாம்புகளை அச்சமூறுத்தி அப்புறப்படுத்திய சிவமூர்த்தியின் திருவுருவம்.

புஜங்கலளிதம்—கருடனுக்கு அஞ்சி அபயம்புகுந்த அரவரசினைக்களிப்பித்து அபயமளித்துத் தம்மிடமிருத்திய சிவன் திருக்கோலம்.

புஜபலன்—வங்கதேசாதிபதி. இவனிடம் சுசீலன் வந்து கண்டு விபூதிதரியாத உன்னிடம் தானம் வாங்கேனென்று நீங்கினன். நீங்கவே அரசன். செல்வம் நாடு முதலியவற்றையிழந்து மனைவியை வேடர் பிடித்துக்கொள்ள மறுதேயமடைந்தகள்ளனைக் கையறுப்புண்டு விதர்ப்பநாட்டின் தெருவில்சென்று சிறிது புண்ணியத்தால் சுசீலன் வீட்டுக்கடைசென்று பிச்சைகேட்கச் சுசீலன்கண்டு விபூதிதரியாதவன் அன்றேயெனப் பழையநினைவுவந்து விபூதிகேட்டுப் பழையபடி குறைந்தகையைபெற்று அரசடைந்தவன்.

புஷ்கசி—ஒரு அரக்கி, கார்க்கடனுக்கு மனைவி, இவள் குமரி கார்க்கடி. இவள்புருடனுடன்சென்று சுதீக்ஷண முனிவரை வருத்த அவரால் புருடனுடனிறந்தவள்.

புஷ்காரம்—1. சத்தத்வீபகளில் ஒன்று.

2. மாளவதேசத்துள்ள ஒருநதி.

புஷ்கரன்—1. பரதன் குமரன்.

2. வசுதேவன் தம்பியாகிய விருகன் குமரன்.

3. நளன் தாயாதியாய்க் கலியுடன்சேர்ந்து நளனுடன் சூதாடிவென்று நளனைக் காட்டிற் கனுப்பிமீண்டும் அவன் செயிக்கக் கொடுத்தவன்.

4. வருணபுத்திரன்.

5. பரதனது இரண்டாம்புத்திரன். இவன் தாபித்தநகரம் புஷ்காரம்.

புஷ்கரர்—கிருஷ்ணன் குமரர்.

புஷ்காருணி—புருவம்சத்து ருக்ஷயன் குமரன்.

புஷ்காரால்யம் — புஷ்கரத்தீவிற் கருகிலுள்ள காடு.

புஷ்கரிணி–1. வியுஷ்டிக்குத் தேவி. ஸர்வதேஜஸ் என்பவனுடைய தாய்.

2. உல்முகன் தேவி. அங்கன் தாய்.

புஷ்கரேக்ஷணிபீடம் — அறுபத்துநான்கு சத்திபீடங்களுள் ஒன்று. இது பிரபாசக்கரைக்கணுள்ளது.

புஷ்கலாநுணி—உருகூயன் குமரன். இவன் வம்சத்தவர் பிராமணராயினர்.

புஷ்கலாவருத்தம்—புட்கலாவருத்தம் காண்க.

புஷ்கலாவதி—காந்தாரநகரத்தில் பரதரால் நியமிக்கப்பட்ட பட்டணம்.

புஷ்டி—1. தருமன் என்னும் மநுவின் தேவி.

2. தகூனுக்குப் பிரசூதியிடம் உதித்த குமரி. யமன் தேவி.

3. கணபதியின் தேவி, உலகத்தில் பூசிக்கப்பெற்றவள். (பிரம்மகைவர்த்தபுராணம்).

புஷ்பகம்—இது குபேரன் விமானம்; பிரமனுல் குபேரனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. இதில் எவ்வளவினர் இருக்கினும் இடங்கொடுக்கும். இதைக் குபேரனிடமிருந்து இராவணன் கவர்ந்தனன். இராவணசங்காரத்திற்குப்பிறகு இது இராமமூர்த்தியைச் சேனையுடன் தாங்கித் திருஅயோத்தி சேர்ந்தது.

புஷ்பதந்தன்—விஷ்ணுபடன்.

புஷ்பதந்தர்—1. சிவகணங்களில் ஒருவர், இவர் தெய்வமில்லையென விகழ்ந்த பாவ மேலிட்டால் தம்மால் பூசிக்கப்பட்ட ஆன்மார்த்தமூர்த்தி மறைய அஞ்சிஞாத்திகம் பேசியவாயின் தந்தங்களே யொவ்வொன்றுகக்கழற்றிப் புஷ்பங்களாக அருச்சித்து மஹிம்நஸ்துதிகூறச் சிவபெருமான் களிப்புற்றுப் புஷ்பதந்த திருநாம மளிக்கவேண்டிய சித்திபெற்றவர்.

2. (சைநர்) ஒன்பதாவது தீர்த்தங்கரர். இவரது பட்டணம் காகந்திபுரம், இக்ஷ்வாகு வம்சத்தவர். தந்தை சுக்கிரீவமகாராஜா, தாய் சயாமை, இவர் மார்கழி மாசம் பூர்வபக்ஷபிரதமைமூலாநக்ஷத்திரத்தில் பிறந்தவர். உன்னதம் (க00)வில் வெள்ளைவர்ணம், ஆயுஷ்யம் இரண்டு லக்ஷம் பூர்வம், புத்ரன்சுமதி, விதர்ப்பர் முதலிய எண்பத்தெட்டுக் கணதார்.

புஷ்பதந்தம்—மேற்றிசையானை.

புஷ்பவாகனன்—ஒருஅரசன், இவன் காசியில் தவஞ்செய்து சிவப்பிரசாதத்தால் நினைத்தஇடஞ் செல்லத்தக்க தாமரையொன்று பெற்று அதனை வாகனமாகக் கொண்டு பிரமதேவரைப் புஷ்கரத்தீவிற் கண்டு அதற்கு அரசருக வேண்டிப்பெற்று அரசாளுகையில் பதினாயிரம் புத்ரர்களைப்பெற்றுப் பிரசேதஸ் முனிவரால் மூற்பிறப்பறிந்து மீண்டுங் காசியெய்நித் தவஞ்செய்து முத்திபெற்றவன்.

புஷ்பபத்திரை—மார்க்கண்டர் தவம்புரிந்த நதிதீரம்.

புஷ்பவந்தன்—உபரிசரவஸு குலத்தரசன்.

புஷ்பவான்—விருஷபன் குமரன். இவன் குமரன் சத்தியவிரதன்.

புஷ்பாநுஷன்—துருவன் குமாரனுகிய வத்சரனுக்குச் சர்வார்த்தியிடம் பிறந்த குமரன். இவன்தேவியர், பிரபை, தோஷை; முதற்கூறிய பிரபைக்குப் பிராதம் முதலிய குமாரரும் தோஷைக்குப் பிரதோஷன் முதலியகுமாரரும் உதித்தனர்.

புஷ்போத்கடை—விசிரவஸுவின் தேவி. சுமாலியின்பெண். இவளுக்கு மகாபாரி சுவன், மகோதரன், பிறந்தனர்.

புஷ்யமித்திரன்—1. பிரகத்தூர்த்தனுடைய சேநாதிபதி. இவன் குமரன் சுங்கன்.

2. பரதகண்டமாண்ட ஒரு அரசன். இவன் குமரன் தூர்மித்திரன்.

3. மகததேசாதிபதியாகிய பகுத்ரதன் சேநாதிபதி. இவன் அரசனைக்கொன்று தானே அரசனுயினன். இவன் குமரன் அக்னிமித்திரன்.

புஷ்யர்—இருபத்தொன்றுவது புத்தர்.

பூ—கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நீர்ப்பூ, நிலப்பூ என நால்வகைப்படும். கோட்டுப்பூ மரத்திற்பூப்பன; கொடிப்பூக் கொடிகளில் மலர்வன; நீர்ப்பூத் தடாகாதிகளில் அலர்வன; நிலப்பூப் பூமியிற்படர்ந்து விரிவன; அவை முறையே பாதிரி, மல்லிகை, தாமரை, செவ்வந்தி முதலியவை. இம்மலர்களில் புட்பவிதியிற்கூறிய முறைப்படி காலம் அறிந்து இன்னதேவர்க்கு இன்னமலர் உரிமையெனவறிந்து அம்மலர்களில் சாத்துவிக முதலிய குணங்களுள்ள மலர்களிவையென வுணர்ந்து விடியற்காலத்து வண்டுபுகாமுன் சுத்தலுய் அன்றுமலர்ந்த மலரினையெடுத்து தேவதாராதனஞ்செய்க. இம்மலர்களில் கொன்றை, ஆத்தி, கொக்கு மந்தாரை, தாமரை இவை சிவமூர்த்திக் குகந்தன. விநாயகருக்கு வெட்சி, அறுமுகற்குக் கடம்பு. குருந்து, தாமரை, அலரி இவை விஷ்ணுவிற்காம். பார்வதியார்க்கு நீலமலர், சூரியனுக்குத் தாமரை, திருமகட்குச் செந்தாமரை, நெய்தல், சரஸ்வதிக்கு வெண்டாமரை, துஷ்டதேவதைகட்குச் செம்மலர்களுமாம். மலர்களுள் அரவிந்தம், மாம்பூ, அசோகமலர், முல்லை, நீலம் இவை மன்மதனுக்குரிய பாணங்களாம். செவ்வந்தி சாரமாமுனிவரால் நாகலோகத்திலிருந்து கொண்டுவரப்பட்

டது. இவைகளுள் ஆத்திசோழனுக்கும், வேம்புபாண்டியனுக்கும், பனம்பூசோனுக்கும் மாலைகளாம். குவளை தருமராஜனுக்கும், நந்தியாவட்டம், துரியோதனனுக்கும், வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை இவை நிரைகவர் வோர் முதலியவர்க்கு மாலைக்குரிய மலர்களாம். முல்லை, குறிஞ்சி, நெய்தல், மருதம் இவை அவை மலரும் நிலத்தின் பெயருமாம்.

2. இருவகைத்து, போர்ப்பூ, தார்ப்பூ. போர்ப்பூவாவது போரில் இன்னவேந்தன் வென்றான் என்பதற்கு ஓரறிகுறி வேண்டிச் சூடும்பூ. தார்ப்பூ ஆவது ஓர் விசேடமாக இடுவது. மூருகக்கடவுளுக்குக் கடம்பினைத்தார்ப்பூவாகவும் காந்தளை அடையாளப்பூவாகவும் கூறுப.

பூகோளபகோளவிஷயம்—சகலசருதிஸ்மிருதி ஹிதிகாஸபுராணங்களிலுள்ள பிரமாண வசனங்களாலும் பிரம்மசூரிய வியாசாதி ஸித்தாந்தவசனங்களாலும் பூரணமாயிருக்கிற புராணமார்க்கதீபிகையிலுள்ள பலவிஷயங்களுள் சிலசுருக்கிக் காட்டப்படுகின்றன. அப்பிரமாணங்கள், சதுர்த்தசபுவனசப்தத்வீபசப்தசாகரங்கள் இருக்கிறதாகவும் அவற்றுள் ஜம்புத்வீபம் நடுவிலிருக்கிறதாகவும் அதின்நடுவில் மேரு இருக்கிறதாகவும் அதற்குத் தெற்கில் பாரதவருஷம், கிம்புருஷவருஷம், ஹரிவருஷம், வடக்கில் ரம்மியகவருஷம், குருவருஷம், ஹிரண்மயவருஷம், மேருவைச்சுற்றிலும் இளாவிருதவருஷம், கிழக்கில் பத்ராஸ்வவருஷமும், மேற்கில் கேதுமாலவருஷமும் இருக்கின்றனவாகவும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் பாரதவருஷம் விஷ்ணுபுராணத்தில் கூறியவிதம் சமுத்திரத்திற்கு வடக்கிலும் இமாலயத்திற்குத் தெற்கிலிருக்கின்றதாகவும், (கூ000) யோசனைவிஸ்தாரமுள்ளதாயும் சுவர்க்கமோக்ஷங்களை யடைகிறவர்களுக்குப் பிரவிர்த்தி நிவிருத்தி கர்மசாதனமான பூமிஇதுதான் என்பதாகவும் இது இந்திரத்வீபம், கசேறு, தாம்பிரபரணம், கபஸ்திமான் நாகத்வீபம், சௌமியத்வீபம், காந்தர்வத்வீபம், வாருணத்வீபம், பாரத்வீபம், என்கிற பேர்களையுடைய ஒன்பதுகண்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒவ்வொன்றும் ஆயிரம்யோசனை விரிவுடையதாயிருப்பதாகவும், சகரர் தோண்டிய உவர்க்கடலால் பெரும்பாலும் சூழப்பட்டிருக்கிறதாகவும், ஸ்ரீராமாயணம் கிட்கிந்தாகாண்டம் (சூ0) வது சர்க்கத்தில் "அயம் சுதர்ஸனத்வீபः" என்பதில் சமஸ்தபிராணிகளுடைய கண்களும்சூரியாதிதேஜசும், இந்தச்சுதர்ஸனத்வீபத்திலேயே பிரயோஜனப்படாநின்றன என்பதாகவும் ஸ்ரீமகாபாரதம் பீஷ்மபர்வத்திலடங்கிய ஜம்புகண்டபர்வத்தில் ஐந்தாம் அத்தியாயத்தில் "சுதர்சனம் பிரவக்ஷியாமி" என்பதில் ஜனங்களுக்கு நன்றாய்க் கண்ணுக்குக் காணப்படுகையாலும் வர்த்துலாகாரமாய்ப் பகவத்சக்கரசதுர்சமாயிருக்கையாலும் சுதர்சனதேவாதிஷ்டித காலசக்ராக்ஷத்திலே கோக்கப்பட்டிருத்தலாலும் சுதர்சனமென்ற பேருடையதாய் விளாம்பழம்போல நாலுபக்கமும் மண்டலாகாரமாயிருக்கையாலே கோளரூபமாயிருக்கிற தாயும் கூறப்படும். இந்தத்வீபத்தைச் சந்திரமண்டலத்திலே போய்ப்பார்த்தால். இதின்சொரூபம் நன்றாய்க் காணப்படும் என்றதாயும் இந்தப்பரதகண்டத்தில்ஒருபாதியில் முயலின் உருவத்தைப்போன்ற பூமியுடன் சிறிய அரசிலைபோன்ற பூமியும், மற்றொருபாதியில் அரசிலைஆகாரத்தைப் போன்ற பூமியுமிருக்கிறதாகவும், அவை சமஸ்தஔஷதிகளாலே சூழப்பட்டிருக்கிறவாகவும் இந்தப் பரதவருஷத்தில் முயலின் உருவம்போலவும் அரசிலையின் உருவம்போலவும் காணப்படுகிற பூமிகளை யொழிந்தவிடமெல்லாம் சிறிய பூகண்டங்களோடுகூடி ஜலமயமாக இருக்கின்றதாகவும் முயலின் உருவத்தின் தலைப்பக்கத்தையும் உடற்பக்கத்தையும் தக்ஷணோத்தரகண்டங்களாகவும், நாககஸ்யபதீப்ங்களிரண்டையும் இரண்டுகொதாகவும், தாம்பிரபர்வதத்தைத் தலையாகவும், மலையபர்வதத்தைக் கழுத்தாகவும்கூறித் தக்ஷணகண்டத்தை விவரித்துக்காட்டி உத்தரகண்டமெல்லாம் உடற்பக்கமாகச் சொல்லியிருக்கிறதாகவும், இப்பொழுது இந்தப்பரதகண்டத்தில் ஒருபாதியிலிருக்கும் முயலின் உருவத்தைப்போன்ற பூமியுடன் சிறிய அரசிலைபோன்ற பூபாகத்தில் முயலின் காதோடுகூடிய தலைப்பக்கத்தை ஆபிரிகாவென்றும், கழுத்தருகிலிருக்கும் முன்கால் பிரதேசத்தை யூரபென்றும், உடற்பக்கத்தை ஏஷியாவென்றும், சிறிய அரசிலைபோன்ற பிரதேசத்தை ஆஸ்டிரேலியாவென்றும், மற்றொருபாதியிலிருக்கும் அரசிலை ஆகாரத்தைப்போன்ற கண்டங்கள் வடஅமெரிக்கா, தென்அமெரிக்காவென்

றும், ஊணர்கள்சொல்லுவதாகவும், பார தவருஷத்தையொழிந்த வருஷத் வீ ப ங் களிலுள்ளவர்களுடைய சம்பத்தானவை மானுஷ்மாயிருந்தபோதிலும் தேவதைக ளுடைய சம்பத்தாகவே யிருப்பதாயும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பூப்பிரசுரமாயும் ஆகாயப்பிரசுரமாயும் இருக்குங்கோளங் கள் விளாம்பழங்கள்போல ஒன்றின்மேல் ஒன்றுய்க் கணக்கற்றிருக்கின்றனவாயும், மாகபூமிக்கு மேருஇருக்கிறதைப்போல இந்தப்பாரதவருஷத்திற்கும் ஒரு சிறிய மேருவும் நாபிஸ்தானமும் உண்டென் றும், கைலாசாதி பர்வதங்களுடன் கூடிக் குபேரசங்காதி தேவதைகளுக்கு வாச ஸ்தானமாயிருக்கும் மகாஹிமோத்பர்வ தம் நமக்குக் காணப்படமாட்டாதென்ப தாகவும், காணப்படுகிற இமோத்பர்வதம் மேற்சொன்ன மகாஹிமோத்பர்வதத்தி னுடைய அம்சமாய் அங்குள்ள விசேஷங் களோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற ஹிம வான் முதலியபேர்களுடைய ஓர் சிறுபர் வதமாகவும், லவண சமுத்திரத்திற்குச் சற்றுத்தூரத்திற்கப்பால் லங்கையும், அத தற்கப்பால் பொன் வெள்ளி சிகரங்களோடு கூடிச் சூரியன் தக்ஷணயனத்தில் சுவர்ண சிருங்கத்திற்குச்சரியாய்ச் சஞ்சரிக் கும் படி ஆகாசத்தை அளாவிப்புஷ்பிதகமென் று ஒரு மலையிருப்பதாகவும், அனந்தரம் சுஞ்சரபர்வதம், அகஸ்தியபவனம், போகா வதி, ருஷ்யபர்வதாதிகள் இருக்கின்றன வாகவும் அவை தேவதைகளுக்கன்றி மற் றவர்களுக்குப் புலப்படாவென்றும், இரா மாயணம் கிட்கிந்தாகாண்டத்தில் சொல் லியிருக்கிறது. காலதேச வைபரீத்தியாதி களால் இப்பொழுது இங்குள்ள கிருகக்ஷே த்திராதிகள் அடிக்கடி பூர்வநாமரூபங்களே யிழந்து வேறுநாமங்களே அடைவதைப் போலக் கஸ்யபபிரஜாபதி முதலியவர் க ளால்பகுக்கப்பட்டிருந்ததேச, நதி, வாவி, கூப, பர்வத, அரண்யாதி பிரதேசங்களும் முன்னெழிந்த பேரொழிந்து புதுப்பெ யர்களைப் பெற்றிருக்கின்றன. இதை அறியாதார் குற்றங்கூறுவர்.

பூங்கணுத்திரையார்—ஒரு செந்தமிழ்ப்புல வர்.

பூங்கோதை—மதுரையில் இருந்த கல்வி வல்ல ஒருதாசி, இவள் சீதக்காதியென் னும் காயலாலுகிய பிரபுலிற்குக் காமக் கிழத்தியாயினமையால் இவளை இனத்த வர்கீக்கினர். இவள் ஒருமுறை கள்ளரால் பறிக்கப்பட்டுப் பொருள்இழந்து மீண் டும் "அப்பிரபுவை நோக்கி யிரக்கமாய் "தினங்கொடுங்குக்கொடையானேதென் காயற்பதியானே சீதக்காதி, யினங்கொடு த்த வுடைமையல்ல தாய்கொடுத்த வுடை மையல்ல வெளியாளாசை, மனங்கொடு த்து மிதழ்கொடுத்து மபிமானத்தனைக் கொடுத்து மருவிரண்டு, தனங்கொடுத்த வுடைமையெல்லாங் கள்வர் கையிற்பறி கொடுத்துத் தவிக்கின்றேனே. என ப் பாடி மீண்டும் பொருள்பெற்றனள்".

பூசல்நாயனூர்—திருநின்றவூரில் இருந்த வேதியர். இவர் சிவாலயஞ்சமைக்க ஆய த்தங்கொண்டு பொருள் இல்லாமையால் மனத்தால் சிவாலயம் ஒன்று இயற்றிக் கும்பாபிஷேகத்திற்கு நாள் வைத்தனர். காடவர்கோன் என்னும் அரசன் தான் சிவாலயத்திருப்பணி முடித்துக்கும்பாபி ஷேகஞ்செய்வதற்கு நாயனூர் வைத்த நாளே வைத்தனன். சிவமூர்த்தி அரசன் கனவில் எழுந்தருளி நான் பூசல் கும்பாபி ஷேகத்திற்குப்போகிறேன் நீ மற்றொரு நாள் வைத்துக்கொள்க என்று திருவாய் மலர்ந்து அந்தர்த்தானமாயினர். இதைக் கனவில் உணர்ந்த காடவர்கோன்திரு நின்றவூர் வந்து திருக்கோயிலைக்காணுது பூசல் நாயனூரின் மகிமை கண்டு பணி ந்து சென்றனன். பூசல் நாயனூர் சிவப் பிரதிட்டைசெய்து கும்பாபிஷேகம் பூர் த்திசெய்து சிவபதமடைந்தனர்.

பூச்சியபாதசுவாமீ—வைத்திய சாஸ்திரம் செய்த சைநாசிரியர்.

பூதம்—(து) நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம்.

பூதங்கள்—(அ) இவை ஈச் வராக்ஞையால் திக்குலோக்காக்கநியமிக்கப் பட் டவை. கிழக்கில், சம்வர்த்தன் வெள்ளைநிறமுள் ளது. தென்கிழக்கில் உன்மத்தன் பொன் னிறமுடையது. தெற்கில்குண் டோ தரன், கறுப்புநிறமுள்ளது. தென்மேற் கில் தீர்க்கதாயன், செங்நிறமுள்ளது. மேற்கில்-ஹிரஸ்வபாதன், பசுமைநிறமுள் ளது; வடமேற்கில் சிங்கரூபன், புகை ரூபமுள்ளது. வடக்கில்-கஜமுகன், அதி ரக்தநிறமுள்ளது. வடகிழக்கில்-பிரியம் முகன், நீலநிறமுள்ளது. இப்பூதங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒருமுகம் இரண்டு அஸ் தம் உள்ளனவாய்க்கையிற்றண்டம் தாங் கிநிற்கும். (ஸ்ரீ காரணம்.)

பூதசதுர்க்கம் — காவிரிப்பூம் பட் டி னத் துள்ளது. இது தவவேடத்தைமறைந்து நீமை செய்வோரைக்கொன்று தின்னும் வாழ்க்கையுடைய பூதநிற்கும்இடம்.

பூதசந்தானன்—இரண்யாக்ஷன் குமரன்.

பூதச்சோதிசு—சுமதியின் புத்திரன்.

பூதச்சோதி—நிருகன் பேரன்.

பூதஞ்சேந்தனார் — செங்குன்றூர்க்கிழார் புத்திரர். இனியவை (கூ0) செய்தவர். மதுரைத் தமிழாசிரியர் மகனார் எனவுங் கூறுவர். இவர் சைவவேளாளர்.

பூதத்தாழ்வார் — துவாபரயுகம் எட்டுலக்ஷத்து அறுபத்தீராயிரத்துத் தொளாயிரத்திரண்டாவதான சித்தார்த்திவருஷம். ஐப்பசிமாசம் கவுமி அவிட்டத்தில் மாவலி புரத்தில் நந்தவனத்தில் உள்ள குருக்கத்திமலரில் திருவவதரித்தனர். இவர்கதாசம் "அன்பேதகளியா" என்றெடுத்து நூறுசெய்யுட்களால் திருமாலேப்பாடினவர். இவரது மற்றசரிதம் பொய்கையாரைக்காண்க.

பூதநந்தன்—கலிங்கலேதேசத்து அரசன். இவன் குமரர் பாகுபலியர் பதின்மூவர்.

பூதப்பாண்டியன் — ஒல்லையூர்தந்த பூதப்பாண்டியனுக்கு ஒருபெயர், தேவிபெருங்கோப் பெண்டு, கல்விவல்லன். இவன் புலவனும் வீரனுமாய்ச்சிறந்து விளங்கிஞன். அகநானூற்றிலும்புறநானூற்றிலும்காணப்படும் இவனதுபாடல்களானும்ஒல்லையூர்தந்தஎனும் அடைச்சிறப்பானும் இவனது புலமையும் வீரமும் உணரத்தக்கன. "மடங்கலிற் சினேஇ மடங்காவுள்ளத்...டவர்ப் புறங்காணேனையிற் சிறந்த, பேரமருண்கணிவளொடும்பிரிக" எனும் செய்யுள் இவனதுவீரத்தைக்குறிக்கும். இவன் மையல் எனும் ஊரிலிருந்த மாவன் என்பானேயும், எயில் எனும் ஊராளியாகிய ஆந்தையென்பவனேயும், அந்துவஞ்சாத்தன், ஆதனழிசி, இயக்கன் என்பவனேயும் நண்பனுகக் கொண்டவன். இவனுக்குக் கற்பினுங் கல்வியினுஞ் சிறந்த பெருங்கோப் பெண்டு சிறந்திருந்தனுளாதலின் அவளேச்சிறிதும் பிரியாதவனென்பது மேற்கூறிய செய்யுளாலறியக்கிடந்தது.

பூதப்பாண்டியன்தேவியார்—இவர் ஒல்லையூர்தந்த பூதபாண்டியரின் அருந்ததிக்கற்பின் அருங்கலே முதிர்ந்த கோப்பெரும் பெண்டிர். இவர், தங்காதலர் மாட்டுமிக்க அன்புடையார். காதலரும் அவ்வாறிருந்தனர். இவர் நற்றமிழுணர்ந்த நங்கையரில் ஒருவர் இவர்கல்விவனப்புக்குணமுதலியவுடன் ஒத்துத் தம்கணவருடனில்லறத்துணேயாய் ஒழுகு நாட்களில் அறிவில் பெருங்கூற்றம் அப்பூதபாண்டியரினின்னுயிரைக்கவர்ந்தது. இந்நிலே அறிவுடைக்கோப் பெருந்தேவியாரின் மனநிலேயையுருக்கியது. பின்னர் ஒருவாறு தேறிய தேவியார் கணவனுடன் தீப்புக எண்ணுகையில் அவ்வமயத்தில் ஆண்டுக்குழீஇயிருந்தமதுரைப்பேராலவாயிலார் முதலிய புலவரும் சான்ரோரும், தம்மோடொத்த அறிவுடையரசனே இழக்கநேர்ந்த இந்நிலேயில் தம்மோடொத்த அரசியையும் இழக்கல் ஆகுமோ என்று தேவியாரைத்தீப்புகாமல்விரைந்துதடுப்பாராயினர். அதுகண்டு பெருந்தேவியார் ஈமத்தீப்புறத்து நின்றுகொண்டு அச்சான்ரோரைநோக்கி "பல்சான்றீரே பல்சான்றீரே, செல்கெனச்செல்லா தொழிகென விலக்கும், பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான்றீரே, யணில்வரிக் கொடுங்காய் வாள் போழ்ந்திட்ட, காழ்போனல்விளர் நறுநெய்தீண்டா, தடையிடைக் கிடந்த கை பிழிபிண்டம், வெள்ளெட் சாந்தொடு புளிப்பெய்தட்ட, வேலே வெந்தை வல்சியாகப், பாற்பெய் பள்ளிப் பாயின்றுவதியு, முயவற் பெண்டிரே மல்லோமாதோ, பெருங்காட்டுப் பண்ணியகருங்கோட்டீமம், நுமக்கரிதாகுகதில்ல வெமக்கெம், பெருந்தோட்கணவன் மாய்ந்தென வரும்பற, வள்ளிதழவிழ்ந்த தாமரை, நள்ளிரும் பொய்கையுந் தீயுமோரற்றே." எனும்பாடலேக்கூறித்தீயிற்பாய்ந்து மாய்ந்தனர். இச்செய்யுளொன்றே இக்நற்றமிழுணர்ந்த மெல்லியலாரின் நற்றமிழ்ப் புலமையினேச் செவ்வி தினறிவுறுத்தும். இவரது அரிய செயலேவியந்து உடனிருந்து கண்ட மதுரைப் பேராலவாயிலார் எனும் புலவர் புறப்பாட்டுள் "மடங்கலிற் சினேஇ" எனும் புறப்பாட்டியற்றினர்.

பூதபுராணம்—இடைச்சங்க மருவியநூல், அகத்தியர் காலத்து இருந்ததென்பர்.

பூதமகீபாலன் — புள்ளலூர் வேளாளன், ஒளவையார்க்கு விருந்திட்டுப் பாடல்பெற்றவன்.

பூதம்—1. ஒரு தேவ சாதி.

2. தனக்கு உதவிபுரிந்த முசுகுந்தனைக் காக்க இந்திரனுல் அனுப்பப்பட்டுக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் கோயில் கொண்ட தெய்வம்.

3. பூதம் 5, வேதாளம், பிரம்மராக்ஷஸ், இருளன், மாடன், கறுப்பன்.

பூதராயன்—ஐந்தாமன் வந்தரத்துத் தேவன்.

பூதர் — பிரமனுலாச்யத்தினுல் படைக்கப்பட்டவர். தேவவகுப்பினர்.

பூதனை—ஒரு அரக்கி, கம்சன் ஏவலே யேற்றுக் கோகுலத்தில் இருந்த கண்ணபிரானுக்கு வஞ்சனையால் முலேப்பால் ஊட்டிமாய்க்க முயலுகையில் கண்ணனுல்

மூலவழியாக உயிருண்ணப்பட்டு மாய்ந்தவள்.

பூதன்—1. பூதாவைக்காண்க.

2. வசுதேவருக்குப் பௌரவியிடம் உதித்த குமரன்.

3. தொண்டமண்டலத்துப் புள்வேளூர் என்னும் ஊரிலிருந்து தன்னையாசித்த வித்துவான்களுக்குப் பொருள் உதவிப் புகழ் அடைந்த பிரபு. இவன் ஒரு முறை ஔவைக்கு உணவளித்து "வரகரிசிச் சோறும் வழுதுணங்காய் வாட்டும் முரமுரெனவே புளித்த மோரும், - திரமுடனே, புள்வேளூர்ப்பூதன் புகழ்ந்து பரிந்திட்டசோ,தெல்லாவுலகும் பெறும்" எனப் பாடல் பெற்றவன். இவன் ஔவையின் அருளால் நிணற்று நீர்மேலெழுந்து பாய அருள் பெற்றவன்.

பூதா—தக்ஷன் இரண்டு பெண்களை மணந்த இருடி. பாரி சரூபா, இவனுக்குப் பூத னெனவும் பெயர்.

பூதாகரன்—இவன் தேவரை இடுக்கண்படுத்தச் சிவமூர்த்தி இவன்முன் வெகு கோடி அற்புதமூர்த்தியாக எழுந்தருளிக் கொன்றனர்.

பூதி—1. ஆங்கிரசர் மாணுக்கன்; பௌத்தியன் தந்தை. பௌத்திய மன்வந்தரத்தைக் காண்க.

2. ஓர் அந்தணன் வயனங்கோடென்னு மூரிலுள்ளவன் ஆபுத்திரனை வளர்த்தவன். இளம்பூதியெனப் பெயர்பெற்றவன்.

பூதிபீடம்—சத்திபீடங்களில் ஒன்று இது பாரபூதியிலுள்ளது.

பூதேவி—திருப்பாற்கடற்பிறந்து விஷ்ணுவைச் சேர்ந்தவள். இவள் வராகாவதாரத்தில் விஷ்ணு மூர்த்தியைக்கூடி நரகாசுரனைப் பெற்றனள். பூதேவி விஷ்ணு மூர்த்தியை நோக்கித் தன்புத்திரனாகிய நரகாசுரன் சாகதிருக்கவரம்வேண்ட விஷ்ணுமூர்த்தி அவனது குற்றத்தை உனக்கு அறிவித்து அவனைக்கொல்லுகிறேனென்று கூறினர். பகதத்தனுக்கு அபயம் கொடுக்கும்படி கண்ணனைப்பிரார்த்தித்தவள். உதங்கர் குண்டலமிழந்தகாலத்து நாகலோகத்திற்கு வழியளித்தவள். சீதாபிராட்டி இராமமூர்த்தியை விட்டுப் பிரிய எண்ணியகாலத்துச் சீதையைக் கையால் தழுவித்தன்னிடம் இருக்கச்செய்தவள். சீதாபிராட்டி தன்னிடம் ஒளித்த காரணத்தால் இராமபிரானால் பயமுறுத்தப் பெற்றவள். பூபாரத்தின் பொருட்டுப் பிரமனிடம் முறையிட்டுப் பாரதம் காரணமாகப் பூபாரம் தீர்த்துக்கொண்டவள்.

பூத்திரன்—ஒரு ருஷி இவனுக்குப் பேரன் சாகன்.

பூந்துருத்திநம்பி—நம்பி காட நம்பியைக் காண்க.

பூபசூடாபணிபாண்டியன்—இராஜ சூடாமணிபாண்டியனுக்கு நண்பன்.

பூபாலகபாண்டியன் — பாண்டவர்க்குச் சிநேகனுகிய ஒருபாண்டியன்.

பூமகன்—ஒரு கிரகம். இதுபல நிறம்படத் தோன்றின் பூமிக்குத் தீமை விளைவிப்பது.

பூமா — பிரதி கர்த்தாவின் குமரன். ரய்ஸ்துதி, தேவி ரிஷிகுல்லி, குமரன் உத்கீதன்.

பூமி—இதுசைவீபூமி,பிராம்மபூமி, வைஷ்ணவபூமி, ஐந்தீரபூமி, பசுபூமி, பூதபூமி, ஆசுரபூமி, பைசாசபூமி, ராக்ஷஸபூமி, வாயுபூமி, வருணபூமி, ஆக்னேயபூமி எனப் பன்னிரண்டெவிதம். இவற்றுள். **சைவி பூமி** — கோங்குமரம், மருது, அரசு, விளா, அசோகு, ஆச்சா, நிலத்தாமரை, துளசி, அறுகு, விஷ்ணுகிராந்தி, எவிக்காது கீரை, இலவு, மலைநன்னரி, புரு, கிளி, அன்னங்களால் வியாபிக்கப்பட்டது. இது சுபத்தைத்தரும். **பிராம்ம பூமி**—வில்வம், முருக்கு, விஸ்வாமித்ரம், நாணல், மான், நன்மணமுள்ள ஔஷதிரவயங்கள், உள்ள இடங்களாம். **வைஷ்ணவபூமி**—தும்பைச்செடி, புளிய மரம், புங்கமரம், மூங்கில், பருத்தி, எருக்கு, செம்பருத்தி, அன்னப்பக்ஷி, சாமான்ய பக்ஷிமிருகங்கள், முள்ளில்லாத விருக்ஷங்களோடுகூடினது. **ஐந்திர பூமியாவது**—வாழை, பலா, மாமரம், சுரபுன்னை மகிழமரம், பாதிரிமரம், நெருச்சிலி, நெல்லி, கருநெய்தலாலும் வியாபிக்கப்பட்டு வைசியசூத்திரர்களால்வசிக்கப்பட்டதாம். **பசுபூமியாவது**—பாதிரி, அகில்களின் மணத்தால்நிறைந்தும்,கனதான்யாதி சம்பத்தைத்தருவதும், அழிஞ்சில் விருக்ஷங்களாலும், பூனை, கீரி, முயல் உடும்பு, சகோரப்பக்ஷி, செந்நாய்களால் வியாபிக்கப்பட்டதுமாம். இது ஜனங்களுக்குச்சம்பத்தும், சௌர்யவீர்யாதிகளையுண்டு பண்ணுவதுமாம். **பூதபூமியாவது**—பெருநொச்சில்,குருகத்தி, அறுகு,அழிஞ்சில், முருக்கு, மல்லிகை அலறி, இருப்பை யுடன்கூடினதும் விபூதிமணமுள்ளதும், மனிதர்க்கு அன்னத்தையும், புஷ்டியையுந் தருவது. **ஆசுரபூமியா**

வது—செராமரம், பெருமரம், மருதமரம், வெங்காயம், துஷ்டஜந்துக்கள், பருந்து, வேடர், முதலியருடன் கூடித் துர்க்கந் தந்தருவது. பைசாச பூமியாவது—இலவு, மகிழ், தான்றி, நறுவிலி, கழுதை ஒட்டகம், பன்றி, நரி, சண்டாளர், வேடர் முதலானவர்களால் நிறைந்து சவிட்டு நிலமாய்த்துர்க்கந்தத்துடன்கூடியிருப்பது. ராக்ஷத பூமியாவது—சண்டாளர், விஷம், திருடர், தலைநோய் முதலியவற்றாலும், மிளகு, வெல்லம், பரிமளவஸ்துக்களாலும் நிறைந்தது. வாயுபூமியாவது—குள்ளநரி, சுவர்க்கோழி, பருக்காங்கல் முதலியவற்றால் நிறைந்ததும் நிர்ப்பாக்கியமானதுமாம். வருணபூமியாவது—பாக்குமரங்களால் நிறைந்து சமஸ்த சித்தியைத்தருவது. ஆக்நேயபூமியாவது—சதுரக்கள்ளி, நறுவிலி மரங்களுள்ளதும், பருக்காங்கற்களுடன் கூடியதும், சவிட்டுமண் உள்ளதும், தண்ணீரில்லாததுமானது. இது சமஸ்தத்தையுங் கெடுக்கிறது. சிவபூமி, பிராம்மபூமி, வைஷ்ணவபூமி இவை பிராம்மணர்களுக்கு வாச யோக்யமுள்ளவை. பசுபூமி, அரசர்க்கும், பூதபூமி சூத்ரருக்கும், சிறந்தன. பிசாச, ராக்ஷத, அசுரபூமிகள் அந்திமர்க்குரியதாம்: பின்னும் பூமியானது ஜாங்கலம், அநூபம் சாதாரணம் என மூவகைப்படும். அவற்றுள் ஜாங்கலபூமியாவது—ஸ்நிக்தமாயும், மிகப்பெரிதாயும், மிக்க பருக்கைக்கற்களையுடையதாயும், அதிஆழமாக வெட்டப்படினும் உப்புநீருடையதாயும் உள்ளது. அநூபபூமியாவது—ஆம்பற்புஷ்பங்கள் நிறைந்திருப்பதும், செங்கழுநீர், நெய்தற்புஷ்பங்களையுடையதும், சூக்ஷ்மமான மணல்களையுடையதும், திருஷ்டிசெய்யப்படுவதும், உயரவெழும்பும் ஜலத்தின் சுரப்புடையதுமாம். சாதாரணபூமியாவது—மேற்கூறிய இருவகைக் குணங்களுள்ளதாம். ஜாங்கலபூமி, வாழை, பனை, பலா முதலிய விருக்ஷங்களும் பலவகைப் பயிர்களுக்குரியதுமாம். அநூபபூமி சமஸ்தருதுக்களிலும் சுகத்தைத்தருவதும் எல்லாஅதிகூலங்களைத் தருவதுமாம். சாதாரணபூமி மேற்கூறிய இருவகையுங்கொண்டது.

பூமிசந்திரன்—நாகபுரத்தரசன், தேவி அமரசுந்தரி, புண்ணியராசனை வளர்த்தவன்.

பூமிதேவி—கறுத்தநிறமும், கமலங்களொத்த இரண்டு கண்களும் பொன்நூலும் நூலும், இரண்டு கையும், சர்வாபரணபூஷிதையாய், கரண்டக ரூபமான கிரீடமும் சிவப்புப்புடவையும் வலக்கையில் கருநெய்தற்புஷ்ப முடையளாயிருப்பள்.

பூமித்திரன்—வாசுதேவன் அல்லது கண்ணுவன் குமரன், இவன் குமரன் நாராயணன்.

பூமிபிராட்டி—தெய்வத்துக்காசு. நம்பிக்குமரி.

பூமிமாதிலகம்—பவணமாதேவன் நகர்.

பூம்பாவையார்—சிவநேசர் குமரி. திருஞானசம்பந்தரைக்காண்க.

பூணசேநன்—கட்டியங்காரனுக்குப்படைத்தலைவன்.

பூணநாமன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

பூணபத்திரன்—1. ஒரு சிவகணத்தவன்.

2. அரிகேசனுக்குத் தந்தை. அரிகேசனைக் காண்க.

பூணவருணன்—மகததேசாதிபதி பௌத்தன். இவன்கயாவிலிருந்தபோதிவிருக்ஷத்தைச் சசாங்கன் வெட்டிஞனைக்கேள்வியுற்றுத்துக்கமடைந்து ஒருவாறு தேறி ஆயிரம் கன்றுக்களைக் கொண்டு அவற்றின் பால்கொண்டு மரத்திற்குச் சொரிந்தனன் அதனால் அம்மரம் ஓரிரவில் (எ) முழம்வளரக்கண்டு ஆநந்தமடைந்தனன். அதற்கு இவ்வகை இடுக்கண் நேரவகை மதில் செய்வித்தோன் இவனே.

பூணவித்து — பதிரிகாச்சிரமத்தில் இருந்த முநிவன்.

பூனை—அரிகரபுத்திரன் தேவி.

பூரி—1. முதனூள் பாரதயுத்தத்தில் வீராடனுடன் யுத்தஞ்செய்தவன்.

2. பூரிசிரவன் தம்பி.

3. சோமதத்தன் குமரன். சந்திரவர்க்கனம்சம். பூரிசிரவன் எனவுங்கூறுவர். (கச) நாள் பாரதயுத்தத்தில் சாத்தகியிடம் யுத்தஞ்செய்யுங்காலத்தில் அருச்சுநனால் ஒருகையறுப்புண்டு சாத்தகியாற் கொல்லப்பட்டவன்.

பூரிக்கோ—குறுந்தொகை தொகுத்தான்.

பூரிசிரவன்—பூரிக்கு ஒருபெயர்.

பூரிசிரவஸ்—பூரிசிரவனுக்குப் பெயர்.

பூரிச்சிலன்—சண்முகசேநாவீரன்.

பூரிசேநன்—சர்யாதி குமரன்.

பூரிஷ்ணன்—1. பிரமசாவர்ணிமனுப்புத்திரன்.

2. சையாதிகுமரன்.

பூரு — யயாதிக்குச் சன்மிஷ்டையிடம் உதித்தகுமரன். இவன் தன்தந்தையாகிய யயாதியின் மூப்பைத்தான் வாங்கிக்கொண்டு இளமை நல்கித் தந்தையால் இராச்

சியபட்டமடைந்தவன். குமரன் ஜன்மஜயன் (பாகவதம்).

பூருவோத்திரன்—அது குமரன்.

பூர்சகண்டகன்—விராத்திய வேதியனுக்கு அவ்விதஸ்திரியிடம் பிறந்தவன், இவனுக்கு ஆவந்தியன், வாடதாநன், புஷ்பதன், சைகன், எனப் பலதேசப் பெயர்களுண்டு. (மத).

பூர்ணிமா—மரூதிருவுதியின் குமரர், தாய்களை. இவருக்கு விரசை, விசுவகா, தேவகுல்யா என்பவர்கள் குமரிகள்.

பூர்ணபிரஜ்ஞர்—ஆநந்ததீர்த்தரைக்காண்க.

பூர்ணபத்ரன்—யக்ஷன், அரிகேசன்தந்தை.

பூர்ணன்—புத்தசிஷ்யன்.

பூர்ணிமை—தாதைக்கு அதுபதியிடம் பிறந்த குமரி.

பூர்வசன்மத் தோற்றம்—பூர்வ ஜன்மத்தில் பாபம் செய்தவன். ஆசாரியனுக்கு அடங்கி நடப்பனேல் ஆசாரியன் தண்டிப்பன். அவ்வாறு இலனுயின் அரசன் தண்டிப்பன். யாரும் உணராவண்ணம் பாபம் செய்யின் யமன் தண்டிக்கின்றனன். பாபம் செய்தவன் பிராயச்சித்தம் செய்யாமல் மரிப்பனேல் அவன் யமலோகத்தில் நெடுநாள் நரக வாசஞ்செய்து பின் நாய் கரி முதலிய பிறப்படைந்து பின் மானிட சன்மம் அடைந்து பூர்வ சன்மத்தில் செய்த பாபத்தை யாவரும் அறியத்தக்கதுறியுடையவனுவன். வார்த்தை சொல்ல வொண்ணு நெஞ்சடைப்புடையான் பொய்பேசினவன் எனவும், ஊமை, பசு விஷயத்தில் பொய் பேசினவன் எனவும், பிறன் இல்லத்தைக்கொளுத்தினவன் எனவும், குஷ்டரோகி, பிரம்மஅத்திசெய்தவன் எனவும், புழுக்குற்றபல்லன், கட்குடித்தவன் எனவும், புழுக்குற்ற நகம் உடையானைச் சுவர்ணம் திருடினுன் எனவும், விகாரமான மேனியுடையான், குருபத்தினியைப்புணர்ந்தான் எனவும், சண்டாள சன்மனைத் தன் சாதியில் வேறொருத்தியைப் புணர்ந்தவன் எனவும், தரித்திரனை ஒருவனுக்கும் ஒன்றும் கொடாதவன் எனவும் அறிக. அசத் சூத்திரனுக்குப் புரோகிதம் செய்தவன் பன்றி சன்மம் அடைவன். கிராம புரோகிதன் கழுதை ஜன்மம் அடைகிறன். ஸ்நானம் சந்தி தேவாராதனை யின்றிப் புசிப்பான் காக்கையாகிறன். வீட்டில் மறைவிடங்களில் அன்றிவெளியில் உண்டவன் நாய்காகிறன். யாரும் அஞ்ச அதட்டிப் பேசினவன் பூனைச் சன்மம் அடைகிறன். செடிகளைக்கொளுத்தினவன் மின்மினிச் சன்மம் அடைகிறன். பிராமணனுக்குத் தீயபதார்த்தம் கொடுத்தவனும், சூத்திர ஸ்திரீயைப் புணர்ந்த வேதியனும் வண்டி இழுக்கும் எருதாவர். வேதியனுக்குப் பழஞ்சோறு அளித்தவன் கருங்குரங்கா வன், காரணமின்றி விரோதித்தவன் குருடனுய்ப்பிறக்கிறன். புஸ்தகம் திருடினவன் பிறந்து சிறிது நாள் கழித்துக் குருடனுகிறன். பிராம்மண குடும்பத்தை நசிக்கச் செய்தவன் பெறுகிற குழந்தையை இழக்கிறவனுகிறன். பசிக்கிறவற்கு அன்னம்கொடாதவன் மக்களைப் பெறுதவனுகிறன். ஆடை திருடினவன் உடம்பு பிறப்பை அடைகிறன். பிறர் மரிக்கவிஷங்கொடுத்தவன் பாம்பாகிறன்; சந்நியாசி ஆச்சிரமம் அடைந்தவன் மனவியைப் புணர்ந்தவன், பிசாச சன்மம் அடைகிறன். அன்னிய ஸ்திரீகளைப் புணர்ந்தவன் சிறுவயதில் இறக்கிறன். குரு பத்தினியைக் கூட விரும்பினவன் ஒணுணுகிறன். தனக்குக் கீழ்ச்சாதிப் பெண்ணைக் கூடினவன் செந்நாயாகிறன். குளம், கிணறு தூர்த்தவன் மீன்பிறப்பு அடைகிறன். நியாய விரோதஞ் சொன்னவன் கோட்டானுகிறன். ஏகோதிஷ்டம் உண்டவன் நாயாகிறன், தத்தாபகாரம் அடைந்தவன் நரியாகிறன், இராஜஸ்திரீயைப் புணர்ந்தவன் இழிபிறப்பு அடைகிறன், வேதியருக்குத் தோஷம் கற்பித்தவன் ஆமைச் சன்மம் அடைகிறன். தக்ஷிணை பெற்று ஆராதனை வேதாத்யயனம் செய்வித்தவன் சண்டாள சன்மம் அடைகிறன், கனிவிருக்ஷங்களை வெட்டினவன் ஒரு கதியும் இல்லாதவனுகிறன், வாசனைத்திரவியங்களைத் திருடினவன் காற்ற சரீரி ஆகிறன். பிறன் பொருள் வவ்வினுன் புழுவாகிறன். (காருடம்.)

பூர்வசித்தி—அக்னியித்திரன் தேவி. இவள் பிரமனுல் அனுப்பப்பட்டு அரசனுக்கு (கூ) குமரரைப்பெற்றுப் பிரமனையடைந்தனள்.

பூர்வதேசம்—காந்தாரநாட்டின் ஒருபகுதி. இதற்கு அரசன் அத்திபதி.

பூர்வமீமாம்சகன்மதம்—நாதமாகிறசத்தமே பரப்பிரமமாய் இருக்கும். இந்தச் சத்தம் விவர்த்தன மாயையால் பஞ்ச பூதத்தையுண்டாக்கிப் பிரமாண்டத்தை ஆக்குமெனவும், ஆத்மா அறிவுள்ளவனுய் அநேகனுய் வியாபியாய்ப் புத்தியைத்தனக்குக் குணமாகவுடையனுய்ப்புத்தியைப்பொறியில் உய்த்துவிஷயங்களை அநுபவிக்கும்

பொருட்டுப்பூதத்தைப் புத்தி முதலான தத்துவங்களாகவும் தூலசூக்குமதேகங்களாகவும் கொண்டு நல்வினை தீவினைக்கீடாக நரக சுவர்க்கங்களே அநுபவிப்பாய் இருப்பனென்றும், உடலையும் சுகதுக்கங்களையும் கொடுப்பது கன்மம் அல்லாமல் வேறொரு தெய்வம் கொடுக்கிறதில்லையென்றும், ஞானத்தால் வீடுஇல்லையென்றும், வினைநீங்கா எனவும் பசுப்படுத்துயாகஞ் செய்து அந்தயாகத்திலுல் உண்டான பலன்களைச் சுவர்க்கத்தில் அனுபவித்து அந்தப்பலன் நசித்துத் திரும்பிப்பூமியில்பிறப்பன் எனவும், சுருதிமந்திரங்களால் ஜபம் பண்ணினுல் கருதிய பலன்களைக் கொடுக்குமென்றும், இவற்றுல் ஆத்மாபந்தப்பட்டு நிற்பன் எனவும் கூறுவர். இம்மதத்தில் சைமினி,சூத்திரம் செய்தவர்.

பூர்வாகமம்—சைநாகமத்துள் ஒன்று.

பூர்வாலயன்—ஒருவேதியன். ஆனந்ததீர்த்தர் குழந்தையாயிருக்கையில் பாற்பசு கொடுத்தவன்.

பூஜை—தாம் நினைத்த தேவதையை எண்ணிச் செய்யும் கிரியா பேதம். இது பாஹ்ய பூஜை என்றும், அந்தர பூஜை என்றும் இருவிதமாம். இவற்றுள் ஆன்ம ஞானிகள் பூஜை செய்யுமிடத்து மலர் பறித்தல் முதலிய வற்றுல் குற்றம் வரும். ஆதலால் அந்தர்யாக பூஜையே விசேஷமாம். கிரியாதி காரிகளுக்கே பாஹ்ய பூஜை விதிக்கப்படும். பாஹ்ய பூஜை செய்வோரும் அந்தர் பூஜை செய்தே செய்தல்வேண்டும். எனெனில் இதயத்திலிருக்கும் தியான மூர்த்தமே வெளியிலும் பூசிக்கப்படும் ஆதலால் என்க. பூஜை செய்யுமிடத்து இறைவனைத் தாம் எண்ணிப் பூசிக்கும் திருவுருவத்தில் ஆவாகித்தல், ஸ்தாபித்தல், சாந்நித்தியஞ் செய்தல் பூஜா நிமித்தம் அங்கே நிரோதித்தல், அவகுண்டனஞ் செய்தல், மூன்திரை காண்பித்தல், பாததீர்த்தஞ் சமர்ப்பித்தல், ஆசமனஞ்சமர்ப்பித்தல், அர்க்கியம் சமர்ப்பித்தல், புஷ்பம் சமர்ப்பித்தல் முதலிய சமஸ்காரங்கள் செய்து பஞ்ச பூதாதிகளாலும், உபசரிக்க வேண்டியது. அவற்றுள் நைவேத்யம் பார்த்திவோபசாரம், தீபியம், ஆப்யோபசாரம், கண்ணாடி முதலிய காட்டல், தைஜசோபசாரம், விசிறி, கவரி முதலிய காட்டல், வாயவ்யோபசாரம், ஸ்தோத்திரம் முதலியவை கூறல், ஆகாச சம்பந்தமான உபசாரங்களைச்செய்து கடவுளுக்கு மை கேட்டுக்கொண்டு பூஜா சமர்ப்பணஞ் செய்வதாம். இப்பூஜை சமயக்கோட்பாடுகளுக்குத்தக்கவாறு நூல்களிற் கூறியிருத்தலால், அவை அனைத்தும் எழுதாமல் பொதுவாகச்செய்யும் பூஜைமாத்திரமேயீண்டுக் கூறினும். இப்பூஜை சத்வராஜஸ்தாமத தேவ பேதத்தால் பலதிறப்பட்டுப் பலங்களும் வேறுபடும்.

பூலுசன்—ஒருஇருடி, சாமவேதி, இவன் சந்திதியான் சத்திய ஜநயன்.

பூழிநாடு—கள்ளிக்கோடு.

பூவாணியன்—இலை வாணியன் அரசகன்னியைப்புணர்ப்பிறந்தவன்.

பூவாகழர்த்தி—ஊழிகாலத்துப் பூமிவெள்ளத்தால் அழுந்தவராகமாய்த்தாங்கி நிறுத்திய விஷ்ணுமூர்த்தி.

பூஷா—ஒரு சூரியன் தக்ஷயாகத்தில் பற்கள் பறியுண்டவன். காச்யபருக்கு அதிதியிடம் உதித்தவன்.

பெகூதன்—தன்ஞச்சிரம தர்மம் விடாதசன்னியாசி.

பெதுமதம்—இந்தத்தேசத்தவர்களுக்கு ஐந்து தேவதைகளுண்டு. இவர்கள் ஐவரும் லோகத்தைக் காத்துக்கொண்டிவருவர். இந்த ஐவர்களில் நான்காவது தேவன் பிறந்து தற்காலம் 2225 வருஷங்களுக்கு முன் இறந்து போயினன். ஐந்தாம் தேவன் சீக்கிரத்தில் மோக்ஷமடைவன். பிறகு உலகமெல்லாம் அக்னியால் தஹிக்கப்படும். பின்னும் சுபகாரியங்களுக்குத் தேவன் கர்த்தா. கெட்டகாரியங்களுக்குப் பிசாசு கர்த்தா. இவர்களுடைய தேவாலயங்களுக்கு விர்லான் என்று பெயர். ஒவ்வொரு கோயிலிலும் 120,000 விக்கிரகங்களிருக்கின்றன. வியாதிப்போக்கு நிமித்தம் தேவப் பிரார்த்தனை செய்வர். இவர்கள் பூஜைக்குச் சோமவாரம் முக்கியம். பிசாசு வசிக்கிறதற்குத் தங்கள் வீட்டை வருஷத்தில் மூன்றுமாதம் மூடிவைப்பார்.

பேச்சமாதேவியார் — சிவமூர்த்தியைத் தாயிலி, தாயிருக்கின் பாம்பணிதல் விஷமுண்ணல் முதலிய சகியாள் எனத் துக்கித்து வருந்துகையில் சிவமூர்த்தி அம்மைக்கெதிர் ஒரு பசுங்குழந்தையாய் விளையாடப் பெச்சமாதேவியார் எடுத்து வளர்த்து வருகையில் ஒரு நாள் குழந்தை மிகவும் அழுதல்கண்டு குழந்தை இனிப் பிழைப்பதில்லை யென எண்ணிக் குழந்தைக்கு முன் உயிர்விடத்துணிந்து சுரிகை கொண்டு தம் ஊட்டியரிய எண்ணுகையில் சிவமூர்த்தி தரிசனந்தந்துஉனது

அன்பை வெளியிட இவ்வகை புரிந் தோம். உனக்குவேண்டியதைக் கேள் என அம்மை உமது திருமேனி சுகத் துடன் இருக்கவரம் வேண்டுமென அவ் வகை அருளி அம்மவ்வையெனப் பெய ரிட்டு அந்தர்த்தானமாயினர்.

பெண்ணை—சிவமூர்த்தியின் பிஞகத்தின் வழி வந்தபடியால் பிஞகினி யென்று பெயர்பெற்றது. இதுபாலாறு,செய்யாறு இரண்டிற்கும் நடுவில் இருப்பதால் வெ ண்ணெயாறு எனப் பெயர் பெற்றது. இதனை ஔவை தெய்வீகமகாராசன் கல் யாணத்திற்கு வருவித்தனள் என்பர். இது சிவமூர்த்தி நந்திமாதேவர்க்குப் பட் டாபிஷேகஞ் செய்த நீர் வழியுண்டான தாதலின் இப்பெயர் பெற்றதென்பர்.

பெண்வகை—ச. பதுமினி, சித்தினி, சங் கினி, அத்தினி.

பெந்துமான்—சூ. கேவலன் குமரன்.

பெப்புரு—ஒரு இருடி, சுகர் மாணாக்கர்.

பெரிகசு—சூ. பிரகத்துவாசன் குமரன்.

பெரிகிஷ்மதி—1. பிரியவிரதன்பாரி, விஸ்வ கர்மன் பெண்.

2. சுவாயம்பு மனுவின்பட்டணம்.

பெரிசாத்தன்—கடைச்சங்க மருவிய தமிழ்ப் புலவன்

பெரிய தம்பிரான்—தக்ஷ யாகம் அழிந்த பின் தேவர்கள் ஒன்று கூடி யாகத்தால் எற்பட்ட தேவதைக்கு இட்ட பெயர். இத்தேவரை வணங்குவோர் பெரிய யாக காரியம் போல் பலவித பண்டங்கள் சே கரித்து இத்தேவதையைப் பூசிப்பர்.

பெரியதிருமலைநம்பி—ஆளவந்தார் திருவடி சம்பந்தி. திடாம்பியாச்சானத்தைபுரு ஷன். இவர் தம் பிதா வான தெய்வத் துக்காசு நம்பிகளுடனும் இரண்டெங்கை மார்களுடனும் திருமலை சென்று தமது இரண்டு புதல்வியர்களாகிய காந்திமதி, தியுதிமதி யெனும் இருவர்களையும் ஆரூரி கேசவப் பெருமாள் வட்டமணிக்குலத் தவரான கமலநயனபட்டர், இவர்களுக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுத்து அத்வைதி யாயிருந்த கோவிந்தபட்டரை மீண்டும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவராக்கித் திருமலையில் இருந்து கைங்கர்யஞ்செய்து திருநாட் டிற்கு எழுந்தருளினர். இவர் குமாரர் பிள்ளான். இவர்க்குவட்டமணி கோவிந்த பட்டர்எனவும் பெயர். இவர் ஆளவந்தாரி டம் காலக்ஷேபஞ் சேவித்துக்கொண்டி ருக்கையில் ஆளவந்தார் திருவேங்கடத் தெந்தைக்கு நித்யம் ஒருகுடந் தீர்த்த கைங்கர்யம் செய்வார் இத்திரளில் உண் டோ என்ன இவர் எழுந்து அவ்வாறு செய்வதாகக் கட்டளைபெற்றுச் சென்று கைங்கர்யம் செய்துவருகையில் ஒருநாள் இரண்டுகோசதூரத்திலுள்ள பரபவிநாச னியில் தீர்த்தங்கொண்டு திரும்புகையில் திருவேங்கடமுடையான் ஒரு வில் லி போல் தனுர்ப்பாணியாய் இவர்க்குமுன் உலாவிக்கொண்டு விந்தைகள் செய்யா நிற்க நம்பிகள்கண்டு ஒருவில்லிக்கு இவ் வரிய அங்கலக்ஷணமுண்டோ வென்று அவன் திருமேனியைப் பார்த்துக் கொண்டே சமீபத்தில் வருகையில் வேடு வன் எதிரில்வந்து தாதா என்று அழை த்து எனக்கு மிகத்தாகமா யிருக்கிறது ஒரு சோங்கை தீர்த்தம் கொடுக்கவேண் டுமென்று இரந்து கேட்க நம்பி ஆசார்ய நியமனமில்லை யென்று போய்க்கொண் டிருக்க வில்லிபின்சென்று அவர் அறியா மல் குடத்தைத் தொளையிட்டு அதின் வழி யொழுகிய நீரை யுண்டுவிடத் தீர்த் தக்குடம் பலுக்குறையக்கண்ட நம்பி கள் இவ்வாறு திருமஞ்ன விக்னகாரி யீயன்றி வேறொருவரைக் கண்டதில்லை யென்று திருவேங்கடத்தப்பனை நோக்கி நான் மீண்டும் தீர்த்தங்கொண்டு திரும்பு வதற்குள் அப்பனுக்குத் திருமஞ்சனகா லம் தவறுமென்று திரும்புகையில் வில்லி அவரை மடக்கிச் சிரித்துக்கொண்டே தாதா நீர் தினமும் அரைக்காதவழி போய்த் திரும்பும் சிரமத்தை யொழிக்க வன்றே இவ்வாறு செய்தேன் என்று கையிலிருந்த வில்லில் அம்பைப் பூட்டி அருகிருந்த மலைக்கும்பின் உச்சியை நோக்கி யெய்ய அவ்வம்பு அம்மலையைத் தொளைக்க அவ்வழி ஒரு பெரும்பிரவாக முண்டாயிற்று. இவ்வற்புதச் செயல் கண்டநம்பி திருவேங்கடத்தப்பனென்று துணுக்குற்று நிற்க வேடன் தன்னுருக் காந்து உண்மையுருக்காட்டி யிதுவே நமக்குவப்பென்று மறைந்தனர். இவ ருக்கு அன்றுதொட்டுத் தாத தேசிகர் என்றும் தாதாசார்ய ரென்றும் பெயர் உண்டாயிற்று. தீர்த்தத்திற்கு ஆகாச கங்கையென்று பெயர்.

பெரியநம்பி — குமுதாக்ஷாம்சரான இவர் கலி (சஅடஅ) க்கு மேல் ஏவிளம்பி வரு ஷம் மார்கழி மாதம் புதன்கிழமை திரு வரங்கத்தில் அவதரித்தவர். திருக்கோட் டியூர் நம்பிக்குப் பின்வந்தவர். ஆளவந்தார் திருவடிசம்பந்தி. பெருமாள் நியமனத் தால் இளையாழ்வாரைக் காணவருகையில் மதுராந்தகத்தில் இளையாழ்வாரைக்கண்டு

பஞ்ச சமஸ்காரஞ்செய்து சிலநாள் அவருடனிருந்து திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினவர்.

பெரியபிராட்டி—1. திருமாலின் தேவி. 2. தெய்வத்தச்சரசு நம்பிகளின் பெண்.

பெரியபுராணம்—இது சிவனடியவர் மகாத்மியஞ் சொன்னநூல். இதனை இரண்டு காண்டம் பத்துச்சருக்கம் கொண்டவிருத்தச்செய்யுட்களால் சேக்கிழார்சுவாமிகள் விரித்தருளிச் செய்தனர். இது ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிச்செய்த திருத்தொண்டத் தொகையை முதனூலாகவும் நம்பியாண்டார் நம்பி அருளிச்செய்த திரு அந்தாதியை வழிநூலாகவும் கொண்டது.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை—இவர் சகம், கலி (சகஉக) சர்வசித்துஸு ஆவணிமீ ரோகணி நக்ஷத்திரம். நம்பிள்ளையின் திருவடி சம்பந்தி. இவருக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ண பாதர் எனவும் பெயர். இவர் காலத்து வேதாந்த தேசிகர் தாம்கண்ட கனவிலே யுரைத்து இவரை வழிபட்டு இவர்சொற்படி நடத்தனர் எனத் தென்னாசாரிய சாம்பிர தாயத்தார் கூறுவர். இவர்செய்த நூல்கள் தனிசுலோகி, பரந்தபடி, திரிமதசித்தாந்த சாரசங்கிரகம். கலியனருளப் பாடு திவ்யப்ரபந்த வியாக்யானம்.

பெரியஜீயர் — மணவாள மாமுனிகளுக்கு ஒருபெயர்

பெரியாண்டான்—எழுபத்திநாலு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

பெரியாழ்வார்—ஸ்ரீ கருடாம்சரான இவர் கலியுகம் (சஎ) வதான குரோதனஸு ஆனிமீ சுக்லஏகாதசி பானுவாரம்கூடின சுவாதி நக்ஷத்திரத்தில் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் ஒருபுரச்சூட வைணவருக்குப் புத்திரராய் அவதரித்து ஓதியுணர்ந்து நந்தவனம் வைத்துப் பெருமாளுக்குத் திருமாலை தொடுத்துச் சாத்துங் கைங்கர்யஞ் செய்துவருகையில் வல்லபதேவன் பொற்கிழி கட்ட அதையறுத்து விசிட்டாத்வைதம் ஸ்தாபித்துப் பட்டர்பிரான், விஷ்ணுசித்தர் எனத் திருநாமம் பெற்று அரசன்வழி விட வில்லிபுத்தூர் எழுந்தருளித் துளசிவனத்தில் ஆண்டாளைக் குழந்தையுருவாக்கண்டு எடுத்துக் கோதையெனப் பெயரிட்டு வளர்த்து வந்தனர். இவ்வகையிருக்கத்தாம் பெருமாளுக்குக் கட்டிய மாலைகளைக் கோதை தாம் சூடிக்கொடுக்க மனங் கொள்ளாராய் வேறுமாலை தொடுத்துப் பெருமாளுக்குச் சாத்தச் செல்லப் பெருமாள் கோதை சூடிக்கொடுத்தது சுத்த மெனக் கேட்டுப் பெருமாள் நியமனத்தால் கோதையை அழகிய மணவாளருக்குத் திருமணஞ் செய்வித்து (85) திரு நக்ஷத்திரம் எழுந்தருளியிருந்து அழகர் கோயிலில் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினர். இவர் அருளிச்செய்த நூல் பெரியாழ்வார் திருமொழி.

பெரியோரியல்பு—எ. அறம், பொருள், இன்பம், அன்பு, புகழ், மதிப்பு, பொறுமை.

பெரிஷ்ணுசுவன்—நிகும்பன் குமரன்.

பெருங்கதை—ஒரு தமிழ் நூல். இது பிருகத்கதையின் மொழிபெயர்ப்பு, வத்சதேசத்தரசனாகிய உதயணன் சரித்திரத்தை கூறும். இது சொன்னெக்கம் பொருளிலக்கமுற்றது ; அகவற்பாக்களாலாகியது. இது 1 - வது உஞ்சைக்காண்டம், 2 - வது இலாவாண காண்டம், 3 - வது மகதகாண்டம், 4 - வது வத்தவகாண்டம், 5 - வது நரவாண காண்டம் முதலிய வாகப் பகுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பெருங்கிள்ளி—பெருநற் கிள்ளிக்கு ஒரு பெயர். இவன் கோவலன் காலத்து உறையூர் ஆண்டவன்.

பெருங்குருகு—முதற்சங்கத்தவர். இயற்றிய இசைத் தமிழ்நூல். இறந்தது.

பெருங்குடியார்—செட்டிகள் பேதம்.

பெருங்குன்றூர்ப் பெருங் கௌசிகனார்—பல்குன்றக் கோட்டத்துச் செங்கண்மாத்துவேள் நன்னன் சேய்நன்னனைப் பாடியவர்.

பெருங்குன்றூர்கிழார்—குடக்கோ இளஞ் சேரலிரும் பொறை மீது பதிற்றுப்பத்தில் (க) பத்தைப் பாடி (கஉ,000) பொன் பெற்ற வேளாளர். வையாவிக் கோப் பெரும்பேகனால் துறக்கப்பட்ட கண்ணகி யென்பவளை அவனுடன் சேர்த்தற்கு அவனைப்பாடியவர். இவராற் பாடப்பட்டோர் மேற்கூறிய இருவருடன் உருவப்பஃறேரினஞ்சேட்சென்னி முதலியோர்.

பெருங்குறிஞ்சி—ஒரு தமிழ் நூல்.

பெருங்கோப் பெண்டு—பூதப்பாண்டியன் தேவியைக்காண்க.

பெருங்கோழி நாய்கன் மகன் கண்ணனூர்—ஒரு தமிழ்ப்புலவர். இவராற் பாடப் பெற்றோன் சோழன் போர்வைக்கோப் பெருநற்கிள்ளி, பெருங்கோழி நாய்கன் ஒருவன், ஒத்த அன்பினராகமுறுதவழிச் சிறப்பின்மை நோக்கித் தாமே காமுற்றுப்பாடல் கூறினவர். இவர்க்குப்

பெருங்கோழி நாய்கன் மகன் நக்கண்ணை யார் எனவும் பெயர் கூறுப.

பெருங் கௌசிகனார்—இரணிய முட்டத்துப் பெருங்குன்றூர்ப் பெருங் கௌசிகனார்க்கு ஒருபெயர். இவர் நன்னன் சேய் நன்னனைப் பாடியவர்.

பெருஞ் சாகாள்—அகத்தியர்க்கும் சமுத்திர கன்னிகைக்கும் பிறந்தவன். இவன் திருவாரூர்ப் புலேச்சியைப் புணர்ந்து பகவன் என்பவனைப் பெற்றான்.

பெருஞ்சாத்தனார்—1. ஒல்லையூர் கிழான் மகன். குடிவாயில் நல்லாதனாரைப் பாடப் பெற்றவன்.

2. பிடவூர் கிழான்மகன். கடைச்சங்கத்த வருள் ஒருவன்.

பெருஞ் சித்திரனார்—ஒரு தமிழ்ப் புலவர், இவர் கடையெழுவள்ளல்களையும், குமணன், இராவெளிமான் முதலியவரையும் பாடி வறுமைபோக்கிக் கொண்டவர்.

பெருஞ்சீத்தனார்—கடைச் சங்கப் புலவரில் ஒருவர்.

பெருஞ்சோ லிரும்பொறை—தகடூர் எறிந்தவன். அரிசில்கிழாரால் தகடூர்யாத்திரை பாடப்பெற்றவன்.

பெருநம்பி—குலச்சிறை நாயனாருக்கு ஒரு பெயர்.

பெருநற்கிள்ளி—உறையூர்ச்சோழன்; கோவலன்காலத்துச் சோணாடு ஆண்டவன். இவனுக்குப் பெருங்கிள்ளி யெனவும் பெயர்.

பெருநாரை—முதற்சங்கத்தவர் இயற்றிய இசைத் தமிழ்நூல்.

பெருந்தலைச் சாத்தனார்—தம்பியால் நாடு கொள்ளப்பட்டுக் காட்டில் இருந்த குமணனைக் கண்டு பாடி அவன் தன் தலை துணித்தற்கு வாள் கொடுப்ப அதனைக் கொணர்ந்து இளங்குமணற்குக் காட்டி அவன் மனத்தின் மாறுபாடு போக்கியவர். இவர் இளங்கண்டீரக்கோவும், இளவிச்சிக்கோவும், உடனிருந்த போது சென்று இளவிச்சிக்கோவை மதியாது இளங்கண்டீரக் கோவைத் தழுவி அதற்குக்காரணமும் கூறியவர். காரணம், இளவிச்சிக் கோவின் மரபின் பெண்டிரும் பாடுவார்க்குப் பரிசில் அளித்தல் காரணமாக அவனைப் புல்லினேன் உன் மரபினர் பாடுவார்க்குக் கதவடைத்தல் காரணமாக வுன்னைப் புல்லாதொழிந்தேன் என்றவர்.

பெருந்துறை—சுகுண பாண்டியனைக் காண்க.

பெருந்தேவனார்—1. கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவர். இவர் பாரதத்தை வெண்பாவாகப் பாடியவர். ஆதலின் இவர்க்குப் பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார் எனவும் பெயர். இவர் புறநானூறு முதலிய நூல்களுக்குக் காப்புச் செய்யுள் கூறியிருக்கின்றனர். இவர் தொண்டைநாட்டு வேளாளர் எனத் தொண்டைமண்டலசதகம் கூறும். திருவள்ளுவர்மாலையில் "எப் பொருளும் யாரும்" எனும் வெண்பா இயற்றினர். இவர் உக்கிரப்பெருவழுதி காலத்தவர்.

2. இவர்க்குக் கவிசாகரப் பெருந்தேவனார் எனப் பெயர். இவரும் கடைச்சங்கத்தவருள் ஒருவர்.

3 வீரசோழிய மென்னும் இலக்கணத்திற்கு உரை இயற்றியவர். இவர் சைனர்.

பெருந்தேவனார் பாரதம்—வெண்பாவாகப் பெருந்தேவனாரால் பாடப்பட்ட பாரத கதை.

பெருந்தேவி—திருக்காஞ்சியில் பூபிராட்டியின் திருநாமம்.

பெருமகள்—கோவலனுக்குத் தாய். கோவலன் இறந்ததை மாடலனுற் செவியுற்று இறந்தவள். இவளுக்குப் பெருமனைக் கிழத்தி யெனவும் பேரிற்கிழத்தி யெனவும் பெயர்.

பெருமலை—சேரநாட்டில் உள்ளமலை.

பெருமாக் கோதையர்—சேரமான் பெருமாணாயனாருக்கு ஒரு பெயர்.

பெருமிழலைக் குறும்பநாயனார்—இவர் பெருமிழலையென்னும் ஊரில் திருவவதரித்துச் சிவபக்தி, அடியவர் பக்தியாற் சிறந்து ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் திருவடிகளின் தியானமே மோக்ஷசாதனமெனக்கண்டு அவரை அகத்தும் புறத்தும் சிந்தித்திருப்பவர். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்குத் திருவஞ்சைக் களத்துச் சிவபெருமான் உத்தர கைலாசத்தை அடையக் கட்டளை யளித்ததை யோகத்தால் உணர்ந்து அவரைப் பிரிந்துவாழேன் என்று அவருக்குமுன் யோகத்தால் பிரமரந்திரம் திறக்கச் சிவபெருமான் திருவடியடைந்தவர்.

பெரும்பதும்னார்—ஒருதமிழ்ப் புலவர்.

பெரும்பொருள்விளக்கம்—இது ஒருதமிழ் நூல்.

பெரும்பாணாறு—தொண்டைமானிளந்திரயனைக் கடையெழூர் உருத்திரங் கண்ணனார் பாடிய அகவற்பா.

பெரும்பெற்ற புலியூர்நம்பி—பாண்டிநாட்டில் வேம்பத்தூர் சோழியர் குலத்தில்

கௌணிய கோத்திரத்தில் பிறந்த வேதி யர். இவர்க்குத் தில்லைநம்பியெனவும் ஒரு பெயர். இவர் திருவாலவாயுடையார் திரு விளையாடல் பாடியவர். இவர் வேம்பத் தூர் சங்கத்தவர்.

பெரும்பொழுது—சித்திரையும் வைகா சியும் இளவேனில், ஆடியும் ஆனியும் முது வேனில், ஆவணியும் புரட்டாசியும் கார்ப் பருவம், ஐப்பசியும் கார்த்திகையும்கூதிர்ப் பருவம், மார்கழியும் தையும் முன்பனிப் பருவம், மாசியும் பங்குனியும் பின்பனிப் பருவம், இவற்றை வடநூலார் முறையே வசந்தருது, கிரீஷ்மருது,வருஷருது, சரத்ருது, ஏமந்தருது, சிசிரருது, என்பர்.

பெருவாயினன்—முள்ளியாசிரியர் தந்தை; இவர்க்குப்பெருவாயின் முள்ளியார் எனவும் பெயர். ஆசாரக்கோவை தமிழிலியற்றியவர். இவர் சைவர்.

பெருவியன் மதம்— (Peruvian) இவர்கள் மான் கோகூபர் என்னும் தர்மசாஸ்திரி காலத்தில் சூரியசந்திரர்களைத் தேவதைகளாகப் பூசித்திருந்தனர். சூரியன் சிருஷ்டி கர்த்தா இவன் இடி மின்னல்களைத் தூதர்களாக நியமித்துக்கொண்டு இருப்பன். துஷ்டர்களைச் சிக்ஷித்துக் கொண்டிருப்பன். ஹான்கான் என்னும் தேவன் சிரஞ்ஜீவி தருபவன். அபஜிதான் என்னும் தேவன் கருபை செய்பவன் சூரியன் தேவி சந்திரன் என்பர். குருக்கள்மார் தேவாலயங்களில் வசிப்பர். இம் மதத்தவர் ஆடுகளையும் பசுக்களையும் தேவர்களுக்குப்பலியிடுவர். ஒவ்வொருகாலங்களில் நரபலியுமிடுவர். கொஞ்சமாகப் பாபஞ்செய்தவர்கள் தங்கள் விரல்களை யாயினும் காதுகளையேனும் மற்ற அவயவங்களில் ஏதேனும் ஒன்றை அறுத்து இரத்தத்தை ஒழுகவிடுவர். இவர்களில் சகோதரர் தமக்கைப் பெண்களை விவாகஞ் செய்துகொள்வர். இவர்கள் சித்தாந்தத்தில் மறுஜென்மமில்லை.

பெலஸதனன்—சூ. பாரியாத்திரன்குமான்

பெலிபகன். ஓர் சூத்திரன். சுசர்மாவைக் கொன்று இராச்சியத்தைக் கிரகித்தவன். இவன் தமயன் கிருஷ்ணன்.

பெலி — ரைவதன் என்னும் மனுப்புத்திரன்.

பேற்றன் சாம்பான்—உமாபதி சிவாசாரியாரைக்காண்க.

பெனின் அண்டாமதம்—இத்தேசத்தவர் துஷ்டதேவதைகளை ஆராதித்துக்கொண்டு அத்தேவதைக்கு நரபலிமுதலிய பலிசெலுத்துவர், ஆயினும் சிருட்டிகர்த்தாவான தேவன் ஒருவன் உளன் என்றும் அவன் பல விதத்திலும் சத்கார்யஞ்செய்பவன் ஆதலால் அவன் கெடுதி செய்யாதல் பற்றி அவனை வணங்கார். துஷ்கார்யஞ் செய்யும் தேவதையை மாத்திரம் வணங்குவர். பாவநிவாரணத்தின் பொருட்டுப் பிரார்த்தனைசெய்வர். இச்சாதியர்களில் பெண்களும் பிள்ளைகளும் தேவர்களை ஆராதித்தல் இல்லை. யுத்தத்தில் இறந்தவர் மோக்ஷமடைவர் என்பது இவர்கள் சித்தாந்தமாதலால் பிரேதங்களின் கைகளைப்பின்புறங்கட்டி நிற்கச் செய்து ஆயுதங்களாலும் பாணங்களாலும் அலங்கரித்துப் புதைப்பர். இராஜாக்களும் தனவான்களும் செத்தால் அவர்க்குப் பணிவிடைசெய்தற்பொருட்டு அவருடன் நாலைந்து பெயரைச்சேர்த்துச் சமாதிசெய்வர்.

பேகன்—கடையெழுவள்ளல்களில்ஒருவன் ஆவியர் குடியிற் பிறந்தவன். மலைநாடன் மயில்குளிர்ந்துகூவியதென்று ஆடையளித்தவன். கபிலபரணர்க்கு உபகரித்தவன். இவன் மனைவி கண்ணகி இவளை வேறொருத்தி காரணமாகத்துறந்தவன். இவனைப் பாடினோர், கபிலர், பரணர், அரிசில்கிழார் பெருங்குன்றூர் கிழார்.

பேடு—1. இது-வாணசுரன் நகரத்திருந்த தன் மகளாகிய அநிருத்தனைச் சிறைமீட்டு ஆண் திரிந்த பெண்கோலத்துடன் காமன் ஆடியகூத்து.

2. இது இருவகைத்து ஆண்பேடுபெண்பேடு என, அவற்றுள் ஆண்பேடாவது ஆண்மைத் தன்மையின் றிரிதல் அதாவது, விகாரமும் வீரியமும் நகரும் பெற்றியும் பத்தியும். பிறவு மின்றுதலும் பெண்மைக்கோலமாகிய மூலமுதலியபெண்ணுறுப்புகள் பலவுமுளவாதல். பெண்பேடாவதுபெண்ணுறுப்புகள் பலபெற்றும் ஆண்தன்மையை அவாவியிருத்தல்; இதனை, "சுரியற்குடி மருள்படு பூங்குழல், பவளச் செவ்வாய் தவள வொண்ணகை, ஒள்ளரி நெடுங்கண் வெள்ளி வெண்டோட்டுக், கருங்கொடிப் புருவத்து மருங்குவளை பிறைநுதல், காந்தளஞ் செங்கை யேந்திள வனமுலை, அகன்ற வல்குலந்துண் மருங்குல், இகந்த வட்டுடை வெழுதுவரிக்கோலத்து, வாணன் பேரூர் மறுகிடை நடந்து, நீணில மளந்தோன் மகன் மூன் னுடிய, பேடிக் கோலத்துப் பேடுகாண் குருரும்." என்பதால் ஆண்பேடாவதறிக. பேடியினிலக்கணமாவது, நச்சுப் பேசுதல், நல்லிசையோர்

தல், அச்சுமாற லாண் பெண்ணுதல், ஒருகையை வீசிநடத்தல், தலையில் ஒரு கைவைத்தல், எதிர்ந்தோரைக் கண்டு விலகல், எதிர்ந்தோர்மேற் செல்லுதல், பார்வை வேறுபடுதல், பிறருக்கு நடுநடுங் கிச் சுழன்றுதிரிதல், பிறரைக்கண்டு நகைத்தல், நாணுதல், திரிதல், பலநாட்களஞ்செய்தல், பக்கம்பார்த்தல், பதுங்கித்திரிதல், காரணமில்லாமற் பலவற்றைக் கோபங்கொண்டுபேசல், தன்மூலையைத்தானே வருத்தல், அசக்கல், அழுதல், சோர்ந்தருவருத்தல், குறுக்கிக்கூட்டிப்பார்த்தல், இடையில் ஒரு கைவைத்தல், அதனைவாங்கல், இரங்கிப்பேசல், எல்லென்றுபாடுதல்முதலிய.

பேணபன் — வானப்பிரத்த உட்பகுப்பினன் தானே மாத்தினின்று விழும் பழத்தால் ஜீவிப்பவன்.

பேதவாதசைவன்—உயிர் மெய்ஞ்ஞானஞ் சேர்ந்தபோதே மலம் நீங்கப் பெறுமென்றும், இதுவே முத்தியென்றுங் கூறுவோன்.

பேதம்— கூ- சுகதபேதம், சுசாதிபேதம், விசாதிபேதம். அவையாவன:—மாத்திற்கிலே, அரும்பு, பூ, காய் முதலிய சுகதபேதம். மாத்திற்கு மற்றமரம் சுசாதிபேதம். மாத்திற்குக்கல், விசாதிபேதம்.

பேயனார்—ஐங்குறுநூற்றில் மூல்லைத்திணை பாடியபுலவர். கடைச்சங்கமருவிய புலவர்.

பேயார்—காரைக்காலம்மையார்க்குப் பேய் வடிவுவுற்ற பின் வந்த பெயர்.

பேயாழ்வார்—இவர் நந்தகாம்சமாய்த்துவாபாயுகத்தில் எட்டுலகுத்து ஆருயிரத்து இருநூற்றுத் தொண்ணூற்றேராவதான சித்தார்த்தி வருஷம் ஐப்பசி மீ தசமி சதய நக்ஷத்திரம் வியாழக்கிழமை திருமயிலைக் கேசவப்பெருமாள் சந்நிதிக்கு அடுத்தபொய்கையில்மலர்ந்த அல்லிப் புஷ்பத்தில் அவதரித்தவர். இவர் நந்தகாம்சம். இவர் நெருக்குண்டதனால் பெருமாளே ஞானக் கண்ணைக்கண்டு "திருக்கண்டேன்" என்கிற மூன்றுந்திரு அந்தாதி நூறுபாடலும் திருவாய்மலர்ந்தனர். இவரது மற்ற சரிதையைப் பொய்கையாரைக் காண்க.

பேய்கள்—1. சிருட்டிசெய்யஅறியாமல்பிரமன் அழுத கண்ணீரில் உதித்த தேவவகுப்பினர். இப்பேய்வகுப்பினர்க்குஉணவு, "நீறிடாராஜை நினைத்திடாரீசனிமலவஞ்செழுத்தினை நாவாற், கூறிடார் சிவனைப் பூசனை புரியாருண்டிடுங் கோதுசேருணவு, மாறிடாவிதியிற் சொத்தமேயாதிமாகடன் செய்திடாரென்று, மூறிடாவெந்தீச் சினத்தினர் முடையூனருந்துவோருணவும்." "புனிதவாமயத்தின் மெழுகிடாவகத்திற் பொங்கிருண்மணிவிளக்கேற்ரு,மனையினிலுணவும்பூப்புறு மடந்தைவரிவிழி கண்டிடுமுணவும், பனிகொள்பூங்கூந்தற் பரத்தையர் தம்பாலுண்டிடும் பதகர்த முணவும், கனியுமாகருத்தினிவேதனஞ் செய்யா துண்டிடுங் கயவர்த முணவும்." "அதிதியர் பசிப்பவுண்பவருணவு மையமீந்துண்டிடாருணவும், பதிதர்பாலுணவும் பன்றிகாய் முதலபயின் மனை யுணவுநீர் படியா, மதிதுதன்மாதர் சமைத்திடுமுணவும் வனப்பழிமட்கலத் துணவும், முதிர்மயி ரணைந்த வுணவுமே யாங்களுண்டிடு முண்டிமற் றுரவோய்." என்பதாலறிக. இவை அகாலமிர்த்யு அடைந்து காலம் வருந்துணையும் அந்தராத்மாவாய் இருக்கும் பைசாசவகுப்பு.

2. ஒரு தேவவகுப்பினர்.

பேய்மகள்இளவெயினி — இவர் நற்றமிழுணர்ந்த செல்வ வேந்தனுய்ச் சிறந்தபாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ எனுஞ் சேரமானைப் பாடியவர். இவர் பாடியது "அரிமயிர்த்திரண் முன்கை" எனும் புறப்பாட்டாகும். இச்செய்யுள் வஞ்சிவேந்தனுகிய சேரன் வலியோடெதிர்ந்தவருடைய புறக்கொடையைப் பெற்ரூன், அப்புறக்கொடையைப் பெற்ற வலியவேந்தனது வீரத்தைப் பாடிய பாடினியும் பொன்னுற்செய்த இழை பலபெற்ரூள். அவனுக்கேற்பப் பாடவல்லபாணனும் வெள்ளிநாராற் ரெடுக்கப்பட்ட தாமரைப்பூப் பெற்ரூன். யானென்றும் பெறவில்லை, யென்பதைத் தெரிவிக்கும். இவர் தம் மந்திர வலியாற் பேயைத் தம் வயமாக்கவல்லவராதலின் பெற்ற பெயரா யிருக்கலாம்.

போருளாளன்—திருக்காஞ்சியில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமாள்.

போருளாளனப்பை—போருளாள ஜீயரால் தோல்விசெய்யப்பட்டு அவரை ஆச்ரயித்த வித்துவான்.

போருளாளஜீயர்—போருளாளைய ரெனத் தேசிகரிடம் ஆச்ரயித்தவர். பின்தேசிகரிடம் சந்நியாசமடைந்து தேசிகரிடம் வாதத்திற்கு வந்தவர்களைச் செயித்துத் தேசிகரால் பிரமதந்திர சுவதந்திரர் எனப் பெயர்பெற்றுப் பலரை ஸ்ரீ வைஷ்ணவராக்கித் திருமலையில்பெருமாள் நியமனப்

படி கைங்கர்யங்களைச் செய்து கொண் டிருந்துதிருநாட்டிற்கு எழுந்தருளினவர்.

போளிப்பாக்கம்நயினர்—நயினராசாரியர் திருவடிசம்பந்தி.

போசிரியர்—ஒருஉரையாசிரியர். இவரது நாடு முதலிய புலப்படவில்லை. ஆயினும் சிலர் மதுரையென்பர். ஆதலால் இவரை மதுரையாசிரியர் என் று ங் கூ று ப. பழைய வுரையாசிரியர்களில் ஒருவர். திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார்க்கும்குறுந் தொகையில் (க அ0) செய்யுட் களுக்கும், தொல்காப்பியத்திற்கும் உரைசெய்திருக் கின்றனர். இவரை நச்சினர்க்கினியர், உரைச் சிறப்புப்பாயிரத்தில் "நல்லறிவு டையதொல்போசான்" என்றெடுத்துக் கூறியதனு னிவர் அவர்காலத்திற்கு முந் தியவர் எனத் தோற்றுகிறது. இவர்கா லம் இருக்கை முதலிய ஒன்றும் தெரிய வில்லை.

போவூர்ப் பிரபு—அரசனுல் தூ ரத் தப் பட்ட நந்தன் சாம்பானென்னும் புலைய னுடன் உண்டு அவனைக் காத்தவர். தொ ண்டை நாட்டுப் போவூரில் இருந்த பிரபு. வேளாளர்.

போறு—சேரநாட்டுள்ள ஆறு.

போழ்கிழத்தி — கோவலன்தாய். கோவல னிறந்தசெய்தி மாடலனுலறிந்து உயிர் துறந்தவள்.

பேருசங்கன்—சசிபிந்து பாட்டன்.

பேரெயின் முறுவலார்—நம்பிநெடுஞ்செழி யனைப் பாடியவர்.

பேறு—(கசு) புகழ், கல்வி, வலி, வெற்றி, நன்மக்கள், பொன், நெல், நல்லூழ் நுகர் ச்சி, அறிவு, அழகு, பெருமை, இளமை, தூணிவு, நோயின்மை, வாழ்நாள்.

பேறையூரான்—இவர் ஒரு வேளாளர். வித் துவானுக்கு நல்ல உணவாதிகள் கொடுத் துத் தாம் உப்பில்லாக்கூழுண்டு வெளி வந்தபோது வித்வான் நீர் நல்லுணவு உண்டீரெனக் கேட்க வயிற்றைப் பீறிக் கூழைக்காட்டியவர்.

பைங்கூர்—சாதுசாரணர் மாணுக்கர்.

பைங்களசிவர்—சைவபத்ததி செய்த சிவா சாரியருள் ஒருவர்.

பைசாசர்—ஒருவகைத் தேவ சாதியர். பிர மனுல் ஆச்யத்தினுல் படைக்கப்பட்டவர். வாயுப்போல் உருவுடையவர்.

பைசாசி—பிராக்ருத பேதம். இது பிசாச தேசத்தவரால் வழங்கப்பட்ட பாஷை. இது பைசாசி, சூசிகாபைசாசி எனவும், வழங்கும். பாஹ்லிக,கேகய, நேபாளதே சங்களைப் பிசாச தேசமென்பர்.

பைப்பிலாயம்—பிப்பல முனிவரியற்றிய வேதசாகை.

பையன்மகருஷி கோத்ரன் — காவிரியைப் பருத்தியால் அணைத்துக்கீர்த்தி பெற்ற வைசியகுல முதல்வன்.

பைரவர்—தக்ஷன், விஷ்ணு, பிரமாதிகளு க்கு அகங்காரம் மேலிட்டகாலத்து அவர் களைச்சிவாஞ்ஞையால் சிக்ஷித்துஅநுக்கி ரகித்த சிவாவசரம். இவருக்கு வேதஉரு வமாகிய நாய்வாகனம். இத்திருநாமத்து ப, ர, வ, சிருட்டியாதிமுத்தொழில்களை யுணர்த்துவது.

பைரவருஷி — ஆங்கீரஸ ருஷி கோத்திரர். இவர் கழுத்தில் பரிச்சித்துப் பாம்பைச் சுற்றினன். இவருக்கு மறுபெயர் சமீக ருஷி.

பைரவன்—1. கனக விசயருக்கு நண்பன்.
2. ஆரிய அரசர்களில் ஒருவன்.

பைரவி—சத்தி.

பைரவிபீடம்—சத்திபீடத்தொன்று.

பைலர்—வியாசர் மாணுக்கர்; தருமர்செய்த இராஜசூயத்தில் ஹோதாவாக இருந்தவர்.

பொதட்டெழினி—அதியமான்மகன்.

பொங்குசநி—சநி இரண்டாமுறைவருவது.

பொதை—வீரவிரதன் தேவி.

பொதியில்—பாண்டி நாட்டில் உள்ளமலை. தேவர் முனிவர்க்குப் பொதுவாய் இருத் தலின் இப்பெயர் பெற்றது. இதன்வளங் காணவந்த காயசண்டிகை விருச்சிகன் சாபத்தால் யானைத்தீ நோயடைந்தாள். அகத்தியர் இருக்கை.

பொதும் பிற்புவலாளனுங் கண்ணியார்—கடைச்சங்கமருவியபுலவர்.(அகநானூறு.)

பொத்தியார் — இவர் கோப்பெருஞ்சோ ழன் உயிர்த்தோழர். இவரது நகரம் உறை யூர். இச்சோழன் வடக்கிருத்தற்குச் செல் லும்போது அவனுடன் செல்ல அவன் நீர் புதல்வனைப்பெற்றபின் வருகவென உடன்பட்டு மீண்டு புதல்வனைப்பெற்று வடநாடுசென்று சோழன் நடுகல்கண்டு வருந்தி "எனக்கு இடந்தா" என்று கேட்டு அவன் இடங்கொடுக்க அவனைப் பாடித்தாமும் உயிர்நீத்தனர். இவர் பிசி ராந்தையாரையும் பாடினர் என்பர்.

பொதீதைப்பசலையார்—கடைச்சங்கத்துப் புலவர். (அகநானூறு.)

பொப்பண்ணகாங்கெயர் கோன் — அடி யார்க்கு நல்லார் என்னும்கவியைச்சிலப் பதிகாரத்திற்கு உரைசெய்ய ஏவினபிரபு.

பொம்மி—மதுரைவீரனைக்காண்க.

பொம்மையர்—1. இவர் பாவூரில் இருந்த சிவனடியவர். இவர்கல்லினை இடபமாக்கி

மேயவிட்டுச் சோளத்தைச் சிவலிங்க உருவமாக்கித் தம்மை யெதிர்த்து வந்த அரசனதுயானையால்சிவபூஜைக்குவிடுத்த புட்பம் கெடாத விதம் யானையைச் சினத்தாற்கொன்று அரசன் வேண்டுகோளால் அதை உயிர்ப்பித்தவர். இவர் வீரசைவர்.

2. கோவூரில் இருந்த வீரசைவர். சமணரிடம்வாதிட அவர்கள் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணங்கேட்க அடியவர் என்ன வேண்டுமென்னச்சமணர்கள் இதோ எதிரில் இருக்கும் ஆலமரத்தைச் சுட்டெரிக்கிறோம் நீர்தளிர்க்கச் செய்க என அவ்வண்ணஞ்செய்து சமணர்களை அழித்த சிவனடியவர். நெல் விதைக்காமலே அதிகம் விளைவித்தவர்.

பொய்கையாழ்வார்—இவர் துவாபர யுகத்தில் (அ, லக்ஷத்து சுஉக) ஆவதான சித்தார்த்திவருஷம் ஐப்பசிமாசம் சுக்லாஷ்டமிதிருவோணம் செவ்வாய்க் கிழமையில் திருக்காஞ்சியில் சொன்ன வண்ணஞ் செய்தான் சந்நிதியை அடுத்த தடாகத்தில் மலர்ந்த பொற்றுமரையில் அவதரித்தனர். பாஞ்சசன்னியாம் சம், இவர் திருக்குரு கூருக்கு எழுந்தருளிப் பெருமாளைச் சேவித்து ஒரு பாகவதர் வீட்டு இடைக்கழியில் சயனிக்க இருக்கையில் இவரைப் போல,இருக்க இடம் வேண்டிப் பேயாழ்வாரும் பூதத்தாழ்வாரும் வர இவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் கலந்து சம்பாஷிக்கையில் பெருமாள் இவர்களுக்கு இடையில் சென்று ஒருவர் படுக்கவும் இருவர் இருக்கவும், மூவர் நிற்கவும் ஆன இடத்தை நெருக்க மூவரும் காரணமறிந்து பெருமாளைப்பாடினர். அவர்களுள் இவர் "வையந்தகளியா" என்றெடுத்து (க00) செய்யுள் திருவாய் மலர்ந்தவர். இவர் (சு000) த்தில் முதல் திருவந்தாதி அருளினவர்.

பொய்கையார்—சோழன் செங்கணுனுஞ் சேரமான் கணைக்காலிரும் பொறையும் போர்ப்புறத்துப் பொருதுழிச்சேரமான் கணைக்காலிரும் பொறையைப் பற்றிச் சோழன் செங்கணுன் சிறைவைத்துழி இவர் களவழி (சo) பாடி வீடுகொண்டனர். இவர் ஊர் தொண்டி. இவர் கோக்கோதை மார்பனையும் பாடினர்.

பொய்யடிமையில்லாத புலவர்—இவர்கள் கடைச்சங்கத்தவர்களாகிய நாற்பத்தொன்பதின்மர். இவர்களுள் நக்கீரர்,கபிலர், பரணர், கல்லாடர் முதலியவர்கள் முதல்வர்கள். இவர்கள் சிவ பக்திமான்களாய்ச் சிவமூர்த்தியிடம் அன்புபூண்டு முத்தியடைந்தவர்கள். இவர்கள் செய்த நூல்களைப் பதினெராந்திருமுறையிற் காண்க.

பொய்யாமொழிப்புலவர்—இவர் தொண்டைநாட்டு செங்காட்டங்கோட்டத்து உறையூரில் பிறந்தவர். இவர் வயிரபுரத்தில் தமதாசாரியரிடம் கல்விபயிலுகையில் ஆசிரியர் தமது கொல்லைக்குக் காவலிருக்கக்கூற அவ்வாறு சென்று ஆண்டிருந்த காளிகோயிற்கணிருந்த மாநிழலில் படுத்துறங்குகையில் குதிரையொன்று கொல்லைப்பயிரை மேய்வதாகக்கனாக்கண்டு விழித்துக்காளி சந்நிதியடைந்து ஆசானுக்குஞ்சிக்காளியை வேண்டக் காளியருள்செய்யக் கல்வி பெற்று "வாய்த்தவயிரபுரமா காளிய ம்மையே, ஆய்த்த வருகா ரணிவய லில்—காய்த்த, கதிரைமாளத்தின்னுங்காளிங்கனே றுங், குதிரைமாளக்கொண்டுபோ." எனக்கவிகூற அக்குதிரைமாண்டது. கண்டஅருகிருந்தோர்ஆசிரியர்க்குக்கூறக் கேட்ட ஆசிரியர் வந்து இது அரசனறியின்யாதாமோ என நடுங்குகையில் இவர் அவ்வெண்பாவினை மீண்டும் "குதிரை மீளக்கொண்டுவா" எனப் பாடக்குதிரை யுயிர் பெற்றது. இதனைக்கண்கூடாகக் கண்ட ஆசிரியர் இவரைநோக்கி "பொதியிலகத்தியனுப்பொய்யா மொழியாய், சிதைவில் புலவர் சிறப்பாய்த்—துதிசெய்யச், செங்காட்டங் கோட்டத்துறையூரெனுந்தலத்தில், தங்காட்டங் கொண்டிருப்பாய்தான்." எனவாழ்த்தினர். இவர்க்கு ஆசிரியரிட்ட பெயரே பெயராயது. இவர் சத்தியையே பாடும் இயல்புடையவர். இவரைக் குமாரக்கடவுள் ஒருமுறை தம்மீது கவிபாடும்படி கேட்கப் புலவர் "பெட்டையையும்பாடி முட்டையையும் பாடுவனோ" என்று மறுத்தனர். இதனுல் சமயங்கண்டிருந்து கவிபெறக் காத்திருந்த குமாரக்கடவுள் புலவர் தஞ்சையையாண்ட சந்திரவாணன்மீதுகோவைபாடி மீண்டுதனித்து ஒருகாட்டின்வழிவருகையில் குமாரக்கடவுள் ஒரு வேடச்சிறுவன் போல் உருக்கொண்டு புலவரைவந்துமறுத்தனர். புலவர், இன்றுகள்ளனிடம்அகப்பட்டோமென்று அஞ்சி நான்புலவன் என்றூர். ஆயின் உனக்கு அகத்தியரைப் போல் கவிபாடத் தெரியுமோ எனப்புலவர் ஆம் என்றனர். இதனுல் புலவர் இவன் கவியருமை அறிந்தவன்போல் தோன்றுகிறது உயிர்க்கு மோசமில்லையென்று சந்தோஷமடைந்தனர். வேட்டுக்குமான்

என்மீது சுரம் போக்காக ஒரு கவிபாடுக எனப்புலவர் உன் பெயர்யாது என்றனர். வேட்டுக்குமரன் பொய்யாமொழிப்புல வரைத் தம்மீது பாடக்கேட்டபோது "மூட்டையையும்பாடுவனோஎன்றதற்கு" ஏற்பக் குமாரக் கடவுள் என்பெயர் மூட்டையென்றனர். புலவர் சுரம் போக் குத்துறையாகப் "பொன் போலுங்கள் ளிப் பொரிபறக்குங்கானலிலே, என் பேதை செல்லற்கிசைந்தனளே—மின் போலு, மானவேன் மூட்டைக்குமாமுய தெவ்வர்போங்,கானவேன் மூட்டைக்குங் காடு" எனப்பாடினர். இச்செய்யுளைக்கே ட்ட, குமரன் இச்செய்யுளில் பொருட்குற் றம்இருக்கிறது. அதாவதுவெட்டிக்காயா விடினும் நாட்பட்டுக்காயும் இயல்புள்ள கள்ளிவெந்துபொரியாய்ப்பறக்கும் பாலை யில் பச்சையிலும் தீப்பட்டு வேகுமியல் புள்ள வேலமுள் வேகாதிருந்து காலில் தைப்பது இசையுமோ, இவ்வகை தவ றுள்ள பாட்டுப் புலவர் பாடுவரோ என்று கூறி, நான்பாடுகிறேன் என்று "விழுந்த துளியந்தரத்தேவேமென்றும், வீழின், எழுந்த சுடர்சுடுமென்றேங்கிச்—செழுங் கொண்டல், பெய்யாதகானகத்திற் பெய் வளையுஞ்சென்றனளே, பொய்யாமொழி ப்பகைஞர்போல்"என்றுபாடினர். இதை க் கேட்டபுலவர்வியப்படைந்து நிற்கக்கு மார்க்கடவுள். "பெட்டை ..மூட்டையெ ன்றுகூறியமுன்னைய நினைவுவரச்செய்து அருள்நகை செய்துமறைந்தனர். புலவர் குமாரக்கடவுளை வணங்கி நீங்கிப் பாண்டி நாடுசெல்லத் திருச்சிராப்பள்ளியடைந்து ஆண்டிருக்கையில் சிவமூர்த்தி யிவர்பால் ஒரு புலவர் போற்றுறன்றி "கோட் டாற் கொழும்பிரசம் குத்தியத னடுவே, பாட்டாற் பனைக்கை புகமடக்கும்—காட் டானை, தேனீரருந்துஞ் சிராமலையே செஞ்சடைமேல், வானீர் கரந்தான் மலை." எனத்தாம் விரும்பியதிருத்தலமீ தென்று குறிப்பிக்கப் பொய்யாமொழி யார் "அங்கம் புலியதளாடையைச்சாத் தியரவுமுடன், பங்கம் புலிவைத்தபண் பர்க்கிடம் பனைவாளெயிற்று, வெங்கட் புலியை விட்டானனையைத் தேடி விதம் விதமாய்ச், சிங்கமிருந்து தனித்தனி நோக்குஞ் சிராமலையே " என்றுதுதித்த னர். இவர் ஒருமுறைதிருக்கானப்பே ரென்னுங்காளையார் கோயிற்சென்று கூத் தாள் எனுந்தாசிவீடடைந்து அவளையே தேனுங் கேட்கலாமெனச்செல்லஅவளும் அவள்தாயும், பாட்டியும் பூட்டியும் குருடு களாக விருக்கக்கண்டு மனமிரங்கிக்கண் வர "கூத்தாண் முகத்திரண்டு கூர்வேல் கள் கூத்தாடன், மூத்தாண் முகத்தின் மூழுநீலம்—மூத்தாடன், ஆத்தாண்முகத் திலரவிந்தமாத்தாடன், ஆத்தாண் முகத் திலிரண்டம்பு" என அவர்கள் அனை வரும் கண்பெற்றுப் புலவரையுபசரித்த னர். இச்செயலுணர்ந்த அவ்வூர் வேசை யர்கள் எழுபதின்மர் இவரிடம் கவிபெற எண்ணிப் பொன்தந்து வேண்டப்புலவர் அவர்களை நோக்கி "வாசமலர்மடந்தை போல் வார்வண் கானப்பேர், ஈசன் தன் மக்களெழுபதின்மர்—தேசத், திரவலர் மேனீட்டுவர் கையீண்டுலகங்காக்கும், புர வலர் மேனீட்டுவர் பொற்கால்." என்று பலநாடுகள் சென்று மீண்டும் திருக்கா னப் பேரடைகையில் குருடு நீங்கிக் கண்பெற்ற தாசிகளிருக்கும் மனையடை ந்து கதவினைத்தட்ட தாசிகள் செருக் கால் கதவைத்திறவாமை கண்டு அவர் களுள் ஒருத்தியை நோக்கிப் "பழைய குருடி கதவைத்திறடி" என்றனர். இத னால் அவர்களுள் ஒருத்திக்குக் கண்மறை யப் பயந்து கதவைத்திறந்து வேண்டி மீண்டும் கண்பெற்றனள் என்பர். இவர் தொண்டைநாட்டை நீங்கிப் பாண்டிநாடு சென்று ஆண்டு அரசாண்டிருந்த வணங்காமுடிப் பாண்டியனை வீட்டிற் காணாது அவன் ஆலயத்தில் இருக்கக் கண்டு "சூழற்காலரவிந்தங் கூம்பக்குமுத முகையவிழ்ப்ப, நிழற்கால்மதியமன்றே நின்றிருக்குல நீயவன்றன், அழற்கால வீர்சடை மீதேயிருந்து மவ்வந்திவண் ணன், கழற்கால் வணங்குதியோ வணங் காமுடிக்கைதவனே" எனப்பாடித்தெரி விக்கவும், பாண்டியன் புலவரிடத்து மதிப்பிலாது அங்கு விக்கிரக உருவாக இருக்கும் சங்கப்புலவரைச் சிரக்கம்பம் கரக்கம்பம் செய்விக்க எனப், புலவரிசை ந்து "உங்களிலே யாரெருவரெவ்வுவ ரே வொவ்வேரே, திங்கட் குலனறியச் செப்புங்கள்—சங்கத்தீர், பாடுகின்ற மூத் தமிழ்க்கென் பைந்தமிழுமொக்குமோ, ஏடெழுதாரேழெழுவீரின்று" என ப் பாடினர். அவ்வகை(சக)தின்மர்செய்யப் பின்னும் பாண்டியன் அங்குப் பொற்று மரையில் அமிழ்ந்த சங்கப்பலகையை மிதக்கப் பாடுக எனப்புலவர் "பூவேந்தர் மூன் போற் புரப்பாரிலையெனினும், பாவேந்தருண்டென்னும் பான்மையால்— கோவேந்தன், மாறனறியமதராபுரித்த மிழோர், வீறணையே சற்றேமித" என

ஏக்காலத்திலோ அமிழ்ந்த சங்கப்பலகை வெளியில் தோன்றியது. இவ்வற்புதக் காட்சிகளைக்கண்டும்பாண்டியன்புலவரைச்சம்மானிக்காததால் புலவர் சினங்கொண்டு நீங்கினர். இவற்றை மறைவில் இருந்து கண்ட பாண்டிமாதேவி. அரசனது அறியாமைக்கு வருந்தி மாறுவேடம் பூண்டு புலவரது சிவிகையைச் சுமக்கப் புலவர் அறிந்து பாண்டியன் தேவியை வாழ்த்தி இருப்பிடம் செலுத்தினர். பின் புலவர் சோணுடைந்து சீனக்கண் மூதலியாரிடஞ் சேர்ந்து நட்புக்கொண்டு உயிரும் உடலும் போலிருக்கையில் ஒருநாள் இரவில் முதலியாரும் புலவரும் வேடிக்கையாகப் பேசிக்கொண்டிருந்து புலவர் உறங்கிவிட முதலியார் அரசகாரியமாக வெளியிற் சென்றனர். முதலியாரின் மனைவி வீட்டின் காரியங்களை முடித்து வழக்கம்போல் மஞ்சத்தில் உறங்குவோர் தமது நாயகரென எண்ணித் தாமும் களங்கமற்று நித்திரை செய்தனர். முதலியார் இராசகாரிய முடித்துவந்து புலவரைச் சற்று ஒதுங்கும்படி கேட்டுத் தாமும் இருவருக்கும் இடையில் நித்திரைபுரிந்தனர். விடிந்து ஒருவர் பின்ஒருவராக ஒரு இடத்திலிருந்து வெளிவர எவளாளர் சந்தேகித்து இச்செய்தியைவெளியாக்கினர். இச்செய்தி அரசன் வரையில் அணுக அரசன் புலவரை அழைத்துக் கேட்கப் புலவர் "தேரையார் செவ்விளநீர்" என்ற செய்யுளைக் கூறினர். அரசன் இவரிடம் அப்படிப்பட்ட தீக்குறியொன்றுங்காணுமையால் சும்மா இருந்தனன். முதலியாரும் அவ்வகை பழைய நட்புடன் இருந்தனர். இவ்வகையிருக்கையில் புலவர் ஏதோகாரியமாய் வெளி சென்று மீளுகையில் முதலியார் இறந்து காட்டத்திற்குக்கொண்டு போன செய்தியறிந்து வருந்தி அவ்விடம் சென்று அவ்விடம் தம்மைப்போல் வருந்தி நிற்கும் சோழனைப்பார்த்து "வாழிசோழ வென்வாய்மொழிகேண்மோ, ஊழிநிலவெறி மாளிகையின் வயிற், கட்டிளங்கணவன் கவின்பெறு சேக்கை, என்றறி மனைவி நெடிது துயில்கொளச், செல்லக்கிடமின் எனக்கிடந்தருகெனச், சொல்லிய நண்பன்றனிச் செல்பவனே, நானுமேருவன் நற்றுணையவற்கே" என்றுகூறி முதலியாரைக் கிடத்தியிருக்கும் சிதையருகு சென்று "அன்றுநீசெல்லக்கிடவென்றுயாயிழையோ,டின்று நீவானுலக மேறினுய்மன்றல் கமழ், மாலைக்கும் வேல்விழி யார் மாறனே கண்டியூர், சீனக்கா செல்லக்கிட" என அச்சிதையில் இருந்த தேகம் ஒதுங்க அதில் தாமும் நண்பருடன் படுத்துச் சுவர்க்கமடைந்தனர்.

பொருச்சுநன்—ஒரு வேடன்.

பொருத்தம்—இது செய்யுள் செய்யவல்ல கவிகள் தலைமகனுக்குத்தீமைவராது மங்கலம்பயப்பத் தலைமகன் பெயர்க்குத்தக்க வாறுஎழுத்துச்சொல்முதலியபுணர்த்திப் பொருந்தப்பாடும் பொருத்தமாம். அது எழுத்து, சொல், தானம், பால், உணு, வருணம், நாள், கதி, கணமெனப் பிரிவுபடும். அவற்றுள், எழுத்துப் பொருத்தமாவது—ஒற்றுட்பட, ங, ஞ, எ, ஈ, எழுத்துக்களால் முதன் மொழிவருவது நன்று. சு, சூ, அ, ஆகிய எழுத்துக்களால் வருவனதீது. சொற் பொருத்தம்—சீர், எழுத்து, பொன், பூ, திரு, மணி, நீர், திங்கள், சொல், கார், பரிதி, யானை, கடல், உலகம், தேர், மலை, மா, கங்கை, நிலம், முதலியவும் இவற்றின் பரியாயமுமாம். மேற்கூறிய மங்கல மொழிகள் முதன் மொழிக்கண் வருமிடத்து, வகையுளி சேர்தல், சிறப்பின்றி நிற்றல், பலபொரு ளொருசொல், பொருளில் சொல், தோன்றல், திரிதல், கெடுதல் பெற்றன குற்றமாம். தானப் பொருத்தம்—குற்றெழுத்தைந்தோடும் தமக்கொத்த நெடிலைச் சேர்த்து, இ உக்கள் நின்ற தானத்து மூறையே ஐகார ஔகாரங்களைச் சேர்த்தால், உயிரும் உயிர் மெய்யு மென்று சொல்லப்பட்ட தொகை யெல்லாம் ஐந்துகூறு யடங்கும், இவற்றைப் பாட்டுடைத் தலைமகன் இயற்பெயரின் முதலெழுத்தின் கூற்றைத் தொடங்கிப், பாலன், குமரன், இராசன், மூப்பு, மரண மென வருவித்தல்; அவற்றுள், மூப்பும், மரணமும், ஆகா. அல்லன முதற் சீரின் வருவன நன்று. பாற் பொருத்தம்—குறிலேல்லாம் ஆண்பால், நெடில் பெண்பால், ஒற்றும், ஆய்தமும் அலியெழுத்தாம். பாலறிந்து எழுத்தியைக்க. உணுப் பொருத்தம்—க, ச, த, ந, ப, ம, வ, எனும் ஒற்றுக்களேழும், அ, இ, உ, எ, எனும் நான்கு குற்றுயிரும் அமுத எழுத்தாம். இவை மொழி முதற்கண்ணும், தசாங்கத்தயலிலும் வருவன நன்று. ய, ர, ல, எனும் ஒற்றுக்கள் மீதேறிய ஆ, ஓ, க்கரமும், ய, ர, ல, என்னும் ஒற்றும், ஆய்தமும், அளபெடையிரண்டும், மகரக்குறுக்கமும், ஆய்தக் குறுக்கமும் ஆகிய பதினொன்றும் நஞ்செழுத்தாம். இவை மொழி

மூதற்கும் தசாங்கத்தயற்குமாகா. வருணப் பொருத்தம்—உயிர்-12, முதல்-சு, ஒற்றுக்கள், அந்தணர் வருணம், அல்லா மெய்யின் (சு) அரசவருணம், லவ றன, வணிகர், ழ ள, சூத்திர வருணமாம். நாட்பொருத்தம்—அ, ஆ, இ, ஈ-கார்த்திகை, உ ஊ எ ஏ ஐ-பூராடம், ஒ ஓ ஔ-உத்திராடம், க கா கி கீ - திருவோணம் கு கூ-திருவாதிரை, கெ கே கை-புனர்ப்பூசம், கொ கோ கௌ-பூசம், ச சா சி சீ-ரேவதி, சு சூ செ சே சை - அசுவனி, சொ சோ சௌ - பரணி, ஞ ஞா ஞெ - அவட்டம், த தா - சுவாதி, தி தீ து தூ தெ தே தை-விசாகம், தொ தோ தௌ. சதயம், ந நா நி நீ நு நூ - அனுடம், நெ நே நை-கேட்டை, நொ நோ நௌ-பூரட்டாதி, ப பா பி பீ - உத்திரம், பு பூ - அத்தம், பெ பே பை பொ போ பௌ - சித்திரை, ம மா மி மீ மு மூ-மகம், மெ மே மை-ஆயிலியம், மொ மோ மௌ - பூரம், யா-உத்திரட்டாதி, யூ யோ-மூலம், வ வா வி வீ-உரோகணி, வெ வே வை வௌ - மிருகசிரம். மேற்சொல்லிய நாளிருபத்தேழையும், ஒன்பதொன்பதாக மூன்று கூறுக்கிப்பாட்டுடைத் தலைமகனியற்பெயரின் முதலெழுத்து நாளைத்தொடங்கிக் கூறுகளே யெண்ண க, ங, ஞ, எ, வரிற் பொருந்தா. அல்லாத நாட்களுட் பாட்டுடைத் தலைவன்பெயர் முதலெழுத்தின் ராசி தொடங்கி யெட்டாமிராசி நாட்களும் பொருந்தா. கதிப் பொருத்தம்—அ இ உ எ, க ச ட த ப என்பன தெய்வகதியாம். ஆ ஈ ஊ ஏ, ங ஞ ண ந ம என்பன மக்கட் சாதியாம். இவை முன் மொழிக்காம். கணப் பொருத்தம்—கூவிளங்கனி, புளி மாங்கனி, கருவிளங்காய், தேமாங்காய், புளி மாங்காய், கூவிளங்காய், தேமாங்கனி, கருவிளங்கனி இவை யெட்டுமுறையே நீர், நீ, வானம், நிறக்கம், மதி, பரிதி, காற்று, நிலம் எனும் பெயரின. இவற்றுள் - நீரும், நிங்களும் நிறக்கமும், நிலமும், முதன் மொழிக்காம். ஒழிந்தனவாகா.

பொருநராற்றுப்படை—இது இளஞ்சேட் சென்னியின் புதல்வனுகிய சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானே மூடத்தாமக் கண்ணியார் பாடியநூல். இதற்குப் பொருநாறெனவும் பெயர். இது பத்துப் பாட்டினுள் ஒன்று. இது (உசஅ) அடிகளுடையது.

பொருந்தி லிளங்கீரனார்—ஒரு வள்ளலும் புலவருமானவர் கபிலரைப் புகழ்ந்தவர். சேரமான்மாந்தாஞ் சேரலிரும் பொறையைப்பாடியவர். (புறநானூறு).

பொருள்—1. (உ) கல்விப்பொருள், செல்வப்பொருள்.

2 (ச) அறம், பொருள், இன்பம், வீடு, இவை புருஷார்த்தமாம்.

பொருனை—தாம்பிரபர்ணி நதிக்குப் பெயர்.

பொலிந்துநின்றபிரான்—திருக்குருகூரில் கோயில்கொண்ட பெருமாள்.

பொல்லாப் பிள்ளையார்—திருநாரையூரில் எழுந்தருளி யிருந்து அபயகுல சேகர சோழராஜன் நிவேதித்த பலங்களையுண்டு நம்பியாண்டார் நம்பிக்குத் திருமுறை யிருந்த இட முதலிய அருளிச்செய்த விநாயகமூர்த்தி.

பொழுது—(சு.) மாலை, யாமம், வைகறை, விடியல், நண்பகல், எற்பாடு, இவை யத்த மனகால முதல் பப்பத்து நாழிகை.

பொறையாற்றுக் கிழான்—பொறையாறு ஆண்டவள்ளல். வேளாளராக இருக்கலாம். கல்லாடராற் பாடப்பட்டவன்.

பொறி—1. (ங) மனம், வாக்கு, காயம்.

2. (ஙு) மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி.

போற்கையான்மாறன்—இவன் ஒருபாண்டியன். இவனரசில் ஒருவேதியன் கங்கா ஸ்நானத்திற்குப்போக எண்ணி நாளைப் புறப்பட இருக்கையில் மனைவி என்னை யாவர் காப்பார் என்றனள். வேதியன் அரசன் காப்பான் என்றுகூறி மறுநாள் யாத்திரை சென்றனன். இவ்வகை நடந்த செய்திகளை நகர சோதனைக்குவந்து அந்த வீட்டின் புறத்தில் இருந்த அரசன் கேட்டு அன்றுமுதல் அந்த வீட்டுடன் அந்த அக்கிராரத்தில் இருந்த வேதியர் அனைவருக்கும் உணவளித்து வந்தனன். இவ்வகை நாடோறும் உணவும் காத்தலும் செய்துவருவோன் ஒருநாள் அந்த வீட்டின் புறத்தில் இருக்கையில் ஆண்குரல் கேட்கக் கதவைத் தட்டினன். கங்கா ஸ்நானஞ் சென்று அன்றைக்கு வந்த அந்த வீட்டு வேதியன் நீராமாய் யார் அங்கு என்று கேட்டனன். அரசன் அயலானுயின் நீராமாய் ஆரென மாட்டானென் றுணர்ந்து அந்த வீட்டைத் தட்டினதுபோல் மற்ற வேதியர் வீடுகளையுந் தட்டிவிட்டு அரண்மனை சென்றனன். வேதியரெல்லாரும் நடந்த சங்கதிகளைப்பற்றி அரசனுக்கு அறிவித்தனர். அரசன் வேதியர்களை வருவித்து அவ்வகை நீமை செய்தவனுக்கு யாது தண்டனையென வேதியர்தட்டியகையை

வாங்கிவிட வேண்டுமென்று கூறினர். உடனே அரசன் தனது உடைவாளையெடுத்துத் தன் கையை வெட்டியெறிய வேதியர் அஞ்சி யாகமொன்று இயற்றி அரசனுக்குப் பொற்கை வளரச் செய்தனர். ஆதலால் இவனுக்கு இப்பெயர் வந்தது.

பொற்சபை—கனகசபையாகியசிதம்பரம்.

பொற்றமரை—பாண்டி நாட்டு மதுரைமாநகரில் எழுந்தருளியிருக்கும் திரு ஆலவாயுடையார் திருச்சந்நிதி தீர்த்தம். இதுதென் மதுரையில் சங்கப்புலவர்க்கு இருப்பிடமாய்ச் சொக்கர் கட்டளைப்படி சங்கப்பலகை தாங்கியிருந்தது. இதில் நக்கீரர் சிவகோபத்தால் விழுந்து கைலாபாதி காளத்திபாதியந்தாதி பாடிக்கரையேறினர். இதுநாரை முத்திபெறல் முதலிய பல விசேடங்களைப் பெற்றது.

பொன்—இது சாதரூபம், கிளிச்சிறை, ஆடகம், சாம்பூநதம் என நான்கு வகைப்படும். இது சிவமூர்த்தியின் வீர்யத்தை வாயுவும் அக்னியும் கங்கையில் விட்டதால் பிறந்தது. இதனால் பொன்னுக்குக் காங்கேய மெனவும் ஒரு பெயருண்டு. இவைசாதரூபம்மென்னும்சாதரூபம்,சாதரூம்பமென்கிற பர்வதத்தில் பிறத்தலானும், கிளிச்சிறை, சற்றுப் பசுமைநிறமுடைமையாலும்,ஆடகம்,மிக்கஒளிகொண்டிருத்தலாலும்,சாம்பூநதம், மேருவிற்கருகில் நாவற்பழ ரஸத்தினாலுண்டான நதியிற் பிறத்தலானும் நால்வகை ஆயின.

பொன்பற்றியூர்ப் புத்தமித்திரனார்—வீரசோழன் பெயரால் இலக்கணஞ்செய்த புலவர்.

பொன் முடியார்—கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவர். அரிசில் கிழார் காலத்தவர். இவர் சேரமான் தகடூரெறிந்த பெருஞ் சேரலிரும்பொறையின் நண்பர். அதியமானெடுமானஞ்சியைப் பாடியவர்.

பொன்னனந்த பெருமாள்—ஒரு வணிகன் காட்டில் விறகு விற்றுச் சீவித்துத் தெய்வகதியால் ஒரு குகைகண்டு அளவிறந்த நிதிபெற்று வறுமை யிழந்தவன்.

பொன்னவன்—அம்பர் நகரத்துக்கணபுரத்தேவன் வேண்டுகோட்படி கனகநூலியற்றினோன்.

பொன்னனையாள்—மதுரைக்குக் கிழக்கே திருப்பூவணத்தில் உருத்திர கணிகையர் குலத்தில் பிறந்தவள். இந்த அம்மை தனக்கிருந்தபொருளால்சிவமூர்த்திக்கும் சிவனடியவர்க்கும் செலவு செய்து வந்தனள். இவளுக்குச் சோமாஸ் கந்த திருவுருவம் செய்துவைக்க வேண்டுமென்னுங் கவலையொன்று நாடோறும் வருத்தியிருந்தது. ஆயினும் அதைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு ஆகவில்லை. ஒருநாள் சிவமூர்த்தி இவளது மனக்கவலை போக்க எண்ணி ஒரு சித்தமூர்த்திகள்போல் திருவுருக்கொண்டு இவள் வீட்டுப்புறத்தையணைந்தனர். இவளது பணிசெய்வோர் சித்தமூர்த்திகளின் வரவைத் தமது தலைவிக்கு அறிவித்தனர். பொன்னனையாள் எதிர் சென்று வணங்கி உள்ளழைத்துச் சென்று ஆசனம் உதவி உபசரித்தனள். சித்தர் பொன்னனையாளைநோக்கி அம்மே ஏதோ உன் தேகம் வாடியிருக்கிறது நீ மனக்கவலை கொண்டிருப்பதை உன் முகம் அறிவிக்கிறதுகூறுகஎனப்பொன்னனையாள் உள்ளது கூறினள். சித்தர் ஆயின் உன் கருத்தை முடிக்கிறேன் என்று அவளிடம் இருந்த லோக பாத்திரங்களைக் கொண்டுவரக் கட்டளையிட அவ்விதமே கொண்டுவந்து சேர்த்தனள். சித்தமூர்த்தி அப்பாத்திரங்களின்மேல் விபூதி தெறித்து இவைகளை உலையிலிட்டு உருக்கச் செம்பொனும் இவற்றால் உன் மனப்படி செய்க என்று மறைந்தனர். பொன்னனையாள் பிரிவாற்றாது கவலைகொண்டு ஒருவாறு தேறிச் சிவமூர்த்தியின் திருவுரு வார்ப்பித்து அத்திருவுருவைக் கண்டு ஆராமையின் மிகுதியால் என் அழகப் பிரானே என ஐந்து விரலாலும் விக்கிரகமூர்த்தியின் இரண்டு கன்னங்களையும் அள்ளி முத்தமிட்டனள். அள்ளிய நகக்குறி இக்காலத்தும் அத்தலமூர்த்தியின் திருவுருவில் விளங்குகிறது. இந்த அம்மைக்குப் பொன்னனை எனவும் பெயர்.

பொன்னம்மைச்சியார்—பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாசரின் தேவியார். பட்டர் சர்வஜ்ஞ பட்டனுடன் செய்த சாகச விஜயித்துக் கண்ணிணை பறிபோமெனத்திருவஷ்டிதோஷம் போக்கியவள்.

பொன்னி—1. இவள் கம்பநாடரைத் தமக்கு அடிமையாக்குகிறேன் என்று அரசனிடம் சபதஞ்செய்த தாசி. இவள் கம்பரிடம் தாசி பொன்னிக்குக் கம்பனடிமையென எழுதிவாங்கி, அவர் அரசன் முன் அதற்குவேறு பொருள்கூறவமாறியவள்.

2. பொன்னனையாட்கு ஒரு பெயர்.

போகர்—இவர் காலாங்கிநாதருக்கு மாணாக்கர். இவர் சித்தராய்ச் சத்த சமுத்திரங்களையுந் தாண்டிச் சஞ்சீவி மூலிகைகள் கண்டுபிடிக்கையில் அது கையில் அகப்

படாதிருக்கத் தம்பலு மந்திரத்தால் அதை ஓரிடத்தில் நிலைக்கச்செய்து பிடித்துவந்தவர். மேருக்கு அப்பாற் சென்று தாது வகை கொண்டுவந்தவர். சிங்கத்திற்கும், புலிக்கும், பூனைக்கும் ஞாளைப தேசஞ் செய்தவர். இவர் ஆதிரசம் கொண்டுவந்தவர் என்று சொல்வர். இவர் தகஷிணமூர்த்தி சதத்திக்கு அருளிச்செய்த ஏழுலக்ஷத்தை ஏழுகாண்டமாக்கித் தமது மாணாக்கருக்கு உபதேசிக்கச் சித்தர்கள் இதைத் தகஷிணமூர்த்தியிடம்கூறத் தகஷிணமூர்த்தி இவரை வருவித்து நீர்செய்த நூலைச் சொல்லுமெனக் கேட்டுக் களித்துச் சித்தருக்கு நீங்கள் இதைப்பற்றி ஒன்றும் கவலைகொள்ளவேண்டாம் அவரவர்கள் தங்கள் சமர்த்தைத் தெரிவிக்கின் அதையேன் தடுத்தல் வேண்டுமெனக் கூறி இருடிகளைத் தங்கள் இருப்பிடம் அனுப்பினர். அதுமுதல் சித்தர் பலர் இவரிடம் வந்து குளிகை பெற்றுப் போவர். இவர் ஒருநாள் மலையடி வாரஞ் செல்ல அங்குஒருபுலி தூரத்தஇடையனை விட்டுக் குகையில் ஒளித்துக் கருவிழுதியின் பலத்தால் காயகற்பம் பெற்று ஒருகன்றுபோட்டு வசித்திருந்த பசுத் தன்கன்றுடன் இவரைவந்துதிருவடியில்மோப்ப இரங்கிஅதற்குபதேசித்துநீங்கினர். இவர் செய்த நீசை யென்னும் நூலைச் சட்டைமுனி கிழித்தெறிந்தனர். இவர் செய்த நூற்கள். போகர் ஏ000,நிகண்டு கஎ000 சூத்திரம், ஏ00 யோகம் இவர் கந்தமூர்த்தியால் சித்திபெற்றவர். இவர் சதுரகிரி, சிவகிரி முதலிய இடங்களில் வசித்ததாகத் தெரிகிறது. கருவூர்த்தேவருக்குத் தஞ்சைச் சிவப்பிரதிட்டைக்காகக் காக்கையின் கழுத்தில் ஓலை அனுப்பினர். இவருக்கு மாணாக்கர் - கொங்கணர், கருவூர்த் தேவர், சுந்தரானந்தர்,மச்சமுனி,நந்தீசர், இடைக்காடர்,கமலமுனி, சட்டைமுனி, முதலியவராம். இவர் மீது இன்னும் சில பொய்க்கதை கூறுவர். இவரை அகத்தியற்கு மாணாக்கர் என்பர். இவர் காலாங்கிநாதருக்கு மாணாக்கர் என்பதைப் போகர் ஏழாயிரத்தால் அறிக.

போகபூமி — போகபூமியாவது, பதினாறு வயதுடைய குமரனும் பன்னிரண்டு வயதுடைய குமரியுமாய்த் தம்மொளொத்தமரும் தம்மொளொத்த அன்புமுடையவராகிய தலைவனும் தலைவியும் கற்பகம் போலச் செல்வம்வந்து வாய்ப்பத்தாம்செய்த தவம்காறும் அப்பூமியில் இன்பநுகரு

போகபூமி—சு —ஆதியரிவஞ்சம், நல்லரிவஞ்சம், ஏமதவஞ்சம், தேவகுருவம், உத்தரகுருவம்.

போகம்—அபெண், ஆடை, அணி, போஜனம், தாம்பூலம், பரிமளம், பாட்டு, பூவ மளி.

போகவதி—1. பாதாளகங்கை.

2. நாகர்பட்டணம்.

3. சுதரிசநன்என்னும்ருஷியின்பத்னி இவள்தனித்திருக்கையில் யமன் அதிதி போல் வந்து தன்னுடன் புணரவேண்ட இவள் சாஸ்திர நியாயங்களால் மறுப்பவும் கேளாது வருத்த இவள், தன் கணவன் அதிதிகள் வேண்டியவைகளை மறுக்காதே என்று கூறியபடி உடன்பட்டிருக்கையில் கணவன் வந்தழைக்க இவள் மறு உத்தரங்கூறச் செல்லுகையில் யமன் கூறுதிருக்கச்செய்து தான், உன்மனைவி அதிதிபூசை செய்கிறளென இருடிக்குக் கூறக் கேட்டுக் களிப்படைந்துதன்னுருவுடன் வெளிப்பட்டு இருடிக்குயமவாதனை யொழிய வரம்தந்து இவளை உலகர் பாபங்களை நீக்கும் போகவதியெனும் நதியாக வரம் தந்தனன்.

போகாங்கன்—இவன் கொடுங்கோலரசன் இறந்து நரகடைந்து சுமரன் செய்தபுண்ணியத்தால் நரகத்தை நீங்கினன்.

போகி—1. இந்திரன்.

2. விளைவு முதலிய பயன்தருதற்பொருட்டு. மழை பெய்விக்கும் மேக நாதனுகிய (போகி) இந்திரனை ஆராதிக்கும் நாள். இது மார்கழிமாசபூர்த்தியில் வருவது. இதனைக் கண்ணன் தாம் அவதரித்தகாலத்துத் தமக்குச்செய்யக் கட்டளையிடக் கேட்ட இந்திரன், சினந்து மழை பொழிவிக்கக் கண்ணன் கோவர்த்தனத்தைக் குடையாகப்பிடித்து மழை தடுக்கச்செருக்கடங்கிய இந்திரன்பணியத்,தை மாதத்திற்கு முன்னுள் உனையுலகர்பணிய எனக் கட்டளையிட்டபடி இந்திரனைப் பூசிக்குநாள் என்ப. இந்நாளில் ஆயச்சிறுவர் காளிங்கமடுவிற் குதித்த கண்ணனுக்கு விடமேறுதபடியிராமுழுதும் தீக்காய்ந்து பறைகொட்டி விழிப்பித்திருந்தனராதலின் அவ்வறி குறியாகத் தீக்கொளுத்துவது வழக்கு.) இதைவேணவர்கள் சூடிக்கொடுத்தாளுக்குப் போகங் கொடுத்தநாள் என்பர்.

போகையர்—கெம்பாவிலிருந்த வேதியச் சிவனடியவர். இவரைக்கண்டு உலகம் வழிபடச் சிவமூர்த்தி நீசவுருத்தாங்கி இறந்த கன்றினைத்தோளில் தூக்கி வரலும்

போகையர் எதிர்கொண்டு இவர் சிவனடியவர் என அதை வாங்கி வைத்து உபசரிக்கச் சிவனடியவராய்வந்த இவர் இக்கன்றினிடம் நமக்கு ஆவல்உண்டு நீரே சமைத்திடும் எனப் போகையர் அவ்வகை செய்ய வேதியர் கோபித்து மடத்தைத் திறந்து உள்புகச் சிவமூர்த்திமறைய வேதியர் பிரமித்து நிற்கப் போகையர் வேதியரைவணங்கி வேதியரே உங்கள் அக்காரத்தில் நாம் வரவில்லை தனித்திருந்த எமது இருக்கையில் நீங்கள்வந்து வருத்தியதால் உம்மூரில் நாமும்சிவலிங்க மூர்த்தியும் இரோமென்று போகையர் நீங்க அவ்வூரிலிருந்தசிவலிங்கத்திருவுருக்களும் மறைந்தன. சிவபிம்பம் மறைய நகர்வளம் குன்றியது. மீண்டும் வேதியர் போகையரை வேண்டி வருவிக்க வளமுண்டாயின.

போக்கியார் — கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவர்.

போசதனன்—சகரன் புத்ரன்.

போதகன்—கத்ருகுமரன், நாகன்.

போதப் பிரகாரம்—க. உத்தேசம், லக்ஷணம், பரீக்ஷை. இவற்றுள் உத்தேசமாவது, தான் விவகரிக்கும் பொருளின் பெயரை மாத்திரம் கூறல். அப்பொருளின் சிறப்புத் தன்மை கூறல் இலக்கணம். அப்பொருளில் இவ்விலக்கணம் உண்டோ இன்றோ எனப் பார்த்தல் பரீக்ஷை.

போதனீ—சாக்ஷாத்சமனுவைக்காண்க.

போதாயனர் — கண்ணுவர்க்குக் குமரர். இவர் தம் பெயரால் சூத்ரம் செய்தனர். அதற்குப் போதாயன சூத்ரம் எனப் பெயர்.

போதி—ஒரு அரசமரம். இந்த அரசு பல்குனி நதிக்கரையிலுள்ளது. புத்தன் இதன் நிழலில் தவமேற்கொண்டிருந்த காலத்து நான்கு வகைச் சத்தியஞான முண்டானமைபற்றி இதனை மகாபோதி யென்பர் புத்தர். (மணிமேகலை.)

போதினி—சிவசூர்யனுக்கு மேற்கில் உள்ள சத்தி.

போத்தராஜன் — நிராமாக்ஷணப் பொருட்டுக் கிராமாதிகளில் ஆராதிக்கப்பட்ட க்ஷத்ரதேவன். இத்தேவனைத் தருமராஜா கோவில்களில்வைத்து ஆராதிக்கின்றனர். இத்தேவதையை வீரபத்திராம்சமென்பர்.

போத்தியர்—பாஷ்கள ருஷியிடம் இருக்கு வேதமோதிய மாணாக்கர்.

போரங்கன்—துரியோதனனுக்குத் தம்பி.

போர்க்காரியார் — செங்கண்ணர் குமரர். இவர் குமரர் காரியார். இவர் நம்மாழ்வாருக்குப் பாட்டன்.

போஜகடகம்—நர்மதாநதிக்கு அருகில் உள்ளபட்டணம்.

போஜகூடம்—உருக்மீ என்பவனால் புதிதாய்நியமித்த பட்டணம்.

போஜர்—யதுகுலபேதம், கம்சன் பகைவர். இவர்கள் பிராமணசாபத்தால் ஒருவரை யொருவர் அடித்துக்கொண்டு மாண்டனர்.

போஜனவிதி – இது புணவுகொள்ளுங்கால் இவ்வாறிருந்து உண்கவெனக் கூறும் விதி. போஜன காலத்தில் சமபந்தியில் உண்ணத்தக்கோர் அந்நியரல்லாத சமசாதியாராய் நியமாசாரமுடையவர்களா யிருத்தல்வேண்டும். போஜனம் செய்யுமிடம் வெளிச்சமுள்ளதாய் அந்நியர் புகப்பெறுததாய்க் கோமயத்தால் மெழுகப்பட்டதா யிருத்தல் வேண்டும். போஜனஞ்செய்யும் பாத்திரம்—பொன், வெள்ளி, வெண்கல பாத்திரங்களும், இலைகளில் வாழை, மாவிலை, புன்னையிலை, தாமரையிலை, இருப்பையிலை, பலாவிலை, சண்பகவிலை, வெட்பாலையிலை, பாதிரியிலை, பலாசிலை, சுரையிலை கமுகமடல் முதலியவையாம். இவற்றுட் பொற்பாத்திரம் சுக்லவிர்த்தியுண்டாம். வாதபித்த சிலேத்மாதிகளைச் சமனஞ் செய்யும் வளப்பத்தினையு மனவுற்சாகத்தையுந்தந்து சோபாரோகத்தை நீக்கும். வெள்ளிப்பாத்திரம் சிலேத்மபித்த கோபத்தை நீக்கித் தேஜஸையு மகிழ்ச்சியையுந் தரும். வெண்கலப்பாத்திரம் சிக்கல், சோர்வு, இரத்தபித்தரோகம், இவைகளைநீக்கித் தாதுவிர்த்தியையும் வன்மையையுமூண்டாக்கும். வாழையிலை சருமதாதுக்களுக்குப்பலபலப்பும் சுகபோகங்களையுந்தந்து மந்தாக்னி, துர்ப்பலம், க்ஷீணவாத சிலேஷ்மம், அரோசகங்களைப் போக்கும். தாமரையிலை வெப்பம் வாதரோகம் மந்தாக்னிகளையுண்டாக்கும். சம்பத்தைப் போக்கும். பலவகையான பாலுள்ள மரங்களின் இலைகள் பங்குவாதம், கூயம் தாகரோகம் இவையணுகாது காக்கும். பலாவிலை, குன்மரோகத்தையும் பித்தத்தையு மதிகப்படுத்தும். பொதுவாக இலைகளில் வெள்வாழையிலை மனத்திற்குற்சாகத்தையும் திர்ப்தியையுந் தரும். மற்றவிலைகள் மத்திமபலனத்தரும். கல்லைகள் தைக்குமிடத்து ஒருஜாதியான இலையால்தைக்க. வாழை யிலையி லுண்

ணுங்கால் அறுத்த அடிப்பாகத்தை வலப் பக்கமாக வைத்துண்க. போஜனபாத்திரங்களையும் இலைகளையுஞ் செம்மையாகச் சுத்தஞ்செய்து ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொருமுழமளவை சதுரச்சிரமாகப் புள்ளியின்றி மெழுகிப்போடல் வேண்டும். இரண்டுகால்களையு முடக்கி இடமுழந்தாளின்மேல் இடமுழக்கையையூன்றிக்கொண்டு போஜன சமயத்தில் தகாதவார்த்தைகள்பேசாமலும்,பேசுதல், சிரித்தல், நாய், பன்றி, கோழி, காகம், பருந்து, கழுகு, என்பவைகளையும் அதீக்ஷதர், புலையர், விரதபங்கமுடையார், பூப்புடைமங்கையர் முதலியோரைப் பாராமல் விதிப்படி அந்தமுதலியவற்றைச் சுத்திசெய்து இஷ்டதேவதைக்கும், அக்கிக்கும், குருவிற்கும், நிவேதித்து மௌனமாய்ச் சிந்தாமல் புசித்தல் வேண்டும். எவன்தலைமேலாடையுடனும் தென்முகமாகவும் புசிக்கிறானோ அவனது அன்னத்தினை அரக்கர் புசிக்கின்றனர். மண்டலஞ்செய்யுமிடத்து வேதியர்க்குச் சதுரமாயும், அரசனுக்கு முக்கோணமாயும், வைசியனுக்கு வட்டமாயும், சூத்திரனுக்குப் பிறைவடிவாகவும் மண்டலஞ்செயல்வேண்டும். ஆதித்தர்சுக்கள், உருத்திரர், பிரமன் இவர்கள் மண்டலங்களின் வசிக்கின்றனராதலின் மண்டலமவசியஞ் செய்யவேண்டும். கால், கை, வாய், பூசி இவ்வைந்துறுப்புக்களும் உலராததற்குமுன்கோபமற்றவனுய்க்கிழக்குமுகமாகவிருந்து இரண்டுகாலினுலாயினும் ஒற்றைக்காலினுலாயினும் நிலத்தினைத் தொட்டுக்கொண்டு புசிக்கவேண்டும். பொன் வெள்ளி வெண்கலம் இந்தப்பாத்திரங்களிலும் தாமரையிலை மூருக்கிலை இவற்றுற் சமைத்த கல்லிலைகளினும் புசித்தால் மூன்றுதினம் தீக்ஷையோடு செய்த வேள்விப்பயனை யடைகிறான். எவன் வெண்கலப்பாத்திரத்தில் புசித்துவருகின்றனோ அவனுடைய வாயுளும் அறிவும் புகழும் வன்மையும் விருத்தியடைகின்றன. மூருக்கிலை தாமரையிலையிற் புசித்தால் இல்லறத்தான் சாந்திராயண விரதஞ்செய்க. பிரமசாரியுந் துறவியுமவற்றிற் புசித்தால் சாந்திராயண பலனைப்பெறுவர். உண்கலத்தை நிலத்தில் வைத்துண்ணின் அதுபவாசத்தோடொத்த பலமென்று கூறியிருக்கிறது. பிராணகுதிகொள்ளுமளவே நிலத்தின் மேல் வைக்கவேண்டும். பிறகு ஆசனத்தின் மீது வைத்துண்ணல்வேண்டும். என்னெனின் நீர்த்துளி சோற்றினவிழ்கள் ஆடையுறுப்புக்களிற் சிதறுமாதலானும் காற்றாசு ஆடைத்தூசு அந்தஅன்னத்திற்படுமாதலானும் மேலெடுத்துவாசனத்தில் வைத்துண்ணலாம். மந்திரநியமத்துடன் கூடிய பிராணகுதிக்கும் தென்புலத்தார்க்குச் செய்யுஞ் சிரார்த்தவுணவிலும், பாத்திரம் நிலத்தின் மீதுவைத்தேவுணவுகொளல்வேண்டும். இலையிலிட்ட அன்னத்தை நோக்கி வணங்கியஞ்சலியத்தனுய் இஃது எமக்கு ஆகுகவெனக்கூறிப்பத்தியோடுந் தொழவேண்டும். வியாக்ருதி, காயத்ரி இம்மந்திரங்களை மந்திரித்து அன்னத்தின்மீது நீரைத்தெளித்து மந்திரபூர்வகமாக வுண்கலத்தினை வலமாக நீர் வளையக்கட்டி எல்லாவுயிர்களினுடைய இதயத்திலும் பிராண வடிவனு யுலவுகின்றனென்ற பொருளுள்ள மந்திரத்தைத்தியானித்து முதலில் நீர் சிறிதருந்தி அவ்வன்னத்திலிருந்து சிறிதெடுத்துப் பிராணன் முதலிய ஐந்து வாயுக்களுக்கும், சுட்டுவிரல் நடுவிரல் பெருவிரலால் பிராணனுக்கும், நடுவிரல் ஈற்றயல் விரல் பெருவிரலால் அபானனுக்கும், ஈற்றயல் விரல் கடைவிரல் பெருவிரலால் வியானனுக்கும், நடுவிரல் ஈற்றயல் விரலொழிய மற்றைச் சுட்டுவிரல் கடைவிரல் பெருவிரலாலுதானனுக்கும், ஆகுதிசெய்யவேண்டும். பிராணகுதியன்னச் சுவைகாவினுக்குத் தெரியாதபடி விரைவில் விழுங்கவேண்டும். உண்ணுமுன் அன்னத்திருந்து சிறிதெடுத்துத் தருமனுக்கும் சித்திரகுத்தனுக்கும் பலிகொடுத்து எவ்விடத்தாயினும் பசிதாகத்தோடு வருந்தியிருக்கும் பிரேதங்கட்குத்திருப்தியுண்டாம்பொருட்டு இந்த நீர் கெடாது வளர்க என்று நீர் விட்டுப் பின்பு ஆசோசனங்கொள்ளல் வேண்டும். உண்ணத்தக்க வெல்லாவண்டிகளும் சிற்றுண்டிகளும் கிழங்குவகைகளும் பழங்களும் மாமிசங்களும் மற்றுள்ளவைகளையும் பல்லாற்கடித்துத்தின்னலாகாது. சிறுதுணிக்கைகளாகச் செய்து தின்னல் வேண்டும். கடித்த சேடத்தையிலையினும் மீண்டும் வாயிலாயினும் வைக்கலாகாது. அளவுகடந்தவுண்டி தின்னலாகாது. உண்ணுமிடத்து முதலில் தித்திப்பினையும், நடுவே உவர்ப்பு, புளிப்பினையும், பின் கைப்பு, கார்ப்பினையும் புசித்தல்வேண்டும். முதல் நீர்த்தன்மையுடைய பண்டங்களையும் நடுவில் வலிய பண்டங்களையும் முடிவில் நீர்த்தன்மையுள்ள பண்ட

ங்களையும் புசிக்கவேண்டும். இவ்வாறு புசிப்பவன் வன்மையையும் நோயின்மையையும் தவறாது பெறுவன். மூனிவர்கள் எட்டுக்கவளமும், காட்டிலுள்ளோன் பதினாறுகவளமும், இல்லறத்தான் முப்பத்திரண்டு கவளமுங்கொள்ளல்வேண்டும். பிரமசரியனுக்கு எல்லையில்லை. ஒருவாய்க்கவளம் ஒன்றிரண்டாக வொத்தபடி கொள்ளவேண்டும். வாய்கொண்டது போகக் கையின் மிருந்திருந்த வண்டி யெச்சிலெனப்படும். அவ்வாறு மிகுந்த அன்னத்தினையும் வாயிலிருந்து விழுந்த வன்னத்தினையும் புசிக்கலாகாது. உண்ணில் சாந்திராயண விரதஞ் செய்யவேண்டும். யார் அங்கையிலுண்கிறாளை, யார் ஆகாரத்தைபூதித்தின்கின்றாளை, யார் ஆகாரத்தைக் கையிலெடுத்துக் கைவிரித்து வளைத்து நக்கித்தின்பாளை, அவனுக்கு அந்த வண்டி பசுவின்மாமிசம்போலாம். அசிரணத்தில்புசிக்கலாகாது. மிகவும்பசித்திருத்தலாகாது. அசிரணஞ் செய்யும் பொருளையும் புசிக்கலாகாது. யானை, குதிரைவண்டி, ஒட்டகம் முதலிய வாகனத்தின் மீதிருந்தும், சுடுகாடு, மனைக்குப்புறம், தேவாலயம், படுக்கைமீதிருக்கும்போதும், புசிக்கலாகாது. (வைத்தியநூலார் காபாத்திரம் சிறந்ததென்பர்.) ஈரவுடையுடுத்தும், ஈரத்தலையோடும், பூணூலின்றியும், காலிலீட்டிக்கொண்டும், கால்மேல் வைத்துக்கொண்டும், இடதுகையை யூன்றியும், கட்டிலின் மேலிருந்துகொண்டும், யார்தொடைமீது ட்கார்ந்தாயினும், ஒற்றையாடையோடும், கல்லின் மீதும், படியின்மீதும், காலிற் பாதக்குறடு முதலியதரித்தும், தோலின் மீதிருந்தும், தோல் போர்த்து முண்ணலாகாது. வாயில் வைத்தமீதியைத்தின்னலாகாது. குடித்து மிகுந்ததைக் குடிக்கலாகாது. பலருடன் நடுவிலிருந்து புசிப்பவன் விரைந்து புசிக்கலாகாது. வீணேயன்னத்தை யெறியலாகாது. பிறனெச்சிலத்தின்னலாகாது. எச்சிலோடெங்கும் போகலாகாது. எச்சிலையெங்குமெறியலாகாது. புசித்துக்கொண்டிருப்பவன்வேறு அன்னத்தினை யொருபோதுந் தொடலாகாது. கால், தலை, ஆண்குறி இவற்றினைத் தொடலாகாது. உண்கலத்தின்மேல் கால் படலாகாது. பலபேர் பார்த்திருக்கையில் அவர்களுக்குக் கொடாமல் நல்ல வுணவுகளை யொருவனேபுசிக்கலாகாது. ஒருவன் பார்த்திருக்கும்போது அவனுக்குக் கொடாமல் பலருந்தின்னலாகாது. உண்டு மிக்கதை விட்டுவிடல்வேண்டும். நடோத்திரியிலும் உண்டவன்னஞ் செரியாத போதும் நிலத்திலுமுண்ணலாகாது. எச்சில் நெய் வாங்காலாகாது. தலையைத்தொட்டுக் கொண்டும், வேதமோதிக்கொண்டும், கலத்தில் மீதியாகாதபடி தொடைத்தும், மனைவியோடு முண்ணலாகாது. இடதுகையாலுண்ணலும் குடித்தலுமாகாது. ஒற்றைக்கையால் நீருண்ணலாகாது. சூத்திரனால் வார்க்கப்பட்ட நீருண்ணலாகாது. வாயிலிருந்து உண்ணுமன்னத்தின்மீது நீர்படின் அது எச்சிலாமாதலின் அதனையுண்ணலாகாது. பந்தியிலுண்ணும்போது பிறர் வேண்டுகோளில்லாமலுயர்ந்த வாசனத்திலிருக்கலாகாது. முன்பாகவுண்ணலாகாது. முன்பாகவுண்டவன் அந்த வரிசையிலுள்ளார் பாவத்தையடைகின்றான். பந்தியில் புசித்திருப்பவன், அவர்களுக்குமுன் உண்கலத்தை விடுவானையின் அனைவருமுண்ணுது எழுந்து விடுவாராதலின் அவன் பிரமகத்தி செய்த பாவத்தையடைவன். உண்ணும் போது பிராணகுதிகளைமந்து கொள்ளும்வரை மௌனமாக வுண்ணல்வேண்டும். அவ்வகைப் பேசினவனது ஆயுளை மிருத்தியு தெய்வங் கொண்டுபோய்விடுமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. எச்சில் மயங்கியுள்ள வாயினோடும் பேசலாகாது. கையால் பரிமாறப்பட்ட சோறு முதலியவற்றையும் வேறு பதார்த்தவகைகளோடு கூடாது நோகவிருக்கின்றவப் பினையும் தின்னலாகாது. அவ்வகை தின்பது கோமாமிசத்தை யொக்கும். உப்பு, கறிவகை, நெய் எண்ணெய் முதலியவற்றைக் கையாற்பரிமாறலாகாது. போஜனகாலம், இரண்டுகாலபோஜனமே நலமாம். அதுதவறி மூன்றுகால போஜனங்கொள்ளவேண்டுமானால் சூரியனுக் கிளம்பருவமாகிய உதயமுதல் (மூன்றேமுக்கால்) நாழிகைக்குள்ளும், காலைப்பருவமாகிய (பதினைந்து) நாழிகைக்குள்ளும், மூப்புப் பருவமாகிய இரவில் (ஏழரை) நாழிகைக்குள்ளும் நலம். சூரியனுதயமாகி (பதினொன்றேகால்) நாழிகைக்குள் உண்ணுகிறவுணவு தேகத்திற்குப் பொருந்தும். (பதினைந்து) நாழிகையுணவுமிதவுணவு நோய்களை விலக்கும்; இதுவே காலபோஜனமாம். (இருபத்திரண்டரை) நாழிகையிற் புசிக்கில் ரோகசம்பவமாம். (மூப்பது) நாழிகையிற்புசிக்கில் உயிருக்கு முடிவைத்தரும். பின்னையவிரண்டும் அகால போஜனமாம். எல்லாத்தேகிகளுக்கும் (மூக்கால்) வயிறு உத்தமம். அதன் விவரம்:—அன்ன

மூங்கறிகளுங்கூடி (அரை) வயிறு; பால் மோர் சலங்கூடி (கால்)வயிறு; பிற சமான வாயுவுலாவி அன்னத்தைச் சீரணிப்பிக்க விடவேண்டும். அதிக சுடுகையான அன்னம் உதிரப்பித்தம், தாகம், பிரமை, மதரோகம், இவைகளேயுண்டாக்கும். கொஞ்சஞ் சுடுகையன்னம் உத்தமத்திலுத்தமமாம். சரீரத்திற்கு வன்மையுண்டாக்கும். நன்றாகப் பாகமாகாத நட்டாசி அன்னம் மலஜலஞ் சிக்குவதுந் தவிர மறுநாளுஞ் சீரணிக்காது. குழைந்த அன்னம் வாதப்பிரமேகம், இருமல், அக்னிமந்தம், தூர்ப்பலம், பீனசம், இவைகளே யுண்டாக்கும். சுத்தஅன்னம் அரோசகத்தை வீளேத்து வாதாதிமுக்குற்றங்களே நீக்கி வன்மைதரும். அன்னத்தைப் பருப்புடனெய்சேர்த்துண்ணில்அதுபழையமலபந்தம்,ஜிக்வாகண்டக ரோகம்,பித்தாதிக்கம், வாதகபதோஷம், நீங்காச் சொறி இவைகளே நீக்கும். பொரியல் கபத்தைவிருத்தி செய்யும். புளிச்சுவை மிருந்த பொரியல் அலசரோகத்தையும், வாதரோய்களேயுமுண்டாக்கும். வற்றல் இளவருப்பால் மந்தரோகமும், கருகும்படி வருத்தவற்றலால் வாதபித்த கபதோஷங்களு முண்டாம். இளவருப்புங்கருகலு மில்லாதுண்ணில் நலமாம். பச்சடிபுளிப்புள்ளது பித்தத்தையும், உறைப்புள்ளது சிலேஷ்மவாதத்தையும், இனிப்புள்ளது அரோசகத்தையும் நீக்கும். துவையல் புளிப்புள்ளது; பித்தத்தை நீக்கும். வெறும்புளித்துவையல் இரத்தத்தை முறிக்கும். புளிசேராத்துவையல், நலமாம். அதிககாரஞ்சேர்ந்தது பசியை யுண்டாக்கலால் உத்தோமோத்தமமாம். குழம்புகள் உறைப்புள்ளது வாதகோபத்தை நீக்கும். அவ்வாறில்லாக்குழம்பால்வாதரோகஞ்சனிக்கும். காரத்துடனீர்க்கவைத்த குழம்பு மூத்தோஷங்களேயும் விலக்கும். ரஸத்தின் குணம்,துவரம்பருப்பின்கணிறுத்தஜலத்தில் மிளகு, பூண்டு முதலிய சம்பாரங்களிட்டுச்செய்தது அக்னிமந்தம் முதலிய பலபிணிகளே நீக்கும். போஜனத்தின்மூடிவில் புளித்ததயிரும் லவணமுங்கூட்டி யுண்ணில் உண்டவுணவிலுள்ள திரிதோஷங்களும் வாயுவையும் நீக்கி யுணவைச் சீரணப்படுத்தும். மோர் அன்னம்ஜடராக்னிவளர்ந்து மூலேமூலம் பாண்டு, தாகம் கிரகணி சிலேஷ்மம் சோபை இவைகளேவிலக்கும். ஊறுகாய்கள் தீபாக்னியைவிளேத்து அரோசகம் சிலேஷ்மம் பைத்திய தொந்தரோகங்களே விலக்கும். **நீராருந்தும் வகை**—கைவிரல் நகம் பட்ட நீரை யாண்டுங் குடிக்கலாகாது. அது கள்ளினைக் குடித்தலோடொக்கும். இடதுகையிலுலெடுத்துக் குடிக்கினும் அவ்வகைத் தோஷத்தைத்தரும். நீர்குடித்த பாத்திரத்தைப் பூமியின்மேல் வைக்கும்வரையில் எச்சிலில்ல. எலும்புள்ள சுளத்துநீர், கிணற்றுநீர், தோல் முதலிய ஆதியநீர், நாய், நரி, குரங்கு,மனிதன்,காக்கை, ஊர்ப்பன்றி, கழுதை, காட்டுப்பசு, யானே, மயில், புலி முதலிய மிருகங்கள் முழுகியிறந்ததைக்கண்ட நீர், உண்ணத்தகாத நீர்களாம். நீரை அண்ணுந்தும், குனிந்தும், படுத்துமுண்ணலாகாது. இவ்வாறருந்தில் ரோகங்களுண்டாம். பாத்திரத்தை வாயாற்கடித்தருந்தில் ஒருரோகமும் வாராது. "தண்ணீர், குடிக்கவென்முற் பாத்திரத்தைக் கோதறவே வாயாற், கடித்தருந்தத் துன்பமறுங் காண்" என்பதாலுணர்க. நீருண்ணுகையில் பாத்திரத்திலுள்ள நீரைச் சிறிது பூமியிற்சாய்த்து அருந்துதல் சம்பிரதாயம். இதனே உண்கையில் சுத்தமான நீரைக்காய்ச்சியருந்தின் அது ரூட்சை, வாதாதிக்கம், வித்தாகம், அலசம், வயிற்றுப்பிசம், இவைகளேநீக்கிச் சுக்லவிருத்தியையும் ஆயுளேயும் வளரச்செய்யும். உண்கையில் அன்னத்தில் ஈ, மயிர், எறும்பு முதலியவிருக்கினவற்றைச் சிறிது அன்னத்துடன் புறத்தெரிந்து கைகால் சுத்திசெய்து புசித்தல் வேண்டும். இராவில் புசிக்கையில் தீபம் அவியின் அவ்வன்னத்தை வலக்கையால் போஜனஞ்செய்யாது மூடியிருந்து விளக்கு வந்தபின் இலேயிலுள்ள அன்னத்தை மாத்திரம் புசித்து எழுந்திருத்தல் வேண்டும். உண்டு முடிந்தபின் எழுந்து புறத்திற்சென்று (கசு) முறை வாய்கொப்புளித்து இடப்புறத்திலுமிழ்ந்து கைகால்களேச் சுத்திசெய்து ஆசமனஞ்செய்தல் வேண்டும்.

போஜன்—1. சிஙி குமரன். இவன் குமரன் இருதிகன். திருதவர்மன் பாட்டன்.

2. அங்கநாட்டரசன், குமரி இந்துமதி.

3. குந்தியை வளர்த்தவன். இவனுக்குக் குந்திபோஜன் எனவும் பெயர். யது குலத்துச் சாத்வதன் புத்திரன்.

4. கூத்திரியப்பெண் சோரத்தால் வேற்றரசனேப் புணரப் பிறந்தவன்.

5. விதர்ப்பதேசத்தரசன். இவன் தந்தையிறந்தபிறகு சிறியதந்தையாகிய மூஞ்சன் அரசாளுகையில் சிறியதந்தையுடன் அரசாட்சியில் கொலுவிருக்கையில் ஒருசோதிடன் இக்குமாரனுகிய போ

ஜனேப்பார்த்து இவன் மகாபுகழுடன் அரசாளுவன் என, அதைக்கேட்டு முஞ்சன் சகியாது கொலையாளிகளை யழைத்து அண்ணன் பிள்ளையைக் கொலைபுரியச் செய்தனன். கொலையாளிகள் அவ்வகை கொலைக்களத்திற்குப் பிள்ளையை அழைத்துச் செல்லுகையில் சுமரன், "மாந்தாதாசமவீபதிஃ கிருதயுகாலங்கார பூதோகத: ஸேதுர்யேன மஹோததெள விரசித: க்வாஸௌதசாஸ்யாந்தக: அங்யேசாபி யுதிஷ்டிரப்ரபுருதயோ யாதா திவம்பூபதே நைகேனாபி ஸமங்கதா வஸுமதீநூநம்த்வயா யாஸ்யதி." "மாந்தாதாமுதல் இதுவரை அரசாண்ட சக்கிரவர்த்திகள் தாமாண்ட பூமியை யுடன் கொண்டு போனரில்லை" எனுங் கருத்தடங்கிய மேற்படி செய்யுளை யெழுதி அக்கொலையாளிகளிடம் கொடுத்தனுப்ப, அவ்வகை கொலையாளிகள் அதை அரசனுக்குக் காட்டினர். அரசன், கொலையாளிகளையழைத்துப் பிள்ளையைக் கொலைபுரியாது கொண்டு வரச்செய்து அவனுக்குப்பட்டம் அளித்துத் தான் துறவு பூண்டனன். இப்போஜன் சகலசாம்பிராஜ்யங்களையும் அநுபவித்து மகாகவியாகிய காளிதாசனுடன் நண்பு பூண்டிருந்தனன். இவன் (கo) வது நூற்றாண்டில் இருந்ததாகப் பிரசித்தி: இவன் தன்சபைக்கண் கவிரத்னங்கள் பலரைப்பெற்று ஆனந்தித்துவந்தானெனினும் அவர்களில் காளிதாசன், பவபூதி, தண்டியே சிறந்தவராயினர். அம்மூவருள்ளும்காளிதாசனே சிறந்தானெனினும். இக்காளிதாசனே நான்குமுறை இவனுடனிருந்த புலவர் சூழ்ச்சியால் அரசன் பிரிய நேரிடினும் கடையில் போஜன் காளிதாசனிருந்த ஊர்க்கண்வேற்றூருக்கொண்டடைந்து போஜனிறந்தனனெனக்கூறக்காளிதாசன் போஜனையெண்ணி விசனமடைந்து சரமகவி கூறப் போஜன் மரணமூர்ச்சையடையக் காளிதாசன் அரசனெனவறிந்து கவியை மாற்றிப்பாடியுயிர்ப்பிக்கக்களித்து சுகமடைந்து களித்துப் பலநாள் புலவனுடன் களித்திருந்தவன்.

6. திரிமதியென்பாள் சுமரன்.

பௌண்டாகவாஸுதேவன்—இவன் காசிராசன். மகா மாயாவி. விஷ்ணுவைப் போல் பஞ்சாயுதமும் கருடனும் மாயையாற் பெற்றுப் போகங்களையநுபவித்தவன். (இவன் சகோதரன் இறுதி) இவன் கிருஷ்ண மூர்த்தியுடன் சண்டையிட்டு இறந்தவன். இவன் சுமரன் சுதக்ஷணன், இவனைக் கொன்ற கண்ணனைக் கொல்லச் சுதக்ஷணன் ஆபிசாரயாகஞ் செய்து பூதமுண்டாக்கிக் கண்ணன் மீதேவ அப்பூதம் கண்ணனை விட்டு மீண்டும் சுதக்ஷணனையே கொன்றது.

பௌண்டரம் — 1. தெலுங்க நாட்டிற்கு வடக்கில் உள்ள நாடு, புண்டரன் ஆண்டது.

2. பீமன் சங்கிற்கு ஒரு பெயர்.

3. ஒரு யாகம்.

பௌண்டிரமகீசன்—பாரதவீரன்.

பௌதிகம்—பிரமனிடத்து உதித்த அக்னி.

பௌத்தம்—புத்தனைக்காண்க.

பௌத்தர்—புத்தமதத்தவர்.

பௌத்தியமன் வந்தாம்—ஆங்கீரசருக்குப் பூதியென்னும் புத்திரன் இருந்தான். அவன் கடுங்கோபியாதலால் தேவர் பயந்து அடங்கி நடந்துவந்தனர். இவன் தனக்குப் புத்திரரில்லாமையால் நாம் தவஞ்செய்யினும் தேவர் நமக்குப்புத்திரப் பேறு அளியார் என்று தன் சகோதரன் சுவர்ச்சஸ் செய்யும் யாகத்திற்குக் கர்த்தாவாய் இருந்து யாகஞ் செய்விக்கையில் ஒரு அவசர நிமித்தமாகத் தனக்குப்பதில் தன் மாணாக்கன் சாந்தியை யாகாக்னியை வளர்க்கக் கட்டளையிட்டுச்சென்றனன். சாந்தி பூசைக்குப் புஷ்பமெடுக்கச் செல்ல ஓமாக்னி சாந்தமாயிற்று. சாந்தி வந்து அக்னி சாந்தமாகக்கண்டு ஆசாரியர் கோபிப்பார் என்ற அச்சத்தால் நடுங்கி அக்னிதேவனைத் துதித்தனன். அக்னிதேவன் தரிசனம் தந்து என்னவரம்வேண்டுமென்னச் சாந்தி அக்னியை நோக்கி என்குரு கடுங்கோபியாதலால் முன்போல் யாகாக்னிவளரவும் அவர்களுக்குச் சர்வபூதங்களிடத்தும் தயையுண்டாகவும் அவருக்கு ஒரு புத்திரன் உண்டாகவும் வரம் பெற்று முன்போல் யாகாக்னிவளர்த்துக் கொண்டிருக்கையில் ஆசாரியர் வந்து மாணாக்கனைக்கண்டு இன்றைக்கு என் மனம் எல்லாரிடத்தும் தயையுள்ளதாயிருக்கிறது இதற்குக்காரணம் தெரியவில்லை யெனச் சாந்தி நடந்தவைகளைக் கூறப் பூதி சந்தோஷித்து மாணாக்கனுக்குச் சகல கலைகளையும் கற்பித்துச் சில நாளில் பௌத்தியன் என்னும் மனுவைப் பெற்றான். (மார்க்கண்டேயம்).

பௌமன்—1. (சந்.) பரதன் சுமரன்.

2. பூமிபுத்திரன் செவ்வாய்.

பௌமாசி—சிபி சுமரி, இவள் நிதந்துவின் சுமரர் ஐவரை மணந்தனள். இவள்

ஜவரை மணந்ததால் ஐந்து அரசர் குல முண்டாயிற்று. நிதந்துவைக் காண்க.

பௌரவர்—பூருவம்சத்தவர்.

பௌரவி—வசுதேவரின் தேவியரில் ஒருத்தி.

பௌர்ணமாசம் — பௌர்ணமியில் செய்யும் யாகம்.

பௌர்ணமாசன்—ஸ்ரீசாதகர்ணன் குமரன். இவன் குமரன் லம்போதகன்.

பௌலஸ்தி—சூர்ப்பணகை.

பௌலோமதீர்த்தம் — தென்கடற்கருகில் உள்ள தீர்த்தம்.

பௌலோமம்—புலோமரால்செய்யப்பட்ட நீதிநூல்.

பௌலோமர்—வைச்வாநரன் என்னும் அரக்கன் குமரியாகிய புலோமையிடம் மரீசி ருஷியார் பிறந்த அரக்கர். இவர்களை அருச்சுநன் கொன்றனன்.

பௌலோமன்—இந்திரன் குமரன்.

பௌலோமி—இந்திராணிக்கு ஒருபெயர்.

பௌஷ்யன்—உதங்கருக்குக் குண்டலமுதவிய அரசன். இவன் மனைவி ஓர் இருடிபுங்கவர் அநுக்கிரகத்தால் நாகரத்தின குண்டலம் பெற்று உதங்கர் கேட்க நாயகன் கட்டளைப்படி கொடுத்தனள்.

மகசுவான்—(சூ.) அகமருஷணன் குமரன்.

மகதந்திரம்—சிற்பநூல்களில் ஒன்று.

மகதம்—வங்க தேசத்தருகில் உள்ள நாடு. இது சராசந்தன் வம்சத்தவர் ஆண்டது. பேகாருக்குத்தெற்கு.

மகதி—நாரதர்வீணை.

மகத்தியன்—ஒரு இருடி.

மகரக்கண்ணன்—கரன் புத்திரன்; வாயுவருனர்களிடம் வரம்பெற்றவன். இராமமூர்த்தியுடன் யுத்தஞ்செய்து மாயமாய் மறைந்து ஆகாயத்தில் உருமாறியுத்தஞ் செய்து இராமபாணத்தால் இறந்தவன். இவனுக்கு மகராக்ஷன் எனப்பெயர்.

மகளிரான் மலருமரம் — க0. மகிழமரம் சுவைக்க, ஏழிலம்பாலைமரம் நட்புற, பாதிரிமரம் நிந்திக்க, முல்லை நகைக்க, புன்னை ஆட, குரா அணைக்க, அசோகு உதைக்க, குருக்கத்தி பாட, மரா பார்க்க, சண்பகம் நிழல்படத் தளிர்த்துப் பூப்பனவாம்.

மகாகண்டம்—ஒரு புத்தநூல்.

மகாகாயன் — திருக்கைலையின் தென்வாயிற் காப்போன்.

மகாகாலன்—சிவமூர்த்திக்கு ஒருபெயர்.

மகாகாளம்—1 ஒரு தீர்த்தம்.

2. சிவத்தலத்துள் ஒன்று.

மகாகாளர்—(1) அரிகரப்புத்திரருக்குச் சேநாபதி, (வீரமாகாளர்) இவர் இந்திராணி தனித்திருக்கையில் அரிகரப்புத்திரர் கட்டளையால் காவல் பூண்டிருந்து அசமுகி இந்திராணியை வலிதில் தூக்கிச் சென்ற காலத்து அவள் கரத்தினையும் துன்முகியின்கரத்தினையும் வாளால் வெட்டியெறிந்தவர். வீரபத்திரர்க்குக் காளிதேவியிடம் பிறந்தவர்

2. கருநிறம், முக்கண், இடது கையிற் கபாலம், வலதுகையிற் சூலம், பாம்பின் பூணூல், அணிந்த சிவாவசரத்தொன்று.

3. சிவகணத்தலைவர், கறுப்பு நிறம், முக்கண், வலதுகரத்தில் சூலம், இடது கரத்தில் கபாலம் பெற்றவர்.

மகாகாளன்—ஏகாதசருத்ரருள் ஒருவன், தேவிரசாலை.

மகாகாளேச்வரம்—தூஷணனைக்காண்க.

மகாகிருதி—(சூ.) விதுர்த்தன் குமரன்.

மகாகுண்டன்—திருதராஷ்டிரன் குமரன்.

மகாதபதன்—வேதகிரியில் துவாபரயுகத்தில் கழுகு உருக்கொண்டு சிவபூசை செய்தவன்.

மகாகைலாசம்—இதன் பெருமையினை ஆயிரம் வாயினையுடைய ஆதிசேடனுலும் வேதசாத்திரங்களாலும் கூறிமுடியாது. ஆயினும், சிவதர்மத்தின்படி சிறிதுகூறுவாம். இந்தப் பூலோகத்தின்மேல் புவலோகம் பதினேந்து நூறுயிரம் யோசனை விஸ்தாரம்; அதில் பத்துவாயுக்கள் சஞ்சரிக்கும் வாயுமண்டலம், அப்பால் மேகமண்டலம், அதன்மீது ஆதித்தமண்டலம், அதன்மீது சந்திரமண்டலம், அப்பால் நக்ஷத்திரமண்டலம், அதன்மேல் புதனுலகு, அதன்மீது சுக்ரனுலகு, அதன்மீது செவ்வாயுலகு, அதன்மீது வியாழனுலகு, அதன்மீது சனியுலகு, அதன்மீது இருடிபதம், அப்பால் துருவபதம், அதன்மேல் சுவர்க்கலோகம், அதன்மேல் மகலோகம், அதன்மேல் சநலோகம், அதன்மேல் தவலோகம், அதன்மேல் ஸத்தியலோகம், அதன்மீது வைகுண்டம், அதன்மீது சிவலோகம். ஒப்பில்லாதவனும் மேருவை வில்லாகவுடையவனும் ஆகிய சிவமூர்த்தி எழுந்தருளிய சிவலோகத்தில் சூர்யப்பிரகாசம்போன்ற பலதேர்கள் ஒருபாலிலும், அழகிய அரம்பையர்கள் பாடும் இயலிசைகள் ஒருபாலிலும், தம்பட்ட முதலான வாச்சியத்தொலி யொருபாலிலும், மணமருவிய மலர்களையுடைய மரத்திலெழுந் கொருபாலிலும், வேதங்களே யோதும் விரதியர் நிறைந்தவளத்தையுடைய வனங்க ளொருபாலினும், மலையையொத்து

விளங்கிய மதில்கள் பலபாலிலும் விளங்கும். புலித்தோலுடுத்த வரையின னெழுந்தருளிய சிவலோகத்தில் உன்னதமான வாயிரக்கான் மண்டபம் ஒருபாலினும், நீண்ட கொடிகள்கட்டும் விளங்கிய மணியோசை யொருபாலினும்,விலையில்லாத நவமணிகுயிற்றிய திண்ணைகள் ஒருபாலினும், விருப்பினையுடையவர்கள் விரும்புவனவாகிய நவமணிகள் நிறைந்த சங்கநிதி பதுமநிதி யொருபாலிலும், அலைமலிந்த புனலையுடைய நதியணிகள் ஒருபாலினும், வண்டுகண் முழங்கும் நீலோற்பலம் விரிந்த தடாகங்களொருபாலினும், பொன்முடி சூடிய தேவர்கள் கூடுமிடங்கள் ஒருபாலினும் தாளவொத்தின்படி நடனஞ்செய்யும் பெருமையையுடையவனுய்த்தேவர்கள் தேவனுகிய சிவமூர்த்தி எழுந்தருளித்தனக்குத்தானேஒப்பாகிய சிவலோகத்தின்கண் மணந்தங்கிய நாண்மலராலலங்கரிக்கப்பட்ட மாளிகைகள் ஒருபாலினும், தீப்பொரிபோன்ற மாணிக்கங்களாலலங்கரிக்கப்பட்ட மாளிகைக ளொருபாலிலும், சிற்பநூல் விதிப்படி சமைத்த சந்திரனப்போன்ற மாளிகைகள்ஒருபாலினும்,ஒளியையுடைய மரகதப்பச்சையால்அலங்கரிக்கப்பட்டமாளிகைகள் ஒருபாலினும், சூரியப்பிரகாசம் போன்ற காவலையுடைய மாளிகைகள் ஒரு பாலினும், மாற்றுயர்ந்த பொன் மயமான பெரிய மாளிகைகள் ஒருபாலினும் விளங்கும். ஒருபால் சிங்கம்போலவும் புலி போலவும் முகத்தினையும் பலமுகங்களையு முடையாரும், ஒருபால் பல கைகளையு முடையாரும், பல கால்களையுமுடையாரும் காவலாகஇருப்பர். இம்முகத்தையும் கரங் கால்களையும் அந்தத் திவ்யதேகிகள் பொருந்தியிருப்பது திருப்பணிவிடையில் சலியாநிலைப்பொருட்டாம். அந்தச் சிவலோகத்தின்கண் பக்தி வயிராக்கியத்தின் உறுதியுடையார், சிவனருளிய திருப்பணியிடத்துக் கருத்துடையார், மலநோய் சற்றுமில்லார், ஒருகுற்றமுமில்லாதவர், எல்லாருஞ்சேர விரும்பும் மேன்மையுடையார், நற்குணமமைந்த திருவுருவமுடையார், பெரிய சடைமுடியுடையார், திருநீறணிந்த திருமேனியையுடையார், சதுர்ப்புஜங்களையுடையார்,முக்கண்களையுடையார், புலியுடையுடையார், மழுவேல்களையுடையார், கணங்களாய் நிறைந்து நிற்பர். பின்னும் அந்த உலகத்தில் சிவகணங்கள் திருமகளைக்காட்டிலும்அழகினையுடையார், எவல்செய்ய வாழ்ந்து இருப்பர். ஒருபால் காதில் ஒளிவிடாது விளங்கும் குண்டலத்தையணிந்த சிவமூர்த்தியின் திருவடிகளைக்கருதும் அறிவே அநுபூதியாய் மற்றப் போகங்களையெண்ணுதவர், மோகங்களைநீக்குவோர், வேதப் பயன்யாதென்பார்க்கு விடையீவோர் பொருந்திவாழ்வர். எப்போதும் அவன் திருவடியில் சித்தத்தை வைத்தோரும், பலவண்ணமாய்த்திருமேனியைக்கொண்டாரும், சூரியனைப்போல் ஒளிவிடுந் தேககாந்தியோரும் ஒருபால்அமர்ந்திருப்பர். இத்தன்மையான சிவலோகத்தில் ஞானமே திருமேனியாக உடையானுக்கு இடபமேறும் வேதியனுக்கு யாவராலும் வியக்கப்பட்ட வுயரமும், பரிசுத்த ஒளியினையுடைய பளிங்குமயமும் பெற்றவெள்ளிய நவமணிகளாலும் பொன்னிலுலும் தோரணமாதியான எல்லாவங்கங்களும் தாமேயமைந்த திருக்கோயில் விளங்கும். அதனழகு சொல்லுமளவன்று. அத்திருக்கோயிலின் கீழைக்கோபுரவாயிலில் பாசுபதரும், சைவரும், காபாலரும், மாவிரதியரும், தவத்தினரும், சாருபம்பெற்றுத் திருப்பணிசெய்யா நிற்பர். தென்திசைக்கோபுரவாயிலில் சரஸ்வதியுடன் கூடிய பிரமதேவரும் முனிசிரேஷ்டரான அங்கிராவும், கபிலராதியான சித்தர்களும், சநகர் சநந்தராதியான ராஜருஷிகளும், சத்சஇருடிகளும் பணிசெய்தமருவர். மேற்றிசை வாயிலில் பிராமியாதியான சத்தமாதாக்களும், பத்திரை பார்ப்பதியாதியான அஷ்டகன்னியரும், எப்பொருள்களையுஞ் சிருஷ்டிக்கவல்ல சண்டப்பிரசண்ட வயிரவராகிய மேலோரும் பணிசெய்தமருவர். வடதிசை வாயிலில் திருமாலும், பதினெருகோடி உருத்திரரும், பன்னிரண்டுகோடி ஆதித்தரும், அஷ்ட வசுக்களும், தெய்வ மகளிரும், காந்தருவ இயக்கரும், சித்தரும், வித்யாதார்களும், குய்யகரும், சேடரும், எல்லாம்விட்ட பெரியாரும் அமர்ந்து திருப்பணிசெய்து இருப்பர். இப்பண்பினையுடையோர் வணங்கித் துதிக்கும்படி ஆயிர வயிரத்தூண்கள் விளங்கும் மாணிக்க மண்டபத்து நடுவில் அழகிய சிங்கங்கள்தாங்கும் அரியாசனத்தில் ஆயிரம் இதழ்களையுடைய தெய்வத்தாமரை மலரின்மீது முத்தனுகியும் ஒப்பற்ற முதல்வனுகியும் கெடாதவனுகியும் உலகமே திருமேனியானவனுகியும் விளங்கும் சிவமூர்த்தி காருண்யத்தால் அடியவரைப் பக்குவப்படுத்தித் திருவடிக்கு அடிமையாக

கும் கருணையே திருமேனியாகக்கொண்ட வேதநாயகியுடன் கட்பொறிக்கு விடயமாகிய வுருவமனைத்தினையுங் காட்டுங் கதிரவன் ஒருங்கு ஒருகோடிகலந்து உதித்ததுபோலும், திருமேனியையும் தெய்வகங்கையும் ஆகாயவிளக்காகிய சந்திரனும் கலந்த திருச்சடாமுடியில் வேதப்பண்களே இறைவன் களிக்கப் பாடும் தெய்வவண்டுகள் மொய்க்கும் வாடாத கொன்றைமாலையினையும், கருணையே திருவுருவெனத் தெரிவிக்கும் சோமசூரிய நாட்டங்களேயும் நாம் என அகங்காரங்கொண்டாரை அடக்கி யாள்வோமென அடையாளம்பட வைத்த அழகிய நெற்றிக்கண்களேயும், தாமும் பசுவும் பாசமும் அழியாநிலைமையுடைய வெனத் தெரிவிக்கும் திரிபுண்டரங்களேயும், கருடனுக்கஞ்சி அடைந்த ஆதிசேடனுக்கு அபயந்தந்தாண்டு அவனைக் குண்டல மாகக்கொண்டு அவன் துதிக்கும் வேத வொலிகேட்டுக் களிக்கும் திருச்செவிகளேயும், தம்மையடைந்தவர் துன்பம் பொறாது அடைக்கலந்தந்து ஆலாலம்புசித்து அழகியநீலக்கறைகொண்டு விஷ்ணுவின் சங்கைக்குடியோட்டிய திருக்கழுத்தினையும், அடியவராகிய வாடிய பயிர்களே அருளென்னும் மாரியால் வளர்க்கும் மெல்லிய புன்சிரிப்பையும், இவ்வளவென்று அளவிடப்படாது. வேதத்தையே புரிநூலாகக்கொண்ட அழகிய மலர்போன்ற திருப்புஜங்களேயும், மானும் மழுவும், அடியவர்களின் பிறவிப்பிணி நீங்க அமைத்த அபயமும் வரதமும் அமைந்த திருக்கரங்களேயும், இயற்கையாய்இவ்வளவின வென மதிப்பிடக்கூடாத நவரத்நங்களிழைக்கப் பெற்ற ஆரங்களேயும், சர்வசம்மார காலத்து மூடிந்த பிரமவிஷ்ணுக்களின் முழுவெலும்புகளேக் குவலாமாலையெனக் கண்டார் ஐயுறவணிந்த திருமார்பினையும், சிவனடியார் திருவுள்ளத்தைக் கொள்ளைகொள்ளும் திருவுதர பந்தனத்தையும், அழகே சுழித்ததுபோலிருக்கிற திருவுந்தியையும், புலித்தோலையணிந்த துடிபோலும் இடையையும், ஆகாசம் போன்ற திருவரையையும், வாழைமரத்தையொத்த திருத்தொடைகளேயும், தாமரை காளம்போல் கண்டகிதங்களான திருக்கணைக்கால்களேயும், சங்கரதாங்கசல் பகத்வாஜார விந்தாங்குச வஜ்ரலாஞ்சனமாய் அடியவர்களுக்குப்பிரமாநந்தத்தை விளைவிக்கும் மெல்லிய திருவடிகளேயும், இராவணனது பெருமிதத்தைப் போக்கியாண்ட அலையிலெழுங்கொத்த திருவிரல்களேயும், பலகோடி சந்திரர்களுக்கு அவ்விரலொழுங்கே பிறப்பிடமென்னும் படி விளங்கும் திருநகங்களேயும், தரிசித்த போதே எல்லாத்துன்பங்களும் குடிவிட்டோட விருண்டு குளிர்ந்து மனதையும், வேதநாயகியாகிய பிராட்டியாரின் வடிக்கோலவாணெடுங்கண்களேயும், கொள்ளை கொள்ளும் அழகிய திருக்கோலத்தையும், அழகென்னும் பொருளும்,எல்லாமங்களங்களும் பிறப்பிடமாகிய உலகநாயகியார் வாமபாகத்தில் எழுந்தருளுதலேயும் உடையாராய்ச், சுரிகையும் பிரம்பும் ஏந்தி நந்திமாதேவர் தேவர்கூட்டங்களே விலக்கவும்,வாணன் குடமுழாவாசிக்கவும், பாணுகம்பன் முதலியோர் சங்கத்தொனி முழக்கவும், தும்புரு நாரதர் இன்னிசை வீணை வாசிக்கவும், தெய்வகன்னியர் நடிக்கவும், விநாயகமூர்த்தியும் குமாரக்கடவுளும் வீரபத்திரரும் எவஞ் சிறுதொழில்களேக்கேட்டு நிற்கவும், பிரமனும் விஷ்ணுமூர்த்தியும் வாய் பொத்தி நிற்கவும், இந்திரன் முதலிய திக்குப் பாலகர் காவலிற் குறைகள்சொல்லவும், பூதகணங்களும் சிவகணங்களும் தேவர், சித்தர், அசுரர், சாரணர், விஞ்சையர், கின்னரர், மாதவர், இயக்கர், உரகர், கருடர், பாதாள வாசிகள் சுத்தயோகிகள் முதலியோர் நின்று துதிக்கவும், திருவோலக்கங்கொண்டு அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி அருள் சுரந்து எழுந்தருளி யிருக்கும் திருவுலகமாம்.

மகாசங்கன்—பாதாள வாசியாகிய நாகன்.

மகாசண்டன்—யமபடன்.

மகாசதாசிவன்—இவர் இருபத்தைந்துதிருமுகத்தோடு கூடிச் சதாசிவருக்கு மேற்பட்டுப் பரசிவாபேகையுள்ள சிவமூர்த்தி; இவர், நிவர்த்தி, பிரதிஷ்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியாதீதை முதலிய அபரவிந்து கலைகளானும், இந்திரை, தீபிகை, ரோசிகை, மோசிகை, ஊர்த்வகாமினி, முதலிய அபரநாதகலைகளாலும் சூக்மை, அதிசூக்மை, மிருதை, அமிருதை, வியாபினியென்னும் பரவிந்துகலைகளானும், வியாபின், வியோமரூப, அநந்தை, அநாதை, அநாசிருதையெனும் பரநாதகலாரூபத்தாலும் வியாபிக்கப்பட்டிருப்பர்.

மகாசத்தர்—பசுவின் வயிற்றிற் பிறந்த ருஷி பரிச்சித்துப் பாம்புகடித்திறக்கச் சாபம் அளித்தவர்.

மகாசாத்தா—அரிகரப்புத்திரரைக் காண்க.

மகாசாலன்—ஜநமேசயன் குமரன். இவன் குமரன் மகாமனசு.

மகாசித்தன்—இவன் கைலாயத்தின் கிழக்கின்கணுள்ள ஸ்ரீ துவாரத்தின் காவலாளி.

மகாசீசுவாலை — விபாசாரிகள் அடையும் ஒரு நரகம்.

மகாதபதி—காம்பிலி நாட்டரசன், இவன் தேவிசுமதி, இவன்தன் தேவியுடன் களித்திருக்கையில் துருவாசர் வர அவரைக் கவனியாதிருந்ததால் அபஸ்மாரியாகச் சாபம் பெற்றவன்.

மகாதேவன்—சந்திரனை அதிட்டித் திருக்கும்சிவமூர்த்தம். இவருக்குப்பலவிகரணர் எனவும் பெயர். இவரது சத்தி பலவிகரணி.

மகாநந்தபாராயணன்—சசிவர்ணனைக் காண்க. இவனுக்கு மகாநந்த பாராயணன் எனவும் பெயர்.

மகாநந்தி—மகததேசாதிபராகிய சைசுநாகரில் இறுதியான அரசன். இவனுக்கு மகாபத்மன் எனவும் பெயர். இவனுக்குப்பின் நந்தன் அரசனுயினன்.

மகாநாடன்—அசுரன், இரண்யாக்ஷன் புத்ரன்.

மகாநந்தகை — சத்திபீடங்களில் ஒன்று. இதுமகேந்திரத்துள்ளது.

மகாபதுமன்—1. நந்தனைக்காண்க.

2. அஷ்டமாநாகங்களில்ஒன்று. குபேரநிதிசைக்காவலாளி.

மகாபயன்—தருமன் குமரன்.

மகாபாதம்—சோமராய மகாராஜன் கேட்டுக்கொள்ள சாரங்க முனிவரியற்றியவட மொழிபரதசரித்திரம்.

மகாபலலிங்கம்—கோகரணத்தில் உள்ள சிவலிங்கம்.

மகாபலன்—1. சுமாலி குமரனுகிய அரக்கன்.

2. அதிபலன் குமரர்; இருஷபதீர்த்தங்கருக்கு இரண்டாம்பிறவி.

3. சிவகிங்கரன்.

மகாபலி—ஒரு அசுரன், பலியைக் காண்க.

மகாபாது—1. திருதராட்டிரன் குமரன்.

2. இரண்யாக்ஷன் குமரன்.

மகாபாகை—சத்திபீடங்களில் ஒன்று.

மகாபாசன் — இருஷபனுக்குச் சயந்தியிடம் உதித்த குமரன்.

மகாபாதகங்களாவன — பிரமஹத்தி, கள்குடித்தல், களவு, குருபத்தினி கமனம், பொய்,குருநிராஸ்காரம், வேதநிந்தை,மித்திரவதை, நிஷித்த பக்ஷணம், தன்னைத்துதித்தல், வேதாத்யனம்விடுதல், ராஜஸ்வலையானவள்முகத்தைச்சும்பித்தல், ஒருவன் ஸ்வத்தநிக்ஷேபத்தைத்திருடல். தன்தாரத்தைவிட்டு மற்றவரிடம்கமனம் என்பவை.

மகாபாரதம்—இது வடமொழியில் வியாசமுனிவராற் கூறப்பட்ட பாண்டு புத்திரர் முதலியோர் கதை. இதைத் தமிழில் பெருந்தேவனுர், வில்லி புத்தூரார், நல்லாப் பிள்ளைமுதலியவர் மொழிபெயர்த்தனர்.

மகாபாரிசுவன்—இராவணன் மந்திரிகளில் ஒருவன். பதினுறு கோடிசேனைக்குத் தலைவன். இந்திரசித்திற்குத் துணையாக வந்து இராமபாணத்தால் பிளவுண்டிறந்தான். இராவணன் குமரன் என்பர் சிலர்.

மகாபாஷ்யபட்டர்—ஆளவந்தாருக்குச் சாஸ்திராப்யாசமூல்யமாய் இருந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்.

மகாபிரகன்—கீர்த்திராதன் தந்தை.

மகாபிஷக்—சந்தனுவுக்கு ஒரு பெயர். இவன் ஆயிரம் அச்வமேதம், நூறு இராஜசூயமியற்றி இந்திரபதம்பெற்று வாழுநாட்களில் ஒருநாள் பிரமன் சபைக்குவந்த கங்கையை மோகித்துப் பூமியில் சந்தனுவாகப் பிறந்தவன்.

மகாபிஷன்—ஒரு அரசன்.

மகாபோஜன்—சாத்வதன் குமரன், மகாதர்மி, போஜவம்சத்தலைவன்.

மகாப்பிரகன்—மிதிலாதிபதி, இவன் குமரன் கீர்த்திராதன்.

மகாமகம்—இது மாசிமாதத்தில் குரு சிங்கராசியிற்சேரும் புண்யதினம். இது பன்னிரண்டுவருடத்திற் கொருமுறை கும்பகோணத்திற் கொண்டாடப்படுகிறது.

மகாமது—மகாகாலன் குமரன். இவன் புத்திரர் உசீநரன், திதிக்ஷன்.

மகாமாயன்—அதலலோகாதிபதி.

மகாமாயை—ஹ்ரீம் என்கிற அக்ஷரத்தையும், பிரணவத்தையும் உருவமாக உடையவள். பகவானிடத்தினின்றும் அவதரித்தவள். பிரமாதிதேவர்களால் துதிக்கப்பட்டவள். சராசரங்களுக்கு முதற்காரணமானவள். இவளுடைய தேஜசால் உலகத்தை விளக்குபவள். நித்தியகர்மங்களில் காலையில் பால்யரூபியாய்ப் பிரமனையும் மத்தியானத்தில் யௌவ்வனரூபியாய்ருத்திரமூர்த்தியையும், சாயங்காலத்தில்வார்த்திக ரூபியாய் விஷ்ணுவையும் அடைபவள். (கல்கிபுராணம்.)

மகாமாரி — இவள் கறுப்பு நிறத்துடன் மூன்று சிரங்களுடன் கூடினவள். இவளது முதற்சிரம் கிழக்கில் பகைவர் நடுங்

கத்தக்க கோர உருவுடன் இருக்கும் மற்றொருசிரம் தெற்கில் கோரப்பற்களுடன் கூடிப் பிடிங்கித்தின்னும் ஆவலுடன் இருக்கும். மேற்கிலுள்ள சிரம் சாந்த குணத்துடன் இருக்கும். இதுவே வேண்டியவர் விரும்பிச் செய்யும் பூசைமுதலிய எற்றுப் பலன்தருவது. இம்முகங்களுள் முதலிற்கூறியமுகம் தாமதமாகிய கருநிறமும், நடுவிற்கூறிய முகம் ரசோகுணமாகிய செந்நிறமும், கடையிற் கூறிய வெண்ணிறமாகிய முகம் சத்துவகுணமும் உடையதாம். இவனுக்குச் சதுர்ப்புஜம், ஒருகரத்தில் வில், மற்றொன்றில் கத்தி, மற்றொன்றில் கட்வாங்கம், மற்றொன்றில் சூலம் பெற்றிருப்பள். (ஆக்னேய புராணம்.)

மகாரசன்—கேகய தேசாதிபதி. குமரி பத்திரை.

மகாரதர் — யுயுத்சு என்னப்பட்டகரணன், துச்சாசனன், துஸ்ஸஹன் துர்மருஷணன், விகர்ணன், சித்ரசேனன், விவிம்சதி, ஜயன், சத்தியவிரதன், புருமித்திரன், தூரியோதனன், இவர்கள் பாரதரில் மஹாரதர்.

மகாரதன்—1. காமரதன் குமரன். இவன் குமரன் விண்டுவன்.

3. பிரசை குமரன்.

மகாராட்டிரம் — கூர்ச்சரத்திற்குத் தென்ஞடி.

மகாராஜிகர் — இருநூற்றிருபதின்மராகிய கணதேவ பேதம்.

மகாரோமன்—(சூ.) கீர்த்திராதன் குமரன்.

மகாரௌரவம்—ஒரு இராஜநரகம். தீமயமானது. ஒன்பதுயோசனை விசாலமுள்ளது தீயபிராணிகளால் இதில் பாபிகள் துன்புறுவர்.

மகாலயஅமாவாசை – புரட்டாசிமாதத்திய அபரபட்சத்தில் கன்யாராசியில் சூரியன் பிரவேசிப்பது மகாலயமெனப்படும். அமாவாசைக்குமுன் பதினைந்துநாள் பிதுர்சிரார்த்தத்திற்குரிய நாள்களாம். இதில் பிரதமை, தனசம்பத்தும், த்விதியைப் பிரஜாலாபமும், த்விதியை வளர்ச்சிலாபமும். சதுர்த்தி, சத்துருநாசனமும், பஞ்சமி, சம்பத்தும், ஷஷ்டி புகழும், ஸப்தமி கணதிபத்யமும், அஷ்டமி, சிறந்தபுத்தியும், நவமி ஸ்திரீசம்பத்தும், தசமி, இஷ்டசித்தியும், ஏகாதசி, வேதசித்தியும், த்வாதசி, பிரஜாவிருத்தி, மேதை, பசு, புஷ்டி, சுவாதந்திரியம், தீர்க்காயுளும், உண்டு. சுதுர்த்தசி, யந்திரங்களால் இறப்பார்க்குச் செயின்நலம். இந்தப் பக்ஷமுழுதும் சிரார்த்தஞ்செயின் வருஷமுழுதும் செய்த சிரார்த்த பலனுண்டு. இக்காலத்தில் யமபுரத்திலிருந்து பிதார்க்கள் பூமியில்வந்து வசிப்பாராகையால் யமபுரம்சூன்யமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதில் பரணியிலும் அஷ்டமியிலும் கஜச்சாயையென்று கூறப்படும் திரியோதசியிலும் சிரார்த்தஞ்செயின் கயாசிராத்த பலனுண்டு. அமாவாசை, பரணி, த்வாதசி, இவைகளில் திதிநக்ஷத்ரவாரதோஷம் வேண்டா

மகாவர்மன்—நந்தன்.

மகாவாது—இரண்யாக்ஷன் புத்திரன்.

மகாவிந்தன்—தூரியோதனன் தம்பி.

மகாவிரதி—சைவத்தில் ஒருவிதபேதவாதி. இவன் எல்லா விதத்தினும் ஒப்பனையினும் இவன் சிவமூர்த்தி எலும்பு மாலை முதலிய தரித்தமூர்த்தியாய் அருள்வர் என்பன். பின்னும் இவன் பதி, கிரியாசத்தியின்றி ஞான சத்தியால் ஆத்மாக்களைப் பெத்தாவத்தை படச் செய்யும் என்றும், பசு, மும்மலத்திலும், பந்தப்பட்டுச் சிவனது ஞானசத்தியால் சகஜ ஏதுவாமென்றும், பாசம், பசுவிற்குப் பந்தமாய் ஞானசத்தியால் சத்தியொடுங்குமெனவும், ஆத்மாதீக்ஷையால் மும்மலங்கெடச் சிவபூசாதுரந்தரனுய்ச் சிவஞானமடைந்து சிவலோகத்தில் ஞானமாத்திரமாயிருப்பன் எனவும் கூறுவன்.

மகாவீரன்—1. பிரிய விரதனுக்குப் பெரிகிவ்ஷ்மதியிடம் உதித்தகுமரன். இவன் ஊர்த்தரேதஸ்.

2. சைநகுருக்களுள் ஒருவன்.

மகாவீர்யன்—1. பிருகுத்ரதன் குமரன்.

2. புமன்யன் குமரன்.

3. குரோத கீர்த்தி குமரன்.

4. மன்யுகுமரன்.

மகாணுபாவமதம்—இம்மதஸ்தாபகன் கிருஷ்ணபட் என்பவன் சாலிவாகனசகம் ஏறக்குறைய 1001-இல், ராக்ஷசபவனத்திற்குக்கிழக்கிலிருக்கும் சேம்பை என்னும் கிராமத்தில்பிறந்தவன். இவன் ஓர் வேதாளத்தை உபாசித்து ஒரு மகுடம் பெற்று இருந்தனன். அந்த மகுடம் தலையிலுள்ளவரையில் இவன் கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் போல் காணப்பட்டனன். ஆதலால் இவனே உலகத்தார் கிருஷ்ணமூர்த்தியின் அபரா அவதாரமென்று எண்ணியிருந்தார்கள். இம்மதாசாரம்—இவர்கள்கிருஷ்ணபட் என்கிற கிருஷ்ணமூர்த்தியையும் தத்தாத்திரேயரையும் பூஜித்து வருவார்கள். இம்மதத்தவர் கறுப்புடை தரித்

துக்கொள்வர். சந்நியாசிகள் க்ஷௌரம் செய்துகொள்ளுவார்கள். கிரகஸ்தர் க்ஷௌரம் செய்துகொள்ளக்கூடாது. மதஸந்நியாசிகளுக்கு மகனந்து என்று பெயர். (சகலார்த்த சாகரம்.)

மகான்—1. பூதனுக்குச் சுரபியிடத்து உதித்த குமரன்.

2. ஏகாதசருத்ரருள் ஒருவன். தேவி உமை.

மகாஹயன்—சத்ருஜித் குமரன்.

மகிமா—1. பகனுக்குச் சித்தியிடம் உதித்த குமரன்.

2. ஒரு சித்தி சித்திகளைக்காண்க.

மகிஷநந்தன்—ஸநாஜித் குமரன். இவன் பெயரால் ஒரு பட்டணமுண்டாயிற்று.

மகிஷன்—1. தேவருடன் யுத்தஞ் செய்ததைத்தியரது தோல்வியைப் பொறுத்திதி தவம்புரிந்து சுபார்சுவமுனிவரால் மகிடரூபமாகிய இவனைப்பெற்றுத் தவத்திற்கனுப்பி வரம் பெறச்செய்து தேவர் மீது ஏவினள். இவன் மகா பலசாலி. இவனைச் சத்தி காளியை யேவி வெல்வித்தனள். இவன், காளிக்குப் பயந்து தடாகத்தில் ஒளிக்கக் காளி தான் ஏறியிருந்த சிங்கத்தைத் தடாகத்தில் ஏவச் சிங்கம் நீரைப்பருகக் காளி இவனைக் கொன்றனள், இவன் எருமை வயிற்றிற் பிறந்தவனென்றும் புராணம் கூறும். இவன் குமரன் கயாசுரன். (கா சி கண்டம்.)

2. அதுகிலாதன் இரண்டாம்புத்திரன். தாய் சூசமி.

3. புலிமுகனைக் காண்க.

மகிஷாசுரன் — இவன், ரம்பனென்னும் அசுரபுத்திரன். இந்தரம்பன் அக்கினியிடம் வரம்பெற்று ஒருகால் ஓர்மரத்தடியில் உட்கார்ந்திருக்கையில் எருமையைக் கண்டு புணர அந்த எருமையிடம் கருவுண்டாயிற்று. இந்த ரம்பன் வேறு எருமைக்கிடா அதனிடம் சேராவகைக் காத்திருக்கையில் ஓர் கிடா அதனருகு வர ரம்பன் அதனைத் துரத்தி அதனுல்குத்துண்டிறந்தான். பிறகு ரம்பன் தேகத்தைச்சிதையிலிடுகையில் எருமையும் சிதையில் விழத் தொடங்குகையில் பலர்தடுக்கவும் தடைபடாது தீயில் வீழ்ந்தது. அப்பொழுது அதன் கருப்பத்திலிருந்து இரத்த பீஜனுகிய மகிஷன் தோன்றினன். இவன் பட்டணமடைந்து சகுனன், மகாவீரன் மகோத்கடன், தூஞ்சுயக்ஷன், தாம்பரன், அஸிலோமன், உதாக்கன், பிடாரவாக்யன் பாஷ்கலன், திரிசேத்ரன் காலன், பந்தகன், என்பவர்களைச் சேனைத்தலைவராக்கிக் கொண்டு, அவர்களைத் தனித்தனி தேவியிடம் யுத்தத்திற்கனுப்பி அவர்கள் இறக்கக்கண்டு தான் யுத்த சந்நத்தனுய்த் தன் உண்மையுருவை விட்டு மன்மதனையொத்த அழகு வாய்ந்தவனுய்வந்து பிறகு சிங்க வுருவங்கொண்டு சத்தியேறியிருந்த சிங்கத்தையடிக்க அது இவனையடிக்கப்பின் யானையுருக்கொண்டு தேவியுடன் போரிடத் தேவியின் வாகனமும் யானைவடிவங்கொண்டு போரிட இவன் சர்ப வடிவங்கொண்டு போரிடத் தேவி இவனை வாளினுல் வெட்ட அசுரன் மகிஷ வுருக்கொண்டு போரிடுகையில் தேவிசண்டிகையுருக்கொண்டு துரத்திச் சக்கரத்தை அவன் மீதெறிந்து மாய்க்க இறந்தவன். (தே - பா.)

மகீபண்டிதன் — சிவ குருவின் மாமன். இவன் குமரிசூர்யாம்பாள்.

மகீஸார க்ஷேத்திரம் — திருமழிசையாழ்வார் அவதாரத்தலம்.

மதகர்னன்—மகத தேசத்தரசனுகிய விஸ்வனை எமாற்றி இராச்சியத்தை அபகரித்தவன்.

மதுடவேந்தன் — பப்பர தேசாதிபதியின் குமரன்.

மதுடாசுரன்—தேவர்களைவருத்திச் சிவபிரானுல் இறந்தவன்.

மதுடேசுவரி பீடம்—சத்திபீடங்களில் ஒன்று.

மகேசுவரர்—இவர் வெண்ணிற முடையவராய் அரவப்பூணூல் அணிந்து திருக்காத்தில் கத்தி, சூலம், பாணம், சபமாலை, அபயம், வரதம், கமண்டலம், பதுமம்கொண்டு சிம்மசர்மமும் கஜசர்மமும், தரித்திருப்பர்.

மகேசுவரி—சத்த மாதர்களில் ஒருத்தி. சடாமகுடத்துடன் கூடியவளாய்ச்சந்திர சடாதாரியாய்க் கபாலம், சூலம், கட்கம், வரத முதலிய உடையவளாய் இடபவாகனத்தில் இருப்பள்.

மகேந்திரபுரி — சூரபன்மன் இராஜதானி. விச்வகருமனுல் நிருமிக்கப்பட்டது. சூரனுக்குப்பின் கடல்கொள்ளப்பட்டது.

மகேந்திரம் — அஷ்டகுல பர்வதங்களில் ஒன்று. இது உத்கலமுதல் ஓரிஸ்ஸா வரையில் வியாபித்திருப்பதென்பர். இதன்மீது அநுமன் ஏறி இலங்கைக்குப் பாய்ந்தான் என்பர்.

மகேந்திரன்—கௌசிகனுக்கு மருமகன்.

மகோசஸ்—அங்கதேசத்தை யடித்த மலை நாட்டரசன்.

மகோதயம் — 1. விச்வாமித்திரன் பட்டணம், மகத நாட்டிலுள்ளது. இதுகன்யாகுப்சமெனவும் பெயர் பெறும்.

2. பப்புருவாகன் அரசாண்ட பட்டணம்.

3. தை, மாசி, மாதங்களில் அமாவாசையும், திருவோணநக்ஷத்திரம் கூடிய நாள். இது ஞாயிற்றுக்கிழமையில் வரின் நன்று.

மகோதரர்—ஒரு இருடி.

மகோதரன்—1. துரியோதனன் தம்பியரில் ஒருவன்.

2. இராவணன் குமரன்.

3. இராவணன் சிறியதாய் குமரன்.

4. இராவணனுக்கு முதல் மந்திரி; பிசாசங்கள் கட்டப்பட்ட பத்துக்கோடி தேர்ப்படை யுடையவன். மகாமாயாவி மருத்துவனே மாயாசகஜுக எவினவன். இராவணனுக்குச் சீதையை விடாதிருக்கப் புத்திகூறினவன். இலக்குமணரிடம் தோற்று ஓடினவன். இந்திரசித்து வந்ததைக்கண்டு தைரியமாய் இந்திரனைப் போல் உருக்கொண்டு வெள்ளையானே யேறிக்கொண்டு இலக்குமணருடன் யுத்தத்திற்கு வந்தவன். இந்திரசித்தின் மரணங்கேட்ட இராவணன் சாகஜியை வெட்டச் செல்லுகையில் தடுத்தவன்.

5. ஒரு நாகன்.

மகோதன்—காலபுத்திராம்சமான பாரத வீரன்.

மகோற்கடர்—விநாயகர் திருமூர்த்தத்தில் ஒன்று. காஞ்சிபர் பத்தினியாகிய அதிதி தவஞ் செய்கையில் விநாயகர் குழந்தை யுருக்கொண்டு எதிரில் தோன்றக்காஞ்சிபர் இவர்க்கு மகோற்கடர் என்று திருநாமம் இட்டு வளர்த்தனர். இவ்வகை வளர்த்து வருகையில் தேவாந்தக நராந்தகர்கேட்டுப் பல அரக்கர் அசுரர் முதலியவரை அனுப்ப அவர்களை வென்று மூன்றாவது வயதில் சித்திரன் எனும் காந்தருவன்மூதலை யுருக்கொண்டு தடாகத்தில் விளையாடச் சென்ற தன்னை விழுங்க அம்முதலையை வெளியிலிட்டு அம்முதலையுருவின் சாபத்தைப் போக்கி ஆகா, ஊகூ எனும் காந்தருவர்கள் பூசித்த பஞ்ச மூர்த்தத்தை மறைத்து அவருக்குத் தம் வாயிடம் அம் மூர்த்தங்களைத் தரிசிப்பித்துப் பிங்களன் முதலிய அசுரரை வென்று இந்திரன் எவிய வாயு, அக்கினி, இவர்களதுசெருக்கையடக்கிப் பிதாவின் சொற்படி காசி சாசனுக்குப் புரோகிதராய்ச் சென்று வழியில் ஆயுதம் பெறச் சூரியனை யெண்ணித் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த தூமாகூனைக்கொன்று அவன் புத்திரராகியஜநகன், மனு, என்பவர் எதிர்க்கப் பெருமூச்சால் அவர்களைக்கொன்று அவர்களை நராந்தகன் கொலுவில் விழச்செய்து, சித்துரன், விகண்டன்என்பவரைத் தழுவிக்கொன்று, பின்னும் நராந்தகன் எவிய அசுரர் பலரைக்கொன்று கடைசியில் நராந்தகன் தானே யுத்தத்திற்கு வர அவனைத்தமது திருக்கரத்தில் இருந்த கொம்பிஞல் சிரத்தில் மோதிக்கொன்று காசி பருக்குத் தரிசனம் தந்து ஆசந்த பவனமென்னும் தமது உலகு அடைந்தவர்.

மகீதவாசி—திருதராட்டிரன் குமரன்.

மங்கணசித்தர்—1. ஒரு சித்தர், இவர்புட்கரக்ஷேத்திரத்தில் வேதியர் குலத்திலே பிறந்து யோகம்பயின்று ஆயிரம் வருடம் தவம்செய்து வந்தனர். இவர் தமது யோகம் நீங்கி ஒரு நாள் சிவபூசைக்கு மலர் எடுக்கச் செல்லுகையில் காலிலும் கையிலும் மூட்கள் கிழித்து உதிரம் பெருகிற்று. அவ்வுதிரம் புலால் நாற்றம் ஒழிந்து பரிமளம் மிகுந்து வீசுதலே சித்தர் கண்டு தேகத்தில் வடியும் இரத்தம் பரிமளம் வீசுதல் தவத்தின் பெருமை என்று களிப்புடன் ஆனந்தக் கூத்தாடுகையில் இவர் கால் தூமப்பர் எனும் முனிவர்மீது பட அவ்விருடி இவரை மாஞகச் சபித்தனர். சித்தர் முனிவரைக்கேட்க முனிவர் இவ்வாறு (ஈ) வருடம் சென்றபின் சிவபூசையில் இச்சாபம் நீங்குக என அவ்வாறு சிவபூசையால் நீர்வு பெற்றவர்.

2. ஒரு சித்து புருஷர். இவர், சத்தசாகவ நீரத்தில் சிவபூசை செய்து சிவமூர்த்தியால் அஷ்ட சித்தியும் அடைந்தவர் திருவாரூரில் ஆனந்தேச்சுரலிங்க பூசை செய்தனர் என்பர்.

மங்கலகேசன் — ஷண்முக சேநாவீரன்.

மங்கலசூத்திரம் — இது திருமணத்தில்கொண்டோன் தெய்வம்வாழ்த்தித் தன் தேக சம்ரக்ஷணார்த்தமும் தன்சந்ததி விருத்தியின்பொருட்டும் கொண்ட மனைவியின் கழுத்தில் தேவருஷிகள் புரோஹிதர்முதலியோர் சாக்ஷியாகக்கட்டும் அடையாளமாம். இதற்குத் தாலியென்று முற்கால தற்கால வழக்கம். இத்தாலியைச் செல்வமுள்ளோர் பொன் முதலியவற்றாலும் மற்றவற்றாலும் செய்து அணிவர். செல்வமில்லா ஏழைகள் மரத்தாலும் ஓலையாலும் செய்து அணிவர். இதனைத் தாலபத்திரமென்னும் ஓலையால் பலர் அணிதல்பற்றியே இதற்குத் தாலியென்று காரணப்

பெயருண்டாயிற்று. மரத்தாலியும் உண்டு போலும் இது வடநாட்டில் தற்காலம் சில கீழ்ச்சாதியாரிடத்து நடை பெறுகிறது. இத்தாலியை வடுகரும் தாளிசூத்ரம் என்றும் பொட்டென்றும் வழங்கிவருகின்றனர். இதன் உரு தேசங்கள் தோறும் ஜாதிகள்தோறும் வேறுபடுகிறது. இத்தாலி பல்வற்றுல் செய்யப்படும் என்பதை "ஸ்வர்ணைரஜுதைனவாதாம் ரேணதாருஜாபி அதவாதால பத்ரேவா பேளஞ்சசதுரஸ்ரகம்" எனும் ஸூத்ர காரண வாக்யத்தால் அறிக. இதனைப் பதினுறிழைகள் கொண்ட சூத்திரத்தில் கோக்கவேண்டும் என்பது ஸ்ம்ருதி ஆகமம்.

மங்கலச்சொல் — (22) கீர், எழுத்து, பொன், பூ, திரு, மணி, யானை, தேர், பரி, கடல், மலை, புகழ், மதி, நீர், ஆரணம், சொல், புயல், நிலம், கங்கை, உலகம், பரிதி, அமிழ்தம், இவையும் இவற்றின் பரியாயங்களுமாம்.

மங்கலத்திருநாள்—புத்தன் அவதாரதினத்தில் புத்தரால் கொண்டாடப்பட்ட திருநாள். இது வைசாக சுத்த பூர்ணிமையில் நிகழ்வது.

மங்கலமடந்தை — ஒரு பெண் தெய்வம், மலைநாட்டார் இத்தெய்வத்தை வணங்குவர்.

மங்கலம்—(அ) சாமரம், நிறைகுடம் கண்ணுடி, தோட்டி, மூசு, விளக்கு, கொடி, இணைக்கயல்.

மங்கலவதி—அரிச்சந்திரன் தங்கை திலீபன் தேவி.

மங்கலன்—செவ்வாய்க் கிரகத்திற்கு ஒரு பெயர்.

மங்கலாதேவி—ஒரு பெண் தேவதை, வடநாட்டாரால் கொண்டாடப்படுபவள்.

மங்கலை—உசத்தியன் தேவி.

மங்களசண்டிகை—மங்கள சப்தம் சுபத்திலும், சண்டிகை சப்தம் துஷ்டசப்தத்திலும் வர்த்திக்கும் ஆதலாலிவளுக்கு இப்பெயர் வந்தது. பின்னும் மங்கலமென்பது பூமி புத்ரனிடத்தும்வர்த்திக்கும். எவள் பூபுத்ரனுல் பூஜிக்கப்பட்டவள் அவள் மங்கள சண்டிகை. பின்னுமங்களன் சூர்ய வம்சத்து அரசன், அவனுல் பூஜிக்கப்பட்டவள். இவள் துர்க்கா தேவியின் மூர்த்தி பேதம். இவள் கச்யபமுனிவரால் மானஸமாகப் பூஜிக்கப்பட்டவளாதலால் மானஜை யென்றும் திரிலோகத்தவர்களால் பூஜிக்கப்பெற்றவளும்,சிவனுக்குத்தேவியுமாதலின் சிவை யெனவும்படுவள். ஜனமேஜயன்யாகத்தில் நாகங்களைக் காத்தவளாதலின் நாகேச்வரி யெனப்படுவள். விஷத்தைஹரிப்பவளாதலால் விஷஹரி. நாராயணனது பூர்வஅம்சமாதலின் நாராயணி யெனப்படு வள்ஹரனுல் சித்தயோ. கங்களை யடைந்தவளாதலின் சித்தயோகினியெனப்படுவள்.

மங்களபீடம்—சத்திபீடங்களுள் ஒன்று.

மங்களர்—புத்தர் அவதாரங்களில்ஒருவர்.

மங்களன்—வங்கதேசத்திருந்த ஒரு இடையன், இவனுக்கு (ரு000) தேவியர், இவர்களிடத்து இருஷிகள் கோபிகைகளாப் பிறந்தனர்.

மங்களாசாரணை—ஈ—வாழ்த்து, வணக்கம், செயப்படு பொருள். இதுவேதற் சிறப்புப்பாயிரம்.

மங்களை — பார்வதியின் தோழியரில் ஒருத்தி.

மங்கன்—ஒருவேதியன். பணத்தாசையால் பணத்தைப் பூமியில் புதைத்து வைத்துச் சாங்காலத்தில் தருமஞ் செய்து நல்வழியடைந்தவன்.

மங்கி—பண ஆசையுள்ள ஒரு வேதியன்.

மங்கையர்க்கரசியார்—சோழராசன்பெண், நின்றசீர் நெடுமாற நாயனுர்க்குத் திருத்தேவியார். இவர் சைன சமயத்தினின்று நீங்கி உய்யத், திருஞான சம்பந்த சுவாமிகளைத் தமது பதியாகிய மதுரைக்கு எழுந்தருளச் செய்து சுரத்தின் கொடுமையால் தமது நாயகர் வருந்தியது கண்டு திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளைப் பாண்டியனை அடிமைகொண்டு சுரநீக்கவேண்டியவர். (திருவிளையாடல்.)

மச்சகந்தி—இவள் பூர்வம் பரீக்ஷித்துக்கள் என்னும்பித்ருக்களுக்குமானஸபுத்ரி,அச்சோத மெனும் தடாகத்திருந்து உண்டானதால் இவளுக்கு அச்சோதையென்றுமுன்பெயர். பரத அரசன் வளர்த்தபெண். இவள் ஓடக்கரையில் இருக்கையில் பராசர்கண்டு இவளுக்குச் சுகந்தமளித்துப் புணர்ந்தனர். அதனுல் இவளிடம் வியாசர் பிறந்தனர். இவள் இரண்டாவது, சந்தனுவிற்குத் தேவியாயினள். இவள் யோகசக்தியிழந்து தலைகீழாக விழுகையில் பிதுர்க்களைநோக்கி முறையிட அவர்கள் பயப்படாதே யென அவ்விடமிருந்து அவர்கள் கட்டளையால் மீன்வயிற்றுப் பிறந்தனள். இவளுக்குச் சத்தியவதி யெனவும், காளியெனவும் பெயர். அத்திரிகைக்காண்க. (பாரதம்.) தந்தை உபரிசரவசு. மீன்வயிற்றிற் பிறந்த சகோதரன் மச்சியன். இவளுக்குச் சத்யவதி

யோசனை கந்தியெனப் பெயருண்டா யிற்று. அச்சோதையைக்காண்க.

மச்சசம்மாரமூர்த்தி—(மச்சாரி) மச்சவுருக் கொண்ட விஷ்ணுமூர்த்தி தமது வெற்றி யால் பெருமிதமடைய அதனையடக்கத் தேவர் வேண்டுகோளால் சிவமூர்த்தி இவ் வுருக்கொண்டு ஒருதிருக்கரத்தில் திரு மணி, ஒருதிருக்காத்தில் வாள்கொண்டு கடற்கரைசென்று மணியினேயாட்டினர். அதனுல் கடல்மீன்கள் ஓசையின் மயங்கி இவரை அடைய அதில் பெருமிதங்கொ ண்ட விஷ்ணுமூர்த்தியின் கண்ணினை வாளால்பேர்த்துத் தமது திருக்கரத்தில் மோதிரமாக அணிந்தனர். இதுவுமன்றிச் சிவமூர்த்தி கொக்குப்போல் முகமுடைய வராய் விஷ்ணுமூர்த்தியைத் தமதுவாயில் கௌவிக் கர்வம் அழியச்செய்தனர். (சிவ பாகரமம்.)

மச்சபுராணம்—இது (கஅ,000) கிரந்தமுள் ளது. இது மச்சாவதாரத்தோற்றம். விஷ்ணு சலப்பிரளயத்தில் மனுவைக் காத்தமை, பிரமசிருட்டி, திரிபுரவதம், தாரகாசுரயுத்தம், பார்வதியார் திரு மணம், கந்தர் தோற்றம் முதலியவையுண ர்த்தும்.

மச்சமுனி—இவர் போகர் மாணுக்கருள் ஒரு வராகிய சித்தர். இவர் செய்த நூல்கள், திராவகம் (அ00) வைத்தியம் (அ0C) இவ ரைக் குலாலபுராணம் செம்படவர் என்று கூறும்.

மச்சம்—ஒருதேசம் கூர்ச்சரத்திற் கருகி லுள்ளது.

மச்சயந்திரம்—ஒரு உயரமான கால் ஒன்று நாட்டி அதின்மீது பொன் மீன் ஒன்று இருத்தி அதனடியில் ஒரு சக்கரத்தை அந்தப் பொன்மீனுக்கு இடுக்கண்வரா மல் சுழலச்செய்து ஒரு வில்லையும் அம் பையும் வைத்து எவன் அச்சக்கரத் தைச் சுழல்கையில் நிறுத்திவில்லில் அம் பைப்பூட்டி ஒரேபாணத்தால் அதில் உள்ள மச்சத்தை அறுக்கிறானே அவ னுக்குப் பரிசுதருவது. இவ்வகை யந்தி ரத்தை அருச்சுனன் அறுத்துத் திரௌ பதிக்கு மாலைசூட்டினன்.

மச்சியராசன்—உபரிசரவஸுவின் குமரன். மீனுயிருந்த அப்சரஸு வயிற்றிற் பிறந்த வன். இவனுக்கு மச்சியன் எனவும்பெயர்.

மச்சியாவதாரமூர்த்தி—ஒருகற்பத்தில் கை மித்திகப் பிரளயம் உண்டாயிற்று. அக் காலையில் பிரமன் உறங்கினன். உறக்கம் அறிந்த அயக்கிரீவன் என்னும் அசுரன் வேதங்களைத் திருடிக்கொண்டு கடலில் ஒளித்தனன். இந்த ஏழாமன்வந்தரத்தில் விவசுவானுடைய புத்திரனும், சிரார்த்த தேவன் என்னும் பெயருள்ள சத்தியவிர தன் எனும் இராஜருஷி, கிருதமாலாநதி க்கு ஸ்நானத்தின் பொருட்டுச்சென்று தர்ப்பணுதிகள் முடிக்கையில் சிறுமீன் ஒன்று அரசனேநோக்கி அரசனே நான் சலசந்துக்களால் துன்பமடைகின்றேன். என்னை வேறு ஓர் நல்லஇடம் சேர்க்க என்றது. அரசன் அம்மீனைத்தன் கமண் டலத்துள் விட்டனன். அம்மீன் கமண் டலமுழுதும் தன் உடலவளர்த்து அர சனை வேறிடம்கேட்க அரசன் வேறொரு பெருங்கொப்பரையில் விட்டனன். அங் கும் அவ்வகைசெய்ய அரசன் ஒருமடுவில் விட்டனன். அம்மீன் ஒரு பெருமீனுய் அரசனேநோக்க, அரசன் அதனை நாராய ணன் என்று அறிந்து துதித்துக் கட லில் விட்டனன். அம்மீன் அரசனை நோக்கி அரசனே உன்னைக்காக்கும் வண் ணம் இவ்விடம் அடைந்தேன். இன்றை க்கு ஏழாம்நாள் ஒருபிரளயம் உண்டாகப் போகிறது அக்காலத்து ஒருஓடம் நம் ஆக்னையால் உன்னையடையும். அதில் நீ சத்த இருடிகளுடனும், ஓஷதிகளுட னும், ஏறி மச்சவுருவமடைந்து உங்களுக் குக் காணப்படும் என்கொம்பில் அப்ப டகைக் கட்டுக. உன்னைப் பிரமன் உறக் கத்தினின்று நீங்கும்வரையில் காக்கி றேன் என்று மறைந்தது. அவ்வகை அர சன் செய்தனன். மச்சமூர்த்தி அரசனைக் காத்துப் பிரமனது உறக்கத்தில் வேதங் களைத் திருடியொளித்த அயக்கிரீவனைச் சங்காரித்து வேதங்களைப் பிரமனுக்கு உத வினர். இந்த அசுரனுக்குச் சோமுகா சுரன் எனவும் பெயர் கூறுவர். இந்த அரசனே வைவச்சுதமனு,இந்த அவதாரத் தில் மனு, பூதேவி ஓஷதிகளை இரக்ஷித் தார். (பாகவதம்.)

மச்சேந்திரநாதர்—(1) சிவமூர்த்தி கடற்க ரையில் பார்வதியார்க்குத் தாரகமந்திரம் உபதேசிக்கையில் அவளுக்கு நித்திரை உண்டாக அம்மந்திரத்தைமீன் வயிற்றிலி ருந்த பிள்ளைகேட்டுப் புருஷ உருவாகி வெளிவந்தது. இதைக்கண்ட சிவமூர்த்தி மச்சேந்திரனென்றுபெயர் கொடுத்தனர். இவர் கோரக்கருடன்கூடி ஓர் அக்கிராரத் தில் வந்து ஒரு பார்ப்பனி வீட்டில் பிச் சைகேட்க அவள் ஒருவுடைகொண்டு கொடுக்கவடையைக் கோரக்கர் மச்சேந் திரருக்குக் கொடுத்தனர். அதையுண்ட மச்சேந்திரநாதர் அதன்உருசியைஎண்ணி

மறுநாளும் வேண்டுமென்ன அவ்வாறே கோரக்கர் அப்பார்ப்பினியிடம்போய்ப்பிச்சை கேட்க அவள் தானியங் கொண்டுவந்து இடக் கோரக்கர் அதை மறுத்துவடை வேண்டுமென்றனர். பார்ப்பினி யில்லையென்று மறுக்கப் பிடிவாதமாய்க் கோரக்கர் வடையேவேண்டுமெனப் பார்ப்பினி உம்கண்ணைக் குருகேட்டால் கொடுப்பீரோ அதுபோல் இல்லாதது கேட்கின் எவ்வகைத் தால்கூடும் அங்ஙனம் தருவீரேல்வடைதாலாருமென்றனள். உடனே கோரக்கர் தமது கண்ணைப் பெயர்த்து அவர்க்குக் கொடுப்பதை உனக்குக்கொடுக்கிறேன் என்று கொடுக்கப் பார்ப்பினி பயந்து நெய்யில் வடைசெய்துகொடுக்கக் கொணர்ந்து குருவின்முன் வைத்தனர். மச்சேந்திரர் இவரைநோக்கி உன்னுருகண் எவ்வாறு நீங்கியதெனக் கோரக்கர் வரலாறு கூறக்கேட்டு இவரதுமனஉறுதிக்கு உண்மகிழ்ந்து கண்ணளித்து இவரைமகிழ்ந்திருந்தனர். பின்பு மச்சேந்திரநாதர் மலையாளமடையப் பிரேமளாஎன்பவள் மச்சேந்திரரைத் தன்வசப்படுத்தி, அவரிடமின்ப மனுபவித்திருக்கு நாளில் அவளுக்கு மீனநாதன் என்று ஒரு புதல்வன் பிறந்தனன். மச்சேந்திரர் அவளுடனின் புற்றிருக்கையில் என்னைக் கோரக்கன் அழைத்துச்செல்ல வருவான் என்னக்கேட்டுவருத்தமுடையவளாய் மந்திரிகளைநோக்கி நம்நாட்டுக்குள் துறவிகள் யாரும் அணுகவொட்டாமல் தலைதமிக்கவெனக் கூறினன். அவ்வாறு காத்துவரும் நாள்களுள் ஒருநாள் கோரக்கர் ஆசிரியரை அழைத்துவரச்சென்று மலையாளம்வந்து ஒருவீட்டில் பிச்சைகேட்க அவ்வீட்டிற் குரியவள் இவரது அழகைக்கண்டு இரக்கமுடையவளாய் அந்நகரத்தின் செய்திகூறினள். இதனால் கோரக்கர் அஞ்சி ஒரு மரநிழலில் சமயம் பார்த்திருக்கையில் கூத்தாடிகள் அவ்விடம்வந்து துயரத்துடனிருத்தல் கண்டு அவர்களை என் வருந்துகிறீரென நாங்கள் இந்நகரத்தரசரிடம் பரிசுபெறலாமென்று வந்தோம் மத்தளமுழக்குவோன் தோய் கொண்டனன் என் செய்வோ மெனக் கோரக்கர் நான் மத்தளிக்குகிறேன் நீவிர் வருகவென்று அவருடன் சென்று மத்தளங் கொட்டுகையில்மத்தளத்தொனியால் கோரக்கரென்று அறிந்த மச்சேந்திரர் தமது நாயகிக்குக்கூற அவள் வருந்தியிருக்குங் காலத்தில் கோரக்கர் மச்சேந்திரரை அழைத்தனர். மச்சேந்திரர் நாயகியையும் குமரனையும் நீங்கமனமில்லாமல் ஒருநாள் தன்னுயகியுடன் படுத்துறங்குகையில் குழந்தை அணையில் மலோபாதைசெய்ய மச்சேந்திரர் கோரக்கரைஅழைத்துக் குழந்தையை நீரில் அலம்பிவாவென்றனர். கோரக்கர் குழந்தையை யெடுத்துப்போய் ஆற்றிலலம்பிக் கல்மீதுமோதிவெயிலிலுலரவைத்தனர். பின் மச்சேந்திரர் மீனநாதன் எங்கென்று வினவ நீரில் துவைத்து வெயிலில் உலரவைத்தேன் என்று உரைத்தலும் மச்சேந்திரரும் தேவியும் வாயிலும் வயிற்றிலும் அறைந்துகொண்டு அழுதனர். மச்சேந்திரர் கோரக்கரைநோக்கி மீனனுதனை அழைத்துவா வென்னலும் இவர் கல்லின் மேல்துவைத்ததனால் சிதறியதுகளெல்லாம் நூற்றெட்டு மீனநாதனுய் எதிர்வந்து நின்றன. இவர்களைக் கண்டதாய் என்வயிற்றில் பிறந்த மீனநாதன் எவன் என்ன நூற்றெட்டும் ஒன்றுசேர்ந்து ஒருகுழந்தையாக அதனைமீந்தனர். பின் கோரக்கர் மச்சேந்திரரை யழைக்க மச்சேந்திரர் இவனுடன் செலாதிருக்கின் இன்னும் என்ன விபரீதம் விளைப்பாலோ வென்று மனைவியிடத்து விடை கொண்டு புறப்படுகையில் மனைவி வழியில் செலவிற்கு என்செய்வர்எனக் கோரக்கரறியாது ஒரு பொற்பாளத்தினை ஜோளியிலிட்டு அனுப்பினள். இருவரும் வழிச்செல்லுகையில் ஒரு குளத்தருகிற் சென்று மச்சேந்திரர் இவ்விடத்துக் கள்ளர் உளரோ வெனக்கேட்டு ஜோளியை அவ்விடம்வைத்து அகலக்கோரக்கர் அவ்வகைக்கேட்டதற்குக் காரணமென்னவென்று ஜோளியைப்பார்க்க அதிலிருந்த பொற்பாளத்தைக் குளத்திலெறிந்துவிட்டுஅதினிடைக்குத்தக்ககற்களைநிறைத்து வைத்தனர். பின் சிறிது தூரஞ்சென்று மச்சேந்திரர் இவ்வழியில் கள்ளருளரோ வென்னக் கோரக்கர் அப்பயமுமக்கு என் என்றனர். மச்சேந்திரர் ஜோளியைப்பார்க்கக் கற்களாயிருக்கக்கண்டு கோரக்கா நீ நல்லசீடனல்லை மகனைக் கொலைபுரிந்தாய், பொன்னைக் கொள்ளைகொண்டாய் என்னைவிட்டுப் பிரிகவென்னச் சீடர் அவ்வழியிலிருந்த மலையின்பேரில்ஏறிச் சிறுநீர்விட அம்மலையெல்லாம் தங்கமாகக் குருவைநோக்கி உமதுபொருளை எடுத்துக்கொள்கஎன மச்சேந்திரர் மாயைதீர்ந்து சீடனைப் புகழ்ந்தனர்.

2. இவர் ஒரு சித்தர். இவர் சஞ்சாரியாய்த் திரிந்து வருகையில் ஒருத்தி

பிகையிட்டு இவரைப் புத்திரப் பேறு வேண்டினள். சித்தர் அவள்மீது கருணை செய்து வீபூதிபிரசாதித்து இதனை உட்கொள் என்றனர். வீபூதிகொண்ட வள் அண்டை வீட்டுக் காரியிடம் கடந்தவைகளைக்கூற அவள் இத்தவசிமாய வேஷக்காரன் ஒருக்கால்உன்னை மயக்கித் தன்வழி கொள்ள அவ்வாறு செய்தல் கூடுமெனப் பயமுறுத்தி அதனை அடுப்பிலிடச் செய்தனள். அவ்வகை யடுப்பிலிட்டு மறந்து போய் இவளிருக்கையில் சிலகாலம் பொறுத்து மீண்டும் அவ்வழி சித்தர்வந்து அவ்வீபூதி பெற்றவள் வீடுசென்று நான் உன்பிள்ளையைப் பார்க்கவேண்டும் அழைக்க என்றனர். வீபூதிபெற்றாள் அண்டை வீட்டுக்காரி சொல்லால் தான்செய்தவையனைத்தும் ஒளியாதுகூறினள். சித்தர் ஆயின் அவ்வடுப்புச்சாம்பல்எங்குளதென அதனைவாரி வழக்கமாகக் கொட்டும் வீட்டின் புறக்கடையிலுள்ள குப்பையைக் காட்டினள். சித்தர்அவ்விடம்சென்றுகோரக்காவென என் என்னும் ஒரு ஓசையுண்டாயிற்று. பலரும்கண்டுவியக்கச் சித்தர் குப்பையை யகற்றக்கூற அதில் சித்தர் தாம் திருநீறு கொடுத்த காலமுதல் பிள்ளையைக் கண்டகாலம் வரையுள்ளஆண்டுகள் நிறம்பப்பெற்ற சிறுவனை அப்பெண்ணிற்குக் கொடுத்தனர். இவரைக் கோரக்கர்என்பர். கர்ணபரம்பரை.

மஞ்சள்—இது மற்றவாசனைத்திரவியங்களுடன் விசேஷமாகத் தேவிக்கு அபிஷேகப்பொருள் ஆக எடுத்துக் கூறியிருத்தலின் இதனை மங்கலம்பெறச் சுமங்கலிகள் இறைவியினருளால் தம் கணவர் தீர்க்காயுள் பெற்றிருக்க அணிவர். ஸ்ரீ காரணாகமத்தில் "ஹரித்ராசூர்ணஸம் யுக்தம்ஸகனம் சோடசாத்மகம்" எனும் சுலோகத்தில் கூறியிருக்கிறது.

மஞ்சுகோசர்—வச்சிரசிகையை த அசுவகோசருக்குக் குரு.

மஞ்சுகோஷை—ஒரு காந்தருவஸ்திரீ.

மஞ்சுளன்—ஒரு அரசன், இவன் தேவிகாந்திமதி, இவ்விருவரும் தவஞ்செய்கையில் இவ்விருவருக்கும் சந்திரவதி (அல்லது) குமுதை பெண்ணுப்பிறந்து சந்திரசூடனை மணந்தனள். (பூவாளூர்ப்புராணம்.)

மஞ்சையர்—இவர் வீரசைவ அடியவர். சிவமூர்த்தி அல்லாத வேறுதேவர்களைத் தொழுமவரை மூக்கையரியுந்துணிவுடையார். இவருடன் வைணவர் வாதிட்டுத் தோற்றுப் பிரதியகூப் பிரமாணம்வேண்டுமென விஷ்ணுவையழைத்துக் காசி விசுவேசரைத் தொழச்செய்தவர். மஞ்சி தேவர் எனவும்பெயர்.

மடமவண்ணக்கன்பெரிசாத்தன்—கடைச் சங்கமருவிய புலவருள் ஒருவர்.

மடவாலமாசீசையர்—இவர் சிவனடியவரின் ஆடைகளை வெளுத்து அவற்றையுலரும்படி விரித்து யாரும் வராம்காத்து அடியவர்க்குத்தரும் நியமம் பூண்டவர். இவர் ஒருமுறை இவ்வாறு ஆடையை உலரவிட்டுக் காத்திருக்கையில், அசுத்தன் ஒருவன் அவ்வழி வரக்கண்டு அவனைக் கொலைசெய்தனர். இதனை அறிந்த அரசன் யானைப்பாகரைஏவி அவரை அழைத்துவரக் கட்டளைதர இவர் யானைப்பாகரையும், யானையையுங் கொலை செய்து அரசன் பணியிருந்தனர். இவர் வசவரிடம் ஒருநாள் இருக்கையில் வசவதேவர் சிவனடியவர் தம்மையொன்றும் கேட்டு வாங்கிக் கொள்ளவில்லையென்று விசனப்படுகையில் இவர் அவர் முன்பாகத் தாம் வெளுக்க வாங்கிய சிவனடியவரின் ஆடையில் ஒன்றை நீரில் தோய்த்து உதறினர். அதிலிருந்து தெறித்த நீர்த்துளி அனைத்தும் விலையுயர்ந்த நவமணிகளாயிருந்தன. இதனைக்கண்ட வசவர் அடியவர் பெருமை அளவிடுதற்கு அரியது என வியந்தனர். இவர் வசவரை கூமை வேண்டினர்.

மணக்கால்நம்பி — உய்யக்கொண்டாருக்குப் பின்வந்த வைஷ்ணவாசாரியர். இவர் குமுதாம்சராய்க் கலி (ஙகஙஉ)க்குமேல் விரோதி கிருதுவருஷம் மாசிமீ திங்கட்கிழமை கோயிலுக்கடுத்த மணக்கால் எனுங் கிராமத்தில் அவதரித்தவர். இவருக்கு ஸ்ரீ இராமமிச்சர், என்று ஒருபெயர். உய்யக்கொண்டார் வழிவிட்டபெண்களுக்கு வழியில் சேரூயிருந்ததுபற்றி அப்பெண்களை முதுகில் எறித்தாண்டச் செய்தவர். யாமுநர்க்கு உய்யக்கொண்டார் சொற்படி தூதுளங்கீரை பரிமாறி ஒருநாள் நிறுத்தி (அவர் வரலாறறிந்து இவருடன் வார்த்தையாட) அவருக்கு ரகஸ்யங்களை உபதேசித்து அவருக்குத் துரியாச்சிரமம் கொடுத்து உய்யக்கொண்டாரின் சரமகைங்கர்யங்களைச் செய்து முடித்துச் சிலகாலிருந்து திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினவர். இவர் திருவடிகளை யாச்சரியித்தவர்கள், ஸ்ரீ ஆளவந்தார், திருவரங்கப் பெருமாளரையர், தெய்வத்துக்கரசநம்பி, பிள்ளையரசநம்பி, சொட்டைநம்பி, சிறுபுள்ளூருடையார், பிள்ளைத்

திருமாலிருஞ் சோலைதாசர், வங்கிபுரத் தாய்ச்சி.

மணக்குடையார்—திருவள்ளுவர் திருக்குறளுக்கு உரையிட்ட ஆசிரியர்களில் ஒருவர். இவர் ஊர் முதலிய விளங்கவில்லை.

மணப்பாக்கத்துநம்பி — பிள்ளை லோகாசாரியர் திருவடிசம்பந்தி. தேவப்பெருமாள் கட்டளைப்படி கோயில் சென்று பிள்ளைலோகாசாரியர் தம்சீடருக்கு உபதேசிக்கையில் மறைவிலிருந்து கேட்டு அவருக்குச் சீடரானவர்.

மணம்—இது எண்வகைப்படும், அவை பிராம்மம், தெய்வம், ஆருஷம், பிரசாபத்தியம், ஆசுரம், காந்தருவம், இராக்ஷசம், பைசாசம் எனப்படும். இதில் **பிராம்மமாவது**—வேதம் ஓதினவனுகவும், நல்லொழுக்கம் உள்ளவனுகவும் இருக்கின்ற பிரமசாரியைத் தானுகவே அழைப்பித்து அவனை நூதன வஸ்திரத்தால் அலங்கரித்து, கன்னிகையையும் அவ்வாறு நூதன வஸ்திர பூஷண அலங்காரம் செய்வித்து அவ்வரனுக்கு அவளைத் தானம்செய்வது. **தெய்வமாவது**—சோதிட்டோமம் ஆதியக்யத்தில் தனக்குப் புரோகிதனுக இருப்பவனுக்குத் தன் பெண்ணை அலங்கரித்துக் கொடுப்பது. **ஆருஷமாவது** — தான் செய்யவேண்டிய யாகாதி கர்மத்துக்காக வரனிடத்தில் நின்றும் ஒரு ருஷபம், ஒரு பசு, அல்லது இரண்டு ருஷபம், இரண்டு பசு இவைகளை வாங்கிக் கொண்டு கல்யாணம் செய்து கொடுப்பது. **பிரஜாபத்யமென்பது**—ஒரு பிரமசாரியை அழைத்துப் பூசித்துத் தன் பெண்ணைத் தானம் பண்ணும்போது நீங்கள் இருவருமாய்த் தருமங்களைச் செய்யுங்கள் என்று கொடுப்பது. **ஆசுரமாவது**—பெண்ணின் தந்தைக்குக் கேட்கும் பணத்தைக் கொடுத்துப் பெண்ணுக்குப் பூஷணங்களைப் போட்டுப் பெண்ணை வாங்கி விவாகம் செய்துகொள்வது. **காந்தருவமாவது**—ஸ்திரீயும் புருஷனும் ஒருவர்க்கு ஒருவர் புணர்ச்சியின் ஆசையால் மனம் ஒத்துச் சேர்தல். **இராக்ஷஸமாவது** — ஒருவன் தன் பலத்தினுல் கன்னிகையழும்போது அவள் வீட்டினின்றும் அவளது பந்துக்களை அடித்தும், கொன்றும், வலிமையால் கொண்டுபோதல். **பைசாசமாவது** — ஒரு கன்னிகை தூங்கும்போதும், குடியினுல் வெறித்திருக்கும்போதும், பித்துக்கொண்டவளாய் இருக்கும்போதும், அவளுடன் புணர்வதாம். இவ்வகை மணத்தில் நான்கு வருண ஸ்திரிகளில் கூத்திரிய ஸ்திரி தனக்கு மேலான வருணத்தாரைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளும் போது அவன் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் தண்டத்தையும், வைசிய மாது அவ்வாறு கல்யாணம் செய்துகொள்ளும் போது அவன் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் சாட்டைக் கயிற்றையும், சூத்ரஸ்திரி அவனது வஸ்திர நுனியையும் பிடித்துக்கொண்டு விவாகஞ் செய்துகொள்ள வேண்டிய தென மநு கூறுகிறார். மேற்கூறியவற்றுள் பிரசாபத்திய மணமே சிறந்ததாய் இப்பரதகண்டத்துள் யாவராலுங்கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. அதனை நடப்பிக்கு முறையினைச் சிறிது சுருக்கிக்கூறுகிறேன். பிள்ளைக் குரியவரும் பெண் வீட்டுக்காரரும் தாங்கள் உத்தேசித்த பெண்ணைக் கருதிப் பொருத்தம் முதலியவும் சகுனங்களும் பார்த்துப் பெண் வீடு நோக்கிச் சுபதினத்தில் குங்குமம், மஞ்சள், பழம், தேங்காய், தாம்பூலம், புஷ்பம், பந்துக்களுடன் சென்று பெண் வீட்டாரிடம் பெண்ணைத்தரப் பேசிமுடிந்தபின் விவாகபத்திரிகை யெழுதி இன்ன கோத்திரத்தானுக்கு இன்ன கோத்திரத்தான் பெண்ணைக் கல்யாணஞ்செய்விக்கச் சம்மதித்தோமென்றுகூறி முதல் சாக்ஷி புரோகிதராகையால் அவரைக்கொண்டு மும்முறை சொல்லுவித்துச் சபைத் தாம்பூலம் நடத்திப் பிள்ளை வீட்டார் கொடுத்த மங்கல அணி சேலை புஷ்பம் முதலியவற்றைப் பெண்ணுக் கணிவித்து வாழ்த்தி உண்டு பிள்ளை வீட்டார் முகூர்த்த நாளிட்டு அந்நாளுக்கு முன் நல்ல தினத்தில் பந்தற்கால் பிள்ளை வீட்டாரும் பெண் வீட்டாரும் நாட்டிப் பந்துக்களுடன் வேடிக்கையாய் கலங்கு முதலிய சுபகாரியங்கள் நடத்திவருவர். கலியாண தினத்தில் பந்தரில் களிமண்செம்மண்வேதிகைபோட்டுக் கோலமிட்டு நடுவில் ஓமாக்னிக்கு இடம்விட்டு அந்த ஓம இடத்திற்கு மேற்கில் மணப் பீடம் அலங்கரிக்க வேண்டும். பின்மணக்கோலங்கொண்டிருக்கும் மணப்பிள்ளையைமாங்கல்யப்பெண்கள் வீட்டிலிட்டிருக்கும் மணப் பொங்கலைக் கிராமதேவதைபிதிர்தேவதைகளுக்குநிவேதனஞ்செய்வித்து நமஸ்கரிக்கச் செய்விக்க வேண்டியது. இக்கல்யாணப் பிள்ளையின் தந்தை அம்மான் முதலியோர் வைதிக கிருத்யமுள்ளவராய்ப் புரோகிதரைக்கொண்டு கல்யாண மண்டபத்தில் கிழக்கில் இந்திரனைப் பூசித்து அநேகங் கிளைகளுள்ள கிளைவிளக்கில் ஆயிரங்கண்ணனை

ஆவாகிக்கவேண்டியது. தென் கிழக்கில் அக்னிதேவப் பிரீதியாய்க் குடவிளக்கேற்றி அதில் அக்கினியை ஆவாகித்தல்வேண்டும். தெற்கில் யமப்பிரீதியாய்ப் புரோகிதரிடம் அவரை ஆவாகிப்பித்துப் பூசித்தல் வேண்டும். தென் மேற்கில் நிருதி தேவப்பிரீதியாய்த் தாழி அல்லது தோழியை மணப் பெண்ணுக்கு உபசாரஞ்செய்ய நிறுத்தல் வேண்டும். வட மேற்கில் வாயுப்பிரீதியாய் மாப்பிள்ளைத் தோழனிடம் விசிறி கொடுத்து உபசரிக்கச் செய்தல் வேண்டும். வடக்கில் குபேரப்பிரீதியாய் அதிதேவதை ரூபமாகப் பணப்பையை வைத்திருப்பவரை நிறுத்தவேண்டியது. வடகிழக்கில் ஈசானமூர்த்தியைத் தாபித்து அம்மியையும் குழவியையும் பூசித்து உபசரித்தல் வேண்டும். பின் நவக்கிரகப் பிரீதியாகப் பச்சையரிசிபரப்பி நவதான்யமூலைப் பாலிகைவைத்து ஒன்பது வீடு கீறி நவக்கிரகஸ்தாபனஞ்செய்து பூசிக்க வேண்டியது. அதன்பின் ஏழுகாகத்திற்கு நூல் சுற்றி மாவிலை தருப்பை தேங்காய் வைத்துச் சப்தருஷிகளை ஆவாகித்துப்பூசிக்கவும் பின் மாங்கல்யப்பெண்கள் பரிசுத்த இடத்தினின்று கொண்டுவந்த ஜலத்தை வாய்மூடிய காகத்தில்விட்டுக் கங்கைமுதலிய புண்யதீர்த்தங்களை ஆவாகனஞ்செய்து பூசித்தல்வேண்டும். பின் அரசாணிக்கால், திரிமூர்த்தி சுவரூபம், அரசு, பிரமா, ஆல், விஷ்ணுகல்யாண முருக்கு ருத்ர சுவரூபம். இவைகளில் திரிமூர்த்திகளை ஆவாகித்துப் பூசித்துப் பன்னிரண்டங்குலம் பள்ளந்தோண்டி மூன்று மாங்கல்யஸ்திரீகளைச் சரஸ்வதி, லக்ஷ்மி, பார்வதியாராகப் பாவித்து அவர்களால் நாட்டுவித்துத் தூபதீபநிவேதனஞ்செய்வித்து அப்பெண்களைக் கொண்டுபோய்த் தேவாலயத்தில் மூட்டிவைத்திருக்கும்நெருப்பைப் புகையாமல் எடுத்துவாத்யகோஷ சகிதமாகவந்து ஓமகுண்டத்திலிட்டு அக்னிமந்திரஞ்சொல்லி ஓமாக்னி விருத்திசெய்தல் வேண்டும். இச்சுபகாரியங்களை விவாக லக்னத்திற்கு ஐந்துநாழி கைக்குமுன் தொடங்கி முடித்து வைக்கவேண்டியது. பின் தோழன் மணமகனை அழைத்துவந்து மணவறை யைப் பிரகாஷிணஞ்செய்வித்து உட்காரு விக்கப் புரோகிதர் விநாயகபூசை முதலியமுடித்து உபயஞ்செய்யவேண்டியது. இவையெல்லாம் தோழனுலறிந்த மணமகன் சமுசாரம் ஆன்மவிசாரத்திற்குத் தடையென்றெண்ணி உடனே பரதேசம் போகத்துணிவன். இதனையறிந்த மாமன் மாமிமார் முதலியோர் தடுத்து அழைத்துவந்து அவனை மணவறையிலிருத்தி வெள்ளி மெட்டைக்காலில் இடுவர். இவை முடிந்தபின்பு பௌரோகிதர் இனி ஆரம்பிக்கும் திருமணம் விக்னமின்றி முடிவதற்காக மணப்பிள்ளைக்குக் கங்கணந்தரித்தல் வேண்டும். அவ்வகை பெண்ணிற்குந் தரிப்பித்தல்வேண்டும். பின் வேதியர் கூறைவஸ்திரத்தை ஆசீர்வதித்து மணமகனுக்கும் மணப்பெண்ணுக்கும் உடுத்துக்கொள்ளக் கொடுக்க வேண்டியது. விவாகலக்ன சமீபத்தில் வேதியர் தாலியைப் பூசித்து எல்லாரும் ஆசீர்வதிக்க முக்காலியின் மீது தாம் பாளத்தில் இருத்தவேண்டியது. பின் மாமன் மாமிமார் இருவரும் மணமகனுக்குமுன்னும் சகலசங்களுக்குமுன்னும் இன்னகோத்ர சூத்ரமுள்ள இன்னவனுக்கு இன்னகோத்ர சூத்ரமுள்ள நாங்கள் எங்கள் கன்னிகையைக் கொடுத்தோமென்ன மணமகன் பெற்றுக்கொண்டதாகக் கூறித்தான் மணப்பெண்ணுக்குமுன்னிட்டிருக்கும் முக்காலியின்மீது தாம் பாளத்திருந்த மாங்கல்யத்தையெடுத்துத் தான் முக்காலிமீதிருந்து தங்கை தமக்கைமார் மங்கலதீபங் காட்ட மங்கலவாத்ய முழங்கப் பந்தமித்ரர்வாழ்த்தப் புரோகிதர்கூறிய "நான் என்னுடைய தேகரக்ஷணார்த்தமும் சந்ததி விருத்தியின்பொருட்டும் உன்னை மணக்கிறேன்" என்னும் பொருளுள்ள மந்திரத்தைக்கூறி மங்கலநாண் தரித்து நாணைத் திரிமூர்த்தி மந்திரத்தால் மூன்றுமுடியிடல் வேண்டும். பின் வேதியர்கள் ஓமம்செய்ய அந்த ஓமத்தைப் பூசித்து அரசாணிக்காலை வலஞ்செய்து அம்மிமிதித்து ஓமாக்னியிற் பொரி சொரிந்து பூர்ணாகுதிசெய்து மாலை மூதலிய மாற்றி மீண்டும் அட்டமங்கலங்களுடன் மணவறையில் தாபித்திருக்கும் தேவதைகளை வலஞ்செய்து அம்மியின் வரலாற்றை மணப்பெண்ணுக்குக் கூறி வலம்வந்து நல்ல சுபமுகூர்த்தங் கழிவதற்குமுன் தமக்கென நியமித்த இடத்தை அடைதல்வேண்டும். இவ்வகை எத்தனைநாள் விருப்பமோ அத்தனைநாள் ஓமாக்கினிகளை முடித்துக்கங்கணவிசர்ஜனஞ் செய்தபின் அந்த மணவறையில் தாபித்த தேவதைகளை யதாஸ்தானம் எழுந்தருளச்செய்து சாந்திஓமம் செய்வித்து அரசாணிக்காலை அசைத்துவிடல் வேண்டும். இந்த மணச்சடங்குகள் அவ்வவர் மதக்

கொள்கைக்கும் தேசத்திற்குமேற்றபடியு மிருக்கும்.

மணலி முத்துகிருஷ்ண முதலியார்—இவர் சென்னையிலிருந்த வேளாண் பிரபு. இராமாயண கீர்த்தனை பாடிய அருணாசல கவிக்கு உபகரித்தவர்.

மணலூர் ஆசிரியர் புளியங்காய்ப் பெருஞ் சேந்தனார்—செல்வத்தாசிரியரிடம் பொருளதிகாரங் கேட்ட தமிழ்ப்புலவருள் ஒருவர்.

மணலூர்பதி—1. பாண்டிநாட்டில் ஒருபட்டினம். இதற்கு மணலூர்புரம் எனவும் பெயர் சித்திரவாகன் பட்டணம்.

2. சோணாட்டுச் சிற்றூர்.

மணலூர்பதி பெண்—அருச்சுனன் தேவி. குமரன் பப்புருவாகன்.

மணவாளதாசர்—பிள்ளைப் பெருமாளையங்காருக்கு ஒரு பெயர்.

மணவாள நாராயணன்—ஓமலூர் வேங்கை பூபன் குமரன்.

மணவாளமாமுநிகள்—இவர் கலி (சகஎஉ) இல் சாதாரணஸ்ரீ ஐப்பசிமீ சுக்லபக்ஷ சதுர்த்தசி வியாழக்கிழமை மூலநக்ஷத்திரத்தில் பாண்டிநாட்டில் சிக்கில் கிடாரமென்னுங் கிராமத்தில் திருமான்மனத்தஅண்ணர் என்பவருக்குத் திருக்குமாரராய் அவதரித்து அழகியமணவாளர் என்கிற பிள்ளைத்திருநாமம் அடைந்து திருவாய்மொழிப் பிள்ளையிடம் சமாச்ரயணம் பெற்று அரசகாரியகாரராய் இருந்த அரசன் திரவியங்களை அறவழியில் செலவிட்டனர். அரசன் பொருள்களைக் கேட்கையில் பயந்து சந்யசித்துக்கொண்டு மணவாளமாமுநிகள் அழகிய மணவாள ஜீயரென்கிற பெயர்பெற்று ஆசாரியர் சொற்படி மடங்கள் கட்டி மூப்பத்தாருயிரப் படியைப் பிரவர்ப்பித்து வந்தனர். இவர் திருமேனியில் சோகை கண்டு தபிக்க உடையவரும் தேசிகரும், சுவப்பனத்தில் எழுந்தருளி நீர் பாகவத சம்பிரதாய பேதஞ்செய்வித்ததால் இவ்வகை நோய்கண்டது. இனி நீர் கிடாம்பி நயினாரை ஆச்ரயிக்கில் இந்நோய் நீங்குமென மறைய இவர் விழித்து அவ்வகை புரிந்து பெரியஜீயர் தூப்புற்குலமுடையார் தாசர், யதீந்திர பிரவணர் என நயினாரால் பெயரடைந்து திருவரங்கத்தில் (எஉ) திருநக்ஷத்திரம் எழுந்ருளியிருந்து மூப்பத்தாருயிரப் பெருக்கெனப் பெயரடைந்து திருவாங்கரைச் சேவித்து வருகையில் ஒருநாள் ஆசௌசத்தால் திருக்கோயிலில் தரிசனம் தடையாக அது காரணமாக ஆச்ரம ஸ்வீகாரம் சடகோப ஜீயர் சந்நதியில் செய்துகொண்டு தாமும் சடகோப ஜீயரொன்றும், பெரியஜீயரொன்றும் பெயரடைந்து கிருஷ்ணசந்தனை வேடலப்பையால் வென்று இருந்தனரென வடகலையார் கூறுப. இவர் உடையவர்விஷயத்தில் அன்புள்ளவராய் யதிராஜவிம்சதி செய்தபடியால் இவர்க்கு யதீந்திரப்பிரணவர் என்று பெயர். இவர்க்குத் திருமாலைதந்த பெருமாள் முப்பத்தாறுயிரப்பெருக்கு என்று பெயரிட்டனர். இவர் பிரமதந்திர ஜீயரிடமும், அழகிய மணவாள நயினரிடமும் முறையே பாஷ்யமும் ரஹஸ்யங்களையும் கேட்டனர். பாண்டிதேசத்தான் ஒருவனுக்கு அருள்செய்து சடகோபதாசன் என்று பெயரிட்டுக் கந்தாடைமுதலிய கோத்ரவகை யேற்படுத்தினவர். இவரைப் பெருமாள் உத்தமநம்பிக்குத் திருவனந்தாழ்வானாகக் காட்டினர். இவர் பெருமாள் திருமுன்னர் ஈடு ங,000 முடிக்கையில் கந்தாடைஅண்ணன், வானமாமலைஜீயர், பரவஸ்துபட்டர், பிரான் ஜீயரும் தம்முட்கலந்து தனியன்கூறவிருக்கையில் ஒரு சிறுபிள்ளை இவர்கள் செய்திருந்த சுலோகமாகிய "ஸ்ரீசைலேசதயா" என்கிறதைக்கூறி மறைந்தது. எறும்பியில் அப்பாவுக்கு அழகியமணவாளதாசரென்று பெயரிட்டுத் திருவேங்கடம்வந்து இளங்கேள்வியெம்பெருமானர் ஜீயரை நியமித்துத் திருவரங்கம் வந்து அழகிய வரதரான இராமாநுஜஜீயரைப் பெருமாள்காரியத்தைச் சீர்திருத்த வானமாமலைக்கனுப்பினர். அதுமுதல் அவர்க்கு வானமாமலைஜீயர்என்று பெயருண்டாயிற்று. தமக்கு ஆண்டாள் பிரசாதம் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரிலிருந்து கொண்டு வந்துதந்த கோவிந்தராசப்பருக்குப் பட்டர்பிரான்தாசர் என்று பெயர்தந்தவர். மதுரை மஹாபலிவாணனுக்கு உபதேசித்து முத்தரசனனுங் கிராமம்பெற்று அதற்கு அழகிய மணவாளபுரம் என்று பெயரிட்டவர். இவர்க்கு வரவரமுனி யெனவும் பெயர். இவர் திருநகரியிலிருந்தபோது இவர் இருந்த மடத்தைச் சிலர் கொளுத்திவிட அதினின்று பாம்புருக்கொண்டு வெளிவந்தனர். இவர் ஒருநாள் யோகத்திருந்தபோது சடகோபக் கொற்றி இவரை ஆதிசேஷ உருவத்துடன் காண இவர் அவ்வுருவத்தை யாருக்கும் தெரிவிக்காதிருக்கக் கட்டளையிட்டுத் திருப்புல்லாணிக்குப் போய் வரு

மார்க்கத்தில் தமக்கு நிழல்செய்த புளிய மரத்திற்குப் பரமபதமளித்துச் சில நாளிருந்து பரமபதத்தில் ஆர்த்தி பிறந்து ஆர்த்திப் பிரபந்தம் செய்து தம் முதலிகளாகியபிள்ளான், நஞ்ஜீயர்வேண்டுகோளின்படி தம்மிடமிருந்த சொம்பைக் கொடுத்து அர்ச்சாவிக்ரகம் பிரசாதித்துத் திருநாட்டிற்கெழுந்தருளினர். இவரை ஆச்ரயித்த முதலிகள் அழகிய வரதர்கோன் முதலியாரண்ணர், பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணன், எறும்பி அப்பா, உத்தமநம்பி, அப்பிள்ளை, அப்பிள்ளான் தோழப்பர் முதலியவர். இவர் குமாரர் ராமானுசசீயர். இது தென்கலை, வடகலை சாம்பிரதாய நூல்களில் இருந்து கலந்தெழுதப்பட்டது.

மணி—1. (கூ) நவமணியைக் காண்க.

2. இது நாதப் பிரம சுவரூபந் தெரிவிப்பது. இது நல்ல ஓசையுடையதாயிருத்தல் வேண்டும். இதன் நாதம் எவ்வளவு தூரம் சேட்கப்படுகிறதோ அவ்வளவில் உள்ளவர் பாவத்தினின்று நீங்குகின்றனர். பூத பிசாசங்களும் நாதவொலியால் நீங்கும். (சுப்பிரபேதம்.)

மணிகர்ணிகை—காசியில் கங்கையின் தீர்த்தகட்டம். சிவமூர்த்தி தமது வாமபாகத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தியைப் படைத்துத் திரு உருக்கரக்க விஷ்ணுமூர்த்தி தமது காதிலிருந்த சக்காத்தால் தடாகமொன்று உண்டாக்கி அவ்விடந் தவஞ்செய்துவந்தனர். இவர் செய்த தவத்திற்குக் களிப்படைந்த சிவமூர்த்தி தரிசனம் தந்து சிரத்தினை யசைக்கச் செவியில் இருந்த மணியொன்று இந்தத் தடாகத்தில் விழுந்தது. அதனால் இத்தீர்த்தத்திற்கு இப்பெயர் உண்டாயிற்று.

மணிகாரன்—வைசியப் பெண்ணை வேறு வைசியன் காவிற்கூடப் பிறந்தனன்.

மணிக்கிரீவன்—குபேர புத்திரனாகிய இயக்கன். இவன் மதுவுண்ட மயக்கத்தால் ஸ்திரீகளுடன் சலக்கிரீடை செய்துகொண்டிருக்கும் சமயத்தில் நாரதர் வர அவரைக்கண்டு மரியாதை செய்யாததால்மருதமரமாகச் சபிக்கப்பட்டு நந்தகோபன் வீட்டில் மரமாகிக் கண்ணனால் சாபம் நீக்கப்பெற்றவன்.

மணிகூடம்—இந்திரனது விளையாட்டுச்செய்குன்று, இதை யோர்கால் நரகாசுரன் கவர்ந்தனன். இதில் இவன் மனைவிகளேரு சிறைவைக்கப்பட்டனள்.

மணிசூடன்—சந்திரவதியைக் காண்க.

மணித்வீபம் — பாற்கடலில் உள்ள ஒரு தீவு.

மணிநாகம்—ஒரு தீர்த்தம்.

மணிபத்திரான்—ஒருகாந்தருவன் சிந்து முனிவர் சாபத்தால் மீனுயிருந்து மருதப்பிரான் திருவடியால் உதையுண்டு சாபம் நீங்கினன்.

மணிபல்லவம்—காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குத் தெற்கில் (கூ0) யோசனையில் உள்ள ஒரு தீவு. இதைத் தரிசித்தோர் இதில் உள்ள புத்த பீடிகையாலும் பொய்கையாலும் தமது பழம் பிறப்பு அறிவர்.

மணிபுரம்—பப்புருவாகன் இராஜதானி, கலிங்க தேசத்தில் உள்ளது.

மணிபுஷ்பம்—சகதேவன் சங்கம்.

மணிமதி—வாதாபி வில்வலன் வசித்த நகரம்.

மணிமந்தன்—இவன் குபேரனுக்குக் காவலன். இவன் ஒருமுறை குபேரனுடன் ஆகாய மார்க்கமாய்ப் போகையில் உமிய அது அகத்தியர் மீது விழுந்தது. அதனால் அகத்தியர் மணிதனால் இறக்க இவனைச் சபித்தனர். இச்சாபத்தால் இவன் அளகைக்குப் புஷ்பங் கொண்டுவரச் சென்ற பாண்டு புத்திரனுகிய வீமனைத் தடுத்து அவனால் இறந்தனன்.

மணிமாலன் — அளகையில் படைத்தலைவன். பாரிசாதத்திற்கு வந்த வீமனுடன் சண்டை தொடுத்துப் பாசுபதத்தால் மாய்ந்தவன். மணிமந்தனுக்கு வேறாய் இருக்கலாம்.

மணிமான்—1. அரண்ய தேசத் தரசன். வீமனுடன் யுத்தஞ் செய்தவன்.

2. சிவகிங்கரன். தக்ஷயாகத்தில் பிருகுருஷியைச் சிக்ஷித்தவன்.

மணிமேகலா தெய்வம்—இந்திரனால் மணிதரை வருத்தும் அரக்கரைத் தடுக்க நிருமித்த தெய்வம். கோவலன், தன் குலத்தோன் ஒருவனே இத்தெய்வம் கடலிற் காத்தகன்றிபற்றி இத்தெய்வத்தின் பெயரைத் தன் புதல்விக்கு இட்டனன். இத்தெய்வம் மணிமேகலையை உவவனத்திருந்து மணிபல்லவங் கொண்டு சென்று அவளது பழம் பிறப்புணர்த்தி மூன்று மந்திரங்களேஉபதேசித்து அவளது மூன்னய நாயகனையு மறிவித்தது.

மணிமேகலை—1. மாதவியின் மகள் மணிமேகலையின் துறவு முதலியவற்றைக் கூறும் நூல். இது சீத்தலைச் சாத்தனாரால் செய்யப்பட்டது.

2. மாதவியின் குமரி. தந்தை கோவலன். காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் இந்திரன் விழாநடை பெற்றது. அவ்விழாவிற்கு மாதவியும் மணிமேகலையும் வந்திலர். அதனையறிந்த சித்திராபதி வயந்தமாலையை யழைத்து மாதவிபாற்சென்று வராததற்குக் காரணம் கேட்டுவாவென்ன அவள் சென்று அவளை வினவ, மணிமேகலை தவவழியிற் செல்லுதலின் நானும் அறவணவடிகளை வணங்கித் தவவழியிற் புகுந்தேன் என்றனள். இது நிற்க மணிமேகலை மலர்பரிக்க சுதமதியுடன் உய்யானமடைந்தனள். இதனை எட்டி குமரனுல் கேள்வியுற்ற உதய குமாரன் அவளைத் தன் வசமாக்க வெண்ணி அவ்வனமடைந்தான். இவனடைந்த செய்தியறிந்த சுதமதி மணிமேகலையைப் பளிக்கறையிற் புகுத்தித் தான் தனியே நின்று உதய குமாரனுக்கு உடம்பினிழிவைத் தெரிவிக்கையில் உதய குமாரன் மணிமேகலையைப் பளிக்கறையிற் கண்டான் கண்டு சுதமதியை அவளைத்திறத்தினள் எனச் சுதமதி மணிமேகலைத் தவவொழுக்கத்தினள். அவளை நீ அணுகற் பாலையல்லையெனக் கேட்டு அவளைச் சித்திராபதியால் அணைவேன் எனும் எண்ணத்தால் சோலைவிட்டு நீங்கினன். பின் மணிமேகலை பளிக்கறை விட்டு வெளிவந்து என் மனம் அவன் பின்னே சென்றது. காரணம் உணரேன்என்று சுதமதியிடம் கூறினள். இவ்வகைக்கூறக்கேட்ட சுதமதி நித்திரை செய்தலும் மணிமேகலா தெய்வம் மணிமேகலையைத் தூக்கிச் சென்று மணிப்பல்லவத் தீவிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தது. பின் மணிமேகலை துயிலுணர்ந்து புது இடமாக இருத்தலையும் தன் தோழியைக் காணுதலினாலும் வருந்தித் தன் தந்தையை நினைந்து வருந்துகையில் புத்தபீடிகை தோன்றியது. அப்புத்த பீடிகையால் பழம் பிறப் புணர்ந்து மணிமேகலா தெய்வத்தால் முற்பிறப்பில் தனக்கு நாயகன் இராகுலன் அவனே உதய குமாரனுயிப்பிறப்பில்உன்னைவிரும்பினனென்றுகூறி அவளுக்கு வேற்றுருவைக் கொடுப்பதும் ஆகாயவழி சஞ்சரிப்பதும் பசியை நீக்குகிறதுமாகிய மந்திரங்களை யுபதேசித்துச் சென்றது. அப்பால் மணிமேகலை தீவதிலகையைக் கண்டு அவள் சொல்லால் கோமுகியெனும் பொய்கையை வலங்கொண்டு அக்ஷயபாத்திரம் பெற்று ஆகாயகமன மந்திரத்தால் அவ்விடம் விட்டுநீங்கி மாதவி சுதமதிகளையடைந்து அவர்களின் முற்பிறப்புணர்த்தி அறவண்டிகளை வணங்கச் சென்றனள். பின் மணிமேகலை அறவணவடிகளால் ஆபுத்திரன் செய்தியறிந்துபாத்திரங்கொண்டுபிக்ஷைக்குப்புறப்பட்டு ஆதிரையின்வீடடைந்து முதலில் பிச்சைகொண்டு காயசண்டிகையின்பசிதீர்த்து உலக அறவியையடைந்து பணிந்து அங்குள்ளோர்பலர்க்கும் உணவளித்து உதயகுமாரன்வர அவன் பொருட்டுக் காயசண்டி கையினுருக் கொண்டுவந்து சிறைக்கோட்டஞ் சென்று யாவருக்கு முணவளித்தனள். இதனை அரசனறிந்து அப்பாத்திரத்தின் மகிமைகேட்டு அவளைத்தான் செய்யவேண்டிய தென்னவென்ன அவள் இச்சிறைக்கோட்டத்தை அறக்கோட்ட மாக்குகவென்ன அரசன் அவ்வாறுசெய்விக்கக்காயசண்டிகையின்கணவனுகிய காஞ்சனன் எனும் வித்யாதரன் காயசண்டிகையைத் தேடிவருவோன் காயசண்டிகையின் வேடங்கொண்ட மணிமேகலையைக் கண்டு பழைய நட்பினைப் பாராட்டும் பல வினியமொழிகளைக் கூற மணிமேகலை அவற்றை மதியாது உதய குமாரனுக்கு இளமை, யாக்கை நிலையாமை, அறிவுறுத்துகையில் காஞ்சனன் இவள் உதய குமாரனைக் காமுற்று நம்மை அவமதித்தனள் என்று ஒளித்திருந்து மணிமேகலையின் உண்மை அறிய நள்ளிரவில் வந்த உதய குமாரனை வெட்டிக் கந்திற்பாவை யிவள் உன் மனைவியல்லள் மணிமேகலைகொண்ட வேற்றுரு வென்னக்கேட்டுத் தன்னகாடைந்தனன். இதனை முனிவராலறிந்த அரசன் தன் குமரனுக்குத் தகனக்கிரியைகள் நடப்பித்து மணிமேகலையைச் சிறையிட்டனன். இதனையறிந்த இராஜமாதேவி இவளைச்சிறை நீக்கி வஞ்சித்து வருத்த எண்ணி அரண்மனைக்கு வருவித்து .இவளைப் பிச்சியாக்க எண்ணிப் பலவிஷ மருந்துகளை யுண்பிக்க இவள் சலியாதிருக்கக்கண்டு ஒரு இளைஞனை இவளிடம் அனுப்பிமணிமேகலை தன்னை விரும்பினள் என்று கூறும்படி சொல்ல அவன் செல்லுகையில் இராஜமாதேவியின் வஞ்சனையால் வந்தவனென் றறிந்து ஆணுருக்கொண்டனள். இதை இளைஞன் கண்டு ஓடிப் போயினன். பின் மணிமேகலையை வாயிலில்லாத அறையில் அடைப்ப இவள் பசியிலா மந்திரமறிந்த பலத்தால் குற்றமில்லாதிருந்தாள். இதனை யறிந்த இராஜமாதேவி குற்றம் பொறுக்கவேண்ட அவளுக்கு உதய குமாரனது முற்பிறப்புணர்

த்தி அவளுக்கும் தருமோபதேசம் செய்தனள். மணிமேகலை இராஜமாதேவியிடமிருத்தலை ஒழிந்து அறவணவடிகளால் அவ்விடம் நீங்கிப் புண்ணியராசன் சோலையை யடைந்து ஆபுத்திரனுக்கு மணிப்பல்லவம் தரிசிப்பித்து அவன்தன்பழைய என்பைக் கடற்கரையிற் கண்டு வருந்த அவனைத் தேற்றிவஞ்சிநகர் சென்று கண்ணகியைத் தெரிசித்து அவளது முன்னையவரலாறு அறிந்து முனிவன் வேடங் கொண்டு பலசமயக் கொள்கைகளை யறிந்து காஞ்சிநகர் சென்று பலவறங்களைச் செய்து அறவணவடிகளை வணங்கி அவர் கூறிய தருமோபதேசம் பெற்றுக் காஞ்சி நகரத்திலேயே நோற்றுக்கொண்டிருந்தாள்.

மணிவண்ணன்—நீலமணி நிறமுள்ள திருமால்.

மணிதரன் — ஒரு யக்ஷன். தேவாரண்ய வாசி.

மண்டபழுடைய மகருஷி கோத்ரன்—வைசியகுலத்தலைவன். மூடக்கு மாணிக்கங் கொடுத்துக் கீர்த்தி பெற்றவன்.

மண்டபன்—கூசுமாண்டமுனிவர் புதல்வன். இவன் பஞ்ச மகா பாதகங்கள் இயற்றிய தால் தந்தை யினை அகற்ற இவன் காசியில் பஞ்சக்குரோசப் பிரதக்ஷணஞ் செய்வாருடன்கூடிப் பிரதக்ஷணஞ் செய்து பாபம் நீங்கிச் சுத்தனுய்ச் சுதேவர்களால் சுத்தனென்று கூறப்பட்டுத் தந்தையைச் சேர்ந்து களித்திருந்தவன்.

மண்டலபுருடன்—தொண்டை மண்டலத்துக் குன்றையூரில் சைநசமயத்து உதித்தவன். இவன் திவாகரம், பிங்கலந்தை முதலிய நிகண்டுகளைச் சுருக்கி விருத்தப் பாவாக ஆசாரியராகிய குணபத்திரர் கட்டளையால் செய்தவன். இவன் இருந்தது வீரையூர் என்றுங் கூறுவர். இவன் காலம் விஜயநகராண்ட கிருஷ்ணதேவராயன் காலம் என்பர். சூடாமணி உள்ளிமுடையான் என்னும் சோதிடநூல் செய்தவனும் இவனென்பர்.

மண்டலம்-1. (எ) வாயு மண்டலம், வருண மண்டலம், சந்திர மண்டலம், சூரிய மண்டலம், நக்ஷத்ர மண்டலம், அக்னி மண்டலம், திரிசங்கு மண்டலம். (ஈ) சூரிய சந்திர அக்னி மண்டலங்கள்.

2. இவை யாகாதி காரியங்களில் போடுவனவாம். லதாலிங்க மண்டலம், நவநாபமண்டலம், அனந்தவிஜயமண்டலம், பத்திரமண்டலம், தாராகாரமண்டலம் கௌரி லதாகார லிங்கமண்டலம், சுபத்திரமண்டலம், உமாகாந்த மண்டலம், ஸ்வஸ்திகமண்டலம், டங்கம் என்னும் அர்த்தசக்கிரமண்டலம்.

மண்டலிகராஜன் — இந்துஸ்தானத்திலிருந்த அரசன். இவன் தேவி சுலக்ஷணி பாகவதபக்தியும் திருமாலிடத் தன்புங் கொண்டு ஒழுகிவருநாட்களுள் நாயகன் பகவத் பக்தியிலாததுகண்டு வருந்தி அவனிடங்கூறுகையில் அரசன் நானலேயும் புலனுடையேன் அப்பக்தி எனக்குரு தென விருந்தனர். ஒருநாள் நித்திரையில் ராமநாமங்கூற மனைவியார் மிருகளிப்புடன் அன்று பாகவதர்க்கு அன்னமிட்டு விழுவுசெய்தனர். இதைக்கண்ட அரசன் என்னென இன்று துயிலிடை தங்கள் வாயில் ராமநாமம் வந்தநலத்தால் இது இயற்றினேனென அரசன் இராமன் என்வாயிடைப் புக்கனனே வென வெண்ணி யுயிர்நீங்க மனைவியாரும் கணவனுடன் சென்று பரமபதமடைந்தனர்.

மண்டனமிசிரர்—பிரமனவதாரம். பட்டபாதாசாரியர் மாணாக்கர். சங்கரபாஷ்யத்திற்கு விவரணஞ்செய்தவர். இவர்க்குச் சுரேச்வராசாரியர் விஸ்வரூபர் என வும் பெயர்.

மண்டோகமகருஷி—1. பாண்டிநாட்டு வில்லிபுத்தூரில் திருமால் அருள்பெற்றவர்.

2. பின்மலரைக்காண்க.

மண்டோதரி—மயன் குமரி. இராவணன் தேவி, இந்திரசித்தின் தாய். இராவணன் இறந்த துக்கத்தால் அவன் உடலின்மேல் உயிர்விட்டவள். இவளுக்கு மந்தோதரி யெனவும்பெயர்.

மண்ணுடையார்—ஒருவகைக் குலாலர். வச்சிராசுரனைக் கொன்றவர் என்பர். தாய், கருணிதேவி.

மண்முகன்—தவளமலையில் இருந்து தவஞ் செய்த ஒருமுனிவன். இவனிடம் இருந்தபசுவின் வயிற்றில் புண்ணியராசன் பிறந்தான்.

மதங்கருஷி—துந்துபி உடலைத் தூக்கித் தன்மலையில் எறிந்தவாலியை அம்மலையை மிதிக்கின் தலைவெடிக்கச் சாபமளித்தவர். பிரியம்பதன் என்கிற காந்தருவனை யானையாகச் சபித்தவர். சூரியனிடமிருந்து இந்திரதநுப்பெற்றுப் பரசுராமனுக்குக் கொடித்தவர்.

மதங்கபுரம்—கயமுகாசுரன் பட்டணம்.

மதங்கன்—1. ஒருபார்பனியிடம் சண்டாளனுக்குப் பிறந்தவன். இவன் பிராமணத்துவத்தை விரும்பி அநேகநாள் தபஞ்செய்து அதை அடையாமையால் இந்திர

ஞல் சண்டதேவன் எனப்பட்டுக் கிராமத் தாரால் பூசிக்க வரம்பெற்றவன்.

2. மதங்ககுலத்திற் பிறந்தவன். இவன் தவத்தால் சத்தியைப் பெண்ணுகப்பெற்று மாதங்கியெனப் பெயரிட்டு வளர்த்தவன்.

3. தும்புருபிக்கு ஒருபெயர்.

மதங்காச்சிரமம்—இராமலக்ஷ்மணர் கவந்தனைக் கொன்றபிறகு தங்கியஇடம்.

மதசத்தவீ — பிரகஸ்பதி சந்ததியாஞகிய ஒரு இருடி.

மதநன்—1. கட்டியங்காரனுக்கு மைத்துனன்.

2. துர்த்தமனைக்காண்க.

மதநாசுரன்—தேவாசுரயுத்தத்தில் விஷ்ணு மூர்த்தியால் கொல்லப்பட்ட அசுரன்.

மதநிகை—சூடாலையைக்காண்க.

மதம்—1. பலர்கொண்டகொள்கை. நமது பரதகண்டத்தில் பலமதங்கள் வழங்கி வருகின்றன. அவற்றுள் பலவற்றைச் சுருக்கிக் கூறினேன். கூறுதுள்ள சிலமதங்களின் பெயர்களைக் கூறுகின்றேன். சூரியவாதி, சந்திரவாதி, நவக்கிரகவாதி, பஞ்சகோசவாதி, ஊழ்வாதி, காலவாதி, மந்திரவாதி, யந்திரவாதி. அவிழ்த்தவாதி எனப் பலமதத்தவர் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. இம்மதத்தவர் சூரியசந்திராதிகளையே தெய்வமாகக் கொண்டவர். நற்காலம் இல்லை. இம்மதங்களின் பந்தமோக்ஷங்களைவிரிவஞ்சிவிடுத்தனன்.

2. (எ) உடன்படல், மறுத்தல், பிறர் தம்மதமேற்கொண்டு கலைதல், தாஅளுட்டித்தனதுநிறுப்பு, இருவர்மாறுகோள் ஒருதலைதுணிவு, பிறர் நூற்குற்றங்காட்டல். பிறிதொடுபடான்றன் மதங்கொளல் ஆம்.

மதயந்தி—கல்மாஷபாதன் தேவி. இவள் கணவன் கட்டளையால் வசிட்டரைப் புணர்ந்து எழுவருஷம் கருவுற்று அஸ்தமகனைப் பெற்றுள்.

மதலகநகரம்—இந்திரன் பழிபோக்கிய கங்கைக்கு அருகில்உள்ள இடம்.

மதனன்—கட்டியங்காரனுக்கு மைத்துனன்

மதனபிராமன்—பாஞ்சாலாதிபதி.

மதன்—1. சிவகிங்கரரில் ஒருவன்.

2. மன்மதனுக்கு ஒருபெயர்.

மதாலசை—விசுவாவசுவென்னும் காந்தருவன் பெண். பாதாளகேது என்னும் அரக்கனுல் பிடிபட்டுக் குவலயாசுவனுல் விடுபட்டு அவனை மணந்து தாலகேது எனும் அரக்கனது வஞ்சமொழியால் கணவன் இறந்தானென்று உயிர்விட்டு அசுவதரனுல் உயிர்பெற்று இரண்டாமுறை குவலயாசுவனைச் சேர்ந்து விக்கிராந்தன் சுபாகு, சத்துருமர்த்தனன், அலர்க்கன் முதலிய குமரரைப்பெற்று முதல் மூவருக்கும் ஞானம்போதித்துத் துறவிகளாக்க அரசன் மனைவியைநோக்கிச் சந்ததி விர்த்தியாகவேண்டி நீயே பெற்றிட்டு அரசநீதி போதிக்கஎன வேண்டநான்காவது குமரனுக்கு அலர்க்கன் எனப் பெயரிட்டு அரசாளச்செய்தவள். இவளது மற்றசரிதங்களை இருதத்துவசனைக் காண்க. (மார்க்கண்டேயம்.)

மதி—1. சந்திரன்.

2. தருமன் என்னும் மநுவின்தேவி.

3. சஷ்டிலாதன் தேவி. இவளைக் கதி யென்றுங் கூறுவர்.

மதிசாரன்—புருவம்சத்து அந்திநரனுக்கு ஒருபெயர்.

மதிதயன்—சந்திரமதியின் தந்தை.

மதிதரன்—தனபதிக்கு மந்திரி.

மதிமான்—சந்திரகரத்தரசன். இவன்தன் குமரர்களாகிய ததிமுகன், தனு, துராசாரன் என்பவர் தீமைசெயல்நாடைவிட்டுத்தரத்தியவன்.

மதியநந்தை—ஒரு காந்தருவஸ்திரீ, அகத்தியர் சாபத்தால் விசாலையாகப் பிறந்தவள். அவளைத்தைக் காண்க.

மதிரை—வசுதேவன் பாரிகளுள் ஒருத்தி.

மதிவாணன்—சங்கமருவிய ஒருபாண்டியன் தமிழில் மதிவாணர் நாடகத்தமிழ்நூல் செய்தவன்.

மதிவாணர் நாடகத் தமிழ்நூல்—இது மதிவாணனுல் செய்யப்பட்ட நாடகத் தமிழ் நூல். நூல் காணப்படவில்லை. இது வசைக்கூத்திற்கு மறுதலையாகிய புகழ்க் கூத்தினிலக்கணஞ் சொன்னநூல். சங்கமருவியது.

மதிவான்—(சந்.) சுரிசகன் குமரன்.

மது— 1. ஒருகற்பத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தியின் காதினின்றுந் தோன்றியவன். இவனுடன் பிறந்தவன் கைடவன். இவர்கள் இருவரும் விஷ்ணுமூர்த்தியின் மூச்சிற் பிறந்தவர்என்றுங் கூறுவர். இவர்கள் விட்ணுசிட்ணுக்களால் கொலைசெய்யப்பட்டனர்என்ப. கைடவனைக் காண்க. இவன் மறு ஜன்மத்தில் கும்பகர்ணனுயினன். இவன் கைடவனுடன்கூடி விஷ்ணுமூர்த்தியிடம் யுத்தத்திற்குச்சென்றனன். விஷ்ணுமூர்த்தி இவர்களுடன் அநேகநாள் யுத்தஞ்செய்யவும், தோலாமைகண்டு அசுரர் இருவரும்விஷ்ணுவைப் புகழ்ந்து உமக்கு என்ன வரம் வேண்டுமென்ன, விஷ்ணு

என்னால் நீங்கள் இறக்கவரம் வேண்டுமென்ன அவ்வரம் வரம்தந்து விஷ்ணுமூர்த்தியின் நீண்டதொடையில் ஏறினர். இவர்களை விஷ்ணுமூர்த்தி கதையால் கொன்றனர். இவர்கள் மேதைபட்டதால் பூமி மேதினி. யென்னப்பட்டது.

2. பிந்துமானுக்குச் சாகாவிடம் உதித்தகுமான்; தேவி சத்தியை; குமரன் பவநன்.

3. கிருஷ்ணன் குமரன்.

4. கார்த்தவீர்யார்ச் சுநன் . குமரன். இவன் குமரன் விருஷ்ணி.

5. ஸ்ரீ ராமமூர்த்தியின் குமரனிய குசன் வம்சத்தரசன். இவன் மீண்டும் யுகமுடிவில் சூர்யவம்சத்தினாயுடனாக்க மதுமந்தம் என்னும் நிராமத்தில் தவஞ் செய்யுங் கொண்டிருப்பவன் என்று கூறுவர்.

6. அஸ்வநிதேவர் சோமர். இவர் செய்வதைத் தடைசெய்யாருந்தேவரினைக் செயிக்கச் சியவனராலியந்துபடிக்கப்பட்ட அரக்கன்.

7, தேவகூத்திரன் குமரன். இவன் குமரன் புருவசன்.

8. ஒரு பூதத்தலைவன். அசமுகனுடன் போர்புரிந்து அவன்எவிய நாராயணஸ்திரத்திற்கு நிராயுதனாய் நின்று அதனால் அவனைக்கொன்றவன்.

9. கும்பினசியை இராவணன் இல்லாதகாலத்து மணம்புணர்ந்தவன். இவனது மற்றசரிதையைக் கும்பினசியைக் காண்க. இவன்தாய் லோலே. இவன் நற்குண நற்செய்கையுள்ளான். தவம்செய்து சிவமூர்த்தியிடம் சூலம் பெற்றவன். இவன் குமரன் லவணன்.

மதுகுடவாயிற் கீரத்தனூர்—ஒரு பழைய தமிழ்க்கவி. கடைச்சங்க மருவியவர்.

மதுகைடவர்—மதுவையும் கைடவனையும் காண்க.

மதுசந்தன்—அகமருஷனுக்குத் தந்தை.

மதுசூதனன்—1. சுலபனைக் காண்க.

2. மதுவைக்கொன்ற விஷ்ணுவின் அம்சம்.

மதுச்சந்தனன்—விச்வாமித்திரர் குமரருக்குள் நடுவானவன்.

மதுச்சந்ததருக்கள்—விச்வாமித்திரருடைய நூறுபுத்திரருள் முதல் ஐம்பதின்மர். தந்தையால் மிலேச்சராகச் சாபமேற்றவர்.

மதுமதி—சுருமா என்பவனால் ஆளப்பட்ட பட்டணம்.

மதுமந்தம்—தண்டகன் பட்டணம்.

மதுமான்—சசபதருக்கு, ஹேலயிடம் பிறந்தருஷி இவரைத் தாய்பர்வதக் குகையில் விட்டுச் செல்லக் குழந்தை வாயில் மதுதாரை வீழ்ந்து வளர்ந்தனர். இதனால் இவருக்கு மதுமான் என்று பெயருண்டாயிற்று. (திருவல்லிக்கேணி புராணம்.)

மதுரகவியாழ்வார்—குமுதாம்சரான இவர் துவாபர யுகத்தில் (அ. லக்ஷத்துக்குமேல் (சுருஅஎக) வதான ஈசுவரவருஷம் சித்திரைமாசம் சுக்ல சதுர்த்தசி வெள்ளிக்கிழமை சித்திரை நக்ஷத்திரத்தில் திருக்கோளூரில் ஒருபுரச்சூடவைஷ்ணவ பிராமணருக்குக் குமாரராய் அவதரித்துத் திவ்யதேசயாத்திரை செய்து திரு அயோத்தியில் இருக்கையில் ஒருஇரவுதிருக்கோளூரெம்பெருமானே அத்திசை நோக்கிச் சேவிக்கையில் ஒரு மகா தேஜஸைக் கண்டு அத்தேஜஸின் வழி சென்று நம்மாழ்வாரைத் தரிசித்துச் "சித்தின் வயிற்றிற் சிலசூட்டி பிறந்தால் எத்தைத் தின்றெங்கே கிடக்குமென" ஆழ்வார் "அத்தைத் தின்றங்கே கிடக்குமென" மறுமொழி யருளக்கேட்டுத் தண்டனிட்டுத் தத்துவார்த்தங்களைப் பிரசாதித்தருள வென அத்தருணத்தில் பெருமாள் நம்மாழ்வாருக்குக் சேவை சாதிக்கத் தரிசித்து ஆநந்தமடைந்து நான்கு வேத சாரமாகிய திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி முதலியவற்றை ஆழ்வார் திருவாய்மலர அவற்றைத் தாமே எழுதித்தாமும் கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு அருளிச்செய்து நம்மாழ்வார் திருநாட்டிற் கெழுந்தருள ஆழ்வாரை அர்ச்சாரூபமாகப் பிரதிட்டைசெய்து (ரூ0) வருடம் ஆராதித்து நான்கு பிரபந்தங்களையும் பிரவர்ப்பித்துத் திருக்கோளூரில் திருநாட்டிற் கெழுந்தருளினவர்.

மதுரகவிராயர்—இவர் தொண்டை நாட்டு அமரம்பேட்டிற் பிறந்தவர். திருக்கச்சூர் நொண்டி நாடகம் பாடியவர். இவர் பல தனிப்பாடல்கள் பிரம்பூர் ஆநந்தாங்கன் மீதும் காளத்தி முதலியார் மீதும் பாடிப் பரிசு பெற்றனர்.

மதுராதேவி — வஸுதேவர் தேவியரில் ஒருத்தி.

மதுராபதி—தென் மதுரையின் அதிதேவதை இத்தெய்வத்தால் கண்ணகி, கோவலன் மூற்பிறப் புணர்ந்தனள்.

மதுரை—இது தென் மதுரை யென்றும் வட மதுரை யென்றும் இரண்டு பட்டணங்கள். இவ்விரண்டும் புண்ணியத்தலங்

களே. ஒன்று சிவமூர்த்திக்கும் மற்றது கண்ணபிரான் தமது வெற்றியைத் தெரிவித்ததுமாம். அவற்றுள் தென் மதுரையை முதலிற் கூறுகிறேன். "சந்தனப் பொதியச் செந்தமிழ் முனியும், சௌந்தர பாண்டிய னெனுந்தமிழ் மாறனும், சங்கப் புலவரும் தழைத்தினி தோங்கிய, மங்கலப் பாண்டி வளநா டென்ப" என்பதால் இது தமிழ்நாடெவற்றினுஞ் சிறந்தது. இதில் சிவமூர்த்தி மலயத்துவச பாண்டியன் பொருட்டு அவ்விடம் திருவவதரித்திருந்த தடாதகைப் பிராட்டியாரை மணக்கச் சோமசுந்தர பாண்டியராய் எழுந்தருளிப் பிராட்டியைத் திருமணங் கொண்டு உக்கிர குமார பாண்டியனைப் பெற்றுப் பல திருவிளையாடல் கண்டருளினர். இது, முதல், இடை, கடைச்சங்கங்கள் இருந்ததமிழ்வளர்த்த பெருமையுள்ளது. அகத்தியருக்கு இருக்கையான பொதிகை மலையைத் தனக்கு இருப்பிடமாகப் பெற்றது. எழுகடலும்வந்துபாண்டியனைவணங்கப்பெற்றது. இதன் பெருமைகளை ஆலாச்ய மான்மியம், திருவிளையாடற் புராண முதலியவற்றுட் காண்க. இதில் கண்ணகை கோயில், கோவலன் உயிர்நீத்தஇடமிருக்கிறது. மற்றதுவடமலை. இது யமுனைநதிக்கரையில் உள்ளது. இது மதுராமுள்ள பொருள்கள் நிறைந்துள்ளதால், சத்துருக்கனரால் இப்பெயர் பெற்றது. மதுவால் ஆளப்பட்டது. பின் கம்சன் அரசாட்சியாயிற்று. இது கண்ணபிரான் தமது பராக்கிரமத்தைக் காட்ட நின்ற பெருமையுடையது. கண்ணன் பிறப்பிடம். சத்ருக்னரால் உண்டாக்கப்பட்டது.

மதுரைஅளக்கர் ஞாழலார் மகனார் மள்ளனார்—இவர் பழையதமிழ்க்கவி. சிறுகுடி கிழான் பண்ணனைப் பாடியவர். மள்ளனார் என்றும் கூறுவர்.

மதுரை அறுவைவாணிகன் இளவேட்டனார்—இவர் வணிகர். ஒரு தமிழ்க்கவி.

மதுரை இளம்பாலாசிரியன் சேந்தன்கூத்தனார்—கடைச்சங்கமருவிய புலவர்.

மதுரை இளங்கண்ணிக் கௌசிகனார்—ஒருதமிழ்க்கவி. கடைச்சங்கமருவிய மதுரை யிளங்கௌசிகர் என்றும் ஒருவர் இருந்தார்.

மதுரைஎழுத்துப் பூதன்தேவனார்—கடைச்சங்கமருவிய புலவருள் ஒருவர்.

மதுரைக் கணக்காயனார்—நக்கீரர் தந்தை.

மதுரைக்கணக்காயனார்மகனார் நக்கீரனார்—இவர் கீரவிகொற்றனார்க்குத்தந்தை. ஆலவா யெம்பெருமானடிகள் அருளிய அகப்பொருளுக்கு உரைகண்டோர். பத்துப்பாட்டுள் திருமுருகாற்றுப்படையும், நெடுநல்வாடையும் அருளிச்செய்தவர். இவராற் பாடப்பெற்றோன் பாண்டியனில வந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறன். இவரது மற்றசரிதங்களை நக்கீரரைக்காண்க.

மதுரைக்கள்ளிற் கடையத்தன் வெண்ணாகனார்—ஒரு பழையதமிழ்க்கவி.

மதுரைக்கண்ணத்தனார்—கடைச்சங்கமருவிய புலவருள் ஒருவர்.

மதுரைக்காஞ்சி—தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியனெடுஞ் செழியனை மாங்குடி மருதனார்பாடிய தமிழ்நூல். அகவற்பா. (எஅஉ) அடிகள்கொண்டது. இது நிலையாமையை அறிவுறுத்தியது.

மதுரைக்[illegible]புலவன்—கடைச்சங்கமருவிய [illegible]வன்.

மதுரைக்காட[illegible]—கடைச்சங்கமருவிய புலவருள் ஒருவர்.

மதுரைக்காமக் கண்ணிநப் பாலத்தனார்—கடைச்சங்கமருவிய தமிழ்ப்புலவர். (அகநானூறு) பாடிய புலவருள் ஒருவர்.

மதுரைக் கூலவாணிகன் சீத்தலைச்சாத்தனார்—இவர் வணிகர். பாண்டியன் சித்திரமாடத்துத் துஞ்சிய நன்மாறனைப் பாடியவர். மணிமேகலை நூலாசிரியர்.

மதுரைக்கொணியர் முத்தனார்—கடைச்சங்கமருவிய புலவர்.

மதுரைச்சேங்கண்ணனார்—கடைச்சங்கமருவிய தமிழ்ப்புலவர்.

மதுரைத் தமிழாசிரியர் செங்குன்றூர்க்கிழார்—கடைச்சங்கமருவிய புலவர்.

மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தனார்—ஒரு பழையதமிழ்க்கவி.

மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தன் கடுவன்மள்ளனார்—கடைச்சங்கமருவிய புலவருள் ஒருவர்.

மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தனகன்றேவன்—கடைச்சங்கமருவிய புலவன்.

மதுரைத் தமிழ்நாயகனார்—கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவர்.

மதுரைத்தத்தங்கண்ணனார்—கடைச்சங்கமருவிய புலவருள் ஒருவர்.

மதுரைத் தற்கூத்தன்கவேன்மள்ளனார்—கடைச்சங்கமருவிய புலவர்.

மதுரைநக்கீரர்—ஒரு பழையதமிழ்க்கவி. இவராற் பாடப்பட்டோன் சோழநாட்டுப் பிடவூர்கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தன்.

மதுரைப்பண்டை வாணிகனிளந் தேவன்—*கடைச்சங்கமருவிய புலவன்.*

மதுரைப்படை மங்கைமன்னியார் — *ஒரு பழைய தமிழ்ப்புலவர்.*

மதுரைப்பாலாசிரியனுர்—*கடைச்சங்கத்த வருள் ஒருபுலவர்.*

மதுரைப் பாலாசிரியனற்றமன் — *கடைச் சங்கமருவிய புலவன்.*

மதுரைப்பாலாசிரியன் சேநங்கூத்தன்—*கடைச்சங்கமருவிய புலவன்.*

மதுரைப் பாலாசிரியன்நம்பாவன்–*கடை சிங்கமருவிய புலவன்.*

மதுரைப் புலவங்கண்ணனுர்— *கடைச்சங் கமருவிய புலவர்.*

மதுரைப் பூதனிளநாகனுர்—*ஒருப ழைய தமிழ்க்கவி.*

மதுரைப் பேராலவாயார் — *பூதபாண்டி யன் காலத்திருந்த புலவர்களுள் ஒருவர் பூத பாண்டியன்தேவி பெருங்கோப்பெண்டு நீப்பாய்தல்கண்டுவிதுபாடியவர்.*

மதுரைப்போத்தனுர். — *கடைச்சங்கமரு வியபுலவர்.*

மதுரைப்பொன் கோல்லன்வெண் ணாக னுர்–*சடைச்சங்கமருவிய தமிழ்ப்புலவர்.*

மதுரைப்பெருமருதனுர் — *கடைச்சங்கத் துப் புலவருள் ஒருவர்.*

மதுரை மருதங்கிழார்மகன் பெருங்கண்ண னுர்—*கடைச்சங்கமருவிய தமிழ்ப்புலவர். அகநானூறு பாடியவருள் ஒருவர்.*

மதுரை மருதனிளநாகனுர்—*பாண்டியனில வந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாற னைப் பாடியவர். இவருக்கு மருதனிள நாகனுர் எனவும் பெயர்.*

மதுரையறுவை வாணிக னிளவேட்டனுர்–*கடைச்சங்கமருவிய புலவருள் ஒருவர்.*

மதுரையாசிரியர் மாறனுர்—*கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவர்.*

மதுரையாசிரியனல்லந்துவனுர் —*கடைச் சங்கமருவிய புலவர்.*

மதுரையாண்டான்—*எழுபத்தினலு சிம்மா சனாதிபதிகளில் ஒருவராகிய ஆசாரியர்.*

மதுரை யெழுத்தாளன் குறுங்குடிமருதனுர்–*கடைச்சங்கமருவிய தமிழ்ப்புலவர்.*

மதுரையேழுத்துப் பூதன்தேவன்—*கடைச் சங்கமருவியபுலவர். அகநானூறில் ஒன்று பாடியவர்.*

மதுரை யெழுத்தாளன் சேந்தன்பூதனுர்—*கடைச்சங்கமருவிய தமிழ்ப் புலவருள் ஒருவர். அகநானூறில் ஒருஅகவல்கூறிய வர்.*

மதுரையோலைக் கடைக்கண்ணம்புகுந்தா ராயத்தனுர்—*புறநானூறு பாடியோருள் ஒருவர்.*

மதுராவீரன்—இவன் காசிராஜன் புத்தி ரன். இவன்பிறந்தகாலத்தில் மாலையுடன் பிறந்ததால் சோதிடர் சொற்படி அரசன் இவனைக் காட்டிலிட்டனன். இவனை யொரு சக்கிலியெடுத்து வளர்க்க வளர்ந்து நாகராசனுல் பலசித்திகள்பெற்றுப் பொம்மணநாய்க்கன் மகள் பொம்மியை மணந்து விசயரங்கனிடம் சேவகத்திற் கமர்ந்து திருமலைநாயக்கன் பட்டணத்திற் களவுபிடிக்கவந்து கள்ளரை வேரறுத்து வெள்ளச்சியை மணந்து செல்லுகையில் அரசனுல் கைகால் வாங்கப்பட்டு மனைவியர் தீக்குளித்திறக்கத் தான் மீளுகி சந்நிதியில் உயிர்போக்கிக்கொண்டு தெய்வமாக அமர்ந்தவன். இவன் வீரனுகையால் வீரர்க்குக் கல்நாட்டுவதுபோல் இவனையும் கல்லில் பதித்திருக்கின்றனர். இவனை இந்நாட்டு இழிசனர் தெய்வமாக எண்ணி வணங்குகின்றனர்.

மதுலிங்கன்—*ஒரு சிவகணத்தலைவன்.*

மதுவநம்—1. *ஒரு நந்தவனம், இரிசமூக பர்வதத்தருகில் உள்ளது. இதனை யொரு முறை சீதையைத் தேடச்சென்ற வாநர வீரர் சீதையைக்கண்ட களிப்பால் இதிலிருந்த கள்ளையுண்டு களித்தனர். சுக்கிரீவன் உத்தியானம்.*

2. *துருவதன் தவஞ்செய்த காடு. இது யமுனைக்கரையில் உள்ளது.*

மதுவேளாசான்—*ஒரு செந்தமிழ்க்கவி.*

மதுவையர்—*வசவர் காலத்திருந்த சங்கமர்.*

மத்தகன்—*சண்முக சேநாவீரன்.*

மத்தன்—1. *சண்முகசேநாவீரன்.*

2. *மால்யவந்தன் குமரன்.*

3. *இராவணசேநாபதி. நீலனுல் கொல்லப்பட்டவன்.*

மத்தி—*கழாஅர் எனும் ஊரிலிருந்த வீரன். இவன் தன்னுடன் எதிர்த்த எழினி என்பவனது பல்லினையெறிந்து அதனைத் தன் வாயிலின் கதவிற்கட்டிய மணியிலழுத்துவித்தான் என்பர்.*

மத்திமதேயம்—*தடமித்தன் தேயம். விபாசைக்குக் கிழக்கும் பிரயாகைக்கு மேற்கும், இமயத்திற்குத் தெற்கும், விந்தியத்திற்கு வடக்குமுள்ள தேசம். இதில் வசிப்போர் மாத்யமிகர் எனப்படுவர்.*

மத்திமேச்சுரன் — *காசியில் எழுந்தருளிய சிவமூர்த்தம். இங்கு விஷ்ணு விற்கும் வியாசர்முதலியவர்க்கும் பிரத்தியக்ஷம்.*

மத்யதேசம்—விராடன் நாடு. இமயமலைக்கு நடுவாயும், சரஸ்வதி நதி மறைந்த விஜனதேசத்திற்குக் கிழக்காயும், பிரயாகைக்கு மேற்காயும் இருக்கிற இடம்.

மத்தியந்தனர்—வியாக்கிர பாதருக்குத் தந்தை.

மத்தியந்தனம்—பிரபாவிடத்துப் புகஷிபாரனுக்குப் பிறந்தகுமரன்.

மத்தியன்—காலபுத்திராம்சமாகிய பாரத வீரன்.

மத்திரசேநன்—வசுதேவருக்குத் தேவகியிடம் உதித்தகுமரன்.

மத்திரதேசாதிபதி—மத்திரையின் தந்தை.

மத்திரம்—சிபியின் குமாரனாகிய மத்திரனால் நிருமிக்கப்பட்ட தேசம். இமயச் சாரலின் கணுள்ளது.

மத்திரர்—ஒருவகை மிலேச்சசாதியார்.

மத்திரன்—சிபியின் குமரன்.

மத்திராசுவன்—விராடன் தம்பி.

மத்திரை—1. மத்திரதேசாதிபதியின் குமரி சல்லியன் சகோதரி. இவள் புத்தி அம்சம். பாண்டுவைமணந்து குந்தியின் உபதேசத்தால் நகுலசகாதேவரைப் பெற்றவள்.

2. வசுதேவர் பாரிகளில் ஒருத்தி.

மத்துவாசாரி—மார்த்தவமதத் தாபகர். இவர் பாசகக்ஷேத்திரத்துப் பிறந்தவர். ஆகந்ததீர்த்தரைக் காண்க.

மதஸ்வநி—1. பிரசாபதிக்கு மனைவி. குமரன் சோமன்.

2. மிருகண்டன்தேவி.

மநுக்கள்—1. கடவுளின் கட்டளைப்படி சிருட்டி ஆதியில் பூமியைக்காக்கஅவரால் நியமிக்கப்பட்டவர். இம்மநுக்களில்,சுவாயம்புமநு பிரமபுத்திரன் இவன் நருமதா நதி தீரத்தில் பலயாகாதி கிருத்யங்கள் செய்து முத்திபெற்றவன். இரண்டாம் மநு—சுவாரோசிஷமநு இவனக்னியின் குமாரன் இவன் தர்மாத்மா. மூன்றுமநு—உத்தமன்—பிரியவிரதன் குமரன். நான்காமது—தாமசன் பிரியவிரதன் குமரன். ஐந்தாமது—ரைவதன். ஆறுமது — சாக்ஷுஷமநு — ஏழாமது — சிரார்த்ததேவன் அல்லது வைவசுவதன் — சூர்யபுத்ரன். எட்டாமது—சாவர்ணிமநு சூர்யபுத்ரன். ஒன்பதாமது—தக்ஷசாவர்ணிமநு. பத்தாமது — பிரம்மசாவர்ணிமநு பதிஞெராமது—தர்மசாவர்ணிமநு. பன்னிரண்டாமது—ருத்ரசாவர்ணிமநு. பதின்மூன்றுமது—தேவசாவர்ணிமநு. அல்லது ரௌச்சியன் பதிஞன்காமது—சந்திரசாவர்ணிமநு அல்லது பௌச்சியன்.

2. காசிபர் பாரி. தக்ஷன்பெண், குமரர் வீமசேநன். உக்ரசேநன் முதலிய (கசு) கந்தருவர்.

3. பிரமன் குணத்தில் உதித்தவர்.

4. கிரிசாசுவனுக்குத் தக்ஷணையிடம் உதித்தகுமரன்.

5. இக்ஷுவாகுவம்சத்திற் பிறந்து கலியந்தத்தில் அரசாள. இருப்பவன்.

6. மயன் குமரன்.

7. அரியச்சுவன் குமரன். மிதிலாதிபதி.

8. ஏகாதசருத்ரருள் ஒருவன். மேற்கூறிய மநுக்களில் ஒருவனுக்குத் திருஷ்டா, கருஷா, நேடிஸ்தான், நாபாகரிஷ்டன், பிரிச்சத்திரன்என இந்துகுமாரரிருந்தனர். திருஷ்டாவினிட முதித்த குமரர் வேதமோதி வேதியராயினர். கருஷாவின் குமரர் கருஷாக்கள் அரசராயினர். நேடிஸ்தான் குமரர் வைசியராயினர். நாபாகரிஷ்டன் குமரர் வேதியராயினர்.

மநுமுறைகண்டசோழன்—இவனே அநபாயச்சோழன்.

மநுஸ்மிருதி—மநுவால் கூறப்பட்ட தர்மசாத்திரம்.

மநுர்த்தேவன்—பிரமன் புத்திரரில் ஒருவன்.

மந்தகரிணன்—தண்டகாரண்யத்தில் பஞ்சாபசரஸ் எனும் தீர்த்தமுண்டுபண்ணவன்.

மந்தகரிணி—ஒரு ருஷி. இவர் கோரதபஞ் செய்கையில் தேவர் பயந்து இவர் தவத்தினைக் கெடுக்க ஐந்து காந்தருவப் பெண்களை யனுப்பினர். அவர்களைக் கண்டு தவங்குலைந்து கிரீடித்திருந்தவர்.

மந்தகேது—ஒரு காந்தருவன் இவன் குமரன் சண்டதபமுனிவர் ஆச்சிரமத்திற் சென்று அவருக்குக் கோபம்வரச் செய்ததால் பெருச்சாளியாகச் சபிக்கப்பட்டு இராமமூர்த்திதட்டிய கோலடிபட்டுஉயிர் நீங்கிச் சாபம் நீங்கினவன்.

மந்தபாலமுனிவர்—காண்டவவநவாசியாகிய முனிவர். இவர்பிதுர்க்கடனுற்றுமையால் தேவர்களால் அறிவிக்கப்பட்டுச் சாரங்கனென்னும் பக்ஷியுருக்கொண்டு சரையென்னும் பக்ஷியைப் புணர்ந்து சாரங்கர் எனும் பக்ஷிகளையும், ஜரிதாரி, துரோணர் முதலியவரையும் பெற்றவர்.

மந்தரை—கைகேயியின் தோழி. இவளுக்குக் கூனியெனவும் பெயர். இவளே இராமமூர்த்தி இளமையில் உண்டையால் கூனின் மேலடித்து விளையாடினதால் இவள் வைரம் வைத்திருந்து இராமமூர்த்

திக்குப் பட்டம் அளிக்காமல் தடை செய்வித்தவள்.

மந்தவாகினி—சத்திமத்தத்தில் உற்பத்தியாகும் நதி.

மந்தன்—1. வசிட்டமானஸ புத்திரன். பித்ருக்களைக் காண்க.

2. குந்திபோஜன் குமான்.

மந்தாகினி—1. தேவ கங்கை.

2. சித்திரகூடத்திற்கு அருகில் உள்ள நதி.

மந்தாரதாமன்—இரத்தினவலியைக் காண்க.

மந்தாரகன்—ஒரு சூத்திர ருஷி கந்தமூர்த்தியாலருள்பெற்றவன்.

மந்தாரமுனிவர்—தௌமியர் குமாரர். சௌநகர் மாணாக்கர். இவர் தேவிசமி. இவர் தம் தேவியுடன் கூடி ஆச்சிரமம் செல்கையில் வழியில் விநாயக சாரூபம் பெற்றிருந்த புருசுண்டி முனிவரைக் கண்டு நகைத்தனர். புருசுண்டி இவ்விருவரையும் சினந்து மந்தார விருக்ஷமும், வன்னி விருக்ஷமும் ஆகவெனச் சபித்தனர். பின் மந்தாரமுனிவர் வேண்டப்புருசுண்டி உங்களிடம் விநாயகமூர்த்தி எழுந்தருளுவர். அக்காலத்துச் சாபத் தீர்வடைந்து விநாயகர் அருளுக்குப் பாத்திரர் ஆவீரென்று சென்றனர். மந்தார முனிவரும், சமியும் இவ்வாறு ஆனதைச் சமியின் தந்தையாகிய ஔரவர் அறிந்து தவஞ்செய்து விநாயகரை வேண்ட விநாயகமூர்த்தி இம்மரநிழலில் எழுந்தருளிச்சாபத்தீர்வருளினர்.

மந்தாரன்—1. ஒரு காந்தருவன்.

2. விடாவரிக்குத் தந்தை.

மந்திரத்துருமன்—ஆரூமன் வந்தரத்துத் தேவன்.

மந்திரம்—1. மேருவிற்குத் தரணியிடம் உதித்த குமரன். திருப்பாற்கடல் கடையத் தேவர் மத்தாகக்கொண்ட அஷ்டகுலாசலங்களில் ஒன்று.

2. மந்திரமென்பது மனனஞ்செய்தவனைக் காப்பது. மந்திரங்களை முறைப்படி தீக்ஷைபெற்று நியமத்துடன் செபிக்கின் எல்லாச் சித்திகளுமுண்டாம். செபிக்கப்படு மந்திர தேவதைகள் பிரத்தியக்ஷப்பட்டுச் சகல சித்தியும் பிரசாதிப்பர். இதனால் வசீகரணம் முதலாகிய சித்திகளுண்டாம். பரகாயப் பிரவேசமுண்டாம். சாபானுக்கிரகசாமர்த்தியமுண்டாம். இம்மந்திரமேழுகோடியாக விரிவுறும். அவற்றுட் பிரணவம், பீஜம், லீலகம், ருஷி முதலிய தனித்தனிவேறும். அம்மந்திரங்கள் பலவகை: அவற்றுள் மகா மந்திரங்களை மந்திரமுணர்ந்த ஆசிரியர் பாற்கேட்டறிக. அவற்றுள் முக்கியமான சாந்த மந்திரங்கள் ஏகாக்ஷரி, பஞ்சாக்ஷரி, ஷடாக்ஷரி, அஷ்டாக்ஷரி, மாலா மந்திரம், சிந்தாமணி மந்திரம், சூடா மந்திரம், திரிபுரசுந்தரி மந்திரம், அங்கபூர்ணேச்வரி மந்திரம், ஸ்தூல பஞ்சாக்ஷரிமந்திரம், கூஷ்மாண்டபாலகமந்திரம், மிருத்துஞ்சயமந்திரம், பிரசாதகாயத்திரி மந்திரம், பஞ்சாஸ்திர மந்திரம், பஞ்சபிரம்ம மந்திரம், தக்ஷிணமூர்த்திமந்திரம், நீலகண்டமந்திரம், சரப மந்திரம், வீரபத்ர, கணேச, விசாக, வித்யேச்வர, பிரம்ம, விஷ்ணு, சூர்யாதியான மந்திரங்களாம். பின்னுந் துற்கை, சாரதை, லக்ஷ்மி, கௌரி யாதியர் மந்திரங்களும் நமஃ ஸ்வாக, பவஷட், வௌஷட், ஆதிபல்லவங்களும் முறைப்படி செபிக்கின் தாமுத்தேசித்த பொருள் சித்திப்பதுடன் சிரத்தையுடன் ஜெபிக்கின் உத்தேசித்ததேவதையும் பிரத்தியக்ஷமாம். இதன்விரிவுகளெல்லாம் மந்திர நிகண்டு. ருத்ர கற்பம் விச்வாமித்ராதி கற்பங்கள் முதலியமந்த்ரசாஸ்திரங்களாலறிக. ருஷி மந்திரஹீனமானஅனுஷ்டானம் ஆயுளைக் கெடுக்கும். சக்தஹீனமான மந்திரம் வியாதியைத் தரும். தேவதா வீனமான மந்திரம் மரணத்தைத்தரும். தேவதா ரூபத்யானமில்லாதமந்திரம் பசுக்களையும் செல்வத்தையு நாசமாக்கும். ஆயுதம் வஸ்திரம் முதலியவின்றித் தியானிக்கும் அநுஷ்டானம் புத்ர மித்ரநாசஞ்செய்யும். ஆதலால் இவற்றைக் குருமுகமாயறிந்து பக்தி சிரத்தையுடன் அநுஷ்டிக்கின் இஷ்டசித்தியுண்டாம்.

மந்திரித் தொழில்—அரசர்க்கு அமைச்சு புரிபவர் பரம்பரையாக அரசர்க்கு அமைச்சு பூண்ட மரபினராயும், நீதி சாஸ்திரம், வேதாந்தம், தநுர்வித்தை கற்றவராயும், பலமுள்ளவர்களராயும், நற்குலத்தில் பிறந்தவராயும் இருத்தல் வேண்டும். அம்மந்திரியர், நால்வகைச் சேனை, பொக்கிஷம், பட்டணம், தேசம் இவைகளைப்பற்றியும், பசு, தானியம், இவைகளைக் காத்தலைக் குறித்தும், சம்பாதித்த பொருளை நல்ல விஷயத்தில் உபயோகித்தற்பொருட்டும், ஆலோசித்தல் வேண்டும். இம்மந்திரியர் அரசனுக்குச் சதுர்வித உபாயத்தையும் கற்பித்தல் வேண்டும். எக்காலத்தும் அரசரை விலகாது இருத்தலும், அரசர் விரும்பினவற்றைத் தாம் விரும்பாமையும், தக்க அரசர் அருகு இருக்கில் அவர்காணும்படி வேறொருவர் காதில் சொல்லுதலை

யும், ஒருவன் முக நோக்கிச் சிரித்தலும், அரசன் பிறலோடு இரகசியம் பேசுமிடத்து அதனைத் தான் கேளாமலும், அவனை அப்பொருளை வலிந்து கேளாமையும், அவனே கூறிற் கேட்டலும், அரசனுக்கு நன்மை தருவனவான விஷயங்களை அவன் கேளாவிடினும் இடித்துக் கூறுந்தன்மையும், அரசர் இனையர் என்று இகழாமையும், அரசனால் மதிக்கப்பட்டோம் என்று கொள்ளாத காரியத்தைச் செய்யாமையும், உடையவர் அமைச்சுத் தொழிற்கு உரியவராம்.

மந்திரேசுவரர்—மலபக்குவரான சுத்த புவனவாசிகள்.

மந்தேகர்—ஒருவித அரக்கர். இவர்கள் பிரமனை யெண்ணித் தவம் புரிந்து சூரியன் இரதத்தைத் தடைசெய்யும் வலிமைபெற்று நாடோறும் தடைசெய்வர். இவர்களை இருடிகள் நாடோறும் கொடுக்கும் அர்க்கியத்தில் காயத்திரி யெனும் அம்பால் கொலை செய்வர். இவர்கள் அவ்வகையிறந்து மீண்டும் வரத்தின் பலத்தால் உயிர்பெற்று நிற்பர்.

மந்தோதரி—1. மண்டோதரியைக்காண்க.

2 சிம்மளதேசத்தரசன் சந்திரசேனன் இவன் மனைவி குணவதி. இவ்விருவருக்கும் பிறந்தகுமரி. இவள்தான் மணஞ் செய்து கொள்வதில்லையென்று வைராக்யமடைந்திருந்து தன்தங்கையாகிய இந்துமதிக்குத் தந்தை சுயம்வரம்நாட்ட அத்தக்காலத்தில் வந்திருந்த சாருதோஷ்ணனைக்கண்டு மணந்து அவன் பரஸ்திரிகமனமுள்ளவனைக்கண்டு அவனுடனிருத்தலை வெறுத்து இருந்தவள். (தேபா.)

மந்தை—காசிபர் பெண்; அநேக செந்துக்களைப் பெற்றவள்.

மமகாரன்—மாயையின் தந்தை. தேவி மோகினி, இவர்கள் சரிதையை மாயையைக்காண்க.

மமதை—பவ்வியர் அல்லது உதத்தியர் பாரி; இவளை வியாழன் புணருகையில் வயிற்றிலிருந்த தீர்க்கதமன் எனுஞ் சிசு இக்கடக்கையை அறிந்து வியாழனை வெறுக்க, வியாழன் அச்சிசுவைநோக்கி என் விருப்பைக் கெடுத்தமையால் உனக்கு இரண்டு கண்களும் கெடுகவெனச் சபித்தனன். இவளிடம் பரத்துவாசர் பிறந்தனர்.

மயம்—சிற்பநூல்.

மயன்—திதியுத்திரன். அசுரத்தச்சன். இவன் குமரர் மாயாவி, துந்துபி. குமரி, இராவணன் தேவியாகிய மந்தோதரி. காண்டவவனத்தை அருச்சுனன் எரிக்கையில் அருச்சுனனை அபயமடைந்து உயிர் தப்பினவன். இவனை விச்வகர்மன் குமரனென்றுங் கூறுவர். இவனுக்கு மற்றொரு குமரன் மது. ஒருகாலத்து இந்திரன் இவனது உயிரைப்போக்கினன். விச்சிரவா குமரன் எனவுங் கூறுவர். அசுரர்க்குத்திரிபுரமும் அமுதக்கிணறும்நிருமித்துக்கொடுத்து இறந்த அசுரரை அதிலிட்டுப் பிழைப்பிக்க இவற்றை யறிந்த விஷ்ணு பிரமனைக் கன்றுக்கித் தாம் பசுவாய்ச்சென்று அக்கிணற்றை நக்கிவிடக் கண்டு திகைத்தவன். தருமபுத்திரருக்குச் சபை நிருமித்துக் கொடுத்தவன்.

மயிடன்—1. சூரபன்மன் மந்திரி.

2. அதிகாயனுக்குத் தூதன். இலக்குமணரிடத்துச்சென்று அதிகாயன் யுத்தத்திற்கு வரவைக் கூறினவன்.

மயித்திரி—யஞ்ஞவல்கியர் தேவி. சீமந்தினிக்குச் சோமவாரவிரதம் நோற் பித்தவள்.

மயித்திரேயி—யாஞ்ஞவற்கியருக்குத் தேவி.

மயிந்தன்—ஒரு வானரத்தலைவன். சுக்கிரீவசேனாவீரன். வச்சிரமுட்டியைக் கொன்றவன். இவனை இராமமூர்த்தி விபீஷணரிடம் அனுப்பினர்.

மயிலாநந்தர்—திருவள்ளுவரின் மாணாக்கருள் ஒருவர்.

மயிலைநாதர் — நன்னூற்கு உரையியற்றியதற்கு உரையறி நன்னூல் எனும் பெயர் இட்ட சைநநூலாசிரியர்.

மயிலைப்பூம்பாவைக் குழந்தைமுதலியார்—இவர் புலவர்களை யாதரித்துக் கவிபெற்ற கொடையாளர். இவர் தந்தையார் வேலப்பமுதலியார், இவர்மீது காளிமுத்து எனுந் தாசி "பொன்னூர் மருமத்தன் பூம்பாவை வேலப்ப பூபனருள், மன்னு குழந்தைக் குருநாத கீத வரோதயனே, பன்னுண் மலர்க்குழற் பின்னு ளெந்நாளும் பிரிந்தனைய, நன்னுளிக் நாள்வரச் சொன்னுண்மின்னுள் மணாளென்னவே" எனப் பலகவி பாடியிருக்கின்றனள்.

மயிலைமான்—வாமநாதபுரம் நேமிநாத தீர்த்தங்கர் சொற்படி கடல்கொண்டபோது அதற்கு மேற்கில் தன்பெயரால் மயிலை யென்னும் பட்டணங்கட்டிய சைநஅரசன். இதுவே மயிலாப்பூர்.

மயில்ராவணன்—(இக்கதை நாரதர் கௌதமருக்குக் கூறியதாக எழுதியிருக்கிறதாயினும் இராமாயணத்திற் கூறுதல

ஞல் சதகண்டஇராவண ரகதைபோல் கற்பனைகதையே.) இக்கதை, இராவணன் தன்சேனையிழந்து விசனப்படுகையில் பிரகஸ்தன் மயில்இராவணன்செய்தி கூற, இராவணன் அவனைவிளித்துத் தன்துன் பங்கூறி இராமலக்குவரைத் தூக்கிச்செல்லக் கேட்க, மயில்இராவணன் இசைந்து அவர்களைத்தூக்கிச் சென்று காளிக்குப் பலியிடுவதாக வாக்களித்தனன். இந்த ரகஸ்யத்தைத் திரிசடை கேட்டு வாயுமூலம்மாய் விபீஷணருக் கறிவிக்க அதை விபீஷணர் இராமர் சமூகத்தி விண்ணப்பித்தனர். இதனைக்கேட்ட ஸ்ரீவன் மயில்இராவணன் சரிதம்கூறுக என விபீஷணர் கூறுவதாகஇருக்கிறது. மயில்இராவணன் தாயாதிவர்க்கத்தில் இராவணனுக்குச் சகோதரன், இவன் பாதாள லங்காதிபதி. இவன் இராவணன் வேண்ட இராம லக்குமணரைக் காளி தேவிக்குப் பலிதருவதாய் வாக்களித்துச் சென்றனன். இதனை அநுமானறிந்து தமது வாலினுல் ஒரு கோட்டை நிருமித்து அதற்குத் தமது வாயே வாயிலாக வைத்து இராம லக்குமணரையுஞ் சேனைகளையும் காத்து வந்தனர். இவ்வாறிருக்கையில் மயில் இராவணன் சதுரன் முதலிய தன் மந்திரியருடன் இலங்கைநோக்கிப் புறப்பட்டனன். இச்செய்தி யறிந்த அவன்தேவியாகியவர்ணமாலிகைஅவனை வெகுவாகத்தடுத்தனள். அவ்வார்த்தடுக்கவும் கேளாதுசென்று மேலைக் கடற்கரையடைந்து தன்மந்திரிகளைநோக்கி இராமலக்குமணரைக் கொண்டுவருவீர்களோவென, அவர்களில் ஒருவனுகிய சதுரன் அவ்வாறு செய்வேனென்று புறப்பட்டு இலங்கை சென்று வாற் கோட்டைக்குள்நுழைய வலியற்றுத் திரும்பினன். இரண்டாவது மந்திரியாகிய சாத்தியன் புறப்பட்டுச்சென்று பக்ஷியுருக்கொண்டு பறந்து வாயிற்காணுத் பூமியைக்கல்லி வாற்கோட்டைக்குள் நுழைய வால் அசைதல்கண்ட அநுமான் வாலியிறுக்கக் கழுத்துமுகம் முதலிய நசுங்கியுடல்தேய்ந்து திரும்பினன். பின் மயில் இராவணன் இலங்கைசென்று நிலையறிந்து விபீஷணர்போலுருக்கொண்டு அநுமன் வாய்வழிபுகுந்து பெட்டியிலிருந்த இராமலக்குமணர்களை யெடுத்துக்கொண்டு செவிவழிதிரும்பிப் பாதாளலங்கை சென்று பெட்டியைக் காவலில் இட்டனன். பின் அசரீரி மயில்இராவணனுக்கு ஆபத்தைத் தெரிவித்தது. இப்பால் விபீஷணர் உள்ளிருந்து வெளிவர அநுமான் கண்டு தீர் இப்போதுதான் வெளிவந்தீரே மீண்டும் என்னையறியாது எவ்வாறு சென்றீர்என, விபீஷணர் திடுக்கிட்டு மோசம்போனேம் என்று கூறக்கேட்ட அநுமான் விபீஷணரிடம் பாதாளலகைக்கு வழிகேட்டுணர்ந்து நடுக்கடலிலடர்ந்த தாமரைநாளத்தில் புகையுருகொண்டு ட்புகுந்து அக்னிக் கோடையைக்கண்டு அதனருகிற்செல்கையிற் கண்டோர் இக்குரங்கைப் பிடிப்போரென்று முயல, அவ்வரக்கர்களைக் கொகையில் மச்சவல்லபன் கேட்டுச் சண்டை செய்ய, அநுமன் அம்மச்சவல்லபனுடன் போரிட்டு இளைத்துப்பின்னிட்டு அவனை நோக்கி உன்வரலாறு என்னைக் கேட்க மச்சவல்லபன் போரில் ஒப்பாரிகேட்டதென் என அநுமான் கூறுவான். நான் இதுவரையில் உன்னைப்போல் வீரனைக் கண்டதின்று. இவ்வகை வீரன் இவ்வக்கனிடம் சேவகஞ்செய்யவந்தேனென்றால் வினவுகின்றேன் என, மச்சவல்லபன் கூறுவான். என்தந்தை அநுமான் அவ்வநுமான் இராமகாரியமாகக் கடகாவுகையில் சாயாக்கிராகியாகியலச்சையால் கிரகிக்கப்பட்டு வாய்வழி புகுந்து வயிற்றைக்கிழித்து வெளிவருகையில் உண்டான வியர்வை கடலில்விழ அதனைத் திமியெனும் மீன்விழுங்கிக் கருகொண்டு என்னைப்பெற்றது. நான் பாட்டனுராகிய வாயுவால் சகலவரங்களையும் மடைந்தேன். இது என்வரலாறு என்றனன். இதைக்கேட்ட அநுமான், அவனுமான் நான் எனக், குமரன் பணிந்தனன். வந்தசெய்தியை அநுமன் அறிவிக்க மச்சவல்லபன் கூறுவான், நான் தனித்துக் கடற்கரைக்கணிருக்கையில் என்வண்மையறிந்த மயில் இராவணன் என்னைவேண்டிக் கோட்டையைக் காக்கக்கேட்ட வரப்படி நான் கோட்டையைக் காக்கிறேன். நான் உம்மை விடுதல் தகுதியன்றுயினும் என்னுயிர்நிலையென்மார்பாம். ஆதலால் அதில்ஒருகுத்துகுத்தின் நான் மூர்ச்சிப்பேன், பின் கோட்டைக்குள் செல்க என அவ்வாறுசெய்து கோட்டைக்குள்சென்று முறையே கல், பித்தளை, செம்பு, வெண்கலம், பொன், பவளம், முத்துக்கோட்டைகளுக்குக் காவலாயிருந்த இராக்கதர்களை வென்று பொழுதுபோக ஒரு பூங்காவிலிருக்கையில் மயில்இராவணன் தன்மனைவியுடன்கூடிக்குலாவிப் பாதியிரவி லெழு

ந்து தன் உடன்பிறந்தாளாகிய தூரதண்டியின் குமரன் தனக்குப்பின் பட்டமடைவான் என்று அசரீரியால் சொல்லக்கேட்டு அவளையும் அவள் குமரனையும் சிறையிட்டிருந்ததற்று, தூரதண்டியை யழைத்துக் காளிபூசைக்குச் சலம்கொண்டுவரக் கூற அவள் தன்னையுங் குமரனையுங்கொல்ல வெண்ணுகிறானென்று துன்புற, மயில்இராவணன் விடியுமுன் இராமலக்குமணரைக்கொல்லவென அவள் ஐயோ! நான்செய்த பாபம்போதாதே தசெல்லென்று மறுக்க இவன் வாள்கொண்டு ஓச்சச்செல்ல வுடன்பட்டு அநுமானிருக்கும் நந்தனவனத்திற்குள் விசனத்துடன் இராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு நேர்ந்தவிபத்தைநோக்கித் துன்புறுகையில் இவற்றை ஆண்டு மரத்தின்மீது இருந்த அநுமான்கேட்டு அசரீரிபோல் என் துன்புறுகிறாய் என்று விளவிக் கீழிறங்கி அவளுக்குத் தான் அநுமான் என்று பெரிய வுருவெடுத்துக்காட்டித் திடப்படுத்திக் கால்விலங்கு நீக்கி, அவள் வரலாறு கேட்டுத் தன்புருஷன் காலதத்தனே யிவன்கொன்றதும் மகளுகிய நீலமேகனைச் சிறையிட்டதும் அறிந்துகொண்டு அநுமான்கூறுகின்றார். அம்மா என்னைக் கோட்டைவாயிற்குள் கொண்டுவிடு, பின் நான் உன்னைக் காத்துக்கொள்ளுகிறேன் என்று அந்நீர்க்குடத்திலிட்ட மாங்கொத்தினுள் சிறுவடிவமாக இருந்தனர். தூரதண்டியும் தங்கக்கோட்டை வாயில்கடக்க, ஆங்குப் பகைவர்வரவைத் தெரிவிக்கும் தூலாயந்திரம் சாய்ந்ததறிந்து அரக்கர் தூரதண்டியைச்சோதிக்க, அநுமான் தம்முருக்கொண்டு அவர்களைச்சாடிக் கடகனையும் அவன் மனைவியையும் வாலாலிழுத்து அவன் வேண்டவிட்டு விட்சிமுகனைக்கொன்று, நீலமேகன்காட்டிய காளிகோயிலுட்புகுந்து, இராமலக்ஷ்மணர் இருந்தபெட்டியை யெடுத்துக் கிருதமாலாபர்வதத்தில் பத்திராப்படுத்திப்பூமிதேவியைக் காவலிட்டுத் திரும்பி மயில் இராவணன் சேனைகளையும் மந்திரிகளையும் நிர்மூலமாக்கி, மயில்இராவணனுடன் போரிட்டு அவனைப்பலமுறை கைவேறு கால்வேறுக எறிந்து கொன்றும் அவன் உயிர்பெற்று வரக்கண்டு தூரதண்டியால் அவனுயிர்நிலை யுணர்ந்து போரிடுகையில் மயில்இராவணன் ஓடிமறைந்து ரணயாகஞ்செய்து ஒருபூதத்தையனுப்ப, அப்பூதம்வந்து அநுமனுடன்மே பாரிட அநுமன் சலித்துத் தருமதேவதையின் சொல்லால் அவன் யாகசாலையையழித்து அவன்மாயையால் வெள்ளிமலையாகவும், யானையாகவும் மாயஞ்செய்து கடைசியில் நேராக யுத்தஞ்செய்கையில் மரணமடையாதது கண்ட அநுமான் இவனது மார்பில் ஒருகாலை யூன்றிக்கொண்டு விந்திய பர்வதக் குகையில் ஐந்தலைகளிலிருந்த இவனுயிர் நிலைகளாகிய ஐந்து வண்டுகளையும் பிடிக்க அக்குகையின் வாயிலை ஒருகரத்தால் அழுத்திக்கொண்டு ஐந்து வண்டுகளையும் ஒருகரத்தால் பிடித்து நசுக்கி மயில்இராவணனைக் கொன்று நீலமேகனுக்குப் பட்டமளித்து மயில்இராவணன் குமரியை மணம்புணர்த்தி இராமலக்குமணருடன் இலங்கையடைந்தனர்.

மயிஷ்மான் — ஹோஹஞ்சியின் குமரன் இவன் குமரன் பத்திரசேநன்.

மயூரகண்டன்—அச்சுவக்கிரீவன் தந்தை.

மயூரன்—சூரபதுமன் மந்திரி.

மயூராதித்தன்—ஒருசூரியன், சிவமூர்த்திக்குக் கண்ணுய்விளங்குவோன்.

மயூரேசர்—விநாயகமூர்த்திக்கு ஒருபெயர். இவர் சிந்து என்பவனைக்கொல்ல ஒரு வேள்வியில் மயிலைச்சிருட்டித்து அதன் மீது எழுந்தருளிச் சென்றதால் இப்பெயர் உண்டாயிற்று. இவர்க்குத் திரிமூர்த்திகளின் முகம். சடைமுடி, ஏழுவிழி, ஆறுகரம், தவளநிறம்.

மயிலார்—இது, தைமாதத்தில் மகரசங்கிராந்திகழித்த ஏழ்அல்லது பதினேந்தாநாட்களில் கன்னிகையர் அழகும் கல்வியும் செல்வமும் ஆயுளுமுள்ள நல்ல கணவன் குமாரக்கடவுளைப்போல் பெறவேண்டி கந்தமூர்த்தியை யெண்ணிச்செய்யும் விரதம் என்பர். அன்றி மயிலுருக்கொண்டு அம்மை சிவமூர்த்தியையடைய அநுட்டித்த நோன்பென்பர். இவ்விரதம் அநுட்டிப்போர் நல்லபுருஷனையும் சம்பத்தினையும் அடைவர்.

மயேச்சுரர்—இவர் ஒருகவி. யாப்பிலக்கணஞ் செய்தவர். இவர் யாப்பருங் கலவுரையா சிரியராகிய அமுதசாகரருக்கு முற்பட்டவராயிருக்கலாம்.

மயேச்சுரன்—ஒரு அரசன். இவன் பிரகஸ்பதியைப் பணிய அவர் உன்சிரம் தேவர் முதலியவர்களால் ஆராதிக்கக்கடவதெனவரம்பெற்றவன். இவன் ஒருமுறை காட்டின்வழிச் செல்லுகையில் எதிர்வந்த நாரதரை அறியாது சென்றதால் நாரதர் கோபித்து யானையாகவெனச் சபித்தனர். அவ்வகை இவ்வரசன் மறுசநந்தில்யானையுருக்கொண்ட கயமுகாசுரனுய்ப் பார்

வதிபிராட்டியார் எழுந்தருளியிருந்த மண்டபத்தைக் கொம்பால்குத்தித் தள்ளப் பார்வதிபிராட்டியின் வார்த்தையால் சிவமூர்த்தி சூலத்தால் கழுத்தறுப்புண்டு சிவாயநமவென்று விழுந்து சாரூபமடைந்தவன். இவனது அறுந்த சிரம், இந்துரனுல் சிரம் இலாது அவதரித்த கணேச மூர்த்திக்குச் சிரமாயிற்று.

மயேந்திரம்—ஒருமலை. அதுமனிலங்கைக்குப் பாயவும் சம்பாதி இறகுதிர்த்து விழவும் இடமானது.

மரணம்—ஆன்மாக்கள் தமக்கெனநியமித்த காலமுடிவில் தேகநீக்கமடைவது. உயிர் நீக்கிய உடலைமரணமடைந்தபிரேதத்திற் குரியவனுகிய கர்மஞ்செய்வோன், கேவலரகர்மஞ் செய்துகொண்டு விஷ்ணுவாலய சிவாலயாதிகளில் பிரசாததீர்த்தங்கொண்டு பிரேதத்தை அபிஷேகாதிகளால் அலங்காரஞ்செய்து சருசட்டியில் தர்ப்பை, அரிசி, எள், அத்திக்கொத்து இட்டு நீவஸார்த்தி அக்னி சட்டியில் வைத்துக்கொண்டு வீட்டில் செய்யவேண்டிய நிறைகாழி சூர்ணோற்சவம் முதலிய முடித்து முறத்தில் பொரி வெற்றிலை முதலிய இட்டுப் பூதபலியாக இறைத்துக்கொண்டு பிரேதத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு அக்னிதிசை அல்லது நிருதிதிசையடைந்து ஸ்மசானங்குறுகிப்பிரேதத்தைச் சற்றுப் பின்பார்க்க நிறுத்திப்பின் சிதையில் பிரேதத்தைத் தெற்குத்தலையாக வைத்து முழச்சீலை கிழித்துச் சுடுகாட்டுக் காவலாளிக்குக்கொடுத்துச் சிதைக்கருகில் மூன்றிடத்தில் தீவளர்த்தல் வேண்டும். பின் பங்காளிகள் பாதி சிகைவிரித்தும் பாதி முடித்துக்கொண்டும் "அபானசோ" எனும்மந்திரத்தால் மூன்றுபிரதக்ஷிணம், மூன்றுஅப்பிரதக்ஷிணம்செய்யவேண்டும். பிறகு கர்த்தா உட்கார்ந்து மூன்று இடத்தில் மூன்றுபிண்டம் இட்டுச் சருசட்டியைப் பின்னுல் உடைத்துவிட வேண்டியது. இதுவே குடமுடைத்தல். பின் அக்னியைச் சிதையில் பிரதிஷ்டைசெய்து தீயை வைக்கவேண்டியது. சிலர் பிரேதத்தின் மார்பில் அக்னியைப் பிரதிஷ்டித்து ஓமம் செய்வர். இது பிரேததகனம். இதுவே கொள்ளிவைத்தல். சதீ சயனம்—மறுநாள் கர்த்தா வீட்டிலிருந்து ஐந்து அடை, ஐந்து உருண்டை, எள், பயறு, பால், நெருப்பு, முதலிய கொண்டு ஸ்மசானஞ்சென்று பாலைச் சிதையின்மேல் புரோக்ஷித்தல்வேண்டும். பின் சிதையிலிருந்து அக்னியெடுத்து ஓமஞ்செய்து பிறகு எலும்புகளைப் பொருக்கவேண்டியது. இவ்வாறு பொருக்கிய எலும்புகளைக் கர்த்தர் கண்களை மூடிக்கொண்டு கையில்வழுதுணைக்கொடியைக் கட்டிக்கொண்டு பின்புறமாய் எலும்புகளைப்பாராமல் முன்கபாலம், வாய், மார்பு, கை, கால், இவற்றின் எலும்புகள் ஒவ்வொன்றை யெடுத்துச் சப்தமில்லாமல் சட்டியில்வைத்து ஒரு வன்னிமரத்தடியைச்சார்ந்து நால்வரிடத்தில் தர்பைகொடுத்துச் சஞ்சயனமந்திரம் செபித்து ஸ்மசானபூதங்களுக்குமுன் கொண்டுசென்றவைகளைப் பலியிட்டுக் கர்த்தா வாயினும் ஞாதிகளாயினும் எலும்புகளைப் புண்யதீர்த்தங்களில் விடவேண்டும். இவ்வகைச் செய்யப்பட்டபின் தேகநீங்கிய ஆத்மா செல்லும்விதமும் அதன்பொருட்டுச் செய்யுங்கிரியைகளுங் கூறப்படுகிறது. மற்றவை அபரக்கிரியையிற் காண்க. (கிராத்தகாண்டம்.) மனிதர் ஒவ்வொருவரும்தமதுகர்மத்தின்முடிவில்மரணத்தை அடைகின்றனர். இறந்தவன்தான்செய்த தீமையால் வரும் பிரேத ஜன்மத்தை நிவர்த்திக்கவேண்டியவனுக்கு விருஷோற்சர்க்கம் செய்தல் வேண்டும். அதனை அவன் உயிர்த்திருக்கும்போதே செய்யினும் ஆம். அன்றி மரித்தபின்னும் செய்யல் ஆகும். அவ்விருஷோற்சர்க்கமாவது-கார்த்திகை மாதத்தின் பௌர்ணமையிலாயினும், உத்தராயணத்தில் சுக்கிலபக்ஷத்திலாயினும், கிருஷ்ணபக்ஷத்திலாயினும், துவாதசியிலாயினும், மற்றெறந்த நல்லதினத்திலாயினும், நல்லொழுக்கம் உள்ள வேதியரைவருவித்துத்தான் சுத்தனுய் இடபக்கன்றை மஞ்சனம் ஆட்டி அதற்கும் சோடச உபசாரம்செய்து நான்கு ஆன்கன்றுகளுடன் அதனையும் அக்கினியை வலம்வரச்செய்து வடக்குநோக்கி இருந்து அந்த ஆன்கன்றைநோக்கி தர்மசுவரூபமே நீ ஆதியில் பிரமனுல் படைக்கப்பட்டனை என்று துதித்துச் செய்வோன் தன்னைப்பற்றியேனும், பிறனைப்பற்றியேனும், அதன்வால் நுனியில் ஜலத்தை விடித்து அந்நீரைக் காத்தால் எந்திச் சிரசில் புரோக்ஷித்துக் கொண்டு ஆன்கன்றுகளோடு அதனை விடல்வேண்டும். இது இறந்தவனைப்பற்றிச் செய்யப்படுமேல் ஏகோதிஷ்ட சிராத்தம் செய்யல்வேண்டும். மரித்த பதினைந்தாம் நாளிலேனும், பன்னிரண்டாம் நாளிலேனும், ஷோடசசிராத்தம் சபிண்டீகரணத்திற்கு முன்செய்தல் வேண்டும். பின்

பததானம் செய்தல்வேண்டும். பின் வை தரணி நதியைக் கடந்தற்குக் கரும்பி னால் ஓடஞ்செய்து அதனைப் பட்டால் சுற்றி நெய்நிரப்பிய வெண்கலப் பாத்தி ரத்தை அதனுள்வைத்துத்தேவதாராதனை செய்து வேதியர்க்குக் கொடுத்தல்வேண் டும். பின் எள், இரும்பு, பொன், சப்த தானியம், பருத்தி, உப்பு, முதலியவும் தானம் செய்தல்வேண்டும். திலதான மும், சையாதானமும், செய்தல்வேண் டும். இறந்த வுடன்ஜீவன் யமபுரிசென்று மீண்டுவருதலால் உடனே இறந்தஉட லைத் தகனாதிகள் செய்யாமல் சிறிதுபொ ழுது கழிந்த பின்னரே செய்தல்வேண் டும். மனிதலோகத்திற்கும், யமபுரத்திற் கும், இடையில் (அசு,000) காத வழி உளது. இறந்த ஜீவனைக் காலபடர் கால ன்முன் கொண்டு போய்விடக் காலன் இவனை மீண்டும் அவ்விடம் கொண்டு போகக் கட்டளையிட்டுப் பன்னிரண்டாம் நாள் கழிந்தபின் கொண்டுவரச் செய்வன், அக்கட்டளை ஏற்ற படர்கள் கொடிக்கு முன் ஜீவனைக் கொணர்ந்து விடுவர். மீண் டும் தன் தேகத்தில் புகுதற்கு இலாமை யால் இறந்த உடலுக்குப் பத்து முழத்து க்கு மேல் நின்றுதீப் பற்றி எரியும் தேக த்தைக் கண்டு அழுது அத்தேகம் வெந் தொழிந்தபின் புத்திரன் முதலியோர் போடும் பிண்டத்தால் உண்டாம் பிண்ட தேகம் கொண்டு போவார் வருவோரைப் பார்த்துக் கொண்டு வீட்டின்வாயிலில் நிற்பான். மரித்த ஜீவன் (சு) நாள் நீரி லும் (சு) நாள் அக்கினியிலும் (சு) நாள் ஆகாயத்திலும், ஒருநாள் கிருகத்திலும் வசிப்பன், பின் பதினொன்று பன்னிரண் டாம் நாட்களில் கொடுக்கப் படுவனவற் றை உண்டு பதின் மூன்றும் நாள் யம படர்களால் பாசத்தால் இழுக்கப்பட்டு வீட்டைப்பார்த்துக் கதறிய வண்ணம் காலபடருடன் நாள் ஒன்றுக்கு (உசஎ) காத வழி இரவிலும் பகலிலும் செல்வன். அவன் செல்லும் வழியில் வாளிலைகள் நெருங்கிய சூசிபத்திரவனம் ஒன்றுளது. அதில் அவஸ்தை அடைந்து செல்ல வே ண்டும். அது கடந்ததும் பசி தாகத்தால் வருந்தும் ஜீவன் வைவசுவத பட்டணம் சென்று சேர்வன். பாபிகள் அநேகர் அங் கிருந்து பசி தாகத்தால் வருந்துவர். ஆண் டுச்சீவன் பசிதாகத்தால் வருந்தித் தான் உலோபினதை எண்ணித் துக்கிப்பன். பின் யமபடர் புடைத்து இழுக்கச் சிறிது பொழுது தங்கி இறந்த (உஅ) நா ளில் புத்திரனுல் செய்யப்படும் ஊனமா சிக சிரார்த்த பிண்டத்தை உண்டு மூப்ப தாம் நாள் யாமியம் என்ற நகரம் சேரு வன். இந்நகரத்தில் பிரேத கூட்டங்கள் இருக்கின்றன. அப்பட்டணத்தில் புண் ணியபத்திரை என்கிற நதியும், ஒரு ஆல மரமும் இருக்கின்றன. சிறிது சிரம பரி காரத்தின் பொருட்டு அவ்விடம் தங்கி இரண்டாம் மாசிக சிரார்த்த பிண்ட த்தை உண்டு இராப் பகலாய் நடந்து திரைபகஷிக மாசிக பிண்டத்தை உண்டு சங்கமன் காலதூதகன் என்பவர் களால் காக்கப்படும் சௌரி என்கிற நகரம் அ டைந்து ஆண்டு மூன்றும் மாசிக பிண்ட த்தை உண்டு அப்புறம் சென்று இடை விடாது நடந்து காந்தருவ நகரம் சேர்ந்து நான்காம் மாசிக பிண்டத்தை உண்டு அப் பால் நடந்து குளிரால் வருந்திக் குரூரன் என்பவனுல் காக்கப்படும் குரூரபுரம் என் கிற பட்டணத்தை அடைந்து ஐந்தாம் மாசிக பிண்டத்தை உண்டு அப்பால் நட ந்து கிரௌஞ்சம் என்னும் புரிக்கண்செ ன்று ஆறும் மாசிக பிண்டம் அயின்று நடக்கையில் தான் வாழ்ந்ததைப் பற்றிப் பேசுவன். யமபடர் புடைத்து இழுப் பர் இவ்வாறு செல்லுகையில் எதிரில் ஓடக்காரர் வந்து வைதரணி தோதானம் நின்னைக் குறித்துச் செய்யப்பட்டதா யின் நீர் இன்றிச் சீ, இரத்தங்களாலும், தூர்க்கந்தத்தாலும் நிரம்பி நூறு யோசனை அகலமுள்ள இவ்வைதரணி நதியைக் கடக்க உதவி செய்வோம். அல்லாவிடின் இதில் அழுத்துவோம் என்பர். இத்தா னம் செய்தோனுயின் அந்நதியினை இனி து கடந்து நமனுக்கு இளையவனுகிய விசி த்திரனுல் காக்கப்படும் விசித்திரம் என் கிற பட்டணத்தை அடைந்து ஊனஷா ண் மாசிக பிண்டத்தை உண்டு சென்று ஏழாம் மாசிக பிண்டத்தை உண் கையில் நீபிறருக்கு உதவாமையால் எங்களுக்குக் கொடு எனத்தானுண்ணும் உணவைப் பிரேத கூட்டங்கள் பிடுங்கிக் கொள்ளப் பறி கொடுத்து அவற்றின் கையினின்று நிந்திய பிண்ட சேஷத்தை உண்டு வழி நடந்து செல்வன். இதுவரையில் யமபுரி யின் பாதிவழியாகும். இதனுல் இறந்தவ னுக்குப் புத்திரன் முதலியோர் அவன் பொருட்டு அன்னதானம் முதலிய செய் தல் வேண்டும். பின் ஜீவன் யமபட ருடன் பக்வாபதம் எனும் பட்டணம் அடைந்து எட்டாம் மாசிக பிண்டத்தை உண்டு அதினின்று நடந்து துக்கதம்

எனும் நகரணைந்து ஒன்பதாம் மாசிக பிண்டத்தை உண்டு அதினின்று நீங்கி நாநாக் கிரந்தம் எனும் பட்டணம் அடைந்து பத்தா மாசிக பிண்டத்தை உண்பன். இப்பட்டணத்தில் விருஷோற் சர்க்கம் செய்யாத சீவர் பிரேத ஜன்மத்துடன் கதறிக் கொண்டு இருப்பர். இவர்களைக் கண்டு அச்சீவன் கதறிக் கொண்டு அப்பால் நடந்து சுதப்தம் எனும் புரியைச் சார்ந்து பதினொன்றும் மாசிகபிண்டத்தைஉண்டு அவ்விடம் நீங்கிச்சீதாப்ரம் என்னும் நகர் அணைந்து குளிரால் வருந்திப் பன்னிரண்டாம் மாசிக பிண்டத்தை உண்டு வைவச்சுத பட்டணம் சேரும் முன்னரே ஊனூப்திக பிண்டத்தை உண்டு வைவச்சுத பட்டினமாகிய யமபுரம் சேர்தற்குமுன் பிண்டசரீரத்தைத் தவிர்ந்து அங்குவந்ட பரிமாணமாய் ஒரு வன்னி மரத்தில் சிறிதுகாலம் இருந்து பின் கருமத்தாலாகிய சரீரம்பெற்று யமபுரம் சார்வன். அச்சீவன் புண்ணியம் செய்தவனுயின் சூரிய மண்டலமார்க்கமாய்ப் பிரமலோகம் சேர்வன்.

மாக்கால்—இது அவுணர் வஞ்சத்தால் வெல்லுதல் கருதித் தேள் பாம்பு முதலிய வருதல்கண்ட காளி அவற்றை யுழக்கிக் களைதற்கு மரத்தாலாகிய கால்கொண்டு ஆடிய கூத்து.

மாபாலன்—கங்கை குலத்திற் பிறந்த ஒரு வேளாளன். இவன் பாதாளஞ் சென்று மீளுகையில் விச்வகன்மன் பொருமை கொண்டு போரிட்டுத் தோற்றனன். இவனை வேளாளன் பிடித்துப் பூமியில் விட்டனன். இதனைக் கண்ட அரிகரப் பிரமாக்கள் வேளாளனை வாழ்த்திச் சில பரிசுகளை அளித்தனர். பிரமன் அரியாசனம் தந்தான். அட்ட லக்ஷ்மிக் களும் அட்ட சம்பத்தைத் தந்தனர். முருகக் கடவுள் குவளை மாலையை அளித்தனர். மற்ற தேவர் மயில், சூயில், மீனம், சிங்க முதலிய கொடிகளை யளித்தனர். இந்திரனும், குபேரனும் தமது புத்திரியரை யளித்தனர். அது முதல் இவன் தன் மரபை விளக்கியதைப்பற்றி இவனுக்குத் திரிமூர்த்திகளும் மரபாலன் எனப் பெயரிட்டனர்.

மாபு—(உ) தந்தை மரபு, தாய் மரபு.

மாமடம்—பரதகண்டத்தின் மேல் நாடு.

மாமாமம்—இது கிட்கிந்தைக் கருகிலிருந்த ஏழு ஆச்சாமரங்கள் இவற்றை யிராமமூர்த்தி ஒருபாணத்தால் பிளந்தனர்.

மாரீசி — 1. சம்பிராட்டிற்கு உத்தலையிடம் உதித்த குமரன், தேவி பிந்துமதி. குமரன் பிந்துமான்.

2. வேதத்தில் தேஜோ பேதத்தைத் தெரிவிப்பது மரீசி, அத்தேஜஸால் பிறந்ததால் இப்பெயர் பெற்றனன்.

3. (சு) ஆம் மன்வந்தரத்துத் தேவர்.

மரீசிபர்—பிரமன் சபையில் உள்ள தேவர்.

மரீசி பிரசாபதி—பிரமன் மனதில் பிறந்த குமரர். தேவி கலை, குமரர் காசிபர், குமரி பூர்ணிமா, இவர் சுவாயம்பு மன்வந்தரத்தில் உணபு என்கிற மனைவி யிடத்து ஆறு புத்திரர்களைப் பெற்றனர். இவ்வறுவரும் பிரமன் சரஸ்வதியைச் சிருட்டித்துத் தானே மணஞ் செய்துகொண்டதைப்பற்றிச் சிரித்தனர். அதனால் பிரமதேவனுல் அசுராகச் சபிக்கப்பட்டு இரண்யகசிபு புத்திராய்ப் பிரகலாதனுக்குத் தம்பியராய்ப் பிறந்து ஐச்வர்யமடையப் பிரமனை யெண்ணித் தவஞ் செய்கையில் அசுரர்களால்பாதாளத்தழுத்தப்பட்டு ஆறு மன்வந்தரம் பாதாளத்தழுந்தியிருந்து ஏழாவது மன்வந்தரத்துக் கிருஷ்ணமாயையால் கிரகிக்கப்பட்டுத்தேவகி கர்ப்பத்தில் பிறந்தனர். இவர்கள் கஞ்சனுல் கொல்லப்பட்டுப் பாதாளத்திலிருந்து தேவகி கண்ணனை வேண்டக் கண்ணனுல் பாதாளத்திருந்து வந்து தாயாகிய தேவகியிடம் செல்லத் தேவகி பாலூட்டத் தேவசன்மம் பெற்று விடைகொண்டனர். இவர் ஒருமுறை சயதுங்கனைச் சபித்தனர். இவர் தேவி தேவவல்லியென்பவளிடம் சத்தி வல்லபையாகப் பிறந்தனள்.

மரு—(சூ.) அரியசுவன் குமரன். இவன் கலாபமென்னுங் கிராமத்தில் தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் கல்கியைத் தரிசித்தான்.

மருக்காந்தாரம்—ஒரு தீவு. இதில் இருந்த நூறுகோடி அசுரர்களை இராமமூர்த்தி வருணன்மீதுவிட எடுத்த அத்திரத்தைப் பிரயோகித்து மாய்த்தனர்.

மருங்கிழான்பெருங்கண்ணனர் நக்கீரனர்—கடைச்சங்கமருவிய புலவர்.

மருங்கூர்ப்பாகை சாத்தன் பூதனர் — கடைச்சங்கமருவிய புலவருள் ஒருவர்.

மருசி—சடிஅரசனுல் பிரசாபதியிடம்அனுப்பப்பட்ட தூதன்.

மருணீக்கியார் — திருநாவுக்கரசருக்குத் தந்தையாரிட்ட முதற்பெயர்.

மநுதப்பிரான்—சிவசருமர் வறுமை நீங்கக் குழந்தையுருக்கொண்டு வில்வவிருக்ஷத் தடியில் இருந்த சிவாம்சம். இவரைச் சிவ

சருமரும் வறுமைநீங்க எடுத்துவளர்க்கையில் சிவாஞ்ஞப்படி பட்டணத்துச் செட்டியாரிடம் கொண்டுசென்று இக்குழந்தையின் நிறையளவு பொன்கேட்டனர். அந்தப்படி சம்மதித்துத் தூலையில் இட்டனர். மருதப்பிரானைச் சிவசருமரும் அவர் தேவியரும் நிறையிலிடப் பட்டணத்துச்செட்டிகள் தமது பொக்கிஷத்திலிருந்த திரவியத்தைவைக்க மருதப்பர் நிறை அதிகப்பட்டுப் பொருணிறை மேலெழுந்தது. இதனைக்கண்ட தாய்தந்தையர் வேண்டிய அளவு இருக்க வேண்ட அவ்வகையிருந்து தாய்தந்தையருக்குப் பொருள்தருவித்துப் பட்டணத்தடிகள் வளர்க்கவளர்ந்து தமது நண்பருடன் படகேறிச் செல்லுகையில் தம்மில் ஒருவனை மீன்விழுங்க அம்மீனையுதைத்து அதன்சாபம் போக்கினர். அம்மீன் மணிபத்திரன் எனும் காந்தருவ உருக்கொண்டு துதிக்கக் கருணைசெய்து அக்குமரனைமீட்டு, ஒருவன் பட்டணத்துச் செட்டியாரிடம் மதிப்பிடக்கொடுத்த முத்தில் குற்றமுளதென்று அதை உடைத்துக்காட்டி (க0,000) வராகன் உரியவனுக்குக் கொடுப்பித்து வர்த்தகத்தின்பொருட்டுத் தீபாந்தரத்திற்குக் கப்பல்ஏறிச்சென்று உடன்வந்தார் பொருள் இழக்க அவர்களுக்குத் தாம் சம்பாதித்ததவிடு, உமி, வறட்டிகளைக் கொடுத்துச் சீட்டெழுதிவாங்கி வீடுவரத் தந்தையார் குமரன் சித்தபிரமை கொண்டான் எனக் காவலுடன் வீட்டில் அடைத்துவைக்க அதினின்று நீங்கிக் "காதற்றவுசியும்" எனுஞ் சீட்டெழுதிவைத்த பெட்டியைத் தாயிடம் அளித்துத் திருவுருக் கரந்தவர்.

மருதம்பாடிய இளங்கடுங்கோ—கடைச்சங்கமருவிய புலவர்.

மருதம்பாடிய நெடுங்கோ — கடைச்சங்கமருவிய புலவர்.

மருதவாணிபமகருஷிகோத்தான் — இவன் வைசியகுல முதல்வன். திருக்காஞ்சியில் தன்பெண் அன்புபிரியாளம்மையை மருதப்பருக்குத் திருமணஞ்செய்வித்தவன்.

மருதனிளநாகனார்— இவராற் பாடப்பட்டவர். பாண்டியன் கூடாகாரத்துத்துஞ்சிய மாறன்வழுதி, நாஞ்சில் வள்ளுவன். மதுரை மருதனிளநாகனுரைக் காண்க.

மருதி—காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ள ஒரு பார்ப்பினி. (மணிமேகலை.)

மருதூர்நம்பி—எழுபத்திரண்டு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

மருதேசம்—குருக்ஷேத்ரத்தை யடைந்ததேசம். பாரதப்போரில் போர்வீரர் தங்கிய இடம்.

மருதேவி—நாபிமகாராஜன் தேவி.

மருத்தூர்—சம்வர்த்தனன்மாணாக்கர். இளன் பொருட்டு அச்வமேதம் இயற்றியவர்.

மருத்தன்—1. ஒருஅரசன். இவன் சம்ராட்.

2. (சூ.) அவிட்சூத்துக் குமரன். இவனுக்குச் சம்வர்த்தனன் எனும் ருஷி, அநேக யஞ்ஞங்களைச் செய்வித்தனர். இதனால் இந்திரன் முதலியவர் திருப்தியடைந்தனர். குமரன் நரிஷ்யந்தன்.

3. கரந்தமன் குமரன். இவன் குமரன் புத்ரன். இவன் பௌரவவம்சத்தவனை துஷ்யந்தனைச் சிலகாலம் புத்ரனாகக் கொண்டவன்.

4. இந்திரசித்தின் யுத்தத்தில் மடிந்த இராக்கதப்பிணங்களைக் கடலில் எறிய இராவணனால் ஏவப்பட்ட இராவணதூதன். அதிகாயன் யுத்தத்தில் இலக்குமணரால் கொலைசெய்யப்பட்டான்.

5. தேவரை வருத்திச் சிவமூர்த்தியாற் கொல்லப்பட்டவன்.

மருத்து—1. (சூ.) சிக்கிரன் குமரன். இவன் கலாபமென்னும் கிராமத்தில் இருந்துகொண்டு யோகசித்தியுடையனாய் இன்னுமிருக்கின்றனன். இவனை அழிந்துபோன சூர்யவம்சத்தை இக்கலியின்முடிவில் உண்டாக்கப்போகிறவன். (பாகவதம்.)

2. சுயசையின் தந்தை.

மருத்துக்கள்—1. கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு, வடக்கு, கீழ், மேல், பல்யோனியுயிர்.

2. (சூ.) ஆவிதீட்சன் குமரன். (அவீக்ஷித்து) இவன் ஆங்கிரஸகுமாராகியவியாழனையாகப்புரோகிதராய்வேண்ட அவர் மறுத்தமையால் நாரதர்சொற்படி தான் பிணத்தைச் சுமந்துசென்று கங்கைக்கரையில்பித்தர்போலிருந்தசம்வர்த்தனரைக்கண்டு யாகத்திற்குவேண்டி யழைத்து அவருடன் முஞ்சவந்தபர்வதஞ்சென்று பொற்பாளங்கள்கொண்டுயாகஞ்செய்கையில் அக்னி, காந்தருவன் இவர்களைக்கொண்டுஇந்திரன் வியாழனால் யாகஞ்செய்விக்கச் சொல்விக்க இவன் மறுத்ததுகண்ட இந்திரன் வச்சிராமேவ அது சம்வர்த்தனர் கிருபையால் தம்பிக்க அரசன்தேவர்களிக்க யாகத்தைமுடித்து வந்தருஷிகளுக்கு வெகுதிரவியம் கொடுத்தனன். அத்த இருஷிகள் தாங்கள் பெற்ற செல்வங்களைப் பூமியிற் புதைத்துச்சென்றனர். (இதை வியாசர்சொல்லால் தருமபுத்திரன் எடுத்து யாகஞ்செய்தனன்.)

இவன் தாய் விசாலை, இவன் தன்குடிகளைக் காத்துத் திரிலோக சஞ்சாரியாய் இருக்கையில் ஒருமுனிவர் இவனிடம்வந்து இவன் தந்தையைப்பெற்றதாய் சொன்ன வார்த்தையாகச் சிலசொற்களைக் கூறினர். அது "உலகாள்வோன் துஷ்டநிக்ரகசிஷ்டபரிபாலனம் செய்யவேண்டும்" அவ்வகைசெய்யாமல் ஸ்திரீபோகத்தைப் பொருளாகக்கொண்டு காலங்கழிக்கின்றமையால் பாதாளத்திருந்து நாகங்கள் வந்து எட்டுமுனிப் புதல்வர்களைக் கடித்துத் தடாகங்களை விஷமாக்கிப் பாதாளஞ்சென்றன என்றனர். இதனைக்கேட்ட அரசன் அதிககோபங்கொண்டு பார்க்கவர் ஆச்சிரமஞ்சென்று பாம்புகளைக் கொல்லும் மந்திரத்தை அம்பில் அபிமந்திரிப்பித்து அவ்வம்புகளைப் பாதாளத்து நாகர்மேல் ஏவினன். அவ்வம்புகள் பாதாளஞ் சென்று பல நாகங்களைக் கொல்ல நாயகனை இழந்த பலநாககன்னியர் மருத்தின் தாயாகிய விசாலையிடம் வந்து முறையிட்டுத் தங்களுக்குக் கொடுத்த வரத்தை நினைப்பூட்டினர். இதனை விசாலை கணவனுகிய அவீக்ஷித்திற்குக் கூற அவீக்ஷித்து ஆலோசித்துத் தன்மகனுக்குப் பாம்புகளைக்கொல்லாதிருக்க நீதி கூறினன். இதனைக் கேளாமையால் அவீக்ஷித்துக் குமரனுடன் யுத்தத்திற்குச் சந்நத்தனுயினன். அச்சமயத்தில் இருடிகளும் அவீக்ஷித்தின் தாயும் தோன்றி என் யுத்த சந்நத்தராகிறீர் என்று அவரைத் தணிவித்து அச்சர்ப்பங்களால் முனிச் சிறுவர்களை உயிர்ப்பிக்கத் தந்தையைப் பணிந்து அரசாண்டு பிரபாவதி, சௌவீரை, கைகேயி, சௌராந்திரி, மூதலியவரை மணந்து நரிஷ்யந்தன் முதலிய (கஅ)க் குமார்களைப் பெற்றுப் புண்ணியவுலகடைந்தான்.

3. இவர்கள் காசிபர்க்குத் திதியிடம் உதித்த குமரர். நாற்பத்தொன்பதின்மர். தைத்தியரை இந்திரன் கொன்ற வைரத்தால் தாயாகிய திதி இந்திரனைக் கொல்லும் வலியுள்ள ஒருபுத்திரனை வேண்டிக் காசிபனிடம் பெற்றுக் கருத்தாங்கினள். இதனை அறிந்த இந்திரன் இவளுக்கு ஏவலாளனுய்ச் சென்று ஒருநாள் திதி உறங்குகையில் வாயுரூவாய் அவள் உடலிற் புகுந்து அவள் உணராவண்ணம் வயிற்றில் இருந்த பிண்டத்தை வச்சிரத்தால் ஏழு கூறுக்கினன். அக்குழந்தைகள் வயிற்றில் அழக்கேட்டதிதி "மாருத மாருத" என்றனள். அதுகாரணமாக மருத்துக்கள் எனப் பெயர்பெற்றவர். அக்கூறுகள் ஒவ்வொன்றும் ஏழு குமரர்களாகி நாற்பத்தொன்பதின் மராய் இந்திரனுக்கு நண்பர் ஆயினர். இவர்களுக்கு இந்திரன் காற்றின் உருவாய்ச் சஞ்சரிக்கவும் தீர்க்காயுள் அடையவும் வரம் தந்தனன். இவர்கள் ஒருமுறை இந்திரன் தமக்கு அவிர்ப்பாகம் கொடாததினுல் அவன் மீது பூதத்தை ஏவினர். (பாகவதம்.)

மருத்துதி—1. தருமன்பெண்; தருமன்தேவி, குமரன் மருத்துவான்.

2. மூற்கருவியின் குமரி, மிருகண்டு முனிவரின் தேவி.

மருத்துவர்—சூர்யனுக்குச் சஞ்ஞா தேவியிடம் உதித்த புத்ரர்.

மருத்துவன்—1. (பரிகாரி) இவன் பிராமணனுக்கும் வைசிய கன்னிகைக்கும் பிறந்தவன்.

2. ஒரு அரசன். இவன்வேள்வி தீக்ஷை செய்துகொண்டு யாகசாலையில் இருக்கையில் திக்கு விஜயத்தின் பொருட்டு எழுந்த இராவணன் இவனிடம் யுத்தத்திற்கு வர அரசன் கோபித்து யுத்த சந்நத்தனுயினன். இதனைக்கண்ட முனிவர் அரசனை நோக்கி நீ யாகதீக்ஷை பெற்றிருக்கிறுய் யுத்தத்திற்குச் செல்லலாகாது தோற்றேனென்றுகூறி விடுகஎன அவ்வகை தோற்றேனென்று கூறினவன். இவன் யாகத்திற்கு வந்திருந்த தேவர் இராவணனைக் கண்டு பலவருக்கொண்டு மறைந்தனர்.

3. ஒரு மாயாவி, அரக்கன். மகோதரன் ஏவலால் மாயாசுரன் வருக்கொண்டு சீதைக்கு முன்வந்து உள்ளங் கலங்கச் செய்தவன்.

மருத்துவன் தாமோதரர்—இவர் கடைச் சங்கத்துப் புலவருள் ஒருவர்.

மருத்துவான்—தருமனுக்குமருத்துதியிடம் உதித்த குமரன்.

மருபூமிகள்—சிந்து தேசத்துள்ள நதிகள்.

மருவூர்ப் பட்டினம்—காவிரிப்பூம் பட்டினத்துப் புறநகர்.

மருளசங்கர தேவர்—வசவர் காலத்திருந்த வீரசைவர்.

மரைவதன்—பிரிய வீரதனுக்கு இரண்டாவது பாரியிடம் பிறந்த குமரன்.

மரீக்கசோழகன்—வாநரவீரன், சுக்ரீவ படைத்தலைவன்.

மலதம்—ஒரு நாடு.

மலம்—(கூ) ஆணவம், காமியம், மாயை.

மலயத்துவச பாண்டியன்—1. காசிராசன் குமரன். இவன் குமரன் பிரதீபபாண்

டியன். இவன்தேவி வைதற்பி. இவன்து மற்றொரு குமரன் இத்மவாகன், பாரத யுத்தத்தில் பாண்டவர்க்கு உதவிபுரிந்து அச்வத்தாமனால் இறந்தவன்.

2. மணலூரை ஆண்டு கொண்டிருந்த குலசேகர பாண்டியன் குமரன். இவன் பதினாயிரம் பெண்களே மணந்தும் புத்திரன் இல்லாமையால் சூர்யகுலத் தரசனாகிய சூரசேநன் புத்திரியாகிய காஞ்சனமாலையை மணந்து அரசாண்டு (கூக) அச்வமேத யாகஞ்செய்து பின்னும் ஒரு யாகஞ்செய்ய இருக்கையில் இந்திரன் இவன் மற்றொரு யாகஞ்செய்கையில் தன் பதமாறுமென்று எண்ணி இவனிடம் வந்து புத்திர காமவிஷ்டிசெய்க என ஏவினன். அதனால் அரசன் புத்திர காமேஷ்டி யாகஞ்செய்யஅதில் பார்வதிபிராட்டியார் மூன்றுமுலைகளோடு அவதரித்தனள். அரசன் புத்திரப்பேறு வேண்டி யாகஞ்செய்ய மும்முலையோடு பெண் பிறந்ததே எனக் கவலுகையில் அசரீரி அரசனைநோக்கி அரசனே இந்தப் பெண்ணிற்கு நாயகன்வரும்பொழுது ஒருமுலை மறையுமெனக்கூறக்கேட்டுக் களித்திருந்து மகளுக்குச்சகலகலைகளும் கற்பித்துத் தன் முடியமைகளுக்குச்சூட்டிச் சுவர்க்கமடைந்து சிலநாள் பொறுத்துச் சோமசுந்தர பாண்டியனால் கைலாயத்திருந்து வந்து எழுகடலாடிச் சென்றவன்.

மலயம்—பொதிகைமலை.

மலாக்காமதம் — (Malacca.) இத்தேசத்தவர் பூர்வத்தில் வாயுவை லாணிக்ஷோ என்னும் பெயரால் முதற்கடவுளென்று பூஜித்துவந்தனர். இவர்களுக்கு நிட்டோ என்றும் துஷ்டதேவதையுமுண்டு. வருஷந்களில் அநேக பண்டிகைகளைச்செய்வர்.

மலாடு—மலையமாநாடு. இது சேலம் திருக்கோவிலூர் முதலிய.

மலை—(எ) கைலை, இமயம், மந்தரம், விந்தம், நிடதம், ஏமகூடம், நீலம் இவற்றுடன் கந்தமாதனம் கூட்டி (அ) என்பர்.

மலைபடுகடாம்—இரணிய முட்டத்துப் பெருங்குன்றூர்ப் பெருங் கௌசிகனுர் பல்குன்றக் கோட்டத்துச் செங்கண் மாத்துவேள் நன்னன் சேய் நன்னனைப் பாடிய நூல்.

மலைபடுமழுது—"தக்கோலந் தீம்பூதகைசாலிலவங்கம் கற்பூரஞ் சாதியோடைந்து."

மலையகேதவி—இவளைக் கபாலகேதுவின் குமரனாகிய கங்காளகேது என்னும் அரக்கன் தூக்கிச்சென்றுபாதாளத்துச்சிறையிட்டனன். இவள் நாரதரைக்கண்டு தன் செய்தியை மித்திரசித்திற்குக்கூறித் தன்னைமீட்க வேண்ட அங்ஙனமே அவர் கூறக்கேட்டமித்திரசித்துப்பாதாளஞ்சென்று அவனிடம் இருந்த சூலத்தை மலையகந்தனி எடுத்துக்கொடுக்க வாங்கி அவனைக்கொன்று அவளையும் மணந்தனன். (காசிகாண்டம்.)

மலையகேது — இருஷபனுக்குச் சயந்தியிடம் உதித்த குமரன்.

மலையத்துவச பாண்டியன்— மலயத்துவச பாண்டியனைக் காண்க.

மலையமான்—சிவமூர்த்தியை வணங்கிச் சோணாட்டில் காவிரி வரவேண்டியவன். (காவிரித்தலபுராணம்.)

மலையமான்சோழிய ஏனாதி திருக்கண்ணன் அல்லது திருக்கிள்ளி — மாரோக்கத்து நப்பசலையாரால் பாடப்பட்டவன். இவன் மலையமாநாட்டுக் கோவலூர்க்கரசன். முள்ளூர்மலையுடையவன். சோழனுக்கு உதவிபுரிந்தவன்.

மலையமான்திருமுடிக்காரி—கடை யெழுவள்ளலில் ஒருவன். இவன் பெண்ணையாற்றருகிலுள்ள மலை நாடாகிய மலாடு நாட்டரசன். இவன் இராசதானி கோவலூர். தமிழ்நாட்டரசர் மூவர்க்கும் ஒவ்வொருசமயத்தில் உதவிபுரிந்தவன். முள்ளூர்மலையையுடையான். புலவர்க்கு உபகாரி, இவனே மலையனென்னும் வள்ளல். இவன் குதிரைக்குக் காரியென்றுபெயர். இவன் ஓரியென்பவனுடன் போரிட்டவன். இவனுக்கு மலையன் என்பும் பெயர். இவனே மாரோக்கத்து நப்பசலையார், பாடினவர்.

மலையமான்மக்கள்—இவர்களைச், சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் யானையால் இடறவிடத் தொடங்கியகாலத்துக் கோவூர்கிழார் சோழனைப்பாடிப் பிழைப்பித்தார்.

மலேயமதம் — இவர்களிற்சிலர் வாயுதேவனையும்சமுத்திரத்தையும் தெய்வங்களாக ஆராதித்துக்கொண்டிருந்தனர். இவர்களுக்கு டாவிடஸ் என்பவர் சிருட்டிகர்த்தா. பஞ்சபூதங்களே ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றனர். வியாதிமுதலியன பிசாசங்களின் காரியமென்று அவற்றைப்பரிகரிக்கப் பலி முதலியவைகொடுப்பர்.

மல்—வாணசுரனை வெல்ல மல்லனுப்க் கண்ணன்சென்று அறைகூவிவென்று ஆடிய கூத்து.

மல்சேட்டி—அரசன் வைசியர் கன்னிகையைப் புணரப்பிறந்தவன். மஞ்சள் இஞ்சி முதலிய விற்போன்.

மல்லதேவன்— பாணவம்சத்தரசருள் ஒருவன்.

மல்லபூமி — காருபதமென்னும் நாட்டில் இலக்குமணர் நிருமித்த பட்டணம்.

மல்லர்—திருவள்ளுவர் திருக்குறளுக்கு உரையிட்ட ஆசிரியர்களில் ஒருவர்.

மல்லாலர்—விநாயகர் திருவவதாரத்தென்று. இவ்வவதாரத்தில் கமலாசுரனைக் கொன்றனர்.

மல்லிகார்ச்சுநன்—ஸ்ரீசந்திரன் என்போன் புத்திரப்பேறு வேண்டிச் சிவமூர்த்தியையெண்ணி விஷ்ணு தனக்குப் புத்திரராகத் தவமியற்றி மல்லிகார்ச்சுநரைப் பெற்றான். ஒருநாள் மல்லிகார்ச்சுநர் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டுத் திண்டீரவனஞ் சென்று வேட்டையாடுகையில் திண்டீரன் எனது கட்டளையின்றியென் காவலில்வந்த நீயார் என்று எதிர்க்க இருவரும் (க000) வருஷம் போரிட்டும் அசுரன் இறவாமையால் மல்லிகார்ச்சுனர் காலதண்டத்தால் இவனுயிரைப் போக்கினர். திண்டீரன் உயிர்நீங்குகையில் ஸ்ரீஹரி, என்று உயிர்விடுத்தால் விஷ்ணுமூர்த்தி தரிசனம்தந்து உனக்கு என்ன வரம் வேண்டுமென்ன அசுரன், உமது தண்டத்தால் என்னுயிர் நீங்கினேன் ஆதலால் இவ்வனம் லோகதண்டவனம் என்றும், அப்பெயரால் ஒரு தீர்த்தமும், அந்தக்கதாயுதமும் அத்தீர்த்தக்கரையில் நிறுத்தப்படவேண்டுமெனவும் அத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கித் தண்டத்தைத் தழுவினோர் பாபம்நீங்கிச் சுத்தராய் உன்னருள் பெறவும் வரம் அருள்க என்று வரம்பெற்றனன்.

மல்லிகிழான்காரியாதி — இவன் சூடாட்டை ஆண்டவன் எற்போர்க்கு அன்புடையவன். இவனை ஆலூர் மூலங்கிழார் பாடிப் பரிசுபெற்றார்.

மல்லிநாததீர்த்தங்கர் — பத்தொன்பதாவது சைநதீர்த்தங்கர். இவர் அங்கநாட்டில் மிதிலாபுரியிற் கும்பகமகாராஜாவிற்குப் பிரசாவதியிடம் மார்கழிமீ பூர்வபக்ஷம் ஏகாதசி அச்வநிநக்ஷத்திரத்தில் பிறந்தவர். இவர் உன்னதம் (உடு,வில் சுவர்ணவர்ணம். ஆயுஷ்யம் (நிடு,000) வருஷம். இவர் காலத்துக் கணதரர் விசாகர் முதல் இருபத்தெண்மர். அரசர் பத்மசக்கிரவர்த்தி, பலதேவன், நந்திமித்திரன், தத்தவாசுதேவன், பலீந்திரபிரதிவாசுதேவன்.

மல்லிநாதன் — காளிதாசன்செய்த கவிகளுக்கு வியாக்யானஞ்செய்த ஸமஸ்கிருத வித்துவான்.

மல்லிராசையர்—இவர் வீரசைவ அரசர். இவர் ஸ்ரீபர்வதத்துள் தமது அரசுதுறந்து யோகத்திருந்து முத்தியடைந்தவர். இவர் சரிதையைச் சகளேசமாதிராசையரைக் காண்க.

மல்லிஷேணசூரியர்—நாற்குமாரகாவியம் செய்த சைநர்.

மவுசலர்—ஒருஇருடி.

மவுத்கல்யர்—சாகல்யர் மாணாக்கருள் ஒருவர்.

மழநாடு—மலை நாட்டில் திருப்பாச்சிலாச்சிரமத்தை அடைந்த நாடு.

மழவூர்நம்பி—ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர். எழுபத்திநாலு சிம்மாசனாதிபதிகளில்ஒருவர்.

மழு—சிவாயுதம், இது பிரளய காலாக்னியால் புருஷரூப மடைந்துள்ளது. இதனைப் பரசிராமர் தவத்தாற் பெற்றுப் பல அரச வம்சங்களைக் கருவறுத்தனர்.

மள்ளனூர்—கடைச்சங்கமருவியபுலவருள் ஒருவர்.

மறைஞான சம்பந்தர் — இவர் வெள்ளாற்றின் பாங்கர் பெண்ணாகட மென்னும் திருக்கடந்தையில் வைதிக சைவமறையோர் குலத்துப் பிறந்து கல்விவல்லராய் அருணந்திசிவாசாரியரிடம்சிவதீக்ஷைபெற்றுச்சிவதருமமென்னுமாகமத்தின் உத்தரபாகத்தைத் தமதுமாணாக்கர் கேட்கத் தமிழில்மொழிபெயர்த்துத் திருக்களாஞ் சேரியிற் பிரமபுரேசர் சந்நதியிலிருந்து கொண்டு பிக்ஷை நடாத்தி வருகையில் ஒருநாள் ஓர் அந்தணர் வீட்டுப் புறத்தில் பிக்ஷைக்கு நிற்கையில் உமாபதி சிவம் சிவிகையூர்ந்து மங்கல வாத்தியத்துடன் செல்லக்கண்டு பகற் குருடன் செல்கின்றான் என அதைக்கேட்ட உமாபதி சிவம் சிவிகையினின்றிழிந்து திருவடிபணிந்து அவருண்ட மிச்சிலுகர்ந்து நிழல்போலிருக்க மறைஞானசம்பந்தர் அவரது தீவிர பக்குவமறிந்து அவருக்கு ஞானதீக்ஷை செய்து சிலகாலிருந்துதிருக்களாஞ்சேரியில் முத்தியடைந்தனர்.

மறைஞான தேசிகர் — 1. சீர்காழித் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகளின் திருவடியார். வள்ளல்கள் அறுபத்து நால்வருள் ஒருவராகிய ஆளவந்தவள்ளல் சந்தானத்தைச் சேர்ந்தவர். பிராமணர், இவர் பதி பசு பாசப்பதுவல், சிவஞான சித்தியார் சிவதர்மோத்தரம் முதலியவற்றிற்கு உரையும் பரமத திமிரபானு, சைவசமயநெறி சோமவார கற்பம், பிரதோஷ கற்பம்,

உருத்ராக்ஷ மாலை சிட்டம், திருக்கோயிற்குற்றம் என்னும் இவை தூலும் இயற்றி யிருக்கின்றனர்.

2. இவர் சிதம்பரத்திருந்த தேசிகர். சைவர். தமிழில் அருணகிரி புராணம் இயற்றியவர்.

மற்கலிதேவன்—ஆசீவகமத தேவன்.

மனகதி—இரண்டாவண தூதரில் ஒருவன்.

மனசவி—க்ஷமாவார்த்தன் தம்பி, தேவலன் இரண்டாங் குமாரனாகிய இருடி.

மனசுயு—(சந்.) பிரவீரன் குமரன். இவன் குமரன் சாரு.

மனவாசகம்கடந்தார்—இவர் திருவதிகையில் இருந்தவர். மெய்கண்ட சந்தானத்தைச் சேர்ந்தவர். இவர் அருளிச்செய்த நூல் உண்மை விளக்கம். இவர் காலம் சாலிவாகனசகம் (ககஎஎ.)

மனுதேவன்—(சூ.) சுப்பிரதிகன் குமரன்.

மனுஷரீ எழுவர்—சநகர், சநந்தர், சநாதர், சநத் குமாரர், கபிலர், பஞ்சசிகர், ருஷபர்.

மனுஷன்—"ஆத்மாமானிட வடிவுகொண்டு தன்னைச் சுற்றிலும் பார்த்தான். அந்த ஆதி வஸ்து தன்னைத் தவிர மற்றொன்றையும் காணவில்லை. அவன் முதலில் நானே நான் என்று சொன்னான். ஆதலால் அவனுடைய பெயர் நான் என்பதாக இருந்தது. அவன் பயமுற்றான் ஆதலாற். றான்மனிதன் தனித்திருக்கையில் பயப்படுகிறான். ஆனால் தான் தன்னைவிட வேறொன்றும் இல்லாததினால் நான் பயப்படவேண்டியதுஎன்ன என்று ஆலோசித்தான். இவ்விதமாக அவனுடைய பயம் அவனைவிட்டுப் போய்விட்டது. பயமானது மற்றொருவனுக் காதலால் அவன் எதற்காகக் பயப்பட வேண்டும். அவன் ஆனந்தப்படவில்லை. ஆகையால் மனிதன் தனித்திருக்கும் போழ்து ஆனந்தப்படுகிறது இல்லை. மற்றொருவர் இருக்கவேண்டுமென்று கோரினான். உடனே அவன் ஒரு ஆண்பிள்ளையும் ஒரு பெண்பிள்ளையும் ஒருவர்க்கொருவர் தழுவிக்கொண்டு இருக்கும்படியான அவ்விதமாய் விட்டான். தன்னிலிருந்தே தானே இரண்டாகும்படி இதைச் செய்தான். இவ்விதமாக ஒரு புருஷனும் ஒரு மனைவியுமாக ஆனான். ஆகையால் இது அவ்விதமாகப் பிரிந்த சரீரமாக இருந்தது. அது தன்னிலே தானே அபூரணமான பாதி சரீரமாக இருந்தது. அவன் அவளைச் சேர்ந்தான். அதனால் மனுடர் உற்பத்தி ஆயினர். அவள் அவனிடத்தில் இருந்து என்னை உண்டாக்கி இருக்க முறையற்ற விதமாக அவன் என்னை எப்படிச் சேருவான். நான் இப்போது மாறு வேஷம் கொள்வேனென்று அனுமானத்தோடு ஆலோசித்து அவள் ஒரு பசு ஆனாள். அவன் ஒரு இடபமாகி அவளைப் புணர்ந்தான். கன்றுகள் பிறந்தன. அவள் ஒரு பெட்டைக் குதிரை ஆனாள். அவன் ஒரு ஆண் குதிரை ஆனான். அவள் ஒரு பெட்டைக் கழுதையும் வெள்ளாடும், செம்மறியாடும் ஆனாள். அவன் ஒரு ஆண் கழுதையும் வெள்ளாடும் செம்மறியாட்டுக் கடாவுமாகிப் புணர்ந்தான். இதனால் சகத்துற்பத்தி ஆயிற்று. இது யசுர் வேதத்தில் சொல்லிய முறை. இவ்வேதக் கருத்தேபுராணங்களில் முதல்மனுஅவன் புத்திரியாகிய சதரூபையுடன் சேர்ந்து பல புத்திரர்களைப் பெற்றதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது."

மனோசயன்—இவன் உச்சயனி புரத்தரசன், பாரி சுமுத்திரர்தேவி,குமரன் சந்திரகாதன். இவன் கொடுங்கோல் அரசு செலுத்தித் தன்மசெயலால் செயிக்கப்பட்டு ஆராண்யம் அடைந்து பராசமுனிவர்வந்து கூறியபடி நாககிரியில் ஸ்நானஞ்செய்து இராம மந்திரஞ் செபித்து இராமர் தந்த அஸ்திரசஸ்திரங்களைப் பெற்றுப் பகைவரைச்செயித்து நாட்டைக் கைக்கொண்டவன்.

மனோசவன்—1. பிரியவிரதன் பேரன். மேதாதியின் குமரன்.

2. விக்ரமாட்டியின்குமரன். இவன்வேதியர் செல்வங்கவர்ந்தபடியால் பகையரசனால் வெல்லப்பட்டு நாடிழந்து அன்னமிலாது வருந்திப் பராசமுனிவர் சொல்லால் மங்கலதீர்த்த ஸ்நானஞ்செய்து மீண்டும் அரசு பெற்றவன்.

மனோஞ்ஞை—சுச்சிரவன் எனும் காந்தருவன் பெண். இவள் மித்திரன் எனும் வேதியனிடம் மயல்கொண்டு அவனைவலிதிற் புணர வேதியன் இவளைப் பேயாகச் சபித்தனன். இவள் பேயாய்த் திரிந்து அசிதமுனிவரால் பேயுருநீங்கிக் காவிரியாடிப் புனிதமடைந்தனள். (காவிரித்தல புராணம்.)

மனோன்மணி—1. இவள் ஆன்மாக்களின்மலங்களை நீக்கிச் சிவானந்தத்தைத்தரும் சிவசத்தி. உன் மனோசத்தி யென்பர். பராசிவத்திடம் நீங்காதிருப்பள். இவள் சூர்யகாந்தி, முக்கண், ஒரு கையில் சாமரம், வரதம், அபயம், ஒரு கை தாங்குகை, சந்திர சடாமகுடம், பால் நிறம் உடையவள்.

2. ஒரு பார்ப்பினி, கங்கையாடச் சென்று கணவனை யிழந்து விசய நாராயண புரமடைந்து சிவபூசை செய்து அத்தலச் சிவகங்கை தீர்த்தத்துள் கணவனைப்பெற்றவள்.

மனோபவன்—1. மன்மதன்.
2. சண்முக சேனாவீரன்.

மனோமயை—சௌபரிமுனிவர் தேவி.

மனோரதத்திரிதிகை விரதம்—சித்திரைமாதத்துச் சுக்லபக்ஷத்திரிதிகையில் சோமகணேசமூர்த்தியை எண்ணிநோற்கும் விரதம். இவ்விரதங்களை இலக்ஷ்மி, சரஸ்வதி, அருந்ததி, இந்திராணி, நோற்றுத்தம் புருஷரை அடைந்தனர்.

மனோரதன்—விண்டுரதன் குமரன். இவன் குமரன் வீரேதன்.

மனோமை—1. இவள் உத்தியான வனத்தில் இருடிகள் காண உலாவித் தவத்திற்கு இடையூறுவினைத்தமையால். அரக்கனுகிய தந்தையால் பிடிபட்டுச் சுவசோசியால் விடுபட்டு அவனை மணந்தவள். இந்நீவராகூனைக் காண்க.
2. மேனைக்கு ஒரு பெயர்.
3 இந்நீவராகூன் பெண்.

மனோவதி—பிரமன் பட்டணம்.

மன்மதன் — 1. விஷ்ணுமூர்த்தியின் மனதில் பிறந்தவன்.

2. இவன் ஆண்மாக்களுக்குக் காமத்தை விளைத்துப் பிரசாவிருத்தி செய்விப்பவன். இவன் தேவி ரதி. இவனுக்குக் கரும்புவில், வண்டு நாண், அரவிந்தம், அசோகம், மாம்பூ, முல்லை, நீலம், பாணங்கள். மச்சம் கொடி, இலஞ்சி, மாலை, சோலை, படைவீடு, மங்கையர்சேனைகள், கவரி தென்னம்பாளை, மல்லிகை காளாஞ்சி, தாழைமடல் வாள், கிளி குதிரை, தென்றல் தேர், இருள் யானை, கடல் முரசம், குயில் எக்காளம், சந்திரன் குடை, இவன் இவற்றைக்கொண்டு உலகத்தவரைத் தனக்குள் அடக்கியிருக்கையில் பிரமாதி தேவர்கள் குமாரக்கடவுள் உற்பத்தியின் பொருட்டுச் சிவபிரான்மீது படையேவ எவினர். இவன் பயந்து தேவரின் சாபத்திற்கு அஞ்சி உமது சாபத்தால் கெடுதலினும் சிவகோபத்திற்குள்ளாயின் மீட்சியுண்டாமென எண்ணிச்சிவமூர்த்தியோகத்திருக்கையில் சென்று தனது அம்பினைத் தூண்டினன். சிவமூர்த்தி கண் விழித்துப் பார்க்கவும் இவன் சாம்பராயினன். இதனையறிந்த இரதி, சிவமூர்த்தியைப் பணிந்து புருஷ பிக்ஷை கேட்கச் சிவமூர்த்தி கருணைகூர்ந்து இரதியை நோக்கி இவன் உனக்குமாத்திரம் உருவத்துடனும் மற்ற தேவதியர்க்கு அருவமாயிருக்க என அநுக்கிரகித்தனர். அதனால் இவனுக்கு அநங்கன் எனப் பெயர்.

3. இவன் கிருஷ்ணவதாரத்தில் பிரத்தியும்நனாகப் பிறந்தனன். பிரத்தியும்நனைக் காண்க. இவன் சாம்பி சாமன்.

4. இவன் மன்மதனாகப் பிறக்குமுன் பிறப்பில் ஒரு அரசன் தன்மனைவியுடன் வேட்டைக்குச் சென்று ஆண்டு ஒரு இருடி வளர்த்த மானைக் கொன்று அவரால் சாம்பராகச் சாபமேற்றவன். (பூவாளூர்ப் புராணம்) அசித்தனைக் காண்க.

5. நெற்றி விழியாலிறத்தற்குக் காரணம் பிரமனைக் காண்க.

6. கட்டியங்காரனுக்கு மைத்துனனுகிய மதனன் தம்பி.

மன்மதன் கணை — (நி) வன்சம், சூதம், அசோகு, முல்லை, நீலம். இவை முறையே உன்மத்தம், மதனம், சம்போகம், சந்தாபம், வசீகரணம், எனவும் பெயர்பெறும். இவற்றின் அவத்தைகளாவன: சுப்பிரயோகம், விப்பிரயோகம், சோகம், மோகம், மரணம். அவை: சுப்பிரயோகம் சொல்லும் நினைவும், விப்பிரயோகம் வெய்துயிர்த்திரங்கல், சோகம் வெதுப்பும் துய்ப்பன தெவிட்டலும், மோகம் அழுங்கலும், மொழிபல பிதற்றலும், மரணம் அயர்ப்பும் மரணமும் தருவன.

மன்யு—ஏகாதசருத்ரருள் ஒருவன். தேவி புத்தி.

2. வீரவிரதனுக்குப் பொசையிடம் உதித்த குமரன். தேவி சத்தியை. குமரன் பவனன்.

3. வித்தன் குமரன், பிரகஷத்ரன்.

மன்வந்தரம்—திவ்யவருடம் முயிரத்திருநூற்று நாற்பத்திரண்டும், பத்துமாதம், எட்டுநாள், நான்குசாமம், இரண்டுமுகூர்த்தம், காலேயரைக்காலே காணியரைக் காணி நாழிகை, இவ்வளவுகாலம் கொண்ட எழுபத்தொரு சதுர்யுசம்கொண்ட இந்தக் காலஅளவு ஒருமனு அரசாள்வான். மற்ற மனுக்களின் சரிதங்களை அவர்கள் பெயரிற் காண்க. சுவரோசிஷமன்வந்தரத்தில் விபஸ்சித்து என்னும் தேவபதியும் உத்தமமன்வந்தரத்தில் சுசாந்தன் எனும் அமரபதியும், தாமசமன்வந்தரத்தில் சிபி யென்னும் இந்திரனும் ரைவதமன்வந்தரத்தில் வாசவனும், சாக்ஷ சமன்வந்தரத்தில் மனோசவசன் என்னும் தேவபதியும் வைவச்சத மன்வந்தரத்தில் புரந்தரன் எனும் பிருந்தாரகேந்திரனும், சூர்யாதி

தேவர்களையும் வசிட்டாதி இருடிகளையும் நடத்துவர் என்பர். (பாகவதம்.) முதல் மன்வந்தரம் சுவாயம்பு மனு — புத்ரர் பிரிய வீரதன், உத்தானபாதன் குடிகள்—யமாள் என்கிற தேவர்கள். இருடிகள்—மரீசி, அத்திரி, ஆங்கீரசர், கிருது, புலத்தியர், வசிட்டர். அரியின் அவதாரம்—யஞ்ஞமூர்த்தி, அல்லது சகிகேசன். இவர் ஆகுதியிடத்துப் பிறந்தவர். இவரே யிந்திரனுக இருந்தனர். இரண்டாவது மன்வந்தரம் — சுவாரோசிஷ மனு—இவன் அக்னிபுத்ரன் எனவும், சப்தராசசி குமரன் எனவுங் கூறுவர். புத்ரர்—சயித்திரதன், கிம்புருடன், ஹரிக்கன், சக்ருதி, சோதிர்யன், மூர்த்திரயன், ஸ்மயன். குடிகள்—துஷிதாள், பாவதர், இருடிகள்—அக்னீத்ரர், அக்னிவாகர், மேதாதி, வசு, சோதிஷ்மான், துதிமான், அவ்யர், சுவனர், சுபுரு, மூர்ச்சநி, தம்பன், பிராணன், தாந்தன், பிரிடிதன், நிபிரன். அரியின் அவதாரம்—ரிபு அல்லது துடிதன். இந்திரன்—ரோசநன் (விவசித்). மூன்றாமன்வந்தரம் — உத்தம மனு — இவன் பிரியவிரத புத்ரன். குடிகள்—வேதசுருதர், பத்திரர், சுதாமர், சத்தியர், சிவர், பிரமார்த்தனர், வசவர்த்தி. இருடிகள்—சுதபன், சவநன், மகன், சுக்ரன், பிரமதன் அரியினவதாரம் — சத்தியசேனையிடம் உதித்த சத்தியசேநர். இந்திரன்—சத்யஜித் அல்லது (சுசாந்தி.) நான்காமன்வந்தரம்—மனு—தாமசமனு—இவன் உத்தமனுக்குப் பிராதா. இவன் அகத்தியரால் யானையாகச் சபிக்கப்பட்டான். புத்ரர்—துதி, போதன், சௌதபசியன், தபசுலன், தாபன், தபோவதி, கல்மாஷன், தன்வி, தன்விகுலன். குடிகள்—வைத்ருதர், சத்தியர், சுரர், மருவியர், சுதையர், சோமபர். இருடிகள்—சோதிர்தாதா, பிருது, கரவியன், சயித்திரன், இதன், தனிகன், பீவரன். அரியினவதாரம்—ஹரி அரி. இந்திரன்—திரிசிகன், (சவி.) ஐந்தாமன்வந்தரம்—மனு—ரைவதமனு—இவன் தாபசனென்னும் மனுவின் சகோதரன். இவன் குமரி, ரேவதி, பலராமர் தேவி. குடிகள்—பூதாயர், அமிர்தர், உபாகநிரதர், வைகுந்தர், சமேதர், சம்பூதர். இருடிகள்—இரண்யரோமா, வேதசிரசு, ஊர்த்தபாகு, தேவார்த்தி, தேவவாகு, சுதாமன், பர்ச்சனி. அரியினவதாரம்—சம்பூதர், இவர் சம்பூதி வயிற்றுதித்தவர். இந்திரன்—விபு அல்லது சுகன். ஆறுமன்வந்தரம்—மனு—சாக்ஷுஷமனு. இவன் சக்ஷுவின் புத்ரன், இவனுக்கு விஷ்ணுபுத்திரராகப் பிறந்து கடல்கடைந்தனர். குடிகள்—ஆப்பியாள், ஆர்த்தியர், பிரபாசர், பவியர், பிரதானர், மானுபாவர், பிரசுதர், விலேக்கியர், நிபுக்கள், லேகர். இருடிகள்—அவிஷ்மான், வீரகன், துட்டிதர், சுமேதர், விரிசன், நவிட்மான், உத்தமன், மதுவத்ரி, சயிட்ணு, கிருகு, நகர், விசுவர், சுதர்மா, வீரசசு, அசகிஷ்ணு, ஆங்கீரஸபுத்ரராகிய நத்வலேயர். அரியினவதாரம் — அதிதர் அல்லது வைகுண்டர், விருண்டையினிடத் துதித்தவர். இந்திரன்—மந்தரத்துருமன் அல்லது மனோசவன். ஏழாம்மன்வந்தரம்—மனு—வைவச்சுத மனு, இவன் விவச்வான் குமரன் இவனுக்குச் சிரார்த்த தேவன் எனவும்பெயர். குடிகள்—ஆதித்யர், வசுக்கள், விசுவதேவர், உருத்திரர், மருத்துவர், மகாராஜிகர், சாத்யர். இருடிகள்—காச்யபர், அத்ரி, வசிட்டர், விச்வாமித்ரர், கௌதமர், ஜமதக்னி, பாரத்வாசர். அரியினவதாரம்—வாமனர், அதிதியிடம் உதித்தவர். இந்திரன்—புரந்தரன். எட்டாமன்வந்தரம் — மனு—சூர்யசாவர்ணிமனு, இவர் புத்ரர் நிர்மோகன், விரசன். குடிகள்—சுதபர், விரசர், அமிர்தபிரபர், மூக்யர், சாத்யர். இருடிகள்—வியாசர் பரசுராமர், அசுவத்தாமா, கிருபாச்சாரி, இருச்யசிருங்கர், கீர்த்திமான், காவலன், கார்க்கியர், பிருது, அக்னி, ஜண்மியர், தாதா, கபீனகர், கபீவான். அரியினவதாரம்—சர்வபூமன். இந்திரன்—மாபலி. ஒன்பதாமன்வந்தரம்— மனு — தாபபியன், (தக்ஷசாவர்ணிமனு) இவன் குமரர் திருதிகேது தீப்தகேது, அவ்யயன், அவ்யகதன், சத்யதர்சி, நிருச்சுவன், அரண்யன், பிரகாசன், நிருத்துரோகன், சத்தியவாக்கு, பிருதி. குடிகள் — பார், மரீசி, கெற்கர், சுமதர். இருடிகள்—துதிமான், சவனன், அவ்யயன், வசு, மேதாதிதி, சோதிஷ்மான், சத்தியன். அரியினவதாரம்—இருஷபன். இந்திரன்—சாதன் அல்லது அற்புதன். பத்தாமன்வந்தரம்—மனு—பிரமசாவர்ணி, (இவன் உபசுலோகன் குமரன்) இவன்குமரர் பூரி, சுஷேணன். குடிகள் — சுத்திராமர், விபுத்திரர், சுகர், விருத்தர். இருடிகள்—அவிஷ்மான், சுகிர்த்தி, சத்தி, ஆபோமூர்த்தி, நரபாகன், பிரதி, மோசன், சத்யகேது, ஹவி, மத்பிரபு. அரியினவதாரம்—விஷ்வசேனர். இந்திரன்—சம்பு அல்லது சாந்தி. பதினொராமன்வந்தரம்—மனு—தர்மசாவர்ணி, குடிகள் — விகங்கமர், கா

மாள், நிர்வாணருஷிகள். இருடிகள்—சுருதர், நிச்சரர், அக்னிதேஜஸ், வபுஷ்மோன், விஷ்ணி, ஆருணி, அவிட்மான், அகன். அரியினவதாரம்—தர்மகேது. இந்திரன்—வைதிருதி அல்லது விருடன். பன்னிரண்டாமன்வந்தரம்—மனு—ருத்ர சாவர்ணி, அல்லது பத்ரசாவர்ணி, இவர்புத்ரர், தேவவசு, தேவதேவன். குடிகள்—அரிதர், உரோகிதர், தமோனிசர், சுகன்மர், சுராபர். இருடிகள்—தபோமூர்த்தி, தபதி, ஆக்னியித்ரர், சுதபன், திதி, தபோத்திருதி, தபதானன். அரியினவதாரம்—சுதர்மர். இந்திரன்—ருதுமான். பதின்மூன்றுமன்வந்தரம்—மனு—தேவசாவர்ணிமனு—அல்லது உரோச்சிய மனு. இவன் ருசிப்பிரசாபதியின் குமரன், இவன் குமரர், சித்ரசேநன், விசித்திரன். குடிகள்—சுகர்மர், சுந்திரமர், சுத்திரர், சுதர்மர், சௌஞ்ஞர். இருடிகள்—நிர்மோகன், தத்வதர்சி, பிரமகம்பன், நிருச்சுகன், திதிமான், அவ்வேயன், சுபதன். விஷ்ணுவினவதாரம்—யோகேச்வரர். இந்திரன்—திவஸ்பதி. பதிஞன்காமன்வந்தரம்—மனு—இந்திரசாவர்ணி, அல்லது (பௌமியன்) இவன் புத்ரர் கம்பீரன், சுவாது. குடிகள்—பவித்திரர், சாக்ஷுசர், கனிட்டர், பிராசிரவர், விருத்தர். இருடிகள்—அக்னிபாகு, சுசி, சுக்கிரன், மாகதன், சித்தி, ஆக்னீத்ரன், உத்தன், அசிதன். விஷ்ணுவினம்சம்—பிருகத்பானு. இந்திரன்—சுசி.

மன்னமார்த்தண்டன்—ஒரு அரசன். இவன் சிவனடியவர்க்கு வேண்டிய பொருள் அளித்து வருங் காலையில் பஞ்சம் வர அதனால் சிவமூர்த்தியை வேண்டிப் பொற்கிழி பெற்றுப் பஞ்சம் போக்கியவன்.

மன்னனூர்—வீரநாராயண புரத்துப் பெருமாள்.

மன்னஞ்சுவாமி— இவர் பர்வதராச புத்திரியாகிய பச்சை மலையம் மனமணக்க அருச வருவுடன் எழுந்தருளிய சிவாவசரம். இவரை மன்னூர் சுவாமி என்பர்.

மாகடதானம்— ஒரு சாணிற்குக் குறையாது அதிகம் நூறு சாணுய் ஒரு பொற் குடஞ் செய்வித்து வயிரத்தால் அலங்கரித்து நெய், பால், குடத்தில் விட்டு ஒரு கற்பகத்தரு செய்தமைத்து அடியில் திரிமூர்த்திகள், கணபதி, வேதம், புராணம், இவர்களை எழுந்தருளச் செய்து கும்பத்தைச்சூழத் தானியாதிகள் பரப்பித்தான சிரிபூதனுய்க் கும்பத்தை வலம்வந்து வேதியர்க்குக் கடத்தைத்தானஞ் செய்வதாம்.

மாகதருஷி—வசிட்டன் மரபில் உதித்தவர். இவரை விபுதை யென்னும் அசுரப்பெண் அசுராசான் சொற்படி மயக்கிப்புணர்ந்து கயமுகாசுரனைப் பெற்றனள். விபுதையையும் கயமுகாசுரனையுங் காண்க. பதினென்சாமன்வந்தரத்து ருஷியென்ப

மாகதர் — 1. ஒருவகை அரச சாதியர்.
2 இருந்தேத்துவார்.

மாகதன்—கூத்திரியப் பெண் வைசியனைக் கூடிப் பெற்ற பிள்ளை. இவனுக்குச் சீலகன் எனவும் பெயர். கடலிலும் கரையிலும் வர்த்தகஞ் செய்வது தொழில். (மது)

மாகதி — 1 மகததேசத்துப் பாஷை. இது பிராக்ருத பாஷை.
2. சோணகதிக் கொருபெயர்.

மாகந்தன்—ஒரு வேதியன். தந்தை தேடிய பொருள்களைத் தீயவழியிற் செலவிட்டு நண்பன் தேவியைப் புணர்ந்து செல்வம் கெட்டதால் இழிந்தவனிடம் தானம்வாங்கினன். ஆதலால் வேதியர் இவனை ஊரை விட்டுத் தூரத்த மனைவி மக்களுடன் ஒரு காட்டின் வழிச் செல்லுகையில் கள்ளர் இவனிடமிருந்த பொருள்களைப் பரித்துக்கொண்டு மனைவி மக்களையும் இவனையும் கொன்றனர். இவன் சாகுந் தருணத்தில் காசியை நினைத்ததால் இவன் தாழ்ந்ததேசத்தில் சேவலாகவும். மனைவிபெட்டையாகவும், குமரர் குஞ்சுகளாகவும் பிறந்து காசிக்குக் காவடி கொண்டு செல்வாருடன் சென்று முத்திமண்டபத்தில் இறந்து முத்தி பெற்றவன். இம்மண்டபம் குக்கிட மண்டபம் எனப்படும். (காசி கண்டம்.)

மாகந்தி — தக்ஷிண பாஞ்சாலத்து இராஜதானி.

மாகலூர்கிழான்—புறப்பொருள் வெண்பாமாலைக்கு உரையியற்றிய உரையாசிரியர். இவர்க்குச் சாமுண்டி தேவ நாயனூர் எனவும் பெயர்.

மாகவிதன் — ஒரு பாண்டியன். இவன் சிவப் பிரசாதத்தால் முத்தியடைந்தான்.

மாகன்—இவன் தத்தன் மகன். சமஸ்கிருதமாக காவியஞ்செய்த கவி.

மாகாயன்—சூரபன்மன் படைவீரன்.

மாகாலன்—ஒரு சிவ கணத்தவன்.

மாகாளர்—1. அரிகரப் புத்திரர்க்குச் சேனாபதி.
2. சிவகணத்தவருள் ஒருவர்.

3. இவர் சம்பூரில் இருந்த வீரசைவ அடியவர். இவர் தம் சிரத்தையரிந்து சிவசந்நிதானத்து வைத்து அதை மீண்டும் தரித்துக்கொள்ள இதைக்கண்ட கோவிந்த பட்டராகர் தம் தலையை அரிந்து அரனிட மளித்து வேறு தலைபெற்றனர். இதைக்கண்ட வங்கையர் இவர் செய்ததும் தகாதெனத் தம் தலையை அரிந்து சந்நிதியிலிட்டு வேறு தலை வர அதனையும் அரிய மீண்டும் வேறு வேறு தலைகள் வந்துகொண்டிருக்க அரியச் சலிக்காதவராயிருக்கச் சிவமூர்த்தி நாமே தோற்றனம் என்று அவர் கையைப் பிடித்து அருள் செய்தனர்.

மாகிட்டியான்—வைசியப் பெண்ணிடம்அரசனுல் உதித்தவன்.

மாகிஷ்மதி—நருமதை தீரத்தில் உள்ள பட்டணம். ஒரு காலத்து அக்னி இப்பட்டணத்தில் அயலான்தாரத்தைக் கூடச் சென்று அகப்பட்டு அரசனுக்குத் தன்னுருக் காட்டி அரசனே ஆசீர்வதித்துத் தப்பினன். நரகாசுரன் பட்டணம். கேகய ராசாக்களின் அரசு.

மாகுத்தன்—கழுகாசலத்தில் கழுகுருவாய்த் தவஞ்செய்த இருடி.

மாகேயர்—மூல்டானுவென்று வழங்கும் தேசத்து வேளாளர்.

மாகாயனார்—கணி மேதாவியருக்கும், காரியாசானுக்கும் ஆசிரியர்.

மாங்கல்ய சூத்திரம்—மங்கலசூத்திரம் காண்க.

மாங்குடிகிழார்—ஒரு தமிழ்ப்புலவர். இவராற் பாடப்பட்டவர் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், வாட்டாற்று எழினியாதன்.

மாங்குடி மணியசிவனார்—ஒரு சைவர்.

மாங்குடி மருதனார்—கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவர். மதுரைக் காஞ்சி பாடியவர். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனுல் உய்விக்கப்பட்டவர்.

மாசாத்தனார்—1. அரிகரப் புத்திரன்.

2. திருக்கைலாசஞானவுலாவைத் திருக்கையிலயில் கேட்டவந்துதிருப்பிடவூரில் வெளிப்படுத்தியவர்.

மாசாத்துவான்—கோவலன் தந்தை; இவன் கோவலன் இறந்தமை கேட்டுத் தன் பொருளேத் தானமுதலிய செய்து துறவு பூண்டவன். இவனுக்கு மாசாத்து வாணிபன் எனவும் பெயர். மணிமேகலையை அறவணவடிகளேத் தரிசிக்கத் தூண்டியவன்.

மாசேநன்—இவன் வாமதேவன் மாணாக்கன். இவன் ஆசிரியன் சொற்கேளாது பல தீமைகளேப் புரிந்து கல்லொழுக்கமும் தெய்வ பக்தியுமுள்ள காசியரசன் மீது மூன்று முறை படையெடுத்துத் தோல்வியடைந்து ஆசிரியரை நோக்கி என் பெரும்படை அவன் சிறுபடைமுன் தோற்றதென்ன? என அவன் தெய்வபக்தியுள்ளவன். அது உனக்கு இல்லையெனக்கூறக் கேட்டு அதை மதியாமல் மீண்டும் பெரும்படையுடன் சண்டையிற் தோற்று ஆசிரியர் கூறியது உண்மையென மதித்துக் காசியடைந்து [illegible] மாடி முத்திபெற்றவன். (காசி [illegible])

மாச்சாத்து வாணிப மகருஷி கோத்ரன்—கோவலன் வம்சத்திற்கு ஆதி புருஷன், இவன் வைசியன்.

மாச்சிதேவர்—ஒரு வீரசைவ அடியவர் வசவர் காலத்தவர்.

மாடலன்—தலைச்செங்கானத்துள்ள ஓர்தண்ணன். கோவலன் மதுரையிற் கொலையுண்டது முதலியவற்றைக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தாருக்குச் சொல்லித் தன் சொல்லால் சிலர் இறந்தமை தெரிந்து அப்பாவம் நீங்கக் கங்கையாடி மீண்டு செங்குட்டுவனைக்கண்டு அளவளாவி அவனை யாகஞ்செய்யத் தூண்டியவன்.

மாடன்—தலைமாத்திரம் மாட்டின் உருக்கொண்ட ஓர் கூஷ்மாண்டதேவதை. பஞ்சபூதங்களில் ஒன்று.

மாட்டிலக்கணம்—புஷ்டியாய்ச் சுபலக்ஷணமுள்ள எருதைக் [illegible] தல் தகுதி. அவ்வகைக் கொள்ளப்போம் எருதை முதலில் பார்க்கும் பொழுது, அது வலக்காலேத் தூக்கித் தன்தலையைச் சொரிந்துகொள்ளக் கண்டால் அது சத்தியஞ்செய்து கொடுத்ததாகும். அகத்யம் அதை வாங்கவேண்டும். பசுவானுல் நீரும் எருதானுல் சாணமுமிடக் கண்டால்நலம். நெற்றியில் சுழிமேல் சுழியிருந்தால் அது கொடை மேற்கொடை ஆகாது. வாக்கில் இடிமேல் இடிவரும். இரண்டு கா[illegible] தின்கீழும் இரண்டுசுழிகள் எதிரெதிர் இருந்தால் கொள்க, ஒருகாதின் கீழ்மாத்திரம் சுழியிருந்தாலது பூரான் கவ்வலென்பார் ஆகாது. முன் முழங்காலிரண்டின் கீழ்இரண்டு சுழிகளிருந்தால் அதுவிலங்குவைச்சுழி அதைக்கொள்பவன்காலுக்கு விலங்குவிழும். நடுமுதுகந் தண்டில் நீலமாகஒருகோடும்அத்தக்கோட்டின்இரண்டுபக்கத்திலும் இரண்டு சுழிகளுமிருந்தாலது தாமணிச்சுழி-இது மாடுகள் அதிக

மாகச்சேர்க்கும். இந்தக்கோட்டின்வலப்புறத்தில் மாத்திரம் ஒருசுழியிருந்தாலது பாடைச்சுழி இதுகொண்டவனை உடனே பாடையேறச் செய்யும். இடதுபக்கமொருசுழியிருந்தாலது விரிசுழி நல்லது. வாலில் சுழியிருந்தால் நாகம் அது ஆகாது. மாப்பல் மாடு பலஈனம். குதிரைப் பல் மாடு உரம். பில்லைமாடும், மயிரழுத்தமுள்ளமாடும், நல்லது. ஏறுவால், வெட்டுக்குளமாடுமாகா. இடிக்கிறது, உதைகாலி, கூகி, படுக்காக்கொளியுமாகா. கடைக்கண் புள்ளிமாடு கவடு. வெள்ளை மாடு தீதால்இளப்பம். கறுப்புமாடு கால்வாசி பலம். செவிஓரிநிறம் நல்லது. பில்லைநிறம் நிலக்கியம். வயிற்றில் மறு ஒருபுள்ளியாவது இருப்பது நல்லது. உடம்பெல்லாம் புள்ளியாயிருந்தாலாகாது. கலங்கானது பக்கங்களிலிருக்கும் மாடு மழையில்லானைத்தால் உடம்பெல்லாம் பொங்கிரணமாகும் மயிருதிரும். மறுபடியும் ரணமாறி மயிர் மூளைக்கும். இது பலவீனமுள்ள ஏருதாம். வாய், இரண்டுகண்கள், குய்யம், மூலை, வால், கறுப்பும், மற்றையுறுப்புக்கள் துவரைநிறம் உள்ளது காராம்பசு. இதை வீட்டிற்கட்டினால் குடிநசிக்கும் இதனைக் காட்டில் கட்டவேண்டும். இதன்பாலை தேவதாவிஷயத்தில் உபயோகிக்கவேண்டியது. வயது—நடுப்பல் தாழ்ந்திருந்தால் பாதிவயது. இவற்றின் வயதுகளைப் பல்லைப்பார்த்தும் கொம்பின் கணுவிடுதலைப் பார்த்தும் நிதானித்தல்வேண்டும். "நல்லெருமை நாகு, நற்பசுசேவு" ஈனல் நலம். வெள்ளிக்கிழமை எருமைகன்று போடுதல் நலம். வியாழக்கிழமை பசுகன்றினின் பசுவிர்த்தியாகாது.

மாணக்கரிலக்கணம்—ஆசிரியனிடம் நியமத்தவறுதுசென்று வழிபாடு செய்தலில் மனஞ் சலியாது, ஆசிரியனது குணத்தொடு பழகி, வரலாமென்னுங் கருத்திருப்பதறிந்து அணுகி, உட்காரென்று ஆசிரியன் கூறவுட்கார்ந்து பாடஞ்சொல்லெனச் சொல்லிப் பசியுடையோன் அன்னத்தை யுண்பதுபோல் பாடத்தை மனதிற்கொண்டு, பிரதிமைபோல் அமைதியுடையனாய், செவியே, வாயாகவும், மனமே வயிறாகவும், கேட்டபொருள்களை விடாது மனதில்வைத்துப் போவெனக் கூற ஆசிரியனை நீங்குவோன் மாணாக்கனும். இந்தமாணாக்கர் முதல்மாணாக்கர், இடைமாணாக்கர், கடைமாணாக்கர் என மூத்திறப்படுவர். அவர்களில் முதன்மாணாக்கர் பாலினின்றும் நீரைப்பிரித்துண்ணும் அன்னத்தையும், மேய்ந்தபையெடுத்து அசைபோடும் பசுவைப்போலவும் நல்லதைக் கொண்டு மற்றவைகளை நீக்கியும், பாடங்கேட்டதை யோரிடத்திருந்து சிந்திப்போர் முதன்மாணாக்கர். இடைமாணாக்கர், உழைத்தவரையிற் பலங் கொடுக்கும் பூமியையும், சொன்னதைச் சொல்லுங் கிளியையும், ஒப்பர். கடைமாணாக்கர் நீர்பெய்யுந்தோறும் கீழ்விட்டுவிட்டு நிறம்பாத இல்லிக்குடத்தையும், ஒரேவிடத்தில் மேயாது பலவிடஞ்சென்று நுனிமேய்கின்ற ஆட்டினையும், தெளிந்த நீரிருப்பினும் அதைக்கலக்கிப் பயன்படாது செய்யும் எருமையினையும், நல்லதைக் கீழ்புகவிட்டு ஈயெறும்பு முதலியவற்றையேந்திக்கொள்ளும் பன்னுடையையும் ஒப்பர்.

மாணிக்கவாசகர் — திருவாதவூரைக் காண்க.

மாணிதரன்—ஒரு காந்தருவன்.

மாணிபத்திரன்—குபேரன் சேநாபதி. குபேரராவணயுத்தத்தில் இராவணனால் அடியுண்டு தலைசாய்ந்ததால் பரிசமெளலியெனப் பெயர்பெற்றவன்.

மாண்கோஜிபோதலே—இவர் தாமணமென்னும் கிராமவாசி. சூத்திரர், ஏகாதசிவிரதமிருந்து ஆதுலர்க்குணவளித்துவருகையில் கூதாமகாலம்வாத்தமதுஉடைபொருள் அனைத்தும், விற்று அன்னமளித்துப் பண்டாரிசென்று பெருமாளைத் தரிசிக்கக் காசில்லாமையால் காட்டில் விறகு பொறுக்கி அவைகளைவிற்றுப் பெருமாளுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்து மீண்டும் ஆதுலர்க்கிட இலாது மனைவியிடமிருந்த மாவைப் பெற்று அதிதியாக வந்த பெருமாளுக்கிட்டு அவர் தம்மூடனழைத்துச் சென்ற ஓர் அன்னசாலையில் உரியவன் பெருமாளைத் தள்ளிய துணர்ந்து தம்மூர் செல்லுகையில் வழியில் பெருமாள் இளைப்பிற் குணவு தரவுண்டு தம்மூர் சென்று சோளக் கொல்லையில் காவலிருக்கையில் வரையாது ஈதலை நோக்கி யினியீவையெல்பெருமாளாணையென மனைவிகூறக் கேட்டுத் தம்மைக் கேட்போரைத் தாமே சோளங்களைப் பரித்துக்கொள்ள விடைதந்தனர். கொல்லையில் தானியமில்லாமையால் வாயுதாவிற்குக் காசு இலாது கடன் கேட்க அகப்படாதது கண்டு மாண்கோஜி அயலூர்க்குப் பொருள்பெறச் செல்ல அரசன் ஏவலர் தாசர் வீட்டினையடைந்து முத்திரையிடப் பெருமாள்

வெட்டியான்போல் வந்து அப்பொருளை அரசனுக்களித்தனர். மாண்கோஜிஜீஃதுணர்ந்து பெருமாளைத் துதித்திருக்கையில் பாம்பு கடித்திறந்தவனைச் சவமென அறியாது பஜனை செய்யக்கூறி யுயிர்ப்பித்து, ஓர் தாசியின் அடிமை நீக்கி, உபதேசம்பெற விரும்பிய புலையனைத் தமது எருதைக் கொலைசெயக் கூறி யதனிறைச்சியைச்சுற்றத்தாருடனுண்டு, புலையனை நோக்கிக் கூருதிருக்க என அவன் பல றியக் கூறக்கேட்டு, உற்றூர் மாண்கோஜியை வருத்தவர அவர் பெருமாளைத் துதித்து அவ்வெருதின் அங்கங்களையூட்டின் அங்கங்களாகவும் இறந்த எருதை உயிர்ப்பித்தும் தமதில்லகத்திருந்தவிதையினைத்தையும் இரவலர்க்கீந்து விதைக்க விதை யின்மையால் பேய்ப்பூசனை விதை விதைத்து அதின் காய்களிற் பெருமாளருளால் கோதுமை பெற்று அரசன் அருத்திய கோமாமிசத்தை மெல்லிய மலராகக் காட்டித் திருவருள் பெற்றவர்.

மாண்டவி—பரதன் தேவி, குசத்துவசன் பெண். இவளை மாளவி யென்பர்.

மாண்டவ்யர்—இவர் தவளையிடம் பிறந்த விருடிஎன்பர். சாருவன்பொக்கிஷத்தைக்கொள்ளையிட்ட திருடரைப்பிடிக்கவந்த காவலாளிகள் இவரையும் கள்ளரெனப் பிடித்து அரசனிடம் சென்றனர். அரசன் காவலர் சொற்படி இவரைக் கழுவி லேற்றினன். இவரது தன்மையைப் பின் அறிந்த அரசன் வணங்கிக் கம்மியனுல் கழுத்திலிருந்த சூலத்தை மெதுவாக இருபுறத்திலும் அராவுவித்து நடித்துண்டை விட்டனன். அன்று முதல் இவருக்கு ஆணி மாண்டவ்யர் எனப் பெயர் வந்தது. தாம் பாலப் பருவத்தில் தும்பிகளைப் பிடித்து வாலில் தருப்பை நுழைத்து வீளையாடி அவற்றிற்கு வேதனை தருவித்ததால் அந்தப் பாவம் கழுமரத்தில் இட்டதென யமனுலுணர்ந்து அறியாப் பருவத்தில்செய்த பாவத்திற்கு இவ்வகைக் கடுந்துன்பம் செய்ததனுல் நீபூமியில் மனிதனுகப் பிறக்கவெனச் சாபமிட்டவர். இச்சாபமேற்றதனுல் யமன்விதுரனுகப் பிறந்தான். இவரது மற்ற சரிதங்களை நளாயினியைக் காண்க.

மாண்டகண்ணீர்—ஒரு இருடி. இவர் கோரதவஞ் செய்கையில் இந்திரன் இவரது தவத்தினைக் கெடுக்கஎண்ணி இவர் இருந்த தாமரை மடுவில் அரம்பையரை ஏவினன். அந்த அரம்பையர் அந்த முனிவரைத்தம்வசப்படுத்தமுனிவர் ஓடையைத் தவச் சாலையாக நியமித்து அப்பெண்கள் நலன் உண்டிருந்தனர். இராமமூர்த்தி ஆரண்யஞ் செல்கையில் இத்தவச்சாலை வழி சென்றனர். இவர்க்கு மாண்டகண்ணி யெனவும் பெயர். (காஞ்சி புராணம்.)

மாண்டகேயர்—இந்திரப் பிரமிதியின் குமரர்.

மாதங்கம்—சண்டாள சாதிகளில் ஒன்று.

மாதங்கி—1. காசிபர் பெண் யானைகளைப் பெற்றவள். மதங்கனைக் காண்க.

2. மதங்கருடலடைந்த பரசிராமரால் வெட்டப்பட்ட ரேணுகை.

மாதம்—(கஉ) சித்திரை, வைகாசி, ஆனி, ஆடி, ஆவணி, புரட்டாசி, ஐப்பசி, கார்த்திகை, மார்கழி, தை, மாசி, பங்குனி. இவற்றிற்கு நக்ஷத்திரங்களாவன முறையே சித்திரை, விசாகம், மூலம், உத்தராடம், அவிட்டம், பூரட்டாதி, அசுவினி, கார்த்திகை, மிருகசீரிடம், பூசம், மகம், உத்திரம். இவை அந்த நக்ஷத்திரங்கள் கூடுகையில் இப்பெயர் பெறும்.

மாதாத்தூடையார்—ஒரு வீரசைவர். இவர் காலத்துச் சிவநிர்மால்யமாகிய அபிஷேக ஜலத்தாலாகிய சேற்றில் ஒரு பசு செல்ல அதை யோட்டிச் சென்ற ஒரு வேதியனும் அழுந்தித் தாண்ட அவன் உடலில் இருந்த நோய் நீங்கியது. இதை அறிந்த வேறு பாண்டுநோய் கொண்ட (எ00) பேர் அச்சேற்றில் மூழ்கிப் புனிதமடைந்தனர்.

மாதரி—இடைச்சியர் தலைவி. கோவலன் கொலையுண்டதனுல் தீயில் விழுந்து இறந்தவள்.

மாதர் ஒழுக்கம்—ஸ்திரீகள் பாலியராயினும், யௌவனராயினும், வார்த்திபராயினும், தம் வீடுகளில் தமது மனம்போனபடி செய்யலாகாது. பாலியத்தில் தகப்பன் கட்டளையிலும், கணவன் இறந்த பின் புத்திரன் ஆஞ்ஞையிலும் இருக்கவேண்டியது. ஸ்திரீகள் ஒருபோதும் சுயாதீனமாக இருக்கக்கூடாது. தந்தை, கணவன், புத்திரன், இவர்களை நீங்கித் தனி இருக்கும் பேதை, பிறந்த குலத்திற்கும் புகுந்த குலத்திற்கும் நிந்தனை விளைப்பவள் ஆவாள். எப்போதும் வீட்டுக் காரியத்தில் சமர்த்துள்ளவளாயும், சந்தோஷமுள்ளவளாயும், வீட்டுப் பொருள்களைச் சுத்தப்படுத்துகிறவளாயும், அதிகச் செலவில் மனமிலாதவளாயும், இருத்தல் வேண்டும். தன் தந்தை, மூத்தோன், இவர்கள் யாருக்குப் பாணிக்கிரகணம் செய்வித்தார்களோ அவனுக்குப் பணிவிடை செ

ய்யவேண்டியது. கணவன் இறந்த பின்னும் அவனுக்குச்சிரார்த்தகாரியம் முதலியவை செய்துகொண்டு, விபசாரம் செய்யாதிருத்தல் வேண்டும். கணவன் தராசார முள்ளவனுயினும், அன்னிய ஸ்திரீலோலனுயினும், நற்குணம் இலாதனுயினும், அவனைத் தெய்வம்போற் பூசிக்க. ஸ்திரீகளுக்குக் கணவன் பணிவிடை அன்றி உபவாச விரத எஞ்ஞங்கள் வேண்டியதில்லே. கணவனிருக்கினும் இறக்கினும், அவனுக்கு விரோதமான காரியத்தைச் செய்யக்கூடாது. கணவன் இறந்தபின்பு கிழந்து பழம் முதலிய சொற்ப ஆகாரத்தால் காலத்தைக் கழிக்க வேண்டியது. காம இச்சையால் பர புருஷன் பெயரையும் சொல்லக்கூடாது. கணவன் இறந்தபின் பிள்ளேக்காக வேறொரு கணவனைச் சேர்பவள் இவ்வுலகத்தில் எல்லாராலும் நிந்திக்கப்படுவள். பதிவிரதைகளுக்கு இரண்டாவது விவாகம் ஒரு சாஸ்திரத்திலும் கூறப்படவில்லே. புருஷன் தாழ்ந்தவன் என்று உயர்ந்தவனைக் கூடுகிற ஸ்திரீ எல்லாராலும் நிந்திக்கப்படுகிருள். விபசாரத்தினுல் உலகத்தில்நிந்திக்கப்பட்டவள் இம்மையில் நீங்கை அடைதலே அன்றி மறுமையில் குட்ட வியாதிகொண்டவளாதலே அன்றிக் குள்ள நரியாகவும் பிறப்பள். எந்த ஸ்திரீ மனம் வாக்கு காயங்களே அடக்கிக்கொண்டு விபசாரம் செய்யாது நல்லொழுக்கத்துடன் இருப்பாளோ அவள் பதி உலகத்தை அடைவதும் அன்றிப் பதிவிரதை என்னும் பெயரையும் பெறுகிருள்.

மாதர்கள்—(எ) மாதருக்கள் காண்க.

மாதலி—இந்திரன் தேர்ச்சாரதி, ஒருக்கால் இராவண யுத்தத்தில் தேர் சேலுத்தினவன்.

மாதவக்கோன்—ஒரு இடையன், இவன் காட்டில் காலி மேய்த்துக் கொண்டிருக்கையில் இவனேயொரு முனிவன் அன்று தளிர்த்தான் மூலிகைகாட்டுக என இவன் காட்ட அதனடியில் யாகஞ்செய்து மாதவக்கோனேத்தள்ள முயலுகையில் இடையன் தப்பி முனிவனேத் தள்ளினன். முனிவன் கடர்விடி பசும் பொன்னுகக் கண்டு அவ்விக்ரகத்தையெடுத்து அதின் உறுப்புக்களில் ஒன்றைத் துணித்தனன். அது பழையபடி வளரக்கண்டு சிவித்து வந்தனன். இதனே அரசன் கேள்வியுற்று இவனைக் கேட்க இவன் அதனே அரசனுக்குக் கொடுத்துப் புகழடைந்தவன்.

மாதவசூரி—இவர் மேல் நாட்டில் திருநராயணபுரத்தில் கலிஷு (சஉகடு)விஜயஷு பங்குனிமீ உத்தர நக்ஷத்ரம் அவதரித்து பண்டிதராய்க் கங்கோரை யென்கிற ஊரை வாழுமிடமாகக் கொண்டு ஆறு சாஸ்திரம் வருமென்பதற்கு அத்தாக்ஷியாக ஆறு ஆணமிட்டு அதின்மீது உட்கார்ந்திருப்பர். இவரை பட்டர், உடையவர் நியமனப்படி மேல் நாடு சென்று வாதமிட்டுவென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவராக்கினர். இவர் சங்நியசித்துத் திருவரங்கமடைந்து பட்டரை வணங்கப் பட்டர் நம்முடைய ஜீயர் வந்தார் என அணைத்துக்கொள்ள அன்றுமுதல் நஞ்ஜீயர் என்று இவர்க்குத் திருநாமம் உண்டாயிற்று. இவர் பட்டரிடம் பலசங்கைகளே விஞவித் தெரிந்து பட்டர் பிரம்மரதத்தில் எழுந்தருளி ஊர் வலம்வருகையில் அவரது ஸ்ரீ பாதந்தாங்கப், பட்டர்தடுக்கவும் அதற்குச் சமாதனங்கூறித் தாங்கினர்.

மாதவசேனை—சகியின் தோழி.

மாதவதாசர்—இவர் பால்யத்தில் தாய் தந்தையரை யிழந்து சம்சாரபந்தம் விட்டதற்குப் பரம சந்தோஷமடைந்து பல தலங்களே யடைந்து தரிசிக்கவெண்ணி ஜகந்நாதம்சென்று பெருமாளின் சகுண ரூபத்தைச் சுந்தி முன்னிருந்துதோத்திரஞ்செய்து அனுபவித்திருக்கையில் அர்ச்சகர் தங்களுக்கு ஒரு காசும் பயனில்லாததினுல் கோபித்து வெளியிற்றள்ளத் தாசர் வெளிவந்து ஒருபுறத்தில் மூன்று நாட்கள் ஆகாரமில்லாது பஜனைசெய்யப் பெருமாள் ருக்மணி தேவியை அவருக்கு அமுதூட்டி வர அனுப்பினர். பிராட்டியார் பொற்றும்பாளத்தில் அமுதருத்தி அந்தத் தட்டினே யங்குவைத்துச் செல்லத் தாசர் அதனே யலம்பித் தலேக் கண்வைத்து உறங்கினர். விடியக்கோவிலர்ச்சகர் தட்டினைக் காணுது தாசரிடங் கண்டு அவரைச் சிறையிலிடப் பெருமாள் அருச்சகர் கனவிடைச் சென்று நடந்தவை கூற அருச்சகர் அவரிஷ்டப்படி பெருமாளேச் சேவிக்க இடந்தந்தனர். இவ்வாறு ஒருநாள் திருக்கோயிலில் தியானித்திருக்கையில் அருச்சகர் கோயிலைக் காப்பிட்டுச் சென்றனர். பாதியிரவில் தாசருக்குக்குளிர்வரப் பெருமாள் தம் சால்வையைத் தாசருக்குப் போர்த்துச் சென்றனர். விடிந்து அருச்சகர் கண்டு பெருமாளுக்கு மிக்க அன்பர்என வியந்தனர். இதனே ஊர் அரசன் கண்டு உபகரிக்கத் தாசர் உபகாரம் வேண்டாது

நீங்கி வடமதுரை யடைந்து பெருமாளைத் தியானிக்க அவ்விடம் அர்ச்சகர் புறத்தில் நீக்க இவர் புறஞ் சென்று ஒருவர் அமுதுதர அதனைப் பாகஞ்செய்து பெருமாளுக்கு நிவேதிக்க அழைக்கப் பெருமாள் தரிசனந்தந்துண்டு கோயிலடைய அருச்சகர் பெருமாளுக்கு அன்னம் நிவேதிக்க மாதவ தாசனிட முண்டேனெனக் கூற அவர்களிவரிடம் அபராதக்ஷமைவேண்ட நீங்கிச் சகராதஞ் சென்று அதிசார நோயில் பெருமாள் சௌசத்திற்குச் சலமுதவவும் ஆடையைக் கசக்கித் தரவும் இருந்து தார்க்கிகன் வாதுக்குவர அவனைப் பெருமாள் தம்மைப்போலிருந்து வெல்ல அத்தார்க்கிகனை வென்று பரமபதநாதனைப் பஜனை செய்திருந்தவர்.

மாதவாசன்—ஒரு அரசன், காட்டில் பால சந்திரரைப் புத்திரராகப் பெற்றவன். தேவி சுமுதை.

மாதவர்—யதுகுலத்தவர். கம்சன் பகைவர். விருஷ்ணியைக் காண்க.

மாதவவூறன்—இவன் விசுவகன்மன் கண்ணில் உதித்துச் சிருட்டி நடத்துகையில் பிரமன் கோபித்து நீ நூலிழைக்குஞ் சில்பியாக எனச் சபித்தனன். மீண்டும் இவன் வேண்ட நீ திருக்காளத்தியில் சிவபூசை செய்து சாபம் நீங்குக என அவ்வகை சிவபூஜை செய்து முத்தி பெற்றவன்.

மாதவன்—1. கௌசிகனென்னும் பாகவதனுக்குச் சீடன். பாகவதகைங்கர்யபரனாயிருந்தவன்.

2. திருமாலின் திருநாமத் தொன்று.

3. புரந்தரன் குமரன்.

மாதவாசாரியர்—மாயணன் குமரர், இவர் செல்வ விருப்பினராய்க் காடு சென்று தவமேற்று அரசனதுபசுமேய்ப்பானகிய புக்கணனை யடைந்து அவன் பசிதணியப் பால் தரவுண்டு தவஞ்செய்கையில் திருமகள் புக்கணனை யடைந்து இவற்கு இப்பிறப்பில் செல்வங் கிடையாதெனக் கூறவும் தவஞ்செய்து சலித்துத் தனது உபவீதத்தையறுத்தெறிந்து துறவடைந்தனர். பின் திருமகளும் கலைமகளும் தரிசனந் தந்து யாது வேண்டுமென இவர் எனக்குக் கல்வியும், எனக்குப் பால் தந்து பசி போக்கிய புக்கணனுக்கு அரசச் செல்வமும் தருகவென அவ்வாறளித்து மறைந்தனர். பின் அரசனிறக்கப் புக்கணனை அரசனாக அபிஷேகித்து அரசளுக்கியது. இவன் அரசாளுகையில் புக்கணன் இவரைத் தங்கள் புகழ் நிலவ நூல்களியற்றுகவென வேண்ட இவர் பல வடநூல்களுக்கு உரை யியற்றினர். இவர் சகோதரர் போகநாதர், சாயணசாரியார். இவர்க்கு வித்யாரண்யர் எனவும் பெயர்.

மாதவி—1. யயாதியின் பெண். காலவன் தேவி.

2. கோவலன் காதற்பாத்தை, இவள் குமரி மணிமேகலை. கோவலன் இறந்தது கேட்டுத் துறவு பூண்டு அறவணவடிகள் பாற்சென்று தருமங் கேட்டுக் காஞ்சி நகரத்து நோற்றிருந்தவள்.

3. அகத்தியர் சாபத்தால் பூமியிற் பிறந்த உருப்பசி.

4. இந்திர சாபத்தால் பூமியிற் பிறந்த தேவஸ்திரீ.

மாதவீயம்—1. வித்யாரண்யர் செய்த சோதிடநூல்.

2. பராசரஸ்மிருதி வியாக்யானம்.

மாதவனூர் இளநாகனூர்—திருக்குன்றத் தாசிரியரிடம் பொருளிலக்கணம் கேட்டவர்.

மாதா—உசகச்சன் பாரி.

மாதாம்பை—மாதிராசர் மனைவி. நந்திமா தேவரை மூன்றுவருடம் கருவில்பெற்று வசவர் என்று பெயரிட்டு வளர்த்தவள்.

மாதிமாதிரத்தனூர்—ஒரு புலவர்.

மாதிராசர் — மாதாம்பை கணவர். வசவ தேவர் தந்தை. இவர் ஒருமுறை கூழுண்ண அது குசியா யிருக்கக்கண்டு சிவப்பிரீதியென்னச் சிவமூர்த்தி இவர் வாயே பாத்திரமாக உண்டனம் என்ன அசரீரி கேட்கப் பெற்றவர்.

மாதிராசையர்—சிக்கமாதையர் தேகவியோகமடைய அவர் குமரர் சொல்லால் உயிர் தந்து சிவபூசைக்கு ஏவினவர்.

மாதினியார்—புகழனூர்க்குத் தேவியார். திருநாவுக்கரசுகளுக்குத் தாயார். திருநாவுக்கரசுகளைக் காண்க.

மாதுராகன்—யாதவபேதம்.

மாதுருக்கள் எழுவர்—இவர்கள் சிவமூர்த்தி அந்தகாசுரனைக்கொல்ல எழுந்த காலத்தில் அவர் திருமேனியிலிருந்து அவதரித்தவர்கள். பெயர், பிராமி, மகேச்வரி, வைஷ்ணவி, கௌமாரி, வராகி, சாமுண்டி, இந்திராணி முதலியவர். இவர்களைத் திரிலோகத்தவரும் பூசிக்கின் எல்லா நன்மையுமடைவர். இவர்க்குமுறையே வாகனம், அன்னம், இடபம், மயில், கருடன், சிங்கம், யானை, பேய், முறையே ஆயுதங்

களாவன. மறை, பிணுகம், வேல் ஆழி, கல்பை, வச்சிரம், சூலம்.

மாதேசன்—ஒரு அரசன், இவன் வணிகத் தொழில்செய்து பெருந்திரவியம் சம்பாதித்துத் தருமஞ்செய்யாது வைத்திருந்தனன். இவன் மனைவியுமிறந்தனள். இவனுக்குப் புத்திரர் முதலியர் இல்லாமையால் ஒருவேசியினிடம் இருந்தனன். அந்தவேசி, இவன் உலோபத்தன்மையையும், தருமசிந்தையிலாமையும் கண்டு, நீ தருமஞ்செய்யின் உன்னைக் கூடுவேனென்று வெறுத்தனள். இவன் அவளைவிட்டுக் காசிசென்று புராணம் முதலிய கேட்டுப் பொருளைத் தருமத்திற் செலவிட்டுச் சுதபசு என்னும் சிவபக்திமானுக்கு வீடு கட்டித்தந்து முத்தியடைந்தனன். (காசி ரகசியம்.)

மாதேவன்—1. சிவன் திருநாமங்களிலொன்று.

2. ஏகாதசருத்ரருள் ஒருவன்.

மாதைத்திருவேங்கடநாதர் — இவர் இற்றைக்குச் சுற்றேறக்குறைய (150) வருடங்களுக்குமுன் சோழநாட்டில் மாதை யென்னும் ஊரில் ஸ்மார்த்தவேதியர் குடியிற்பிறந்து கல்விவல்லவராய்ப் பாண்டி நாட்டையாண்ட நாயகவம்சத்தைச்சேர்ந்த ரங்ககிருஷ்ணமுத்து வீரப்பநாயகரிடம் மந்திரியாக அமைந்து தமிழ்ப்புலவரை ஆதரித்துக் கவிபெற்றவர். கவிக்கு ஆயிரம்பொன் கொடுத்துப் பிரபந்தம் முடிந்தபின் நூறுகவிகொண்ட நூலுக்கு நூறுயிரம்பொன் பரிசுதந்தவர். இதனைப் பணவிடுதூது முதலியவற்றுல் அறிக. இவர் ஆசாரியர் சொற்படி பிரபோத சந்திரோதயத்தைத் தமிழில்மொழிபெயர்த்தவர்.

மாத்மீகன்மதம் — தேகாவயவமே பொருளெனவும், அதுகெட்டால் வேறுபொருள் இன்றெனவும், பொருளில்லாவிடின் அறிவில்லையெனவுங் கூறுவோன்.

மாத்யந்தினர் — யாஞ்ஞவல்கியர் மாணாக்கர்.

மாத்ரி—1. மத்திரதேசாதிபதியின் குமரி. பாண்டுவின்தேவி. குமார் நகுலசகாதேவர். இவள் பாண்டுவுடன் தீக்குளித்தனள். இவளைப் பாண்டு தனக்குற்றசாப மறந்து புணர்ந்திறந்தனன்.

2. பரீச்சித்தின் தேவி. குமரன், சனமேசயன்.

மாத்ருகா— அரியமாவென்னும் ஆதித்தன் தேவி. ஞானிகளாகவே பிள்ளைகளைப் பெற்றவள்.

மாநக்கஞ்சாறநாயனார்—இவர் கஞ்சாறூரில் வேளாளர்குடியில் பிறந்து பரமசிவ உபாசனையால் ஒருபெண்ணைப் பெற்றனர். அப்பெண்ணுக்கு மணப்பருவம் வந்தது. அவளை ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனார் திருமணஞ் செய்துகொள்ள நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் கஞ்சாறூருக்குச் செல்லமுயன்றனர். இதற்குமுன்பே சிவமூர்த்தி மாவிரதியார் வடிவுகொண்டு கஞ்சாற நாயனார் வீடுசென்று நாயனுரைக்கண்டு இங்கு என்ன சுபகாரியமென்று வினவினர். நாயனர் தமதுபுத்திரிக்குத் திருமணமென்று தமதுபுத்திரியையும் பணிவித்தனர். மாவிரதியார் பெண்ணின் கூந்தலைக்கண்டு இப்பெண்ணின் கூந்தல் நமது பஞ்சவடிக்கு உதவும் என்று அதனைக்கேட்டனர். நாயனர் திருமணமாகாமுன் கேட்டதற்கு அதிக ஆநந்தங்கொண்டவராய், அக்கூந்தலை உடனே அரிந்து தந்தனர். சிவமூர்த்தி மாவிரதியர் கோலமொழித்துப் பிராட்டியுடன் விடைமேல் காட்சிதந்து சந்நிதியில் தம்மைப்புகழும் பெரும்பேறுதந்து மறைந்தனர். மணமகளாகிய கலிக்காமர் கஞ்சாறூரில்வந்து மூண்டிதமுள்ள பெண்ணைமணக்க விதியிலாததால் மீளக் கருதியபோது சிவமூர்த்தி கலிக்காமரைநோக்கி இப்பெண்ணின் கூந்தல் வளரச்செய்கிறுமென்று பணிக்கக்கேட்டு அப்பெண்ணைமணந்து தமது ஊருக்குச்சென்றனர்.

மாநசதீர்த்தம் — சிவமூர்த்தியின் நெற்றிக்கண் காரணமாக உமாதேவியாரின் திருவிரலிற் றோன்றிப் பிரமனுல் சத்தியவுலகத்தில் பிரதிட்டிக்கப்பட்டது. இமயமலையில் பிரமனுல் சிருட்டிக்கப்பட்டதெனவுங் கூறுவர்.

மாநதுங்காசாரியர்—பக்தாமிர்தம் செய்தசைனர்.

மாநநீதை—ஒருதாசி. இவள் சிவபக்தியுள்ளவள். இவள் தன்னிடமிருந்த குரங்குக்கும் கோழிக்கும் உருத்திராக்ஷமணிந்து வளர்த்துவருகையில் சிவமூர்த்தி இவளிடம் ஒரு வணிகர்போல் தரிசனந்தந்து இரத்தினகடகங் காட்டினர். அதைக்கண்ட தாசி ஆவலுடன்கேட்கச் செட்டியார் நீ என்னுடன் மூன்றுநாள் இருப்பையேல் இதனைத் தருவேன்என அவ்வகையே தாசியுடன்பட்டுச் செட்டியாருடனிருக்கையில், பாதியிரவில் தாசி தன் வீடு தீப்பற்றி எரியக்கண்டு குரங்கையும் கோழியையும் விடுவித்து மாணிக்கலிங்கம் வேகக்கண்டு வணிகருக்குக்கூற

வணிகர் இனி வாழேன்என்று தீப்புகத் தாகியும் நான்மூன்று தினங்களுக்கு ச் செட்டியாரடிமையாதலின் நானும் உயிர் விடுவேனென்று தீப்புகுந்து சிவமூர்த்தி உண்மையுருக்காட்ட மூத் தி யடைந்த வள். அந்தக்குரங்கும், சேவல் கழு மே, தருமன் தாருகன் என்னும் காச்மீரத் தரசனும் மந்திரியுமாயினர். (பிரமோத் தரகாண்டம்.)

மாநவம்—1. ஒருதேசம்.

2. உபபுராணத்தொன்று.

மாநவி—திரௌபதிக்கு ஒருபெயர்.

மாநாய்கன்—கண்ணகியின் பிதா. கோவ லன் கண்ணகி முதலியவர் இறந்ததால் துறவுபூண்டோன்.

மாநிநி — விரேதன் குமரி. இராஜ்யவர்த்த னன் தேவி, தமனேக்காண்க.

மாநுஷம்—ஒருதீர்த்தம்.

மாநுஷன்—ஓர் சிற்பி.

மாந்தாஜீசோலிநும்போறை — சோருள் ஒருவன்.

மாந்தாதா—யுவனஸ்வன் குமரன். (யுவனஸ் வனேக் காண்க) இவனுக்கு இந்திரன் இட்டபெயர் திரிசதசு. பாரி, விந்துமதி. குமரர் புருகுச்சன், அம்பரீஷன், முசு குந்தன். இவனுக்கு ஐம்பது பெண்க ளுண்டு. அந்த ஐம்பதின்மரைச் சௌ பரிமுநிவர் விவாகஞ் செய்துகொண்ட னர். இவன் இராஜசூயம் செய்து சம் ராட்பட்ட மடைந்தவன். இவன் தன் னுடு மழையிலாதிருக்க இந்திரனுடன் போரிட்டு மழை பெய்வித்தவன். இவன் தன் தந்தையி னுடலின் வாம பாகத்தைப் பிளந்து வெளிப்பட இருடிகள் இச்சிசு யாரைத் தனபானஞ்செய்யத்தக்கதெனச் சங்கை யடைகையில் புருஷன் கருவுற் றுப் பிள்ளைபெறுதல் மூவுலகத்தும் இல் லேயாதலால் அவ்விடம் வந்திருந்த இந் திரன் என் தந்சனியைப் பானம்பண் ணக் கடவதெனக் கரத்தை நீட்டினன். நீட்டிய விரலின் வழியொழுகிய அமிர் தத்தைப் பானஞ்செய்தபடியால் மா ந்தாதா என்று பெயர் அடைந்தனன்.

மாந்தாந்ரி—ஒருஅரசன், இவன்பௌத்ரன் நிரசதாசயன்.

மாபலன்—சூரபதுமனுக்குப் படைத்தலே வன்.

மாபலி—1. பலியைக் காண்க.

2. பாம்பனேக் காண்க.

மாபுராணம்—1. இடைச்சங்கமருவிய நூல்.

2. சைந தீர்த்தங்கரின் சரித்திரமுரை த்த நூல்.

மாமததனன்—துரியோதனன் தம்பி.

மாமூலன்—கடைச்சங்க மருவிய புலவன்.

மாமூலனார்—கடைச்சங்க மருவிய புலவர்.

மாம்சதன்—ஒரு அசுரன், இடபவுருக்கொ ண்டு கிரிவிரசத்தைத் துன்பமுறச் செய் தவன். இவனேப் பிரகத்திரதன் கொன்று இவன் தோலால் பேரி செய்தனன்.

மாயன்—ஒரு இராக்ஷத வீரன்.

மாயா—சத்தபுரியுள் ஒன்று. இது வைகுந் தத்திற்கு ஏறும் எணியாக உள்ளது. இத ற்கு அரித்துவாரம், கங்காத்துவாரம், மா யாத்துவாரம், எனவும் பெயர். கங்கை இவ்விடத்துச் சுழன்று செல்லுதலால்இப் பெயர் பெற்றது. இத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கி அங்குள்ள மூர்த்திகளேத் தரிசிக்கில் மூத் தியடைவர். (காசிகாண்டம்.)

மாயாசுரன்—வியோமாசுரன் தந்தை.

மாயாசைநன்—திரிபுராதிகளே யழிக்கமுத லில் விஷ்ணுவால் தம் தேகத்தினின்று சிருட்டிக்கப்பட்டவன். இவன் தனக்குச் சீடராக நால்வரைச் சிருட்டித்துக்கொண் டான்.

மாயாதேவி—மயன் குமரி. சம்பராசுரன் வீட்டிலிருந்த பதிவிரதை. இவளுக்கு மாயாவதி எனவும் பெயர்.

மாயாபுரம்—தாருகாசுரன் பட்டணம், கிர வுஞ்சகிரியை அடுத்தது.

மாயாப்பிரலாபம்—இது ஒரு ஞானநூல். கண்ணுடைய வள்ளலார் இயற்றியது.

மாயாவதி—பிரத்தியும்னே மீன் வயிற்றி லிருந்து எடுத்து வளர்த்து சாரதர் சொற் படி அவனே மணந்தவள். இவள் பூர்வத் தில் இரதிதேவி, இவள் சம்பரனுல் அபக ரிக்கப்பட்டனள்.

மாயாவாதி மதம்—அத்வைதமதத்தைக் கா ண்க.

மாயாவி—1. வாலியை யுத்தத்திற்கு அழை த்து அவனுக்கு இளேத்துப் பிலத்தில் புக வாலியால் துரப்புண்டு இறந்தவன்.

2. மயன் குமரன். துந்துபியின் சகோ தரன். மந்தோதரி யுடன்பிறந்தவன். இவ னே வாலியை யுத்தத்திற்கு அழைத்த வனுயிருக்கலாம்.

3. இவன் பிரமனது அச்வமேதக்குதி ரையை மறைக்கப் பிரமன் விஷ்ணுமூர் த்தியைவேண்ட விஷ்ணுமூர்த்தி அரக்க னேக்கொன்று குதிரையை மீட்டுத் தந்த னர்.

மாயேசபவனம்—ஒரு ருத்ரஉலகம்.

மாயை—1. அதர்மத்தின் குமரி.

2. விஷ்ணுவின் நாபிக்கொடியில் பிரமனுடன் உதித்து ஆன்மாக்களை மயக்குபவள்.

3. விஷ்ணுமூர்த்தியின் கட்டளைப்படி இரண்யன் புத்திரர் அறுவரையும் தேவகி வயிற்றில்இட்டு யசோதையிடம் தான் பிறந்து மீண்டும் தேவகியிடமிருந்து கஞ்சனை மார்பில்உதைத்து ஆகாசமடைந்தவள்.

4. சுரசையென்பவளுக்கு ஒருபெயர். இவள் சுக்கிரனுல் மகாமாயாவியாகிச் சுக்கிரன் சொற்படி காசிபரை முதற்சாமத்து இரவிற்புணர்ந்து சூரபத்மனையும் (கூ0,000) வெள்ளம் தானவரையும், இரண்டாஞ் சாமத்திற் சிங்கவருக்கொண்டு புணர்ந்து சிங்கமுகாசுரனையும் (சு0,000) வெள்ளம் சிங்கமுகத்தானவரையும், மூன்றாஞ்சாமத்திற் பெண்யானை யுருக்கொண்டு புணர்ந்து தாருகாசுரனையும் (சு0,000) வெள்ளம் யானைமுகத்தானவரையும், நான்காஞ்சாமத்தில் பெண் ஆட்டின் உருக்கொண்டு புணர்ந்து அசமுகியென்னும் பெண்ணையும், (கூ0,000) வெள்ளம் அவுணரையும் பெற்றுப்பின்னும் வெவ்வேறுருக்கொண்டு புணர்ந்து அந்த உருக்கொண்ட (சு0,000) குமாரக்களைப் பெற்றவள். இவள் சூரபன்மன் குமாரக்கடவுளிடம் போரிட்டுப் பதாதியாய் நின்றகாலத்து அவனுக்கு இறந்த சைனியங்களையெழுப்ப மிருதசஞ்சீவியின் இருப்பிடங்கூறி மறைந்தவள்.

5. சம்பரன் தேவி.

6. ஸ்ரீ கைலாயத்தில் சிவமூர்த்தியைப் பிராட்டியார்நோக்கி உலகத்தில் என்சத்தியால் மயக்கப்படாதவர் இருக்கின்றனரோ எனச் சிவமூர்த்தி, அல்லமர் எமது அம்சமாய்ப் பிறந்திருக்கின்றனர். அவர் உன்னுல் மயக்கப்படார் எனக்கேட்டு, அவரை மயக்குவதாகச் சபதஞ்செய்துகொண்டு பூமியில்வந்து அவதரித்த சத்தியின் தமோகுணவடிவம். இவள் விளவலதேசத்தில் வசுவசைநகரத்தில் மமகாரன் என்பவனும் மோகினியும் செய்ததவத்தால் புத்திரியாகப் பிறந்துவளர்ந்து பரதமே முதலிய கலைவல்லவளாய்ப் புருஷனைவிரும்பிச் சிவபூசைசெய்து சிவமூர்த்தியின் சந்நிதியில் நடித்து வருபவளாயினள். இவள் கருத்தறிந்த அல்லமர் மத்தளிகளுய் வந்து இவள் நடிக்கையில் மத்தளமுழக்க மாயை அவரது அழகு முதலிய கண்டு மயங்கி அவரைத் தன் மனப்படி இசைவித்துத் தாய்தந்தையர் அறியாது அணையில் வரச்செய்து தழுவச்செல்கையில் கைக்கு அகப்படாமல் நீங்குதல்கண்டு தன் முயற்சியில் சோர்ந்து கையுஞ்சலித்து மயங்கியிருந்தனள். இவள் செய்தியறிந்த உமை, இவளுக்குத்தான் வந்தகாரியமறிவிக்க விமலையை அனுப்பினள். விமலைவந்து வந்தகாரியம் தெரிவிக்க அறிந்து மறுநாள் நடிக்கையில் அல்லமரை விமலை சமிக்ஞையால் காட்டினள். மாயை அவர்மீது விழுந்து பற்றப்போகையில் அல்லமர் மத்தளத்தையெறிந்துவிட்டு ஓடினர். மாயை பின் தொடர்ந்து சபதம்பேச அல்லமர் மறைந்தனர். மாயை விமலையுடன் கைலைசென்றனள்.

7. (இ) தமம், மாயை, மோகம், அவித்தை, அநிர்தம். அவையாவன: சிவசைதன்யத்தை மறைக்கையால்தமம், ஜகத்ரூபமான அந்நிதா தோற்றத்திற்குக் காரணமாகையால் மாயை, விபரீத ஞான மூண்டாக்குகையால் மோகம், உணர்வை அழிக்கையால் அவித்தை, சத்ரூபத்திற்கு அந்நியமாகையால் அநிர்தம்.

மாரதன்—சிவபூசையால் முத்திபெற்ற அரசன்.

மாரன்—மன்மதன்.

மாராசுரன்—இவன் ஒரு அசுரன், வரப்பிரசாதத்தால் திரிலோகங்களையும் இம்சிக்கத் தேவர் வேண்டுகோளால் தேவியின் அம்சமாய் ஒருசக்தி இவனைச் சங்கரித்து மாரியெனும் பெயர் பெற்றனள். (ஸ்ரீ - காரணம்).

மாராபிராமழதலியார் — கொற்றங்குடிப்பூர் வேளாளகுலத்தினவர். இவ்வூர் செஞ்சிக்கு அருகில் உள்ளது. இவர் புகழேந்திப்புலவரால் "கையும்படி யென்கொற்றங்கை நங்கோன் செஞ்சிவரை மீதே, ஐயம் பெறுநுண்ணிடை மடவாயகிலின் றூமமுகிலன்று, பெய்யுந்துளி யோமழையன்று பிரசத்துளியே பிழையாது, வையம்பெறினும் பொய்யுரைக்கமாட்டார் தொண்டைநாட்டாரே" எனப் பாடல் பெற்று அவருக்கும் பலபுலவருக்கும் பரிசளித்து உயர்ந்தவர்.

மாரி—1. யமனிடம் இருக்கும் தேவதை.

2. இவள் ஜமதக்னிருஷியின் பத்தினியாகிய இரேணுகை, ஜமதக்னிமுனிவர் கார்த்தவீரியன் புத்திரராவிறக்க உடன்தீப்புக்க இவளது தேகத்தை வேகுமுன் இந்திரன் வருணனைக்கொண்டு மழைபொழிவித்துத் தணிவித்தனன். ரேணுகை தரித்திருந்தவஸ்திராமுழுதுமெரிந்து

தேகந்தீக் கொப்புளமரும்பியது. ரேணு கையெழுந்து வஸ்திரமில்லாமையால்அவ் வனத்திலிருந்த வேம்பின் தழைகளை யாடையாகத் தரித்துக்கொண்டு அரு கிருந்த புலைச்சேரியடைந்து தன்பசிக்கு ஏதேனுந் தரக்கேட்டனள். அவர்கள் இவள் யாரோ வேதிப்பெண் என்று எண்ணித் தங்கள் ஆகாரத்தைத்தராது. பச்சரிசி, மா, வெல்லம் இளநீர், பானகம் முதலிய தந்து உபசரித்தனர். பின்பு அவ்விடம் நீங்கி வண்ணாரவீதிவந்து அவர்கள் கொடுத்தவஸ்திரத்தைத் தரித்துக் கொண்டு ஜமதக்னிருஷியிடம்வந்து துயருறும்போது தேவர்கள் தரிசனந்தந்து துயரமாற்றினர். சிவமூர்த்தியினை நோக்கி நீ சத்தியம்ச மாதலால் நீ பூமியிலிருந்து கிராமத்தில் உண்டாகும் தீமைகளைவிலக்க வரம்தந்து நீ கொண்ட தீக்கொப்புளம் உலகத்து உயிர்களுக்கு அம்மைக்கொப்புளங்களாகும் எனவும், அதனலுண்டாம் துன்பந்தணிய நீ தரித்த ஆடையாகிய வேப்பிலையே அதற்குரிய ஔஷதமாக எ-ம், நீ புரித்த. பச்சரிசி மா, வெல்லம், இளநீர் உனக்குரிய நிவேதனமாக எ-ம், உன்னை ஆராதிப்போர் தீமையை விலக்குக எ-ம், ஆராதியாதோரை உன்னருகிருக்கும் சண்டாளரூபத்தை யுன்னுள் ஆகர்ஷித்துக்கொண்டு வருத்துக, என்றும் வரந்தந்து மறைந்தனர். அதனுல் இவள் முத்துமாரி என்று பெயர்பெற்றுக் கிராமதேவியாயினள். இவள் மற்றசரித்திரங்களை ரேணுகையைக்காண்க.

மாரிமுத்துப்பிள்ளை—சிதம்பரத்திற்கு அருகிலுள்ள திலேவிடங்கனில் வேளாளர் மரபில் தெய்வங்கள் பெருமாள்பிள்ளையென்பவருக்குக் குமாராய்ப்பிறந்து, கல்விகற்று நடராசமூர்த்தியின் திருவருள் உடையாராய்த் திருமணஞ் செய்துகொண்டு மூன்றுபுத்திரர்களைப்பெற்று மூதற் புத்திரருக்குச் சித்த பிரமையுண்டாக அதைச் சபாபதி திருவருளால் புலியூர் வெண்பாப்பாடி நீக்கிச் சிலகாலமிருந்து சாலிவாகனசகம் (கஎ0க) ல் சிவபதமடைந்தனர். இவர் செய்தநூல்கள் சித்தம்பரேசர் விறலிவிடுதூது, வருணபுரிக்குறவஞ்சி, புலியூர்வெண்பா, நொண்டி, அநேதிநாடகம், பள்ளு, சித்திரக்கவி முதலிய.

மாரிவை—இவள் கண்டு மகருஷிக்குப் பிரமலோசையிடம் பிறந்தவள். இவள் கன்னிப்பருவத்தில் மங்கலமிழந்து புத்திரசந்தானமில்லாததால்விஷ்ணுமூர்த்தியை யெண்ணித் தவமியற்றினள். அவர் தரிசனந்தந்து உனக்குப் பதின்மர் புருஷரும், ஒருபுத்திரனும் உண்டாவன் என்று கூறி மறைந்தனர். இவளுக்குப் பிரசேதஸுக்கள் பதின்மரும் கணவர்களாயினர். சுமரன் தக்ஷன். கண்டி மகருஷியைக்காண்க.

மாரீசம்—உபபுராணத்தொன்று.

மாரீசன் — சுநந்தனுக்குத் தாடகையிடம் பிறந்தவன். இவன் தன் தந்தையைக் கொன்ற அகத்தியரை வெல்லக்கருதிச் சென்று அவரால் அரக்கனுகச் சபிக்கப்பட்டுச் சுமாலியைத் தந்தையாகப்பெற்றவன். சுபாகின் சகோதரன். விச்வாமித்திரர் யாகஞ்செய்கையில் சுபாகு மாரிசரிருவரும் அவரைத் தொந்தரை செய்துவந்தனர். இதனுல் விச்வாமித்திரர் இராமரை அழைத்துவந்து தாம்செய்யும் யாகத்தைக் காக்கவைத்து அவர்களைக் கொலைசெய்யக் கட்டளையிட்டிருக்கையில் அவ்வரக்கர் இருவரும்வந்து யாகத்தைக் கெடுக்கத் தொடங்கினர். இராமமூர்த்தி ஆக்னேயாஸ்திரம் பிரயோகித்துச் சுபாகுவைக்கொன்றுவாயுவாஸ்திரம்பிரயோகித்து மாரீசனைக் கடலில்விழுத்தினர். இதனுல் இவன் இராமமூர்த்தியெதிரிற்செல்லின் கொலைநேருமென்னும் அச்சத்தால்தென் கடற்கரையில் ஒரு ஆச்ரமம் செய்துகொண்டு தவஞ்செய்துவந்தனன். இவன் இராவணன் வேண்டுகோளால் ஆரண்யவாசத்திற்குவந்தஇராமமூர்த்தியின் பத்தினியாகிய சீதாபிராட்டிமுன் பொன்மான் உருக்கொண்டு மேய்தனன். சீதை மானைக்கண்டு மயங்கித் தனக்கு அம்மானைப்பிடித்துக் கொடுக்க இராமமூர்த்தியை வேண்டினள். இராமமூர்த்தி இதனைப் பின்தொடர்ந்து பிடிக்கப்போகையில் மான் நெடுந்தூரஞ்சென்றதுகண்டு இது மாயமானுக வேண்டுமென எண்ணி அத்திரம் பிரயோகிக்க அடியுண்டு விழுந்த அரக்கன், தன் உருவத்துடன் "சீதா இலக்ஷ்மணு" எனக் கூறி உயிரைவிட்டவன். புஷ்போத்கடைக்கு விச்ரவாகால் பிறந்தவன் என்றுங் கூறுவர்.

மாருதவேகன்—இந்திரவிழாக் காணக் காலிரிப்பூம்பட்டினம்வந்த சுதமதியைச் சுண்டைபைகரத்திற் கவர்ந்துகொண்ட ஒரு வித்யாதரன். (மணிமேகலை.)

மாருதி—அநுமானுக்கு ஒருபெயர். அநுமனைக்காண்க. மாருதி புத்திரன்.

மாநதிச்சிறியாண்டான்—உடையவர் மடத்திற்கு அமுதுபடி, நெய், பால், கறியமுது நடத்தினவர்.

மாநதிப்பெரியாண்டான்— எழுபத்திநான்கு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர். உடையவர்க்குக் கைச்செம்பு பிடிப்பவர்.

மார்க்கசகாயர்—1. திருவிரிஞ்சையில் கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் சிவமூர்த்தியின் திருநாமம்.

2. திருவள்ளுவரால் பூதத்தைப் போக்கப்பெற்றுத் தம்முனியை அவருக்குக் கொடுத்த வேளாண் குலத்தவர். இவர் காவேரிப்பாக்கத்து இருந்தவராம்.

மார்க்கசகாயதேவர்—திரிவிரிஞ்சைப் பிள்ளைத்தமிழ் பாடிய புலவர். இப்பிள்ளைத் தமிழ் சொற்பொருள் அழகும், இனிமையும் உடையது.

மார்க்கண்டன்—ஒரு சிவவேதியன் கழுகாசலத்தில் கடை வைத்திருந்த விசாலக் கண்ணி இடம் சிவத்திரவியம் நாள்தோறும் கவர்ந்து கொடுத்துத் தீமைபுரிகையில் ஒருநாள் சிவமூர்த்தியின்மீது அணிந்திருந்த பொன் அணிகவருகையில் சர்ப்பந்தீண்டி இறந்து மறுபிறப்பில் புலியாய்க் காளத்திக்ஷேத்திரத்துக் காட்டில் உலாவிச் சிவதரிசனத்தின் பொருட்டுத் திருக்காளத்தி செல்லும் ஒருவனைத் தாத்திச்சென்று அவன் சந்நிதிக்குள் புகுந்து ஒளிக்க ஆண்டுத் தீபார்த்திகண்டு நின்ற பலத்தால் முத்தி அடைந்தவன்.

மார்க்கண்டேயர்—மிருகண்டு முனிவருக்கு மருத்துவதியிடம் பிறந்தகுமார். இவரது தாய்தந்தையர் தமக்குப் பதினாறுவதுவயதில் ஆயுளின் காலஅளவு எனக் கூறக் கேட்டுச் சிவமூர்த்தியையெண்ணிப் பூசித்துவருகையில் ஆயுளின்முடிவில் யமன் வந்து சிவபூசை செய்திருக்கும் காலையில் பாசம்வீச இவர் சிவபூசையினின்று நிலைதவறாதவராயிருந்தார். சிவமூர்த்தி சிவலிங்கத்திடமாக உக்கிரமூர்த்தியாய் யமனுக்குத் தோன்றி யமனை விழ உதைத்து இவருக்குச் சிரஞ்சீவி இவ்வயதுடன் இருக்க அருளிச்செய்து பூமிதேவி வேண்ட யமனை யெழுப்பி அதுக்கிரகித்து அனுப்பினர். பாண்டவர்க்குத் தருமங்கூறினவர். அநேக சலப்பிரளயம் கண்டவர். இந்திரத்துய்ம்மனைச் சந்தித்து ஆயுளின் அளவைகூறியவர். கோட்டானைச்சந்தித்து ஆயுளின் அளவைகேட்டவர். கண்ணனைச் சிவபூசைக்குக் காரணம் வினவி அவரால் முதற்பொருள் அறிந்தவர். விஷ்ணுமூர்த்தியின் தேகத் துட்புகுந்து பிரபஞ்சங்களைக் கண்டவர்.

மார்க்கண்டேயம் — பதினெண் புராணத்தொன்று. இது மூப்பத்தீராயிரம் கிரந்த முடையது. இது சைமினிபகவான் முற்பிறப்பில் வேதமுதலிய உணர்ந்து பிற்பிறப்பில் தருமபக்ஷிகளாயிருந்த இரண்டு பக்ஷிகளை விஷ்ணு மானிடவுருத் தாங்கியதற்குக் காரணம் யாதெனவும், பாண்டவர் ஐவருக்கும் திரௌபதி யொருத்தி மனைவியாவது என் என்றும், பலராமர் மதுமயக்கத்தாற் செய்த பிரமகத்திக்குப் பிராயச்சித்தஞ் செய்வான் ஏன் எனவும், கிருஷ்ணர்ச்சுநர் இருவருக்கும் அகாலமரணம் எய்தியது என்னெனவும், விளுவியதற்கு விடைகூறியது.

மார்க்கண்டேயனார்—1. ஒருபுலவர். மார்க்கண்டேயர் காஞ்சி இவராற் செய்யப்பட்டது.

2. மதுரைத் தலைச்சங்கப்புலவருள் ஒருவர். இவர் செய்தநூல் நச்சிஞர்க்கினியர் தலையாயவோத்தென்று கூறுவர்.

மார்க்கதாயினிபீடம் — சத்திபீடங்களில் ஒன்று.

மார்க்கவன்—நிஷாதனுக்கு அயோகஸ்திரியிடம் பிறந்தவன். இவனே செம்படவன், இவனுக்கு ஓடம் விடுவது தொழில். (மது.)

மார்க்சாரி — சகதேவன் குமரன். இவன் குமரன் சுதசிரவசு.

மார்த்தவமதம்—இம்மதத்தவர் துவிதமதசித்தாந்தங் கூறுவர். இம்மதத்திற்குப் பாஷ்யஞ்செய்தவர், ஆநந்ததீர்த்தாசாரியர். இம்மதம் ஜீவாத்மாக்கள் பரமாத்மாக்கள் வேறு எனவும், பஞ்சபேதமாகிய ஜீவேஸ்வரபேதஞானம், ஜீவபரஸ்பரபேதஞானம், ஜடசீவபேதஞானம், ஜடசபேதஞானம், ஜடபரஸ்பரபேதஞானம், எனும் சித்தாந்தத்தைப்பெற்றது. இதில் ஜீவன் நல்வினை, தீவினையென இருபகுதிபெற்றுத் தம்தம் பழையவுருக்களாகவே வெவ்வேறுகஇருந்து பஞ்சபேதஞானத்தை யடைந்து அவ்வுருவத்தோடிருத்தலே முத்தியெனவும் கூறுவர்.

மார்த்தவமதசித்தாந்தம்—நாராயணனே சர்வோத்தமனுனதேவன். ஜகத்சத்தியம் ஜீவாத்மாபரமாத்மாக்களுக்குப்பேதமுண்டு. எல்லாவுயிர்களும் தாரதம்மியாதிருணமாய் விஷ்ணுவின் பரிஜனங்கள். ஸ்வாதாரசுகானுபவமே மோக்ஷம். நிர்மலமான பகவத்பக்தியே மோக்ஷமார்க்கோபாயம். பிரத்தியக்ஷாதி பிரமாணத்திரயம் பிரமா

ணம். இம்மதத்தில் சுதந்தரம் அசுதந்தரம் என்று இரண்டு தத்துவங்கள் முக்கிய மானவை. சுதந்தரன் பகவானுன நாராயணன், அசுதந்தரன் ஜீவன், இந்தஜீவர்கள் இராஜனுக்கு எவலாளிகளைப்போல நாராயணனுக்குத் தாசராய் விஷ்ணுலோகத்தில் வசித்திருப்பர். ஆதலால் ஜீவேஸ்வரர்கள் பரஸ்பர வேறுபாடுள்ளவர்களேயன்றி அபேதமுள்ளவர்களல்லர். ஒன்றென்போர் அரசனுடன் ஒருதானத்தை விரும்பும் எவலாளி அரசனுல் தண்டிக்கப்படுவான்போன்று நரகத்தையடைவர். பகவான் சேவையெத்தன்மைத்தெனின் அங்கம் நாமகரணம் பஜனம் என்று மூவகைத்து. அவற்றுள் அங்கமென்பது நாராயணனுடைய பஞ்சாயுதங்களையும் தேகத்தில் தரித்தல். நாமகரணமெனின், புத்திராதியருக்கு நாராயணன் பேரையிடுதல். பஜனமெனின் நாராயண நாமத்தியானம். இம்மதத்தினர்க்கு ஆத்மா அணு, ஜீவர்கள் பலர். ஆத்மாக்கள் புண்ணியபாவங்களைக்கொண்டு தேகமெடுப்பர். பகவான் திருபையினுலே மோக்ஷத்தையடைவர்.

மார்த்தாண்டமூர்த்தி—மூன்றுமுகம், ஆறு கைகள், அபயம், வரதம், ஜபமாலை, கமண்டலம், இரண்டுகைகளில் இரண்டுகமலங்கள் முத்துமாலையுடையவராயிருக்குஞ் சூரியமூர்த்தி.

மார்த்தாண்டன் — சூரியன் உலகங்களைப் பிழைக்கச் செய்பவன்.

மார்த்தாண்டி—1. சத்தியவதிக்கு ஒருபெயர்.

2. ஒருவலைஞன், யமுனைத்துறைவன்.

மார்பன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

மார்ப்பித்தியார்—ஒரு தமிழ்ப்புலவர்.

மாலகன்—அசுமகன் மகன்.

மாலதி—1. தொண்டீரன் தேவி.

2. காவிரிப்பூம்பட்டினத்திருந்த ஒரு பார்ப்பினி.

3. சாகலன்தேவி. சாவித்திரிக்குத்தாய்.

மாலய அமாவாசை—மகாலய அமாவாசை காண்க.

மாலருஷி—வேடர் பெண்களைப் புணர்ந்து ஏழுதிகளைப் பெற்றவர்.

மாலன்—அதிகாயன் யுத்தத்தில் இலக்குமணரால் கொல்லப்பட்டவன்.

மாலாவதி—உபபர்க்கணன் தேவியரில் ஒருத்தி, பதிவிருதை, இவள் தன்கணவன் பிரிவிற்கு ஆற்றுதவளாய்த் தேவரைச் சபிக்கத்தொடங்கியவள். (பிரம்மகைவர்த்தம்.)

மாலாதான்—ஒரு வேடன். இவன் மாதவி மாதத்தில் தனக்காக மாலைதூக்க அது அடியிலிருந்த சிவலிங்கத்திற் கணிந்தது போலிருக்க அதனுல் முத்தி பெற்றவன்.

மாலி—1. சுகேசன்குமரன். மாலியவானைக் காண்க. விஷ்ணு சக்கரத்தால் கொல்லப்பட்டவன்.

2. தூரியோதனன் தம்பி.

3. இராவண சேநாவீரன். இலக்குமணரால் இறந்தவன்.

4. பராசருஷியின் புத்திரன்.

5. கௌசிகன் மருமகன்.

மாலியகேது—சுமாலியைக் காண்க.

மாலியவான்—சுகேசன் குமரன். பிரமனை யெண்ணி நெடுநாள் தவம்புரிந்து உலகமெல்லாம் தன் ஒரு குடைக்கீழ் அடக்கவரம் பெற்றவன். விச்வகர்மன் முன் நிருமித்த பட்டணமாகிய திரிகூடத்தில் குடிபுகுந்து அரசாண்டவன். (இச்சரிதையை மாலி சுமாலிகளுக்குங் கொள்க. இம்மூவர்களுக்கும் தேவியர் சுந்தரி, கேதுமதி, சுவதை.) தேவாசுர யுத்தத்தில் விஷ்ணுவிற்குப் பயந்து பாதலமடைந்து கைகசியை விச்சிரவாவிடம் எவி அவருடன் இருக்கச் செய்து இராவணன் முதலியவரை விருத்தி செய்வித்தவன். சீதையை விட்டுவிடும்படி இராவணனுக்குப் புத்தி கூறியவன். புட்பதந்தனைக் காண்க.

மாலினி—1. உமையின் தோழியரில் ஒருத்தி. குடை பிடிப்பவள்.

2. திரௌபதியின் அஞ்ஞாத வாசப் பெயர்.

3. ஒரு நதி. அயோத்தியிலுள்ளது.

4. ஒரு அசுரன் விஷ்ணுவால் கொலையுண்டவன்.

5. பிரமலோசையின் பெண். உருசிப் பிரசாபதியை மணந்து சௌச்சியனைப் பெற்றவள்.

மாலுதரீனர்—ஒரு இருடி. வைகானசமுனி புத்திரர், எக்யசருமனைக் காண்க.

மாலுமி—மருத்துவன் பிராமண ஸ்திரீயைப் புணரப் பிறந்தவன்.

மாலை—1. குணமாலையின் தோழி.

2. பூக்களால்தொடுத்தது. இது இண்டை மாலை, பத்தி மாலை, நுதலணி மாலை, மத்தக மாலை, பின்னிய மாலை, வாகை மாலை, கோத்த மாலை, முதலியன. வெட்சி, குறிஞ்சி, வஞ்சி, காந்தை முதலியவும் உண்டு.

மால்—விஷ்ணுமூர்த்திக்கு ஒரு பெயர்.

மால்யகிரி—ஒரு பாகவதன்.

மால்யவந்தம்—இராமமூர்த்தி கார்காலத்தைத் தங்கியிருந்த மலை; கிஷ்கிந்தைக்கு அருகில் உள்ளது.

மாவசு—அச்சோதைக்குத் தந்தை.

மாவண்கிள்ளி—ஒரு சோழன்.

மாவண்புல்லே வலூத்தனார்—கடைச்சங்க மருவிய புலவர்.

மாவலி—1. பலியைக் காண்க.

2. ஓர் அரசன். நெடுமுடி கிள்ளியின் மனைவியாகிய சீர்த்தி இவன் குலத்திற் பிறந்தவள்.

மாவளத்தான்—சோழன் நலங்கிள்ளியுடன் பிறந்தவன். தாமப்பல் கண்ணனாரால் பாடப் பெற்றவன். இவன் தாமப்பல் கண்ணனாருடன் வட்டாடியபோது அவர் கைகரப்பத்தான் வெகுண்டு வட்டுக்கொண்டெறியப் புலவர். சோழன் மகன் அல்லேயென நாணி பின்பு அவராற்புகழ்ந்து பாடப்பெற்றவன்.

மாவன்—மையலென்னும் ஊரிலிருந்தவன் ஒல்லையூர்தந்த பூதபாண்டியனுக்கு கண்பன்.

மாவிராதன்—சிவமூர்த்தியை யெண்ணித் தவமியற்றி நற்பயனடைந்தவன்.

மாவிலை—இது சகல சுபகார்யங்களில் ஸ்தபனகும்பாதி தேவதைகளுக்கு முடியமிராக உபயோகப்பட்டும் மங்கலபத்ரங்களாகிய பஞ்ச பல்லவங்களில் ஒன்றாகவும் கொண்டு வழங்கி வரப்பட்டது.

மாளவதேவி—கேகயராசன் இரண்டாவது தேவி. குமரன் கீசகன்.

மாளவம்—(மால்வா) உச்சயினியின் முக்கிய பட்டணம்.

மாளவி—அசுபதி மகாராசன் தேவி. சாவித்திரியைப் பெற்றவன்.

மாறனலங்காரம்—ஒரு அணியிலக்கணம். இதில் உதாரணம் முதலியவை யெல்லாம் விஷ்ணுபுரமாக உதகரித்திருக்கிறது.

மாறனூர்—கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவர்.

மாறன்—ஒரு பாண்டியன். குறுநில மன்னன்.

மாறன்பொறையன்—ஐந்திணையைம்பது பாடிய புலவன்.

மாறேக்கத்துத் தாமக்கண்ணி நப்பாலத்தனார்—கடைச்சங்கமருவிய புலவர்.

மாறேக்கத்து நப்பசலையார்—கரைப் புகழ்ந்தவர். மலையமான் திருமுடிக்காரி, மலையமான் சோழிய ஏனாதி திருக்கண்ணன், சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் முதலியவரைப் பாடியவர்.

மாறேக்கம்—கொற்கையைச் சூழ்ந்த நாடு.

மாற்பித்தியார்—புறநானூறு பாடிய புலவரில் ஒருவர்.

மாற்றுரைகாட்டிய விநாயகர்—திருவாரூர்க் குளக்கரையில் எழுந்தருளியிருந்து சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் மணிமுத்தா நதியிலிட்டுத் திருவாரூர்க் குளத்திலெடுத்த பொன்னுக்கு மாற்றுக் கூறிய விநாயகர்.

மாஹேச்வர சூத்ரம்—பாணினிமுனிவர் வேண்ட உலக உபகாரமாய்ச் சிவமூர்த்தியின் திருக்கரத்திலிருந்தடமருகத்தின் வழித்தோன்றிய வியாகரண சூத்திரங்கள்.

மாஹேச்வரம்—உப புராணங்களில் ஒன்று.

மிசிசாரம்—சிற்பநூலுள் ஒன்று.

மிசிரகேசி—1. ஒரு அப்சரஸ்.

2. வசுதேவன் தம்பியாகிய வற்சன் மனைவி.

மிசிசிப்பிமதம்—இத்தேயத்தவர்கள் சூரியனைக் கடவுளாகத் தியானிப்பர். இவர்களில் பலர் பூலோகமும் சுவர்க்கலோகமும் ஆதியில் ஒரு ஸ்திரீயாற் சிருட்டிக்கப்பட்டவையென்றும், அந்தஸ்திரீயும் அவள் குமாரனும் லோகங்களைப் பாலித்துக்கொண்டுவருகையில் அந்தஸ்திரீ பலவீனத்தால் சுவர்க்கலோகத்தினின்றும் பூமியில் விழும்போது ஆமையொன்று அவளைத் தாங்கிற்றென்றும் கூறுகின்றனர். மற்றும் சிலர் ஒட்காம் என்பவனே முதல் கடவுளென்று நம்பியிருக்கின்றனர். வேறுசிலர் வேறுதேவதைகளையும் நதிகளையும் பூஜிக்கின்றனர்.

மிசிரம்—யயாதியால் துரத்தப்பட்ட அவன் புதல்வர் மிலேச்சருடன் கலந்தாண்ட இடம். தற்காலம் ஆபிரிகாவில் ஈஜிப்ட் என்று வழங்குந்தேசம்.

மிட்டுவான்—தசுவன் குமரன்.

மிண்டாசுரன்—உமாதேவியார் தவத்திருக்கையில் கண்டு காமுற்றுச் சண்டிகையாலிறந்த அசுரன் சண்டாசுரன் சகோதரன்.

மிதத்துவசன்—(சூ.) தர்மத்துவசன் குமரன்.

மிதற்சதர்கள்—பாரதவீரர்.

மிதன்—(ச.) சயன் குமரன்.

மிதி—நிமியைக்காண்க.

மிதிலன்—(சூ.) வசிட்டராலுடலிழக்கப் பெற்ற நிமியின் கடைந்தகேகத்திற் பிறந்தவன். இவனே மிதிலையை நியமித்தவன். இவனுக்கு விதேகன் எனவும்பெயர். நிமியைக்காண்க.

மிதிலை—சனகன் ஆண்ட பட்டணம். சீதை பிறந்தஇடம் விதேகன் அரசு. கண்டகி

கௌசிகிந்திகளினிடையிலிருப்பது. இப்போது பேகாரில் (டிரட்) என்பது. (Tirat.) மகததேசத்துக்குத் தென்கிழக்கிலுள்ளது. பஞ்சகௌடத்தொன்று.

மீதுனம் — ஸ்திரிபுமானுகிய இரட்டைப் பேறு. ருசிப்பிரசாபதிக்கு ஆவுதியிடம் பிறந்தவர்.

மீத்திரகேசி—ஒரு அப்சரசு. வச்சகன்பாரி, குமரன். விருகன் இவளுக்கு மிச்ரகேசி யெனவும் பெயர்.

மீத்திரசகன்—1. கல்மாஷபாதனைக் காண்க. மித்திரசக்கியன் மித்திரசதன் எனவும் பெயர்கூறுவர்.

2, சவுதாசனுக்கு ஒருபெயர்.

மீத்திரசித்—மலையகந்தனியைக்காண்க.

மீத்திரதேவர் —1. பகதேவனுக்குத் தக்ஷயாகத்தில் வீரபத்திரர் போக்கிய கண்ணைக்கொடுத்தவர்.

2. இவர் சோணட்டில் காவளம்பாடியில் பெருமாள் அருள்பெற்றவர்.

மீத்திரமகருஷி—இவர் ஒருமுனிவர். இவர் பன்னிரண்டு வருஷத்திற் கொருமுறை யோகத்திருந்தெழுந்திருப்பர். இவர்க்கு அக்காலையில் ஒருகெல்லிக்கனி பழுக்கும். அதை இம்முனிவர் நியமாதிகள் முடித்துக்கொண்டுண்பது வழக்கம். பாண்டு மக்கள் வனஞ்சென்றிருக்கையில் இக்கனியைத் திரௌபதிகண்டு தனக்குப் பரித்துத்தா அருச்சுனனேவேண்ட அருச்சுனன் பரித்துக்கொடுத்துப்பின் அதன் வரலாறு அருகிருந்தாராலுணர்ந்து இருடி சாபத்திற்கஞ்சிக் கண்ணனைத்துதித்து அவர் சகாயத்தாற் பொருந்தச் செய்தனன்.

மீத்திரவன்மன் — ஒருஅரசன். வியன்தங்தை.

மீத்திரவிந்தை— விந்தாநு விந்தரின் தங்கை. இவள் கிருஷ்ணமூர்த்தியை மணம் புணர்ந்தனள். இவளுக்கு அரசன்முதலிய பதின்மர் குமரர்.

மீத்திரன்—1. நகுலனுக்கு இலகீர்மதியிடம் பிறந்த குமரன்.

2. ஒரு தேவதை.

3. வசிட்டருக்கு ஊர்வசியிட முதித்த குமரன்.

4. கிருஷ்ணன் குமரன்.

5. கசியபருக்கு அதிதியிடமுதித்த குமரன். துவாதசாதித்தரில் ஒருவன். பாரி, ரேவதி, குமார், உற்சாகன், அரிஷ்டன், பிப்பலன்.

6. வருணனுடனிருக்குந்தேவன்.

7. மஞ்ஞைஞையைக்காண்க.

8. ஒருவேதியன் இவன் தவஞ்செய்தலில் விருப்புள்ளவனுய்த் தந்தையிட மதுமதிபெற்றுக் கண்டகி தீரத்திற் றவஞ்செய்கையில் குமானது நிலையறியாத் தந்தை யிருட்காலத்திற் சென்றனன். குமரன் தந்தையென அறியாது மிருகமென வெண்ணித் தந்தையைக் கொன்றனன். பின் தந்தையென அறிந்து வியசனமடைந்து புண்ணியதீர்த்தங்களாடிப் பிரமகத்தி நீக்கிக்கொண்டவன்.

மீத்திராக்கன்—ஒரு அரக்கன். வீடணனுல் மாய்ந்தவன்.

மீத்திராயு—தீவோதாசன் குமரன். இவனுக்கு (600) குமரர். இவர்களில் மூத்தோன் சுகந்தகிருது.

மீத்திராவருணர் — வசிட்டரையும் ஊர்வசியையுக் காண்க. இவர்கள் அகத்திய வசிட்டர்களுக்குப் பிறப்பிடமானவர்கள்

மீத்திராவருணி—வசிட்டன், அகத்தியன்.

மீத்தியை—அதர்மன் தேவி, துர்ச்சனரால் பூசிக்கப்பட்டவள்.

மிருகசுண்டீயர்—குச்சகருடைய குமார், இவர் தவத்திலிருக்கையில் மிருகங்கள் உடல்தினவு தீரத்தறியென்று இவருடலிற் தம்முடலைத் தேய்த்துக்கொண்டமையின் இப்பெயர் இவர்க்கு வந்தது. இவர் தவமுடித்து உசத்தியர் குமரியாகிய விருத்தையெனுங் கன்னிகையை மணந்து மிருகண்டைப் பெற்றனர். இவர்க்குக் கௌசிகர் எனவும் பெயர்.

மிருகங்கள்—சிங்கம்—தேவிக்கும் சிந்தாமணி விநாயகருக்கும் வாகனமாம். இவ்வுருக்கொண்டு இரண்யாக்ஷனைத்திருமால் சங்கரித்தனர். இவ்வுருக்கொண்ட சிங்கமுகாசுரானைக் கந்தமூர்த்தி கொன்றனர். திலீபனை மருட்டவந்த சிவ சிங்கர் வுருவமுமாம். புலி — இவ்வுருவத்தால் பசுக்களை யொரு அசுரன் மருட்ட அவனைச் சிவமூர்த்தி சங்காரித்தனர். இது வியாக்ரபாதருக்கு உருவமுமாம். சிவமூர்த்தி யிவ்வுருக்கொண்டு வேடனைத் தூரத்தி சோதித்தனர். இதன்தோல் சிவமூர்த்திக்குஆடையுமாம். இவ்வுரு சிவபூசைசெய்து முத்தி பெற்றதுமாம். புலியூர் என்பதனுலறிக. யானை—விநாயகருக்கும், விஷ்வக் சேநருக்கும் கஜாசுரனுக்கும், கஜமுகாசுரனுக்கும் உருவமாம். இந்திரற்கும், கந்தமூர்த்திக்கும், சிவமூர்த்திக்கும் வாகனமாம். இவ்வுரு வள்ளிநாயகியை மருட்டச் சென்றது. சிவபூசை பலவிடங்களிற் செய்து முத்தி பெற்றது. நாதசாற்சாபம் பெற்றது. சிலந்தியுடன் வாதிட்ட

துமாம். இவ்வுரு முதலியாற் கவ்வப் பெற்றுத்திருமாலால்இரக்ஷிக்கப்பட்டது. ஒரு அரசன் இவ்வுருவாக அகஸ்தியராற் சபிக்கப்பட்டனன். **துதீரை**—சிவமூர்த்திக்கு வேத வுருவமாகிய வாகனமாம். இதை யூர்ந்து குதிரை விற்கவும் திரிபுர மெரிக்கவுஞ் சென்றனர். இவ்வுரு விஷ்ணுவிற்கு முகமுமாம். ஒரு அசுரனுமாம். ஊழித் தீயின் உருவமுமாம். சூரியனும் அவன் தேவியும் கொண்ட உருவமுமாம். தேவ ஜாதிகளின் உருவமுமாம். உதங்கரைக் காண்க. குவலயாசுவம் என்னும் குதிரை சூரியனலனுப்பப்பட்டது. இருதத்துவசனைக் காண்க. **காமதேனு**—தெய்வப்பசு. இது திருப்பாற்கடலிற் பிறந்து தேவர்க்கும் ருஷிகளுக்கும் வேண்டிய வுணவாதிகளைத் தருவது. வசிஷ்டர், ஜமதக்னி முதலியோர்க்கு உதவியது. **பசு**—யமன், தேஜோர்ந்த சோழன் பொருட்டுப் பசுவானுன். இது ஷட்கவ்யந்தரும் புண்ணியவுரு. இதன் தேகத்தில் திரிமூர்த்திகளுந் தேவர்களனைவரும் வசிக்கின்றனர். இவ்வுருக் கொண்டு மாயப் பசு ஒன்று மதுரையிற் தோன்றியது. இதனைச் சிறப்பித் தெழுதியுள்ளோ மாண்டுக் காண்க. இது தர்மசுவரூபமாம். சூரிய வம்சத்தரசனுல் காக்கப்பட்டதுமாம். தானப் பொருளாம். **இடபம்**—நந்திமா தேவர் திருவுரு, தர்ம சுவரூபம். இவ்வுருக்கொண்டு திருமால் திரிபுரமெரித்த காலத்தில் தாங்கினர். **எருமை** — யமனுக்கு வாகனம். இவ்வுருக்கொண்ட அசுரனைக் காளி சங்காரித்தனள். காளிக்குப்பலிப்பொருளாம். **ஆடு**—அக்னியின் வாகனமும் யாகத்திற் சூரன்றிக் குமாரக்கடவுளுக்கு வாகனமுமாம். இதனைக் காளிக்குப் பலியிடுவர். உத்தராதித் தனைக் காண்க. **மான்**—இருடிகளுக்குதவிய வுரு. இதன் தோல் அவர்களுக்கு உடையாம். இவ்வுருக்கொண்ட மாரீசனை இராமர் கொன்றார். சிவமூர்த்தி மேல் தாருகவன ருஷிகள் ஏவியதுமாம். மந்தபால முனியைக் காண்க. உத்பலாவதியைக் காண்க. **கழுதை** — இது மூதேவி வாகனமாம். இவ்வுருக்கொண்ட அசுரன் கண்ணனுற் கொல்லப்பட்டான். **கரடி**—சாம்பவத்தர்க் குருவமாம். **பன்றி**—வராகமூர்த்தியாகிய திருமால் உருவமும், மூலை கொடுக்கவந்த சிவமூர்த்திக்கு உருவமுமாம். **குரங்கு**–வாலி, சுக்ரீவன், ஆஞ்சநேயர், அங்கதன், நீலன் முதலியோர் உருவமாம். சிவபூசை செய்த வுருவமாம். **நாயி**—பயிரவர் வாகனம். **பெருச்சாளி**–விநாயகருக்கு வாகனமான அசுரன் உருவமாம். **பாம்பு**—சிவனுக்கு அணியும், விஷ்ணுவிற்குப் படுக்கையும், நடனசாலையும், ராகு கேதுக்கள் உருவமுமாம். **புழுதபூனை**—அண்ணுமலைக்குப் புழுருசாத்திப் பேறு பெற்றது.

மிருகண்டு—கௌசிகர் குமரர். இவர் முற்கல ருஷியின் குமரியாகிய மருத்துவதியை மணந்து புத்திரரின்மையால் காசியடைந்து சிவமூர்த்தியை யெண்ணித்தவமியற்றினர். சிவமூர்த்தி தரிசனந்தந்து என்ன வேண்டுமென்னப் புத்திரப்பேறு கேட்டனர். சிவமூர்த்தி நீ நற்குணநற் செய்கையுள்ள புத்திரனை விரும்பில் அற்பாயுளாம். அறிவில்லாத கூமரனை விரும்பில் தீர்க்காயுள் உள்ளவனும். இவ்விருவரில் எவரை விரும்புகின்றனை யெனக் கேட்க முனிவர் நற்புத்திரனைக் கேட்டு (கசு) வயதுள்ள மார்க்கண்டனைப் பெற்று அவனுக்கு அவனுடைய ஆயுள் அளவு உணர்த்திச் சிவபூசை செய்ய ஏவினர். தாதாவின் குமரன் எனவும், பிருகுவின் பேரன் எனவுங் கூறுவர்.

மிருகனுதி—கேகயன் குமரன். தாய்சயந்தி.

மிருகன்—விராடநகரத்து வேதியன். ஒழுக்கங்குன்றி வேசையுடன் கூடி வேற்ஹூர்க்குச்சென்று அவ்விடத்தில் பழம் ஒன்றைத் திருடினன். அதற்கு உரியவர் தொடர்ந்து பிடிக்கவரப் பழத்தைச் சிவார்ப்பணமென்று எறிந்து நற்கதிபெற்றவன்.

மிருகாசுரன்—ஒரு அசுரன், விஷ்ணுவிடம் மூன்றுநாள் யுத்தஞ்செய்து சாகாமல் தேவர்களை வருத்திச் சிவமூர்த்தியின் வேலால் இறந்தவன்.

மிருகாவதி—1. விதூமனைக் காண்க.

2. பிரசாபதியின் முதற்றேவி.

3. தேவராதன் என்னும் முனிவன் தவஞ் செய்கையில் மேனகை வந்தனள். அவளைக்கண்டு முனிவனுக்கு ஆசைபிறக்க வீரியம் நீரிடை வீழ்ந்தது. அந்நீரினை உண்ட மானின் வயிற்றில் இவள் பிறந்து வற்சமுனியை மணந்து ஒருநாள் பூக்கொய்கையில் பாம்புகடித்து இறந்தனள். இவள் கணவன் பாம்புகளைக்கொல்ல முயலுகையில் ஒருவன் தீர்த்தக்கரைக்குச் செல்ல ஆண்டு வேதியர் கூட்டத்துத் தண்ணீர்ப் பாம்பை எறிந்து பாம்பு உருப்பெறச் சாபம் அடைந்த வேதியச்சிறுவன். வற்சமுனிவரால் சாபம் தீர்ந்து தனது வரலாறுகூறிச் சிவ

பூசைசெய்யின் சித்திஅடைவாய் எனப் போயினவன்.

மிருகை—காசிபர் பெண். பன்றி முதலிய மிருகங்களைப் பெற்றவள்.

மிருடன்—சிவன் திருநாமங்களில் ஒன்று.

மிருத்யுஞ்ஜீவி—மரணத்தைப்போக்கும் ஒரு மந்திரம்.

மிருதி—அங்கிராவின் தேவி. தக்ஷன்பெண். குமரன் அங்கீரன் பரதன்.

மிருதுகன்—அக்குரூரன் தம்பி.

மிருதுபத்—அக்குரூரன் சகோதரன்.

மிருதுவி—சுவபலருக்குக் காந்தியிடம் உதித்த குமரன்.

மிருதுரான்—சுவபலருக்குக் காந்தியிடமுதித்த குமரன்.

மிருத்துகாவதி—மாளவதேசத்துள்ள பட்டணம்.

மிருத்யு—1. தருமன் குமரன்.

2. பூமிதேவி பூபாரம் பொறுக்காது வேண்டச் சிவாஞ்ஞையால் பிரமதேவன் வீர்யத் துதித்து உயிர்களின் காலவிறுதியில் மாய்க்கும் பெண்தேவதை. இவள் உயிர்களை மாய்க்க அழுதகாலத்து இவள் கண்ணீரில் பல வியாதிகள் பிறந்தன. இவள் யமனிடம் இருப்பள்.

மிருத்யுஞ்சய பக்தர்—இவர் பிதரி பட்டணத்திலிருந்த சாந்த பிரம்மணி யென்னும் ஒரு அரசர். இவர் தம் அரண்மனையின் மேன் மாளிகையில் மனைவியுடன் வாழைக்கனியுண்டு தோலினைச் சாளரவழியாக எறிகையில் ஒருவர் அச்சாளரத் தடியிலிருந்த வாழைக் கனிகளின் தோல்களை ருசியாயிருக்கிறதென்று புசித்தனர். இதைக் கண்ட அரசன் தேவி, அரசனுக்குக் கூற அரசன் அரண்மனையில் அன்னியன் வந்ததைப்பற்றிச் சேவகரைக் கோபிக்கச் சேவகர் அவனைக்கட்டி யடிக்கையில் அவர் அழாமல் சிரித்தனர். இதைக்கண்ட அரசன் அவனைத் தன்னிடம் வருவித்துச் சேவகர் உன்னைவருத்துகையில் அழாது சிரித்தலுக்குக் காரணமென்னை எனப் பரதேசி உலகத்தில் எவர்க்கும் பொதுவாகிய வஸ்துக்களில் பழந்தின்றோலை யுண்டதனாலும், மாளிகைக்கு வெளியிருந்ததாலும் இவ்வகைத் தண்டனையாயின், பழத்தையே யுண்டு அரண்மனைக் குள்ளிருக்கும் உனக்கு யாதுகேடு மெனச் சிரிக்கின்றேனென, அரசனுக்கு ஞானோதயமாய் விரக்தியடைந்து பண்டிதரியடைந்து ஞானசரியரிடம் உபதேசமடைந்து மிருத்யுஞ்சயன் என்னும் பெயரடைந்து வேதாந்த சித்தாந்தங்களைத் தம்மிடம் நூல்களாக வைத்துக்கொண்டு பவராயன் எனும் தன் சிஷ்யன் பொருட்டுச் சங்கமர்களின் சிவலிங்கங்களை நூல்களைக் கொண்டு கற்கும்படி செய்து கண்ணனிடம் அன்புகொண்டிருந்தவர்.

மிருத்யுஞ்சய மந்த்ரம்—யமனை வெல்லும் மந்திரம்.

மிருஷை—அதர்மத்தின் பாரி.

மிலேச்சன்—பார்ப்பினி களவினால் அரசனைப் புணர்ந்து பெற்ற குமரன்.

மிழலைக்கூற்றம்—தமிழ்நாட்டிலிருந்த பழையவூர். இப்போது பெயர் மாறியது. தஞ்சாவூர்க்கல் வெட்டுகளில் கூறியிருக்கிறது.

மிளகாழ்வான்—இவர் உடையவரால் நியமிக்கப்பட்ட எழுபத்திநான்கு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர். இவர் சிறந்த விச்வாசி, இவர் உடையவர்க்குப் பாலமுது நாடோறும் ஜம்புகேச்வரஞ்சென்று ஆங்கு அர்த்தஜாமத்திற்குப் பிறகு சிவநிவேதனமாய் அந்தணர்க்களிக்கும் திருப்பாலினை வாங்கிக்கொண்டுவந்து உடையவர்க்குக் கொடுத்துவருவர். இவ்வகை இவர் அபேதமாய்ச் செய்வதை ஸ்ரீவைஷ்ணவர் சிலர் சிவநிவேதனமென்று உடையவரிடம் குறைகூற, உடையவர் இவரையழைத்து அவ்வகை செய்யலாமோவென்றனர். மறுநாள் வழக்கப்படி தாம் உடையவர்க்குச் செய்யும் மடைப்பள்ளி கார்யத்தில் மிளகு நீர் செய்யத் தொடங்கி, வழக்கம்போல் செய்யாது மிளகினை அம்மியில்வைத்து நூறுக்காமல் முழுமிளகை மிளகுநீரில் விட்டு வைக்க, உடையவர் இது என்ன என்றுகேட்க ஆழ்வான், தேவரீர் சிவநிவேதனமாகாதென்ற கட்டளைப்படி செய்தேனென்றனர். உடையவர் இதென்ன சிவநிவேதனமாமோவென்ன, இதனை நசுக்கும் அம்மியும் அவ்வுருத்தான் ஆதலால் அபராதமாம் என்று அவ்வாறு செய்தேன் என்றனர். உடையவர் இவரது பக்திக்கு வியந்து மற்றவர்க்கு அவரது சமரச அறிவைத் தெரிவித்தனர்.

மீன்னுகீகேசன்—(வித்யுத்கேசன்) சாலகடங்கடையைப் புணர்ந்து சுகேசனைப் பெற்றவன்.

மீகாமன்—கும்பகோணத்திலுள்ள வலங்கைக் கிராமத்திலிருந்த தமிழ்ப்புலவன். இவன் இயற்றியதூல் அறிவானந்தசித்தி.

மீட்டுவான்—சக்ரனென்னும் துவாதசாதித்தியனுக்குப் பௌலோமியிடம் உதித்த குமரன்.

மீமாம்சகன்—வேதம் அநாதி, கர்மம் பலன் தரும்; தெய்வம் வேண்டா என்பவன்.

மீமாம்சகமதம்—இம்மதம், ஜைமினி முனிவரால் தாபிக்கப்பட்டது. இம்மதசித்தாந்தம்—(க) பிரபஞ்சம் சத்தியம் மித்தையன்று. (உ) அதற்கு ஆதியும் அந்தமும் இல்லை. (ங) வேதம் ஆதியந்தம் அற்றது. (ச) சுவர்க்கநரகங்களுண்டு. (ஞ) ஆத்மா ஆதியந்தமற்றது. (ஞ) கர்மாது குணமாய் ஆத்மாக்களுக்கு மறுபிறவி உண்டு. (எ) யஞ்ஞாதிகர்மங்கள் செய்வதால் சுவர்க்கப் பிராப்தி உண்டு. (அ) யஞ்ஞத்தால் இம்மையிலும் சுகமுண்டாம். (க) வேதார்த்த கிரகண ஞானம் சிறந்தது. (ம) வேதியர்க்கே யஞ்ஞாதிகாரமுண்டு எனக்கூறும்.

மீமாம்சை—இது சைமினி இருடியால் ஏற்படுத்தப்பட்ட நியாயசாஸ்திரம். இதில் கர்மகாண்டம் பூர்வமீமாம்சையெனவும், ஞானகாண்டம் உத்தரமீமாம்சையெனவும் படும். இதில் முன்னது பாதராயணரால் இயற்றப்பட்டது.

மீராபாயிமதம்—இவள் மார்வாடாதேசத்திலுள்ள மோத்நகரத்தில் விக்ரமசகம் (கசஎஞ) இல் விஜயமல்லன் என்னும் சர்தாருக்குப் புத்திரியாகிக் கல்விவல்லவளாய் உதயபுரத்தரசனே மணந்தனள். இவளை அக்பர் பாதுஷா மோகித்தானென்று கேள்வியுற்று இவள் கணவனுஞ் ஞைபெற்று நதியில் குதிக்க அவ்விடத்தில் ஒரு சோதிதோன்றி எழுக எழுக எனக்கேட்டு எழுந்து பிருந்தாவனமடைந்து கிருஷ்ணபக்தி மேற்கொண்டு பல மாணக்கர் வணங்கக் கீர்த்தனைகள் பாடிப் பகவத்பக்தியே பரமார்த்தமென்று போதித்துப் பரமபதமடைந்தவள்.

மீராபாயி—இந்துஸ்தானத்தில் உதரபுரமென்னும் பட்டணத்தில் இருந்த ராணராஜன் புத்திரி. இவள் தன் தந்தை ஆராதித்துக் கொண்டுவந்த கிருஷ்ண விக்ரகத்தினிடத்தில் அன்புள்ளவளாய் வேறு அரசர்களை வரிக்காமல் கண்ணனது அர்ச்சாவிக்ரகத்தில் பேரன்புபூண்டு அவ்விக்ரகத்திற்கே யர்ப்பணஞ் செய்து பரமபாகவதருடன் கூடிக் கைங்கரியஞ் செய்துவருகையில்லோகாபவாதம்உண்டானமையால் தந்தை மணஞ் செய்துகொள்ளும்படி கூறியும் கேளாததனால் தந்தை இவளை விஷந் தந்து கொல்ல வெண்ணித் தன் மனைவியிடம் விஷங்கொடுத்துப் பெண்ணுக் கூட்டும்படிக் கூறத் தாய் தக்கத்துடன் அதைப் பெண்ணுக்குத் தெரிவிக்கக் குமரியு மதனை யன்புடன் வாங்கிக் கண்ணனுக்கு அமிசை செய்து தான் உட்கொண்டு உயிர் பிழைத்திருந்தனள். அர்ச்சா விக்ரகமாகிய கண்ணன் தேகமாத்திரம் விஷத்தால் பசுமைபட்டது. இதை மனைவி கண்டு நாயகனுக்குக் கூற அரசன் கண்டு கண்ணை உனக்கு விஷமூட்டச் செய்தேனே யெனப் பலவாறுவருந்திக் குமரியின்பக்திக்கு மெச்சி குமரியை யவ்வாறு அநுட்டிக்கச் செய்தனன்.

மீனகேதனன்—மன்மதனுக்கு ஒரு பெயர்.

மீனாக்ஷிசுந்தரம் பிள்ளை—சென்னை ராஜதானியில் தமிழ் வழங்கு தென்னாட்டில் திருச்சிராபுரத்தில் சிதம்பரம் பிள்ளைக்குக் குமாராராய்த் தமிழ்வல்லராயிருந்த ஒருதமிழ்ப்புலவர். இவர் ஆற்றூர்ப் புராணம், எறும் பீசர் வெண்பாவந்தாதி, கண்டதேவிப்புராணம், கன்னபுரப்பாகம் பிரியாள் பிள்ளைத்தமிழ், காசிரகசியம், காழிக்கோவை, கோயிலூர்ப்புராணம், சூரைக்குடிப்புராணம், சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ், தண்டபாணி பதிற்றுப் பத்தந்தாதி, தருமை சச்சிதானந்ததேசிகர்மாலை, தனியூர்ப் புராணம், திருக்கலசைமாலை, திருக்குடந்தைத் திரிபந்தாதி, திருக்குடந்தைப்புராணம், திருக்குடந்தை மங்களாம்பிகைப் பிள்ளைத்தமிழ், திருக்குறுக்கை வீரட்டபுராணம், திரிசிராப்பள்ளி யமகவந்தாதி, திருஞானசம்பந்த ரானந்தக்களிப்பு, திருஞானசம்பந்தர் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, திருத்தவத்துறைப் பெருந்தவப்பிராட்டிப் பிள்ளைத்தமிழ், திருத்தில்லை யமகவந்தாதி, திருத்தருத்திபுராணம், திருத்துறைசை யமகவந்தாதி, திருநாகைக் காரோணபுராணம், திருப்பெருந்துறைபுராணம், திருப்பெருமணநல்லூர்த் திருநீற்றுமைப் பிள்ளைத்தமிழ், திருப்பைஞ்ஞீலித் திரிபந்தாதி, திருமயிலைபுராணம், திருவம்பர்புராணம், திருவாரூர்த்தியாகராஜலீலை, திருவாவடுதுறை சுப்ரமண்ய தேசிகர்மாலை, திருவாவடுதுறை அம்பலவாண தேசிகர் பிள்ளைத்தமிழ், திருவாளொளிபுற்றூர்ப்புராணம், திருவானைக்கா திரிபந்தாதி, திருவானைக்காமாலை, திருவானைக்கா அகிலாண்டநாயகி பிள்ளைத்தமிழ், திருவிடைக்கழிமுருகர் பிள்ளைத்தமிழ், திருவிடைமருதூருலா, திருவிடை மருதூர்த்திரிபந்தாதி, திருவுறந்தைக் காந்திமதியம்மைப் பிள்ளைத்தமிழ், திருவுறந்தைப்புராணம், திருவூறைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, திருவெண்காட்டுப்

பெரிய நாயகியம்மைப் பிள்ளைத்தமிழ், தறைசைக் கலம்பகம், பட்டீச்சுரப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, பாலவனப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி, மண்ணிப்படிக்கரைப் புராணம், மாயூரப்புராணம், வாட்போக்கிக்கலம்பகம், விளத்தொட்டிப்புராணம், வீரைவனபுராணம், முதலிய பல ஸ்தல புராணங்கள் இயற்றியிருக்கின்றனர்.

மீனாக்ஷி—மதுரையில் எழுந்தருளியிருக்கும் சொக்கலிங்க மூர்த்தியின் சக்தி.

மீனவலையன்—(செம்படவன்) சாலியன் வகையைச் பெண்ணின் தோள் புணரப் பிறந்தவன். (அருணகிரி புராணம்.)

முகடி—மூதேவிக்கு ஒரு பெயர்.

முகமன்—சுக்கிரீவன் அடைக்கலம் புகுந்த மலை.

முகம்—(கசை) அஞ்சிதம், அதோ முகம், ஆகம்பிதம், பிரகம்பிதம், ஆலோலிதம், உலோலிதம், உத்வாகிதம், சமம், சௌந்தரம், துதம், விதுதம், பராவிருத்தம், பரிவாகிதம், நிரச்சீனம். இவற்றுள் வருத்தமாற்றுதல் இருதோள்மேல் தலை சாய்த்தல் அஞ்சிதம், தலைகுனிந்து பார்த்தல் அதோமுகம், சம்மதித்தற்கு மேல் கீழ் தலையாட்டல் ஆகம்பிதம், அதிசயத்தால் சிறிதாய்த் தலையாட்டல் பிரகம்பிதம், ஆசையால் மலர்ந்த முகமாய் ஒருவனை அழைத்தல் ஆலோலிதம், சிந்தையால் ஒரு தோள் மேல் தலை சாய்த்தல் உலோபிதம், தலையண்ணைந்து பார்த்தல் உத்வாகிதம், தியானித்தல்போலத் தலையசையாதிருத்தலே சமம், பூரித்த மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்த முகம் காட்டல் சௌந்தரம். வேண்டாததற்கு வலம் இடம் தலையாட்டலே துதம், உணவணி முதலிய வேண்டாமைக்குத் தலை அசைத்தலே விதுதம், வேண்டாததற்கு முகந் திருப்பலே பராவிருத்தம், மதத்தால் ஒருபுறம் சாய்ந்த தலையைச் சிறிதாய்ச் சுற்றியாட்டல் பரிவாகிதம், நாணத்தால் தலையாட்டலே நிரச்சீன முகம்.

முகாகோணன்—கத்ரு குமாரனாகிய நாகன்.

முகமத்மதம்—இம்மதஸ்தாபகர் முகமத்என்பவர். இவர் கிறிஸ்துபிறந்த 576-வது வருஷம் ஆகஸ்ட்மாதம் 29-ந்தேதி சோமவாரத்தில் கோரயிஷ் கோத்திரத்தானும் ஹாஷிம்குடும்பத்தானுமாகிய அப்துல்லா என்பவனுக்கு அமினு என்னும் பாரியையினிடத்தில் மக்காவில் பிறந்தனர். அப்துல்லா தன்தேவி கர்பிணியாயிருந்தபோதே பிறந்தனன். தாயாகிய அமினுவும், முகமத் பிறந்த நாலாம்வருஷம் இறந்தாள். அப்துல்லாவிற்குத் தந்தையும், முகமத்திற்குப் பாட்டனுமான அப்துல் முத்தலீம்என்பவன் முகமத்தைக் காப்பாற்றி வந்தனன். அவனும் இறக்க முகமத்தினுடைய பெரியதந்தையான அப்தலீப் முகமத்தை ரக்ஷித்துவந்தனன். முகமத் தன் பெரியதந்தையுடன் வியாபாரஞ் செய்து கொண்டு தனது 25-வயதில் குதைஜா என்னும் பாக்கியவதியான ஒருவிதவையினுடைய விவகாரத்தை நடத்திக்கொண்டிருந்தார். முகமத் குதைஜா மனத்தை கவரத்தக்கபடி விவகாரம் நடத்தினதினால் 40-வயதுள்ள குதைஜா 25-வயதுள்ள முகமத்தை மணஞ்செய்துகொண்டனள். பின் முகமத்திற்குக் குதைஜாஎன்ப வளிடத்தில் இரண்டுகுமாரர்களும் இரண்டுகுமரியரும் பிறந்தனர். குமாரரிருவரும், இறந்துபோனதினால் ஆலி என்பவனையும், சையத் என்பவனையும் சுவிகாரஞ் செய்துகொண்டனர். முகமத் (40) வயது வந்த காலத்தில் மத விஷயத்தைப்பற்றி ஆலோசிக்கையில் புகிராஎன்னும்நிஸ்தோரியா என்னும் சங்நியாசியும் தன்தேவிக்குஞாதியும் யூதமதத்தையும் கிறிஸ்துமதத்தையும் நன்றுயறிந்த வாகா என்பவனும் முகமத்திற்கு மதவிஷயத்தில்சகாயஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். மதத்தின் உண்மை தெரிந்துகொள்வதற்காக முகமத் மலைகளிலுள்ள குகைகளில் எகாந்தமாக வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தார். அப்போது ஜிப்ராயேல் என்னும் தேவதூதன் மதசம்பந்தமானவிஷயங்களை முகமத்திற்குத் தெரிவித்தான். உடனே முகமத் தான் தூதனமான மதநிர்ணயம் செய்வதற்காக வந்தேன் என்றுகூறினர். இவ்வாறுகூறிய முகமத்தின் சொற்களைச் சிலர் நம்பாமற் போயினும் அவருடன் சேர்ந்தவரனைவரும் நம்பியிருந்தனர். இவ்விதமாக முகமத் தூதனமதத்தை ஸ்தாபிக்கையில் கோரயிஷ்கோத்திரத்தான அப்துல்முத்லீப் சந்ததியாரனைவரும் முகமத்மதத்தை அனுசரியாதவர்களாய் அவரை விரோதித்துக்கொண்டு கொல்ல முயன்றனர். ஆயினும் அப்தலீப் முகமத் விஷயமாய் எச்சரிக்கைகொண்டு அவருக்குக் கெடுதி வராமல் காத்தனர். பிறகு சிலநாளில் கோரயிஷ் கோத்திரத்தார் தவிர மற்றவர் அனைவரும் முகமத்மதத்தைக் கைப்பற்றினர். முகமதின் பெரியதந்தையான அப்தலீப் முகமதினுடைய (80) வருஷத்தில் மரணமடைந்ததால் முகமதின் சத்துருக்களான காபர்கள் மீண்டுமுகமதைத்தொந்தரைசெய்யத்தொடங்கினர்.

ஆப்தலீப் இறந்த சிலநாளில் குதைஜா என்பவளும் இறந்தாள். பின்னர், இரண்டு மாதத்தில் முகமது சூதா என்பவளையும், அயேஷா என்பவளையும் மணந்தனர். பின் நாலுவருஷம் சென்றபின்பு ஹப்ஜா என்பவளையும் அதற்கு ஒருவருஷத்திற்குப் பிறகு ஓம்சல்மா என்பவளையும் கல்யாணஞ்செய்துகொண்டனர். முகமத் தன் சுவிகாரகுமாரனை சையத் என்பவன் மனைவியை மோகித்ததால் சையத் அவளைவிட்டு விலக அவளையும் அதற்கு இரண்டு மூன்றுவருஷத்திற்குப் பிறகு சபீயா என்பவளையும், அதன்பின் மரியா என்பவளையும், அதன்பின் மைமூனு என்பவளையும், பின்னும் இருவரையும் வைத்துக்கொண்டிருந்தனர். அதன்பின் முகமத் தேவலோகஞ்சென்று தேவனைத் தரிசித்து மீண்டும் மதவிஷயங்களைப் போதித்துக்கொண்டிருந்தனர். இவ்வாறு, முகமத் தேவதரிசனம் ஆயினதென்று சொன்னதனால் கோரயிஷ் கோத்திரத்திற்கு அதிக கோபமுண்டாகி முகமதைக் கொல்லவேண்டுமென்று நிச்சயித்து அவர் வீட்டைச்சுற்றிக்கொண்டனர். இவ்வாறு சத்துருக்கள் தம்மைக் கொலைசெய்யவருகின்றார்கள் என்னும் செய்தியைத் தெரிந்துகொண்டு, மெக்காவைவிட்டு யத்திரிபா என்னு மெடினுவிற்குப் போயினர். (அராபிபாஷையில் போதற்கு, ஹிஜரத் என்று பெயராகையால் முகமத்மெடினுவிற்குப் போனநாள்முதல் முகமத்சகத்திற்கு ஹிஜரா என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டனர். இந்த ஹிஜராமுகமத்பிறந்த 52-வது வருஷத்தில் உண்டாயிற்று. அதாவது கிறிஸ்துபிறந்த (சுஉஉ)ம் வருஷம் சூலைமாதம் (கடு)ந் தேதிமுதல் ஹிஜரா ஆரம்பம். முகமத்மெடினுவிற்குப் போயினதினுல் மெடினுவில் அநேகர் சிஷ்யர்களானார்கள். முகமத் மெடினுவில் மஜீத் கட்டுவித்துப் பிரசங்கங்கள் செய்துகொண்டு அப்போதைக்கப்போதுதேவதூதர் சொல்லும்சங்கதிகளைச்சொல்லிக்கொண்டிருந்தனர். கோரயிஷ் கோத்திரத்தாரின் சண்டைமாத்திரம் விடாதிருந்தது. பின்னர் முகமதிற்கும் கோரயிஷ் கோத்திரத்திற்கும் யுத்தங்கள் நடந்துகொண்டிருந்ததேயன்றி முடிவில்முகமதே ஜெயமடைந்து, மெக்காமுதலிய பெரியபட்டணங்களைச் சுவாதீனஞ் செய்துகொண்டனர். அதன்பிறகு முகமத் மெக்கா சமீபத்தில் ஏழுமுறை பிரதக்ஷணஞ்செய்து அவ்விடத்தில் தெய்வலோகத்திலிருந்து விழுந்த கருங்கல்லை முத்தமிடுக்கொண்டு பின்பு அரபாத் மலையைப் பிரதக்ஷணஞ்செய்து அவ்விடத்தில்அதுவரையும்பூசித்துக்கொண்டிருந்த (கூசு0) விக்கிரகங்களைப் பாழாக்கிக் கிறிஸ்துபிறந்த (சுகூஉ)வது வருஷம் சூன்மாதம், 8-ந்தேதி மரணமடைந்தார். ஒருயூதஸ்திரிமுகமதிற்குவிஷங்கொடுத்ததினுல்,இறந்தனர் என்றுகூறுதலுமுண்டு. முகமத் இறந்தபின் முகமதின்குமாரத்தியான பாத்திமா என்பவளின் புருஷனான ஆலி என்பவன் முகமத்பீடத்தை அடைந்து கலீப் ஆயினன். முகமதின் பிரியபாரியான அயேஷா தன்தங்கையான அபூபேகர் என்பவனைக் கலீப் ஆக்கினள். இவ்வாறு கலீப்கள் வெவ்வேறுயினும் இம்மதம் அதிவிரைவில் பரவியது. முகமத்மதசித்தாந்தம் — இம்மதத்தை இஸ்லாம் மதம் என்றுசொல்லுவதும் உண்டு. இஸ்லாம் என்றால் பக்தி என்று அர்த்தம். இவர்கள் வேதத்திற்குக் கோரான் என்றுபெயர். இது ஜிப்ரையில்மூலமாய்க்கிடைத்ததாகையால்இதை தேவவாக்யம் என்பர். இந்த இஸ்லாம்மதத்தில் விஸ்வசிக்கத்தகுந்த இமாம் என்றும், ஆசரணக்கிரமமான தீன் என்றும் இரண்டுபாகங்கள் உண்டு. இமாம் ஆறுவிதம், (க) அல்லா, (தேவனிருக்கின்றான்), (உ) தேவதூதர்களிருக்கின்றனர். (ங) வேதமிருக்கின்றது. (ச) நபி புருஷர்களிருக்கின்றார்கள். (ஞ) இறந்தசரீரம் ஜீவித்துஇயாய தீர்ப்பை அடையும்.

1. நிஜமான அல்லா என்னும் கடவுளைத்தவிர வேறெருவனில்லை. அல்லா ஹூவாப் என்றும் அவனுக்குப்பேருண்டு.

2. ஜிப்ராயேல், மிகாயேல், அஸ்ராயேல், இஸ்ராபேல், என்னும் தேவதூதர்கள் உளர். ஹிப்லீஸ் என்னும் சைதான் இருக்கின்றது. ஒவ்வொரு மனிதருடனும், இரண்டு தூதர்களிருந்து புண்ணியபாவங்களை யெழுதிக்கொண்டிருப்பர்.

3. தௌராத்து, ஜபூரு, இஞ்சிலு, கொரான் என்பன வேதபுத்தகங்கள்.

4. (உஉசுஉஉ) நபிக்களிருக்கின்றனர். அவர்களில் ஆதாம், நோவா, ஆப்ரஹாம் மோசே, இசா,முகமத் என்பவர்கள் சிரேஷ்டர்.

5. ஏழு மோக்ஷலோகங்களும், ஏழுநரகங்களும் உண்டு. புண்ணியபாவங்கள் தராஸில் வைக்கப்பட்டு நிறுத்தறியப்படும்.

6. உலகமுழுதும் நஜீப் என்னும் விதிப்பிரகாரம் நடந்துவருகின்றது. ஆசார

ணக்கிரமமான தீன் காண்குவிதப்படும். (க) நமாஸ்செய்தல், (உ) பிகூஷாக்கிரமம், (ங) உபவாசம், (ச) மெக்காயாத்திரை.

1. ஒவ்வொரு மனிதனும் ஸ்நாநஞ்செய்து ஒருநாளைக்கு ஐந்துமுறை மெக்காவை நோக்கிய திசையாய்க் ஜிப்லாவைப் பார்த்து நமாஸ் செய்யவேண்டும். முகமத்தியர்கள் சிலர் 99-மணிகளடங்கிய ஜெபமாலையை வைத்துக்கொண்டு முகமதின் (கூகு) விசேஷநாமங்களை ஜெபிப்பர்.

2. தம் ஆஸ்தியில் அரைப்பாகத்தை தேவனுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்தல் மற்ற வைகளைஉற்சாகத்துடன் தக்கவர்களுக்கு தானஞ்செய்தல்.

3. ரம்ஜான் மாதத்தில் கொரான் வந்த தாகையாலே அம்மாதம் முழுதும் பகற்காலத்தில் எச்சையும் விழுங்காமல் உபவசித்தல் வேண்டும்.

4. இஸ்லாம் மதத்தன்,மரணகாலத்திற்குள் மெக்காயாத்திரை தவறாமல் செய்தல்வேண்டும். முகமதநபி மெக்காவிற்கு வெள்ளிக்கிழமை போயினதினால் சுக்கிரவாரத்தில் அதிகபக்தியுடன் தேவனைத் தியானிப்பர். இவர்கள் குழந்தைகளுக்கு சுன்னத்துசெய்வார்கள். நமாஸில் பாத்யா என்னும்தேவனுடைய ஸ்தோத்திரம் விசேஷமானது. மதுபானஞ் செய்யக் கூடாது. கடவுளுக்கு அற்பிக்காத மாமிசம் புசிக்கக்கூடாது. 73-பேதங்களுள்ள முகமத்தியர்களில் ஒருவருக்கொருவர் வட்டிவாங்கல் கூடாது. முகமத்மதத்தினர் தவிர மற்றவர்களுக்கு மோக்ஷமில்லையென்பர். இம்மதத்தவர்களில் ஆலியைச் சேர்ந்தவர்கள் ஷியா என்பவரென்றும், அபூபேகரைச் சேர்ந்தவர்கள் சுன்னி என்றும் கூறப்படுவர். ஷியா மதத்தர் கொரானே மாத்திரம் நம்புவார்கள். சுன்னிகள் கொரானேயன்றி முகமத் கூறினவற்றையும் நியாயமாகக் கொண்டு நடப்பர்.

முகலிங்கம்—ஆட்ய, அகாட்ய, ஸுரோட்ய, சர்வ சமலக்ஷணங்கொண்ட சிவலிங்கம்.

முகுந்த தேவராயன்–ஒரு வைணவ ராசன். இவன் சமத்தான வித்துவான்களைச் சடகோபாசார்யர்,நடாதூரம்மாள் சொற்படி வென்றூர்.

முகுந்த நிதி—நவநிதிகளில் ஒன்று.

முகுந்தை—கவிமுனிவர் பத்தினி. இவள் உருக்குமாங்கதனிடத்து ஆசைகொண்டு தன எண்ணத்தை அவனுக்குத் தெரிவிக்க உருக்குமாங்கதன் மறுத்தனன். இவன் மறுத்ததால் இவள் இவனையே எண்ணி விகாரங்கொண்டிருக்கையில்இந்திரன் உருக்குமாங்கதன் உருக்கொண்டு இவளிடம் புணர்ந்தனன். அதனால் இவளிடம் கிருச்சமதர் எனும் இருடி பிறந்தனர். இக்கிருச்சமதர் தமக்குத் தக்க பருவம் வந்து ஒருநாள் சூரன் எனும் அரசனது சிரார்த்த காரியத்திற்குச் சென்று அவ்விடம் தம்மிடம் வாதிட்ட அத்திரியை வாதத்தில் வென்றனர். தோற்ற அத்திரி நீ அரச புத்திரன் என்று இழித்துக் கூறக் கிருச்சமதர் தாயை வினவி உண்மை யுணர்ந்து தாயை இலக்ஷ்மை மாமாகச் சபித்தனர். சாபமேற்ற முகுந்தை என்னைச் சபித்தமையால் உனக்குக் கொடிய புத்திரன் பிறக்க எனச் சபித்தனள். அச்சாபம் பெற்ற கிருச்சமதர் நீங்கிக் கடுந்தவஞ் செய்து விழிக்கையில் அந்த விழிப்பில் பலி பிறந்தனன்.

முகூர்த்தை—தருமப் பிரசாபதியின் தேவி.

முகையலூர்ச் சிறுகருந்தும்பியார்—கடைச் சங்கத்துப் புலவருள் ஒருவர்.

முக்காவல்நாட்டு ஆழர்மல்லன்— இவன் உறையூரிலிருந்த சோழனுகிய நித்தன் மகன். இவன் மற்போரிற் சிறந்தவன். சோழன் போர்வைக் கோப்பெருநற்கிள்ளியாற் பொருது கொல்லப்பட்டவன். சாத்தந்தையாரால் பாடல்பெற்றவன்.

முசிதந்தம்—1. சூரியன் சங்கு.
2. குபேரன் வில்.

முசிறிஆசிரியர் நீலகண்டனார் — மாதளவனிளாகனிடம் பொருளிலக்கணம் கேட்டவர்.

முசுகுந்தன்-1. இவன் இதற்குமுன்பிறப்பில் விதூமன் என்னும் காந்தருவன். இவன் மறுபிறப்பில் முசு (குரங்கு) ஆய்கைலைச் சாலில் சிவமூர்த்தி ஒருவில்வ விருக்ஷத்தடியில் எழுந்தருளியிருக்கையில் அவ்வில்வவிருக்ஷத்தின் மீதிருந்து வில்வத்தைப்பரித்து அருச்சித்தனன். அதனால் சிவமூர்த்தி கருணைக்கண் சாத்தமுன்னைய அறிவுதோன்றித்துதித்துச் சிவாஞ்ஞையால் மறுபிறப்பில் சூர்யவம்சத்தில் திலீபன் என்பவனுக்கும் மங்கலவதிக்கும் உதித்து விசித்திரவதியை மணந்து வசிட்டரிடம் கந்தவரிதம் கேட்டு அதுட்டித்து வலனைக்கொல்ல இந்திரனுக்கு உதவிபுரிந்து இந்திரன் பூசித்திருந்த சோமாஸ்கந்தமூர்த்தியை அவன் தரப்பெற்றுத் தாபித்த தருவாயில் அது விஷ்ணுபூசித்த மூர்த்தியல்லாமைகண்டு இந்திரனைக் கேட்க ஐந்து முறை இந்திரன் ஐந்து மூர்த்தங்கள் தரப்பெற்று அவற்

றை மறுத்துக் கடைசியில் இந்திரன் தனக்கு உயிருக்கொப்பாய் நினைத்திருந்த மூர்த்தியைத் தர்ப்பெற்றுத் திருவாரூரில் பிரதிட்டித்து மற்ற ஆறு சிவமூர்த்தங்களை அந்தப்படி திருமறைக்காடு, நாகப்பட்டினம், திருநள்ளாறு, திருக்காறாயல், திருவாய்மூர், திருக்குவளை முதலிய தலங்களில் பிரதிட்டை செய்து பூசித்தவன். இவன் ஒருமுறை வேட்டைமேற்சென்று திரும்புகையில் படுத்திருந்த வேதியன் ஒருவன்மீது இவன் ஏறியிருந்த குதிரை காலைவைத்துக் கொல்ல அரசனைப் பிரமகத்தி பற்ற அரசன் சிவபூசைசெய்து போக்கிக்கொண்டனன். தேவேந்திரன் முதலியவர் வேண்டுகோளால் குமாரக்கடவுள் வருந்தி ணையும் தெய்வஉலகத்தைக் காத்துத் தேவர் என்னவரம் வேண்டுமென்ன நான் அதிகச் சோர்வடைந்தேன், அதுதீர உறங்கவேண்டும் என்றுகேட்டனன். தேவர் அந்தப்படி அருளிச்செய்து உன்னை இடையில் எழுப்பினவன் சாம்பராய் இறக்கவென்று வரந்தந்து இருக்கைசென்றனர். இவன் தன்னை யாரும் தொந்தரை செய்யாவிதம் ஒரு மலைக்குகையில் தனித்து உறங்குகையில் கண்ணனைக் காலயவனன் துரத்தக்கண்ணன் பயந்தவர்போல் ஓட்டங்காட்டி இவன் உறங்கும் குகையினுள் புகக் காலயவனனும் பின்தொடர்ந்து புகுந்து அவ்விடம் உறங்கும் முசுகுந்தனைக் கண்ணனென்று அறைந்தனன். முசுகுந்தன் விழித்து நோக்கக் காலயவனன் சாம்பராயினன். பின் திருஷணமூர்த்தி தரிசனந்தந்து பதரிகாச்சிரமம் போகக் கட்டளையிட்டனர். இவன் அரசாட்சியில் (கஉ) வருஷம் மழையிலாதிருக்க இவன் பூமியைக் கண்டித்து ஊற்றுண்டாக்கிப் பயிர்களைச் செழிப்பித்தான். விருத்தகார்க்கரால் இருபத்தெட்டாவது சதுர்யுகத்தில் நாராயணப் பிரத்தியக்ஷம் கிடைக்குமெனக் கேள்வியுற்றவன். இவன் தன் குமாரனுக்குப்பட்டமளித்துக கந்தமாதனத்தில் தவமியற்றினன். மாந்தாவின் குமரன் எனவும் கூறுவர்.

2. ஒரு இருடி.

முசுண்டிச்சவுண்டையர்—முசுண்டியெனுங் கிராமத்தில் இருந்த வீரசைவர். இவர் வசவதேவரின் புகழைக்கேட்டுக் காண விரும்பிச்சென்று எட்டிக்கனி பழுத்திருக்கக்கண்டு சிவமூர்த்திக்குநிவேதித்து அதை அடியவர்களுக்குத் தந்து வசவரது இருக்கையில், ஒருசிவனடியவர் தமது வீட்டில் நடக்கும் கலியாணத்திற்கு எழுந்தருளவேண்டினர். அடியவர் உடன்பட்டுச் செல்லும் வழியில் ஆறு வெள்ளங்கொண்டு வழிதடையானதுகண்டு அதைத் தமதுகைகளால் துணித்து இருபிளவாக்கி மறுகரையடைந்து ஊரின் வீதியடைந்தனர். அப்போது ஒரு கன்னிகைவந்து வணங்கினள். அவளை அடியவர் தீர்க்காயுள் உள்ளவளாக வாழ்த்தினர். சிலநாள் பொறுத்து அந்த வாழ்த்தடைந்த கன்னிகையிறக்கத் தாய் தந்தையர் இருவரும் அக்கன்னிகையைச் சவுண்டையரிடம் கொண்டுவந்தனர். ஐயர் அவள் பேரிட்டழைக்க அவள் உயிருடன் எழுந்தனள். இவர் ஒருகாலத்துத் தவராஜர் என்பவர் இறந்துபோக அவரை யெடுத்துச் செல்வாரை வாள்கொண்டு வெருட்டி இறந்த அவரை இறங்கிவரச் செய்தனர். இவ்வற்புதங்கண்ட சமணர் பொறாது கோணியாற் பொய்யுருச்செய்து ஐயர் இருந்த மடத்தின்வழி தூக்கிவரச் சவுண்டையர்கண்டு அவ்வுருவிற்கு உயிர்தந்து அரசன் சொற்படி பலநாட்களுக்கு முன்னிருந்த எருதுகளையும் எழுப்பினர்.

முதை—தேவபாகன் இரண்டாம் பாரி. இவள் குமார சித்ரசேது, பிரகத்பலன்.

முஞ்சன்—போஜனுக்குச் சிறிய தந்தை.

முஞ்சிகேசழந்—சுகந்தமுனிவரைக் காண்க.

முஞ்சுவந்தம்—ஒரு பர்வதம். இதில் சிவமூர்த்தி யெழுந்தருளியிருந்து ஆன்மாக்களுக்கு அநுக்கிரகிப்பர். இம்மலையிலிருந்து பொற்பாளங்கள் கொணர்ந்து மருத்துமகாராஜன் யாகம் நிறைவேற்றினன்.

முடங்கக்கிடத்தநெடுஞ்சோலாதன்—கடைச்சங்கமருவிய புலவன்.

முடத்தாமக்கண்ணியார்—சோழன் பெருவளத்தானையும், கரிகாற் சோழன்மீது பொருநாற்றுப்படையும் பாடிப் பரிசுபெற்றவர்.

முடத்திருமாறன்—இடைச்சங்கமருவியபாண்டியரில் கடைப்பட்டவன்.

முடியாலழகி—கங்கையின் பெண். மன்மதன் தேவி என்பர். கூற்ற தேவதை.

முடும்பை நம்பி—எழுபத்திஞ்ஞர்கு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

முடும்பையம்மாள்—எழுபத்திஞ்ஞர்கு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

முண்டகத்துறை—தண்டகாரண்யத்திலுள்ள ஒரு தடாகம்.

முண்டன்—ஒரு சிவகணத் தலைவன்.

முண்டாசுரன்—ஒரு அசுரன். பிரமனைப் பலமுறை துன்பப்படுத்திக் கடைசியில் சிவமூர்த்தியின் கட்டளையால் வயிரவரால் இறந்தவன். துந்துபியெனும் அசுர புத்ரன்.

முண்டை — காசியில் பிரதிஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கும் காளி.

முதகாண்டன்—நாகன். தாய் கத்ரு.

முதசுரன்—நாகன். தாய் கத்ரு.

முதலியாண்டான்—காஞ்சீபுரத்தில் பச்சைவண்ணப் பெருமாள் கோயில் என்கிற புருஷமங்கலத்தில் அவதரித்தவர். உடையவரின் சகோதரி புத்ரர். உடையவர் திருவடிகளை ஆச்ரயித்தவர். எழுபத்திநான்கு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர். இவரது மற்றப் பெயர்கள் தாசரதி, வாதூல தேசிகன், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தாஸன், இராமானுச பாதுகை. இவர் குமரர் கந்தாடையாண்டான்.

முதற்சங்கம்—இது மதுரையில் தமிழ் வளர்ந்த இடம். இதில் சிவமூர்த்தி, குமரவேள், அகத்தியர், மூரிஞ்சியூர் முடிநாகராயர், குபேரன் இவர்கள் முதலாக (இசுக) மர் இருந்து தமிழ் ஆராய்ந்தனர். இவர்களை யுள்ளிட்டு (சசசுக) மர் பாடினர். இவர்கள் பாடிய நூல்கள். வேத்தினையோர் பரிபாடல், முதுநாரை, முதுகுருகு, களரியாவிரை; இச்சங்கம்(சசசo) வருஷம் இருந்தது. இச்சங்க மிருத்தியவர், காய்சின வழுதிமுதல் கடுங்கோன் மாறன் கடைசியாக (அக) மர். அவருள் கவி பாடியவர் (எ) பாண்டியர். இச்சங்கமிருந்த மதுரை கடல் கொள்ளப்பட்டது.

முதாவதி—விதேதன் குமரி. இவள் ஒரு முறை வனம் பார்க்கச் சென்றிருக்கையில் குசம்பன் என்னும் அரக்கன் இவளைத் தூக்கிக்கொண்டு சென்று பாதாளத்திருத்தினன். இவ்வகை பாதாளத்தில் சென்றிருந்த இவளை வத்சந்திரன் கண்டு அரக்கனைக் கொன்று மீட்டு இவளையும் மணம் புணர்ந்தனன். வத்சந்திரனைக் காண்க.

முதுகுருகு — முதற் சங்கத்தவர் இயற்றிய தமிழ் நூல்.

முதுமக்கட்டாழி — முற்காலத்து ஆண்டிரு ருட்சிலரும், ஆருகதரும் தமிழ் நாட்டில் பிணங்களையிட்டு மேலே கவிக்குஞ்சாடி. இதனை "ஓடி மறவி மறையழுது மக்கட், சாடி வருத்த தாரபதியும்" எனும் விக்ரம சோழனுலாவால் அறிக.

முதுமொழிக்காஞ்சி—கூடலூர்க்கிழார் இயற்றிய நீதிநூல்.

முதுநாரை—முதற் சங்கத்தவர் இயற்றிய தமிழ் நூல்.

முத்கலர்—கண்வருஷியின் குமரர். இவர் ஆச்ரமம் கோமதி தீரத்தில் கோவிதாரவனம். இவர் கைரவணி தீரத்தில் தவஞ் செய்கையில் ஆங்கிருந்த மீனை நோக்கி இனி யித்தீர்த்தத்திலிருந்து தவத்திற் கிடையூறு செயாது வேறிடஞ் செல்லக் கட்டளையிட்டனர், ஆகையா லித்தீர்த்தத்தில் மீன்கள் கிடையா. (திருவல்லிக்கேணி புராணம்.)

முத்கலன்—1. ஒரு வேதியன். அமாவாசை வரையில் பட்டினி யிருந்து அதுவரையில் வயல்களிற் பொறுக்கிய நெற்களைச் சேர்த்து அமாவாசையில் அதிதிகளுக்கு அன்னம் படைத்து மிருந்ததை யுண்டு சீவிப்பவன். இவ்வகை இருத்தலே இந்திரன் கண்டு தானே அமாவாசை தோறும் அதிதியாகச் சென்று உண்டு ஆறு அமாவாசை கண்டு வேதியன் இளைக்காதிருத்தல் நோக்கி வியந்து சுவர்க்கந் தரப்பெற்றவன். இவனே இருடி யெனவும் கூறுவர்.

2. அரம்மியாசுவன் குமரன். இவனிடமிருந்து மௌத்கலரென்னும் பிராமணர் உதித்தனர். இவன் குமரி அகலிகை.

3. ஒரு ருஷி. இவர் குமரி மருத்வதியை மிருகண்டு மணந்தனர்.

4. அஜமீடன் புத்ரனிய நீலன் மரபில் உதித்தவன். அரியசுவன் மகன்.

முத்தசங்கையர்—ஒரு வீரசைவ அடியவர். இவர் வசவரிடத்து அநேக விடசங்கமர் வந்து பொருள்பெற்றுச் செல்லுதலைக் கண்டு தாமும் அவ்வகைபுரிய எண்ணி வசவரைக்கேட்க வசவர் தாசிவீட்டில்விட ஆஞ்ஞாபிக்க அவ்வகை முத்தசங்கையர் சென்று அவர்கள்வீட்டிலிருந்த பஞ்சணையைக்கண்டு வியந்து இது சிவமூர்த்திக்கு ஆம். இவர்கள் சிவநிஷ்டர்கள் ஆவர் என எண்ணி இராமுழுதும் சிவபூசைசெய்து நீங்கினவர்.

முத்தமிழ்க்கவி வீராசுகவழுதலியார்— இவர் தொண்டைமண்டலத்துச் செங்கற்பட்டுச் செல்லா பொன்விளைந்த களத்தூரிற் பிறந்தவர். இவர் பிறப்பில் வேளாளர், வைஷ்ணவர், இவர் கவிபாடுதலில் வல்லவர். என்பதைப்பற்றி "வீரகவி முத்தமிழ் வீராசுகவன், வரகவி மாலையை வழுத்துந் தோறெலாம், உரகனும் வாணனு

மொக்கக் கூடினுல், சிரகரகம்பிதஞ் செய்யலாகுமே" எனப் புகழ்ந்திருத்தலாலும், இவர்பாடிய திருவேங்கடக் கலம்பகம், திருக்கண்ணமங்கை மாலை முதலியவற்றாலும் உயர்ந்த கவிஞர் எனத் தோன்றுகிறது. இவர்க்கு நம்மாழ்வார் உபாசனையால் கல்வி விர்த்தியாயிற்று என்பர்.

முத்தாநந்தசுவாமி—ஞானமதியுள் ளான் எனும் நூல் இயற்றியவர்.

முத்தாயியம்மை—ஒரு வீரசைவ தயப் பெண். அசகணரைக் காணுது வருந்து கையில் இவள் நிலையறிந்த அல்லமர் அசகணருக்கு அறிவித்து இவளுக்கு ஞானம் உபதேசித்தனர்.

முத்தாலை—ஒரு தொட்டியப்பெண். இவள் பெருங் கற்புடையாள்; இவள் கற்புக் குலைந்தனளெனச் சந்தேகித்து இவள் தமயன்மார் இவளைக் கருமவசத்தால் கொல்ல இருக்கையில், இவள் குசவனை வேண்டி மட்கலம்சுடும் சூளையிற் புகுந்து வெந்து நீறுகித் தெய்வமானவள். இவளை முத்தாலம்மன் என்பர்.

முத்தி— இது சாலோகம், சாமீபம், சாரூபம், சாயுச்சியம் என நான்கு. இவற்றுள் முதற்கூறிய மூன்றும் பதமுத்தி,மற்றது உண்மை முத்தி. இவற்றுள் சாலோகம், அவ்வுலகமடைந்து நித்தியசுகம் அநுபவித்தல். சாமீபம் இறைவனுக்கு அருகிலிருந்து சேவித்திருத்தல். சாரூபம் அவனது உருவத்தை யடைந்து ஆநந்தமடைதல். சாயுச்சியம் அவ்விறைவனுடன் கலந்துங் கலவாமலும் பரமாநந்தமனுபவித்தல். இவற்றை முறையே சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானத்தில் முதிர்ச்சிபெற்றவர் அடைவர்.

முத்திருளப்பப்பிள்ளை — இவர் சேதுபதி சமஸ்தானத்திருந்த மந்திரியார். இவர்பல திருப்பணி முதலிய செய்து புகழ்பெற்றவர். இவர்மீது "பருப்பதங்களொவ்வொரு தூண்பாவுக்கல் வளையாதபாரமேரு, சுருப்படங் காப் போதிகை நீசெய்த பணிவிடையை யென்னசொல்வேனையா, தருப்பொலியுங் காதலமுத்திருளப்பசாமி நின்றுய்ப் பாலுன்னைக், கருப்பணி முன்றிருப்பணிக் கெண்ணுருப்பணினுன் மருப்பொலியுங் கமலத்தோனே." இது முதலிய பலசெய்யுட்கள் பாடப்பட்டிருக்கின்றன.

முத்திரையாவது–தெவர்களைச் சந்தோஷிப்பித்தலும், அசுரர்களைத் துரத்தலாலும் உண்டான காரணப் பெயராம். இம்முத்திரைகள் அவாஹனி முத்திரை, ஸ்தாபினீ முத்திரை, சன்னிதானீ முத்திரை, நிஷ்டுரை என்னும் முத்திரை, அவகுண்டன முத்திரை, தேனு முத்திரை அல்லது சுரபி முத்திரை. இவற்றுள் இருகரங்களையும் அஞ்சலியாகச் சேர்த்து இரண்டு அநாமிகை விரல்களின் அடிக்கணுக்களில் இரண்டு அங்குஷ்டங்களையும், சேர்த்துக் காட்டுவது ஆவாகனி முத்திரையாம். இதையே அதோமுகமாகச் செய்தால் ஸ்தாபினீ முத்திரையாம். இருகரங்களையும் முஷ்டியாக மூடிக் கொண்டு இரண்டு அங்குஷ்டங்களையும் உயரத் தூக்குதல் ஸந்நிதானீ முத்திரை. அந்த முஷ்டிகளையே அங்குஷ்டங்களை உள்ளடக்கிப் பிடித்தல் நிஷ்டுரை என்னும் முத்திரை. இரண்டு முஷ்டிகளையும் பிடித்துத் தர்சனி விரல்களை மாத்திரம் நீட்டி மண்டலாகாரமாகச் சுற்றுதல் அவகுண்டன முத்திரை. இருவகை விரல்களையும் ஒன்றுகக் கோத்துக் கனிஷ்டா அநாமிகைகளையும், மத்யமாதர்சனிகளையும், பசுவின் மூலைபோற் சேர்ப்பது தேனு முத்திரை அல்லது சுரபி முத்திரை எனப்படும். பின்னும் அஸ்திர முத்திரை, சக்கிர முத்திரை, மகா முத்திரை, சோதன முத்திரை, சம்மார முத்திரை, பஞ்சமுகி முத்திரை, திரவியமுத்திரை, முதளிகர முத்திரை, பத்ம முத்திரை, சகர்ன முத்திரை, சத்திமுத்திரை, வீச முத்திரை, சாந்தி முத்திரை, மஞ்ஞரம்மிய முத்திரை, தத்வ முத்திரை, இலிங்க முத்திரை, காயத்திரி முத்திரை,காலகண்ட முத்திரை, சூல முத்திரை, நமஸ்கார முத்திரை, யோனி முத்திரை, விச்சோடண முத்திரை, ஆச்சாதான முத்திரை, முதலியன தானமறிந்து பிரயோகித்தல் வேண்டும். பின்னும் யோகநூலுடையார் மகாமுத்திரை, நபோமுத்திரை, ஒட்டியாண முத்திரை, சலந்தரமுத்திரை, மூலபந்தமுத்திரை எனவும் வழங்குவர். இதில் மகாமுத்திரையாவது, வலக்கால் நீட்டி யிடப்பாற்குதத்தை அழுத்தி, நீட்டிய தாளை வலக்கையாற்பிடித்து நாடிவளைத்து ஓடுகின்ற பிராணவாயுவை மாறி மாறி விடுதல் நாடிசோதித்தல் கூட்டல் என்பது. நபோமுத்திரையாவது நாக்கைக் கபாலத்துள் ஏற்றிப் புருவநடுவில் திருஷ்டிகளையிருத்தி இருப்பது. ஒட்டியாண முத்திரையாவது வயிறு, நாபி, முதுகு, இவ்விடங்களில் பிராணவாயுவை நிறுத்தல். சலந்தர முத்திரையாவது வாயுவாலும், நரம்புகளாலும், மிடற்றை

யிறுக்கி இருப்பது. மூலபந்தமுத்திரை யாவது—குதி இரண்டாலும் குதத்தை இறுக்கிக் குதத்துவாரத்தைஉள்ளேவாங் கி அபானவாயுவை மேலே ஏற்றிப் பிரா ணனுக்கு எதிராக ஆருஞ்சணஞ் செய் வது,

முத்தித்தலம்—அயோத்தியை, மதுரை, மா யாபுரி, காசி, காஞ்சி அவந்தி, துவாரகை இவையே சத்தபுரி.

முத்திமண்டபம்—இது காசிக்கணுள்ள ஒரு மண்டபம். இதில் சேவல்கள் (கூ) முத் தியடைந்தன.

முத்திவிக்கினம்—அறியாமை, ஐயம், திரிவு.

முத்து—இயமனுக்குத் துவஷ்டியிடம் உதி த்த குமரன்.

முத்துக்கிருஷ்ணமுதலியார்—இவர் சென் னையில் இருந்த ஒருபிரபு. இவர் ஊர் மணலி. இவர் இராமாயண கீர்த்தனை பாடிய அருணாசலக்கவியைப் பாடியவர்.

முத்துச்சதிக்குமிடங்கள்-மதி,மேகம், சங்கு, சிப்பி, மீன், முதலை, உடும்பு, தாமரை, வாழை,கமுகு,கரும்பு,செந்நெல், மூங்கில், யானைக்கொம்பு, பன்றிக்கொம்பு,பசுவின் பல், நாகம், கொக்கு, நங்கையர் கழுத்து.

முத்துத்தாண்டவர்—இவர் சீர்காழிக்குச் சமீபத்தில் வாத்தியக்காரர் மரபிற்பிற ந்து தாண்டவர் எனப் பெயரடைந்து சிவமூர்த்தியிடம் அன்புவளர நாடோ றும் சிவதரிசனம் செய்துவந்தனர். இவ் வகையிருக்கையில் கருமவசத்தால் இவர் உடம்பில் ஒருவிதநோய் கண்டது. இவர் ஒருநாள் சிவதரிசனம் செய்துகொண்டு பகியால் வருந்தித் திருக்கோயிலுள் இரு க்கையில் பிராட்டியார் குழந்தைக்கிரங் குந் தாய்போல இவரிடத்துப் பொன் வட்டிலிற் சாதஞ்சுமந்துவந்து அளித்த னர். இதைத் தாண்டவர் வாங்கியுண்டு பகிப்பிணியுடன் உடம்பின் பிணியும் நீங் கிப் பிராட்டியாரின் கட்டளைப்படி ஸ்ரீ சிதம்பரத்தலம்வந்து நடராசமூர்த்தியைத் தரிசித்துவருகையில் முத்துத்தாண்டவர் எனப் பெயரடைந்து மாணிக்கவாசகர் அடைந்தபேறு தாம் அடையவேண்டி "மாணிக்கவாசகர் பேறு எனக்குத் தர வல்லாயோ அறியேன்" எனப்பாடி வே ண்டி அப்பேறுதர அடைந்தவர்.

முத்தூற்றுக்கூற்றம்—பாண்டிநாட்டிலிருந்த ஊர்.

முத்தொள்ளாயிரம்—தமிழ்நாட்டு மூவேந்த ரைக் கடைச்சங்கத்தவர் பாடிய நூல். இதனை நீதிநூற் கோவையெனவும் அகப் பொருட்டுறையுள்ள வெண்பாக்களென வும் கூறுவர்.

முநி—காசிபர் மனைவி, தக்ஷன்பெண். கும ரன் கணன். இவள் குமரியர் மந்தை, அரிணி, பத்ரமதி, மாதங்கி, சார்த்தூலி, சுவேதை, சுரசை, பின்னும் அப்சரசுக் களைப் பெற்றுள்.

முநிவர்—(எ) அத்திரி, ஆங்கீரசன், கௌத மன், சமதக்னி, பாரத்வாசன், வசிட்டன், விசுவாமித்திரன், அன்றியும் அகத்தியன் ஆங்கீரசன், கௌதமன், காசிபன், புலத் தியன், மார்க்கண்டன், வசிட்டன் என்ப.

முநுதுவிருததீர்த்தகர்—சைத இருபதாவது தீர்த்தகர். இவர் மகத தேசத்தில் குசா க்ரபுரத்தில் அரிவம்சத்தில் சுமித்திரனுக் குப் பத்மை யிடத்தில் சித்திரை மாசம், கிருஷ்ணபக்ஷம், அஷ்டமி திருவோண நக்ஷத்திரத்தில் பிறந்தவர். உன்னதம் (உ0) வில், நீல நிறம். (கூ0) வருஷ ஆயு ஷ்யம். புத்திரன் விஜய மகாராஜர். இவருக்கு மல்லி முதலிய கணதரர் பதி னெண்மர். இவர் காலத்துச் சக்கிரவர் த்தி அரிஷேணர். இராம பலதேவர், இலக்ஷ்மண வாசுதேவர், இராவணப் பிரதி வாசுதேவர்.

முப்பத்துழுவர் தேவர்—ஆதித்தர் பன் னிருவர். அசுவனிகள் இருவர். ஈசர் பதினொருவர், வசுக்கள் எண்மர்.

முப்போதுந் திருமேனி தீண்டுவார்—சிவ மூர்த்தியை முக்காலத்தும் தீண்டிப் பூசி க்கும் தவப்பேறடைந்த சிவவேதியராகிய தொகையடியவர்.

மும்மை—(கூ) இம்மை, மறுமை, உம்மை.

முயலகநோய்—ஒருவிதநோய், கொல்லி மழவன் குமரிக்குற்ற இதனைத் திருஞான சம்பந்தசுவாமிகள் நீக்கியருளினர்.

முயலகன்—தாருகவனத்து இருடிகள் சிவ மூர்த்தியைக்கொல்ல ஆபிசாரயாகஞ்செ ய்ய அதில் எழுந்த பூதன். இவன் சிவ மூர்த்தியிடம் தன் உக்கிரவருவுடன் வரச் சிவமூர்த்தி இவனை முதுகில்ஊன்றி மிதி த்து இடுப்பையொடித்தனர்.

மூசுழன்று—வீரமுரசு, நியாயமுரசு, தியா கமுரசு. இதனை "இமிழ்குரல் முரசமூன் றுடனுளும் தமிழ் கெழுகூடல்" என்பதா லறிக." இதனுள் முந்திய வீரமுரசினை யே நீராட்டிக் கடலேற்றி ஒலிகெடும்பீலி யும் ஒண்பொறி மணித்தாரும் பொலங் குழையுழிஞையும் பொலியச்சூட்டிக்குரு திப் பலியீந்து பூசித்தல் பண்டையவழ க்கு. இதனை "மாசறவிசித்தவார் புரு வள்வின், மைபடு மருங்குல் பொலிய

மஞ்ஞை, யொலிநெடும் பீலி யெண் பொறிமணித்தார், பொலங்குழை யுழை ஞையொடு பொலியச் சூட்டிக், குருதி வேட்கை யுருகெழுமுரச, மண்ணிவா ராவளவை" எனும் புறப்பாட்டானறிக. இம்முரசம் போர்த்த தோலினையும் வீரம் பற்றியே கொள்வர் என்பதனை "புனை மருப் பழுந்தக் குத்திப்புலியொடு பொழுதுவென்றகனை குரலுரு முச் சீற்றக்க தழ் விடையுரிவைபோர்த்த, தூனெகுரன் முரசத்தானை" எனவருஞ் சிந்தாமணியானறிக.

முரசை—குபேரன் மனைவி.

முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர்—சேரமான் பெருஞ்சோற்று உதியனைப் பாடியவர்.

முரண்டாள்—பாதகண்டமாண்ட பூர்வஅரசபேதம்.

முரன்—நரகாசுரன் சேநாபதி. (மந்திரியும்) இவன் கோட்டையைக் காத்திருப்புழி. கண்ணன்சென்று இவனைக் கொலைசெய்தனர். இதனால் கண்ணனுக்கு முராரி யென்று ஒருபெயர் உண்டாயிற்று. இவன் குமரர் விபாவசு, வசு, நபசுவான், அருணன், தாம்ரன், அந்தரிக்ஷன், சிரவணன், இவனை நரகாசுரனுக்குத் தமயன் என்றும் கூறுவர். கம்சனுக்குச் சிநேகன். இவனுக்கு மூராசுரன் எனவும்பெயர்.

முராசுரன்—முரனைக்காண்க.

முராரி—1. முரனென்னும் அசுரனைவதைத்த விஷ்ணுவிற்கு ஒருபெயர்.

2. ஒரு வடநூற்புலவன்.

முருகநாயனார்—இவர், சோணாட்டில் திருப்புகலூரில் பிராமணகுலத்திற்பிறந்து சிவபக்தியிற் சிறந்தவர். இவர் பிராம்மமுகூர்த்தத்தில் எழுந்து தீர்த்தமாடி வர்த்தமானீச்சுரருக்குச் சாத்தமலர் பறித்துத் திருமாலைகள் தொடுத்துச்சாத்தி அருச்சித்து வருவர். இவ்வகை நடத்துங் காலத்துத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகளுக்கு நண்பராகி அவர் திருமணத்திற்சென்று பரமசிவமூர்த்தியின் திருவடியடைந்தனர். இவர்காலம் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகள் காலம்.

முருகவேள்—இவர் பொய்யாமொழியைத் தம்மீது கவிபாடக்கேட்க அவர் பெட்டையையும் பாடி முட்டையையும்பாடவோ, பாடேன் எனமறுக்க, கேட்டுப் புலவர் தனித்துக் காட்டின்வழி வருகையில் வேடனைப்போற் சென்று மறுக்கப் புலவர் தாம்பாவலன் எனக்கூறக்கேட்டுத் தம்மீது கவிபாடக் கூறினர். புலவர் "பொன்போலும்" எனக் கூறக்கேட்டுத் தாம் "வீழ்ந்ததுளி" எனக் கவி கூறித் தரிசனந் தந்து அநுக்கிரகித்தவர்.

முரை—நந்தன்தேவி. சந்திரகுப்தன்தாய்.

முல்லைப்பாட்டு—இது தலைவனைப் பிரிந்து தனித்திருக்கும் தலைவியின் இயல்பைக் கூறியது. இது காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் பொன்வாணிகனார் மகனார் நப்பூதனார் பாடியது.

முழுதுகண்டராமன்—ஒருபாண்டியன். இவனுக்குப் பவ்யசூடாமணிபாண்டியன் எனவும் பெயர். இவனுக்கு ஒருஇடையன் நாடோறும் மந்தையில் பால் கறந்து தருவன். இவ்வகை வருகையில் ஒருநாள் இடையன் வரும் வழியில் மூங்கின் முனை இடறப் பாலைக்கவிழ்த்துக் குறைந்தபாலாய் அரசனிடம்செல்ல அரசன் பால் என் குறைந்ததென்றனன். இடையன் நடந்தவராறுகூறி மறுநாளும் அவ்வகை செய்துவருகையில் அரசன் கோபிக்க இடையன் வீசனத்துடன் திரும்பி வீடுசென்று மூங்கின்முனையை வெட்டியெறியக் கோடரி யெடுத்து அருகில் வைத்துக்கொண்டும் மறந்து பின்னும் பாலை அவ்விடம் கருத்துடன் கொண்டு வந்தும் கவிழ்த்தனன். அரசன் இடையன் செய்தியறிந்து இனித் தண்டிப்பேன் என இடையன் மனைவருத்தத்துடன் வீடுவந்து கோடரியை யெடுத்து இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டு அன்று இரவைப்போக்கி மறுநாள் பால்கொண்டு அவ்விடஞ் செல்லுகையில் எப்படியோ பாலைக்கவிழ்த்து அதிக கோபமுடையவனாய் இடுப்பில் கட்டியிருந்த கோடரியை யெடுத்து மூங்கில் முனையை வெட்டினன். அந்த வெட்டுப்பட்ட இடத்திலிருந்து உதிரம் பெருக்கெடுக்க இடையன் பயந்து அரசனிடம் கூறினன். அரசன் மந்திரியருடன்வந்து துதிக்கச் சிவமூர்த்தி சிவலிங்கஉருவாய் வெளிப்பட்டு அரசன்வேண்ட வளர்ந்து மீண்டுங் குறுகினர். இவ்வரசன் சுவாமிக்கு ஆலயமுதலிய திருப்பணிசெய்வித்து முத்தியடைந்தனன்

முழுநீறுபூசியமுனிவர்—மந்திரவிதிப்படி வீனைத்த திருநீற்றை மந்திர பூர்வகமாக அணிந்து முத்தியடைந்தஒகையடியவர்கள்.

முள்ளியார்—பெருவாயின் மகன். ஆசாரக்கோவை நூலுரியன்.

முள்ளியூர்ப்பூதி—கடைச்சங்க மருவிய புலவர்.

முள்ளூர்மலை—மலையமான் திருமுடிக்காரி யின் மலை. இதில் பகைவர்க்களுச்சோழன் பலநாள் வசித்திருந்தனன்.

முறுவல்—இது நாடகத்தமிழ்நூல்.

முற்கலருஷி–1. மிருகண்டருஷிக்குமாமனார். மருத்துவதி தந்தை. இவர் காசிபரிடம் வேதாத்யயனம் செய்துகொள்கையில் எச்சில் தெரித்தமையால் காசிபர் கோபித்து ஒருதாகச் சாபங்கொடுக்கப் பெற்றவர்.

2. ஒரு இருடி. இவர்தேவி வசுமாலை. இவள் புத்திரனில்லாது கீரி வளர்த்தனள். இக்கீரியை வளர்த்துவருகையில் புத்திரன் பிறந்தனன். அப்புத்திரனைத் தொட்டிலில் வளர்த்தி கீர்க்குச்செல்ல ஒருநாகம் தொட்டிலில் இறங்குவதைக் கீரிகண்டு பாம்பைத் துண்டித்துத் தன்னை வளர்த்தவளிடம் சென்றது. வசுமாலை கீரி குழந்தையைக் கடித்துவிட்டதென எண்ணிக் கீரியைக் கொன்று வீட்டில்வந்து பார்க்கப் பாம்பு இறந்திருக்கவும் குழந்தை உயிருடன் இருக்கவுங்கண்டு மனமடைந்து தான் இறக்கத் துணிகையில் சிவமூர்த்தி தரிசனந்தந்து இவளைநோக்கி நீமுற்பிறப்பில் கீரி. உன்னைக் கீரியருக்கொண்டிருந்தவள் கொன்றதனால் நீயுமிப்பிறப்பில் பழிவாங்கினை வரக்கூறி மறைந்தனர். இவளும் தன்குழந்தையுடன் சுகமே வாழ்ந்தனள்.

மூஷப்பாடியார் — அறிநெறிச் சாரதூலாசிரியர்.

மூஷையதரையன்—ஒருபிரபு. இவனைக்கண்ணபுரத்துத் தூது "இன்றல்லென்னின் னுயிரை நீபெறுவையின்றைக்கு, நின்னு வரிலதுவு மேறிவை—வென்றி, மூனையாக்கலவி நேயங்க வரலெல்லாம், நினையாயோ நெஞ்சத்தே" எனப்பாடினள்.

மூனையடுவார்நாயனார் — இவர், சோணாட்டில் திருநாகேச்சுரத்தில் வேளாளர்குலத்தில் திருவவதரித்துப் பகைவர்களேவென்று வரும் பொருள்களைச் சிவன்டியவர்களுக்குக் கொடுத்துச் சிவன்திருவருளால் முத்தியடைந்தவர்.

மூன்றுறையரையர் — பழமொழி நூலாசிரியர். இவர் சை இவர் மூன்றுறை என்னும் ஊருக்குத் தலைவராக இருக்கலாம். இவரது பாடலில் "மூன்றுறைமன்னவன்" என்றிருத்தலின். இவர் கடைச்சங்கத்தார் வழிக்கவர்.

மூடிகாசுரன் — 1. திரிலோகங்களையும் வதைத்திருந்த அசுரன். இவன் சிவமூர்த்தியால் இறந்தனன்.

2. கம்சனுக்குத் துணையான அசுரன். இவன் மல்லயுத்தத்திற்குப் பலராமர்மீது ஏவப்பட்டுத் துணைவருடன் உதையுண்டு இறந்தவன்.

மூகாசுரன்—1. துரியோதனனுக்குச் சிநேகமுடைய அசுரன். அருச்சுனன் தவத்திலிருக்கையில் துரியோதனன் இவனையழைத்து அருச்சுனனை வதைக்க ஏவினன். இவன் பன்றியுருக்கொண்டு அருச்சுனனிடம் சென்று தவத்திற் கிடையூறுசெய்கையில் சிவமூர்த்தியாலும் அருச்சுனனாலும் கொலைசெய்யப்பட்டவன்.

2. கொல்லாபுரியில் சக்தியாற் கொல்லப்பட்ட அசுரன்.

மூகாம்பிகை — கைபர்வதத் தெழுந்தருளியிருக்கும் சத்தி.

மூசைகடபிள்ளையார்—இவர் குமாரக்கடவுளின் அவதாரம். ஒருமுறை கடைச்சங்கத்துப் புலவர்கள் தாம்பாடிய செய்யுட்களை ஒவ்வொருவரும் அதிகமாக மதித்துவரம்பு அறியாது இருக்கையில் அவற்றின் உயர்வு தாழ்வுக்களை அறிய எண்ணிச் சொக்கநாதமூர்த்திகளை வேண்டினர். சொக்கநாதர் புலவர்தமை நோக்கி தனபதியும் குணசாலினியும் செய்ததவத்தால் குமாரக்கடவுள் அவர்களிடம் அவதரித்திருக்கின்றனர். அவனிடஞ்சென்று உமது செய்யுட்களைக்கூறி எல்லைகாண்க என்றனர். புலவர் அவ்வகை சென்று மூங்கைப் பிள்ளையாரை வணங்கி அவர் சந்நிதிமுன்கூறப் பிள்ளையார்புலவர்க்குச் சமிஞ்கையால்வரம்புஅறிவித்தனர். இவர் மூங்கைப் பிள்ளையாகப் பிறந்த காரணம் சிவமூர்த்தி தமதுதேவியாருக்குச் சரஸ்வதி ரோபதேசஞ்செய்கையில் பிராட்டிஅதில் பராமுகமாக இருந்ததைக்கண்டு சாபமிட்டனர். இச்சாபங்கேட்ட குமாரக்கடவுள் பொருது சாஸ்திரங்களைக் கடலில் இட்டுச் சிவமூர்த்தியால் வணிகர் குலத்தில் ஊமையாய்ப் பிறக்கச் சாபமேற்றனர்.

மூடன்—ஒரு தயித்தியன், இருடிகையைக் காண்க.

மூதெயினனூர்–கடைச்சங்கமருவிய புலவர்.

மூதேவி–1. இவள் முதலில் ஆதிசக்தியினிடந்தோன்றி இரண்டாமுறை திருப்பாற்கடலில் பிறந்தவள். இவள் காளாஞ்சனநிறமும், சர்ப்பாபரணமும், கழுதைவாகனமும் உடையவள். (சுப்ரபேதம்.)

2. மூத்தாளைக் காண்க. கணவன்துப் ரபன், எனவும் பாதாபுத்திருப்பன் என வுங்கூறுவர்.

மூத்தாள்—பாற்கடலிற் பிறந்தவள். இவள் ஆத்மாக்களுக்குச் சோம்பல்முதலிய வரு விப்பவள். வருணன் தேவியென்பர். இவள் இலக்குமணர் வனவாசஞ்செல்லு கையில் கங்கைக்கரையில்வந்து உறக்கப் உண்டாக்க இலக்குமண ரிவளை நோக்கி வனவாசத்திற்குப் பிறகு வருக என ஆவர் கட்டளைப்படி (கசை) வருஷம் பொறுத்து வந்தவள். இவளுக்கு வாகனம் கழுதை, ஆயுதம், துடைப்பம், கொடி, காகம்.

மூருசி—பிருடியைக்காண்க.

மூர்க்கநாயனார்—இவர் தொண்டைமண்ட லத்தில் திருவேற்காட்டில் வேளாளர் குலத்தில் அவதரித்துச் சிவனடியவர்க்கு அமுதுபடைக்கும் நியமம்பூண்டு வருகை யில் செல்வங்குறைந்து வருதல் கண்டு பொருள்இலாமையால் சூதாடிவென்று அந்தப் பொருள்கொண்டு தொண்டுசெ ய்து வேறு சூதாடுவாரின்மையால் பல தலங்களுஞ் சேவித்து அங்குச் சூதாடி வென்று அப்பொருளை அடியவருக்கிட் டுக் கும்பகோணஞ்சென்று சிவமூர்த்தி யைத் தரிசித்துச்சூதாடி முன்தாம்தோற் பதுபோற் காட்டிப் பின் அவர்களைத் தோற்பித்துப் பொருள்பெற்று அப்பொ ருளைத்தாம் பெருமல் பரிசனங்களால் எடுப்பித்துச் சிவனடியவர்க்கு அன்ன மிட்டுத் தாம் கடைப்பந்தியில் இருந்து அன்னம்புசித்து வருவர். தாம் சூதாடி வெல்கையில் மாறுபேசுவரேல் அவர்க ளைக் கையில் இருக்கும் சுரிகையால் குத் துங் காரணத்தால் மூர்க்கர் எனப் பெயர் பெற்றுச் சிலநாளிருந்து முத்தியடைந்த னர்.

மூர்க்கருஷி—ஒரு இருடி சிவனடியவர்.

மூர்த்தம்—(அ) நீர், நெருப்பு, வாயு, ஆகா யம், சூரியன், சந்திரன், ஆன்மா.

மூர்த்தாண்டான்—சிவகணத்தலைவன்.

மூர்த்தி—தக்ஷனுக்குப் பிரசூதியிடம் உதித்த குமரி. யமன் தேவி. தருமப்பிரசா பதியின் தேவி யெனவுங்கூறுவர். இவ ளிடம் விஷ்ணு நாராயணராக அவதரி த்தனர்.

மூர்த்திநாயனார் — இவர் பாண்டிநாட்டில் மதுராபுரியில் வைசியர்குலத்தில் அவத ரித்தவர். இவர் நாடோறும் சோமசுந்த ரக்கடவுளுக்குச் சந்தனக் காப்பிடச் சந்தனமரைத்துக் கொடுத்து வருவாராயி னர். இவ்வகையிருக்கையில் கருநாடக தேசத்தரசன் பாண்டியனை வென்று அந் நாட்டைக் கவர்ந்து சமணசமயத்தவர் க்கு உட்பட்டு அந்நாட்டவரையும் அச் சமயத்தவர்கட்கு உட்படுத்த எண்ணி நாயனரை அவ்வழிப்படுத்த, நாயனர் சந்தனக்கட்டை வாங்குங் கடைகளில் சந்தனக்கட்டை கொடாதிருக்கக் கட் டளையிட்டனன். இதனால் நாயனர் மனம் வருந்திச் சந்தனக்கட்டை கிடையாவிடி னும் அதனையுரைக்குங் கைக்கு மூட்டி ல்லையெனத் தேறிச் சந்தன க்கல்லில் தமது கரத்தை அதிலுள்ள மூளை யொழு கும்வரையில் உரைத்தனர். சிவமூர்த்தி இவரைநோக்கி அன்பனே இவ்வகை புரி யாதே, உனக்கு இடுக்கண் செய்தவன் மாள்வன். நீ அரசனுக இருந்து சைவசம யத்தை வளர்த்து நம் உலகடைகஎன்று திருவருள்புரிந்து மறைந்தனர். உரைத்த கையும் வளர்ந்தது. மறுநாள் அரசன் இறக்க மந்திரியர் அரசனுக்குச் செய் வகை செய்து புத்திரனில்லாமை யால் யானையைக் கண்கட்டிவிட அது சொ க்கநாதர் சந்நிதியில் இருந்த மூர்த்திநாய னரைஎடுத்து முடியிலிட்டுச்சென்றது. இவர் சொற்படி மந்திரியர் விபூதி ருத் ராக்ஷமே திருமுடிசூட்டுந் திரவியமாகக் கொண்டு முடிசூட்டினர். இவ்வகை மூர் த்திநாயனர் நெடுங்காலம் அரசாண்டு முத்தியடைந்தனர்.

மூலகன்—(சூ.) இக்ஷ்வாகு குலத்து அச்ம கன் குமரன். பரசிராமரால் அழிந்த சூர்ய வம்சம் தோன்றுவதற்கு மூலமாயிருந்த படியால் இவனுக்கு மூலகன் எனவும், பரசிராமரால் அழிவுநேராதபடி பெண் கள் இவனைக் காத்திருந்ததால் நாரீகவ சன் எனவும் பெயர்பெற்றவன். இவன் குமரன் தசரதன்.

மூலம்—(ம) கண்டங் கத்திரிவேர், சிறுவழு துணைவேர், சிறுமல்லிவேர், பெருமல்லி வேர், நெருஞ்சிவேர். இவை சிறு பஞ்ச மூலம். வில்வவேர், பெருங்குமிழ்வேர், தழுதாழைவேர், பாதிரிவேர், வாகைவேர், இவ்வைந்தும் பெரும்பஞ்சமூலம் என் பர்.

மூலன்—திருமூலநாயனரைக் காண்க.

மூவன்—இவன் சித்தரசன். பரசுதராமை யின், பெருந்தலைச் சாத்தனாரால் இகழ் ந்து பாடப் பெற்றவன்.

மூவாயிரவர்—சூரபன்மன் குமரர். இவர்கள் விஜயன் எனும் இலக்கவீரனால் கொல்லப் பட்டவர்.

மூவேந்தர்—சேரசோழ பாண்டியர். இவர் களின் தசாங்கமாவன : முறையே மலை-கொல்வி, நேரி, பொதிகை. நாடு-குட நாடு,புன்னாடு, தென்னாடு. நதி-பொருனை, காவிரி, வைகை. பதி-கருவூர், உறையூர், மதுரை. முரசு-மங்களம், வெற்றி, கொடை, கொடி - வில், புலி, மீன், ஊர்தி - கனவட்டம், பாடலம், கோரம். தமிழ்-இயல், இசை, நாடகம். மாலை-பனை, ஆத்தி, வேம்பு.

மூஷிகம்—1. திருவனந்தபுரம், கொச்சி ராச்சியம் சேர்ந்த நாடு.

2. சௌபரியின் மனைவியைக் கைப்பற்றி அவரால் மூஷிகமாகச் சபிக்கப்பட்டுக் கடையில் விநாயக வாகனமான வன்.

மூஷிகாதன்—கத்ருதநயன் நாகன்.

மெக்ஸிகோமதம் — அமரிக்காவிலுள்ள மெக்ஸிகோ தேசத்திலுள்ளவர்கள் ஆதி காலத்தில் சூரியனையும் பக்ஷிகளையும் பூசித்துக்கொண்டிருந்தனர். மெக்ஸி யென்னும் தரும சாஸ்திரி பிறந்த பிறகு கூறிய விதம் எவ்வாறெனில் விட்ஜலி, புட்ஜலி என்னும் தேவன் ஆதியில் பக்ஷி உருவங் கொண்டு ஒருபர்வத சிகரத்தில் உட்கார்ந் திருந்தனன். அப்பக்ஷி உருக்கொண்டவன். இருந்த ஸ்தலத்தில் மெக்ஸிகோ என்னும் நகரம் நிருமிக்கப்பட்டது. பின்னும்பயங்கரமான டியஸ்என்னுந்தேவன் ஒருவன் உண்டு. அவனுக்குலோகமேசிங் காசனம். பூமிமுதலாகிய பாக்ய தெய்வங்களும்கூமாம்முதலாகிய துஷ்கர்மதேவதைகளும் உண்டு என்பன். ஆகாரம்-பூமியும் இவர்களுக்குத் தேவதையாகையால் பூமிக்கு நரபலியிடுவர். இவர்களின் தேவாலயங்களில் மனிதர்களின் மண்டை யோட்டைத் தொங்கவிட்டிருப்பர். பாம்புகளைப் போஷிப்பர். பூசாரிகள் அதிகலேத்துடன் பூசிப்பர். இவர்களுக்கு உபவாச விரதங்களுண்டு; தெய்வங்களுக்கு உற்சவாதிகள் செய்வர்; இவர்கள் கல்யாணங்களில் தலையை மொட்டையிட்டுக்கொள்ளுவர். இவர்கள் மறு பிறப்பு, தேவ தண்டனை உண்டென்பர்.

மெய்கண்டதேவர் — திருப்பெண்ணாகடத்தில் சைவ வேளாளர் குலத்திற் பிறந்த அச்சுதகளப்பாளர் என்பவர் நாடோறும் புத்திரப்பேறு வேண்டித் தம் குலக்குரு வாகிய சகலாகம பண்டிதரை வணங்கிக் கூற அவரும் ஆளுடைய பிள்ளையார்அருளிச்செய்த திருமுறையில் கயிறு சாத்தினர். அதில் "கண்காட்டு நுதலானும்" எனுந் திருப்பதிகத்தில் "பேயடையா பிரிவெய்தும்பிள்ளையினேனை,வாயினவேவரம்பெறுவரையுறவேண்டாவொன்றும், வேயினதோளுமைபங்கன்வெண் காட்டுமூக்குளநீர், தோய்வினையாரவர்தம் மைத்தோயாவாந்தீவினையே." என்னுந் திருப்பதிகமுதிக்க அதன் பொருளை ஆசிரியர் தெரிவிக்கத் தெரிந்து அவ்வாறு சுவேதாரண்யஞ் சென்று முக்குளநீர் மூழ்கிச் சிவபூசை செய்து வருகையில் சிவ பெருமான் ஒருநாள் கனவின்கண் எழுந்தருளி உனக்கு மகவைத் தருகிறோமென்று உருக்கரந்தனர். பின்னர் சிலநாளிருந்து தம்மூருக்கு மீள்கையில் அவர்தம் காதலியாரிடத்துக் குழந்தை அவதரித்தது. தாய்தந்தையர் இருவரும் குழந்தையைச் சுவேதவனப் பெருமாள் எனப் பெயரிட்டு வளர்த்துவந்தனர். இவ்வாறு வளர்த்துவருகையில் பத்தினியின் சகோதரர், திருவெண்ணெய் நல்லூர் காங்கேயபூபதி இவர் வீட்டிற்குவந்து அக்குழந்தையைத் தாம் வளர்ப்பதாய் எடுத்துச்சென்று வளர்த்துவந்தனர். இக்குழந்தை வீதியில் மணலைச் சிவலிங்கமாகச் செய்து அர்ச்சித்துத் தியானத்திலிருக்கையில் அவ்வழிவந்த பரஞ்சோதிமுனிவர் இக்குழந்தையின் பரிபாகத்தை நோக்கிச் சிவமூர்த்தியின் செயல்களை ஞானதிருஷ்டியால் அறிந்து இவர்க்குச் சிவதீக்ஷை செய்து சுவேதவனப் பெருமாள் எனத் தீக்ஷாநாமம் இட்டுத் தாம் சந்தானபரம்பரையிற் கேட்ட சிவஞானபோதத்தினை அருளி அதற்குப் பொருள் அருளிச்செய்து இச்சிவஞான போதத்தினைத் தமிழிற் செய்கஎனக் கட்டளையிட்டுச் சென்றனர். மெய்கண்டதேவர் ஐந்துவயதில் பூஜாவிசேஷங்களை அறிந்து திருவெண்ணெய் நல்லூர்ப் பொல்லாப் பிள்ளையார் வேதசிவாகமங்களை நன்கு போதிக்கப் பயின்று சிவஞான போதத்திற்குப் பொல்லாப்பிள்ளையார் அருளிச்செய்த சூர்ணிகையைக் கொண்டு தமிழில் சிவஞான போதமும் அதற்கு வார்த்திகஉரையும் இயற்றினர். இவ்வகை மெய்கண்டதேவர், பொல்லாப் பிள்ளையாரிடம் சாஸ்திராப்பியாசம் செய்துவருவதை ஊரார் யாரும் அறியாது ஐயோ இப் பிள்ளை ஊமையாய் இருக்கின்றதே என விசனப்பட்டிருந்தனர். இவ்வகை இருக்கையில் இச்செய்தியைப் பொல்லாப்பிள்ளையாருக்குப் பூசைசெய்யும் சிவத்துவசர் ஒருநாள் தாம் வழக்கப்படி பூசைமுடித்துச் செ

ன்று மீண்டு தரிசனஞ்செய்தமாக வருகையில் கோயிலுக்குள் சந்தடிகேட்டுச் சென்றுபார்க்கையில் ஊமைக்குழந்தை பிள்ளையாரிடம் ஆகம சமாதானங்களுடன் சாஸ்திரபாடம் கேட்பதைக்கேட்டு ஆச்சரியமடைந்து ஊரிலும் அப்பிள்ளைக்கு உரியாரிடத்தும் அறிவித்தனர். பிள்ளைக் குரியவர் ஆதிசைவரைநம்பாமல் தாங்களே சென்று நேரில்கண்டு விநாயகரைவேண்டிக் குழந்தைபேசஅருள்பெற்றுவந்தனர். இச்செய்தி ஊர்முழுதும் பரவியது. இது நிற்க, சகலாகமபண்டிதர் திருவெண்ணெய்நல்லூரில்இருந்ததமதுமாணாக்கர்வேண்டுகோளின்படி அவ்விடம்வந்து வேதசிவாகமங்களைப் போதித்துவருகையில் மெய்கண்டதேவர் அவரது மாணாக்கரைக் கண்டு அழைத்து அதில் அருமையான பாகங்களை வினவிப் பொருள் கேட்க அவர் கூறுததால் அதற்குப் பொருள் கூறிவருவர். இவ்வகை நாடோறும் சகலாகமபண்டிதர் மாணாக்கர்; மெய்கண்டதேவரிடம் சென்று சகலாகமபண்டிதரிடம் போதலை நீங்கியதைக்கண்ட பண்டிதர்மெய்கண்டதேவரிடம்பொறாமையால் வந்து ஆணவமல லக்ஷணங் கேட்டனர். மெய்கண்டதேவர், சிவாசாரியரின் அதிதீவிர நிலையறிந்து சகல தீக்ஷைசெய்து அவ்வினவிற்கு விடை அவரே அறிய அதுக்கிரகித்தனர். இதனால் சகலாகம பண்டிதர் மெய்கண்டதேவர் திருவடிகளை வணங்கிநின்றனர். மெய்கண்டதேவர் அவர்க்கு அருணந்திதேவரென தீக்ஷாநாமம் புனைந்து தாம்செய்த சிவஞான போதத்தையும் பொல்லாப்பிள்ளையார் அருளிச்செய்த சூர்ணிகையையும் அருளிச்செய்து இதனை உலகத்தவர் எளிதில் உணரும் வண்ணம் ஒருநூல் செய்க என்றனர். இவருக்கு மாணாக்கர் நாற்பத்தொன்பதின்மர். அவர்களுள் சிவஞான சித்தி இயற்றியவர் அருணந்திசிவாசாரியர். உண்மைவிளக்கங் கூறியவர் திருவதிகை மனவாசகம் கடந்தார்.

மெய்ப்பரிசம்— (அ) ஊன்றல், கட்டல், குத்தல், தடவல், தட்டல், தீண்டல், பற்றல், வெட்டல் இவை மெய்ப்பொறிகளால் செய்யப்பட்டன.

மெய்ப்பொருள்நாயனார்—இவர் சேதிநாட்டுத் திருக்கோவலூரில் அரசு செலுத்திக் கொண்டிருந்தவர். இவருடன் ஒருபகைவன் போர்செய்து தோல்வியடைந்து இவரை வஞ்சனையால் வெல்லஎண்ணிச் சிவனடியவர் வேடங்கொண்டு சுரிகையை மேல் வஸ்திரத்தால்மூடிப் புத்தகம்போலெடுத்துக்கொண்டு அடியவர் திருக்கோலமே மெய்ப்பொருள் எனக்கொண்ட மெய்ப்பொருள் நாயனாரிடம்வந்து உனக்கு ஞானோபதேசம் செய்யக் கருதினேன் என்றனன். நாயனார் இவன் கூறுவதுமெய்யென நம்பி வணங்கி நிற்கையில் கொலைசெய்தனன். அந்தவேளையில் நாயனருக்கு அருகிருந்த தத்தன் இவனைக் கொலைசெய்ய முயல்கையில் இவர் சிவனடியவர் எனத்தடுத்துச் சிவத்தியானத்தால் முத்திபெற்றவர். இவர் வழியில் சுதர்மன் வம்சம் உண்டாயிற்று. தெய்வீக அரசனைக்காண்க. இவர்காலம் ஔவையார் காலமாக இருத்தல்வேண்டும். தந்தை தெய்வீக அரசன். தாய் சோழன் குமரியாகிய பொன்மாலை.

மேககண்—உடுண்டபெனைக் காண்க.

மேகசுவாதி—சிபௌலகன் குமரன். இவன் குமரன் அடமாகன்.

மேகநாதன்—இந்திரசித்திற்கு ஒருபெயர். இந்திரசித்தைக் காண்க.

மேகம்—(எ) சம்வர்த்தம், ஆவர்த்தம், புட்கலாவர்த்தம், சங்காரித்தம், துரோணம், காளமுகி, நீலவருணம், இவை முறையே மணி, நீர், பொன், பூ, மண், கல், தீ பொழியும்.

மேகபுஷ்பம்—கிருஷ்ணன் தேர்க்குதிரைகளில் ஒன்று.

மேகப்பிரஷ்டன்— பிரியவிரதன் பேரன். கிருதபிருஷ்டன் குமரன்.

மேகப்பி நக்ஷியன்—சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

மேகமலன்—கல்கியின் குமரன்.

மேகமாலி—சண்முக சேநாவீரன்.

மேகமாலினி—மேகவாகனன் மனைவி.

மேகரதன்—ஒரு அரசன். சுமதியின் தந்தை, தேவி சுமங்கலை.

மேகலம்—நருமதையடுத்த தேசம்.

மேகலன்— விந்தியபர்வதத்திற்கு அருகிலிருந்த இருடி.

மேகவாகனன்—1. அற்புதமணியைப்பார்.
2. இந்திரனுக்கு ஒருபெயர்.
3. சுரேந்திரகாந்த அரசன்.

மேகவாகனகற்பம்—இக்கற்பத்தில் விஷ்ணு சிவமூர்த்தியை மேகவருக்கொண்டு (500.) வருஷந் தாங்கிப் படைப்புத்தொழிலடைந்து பிரமன் முதலியவரைப் படைத்தனர். (காஞ்சிப்புராணம்.)

மேகன்—1. ஒருஅசுரன். சோதிடரைப் போல் வந்து மகோற்கடமூர்த்தியின் கழு

த்தில் வஞ்சகமுத்து மாலையை யிட்டு அதன் சுவாலையால் தானே இறந்தவன்.

2. இராவண னுதரில் ஒருவன்.

3. சண்முகசேனாவீரன்.

4. சூரபன்மன் சேனாவீ ரருள் ஒருவன்.

மேகனை—கர்பக்னன் குமரி. கர்ப்பிணிகள் உண்ட அன்னத்தை நீக்குவதுடன் வயிற்றில் புழுக்களை உண்டாக்குபவள்.

மேதவழநி—ஒரு இருடி. இவர் குமரியைப் பலிமிபிடிக்கத் திருநறையூரில் பெருமாள் அவனைச் சபித்து இருடிக்கு அருள் புரிந்தனர்.

மேதவர்—சண்டாளனுக்கு வைதேகஸ்திரீயிடம் பிறந்தவர். (இவருக்குப் பாண்டு சோபாகர் எனவும் பெயர்) உத்யோகம் மூங்கில்வேலை.

மேதஸ்—ஒருமுனிவர். சுரதனுக்குத் தேவி மந்திரம் அருள்செய்தவர்.

மேதா—தருமன் என்னும் மதுவின்தேவி. தக்ஷன் குமரி.

மேதாகேதையர்—வசவர் மடத்தில் இருந்த சிவனடியவர். இவர் உயிர்நீங்குகையில் வசவர் பிரிவாற்றாது தாமும் தேகம் விட்டனர். இதனைக்கண்ட மடிவாலமாச்சையர் சிவமூர்த்தியைத் தியானித்து இருவரையும் பிழைப்பித்தனர்.

மேதாதிதி — 1. பிரியவிரதனுக்குப் பெரிஹஷ்மதியிடம் பிறந்தகுமரன்

2. கண்ணுவர் குமார். இவர்க்கு நிதேயு, விருக்குவா முதலிய பிராமணர் சகித்தனர்.

மேதாவி—1. சுதையின் குமரி.

2. இல்லறத்திலிருந்து நன்மையடைந்த ஒருவேதியன்.

3. சுனையன் குமரன். இவன் குமரன் நிருபஞ்சயன்.

மேதிகீகண்ணன்—வீரமாயேந்திரத்து வடதிசைக் கோபுரத்துவாயிற் காவலாளி அசுரன்.

மேதிமாமுகன்—சூரபதுமனுக்கு மந்திரி.

மேதினி—மதுகைடவரைக் காண்க.

மேலத—1. ஒரு இருடி.

2. தக்ஷனுக்குப் பிரசூதியிடம் உதித்த குமரி. இயமன் தேவி.

3. சீர்க்காரியின் குமரன், சீர்க்காரியைக் காண்க.

மேலதயதிதி — ஒருருஷி, அசங்கனைக் காண்க.

மேரு—1. நிடதத்திற்கு வடக்கு (கூ000) யோசனைக்கு அப்பால் உள்ள மகாபர்வதம். இதன் விஸ்தாரம் (கூஉ00) யோசனை இது தேவர்கள் இருக்கை. சிவமூர்த்தியால் ஒருகாலத்துத் தனுவாகத் தாங்கப்பெற்றது. பொன்னிறமுடையது. ஆயிரம் சிரங்களையுடையது. வாயுவால் மோதஅசைவற்று இருந்தது. நவக்கிரகங்களாலும் மற்ற நக்ஷத்திரங்களாலும் நாடோறும் வலஞ்செய்யப் பெற்றது. குலகிரிகளால் சூழப்பெற்றது. வாயுவும் ஆதிசேடனும் மாறிகொண்டு முடியைத் தாக்கவும் காக்கவும் நின்றபோது வாயுவால் மூன்று சிகரங்களை இழக்கப்பெற்றது. சாபத்தினால் பருக்கைபோல வாரியெறியப் பெற்றது. கணேசர் கொம்பாய்ப் பாரதம் எழுதப்பெற்றது. ஒரு காலத்து விந்தமலை இதனுடன் மாறுகொண்டு உயர்ந்து அகத்தியரால் பூமியில் அழுந்தியது. இதைத் தெய்வ வடிவாகக் கூறுவர். உருவம், நான்கு சிரம் எண்டோள். இது உக்ரருமாரனால் அடியுண்ட பொழுது, பாண்டியனுக்கு இவ்வுருவத்துடன் வெளிப்பட்டுப் பொன்னைறை காட்டியது. பூமிக்கு இரிசு என்பர்.

2. சுரப்பிரசாபதியின் தேவி.

3. ஆயதியின் தந்தை. தாதா வென்னும் பிருகுபுத்திரனுக்கு மாமன்.

மேருசாவர்ணி—இமயமலையில் பாண்டவர்க்குத் தருமம் உபதேசித்தவர். ஒரு மனுவாயிருக்கலாம்.

மேருதேவி—நாபியின் மனைவி.

மேருமந்தரபுராணம் — இது சிம்மசேன மகாராஜனும், இராமதத்தையும் செய்த தவத்தாற்பிறந்த சிம்மசந்திரன், பூரண சந்திரன் என்னும் குமாரும், சத்திகோடன் எனும் மந்திரி வசப்பட்டுத் தீமை செய்து பல பிறவிபிறந்து பின் சுவர்க்கமடைந்து மீண்டும் பூமியிற்பிறந்து முத்திபெற்றதும் மந்திரி நரகமடைந்ததுமாகிய சரித்திரத்தைக் கூறுவதும், விமலதீர்த்தங்கருடைய கணதரர்களாகிய மேரு, மந்தர் என்பவர்களின் சரிதங்களை விரித்துக் கூறுவதுமாகிய தமிழ்ச் சைநநூல். இந்நூலாசிரியர் வாமனசாரியர்.

மேலையகத்தாழ்வான் — நாதமுனிகளிடம் பண்ணுடன் பிரபந்தமோதிய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்.

மேல்கோட்டை—மைசூருக்கு அருகிலுள்ள பட்டணம். இவ்வூர் மலையில் விஷ்ணுஆலயம் இருக்கிறது.

மேனகை—1. காசிபருக்குச் சுரபியிடம் பிறந்தவள்.

2. விச்வாமித்திரன் தவத்தைக்கெடுத்து அவனுடன்கூடிச் சகுந்தலையைப் பெற்றவள்.

3. ஒருமுறை சாபத்தால் மானுருக்கொண்டு திரிகையில் வேடனால் துரத்தண்டு வேதாரண்யதீர்த்தம் படிந்து நல்லுருப்பெற்று விசுவாமித்திரரைக்கூட முயன்று அவரால் கிழவருப்பெறச் சாபம் அடைந்து அத்தீர்த்தம் படிந்து தூய்மைபெற்றவள். (வேதாரண்யபுராணம் திருவாரூர்ப்புராணம்).

4. விசுவாவசு என்னுங் கந்தருவனைப் புணர்ந்து பிரமத்வரையைப் பெற்றுத் தூலகேசர் ஆச்சிரமத்தில் இட்டுச் சென்றவள்.

5. மேருவின் பெண்.

மேனை—1. இமவான் தேவி. பார்வதியாரைப் புத்திரியாகப் பெற நோற்றவள்.

2. பஞ்சகன்னியரில் ஒருத்தி.

3. மைநாகத்தின் தாய்.

மேஷவிருஷணன்—இந்திரன். அஹல்லையைப் புணர்க்கண்ட கௌதமமுனிவர் கோபத்தால் அவனது விருஷ்ணம் அறுந்துவிழச் சபிக்க அவ்வாறு அற்ற விருஷ்ணத்திற்குப்பதில் மேஷத்தின் விருஷ்ணத்தைத் தேவர் பொருத்தி வீர்யவந்தனுக்கினர். அதுமுதல் இப்பெயர் அவனுக்குண்டாயிற்று. (சிவ மகாபுராணம்).

மைத்திரி—தக்ஷனுக்குப் பிரசூதியிடம் உதித்த குமரி. யமன் தேவி.

மைத்திரேயர்—குசிலவர் குமரர். இருடி, பராசர் மாணாக்கர். இவர் துரியோதனனுக்கு நீதிகூறத் துரியோதனன் மறுத்தமையால் கோபித்து வீமன் கதையால் சாகச் சபித்தனர். வியாசருக்கு நண்பர் விதாருக்குத் தத்துவம் உபதேசித்தவர்.

மைத்திரேயன்—வைதிரேயனுக்கு அயோகவ ஸ்திரீ இடத்து உதித்தவன். இவனுக்குக் குடும்பாண்டிஎனவும்பெயர். இவனுக்கு விடியற்காலம் மணி அடித்திக்கொண்டு அனைவரையும் துதிப்பது தொழில். (மநு.)

மைந்தன்—கிட்கிந்தையில் இருந்த வாகரன். அச்வநிதேவராய்ப் பிறந்தவன். சுக்ரீவன் சேநாபதியரில் ஒருவன்.

மைந்நாகம்—ஒருபர்வதம். இமயத்திற்கும் மேருவிற்கும் பிறந்தகுமரன். இந்திரனுக்குப் பயந்து வாயுவின் சகாயத்தால் கடலில் ஒளித்து அநுமன் இலங்கை மேற் செல்லுகையில் ஒரு வியாஜமாகத் தடுக்க எண்ணி எதிரில் இருந்து அவனால் தலைகீழாகத் தள்ளப்பட்டுப் பிராமண உருக்கொண்டு (தனக்குக் கடலிற் செல்ல உதவிய வாயு புத்திரன் ஆதலால் செய்ந்நன்றி மறவாது) எதிரில்நின்று தங்க இடம்தந்து மீளுகையிலும் தன்னிடம் தங்கிப்போக வரம்வேண்டிப் பெற்றது.

மைந்நாகன்—மேனைபுத்திரன். பித்ருக்களைக்காண்க.

மொழி—(ரு) மெய்கூறல், புகழ்கூறல், பழிகூறல்.

மோகவதி—மோகவந்தன் பெண்.

மோகவந்தன்—நிருகன் வம்சத்தரசன்.

மோகமானக்கடலார்—கடைச்சங்கமருவிய தமிழ்ப்புலவர்.

மோகனங்கி—களமேகருக்குரிய தாசி. இவள் சரிதையைக் களமேகரைக் காண்க.

மோகினி—1. இவ்வுருவத்தைஜகன்மோகினியவதாரம் எனவும் கூறுவர். அமிர்தமதனகாலத்தில் தேவாசுரர் இருவரும் அமிர்தம் கடைந்தனர். அசுரர் அமிர்தம் உண்ணில் தேவர்க்கு நீங்காத் துன்பம் உண்டாம் என நினைத்த விஷ்ணுமூர்த்தி அவர்களுக்கு அமிர்த விருப்பொழியத் தாம் மோகினியெனும் பெண்ணுருக்கொண்டு அமிர்தம் தேவர்க்குப் பங்கிடுகையில் அசுரர் இவ்வுருவத்தைக்கண்டு மயங்கியிருந்தனர். அசுரர்களுள் இராகு கேதுக்கள் இருவரும் வேற்றுருக்கொண்டு அமுதம் புசிக்கத் தேவர்கூட்டத்தில் இருந்தனர். அவர்களை இன்னவர் என்று அறிந்த மோகினி சட்டுவத்தால் புடைத்தனள்.

2. தாருகவனத்து இருடிகளை மயக்க அழகிய பெண்ணுருக்கொண்டு சென்ற விஷ்ணுவின் திருவுரு.

3. பஸ்மாசுரன் பொருட்டு அவனை மயக்கிச் சிவமூர்த்தியைக்கூடி அரிகரப் புத்திரனைப்பெற்ற விஷ்ணுவின் திருவுரு.

4. திருமகள் தன்னிலும் அழகுள்ளார் இலர்என்று இறுமாந்திருந்த காலத்து அவ்விறுமாப்பைக் கெடுக்க எடுத்த விஷ்ணுவின் திருக்கோலம்.

5. மமகாரன் தேவி.

6. நிதியின் குமரி.

மோகூர்—பழையனென்னும் குறுநில மன்னனூர்.

மோசி—இடைச்சங்கத்துப் புலவருள் ஒருவர்.

மோசிகீரனார்—கடைச்சங்கத்துப் புலவருள் ஒருவர். இவர் சங்கமருவிய குலத்த

வராய் இருந்தாலும். சேரமான் தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறையைப் பாடியவர்.

மோசிசாத்தனார்—ஒரு தமிழ்ப்புலவர்.

மோதாதா — வேததரிசனன் மாணாக்கனாகிய ஒரு இருடி.

மோநக்கநீலுறையனார் — கடைச்சங்கமருவிய புலவருள் ஒருவர்.

மோளிதைமாரையர்—இவர் விறகுவிற்றுச் சீவித்து அதனால் வரும்பொருளால் சிவனடியவரை உபசரித்துவருவர். இவரது நிலையறிந்த வசவதேவர் இவரறியாது பொன்னைப் பெட்டகத்தில் மறைத்து மாரையர் வீட்டில் அன்னம் வேண்டிச் சென்று இட்டுவந்தனர். மாரையர் நடந்தவையறிந்து தாம்கொண்டு சென்ற விறகின்மீது நீர் தெளிக்க அவையனைத்தும் பொன்னாயின. அவற்றைச் சிவனடியவர்க்குக் கொடுத்தனர். இப்பொன்பெற்ற அடியவர் வசவருக்குக்கூற வசவர் இவரிடம்வந்து அபராத க்ஷமைவேண்டிச் சென்றனர்.

மௌகூர்த்திகர்—தருமன் முகூர்த்தமெனும் தேவகணத்திடம் பெற்ற தேவகூட்டத்தினர். இவர்கள் முகூர்த்தகாலாதிதேவதைகள் ஆன்மாக்கள் முகூர்த்தங்களில் செய்யப்படும் தொழிலுக்கேற்ற பலன் தருபவர்.

மௌத்கல்யர்—1. நளாயினியின் புருடனாகிய இருடி.

2. சாகல்யர் மாணாக்கர்.

மௌநேயர் — காசிபன் முனியென்பவள் வயிற்றிற்பெற்ற கந்தருவர்.

மௌர்வியர்—சந்திரகுப்த வம்சத்தவர்.

மௌல்கல்யர்—ஒரு மகருஷி, துர்வாசருக்கு அன்னமிட்டவர். அதிதி பூசைசெய்தவர். தேவலோகம் விரும்பாது மறுத்தவர்

மௌனதேசிகர்—தாயுமானவர்க்கு ஞானாசாரியர்.

மௌனுதிகவுடையார்—ஒரு குலாலன் அக்கிநோயால் இறந்த தன் குமரனை யாகபலத்தால் எழுப்பி அந்த யாகத்திற்குவந்த காளிதேவியிடம் தம் குலத்தவர், இனி இந்நோய் கொண்டார்க்குச் செம்மண்ணினால் சிங்கமுத்திரை யெழுதினால் அந்தநோய் நீங்க வரம்பெற்றவன்.

யக்கர்—தேவ சாதியரில் ஒரு வகுப்பினர், யாழ்வாசிப்போர்.

யக்கியசீலன்—சிவஸ்கந்தன் குமரன், இவன் குமரன் விசயன்.

யசசுதி—ருஷப தீர்த்தங்கருக்குத் தேவி.

யசுமானர் — ஆன்மாவை அதிட்டித்திருக்கும் சிவமூர்த்தம், இவரது சத்தி சர்வபூததமனி.

யசுர்வேதம்—இரண்டாவது வேதம், இது (கஅக) சாகைகளுடையது. இதற்குள்ள உபநிஷதங்கள், கடவல்லி, தைத்தீரியம், பிரமம், கைவல்லியம், சுவேதாச்வதரம், கர்ப்பம், நாராயணம், அமிர்தவிந்து, அமிர்தநாதம், காலாக்னி ருத்ரம், க்ஷுரிகை, சர்வசாரம், சுகரகஸ்யம், தேசோவிந்து, தியானவிந்து, பிரமவித்யை, யோகதத்வம், தக்ஷிணாமூர்த்தி, ஸ்கந்தம், சாரீரகம், யோகசிகை, ஏகாக்ஷரம், அட்சியம், அவதூதம், கரம், உருத்திர விருதயம், யோககுண்டலினி, பஞ்சப்பிரமம், பிராணாக்னிகோத்திரம், வராகம், கலிசந்தரணம், சாஸ்வதி, ஈசாவாஸ்யம், பிருகதாரண்யம், சாபாலம், அம்சம், பரமஅம்சம், சுபாலம், மந்திரிகை, நிராலம்பம், திரிசிகை, மண்டலம், அத்துவய தாரகம், பைங்கலம், பிட்சு, துரியாதீதம், அத்தியாத்துமம், தாராசாரம், யாஞ்ஞவல்கியம், கைட்டாயனி, முத்திகம், என்பன.

யசோதரகாவியம்—சங்கமருவிய சிறு காவியங்களில் ஒன்று. இது ஐந்து சருக்கங்களடங்கிய (320) செய்யுள்களைக் கொண்டது. இயற்றியவர் சைநமுனிவர்களில் ஒருவர்.

யசோதரன்—ஔதய தேயத்தில் இராசமாபுரமென்ற பட்டணத்தில் மாரிதத்தன் என்னும் அரசன் ஒருவன் இருந்தனன். அவன் வசந்தகாலத்துச் சோலைக்கண் செல்ல நகரமாக்கள் இக்காலத்துத் தேவி பூசை செய்ய வேண்டும் அல்லாவிடின் நமக்குத் தீதுவரும் என்றனர். அதைக் கேட்ட அரசன், தேவி சந்நதி சென்று எமதுதுன்பநீக்குக என்றுவேண்டிப் பலியின் பொருட்டு மயில், கோழி, பன்றி, ஆடு, எருமை முதலிய விரட்டை வருக வென்று சண்டகருமனை நோக்கி, மக்களிரட்டைக்கொணர்க என்றனன். இதைக் கேட்ட சண்டகருமன் மக்களிரட்டைகளைத் தேடநகரத்துள் சென்றனன். அந்த இடத்தில் சுதத்தாசாரி யென்போர் மாதவத்தோர் சூழவிருக்கையில் அபயருசி, அபயமதி யென்பாரும், அச்சுதத்தனை வணங்க, அவர் இவ்விருவரையும் நோக்கி நீங்கள் பசியால் வருந்தினீர் நும்பசி தீர்ந்து வருக என்றனர். அவ்வாறு பிக்ஷுக்களாய் வருவோரைச் சண்டகருமன் கண்டு, கொண்டுபோகத், தங்கையாகிய அபயமதி கலங்க அபயருசி யாக்கைநிலை

யின்மை, ஊழ்வலி, தாங்கள் சுதத்தரிடம் கேட்ட பழம்பிறப்பு, முதலிய வுணர்த்தி யவளது துன்பத்தை நீக்கி ஞானமுணர்த்த இருவரும் மனத்திடங்கொண்டு நின்றனர். இவ்வாறு நின்றவர்களைச் சண்ட கருமன் காளிகோயிற்கு முன்விட, மாரிதத்தன், இவர்களைக் காளிக்குப் பலியூட்ட வாள்கைக்கொள்ள இவ்விருவரும் மனநிலை சற்றும் தளராதவராய் நிற்கக்கண்ட அரசனும் மற்றவரும் இவர்களை நோக்கி இவ்வரசனீடு வாழ்க என வாழ்த்தக் கூறினர். இதனைக் கேட்ட அவ்விருவரும் புன்முறுவல் செய்து "மறந்தும் பிறவுயிர் கொல்லாது அறங்கொள் சித்தையுயுயிர்களிடத் தன்புபாரித்துப் பிறவிநீக்கும் அறமேற்கொண்டு புகழுடன் உலகத்தையாண்டு நீடு வாழ்க" என்றனர். இவ்வாறு கூறி நகைத்து நின்றவர்களை யரசன் கண்டு துன்பம் வரவும் அஞ்சாது நகைத்ததற்குக் காரணம் கூறுக என, இருவரும் வருவதுவரின் அஞ்சுதலில் பயனின்று. என்று, நாங்கள் முற்பிறப்பில் செய்த பாவத்தா லிவ்வாறு பல பிறவிகொண்டோம். இப்போது மன்னன் வாழ்க எனின் எப்பிறவியுறுமோ என்று அஞ்சினேமென, அரசன் கேட்டு உமது முற்பிறவி கூறுக என்று வாளைத் தரையிலிட்டுக் கேட்க, அம்மாரிதத்தனை நோக்கிக் கூறுவாரானர். அவந்தி நாட்டின் கண்ணுள்ள உஞ்சயனி புரத்தில் அசோகனீஎனும்அரசன் சந்திரமதி யென்பாளை மணந்து வாழ்ந்திருக்கையில் அவனுக்கு யசோதரன் எனும் ஒரு புத்ரன் பிறந்தனன். அவ்யசோதரன் பருவமடைந்து அழகமதியை மணந்து யசோமதி என்னும் ஒரு குமரனைப் பெற்றனன். இவ்வாறிருக்கையில் ஒருநாள் அசோகன் தனக்கு நரைவந்தது கண்டு இளமை முதலிய நிலையாமை யுணர்ந்து யசோதரனுக்கு ராஜ்ய மளித்துத் தவமேற்கொண்டனன். அரசடைந்த யசோதரன் பெரும் போகத்தில் மூழ்கி ஒருநாள் தன் மனைவியுடன் றுயிலுகையில், மனைவி யானைக்கூடத்திலிருந்துவந்த ஒருவீணைவொலிகேட்டு அவ்வீணை வாசித்தவன்மீது ஆசைகொண்டு விடிந்தும் அவன்மீது மனங்கொண்டிருத்தலை தோழிவாட்டத்தா லுணர்ந்து கேட்க, அரசி தன்னெண்ணங்கூற, தோழி கேட்டு, நற்புத்தி கூறவுங் கேளாதவளாய், தூதனுப்பக் குணவதியாகிய தோழி யவனிலகண்டுவந்து அரசியை நோக்கி ஈ ஆசைகொண்டோன், அங்கப் பழுதுள்ள அட்டகோணன் மகா விகார முள்ளவன் அவனைக்காணின் விகாரமுறுவாய் என்று உன்னினைவை அவனுக்குக் கூறுது வந்தனென்னைக் கேட்ட மூத மதி, எவ்வகையாயினுமாக, என்மனம் அவனிடஞ்சென்றது; அதனை முடியென்று தனியிடம் வருவித்துக் கள்ளப்புணர்ச்சி செய்து வருநாட்களில், இவள் தானிடம் பண்டுபோலிலாமையைக் குறிப்பாலறிந்த அரசன், ஒருநாள் பொய்யுறக்கங் கொண்டு அவள் சோரனிடம்போகையில் இவளுணர்ராவண்ணம் பின்சென்று காண்போமென்றுகாத்திருக்கையில் அமுதமதி வரக்கண்ட அட்டபங்கன், அவள் வேளை தாழ்த்து வந்ததுபற்றிக் கூந்தலைப்பற்றி யீர்த்து மோதியலைக்கச் சிறிதுவருந்தி, மீண்டும் அவள் வேண்டக் களித்தது கண்டு அரசன், வாளை யெடுத்து நோக்கி மீண்டும் இவ்வாள் வீரர்களை வெட்டத் தருந்த வாள், இது ஒரு பெண்ணிடத்தும், பெண் தன்மையுள்ளவனிடத்துமோ பயனுறுவதென்று உறையிலிட்டு அவளுக்கு முன் அணையில் வந்து படுத்து றங்கி யெழுந்து பழமைபோல் கொலுவிருக்கத், தேவியும் அருகில் வந்து இருந்தனள். அரசன் ஒருநாள் வினையாட்டாகத் தன் கையிலிருந்த நீலமலரால் அவள்மேல் வீச, அரசி சோர்ந்து மண்மீது வீழ்ந்து அருகிருந்தோர் சீதோபசாரஞ் செய்ய எழுந்தனள். இதனைக்கண்ட அரசனிவளுயிர் மலரினுல் எகலுற்றதென்று அசதியாடி மனத்தில் அரசைத் துறக்க எண்ணங்கொண்டு தாயை வணங்கித் தான் கண்டதீய கனவினை தெரிவிக்கத், தாய் காளிக்குப் பலியிடப் பணிக்க அவ்வாறேயைப்பசி மதியத்தில் அட்டமி வெள்ளிக்கிழமையில் உயிர்க்கொலைக் குடம்படாது மாவால் கோழியொன்றுசெய்து காளிக்குப் பலியிட, அது அரசன்முன் கூவிக்கொண்டு விழ அரசன் வாளை நெகிழ்த்து வருந்திச் சினதீகை பெற்றுத் துறவுடையுஞ் செய்தியைத் தாய்க்கு அறிவிக்க இதை யுணர்ந்த அரசன் மனைவி தானும் துறவு பூண்பதாய் மாயஞ்செய்து அரசனுக்கும் அரசன் தாய்க்கும் விருந்திட்டு விஷம் வைத்துக் கொலைபுரிந்து தன் மகனுக்கு மகுடஞ் சூட்டினுள். இவ்வினைவு கட்கெல்லாம் பூர்வகர்மம் காரணமென்று அபயருசி மாரிதத்தனுக் கறிவித்து அந்த யசோதரனும் அவன் தாய் சந்திரமதியும் பல பிறவியடைந்த விதத்தைக் கூறத் தொடங்கினன். முதலில் யசோதரன்

விந்தமலையில் ஒருமயிலின் வயிற்றில்முட்டையா யிருக்கையில் ஒரு வேடனால் மயில் கொல்லப்பட அதின் வயிற்றிலிருந்த முட்டையைக் கோழியிடம் வைத்துக் குஞ்சாக்கி மனைவியிட மளித்தனன். தாயாகிய சந்திரமதி அங்கரின் சேரியில் நாயாயினள். மயிலும் நாயும் வளர்ந்தபின் அரசனுக்கு அளிக்கப்பட்டு வளருகையில் யசோதாஞகிய மயில், தன் மனைவியட்ட பங்கனுடன் முயங்குதல்கண்டு அச்சாரன் கண்ணைக் குத்தி யொழித்தது. அதனால் அமுதமதிமுனிந்து கல்லால் மயிலெயினிய நாய்ப்பிறப்பு உற்ற தாய் மயிலைக் கௌவ அமுதமதி யதனை நாய் பெய்பலகையால் வீச அதுவும் இறந்தது. இரண்டாவது முள்ளம்பன்றியாய்ச் சந்திரமதி நாகமாய்,மூன்றாவது மன்னன் மீனாய்,சந்திரமதி முதலையாய், பின் ஆடாயினள். அரசன் அந்த ஆட்டின் வயிற்றில் ஆண் குட்டியாய்ப் பிறந்து தாயைப் புணரக் கண்ட ஒருவனால் கொல்லப்பட்டுத் தாய் வயிற்றில் தாதுவாய் இருக்கையில் வேட்டைக்குச் சென்ற அரசனால் தாய் கொல்லப்பட அவ்வாட்டின் வயிற்றிலிருந்த குட்டியைப் புலையன் அரசன் கட்டளைப்படி கொண்டு சென்று வளர்த்து வந்தனன். ஒருநாள் அரசன் வேட்டைக்குச் சென்றெறிந்த மிருகங்களில் எருமையைக் காளிக்குப்பலியிட, அந்தணர் இவ்வூன் ஆதபத்தி லுலர்ந்ததாதலால் சிரார்த்தஞ் செய்தலாகாதென்று விலக்கித் தகரின் தசை நன்றென, அரசன், நான் புலையனிடம் வளர்க்கவிட்ட ஆட்டின் கடாவைத் தருகளன அவ்வாறே கொண்டுவர ஆடு, அரசன் முதலியவரை நோக்கித்தன் பழம்பிறப் புணர்ந்து இவன் என் மகன், இவை யென் பொருள் இது என் பட்டணம், என்று பலவாறுகச் சிந்தித்தொழிந்து அரசன்மாளிகையில் மீண்டும், ஆடாகப் பிறந்தது. சந்திரமதி ஒரு எருமையாய் வணிகர்க்குப் பொதி சுமந்து சென்று உஞ்சயினி யாற்றிடை யிருக்கையில் அரசன்குதிரைவர அதனுடன் போர் புரிந்து குதிரையைக்கொல்ல, அறிந்த அரசன், அதனைக் கொலைசெய்விக்கக், கண்ட அமுதமதி அதன் தசைதின்று ஆற்றாது இவ்விடமிருக்கும் ஆட்டின் தசை தின்னின் அவர அடங்குமென அவ்வாறே தாதியர் பிடித்துவர ஆடு தன் வினையினை யெண்ணிக் கொலைசெய்யப்பட்டுப் பின் அங்கரத்துத் தாயுங் குமரனும் பறைச்சேரியில் சேவலாயினர். இச் சேவல்களைக் கண்ட அரசன் சண்டகருமனை யவற்றை வளர்க்கச் செய்தனன். ஒருநாள் யசோமதி தன் மனைவியுடன் உய்யானஞ் சென்று அகம்பாழனிவனைக் கண்டு அவர்கூறிய அறங்கேட்கையில் அவர் உன் தந்தையும் பாட்டியுங் கோழியுருக்கொண்டு கூண்டிலிருப்பவர் எனக் கூறக் கேட்டு வருந்துகையில் கூட்டிலிருந்து கோழிகள் கேட்டு முனிவர் கூறியவறமுணர்ந்து கூவுகையில், அரசனால் எய்யப்பட்ட கணைபட்டு வீழ்ந்து யசோமதிக்கும் புட்பாவலிக்கும் இரட்டைப் பிள்ளைகளாகப்பிறந்து சுதத்த முனிவரிடம் அறங்கேட்டுத் துறவடைந்து முத்திபெற்றனரென அபயமதி, அபயருசி கூறக்கேட்ட மாரிதத்தன் துறவடைந்து மாதவ நோற்றுத் துறவியாயினன்.

யசோதை–1. இவள் இதற்குமுன் வசுமதி, அல்லது தரா, கண்ணனை வளர்த்த தாய். ஒருநாள் கண்ணனை மடியில் வைத்துக் கொண்டு பாலூட்டுகையில் கண்ணன் கொட்டாவி விட, கண்ணன் வாயில் சகல அண்டங்களையுந் தன்னையுங் கண்டு மயங்கினவள். அவ்வகை மற்றொருநாள் கண்ணன் மண்ணுண்ண வாய் திறக்கக் கூறி அவ்வாயில் அவ்வகை கண்டு மயங்கினவள். இவள் கண்ணனை யுரலில் கட்ட எண்ணிப் பல தாம்புகள் கொண்டு கட்டி அவை போதாதிருக்க வருந்தி நின்றவள்.

2. அஸ்திகன் றேவி.

3. மரீச மானசகன்னி. பிதுருக்களைக் காண்க.

யசோவதி— 1. ஈசானமூர்த்தியின் பட்டணம்.

2. இரப்பிய அரசனது மந்திரியின் குமரி, ஏகாவலியுடன் தாமரைத்தடாகத்தில் நீர் விளையாடவந்து காலகேது என்னும் அரக்கனால் பிடிபட்டுத் தன் சரிதையும் ஏகாவலி ஹைஹயனை மணக்க இருப்பதும் ஹைஹயனுக்குக் கூறினவள். பின் ஹைஹயன், நீ அந்தப்பாதளம்விட்டு இவ்விடம் வந்ததெவ்வாறெனத் தேவிமந்திரத்தால் எனக்கு வழிஒன்று தோன்றிற்று. அதனாலிங்குவந்து தேவி சொற்படி உன்னைக் கண்டேனென்று கூறி அவனை அழைத்துப் பாதாளஞ்சென்று காலகேதுவை வெல்வித்தவள். (தேபா.)

யஜ்ஞகர்கன்—விஷ்ணுவாற் கொல்லப்பட்ட அரக்கன்.

யஜ்ஞதமான்—காசிராஜனுக்கு யாகத்திற் பிறந்தவன். இவன் சரிதையை வீதவ்யனைக் காண்க.

யஜ்ஞதோபன்—மால்யவந்தன் குமாரனாகிய அரக்கன்.

யஜ்ஞதத்தன் — தசரதன் வேட்டைமேற் சென்று இருளில் யானையென எண்ணிக் கொன்ற அந்தகராகிய தாய்தந்தையரின் குமரன்.

யஜ்ஞமூர்த்தி—1. விஷ்ணுவின் அம்சம். ருசிப்பிரசாபதிக்கு ஆவதியிடத்துப் பிறந்த குமரர். இவர் தங்கையாகிய தக்ஷிணையை மணம்புணர்ந்தவர்.

2. ஒரு ஏகதண்ட சந்நியாசி. உடையவரிடத்தில் (கஎ) நாள் வாதிட்டு (கஅ) ஆம் நாள் தோற்றுப் பஞ்சசமஸ்காரம்பெற்று அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் எனப் பின் பெயர்பெற்றவன்.

யஜ்ஞம் — தேவப்பிரீதியாய் இஷ்டசித்தியின் பொருட்டுச் செய்யப்படும் யாகம். இது நித்யமாய்ச்செய்யப்படுவதும் விசேஷமாய்ச் செய்யப்படுவதும் என விருவிதப்படும். அவற்றுள் நித்தியமாய்ச்செய்யப்படுவது தேவயஜ்ஞம், பிதுர்யஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம், பிரமயஜ்ஞம், மானுஷயஜ்ஞம், எனப்படும். விசேஷமாய்ச் செய்யப்படுவது, யாகம். அதனை யாகத்திற் கூறினும். தேவயக்யம் என்பது சூர்யாக்னி முதலிய தேவர்களைப் பூசிப்பது. பிதுர்யக்யம் என்பது பிதுர்க்களைப் பூசிப்பது. பூதயக்யம் பூதங்களுக்குப் பலி போடுதல். மானுஷயஜ்ஞம் அதிதிகளைப் பூசித்தல்.

யஜ்ஞவராகமூர்த்தி—வராகமூர்த்திக்கு ஒரு பெயர்.

யஜ்ஞவல்க்கர்—ஒரு மகருஷி, இரணிய நாபனிடத்து யோக முபதேசிக்கப் பெற்றவர்.

யஜ்ஞவிருக்ஷங்களாவன — அரசு, அத்தி, இராளி, ஆஷாடி, கருங்காலி, ஆல், வன்னி, வில்வம், மா, விளா, அசனம், காட்டுவாழை, இவற்றுல் சுருக்கு சுருவம் முதலிய யஜ்ஞசாதனங்கள் செய்யப்படும்.

யஜ்ஞவல்கலழன்—தருமருக்கு அசுவமேதத்தில் யாகஞ் செய்வித்தவர். தேவி மயித்திரி.

யதிராஜர்—1. இளையாழ்வார் தூரியாச்சிரமம்வகிக்கையில் பெருமாளவருக்கிட்ட பெயர்.

2. உடையவர்க்கு ஒருபெயர்.

யதிராஜ மகாநசிகர்—திடாம்பி யாச்சானுக்கு ஒரு திருநாமம்.

யதி—1. நகுஷன் குமரன். இவன் ஞானியாயினன்.

2. பிரமன் புத்திரருளொருவன். இவனைப் பிரமன் தவத்தில் பிரயத்தனஞ் செய்வித்தும், சர்வ கர்மத்திலும் சம்யதனுகவுஞ் செய்வித்ததால் இப்பெயர் பெற்றனன்.

யதீந்திரசரணன்—கூரத்தாழ்வானுக்கொரு பெயர்.

யதீந்திரப்பிரவணர் — மணவாளமாமுநிகளுக் கொருபெயர்.

யது—1. ஒரு இராஜ வம்சம்.

2. ஒரு அரசன் தத்தாத்திரேயரால் ஞான உபதேசம் பெற்றவன்.

3. யயாதியின் ஜ்யேஷ்ட புத்திரன். இவன் குமார் சகஸ்ரஜித், குரோஷ்டு, நளன், ரிபு.

யதுகிரி—திருநாராயணபுரத்துக்குப் பழைய பெயர்.

யதுதானன்—கர்ணன்.

யந்தனுகீகியன்—ஓர் அரசன்.

யந்திரம்—மந்திரத்தில் தேவதைகள் வயப்படும் வகை அவ்வக் கர்மங்களுக்குரிய சக்ரங்களில் அந்தத் தேவதா மந்திரங்களே யடக்கிச் செபித்து ஆவாகன, ஸ்தாபன, சந்நிதான, சந்நிரோதன, ஒளத்துவாசனங்களுடன் பஞ்சசுத்தி செய்து எந்தக் கன்மத்துக்கு எந்தச் சக்ரம், எந்த மந்திரம்,எந்தத் தந்திரம்,எந்தபீஜம்,என்ப வைகளே யாசாரியன்மூலமாயறிந்து பூஜிக்கின் அந்தத் தெய்வங்கள் முன்னின்று வேண்டிய பலன்களீத்தரும். அந்தச் சக்ரங்களாவன, சிதம்பர சக்ரம், வாலை, திரிபுரை, புவனே சக்ரங்கள், வயிரவ சக்ரம், விநாயக, வீரபத்ர, கந்த, காளி, தூங்கி சக்ரங்கள், சூர்ய, சந்திர, நவக்ரக சக்ரங்கள், கால சக்ரம்,சர்வதோபத்ர சக்ரம்,விஷ்ணு சக்ரம், நரசிம்ம சக்ரம், இராம சக்ரம், அனுமசக்ரம், லக்ஷ்மி சக்ரம், கோட சக்ரம், காத சக்ரம், நர சக்ரம், ஜய சக்ரம், ஸேவா சக்ரம், நக்ஷத்ர சக்ரம், சனி சக்ரம், லிங்க யந்திரம், ஹம்ஸ யந்தரம், வியாஹ்ருதி யந்தரம், காயத்ரி யந்தரம் முதலியன.

யமகண்டம்—(கசு) அடி நீள அகலமுள்ள குழி ஒன்று வெட்டி அக்குழியின் நான்கு மூலைகளினும் இருப்புக் கம்பங்கள்நாட்டி அதின்மேல் (சு) இருப்புச் சட்டங்கள் பரப்பி, நடுவினும் சட்டம் மிட்டு நடுச் சட்டத்தில் உறிகட்டிக் குழியில் புளியந் தணலிட்டு இருப்புக் கொப்பரையில் அரக்கு, மெழுகு,குங்கிலியம்,கந்தகம், சாம்பி

ராணி, நிரப்பி, அது கொதித்திருக்கையில் யானையைப் பாகருடன் நான்கு மூலையில் நிறுத்திப் பின் புறத்தில் வளையத்திற் சங்கிலி கோத்து எட்டுக் கத்திகளை யிடுப்பில் நாலும், கழுத்தில் நாலுங் கட்டிக் கொண்டு வளையத்திற் பொருத்திச் சங்கிலிகளை யானைத் துதிக்கையிற் கொடுத்து வைத்துக் கொப்பரைக்கு நடுவாகத்தொங்கு மூறியில் புலவனிருந்து பல வித்வான்கள் கொடுத்த சமுலையைப் பாடுவது. அவ்வகைப் பாடாளுயின் யானையைத் தூண்டின் யானை சங்கிலிகளை யிழுக்கப் புலவனுட லறுப்புண்டு கொதிக்குந் தீயில் விழுந்திறப்பன்; இதுவே யமகண்டம்.

யமகண்டன்—வியாழன் குமரன்.

யமசந்தீரன்—(சூ.) விசாலன் குமரன்.

யமதக்கினி—சமதக்கினி முனிவரைக் காண்க.

யமதூதர்—ஒளதும்பரன், சண்டாமிருகன், சார்த்தூலன்.

யமபுரம்—தென் திசைக்கும் நிருதிதிசைக்கும் நடுவில் யமபுரி வச்சிர மயமாயும், தேவாசுரர் மூதலியோரால் சிதைக்கத் தகாத தாயும், இரா நின்றது. அப்பட்டணத்து நாப்பண் சதுரமாய் நூறு யோசனை விஸ்தீரணம் உள்ளதாயும், இருபத்தைந்து யோசனை உயரம் உள்ளதாயும், அநேக சாலாரங்கள் உள்ளதாயும், கொடிகளாலும் மூத்துக் கோவைகளாலும், தோரணங்களாலும், அலங்கரிக்கப்பட்டதாயும், ஸ்வர்ண மயமாயும், தர்ம ராஜனுடைய அரண்மனை இருக்கின்றது. அந்த அரண்மனையுள் பத்து யோஜனை அகல நீளம் உள்ளதாயும், அநேக ஆயிரம் வைரத்தூண்கள் உள்ளதாயும், மந்தமாருதம் வீசுவதாயும், எப்போதும் ஆடல் பாடல்களால் நிரம்பியதாயும், ஒரு திவ்யமண்டபம் இருக்கும். அம்மண்டபத்தில் தூதர்கள் சுகம் குவித்து ஓர்புரம் நிற்கவும், ரோகங்கள் எல்லாம் கோர ரூபத்தோடு அவ்வாறே யோர் புடை நிற்கவும், கண்டவர் அஞ்சும்படியான ரூபத்தோடும், உவப்போடும் யமன் வீற்றிருக்கின்றனன். அவன் வீற்றிருக்கும் அம்மண்டபத்தின் பக்கலில் இருபத்தைந்து யோசனை அகல நீளமும், பத்து யோசனை உயரமும் உள்ளதாய்ப் பலவித அலங்காரம் உள்ளதாய்ச் சித்திரகுப்தனுடைய அரண்மனை இருக்கிறது. அம்மனையில் சித்திர குப்தன் இருந்து ஜீவர்களின் பாப புண்ணியங்களைச் சிறிதும் விடாமல் எழுதுகிறான். அவன் எழுதுவதில் சிறிதும் பிசகுண்டாகாது. அசித்திர குப்தனுடைய அரண்மனைக்குக் கீழ்ப் புறத்தில் சுரத்திற்கும், தென் பக்கத்தில் சூலையோடு வைசூரிக்கும், மேற் பக்கத்தில் காலபாசத்தோடு அஜீர்ணத்திற்கும், அருசிக்கும், வட பக்கத்தில் வயிற்றுவலிக்கும், வட கிழக்கில் தலைவலிக்கும், தென் கிழக்கில் மயக்கத்திற்கும், தென் மேற்கில் அதிசாரத்திற்கும், வட மேற்கில் சன்னிக்கும், இடங்கள் இருக்கின்றன. இந்த ரோகங்கள் எல்லாம் யமனுடைய கட்டளையை எதிர் பார்த்துக் கொண்டு அந்த அரண்மனையில் வசிக்கின்றன.

யமம்—தரும நூல்களுள் ஒன்று, யமனால் கூறப்பட்டது.

யமன்—1. விவச்சுவானுக்கு (சூரியன்) (சமுக்ஞை) சாயா தேவியிடம் பிறந்த குமரன். இவன் இறைவனுணையால் உயிர்களை அவர்கள் செய்த புண்ணிய பாபங்களுக்கீடாகக் காலமுடிவில் சுவர்க்க நரகங்களிற் செலுத்துங் காலக் கடவுள். இவனது பட்டணம் சையமனி, வாகனம் எருமைக்கடா, ஆயுதங்கள் தண்டம், பாசம், குடாரம், சுரிகை, தேவி சாமளை அல்லது கன்னி. தூதர் ஒளதும்பரன், சண்டாமிருகன், சம்பரன், சார்த்தூலன்.

2. மார்க்கண்டன் பொருட்டுச் சிவமூர்த்தியால் சிக்ஷிக்கப்பட்டவன்.

3. சிவதன்பொருட்டும் அவ்வகை தண்டனையடைந்தான்.

4. பிரமன் சொற்படி இராவணன் திக்குவிஜயத்தில் காலதண்டமவன் மேல் விடாதிருந்தவன்.

5. சுவாகாவையும் அநலாசுரனையுங் காண்க.

6. தன்னிடம் கருணையிலாத சாயாதேவியை யுதைத்துக் காலில் புழுச்சொரியச் சாபமடைந்து தந்தைபாலறிவித்து ஒழிந்தவன்.

7. விருத்தை யென்னும் உசத்தியர் பெண் பொருட்டுத் தவமியற்றிய சுச்சகரிடத்து வந்து அவளுயிரைத் தந்து மீண்டவன்.

8. அக்னி முகனுடன் யுத்தஞ் செய்திறந்த வீரன்பொருட்டு வீரவாகு எழுதிவிட்ட திருமுகத்தின் கட்டளைப்படி கொண்டுவந்து விட்டு மீண்டவன்.

9. தன் உடன் பிறந்தாளாகிய யமுனையிடங் காதல்கொண்டு அவளைப் புணரச் செல்கையில், அவளால் நியாயவாயிலாகத் தடையுண்டங்கியவன். (இருக்கு வேதம்.)

10. இவன் ஆயுள் முடிந்த ஜீவர்களின் உயிரைக் கவரும்விதம் யாண்டுங் கால தூதர் மூவரை யேவுகிறவன்.

யமாதித்தன்—யமன் சூரியப் பிரதிட்டை காசியில் செய்து பூசித்ததால் அச்சூரிய னுக்கு வந்த பெயர்.

யமி—யமுனையைக் காண்க.

யமுனை—சூரியனுக்குச் சுவாகா தேவியிடம் பிறந்த குமரி, யமியெனவும் பெயர், யமன் தங்கை. இது ஒரு தீர்த்தம். இவளுக்கு மற்றொரு பெயர் காளிந்தி. இவளுக்கு ஆமை வாகனம். ஒரு கரத்தில் கருநெய் தல் மற்றக் கரத்தில் பூர்ண கும்பம்.

யமுனைத் துறைவர்—1. யமுனைத் துறையி லுள்ள கோவர்த்தன புரத்துப் பெரு மாள்.

2. ஈசுவர முனிகள் குமார். நாதமுனிக ளுக்குப் பவுத்திரர். ஆளவந்தாருக்கு ஒரு பெயர்.

யயாதி—1. (சந்.) நகுஷன்குமாரர்களில் ஒரு வன். தாய் பிரியம் வதை; தெய்வ யானை யைக் கிணற்றினின்று தூக்கிச் சுக்கிரன் சொற்படி அவளை மணந்தவன். இவன் விடபன்மன் மகளாகிய சன்மிஷ்டையை க்கூடி மூன்று புத்திரர்களைப்பெற்றவன். தேவயானியிடத்து அன்பிலாமையறி ந்த சுக்கிரனால் மூப்படையச் சாபம்பெற் றவன். தெய்வயானியின் குமாரிருவரை யுந் தன் மூப்பைப் பெற்றுக்கொண்டு அவர்கள் இளமையைத் தரக் கேட்டு அவர்கள் மறுக்கக் கண்டு அவர்களைக் கிராதராகச்சபித்தவன். சன்மிஷ்டையின் மூத்த குமாரனாகிய பூருவிற்கு மூப்புக் கொடுத்தவன். சன்மிட்டையின் மற்றவிர ண்டு குமாரரையும் மீன் விற்பவனுகவுங் கள் விற்பவனுகவுஞ் சபித்தவன். பிரமனி டத்து எந்த வுலகமுங் காண விமானம் பெற்று இந்திரலோகஞ் சென்று தன் னைப் புகழ்ந்ததால் சுவர்க்கத்திலிருந்து பூமிக்குத்தள்ளப்பட்டு வழியில் அஷ்டக னைக்கண்டு நான் யயாதி புண்யத்தேய்த லினால் மேலிருந்து பூமிக்குத்தள்ளப்பட் டேன் என்று அந்தரத்திருந்து அஷ்டக னிடம் புண்யபாபவரலாறு கேட்டவன். தேவயானிக்கு ஆட்டின் கதைகூறி இல் லமறுத்தவன்; இவன் இராசதானி காண் டவப்பிரத்தம்.

2. ஒரு அரசன், இவன் குமரி (சுக ன்னி, சௌநகர் கண்ணைக்குத்தினவள்.) இவனுக்குச்சையாதி யெனவும் பெயர். இவன் குமரி முனிவர்கண்ணைக்குத்திய தால் சேனைகளுக்குக்கண்ணீங்க அரசன் தன் குமரியை முனிவருக்குமணஞ்செய் வித்து அதைநீக்கிக்கொண்டவன். யாதவ ர்க்குச் சிங்காதன மில்லாமற் போகச்ச பித்தவன்.

யவக்கிரீதன் — இவன் ஒருருஷி, பராவசு யாகஞ்செய்விக்க நீங்கியகாலத்து அவன தமனைவியைப் புணர்ந்ததறிந்து பராவசி ன்தந்தையாகிய பைப்பியருஷி, மருகியை த்துண்டித்துஓமஞ்செய்துஒருஅரக்கியை ப்பிறப்பித்து யவக்கிரீவனைக் கொல் வித் தனன். இதனையறிந்த யவக்கிரீவன் தந்தை,புதல்வனைக் கொன்றவன் பைப்பி யனென அறிந்து நீபுத்ரனுல் உயிரிழக்க எனச்சபித்தனன். இதுநிற்க ஒருநாள் தீர் த்தக்கரைக்கு மான்றேலைப்போர்த்துச் சென்ற பைப்பியமுனிவனைப் பராவசு மானென்று தன்தந்தையையறியாது கொன்றதைத் தன்சம்பியாகிய பரத்வாச ருக்குக்கூறப் பரத்வாசர் உன்னுலாகாது உனக்குவந்த பிரமகத்தியை நான்தவஞ் செய்து நீக்குகிறேனென்றுதவஞ்செய்து பிரமகத்தியை நீக்கி வீட்டிற்கு வருகை யில் பராவசு தந்தையைக் கொன்று பிரம ஹத்திசெய்தவன் வீட்டில் வரக்கூடாது என்றுதூர்த்தப் பரத்வாசர் தேவர்களிடம் முறையிட்டிறக்க தேவர்கள் பைப்பிய முனிவரும் பரத்வாச முனிவரும் உயிர் பெற அருள்செய்தனர். (சிவ புராணம்.)

யவத்தன்—ஸ்ரீதத்தன் பிதா.

யவனம்—மிலேச்ச தேசம். (அரேபியா.)

யவனர்—1. அரேபியா நாட்டு மிலேச்சர்.

2. யயாதியின் மகனை துர்வசுமரபி னர். ஒழுக்கங்குன்றி யிவ்விடம் சேர்ந்து இப்பெயர் பெற்றனர்.

யவீநரன்—1. (பூரு.) திவிமீடன் குமரன்.

2. முத்கலன் றம்பி.

யவுகந்திரன்—1. யுகந்திரன் இரண்டாம் பிறவியில் பெற்ற பெயர்.

2. ஒரு வித்தை.

யக்ஷகன்—இந்திரன் தூதன்.

யக்ஷணி—1. இயக்கர் பெண்கள் இருதக் களில் மணம் பெறப் பூமியில் சஞ்சரிப் போர்.

2. கட்கம், கேடகம், முதலிய ஆயு தங்களையுடையவளாய் விகார வுருவுடன் கபாலம், சிரகோசம், கொண்டிருப்பவள்.

யக்ஷர்—காசிபருக்குச் சுரசையிடம் பிறந்த குமரர்.

யாககேது—இராவணனது (20) கோடி வீரர்க்குத் தலைவன். இலக்குமண ரால் கொல்லப்பட்டவன்.

யாகங்கள்—இவை பிரமம், தெய்வம், பூதம், பிதுர், மானுஷம், என்பன; இவற்றுள், வேதம்ஓதல் பிரமயாகம், ஓமம்வளர்த்தல் தெய்வயாகம், பலியீதல் பூதயாகம், தர்ப்பணம்செய்தல் பிதுர்யாகம், இரப்போர்க்களித்தல் மனுஷயாகம். இவை வேதங்களிலும் புராணங்களிலும் கூறிய அக்னிகார்யங்களாம். இவற்றின் குண்ட மண்டல மந்திராதிகிரியைகள் ஆங்காங்குவழக்கங்குறைந்து சிதைந்தும் பிறழ்ந்தும் கிடத்தலின் அவைகளின் கிரியைகளையும் குண்ட மண்டல வேதிகைகளையும் எழுதாது பெயர் மாத்திரம் எழுதினேன். (க) அக்னிஷ்டோமம், (உ) அத்தியக்னிஷ்டோமம், (ங) உக்தீயம், (ச) சோடசீ, (ஞ) வாசபேயம், (�சு) அதிராத்ரம், (எ) அப்தோரியாமம், (அ) அக்னியாதேயம், (கூ) அக்னிஹோத்ரம், (ஔ) தரிசபூர்ண மாசம், (ஔக) சாதுர்மாஸ்யம், (கஉ) நிரூடபசுபந்தம், (கங) ஆக்ரயணம், (கச) சௌத்திராமணி, (கஞ) அஷ்டகை, (கசு) பார்வணம், (கஎ) சிராத்தம், (கஅ) சிராவணி, (கக) அக்ரசாயணி, (உ0) சைத்ரீ, (உக) ஆச்வயுசீ, (உஉ) விசுவசித், (உங) ஆசானம், (உச) நாசிகேதசயனம், (உஞ) காடகசயனம், (உசு) ஆருண கேதுகசயனம், (உஎ) கருடசயனம், (உஅ) பௌண்டரீகம், (உக) சத்ரியாகம், (கூ0) சாவித்ரசயனம்.

யாகசத்துரு — இராவணன் மந்திரியரில் ஒருவன்.

யாகசேநனீ—சிகண்டிக்குத் தந்தை. பாஞ்சாலராசன் பாரதமுதற்போரில் கலிங்கராஜனுடன் போர்புரிந்தவன்

யாகீகைகீதற்றம்—(கஅ.) பசி, தாகம், பயம், வெகுளி, உவகை, வேண்டல், நினைப்பு, உறக்கம், நரை, நோய், மரணம், பிறப்பு, மதம், இன்பம், அதிசயம், வியர்த்தல், கேதம், கையறவு.

யாகீஞவராகமூர்த்தீ— விஷ்ணுமூர்த்தியின் அவதாரவிசேஷம். இவர் பூமியைக் கோட்டினிற்றாங்கி யக்ஞமே திருமேனியாகக்கொண்டவர்.

யாகீஞவல்கியம் — 1. ஒரு தர்மசாஸ்திரம் இதற்கு விக்ஞானேசுவரயோகியால்செய்யப்பட்ட மிதாக்ஷரம் என்னும் விருத்தியுண்டு.

2. உபநிஷத்துக்களில் ஒன்று.

யாகீஞவல்கியர்—வைசம்பாயனர் மாணாக்கர். இவர் தேவி மயித்திரேயி. இவரது மற்றத்தேவி காத்தியாயனி. இவர் துறவுபூணவேண்டித் தமது இருப்பை மனைவியர்க்குப் பாகித்துக்கொடுக்கையில் மைத்திரேயி சாவில்லாத பொருள்வேண்டுமென அவள்பொருட்டு ஞானமுபதேசித்தவர். இவர் ஆசிரியருக்குற்ற பிரமகத்தியை யவர்மாணாக்கருமேற்க மாணாக்கரதனே யவர்கள்பெறுர். அதனை நானே யேற்றுக்கொள்கிறே னென. ஆசிரியர் கோபித்து நீ யவர்களே யவமதித்தசனுல் கொண்ட வேதத்தைவிட்டு நீங்கென, அவர் வேதத்தைக் கக்கிவிட்டுப்போக, அதனை வேததெய்வம், கக்கியவேதத்தைத் தித்திரிப்பகுயுருக்கொண்டு உண்டது. ஆகையால் அது தைத்திரியம் எனப்பட்டது. பின் யாக்ஞவல்கியர் சூரியனிடத்ததனைக் கற்றுக் கண்ணுவர் மத்தியந்தனர்முதலியோர்க்குக் கூறினர். இவர் தருமபுத்திரரது இராஜசூயத்திலிருந்தவர்.

யாசகர்—தேவபூசைசெய்வோர்.

யாசன் — ஒருமுனிவன், துருபதனுக்குப் புத்திரகாமேட்டி செய்வித்தவன்.

யாதவர்கண்டு—ஒரு சம்ஸ்கிருதநிகண்டு.

யாதவப்பிரகாசர்—பூர்வம் மதுராபுரத்து எனி கரையிலுள்ள ஒருபுற்றில் உடும்பாயிருந்து பாகவதருண்ட சேடத்தைக் கிரகித்தமையால் மறுபிறப்பில் யாதவப்பிரகாசனென்னும் வேதியனுப்ப் பிறந்து சகலசாஸ்திரத்திலும் வல்லமைபெற்று இளையாழ்வாருக்கு ஆசிரியனுய் அவரிடமுள்ள சாத்திரப்பயிற்சியால் பொருமைகொண்டு தீர்த்தயாத்திரையில் கொல்ல எண்ணியழைத்துச் சென்று வஞ்சித்து மீண்டும் அவரைக் காஞ்சியிற்கண்டு ஆழ்வாது வரவைக்கேட்டு மருவி அரசகுமரனைப்பிடித்திருந்த பிரம்மராக்ஷசைப் போக்க வலியற்றுத் தன் முன்பிறப்புப் பிரம்மராக்ஷஸாலுணர்ந்து இளையாழ்வாரால் அதை யோட்டுவித்துத் தாயின்சொற்படியிளையாழ்வாரிடம் பஞ்சசமஸ்காரம்பெற்றுக் கோவிந்தஜீயரெனப் பெயர்பெற்றவர்

யாதவமகாராஜா — தொண்டைநாட்டில் நாராயணபுரத்தை யரசாண்ட சிவபத்திமான். இவன் அரசாளுகையில் ஒருநாள் சிவமூர்த்தி விடசங்கமவருக்கொண்டு தெருவில் வந்தனர். இவ்வரசனுக்குப் பரிகலன்திருத்தும் பெண் இவரது விடசங்கமவடிவுகண்டு தன் வீட்டிற்கழைத்துச் சென்று உணவுமுதலிய அளித்துவைத்திருக்கையில், அரசன் திருமுலைமறந்தனன். அரசன் தன் பூசைமுடித்துப் பரிகலம் திருத்துவாளைக்காணுது கோபித்து

ஏவலாளரையேவிப் பிடித்துவரக் கட்டளையிட்டனன். அவ்வகை யவளே யேவலாளர் பிடித்துவர அரசன் அப்பெண்ணின் கூந்தலேக்களையக் கட்டளையிட்டனன். அப்பெண் கூந்தலையிழந்து வீடு சென்று கடந்தவைகளே விடசங்கமரிடங் கூறச் சங்கமர் தமதுகரத்தால் அவள் சிரத்தைத்தடவினர். அவளுக்குப் பழமை போல் கூந்தல்வளர்ந்தது. இவள் வளர்ந்த கூந்தலுடன் அரசன்முன்போக, அரசன் செய்தியறிந்து சங்கமரைப் பணிந்து அவர் கட்டளைப்படி திருக்காளத்தி திருப்பணிசெய்தவன்.

யாதவமதம் — இது யாதவப்பிரகாசனுல் நியமிக்கப்பட்டது. இவன் பிரமமே, சித் அசித் ஈச்வரனுகப் பரிணமித்திருக்கிறதென்பன். பேதஞானமே சம்சாரமென்பன். இச்சம்சாரத்தாலுண்டாம் பேதஞானம், சத்கர்மத்தால்கெட்டு உண்டாம் அபேதஞானத்தால் பிரமமாவன் என்பன்.

யாதவர்—இவர்கள் யதுவம்சத்தில் பிறந்தவர்கள். இந்தவம்சத்தில் பல அரசர்கள் பிரபலம்பெற்றிருந்தனர். அவர்களில் யதுவின் முதற்குமாரனுகிய சகஸ்திரசித் நிடமிருந்து கேகயவம்சமுண்டாயிற்று. இவர்களுக்கு மாகிஷ்மதிபட்டணம். யதுவின் இரண்டாவதுபுத்திரன் க்ரோஷ்டு இவன்வம்சத்திற் பிரபலமாயிருந்தவரசன் விதர்ப்பன், சியாமகன், சசிபிந்து. யதுவின் இரண்டாங்குமாரனது வம்சத்தவனுகிய சாத்வதனிடமிருந்து போஜவம்சமும், அந்தகவம்சமும், விருஷ்ணிவம்சமும் உண்டாயின. அந்தகவம்சத்தவன் கிருஷ்ணன். சாத்தகி, விருஷ்ணிவம்சத்தவன். இவர்கள் இன்னும் விருஷ்ணிகர், போஜர், அந்தகர், தாசார்ஹர், சாத்வதர், மாதவர், அற்புதர், மாதுரர், மித்தசனர், சூரசேனர், குகுரர், குந்தியர் எனப் பலவிதப்படுவர். இவர்கள் ஒரு சமயமிருந்த நிருகமகாராஜனைக்கண்டு தூக்கிமுடியாது கண்ணனுக்கு அறிவித்துச் சாபநீக்குவித்தவர். இவர்கள் ஒருநாள் பிண்டாரக க்ஷேத்திரத்தையடைந்து அவ்விடமிருந்த இருடிகளே ஏமாற்றச் சாம்பனைக் கருப்பிணிபோல் வேஷமிட்டு அந்த விருடிகளே யிவள் வயிற்றிலிருப்பது ஆணை பெண்ணேவென்று பரிகசிக்க, இருஷிகள்உணர்ந்து, இவள் வயிற்றிலிருப்பது ஆணுமன்று, பெண்ணுமன்று, உங்கள் குலத்தைக் கருவறுப்பதாகிய ஓர் இருப்புலக்கையென்றனர். அவ்வகைச்சாபம் பெற்று மீண்டபின், சாம்பன்வயிற்றில் இருப்புலக்கையொன்று பிறந்தது. அதனைக் கண்ணனுக்கறிவிக்கக் கண்ணன் அதனை யாவிக்கடலிலிடுக வென்றனன். அவ்வகைசெய்ய அவ்வராவுதலுக்கு அகப்படாமல் ஒரு துண்டுகடலில் விழுந்தது. அவ்வரப்பொடிகள் கடற்கரையில் சம்பங்கோரைகளாக மூளத்தன. முன் அராவலுக்கு அகப்படாது கடலிலிடப்பட்ட இருப்புத்துண்டை மீனொன்று விழுங்கியது. அம்மீன் வேடனொருவனிடம் அகப்பட்டது. அதையவன் சேதிக்கையில் வயிற்றி லிருப்புத்துண்டைக் கண்டு அதனை அம்பினுனியில் இட்டு வைத்தனன். இத்துண்டு கண்ணனுக்கு இறுதிவிளைத்தது. இவ்வகைத் தாங்கள் இருப்புலக்கையை யாவி விட்டோம் என்று களிப்புடனிருக்கையில் ஒருகால் கடற்கரைக்கு வியாடச்சென்று தம்மில் ஒருவர்க்கொருவர் கலகம்விளைத்து ஆயுதங்கள் மூரிந்து வேறு ஆயுதங்களில்லாமையால், அருகிருந்த சம்பங்கோரைகளேப்பிடுங்கி அடித்துக்கொண்டுமாண்டனர்.

யாதனுசரீரம்—யமபுரத்தில் உயிர்கள் தன்பமனுபவிக்கப் பெறும்தேகம்.

யாதன்—சதிகோத்ரன்குமரன்; புட்கரத்தீவையாண்டவன்.

யாப்பருங்கலக்காரிகை — அமுதசாகாரியற்றிய செய்யுளிலக்கணம். இது கட்டளைக்கலித்துறையாலுயது.

யாப்பருங்கலம்—குணசாகரியற்றிய செய்யுளிலக்கணம்.

யாப்பாயனி—சிவசூரியனுக்கு வடக்கமருஞ்சத்தி.

யாமளேந்திரர்—இசைத்தமிழ் நூலாகிய இந்திரகாளிய நூலாசிரியர்.

யாமளை—உமை.

யாமாள்—யஜ்ஞமூர்த்திக்குத் தக்ஷிணையிடம் பிறந்த (கூ) குமரர். இவர்கள் மகாபலசாலிகள்.

யாமி—தக்ஷன்குமரி தருமபபிரசாபதியின் தேவி.

யாமியம்—யமபுரிக்குச்செல்லும் வழியில் உள்ள பட்டணம். இதில் புண்ணியபத்திரையென்னும் நதியும் ஒரு ஆலமரமும் இருக்கிறன. இது பிரேதகூட்டங்கள் தங்கியிருக்குமிடமுமாம். இங்கு ஆன்மா இறந்த மூப்பதாநாள் தங்கிச் சிரமபரிகாரம்செய்து போவன். இரண்டாமாசிக பிண்டத்தை ஆன்மாவண்டிப் புசிப்பன்.

யாமினி—காசிபன் றேவி. தக்ஷன் குமரி. சலபதங்களைப் பெற்றவள்.

யாழனர்—யமுனைத்துறைவருக்கு நாதமுனிகள் கட்டளையால் மணக்கால் நம்பியிட்ட பெயர்.

யாவலி—இராமமூர்த்தியைச் சிவபூஜைசெய்ய ஏவிய இருடி. (வேதாரண்ய - புரா.)

யாழ்—இது நான்குவகைப்படும். அவை பேரியாழ், மகரயாழ், சகோடயாழ், செங்கோட்டியாழ், என்பன. இவற்றில் பேரியாழிற்கு நரம்பு இருபத்தொன்று, மகரயாழிற்குப் பதினேழு, சகோடயாழிற்குப் பதினெஞ்சு, செங்கோட்டியாழிற்கு ஏழாம். இவ் யாழின் உறுப்புக்களாவன: கோடு, ஆணி, பத்தர், மாடகம், தந்திரி, முதலியன. யாழிற்குத் தெய்வம் மாதங்கி என்பர். யாழின் தொழில்களாவன - பண்ணல், பரிவட்டணை, ஆராய்தல், தைவரல், செலவு, விளையாட்டு, கையூழ், குறும்போக்கு. இவற்றில் பண்ணலாவது, பாடநினைத்த பண்ணுக்கு இணை, கிளை, பகை, நட்பான, நரம்புகள் பெயரும் தன்மை, மாத்திரை, அறிந்து வீக்குதல். பரிவட்டணை என்பது - அவ்வீக்கின நரம்பை அகவிரலாலும், புறவிரலாலு காணம்செய்து தடவிப் பார்த்தல். ஆராய்தல் என்பது - ஆரோகண அவரோகணவகையால் இசையைத்தெரிதல், தைவரல் என்பது- அதுசுருதி ஏற்றுதல். செலவு என்பது- ஆளத்தியிலே நிரம்பப்பாடல். (ஆளத்தியைக்காண்க). விளையாட்டு என்பது பாட நினைத்த வண்ணத்தில் சந்தத்தை விடுத்தல். கையூழ் - வண்ணத்தில் செய்த பாடல் எல்லாம் இன்பமாகப் பாடல். குறும்போக்கு - குடகச்செலவும், துள்ளற் செலவும் பாடுதல். பின்னும் வார்தல், வடித்தல், உந்தல், உறழ்தல், உருட்டல், முதலியனவும் உள. வார்தலாவது- சுட்டுவிரலால் தொழில்செய்தல். வடித்தலாவது- சுட்டுவிரலும் பெருவிரலும் கூட்டி நரம்பை அகமும்புறமும் ஆராய்தல். உந்தலாவது-நரம்புகளைத் தெறித்து வலிவிற் பட்டதும், மெலிவிற்பட்டதும், நிரல்பட்டதும்அறிதல்.உறழ்தலாவது-ஒன்றிடையிட்டும், இரண்டிடையிட்டும், நரம்புகளைத்தெறித்தல். உருட்டலாவது-இடக்கைச் சுட்டுவிரல் உருட்டலும், வலக்கைச் சுட்டுவிரல் உருட்டலும், சுட்டொடு பெருவிரற் கூட்டி உருட்டலும், இரு பெருவிரலும் இயைந்து உடன் உருட்டல் முதலியன. யாழினது இருக்கை ஒன்பது வகைப்படும். அவை பதுமுகம், உற்கடிதம், ஒப்படியிருக்கை, சம்புடம், சுயமும்க, சுவத்திகம், தனிப்புடம், மண்டிலம், ஏக பாதம். இதனை நாடகதூலார் ஐம்பதென விரிப்பர். யாழின் குற்றங்களாவன - செம்பகை, ஆர்ப்பு, அதிர்வு, கூடம், இவற்றுள் செம்பகையாவது - இன்பமின்றி இசைத்தல், ஆர்ப்பு, ஓங்க இசைத்தல், அதிர்வு, நரம்பைச் சிதற உந்தல், கூடம், தன் பகையாகிய ஆரு நரம்பின் இசையிற் குன்றித் தன்னுசை மழுங்கல். இவ் யாழிற்குக் குற்றம் எதினால் உண்டாம் எனின் மரக்குற்றத்தால் பிறக்கும். அம் மரம் கீரிலே நிற்றல், அழுகுதல், வேதல், நிலமயக்குப் பாரிலே நிற்றல், இடிவீழ்தல், நோய் மரப் பால்படல்முதலியவாம். முன்சொல்லிய குரல் முதல் ஏழினும் தாரம்முதலிய பண்கள் தோன்றும். தாரத்தில் உழை தோன்றும். உழையுள் குரல் தோன்றும். குரலில் இளி தோன்றும். இளியுள் துத்தம் தோன்றும். துத்தத்துள் விளரி தோன்றும். விளரியுள் கைக்கிளை தோன்றும். பின்னும் இணை, கிளை, பகை, நட்பு என்று சொல்லப்பட்ட நான்கினுள் இணை - இரண்டு நரம்பு. கிளை - ஐந்து நரம்பு. பகை - ஆறும், மூன்றும். யாழ் வாசிக்கும் முறையாவது - "நல்லிசை மடந்தை நல்லெழில் காட்டி, யல்லியம் பங்கயத் தவனினிது படைத்த, தெய்வஞ் சான்ற தீஞ்சுவை நல்யாழ், மெய்பெற வணங்கி மேலொடு கீழ்புணர்த், திருகையின் வாங்கி யிடவயின் நிறீஇ, மருவிய அவிநயம் மாட்டுதல் கடனே." என்பதனால் அறிக.

யாழ்முரி—திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளை திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் கேட்டுக்கொள்ள பாடியருளிய திருப்பதிகம்.

யாளிதத்தன்—இவன் ஔவைக்குத் தந்தை. இவனைப் பகவனெனவும் கூறுவதுண்டு. இதனை "யாளிகூவற்றூண்டு" எனும் ஞானமிர்தச் செய்யுளான் அறிக.

யாயாவரர்—பிதுர்க்கள். இவர்கள் ஜரத்காருருஷிவம்ச பிதுர்க்கள். ஜரத்காருருஷி இங்குமங்கும் அலைந்துதிரிகையில் ஒருபள்ளத்தில் கீழ்மேலாகத் தொங்கிக்கொண்டிருந்த இருடிகளைநோக்கிநீங்கள் யார்என நாங்கள் ஜரத்காருருஷியின் பிதுர்க்கள் அவ்வம்சத்தில் ஜரத்காரன் மணங்கொள்ளாததினால் வம்சத்திற்கு நாதரில்லாததினால் இவ்வாறு இருக்கிறோம்எனக் கேட்டு ஜரத்காரு தன்பெயருள்ளவளை மணப்பதென்னும் விரதப்படி வாஸுகியின் சகோதரியாகிய ஜரத்காருவை மண

ந்து ஆஸ்திகரைப்பெறக் களிப்படைந்தவர்கள்.

யாளிமுகன்—சூரபதுமன் கட்டளையால் இலங்கையாண்ட அரசன்.

யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை—ஒருசேரன். குறுங்கோழியூர் கிழாரால் பாடப்பெற்றவன். இவன் பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனுற் கட்டுண்டவன். புலத்துறை முற்றிய கூடலூர்கிழாரால் ஐங்குறுநூறு தொகுப்பித்தோன்.

யானைத்தீ — தணியாப்பசியை விளைக்கும் ஒருநோய், இதனால் காயசண்டிகை மிகத் துன்புற்றுப் பின்மணிமேகலையிட்ட வுணவால் பசியொழிந்தனள்.

யாஜோபயாசர்— துருபதனுக்கு ஒருபெண்ணையும் ஒருபுத்திரனையும்பெற யஞ்ஞஞ்செய்வித்தவர்.

யுகந்தரம்—நெடுங்காலஞ் சீவித்த ஆமை.

யுகந்தான்—சதானீகனுக்கு மந்திரி.

யுகபரிமாணம்—பிரமனுக்கு ஸ்வமானத்தால் (க00) வருஷமாயுள். எவ்வகையென்னில், நிமிஷம் (கநி) கொண்டது காஷ்டை, காஷ்டை (ங0) கொண்டது கலை, கலை (ங0) கொண்டது முகூர்த்தம், முகூர்த்தம் (ங0) கொண்டது அகோராத்திரம்; அகோராத்திரம் (கநி) கொண்டது பக்ஷம், பக்ஷம் (உ) கொண்டது மாதம், மாதம் (சு) கொண்டது அயனம்; அயனம் (உ) கொண்டது வருஷம் இது மனுஷமாதக்கணக்கு. இனித்தேவமானமாவது, இந்த மனுஷவருஷம் ஒன்று தேவர்களுக்கு ஒரு அகோராத்ரம் (நாள்) இவ்வகை பக்ஷம் மாத அயனுதி கண்டுகொள்க. இவ்வகையில் உத்தராயனம் பகல், தக்ஷிணயனம் இரவு; இவ்வகைத் தேவவருஷம் (கஉ,000) ஆயின் கிருத, திரேதா, துவாபர, கலியென்னுஞ் சதுர்யுகங்களாம். அவற்றில் கிருதயுகத்திற்கு ஹ்ரு (ச000,) திரேதாயுகத்திற்கு வருஷம், (ங000), துவாபரயுகத்திற்கு வருஷம் (உ000), கலியுகத்திற்கு வருஷம் (க000), இவை திவ்யயுகமாம். இந்தத் திவ்யயுகம் (க00) முறை திரும்பில் பிரமனுக்கு ஒருபகலாம். இதில் (கச) மன்வந்தரம்போம். பின்னும்(ங0சுஎஉ0000) இவ்வளவு மானுஷவருஷமாயின் ஒருமன்வந்தரம். இந்தப்பகல் எவ்வளவோ அவ்வளவுசென்றுல் ஒருஇரவு. இப்படிப்பட்ட அகோராத்ரம் (ங்சு0) கொண்டது பிரமனுக்கு ஒருவருஷம், இவ்வருஷம் (க00) கொண்டது பிரமனுயுள், இதில் பூர்வபாகம் (ஙி0) வருஷம் பூர்வபரார்த்தம் பாத்மகற்பமெனப்படும். பிற்பாகம் (ஙி0) வருஷம் துவிதியபரார்த்தம் வராககற்பம் எனப்படும், இதில் இப்போது நடப்பது வராககற்பம். இவ்வகைப் பிரமனுக்கு இராத்திரியானுல் ஒருபிரளயம். இனி மனிதஅளவை யுகமாவது, முன்சொல்லிய கணக்குப்படி வருஷங்களாம். இதில் கிருதயுகத்திற்கு வருஷம் (கஎ) லக்ஷத்து (உஅ000) திரேதாயுகத்திற்கு வருஷம் (கஉ,ங்சு000) துவாபரயுகத்திற்கு வருஷம் (அ,சுச000) கலியுகத்திற்கு வருஷம் (ச,ங்உ000) அதில் தற்காலம் நடப்பது நாலாயிரத்துச் சில்லரை, ஆக சதுர்யுகத்திற்கு வருஷம் (ச்ங்,உ0000) இது மகாயுகமெனப்படும். இந்த மகாயுகம் (கஅ) சென்றுல் ஒருமனுவிற்கு ராச்சியம். இந்த மனுராச்சியம் (எச) சென்றுல் இந்திரனுக்குராஜ்யம் இவ்வகை இந்திரனுக்கு ராஜ்யம் (உஎ0) சென்றுல் பிரமனுக்கு ஒருநாள். இந்நாள் (ங்0) சென்றுல் ஒருமாதம், இம்மாதம் (கஉ) சென்றுல் ஒருவருஷம், இவ்வருஷம் (க00) சென்றுல் பிரமாவுக்கு ஆயுள் முடிவு. இங்ஙனம் (ங்சு0) சென்றுல் ஆதிபிரமனுக்குப் பிரளயகாலம். இப்பிரளயம் (க00) சென்றுல்விஷ்ணுவிற்கொருகற்பம். இந்தக்கற்பம் நூறுசென்றுல் உரோமசமகருஷிக்கு உடம்பில் ஒருமயிர் உதிரும். இந்த ரோமச மகருஷிக்குப் பத்துக்கோடிசென்றுல் மீனசமகருஷியின் உடம்பினின்று ஒருசெதிள் உதிரும். இவ்வகை மீனசமகாருஷியின் ஆயுள் ஒருகோடி சென்றுல் பரத்வாசமகருஷிக்கு ஒருநிமிஷம். இவ்வகை பரத்வாசமகருஷிக்கு ஆயுள் (ங்0) கோடிசென்றுல் மகாசத்தி கூந்தலவிழ்த்து முடிப்பள். இவ்வகை (எஅ0) சத்திகள் கூந்தலவிழ்த்து முடிக்கின் சருவேசனருகிருக்குஞ் சத்திக்கு ஒருநிமிஷமாம். (கணிதகாரம்).

யுகம்—இது கிருதயுகம், திரேதாயுகம், துவாபரயுகம், கலியுகம் என நால்வகைப்படும். இந்தயுகத்தில் முதல்யுகத்தின் இலக்ஷணமும், கடையுகத்தின் இலக்ஷணமும்கூறப்படுகிறது. இடைநின்ற மற்ற விரண்டு யுகஇலக்ஷணங்களையு மறிந்துகொள்க. இந்த முதல்யுகத்தில் தருமம் பசுவின் உருவமாக நான்குபாதத்தால் நடக்கும். இந்த முதல்யுகத்தில் வாழ்வார்க்கு வயது இலக்ஷம்வருஷம். இந்தவாயுள் அடைந்தோர் இடையில் எந்தக்காரணத்

தாலும் மரணமடையார். தாய்தந்தையர் மகவினையிழக்கார். மாதர் கணவனையிழக்குந் துயரறியார். அவர்களுக்குப் பாலப் பருவம் பதினாயிரவருஷமாம். கா ளப் பருவம் ஆயிரத்து மூப்பத்திரண்டுவெ ருஷம். விருத்தப்பருவம் மற்ற வருஷங்களாகும். மற்றவர்கள் தாய்தந்தையாது சொற்களைக்கடவார். பிள்ளைகள் தமக்கு மூத்தோராது சொற்களைப் பழிக்கார். பெண்கள் கற்பினுல் அருந்ததியை வெல்வார். வருணம் நான்கேயன்றி வேறில்லை. அந்தயுகத்தின் மாந்தருக்கு உயரமைந்து பனையளவாம். மிருகம், பறவை மூதலிய பகையின்றி வாழும். முள்மரங்கள் கிடையா. அவ்யுகவாசிகள் பிறர் பொருள்விரும்பார். பெரியோர் சொற்களைக் கடவார். மற்றவருக்குத் துன்பஞ்செய்யார். உறுதி கடவார் மற்றவரையிகழார். செய்தவுபகாரத்தை மறவார். கொலைகளவு செய்யார். கோள்கூரார். நோயினுல் துன்புரார். வறுமையடையார். நடுநிலை கோடார். நெறிதவரார். வஞ்சமனங்கொள்ளார். மன்மதனையொத்த வடிவுள்ளவராயும் விஷ்ணுவையொத்த செல்வமுள்ளவராயும் மேகத்தைவென்ற கொடையாளிகளாயும் அகத்தியமுனிவரையொத்த கல்விமான்களாயும் குற்றமில்லாத குணவான்களாகவும்குறைவில்லாத வன்மையை யுடையோராயும் தவத்தினராயும் பொறுமையில்லாதவராயும் தெய்வபக்தியுள்ளவராயுமிருப்பர். வேதியர் வேதவேள்வி செய்தல் தவரார். அரசர்கள் கோல்கோடாது அரசுசெய்வார். வணிகர் மதுநீதிப்படி பொருளீத்தேடி நல்வழியிற் பயன்படுத்தி வாழ்வார். சூத்திரர் வேதியருக்குச் செய்கடன்பூண்டு பூமியையுழுது பயிரிட்டு அதிதிகளோயோம்பி யறம்புரிந்து வாழ்வர். பூமியோமுயற்சியின்றிப் பலவளங்களையுந்தரும் பசுக்களோ தெய்வப்பசுக்களைப்போல வளந்தரும். மாதந்தோறும்மாரிதவறாது பெய்துவரும். விருக்ஷங்களும் பருவங்கள் மாறியகாலத்தும் வளந்தரும். இனிக்கடையான கலியுகத்தின் வளமாவது மற்ற விரண்டுயுகத்தின் இலக்ஷணங்கள் மூக்கால் அரையாகக் கொள்க. இதில் தருமதேவதை யொருகாலூன்றி நடக்கும். இதன்எல்லைநான்கு லக்ஷத்து மூப்பத்தீராயிரமாகும். இதில் மனிதர்களுக்கு ஆயுள் நூறுவருஷம். வடிவம் எட்டுச்சாண் அவர்கள் கோபத்தினரும் கருணையில்லாதவரும் நல்லறிவில்லாதவரும்உறுப்பு முழுதுநிறையுமுனிறப்பவரும், கருவிலிறப்பவரும், தோற்றக்காலத்திறப்பவரும், தோன்றியபின்னிறப்பவரும், பூமியில் சிலநாள்வாழ்ந்திறப்பவரும், பாலராயிறப்பவரும், நடைபயில் காலத்திறப்பவரும், வாலப்பருவத்திறப்பவரும், காளைப்பருவத்திறப்பவரும், வளர்தகோல்கொண்ட பருவத்து மாய்பவரும், கருத்து அறிவுமுதலிய கெட்டு மாய்பவரும் ஆவர். இக்கலியுகத்தில் யானைகள் நூறுவருஷமும், குதிரை முப்பத்திரண்டுவருஷமும் ஒட்டகம்பதினுறுவருஷமும், காளாடு பதினுறுவருஷமும், நாய் பன்னிரண்டுவருஷமும், மற்ற நாற்கால் விலங்குகளனைத்தும் இருபத்தைந்துவருஷமும் வாழும். பின்னுமிவ்விலங்கு மூதலிய பிராணிகள் தமக்குச்சொன்ன காலவளவேயன்றி இடையினுமிறக்கும். கழுகுகளுங் காக்கை மூதலியவைகளும் பலநாள் சீவிக்கும். இக்கலியுகத்தவர் ஆசாரியனையும் மூத்தவரையும் வணங்கார். அவர்கள் சொற்கேளார். பெண்கள் கணவரைப்பூசியார், ஆசாரியனையுங் கடவுளையும் வணங்கார். தருமங்கேளார். அதருமநூலே விரும்பிக்கேட்பர். அயலானைவிரும்புவர். தவம் விரும்பார். நல்லொழுக்க வழுநில்லார். ஒழுக்கமல்லாத ஒழுக்கத்தில் ஒழுகுவர். பொய்யேயன்றி மெய்யைக் கனவினுநினையார். கொலைக்கஞ்சார். பிறர் பொருளை விரும்பித் தீமைசெய்து வாழ்வர். கற்புள்ள மங்கையரின் கற்பைக்குலைப்பார். வஞ்சனைபுரிவரேயன்றி நற்கதிதருங்காரியங்களைச்செய்யார். பொய்,கொலை, களவு, பொறுமை, கள், மதம், காமம் இவைகளைப்பெற்று நல்லகாரியங்களை விடுப்பர். ஒருவர்செய்த நன்றியை மறப்பர். இறைவனையெண்ணி யிருப்போரைப் பழித்துவாழ்வர். சுற்றத்தவர், தாய், தந்தை, தமயன்மனைவி, மைந்தர், ஆசாரியன், அதிதியர், பசித்திருக்க உண்பர். விருந்தினரை யெதிர்கொண்டழையார். விரதாதிகளைச்செய்யார். தென்புலத்தார் கடன்விடுப்பர், நற்குலமடந்தையை விடுத்துத் தாழ்குலமடந்தையைக் கூடுவர். இளம்பெண்கள் மணப்பருவமடையுமுன் காமவேட்கையுறுவர். பன்னிரண்டு வருஷத்தில் பெண்கள் குழந்தைகளைப் பெறுவர். அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு, மூதலிய இன்றிப்பெண்கள் புருஷர் முன்னிற்பார். தாய்தந்தையர்புத்திரரைப் போற்றார். புத்திரருந் தாய்தந்தையரைப் போற்றார். தமயன் தம்பியரைப்போற்றார். தம்பியுந் தமயனைப்போற்றான்

தலைவன் அடிமையைப்போற்றுன். அடிமை தலைவனைமதியான். ஆசாரியன் மாணுக்கனைப்போற்றுன். மாணுக்கன் ஆசாரியனைப்பூசிக்கான். புருஷரைப் பூவையர்போற்றூர். வேதியர் வேதமோதார். கடவுட்பூசைபுரியார். அக்னி காரியஞ்செய்யார். இயமநியமாதிகள் செய்யார். மந்திரஞ்செபியார். கொடியகாரியங்களை மேற்கொண்டு விரதாதிகளை விடுப்பர். கிருதயுகத்தில் ரிஷிகள் தபோபலத்தால் ஒரு அகோராத்திரத்தில் வேதங்களைச் சாங்கமாய் அத்தியயனம்செய்துகொண்டு இருந்தனர். வேதங்கள் அநாதிசித்தம் என்று பிரமனுல் சொல்லப்பட்டது. அக்காலத்தில் பிராம்மணனுக்கு ஜபயக்யம், க்ஷத்திரியனுக்கு ஆரம்பயக்யம், வைசியனுக்கு அவிர்யக்யம், சூத்திரனுக்குப் பரிசாரகயக்யம். அக்காலத்தில் பிரபுக்கள் பிரஜைகளுக்கு அனுகூலமாய்த் தர்மங்களை நடத்திக்கொண்டு இருந்தனர். அந்தயுகத்தில் ஆயுள், உருவம், பலம், புத்தி, ஆரோக்கியம், தருமசிந்தை, இவை சர்வசாதாரணம். திரேதாயுகத்தில் இந்திரன் மந்திரங்களினுல் அச்வமேதம் ஆரம்பித்தான். அந்த யக்யத்திற்குச் சில ரிஷிகள் ருத்விக்களாக இருந்தனர். இந்திரன் பசுக்கள் உபகாரமாக யாகம்செய்ய அதனுல் ரிஷிகள் மந்திரயக்யமாக யாகஞ்செய்யலாம் பிராணவதை கூடாது என்ன மறுத்தமையால் விவாதம் உண்டாயிற்று. பின்னும் இந்திரன் ரிஷிகளைப் பார்த்து யக்யம் ஸ்தாவர ஜங்கமங்களில் எதினுல் செய்யவேண்டுமென்ன ரிஷிகள் அவனுக்கு உத்தரவுசொல்லாமல் கசரன் என்னும் வசுவை மத்தியஸ்தமாக எண்ணிக்கேட்க அந்தவசுபசுக்கள் கந்தமூலபலாதிகளில் செய்யவேண்டும் என ரிஷிகள்கோபித்துவசுவை பூமியில்தள்ள அவன் பாதாளத்தில் வீழ்ந்து மீண்டும் எழுந்துவந்தனன். ஆகையால் தருமங்கள் அநேகமார்க்கமாய் நடக்கும். ரிஷிகள் ஹிம்சையோடுகூடிய யாகத்தைச் சம்மதிக்காமல் போயினர். எக்யம் மந்திரங்களினுலும், தபஸ் மனத்தினுலும் ஸ்தாபிக்கக்கூடும். துவாபரயுகத்தில் லோபம், சேவகாவிர்த்தி, வாணிகம், யுத்தம், தத்வநிச்சயம், வரணசங்கரம், ராஜஸ்தமோகுணவியாப்தி, அதர்மம், வருணச்ரய தர்மங்களுக்கு விபரீதம், வேதங்களினிடத்து அவிஸ்வாசம், சுவல்பஆயுள், இவ்வித அதர்மங்கள் பரவினவேயன்றி ஒன்றுயிருந்த வேதம் நான்குவிதமாய் ரிஷிகளால் பிரிக்கப்பட்டது. அதர்மம் விருத்தியுற்று. இந்த யுகக்கடையில் கலியுகதர்மம் ஆரம்பித்தது. கலியுகதர்மம், ஹிம்சை, சௌர்யம், நிறுத்தம், மாயாதிகள் விருத்தியாய், தபங்கள் க்ஷீணித்துத் தர்மசொரூபம் அழியும். சொற்கள் சித்தியாகா. மனிதர்கள் எந்தக்காலத்திலேயும் மோகத்தில் அழுந்துவர். பசி, தாகம், மழையின்மை, தேசவிபரீதம், எக்காலத்திலும் உண்டாம். சாஸ்திரபிரமாணம் லோபிக்கும். மனிதர் கருவிலும், சிலர் பால்ய யௌவன கௌமார பர்வத்திலும் அல்பதேஜஸ்உள்ளவர்களாய் இறப்பர். அனர்த்தம், அதர்மம், கோபம், விரதலோபம், இவற்றுல் பாபம் அடைவர். பிராமணர் வேதாத்தியனம், எக்யாதிகளைவிட்டுச்சூத்திரர்களால் மந்திரயோனி சம்பந்திகளாய் இருப்பர். பாஷண்டிகள் விருத்தியாவர். சிலர் காஷாயவஸ்திரம்தரித்துக்காபாலிகளாய்த் தர்மதூஷகர் ஆவர். பிராமணர் வயிற்றின் பொருட்டு வேதவிக்கிரய ஜபதப ஓமாதிகளைச்செய்வர். சூத்திரர் வேதாத்தியயனம்செய்ய விரும்புவதே அல்லாமல் தர்மநிரூபணம்செய்ய ஆரம்பிப்பர். சூத்திரர்வீட்டில் பிறந்த க்ஷத்திரியர் அஸ்வமேதாதி யாகங்களைச்செய்வர். இவ்வகை கலியுக சந்திவரையில் நடக்கும். பிறகு பிரம்ம, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திர வருணங்கள்கெட்டுக் கலப்புறும். சூத்திரர் மிலேச்சர் முதலான அரசர்களை ஜெயிக்க, பிருகு குலத்தில் பிரமதிஎன்னும் புருஷன்பிறந்து இப்பூமண்டலத்தில் (கூ0) வருஷம் சஞ்சரித்து அநேக துஷ்டராஜாக்களைக் கெடித்து, கங்கை, யமுனை முதலிய மத்தியப்பிரதேசத்தில் தங்குவன். பின் ஜனங்கள் அரசர் இன்மையால் அந்யோந்ய கலகத்தால் இறப்பர்.

யுதாசித்—1. கேகயதேசாதிபதி கைகேசியின் சகோதரன்.

2. விருஷ்ணியின் இரண்டாங்குமரன். இவன் குமார் சனி, அநமித்திரன்.

3. சுமத்திரன் குமரன்.

4. சுதரிசனனைக்காண்க.

5. தசரதபுத்ரனுகிய பரதனுக்கு அம்மான், கிரிவிரசமாண்டவன்.

யுதாயுதாயு — சுதச்சிரவசுவின் குமரன். இவன் குமரன் நிர்மித்திரன்.

யுதிஷ்டிரன்—தருமராஜனுக்கு ஒருபெயர்.

யுத்ததருமம்—யுத்தத்தில் புறங்கொடாது போர்செய்வோர் சுவர்க்கத்தை அடைவர். ஓராயுதத்தை மற்றேர் ஆயுதமாகக்காட்டி

யும், கர்ணிகாரபாணங்கள், நுனியில் விஷந்தடவிய பாணங்கள், நெருப்பில் காய்ச்சிய பாணங்கள் இவைகளைப் பிரயோகிக்காமலும் இரதத்தைவிட்டுப் பூமியில் இறங்கினவன், பேடி அஞ்சலிசெய்தவன், தலைமயிரை அவிழ்த்துக்கொண்டிருப்பவன், குந்திக்கொண்டிருப்பவன், அபயமென்று சொன்னவன், தூங்குகிறவன், சந்தோஷமில்லாதவன், வஸ்திரமில்லாதவன், ஆயுதமில்லாதவன், எதிர்க்காதவன், சண்டையைப் பார்ப்பவன், மற்றொருவனோடு சண்டைபோடுபவன், ஆயுதம் ஒடிந்தவன், பிள்ளைமுதலியோர் இறந்து விசனப்படுபவன், நன்றாக அடிபட்டவன், பயந்தவன், புறங்கொடுத்தோடுகிறவன், இவ்வகைக் குணம்உடையவர்களைக் கொல்லக்கூடாது.

யுபசுலோகர்—திரிவக்கிரையிடம் கிருஷ்ணனுக்குப் பிறந்த குமரர். நாரதருக்கு மாணாக்கராய் ஞானிகள் ஆயினர்.

யுயுக்ஷு—திருதராட்டிரனுக்குத் தாசியிடம் பிறந்தவன். இவன் தருமர் இராயசூயத்தில் மடைப்பள்ளியிலிருந்தவன். இவன் ராகூஸாம்சம்.

யுயுதானன்–1. சத்தியகன் குமரன். இவன் குமரன் செயன்.

2. யாதவ வாசன் சாத்தகி.

யுவந்தீரன்—குணி குமரன்.

யுவனாசுவன்—1. (சூ.) சந்திரன் குமரன். இந்து குமரன் என்பர்.

2. (சூ.) சேநசித்குமரன், இவன் றனக்குப் புத்திரரிலாததால் விரக்தியடைந்து தன் (600) மனைவியருடன் வனமடைய அங்கு இருடிகள் இந்திரவேள்வி செய்தனர். அதில் புத்ரோத்பத்தியினிமித்தம் வைத்திருந்த ஜலத்தைப் பாதியிரவில் அரசன் தாகத்தால் வருந்தியுண்டனன். அதனால் சிலகாலம் பொறுத்து யுவனாசுவன் வலதுபாகத்தைப் பீறிக்கொண்டு ஒருகுமரன் பிறந்தனன். இருடிகளதுக்ரஹத்தால் அரசன் இறக்கவில்லை. பிறந்த குமரன் பாலுக்கழ இந்திரன் தனது கட்டைவிரலைக் கொடுத்தனன். அதனையக்குழந்தை சுவைத்துப் பசியாறினன். இக்குமரனே (மாந்தாதா) பின் அரசன் சிலகாள் தவமியற்றி யிஷ்டசித்தியடைந்தனன்.

யுகாதித்தன்—சூரியன் சிவமூர்த்தியை யெண்ணித் தவமியற்றினன். சிவப்பிரசாதத்தினால் பலகதிர்களைப் பெற்றுப் பிரகாசிக்கையில் தேவர்கள் சூரியஉஷ்ணம் பொறுதுசிவமூர்த்தியிடம் முறையிட்டனர். சிவமூர்த்தி சூரியன் முதுகைத் தடவினர்; அதனால் வெப்பங்குறைந்து யுகாதித்தனெனப் பெயர்பெற்றுப் பிரகாசித்துச் சிவமூர்த்திக்குக் கண்ணுமாம் வரம்பெற்றனன்.

யுகி—யௌகந்தராயணனென்னும் பெயர் பெற்ற அந்தணன்.

யுகிமுனி—தேரையர் மாணாக்கருள் ஒருவர். இவர் தமது வைத்தியத்திறமையை அகத்தியரிடம் காட்டிச் செல்வாக்குப்பெற வெண்ணி யகத்தியராச்சிரமஞ் சென்றனர். அவ்விடமிருந்த காக்கையொன்றினுக்குத் தாம்முடித்து வைத்திருந்த ஔஷதமாகிய வீரச்சுன்னத்தை அதற்குண்பித்து அக்காருகாக்கையினை வெள்ளைவடிவாக்கினர். இதனைக்கண்ட அகத்தியர் களித்து இவரை மதியுகியெனப் பெயரிட்டழைத்தனர். அன்றுமுதல் யுகிமுனியெனப் பெயருண்டாயிற்று. இவர் வைத்தியசிந்தாமணி முதலிய பலநூலியற்றினர்.

யூதமதம் — யூததேசத்தவர் கொண்டாடும் மதம். இவர்கள் பாஷைஹீப்ரு. இவர்கள் முதலில் லூ, பெல், செட், எனுந் தேவவிக்ரகங்களை வழிபட்டனர். இவர்கள் தேவன் ஒருவனுளன் எ-ம்., மோசே சிரேஷ்டகுரு, எ-ம்., இறந்தவர் மீண்டும் உயிர்த்தெழுவர், எ-ம்., பாவமன்னிப்புண்டு எ-ம்., கூறுவர். இவர்கள் தற்காலம் பலவீனம் பெற்றிருக்கிறார்கள். இவர்கள் நூல் மிசினு, ஜமராஸ், தால்மத் முதலிய.

யூபாக்ஷன் — இராவணசேநாபதி அதுமனால் மாண்டவன். அரக்கன் மயிந்தனால் கொல்லப்பட்டவன்.

யோகசித்தி—ஆங்கீரஸர் பெண். பிரகஸ்பதியின் சகோதரி, பிரபாசன் மனைவி குமரன் விச்வகருமன்.

யோகதக்ஷிணாமூர்த்தம் — மகருஷிகள் யோகலக்ஷணமறிய வேண்டிச் சிவமூர்த்தியை வேண்டியகாலத்து ஆசார்யமூர்த்தமாய் எழுந்தருளி அவர்களுக்கு அதனை யருளிச்செய்த சிவமூர்த்தம்.

யோகம்–1. இது இயமம், நியமம், ஆதனம், பிராணயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி என்று எண்விதப்படும். இவற்றுள் இயமம் கொலை, களவு செய்யாமை, மெய்கூறல், கள்ளுண்ணாமை, பிறர் பொருளிச்சியாமை, இந்திரியமடக்கல் முதலிய. நியமம் தத்துவநூலாராய்தல், தவம், தூய்மை, தெய்வவழிபாடு, மனமுவப்பு முதலிய. ஆதனம் இது சுவத்திகம், கோமுகம், பதுமம், வீரம், கே

சரி, பத்திரம், முத்தம், மயூரம், சுகம் முதலிய. அவற்றுள் சுவத்திகம் தொடைக்கு முழங்காற்கு நடுவே யிரண்டுள்ளங் காலையுஞ் செலுத்தி யிறுமாந்திருத்தல். கோழுகம் சகனப்பக்கத்தில் இருகாற்பரட்டையு மாறவைத்து அவ்விருகாற் பெருவிரலைக் கைப்பிடித்திருத்தல். பதுமம் இருதொடைமேலு மிரண்டுள்ளங்காலையு மாறித்தோன்றவைத்தல். வீரம் வலது தொடையில் இடதுகாற்பரட்டைச் சேர்த்தியிறுமாந்திருத்தல். கேசரி பீஜத்தின் கீழ் சீவனியிடத்துப் பரட்டைவைத்து இடமுழங்கையை முழந்தாளில்வைத்து அங்குலிவிரித்து நாசிமூனையைப் பார்த்துக்கொண்டிருத்தல். பத்திரம்பீசத்தின் கீழ்ச்சீவனியிடத்து இருகாற்பரட்டையும் வைத்து அவ்விருபதத்தையும் மிருகையாலிறுகப் பிடித்து அசையாதிருத்தல். முத்தம் இடக்காற்பரட்டாற் சீவனியை யழுத்தி வலக்காற்பரடுஅப்பரட்டிற்குக் கீழழுந்தவிருத்தல். மயூரம் முழங்கையிரண்டுமூன்றிப் புறத்திலழுந்தப் புவியிற்கையூன்றிக்கானீட்டித் தலைநிமிர்ந்திருத்தல். சுகம் சகமுந்திடமும் எவ்வாறிருக்கின் எய்துமோ அவ்வாறிருத்தல். பிராணயாமம் பிராணவாயுவை இரேசக, பூரக, கும்பிதஞ் செய்தல். பிரத்தியாகாரம் உபாதியைநீக்கி உண்மேணிக்கல், தாரணை ஆதாரத்தானங்களாகிய மூலாதாரம், சிவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆஞ்ஞை என்னுமாறுதாரங்களில் ஆதாரதேவதைகளைக் குருமுகமாக வறிந்து மனதையும் வாயுவையுமங்கங்கே நிறுத்தி அவ்விடத்துள் ஆதாரதேவதைகளைத் தரிசித்து ஆநந்தமுறுவது. தியானம் ஐம்புலமடக்கி யோகஞ்செய்தல். சமாதி காரணங்களிறந்து மேலுலயமான சாக்ஷாத்தத்தில் தன்னிலைகண்டின்புறுதல். இதன் விரிவை விரிந்தநூல்களாகிய சிவயோகசாரம், சிவயோகமஞ்சரி, பெருந்திரட்டு, குறுந்திரட்டு, மெய்ம்மொழி சகலாகம சிகாகணி, சிவதருமோத்திரம், திருமந்திரம் முதலிய நூல்களிற்காண்க.

2. இது நன்னடையுள்ள வொருவன் விரதசீலனாய் யோகாதிகள் அநுஷ்டானத்திற் கூறியபடி நியமாநியமவுணவுகளைக்கொண்டு ஆறுதாரங்களாகிய மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆஞ்ஞை இவை முதலிய ஆதாரங்களின் சக்ரபேதங்களையறிந்து அவற்றின் தேவதைகளையறிந்து அங்கங்கேகின்று தியானஞ்செய்து அந்தத் தானங்களின் சகுணதேவதைகளையும் பிரகாசங்களையுங் கண்டுணர்தல். இது ஆதாரயோகம். இவற்றை யதுட்டித்தவர் அவ்வப்பதமுத்தியைப் பெறுவர். சுஷும்ணா நாதத்துவாரப் பிரகாசமானுல் தேகசித்தியும், அஷ்டமாசித்தியும் வரும். இதுமந்திரயோகம். இலயயோகமாவது ஆதாரதேவதைகளைத் தியானஞ்செய்து ஏகசித்தனுயிருக்கையில் சதுர்த்தச நாதமுதலநேக நாதங்களுண்டாம். அதனைக் கேட்டு நிருத்தநிசனங்கண்டு மகிழலயமாவது. அடயோகமாவது இயமநியமாதிகளைக்கண்டு நிற்றல். மேற்கூறிய ஆறுதாரங்களில் அப்பியாசஞ்செய்தால் பரஞ்சோதிச்வரூபமான சோடசகலையின் பேரொளிகண்டு அதிலழுந்தி ஆனந்தபரனுய் மோக்ஷமடைவன். இவையன்றி அமிர்தயோகம், ஆனந்தயோகம், பன்னகயோகம், வச்சிரயோகம், ஞானயோகம், சித்தயோகம், பாமயோகமென வுண்டு. இன்னும் அணிமாதி யஷ்டமாசித்தியோகமாவது, மூலாதாரத்துருவின் சுழுமுனைத்துவாரத்திலே மனத்தைவைத்து விடாமல் ஒருவருஷம் நோக்கில் பொன்னிறமாயணுவைப் போலுருக்கொள்வர். இது அணிமாசித்தி. அணுவைமேருபோலாக்கும்வன்மை மகிமாசித்தியுமுடனேயுண்டாம். இனி இந்தஅக்னியை மேருத்தொளைவழியாக வாயுவாலே குண்டலிமட்டாக எழுப்பி அதிலேற்றி இரண்டுவருஷம் நோக்கில் கீர் நுரைகள்போலத் தேகமெத்தென வுண்டாம் இது லகுமாசித்தி. இந்தக் குண்டலிமட்டாகவந்தஅக்னியை நாபித்தானத்திலு மிருதயத்திலு மேற்றி மேருத்தொளைவழியாக வாயுவாலே மூவாண்டு நோக்கில் ஆகாயமளவாக வோங்கிவளரலாம். அணுவிலுஞ்சிறியாராக விருக்கலாம் இதுகரிமாசித்தி. இனி இருதயமாதியாகிய மூன்சொன்ன அனில வாயுவால் மேருத்தொளையிலேற்றிக் கண்டத்தளவாக எழுப்பி ஐயாண்டுநோக்கின் முற்காலத்துள்ளதெல்லாம் அறிவான், இது பிராப்திசித்தி. இனிக் கழுத்து முதற்கண்மட்டாக மேருத்தொளைவழி அக்னியையேற்றி ஆருண்டுநோக்கின் மண்ணிலெத்தனை காலமறைந்திருந்தாலு மிருக்கலாம் பிறப்பும்அறும். இது பிராகாமியசித்தி. அனலே வாயுவாலே வாங்கி, மேருத்தொளைவழிசிரசிலேற்றி ஏழாண்டு நோக்கில் எல்லாருக்குந் தன்பங்களைப் போக்கி யெல்லாச்சீவனிலும் ஏகமாய்க் கலந்துநிற்பான். இது ஈசத்துவசித்தி.

இனிச் சிரசிலிருக்கிற அனல வாயுவா லேவாங்கி நாசாக்ரத்திலே யெட்டாண்டு நோக்கின் வேண்டிய வண்டங்களேச் சிருட்டிப்பான் இது வசித்துவசித்தி.

3. (உ எ) விட்கம்பம், பிரீதி ஆயுஷ், மான், சௌபாக்கியம், சோபனம், அதிகண்டம், சுகர்மம், திருதி, சூலம், கண்டம், விருத்தி, துருவம், வியாகாதம், அரிடணம், வச்சிரம், சித்தி, விதிபாதம், வரியான், பரீகம், சிவம், சித்தம், சாத்யம், சுபம், சுப்பிரம், பிரமம், ஐந்திரம், வைதிருதி. இவை முறையே கம்பம், பிரியம், வாழ்நாள், புண்ணியம், கலம், மாகண்டம், அறம், தூணை, சூலம், கண்டம், ஆகம், நிலே, அரவு, எக்களிப்பு, வேல், வல்லமை, கொலே, காயம், தாழ்வு, காட்சி, திறம், புகழ், காவல், தெளிவு, பிரமா, இந்திரன், பேய், இவற்றுள் கம்பம், கண்டம், அதிகண்டம், சூலம், வியாகாதம், வச்சிரம், விதிபாதம், பரீகம், வைதிருதி, என்னும் ஒன்பதும் அன்றி மற்றவை நல்லன. இவற்றுள்ளும் கம்பத்தின் மூன்றும், சூலத்தில் ஐந்தும், கண்டத்திலும் அதிகண்டத்திலும் ஆறும், வியாகாதத்தில் ஒன்பதும் கழித்துநின்ற நாழிகையுமாம்.

யோகவதி—ஞானசுதரிசனன் தேவி. இவள் கணவன் அதிதிபூசைசெய்யும்படி சொன்னசொல் தவறுமல் விருந்தாய்வந்த வேதியனுகிய யமனுடனிசைந்திருக்கப் புருஷன்கண்டு களித்தனன். இதையறிந்த யமன் அவனேப்புகழ்ந்து இருவருக்கும் யமவாதனேயிலாது நற்பதவிதந்து யோகவதியை நீயுன்புருஷனுக்குப் பெண்ணுருவுடனிருந்து உலகோர் பரபத்தைதீக்க வேகவதியாயிருக்கவென வரம் பெற்ற கற்பினி. இவளேப்புணர்ந்ததாக விலிங்கபுராணங் கூறவில் லே. உடன்பட்ட தேசாலும் எனக்கூறியுள்ளது.

யோகன்—யமனுக்குக் கிரியையிட முதித்த குமரன்.

யோகா—நவசத்திகளில் ஒருத்தி.

யோகாங்கன்—சுப்பிரதீபனேக் காண்க.

யோகாசனம் (உ ०)— (க) பத்மம், (உ) ஸ்வஸ்திகம், (ங) கோமுகம், (ச) வீசதம், (ஞ) சூசிதம், (சு) ஏகபாதம், (எ) குக்குடம், (அ) வீரம், (கூ) பத்ராயனம், (க०) கூர்மம், (ககூ) விமலம், (கஉ) தண்டம், (ஙகூ) பிண்டம், (சஎ) கோகர்ணம், (ஞ) சிம்மாசனம், (சகூ) விருத்தம், (கஎ) கடிகம், (கஅ) கசாஸ்யம், (கஙூ) கசகர்ணிகம், (உ ०) சுகாசனம், இவற்றின் கிரியை முதலியவற்றைப் பெருநூல்களிற்காண்க.

யோகாசாரம்—ஒருமதம் சௌத்திராந்திகனில்சிறிதுவேறுபட்டபௌத்தம். அறிவு அரூபம் என்றும் பிரபஞ்சம் பொய் என்றும் கூறும். போதம்சலத்தின் வெள்ளம் போலவும் மருந்து எண்ணெயிலூறிப் பலிப்பதுபோலவும் பலிக்கும் என்பர். இது பௌத்தமத வேறுபாடு.

யோகினி—ஒரு பெண்தேவதை, இவள் நிர்வாணி, விரிந்தகேசமும், தேகமுழுதும் வெண்ணீற்றுப்பூச்சும், மங்கலாபரணமின்றிச் சங்காபரணமும், கையில்வெறித்தகபாலமும், தீராஅமங்கலமான சிவந்தவர்ணமும், உடையவள். இவளுக்கு முன்னும், இடப்புறமும் ஆகாது. பின்னும் வலப்புறமும் நன்றும். ஆகாயம், பூமி, மத்திமம். யோகினியறிதல், சுக்லபக்ஷம் பிரதமைமுதல், இஷ்டதினதிதிவரையில் எண்ணிவந்த தொகையைப் பத்தால் வகுத்தமிச்சம் (க)க்கு கிழக்கு, (உ)க்கு வடக்கு, (ங)க்கு தென்கிழக்கு, (ச)க்கு தென்மேற்கு, (ஞ)க்கு தெற்கு, (சு)க்கு மேற்கு, (எ)க்கு வடமேற்கு, (அ)க்கு வடகிழக்கு, (கூ)க்கு ஆகாசம், (க०)க்கு பூமி. வழக்கு, சூது, யுத்தம், யாத்திரை, இவற்றிற்கு யோகினிபிரதானம்.

யோகினிகள்—ஒருவித மயக்குஞ்சத்திகள். இவர்கள் (சுசை) கோடியர். இவர்களேச்சிவமூர்த்தி சங்கரித்தனர். அவர்களுட்சிலர் காளியிடமேவல் செய்திருக்கின்றனர். அவர்கள் (சுசை)வர் திவ்யயோகி, மகாயோகி, சித்தயோகி, கணேஸ்வரி, பிரேதாசிபிகினி, காளராத்திரி, நிசாசரி, ஜங்காரி, ஊர்த்துவவேதாளி, பிசாசி, பூதடாமரி, ஊர்த்துவகேசி, விரூபாக்ஷி, சுஷ்காங்கி, நரபோஜனி, ராக்ஷசி, கோரரக்தாக்ஷி, விஸ்வரூபி, பயங்கரி, வீரகௌமாரி, சீசண்டி, வராகி, முண்டதாரிணி, பிராமரி, ருத்ரவேதாளி, பீஷ்கரி, திரிபுராந்தகி, பைரவி, துவம்சனி, குரோதி, துர்முகி, பிரேதவாகினி, கட்வாங்கி, தீர்க்கலம்போஷ்டி, மாலினி, மந்திரியோகினி, காலாக்னி, சிரமணி, சக்ரி, கங்காளி, புவனேச்வரி, பட்காரி, வீரபத்ரேசி, தூம்ராக்ஷி, கலகப்பிரியை, கண்டகி, நாடகி, மாரி, எமதூதி, காளினி, கௌசிகி, மர்த்தனி, எக்ஷி, ரோமஜங்கி, பிரஹாரிணி, சகஸ்ராக்ஷி, காமலோலா, காகதமிஷ்டிரி, அதோமுகி, தூர்சடி, விகடி, கோரி, கபாலி, விஷ்வலங்கினி.

யோகேசுவரர் — தேவவோத்திரனுக்குப் பிரஹதியிடமுதித்த விஷ்ணுவினம்சம்.

யோகேச்வரிபீடம்—சத்திபீடங்களில் ஒன்று.

யோகநித்திரை—மச்சகந்தியைக்காண்க. சத்தியவதிக்கு ஒருபெயர்.

யௌதன்—பிரயவிரதன் வம்சத்துத் தீமந்தன் குமரன்.

யௌவநாசுவன்—அம்பரீஷன் குமரன்.

வகுலபீடம்—சத்திபீடங்களில் ஒன்று.

வகாமனசு—மகாசாலன் குமரன். இவன் குமரன் உசீநரன்.

வகுந்து—சானசச்சுருதிக்கு நண்பன்.

வகுளமாலிகை—திருவேங்கடத்தில் ஸ்ரீநிவாசனுக்குத் தளிகைசெய்து அளித்துக் கட்டளைப்படி சுவாமி புட்கரணிக்கு இடம் ஆனவள். இவளே பதுமினிக்கும் பெருமாளுக்கும் தூதுசென்றவள்.

வகுளாபாணர்—நம்மாழ்வாருக்கு ஒருபெயர்.

வகுளை—உத்தமன் பாரி. இவன் கணவனை வெறுத்துச் சாலபோதகன் என்னும் நாகராஜனுல் நாகலோகத்திற்குக் கொண்டு போகப்பட்டு மீண்டுங் கணவனை அடைந்தவள்.

வக்கிரதுண்டர்—துராசதனைக் காண்க. இவர்க்கு ஐந்துசிரம் பத்துக்கை. இவர் துராசதனைக்கொன்று அவனைக் காலில் மிதித்து எந்நாளும் இருக்க வரம்அளித்தவர். இவர்க்கு உடுண்டிவிநாயகர் என்றும் பெயர். ஒருகற்பத்தில் திரிமூர்த்திகளைத் தமது துதிக்கையால் எடுத்து விழுங்கி விராட்டுருவாய் நின்றவர்.

வக்கிரபாலன்—சூரபன்மன் மந்திரி.

வக்கிரயோதி—விப்பிரசித்தியின் குமரன். அசுரன்.

வக்கிரன்—1. துல்யவக்கிரனைக் காண்க.
2. ஒரு அசுரன்.
3. சுசிந்திரத்தின் மருத்துமலையில் இஷ்டசித்தி அடைந்த ஒருருத்திரன்.

வக்கிரவமகருஷி—பிரமதேவரின் ஓதாடையிற்பிறந்து தவம்இயற்றினர். இவர் இலாது உலகம் நவமணிபெற இயலாது வருந்துகையில் தேவர் இந்திரனிடம் குறை கூறினர். இந்திரன் பிரமன்இடத்தும், பிரமன் விஷ்ணுமூர்த்தி இடமும், விஷ்ணு சிவமூர்த்தி இடமும், குறைகூறச் சிவமூர்த்தி தவஞ்செய்யும் இவரிடம் மன்மதனைஏவ மன்மதன் பெண்உருக்கொண்டு தவஞ்செய்யும் இருடியின் நிலைகெடுக்க இருடி கோபித்து மன்மதன் என உணர்ந்து நீ சிவமூர்த்தியின் நீவிழியால் நிதைகஎனச் சாபம்இட மன்மதன் உற்றது கூற முனிவர் கோபந்தணிந்து இரதியால் அவ்வுருப்பெற அதுக்கிரகித்து திருக்கைலயடைந்து சிவமூர்த்தியைப் பணியச் சிவமூர்த்தி மணிமுதலிய இலாது உலகம் வருந்துதலால் அதனைநீக்க உன்னை வருவித்தனம் எனக் கட்டளைஏற்று சிவமூர்த்தியைநோக்கிச் சுவாமி அடியேன் புத்திரர்களைத் தருப்பையாற் சிருட்டிப்பன் எனச் சிவமூர்த்தி இது பிரமசிருட்டிக்கு மாறுஆம் ஆதலால் உன் மரபுக்கு ஏற்ற கன்னியைமணந்து அவளால் மரபு தழைக்கச்செய்க என்று உமையை நோக்கி அவள் திருக்கரத்து இருந்த மலரின் ஒன்றை பெண்உருவாக்கித் தந்தனர். இருடி அவளை மணந்து அவள் உடன் ஆயிரம்தருப்பை முடிந்து பிரமதேவரால் வேள்விசெய்வித்து ஆயிரம் ஆகுதிசெய்வித்து அக்னியைநோக்கி ஆயிரம் புதல்வரைவேண்ட அவ்வகை அக்னிதேவன் பிரசாதிக்கப்பெற்றுத்திரிமூர்த்திகளால் வாழ்த்தப்பெற்றவன். இவன் வைசியகுலமுதல்வன், இக்கோத்திரத்தார்க்குப் புல்வேடுழான், புல்விகிழான், புல்விடுவேட்டுழான், நாணல்கிழான், வக்குவர்பூவால் உதித்தமையால் புஷ்பவாணிபர், பிரமன் வேள்வியில்உதித்தமையால் வேள்விபிண்டன், வேள்விகிழான், வேள்வி வேட்டன், என்று பெயர்பெற்று இவர்கள் குபேரனுல் உலகம் எல்லாம் பரவினர். (வைசியபுராணம்).

வக்ராசுரன்—ஒரு அசுரன், சத்தியால் கொல்லப்பட்டவன்.

வகினி—யயாதியின் பேரன்.

வங்கம்—இது வங்காளக்கிழக்கு இராஜ்யம், இத்தேசத்தவர் பேசும்பாஷை வங்கம், இத்தேசத்தை ஆண்டவன் வங்கன், அவனுல் இராஜ்யத்திற்குப் பெயர் உண்டாயிற்று.

வங்கன்–பலியின் மனைவி இடத்துத் தீர்க்கதபசுமுனிவரால் உதித்தகுமரன். இவன் பெயரால் வங்கதேசம் உண்டாயிற்று.

வங்கிபுரத்தாச்சான்–எழுபத்திஞலு சிங்காசனாதிபதிகளில் ஒருவர். வைஷ்ணவாசாரியர்.

வங்கிபுரத்தாய்ச்சி–நாதமுனிகளுக்கு மாமியார், அரவிந்தப்பாவைக்குத் தாய், இவள் ஒருகால் அரவிந்தப்பாவையைத் தம்வீட்டுக்கு அனுப்ப நாதமுனிகளுக்குச் சொல்லி அனுப்ப நாதமுனிகள் தம்மனைவியைப் புண்டரீகாக்ஷர் வசம்கூட்டி அனுப்பப் புண்டரீகாக்ஷர் வங்கிபுரத்து ஆய்ச்சி வீட்டில் அரவிந்தப்பாவையைச் சேர்த்து அவ்விடம் இருக்க வங்கிபுரத்தாய்ச்சி

புண்டரீகாக்ஷருக்குச் சேடித்த தீர்த்தான் னம் பிரசாதித்துப் பின் புண்டரீகாக்ஷர் பெருமைகேட்டு க்ஷாமணம் கேட்டுக் கொண்டவள். மணக்கால்நம்பியை யாச்ர யித்தவள்.

வங்கிபுரத்துநம்பி—எழுபத்திரண்டு சிங்கா சனாதிபதிகளில் ஒருவர். வைஷ்ணவா சாரியர்.

வங்கியநலசேகரபாண்டியன் — திருநெல் வேலியில் சிவதிருப்பணி செய்வித்து மூத்திபெற்றவன். இவன் குமரன் குல சேகரபாண்டியன்.

வங்கியசூடாமணிபாண்டியன்—இவன் வங் கியசேகரபாண்டியனுக்குக் குமரன். இவன் சிவமூர்த்திக்குப் பலஇடங்களில் இருந்து செண்பகபுஷ்பச்செடிகள் கொ ண்டுவந்து வைத்துப் பயிராக்கி அதனால் சண்பகமாறன் எனப் பெயர்பெற்று அர சாண்டு வருகையில் ஒருநாள் தனது பூஞ் சோலை சென்று உலாவினன். இவனை அறியாது இவன்மனைவிவந்துபூங்காவிலி ருந்தனள். அவள் கூந்தலின் இயற்கை மணம் அரசனுக்கு வந்தது. அந்தமணம் பூஞ்சோலையில் புதிதாதலின் அரசன் இச் சோலையின் மலர்களின் மணம் நாம் அறி வோம் ஏதோ புதுமணம் வந்து இருக் கிறதுஎன்று சந்தேகித்து அதன் வரலா ற்றைச் சங்கப்புலவர்க்குத் தெரிவித்துப் பொற்கிழி ஒன்று தூக்கினன். சங்கப்புல வர் தனித்தனி அரசனுக்குக் கவிதைகூறி னர். அரசன் மனத்திற்கு அவை ஒவ்வா மையால் பொற்கிழி தந்திலன். இதனை அறிந்த ஏழைவேதியராகியதருமி என்பவர் சொக்கர், முன்சென்று வணங் கித் தமது குறைகூறி அரசன் எண்ணந் தெரிவிக்கின் தமது வறுமைநீங்கும் என இரந்தனர். கருணைநிதியாகிய சிவமூர்த்தி அவ்வேதியர்இடம் கருணைகூர்ந்து "கொ ங்குதேர்" என்னும் திருமுகப்பாசுரம் எழுதி அருளினர். அதனைப்பெற்ற வே தியர் அரசனுக்குக்காட்ட அரசன் களித் துச் சங்கப்புலவர்க்குத் தெரிவித்தனன். சங்கத்தவரில் கபிலராகிய நக்கீரர், அக் கவியைக்கேட்டுக் குற்றம் கூறினர். இத னால் அரசன் தருமிக்குப் பொருள்தந்தி லன். தருமி மீண்டும் சொக்கர் இடஞ்செ ன்று நடந்தவைகளை முறையிடச் சொக்க நாதமூர்த்தி ஓர் புலவர் உருக்கொண்டு நக்கீரர் இடம் குற்றங்கேட்டு மறுத்துக் குற்றந்தீரச் சொல்லியும் நக்கீரர் கேளாத தால் சிவமூர்த்தி தமது நெற்றிக்கண் காட்டினர். அக்காலத்தும் கீரர் கொண் டது விடாமையால், சிவமூர்த்தி மறைந்த னர். சிவமூர்த்தி மறைந்த தும் கீரர் தீர்த்தத்தில்விழுந்து சிவமூர்த்தியை த் தியானித்து அபராதக்ஷமை வேண்டிக் கைலாபாதி காளத்திபாதி அந்தாதிபாடிக் கரையேற, அரசன் தருமிக்குப் பொற்கிழி கொடுத்து அரசாண்டவன்.

வங்கியசேகரபாண்டியன் — இவன் மது ரை கடல்கொண்டபிறகு அரசாளத்தொ டங்கிப் பட்டணத்தில் இருக்க இடம்பெ றாது பட்டணத்தை அகற்ற விரும்பிச் சொக்கரை வேண்டினன். சொக்கர் சித்த உருவாய்த்தோன்றித்தமதுகரத்தில்அணி ந்து இருந்த அரவை எடுத்துவிட்டு எல்லை காட்டக் கட்டளை இட்டனர். அது வளை ந்து எல்லைதெரிவித்துச் சிவமூர்த்தியை வேண்டித் தன்பெயரால் அப்பட்டணத் திற்குப் பெயர்உண்டாக வரம்பெற்றது. அதனால் மதுரை ஆலவாய்எனப் பெயர் பெற்றது. கீர்த்தி பூஷணபாண்டியன் காலத்துக் கடல்கொண்டது. இவன் பிர ளயம் ஒடுங்கினபிறகு அரசாண்டபாண்டி யன். இவன் காலத்து விக்ரமசோழன் இவன் இடம் யுத்தத்திற்குவரப் பாண்டி யன் சொக்கரைத் தமக்குச் சகாயம் இல் லாமை கூறிவேண்டினன். சொக்கர் வேடராஜனைப்போல எழுந்தருளிப்பாண் டியன் சேனைகள் பின்னிடுதல்கண்டு தம் பெயர்எழுதிய சுந்தரப்பேர் அம்புகள்விட் டுச் சோழனைப் பின் இடச்செய்து பாண் டியனுக்குக் கருணைசெய்து மறைந்தனர். பின் பாண்டியன் கடவுளைத்தொழுதுஅர சாண்டு தம்இடம் வந்த நக்கீரர் முதலிய புலவர் நாற்பத்தெண்மரை ஆதரித்து அவர்களுக்குஎன ஒரு இருக்கை நாட்டி தமிழ்ச்சங்கம் வளர்த்து வங்கியசூடாமணி பாண்டியனைப்பெற்று நற்கதி அடைந்த வன். இவன் காலமே கடைச்சங்கத்தவர் காலம்.

வங்கியசோழன் — இவன் ஒரு சோழன். இவன் திருநெடுங்களத்தில் நாள்தோறும் சிவதரிசனம்செய்து வருகையில் ஒருநாள் சிவமூர்த்தி அழகுடன் தரிசனம்தர நித் தியசுந்தரர் என்று திருநாமம் சாத்தித்தரி சித்து அரசுஆண்டவன்.

வங்கியதீபபாண்டியன்—இராச கம்பீர பாண்டியன் குமரன். இவன் குமரன் புரந் தரஇத்துப் பாண்டியன்.

வங்கியபதாகன்—புரந்தரஇத்துப் பாண்டி யன் குமரன்.

வங்கையர்— இவர் ஒரு வீரசைவர். இவர் இடம் ஒருசங்கமர் பாதிஇரவில் வந்து

தாம், திருமஞ்சனத்திற்குப்பாலும் வில்வ மும் இலாதுவருந்தும் செயலைத் தெரிவி த்தனர். இவர் வருந்தியருகுஇருந்த மல பட்டுப் பசுவைக் கறக்கக்கூற அது திவ்ய மான பாலேச்சுரந்துஅளித்தது. அப்பசு கட்டி இருந்த வில்வத்தறியை நோக்க அது தளிர்த்தது. அவ்விரண்டையும் அச் சங்கமர்க்குக் கொடுத்து அனுப் பி னர். இவர் தம்சீலை அறுத்துச் சிவசந்நதியில் இட்டுச் சிவமூர்த்தியால் அருள்பெற்றவர். இவர் சரிதையைமாகாளரைக்காண்க.

வசந்தசேனை—சசியின் தோழி.

வசந்தமாலை—மாதவியின் தோழி.

வசந்தன்—வாகரவீரன் கும்பகர் ண ஞல் கசக்கிப் பூசிக்கொள்ளப்பட்டவன்.

வசந்தி—ஒரு நகரம்.

வசவதேவர்—மாதிராசர் செய்த தவத்தால் மாதாம்பிகை கருவில் மூன்றுவருடம் இருந்து லிங்கதாரணத்துடன் பிறந்தவர். தந்தை செய்யவந்த உபநயனுதிகளை மறு த்து ஸ்ரீ பலதேவர்வேண்ட அவர் குமரி யாகிய கங்காம்பையை மணந்து கூடல சங்கமத்தில் சிவமூர்த்தி ஞானுசாரியராய் எழுந்தருளி யுபதேசித்ததால் அங்கு எழு ந்தருளி இருந்து ஸ்ரீ பலராசன் (விச்ச லன்) வேண்டுகோளால் தண்டநா யக த் தொழில்பூண்டு அரசனுக்கு ஆகாயத்தில் இருந்து வந்த திருமுகச்சுருளை அங்கு உள்ளவர் வாசிக்க அறியாமையால் அதை வாசித்து அவன் சிங்காதனத்து அடியில் இருந்த பொருள்களை எடுத்து த் த ந் து அல்லாமாப்பிரபுதேவருக்கு அழுதுபடை த்துத்தம்மிடத்து அன்றைக்கு லக்ஷத்தெ ண்ப தினுயிரம் சங்கமர்க்குச்சமைத்தஉண வுகளை அல்லமாப் பிரபுதேவர் ஒருவரே உண்டு மீண்டும் பசியென வசவர் மதிமரு ண்டு அபராதக்ஷமை வேண்டினர். இவர் மடத்தில் தாரணமில்லாத சிலர் கத்தரிக் காயைத் தாரணமாகக்கொண்டு புசிப்புக் குச்செல்ல அங்கு இருந்தவர்களில் சிலர் இவர்களைக்கண்டு கோபிக்க வசவர் அவர் களைத் தடித்துச் சிவத்தியானம் செய்த னர். இதன்பின் கத்தரிக்காய்கள் எல் லாம் சிவலிங்கமாயின. இவரது பத்தியை அறிய விச்சலராசன் மரத்தாலும் மண்ணு லும் சிவனடியவர்போலச் செய்வித்து இரவில் இவர்க்குக்காட்ட வசவர் இவர்க ளைக்கண்டதும் வணங்கி அ மு து செ ய்ய அழைப்ப அப்பிரதிமைகள் உயிர்பெ ற்று மூன்றடந்தன. இவ்வற்புதம் கண்ட அரசன் அஞ்சி அகன்றனன். ஒருநாள் அரசன் தனது சேனைகளுக்குச் சம்பளம் கொடுக்கச் சாளிகைப்பெட்டியை இவரி டம் கொடுத்து அனுப்பினன். இவரை ஒரு விடசங்கமர்கண்டு ஐச்சாளிகைமுழு தும் எமக்கு அளிக்க எனக்கேட்க வச வர் அவ்வாறு அளித்தனர். இ.தனைக் கண்ட அரசச்சேவகர் அரசனிடம் கூ ற அரசன் வசவரைக்கேட்டனன். வசவர் நான் கொடுத்தது உமது பொருள்அல்ல நீர் கொடுத்த தனம் உமதுபெட்டியில் இருக்கின்றது என அரசனுக்குச் சாளி கையைத் தனத்துடன்காட்டி அஞ்சும் படி செய்தவர். வசவரைச் சங்கமஉருக் கொண்ட சிவமூர்த்தி நெற்றிக்கண் வே ண்டும் எனக்கேட்க எழுந்தருளி ய வ ர் சிவமூர்த்தியென உணர்ந்து அவரைத் துதித்து அவர்களுக் கண்ணுடிகாட்டி நெற்றிக்கண்ணர் நீரென்று து தி த் து அறிவித்தவர். மல்லிராசையர் ஏவுதலால் வந்த சகலேசமாதிராயரைக் கருணை யுடன் உப்சரித்தவர். மடிவாலமாச்சைய ரால் சிவனடியவர் பொன் முதலிய வே ண்டாதவர் என்றறிந்தவர். இவர் நிஷ்டை யில்இருக்குங்காலத்துஒருசங்கமர்வாத் து வாரபாலகரால் தடையுண்ட அவரை யோ கத்திருந்த வசவரது பிராணவாயு சென்று அடைய வசவர்தம்பித்து இருந்தனர். இச் செய்தியைச் சென்னவசவர் உணர்ந்து சங்கமரைத்தேடி உபசரிக்க வசவர் எழு ந்துசாக்கிரநிலைபெற்றனர். கின்னரையர் பொருட்டு அவ்வாறு உயிர் ஒன்றியிருக்க மடிவாலமாச்சையரால் யோகந்தெளிந்து இருந்தவர். இவர் கூடலசங்கமத்திருந்த சிவாலயத்தைக் காத்திருந்த வேடருக்குச் சிவசேடத்தைக் கொடேம் என்று மறுத் தனர். அவ்வேடர் அரசனிடம் மூறை யிட அரசன் வசவரைக்கேட்க வசவர், சிவ மூர்த்தி உண்ட விஷம்போல் இவரும் உண்பாயின் சிவசேடம் அளிப்பமெ ன்ன வேடர் இவர் அருந்துவராயின் பின் அருந்துவமென அவ்வகை சிவன் அடி யாரும் தாமும் விஷம் அருந்தி அரசனை யும் வேடரையும் பிரமிக்கச் செய்தவர். தமது தேவியார் உடுத்திருந்த ஆ டை யை விடசங்கமர் ஒருவர்கேட்க வசவர் தமது தேவியாரை அழைத்துப்புடவை யை அவிழ்த்துத்தரக்கேட்கத் தேவியார் நாணம்அடைந்து நின்றனர். அவ்வகை நாணமடைந்து நின்ற தேவியின் புடவை யைத் தாமே அவிழ்க்க அப்புடவை வள ர்ந்ததுகண்டு அவ் விடசங்கம ருக்கு ப் போதுமான அளவு சேதித்துத் தந்தனர். நாகாம்பையாரது குண்டலத்தையும் சங்

கமர்கேட்க அளித்தவர். முத்தசங்கைய ருக்கு வேசிவீடு காண்பித்து உபசரித்த வர். அல்லையர் மதுவையரைக் கண்பிடுங் கிய செய்திஅறிந்து கல்யாணபுரம் நீங் கிக் கூடலசங்கமபுரஞ்சென்று சிவசாயுச் சியம் அடைந்தவர்.

வசவபுராணம் — வீரசைவ அடியார்களின் மகாத்மியம் கூறியதூல்.

வசிட்டர் — பிரமன் மானஸபுத்திரர்களில் ஒருவர். தேவி அருந்ததி. பிரமனது பிரா ணனிற் பிறந்தவர் என்பர். வைவச்சத மன்வந்தரத்தில் சப்தருஷிகளில் ஒருவ ராய் இருந்தவர். மகா தவச்சிரேட்டர் சூர்யவம்சத்து அரசருக்குக் குருவான வர். இவர் தக்ஷப்பிரசாபதி குமார்த்திக ளில் ஒருத்தியை மணந்து அவள் இட த்து ரசன், கோத்திரன், ஊர்த்துவபாகு, சுவநன், அநகன், ஸுதபன், சுக்ரன் முத லிய ஏழுபிள்ளைகளைப் பெற்றவர். இவர் கள் ஏழுவரும் சுவாயம்புமன்வந்தரத்தில் சப்த இருஷிகளாக இருந்தனர். இவர், நிமிசாபத்தால் தேகம் இலாது சபிக்கப் பட்டு வருந்திப் பிதாவாகிய பிரமன் இடஞ்சென்று தேகம் வேண்டினர். பிரமதேவர் மித்ராவருணர் கலப்பால் உனக்குத் தேகம் உண்டாமென நீங்கி வருணஉலகம் சென்றனர். மித்திரனும் வருணனும் அவ்வுலகம் ஆண்டுகொண்டு இருக்கையில் உருவசி எனும் அரம்பை, மித்திரன் இடம்வர வருணன் கண்டுமோ கித்து அழைக்க அவள் மித்திரனுக்கு வாக்கு இட்டதைத் தெரிவித்துச் செல்லு கையில் வருணன் உனக்காக என் தேஜ வில் ஒருவன் உதிக்கவென அதை உரு வசி ஒப்புக்கொண்டு மித்திரன் இடஞ் சென்றனள். அவன் உருவசிநேரே என் னிடம் வாராது வருணன் இடஞ்சென்று வந்ததால் பூவுலகத்துப் புரூரவனுக்குப் பெண்டாக எனச் சபிக்க அவள் அங் ஙனமே புரூரவனை மணந்து ஆயுவை ஈன் றாள். இந்த மித்ராவருணர் இருவரின் தேஜஸால் ஒரு குடத்தில் இருந்து மீண் டும் உடம்பு பெற்றார். இவர் உடன் பிறந்தவர் அகத்தியர். இவர் குமரர் சத்திமுதல் நூற்றவர். இவர்களைக் கல் மாஷபாதன் அரக்கவருக் கொண்டிருக் கையில்கொல்ல அதனைஅறிந்த வசிட்டர் இறக்க நினைந்துமுயன்றுமலியினின்றும் சமுத்திரத்தும் வீழ்ந்து உயிர்நீங்காது திருமாலால் தேறியவர். தேவர் பொருட் டுத் தமது நேத்திராக்கினியால் அரக்க ரை எரித்தவர். பிரபாசவசுவை வீட்டும் ராகச் சபித்தவர். திரிசங்குவை சீசனுகச் சபித்தவர். இவர் குமரரை விச்வாமித்தி ரர் கிராதராகச் சபித்தனர். அக்னியைச் சிகண்டி வயிற்றுதிக்கச் சபித்தவர். அரிச் சந்திரன் நிமித்தம் விச்வாமித்திரருடன் வாதிட்டு நெடுங்காலம் கொக்கு உருவாக இருந்தவர். இக்ஷ்வாகு வேண்டப் பிரமன் இடம் இருந்து சரயுவைக் கொணர்ந்த வர். இருக்வேதத்தில் எழாவது கீதங்க ளுக்கு ஆசிரியர். இவர், தாதையாகும் பிரமனுக்கு வசீபூதனுகவும் சிஷ்டனுக வும் இருந்ததுபற்றி இப்பெயர் பெற்ற னர். இவர் வருணன்வீட்டிற்கு இர வில் நித்திரை செய்யவேண்டு மென்ற எண்ணத்துடனும் மூன்றுநாள் உபவாசம் இருந்த பசி தீரவேண்டித் தானியத்தைத் திருட வேண்டும் என்ற எண்ணத்துட னும் வருகையில் அவ்வீட்டு நாய் தன்மேல் விழ, அது உறங்கும்படி இருக்குவேதத் தில் சில மந்திரங்களைக் கூறினர். (இருக்கு.)

வசு—1. வச்சிரன் குமரன். தாய் சுவதிதி.

2. இரண்யரோமன் அல்லது இரண்ய ரேதஸுக்குக் குமரன், குசத்வீவ ஆண் டவன்.

3. தக்ஷன் பெண். தருமன்தேவி கும ரர். அஷ்டவசுக்கள்.

4. முராசுரன் குமரன் கண்ணனுடன் பொருதுமாண்டவன்.

5. இந்திரசாவர்ணி மனுப்புத்திரன்.

6. பூதசோதிசு குமரன். நிருகன் வம் சத்தவன்.

7. குசன் குமரன்.

8. பதிரிகாச்சிரமத்தில் இருந்த நாரா யணருஷியின் ஒளியைக்கண்டு மோகூம் அடைந்தவன்.

9 (நக.) அபிஜித் குமரன். புத்திரன் இலாது யாகஞ்செய்ய அதில் அயுதன் பிறந்தனன்.

10. வசுதேவருக்கு ஸ்ரீதேவியிடம்உதி த்த குமரன்.

11. கலிங்கநாட்டுச் சிங்கபுரத்து அர சன்.

12. காமரூபநாட்டு அரசன்குமரன். தான் கோயிலுக்குப்போய் ஒருபொன் கண்டெடுத்து அதைக் கோயில் அதிகாரி கள் கேட்கவும் உதவாமல் தந்தைஇடம் கொடுத்தனன். தந்தை பொக்கிஷத்தில் வைத்தனன். அதனுல் அப்பொருள்முழு தும் கள்ளர் கைக்கொள்ள இருவரும் நர கம் அடைந்தனர்.

13. கிருதி குமரன். தேவி கிரியை சேதிதேசாதிபதி. இவன் தவத்திற்கு மெய்ச்சி இந்திரன் ஒரு விமானத்தைக் கொடுக்க அதில்வறி இவன் நினைத்த இடம் சென்றதனால் இவனுக்கு உபரிசரவஸு என்று பெயர்வந்தது. இந்திரன் இவனுக்கு வாடாத வைஜயந்திமாலையும் கொடுத்தனன். ஒருகால் இவன் பிதிர்க்கள் கட்டளைப்படி வேட்டைக்குச் சென்று அவ்விடம் தன் மனைவியின் நினைவுவர உடனே வீர்யம் வெளிப்பட்டது. அதனை ஒருதொன்னையில்கொண்டு தான்வளர்த்த டேகைஇடம் கொடித்துத் தன் மனைவிஇடம் சேர்க்கக் கூறினன். அவ்வகை அதனை அப்பக்ஷி எடுத்துக்கொண்டு போகையில் ஏதோ இரையென்று மற்றொரு டேகை அதனைப்பிடுங்க அத்தொன்னை நழுவி யமுனைநதியில் விழுந்தது. அந்நதியில் சாபத்தால் மீனுயிருந்த அத்திரிகை அதனை இரைஎன்று விழுங்கினள். அம்மீன் வயிற்றில் ஒருகுமாரனும் ஒருகுமாரியும் பிறந்தனர். பெண் மச்சகந்தி, குமரன் மச்சன். குமரன் ஒருஅரசனால் வளர்க்கப்பட்டு மச்சதேசாதிபதி ஆயினன். மச்சகந்தி செம்படவர் அரசனால் வளர்க்கப்பட்டுப் பராசருடன்கூடிப் பரிமளகந்தியாய்வியாசரையும் பிறகு சந்தனுவையும்மணந்து விசித்திரவீரியன் முதலிய புத்திரரைப் பெற்றனள். மகததேசத்தரசனுகியும்மகாரதனுகியுமுள்ள பிருஹத்ரதனும், பிரத்யக்ரதனும், மணிவாஹனனென்னும் குசாம்பனும், மத்வில்லனும், யதுவும் இவன் புத்ரர்கள். இவன் பட்டணத்தருகிலுள்ள சுக்திமதியெனும் நதியைக்கோலாஹலமெனும் பர்வதம் காமவேட்கையால புருஷவுருக்கொண்டு தடுத்தது. இதை உபரிசரவஸு காலால் உதைத்தான். அந்த உதையினலுண்டான த்வாரத்தினுல் அந்நதி வெளிப்பட்டது. அந்த நதியிடம் சோலாஹலபர்வதத்திற்கு ஆணும் பெண்ணுமாகிய இரண்டுகுழந்தைகள் பிறந்தன. அப்பெண்களைச் சுக்திமதியெனும் நதியின் வேண்டுகோளால் அரசன் மனைவியாகவும் அக்குமரனைச் சேனாபதியாகவும் வைத்துக்கொண்டான். இந்திரனிவனுக்கு ஒருகோல் மூப்பத்திரண்டு ஜாண் அளவுள்ளதாகக் கொடுத்தான். அதனையிவன் இந்திரவிழாவாக ஆறுகஜம் உயரமிருக்கும்படி பூமியில் நாட்டி இந்திரனைப்பூஜித்தான். அவ்வாறே யெல்லாரும் பூசித்தனர். இது இந்திரன்விழா இதனை யெவர் செய்கின்றாரோ அவர்கள் எல்லாபலன்களையும் அடைவர்.

14. கலிங்கநாட்டுச் சிங்கபுரம் ஆண்ட அரசன்.

வசுக்கள்-அட்டவசுக்களைக் காண்க. வீஷ்டு மரைக் கொன்ற வயிரத்தால் அருச்சுனனைச் சபிக்கக் கங்கையைக்கேட்கையில் கேட்டிருந்த உலூகி தந்தையாகிய வாசுகிக்குச்சொல்ல வாசுகி நயத்தால் அவர்களை வசப்படுத்தியும் அவர்கள் பப்ரவாகனன் பாணத்தால் வருந்தவெனச் சபித்தனர்.

வசுசேநன்—கர்ணனுக்கு ஒருபெயர்.

வசுதத்தன்—காசியில் வீரசலிங்கத்தைப் பூசித்து இட்டசித்தி பெற்ற வைசியன்.

வசுதன்—இக்ஷ்வாகு மரபினனுகிய புருகுத்சன் குமரன்.

வசுதாசன்—வியனைக் காண்க.

வசுதானன்—இரண்யரோமன் அல்லது இரண்யரேதஸுக்குக் குமரன், குசத்தீவ ஆள்வோன்.

வசுதேவர்—1. சூரசேனன் புத்திரர், உக்ரசேனனுக்கு மந்திரி, கிருஷ்ணபலராமருக்குத் தந்தை. தேவி தேவகி. கம்சன் தேவகியிற்றில் உதிக்கும் கரு, உன்னைக் கொலைசெய்யும் என்ற அசரீரியைக்கேட்டுத் தேவகியைக் கொலைசெய்ய முயன்றனன். இதனை அறிந்த இவர், கம்சனை நோக்கி இனி எமக்குப்பிறக்கும் புத்திரர்களை உன் இடம் கொடுத்துவிடுகின்றோம். நீ வேண்டியபடிசெய் என்று உறுதி தவறாது நடந்தவர். இவர்க்குச் சுவாயம்புமன்வந்தரத்துச் சுதஸுஸு என்றுபெயர். அக்காலத்து இவர் தேவி பிரசநி. குமார் பிரசனிகற்பர் எனும் விஷ்ணுவின் அவதாரம். மற்றொருபிறப்பில் காசிபர். பாநி, அர்த்தி, குமார் உபேந்திரர் என்பர். இவர் கண்ணனைத் தாங்கி யமுனைநதிகடந்து கோகுலஞ்சென்று அவ்விடம் மாயையைப் பெற்றிருந்த யசோதைஇடத்து வைத்து மாயையைத் தேவகிஇடம் சேர்த்தவர். இவர் கிருஷ்ணன் பரமபதம் எழுந்தருளியபின் அருச்சுனன் வரும் அளவும் இருந்து பரமபதம் அடைந்தவர்.

2. சூரனுக்கு மாரிஷை இடம்பிறந்த குமரன், பாரிகள் பவுரி, ரோகணி.

3. மகததேசத்து அரசனுகிய தேவபூதியின் அமைச்சன்.

4. இவர் பூர்வம் காசிபருஷி, இக்காசிபர் வருணனது யாகப் பசுக்களைக்

கிரகித்துக் கேட்டுங் கொடாததினால் அவன் சாபத்தாலும், பிரமன் வருணன் சொல்லக்கேட்டுக் கூறிய சாபத்தாலும், பூமியில் இடையனுகப்பிறந்து வந்தனர். இவரது தேவியராகிய அதிதி, சுரதை என்பவர்களும், அதற் குடன்பட்டிருந் தமையால் அதிதிதேவகியாகவும், சுரதை ரோகணியாகவும் சபிக்கப்பட்டனர். இவர்க்கு ஆனகதுந்துபியென்று ஒருபெயர். இந்த அதிதிக்கு இது திதியால்வந்த சாபம். இதனைத் திதியைக் காண்க. (தே - பா.)

வசுதை—மாலியின் தேவி.

வசுத்தானம்—ஒரு தீர்த்தம்.

வசுந்தரி — தடமித்தன் கோயில் வேலைக் காரி.

வசுபதத்தன்—கோலாகலன்என்னும் வெற் புக்கும் நதிக்கும் பிறந்த குமான். உபரி சரவசுவின் சேனுநாயகன்.

வசுபூதி—இரத்தினுவலியைக் காண்க.

வசுபூரணன்—காசியில் வீரேசலிங்கத்தைப் பூசித்து இட்டசித்தி பெற்றவன்.

வசுப்பிரத்தியான்—வசிட்டருக்கு ஊர்சை இடம் உதித்த குமான்.

வசுமதி—1. துரோணன் தேவி, பிற்பிறப் பில் யசோதையாய்க் கிருஷ்ணனைப் பெற்றவள்.

2. சௌமியனைக் காண்க.

வசுமந்தன்—1. சுருதாயுக்கு ஒரு பெயர்.

2. ஒரு வேளாளன் பழனியில் தவம் இயற்றி முத்தி பெற்றவன்.

வசுமனன்—சமதக்னிக்கு இரேணுகை இடம் உதித்த குமான்.

வசுமன்—அரியசுவன் குமான்.

வசுமான்—1. வைவச்சுதமனுவின் குமான்.

2. (சந்.) சுருதாயு குமான்.

வசுவேமன்—அங்கதேசாதிபதி; மாந்தாதா விற்கு அறநூல் உணர்த்தினவன்.

வசுஷேணன் — இவன் குந்திதேவியால் ஆற்றில் விடப்பட்டு, சூதனுல் ராதை யெனும் அவன் தேவியிடம் வளர்ந்து இந் திரன் யாசித்தபொழுது நீங்காத கவசத் தை யறுத்துத் தந்தபடியால் கர்ணன் எனும் பெயர்பெற்ற அங்கநாட்டரசன்.

வசோர்த்தாரை—அக்னிஎன்னும் வசுவின் தேவி, குமான் திரவிணகன்.

வசை—ஒரு காந்தருவப் பெண், நாரீதீர்த் தம் காண்க.

வசைகவியாண்டான்—பாண்டிநாட்டில் சித் திராநதிக்கரைக்கணுள்ள ஓட்டப்பிடார மென்னும் ஊரில் வைணவசமயத்துச் சிக் கலார் வம்சத்தில்வைகுண்டன் என்பவன் மனைவியிடத்தில் பிறந்தவர். இவர்க்குதாய் தந்தையர் ஆண்டான்எனப் பெயரிட்டனர். இவர்கல்விபயிலாதுஉலாவித்திரிந்து கணவனுக்கஞ்சித் தாய் ஒளித்திடும் அன்னத்தையுண்டு திரிகையில் சித்தர் ஒருவர் காளிமந்திரத்தினை யுபதேசிக்க அதனை யுச்சரித்துத் தன்னுடன் கல்விச்சாலையிற் கற்கும் சிறுவர் தம்மைக்கண்டு கூட்டிச் செல்வரென அஞ்சி ஆண்டிருந்த காளிகோயிலிற் காளிக்குப் பின்சென்று மறைந்து மந்திரஞ்செபிக்கையில் காளி பிரத்தியக்ஷமாய் இசைவேண்டுமோ வசை வேண்டுமோவெனக் கேட்க ஆண்டான், மூன்னைவினையால் வசைவேண்டுமெனக் கேட்டுப் பெற்றுத் தாம்பெற்றதை யறிய வேண்டி இக்காளிவிக்ரகத்தின் ஒருமூலை விழவும், ஆண்டுபோட்டிருந்த கொட்டகை தீயவும், பாட, அங்ஙனமேயதுஆகக் கண்டு களித்து வெளிவந்து திரிகையில் பள்ளிக்கூடத்துச் சிறுவர் இவனைப்பிடித்து உபாத்தியாயர்முன்விட அவர் கோபிக்கக்கண்டு இவன்தலை பிளக்கவெனக் கவிகூற அங்ஙனமே உபாத்தியாயர் இறந்தனர். இதைக்கண்ட உபாத்தியாயரின் குமான் பணிய அவனைநோக்கி யெனக்கு அகப்படும் பொருளெலாந் தருவன்என்று நீங்கித் தம்வீடு வருகையில் தமயன் பீஜந் தொங்கும்படி சுவர்வைக்கக்கண்டு பீஜ மற்று விழப்பாட அதுஅற்று அண்ணனிறந்தனன். இவர் குருகுரியுள்ளார்பாடும் கவிக்குக் கவிதைகூறி, பேரையூர் பெண்மீதுவசைபாடி, பட்டக் குறிச்சியில் கொடிக்கால் கரியவசை பாடியவர். இவர் தம் பெண்சாதியும் வீடும், தம்மனைவியைக் காதலித்தவனும் அழியப்பாடி, ஒருகலியாணத்துத்தம்மை மதியாதவனைப் பிணமாக்கி, கேரளதேசத்து மன்னவனுற் சர்க்கரைப் பொதி மரதந் தோறும் பெற்று, தன்தந்தை யிறக்கக் கவிகூறி, கன்றுக்குப் பால்விடாது கறந்தவன்பொருட்டு ஒரு புராணம்பாடி, தன் விளைநிலத்தை யளக்கவந்த கணக்கனைப் பாம்புகடிக்கப் பாட, அவன்விரலிற் பாம் புகடிக்கக்கண்டு அவ்விரலை நீக்கி வீடு சென்றதுநோக்கி, அவன்மீது காளி மடல்பாடி இறப்பித்து, சிந்துக் களஞ்சிய மென்னுங் கவிக்குத் தன் வன்மையறிவித்துத் துரத்தி, தான்செய்த பாவத் நிற்குச் சேதுஸ்நானஞ் செயவெண்ணித் தன்னிடம் விரும்பிய வொருத்திக்கு வயிரவனையும் மாடனையும் காவல்வைத்துத் திருச்செந்தூர் சென்று அங்கு ஒருமாதை

விரும்பி யவளை யிடங்கேட்கையில் அசரீரி இந்தமட்டில் நிறுத்து இனி யேதேனுஞ் செய்வையேல் இறப்பையெனக் கேட்டுத் திரும்புகையில் நாவில் ஒரு புண்ணுண்டாகி இறந்தவர்.

வச்சகன் — சூரனுக்கு இளையன்பவள் இடம் பிறந்தகுமரன். பாரி மித்திரகேசி, வசுதேவன் தம்பி.

வச்சணந்தி — இவன் களந்தை என்னும் ஊரில் இருந்த சைநன். இவன் தன்பெயரால் குணவீரபண்டிதரைக்கொண்டுவச்சணந்திமாலை செய்துகொண்டவன்.

வச்சணந்திமாலை—இது செய்யுள் இலக்கணஞ் சொன்னநூல். இது முதன்மொழியியல், செய்யுளியல், பொதுவியல் என மூன்று இயல்கொண்டது. குணவீரபண்டிதர் இயற்றியது. இதைச் செய்வித்தோன் வச்சணந்திமுனிவன். இது திரிபுவனதேவன் அரசாட்சியில் பண்டிதமுனிவன் முன் அரங்கேற்றப்பட்டது.

வச்சப்பபிரீதி—(சூ.) பலந்தன் குமரன்.

வச்சப்பபிரீதன்—(சூ.) உருட்சுதன்குமரன்.

வச்சமித்திரன் — சுசியேஷ்டன் குமரன். இவன் குமரன் நந்தகன்.

வச்சரன்—1. தருவன் குமரன், தேவி சர்வத்தி, குமரர் இஷன், ஊர்ச்சன், சயன், சந்திரகேது, புஷ்பாருணன், வசு.

2. ஒரு இருடி கிரேதாயுகத்தில் சிவபூசைசெய்து முத்திபெற்றவன்.

வச்சலன்—விச்சலதேசாதிபதி. வசவதேவரைத் தண்டநாயகராகக்கொண்டு அவரால் தனது சிங்காதனத்து அடியில் பொற்குவைபெற்று மீண்டும் இவரது பக்தியை அறியப் பிரதிமைகளைச் சிவன் அடியவர் போற்காட்டிவசவர் அழைக்கப் பிரதிமைகள் உயிர்பெற்றுப் புசிப்புக்கு நீங்கியதுகண்டு அஞ்சினவன். இவர் தான் சிவமூர்த்திக்கு எண்ணெய்க் காப்பிட்டுத் தான் பிறகு எண்ணெய் இட்டுக்கொள்கையில் ஒரு சங்கமர்வந்து தாம்சிவபூசைக்கு முத்தால் கோலம்இடல் வழக்கம் ஆதலால் ஒருவருஷத்துக்குப் போதுமான முத்துக்கள் வேண்டும் என்றனர். வசவர் சிவன் அடியவரை இருக்கச்செய்து அருகு இருந்த சோளக்குவியலை நோக்க அவை அனைத்தும் முத்தாயின. இவர் அம்முத்து அனைத்தும் அவ்வடியார்க்குக் கொடுத்து அனுப்பினவர். இவன் வசவர் தமது சபையில் இருக்கையில் ஒருத்தியைக் கைலாகு கொடுத்துத் தூக்குவதுபோல அபிநயிக்க வசவரைக்கண்டு வினவினன். வசவர் தாம் சொன்னலாபுரத்து அபிஷேகதரிசனம் தரிசிக்கவந்த இடைச்சி சருக்கிவீழுகையில் என்னை நினைத்தனள். அப்போது அவள் விழாவண்ணம் தூக்கினேன் என்ன அரசன் வேவுகாரரை ஏவி அவ்விடைச்சியை அழைத்து உண்மை விளவி மெய்மை உணர்ந்தனன்.

வச்சன்—1. திருமாலுக்கு ஒருபெயர்.

2. சகசித்து குமரன்.

3. குவலயாசுவனுக்கு ஒருபெயர். அலர்க்கன் தந்தை.

4. ஒரு அசுரன். இவன் கிருஷ்ணனைச் சேங்கன்றுஉருவாய்க் கொல்லவந்து கண்ணனால் கொலையுண்டவன்.

வச்சிரகண்டன்—அச்சுவக்கிரீவன் தம்பி.

வச்சிரகேசி—இவன் ஒரு அசுரன், தேவர்களையும் இந்திரனையும் சிறையிட்டு விஷ்ணுமூர்த்தியுடன் நெடுநாள் யுத்தம்புரிந்து தோல்விபெற்றுச் சிவமூர்த்தியின் நெற்றிக்கண்ணால் இறந்தவன்.

வச்சிரகேது — பாதாளவாசியாகிய அரக்கன். இவன் குமரர் பாதாளகேது, தாலகேது.

வச்சிரக்கோட்டம் – காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் பூர்வத்தில் வச்சிரமிருந்த கோயில்.

வச்சிரசங்கர்— ருஷபதீர்த்தங்களின் (ச) வது பிறப்பு.

வச்சிரச்சுவாலை—கும்பகர்ணன் தேவி.

வச்சிரதந்தன்—பகதத்தன் குமரன்.

வச்சிரதந்திரன்— இராவணன் சேநாபதியரில் ஒருவன். அங்கதனால் மேற்குவாயிலில் கொல்லப்பட்டவன். இப்பெயர்கொண்டான் ஒருவன் அநுமனால் இறந்தான்.

வச்சிரதமிஷ்டிரன்—அகந்தனற் கொல்லப்பட்ட அரக்கன்.

வச்சிரநாடு — சோணையாற்றின் கரையில் உள்ளநாடு.

வச்சிரநாபன்—1. (சூ.) பெலஸ்தனன் குமரன். சூரியன் அம்சம்.

2. விப்பிரசித்திக்குச் சிம்மஇடம் உதித்த குமரன்.

வச்சிரநாபிசக்கிரவர்த்தி—(சைநர்) ருஷபதீர்த்தங்கரின் ஒன்பதாவது பிறப்பு.

வச்சிரபிரீதி—நபாகன் குமரன்.

வச்சிரமாலி—சண்முகசேநாவீரன்.

வச்சிரமுட்டி—மால்யவான் குமரன். இலங்கையின் வடக்குவாசற் சேநாபதி முயிந்தனால் கொலையுண்டான்.

வச்சிரம்—ஒரு சிற்பநூல்.

வச்சிரவாகு—சூரபன்மன் குமரன். பத்துச்சிரம் உள்ளவன். இவன் வீரவாகுதேவர்

இலங்கைக்குச் சென்றகாலத்து அவராற் கொலைசெய்யப்பட்டவன்.

வச்சிரன்—1. பிரமியினுடைய குமரன், துருவன் பேரன், பாரியை சுவர்திதி, குமரர், புட்சிபாரன், நிக்மகேது, இஷ்டன், ஊற்சன், வசு, ஜயன்.

2. கண்ணன் மரபில் மிருந்து நின்றவன். இவனைத் தருமன் இந்திரப்பிரத்தத்தில் மணிமுடி சூட்டினன். இவன் குமரன் பிரதிவாகு.

3. கண்ணன் பேரன். கண்ணன் முதலியோர் பரமபதம் அடைந்தபின் துவாரகையைக் காத்தவன்.

வச்சிராங்கபாண்டியன்— இவன் பூருவம் இந்திரன். சிவமூர்த்தியை வச்சிரத்தால் வீசப்போய்ப்பூமியில் பாண்டியனுய்ப்பிறந்தவன். இவன் ஒருகுதிரைமீதுஏறிவேட்டைக்குச்சென்று ஒருபழுகு பூனையைத் தாக்க அது அருகில்இருந்த அருணசலத்தைச்சுற்றி ஓடியது. அரசன் குதிரையுடன் அதைப் பின்தொடர்ந்தனன். அரசன் ஏறியகுதிரையும் பூனையும் இறந்து காந்தருவராய் அரசன்முன்நிற்க அரசன் நீங்கள்யார் என நாங்கள் தருவாசர் ஆச்சிரமத்தில் இருந்த பூக்களைமிதித்து இவ்வுரு அடைந்தோம் என்று மறைந்தனர்.

வச்சிராங்கன்—1. தைத்யன் கச்யபப்பிரசாபதியின் குமரன். தாராகாசுரன்தந்தை. தாய் திதி.

2. திதிக்கு அநேக அசுரர்கள் பிறந்து இந்திரனுல் இறந்தனர். திதிகாசிபரை நோக்கித் தேவரைவெல்ல ஒருபுத்திரன் வேண்டும் என்ன அவ்வகையே வச்சிராங்கனை இவள் வயிற்றில் பிறக்கச்செய்தனர். இவ்வச்சிராங்கன் தான் இடையூறின்றித் தவஞ்செய்யப் பிரமனை வேண்டப் பிரமன் வச்சிராங்கி என்னும் குமரியைச் சிருஷ்டித்துத் தந்தனர். வச்சிராங்கன் (உடு000) வருஷம் தபஞ்செய்யுங்காலத்தில் அவன் பாரி ஆகும் வச்சிராங்கியும் ஒருபுடை தவஞ்செய்துகொண்டு இருந்தனள். இவர்கள் தவத்தைக் கெடுக்க இந்திரன் குரங்கு உருவாய் வச்சிராங்கி இடஞ்சென்று அங்கு இருந்த பொருள்களைக் கீழே தள்ளிவிட்டுப் பாம்புஉருவாய்க் கால்களைச்சுற்றிக்கொண்டு சிலதூரம் இருந்து நரிஉருக்கொண்டுஆச்சிரமத்தை அசுத்தமாக்கி மேகஉருக்கொண்டுமழைபெய்து பின்னும் பலவிதத்தில் இடையூறு செய்துவந்தனன். இதனுல் வச்சிராங்கி கோபித்துத் தான் தவஞ்செய்யும் மலையைச்சபிக்க எண்ணுகையில் பர்வதராஜன் தோன்றி இந்திரன் இவ்வகை இடையூறு செய்கின்றனன் என்றனன். இது நிற்க வச்சிராங்கன் இடம் பிரமன் தோன்றி உனக்கு என்னவரம் வேண்டும் என்றனர். வச்சிராங்கன் எனக்கு அழியாஉலகமும் தபத்தில் ஆவலும் வேண்டும் என்னக் கொடுத்து மறைந்தனர். பின் வச்சிராங்கன் வச்சிராங்கியைக் காணுமல் தோதனத்தால் அறிந்து உனக்கு என்ன நேரிட்டது என்றனன். பாரி இந்திரன் தொந்தரைசெய்தனன். அவனைச் செயிக்கப் புத்திரன் வேண்டும் என்ன அவ்வகை தபஞ்செய்து பிரமன் வரத்தால் தாராகாசுரனைப் பெற்றனன்.

வச்சிராங்கி—தாராகாசுரன் தாய்.

வச்சிராசுரன்—ஒரு அரக்கன். இவன் ஒரு பட்டணத்துக்குடிகளை ஒவ்வொருவராகக் தின்றுவர மண்ணுடையான் எனும் சூலாலன் அகத்தியரை எண்ணித் தவம்இயற்றி மந்திரசித்தியால் அவ்வரக்கனை அசம் செய்தனன்.

வச்சிரை—ஒரு அப்சரப்பெண்.

வஜ்சூடிந்திரன்—இவன் இந்திரத்துய்ம்மன் எனும் மகதநாட்டரசன் தேவியாகிய அகலிகையுடன் கள்ளப்புணர்ச்சிசெய்து அரசனுல் அகலிகையுடன் நாட்டைவிட்டு அகற்றப்பட்டவன். (ஞானவாசிட்டம்).

வஜ்சி—சேரராஜாக்களின் இராஜதானி, கருவூர், கொடுங்கோளூர் எனவும் கூறுவர். சொச்சிக்கு அருகில் உள்ளது.

வஞ்சுளை—ஒரு பார்ப்பனி. இவள் கணவன் விதுரன் என்போன். இவ்விதுரன் தன் மனைவியைவிட்டுத் தாசிவீடே கதியாகத் திரிகையில், இவள் சோரத்தொழில் செய்யத்தொடங்கினள். இதை அறிந்த கணவன் இவளை அடிக்கப்போகையில் வஞ்சுளை புருஷனைநோக்கிக் காமம், புருஷர் பெண்கள் இருவர்க்கும் பொது. நீ என் ஆவலைத் தணிக்காததால் இவ்வகை புரிந்தேன் எனக்கூறக், கேட்டு இரக்கப்பட்டு ஆயின் உன் மனப்படி இருக்கவெனக் கூறி, அவள் பலரிடம் சம்பாதித்த பொருள்களை வேசைகளுக்குக்கொடுத்து இறந்துபோயினன். வஞ்சுளை கைமையாய்க் கோகர்ணஞ்சென்று சிவதர்சனஞ்செய்து சோரஞ்செய்தவர் அடைகதியைப் புராணிகர் சொல்லக்கேட்டுப் பயந்து புராணிகரால் சிவகதை சொல்வித்துக் கேட்டுக் கையை அடைத்து, பிராட்டிக்குப் பணிவிடை புரிந்து பிராட்டியாரால் தன் புரு

ஷந்திலை அறிந்து பிராட்டியார் எவுத லால் நாரதரைக்கொண்டு சிவகதைக் கேட்பித்து நற்கதி அடைவித்தவள். (பிரமோத்தரகாண்டம்.)

வடகன்—கோசன் குமரன்.

வடகீதத்திருவீதிப்பிள்ளை-உடாதூரம்மாளை ஆச்சரயித்தவர். இவர்க்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ண பாதர் என்றும் பெயர்கூறுவர். நம்பிள்ளை திருவடிகளை யாச்சரயித்தவர் எனவும்கூறுவர். திருவாய்மொழிக்கு (கூசு000)ப்படி வியாக்கியானம் செய்தவர். இவர் குமரர் பிள்ளை லோகாசாரியர்.

வடத்தானம்—பார்தர் படை இருந்த இடம்.

வடநெடுந்தத்தனார்—நரலை கிழவனைப் பாடிய புலவர். இவரை வடநெடுந்தத்தனர் எனவும், வடநெடுந்தச்சனர் எனவும் கூறுவர்.

வடபேருங்கோயில் உடையான்—ஸ்ரீவில்லி புத்தூரில் எழுந்தருளிய பெருமாளுக்குப் பெயர்.

வடமதுரை—சத்தமுத்தித் தலங்களுள் ஒன்று.

வடமலையப்பப்பிள்ளை—மச்சபுராணமும், நீரேர்த் தலபுராணமும் பாடிய புலவர்.

வடமவண்ணக்கன் தாமோதரனர்—பிட்டங்கொற்றனைப் பாடியவர்.

வடமவண்ணக்கன் பெரிய சாத்தனர்—தேர்வண்மலையனைப் பாடியவர். இவர்க்கு வடமவண்ணத்தன் பேரிசாத்தனர் என்றும், வடவண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தன் எனவும் பெயர் கூறுவர். (புறநானூறு.) (அகநானூறு.)

வடமோதங்கிழார்—ஒரு தமிழ்ப் புலவர்; கடைச்சங்க மருவியவர். (அகநானூறு)

வடவை—கடலின் வடப்பக்கத்தில் இருக்கும் ஊழித் தீ. பகன் தான்செய்த தவாக்னியைப் பிதுர்க்கள் கட்டளைப்படி கடலில்விட அது பெட்டைக்குதிரை உருக்கொண்டு தங்கியது.

வடிவலம்பநின்றபாண்டியன்—இவன் பஞ்சுளியாற்றை உண்டாக்கிக்கடற்றெய்வத்திற்கு விழவு செய்த பாண்டியன்.

வடிவேற்கிள்ளி—ஒரு சோழன்.

வடுகதேவர்—இவர் ஒருமுகம், பத்தக்கரம் உடையராய்க் கரத்துச் சூலம், வாள், அங்குசம், அபயம், வரதம், கபாலம், நாகம், பரிகை, பாசம், தண்டம்கொண்டு அருள் மூர்த்தியாய் இருக்கும் ஸ்ரீ கண்டர்.

வடுகநம்பி—இவர் சாளக்கிராமத்தில் உடையவர் திருவடியை ஆச்சரயித்து அவர் திருவடிதீர்த்தம் கொண்டவர். எழுபத்தினான்கு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர். யதிராஜ விபவம் என்னும் கிரந்தம் செய்தவர். வடுகநம்பி உடையவர் திருவடிகளது உபயோபேயமென் றத்யவவித்து அவர் திருவடிகளைத் திருவாராதனம்பண்ணிக் கொண்டுபோருவர். உடையவர் திருச்சுரபிக்குப்புல்லீடு விக்கையும், எண்ணெய்க் காப்பிடுதலும் கைங்கர்யம். ஒருநாள் பிரயாணகதியிலே உடையவர் திருவாராதனத்தையும், தம்முடையதிருவாராதனத்தையும்சேரவெழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டுவர, இதைக்கண்டு உடையவர் "வடுகா! இதென்ன செய்தாய்" என்ன; நம்பியும், "உங்கள் தேவரில் எங்கள்தேவர்க் கென்குறை" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். வடுகநம்பி உடையவருடனே பெருமாளை ஸேவிக்க எழுந்தருளினால் இதைக்கண்டு உடையவரும் "வடுகா! பெருமாள் திருக்கண்ணழகைப்பாராய்" என்ன; வடுகநம்பியும், பெருமாள் திருக்கண்ணழகையும், உடையவர் திருக்கண்ணழகையும் ஸேவித்து, (என்னமுதினைக்கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக்காணவே) என்று அருளிச்செய்தருளினர். வடுகநம்பி உடையவருக்குப் பாலமுது காய்ச்சாநிற்கச்செய்தே பெரியதிருநாளுக்குப் பெருமாள் உடுத்து முடித்துப் புறப்பட்டருளி வாசலிலே எழுந்தருள; உடையவர் புறப்பட்டுப் பெருமாளை ஸேவித்து, "வடுகா! பெருமாளை ஸேவிக்க வா, வென்றழைக்க,வடுகநம்பியும் அடியேன் உம்முடைய பெருமாள்ஸேவிக்கவந்தால் என்னுடைய பெருமாளுக்குப் பாலமுது கும்பிப்போங்காணும், இத்தை விட்டுவரப் போகாது காணென்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். வடுகநம்பி உடையவர் ஸ்ரீ பாததீர்த்த மல்லது வேறொருவர் ஸ்ரீ பாததீர்த்தங்கொள்ளார். உடையவர் ஸ்ரீ பாததீர்த்தத்தை ஸ்ரீ ஸாளக்ராமத்திலே சேர்த்துச் சேமித்துவைத்து, தமக்கந்தரங்கனே ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களையழைத்து, சிறந்ததனமிது, வருந்தியும் பேணிக்கொண்டு போருங்களென்று அடைக்கலமாகக் காட்டிக்கொடுத்தருளினவர்.

வடுகநாதமுதலியார்—இவர் தொண்டைநாட்டு வாயற்பதியில் இருந்தவர். இவர் தம் சகோதரர் இறந்துபோன காலத்து ஒரு புலவரின்வரவுகேட்டுப் பிணத்தை மூடிப் புலவரை எதிர்கொண்டு உபசரித்துத் "தன்னுடன் கூடப் பிறந்தவருந்துணைத் தம்பியுயி, ரந்நிலை மாண்டது தோன்றுமல் மூடிவைத் தன்னமிட்டான், மன்னவர் போற்றிட வாழ்செங் கலங்கை வடுக

னுக்குக், கன்னனுஞ்சோமனு மோவியீ
யாகக் கழறுவதே" இக்கவிபெற்றவர்.
இவர்குமாரரும் அவ்வகை, மனேவியார் இற
ந்தகாலத்து ஒருபுலவர்வந்து "மூந்தஇளே
யோன்மாள முத்தமிழ் ஏழார்க் கண்ண
மிட்ட, வந்த வடுகன் மகனுனல் - வந்
தென், தலைக்கலியா ணத்துக்கே தான்
பிணத்தை மூடி, யிலக்கணமாச் செய்
குவைநீயே" என்ன, அப்புலவன் சொற்
பட்டி கலியாணம் நடத்திவைத்தவர்.

வடுகதேவர்—பிரமதேவன் செருக்கு அடை
ந்த காலத்து அவர் சிரம் ஐந்துள் நடுச்சிர
த்தைநகத்தால் கிள்ளிஎறிந்த சிவன் திரு
உரு.

வடுகிற்றரியக்கால்கள்—(கச) சுற்றுதல், (க)
எறிதல், (உ) உடைத்தல், (ங) ஒட்டுதல்,
(ச) கட்டுதல், (ஞ) வெட்டுதல், (சு) போ
க்கல், (எ) நீக்கல், (அ) முறுக்கல், (க)
அணுக்கல், (கo) வீசல், (கக) குடுப்புக்
கால், (கஉ) கத்திரிகைக்கால், (கங) கூட்
டுதல், (கச) முதலிய.

வணிகமல்லேயர்—வைசியர் குலத்து உதித்
தவர் சிவதரிசனம் இலாது புசியாதவர்.
சிவதரிசனத்துக்குத் தடைசேருமாயின்
விரதம் இருப்பவர். இவரும் இவரது
மைத்துனரும் வர்த்தகத்தின்பொருட்டு
வேற்றூர்க்குச் சென்றனர். அந்தஇடத்
தில் சிவாலயம் இலாது இருந்தமையால்
மல்லேயர் பசியால் வருந்துவதை மைத்து
னர் அறிந்து தாம் எடுத்துச்சென்ற வெ
ள்ளத்தை (மரக்கால்) அருகு இருந்த புத
நில் கவிழ்த்து மல்லேயரைக்கண்டு இவ்
விடம் இருக்கும் சோலேஅருகில் சிவலிங்
கம் கண்டேன் என்று தீபமெடுத்துச்
சென்று காட்ட மல்லேயர் உண்மையாக
நம்பி மகிழ்ந்து பிரதக்ஷண நமஸ்காராதி
கள்செய்து மீண்டு புசிப்பு அருந்தி வார்
த்தையாடுகையில் மைத்துனர் தாம் நடத்
தியதைக்கூற மல்லேயர் கோபித்து மை
த்துனருடன் தீபங்கொண்டு அவ்விடஞ்
சென்று காண வெள்ளமே சிவலிங்கஉரு
வாய் இருக்கக்கண்டு களித்தவர். அச்சிவ
மூர்த்திக்கு வெள்ளேசுரர் என்றபெயர்.

வணிகர்குணம்—(அ) தனிமையாற்றல்,
மூனிவிலஞ்தல், இடனறிந்தொழுகல்,
பொழுதொடுபுணர்தல், உறுவதுதெரிதல்,
இறுவதஞ்சாமை, ஈட்டல், பகுத்தல்.

வண்டர்—கைக்காயிரம் பொன்னுக்கு இரா
ஜசேவைசெய்து உடையவர் மடத்திற்
குக் கைவழக்கஞ் செய்தவர்.

வண்ணக்கஞ்சாத்தனார் — கடைச்சங்கத்
துப் புலவருள் ஒருவர்.

வண்ணக்கமகநஷிகோத்ரன்—திருக்கடை
யூரில் மார்க்கண்டர் பொருட்டுச் சிவமூர்
த்தி யமனை உதைத்தகாலத்து யமனைத்
தூக்கிவிட்டு அருள்பெற்றவன்.

வண்ணப்புறக்கல்லாடனார் — கடைச்சங்க
மருவிய புலவர். (அகநானூறு.)

வஸிஷ்ஞன்—வைசியன் பிராமணஸ்திரீயைப்
புணரப் பிறந்தவன். பின்னும் சான்றூன்
பிராமணஸ்திரீயைப் புணரப்பிறந்தவன்.

வதரிகாச்சிரமம் — இது பலவகைப்பட்ட
பூங்கொடிகளாலும், பழங்கள், புஷ்பங்கள்
முதலியவற்றாலும், அலங்கரிக்கப்பெற்
றதும், ஆறுகளும், அருவிகளும் கூடி
யுள்ளதும், புண்ணியதீர்த்தங்களால் விள
ங்குவதும், தேவாலயங்கள் நிரம்பிஉள்ள
தாமம். இது கலிதோஷத்தைத்
போக்குதற்குக் காரணமானது. கெடாத
நற்பயனுக்கு ஏது ஆனது. இங்கு நா
ணுடன் நாராயணன் வசிக்கின்றான். இவ்
விடத்தில் கொடுக்கப்படும் தானமும்,
செபிக்கப்படும் மந்திரமும், பெரும்பல
னைத் தருகின்றன. இவ்விடத்துக் கங்கை
இருக்கிறது. இவ்விடத்துப் பிதுர்கர்மஞ்
செய்கிறவன் எல்லாப் பிதுர்க்களையும்
நற்கதியிற் சேர்த்தவனுகிறான். இது
தேவகாந்தர்வர்களால் விரும்பப்பட்டது.

வதனாரம்பம்—திருச்செந்தூரிலுள்ள தீர்த்
தம்.

வதான்யழனிவன்— அட்டகோணகருவிக்
குப் பெண்கொடுத்தவன்.

வதுசரை—ஒருநதி இது பிருகுமுனிவர்
மனேவியைப் புலோமன் எனும் அரக்கன்
எடுக்கையில் அவள் அழுதகண்ணீரால்
உண்டான நதி. இப்பெயர் பிரமனால்
இடப்பட்டது. இதற்கு வதூசரை என
வும் பெயர்.

வதுவாதிபராசன்—அகத்தியர் வந்து பொ
ருள்கேட்ட காலேயில் பொக்கிஷத்தில்
பொருள் இலாதகுறை இரந்த அரசன்.

வதுவை—தக்ஷன் குமரி. தருமன் தேவி.

வத்சந்திரன் — பனந்தன் குமரன். இவன்
அரசனுய் இந்திரனுக்குச் சத்துருவாகும்
குசம்பனைச் சங்கரித்துச் சௌநந்தையை
மணந்தனன். இவன் அரசாளுகையில்
தன் தந்தையின் கண்பன் ஆகிய விதோ
தன் என்னும் வேறொரு அரசனுக்குச்
சுமீதி சுமதி என்னும் குமரரும் முதாவதி
என்னும் குமரியும் இருந்தனர். இந்த வத்
சந்திரன் ஒருநாள் வேட்டைக்குச்சென்று
சுவிரதன் என்னும் முனிவன் ஆச்சிரமத்
துக்கு அருகில் ஒரு ஆழமானபிலம் இரு
க்கக்கண்டு அம்முனிவரை அதன் வரலாறு

வினவினன். முனிவர் அரசனே உனக்கு உன்ராச்சியத்தில் நடக்கும் செய்திகள் ஒன்றும் தெரியவில்லை. ஆயினும் அதன் வரலாறு கூறுகின்றேன் கேள். பாதாளத்தில் குசம்பன் என்னும் அரக்கன் ஒருவன் இருக்கின்றான். அவன் துவட்டாவிடம் இருப்புலக்கையைபெற்றுத் தேவர் முதலியவரை வருத்தி யாகாதிகிருத்தியங்களை நாசமாக்கித் தானும் தன்சேனைகளும்வர அநேக வழிகளை உண்டாக்கினான். அவற்றுள் நீ கண்டபிலம் அவன் இருக்கைக்குப் போம்வழி. அவன் இடம் இருக்கும் இருப்பு உலக்கையை ஒரு பெண் தொடுவளாயின் அதனது வலிகெடும். இதுநிற்க விரோதன் பெண்ணையை முதாவதியை இவ்வரக்கன்எடுத்துப்பாதாளத்திற் சென்றனன். இதை அறிந்த அவள் சகோதரர் சுநீதி சுமதி என்பவர்கள் அவனுடன் யுத்தஞ்செய்து அவனால் சிறைபட்டனர். விரோதன் இவர்களை யார் விடுவிக்கிறார்களோ அவர்களுக்குத் தன்குமரியைத் தருவதுடன் தன் இராச்சியத்தில் பாதியைத் தருவதாகவும் பறை அறைந்து இருக்கின்றனன். எனக்கூறக் கேட்டு விரோதனைக்கண்டு பேசிப் பாதாளத்தில் அரக்களிடம் யுத்தஞ்செய்யச் சென்றனன். வத்சந்திரன் தம்மை விடுவிக்க வருவதைக்கேட்ட முதாவதி இருப்புலக்கையைப் பெண்கள் தீண்டின் அதன் வலிகெடும் என்பது அறிந்தவள் ஆதலால் அவனுடன் களித்து இருப்பவள்போல் உலக்கையைத்தீண்டி அதனால் பயன் இலாது செய்தனள். அரக்கன் யுத்தத்தில் தோற்று இறந்தனன். வத்சந்திரன் முதாவதியையும் அவள் சகோதரரையும் விடுவித்து விரோதன் இடம் அனுப்பினன். விரோதன் தன் குமரி முதாவதி என்னும் பெயர் உள்ள சுகந்தையை மணப்பித்து இராச்சியத்தை அளிக்கத் தேவர் மகிழ்ந்து வாழ்த்தினர். இவ்வாறு வத்சந்திரன் அரசாண்டு, பிராம்சு, பிரவீரன், சௌரி, சுசக்கிரன், விக்கிரமன், கிரமன், பலன், பலாகன், சண்டன், பிரசண்டன், சண்ட விக்கிரமன் முதலிய குமரரைப்பெற்றனன். இவர்களில் மூத்தவனுகிய பிராம்சு அரசாண்டு அவன் குமரன் பிரசைக்கு அரசளித்தனன். பிரசை அரசளித்துத் தன்புத்திரர் கனி, சௌரி, உதாவசு, சுநயன், மகாரதன், முதலிய புத்திரருள் கனிக்கு அரசளித்தனன். (மார்க்கண்டேயம்.)

வத்தவன்—வத்சராஜனுகிய உதயணன்.

வத்துவித்தியாபதி—சிற்பநூல்களில் ஒன்று.

வந்தி—1 ஒரு இருடி. அஷ்டகோர்ணருஷி இவருடன் ஜகமகருஷி யாகசாலையில் வாதிட்டுச் செயம்பெற்றனர்.

2. ஒரு மூதாட்டி. மதுரையில் பிட்டு வாணிபஞ்செய்து இறைவனே மண்சுமப் பித்துப் பேறுபெற்றவள்.

வந்திகர்—ஒரு வேதவித், இவர் அட்டகோண மகருஷியின் பிதாவாகிய அநேக பக்தருடன் வாதிட்டு வெற்றி அடைந்தனர்.

வந்தை—1. ஒரு தெய்வப்பெண். தேவேந்திரன் உத்தியானவனத்துத் தவநிலையில் இருந்த முனிவரைக் காதலித்துச் சௌபத்திரதீர்த்தத்து முதலியாக இருந்து அருச்சுனனுல் சாபமீக்கம் அடைந்தவள். இவளுடன் இவள் தோழியாகிய சௌரசேபயிவத்தை, சமீகி, லலிதை முதலியோரும் அத்தீர்த்தத்தில் முதலைகளாய் இருந்தனர். இத்தீர்த்தம் பிறகு நாரிதீர்த்தம் எனப்பட்டது.

2. மேல்சொன்னவளுக்குத் தோழி.

வபிருத்தியர்—பாரதகண்டம் ஆண்ட பூர்வ அரசசாதிகளில் ஒன்று.

வபு—ஒருஅப்சரசு தருமபகூதிகளைக்காண்க.

வபுத்திரந்தன்—ஏதாகரன் புதல்வன். இவன் புத்திரன் சித்திரசேநன்.

வபுஷ்டமை—இந்திரனைக்காண்க.

வபுஷ்டை—ஜநமேஜயன் தேவி. குமரன் சுதாநீகன்.

வபுஷ்மந்தன்—1. பிரியவிரதன் குமரன்.

2. தமனைக்காண்க.

வபுஸ்ஸு—ஒரு அப்சரஸு. இவள் நாரதர் சொற்கேட்டுத் தபஞ்செய்துகொண்டு இருந்து துர்வாசமுனிக்கு இடையூறுசெய்து பக்ஷியாகச் சபிக்கப்பட்டவள்.

வம்சகர்—ஈசானமுதல் நிருதி அளவும் ஆக்நேயம் முதல் வாயுஅளவும் உள்ள தேவதைகள். இவர்கள் தற்சயதூர்த்தா எனப்படுவர்.

வம்சசிரோமணிபாண்டியன்—பாண்டிவம்ச சேனபாண்டியன் குமரன்.

வம்சத்துவசபாண்டியன்—பிரதாபசூரிய பாண்டியன் குமரன்.

வம்சவிபூஷணபாண்டியன்—குலத்துவச பாண்டியனுக்குக் குமரன்.

வம்சவிவர்த்தனன்—சோமகாந்தனைக் காண்க.

வயதுஅறிதல்—யுகபரிமாணத்திற்கூறிய பரிமாணப்படி சதுர்யுகம்(உ000)கொண்டது பிரமனுக்குப் பரமாயுள், மனிதஅளவை கொண்ட மகாயுகம் (கஅ). சென்

ரூல் ஒரு மன்வந்தரம். மன்வந்தரம் (எசு) சென்றூல் இந்திரனுக்கு ராஜ்யம். இவ் வகை இந்திரராஜ்யம் (உஎ0) சென்றது இந்திரனுக்கு ஆயுள். மனுடனுக்கு வயது (க00) எருதிற்கும், பசுவிற்கும் வயது (உ0) எருமைக்கு வயது (கூ0) குதிரைக்கு வயது (கூஉ) ஆட்டிற்கு வயது (கஉ) நாய்க்கு வயது (கடு) யானைக்கு (க00) ஒட்டத்திற்கு வயது (எகூ) பக்ஷிக்கு இவ்வளவென்று துணிந்து கூறவில்லை. பாம்பிற்கு வயது (கஉ0).

வயந்தசேனை—சசியின் தோழி.

வயந்தமாதிலகை–1. சயம்பிரபையின் செவிலித்தாய்.

2. ஒரு வித்தியாதர அரம்பை.

வயந்தமாலை—மாதவியின் தோழி.

வயமத்தன்—இராவணன் சேநாபதி. இடபன் என்னும் வாநரசேநாபதியால் கொல்லப்பட்டவன்.

வயலூர்—பாண்டிநாட்டில் திருத்தங்காலுக்கு அருகில் உள்ள ஊர்.

வயனங்கோடு—பாண்டிநாட்டில் ஆபுத்திரன் வளர்ந்தவூர். (மணிமேகலை.)

வயிணவம்—1. மால்சமயத்தோர் மதம். விசிட்டாத்துவிதம் காண்க.

2. ஒருயாகம்.

வயிணவன்—கார்க்கவனைக் காண்க.

வயிநதன்—கிரிசாசுவனுக்குத் தக்ஷிணை இடம் உதித்த குமரன்.

வயிரதத்தன்—பகதத்தன் குமரன். அசுவமேதக் குதிரையைக்கட்டி அருச்சுநனுல் அடியுண்டு பிறகு வணங்கினவன்.

வயிரப்பழதலியார்—இவர் குன்றக்கோட்டத்து மெய்யூரில் இருந்தவர். ஒரு புலவன் இவரது பண்ணை ஆளின்பன்றி வயலில் மேய்ந்ததற்காகப் பன்றியையும் பண்ணையாளையும் கொன்றது அறிந்து தாம் சென்று சமாதானஞ் செய்யப் புலவன் முதலியாரையும் அடிக்கப் பொறுத்துக் கழனி முதலிய புலவனுக்குக் கொடுத்தவர்.

வயிரமலைஅரசன்—ஒருஅரசன். இவன் கங்கையைக் குழந்தையாக வளர்த்தவன்.

வயிரவமதம்—ஏகமாகிய ஆதிவயிரவன் ஒருவனே எட்டுப்பேதமாய் இருப்பன் எனவும், அந்த எண்மரில் நால்வர் சிருட்டியாதிகளைச்செய்ய மற்ற நால்வர் ஆன்மாக்களுக்கு யோகாதி சித்திகளைத் தருவர் எனும், இவைகளைப்பெற்ற ஆத்மாக்கள் மந்திரபூசையால் முத்தியடைவர் எனவும் கூறுவது.

வயிரவர்—தாருகனைக்கொன்ற சத்தியின் கோபத்தீ எழுந்து குழந்தை உருக்கொண்டு இருந்தது. அதனைக் காளி பால் ஊட்டி வளர்த்தனள். அதைச் சிவமூர்த்தி ஒடுக்க ஒடுங்கி அவர்இடம் இருந்து எட்டு உருக்கொண்டு வெளிப்பட்டனர். பிரமவிஷ்ணுக்கள் தாம் பிரமம்என மாறுகொண்ட காலத்து அவ்விருவர் நடுவில்தோன்றிய சிவமூர்த்தியின் ஏவலால் செருக்குக் கொண்ட பிரமனது நடுத்தலையைக் கிள்ளி எறிந்தவர். அதனுல் அவ்வீரத்தம் உலகத்திற்பரவ அதனைத் தமது நெற்றிவிழியால் வறளச்செய்து சிவமூர்த்தியின் ஏவலால் உலகர்பொருட்டு (கஉ) வருடம் பிரமகத்தி ஏற்றுப் பிரமகபாலம்கைக்கொண்டு தேவர் உலகம்முதலிய எல்லாஉலகுஞ்செல்லுகையில் வைகுண்டத்தில் விஷ்வக்சேநர் இவரை எதிர்த்தனர். அவரை இவர் சூலத்தால் குத்தித் தூக்கி விஷ்ணுமூர்த்தி இடம்செல்ல விஷ்ணு தம் சிரத்திருந்து ஆயிரம் தேவவருஷம் உதிரம் சொரியவும், அக்கபாலம் நிறையாதது கண்டு மூர்ச்சித்தனர். இதனுல் பூமிதேவி வயிரவமூர்த்தியை வேண்ட வயிரவர் விஷ்ணுமூர்த்தியை மார்பில் அணைத்து உயிர்தந்து காசியடைந்து கபாலத்தை விட்டு ஆண்டு எழுந்தருளியவர். விஷ்ணுமூர்த்தியின் பொருட்டு விஷ்வக்சேநனைக் கொல்லாதவர். சிவமூர்த்தியின் கட்டளைப்படி சர்வசம்மாரகாலத்து வேதஞாளியை (நாய்) ஆரோகணித்து உலகங்களைத் தமது நெற்றிவிழியால் தீயாக்கி உலவுவர். அந்தகாசுரனைச் சூலத்தால்குத்தித்தூக்கி, அவன் வேண்டியதால் அநுக்கிரகம் செய்தவர். இவ்வயிரவர்கள், காலவயிரவர், அசிதாங்கவயிரவர், குரோதவயிரவர், சண்டவயிரவர், உன்மத்தவயிரவர், கபாலவயிரவர், வியூஷணவயிரவர், மார்த்தாண்டவயிரவர், பின்னும் சுதந்திரவயிரவர்,சுவேச்சாவயிரவர், உலோகவயிரவர், காலவயிரவர், உக்கிரவயிரவர், பிரச்சையவயிரவர், நின்மாணவயிரவர், பூஷணவயிரவர் எனவுங் கூறுவர்.

வயிரவாணிபமகருஷிகோத்ரன்—சுவகோடி நாராயணனைக் காண்க.

வராகண்டழநி—இந்திரன் கொண்டுவந்த காவிரி, சுழியில் ஆழ இவர் அக்காலத்து அச்சுழியில் ஆழ்ந்து அதனை வெளிப்படுத்தினர்.

வரதுணதேவர்—இவரே (வரகுணபாண்டியர்) இவர் சுந்தரேச பாதசேகரபாண்டியன் குமரர். இவர் ஒருமுறை வேட்டைக்

குச்சென்று நகரத்திற்குத் திரும்பிவரும் வேகத்தில் வழியில் படுத்து உறங்கி இருந்த வேதியன்மீது குதிரைஓட வேதியன் இறந்தனன். இதனை அரசர் அறியார் ஆயினர். அரசனைப் பிரமகத்தி உறுத்தியது. அரசன் இதனைப் போக்கப் பலதருமஞ் செய்தும் தீராமல் சொக்கர் சந்நிதானத்து முறையிட்டனன். சொக்கர் அரசனைநோக்கி அரசனே இது சிலநாள் பொறுத்துச் சோழன் உன்னுடன் சண்டைக்கு வருவான். அப்போது நீ அவனைத்தொடர்ந்து செல்வை அக்காலம் நீங்கும் எனக்கேட்டுக் களித்து இருந்தனர். சிறிதுநாட் சென்று சோழன் சண்டைக்குவர இவர் அவனைப் பின் தொடர்ந்துசென்று காவிரிநாட்டிற் பூசத்துறையில் ஸ்நானம் முதலிய நித்தியகடமைகளை முடித்துக் கிழக்குவாயிலாகச்சென்று மருதவாணரைத்தொழுது திரும்புகையில் சிவமூர்த்தி பாண்டியனைநோக்கிக் கிழக்குவாயிலில் பிரமகத்தி நிற்கிறபடியால் மேற்குவாயிலாகச் செல்கஎன விடைபெற்றுப் பலதிருப்பணிகள் செய்வித்து மதுரைமாநகர் அடைந்து சொக்கரை வழிபட்டு இருந்தனர். இவர் அரசு ஆளுகையில் ஏமநாதன் என்னும் யாழ்வல்லான் வடநாட்டில் இருந்து வந்தனன். இவர் பாணபத்திரரை நோக்கி அவருடன் பாடுகஎன்னப் பாணபத்திரர் சொக்கரைவேண்டச் சொக்கர் விறகாளாய் ஏமநாதன் இறங்கி இருக்கின்ற மூன்றிலில் இருந்து சாதாரி பண்பாடி அவனை ஓட்டினர். இவர் திருக்கைலாயதரிசனம் காண விரும்பிச் சிவமூர்த்தியை வணங்கி வேண்டச் சிவமூர்த்தி அத்திருக்கைலை தரிசனத்தை மதுரைமாநகரத்தில் காட்டத் தரிசித்தவர். இவர்இடம் கள்ளன்ஒருவனைச் சேவகர் கட்டிக்கொண்டு சென்றபோது இவர் அவன்மேனியில் விபூதியைக்கண்டுஅவனைவணங்கிவிடுவித்தனர். இவர் நாரைகள்ஊரையிட அவைகளுக்குவஸ்திரம் அளித்தும், தவளை கூவக்கேட்டு அவை சிவநாமஞ் செபிக்கிறதாகஎண்ணி அவற்றிற்குப் பொன் அளித்தும், சிவதனம் ஆகிய எள்ளினை உண்ட சோரனது வாய் எள்ளைப்பறித்து உண்டும், வழியில் மண்டைஓடு ஒன்று இருக்கக் கண்டு உன்னைப்போல் எப்போது இருப்பேனென்று வேண்டியும், திருக்கோவில் முற்றத்து இருந்த கட்டத்தை வாரியும், வேப்பம் வித்துக்கள் மாத்து அடியில் பரந்து இருத்தல்கண்டு அவைகளைச் சிவலிங்கங்கள்என எண்ணி அம்மரங்களுக்கு விதானங்கள் கட்டியும், மனைவியாரைச் சிவமூர்த்திக்குச் சமர்ப்பித்துச் சிவலிங்கத்தில் அம்மனைவியாரது உறுப்பு எல்லாம்மறைய இவர் தீண்டிய கை மாத்திரம் மறையாது இருக்கக் கண்டு அக்கையையும் மறைத்துக்கொள்ள வேண்டியவர்.

வாசேநன்—அச்சுவகண்டன் சேனாவீரரில் ஒருவன்.

வாணை—காசியில் உள்ள ஒருநதி.

வாதூராசபண்டிதர்—யாழ்ப்பாணத்து வேதியர் இவர் ஏகாதசிபுராணம், சிவராத்திரி புராணம் தமிழிலியற்றியவர்.

வாதூராசன்—காஞ்சியில் எழுந்தருளிய பெருமாள். சிவன்.

வாதுங்காமபாண்டியன்—மதுரைஆண்ட பாண்டியவம்சத்துப் பிற்காலத்தவர். அதிவீர ராமபாண்டியனுக்குச் சகோதரர். இவர்க்கு வேம்பத்தூர் சங்கத்தவர் ஆகிய ஈசானமூனிவர் ஆசிரியர். இவர்தம், பின்னவராகிய அதிவீர ராமபாண்டியர் தாம் செய்த தைலதத்தை யிவர்க்குக்காட்ட இவர் பதினூல் செய்யாது பசுநூலியற்றினை யெனக்கேட்டுத் தாம்தமயன் மனைவியார்க்குக்காட்ட அவர் வேட்டைநாய் வேட்டை பிடித்துச்செல்ல மற்றொன்று வாளாபின்னேடுதல் போலும் என, அவமதித்ததறிந்து கோபித்துச் சண்டைக்குவரத் தூதனுப்பக்கண்ட தமயன் "செஞ்சுடரின் மைந்தனையும் .....பார்" எனுங் கருத்துள்ள சீட்டுக்கவியெழுதித் தரக்கண்டு தமயனைநோக்கிவணங்கி யவர்சொற்படி காசிகரண்டம் செய்தனன். இவர் செய்த நூல்கள், பிரமோத்தரகாண்டம், கருவையந்தாதி, கூர்மபுராணம். இவர் தமது மரணப்படுக்கையில் இருக்கையில் தேவியார் யமதருமராஜன் வந்திருப்பது அறிந்து கூற இவர் "அஞ்சலென்ற கரதலமும்" என்று செய்யுள்கூற, இவர் மனைவியார் "ஆக்கையெனும் புழுக்குரம்பை" என்கிற செய்யுள்கூறி இருவரும் சிவபதம் அடைந்தனர் என்ப.

வாதுங்காமபாண்டியன்தேவி — இவர் பெண்கவி. இவர், தலைவனைப் பிரிந்த காலத்துப் பாடியது. "செப்பாரு முகிழ் முலையா செல்லாருங் கணவருடன் சேர்ந்து வாழ, ஒப்பாரு மில்லாஎன் கணவனுடன் யான்கூடி யுறவா டாமல், எப்பாலும் மிகுகாமத் தியாலும் நாடோறும் மெலிந்து வாடி, இப்பாடு படவென்றே

யிறைவனென் றலேயோட்டி லெழு தி னானே" "எண்டிசா முகமுங் திங்க ளிள நிலா வெள்ளங் காண, கொண்டமால் பெ ருகுங் தோறுங் கொழுங்கண்ணீர் மலே யிற் சேப்ப, பண்டுநா மறியாக் காமத் துயரினுற் படுவ தெல்லாம், வண்டுகா ளுரையீ ருங்கள் வரதுங்க ராம னுக்கே" என்றனர்.

வாதை—1. சுதாயுவின் தாய், வருணன் தேவி.

2. கோதாவரியுடன் கலக்கும் நதி.

வாத்தண்டன் — சிவகணத்தலேவரில் ஒரு வன்.

வாநந்தி—ஒரு புத்தன். அப்பய்யதீக்ஷிதர் இடம்வாதிட்டுத் தோற்றவன்.

வாந்தருவார்—பாரதம்பாடிய வில்லிபுத்தூ ரார் குமார். இவர் தம்தந்தை பாடிய விரு த்த பாரதத்திற்குச் சிறப்புப்பாயிரமும் அவர் பாடாது ஒழிந்த பருவங்களேயும் பாடி முடித்தனர் என்பர். இவரது ஊர் முதலியவற்றிற்கு வில்லியைக் காண்க. இவர் தம்தந்தையார் இடம் கல்வி பயிலு கையில் தாம் ஒன்று கற்பித்துக் கூறத் தந்தையார் சினந்து அகல்க என்றதனுல் தந்தையாரைவிட்டு வேறு ஒரு ஆசாரிய ரைச் சரண்புகுந்து கல்விவல்லவராய்த் தந்தையார் பாரதம்பாடி அரங்கேற்று கையில் உருமாறிச் சென்று "ஆக்குமாறு அயனும்" எனும் கவியைத் தந்தையர் எடுத்துப் பிரசங்கிக்கத் தொடங்குகையில் சபையார் விநாயகவணக்கம் இன்றுஎன ஆக்ஷேபிக்க இவர் இது பல்வகைச் சம யத்தவர்கூடி உள்ள சபையாகலின் இவ் வாறு பொதுவணக்கம் கூறினர். நூலா சிரியர் விநாயகவணக்கம் முன்னரே கூறி யுள்ளார் அதனை நாம் அறிவோம். நாம் அவர் குமரர் என "நீடாழியுலகம்" எனுங் கவிபாடிக் கூட்டினர் என்ப.

வாராமன்—ஒரு அரசன் திருக்கோணமலே யில் பல திருப்பணிகள் செய்வித்தவன். இவன் குமரன் குளங்கோட்டன். மேற் சொன்னவன் மரபில் கயவாகு அரசனு வன்.

வாருசி — காத்தியாயனருஷிக்கு ஒருபெ யர். இவர் பாணினி வியாகரணத்திற்கு அதிகாரணம் இயற்றியவர்.

வாராககர்ணன்—ஒரு யக்ஷன்.

வாராககற்பம்—பிரமன் முடிவில் சூரியன் நூறுவருஷம் அழற்கதிர்பரப்பி உலகம் முழுவதும் எரித்திடுவன். பின்பு நூறு வருஷம் மேகங்கள்கூடிச் சோனைபோல் மழை வருஷித்து வெள்ளப்படுத்தும். இக்காலத்தில் பிரமன் யோகநித்திரை புரிவன். இதனை வராககற்பம் என்பர். இது நைமித்திகப் பிரளயம். பின்னும் ஒரு கற்பத்தில் விஷ்ணு சலத்தில்முழு கிய அண்டத்தைக் கோட்டிற் சுமந்து பிரமனுக்கு உதவினதால் இதற்கு வராக கற்பம் என்று பெயர்.

வராககேது—விராதனுக்குச் சுரதை இடம் பிறந்த குமரன்.

வராகசமீஹாமூர்த்தி — வராக உருக்கொ ண்ட விஷ்ணுவின் கொம்பினை ஒடித்து வீறடக்கி அதனை மார்பு அணியாக்கொ ண்ட சிவமூர்த்தியின் திருவுரு.

வராகதேவன் — சிவத்ரவ்யம் கவர்ந்ததால் பன்றியான ஒரு வேதியன். (திருப்பெ ருந்துறை புராணம்.)

வராகபுராணம்—இரண்யாக்ஷன், இரண்ய கசிபு முதலானேர் பூர்வத்தோற்றம் சம் மாரம், அவர்கள் விஷ்ணுமூர்த்தியுடன் யுத்தஞ்செய்தமையும், உணர்த்தும் நூல். இது உசு,000 கிரந்தம் உள்ளது.

வராகபுரி — அருச்சுனனுடன் சுபத்திரை பொருட்டு யுத்தத்திற்குச் சென்ற யாதவ வீரர் தங்கிய பட்டணம்.

வராகமிகிரர் — இவர் முற்காலத்து விக்ர மார்க்கன் சபைக்கணிருந்த பிரபலசோ திடர் வராகம் எனும் கணிதநூலாசிரி யர்.

வராகமிருதன்—வராககிரியில் தவம்இயற்றி அட்டசித்தி அடைந்தவன்.

வராகழநிவன் — காசிபர்குலத்து முனிவன். இவன் யோககிரியில் தவஞ்செய்ய, சிவ மூர்த்தி பிரத்தியக்ஷமாய்ச் சகல சித்தி அளித்து இவர் தவம்செய்தகிரிக்கும் வரா ககிரி என்று பெயர் அளித்தனர். இக்கிரி பாண்டிநாட்டில் இருக்கின்றது. (பழ-பு)

வராகழர்த்தி — இரண்யாக்ஷன் பூமியைச் சுருட்டிப் பாதாளத்தில் செல்லத், தேவர் பிரமன்இடம் முறையிடப் பிரமதேவர் விஷ்ணுமூர்த்தியைத் துதிக்க, அப்பிரம தேவர் மூக்கில் இருந்து வராகஉருக்கொ ண்டு வெளிப்பட்டு அவனைக்கொன்று பூமியைக் கொம்பில்தாங்கி முன்போல் விரித்தவர். இவரைப் பூமிதேவிபுணர்ந்து நரகாசுரனைப்பெற்றாள். இவர் பூமிதேவி யைத்தாங்கும் கூர்மத்துடன் போர்இடத் தேவர்வேண்டுகோளால் சிவமூர்த்தி வரா கத்தின் கொம்பைப்பிடுங்கித் தரித்தனர். அவர்க்கு வராகாரிஎன்று பெயர். இவர், ஞானவராக மூர்த்தி, நீலவராக மூர்த்தி, சுவேதவராக மூர்த்தி, பூவராக மூர்த்தி

என்று நான்கு திருஉருக்கொண்டனர். (இலிங்கபுராணம்.)

வராகம் — 1. கிரிவிரசத்துக்கு அரணுய் உள்ள மலை.

2. ஒரு விஷ்ணுத்தலம்; நேபாளத்தில் இருப்பது.

3. மகததேசத்து இருக்கும் மலை.

4. ஒரு புராணம்.

5. வராககற்பம்.

வராகன்—பரதகண்டத்தவர் முற்காலத்து வழங்கிவந்த வராகமூர்த்தியின் திருவுரு அமைத்த பொன்னுணயம்.

வராகாரி—வராகமூர்த்தியைக்காண்க.

வராகி—சத்தமாதாக்களில் ஒருத்தி. மணி சாமரம், கதை, சக்கரம், அணிந்தவளாய்ச் சிங்கவாகனத்தின்மீது எழுந்தருளியிருப்பள்.

வராஹி—சரியாதியின் மனைவி.

வரி—ஒருவகைக்கூத்து. அதாவது, அவரவர் பிறந்த நிலத்தன்மையும், பிறப்பிற்கேற்ற தொழிற்றன்மையும் தோன்ற நடித்தல். அவ்வரி எட்டுவகைப்படும், கண்கூடுவரி, காண்வரி, உள்வரி, புறவரி, கிளர்வரி, தேர்ச்சிவரி, காட்சிவரி, எடுத்துக்கோள்வரி எனப்படும். அவற்றுள், கண்கூடுவரி-பிரியதரிசனம், காண்வரி-வந்தபின்களித்தல், உள்வரி - வேற்றுருக்கொண்டு நடித்தல், புறவரி - தலைவனுடனணையாது புறத்து நின்று விளையாடுவது, கிளர்வரி - நடுநின்ரூர் இருவருக்கும் சந்துசொல்லக்கேட்டு நிற்பது, தேர்ச்சிவரி - நாயகன் கிளைகட்குத் தன் துன்பங்களைத் தேடித்தேடிச் சொல்லுதல், காட்சிவரி - தன் வருத்தத்தைப் பலருங்காணும்படி நடித்தல்.

வரிக்கூத்து—(கூ) சிந்துப்பிழுக்கை, சந்தி, கொந்தி, கவுசி, குடப்பிழுக்கை, தந்தன்பாட்டு, ஆலங்காட்டாண்டி, பருமணனெல்லிச்சி, சூலநட்டம், தூண்டில், ஆண்டி, அமண், புனவேடு, ஆளத்தி, கோப்பாளி, பண்டிப்பிழுக்கை, டாம்பாட்டி, கசவுட்சடை, வீரம், மாகேசம், காமன், சிந்து, வாமநம், விகடம், கொற்றி, பலகை, வாள், பப்பரப்பு, தகுணிச்சம், சித்து, முண்டிதம், பறை, பண்டிதன், பத்தன், குரவை, பப்பறை, காவதன், பித்தன், மாணி, பெருபிழுக்கை, மதுவிளையாட்டு, களியாட்டு, பறைக்குடும்பு, தோற்கூத்து, மூத்தகிழவன், கிழவி, கிள்ளுப்பிறண்டி, பள்ளி, விக்கட்டாங்கம், அம்மனை, பந்து, கழங்காடல், விண்ணகக்காளி, விறற்கொந்தி, வண்டு, வாரிச்சி, பிச்சி, சடாதாரி, பிடார்நிருத்தம், தளிப்பாட்டு, சதுரங்கம், சோணண்டு, மலையாளி, வேதாளி, வாணி, குதிரை, வில்வேடு, செந்தலைவிளக்குப்பிச்சி, மலைச்சி, இருண்முகப்பேதை, இருளன், பல்லாங்குழி, பகடி, பகவதியாள், சாழல், உந்தி, அவலிடி, ஊராளி, யோகினிச்சி, பாரன், குணலை, மாலைவிளையாட்டு, உள்ளிப்பூ, யானுக்குப்பாடும் பாட்டு, ஆடும்பள்ளி, கும்பிடுகாட்டம், குணட்டம், குணலை, சும்மைப்பூ, சோனகம், மஞ்சரி, உழைமை, பறைமை.

வரியான்—புலகருக்குக் கதி இடம் பிறந்த குமரன்.

வரு—ஒரு அரசன், சுஷாமனன் புத்திரன், இவனது கொடையை இருக்குவேதத்தில் புகழ்ந்து கூறப்பட்டிருக்கிறது.

வருணசிவர்—சைவசித்தாந்த பத்ததிசெய்த சிவாசாரியர்.

வருணன்—1. கருத்தம பிரசாபதிக்குத் தூமரையிடம் சுசிட்டுமான் எனும் ஒரு குமரனிருந்தான். இவன் சில குமரர் உடன் கங்கைக்கரைக்கு ஸ்நானத்திற்குச்செல்ல ஒருமுதலை விழுங்கிற்று. இச்செய்தியை உடன்சென்ற குமரர் யோகத்து இருந்த இவன் தந்தைக்கு உணர்த்தினர். தந்தை யோகக்காட்சியில் நடப்பதைப் பார்த்திருந்தனர். விழுங்கியமுதலையைக் கங்கை கடலில் சேர்த்தனள். அப்போது ஒரு கணநாதன் சமுத்திரராஜனுக்கு முன் தோன்றி இவன் கர்த்தமப்பிரசாபதியின் குமரன் எனச் சமுத்திரராஜன் வருணனுக்கு முத்தாரம்முதலிய பூட்டி முதலை மீதுஏற்றித் தந்தையிடம் விட்டுவரச்செய்தனன். குமரன்வந்து தந்தையைவணங்கத் தந்தை மகிழ்ந்தனர். பிறகு குமரன் சிவமூர்த்தியை எண்ணித் தவம்புரிந்து சலத்திற்கு இறைமையும் வருண உலகமும் பெற்றனன். இந்த உலகத்தைக் குளம், கிணறு, கால்வாய், தண்ணீர்ப்பந்தல் முதலிய வைத்தவர் அடைவர். இவனுக்குக் குருத்துரோகத்தால் பிரமகத்தி வர அதனால் கடலில் விழுந்து பாச நீங்கினன். (காசிகாண்டம்.) (கோயிற்புராணம்.)

2. மதுரையின்மேல் இந்திரன் ஏவலால்வந்து உக்கிர பாண்டியனால் வீறு அடங்கிச் சென்றவன்.

3. இரிசிகருக்கு ஒருகாது பசுமைநிறம் உள்ள ஆயிரம் குதிரைகள் கொடுத்தவன்.

4. அரிச்சந்திரனுக்குப் புத்திரப்பேறு உதவிப் புருஷ அவிசு விரும்பினவன்.

5. நந்தகோபர் யமுனைநதியில் நீர்த் தம் ஆடுகையில் கவர் பட்டு இவ்வுலகம் அடைய, இவரை மீட்கும்படிவந்த கண் ணனைக்கண்டு உபசரித்து அருள்பெற்ற வன்.

6. பிரபாசதீர்த்தத்தில் கண்ணனுக்கு சாந்திபனி குமரர் மரித்தசெய்தி கூறின வன்.

7. இவன் கிருஷ்ணமூர்த்திக்கும் ஒரு காது பசுமையும் வெண்ணிறமும் உள்ள (க,000) குதிரைகள் கொடுத்தனன் என் றும் கூறும் சிவபுராணம். இவன் மேல் திசைக்கு இறை. பட்டணம் விபாவரி (அல்லது) ஸ்ரத்தாவதி, ஆயுதம், பாசம், வாகனம், மூதேவி.

8. ஒருமுறை இராவணன் இடம் தோ ற்றுப் பாசம் இழந்தவன்.

9. இராமமூர்த்தி இவனைத் துதித்தும் வாராமையால் பாணம் ஏவ அதனால் தே கம் எரிந்து, மீன்கள் சண்டை இட்டன அவற்றை விலக்கச்சென்றேன் பொறு க்க என அடைக்கலம் அடைந்தவன்.

10. பிரகஸ்பதியின் மனைவியைக் கவ ர்ந்ததனால் அவர் சமுத்திரஜலத்தை எல் லாம் வறட்ட, வணங்கி மீண்டும் அவனைக் கொடுத்தவன்.

11. சலந்திரனை வளர்த்தவன்.

12. பானுகோபன் மோகனஸ்திரம் பிரயோகஞ்செய்து கடலில் முழுகச்செ ய்த வீரவாகு முதலியவரை மீட்கவந்த வேலாயுதத்தை வணங்கி கூமைகேட்ட வன்.

13. தன் வயிற்றின்வலி நீர மதுரை யின்மேல் கடலை ஏவினவன்.

14. பாண்டியன் வேண்டலால் சிவ மூர்த்தி சடையில் இருந்த மேகங்களை ஏவி வற்றச் செய்தனர். இதனால் வெட் கிச் சிவபூசைசெய்து வயிற்றின்வலி போ க்கிக்கொண்டவன்.

15 இவன் பாரி சேஷ்டை; புத்ரன் தருமன். புத்ரி சுகந்தை, வாருணி.

16. தனுப்புத்திரனெனியதானவன். கும ரன் திரவணன்

17. சோமன் என்னும் வஸுகுமரன்.

18. காச்யபருக்கு அதிதியிடம் உதி த்த குமரன்; துவாதசாதித்தரில் ஒருவன், பாரி சாருஷ்ணி, குமரர் வால்மீகி, பிருகு.

வருணச்சிரமம் — இது நால்வகை ஆச்சிர மத்தவரும் நடக்கும் ஒழுக்கங்களாம். இருபிறப்பாளருக்கு நிஷேகம் முதலிய சரீரசமஸ்காரங்கள் வேத சம்பந்தமான புண்யகருமங்களாய் இருக்கின்றன. தாய் உதரத்திலிருந்து தோன்றிய குழ ந்தையின் தொப்புள்கொடி அறுப்பதற்கு மூன் சாதகர்மம் என்னும் சமஸ்காரம் செய்யவேண்டியது. பத்தாவது அல் லது பன்னிரண்டாவது தினத்தில் நாம கரணம் செய்விக்கவேண்டும். பிறந்த நான்காவதுமாதத்தில் சூரிய தரிசனம் செய்விக்கவேண்டும். ஆறுவதுமாதத்தில் அன்னப்பிராசனம் செய்வித்தல்வேண் டும். முதல்வருஷத்திலாவது மூன்றும் வருஷத்திலாவது சௌளம் செய்வித்தல் தருதி. பிராமணராயின் எட்டாம்வருஷத் திலும், க்ஷத்திரியராயின் பதினொராம்வய திலும், வைசியராயின் பன்னிரண்டாம் வயதிலும், உபநயனம் செய்விக்க. இவ் வகை முறைப்படி சமஸ்காராதிகள் ஆகா தவருடன் பிராமணன் சம்பந்தமாதல் கூடாது. பிரமசாரிகள் கிருகத்தனிடத் தோன்றி யிரவுண்ணல், எண்ணெய், சந் தனம், பெண்போகம், பஞ்சேந்திரிய அவா, இவைகளை நீக்கி வேதாப்பியாசிய ராய், மூக்காலமும் நிஷ்டைகூடிப்பிக்ஷை வாங்கியுண்டு, சடைவளர்த்து, தரையிற் படுத்து, ஆசாரியருக்குப் பணிவிடைபுரி ந்து பின் கிருகத்தராவர். இவர்கள் அவ் வவர்வருணத்திற்குத்தக்கபடி மான்மேல் பூணூலாகவும்,சணல் வெள்ளாட்டுத்தோல் மயிர் இவற்றால் நெய்த வஸ்திரத்தையும் அரையிற்றரித்தல் வேண்டும். பிராமணர் மூப்புரியாய்ச்செய்த மூஞ்சியும் க்ஷத்திரி யர் மூர்வியால்செய்த வில்லினூணும், வைசியர் மூப்புரியான சணலின் அரை ஞாணும் தரித்தல்வேண்டும். இவர்கள் மூறையே பஞ்சு, சணல், ஆட்டுமயிரினூலு மான பூணூல்தரித்தல்வேண்டும். வில்வம் அல்லது பலாசம்.ஆல் அல்லது கருங்காலி மூங்கில் அல்லது அத்திகளின் தண்டம் கைக்கொள்ளவேண்டும். இவர்கள் தம் பிக்ஷாபாத்திரத்தைக் கையிலேந்திச் சூரி யனுக்கு எதிரிலிருந்து அக்னியைப் பிர தக்ஷிணம்செய்து பிக்ஷை செய்யவேண் டும். பிக்ஷைகொண்ட அன்னத்தைக் குரு வுக்கு நிவேதித்துத் தானுண்ணல் தருதி. அத்யயனம் செய்வோர் பிரமாஞ்சலிசெ ய்தவராய்ப் பரிசுத்த வஸ்திராதாரியராய் ஜிதேந்திரியராய் இருந்து ஆசாரியனை வணங்கி அத்யயனம் செய்தல்வேண்டும். இவர்கள் இரவில் புசிப்பு, எண்ணெய், சந்தனம், தாம்பூலம், இவைகளை நீக்கித் தரையில் கிடந்து நிட்டையில் இருத்தல் வேண்டும். இதைத் தவறில் நரகம். கிரு கஸ்தன் இவன் பிரமசரியம் நீங்கிச் சந்த

தியின் பொருட்டும், தேகசம்ரக்ஷணத்தின் பொருட்டும், தன்னுடன் கோத்ர சூத்ரம் ஒவ்வாதகுடியில் பிறந்த நற்குணமாதைக் கிரகித்துத் தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து சுற்றத்தார் ஆகிய இவர்களைக் காத்து, பஞ்சமகா பாதகங்களை நீங்கி இருப்பவனும். இவ் இல்லறத்தான், அச்சம், நாணம், மடம், பயிர்ப்பு என்னும் நாற்குணங்களை நாற்படையாகக் கொண்ட கன்னிகைப் பருவமுடையாளை மணந்து தாய்தந்தையரைப் பூசித்து விருத்தர், பாலர், பெண்கள், நோயினர், மூதலியோர்க் குணவளித்து அதிதிகள், தென்புலத்தவர், தெய்வம், சுற்றத்தவர் மூதலியவர்களைப் பூசித்துக் கொலை, களவு, பொய், கள், காமம், என்னும் மகாபாதகங்களைநீக்கிப் பஞ்சபாதம், வழக்கழிவு, பரநிந்தை, கடுங்கோபம் மூதலிய போக்கித் தம்மூயிர்போல் மற்றவர்களிடத் தன்புள்ளாஞுய்த் தெய்வம், ஆசாரியன் இவர்களை வழிபட்டுத் தர்ப்பணாதி விரதானுஷ்டானமுற்றவனுய் நல்வழியிற் பொருள்பெற்று, தானம், தருமம், மடம், தடம், கோயில், ஏரி, தடாகம், கிணறு, சோலை, இவைகளை உண்டாக்கித் தான் செய்துவரும் தருமாதி தவங்கள் பிறரை அடையாவகை, குளம், கிணறு மூதலிய வற்றில் முழுகி அதிலிருந்து இருகை மண்ணை வாரி வெளியிலிட்டுப் பூசைமூதலிய நித்திய கருமாதிகளை முடித்துப் பந்துக்களுடன் உணவருந்தல் வேண்டும். அவ்வகை உண்ணுமிடத்து இரவில் தயிரையும் பால்வெண்ணெயாதிகளைப் பகலிலும் உண்ணல் அடாது. துயிலும் மகளிரைப் பார்த்தலும், காலை, மாலை வேளைகளில் துயிலலும். இருளில் தனித்துப் போதலும், கையினுல் சலபானம் செய்தலும், இந்திரதனுசைக்காணலும், பெருந்துயில் கொள்ளலும், துயில் வேளையிடையில் எழுப்பலும், பகல் நித்திரை செய்தலும், காலவெயில் காய்தலும், வீட்டில்மயிர்களிந்தலும், விரித்த சிகையுடனிருத்தலும், பிறர் துகிலணிதலும், சுடுகாட்டுப்புகை படப்போதலும், குளித்தபின் கையாற்றுடைத்தலும், தன்னைத்தானே புகழ்தலும், சொக்கட்டான், சோழி, சதுரங்கம் மூதலிய சூதுபயிலலும் ஆகாவாம். தன்மாபின் ஒழுக்கத்தை தவறல் ஆகாது. தனது மனைவியரை, அடைக்கலமாக வந்தடைந்தாரை, தன் பொருளை, மனையாளின் சீதனப்பொருளை, தன்மக்களை, தன்மக்களிருக்கத் தன் பொருளைத் தன்னுயிர் நீங்குவதாயினும் பிறருக்குக் கொடுக்கப்படாது. முன்னேனிருக்கப் பின்னேன் மணத்தல் ஆகாது. உண்டபின் வாயில் சலத்தை யுமிழாது உட்கொண்டால் பிதுர்க்களுக்கு ஆகாது. தீக்களுக்காணில் பின் ஸ்நாநம்செய்து தெய்வந் தொழல்வேண்டும். சுடுகாட்டில் அடுக்கிய சிதையைத்தொடில் ஸ்நாநஞ் செய்தல்வேண்டும். தேவாலயத்தில் உண்ணல் ஆகாது. இலையின்மீது சலந்தெளித்து உண்ணல் வேண்டும். கட்டிலின் மீதும் பீடத்தின்மீதும் இருந்தும் உண்ணலாகாது. மாதர் கலவியினும் அந்தணர் உயிர்காத்தற் பொருட்டும், பசுவைக் காக்கவும், கலியாணநிமித்த மும், ஒருவாறு பொய்சொல்லலாம். பேசுகையில் துரும்பைக்கிள்ளலும், குருமொழி கடத்தலும், விளக்குமாற்றின் றூசிலிருத்தலும், தீபத்தை அவித்தலும், உணவில் நஞ்சுள்ள பொருளையிடுதலும், பொய் பேசுதலும், கடுங்கோபங்கொள்ளலும் ஆகாவாம். தேவதார்ச்சனைசெய்து ஆகுதியால் தேவப்பிரீதி செய்விக்கின் ஆயுள் வளரும். பிதுர், கருமம், தர்ப்பணம், சிரார்த்தம் மூதலிய செய்தல்வேண்டும். தாய் தந்தையர் இறந்த திதியில் திவசம் கொடுத்தல் வேண்டும். மணங்கொள்கையில் பெண்களையே பெறுபவள் வயிற்றில் பிறந்தவளை மணத்தலாகாது. அக்கன்னிகை தன் கோத்திரத்தவளல்லாளாயும், பிணி, பழி, இல்லாதசந்ததியிற் சேர்ந்தவளாயும, நதி, பறவை, நக்ஷத்ரப்பெயர் பெற்றவளல்லாதவளாயும், தனக்கினையாளாயும், மிருதுபாஷியாயுமிருத்தல்வேண்டும். அக்கன்னிகையை மணந்து கூடுகையில், அவள் பூத்துநீராடும் நாளும் பகலிலும் ஷஷ்டி, அஷ்டமி, சதுர்த்தசி, அமாவாசை, பௌர்ணமி, விரததினம், தனக்காகாநாள், தான்பிறந்தநாள், சிரார்த்ததினம், இவைகளை யொழித்தல் வேண்டும். கிருகத்தன் பெண்கொண்ட வீட்டில் பொன்கவர்தல் ஆகாது. தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, ஒக்கல் மூதலியவரைக் காத்தல் வேண்டும். ஷஷ்டி, அஷ்டமி, அமாவாசை, சதுர்த்தசி, பூரணை மூதலிய நாட்களில் எண்ணெயிட்டுக்கொளலாகாது ஆடி, புரட்டாசி, மார்கழி, மாசிமாதத்திலும், ஞாயிறு, சனி, செவ்வாய்கிழமை, மாதப்பிறப்பு, வருஷப்பிறப்பு, புண்யகாலம், விரததினத்திலும் மயிர்களைதல் கூடாது. காலை, மாலை, மத்தியாண்னம். கிரகணகாலங்களில்

சூர்யனேப்பார்த்தலும், தண்ணிழலேச் சலத்தில் காணலும், நிர்வாணியாய் நீராடலும், கன்றைக்கட்டிய தாம்பைக்கடத்தலும் ஆகா. வழியிற்செல்லுமிடத்துத்தேவாலயம், அந்தணர், துறந்தோர், கவிஞர், நீர்க்குடம், அரசன், தயிர், நெய், உயர்ந்தோர், அரசமரம் எதிர்ப்படின் வலமாகச் செல்லல் வேண்டும். மனைவியை நீங்கிப் பரத்தையர் வீடுசேரல் ஆகாது. இங்ஙனம் புரிந்து, மனைவி, மக்கள், விருந்தினர், ஒக்கல் உடன்உண்டு களித்துப் பகலில் சாஸ்திர ஆராய்ச்சிசெய்து இம்மையில் செல்வநிலேயாமை, இளமைநிலேயாமை, யாக்கைநிலேயாமை யுணர்ந்து உலக நூல்விட்டு வீட்டுநூல் ஓதி உண்மை யுணர்ந்து மாலேயில் சந்திமுடித்து இலகுவாக உண்டு தனதூராயின் தெற்கிலும் கிழக்கிலும், வேற்றூராயின் மேற்கிலுந் துயின்று, நன்னெறிநின்று வீடடைய முயலல் வேண்டும். வானப்பிரத்தன் தனம்முதலியவற்றைத் துறந்து மனைவியுடன்காட்டிற்சஞ்சரித்துச் சாகாதிகளே உண்டுசெபம் தியானங்களேப் பொருளாகக்கொண்டு புலன்களேவென்று பனி வெயில்களில் நீரிலும் நெருப்பிடையிலும் தவஞ்செய்து கன்னெறியடைவோனும். சந்நியாசி உடல், பொருள், ஆவி இவற்றில் அணுவளவும் அவாவின்றி முற்றத் துறந்து ஞானமே பொருளாய் ஆசாரியன் சொல்வழி நிட்டைகூடி இறைவன் திருவடி அடைபவன். வானப்பிரத்த சந்நியாசிகளின் பிரிவுகளே வேறு எழுதினும் ஆண்டுக்காண்க.

வருத்தமானம்—ஒரு வித்தியாதர நகரம்.

வருத்தனை—(ச) அபவேட்டிதம், உபவேட்டிதம், வியாவர்த்திதம், பராவர்த்திதம் என்பன.

வருமதிருக்து — சுவபலருக்குக் காந்தியிடம் உதித்த குமரன்.

வருஷபீ—ஒருமுறை நாரதமுனிவர் கிருஷ்ணமூர்த்தியை நீங்கள் அறுபதினாயிரம் கோபிகைகளுடன் கூடி இருக்கிறீரே எனக்கு ஒரு கன்னிகை தரலாகாதா என்ன, அதற்குக் கண்ணன் நான் இல்லாப்பெண்ணே வரிக்க என, உடன்பட்டுத் தான் (சு0,000) வீடுகளிலும் பார்த்து இவர் இல்லாவீடு கிடைக்காததினால் கண்ணனிடம்வந்து அவர் திருமேனியில் மயல்கொண்டு அவரைநோக்கி நான் தேவரீர் இடம் பெண்ணுய் இருந்து ரமிக்க எண்ணங்கொண்டேன் என்றனர். கண்ணன் யமுனையில் நாரதரை ஸ்நானஞ் செய்ய ஏவ, முனிவர் அவ்வகைசெய்து ஒரு அழகுஉள்ள பெண்ணுயினர். இவளுடன் கண்ணன் அறுபதுவருஷம் கிரீடித்து அறுபது குமரரைப்பெற்றனர். அவர்கள்பெயர் பிரபவ முதல் அக்ஷய இறுதியானவர்களாம். இவர்கள் வருஷமாம் பதம்பெற்றனர்.

2. (சு0) பிரபவ, விபவ, சுக்ல, பிரமோதூத, பிரசோத்பத்தி, ஆங்கீரச, ஸ்ரீமுக, பவ, யுவ, தாது, ஈசுவர, வெகுதானிய, பிரமாதி, விக்ரம, விஷ-ு, சித்திரபானு, சுபானு, தாரண, பார்த்திப, விய, இவ்விருபதும் உத்தம வருஷங்கள். சர்வஜித்து, சர்வதாரி, விரோதி, விகிர்தி, கர, நந்தன, விஜய, ஜய, மன்மத, துன்முகி, எவிளம்பி, விளம்பி, விகாரி, சார்வரி, பிலவ, சுபகிருது, சோபகிருது, குரோதி, விஸ்வாவசு, பராபவ, இவ்விருபதும் மத்திம வருஷங்கள். பிலவங்க, கீலக, சௌமிய, சாதாரண, விரோதிகிருது, பரிதாபி, பிரமாதீச, ஆனந்த, இராக்ஷஸ, நள, பிங்கள, காளயுக்தி, சித்தார்த்தி, ரௌத்ரி, துன்மதி, துந்துபி, உருத்ரோத்காரி, இரத்தாக்ஷி, குரோதன, அக்ஷய, இவ்விருபதும் அதம வருடங்களாம்.

வருணை—மரீசியின் தேவி, இவள் குமார் அறுவரும் பிரமன் சாபத்தினுல் தேவகி வயிற்றிற்பிறந்து கம்சனுல் கொல்லப்பட்டனர். சில நாட்களுக்குப்பிறகு தேவகி வேண்டுகோளால் அவர்கள் வருவிக்கப்பட்டுச் சாபநீக்கம் பெற்றனர்.

வருதகரீ—கோபாலனில் ஒரு வகையர்.

வருதனி—ஒரு அப்சரப்பெண், இவள் பிரவரன் எனும் வேதியனைக்கண்டு மயல் கொள்ள அவன் உடன்படாமையால் விசனம் உற்ற இவளது கணவன் அவனேப்போல் உருக்கொண்டு புணர்ந்தனன். அதனுல் இவளிடம் சுவரோருசி பிறந்தான். அந்தச் சுவரோருசியிடம் ஸ-ு வாரோசிஷ மனுப்பிறந்தான்.

வருநயு—(சந்.) சௌத்ராசுவன் குமரன்.

வரீணியன்—ஒரு அரசன். விக்னராசரைப் புத்திராராகப் பெற்றுக் காட்டில் இடக்கட்டளே இட்டவன்.

வரையமுத்தபாட்டியல் — செய்யுளின் பொருத்தம் சொன்னசெய்யுள் இலக்கணம். இது சம்பந்தமுனிவர் மாணுக்கர் இயற்றியதாம்.

வரோத்தமை—அழகர் மலேயடியில் இருந்து சோவலனே அழிவற்ற இன்பம் யாது என வினவியவள்.

வர்க்கசோழகன்—சுக்ரீவசேநாபதி.

வர்ச்சலனீ—சோமன் என்னும் வசுவின் குமரன்.

வர்ச்சஸ்—சந்திரன் குமரன்.

வர்த்தமானம்—ஒருபட்டணம். இப்பட்டணத்தில் பாண்டு புத்திரர் அரண்ய சந்நத்தராய்த் தங்கினார்கள்.

வர்த்தமானதீர்த்தங்கரர்—சைநதீர்த்தகரில் இருபத்தினுன்காவது தீர்த்தகர். இவர் விதேகதேசத்தில் குண்டலபுரத்தில் நாத வம்சத்தில் சித்தார்த்த மகாராசருக்கு பிரியகாரணியிடம் சித்திரைமாசம், சுக்ல பக்ஷம், திரயோதசி, உத்திரட்டாதி நக்ஷத்திரத்திற் பிறந்தவர். உன்னதம் (எ) முழம், சுவர்ணவர்ணம், (எஉ) வருஷம் ஆயுஷ்யம். கௌதமர் முதலாகிய (கக) கணதரர். அக்காலத்து அரசர் சிரேணிகமாகாராசா, சீவகன் ராசா.

வர்மதிருக்த—அக்ருரூரன் தம்பி.

வலங்கைமீகாமன்—ஒரு தமிழ்ப்புலவன். அறிவாகந்த சித்தியார் இயற்றியவன்.

வலம்புரிவிநாயகர்—விநாயகபேதத்து ஒன்று. ஒருமுறைவிநாயகமூர்த்தி, திருப்பாற்கடலில் நீர் விளையாட்டுக் காரணமாகச் சென்று அங்கு துயின்ற திருமாலினைத் துதிக்கையால் உறுஞ்சி உமிழ்கையில் சங்கு ஒருபுறம் போய்விழுந்தது. பூதகணத்தில் ஒன்று அச்சங்கினை எடுத்து முழக்கியது. அதனைத் திருமால்வேண்டவாங்கி அளித்ததால் இப்பெயர் பெற்றவர். (காஞ்சிபுராணம்.)

வலன்—1. ஒரு அசுரன், இந்திரனுல் கொல்லப்பட்டவன். இரத்னேற்பத்திகாண்க.

2. இல்வலன் புதல்வன், பலராமரால் தீர்த்தயாத்திரையில் கொல்லப்பட்டவன்.

3. சூர்யவம்சத்து அரசனுகிய பரிசித்திற்குச் சோபனஇடத்து உதித்தவன்.

4. கருடனுல் கொல்லப்பட்ட அசுரன். இவன் எலும்புகள் வயிரம் ஆயின.

5. பீமன் அஞ்ஞாதவாசத்தில் வைத்துக்கொண்ட பெயர்.

6. ஒரு வேடன் திரிகூடத்து அருகு வேட்டைக்குச்சென்று மிருகங்களே வதைத்து அம்மிருகத் தசைகளேப் பதப்படுத்தி வைத்திருந்தனன். நரி ஒன்று அவைகளே எடுத்துச்செல்ல இவன் அந்நரியைத் தொடர்ந்து அம்மலையை வலம் வந்துமுத்திஅடைந்தவன். (திரிகூடாசல புராணம்.)

வலாகம்—கிருஷ்ணன் தேர்க்கு நிரைகளில் ஒன்று.

வலாகன்—1. ஒரு அசுரன் சுசர்மன் தேவியை எடுத்துச் சென்றவன். உத்தான பாதன் குமாரனுகிய உத்தமன் தேவியை நாகலோகத்தில் இருந்து மீண்டு கொணர்ந்து அளித்தவன்.

2. சாதகர்ணிக்குச் சீடன்.

3. கல்கியின் குமரன்.

வலாசுரன்—1. தேவர்களே வருத்திச் சிவமூர்த்தியால் கொலேயுண்டவன்.

2. இவன் ஒரு அசுரன். இவன் சிவமூர்த்தியை எண்ணித் தவம்இயற்றி நெநொள் வாழ்வும், இறந்தபின் தேகம்நவரத்தினமாகவும் வரம்வேண்டிப் பெற்றுத் தேவர்களே வருத்தி வருகையில் இந்திரன் இவனே உபாயத்தினுல் வெல்ல எண்ணி அசுரனே நீ மகாவல்லவன் உன்னுடன் நட்புக்கொள்ள விரும்புகிறேன். என்றுகூறி உனக்கு என்னவரம் வேண்டும் கேள்என்றனன். இந்திரன்சொல்லக் கேட்ட வலன், நீயோ எனக்கு வரந்தருபவன். நீ என்னவரம் விரும்புகின்றையோ அதைக்கேள் தருகின்றனன் என்றனன். இந்திரன், நீ இம்மைமறுமைக்குப்புகழை நிறுத்தி எனக்கு யாகப்பசுவாக என அவ்வகை யாகப்பசு ஆயினன். இவனது உடலின் உதிரம் மாணிக்கமும் பற்கள் முத்துக்களும், உரோமங்கள் வயிரியமும், எலும்புகள் வயிரங்களும், பித்தம் பச்சைகளும், நிணம் கோமேதகமும், தசை பவளமும், கண்கள் நீலமும், கபம் புஷ்பராகமும் ஆயின.

வலாரி— இந்திரன் வலனைக்கொன்றதால் பெற்றபெயர்.

வலிழகன்—இலிங்கியைக் காண்க.

வல்லபதேவராயன்—சேடதாசையர் காலத்துச் சைவனுன ஒரு சைநராசன். தேவி சற்குணி.

வல்லபதேவன்— பாண்டிநாட்டு அரசன். திருவாணே (தர்ப்பசயனம்) யாத்திரை செய்த வேதியரால் உறுதி உணர்ந்து செல்வநம்பியை ஆசாரியர் ஆகக்கொண்டு அவர் சொல்லியபடி பொற்கிழிகட்டிப் பெரியாழ்வாரால் அது அறுந்துவிழ, பெரியாழ்வாரைப் பணிந்து அநுக்கிரகம்பெற்றவன்.

வல்லபமதம்—இம்மதஸ்தாபகனுகிய வல்லபாசாரியன், கிறிஸ்துசகம் 1478ம் வருஷம் பிறந்தவன். இவன் தந்தை லக்ஷ்மணபட், தாய் எல்லம்மை. இவர்களிரு வரும் காசிநகரஞ்சென்று திருக்கையில் திருக்கர் படையெடுத்து வருகிறார்கள் என்று கேள்வியுற்று நாகப்பூருக்கு அரு

கிலுள்ள சம்பாரணியத்தைப் போயடைந்தனர். அடைகையில் ஏழுமாதத்திய கர்பிணியாகிய எல்லம்மைக்குக் கர்ப்பநிராவமாயிற்று. பிறந்த அக்குழந்தையைத் தாய் ஒருவாழையிலையில் வளர்த்தி மரத்தடியில் மறைத்துப் போயினள். பின் காசியில் கலகந்தீர்ந்ததென்று கேள்விப்பட்டு அவ் வழிவருகையில் தான் குழந்தையைவைத்த மரத்தடியில் அக்கினிகுண்டத்தில் ஓர்குழந்தை விளையாடுதலேக்கண்டு அக்குண்டத்தை நெருங்கமுடியாமல் தூரத்தேநின்று கடவுளேப்புகழ்ந்து இக்குழந்தை என்குழந்தையாயின் அணுகவொண்ணு அக்னி வழிவிடுக என்கையில், அக்னி விலக எல்லம்மை அச்சிசுவைக் கைக்கொண்டனள். இவன் கல்விகேள்விகளில் வல்லவனுய்ப் பலதேசங்களுக்குப் போய்த்தன்மதத்தை ஸ்தாபிக்கத் தொடங்கினன். மதசித்தாந்தம்—இம்மதத்தவர் கோபிகாஸ்திரீவேஷம் தரித்து விஷ்ணு மூர்த்தியைப் பூசிப்பர். குருபாததீர்த்தம் அமிர்தமாகப் பாவிப்பார்கள். (சகலார்த்த சாகரம்.)

வல்லபை—விநாயகசக்தி. மரீசி முனிவர் ஸ்நானத்திற்குச் சென்றபோது அத்தடாகத்து இருந்த தாமரையொன்றில் சத்திகுழந்தை உருக்கொண்டு இருந்தனள். முனிவர் குழந்தையைக்கண்டு எடுத்துவந்து தமதுதேவியாராகிய தேவவல்லியிடம் கொடுத்து வளர்த்து வல்லபை எனும் பெயர் இட்டனர். இவள் வளர்ந்து தவம் இயற்றி வருகையில் விநாயகமூர்த்தி வேதியர் உருக்கொண்டு இவளிடம்வந்து வசிக்கப் பார்த்தனர். இவள் கலங்காது தவச்சாலையின் நின்று நீங்கினள். வேதியராகவந்த விநாயகமூர்த்தி தமது திருமேனிகாட்டித் திருமணஞ்செய்து கொண்டனர். இவளைக் கேசியின் குமரி என்பர். (பார்க்கவபுராணம்.)

வல்லபைகணேசர்—வல்லபைதேவி தவம் புரிகையில் பிரமசாரியாக எழுந்தருளிவந்து பிறகு தமது உருவெளிப்படுத்தி மணந்த விநாயகர்.

வல்லராசன்—வீமனுடன் யுத்தஞ்செய்த அரசன்.

வல்லவன்—தக்கனைக்காண்க. தேவி கமலை.

வல்லார்கிழான்பண்ணன்—சேரனுட்டு மூகையலூர்ச் சிறுகருந்தும்பியாரால் பாடல்பெற்றவன். வல்லார் என்னும் ஊராளி.

வல்லாளமுதலியார்—ஒரு வேளாளர். இவர் கொடையாளி. இவர் தம்வீடு கீங்கி ஒரு தடாகத்து அருகில் இருக்கையில் ஒரு வித்வான் இவரைச் சந்தித்து இவரது வேட்டி முதலியவற்றை அவிழ்த்துக் கொடுக்கக் கேட்க இவர் அதற்கு மாறு கூருமல் அவற்றைத்தந்து மானத்திற்கு அஞ்சி நீரில்இருந்து உடலே மறைத்துக் கொண்டு தமதுவீட்டில் இருந்து வேட்டி முதலிய கொண்டுவரச் செய்து உடுத்திக் கொண்டு வெளியில் வந்தவர்.

வல்லாளன்—1. கோங்கணதேசத்து அரசன்.

2. விஜயநகரத்து அரசரில் ஒருவன். இவன் புத்திரப்பேறு வேண்டிச் சிவன் அடியவர்க்குத் தானஞ்செய்து வருகையில் சிவமூர்த்தி இவனிடம் ஒருசங்கமராய் வந்து பெண்போகம் விரும்பினர். அரசன் சங்கமர்க்கு அவ்வாறு செய்விக்கஎண்ணிக்குறித்த தினத்தில் தன் ஊர்முழுவதும் தாசிகளேத்தேடி அழைத்துவர ஏவ, ஏவலாளர்சென்று கண்டு ஒவ்வொருவர் வீட்டிலும் ஒரு நாயகன் இருக்கக்கண்டு அரசனுக்குக் கூறினர். இதைஅறிந்த அரசன் தன்தேவியரில் ஒருத்தியை இசைவித்துப் பஞ்சணையில் படுத்து உறங்கும் சங்கமர் இடம் ஏவினன். அவள் சென்று மஞ்சத்தில் நித்திரைபூண்டு இருந்த சங்கமரைக்கண்டு அணைக்கச் சங்கமர் குழந்தைஉருவாய் அரசன் அவாக்கெட இருந்து அதுக்கிரகித்துச் சென்றனர். சில நாள் இருந்து அரசன் திருக்கை லே அடையச் சிவமூர்த்தி அரசருக்குத் தாமே கர்மாதிகளேச் செய்தனர் என்பர். (அருணசலபுராணம்.)

3. பல்லி என்னும் நகரத்து வைசிய ஞகிய கல்யாணனுக்கும் இந்துமதிக்கும் பிறந்து இளமையில் கற்கலே விநாயகராகக்கொண்டு அயல் சிறுவரையும் உடன்கொண்டு விளையாடிவந்தனன். அயற்பிள்ளேகளின் தாய்தந்தையர் இதனே வல்லாளன் தந்தையாகிய கல்யாணனுக்கு அறிவித்தனர். கல்யாணன் தன்குமாரனிடம் கோபித்து அவன் கணபதியாகப் பாவித்துப் பூசித்தகற்களே விட்டெறிந்து குமரனே மரத்திற்கட்டி அடித்து உனது விநாயகர் வல்லவரேல் உன்கட்டவிழ்த்து விடுக எனக்கூறிச் சென்றனன். வல்லாளன் விநாயகரைத் துதிக்க விநாயகர் பிரமசாரியாய்த் தரிசனம்தந்து கட்டவிழ்த்துக் கல்யாணனுக்குச் செவிடு, குருடு, தொழுநோய் உண்டாக்கிச் சென்றனர். இந்நோயைக்கண்ட வல்லாளன் தாய், வல்லாளனே வேண்ட, வல்லாளன் இப்

பிறப்பில் அல்லாமல் இனி வரும் பிறப்பி னும் இவன் தக்கன் எனப் பிறந்து இத் துன்பம் அநுபவித்து முற்கலமுனிவரால் சாபநீக்கம் அடைக என்று போயினவன்.

வல்லான்—இவன் ஒரு வீரன். நீதிநெறிச் சோழன் அல்லது ஆதித்தசோழன் கால த்து அரசர் பலரை வதைத்துச் செங்குந் தரில் பழுவூர்வீரன், பழுவைகாராயணன், கச்சித்தனியன், ஒற்றியூரான், களத்தூ ராசன், புற்றிடங்கொண்டான், கோளாந் தகன், புலியூர்ப்பள்ளிகொண்டான், பிண வன், கண்டியூரான், மூதுகுன்றமணியன், தஞ்சைவேம்பன், முதலிய (கஉ) பெய ர்களுள் தலைவராகிய வீரன், நாராயணன் என்பவரால்செயிக்கப்பட்டவன்.

வல்லூரான்—சோணாடலம் ஆண்ட அசுரன், தெய்வீக அரசனைக் காண்க.

வல்லையர்—வசவர்காலத்து இருந்த சங்க மர்.

வல்விலோரி — இவன் கடையெழுவள்ள ல்களில் ஒருவன். கொல்லிமலைக்குத் தலை வன். காரியுடன் மலைந்தவன். இவனை ஆதனோரி எனவும் கூறுவர். இவனைப் பாடியவர் வன்பாணர். கழைதின் யானை யார்.

வளையசுந்தரம்—தடமித்தன் பட்டத்து யானை.

வளையாபதி—1. நவகோடி நாராயணசெட் டியைப் பாடிய தமிழ்நூல். மெ செட்டி யைக் காண்க.

2. காத்தவராயன் கதை. தமிழிற் சிற ந்த இலக்கியத்துள் ஒன்று. காத்தவராய னைக் காண்க.

வளைவண்ணன் — நாகநாட்டரசன், பீலி வளையின் தந்தை. வாசமயிலையின் கண வன்.

வள்ளலார்—இவர்கள் (சுச) சந்தானத்தார். இச்சந்தானத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அனை வருக்கும் வள்ளலார்எனப் பெயர். இவர் கள் வைதிக சைவசித்தாந்திகள் என்று அவர்கள் நூல்களால் வெளிப்படுகிறது. இவர்கள் கண்ணுடையவள்ளல் சிவஞான வள்ளலார் முதலியோர். இவர்கள் மடம் சீர்காழியில் இருக்கிறதாகத் தெரிகிறது. ஆசாரியர் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் என்ப.

வள்ளலார்சாத்திரம்—வள்ளலார் சந்தானத் துச் சிவஞான வள்ளலார் இயற்றியநூல். இதுபதி, பசு, பாச இலக்கணங்களைக் கூறும்.

வள்ளல்கள்—(உக) இவர்கள் வரையாது கொடித்தோர். இவர்களில் குமுணன், சகரன், சகாரன், செம்பியன், தந்துமாரி, நளன், நிருதி முதலோர் முதல் எழுவள் ளல்கள். அக்குரூரன், அந்திமான், அரிச் சந்திரன், கன்னன், சந்திமான், சிசுபா லன், தந்தவக்கிரன், இவர்கள் எழுவரும் இடை எழு வள்ளல்கள். எழிலி, காரி, ஓரி, நள்ளி, பாரி, பேகன், மலையன், இவ ர்கள் எழுவரும் கடைவள்ளல்கள்.

வள்ளிநாய்ச்சியார்—1. விஷ்ணுமூர்த்தியின் வலக்கண்ணில்பிறந்த குமரி. இவள் குமா ரக்கடவுளை மணக்கத் தவஞ்செய்து இரு க்கையில் அருகில் தவஞ்செய்துகொண்டு இருந்த சிவமுனிவர் அவ்விடம் மேய்ந்து கொண்டு இருந்த மானை நோக்கினர். வள்ளிநாய்ச்சியார் அம்மான்வயிற்றில் பிர வேசித்து அவ்விடம் குறவர் தோண்டி யிருந்த வள்ளிக்குழியில் பிறந்து வேட ராசன் கண்டெடுக்க வளர்ந்து வள்ளிக் குழியில் இருந்ததால் வள்ளி எனப் பெயர் அடைந்து குமாரக்கடவுளை மணந்தவள். இவள் சரிதையைக் குமாரக்கடவுளைக் காண்க. இவள் பூர்வகாமம் குமரி, இவள் தெய்வயானையிடம் மாறுகொண்டதால் மான்வயிற்றில் உதித்தாள். (திருச்செந் தூர்ப்புராணம்.) காஞ்சனையைக்காண்க. இவள் தெய்வயானையிடம் மாறுகொண்ட தால் மான்வயிற்றில் பிறந்தாள்.

2. ஆதிக்கும் பகவனுக்கும் பிறந்தவள்.

வள்ளுவர்—திருவள்ளுவரைக் காண்க.

வள்ளோட்புறற்கந்தாத்தனார் — கடைச்சங் கம் மருவிய புலவர். (அகநானூறு.)

வற்சலை—மிருகாவதியைக் காண்க.

வற்சநாபன்—ஒரு தவசி. இவன் தப ஞ் செய்கையில் புற்று இவனை மூடியது. இவனது தவநிலைஅறிய இந்திரன் பெரு மழை வருஷித்து இடியால் புற்றைப்பே ர்ப்பித்து அம்மழை நீர் புற்றினுள் தழை யச்செய்வித்தனன். இதனை அறிந்த தரு மம் ஒரு எருமை உருக்கொண்டு புற்று இடை யிருக்க வயிற்றுல்மூடி எழுநா ள் காத்து எழாநாள் தவசி விழித்துப் பார்த் தித் தன்தவத்திற்கு இடையூறு வாமற் காத்தது தருமம் என்று அறிந்து அதற் குச் சிரஞ்சீவியாய் இருக்க வரம்அளித்து வேறுஇடஞ் சென்று தவஞ்செய்ய முய லுகையில் தவநிலை கூடாமைகண்டு நாம் தருமத்தை வணங்காததால் வந்த தீமை என்று அறிந்து ஒரு மலைமீது எறிவிழ இருக்கையில் தருமம் தோன்றி விழுகை யைத் தடுத்துத் தேற்றியது. அதுமுதல் உலகத்தில் "எருமைமேல் மழைபெய்

தது போல்" என்று பழமொழி வழங்க லாயிற்று. (சேது - பு.)

வற்சரன்—துருவன் குமரன்.

வற்சாசுரன்—இவன் கம்சன் ஏவலால் கண்ணனே வஞ்சிக்கப் பசுங்கன்றின் உருவடைந்து கன்றுகளுடன் மேய்வது போல் நடித்துக் காலம்பார்த்து இருந்தனன். இதனை அறிந்த கண்ணன் இவன் அருகில்சென்று காலைப்பிடித்து அருகிருந்த விளாமரத்தில் எறிந்து மாய்த்தனன்.

வனகர்த்தன்—சிவமூர்த்தியை எண்ணித் தவம்இயற்றி வரம்பெற்ற அரக்கன்.

வனகிரி—சிங்கன் ஆலயம் உள்ள ஒருமலை.

வனப்பகை—கோட்புலியார் குமரி. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளால் பதிகங்களுள் வைத்துப் பாடும் பாக்கியம் அடைந்தவள். இவளை இவர் தந்தையார் சுந்தரமூர்த்திகளுக்குத்தரச் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் பெண்ணாக ஏற்றுக்கொண்டனர்.

வனன்—உசீநரன் குமரன்.

வனஸ்பதி—பிரியவிரதன் பேரன். கிருதபிருஷ்டன் குமரன்.

வனுசுவன்—ஒரு முனிவனது வரத்தால் தானே வயிற்றில் புத்திரனைப் பெற்றவன்.

வன்தொண்டர்—சைவசமயாசாரிய சுவாமிகளாகிய சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் தாம்சிவமூர்த்தியை அறியாது வலிமைபேசியதால் பெற்றபெயர்.

வன்பரணர்—வையாவிக்கோப் பெரும்பேகன், கண்டீரக் கோப்பெருநள்ளி, வல்வில் ஓரி, முதலியவரைப் பாடியபுலவர்.

வன்மீகம்—ஒரு தீர்த்தம்.

வன்னி—1. துருவசு குமரன். யயாதி பௌத்ரன், இவன் குமரன் கெற்கன்.

2. வாநரத்தலைவன்.

3. புஷ்கரத்தீவின் அரக்கர் சேநாபதி. இராவணனுக்கு மூலபலத்தில் உதவி செய்தவன்.

4. இது விநாயகர் முதலிய தேவர்க்குரிய பத்திரவிசேஷம். சௌமியர்புத்திரனும் சௌநகர் மாணாக்கனுமாகிய மந்தாரகன், தன்பத்தினியும் ஒளரவர் புத்திரியுமாகிய சமி அல்லது (வன்னி) என்பவளுடன் ஓர் வனத்தின்வழி வருகையில் விநாயகசாரூபம்பெற்ற புருசுண்டிமுனிவரைக்கண்டு நகைக்க முனிவர் அவ்விருவரையும் தங்கள் பேர்கொண்ட விருக்ஷங்களாகச் சபித்தனர். பின் அவ்விருவரும்வேண்ட உங்களிடம் விநாயகமூர்த்தியெழுந்தருளுவர். அக்காலத்துச் சாபத்தீர்வடைந்து விநாயகருக்குரியவராவீர்கள் என்று கூறிச்சென்றனர். மாணாக்கரதுநிலையை யோகத்தாலறிந்த சௌநகர் வநமடைந்து விநாயகபூசனைபுரிந்து விநாயகர் தரிசனந்தர அம்மாணாக்கர்க்குச் சாபந்தவிர்க்கவேண்ட, விநாயகர் அம்மரங்களாகவேயிருந்து எல்லாராலும் பூசிக்கும் பேற்றையும், தாம் அம்மரங்களினடியில் எழுந்தருளியிருந்து அப்பத்திரங்களால் பூசிப்போர்க்கு இஷ்டசித்தி தருதலும் தந்து மறைந்தனர். (விநாயகபுராணம்.) இது பாபத்தைச் சமிக்கச்செய்தலால் சமியென்று பெயர்பெறும். இதனை ஈசான்யதிசையில்பிரதிஷ்டிக்கவேண்டியது. இது சதுர்க்களை நாசஞ்செய்வது. அருச்சுனனுக்குத் தனு முதலிய தாங்கப்பெற்றது. இராமபிரான் வனவாசத்தில் அவருடன் பிரியவசனங் கூறியவரால் பூசிக்கப்பட்டது. இதைப் பூசிப்போர் இஷ்டசித்திபெறுவர்.

வன்னியர்—ஓர்வகை ஜாதியார் இவர்கள் வீரசம்புமுனிவர் யாகஞ்செய்ய அதிற் பிறந்தவர் என்பர். இவர்கள் வாடாமாலை, புலிக்கொடி, மகமேரு, கச்சிங்கர், மஞ்ஞவேகாதம், மும்மாசு, கங்காநதி, பொற்சிலை, பண்ணுடி, மதக்களிறு உடையவராம்.

வஸுக்கள்—அஷ்டவசுக்களைக்காண்க.

வஸுதேவர்—வசுதேவரைக் காண்க.

வஜ்ரஸ்வநுபர்—அநிருத்தர் குமார். இவர் குமார் சுபாகு.

வஜ்ரன்—யாதவகுலகூஷ்ணத்து இறுதியில் மிகுந்து நின்று அருச்சுனனால் பட்டம் பெற்றவன்.

வஸுதானன்—தருமருக்கு யாகம் அலங்கரித்தவன்.

வஸ்திராபரணம்—வெண்மை, மஞ்சள், சிவப்பு நிறங்களுள்ள வஸ்திரங்களைத் தரித்தலின்வகை. அந்தணர் மேல்வஸ்திரத்துடனும் சூத்திரர் அரைக்கீழ்த்தியுமிருத்தல் வேண்டும். வெள்ளைவஸ்திரம் வாதாதி தோஷங்களும், வியர்வையும், விலக்கும், ஆயுள், லக்ஷ்மிவிலாசம், வனப்பு, மகிழ்ச்சி, அறிவு, பலம், உண்டாக்கும். மஞ்சள்வஸ்திரம் தரிக்கின், வாதநீர்ச்சுருக்கு, இருமல், விஷசுரம், மருத்தினவு, தனிச்சுரம், மலபந்தம் விலகும். செம்மைநிற வஸ்திரத்திற்குச் சிலரோகங்கள் உண்டாம்.

வாகடர்—வாக்படரைக் காண்க. இவர் செய்ததூல் வாகடம்.

வாகினி—ஒரு தீர்த்தம்.

வாகீசன்—1. ஒரு இருடி. சிவபூசாதுரந்தரன்.

2. ரத்நவர்ணம், மூக்கண், அபயவரதம், பாசம், சூலங்கள் கூடிய (ச) கரங்கள் உடையவராய்த் தியானிக்கத்தக்க சிவன் திருவுரு.

3. அப்பர்சுவாமிகளுக்கு ஒருபெயர்.

வாகீச்வரி—யௌவனவயதுள் ளவளாய், ருதுமதியாய், நல்லமுகமுள்ளவளாய், தாமரையொத்த நேத்ரங்கள் உள்ளவளாய் வஸ்திரம், மாலை, பூஷணங்கள், உள்ளவளாயிருக்கும் பார்வதியார் திருவுரு.

வாதகன்—1. சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

2. இருதுபர்ணனிடம் நளன் இருந்த காலத்து வைத்துக்கொண்ட பெயர்.

வாதுதை—சரஸ்வதி நதி அருகில் உள்ள ஒருநதி. சங்கலிகிதர் என்னும் ருஷிகளில் லிகிதன், சங்கன் அதுமிதி இன்றி அவனது ஆச்ரமத்து இருந்த பழத்தைப் புசித்தனன். தமயனுகிய சங்கன் இது களவு என்றனன். அதனால் லிகிதன் தனது கையைவெட்டி எறிந்து இந்நதியில்மூழ்கி இழந்த கைகளைப்பெற்றனன். ஆகையால் இந்நதிக்கு இப்பெயர்உண்டாயிற்று. (வாகு, புஜம், தா - கொடுத்தல்.)

வாதுலீகன்—பாரதவீரருள் ஒருவன். வீமனால் கச - ஆம் நாள் இறந்தவன்.

வாதுவலி—ஒரு அரசன். கச்சன் மருமகன், பிரசாபதி இவன் வழியில் தோன்றியவன்.

வாக்காள்—அம்பரீஷன் புத்ரி, இவளுக்குவேதம் புகழ்ந்திருக்கிறது.

வாக்கியர்—சாகல்லியர் மாணக்கர்.

வாக்குகள் — சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி என நான்காம். இவற்றுள் சூக்குமை யெனும் வாக்கு, நாபியை இடமாகக்கொண்டு நாதமாகிய அறிவுதானே வடிவாகவரும். பைசந்திக்குத் தானம்உந்தியும்வடிவு பிராணவாயுவுமாம். இது அக்கரசுவரூபம் தோன்றுதபடி நினைவு மாத்திரமாய் நிற்கும். மத்திமை இதழ் நெஞ்சையும் கண்டத்தையுமிடமாகக்கொண்டு அக்ஷரசுவரூபத்தை யொழுங்குபட நிறுத்திச் செவிக்குக்கேளாமல் உள்ளறிவுமாய் நிற்கும், வைகரிக்கிடம் நாக்கினடியாம். இது செவிப்புலனும்படி வசனிக்கும். இவையன்றிப் பஞ்சமையென்னும் அதிசூக்குமை யென்றொரு வாக்குமுண்டு. அது பிரணவச்வரூபமாயிருக்கும்.

வாக்குத்தேவி—சாரஸ்வதி.

வாக்துஷ்டு—கௌசிகனைக் காண்க.

வாக்படர்—ஒரு வைத்தியநூலாசிரியர், வடநாட்டிலிருந்தவர். இவர்க்கு வாகடர் பாகடர்எனவும் இவர்செய்த நூலே வாகடமெனவும் பெயர்.

வாங்கலன்—(சூ) சுத்தோதனன் குமரன்.

வாங்கூலகசபதி—ஒரு அரசன். இவன் பெண் கௌரவாம்பாள்.

வாசசநேயம்—யசுர்வேத சாகை, யஞ்ஞவல்கிய ருஷியின்பொருட்டு அச்வரூபியான சூரியனால் பிடரிமயிரின் நின்றும் விடுபட்டது.

வாசந்தேனவை—ஒரு முதியவள், இவள் இராஜமாதேவி முதலியவர்க்கு மனத்துன்பம் உண்டானகாலத்தில் பலநீதி கூறித் தேற்றியவள்.

வாசமயிலை—வளைவணன் மனைவி, பீலிவளையின் தாய்.

வாசம்—(இ) இலவங்கம், ஏலம், கருப்பூரம், ஜாதிக்காய், தக்கோலம். பின்னும் தக்கோலம் தீம்புகை தகைசாலிலவங்கம் கர்ப்பூரம் ஜாதியோடைந்து.

வாசம்—அம்பரேச்சம், கத்தூரி, சவ்வாது, சாந்து, குங்குமம், பனிநீர், புழுகு, தக்கோலம், நாகப்பூ, இலவங்கம், சாதிக்காய், வசுவாசி, நிரியாசம், தைலம் முதலியன.

வாசவன்—1. ஒரு மல்லன். விராடராசனிடம் இருந்த பலாயனன் என்னும் வீமனுல் கொலையுண்டவன்.

2. இந்திரனுக்கு ஒருபெயர்.

வாசவதத்தை—உஜ்ஜினி அரசாண்ட சண்டமகேசன் குமரி. வச்சதேசத்து அரசனுகிய உதயணனுல் கவரப்பட்டவள்.

வாசவி — பராசர் தேவி, வியாசருக்குத் தாய்.

வாசனை—மான்மதம், சவ்வாது, மணமலர், ளில் இறக்கிய தைலங்களும், தீநீர்களும், சந்தனம், அகர் முதலியவாம்.

வாசநன்—விசாகயூபன் குமரன். இவன் குமரன் நந்திவர்த்தனன்.

வாசந்தவல்வை—இராஜமாதேவி முதலியோர்க்கு வருத்தம் உண்டாங்காலத்து நீதி கூறித் தேற்றும் மூதியவள்.

வாசஸ்பதிமிச்ரமதம்—இம்மதமேற்படுத்தியவர் வாசஸ்பதிமிச்ரர். இம்மதத்தவர் ஜீவனுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் அஞ்ஞானங்கற்பிப்பர். எவ்வாறெனின் ஜீவன் அஞ்ஞானி அவன் பிரமத்தை விஷயிக்கிறான். ஆதலால் பிரமமும் அஞ்ஞானத்திற்கு விஷயமாகிறது என்பர். இந்த அஞ்ஞானம் ஒன்றல்ல. அநேக ஜீவன்கள்தோறும் வெவ்வேறு வகைப்பட்டிருக்குமென்பர். ஆதலால் அநேகஜீவர்களால் கற்பிக்கப்படும் ஈச்வரரும் அநேகராவர். இவ்வாறே பிர

மாண்டங்களும் அநந்தம் என்பர். எந்தச் சீவனுக்கு ஞாஞ்ஞதையம் உண்டாகின்ற தோ அக்காலத்து அஞ்ஞானம், நீங்கும். ஈஸ்வரன் பிரமாண்டம் இவைகளுக்கும் அவ்வாறே நிவர்த்தியாம் என்பர்.

வாசு—ஒரு ருஷி. இவர் தன்னை மயக்க வந்த கிருதாசி என்னும் தெய்வகணிகை யை நீசஉருவாகச்சபித்துப் பின்னர் அநுக்கிரகித்தவர்.

வாசுகி—1. கத்ருதநயன், ஆதிசேஷனுக்குச் சகோதரன்; அஷ்டமாநாகங்களில் ஒருவன். பெண் உலூபி, அருச்சுநன் தேவிகளில் ஒருத்தி. தேவாசுரர் அமுதம் கடையத் தாம்பு ஆனவன். அருச்சுநன் பப்ரவாகனுல் மூர்ச்சித்த காலத்து நாகரத்தினத்தினுல் உயிர் பெறும்பொருட்டு உலூபிக்குக் கொடுத்து அனுப்பினவன். அருச்சுநனுக்கு வசுக்களால் வந்த சாபத்தைத் தடுத்தவன். இவன் தன் குமரிகளாகிய சுப்பிரமை, மாலினி, பதுமினி, மண்டனை என்பவர்களைப் புண்ணியபுருஷன் புத்திரர்களுக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்தனன்.

2. திருவள்ளுவர் தேவியார், மார்க்கசகாயன் என்பான் குமரி. இந்த அம்மையாரை, நாயனுர்,மனைவியர் ஆக்கிக்கொள்ளும் முன், தாம் மணலைக் கொடுத்துச் சமைக்கச்சொல்ல அவ்வகை சமைத்துக் கொடுத்தவள். இவள் கிணற்றில் நீர் எடுக்கையில் நாயனுர் இந்த அம்மையாரை அழைக்க அப்பாத்திரத்தைக் கிணற்று இடையில் விட்டுவர அது அவ்வகையே நின்றது என்பர். பகலில் நூற்கும் நூல் நாழி கீழ்விழ விளக்குவற்றி வருகவென்று நாயனுர்கூற அவ்வகை வற்றித் தந்தவள். பழைய அன்னம் சுடுகிறது என்ன விசிறிகொண்டு ஆற்றியவள். தம் கணவருக்கு அன்னம் பரிமாறுமுன் பாத்திரத்தில் நீரும் ஊசியும் வைக்கும் சந்தேகத்தை மரணகாலத்தில் நாயனுர் இடம் அறிந்து கொண்டு புண்ணியஉலகு அடைந்தவள். மகாபதிவிரதை. இவள் ஒருமுறை பிக்ஷுக்கு வந்த கொங்கணரைக் கர்வபங்கப்படுத்தினதாகவும் கூறுவர்.

வாசுதேவன்—1. வசுதேவன்.

2. வசுதேவர் குமாரர் ஆகிய கிருஷ்ணமூர்த்தி.

3. செருக்கால் நம்பெயர் கொண்டு கிருஷ்ணன் இருக்கிறான் என்று அவனிடம் போரிட்டு இறந்த கருசதேசாதிபதி.

4. கண்ணுவனைக் காண்க. இவன் குமரன் பூமித்திரன்.

5. விஷ்ணு விரதமிருந்த புண்யத்தால் மறுபிறவி பிரகலாதனுகப் பிறந்த வேதியன். இவன் காமுகனுயிருந்தவன்.

வாசுபூச்சியர்—சைநதீர்த்தங்கரரில் ஒருவர். இவர் சம்பாபுரத்தில் இக்ஷ்வாகு வம்சத்து வசுபூஜ்யர் என்பவருக்கு ஜயவதி இடம் பங்குனிமாதம் கிருஷ்ணபக்ஷ, சதுர்த்தி, விசாகநக்ஷத்திரத்தில் பிறந்தவர். உன்னதம் (எ0) வில், செந்நிறம், (எஉ)லக்ஷவருஷம் ஆயுஷ்யம். இவர்க்குப் பத்மதர்மர் முதலாகிய கணதரர் அறுபத்தறுவர். இவர் காலத்து இராசாக்கள் அசலபலதேவர், திவிபிரஷ்ட வாசுதேவர், தாரகன், பிரதிவாசுதேவன்.

வாச்சன்—சாகல்யன் சீடன்.

வாச்சாயனர்—மதனநூல் ஆசிரியர்.

வாசீசையர்—வசவர் மடத்து இருந்த சிவனடியவர். இவர் அரசன் ஆணைக்கு அஞ்சி சௌராட்ட சோமநாதனைத் தரிசனம் செய்யாது வருந்தச் சிவமூர்த்தி ஓர் சிவகணத்தவராய்வந்து இன்றுஇரவு சிவமூர்த்தி அடைவர்எனக் கூறிச்செல்ல அவ்வகையே சிவபெருமான்வரச் சிவராத்திரியில் தரிசனம்செய்து அன்று அளந்த நெற்கொட்டாரத்தையே கொட்டாரச் சோமேசம் எனச் சிவத்தலம் ஆக்கியவர்.

வாட்டாற்றுஎழினியாதன்—மாங்குடிகிழாரால் பாடப்பெற்றவன். இவன் சிறந்த கொடையாளி.

வாணமுதலியார்—ஏகம்பவாணன் தந்தையார். ஏகனிடம் தம்பொருள் முதலிய வைகளை ஒப்புவித்துக் குமாரனைக் காக்கச்சொல்லி இறந்தவர்.

வாணர்—இவர்கள் மாபலிச்சக்ரவர்த்தியின் மரபில் வாணசுரன் வழி வந்தவர்கள்.

வாணசுரன்—பாணசுரனைக் காண்க.

வாணி—விச்வரூபகற்பத்தில் சிவமூர்த்தியைத் தியானித்து இருந்த பிரமதேவனிடம் பிறந்தவள். விஷ்ணு ஆதியரைச் சிருட்டித்தவள். (இலிங்கபுராணம்) சரஸ்வதியைக் காண்க.

வாணியன்—சூத்திரன் வைசிய ப் பெண்ணைப் புணரப்பிறந்தவன். (அருணகிரி புராணம்.)

வாதக்கோன்—இவனிடம் ஔவையார் சென்றபோது நாளை வருகவென்று கூறியவன். அதனுல் ஔவை யிவனையிகழ்ந்து "வாதக்கோனுளை யென்றான்" எனும் கவிபாடினள்.

வாதராயணன்—வெதிரிகாச்சிரமத்தில் தவத்தில் அமர்ந்ததால் வியாசருக்கு வந்தபெயர்.

வாதாஜுவல்கோண்டசோழன்—இவன் ஒருகாலத்துப்போர்க்கப்பல்ஓட்டிச்செல்லுகையில் காற்று இல்லாமையால் மரக்கலம் நிற்க, வாயுபகவானே இயங்கும்படி பணிகொண்டவன்.

வாதநுடை—பீஜாஹரிணியின் குமரி. வீர்யக்கலிதம் உண்டுபெண்ணும் தேவதை. (மார்க்கண்டேயம்.)

வாதாபி—1. தாருகாசுரன் தங்கையாகிய அசமுகி, தூர்வாசரைக் கூடிப்பெற்ற குமரன். இவன் சகோதரன் வில்வலன். இவன்தான் ஆடாக வில்வலன் வந்த விருந்தினர்க்குச் சமைத்திட அவர்கள் உண்டபின் வில்வலன் மிருதசஞ்சீவினி மந்திரத்தால் அழைக்க வெளிவருவன். இவ்வகை செய்வதைத் தேவர் அகத்தியரிடம் முறையிட்டனர். அகத்தியர் விருந்தாக வந்து உண்டி அவன் சகோதரனை அழைக்கையில் வயிற்றில் மாறுதல்கண்டு வயிற்றைத் தொட்டு வெளிவாராது இறக்கச் செய்ய இறந்தவன். இவனே விப்ரசித்தியின் குமரன் என்பர்.

2. இலாதனுக்குத் தமனியிடம் உதித்த குமரன்.

வாதிஹும்சாம்புதர்—அப்புள்ளாருக்கு அம்மாள் இட்ட திருநாமம்.

வாதூலதேசிகன்– முதலியாண்டானுக்குப் பெயர்.

வாதமாமலையாண்டான்—ஆளவந்தார் திருவடி சம்பந்தி.

வாமசாரன்—ஒரு பாடுவான் மகன். இவன் காமாதுரனுய்த் தனக்கு இருந்த செல்வங்களை எல்லாம் வேசிக்குக்கொடுத்து மீண்டும் கொடுக்கக்கிடையாமல் ஒரு செட்டியின்வீட்டில் களவுசெய்து அவ்விடம் இருந்த ஆபரணப்பெட்டியைத் தாசியிடம் கொடுத்தனன். தாசி அவ்வணிகளில் ஒன்றைக் கடைவைத்திருந்த செட்டியிடம்மதிப்பிடக்கொடுத்தனள். தன் நகை என்று அறிந்த செட்டி இதை அரசனுக்குத் தெரிவிக்க அரசன் விசாரித்து வாமசாரனிடம் இருந்த அணிகளைவாங்கிச் செட்டியிடம் கொடுப்பித்தனன். செட்டி பின்னும் போராசையால் ஒரு கடகம் இல்லை என்று அரசனிடம் கூறினன். அரசன் இதனுல் வாமசாரனைச் சிறையில் இட்டு வருத்தினன். இதனைக் கண்ட வாமசாரன் தந்தை மனம்பொறுது சிவமூர்த்தியிடம் மைந்தன் குறை கூறி மகனுக்கு நேர்ந்ததை நீக்க வேண்டினன். சிவமூர்த்தி பாடுவானுக்குக் கடகம் ஒன்று கொடுத்தனர். அதைப் பாடுவான் அரசனிடம்தர அரசன் வணிகனிடம் தந்தனன். வணிகன் அக்கடகத்தின் சிறப்பைக்கண்டு களிப்புடன் பெட்டியில்இட்டு மறுநாள் பெட்டியைத் திறந்து பார்க்க அந்தக்கடகமும் அதனுடன் இருந்த அணிகளும் பாம்புகளாக இருக்கக் கண்டு அரசனிடம் கூறினன். அரசன் பாடுவானை அழைத்து அக்கடகம் ஏதென்னப் பாடுவான் அதுவந்த வரலாறுகூற அரசன் வியந்து களிக்க வணிகன் பொருள் இழந்தனன்.

வாமசிரமுனிவர்—இவர் நாகலோகத்திருந்த கட்கத்தைப் பெறவெண்ணி யாகஞ் செய்து நாகங்களைச் சுவஹிக்கச்செய்ய நாகங்கள் வருந்திக் கட்கத்தைத் தந்தன. பின் அவ்விடமிருந்த வேசையொருத்தி நிர்வாணமாயிருத்தல்கண்டு அவளைக்கூடுகையில் நாகங்கள் கட்கத்தைக் கொண்டு போயின. (சிவமகாபுராணம்.)

வாமதேவர்—1. சதாசிவமூர்த்தியின் திருமுகத்துஒன்று. (சிவபேதம்)மூப்பதாவது கற்பமாகிய இரத்தகற்பத்தில்பிரமன் சிவமூர்த்தியை நினைப்ப இவர் அழல்உருக்கொண்டுமான்மழுச் சதுர்ப்புஜராய்த் தரிசனம்தந்து அருள்புரிந்து நால்வர் இருடிகளைத் தம்மால் தோற்றுவித்து அளித்தனர். நான்காவது காண்டத்தில் அடங்கிய நீதங்களைச் செய்தவர்.

2. ஒருமுனிவர் சிவபூசையால் சிரஞ்சீவித்வம்அடைந்தவர். தாய்வயிற்றில் இருந்து வெளிப்படாது ஞானம் பெற்றவர். இவர்அணிந்து இருந்தவிபூதியை இவரை விழுங்க வந்த அரக்கன் பூசுண்டு தேவன் ஆயினன். (பிரமோத்தரகாண்டம்.)

3. ஏகாதசருத்திரருள் ஒருவன். தேவி சதை.

4. ஒரு மகருஷி சலன் என்னும் சூர்ய குலத்து அரசனுக்கு உதவிபுரிந்தவர். சலனைக்காண்க. நலன் குமரன், துன்முகன் இறக்கவும் நலன் கைதம்பிக்கவும் செய்தவர்.

5. ஒரு அரசன். இரண்யரோமன் அல்லது இரண்யரேதசுக் குமரன். சுசத்தீவிற்கு உரியவன்.

6. வசிட்டருடன் இருந்த தசரதன் புரோகிதன்.

7. ஒரு இருடி. துச்சயனைக்காண்க. பசியினுல் கஷ்டப்பட்டு நாயின் மாமிசம் உண்டார் என்ப. (மது.)

வாமதேவழூர்த்தி—செந்நிறமும், சுரபிமாலை, யும், உயர்ந்தமூக்கும், காத்தில் கத்திகேட யமும் சிவந்தபாகையுமுடையவர்.

வாமதேவருஷி—பூர்வத்தில் ஓர் வேதியன். இவன் முத்திவிருப்புளானுய்த் தவஞ்செய்து புண்யம் கூட்டுவிக்காமல் மறுபிறவி புழுவாய்க் கேதாரத்தில் ஒரு மரத்திலிருக்கையில் இறைவன் இறைவிக்கு உண்மை ஞானமுபதேசிக்கையில் தன்னை மறந்து எதிரில்விழுக்கண்ட சிவமூர்த்தி நீ பூமியில் வாமதேவருஷியாய்ச் சில நாளிருந்து பலர்க்குத் தத்வமுபதேசித்துப்பின்னர் கைலையடைக என்றபடிசில காலமிருந்து முத்திபெற்றவர்.

வாமநர்—காச்யபருக்கு அதிதியிடம் புரட்டாசிமாதம் சுக்லபக்ஷம் சிரவணத்துவாதசியில் அபிசித் நக்ஷத்திரத்தில் திருஅவதரித்தவர். அதனுல் இத்துவாதசிவிஜயத்துவாதசி எனப்பட்டது. இது விஷ்ணு மூர்த்தியின் ஐந்தாவது அவதாரம். இவர் அவதரித்த காலத்தில் சூரியன் சாவித்திரியை உபதேசித்தான். பிரகஸ்பதி பிரமசூத்திரத்தை உபதேசித்தார். காச்யபர் மூஞ்சியைக் கொடுத்தார். பூமி கிருஷ்ணசனங் கொடுத்தது. சந்திரன் தண்டங் கொடுத்தான், அதிதி கௌபீனங்கொடுத்தாள். பிரமன் கமண்டலம் கொடுத்தான். குபேரன் பாத்திரங்கொடுத்தான். பார்வதி பிக்ஷைகொடுத்தாள். இவர் பாரத்துவாசரிடம் வேதம் உணர்ந்தவர். இவர் மாவலியின் செருக்கடக்க அவனிடம் குறுகிய உருவாய்ச்சென்று மூவடிமண் வேண்டினர். அக்காலத்து அசுரகுருவாகிய வெள்ளி மாவலிக்கு உறுதிகூறித் தடுக்கவும் மாவலி கேளாது தானஞ்செய்யத் துணிந்து தாரைவார்க்கையில் சுக்கிரன் சிறுரூபியாய்த் தாரை விழாது தடுத்ததுகண்டு வாமநர் தர்ப்பை எடுத்து நீர்த்தாரை வரும்வழியைக் குத்திச் சுக்கிரன் கண்ணைக்கெடுத்தனர். பின் திரிவிக்ரமராய் மூவுலகத்தை ஈரடி அளந்து ஓர் அடிக்கு இடம்இலாது மாவலி சிரத்தைக் காட்டவைத்துப் பாதாளத்தில் சகலபோகங்களை அனுபவிக்கச் செய்தனர். (பாகவதம்.)

2. அகத்தியர் மாணிக்கன்.

3. கத்ருதனயன், நாகன்.

வாமநம்—1. ஒருநதி.

2. ஒருபுராணம்.

3. தென்திசைக்கண் உள்ள யானை.

வாமநாசாரியர்—1. ஒரு சைநநூல்ஆசாரியர், மேருமந்திரம், நீலகேசிவாதம், செய்தவர்.

2. அகத்தியர். இவரைச் சைநர் இவ்வாறு கூறுவர்.

வாமநாச்சிரமம்—இது விஷ்ணு தவம்புரிந்த சித்தாச்சிரமம்.

வாமநாதபுரம்—பூர்வம் சைநர் வசித்துக் கொண்டு இருந்த மயிலை. தொண்டைநாட்டில் உள்ளது. இப்போது மயிலாப்பூர் என்று வழங்கிவருகிறது. இதில் நேமிநாததீர்த்தங்கர் இருந்தார் என்று சைநர் கூறுவர்.

வாமமதம்—சைவத்து உட்சமயத்து ஒன்று. இது சத்திக்குப் பாத்துவம் கூறும். இம்மதத்தவர், சிற்சத்தி தம் அம்சத்தால் பராசத்தி முதலிய ஐந்துசத்திகளைச் சிருட்டிக்க அச்சத்திகள் பிரமாதி எல்லாஆன்மாக்களையும் சிருட்டிப்பார்கள். வாலை, திரிபுரை, சிவை, முதலிய தேவியரைச் சக்கரத்தில் தாபித்துத் தேவியின் மூலமந்திரம் செபித்து அனேத்தையும் தேவியின் சுவரூபமாகக்கண்டு ஆனந்தம்அடைவதே மோக்ஷம் எனவும் கூறும்.

வாமர்—பிரிதிவியாகிய மண்ணுக்கு அதிட்டானதேவர் இவர்க்குச் சர்வர் எனவும்பெயர்.

வாமன் — 1. ஒரு மதத்தன், இவனுக்குச் சிவமூர்த்தி அக்னியும் உபவீதமும் தரித்த மூர்த்தியாய் அருளுவர் என்பன்.

2. பூதனுக்குச் சுரபியிடம் உதித்தகுமரன். ஏகாதசருத்திரருள் ஒருவன்.

வாமை — 1. பிரதிவி (மண்.) தத்வரூபையான சத்தி. பிரதி வீச்வரர் வாமர் அல்லது சர்வர்.

2. ஒருநதி.

வாயிலார்நாயனார் — தொண்டைநாட்டுத் திருமயிலையில் திருவவதரித்து இல்லறத்து இருந்து சிவமூர்த்திக்கு மனத்தில் திருக்கோயில் முதலிய சமைத்துத் திருமஞ்சன தூபநிவேதனம் செய்து பேரானந்தம் அடைந்து சிவபதம் அடைந்த சிவனடியவர். அறுபத்துமூவரில் ஒருவர். (பெரியபுராணம்).

வாயில்—(சு) கண், காது, மூக்கு, வாய், குதம், குய்யம்.

வாயு—1. காசிபர்குமாரருள்ஒருவன், பலநாள் தவஞ்செய்து வாயு பதம்பெற்றவன். வடமேற்றிசைக்கு இறை, தேவி அஞ்சனை, வாகனம் மான், பட்டணம் கந்தவதி, ஆயுதம் துவசம், கிருஷ்ணமூர்த்தியின் ஏவலால் இந்திரனிடத்து இருந்து சுதர்மையைப்பெற்று உக்கிரசேநனுக்குக் கொடுத்தவன். தேவர் வேண்டுகோளால் சுமாரக்கடவுள் இரதத்திற்குச் சாரதியாய்

இருந்தவன். அதுமானுக்கு நீயாரைக் காண்கிறையோ அவரிடத்தில் உனக்கு அதிக அன்பு மேலிடுகையில் அவர்களுக்கு அடிமைசெய் எனக் கட்டளையிட்டவன். அதிகாயன் யுத்தத்தில் இலக்குமணருக்கு முன்நின்று பிரமாத்திரப் பிரயோகஞ்செய்ய ஏவினவன். சுசநாபன் நூறுபெண்கள் தன்னை மணஞ்செய்ய மறுத்தகால் அவர்கள் நூற்றுவரையும் முதுகை ஒடித்துச் சென்றவன். அநுமனை இந்திரன் வச்சிரத்தால் மோதிய காலத்துக் கோபித்து எல்லா உயிர்களிடத்தும் உள்ள தன் இயக்கத்தைக் கடலிற் சேர்த்தவன். சிவாக்கினியால் சிவமூர்த்தியின்நெற்றிவிழியில் தோன்றிய ஆறு தீப்பொறிகளைத் தாங்கிச் சென்று கங்கையில் வைத்தவன். இந்திரனுக்குப் பயந்த மைநாகபர்வதத்தைக் கடலிற் சேர்த்தவன். ஆதிசேடனுடன் மாறுகொண்டு மேருவின் சிகரத்தைப் பேர்த்து எறிந்தவன். (ஆதிசேடனைப்பார்க்க.)

2. (க0) பிராணன் இருதயத்திலும், அபானன் குதத்திலும், சமானன் கழுத்திலும், உதானன் நாபியிலும், வியானன் தேகத்திலும், நாகன் நீட்டல் முடக்கல் செய்தலிலும், கூர்மன் உரோமபுளகாங்கிதத்திலும், கிருதரன் முகத்தினின்று தும்மல் சினம் வெம்மை விளைத்தலிலும், தேவதத்தன் ஓட்டம் இளைப்பு, வியர்த்தல் செய்தலிலும், தனஞ்சயன் உயிர்நீங்கினும் போகாது உடலினை வீக்கித் தலைகிழித் தகல்வதுமாம்.

வாயுசம்மிதை—இது குலசேகர வரகுண பாண்டியர் இயற்றிய. சைவபுராணம்.

வாயுவேகன்—1. சண்முகசேநாவீரன்.

2. பிரசாபதியின் சேநாவீரன்.

3. இராவணன் தூதன்.

வாயுவேகை—1. சடியரசன் தேவி.

2. மரூசியின் சகோதரி, காந்திமதியின் தோழி.

வாய்தர்ப்பி—இவன் பிருகுவம்சத்தவனை இருடி.

வாய்ப்பியர்—அகத்தியர் மாணாக்கர்.

வாரணசி — காசிக்கு ஒருபெயர். வரணை, அசி, இவ்விரண்டு நதிகளுக்கு இடையில் உள்ள பிரதேசமாதலால் இதற்கு இப்பெயர் வந்தது. காசி, அடைக்கவரது பாபத்தைத் தடுத்தலால் வரணை என்றும், அங்நீரில் படிந்தோர் பாபத்தை அறுத்தலால் அசி என்றும், பெயர் உள்ள இரண்டுநதிகள் தெற்கு வடக்காய்ச்சூழ்ந்து இருத்தலால் இப்பெயர் பெற்றது. (காசிகாண்டம்).

வாரணவாசி—1. உக்கிரகுலத்து அரசன் நகரம்.

2. அச்சணந்தி ஆசிரியன் நகரம்.

வாரணவதம்—துரியோதனன் அரக்குமாளிகை கட்டுவித்துப் பாண்டவர்களை வஞ்சித்த பட்டணம். பிரயாகை.

வாரம்—1. ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழம், வெள்ளி, சனி, என ஏழாம்.

2. தாளத்து ஒருமாத்திரையும் இரண்டு மாத்திரையும் உள்ள செய்யுள்.

வாராதிகாலங்களாவன—ஞாயிறு (உசுவ) திங்கள் (சுஜ) செவ்வாய் (உஉ) புதன் (கடு), வியாழம் (கஅஜ), வெள்ளி (ககவ), சனி (எ), நாழிகைக்குமேல் இராகு காலங்களாம்.

வாராதிராகீதுளிகன்—ஞாயிறு (ககவ), திங்கள் (எ), செவ்வாய் (சுஜ), புதன் (உசுவ, வியாழம் (உஉ) வெள்ளி (கஅஜ), சனி (கடு).

வாராபகற்துளிகன்—ஞாயிறு (உசுவ) திங்கள் (உஉ), செவ்வாய் (கஅஜ), புதன்(கடு), வியாழம்(ககஉ),வெள்ளி(எ),சனி(சுஜ).

வாராசூலம்—திங்கள் சனி கிழக்கு, செவ்வாய் புதன் வடக்கு, வெள்ளி ஞாயிறு மேற்கு, வியாழம் தெற்கு. சூலபரிகாரம்—சூலத்தில் வடக்கே செல்லவேண்டின், பால், கிழக்கே தயிர், தெற்கு தயிலம், மேற்கு வெல்லம், இவைகளை உண்டேனும் கொண்டேனும் செல்க.

வாராசூலநாழிகை—திங்களும் சனியும் கிழக்கே (அ) நாழிகையும், வியாழம் தெற்கே (உ0) நாழிகையும், ஞாயிறு-வெள்ளிமேற்கே (கஉ) நாழிகையும், செவ்வாய் - புதன் வடக்கே (கஉ) (கசு) நாழிகைகளாம்.

வாரசூனியம்—ஞாயிற்றுக்கிழமையில் அநுஷம், கேட்டை, மகம், விசாகம், பரணி, மிருகசிரமும், திங்களில் பூராடம், அநுஷம், மகம், பூரட்டாதி, கார்த்திகை, விசாகமும், செவ்வாயில் அவிட்டம், சதயம், திருவோணம், கேட்டை, திருவாதிரையும், புதனில் மூலம், திருவோணம், கார்த்திகையும், அவிட்டம், அச்சுவனி, பரணியும், வியாழனில் மிருகசிரம், பூராடம், இரேவதி, புனர்பூசம் பூசமும். வெள்ளியில் விசாகம், ரோகணி, அவிட்டம், மிருகசிரம், அஸ்தம், அநுஷமும், சனிக்கிழமையில் அஸ்தம், பூசம், புனர்பூசம், உத்திரம் இரேவதியும், வருவனவாம்.

வாரத்தியாஜ்யம்—ஞாயிறு (ஈஉ) ஈ ழி கைக்குமேலும் திங்களுக்கும் புதனுக்கும் (சஉ)க்கு மேலும் செவ்வாய்க்கும் வியாழனுக்கும் (ஙக)க்கு மேலும் வெள்ளிக்கு (உக)க்கு மேலும் சனிக்கு (கச)க்கு மேலும் (ஙஜ) ஈழிகை தியாஜ்யம்.

வாரவிசேஷம்—ஞாயிறு உத்தியோகஞ்செய்ய, திங்கள் விதைவிதைக்க, செவ்வாய் போர்செய்ய, புதன் வித்யாரம்பஞ்செய்ய, வியாழம் விவாகஞ்செய்ய, வெள்ளி மயிர் கழிக்க, சனி தவஞ்செய்ய உத்தமம்.

வாரிதாரன்—சந்திரகுப்தன் குமரன். இவன் குமரன் அசோகவர்த்தனன்.

வாருணம்—உபபுராணத்து ஒன்று.

வாருணி—1. வருணன் குமரி. பலராமர் பாரிகளில் ஒருத்தி.

2. பாற்கடற் பிறந்தவள். கள்ளுக்குத் தேவதை; இவளை அசுரர் கொண்டனர்.

வார்த்தீகன்—தக்ஷிணமூர்த்தி என்போனுக்குப் பிதா.

வாலகில்லியர்—1. பிரமன் மானஸபுத்ரனுகியகிருது என்பவனுக்குப்பிறந்தவர்.தாய் கிரியை. இவர்கள் அறுபதினாயிரவர் அங்குஷ்ட அளவினதாகிய தேகத்தைப் பெற்றவர். மகா தவச்சிரேட்டர். இவர்கள் நாள்தோறும் சூர்யரதத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்துகொண்டிருப்பர். இந்திரனைக் கருடனுல் அவமானப்படும்படி சாபம்இட்டவர். கருடனுல் இவர்கள் இருந்த மரக்கிளையோடு அசையாது தூக்கப் பெற்று இமயமலையில் விடப்பெற்றவர். இவர்கள் பிரமன் உரோமங்களில் பிறந்தவர் என்று கூறுவர். இவர்கள் இந்திரனிடம் மாறுகொண்டு வேறு இந்திரனைப் படைத்தனர்.

2. வானப்பிரஸ் தாச்சிரமத்தைச் சேர்ந்தவர். புதுதானியம் கண்டவுடன் பழையதை விடுப்பர்.

3. சிவார்ச்சனையால் ஸோமஹர்த்தா வாய் ஒருவராலுஞ் செயிக்கமுடியாத கருடனைச் செயித்தவர். (சிவமகா-புரா.)

வாலகேசன்—சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

வாலலிங்கையர்—சிக்கமாதையர் குமரர்.

வாலவிருத்தை — யோகஞ்செய்துகொண்டிருந்த ஒருத்தி. கருடனைக்காண்க.

வாலாமிர்தன்—ஒரு அரசன், சுஷேந்திரம் ஆண்டவன்.

வாலி—இந்திரன் குமரன், இருகதாச்சு அல்லது இருக்ஷவிரசனை இவர்கள்பிறப்பைப் பற்றிக் காண்க. இவன் தம்பி சுக்கிரீவன் இவன் தேவாசுரர் அமுதங்கடைகையில் தேவர் வேண்ட மந்தரமலையைக் கடைந்தவன். இவன் எதிரில் இருந்து யுத்தஞ் செய்யும் ஒவ்வொருவனுடைய பாதி வலி இவனை அடையும்படி இந்திரன் இவனுக்கு வரம்தந்து ஒரு பொன்மாலையைச் சூட்டினன். நாள்தோறும் எண்டிசைக் கடலிலும் தீர்த்தம் ஆடிச் சிவபூசைசெய்து வருவோன். இவன் ஒருநாள் கடல் ஆடச் சென்றிருக்கையில் திக்குவிஜயத்திற்கு வந்த இராவணன் இவன் பட்டணத்திற்சென்று இவனைக் காணுது இவன் சென்றிருக்கும் கடல்அடைந்து அவ்விடம் சிவபூசைசெய்துகொண்டு இருக்கும் இவனைப்பிடிக்க எதிரில் செல்லாது மெல்லெனச் சென்றனன். இராவணன் வருதலை அறவத்தால் அறிந்த இவன் அவன் சமீபித்தல் அறிந்து இராவணனைப் பிடித்துக் கக்கத்தில் இடுக்கி இடுக்கியகையுடன் மற்றக்கடல்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்து சிவபூசைமுடித்துத் தன் நகர்வந்து விடுக்க இராவணன் அஞ்சி இவனுடன் நட்புக்கொண்டனன். இவனுடன் மாயாவி என்னும் ஒரு அசுரன் யுத்தஞ்செய்து ஆற்றுமல் பிலத்துள் நுழைய இவனும் தன்தம்பியைப் பிலத்துவார வாயிலில் காவல்வைத்து அசுரனைப் பின்தொடர்ந்தனன். பின்தொடர்ந்த வாலி (உஅ) மாதம் வரையில் அவ்விடம் யுத்தஞ்செய்து அசுரனைக் கொன்றனன். தமயன் சொற்படி துவாரவாயிலில் காத்திருந்த தம்பி நெடுநாள் ஆனமையால் தமயனை அசுரன் கொன்றுன்என எண்ணிப் பிலவாயிலைஅடைத்து அரசாண்டு இருந்தனன். இதற்குமுன் துந்துமி எனும் அரக்கன் யுத்தத்திற்குவர அவனைக்கொன்று அவன் உடலைப் பந்து அடித்ததால் அது மதங்கர்மலையில் விழுந்தது. அதனுல் மதங்கர் கோபித்து இம்மலையை மிதிக்கில் தலைவெடிக்க எனச் சாபம்பெற்றவன். சுக்கிரீவன் தான் இறந்ததாக எண்ணி அரசாண்டதால் கோபித்து அடித்துத் துரத்த அவன் அஞ்சி இரிசிகபர்வதம் அடைய அப்பர்வதத்தில் சாபத்துக்கு அஞ்சிநின்றவன். சுக்கிரீவன் இராமரைத் துணைகொண்டு துணைவலியால் யுத்தத்திற்கு அழைத்ததைக் கேட்டுத் தாரைதடுக்கவும் சென்று யுத்தஞ்செய்து இராமர் எய்த பாணத்தைப் பிடித்து அதில் இராமமூர்த்தியின் பெயர்கண்டு நிந்தித்துப் பின் அறிவுதோன்றித் துதித்துத் தன்தம்பியைக் காக்க வேண்டி உயிர் நீத்தவன்.

வால்மீகி—வான்மீகியைக்காண்க.

வாற்கலி—ஒரு அசுரன், தேவரை இடுக்கண்படுத்தத் தேவர் வேண்டுதலால் விஷ்ணுமூர்த்தி இவனைக் கொன்றனர்.

வானப்பிரத்தன்—இவன் கிருகஸ்தாசிரமத்தை விட்டு இந்திரிய நிக்ரகஞ்செய்து தபோவனத்தில் வசிக்கவேண்டியது. கிருகஸ்தன் தன் தேகத்தில் நரையையும், தன் பிள்ளைக்குப் பிள்ளையையும் எப்போது பார்ப்பானோ அப்போது இந்த ஆசிரமம் அடையவேண்டியது. ஊரிலுள்ள சகல ஆதாரங்களையும், மீத்து மனைவிக்குத் தன்னுடன்வர எண்ணமிருக்கினவளுடனும், இன்றேல் அவளைப்புத்திரனிடத்து நீக்கியும், அக்னிஹோத்ர பாத்ரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு ஜிதேந்திரியனாய் வனம் செல்லவேண்டியது. சாலியன்னம், பல காய்கிழங்கு, பழம், இவற்றால் பஞ்சமகா எஞ்ஞங்களைச் செயல்வேண்டும். மான்றோலாவது மரவுரியாவது தரிக்கவேண்டியது. சடை, மீசை, தாடி, நகம் இவற்றை வளர்க்கவேண்டியது. இருசந்திகளிலும் ஸ்நானஞ்செய்யவேண்டியது. எதை உண்கிறானோ அதனால் பலி முதலியவும் தன்னுச்சிரமத்திற்கு வந்தவர்களையும் உபசரிக்கவேண்டியது. எப்போதும் வேதம் ஓதுதலினும் குளிர், கானல், சுகம், துக்கங்களைப் பொறுத்தலிலும், வல்லவனாயும் இருத்தல்வேண்டும். அக்னிஹோத்ரம், தரிசனம், பௌர்ணமாசம் இவைகளை மறவாமலும், நக்ஷத்ரயாகம், ஆக்ராயணம், சாதுர்மாச்யம், உத்தராயனம், தக்ஷிணயனம், இவற்றை உதிர்நெல் பொறுக்கிச் செய்பவனாக இருத்தல் வேண்டும். காட்டிலுண்டான அரிசியினால் தேவர்களுக்கு ஹவி கொடுக்கவேண்டியது. உவர் மண்ணைக் காய்ச்சித் தனக்கு உப்பு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியது. பூமி, ஜலம் இவற்றில் உண்டான புஷ்பம், கிழங்கு, காய், பழம் இவற்றைப் புசிக்கலாம். பழத்தே னே அன்றி ஈத்தேனையும், மாமிசீம், காளான் அழிஞ்சிற்பழம்முதலியவற்றையும் புசிக்கக்கூடாது. தனக்கு உபயோகமான பொருள்களை ஒருவருடம் ஆறுமாதத்திற் காவது சம்பாதித்துக்கொள்ள வேண்டியது. அதிகமாகப் புசிக்கக்கூடாது. ஒருவேளையே புசிக்கவேண்டியது. சாந்திராயண முதலிய விரதங்களை அநுட்டிக்கவேண்டியது. இளைப்பாக இருந்தால் சுத்தபூமியிற் படுத்துப் புரளலாம். கிரீஷ்மகாலத்தில் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலும், மழைக்காலத்தில் மழையில் இருந்துகொண்டும், பனிக்காலத்தில் ஈரவஸ்திரத்தைப் போர்த்துக்கொண்டும், தவஞ்செய்தல் வேண்டும்.

வானமாதேவியாண்டான்—நாதமுனிகளை யாச்ரயித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்.

வானமாமலைஜீயர்—அழகிய வரதரான இராமானுஜஜீயர் என்பவர். முதலில்மணவாளமாமுனிகளால் ஏற்படுத்தப்பட்டவர்.

வான்மீகி—இவர் பிறப்பால் வேதியர், ஒழுக்கம்குன்றி வேடருடன்கூடிக் களவுசெய்து வாழ்ந்துவருகையில் ஒருநாள் ஒரு முனிவரை வழிமறித்துப்பரிக்க மறுக்கையில் அவரிவரிடம் கருணைகூர்ந்து நீர்செய்யும் பாபத்தொழில், உமது வருவாயால் சீவிக்கும் உமதுஇல்லோர்க்கும் உண்டோ எனக்கேட்டு வருகென ஏவ அவ்வாறு சென்று கேட்கையில் அவர் மறுக்கக்கேட்டுக் கூறி மயங்கிநிற்கையில் முனிவர் கருணைகூர்ந்து எதிரில் இருந்த மாமரத்தின் பெயரினைக் கூறச்சொல்லிப் போயினர். கள்வர் அவ்வாறு இருந்து நெடுநாள் செபிக்க மேல் ஒருபுற்று மூடியது. சிலநாள் பொறுத்துப் புற்றில்இருந்து வெளிப்படுகையில் வேடன் ஒருவன் கிரவுஞ்சப் பக்ஷிகளைக் கொல்லவர அதைக்கண்டு சினந்து அவனைச் சபிக்கத் தொடங்க அச்சாபமே தம்வாயில் சுலோகரூபமாக வெளிப்பட்டு இராமகாதை ஆயிற்று. இவரே இராமாயணம் இயற்றிய வால்மீகி. இவர் புராணவால்மீகி பின்னும், பாலவான்மீகி எனவும், விருத்தவான்மீகி யெனவும் இருவர் இருந்ததாகக் கூறுவர்.

வான்மீகியார்—முதற்சங்கத்துப் புலவருடன் இருந்த புலவர் நிலகருள் ஒருவர். இவர் செய்தனூலைத் தலையாய ஒத்து என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

வாஜசரவன்—நச்சிகேதசனைக்காண்க.

வாஸ்து—1. வசக்களில் ஒருவன், தருமத்திற்கு வசு இடத்து உதித்தவன். பாரி ஆங்கிரசி.

2. அந்தகாசுரயுத்தத்தில் கோபித்த சிவமூர்த்தியின் வியர்வை பூமியில் சிந்தியது. அதில் இருந்து மூவுலகங்களையும் விழுங்கத்தக்க ஒரு பூதம் உண்டாய்ச் சிவாஜ்ஞையால் அந்தகாசுரன் உதிரத்தை உண்டு, மிகுந்த தபஞ்செய்து வரம் பெற்று உலகத்தை வருத்திவந்தது. இதனால் தேவர் ஸ்ரீ கண்ட ருத்திராரிடம் முறையிட்டனர். அம்மூர்த்தி அதிபலன் என்னும் ருத்திரனையும் மாயா பாசங்களையும் சிருட்டித்து அனுப்ப அதி பலர் பாசங்களால் அவ்வாஸ்துவைக்கட்டிப் பூமி

யில் மல்லாக்கத்தள்ளித் தேவர்களே அப் பூதத்தின்மேல் வசிக்கச்செய்தனர். தேவர் வசித்தலால் பூதத்திற்கு வாஸ்து என்று பெயர் உண்டாயிற்று. இவன் பின் சுக்கிரனுல் உண்டானவன் என்றும், இந்திரன் மேலகளின் சிறகுகளே அறுக்க அப்பாரம் பொறுக்காமல் பூமி நாகங்களுடன் எழுந்திருக்கச் சர்ப்பங்களின் விஷத்தினிலிருந்து மீண்டும் தோன்றினவன் என்றும், யுகபேதத்தால் பலபேதமாகப் புராணங்கள் கூறுகின்றன. இவன் ஈசானத்தில் மத்தகம், நிருதியில் பாதம், மார்பில் அஞ்சலி, கீழ்முகம்கொண்டு கோபவடிவுடன் இருப்பன் என்பர். இவன் புரட்டாசி முதல் மூன்றுமாதம்கிழக்கே தலையுள்ளானுகவும், மார்கழிமுதல் மூன்று மாதம் மேற்கே தலையுள்ளானுகவும், படுத்துக்கொண்டும், பூசாகாலத்தில் ஊர்த்வமுகனுகவும், மற்றகாலத்தில் அதோமுகனுகவும், இருப்பன் என்பர். வாஸ்து முதல்வர், பிரமன், மரீசி, சவித்ரு, சாவித்ரன், விவச்வான், இந்திரன், இந்திரஜயன், மித்ரன், ருத்ரன், ருத்ரதாசன், ப்ருதிவித்ரன், ஆபன், ஆபவத்ஸன், ஈசன், பர்ச்சந்நியன், ஜயன், மகவான், சூர்யன், ஸத்யன், பரம்சகன், அந்தரிக்ஷன், அக்னி, பூஷா, வித்தன், க்ரஹாத்யக்ஷன், யமன், கந்தர்வன், ப்ருங்கராசன், மிருகன், பித்ரு, தௌவாரன், ஸுக்ரீவன், புஷ்பதந்தன், வருணன், அஸுரன், சோஷன், ரோகன், வாயு, நாகன், முக்யன், பல்லன், சோமன், சௌம்யன், அதிதி, திதி, சரகி, சுவிதரி, பூதனை, பாபராக்ஷஸி, ஸ்கந்தர், அர்யமா, ஜம்பகன், பலிபிஞ்சன் என்பவராம். (சி - சா.)

வாஸ்துதேவதை—(ஈஉ) ஈசானர், பர்ஜன்யர், ஜயந்தர், மகேந்திரர், ஆதித்தியர், சத்தியகர், பிரம்சர், அந்தரிக்ஷர், அக்னி, பூஷ்ணர், விதாத்ரு, கிரகக்ஷதர், யமர், காந்தர்வர், பிருங்கராஜர், மிருகராஜர், நிருதர், த்வௌவாரிகர், சுக்ரீவர், புஷ்பதந்தர், வருணர், அசுரர், சேஷர், ரோகர், வாயு, நாகர், முக்யர், பல்லாடகர், சோமர், ருஷி, அதிதி, திதி.

வாஸ்துதேவதைகள்—பிரமன், அரியமா, விவஸ்வர், மித்ரர், பிரதிவீதரர், பர்ஜன்யர், ஜயந்தர், மஹேந்திரர், ஆதித்யர், சத்யகர், பிரம்சர், அந்தரிக்ஷர், அக்னி, வித்தர், கிரகக்ஷதர், யமன், கந்தர்வர், பிருங்கராஜர், மிருகர், நிருதி, தௌவாரிகர், சுக்ரீவர், புஷ்பதந்தர், வருணர், அசுரர், சேஷர், ரோகர், வாயு, நாகர், முக்யர், பல்லாடர், சோமர், கஜர், அதிதி, திதி, ஈசானர், சூரியர், சூர்யபுத்ரர், இந்திரன், இந்திரபுத்ரன், ருத்ரர், ருத்ரபுத்ரர், ஆபர், ஆபவத்சர், குலதேவதைகளாகும் சரகி, விதாரிகை, பூதனை, பாபராக்ஷஸி முதலியவர். (ஸ்ரீ - காமிகம்.)

விகங்கமான்—பதினெராம் மன்வந்தரத்துத் தேவன்.

விகடசக்கிரவிநாயகர்—வீரபத்திரர் தக்கனைத் தலைநீங்கத் தாக்கிய காலத்துத் திருமால் ஏறிந்த சக்கிராயுதத்தை அவர் அணிந்த சிரமாலையில் ஒன்று கவ்வியது. அதைப் பெறும்படி விஷ்வக்சேனர் கொங்கணிக்கூத்தாடினர். இதைக்கண்டுநகைத்த சிரத்தின் வாயினின்று சக்கரம் விழக்கண்ட விநாயகர், அதனை எடுத்துக்கொண்டு அக்கூத்தைத் தம்முன்னும் ஆடப்பணித்துக் களிப்படைந்து சக்கரம் தந்தனர். இவ்வகை சக்கரத்தின் பொருட்டு விகடஞ்செய்ததால் விகடசக்கிரவிநாயகர் எனப்பெயர். (காஞ்சிபுராணம்).

விகடாசன்—காளமேகப்புலவனிடம் தான் ஏறியிருந்த குதிரையால் வசைபெற்றவன்.

விகடநஷி—கபிலருஷிக்குப் பௌத்திரரும், தருணருஷிக்கு மருகரும் ஆவர்.

விகடன்—1. ஒரு பார்கவதன்.
2. சுமாலியின் குமாரனுகிய அரக்கன்.
3. திருதராட்டிரன் புத்திரன்.

விகடாக்ஷன்—தேவர்களே வருத்தி விஷ்ணுமூர்த்தியின் சக்கரத்தால் மாய்ந்தவன். (திருக்கண்ண - புரா.)

விகடை—காசியில் விரேசலிங்கத்திற்கு அருகில் பிரதிட்டித்திருக்கும் தேவதை.

விகண்டன்—சிந்துரனேகாண்க.

விகடசமன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

விகருணன்—1. (விகர்ணன்) திருதராட்டிரன் குமரன், மகாபுத்திமான், பதினுன் காம் போரில் வீமனுடன் பொருதுமாண்டவன்.
2. ஒருஇருடி.

விகலாசுரன்—பாற்கடலில் வந்து தேவரை வருத்திச் சிவமூர்த்தியால் கிழியுண்டு இறந்தவன்.

விகஸன்—அந்தகாசுரனது மந்திரிகளிலொருவன். இவன் அந்தகாசுரயுத்தத்தில் நந்திதேவருடன் யுத்தஞ்செய்து திருமால் முதலிய தேவர்களே விழுங்கிவிட்டவன். இவன் உலகங்களே விழுங்கப் புறப்படுகையில் வசிட்டாதியரால் சபிக்கப்பட்டு நாராயணரால் இறக்கச் சாபமேற்றவன்.

விகனசர்—ஒரு இருடி. வைகானஸாகமம் வகுத்தவர்.

விகாரம்—(சு) காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம்.

விகிதாசுவன்—பிருது சக்கிரவர்த்திக்கு அர்ச்சகஇடம் உதித்த குமரன். இவனுக்கு விதிதாசுவன் என்றும் பெயர். பாரி சிகண்டினி.

விகிர்தன்—பிங்களனைக் காண்க.

விகிர்தாசுரன்— விநாயகர் திருவவதரித்த இடத்தில் இருந்த தடாகத்தில் முதலை உருக்கொண்டு இருந்து நீர் வீளையாட வந்த விநாயகரைத் தொந்தரைசெய்து அவரால் கழுத்து இறுக்குண்டு இறந்தவன்.

விகுர்சை—பிரஸ்தாவன் தேவி.

விகுதி—தூமாசுரனைக்காண்க.

விகுநதி—சீமுதன் குமரன். இவள் குமரன் பீமரதன்.

விகுளன்—சத்தியைக்காண்க. (காசிகாண்டம்).

விகுக்ஷி—(சூ.) குக்ஷியின் குமரன், தந்தையால் காட்டில் தூரத்தப்பட்டுத் தந்தை தவமேற்கொண்டபின் நாடுஅடைந்து சாதன் என்கிற பெயரால் அரசாண்டு அநேகயாகங்களைச்செய்து புரஞ்சயனைப் பெற்றவன்.

விகோகன்—கோகனைக்காண்க

விக்கிரமகேசுகபாண்டியன்— பிரதாபமார்த்தாண்ட பாண்டியனுக்குக் குமரன். இவன் குமரன் சமரகோலாகலன்.

விக்கிரமசோழன் — வங்கியசேகரபாண்டியனைக் காண்க.

விக்கிரமபாண்டியன்—அபிஷேகபாண்டியன் குமரன், இவனுடன் பகைகொண்ட சோழன் இவனைச் சண்டைசெய்து வெல்ல வலியிலாது சமணரைக்கொண்டு அபிசாரவேள்வி செய்வித்து அதில் ஒரு யானையைப் பிறப்பித்து மதுரைமீது ஏவினன். இவன் யானையைக்கண்டு அஞ்சி சிவமூர்த்தியை வேண்டினன். சிவமூர்த்தி வேண்டுதற்கு இரங்கி ஓர் வீராய்த்தோன்றி நரசிங்கப்பகழி தொடுத்து யானையைக் கொன்றனர். இதுவே பாண்டிநாட்டில் யானை மலை ஆயிற்று. இவன் காலத்து விருத்த குமாரபாலரான திருவிளையாடல் நடந்தது. இவன் குமரன் இராஜசேகரபாண்டியன். (கௌரியைக் காண்க.) (திருவிளையாடல்.)

விக்கிரமவாதபாண்டியன் — வீரவாகுபாண்டியனுக்குக் குமரன்.

விக்கிரமன்—வத்சந்திரன் குமரன்.

விக்கிரமார்க்கன் — சந்திரசருமன் என்னும் வேதியன் உச்சயினிபுரத்து அரசன் குமரியாகிய சுருதகீர்த்தியைப் புணர்ந்ததினால் பிறந்தவன். இவன் காளியை எண்ணிக் கடுந்தவம் இயற்றிப் பல வரம்பெற்று அரசாண்டு சாலிவாகனனால் கொல்லப்பட்டனன். இவன் பெயரால் இப்போது ஒரு சகம் வழங்கிவருகிறது. அதற்கு விக்கிரமார்க்கசகம் என்று பெயர்.

விக்கிரமாசுரன்—சத்தியால் சங்கரிக்கப்பட்ட அசுரன்.

விக்கிரமாதித்தன் — 1. பாணவம்சத்தரசன். இவன் பிரபு மேருதேவனுடையபுத்திரன்.

2. இவன் ஓர்அரசன், இவன் பலியின் பரம்பரையிற் பிறந்த புகழ்வீப்பவர் கண்டனென்னும் இரண்டாம் விசயாதித்தனுடைய புத்திரன், இவனுக்கு விஜயபாகுவென்றும் வேறு பெயருண்டு.

விக்கிரமாட்டியன்—மலேசவன் என்னும் சந்திரகுலத்து அரசனுக்குத் தந்தை.

விக்கிராந்தன்—இருதுத்துவசன் குமரன்.

விக்கினராசர்—விநாயகமூர்த்திக்கு ஒருபெயர். இவர் வரேணியராசன் தேவி புட்பகையென்பவள் கருவுயிர்த்தகாலையில் அப்புத்திரனை மறைத்து யானைமுகத்துடன் தாம் குழந்தை உருக்கொண்டு இருந்தனர். அரசன்கண்டு காட்டில் இட்டு வரக் கட்டளைஇட்டனன். அவ்வகை ஏவலர் குழந்தையைப் பராசமுனிவர் ஆச்சிரமத்து அருகு வைத்துவிட்டு வரமுனிவர்கண்டு வளர்த்து வந்தனர். இவ்வகை இருக்கையில் பெருச்சாளி உருக்கொண்ட கிரவுஞ்சன் விநாயகர் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆச்சிரமத்திடை வந்து முனிவர்களைத் தொந்தரைபுரிதலைக்கண்டு அவனை வாகனமாகக்கொண்டு வலியடக்கி இருடிகள் வேண்டுகோளால் காலரூபி என்று மறுபெயர் பெற்ற விக்கினனை வலியடக்கி அவன் வேண்டிக்கொள்ள உயிருடன்விட்டு விக்கினராசர் எனத் திருநாமம் அடைந்தவர்.

விக்கினன்—1. விக்கினராசரைக் காண்க. இவனுக்குக் காலரூபி எனவும் பெயர்.

2. கர்ப்பக்கனன் குமரன். கர்ப்பநாசம் உண்டாக்குபவன்.

விசத்தியா—நவசத்திகளில் ஒருத்தி.

விசயகூடம்—ஒரு வித்யாதர நகரம்.

விசயதத்தன்—தேவதத்தன் தந்தை.

விசயத்துவதசி—வாமனரைக்காண்க.

விசயநகரம் — கன்னடதேசத்தில் உள்ள ராஜதானி.

விசயபத்திரன்—சயசேநன் புதல்வன். சாசாரம் என்னும் இந்திரபதிவியை ஆண்டு பின்பு விச்வஞுகப் பிறந்தவன். (சைநன்)

விசயபாது — பாணவம்சத்தரசன். இரண்டாம் விக்ரமார்க்கனுக்குக் குமரன்.

விசயமகாராசா—நமிதீர்த்தங்கரின் தந்தை. தேவி பிப்பலா.

விசயன்—1. அருச்சுநன்.

2. ஆயு என்பவனுக்குக் காசிபரிடம் பிறந்தவன்.

3. ஏகாதசருத்திரருள் ஒருவன்.

4. விஷ்ணுபடன்.

5. யஞ்ஞசீலன் குமரன். இவன் குமரன். சந்திரபீசன்.

6. நகுலன் குமரன்.

7. திருதராட்டிரன் குமரன்.

8. சண்முகசேநாவீரன். இவன் மூவாயிரம் படைவீரர்களுக்கு இளைத்துக் குமரவேளைத் தியானிக்க அவர் தரிசனம் தந்து வீரபத்திரப்படை பிரசாதிக்க அதனால் பகை வென்றவன்.

9. கனகமாலை சகோதரருள் ஒருவன்.

10. சீவகன் புத்திரன்.

11. செயத்திரதன் குமரன். இவன் குமரன் திருதி.

12. வாநரத்தலைவன்.

13. சயன் குமரன்.

14. அமவஸுக்கு ஒருபெயர்.

15. சுதேவன் குமரன்.

16. பிரசாபதியின் முதல்தேவி வழிப் புத்திரன் பலதேவன் அவதாரம்.

17. திவட்டன் புதல்வன்.

விசயாலயன்—ஒருசோழன் இடங்கழியார் மரபில் தோன்றினவன். இவன் பல்லவனைக் கீழ்ப்படுத்திச்சோழநாட்டைக்கைக் கொண்டவன். இவன் வரகுணபாண்டியன்மீது படைகொண்டு சென்று தோல்வியடைந்தவன். திருவிடைமருதூரில் மேற்குக் கோபுரத் திருப்பணிசெய்வித்தவன். இவன் மகன் ஆதித்தசோழன்.

விசயை—1. சகாதேவன் பாரி. குமரன் வேத்ரன். இவள் பர்வதபுத்திரி. குமரன் சுகோத்ரன் என்பர்.

2. தசாநவர்த்தன் மகன்.

3. பௌமன் என்னும் சந்திரகுலத்து அரசன் மகள்.

4. சீவகன் தாய்.

5. பார்வதியின் தோழி.

6. அசிதசுவாமிக்குத் தாய். ஜிதசத்ரு மகாராஜாவின் தேவி. (சைநி)

7. அஷ்டசத்திகளில் ஒருத்தி.

விசாகயூபன்—1. பாலகன்குமரன். இவன் குமரன் வாசநன்.

2. கல்கியைக் காணவந்த ஒருஅரசன். கல்கியிடம் பலதர்மங்களைக் கேட்டு உணர்ந்தவன்.

விசாகன்—1. சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

2. அக்னிக்குக் கிருத்திகையிடம் உதித்தவன்.

3. இவன் அங்கநாட்டு அரசன் தன் சமயம்விட்டு வைஷ்ணவனுய்ப் பேயாகிக் காவிரி ஆடிச் சுத்தனுனவன்.

விசாகை—சாமளவும் விவாகம் இன்றிக் கன்னிமாடத்து இருந்து காலம்கழித்த ஒரு வணிகமாது.

விசாரசருமர் — சண்டேசுரருக்கு மறுபெயர். சண்டேசுரரைக் காண்க.

விசாலக்கண்ணி—1. சரண்டில்லியன் குமரி. இவளை அவந்தியில் சுமந்தனுக்குக் கொடுக்க இவள் காமினியாய்ப் பலருடன்கூடிப் பொருள்சம்பாதித்துப் பின்னும் பொருள் சம்பாதிக்கக் காசியில் பஞ்சக்குரோசப் பிரதக்ஷணம்செய்யும் விடருடன் பஞ்சக்குரோசப் பிரதக்ஷணஞ்செய்து பாவம்நீங்கி முத்திபெற்றவள். (காசிரகசியம்.)

2. பிரபையைக் காண்க.

விசாலநேத்திரன்—கௌசிகன் குமரன்.

விசாலன் — 1. இக்ஷவாகு குமரன். தாய் அலம்புசை.

2. கத்ருகுமரன் நாகன்.

3. ஒரு அசுரன் இவன் தன்குமரியை வஸுதேவருக்குக் கொடுக்க வைத்திருக்கச் சிசுபாலன் கவர்ந்தனன்.

4. திரணபிந்துவின் குமரன். இவன் சாலி என்கிற பட்டணத்தைச் சிருட்டித்தான். இவன் புத்திரன் ஏமசந்திரன்.

5. பிங்களனைக்காண்க.

6. அவீக்ஷித்தைக் காண்க.

விசாலாதேவி—(சங்.) அரசர் மீளியின் பாரி.

விசாலாக்ஷன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

விசாலாக்ஷிபீடம்—சத்திபீடங்களுள் ஒன்று.

விசாலியகரிணி—ஒருநதி, நருமதைக்குஅருகில் உள்ளது. இதில் ஸ்நானஞ்செய்வோர் சுவர்க்கம்புகுவர்.

விசாலை—1. தூண்டிமுகன் தேவி.

2. விசாலன் பட்டணம். இது கங்கைக்கரையில் உள்ளது. அரசன் சுமதி எனவும் கூறுவர். கிரிவிரசத்திற்கும் மிதிலைக்கும் இடையில் உள்ளது.

விசிட்டாத்துவிதம் — இது பாதகண்டத்

தில் உள்ள மதங்களுள் ஒன்று. இவர்கள் விஷ்ணுவைப் பரமாகக் கொள்ளுதலால் வைஷ்ணவர் எனவும், இம்மதம் வைஷ்ணவம் எனவும் கூறப்படும். இதில் சித்து, அசித்து, ஈச்வரன் எனப் பொருள்கள் மூன்று உள. அவற்றுள் சித்து என்றது ஆத்மாவை, அவ்வாத்மா, தேகேந்திரியமநப் பிராணப்புத்தி விலக்ஷணமாய், அசடமாய், ஆநந்தரூபமாய், நித்யமாய், அணுவாய், அவ்யக்தமாய், அசிந்தியமாய், நிரவயவமாய், நிர்விகாரமாய், ஞாஞ்சரயமாய் ஈச்வரனுக்கு நியாம்யமாய், தார்யமாய், சேஷமாய்இருக்கும். இவ்வாத்மசுவரூபம் மூத்த, பத்த, நித்தியசுவரூபத்தால் மூன்று படித்தாய் இருக்கும். பத்தர் என்கிறது சம்சாரிகளே, முத்தர் என்கிறது சம்சாரபந்தம் அற்றவர்களே, நித்தியர் என்கிறது ஒருநாளும் சம்சரியாகாதகருட சநகாதிகளே, சலம், அக்னிசேர்க்கையால் சூடு கொள்வதுபோல் சித்து அவித்யா கர்மவாசனசம்பந்தத்தால் பந்தத்தை அடைகிறது. அப்பந்தம் நீங்கியவாறே அவித்தை நீங்கும். இவை மூன்றும் தனித்தனி அநந்தமாய் இருக்கும். ஆன்மா ஒன்று அல்ல பலஎன்பர். அசித்து ஞான சூன்யமாய் விகாராஸ்பதமாய் இருக்கும். இது சுத்த சத்வம், மிச்ரசத்வம், சத்வசூன்யம், என்று மூன்று விதம். இதில் (சுத்தசத்வமாவது) ராஜஸ், தமஸ் ஸுக்கள், கலவாதே கேவலசத்வமாய், நித்யமாய் ஞாநாநந்த ஜநகமாய், கர்மத்தால் அண்றிக் கேவலபகவதிச்சையாலே விமான, கோபுர, மண்டப, திருமதில்களால், பரிணமிக்கக்கடவதாய் நிரவதிகதேசோரூபமாய், நித்யமுக்தராலும், ஈஸ்வரனாலும் பரிச்சேதிக்க அரிதாய், அத்யத்புதமாய் இருப்பது ஒன்று. இதை நித்யவிபூதி எனும் பரமபதம் என்பர். (மிச்ரசத்வமாவது, சத்வ ராஜஸ்தமஸுக்கள் மூன்றேறுங்கூடிப் பத்தசேதநருடைய ஞாநாநந்தங்களுக்குத் திரோதாயகமாய், விபரீத ஞானசநகமாய், நித்யமாய், ஈச்வரனுக்குக் கிரீடாபரிகரமாய், ப்ரதேசபேதத்தாலும், காலபேதத்தாலும், சத்ருசமாயும், விஸத்ருசமாயும், பின்னும் அது பிரகிருதி, அவித்யை, மாயை என்னும் பெயர்பெற்று இருக்கும். அவற்றுள் பிரகிருதி, விகாரங்களைப் பிறப்பிக்கை, அவித்யை, ஞானவிரோதம், மாயை, விசித்ரஸ்ருட்டியைப் பண்ணுகை, இது இருபத்துநான்கு தத்துவங்களைப் பெற்று இருக்கும். அவற்றுள் முதலாவது பிரகிருதி. இதற்குச் சத்வரச ஸ்தமச்சுகள் குணங்கள். சத்வமாவது ஞாநசுகங்களையும் உபயஸங்கத்தையும் பிறப்பிக்கும். ராஜஸ்ஸு, ராகத்ருஷ்ணை சங்கங்களையும் கர்ம சங்கத்தையும் பிறப்பிக்கும். தமஸ்ஸு, விபரீதஞானத்தையும், அநவதானத்தையும், ஆலஸ்யத்தையும், நித்ரையையும், பிறப்பிக்கும். இவை சமங்களானபோது விகாரங்கள் சமங்களுமாய் அஸ்பஷ்டங்களுமாய் இருக்கும். விஷயங்களான போது விகாரங்கள் விஷமங்களுமாய் ஸபஷ்டங்களுமாய் இருக்கும். விஷம விகாரங்களில் பிரதமவிகாரம் மகான். இது சாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் எனும் மூன்றுவிதமாய் அத்யவஸாய ஜநகமாய் இருக்கும். அதினின்றும் அகங்காரம் உண்டாம். அவை வைகாரிகம், தைஜஸம், பூதாதி, என்று மூவகைப்படும். அகங்காரம் அபிமான ஏதுவாய் இருக்கும். அவற்றுள் வைகாரிகத்தில் ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களும் மற்றதும் உண்டாம். பூதாதியினின்றும் சப்த தன்மாத்திரையும் அதில் ஆகாசமும், சபர்சதன் மாத்திரையும் பிறக்கும். இதில்வாயுவும், ரூபதன்மாத்திரையும்பிறக்கும். இதில் தேஜஸ்ஸும் தன்மாத்திரையும் உண்டாம். இதில் ஜலமும் கந்ததன்மாத்திரையும் பிறக்கும். இதில் பிரதிவி உண்டாம். தைசசம் இவ்விரண்டும் காரியப்படும்போது உதவிபுரியும். மண்ணையும், மணலையும், நீரையும், சேர்த்துச் சுவரிடுவாரைப்போல் ஈஸ்வரன் இவற்றை எல்லாம் தன்னிலே சேர்த்து ஒரு அண்டமாக்கி அதனுள் சதுர்முகனைப் படைத்து அந்தர்யாமியாய் இருப்பன். (சத்வசூன்யமாவது) காலம். இது ப்ரகிருதி, பிராக்ருதங்களுடைய பரிணமங்களுக்கு ஏதுவாய்க் கலாகாஷ்டாதிரூபத்தால் பரிணமிக்கக்கடவதாய், நித்யமாய், ஈச்வரனுக்குக் கிரீடாபரிகாரமாய்ச் சரீரபூதமாய் இருக்கும். மற்றை இரண்டும் அசித்தும், ஈச்வரனுக்கும், ஆத்மாவுக்கும், போக்ய, போகோபகரண போக்யஸ்தானங்களாய் இருக்கும். இனி ஈச்வரன் அகிலஹேய பரத்யநீகாநந்த, ஞாநாநந்தைகஸ்ரூபனுய், ஞானசக்தியாதி கல்யாணகுணவிபூஷிதனுய், சகலஜகத், சிருட்டிஸ்திதி, சம்மாரகர்த்தாவாய், ஆர்த்தோ, ஜிஞ்ஞாஸு, ரர்தார்தீ, ஜ்ஞாநி என்கிற சதுர்வித புருஷர்களுக்கும் ஆச்ரயணீயனுய், தர்மார்த்த காமமோக்ஷம் என்னும் சதுர்வித பலப்பிரதனுய். விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தனுய், லக்ஷ்மீ, பூமி, நீளாநாய

களுய் இருப்பன். அகிலஹேயப் பிரத்ய நீகளுகையாவது—இருளுக்கு ஒளி போலவும், ஸர்ப்பத்திற்குக் கருடனைப் போலவும், விகாராதிதோஷங்களுக்குப் பிரதிகடனுய் இருக்கை. அநந்தகுணகையாவது—நித்யனுய், சேதனுசேதனங்களுக்கு வியாபகனுய், அந்தர்யாமியாய் இருக்கை. ஞானானந்தைகசுவரூபனுகையாவது—ஆநந்தரூபஞானனுய்ப் பிரகாசிக்கை. இவ்வகைக் குணங்களையுடையான் லீலையால் சகத்தைச் சிருட்டிக்க, பரத்வம், வியூகத்வம், விபவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரத்வம், என்று ஐந்து பிரகாரமாவன். பரத்வமாவது—காலங்கடந்த நலமந்தமில்லதோர் பரமபதத்தில் நித்யமுக்தர்களுக்குப் போக்யனுய் எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பு. வியூகமாவது - சிருட்டி, திதி, சம்ஹாரார்த்தமாகவும், சம்சாரி சம்ரக்ஷணார்த்தமாகவும், உபாயகாங்கரக்ஷகார்த்தமாகவும், சங்கர்ஷணப்ரத்யும்ந, அநிருத்தரூபேணநிற்கும்நிலை. விபவம்—அநந்தமாய்க் கௌணமுக்ய பேதத்தாலே, பேதித்து, இருக்கும் நிலை. அந்தர்யாமித்வமாவது-ஸ்வர்காதரக பிரவேசாதி சர்வாவஸ்தைகளிலும்சகலசேதநர்களுக்கும் துணையாய் அவர்களை விடாதே நிற்கிற நிலைக்கு மேலேசுபாச்ரயமான திருமேனியோடே கூடிக்கொண்டு அவர்களுக்குத் தியேயனுகைக்காகவும் அவர்களை ரக்ஷிக்கைக்காகவும் பந்துபூதனுய் இருதயகமலத்தில் எழுந்தருளி இருக்கும் இருப்பு. அர்ச்சாவதாரமாவது-சேதநர்களுக்குஅபிமதமாந் திரவியங்களிலேலிவிபவவிசேஷங்களைப்போல் அன்றித் தேசகாலாதிகாரி நியமம் இல்லாதபடி ஸந்நிதிபண்ணி அபராதங்களைக் காணுக்கண்ணிட்டு அர்ச்சகபரதந்ரமான சமஸ்தவ்யாபாரங்களையும் உடையனுய்க்கொண்டு கோயில்களிலும் திருகங்களிலும் எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை. இதுவரையில் தத்வத்திரயம் கூறப்பட்டது. இனி பந்தமோக்ஷம் எவ்வகையினின், மேற்சொன்னபடி பந்தப்பட்ட ஆத்மா, பரமபதத்தில் இச்சைஉள்ளானுய்ச் சதாசார்யனை அடைந்து சாஸ்திராப்யாசம் செய்து பகவத்உபாசனையால் சம்சாரவிரக்தி அடைந்து அர்ச்சராதி மார்க்கமாம் நித்யவிபூதி லீலவிபூதிகளுக்கு இடையில் இருக்கும் விரசைநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து திவ்யதேகம் பெற்று அதைக்கடந்து நித்யசூரிகள், சேநாமுதலிகள் எதிர்கொள்ளச் சென்று பெரியபிராட்டியார் புருஷாகாரிக்கப் பெரிய பெருமாள் திருவருள்பெற்று நித்யவிபூதியில் நித்யசூரிகளுடன் கைங்கர்ய பரனுய் ஈச்வரனது அநந்தகல்யாணகுணங்களை அநுபவிப்பன். இம்மதத்தில் தீக்ஷை பாஞ்சராத்ரவைகாநஸ ஆகமாதிதீக்ஷை. இம்மதத்தவர் தென்கலையார் வடகலையார் என இருவிதப்படுவர். இவர்களுக்குப் பந்தமோக்ஷம் ஒன்றேயாயினும் சில சாம்பிரதாயவிஷயங்களில் பேதிக்கும். **தென்கலை வடகலை சாம்பிரதாயபேதங்கள் — தென்கலை சாம்பிரதாயம்.** (க) ஈச்வரகடாக்ஷம் எவனிடத்தாயினும் நிர்ஹேதுகமாயுண்டாகும். (உ) மோக்ஷலாபம் ஈச்வரன் பொருட்டேயன்றி ஜீவர்கள் பொருட்டல்ல. இது அதிகாரிபேதத்தை அனுசரித்திருக்கும். (ங) கர்மஞ்ஞான பக்தியோகங்கள் மூன்றும் ஆசாரியநிஷ்டையும் மோக்ஷத்திற்குச் சுவதந்திரோபாயங்கள். (ச) லக்ஷ்மிதேவி ஜீவகோடிகளைப் போல அணுஸ்வரூபமுள்ளவளேயன்றிச் சர்வவியாபியல்லள். (ஞ) மோக்ஷங்கொடுக்குஞ் சக்தி லக்ஷ்மிதேவிக்கு இன்று. (ஈ) ஈச்வரன் ஆசரித்தவர்கள் தோஷங்களைப் போக்யமாய் நினைக்கும் அன்புள்ளவன். (எ) பகவான் பாதுகைகளுக்கண்டுவருந்தும்தயவற்றவன். (அ) பிரபத்திபக்தியைப்போல மோக்ஷத்திற்குச் சாதனமன்று. (கூ) பிரபத்திக்குஸ்வரூபயாதாத்மியஜ்ஞானம்உள்ளவனே அதிகாரியாவான். (கஅ) பிரபத்திக்குச் சர்வதர்மபரித்யாகமே ஆவச்யகம் (ககூ) சேதனர்கள் அனைவரும் பாரதந்திரர்களாகையினுல் பக்தியாதியுபாயங்கள் பாரதந்திரிய சுவரூபவிர்த்தங்களாயிருக்கின்றன. (கஉ) பிரபன்னன் சாஸ்த்ரவிஹிதகர்மங்களை ஆசரியித்தல் மற்றவர்கள் அவ்வாறே ஆசரயித்தற் பொருட்டேயாம். (கங) பிரபன்னன் பிரபத்திக்குப் பூர்வதர்மங்களானவைகளை ஆசரிக்கவேண்டியதில்லை. (கச) பிரபன்னர்கள் அனைவருக்கும் பகவத் அனுக்ரகமுண்டு. (கஞ) பிரபன்னன் பாதகங்களைச்செய்யினும் பூர்வபிரபத்தியை அனுசந்தித்த உடனே அவை நிவர்த்தியாம். (கஈ) பிரபன்னன் தாழ்ந்தகுலத்தானுயினும் உயர்குலத்தானைப்போலக் கவரவிக்கத் தக்கவன். (கஎ) ஈச்வரன் அணுசுவரூபமான ஜீவர்களிடத்தில் அந்தர்யாமியாயிருக்கின்றன். (கஅ) மணிவேவித்தல், பஞ்சமகாயஞ்ஞம், ஏகாதசிசிரார்த்தமும், சாதியும்சீவன் மூத்தனுக்குக் கிடையாது என்பர். விரஜாநதிக்கு அப்புறத்தில் இருக்கிற நித்தியமான

லகவல்லியத்தை யடைந்தவன் மீண்டும் பிறவியை அடையான். கைவல்லியமடைந்தவனுக்குப் பரமபதம் கிடையாது. வடகலைசாம்பிரதாயம்—(க) ஈச்வரனுக்கு உண்டாகும் கடாக்ஷம் சகேதுகமாகவிருக்கும். (உ) மோக்ஷலாபம் ஜீவனுக்கேயன்றிச் ஈச்வரனுக்கன்று அதிகாரி பேதமில்லை. (ங) கர்மஞ்ஞர்ஞதிகள் பக்திக்கு அங்கங்களேயன்றி சுவதந்தரோபாயங்களன்று. (ச) லக்ஷ்மி தேவிக்குக்கூட ஈச்வரனைப்போலச் சர்வவியாபகத்வமுண்டு. (ஞ) மோக்ஷத்தைக் கொடுக்குஞ்சக்தி லக்ஷ்மிதேவிக்கு உண்டு. (ச) பக்தவரிகளுடைய தோஷங்களில் லக்ஷியஞ்செய்யாமல் போதலே வாச்சல்லிய மெனப்படும். (எ) பிறர் தக்கங்களைப் பார்த்துச் சகிக்காதிருத்தலே தயையெனப்படும். (அ) பிரபத்தியும் பக்தியைப்போல மோக்ஷத்திற்குச் சாதனம். (க) பிரபத்திக்கு அங்ஞ்சனனே அதிகாரியாவான். (கo) பிரபன்னன் அசக்தியால் சர்வதர்ம பரித்தியாகங்களையும் இயற்கையாகவே விட்டுவிடல் வேண்டும். (கக) பிரபத்தியேயன்றி மற்ற பக்தியாதி உபாயங்கள் அதிகாரிகளின் பேதங்களை அனுசரித்து இருக்கும். (கஉ) பிரபன்னன் சாஸ்திரவிதிதகர்மங்களை ஆச்சரியித்தல் பகவானுடைய ஆஞ்ஞையை அனுசரித்துப்பகவானின் பிரீதியின்பொருட்டாம். (கங) பிரபன்னனுக்குப் பிரபத்திக்கு முன்னுற்ற கர்மங்கள் பிரபத்திக்கு அங்கமாயிருத்தல்பற்றி ஆசரிக்கவேண்டும். (கச) பிரபன்னர் அனைவருக்கும் பகவத் அனுக்கிரகம் உண்டாம். (கஞ) பிரபன்னன் பாதகங்கள்செய்தால் மீண்டும் பிரபத்தியைக் கிரமத்துடன்செய்யவேண்டும். (கசு) தாழ்ந்தகுலத்தினனை பிரபன்னன் வருணச்ரம தர்ம விரோதமில்லாமல் சொற்களால் மாத்திரமே கவரவிக்கத்தக்கவன். (கஎ) ஈச்வரன் அணுசுவரூபர்களான ஜீவர்களின் வெளிப்புறத்தில் வியாபித்திருப்பானே அன்றி அணுக்களில் வியாபித்தல் அசங்கதம். (கஅ) விரஜாநதிக்கு இப்புறத்திலுள்ள அநித்தியமான கைவல்லியத்தை அனுபவித்தபிறகு பரமபதத்தையும் அனுபவிக்கக்கூடும். மேற்கூறிய சித்தாந்த சாம்பிரதாயவிரோதங்கள் திருமண்ணிலும் விரதாதிகணிலும் இருவருக்குமுண்டு. தென்கலைவிதந்துக்கள் மூண்டனஞ்செய்துகொள்ளார். வடகலையார் மூண்டனஞ் செய்து கொள்வர். வடகலையார் சூத்திரர்களுக்குப் பிரணவோக்தமாய்த் திருமந்திரம் உபதேசியார். இது நிற்க, வடகலையார் மூலித்திரயம், மடம் என இருதிறப்படுவர். இந்தப்பேதம் தோழப்பர் என்னும் ஆசாரியர் காலத்தில் உண்டாயிற்று. இவர்களுக்கு வஸ்து பேதம்கிடையாது. ஸாம்பிரதாயபேதம். சிலவிரதங்களில் பேதம். தென்கலையார் மணவாளமாமுனிகள் எனும் ஆசாரியரைச் சிலாகிப்பர். வடகலையார் வேதாந்ததேசிகரை அதிகம் கூறுவர்.

விசிதாசுவன்—விஜிதாசுவனைக்காண்க.

விசித்திரகன்— கோபிலமகாமுனியைக் காண்க.

விசித்திரகவசன்— ஓர் சோழன். நாகைக்காரோணத்தில் சிவபூசைசெய்து சித்தியடைந்தவன். (நாகைக்காரோண புராணம்).

விசித்திரசுவன்—பிருதுவின் குமரன். தந்தைசெய்த அச்வமேதத்தில் பசுவைக் கவர்ந்து சென்ற இந்திரனுடன் இருமுறை போர்புரிந்து அச்வத்தை மீட்டதலால், இவனுக்கு அந்தர்த்தானனென்று பெயர்வந்தது. விஜிதாசுவன் எனவும்பெயர். இவனுக்கு இரண்டுதேவியர். மூதற்பாரியையாகும் சிகண்டி வசிட்டர்சாபத்தால் பூமியிற்பிறந்து திரேதாக்னிகளாகும் பாவகன், பவமாநன், சுசி, என்று மூவரையும் புத்திரராகப் பெற்றனள். இவர்கள் பால்யராக இறந்தனர். இரண்டாவது தேவியாகிய சுவஸ்வதிக்கு அவிர்த்தானன் எனும் குமரன் பிறந்தனன்.

விசித்திரபாது—திருதராட்டிரன் புதல்வன்.

விசித்திரபுரி— விசித்திரன் காக்கும்பட்டணம், யமபுரவழியிலுள்ளது. ஆன்மா இவ்விடந்தங்கி ஊனஷாண்மாசிகபிண்டத்தைப் புசிப்பன்.

விசித்திரவதி—அரிச்சந்திரன் சூமரி, முசுகுந்த சக்கிரவர்த்தியின் தேவி.

விசித்திரவீரன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

விசித்திரவீரியன்—இவன் சந்தனுக்கு மச்சகந்தியிடம் உதித்த குமரன். இவன், வீஷ்மர், தன் பொருட்டுக் காசி யரசனிடமிருந்து கொண்டுவந்த அம்பிகை அம்பாலிகை, என்னும் கன்னியரை மணந்து புத்திரரிலாது இறந்தவன். இவன் மனைவியரிடத்தில் வியாஸரால், பாண்டு திருதராட்டிரர் பிறந்தனர். தமயன் சித்திராங்கதன். இவன் தனது தேவியருடன் ஒன்பதுவருஷம் ரமித்திருந்து க்ஷயரோகத்தால் இறந்தனன்.

விசித்திரன்—1. நமனுக்கிளையவன். (விசித்திரபுரிராசன்.

2. தேவசாவர்ணி மநுப்புத்திரர்.

3. திருதராட்டிரன் குமரன்.

4. கனகவிசயருடைய நண்பஞ்சிய அரசன். (சைநன்.)

விசிரவசு—1. புலத்தியற்கு ஆவிற்பூவிடம் உதித்த குமரர். தேவி (இளிபிளை) குமரன் குபேரன். இரண்டாவது தேவி கைகேசி. இவளிடம் இராவண கும்பகர்ண விபீஷணர் உதித்தனர். புஷ்போத்கடையிடம் மகோதரனும் மகாபாரிசுவனும் இராகையிடம் கர-தூஷண-திரிசிரரும், பிறந்தனர்.

2. ஒரு காந்தருவன் மதாலசையின் தந்தை.

விசிரஷ்டன்— உக்ரசேநன் (அல்லது கங்கன்) குமரன்.

விசிருட்டன்—கம்சன் சகோதரன்.

விசிறிவகை—இது உஷ்ணபரிகாரத்தின் பொருட்டுப் பலபொருள்களால் செய்யப்பட்டகால் செய்வட்டமாம். பனையோலை விசிறி வாததோஷம், பிலேஷ்மரோகம், பித்தாதிக்கம், இவைகளை நீக்கும். வெட்டிவேர் விசிறி பைத்தியதோஷம், தேகஎரிவு, விதாகம், மனவுற்சாகத்தையுண்டாக்கும். மயில் விசிறி விஷமசந்நிபாதம், வயிற்றுவலி, தலைச்சுழற்றல், பித்தகோபம், விக்கல், வியர்வை, வாதகோபம் இவைகளை நீக்கும் அறிவுவிளக்கும் உஷ்ணகாரியாம்.

விசுசிநன்—புரக்ஞனுக்கு நண்பன்.

விசுத்தன்—இவன் கேதாரநாதர் விரதமநுட்டித்து (க00) புத்திரரையும் பெருஞ் செல்வத்தையு மடைந்தவன்.

விசும்பர்— ஒரு இருடி. வைசம்பாயனர்க்குத் தந்தை.

விசுவகந்தன்—பிருது குமரன்.

விசுவகர்மா — 1. வாஸ்து என்னும் மநுவிற்கு அங்கிரசியிடம் உதித்த குமரன். இவன் குமரன் சாக்ஷுசமநு.

2. பிரபாசனுக்கு யோகசித்தியிடம் உதித்தகுமரன். இவன்தேவதச்சன். சூரியன் ஒருகாலத்தைத் தன்தேவியிவனிடம் இருப்பதறிந்து தேடிவர இவன் சூரிய வொளியைச் சாணையிற்கடைந்து பாசுபாசம் அங்குசமுதலியவைகளை நிருமித்து விநாயகமூர்த்திக்குக் கொடுத்து அருள்பெற்றவன். இவன் கண்ணில் மாதவஞான் பிறந்தனன். இவனுக்கு இரமையெனும் தேவியிடம் விருத்திராசுரன் பிறந்தான். இவன் ஒருநாள் காமனிடஞ்செல்லும் கிருதாசியென்னும் தேவதாசியைக்கண்டு மோகித்தழைக்க இவள் இன்றைக்கு மதனனிடஞ்சென்று மற்றொருநாளில் உனதெண்ணத்தை நிறைவேற்றுகிறேனென்று மறுத்ததால் விச்வகர்மன் கோபித்து நீ பூமியில் சூத்ரயோனியில் பிறக்க என்று சபித்தனன். இச்சாபமேற்றவள் பிரயாகநகரத்தில் கோபகன் தேவியிடம் பிறந்து தபஸ்வியாய்ப் பின் விச்வகர்மன் வீர்யத்தால் ஒன்பதுபுத்திரர்களைப்பெற்றுப் பின் சுவர்க்கமடைந்தனள். இச்சாபமேற்ற கிருதாசியும் விச்வகர்மனைச் சூத்திரயோனியிற் பிறக்கச் சாபமிட்டனள். இச்சாபத்தால் விச்வகர்மன் பூமியில் ஒரு பிராமணன் தேவியிடம் பிறந்து சில்பியாய் அரசர்க்கு மாடமாளிகை நிருமித்து வந்தான். இவன் ஒருநாள் கங்காதீரத்திற்குச் சென்று ஆண்டு தவத்தியாயிருந்த கிருதாசியைக்கூடிப் பன்னிரண்டுவருஷமிருந்து அவளிடம், மாலேக்காரன், கருமான் கொல்லன், சங்கறுப்போன், குவிந்தன், குயவன், சூத்ரகாரன், தட்டான், சித்திரகாரன், முதலியவர்களைப்பிறப்பித்தனன். (பிரம்மகைவர்த்தம்). பிரபாசனுக்கு யோகசித்தியிடம் உதித்தகுமரன். மயனுக்குப் பிதா. வாஸ்து என்னும் வசுவிற்கு அங்கிரசியிடம் உதித்தவன் என்பர். மாலி, மாலியவான், சுமாலி இவர்களுக்குத் திரிகூடாசலத்தைப் பட்டணமாக நிருமித்தளித்தவன். இந்திரன் ஏவலால் பாண்டவருக்கு இந்திரப்பிரத்தம் நிருமித்தவன். தேவர் முதலியவர்க்குச்சிவலிங்கம் நிருமித்தளித்தவன். ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்திக்குக் காலயவன சராசந்துயுத்தகாலத்து மேற்குக்கடலிற் பட்டணம் நிருமித்துத் தந்தவன்.

விசுவகன்—1. ஆங்கீரஸவம்சத்து ஒரு அக்னி.

2. பிருது குமரன்.

விசுவகா—பூர்ணிமா என்பவர் குமரி.

விசுவகாசிபம்—ஒரு சிற்பநூல்.

விசுவதத்தன்—விண்டுமித்திரனைக் காண்க.

விசுவகோத்ரன்—(சூ.) பிருது குமரன்.

விசுவசகன்—விருத்தசருமன் குமரன். இக்ஷ்வாகு வம்சத்தவன்.

விசுவசாகியன்—(சூ.) மகசுவான் குமரன்.

விசுவசித்—1. சயத்திரதன் குமரன்.

2. சத்யசித் குமரன். இவன் குமரன் ரிபுஞ்சயன். (பிரகத்.)

3. கழுதையின்மேல் உருத்திரா க்ஷப் பொதிகொண்டு சென்று! கழுதையிறந்து முத்தியடையக் கண்டவொருவன்.

விசுவசேநர்—1. லோகா லோகபருவதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் விஷ்ணுவினவதார விசேஷம்.

2 ஒருகாலத்துத் துருவாசர் செய்த தருமத்தைக்கெடுக்க இந்திரன் குந்தளை யென்பவளை யேவினன். அவள் உடன்பட்டுச்சென்று நிற்கையில் முநிவர்கண்டு கோபித்து நீ வேடச்சியாக எனச்சபித்தனர். இத்தெய்வப்பெண் நடுங்கித் தீர்வு வேண்டினள். முநிவர் உன் வயிற்றிற் சுகுணமுள்ள புத்திரன் ஒருவன் பிறப்பன் அக்காலத்து நீங்கும் என்றனர். அப்படியே இவள் வீரவாகு என்னும் வேடனுக்குச் சுவற்கலையென்னும் பெயருடன் பிறந்து பத்திரன் என்போனை மணந்து ஒருநாள் நருமதையில் ஸ்நானஞ் செய்து ஒரு மாத்தடியில் இருந்தனள். இவளை வருணன்கண்டு கூடினன். இவளிடத்து அக்காலத்து விஷ்வக்சேநர் பிறந்து காசிபரிடம் கல்விகற்றுத் தவத்தால் சேனை முதலியாயினர். (திருவேங்கடபுராணம்.)

3. பிருமதத்தன் குமரன். இவன் கிருஷ்ணநுக்கிரகத்தால் யோகசாத்திரம்இயற்றினன். இவன் குமரன் உதக்சேநன்.

4. விதர்ப்பநாட்டரசன் வேட்டைக்குச் சென்று கோடைவெப்பத்தால் சிவாலயம் அடைந்து சிவத்திரவியமுபயோகித்து நரகடைந்தவன்.

விசுவதேவர்—தருமனுக்கு விசுவா என்பவளிடம் உதித்த குமரர். சிரார்த்தத்தில் பூசிக்கப்பட்டவர். இவர்கள் வசுபந்தர், கிருததக்ஷர், காலகாமர், தூரிலோசனர், புரூரவாத்திரவர் முதலிய பதின்மர் என்பர்.

விசுவபதி—ஒரு அக்னி.

விசுவபுக்—ஒரு அக்னி.

விசுவபதன்—1. துவட்டாவின் குமரன். இந்திரன் ஒருகாலத்து இவனைக் குருவாகக் கொண்டு யாகஞ்செய்விக்க என்றனன். இவன் தேவர்களுக்கு வாக்கினால் எல்லா நன்மையும் உண்டாகுக என்றுகூறி மனதினால் அசுரர் விருத்தியாகஎன்று யாகத்தைத் தொடங்கிச் செய்தனன். இவனது எண்ணத்தை ஞானதிருஷ்டியால் அறிந்த இந்திரன் இவனது சிரத்தை வச்சிரத்தால் எறிந்தனன். அது சோமபிதம், சுராபிதம், அந்நாதம் என மூன்று பறவைகளாயின. (திருவிளையாடல்.)

2. இவன் துவஷ்டாவின் புத்திரன், இவனுக்கு மூன்றுசிரம் இவற்றில் ஒன்று வேதாத்யயனம்செய்வது; ஒன்று சுராபானம் செய்வது; ஒன்று எல்லாவுலகங்களையும் பார்ப்பது. இவன் மகாதவமேற்கொண்டு செய்கையில் இந்திரன் தன் பதவிக்னம் வருமென்று எண்ணி அப்சரசுக்களேயேவிக் கெடுக்கத்தூண்டி அவர்களால் முடியாது தானேவந்து இவனைக் கொல்ல இவன் தலையற்றும் தவத்திலுல் மீண்டும் இவன் தலைப்பிரகாசிக்க விச்வகர்மனே இவன் தலையைச் சேதிக்கக் கூற அவன் தன்னைப் பாவமடையும் நான் உடன்படேனென்ன இந்திரன் யாகத்தில் பசுவின்தலை உனக்குக் கொடுக்கிறேனென்ன உடன்பட்டுக் கொன்றனன். வீழ்ந்ததலைகளில் வேதம் ஓதிய தலையிலிருந்து பிஞ்சலப்பக்ஷிகளும், உலகத்தைப்பார்த்த தலையிலிருந்து நெருப்புக்கோழிகளும், சுராபானஞ்செய்த தலையிலிருந்து மாடப்புறுக்களும் பிறந்தன. (தே - பாகவதம்).

விசுவன்—பாரதவீரருள் ஒருவன்.

விசுவா—தக்ஷன் பெண். தருமப்பிரசாபதியின் தேவி. குமார் விசுவதேவர்.

விசுவாநரன்—வைசுவாநரன் எனும் அக்னி தந்தை.

விசுவாவசு—1. ஒரு கந்தருவன். இவன் சுவாயம்புமநுவின் குமரியாகிய தேவவூதியைக்கண்டு மோகத்திலுல் விழுந்துவிட்டவன். யாஞ்ஞவல்கியரிடம் ஞானோபதேசம் பெற்றவன். இவன்தேவி விச்சுவாவதி, இவளை மேனகைபுணர்ந்து பிரமத்வரையைப் பெற்றாள்.

2. ஒரு காந்தருவன், இவன் குமரன் சயந்தன்.

3. ஒரு காந்தருவன். இவன் மேனகையைப்புணர்ந்தனன். இவளிடம் ஒரு பெண்குழந்தை பிறக்க மேனகை அக்குழந்தையைத்தூலகேசருஷியாச்சிரமத்துவனத்தில் விட்டகலருஷியெடுத்து வளர்த்து அக்குழந்தைக்குப் பிரமத்வரை யென்று பெயரிட்டனர்.

விசுவசேன்—சாக்ஷுஷமநுப்புத்திரன்.

விசுவசேபீடம்—சத்திபீடத்தொன்று.

விசுகி—விஷபச்சேநரைப் பெற்றவள்.

விசேஷபித்ருக்கள்—ஈசர், சதாசிவர், சாந்தர்.

விசோபா—இவர் பண்டரிபுரத்திருந்த வேதியர், கொடுக்கல் வாங்கல் வியாபாரஞ் செய்து வருகையில் கூடாமகாலம்வரத் தம்மிடமிருந்த பொருள்முழுதும் செலவு

செய்து அன்னதானத்தின் பொருட்டு ஒருபட்டாணியனிடம் (எ00) பொன் கடன்வாங்கினர். இவர் செலவுசெய்து கொடுக்க வழியிலர் என்பதைச் சிலர் கூறக்கேட்ட பட்டாணியன் கடன்தர வாதிடப் பெருமாள் மாறுருக்கொண்டு பட்டாணியனிடம்போய்க் கடனைத்தீர்த்துப் பற்றுச்சீட்டைக் கொண்டுவந்து விசோபாவிடம் தந்தனர்.

விச்சலன்—கல்யாணபுரமாண்ட சமண அரசன். இவனுக்கு ஸ்ரீபலன் எனவும்பெயர், (சீபலன்) இவன் மாதேவியை மணக்க எண்ணி அவள் தன்னை வலியத் தொடாதிருக்கக் கேட்ட படி சூள்தந்து அவள் வீரசைவதீக்ஷை பெற்றுக்கொள்ளும்படி செல்ல மறுத்தவன்.

விச்சிக்கோ—ஒருவள்ளல்கபிலரால் பாடல் பெற்றவன். இளவிச்சிக்கோவின் தமயன். பாரி மகளிரை மணஞ்செய்துகொள்ளும்படி வேண்டிக்கொண்ட கபிலருக்கு மறுத்தவன்.

விச்சிரவாசு—புலத்தியன் குமரன். இவனுக்கு விசிரவசு எனவும்பெயர்.

விச்சிரவா—விசிரவசு முனிவருக்கு ஒருபெயர். இவர் குமரன் வைச்சிரவணன்.

விச்சு—இக்ஷ்வாகு குமரன். இவன் குமரன் விவசன்.

விச்சுவஉருவன்—துவட்டாவின் குமரன். இவன் சரிதையை (இந்திரனைக்காண்க.) பிரமபட்டத்திற்குக் காத்துக்கொண்டிருந்தவன். (விச்வரூபனைக்காண்க.

விச்சுவசேநன்—விஷ்ணுபக்தன் அல்லது படன்.

விச்சுவநாதன்—வேதநாதன் தந்தை.

விச்சுவநுபகற்பம் — பிரமன் சிவமூர்த்தியைத் தியானித்துச் சித்தியடைந்த கற்பம்.

விச்சுவன்—மேகவாகனன் புதல்வன்.

விச்சுவா—சூரியகிரணத்தொன்று.

விச்சுவாவசு— 1. சமதக்னி முனிவர் குமரன், தாய் இரேணுகை.

2. யவனதேசத்து வணிகன். இவன் புத்திரர் விச்சுவாமித்திரரால் சரபமடைந்தனர்.

3. இவன் ஒரு காந்தருவன். இவன் தன்னாட்டில் இருந்து தென்னாடுநோக்கி ஆகாயவழியாகச் செல்லுகையில், கங்கை, காவிரி முதலிய புண்ணியநதிகள் விளையாடிக்கொண்டிருக்கக்கண்டுபொதுவில் நமஸ்கரித்துச் சென்றனன். கீழ் விளையாடிக்கொண்டிருந்தவர் நோக்கி இந்த நமஸ்காரம் யாருக்குரியதென்ன, கங்கை முதலியோர் தமக்கென ஒருவருக்கொருவர் வாதாடித் தென்திசையிலிருந்துமீண்டுத் திரும்பின அக்காந்தருவனை அந்தச் சங்கையை வினவினர். அவன் உங்களில் உயர்ந்தாருக்கென்னைக் கங்கை தான் உயர்ந்தாளென்றனள். இதைக்கேட்ட காவிரி கங்கையினும் உயர்வு பெறவேண்டித் தவஞ்செய்து பிரமனைக் கேட்டப் பிரமதேவன் நீங்கள் இருவரும் ஒப்பெனக் கூறக்கேட்டுப் பொருது விஷ்ணு மூர்த்தியை யெண்ணித் தவமியற்றி அவர் பிரத்தியக்ஷமாகத் தன்னிடம் நீங்காது வசிக்க வரம்பெற்றனள். இதுவே திருவரங்கம்.

விச்சுவாவதி—விச்சுவாவசு என்னுங் காந்தருவனுக்குத்தேவி. இவள் பார்வதிபிராட்டியாரை நோக்கித் தவம்புரிய அம்மை ஒரு பெண்சூழ்ந்தை வடிவமாய்த் தரிசனந்தந்து என்னவரம் வேண்டுமென்றனள். இவள் அம்மணீ எனக்குத் தேவரீர் புத்திரியாம் வரம்அருளுக என்றனள். பிராட்டி இவளைநோக்கி நீமற்றொரு சன்மத்தில் மலையத்துவசன் தேவி காஞ்சன மாலையாய்ப் பிறப்பை அக்காலத்து உன்மடிமீது இவ்வடிவுடன் இருப்பன்என்று வரமளித்து மறைந்தனள்.

விச்வகசேனன்—அருச்சுனன் நிக்குவிசயஞ் செய்தகாலத்து ஹரிணின்றுந் துரத்தப்பட்டவன்.

விச்வகன்மன்—தெய்வதச்சன் விசுவகர்மனைக் காண்க.

விச்வகன்மா—சூரியகிரணத்தொன்று.

விச்வசாரம்
விச்வதருமம்
விச்வபோதம்
விச்வபேசம்
} இவை சிற்பதூல்கள்

விச்வகன்—(சூ.) அயிர்பினி குமரன்.

விச்வசித்—உஷாகன்னிகையின் குமரன்.

விச்வதேசநமகாராஜா—1. சாத்திதீர்த்தங்கருக்குத் தந்தை. இவர் தேவி அயிரா. (சைநர்.)

2. பார்சுவதீர்த்தங்கருருக்குத் தந்தை. தேவி பிராம்மி. (சைநர்.)

விச்வதாமன் — கலிங்கதேசாதிபதியாகிய சுதாமன் குமரன். இவன் தூரத்திலிருந்த பசுவை மானென்றெய்து பவானி கூடல் முதலிய தீர்த்தஸ்நானத்தால் புனிதனானவன்.

விச்வதேவர் — ஒருவகைத் தேவகூட்டத்தார். வைசுவதேவர்களில் பலிகொள்ளுந் தேவர்கள்.

விச்வபூர்த்தி— மாகதர்களுக்கு அரசன். இவனுக்குப் புரஞ்சயன் எனவும் பெயர். இவன் பிராமணரை மிலேச்சராக்கிச் சாதி பேதமில்லாமல் அரசாளப்போகிறவன். இவன் பட்டணம் பத்மாவதி.

விச்வநாபன்–1. சிவகணத்தவரில் ஒருவன். 2. பரதனுக்குக் குமரன். பஞ்சசேனியின் தந்தை.

விச்வநாபாசாரியர் — சுரேச்வராசாரியருக்கு ஒருபெயர்.

விச்வநேமிதானம்—இருபத்தெட்டுப் பலத்திற்குறையாத பொன்னிலுற் பதினாறு கோணமுள்ள சக்கரஞ்செய்வித்து நடுவில் எட்டுத்தளமுள்ள தாமரை செய்வித்து அதன் இடையில் அஷ்டகன்னியருடன் கண்ணனையெழுந்தருளச்செய்து கிழக்கில் விஷ்ணுவையும், மற்றதிக்குகளில் அத்திரி, வசிட்டன், பிருகு, காசிபன் முதலியோரைப் பிரதிட்டித்து, இரண்டாமாவரணத்தில் நக்ஷத்திரங்களையும் மூன்றில் சத்தமாதர், அட்டவசுக்கள் முதலியவரையும், நான்கில் வேதங்களையும், ஐந்தில்பஞ்சபூதங்களையும் பதினொரு ருத்திரர்களையும், ஆறில் அட்டகஜங்கள் திக்குப்பாலகரையும், ஏழில் வாள், கதை, சூலம், சக்தி, வில், குடை, சங்கம்,முத்து, சாமரம், சாந்தம், கோரோசனை முதலியவற்றையும், எட்டில் மீண்டும் இரண்டிற் கூறியவற்றையும் செய்வித்து, எருதின் தோலில் எள்பரப்பி விதிப்படி பூசித்து மறையவர்க்கு அன்னமுதலிய அளித்துத் தானஞ்செய்வித்தலாம்.

விச்வவான் — பிரியவிரதன் பேரன். மேதாதியின் குமரன். சாகத்தீவிற்குரியவன்.

விச்வாநரன்—சாண்டில்யவம்சத்து ருஷி. வைசுவாநரனுக்குத் தந்தை. நாரதர் இவனுக்கு உன்குமரன் (கஉ) வயதில் இடி விழுந்திறப்பன் என்று கூறப்பெற்றவன். (காசிகாண்டம்.)

விச்வாமித்திரர்—1. புரூரவன் மூன்றாம்புத்திரனுகிய அமவசுவம்சத்தவனுகிய காதிராசனுக்குப் புத்திரர். இவருக்கு நூற்றொருவர்குமாரர். (க) இவர் ஒருகாலத்து வேட்டைக்குச் சென்று வசிட்டாச்சிரமம் சென்றனர். இவர் களைத்துவருதல்கண்ட வசிட்டர் காமதேனுவால் இவருக்கும் இவரது சேனைகளுக்கும் உணவு முதலிய செய்வித்தனர். இதனைக் கண்ட அரசன், காமதேனுவிடத்து ஆசைகொண்டு, அதைத் தனக்குக் கொடுக்கவேண்டினன். வசிட்டர் அதனைக் கொடுப்பதற்கு உடன்படவில்லை. ஆதலால் அரசன் வலுவில் கவரவெண்ணிக் காமதேனுவை யடுக்கக் காமதேனு தன்னைப் பிணித்தவனினின்றுநீங்கி வசிட்டரிடம்வந்து அவர் தன்னை விச்வாமித்திரனுக்குக் கொடாமையறிந்து தன்னுடலினின்று பல சேநாசமூகங்களைப் பிறப்பித்து விச்வாமித்திரன் சேனைமுழுவதும் கொன்றது. இதனால் விச்வாமித்திரன் குமாருள் சிலர் வசிட்டரையெதிர்த்தனர். அவர்களை வசிட்டர் கோபாக்கினியால் எரித்தனர். இதனால் அரசனும் மற்றவரும் பாணப்பிரயோகஞ்செய்ய, அப்பாணங்களை வசிட்டர் யோகதண்டத்தால் தடுத்தனர். இதைக்கண்ட அரசன் தவத்தின் மிக்கதில்லையென்று தேர்ந்து தவமேற்கொண்டு கிழக்குத்திக்கில் சென்று தவஞ்செய்யத் தொடங்கினன். இதையறிந்த இந்திரன் தவத்தைக்கெடுக்கத் திலோத்தமையை யேவினன். விச்வாமித்திரன் அவள் வசப்பட்டு இது இந்திரன் செய்வித்த வஞ்சமென்று அறிந்து அவளைப் பூலோகத்திற் பிறக்கவெனச் சபித்துத் தென்திசை திரும்பித் தவஞ்செய்கையில் அயோத்தியரசனுகிய திரிசங்குதான் தேகத்துடன் சுவர்க்கமடைய விரும்பி வசிட்டரைக்கேட்க வசிட்டர் மறுத்தமைகண்டு அவரை வெறுத்து இவரைக் குருவாகக்கொண்டனன். இதனால் வசிட்டர் கோபித்துத் திரிசங்கினை நீசனுகளனச் சபித்தனர். சாபமேற்ற திரிசங்கு நடந்தவைகளை இவரிடம் கூற இவர் திரிசங்கைச்சுவர்க்கமனுப்பவெண்ணியாகஞ்செய்யப் பலருஷிகளையும் வசிட்டபுத்திரர்களையும் அழைத்தனர். இதற்கு வசிட்டபுத்திரர் மறுத்தமையால் அவர்களைக் கிராதர்களாகச் சபித்துத் தவத்தால் திரிசங்கினைச் சுவர்க்கம் அனுப்பினர். சுவர்க்கஞ்சென்ற திரிசங்கினைத் தேவர் மீண்டும் பூமியில்தள்ளப் பூலோகம்வரும் திரிசங்குவிச்வாமித்திரரைச் சரணமடைய விச்வாமித்திரர் கோபித்து வேறு சுவர்க்கம் சிருட்டிக்கத் தொடங்குகையில் தேவர் தோன்றி நக்ஷத்திரபதம் தந்து இவரை ராஜருஷியாக்கிச் சென்றனர். பின்மேற்குத்திசை சென்று தவமியற்ற அம்பரீஷன் நரமேதயாகஞ்செய்யத் தொடங்கியாகப்பசுவாக இருஷிகர் நடுக்குமாரனை விலைக்கு வாங்கிச்செல்ல அப்பிள்ளை விச்வாமித்திரரிடம் தனது குறைகூறினன். விச்வாமித்திரர் வசிட்டர் கோபத்தில் இறவாது நின்றதம்புத்திரர் நால்வரையரசனுடன்போகக் கட்டளையிட்டனர். அவ

ர்கள் மறுத்ததால் வேடர்களாகஎனைச் சபித்து அவ்விருஷிக குமரனுக்கு மந்திரஉபதேசஞ்செய்து உயிர்ப் பயமில்லையென உறுதிகூறி யனுப்பிக் காத்து அத்திசை நீங்கி வடதிசைசென்று கோரதபஞ்செய்து திரிமூர்த்திகளால் உம்மினும் உயர்ந்தாரில்லையென்று சொல்லத்தக்க வரானர். பின்னும் இக்கதையை வேறுவிதங் கூறுவர். இவர்க்கு நூற்றொருகுமாரர். இவரது மூதலும்பதுகுமாரும் மதுச்சந்தசு என்பர். பின்னும் சுநச்சேபனைப் புத்திரனாகக்கொண்டு அவனை அரிச்சந்திரயாகத்தினின்று தப்புவித்துத் தம் குமரரைநோக்கி இவனை உங்களுக்குள் சிரேட்டனாகக்கொள்க என மதுச்சந்தசுக்கள் ஐம்பதின்மரும் மறுத்தனர். ஆகையால் அவர்களை மிலேச்சராகச் சபித்தனர். மற்றக்குமாராராகிய ஐம்பதின்மரும் இருடியை அடைந்து தேவரீர் கட்டளைப்படி நடக்கிறோமென்று சுநச்சேபனை மூத்தவனாக அங்கிகரித்தனர். இவர்க்கு அஷ்டகன், ஆரிதன், சயந்தன், சுமதன், முதலிய புத்திரரும் பிறந்தனர்.

2. அரிச்சந்திரனைப் புருஷமேதம் செய்யவேண்டாமென்று தடுக்கவும் அவன் செய்ததினால், வருணனை மந்திரத்தால் திருப்திசெய்வித்துக்காலம் பார்த்திருந்து அரசன் வேட்டைக்குச் சென்றிருக்கையில் அரசு முதலியவற்றைத் தானமாகப்பெற்று வருத்தி அதனால் வசிட்டரால் கொக்காகச் சாபமடைந்தவர். இவர் அவரை ஆடிப் பக்ஷியாகச்சபித்து இருவரும் நெடுங்காலம் போரிட்டுப் பிரமனால் சமாதானமடைந்து பழையவுருவடைந்தனர். (தே-பாகவதம்.)

3. ஒருமுறை தனது தவத்திற்கு இடையூறுசெய்விக்க இந்திரனால் அனுப்பப்பட்ட மேனகையைக்கூடிச் சகுந்தலையைப் பெற்றவர். அச்சகுந்தலை கண்ணுவரிடம் வளர்ந்து துஷ்யந்தனை மணந்து பரதனைப்பெற்றாள்.

4. அரிச்சந்திரனைப் பொய்பேசுவிக்கிறேன் என்று தேவர் சபையில் சபதஞ் செய்து அவனைப் பல தொந்தரையியற்றித் தோற்றுத் தவமிழந்தவர்.

5. இராமமூர்த்தியை இலக்குமணருடன் மிதிலைக்கழைத்துச்சென்று தாடகை முதலியவரை வதைசெய்வித்துச் சீதையையும் சநகன்மற்றக்குமாரியரையும் இருவருக்கும் மணம்புணர்த்தியவர்.

6. இவர் கடுங்கோபியாதலால் பல முறை தவத்திற் கிடையூறுகள் நேர்ந்தன. இவருக்குக் கௌசிகர் எனவும்பெயர்.

7. மகேந்திரன், மாலி, சாரங்தன், விசாலநேத்திரன், முதலிய நால்வரும் கௌசிகன் பெண்களை மணந்து செல்லுகையில் கௌசிகன் பின்னிருந்தழைத்தனன். சேனையின், அரவத்தால் அக்கூவிளி கேளாது சென்றதுகண்ட கௌசிகன் கோபங்கொண்டு அச்சேனைகள் சாம்பராகச் சபித்தனன். மேற்சொன்ன நான்கு அரசரும் முற்பிறப்பில் விச்சுவாவசி என்னும் யவனதேசத்து வணிகன் புத்திரர். தருமத்திற்கு வந்தவரைத் தருகிறேன் என்றுகூறி மறுத்ததால் இச்சாபமடைந்தனர்.

8. சந்தனு அரசாளுகையில் மழைவறந்ததால் யாகத்தில் அக்கினிக்கு நாயின் ஊனை அவிகொடுத்தனர். இதனால் அக்னி கோபித்து மூங்கில்அரசு முதலிய வைகளில் ஒளித்தனன்.

9. அரிச்சந்திரனை வீண்தொந்தரை செய்ததால் வசிட்டர் இவரைக் கொக்காகச் சபிக்க இவர் அவரை ஆமையாகச் சபித்தனர்.

10. வசிட்டகுமாரரைக் கொலைசெய்வித்த பாதகத்தால் பிரமகத்தியால் பிடிபட்டுத் தீர்த்தயாத்திரைசெய்து நீங்கினவர்.

11. பல அரம்பையரைக் கல்லாகச் சபித்தவர்.

12. (ரு00) வருஷம் தவஞ்செய்து பாரணைசெய்யுஞ் சமயத்தில் இந்திரன் மறையவனாய் வந்து அச்சோற்றை யாசிக்க அதையும் அளித்துத் தவமேற்கொண்டவர்.

13. தவத்தினால் உச்சிதிறந்து அதின் வழித்தோன்றிய கனல் உலகத்தை மறைக்கப் பிரமன்றோன்றிப் பிரமஇருடியெனப் பெற்றவர்.

14. ஒருமுறை சயத்துவசனுக்கு வேள்விசெய்வித்தவர்.

15. இருக்வேதத்தின் மூன்றாவது காண்டத்தில் டங்கியிருக்கிற கீதங்களுக் கெல்லாம் கர்த்தா.

16. இவர் பசியால் வருந்திச் சண்டாளன் கையிலிருந்த நாயின் முழங்கால் மாமிசத்தை வாங்கிச் சாப்பிடயத்தனித்தார். (மது.)

17. ஒருகாலத்து மேனகை இவரைப் புணர வருந்தவும் உடன்படாததினால் கிழவருக்கொள்ளச் சாபங்கொடுத்தனள். அதனைப்பெற்று புண்யதீர்த்த சேவை

யால் நீங்கினவர். (பாகவதம்) வேறுபுரா ணம்.

விஷ்ணையர்உலகு—காந்தருவர் உலகத்தின் மேல் இருக்கும் உலகம் இதனைப் பிறர் க்கு உதவிபுரிந்தவரும் வித்யாதான ஞ் செய்தவரும் அடைவர்.

விஷ்ணுகலர்—ஒரே மலமுள்ள ஆண்மாக் கள்.

விடகன்—சுமாலி குமரன். (அசு.)

விடசங்கமர் — யாதவமகாராசாவைக் கா ண்க.

விடசேநன்—விடங்கதேசாதிபதி. கர்ணன் குமரன். அருச்சுனனுல்இறந்தவன். பாரத முதற்போரில் உதார்மனுடன் யுத்தஞ் செய்தவன்.

விடதாரன்—கர்ணனுல் கொல்லப்பட்ட ஓர் பாரதவீரன்.

விடதன்—சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

விடபன்மன்—1. அசுரகுலத்தலைவன். சன் மிஷ்டைக்குத் தந்தை. இந்திரனுடன் யுத்தம்புரிந்தவன். சுக்கிரன் உதவியால் இறந்தசேனைகளை உயிர்ப்பிக்கப் பெற்ற வன்.

2. (தா) விருஷபதபாவைக் காண்க.

விடபன்வா— சன்மிஷ்டைக்குத் தந்தை.

விடர்ச்சிலைபொறித்தவேந்தன் — ஒருசே ரன் இவன் இமயவரம்பன். நெடுஞ்சேர லாதன் எனவும் கூறப்படுவன். இவன் கோவலனுக்கு ஒன்பது தலைமுறை முன் னவனுகிய கோவலனுக்கு நண்பன்.

விடலதேவராயன்—சிங்கர் கோவிலரசன். இவன் மகளைப்பிடித்திருந்த பிசாசை உடையவர் ஒட்ட அதனுல் ஸ்ரீவைஷ்ண வனுய் விஷ்ணுவர்த்தனநாராயணன் என உடையவரால் பெயர்பெற்றவன்.

விடன்—சகுனிக்குக் குமரன்.

விடாதான்—ஒரு அரசன். சத்தஇருடிகள் பிணத்தைப் பிடிங்கித் தின்னக்கண்டு அஞ்சினவனுய் அவர்களை உபசரித்து அழைத்துத்தானங்கொடுக்க மறுத்ததனு ல் அவர்களைக்கொல்ல மாரண ஓமஞ்செய் வித்து ஒருபூதத்தை உண்டாக்கி ஏவி னன். அப்பூதம் இருடிகளிடம்வந்து மருட்டிக் கொண்டிருக்கையில், சுநகர் வரக்கண்டு அவர் பெயரை விளுவி மரு ட்டியது. சுநகர் தண்டத்தை அதின்மீது ஏவப் பூதம் மாய்ந்தது.

விடாதன்—சிவகணத்தலைவரில் ஒருவன்.

விடுகாதழகியபெருமாள்—ஒரு கேரளஅர சன்.

விடுரதன்—விருஷ்ணி குமரன்.

விடுவசேநர்—விச்வசேநரைக்காண்க.

விடேசி—கற்கடியைக் காண்க.

விதோதன்—1. தந்தவக்கிரன் தம்பி, கிருஷ் ணனுல் கொல்லப்பட்டவன்.

2. பசமானன் குமரன். இவன் கும ரன் சூரன்.

3. சந்திரகுலத்தரசன் வேட்டைமேற் சென்று புணர்ச்சியில் இருக்கும் மான் மேல் அம்பேவி அதனுல் குட்டம்பிடிக் கச் சாபமேற்றுச் சதாநந்த ருஷியால் போக்கிக்கொண்டவன்.

4. முதாவதிக்குத் தந்தை. குமார், சுருதி, சுமதி.

5. பதுமன் என்பவனது வேறுபிறவி. மனுரதன் குமரன். இவனைச் சிந்தரா சன் செயித்தான்.

6. மானினியின் தந்தை.

7. கேகயதேசாதிபதி. ஒருமுறை வேட்டைக்குச்சென்று மானினைப் பின் தொடர்ந்து மான் மறையத் தான் எறி இருந்த குதிரைவிட்டு நீங்கத் தனித்துத் தாகமிஞ்ச வருந்துகையில் மூன்றுபேய் கள் அருகு அணைந்துயான் ஊருருஅல கைஅது நன்றிகொன்றதோர் அலகை அது தெய்வம் இலையென்ற அல கை எனத் தமது வரலாறுகூறித் தம்உரு நீங்க அரசனை வேண்டிக்கொள்ள அர சன் இது எவ்வாறு நீங்கும் எனப் பேய் கள் நீ எம்பொருட்டுக் கயாஸ்நானஞ்செ ய்து சிரார்த்தஞ்செய்யின் நீங்கும் என்று அரசனுக்கு விடாய்தணித்து வேண்ட அரசன் அவ்வாறே காசியில் கயாதீர்த்த ஸ்நானஞ்செய்து நாடுவந்து தங்குகையில் பேய்கள் இரண்டும் தேவஉருப்பெற்று அரசனிடங்கூறி விமானம்ஏறிச் சென் றன. செய்ந்நன்றி கொன்றபேய் இன் னும்என் உருநீங்கிற்று இல்லைஎன அர சன் என்செய்வது எனத் திருவாரூரில் கயாதீர்த்தஸ்நானஞ்செய்து சிரார்த்தம் முடிப்பின் நீங்கும்என அரசன் அவ்வாறு புரிந்து இல்லம் அணைந்து உறங்க அது வும் நல்ல உருப்பெற்று விமானம் ஏறிச் சென்றது. (திருவாரூர்ப்புராணம்).

விடை — (அ) சுட்டுவிடை, மறைவிடை, கேர்விடை, எவல்விடை, வினுவிடை, உற்றதுரைத்தல்விடை, உறுவதுகூறல் விடை, இனவிடை.

விட்கம்பன்—சித்திரகுத்தனைக் காண்க.

விட்சுத்து—(சூ.) கரந்தமன் குமரன்.

விட்ணுசாமி—ஒரு வேதியன், இவன் தேவி சாறுமதி காளகண்டனைக்காண்க.

விட்டலன்-1. ஒருஅரசன் இவனைப் புகழ்ந் திப்புலவர் "தொட்டிலிருக்கத் தொடங்

கிய காள்மூதலாய் அட்டதிக்கும் நின் குடைக்கீழாயிற்றே – விட்டலையா, தன் குமரி யின்றித் தனிக்குமரி கொள்ளா யால், தென்குமரிக்கேகுவதென்செப்பு." எனுங்கவிபெற்றவன்.

5. விஷ்ணுவிற்கு ஒருபெயர்.

விண்டு—1. துவாதசாதித்தரில் ஒருவன்.

2. திருமால்.

விண்டுசித்தர்—ஒரு மகருஷி. இவர் வனத்தில், பாண்டவர் பன்னிரண்டாமாண்டில் நச்சுப் பொய்கைநீர் அருந்தி மூர்ச்சை பெற்றிருந்தனர்.

விண்டுசேநன்—இந்திரசேநனைக் காண்க.

விண்டுபுரம்—காஞ்சிபுரத்திற்கு ஒருபெயர். ஐராவதம் தவஞ்செய்து விஷ்ணுமூர்த்தியை மலையுருவங்கொண்டு தாங்கவும் பிரமன் வேதவதிதீரத்திற் தவஞ்செய்ததும் ஆகிய தலமாதலின் இப்பெயர் வந்தது.

விண்டுமித்திரன்—அவந்தியில் கௌசிகன் என்பவனுக்குப் பிறந்து தாய்தந்தையரைக் கொன்று தன்னை அசுரர் கடலிலிட மீனால் விழுங்கப்பட்டு மீண்டும் வலைஞர் வலையில் அகப்பட்டமீனின் வயிற்றினின்று எடுத்த விசுவகுத்தனால் வளர்க்கப்பட்டுத் தன்னிலையுணர்ந்து காவிரியின் நீராடித் தாய்தந்தையரை வரவழைத்தவன். (காவிரித்தலபுராணம்).

விண்டுரதன்—மகாரதன் குமரன். இவன் குமரன் மனோரதன்.

விண்டுராதன்—பரிச்சித்திற்கு ஒருபெயர்.

விண்டுவன்மன்—ஒரு வேதியன் கண்ணும் வாயும் இல்லாதவன். சிவனையெண்ணித் தவம்இயற்றிக் கண்ணும் வாயும் வேதங்களும் பெற்றவன்.

விதண்டன்—மகதநாட்டரசன்.

விதர்க்கிகணன்—பாஞ்சாலதேசத்தில் விதையம் என்னும் பட்டணத்தில் இருந்த செட்டியின் கூலி சுமந்துபழமலை அடைந்து மணிமுத்தாநதியில் ஸ்நானம்செய்து சிவகணத்தவனானவன். விபசித்தித்கு மணிமுத்தாநதியின் பெருமை கூறினவன்.

விதர்ணன்—இவன் வியாக்கிரமுகன் சுவாலாமுகன் இவர்களுடன்கூடிக் காசிப்பட்டணஞ் சென்றிருந்த மகோற்கடரை வஞ்சிக்க ஒருவன் காற்றாகவும் ஒருவன் நெருப்பாகவும் மற்றொருவன் அங்காந்த பெருவாயனாகவும், சென்று காசியிலுள்ளாரை வருத்தி மகோற்கடரால் தம்மூடன் வந்தவரூடன் இறந்த அசுரன்.

விதலம்—பாதாளலோகத்தொன்று.

விதற்பம்—விதற்பனால் ஆளப்பட்டதேசம், அத்தினபுரத்திற்குத் தெற்கில் உள்ளது.

விதற்பன்—1. இருஷபனுக்குச் சயந்தியிடம் உதித்த குமரன்.

2. சாமகன் குமரன். தாய் சப்யை, பாரி, சுதுஷை, குமரர், குசன், குருதன். உரோமபதன்.

விதாதா—1. நந்தியெலும்பிற் பிறந்தவன்.

2. பிருகு குமரன், தாய்கியாதி, தேவி, நியதி.

3. காசிபருக்கு அதிதியிடம் உதித்த குமரன், துவாதசாதித்தரில் ஒருவன்.

4. தாதா என்பவனுக்குத் தம்பி.

5. அங்காட்டரசன். சிவாலயத்திருந்தவாழையைத் தனக்கு உபயோகித்து நரகம்அடைந்தவன்

விதாதை—பாதாளவாசியாகிய ஒரு தெய்வப்பெண். பகலையுண்டாக்குபவள். பிரமன் புத்திரி என்பர்.

விதிஅவ்வியயன்—(சூ.) அகதன் குமரன்.

விதிசை—மாளவதேசத்து நதி.

விதிநிதிரன்—க்ஷேத்ரஞ்ஞன் குமரன். இவன் குமரன் அசாதசத்ருவன்.

விதிர்த்தி—வைதிருதிகளைப் பெற்றவள்.

விதிஹோத்ரன்—1. பிரியவிரத னுக்குப் பெரிஹவிஷ்மதியிடம் உதித்த குமரன்.

2. (சூ.) இந்திரசேநன் புத்திரன்.

3. (சந்.) சுகுமாரன் குமரன். இவன் குமரன் பர்கன்.

4. தாலசங்கன் குமரன்.

விதுரன்—1. யமனம்சம். திரிகுணனம்சம் என்றுங் கூறுவர். தந்தை வியாசர், தாய் அம்பாலிகையின் தோழி. மாண்டவ்யரைப் பதின்மூன்றுவயதிற் கழுவில்துன் பமடையச்செய்தமையால் அவர் மீனிதனுகப் பிறக்கஎனச் சபித்தபடி விதுரனுகப் பிறந்த யமன். விவேகத்தைப்பற்றி இப்பெயர் அடைந்தவன். துரியோதனனுக்குப் பாண்டவர்க்கு நாடுகொடுக்கப் புத்திகூறியவன். கண்ணனுக்கு வீருந்திட்டவன். துரியோதனன் ஏசலால் பாரதயுத்தத்தை நீங்கித் தீர்த்தயாத்திரைசெய்து பாரதமுடிந்து பாண்டவர் அரசில் நாடுவந்தவன். துறவடைந்து காட்டில் தவம்புரிந்து வருகையில் இவரைக் காணவந்த தருமர்சேனை முதலியவற்றைக்கண்டு பயந்தவர்போல் வழிகாட்டித் தருமர் தனித்துநிற்க ஒருமரத்தடியில் தங்கிப் பிரமதேசசால் விழித்துத் தருமரைப்பார்த்து ஆவியகன்றவர்.

2. வஞ்சுளை கணவன், சிவகதைசொல்லக்கேட்டு முத்தியடைந்தவன்.

விதுருதன்—ஒரு அரசன் சூலவிரதமிழைத்துக் காயசித்தியடைந்தவன்.

விதுர்தன்—(சூ.) தேவபீடன் குமரன்.

விதுர்தி—(சூ.) சங்கணன் குமரன்.

விதுலன்—பதங்களேக்காண்க.

விதுவஹன்—இந்திரன் மூன்றாங் குமரன். தேவி ஜராணி.

விதூடகன்—விகடகவி.

விதூமன்—1. ஒருகாந்தருவன், இவன் சுகுமாரி யென்னும் பார்ப்பினி சாபத்தால் குரங்காய்ச் சிவராத்திரியில் வில்வமரத்தி லேறி வில்வத்தையுதிர்க்க அவ்வில்வம் அம்மரத்தடியில் இருந்த சிவலிங்கத்தின் மீது விழுந்த புண்ணியத்தால் முசுகுந்தச் சக்கிரவர்த்தியாகப் பிறந்தவன்.

2. பிரமபதத்திருந்த அரசன்; ஒருகால் அலம்புசையென்பவள் பிரமன் சபைக்குச் செல்லுகையில் காற்றுல் அவள் உடைவிலங்கியது. அதை மற்றவர் காணுதிருக்கவும் இவன் அவளிடம் விருப்பாய்ப் பார்த்தனன். இதனுல் இவன் மனிதனுகவும், அலம்புசை யிவன் தேவியாகவும் சபிக்கப்பட்டனர். இவன் பூமியில் சநமேசயன் குமரனுகிய சதானீகனுக்கும் அவன்தேவி விண்மதிக்கும் குமரனுய்ச் சகத்திராநீகன் எனப் பிறந்தனன். அலம்புசை கிருதவன்மாவின் குமரியாகப் பிறந்து மிருகாவதி யென்னும் பெயர்பெற்றனள். இவளே வி தூ மன் மணந்தனன். இவன் இந்திரன் வேண்டுகோளால் தெய்வ உலகஞ்சென்று அகித மஷ்டிரன், தூலசிரன் என்னும் அசுரரை வென்று மீளுகையில் திலோத்தமை இவனே மோகித்தனள். இவன் உடன்படாததினுல் தன்மனைவியைப் பதினுன்குவருஷம் நீங்கச் சாபம் அடைந்தனன். இவன் ஒருநாள் தன்மனைவியுடன் நீர் விளையாடுகையில் கழுகொன்று மிருகாவதியை மாமிசபிண்டமென்று நினைத்துத் தூக்கிச்சென்று சமதக்னிமுநிவர் ஆச்சிரமத்தில் இட்டது. அவ்விடம் இவள் உதயன் என்னுங் குமரனைப்பெற்றனள். அவ்வுதயன் வயதடைந்து ஒருநாள் வேட்டைக்குச் சென்றனன். அவ்விடம் பாம்பாட்டியொருவன் ஒரு பாம்பைப் பிடிக்கக்கண்டு அவனுக்குத் தன் வாகுவலயத்தைக் கொடுத்து அந்த நாகத்தை விடுவித்தனன். அப்பாம்பு திருதராட்டிரன் என்னும் நாகராசனுய் உதயனை அழைத்துச்சென்று லலிதை யென்னும் தன் குமரியை மணம்புணர்வித்து அனுப்பியது. உதயன் தன் மனைவியுடனும் குழந்தையுடனும் தாயை வந்தணுகினன். முன் வாகுவலயம் பெற்றவேடன் அதனை விற்க வணிகனொருவனிடம் கொண்டு சென்றனன். அதில் இராசமுத்திரை இருந்தது. அதனை வணிகன் அரசனுக்குக் காட்டினன். அரசன் வேடனுடன்சென்று தன் மனைவி மக்களைக்கண்டு சமதக்னிமுநிவர் கட்டளையால் அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு தன்னுடுசென்று களிப்படனிருந்து தெய்வவுலகடைந்தனன்.

விதூரதன்—சுரதன் குமரன்.

விதேகம்—விதேகனுல் ஆளப்பட்ட நாடு. அதாவது மிதிலை.

விதேகன்—1. நிமி புத்திரன், மிதிலாதிபதி இவனுண்ட நாட்டிற்கு விதேகம் எனப் பெயர். இவனது காலாந்தத்தில் யமபடர் நாகதரிசனம் செய்வித்தனர். அரசன் அவர்களைநோக்கி நான் தீமையொன்றுஞ் செய்யாது நன்மைபுரிய நீங்கள் என்னை இவ்வகை செய்தது என்ன என்றனன். காலபடர் அரசனைநோக்கி நீ உன் மனையாட்டி பீவரியின் ருதுகாலத்தில் அவளைச் சேராது கேகயன் மகளிடத்து விருப்புடனிருந்தமையால் இது நேரிட்டதென்றனர். நிமியின் தேகத்தை அரணிக்கட்டையால் கடைந்ததால் இவனுக்கு மிதிலன் என ஒருபெயர். உயிர் நீங்கிய தேகத்திலிருந்து பிறந்ததால் விதேகன் எனப்பெயர். ஜநகநிமித்தமாய் பிறந்தவனுதலால் ஜநகன் எனவும் பெயர்.

2. (சூ.) சநகன்.

3. ஒருஅசுரன் சயத்துவசனுற் கொல்லப்பட்டவன்.

வித்தன்—1. பரத்துவாசனுக்கு ஒருபெயர்.

2. வியாழனுக்கு உதத்தியன் தேவியிடம் பிறந்து தாய்தந்தையர்விட்டு நீங்க மருத்துக்கள் வளர்க்க வளர்ந்து சந்ததியில்லாத பரதனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டவன். அப்பரதன் இவனைப் பரத்துவாசன் எனப் பெயரிட்டுவளர்த்தனன்.

வித்தாரம்—ஒரு சிற்பநூல்.

வித்தாரை—சிவசூர்யனுக்குக் கிழக்கில் அமருஞ் சத்தி.

வித்தியுத்திருவன்—குபேரகிங்கரன், இவன் தேவி தமனிகை தருமபக்ஷிகளைக்காண்க.

வித்தியோதன்—தருமனுக்கு ரம்பையிடம் உதித்த குமரன்.

வித்துதை—சிவசூர்யபீடத்தமருஞ் சத்தி.

வித்துநுமன்—சண்முகசேநாவீரன்.

வித்துருவதை—தான்மிகபாண்டியன் மனைவி. இவளைப் பிரமராக்ஷச பற்றியது.

அதனால் இவள் காஞ்சிநதியில் மூழ்கிப் போக்கிக்கொண்டனள்.

வித்துர்மாலி—தாராகாசுரன் குமரன். திரிபுராசுரர் மூவரில் ஒருவன். இவனுக்கு வித்துன்மாலி எனவும்பெயர்.

வித்துன்மாலி—1. இராவணசேநாபதி.
2. வித்துர்மாலிக்கு ஒருபெயர்.

வித்தைகள்—(கசு) வேதம் (சு) வேதாங்கம் (சூ) புராணம், தருமநூலாகிய உபாங்கங்கள் (சு.)

வித்யாகண்டர் — சைவசித்தாந்த பத்ததியருளிய சிவாசாரியருள் ஒருவர்.

வித்யாகமே— சிவாகமங்களுட்கூறிய கலாபேதம். இதில் அசுத்தபுவனங்கள் அடங்கியிருக்கும்.

வித்யாதாரர் — தேவகுப்பினர் பிரமனால் அந்தர்த்தானத்துப் படைக்கப்பட்டவர். மேகவாகனர்.

வித்யாதத்துவம்–(எ) காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம், புருடன், மாயை.

வித்யாதிராயர்—சிவகுருவின் தந்தை.

வித்யாரண்யர் — 1. ஒரு ஸ்மார்த்தவேதியர். வேதாந்ததேசிகருடன் வாசித்தவர். அகோபிலமடத்தின் கஷ்டிக்குத்தோற்று வேதாந்ததேசிகர் அருளிய சததூஷணியென்னுங் கிரந்தத்திற்குக் குத்திட்டுச் சகார சமர்த்தனத்தால் அடங்கியவர். இவர் வேதபாஷ்யம், சூதசங்கிதாபாஷ்யம், சங்கரவிஜயம், நிதானசங்கிதை, காலமாதவீயம் முதலிய செய்தவர்.
2. துங்கபத்திர நதிக்கரைக்கண் இருந்த பம்பையென்னுங் கிராமவாசியாகிய மார்த்தவாசாரியர். இவர் பராசரஸ்மிருதிக்கு மாதவீயமென்னும் வியாக்கியானஞ் செய்தனர்.

வித்யாவதி—இவள் ஒரு விபசாரி. சந்திரகாந்தையையும் கெடுத்துத் தானுங்கெட்டு விபசாரியாய்த் திரிந்ததால் நாயாகவும், பன்றியாகவும், சநகம்எடுத்துக்கடைசியில் பரசராமருக்கும் பீஷ்மருக்கும் கலகம் விளைவிக்க அம்பை என்னும் பெண்ணுய்க் காசிராஜனுக்குப் பிறந்தவள்.

வித்யுச்சவன்—1. காலகேயர் என்னும் அசுரரில் ஒருவன். சூர்ப்பநகையின் கணவன். இராவணன் திக்குவிசயஞ் செய்துவருகையில், காலகேயநிவாத கவசரையெதிர்த்தபோது இவனும் எதிர்த்து இறந்தனன். இச்செய்தியறிந்த இவன்தேவி இராவணனிடம் புலம்பினள். இராவணன் நான் அறியாதுசெய்த காரியமெனத் தேற்றிக் காதூஷணரை அவளுக்குத் துணையிருத்திச் சுவேச்சையாய் இருக்க அமைத்தனன். இவன் இறக்கையில் சூர்ப்பநகை கர்ப்பிணியாதலால் இவனுக்குப் பிறகு ஒருகுமரன் பிறந்தனன். அவனுக்குச் சம்புகுமரன் எனப்பெயர். இக்குமரன் தன்தாயினால் தந்தையிறந்தவரலாறு உணர்ந்து பகைமுடிக்க எண்ணிப் பஞ்சவடிதீர்த்தில் ஒரு தருப்பைப்புதரில் தவம் இயற்றிக்கொண்டிருந்தனன். இவன் தவஞ்செய்தலையறியாத இலக்குமணர் வனவாஸத்தில் இராமகைங்கர்யத்திற்குத் தர்ப்பை கொய்கையில் தர்ப்பையுடன் இவன் தலையையுங் கொய்து இரத்தவெள்ளங்கண்டு யாரோ தவசியைக் கொன்றோமோயென்று மயங்குகையில் அருகிருந்தார் இவன் அரக்கன் என்று கூறத் தேறினர்.
2. ஒரு அரக்கன் மாயாவி. சீதாபிராட்டி அசோகவனத்திருக்கையில் இராமஇலக்குமணர் தலைகளைக் கொய்ததுபோல் காட்டி இவர்கள் இராவணனால் கொல்லப்பட்டனர் எனப் பயமுறுத்தினவன்.

வித்யுத்கேசன்—ஏதியின் குமரன்.

வித்யுத்துருவன்—குபேரன் ஏவலாளி. கங்கன் என்னும் பக்ஷியைக் கொன்றதால் கந்தான் என்னும் பக்ஷியால் கொல்லப்பட்டவன்.

வித்யுத்பர்ணை—தக்ஷனால் விரும்பப்பட்டுப்பின் நாரதரால் விரும்பப்பட்டு அதன்பின் பிரமதேவரால் விரும்பப்பட்டு பசுவடிவேற்றுப் பிரமனைக் கூடாதகன்றவள். (சிவமகாபுராணம்.)

வித்யுன்மாலி—திரிபுரத்திலிருந்த அசுரன்.

வித்வேஷணி—பலருக்கும் விரோதத்தையுண்டாக்கும் தேவதை.

வினதன்—ஒரு வாநரத்தலைவன், சீதையைத் தேடச்சென்றவன்.

வினதை — தக்ஷன் குமரி, காசிபர் தேவி, கருடன், அருணன், சடாயு, சம்பாதி, சேநன் முதலியவரைப் பெற்றவள். கருடனைக்காண்க. கத்துருவைக் காண்க. இவளை யொருமுறை சடாயு அவமதித்ததால் நாகர் கோபித்துச் சடாயு, சம்பாதி, சேநன் மூவரையும் பாதாளத்தில் சிறையிட்டனர். இதனால் வினதைநாகரை வெல்ல ஒருபுத்திரன் வேண்டுமென்று காசிபரைவேண்டி ஒரு முட்டையைப்பெற்று அதனைக் காத்துக்கொண்டிருக்கையில் விநாயகமூர்த்தி காசிபர் ஆச்சிரமவழி வந்தனர். வினதை விநாயகரை வணங்கித் தனது குறைகூறினள். இதனால் விநாயகமூர்த்தி அம்முட்டையைப் பிளந்த

னர். அதில் ஒரு மயில் தோன்றியது. விநாயகமூர்த்தி அதனை வாகனமாகக் கொண்டு பாதாளஞ்சென்று அம்மயிலால் சடாயு முதலியவர் சிறைவிடுவித்தனர். (விநாயகபுராணம்) இவளுக்கு விநுதை யெனவும் பெயர்.

விநயபிடகம்—பௌத்தாகமத்துள் ஒன்று. இது விபங்கம், கண்டகம், பரிவாரபாடம் என மூவகைத்து.

விநயமாமாலே—குணமாலையின் தாய்.

விநாசன்—காலேக்குக் காசிபரிடம் பிறந்தவன்.

விநாயகர்—தன்னை வணங்கினர்க்கு விக்கினத்தை நீக்குவோரும், அவ்வகை வணங்காதார்க்கு விக்கினத்தைத் தருபவரும் தனக்குமேல் நாயகரிலாதவருமாதலால் இப்பெயர்வந்தது. (க) இவர் சிவமூர்த்த பேதம் இவர்க்கு யானைமுகம் வந்தவரலாற்றினைக் கஜமுகரைக்காண்க. (உ) இவர் இந்திரன் வேண்டுகோளால் அகத்தியமுனிவரிடம் இருந்த காகரீரைக் காகவருக் கொண்டு கவிழ்த்து அவன் நந்தவனத்தைச் செழிப்பித்தனர். இதனால் அகத்தியர் கோபங்கொண்டு குட்டவர அவர் கைக்குத்தப்பித் தரிசனம் தந்தவர். (ஊ) பார்வதிபிராட்டியார் திருவயிற்றிருந்து சிந்தூரனால் தலைமீங்கி மயிச்சுரன் தலையைப்பூண்டு சிந்தூரனைத் திலகமாய் அணிந்தவர். (ச) பாசுவமுனிவர் ஆச்சிரமத்தில் வளர்ந்து விக்னராசர் எனப்பெயர் அடைந்தவர். (ஙு) இவர்க்குச் சிந்தாமணி விநாயகர்எனவும், வக்கிரதுண்டவிநாயகர்எனவும், கலாதரர் எனவும், கணேசர்எனவும், பாலசந்திரர் என்றும், கபிலவிநாயகர் என்றும், சுமுகர் என்றும், கசாநகர் என்றும், தூமகேது என்றும், மகோற்கடர் என்றும், உண்டிவிநாயகர் என்றும், வல்லபைகணேசர் என்றும் பெயர். (சு) இவர் சித்தி, புத்தி, வல்லபை, விஷ்ணுமூர்த்தியின் குமரியாகிய மோதை, பிரமோதை, சுமுகை, சுந்தரி, மனோமை, மங்கலை, கேசினி, காந்தை, சாருகாசை, சுமத்திமை, நந்தினி, காமதை முதலியவரை மணந்தனர். (எ) இவரது திருவிளையாடல்களைத் தனித்தனி காண்க. இவர் சிருட்டிமுதலிய பஞ்சகிருத்தியமுஞ்செய்து நாயகமாய் நிற்றலில் இவரே பரமென்பர் காணுதிபத்ய மதத்தவர். இவரது பிறப்பைப் புராணங்கள் பல பேதப்படக் கூறும். அந்தந்தச் சிறப்புப்பெயர்களிற் காண்க. (அ) இவரைப் பிரமன், விஷ்ணு, தக்கன், முற்கலன், வீமன், இந்திரன், ருத்ரன், உமை, கர்த்தமன், நளன், சந்திராங்கதன், சண்முகர், மன்மதன், ஆதிசேடன், புருசுண்டி, அங்கராசன், சந்திரன், கிப்பிரப்பிரசாதன், கிருதவீரியன், சூரசேனன், பரசுராமன், இராவணன், அகத்தியன், காசிபன் முதலியவர் பூசித்து இட்டசித்தியடைந்தனர் என்ப.

விநாயகசதுர்த்தசிவிரதம்—விரதம் காண்க. விநாயகமூர்த்தியை யெண்ணி ஆவணி மாசம் கிருஷ்ணபக்ஷ சதுர்த்தசியில் அநுட்டிப்பது. இதை அநுட்டித்தோர் உமை, புருசுண்டி, ஔவை முதலியோர், இது சிந்துரனைக்கொல்லக் கசாநகர் அவதரித்தகாலம்.

விநாயகபுராணம்—உபபுராணங்களில் ஒன்று. இதனைப் பார்க்கவபுராணம் என்பர். இதைத் தமிழில் திருவாவடுதுறைக் கச்சியப்பசுவாமிகள் மொழிபெயர்த்தனர். இது விநாயகர்செய்த திருவிளையாடல்களைக் கூறும்.

விநாயகபூர்த்தங்களாவன—(கசு) சுமுகர், ஏகதந்தர், கபிலர், கஜகர்ணிகர், லம்போதரர், விகடர், விக்கினராசர், கணாதிபர், தூமகேது, கணாத்யக்ஷர், பாலசந்திரர், கஜாநகர், வக்கிரதுண்டர், சூர்ப்பகர்ணர், ஏரம்பர், ஸ்கந்தபூர்வர்.

விநிக்நோதனர் — கிருஷ்ணமூர்த்தியின் குமரர்.

விநிந்தன்—மகததேசத்தரசர்களில் ஒருவன். மகுகர்ணனென்னும் மந்திரிக்கு இராச்சியத்தைக் கொடுத்துத் துன்பம் அடைந்தவன்.

விநுதை—விநதையைக்காண்க.

விந்தம்—1. அஷ்டகுலாசலங்களில் ஒன்று. பரதகண்டத்தின் இடையில் உள்ளது. இதனிடம் நாரதர் மேருவின் பெருமை கூறக்கூறினர். இதனால்இம்மலை செருக்கடைந்து ஆகாயமளவாக ஓங்கிச்சூரியன் முதலானோர் போக்கைத் தடுத்துநிற்கையில் தேவர் அகத்தியரிடம்இதன் வரலாற்றினைக்கூறி வேண்டினர். அதனால் அகத்தியர் விந்தமலையிடம் வர விந்தம்பணிந்தது. அதனைத் தாம் தென்னாட்டிருந்து மீளுமளவும் எழாதிருக்கக் கட்டளையிட்டுப் பொதிகையடைந்தனர். விந்தம் செருக்கடங்கியது. தேவர் களிப்படைந்தனர். தண்டகவனத்திற்கு வடக்கில்உள்ளமலை. இதற்கு விந்தியம் எனவும் விந்தை எனவும் பெயர்.

2. விந்தாகடிகையென்னும் தேவதையால் காக்கப்பட்ட மலை. இதில் ஒரு துர்க்காலயம் இருக்கிறது. (மணிமேகலை.)

விந்தான்—1. திருதராட்டிரன் குமரன். பதினென்கா நாட்போரில் பீமனுடன் யுத்தஞ்செய்து இறந்தவன்.

2. சிந்திதேசாதிபதி.

விந்தன்—1. திருதராட்டிரன்குமரன். பதினென்கா நாட்போரில் பீமனுடன் யுத்தஞ் செய்து இறந்தவன்.

2. அவந்திநாட்டரசன்.

3. லக்ஷ்மிபெண்டிருடன் சுகித்திருந்த ஒரு அரசன்.

4. யது மரபினன், ஜயசேன்ன் குமரன். இவன் தாய் வசுதேவனுடன் பிறந்த ரசாதிதேவி.

5. ஒரு கள்வன். இவன் சோமவாரத்தில் விழித்து இருந்து உமாதேவியார் மீது தரித்திருந்த திருவாபரணத்தைக் கொள்ளைகொண்டும் சோமவாரத்தில் விழித்திருந்த புண்ணியத்தால் முக்தி பெற்றவன்.

விந்தாகடிகை—விந்தமலைமீது செல்பவரைச் சாயையால் இழுத்து வருத்தும் தெய்வம்.

விந்தானுவிந்தர்—அவந்திதேசத்திற்கு அரசர். துரியோதனன் நண்பர். மந்திரவித்தைக்குருமயன்மார். கிருஷ்ணன் மைத்துனர்.

விந்தாலுவிந்தர்—ஜயஸ்துஜயனுக்கு ரசாதிதேவியிடம் பிறந்தவர்.

விந்தாரகம்—ஒரு தீர்த்தம்.

விந்தியவந்தன்—ஒரு அரசன். தம்பனென்னுமரசனுல் கொலையுண்டவன். இவன் றேவி குண்டலை.

விந்தியன்—ரைவதமனுவின் குமரன்.

விந்தியம்—விந்தம் காண்க.

விந்தியாசலபீடம் — சத்திபீடங்களில் ஒன்று.

விந்தியாவலி—1. சுந்தரபாண்டியனுக்குத் தேவி.

2. பலிச்சக்கிரவர்த்தியின் றேவி.

விந்து—1. இது சத்தி தத்துவமத்தகத்திலிருக்கும் மாயாபுவனம்.

2. ஒருமடு.

3. ஸ்வரம், வர்ணம், கலை, தோற்றியொடுங்குமிடம்.

4. இது பரவிந்து, அபரவிந்து என இருவகைப்படும். பாவிந்து, என்பது மனுகலாதி காரியப்பிரபஞ்சம், ஒரு பிரதேசத்திலுண்டாய் ஒடுங்கின மகாமாயையினது ஓரிடம். இந்தப் பரவிந்து சூக்குமை, அதிசூக்குமை, மிருதை, அமிருதை, வியாபினியாகிய கலைகளை வியாபித்திருக்கும். இக்கலைகள் அபரவிந்து வைப்பிரேரிக்கும். அபரவிந்து நிவர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியதீதை முதலிய கலைகளைப் பிரேரித்து நிற்கும். பாரர்பரவிந்து—சமனெனென்பர். முற்கூறிய பரவிந்து அதிக்காந்தக விந்துக பரசிவத்தினிலை.

விந்துசாரன்—மகததேசாதிபதி, சந்திரகுப்தன் குமரன்.

விந்துமதி—சசிபிந்துவின் குமரன். மாந்தாவின் றேவி.

விந்துமாதவன்—அக்கினிவிந்தைக்காண்க.

விந்தை—விந்தியமலை, இதில் துற்கையாலயமுண்டு.

விபசித்—(உஉ)வது புத்தன்.

விபசித்து—கோசலதேசத்து மணிபிங்கலை நகரத்து வேதியன், மணிமுத்தாநதியில் ஸ்நானஞ்செய்த பலத்தால் விதர்க்கணனைச் சந்தித்து மணிமுத்தாநதியின் பெருமைகேட்டுச் சுனைக்கண் தேவமாதரைச் சந்தித்து அவர்களில் குபேரன் தங்கை மூக்கணியை இழந்து வருந்த அவளுக்கு மூக்கணி கொடுத்து அவளால் ஆபரணங்களைப்பெற்றுச் சிவதிருப்பணி செய்தவன்.

விபணன்—புரஞ்ஞயனுக்கு நண்பன்.

விபண்டன்—ஒருசிவடன், திருக்கருவூரில் சிவனடியவர் வேடந்தாங்கிச் சென்று திருவிழாவில் திருடஎண்ணிச் சனநெருக்கத் திறந்து முத்திபெற்றவன்.

விபாசம்—ஒருநதி, இது இமயத்துதித்த சதத்ருநதியிற்கலப்பது. வசிட்டாது புத்திரசோபத்தை நீக்கியது.

விபாசன்—இருடி புத்திரன்.

விபாண்டகர் — காசிபருவதியின் புத்திரர், கலைக்கோட்டு முனிவருக்குத் தந்தை. இவர் ஒருமுறை நீராடச்சென்று அவ்விடம்வந்த ஊர்வசியைக் கண்டு காமுற்றனர், அதனுல் வீரியம் நீரில்விழ அதனை அவர் வளர்த்த மான்குடித்தது. அந்த மானவயிற்றில் கலைக்கோட்டுமுனிவர் பிறந்தனர்.

விபாவசு—1. தம்பியால் ஆமையாகச் சபிக்கப்பட்டு அமிர்தத்தின் பொருட்டுச் சென்ற கருடனுல் பகுக்கப்பட்டவன்.

2. மூராசுரன் குமரன், கண்ணனுடன் பொருது மாய்ந்தவன்.

3. வசுக்களில் ஒருவன், தருமனுக்கு வசுவென்பவளிடம் உதித்தவன். இவன் பாரி உஷா.

விபாவரி— மந்தாரன் என்னும் வித்தியாதரன் குமரி, பிராணிகளின் பாஷைகளையறிபவள், சுவாரோசியை மணந்தாள்.

விபிந்து—இருக்குவேதத்திற் கூறப்பட்ட ஒரு அரசன்.

விபிலாசுவன்—(சூ.) திக்திருமான்.

விபீஷணர்—விசிரவஸு முனிவர்க்குக் கேகசியிடம் உதித்த குமார். பிரமனேயெண்ணித் தவம்புரிந்து தருமசிந்தை நீங்காதிருக்க வரம்பெற்றவர். இவர் பூர்வசன்மத்தில் புலத்தியர் புலத்தியரைக்காண்க. இராவணன் சீதாப்பிராட்டியைச் சிறை கொண்டதனால் இதுநியாயம் அன்றென உறுதிகூறி மறுத்தவர். தூதாகவந்த அநுமனை இராவணன் கொல்ல முயன்ற காலத்துத் தூதனைக் கொல்லலாகாதெனத் தருமநீதிகூறித் தடுத்து அவனை விட்டுத் தாமும் தம் மந்திரியரும் இராமமூர்த்தியிடம் அடைக்கலம் அடைந்து அவரால் இலங்காதிபதியென வரம்பெற்று வாநரரால் சுமக்கப்பெற்ற விமானத்தை வலம்வந்தவர். இராமமூர்த்தியால் கும்பகர்ணனிடம் ஏவப்பெற்றுச் சென்று இராமமூர்த்தியை அடைக்கலம் புகக்கூறி அவன் உறுதி கூறப்பெற்று மீண்டவர். பிரமாத்திரத்தால் மூர்ச்சையடைந்த இராம லக்குமணரைக்கண்டு விசனமடைந்து அநுமனைத் தேற்றிச் சாம்புவந்தரிடம்சென்று மருத்துமலைக்கு யோசித்தவர். மாயாசீதையைக் கண்டு விசனமடைந்த இராமமூர்த்தியைத் தேற்றினவர். இந்திரசித்தின் தேரினைக் கதையால் தொலைக்கியவர். மித்திராக்கனைக் கொன்றவர். இராமமூர்த்திக்கு இராவணன் உடலின் வதைத்தன்மைகூறி இறந்த இராவணன் பொருட்டு விசனமடைந்து சமக்கடன் செய்து முடித்தவர். இராமர் எவுதலால் இலக்குமணரால் பட்டமடைந்து சீதாபிராட்டியை அலங்கரித்து விமானத்தில் ஏற்றி இராமர்பால் விட்டவர். இராமமூர்த்தியுடன் அயோத்திசென்று இராமமூர்த்தியின் கட்டளையால் மீளுகையில் விஷ்ணுமூர்த்தியின் விக்ரகத்தையும் விமானத்தையும் பெற்றுத் திருவாங்கத்தில் பூசைமுடித்து எடுக்க வராமைகண்டு மனந்தளர்ந்து பெருமாள் கட்டளைப்படி வருடத்திற்கு ஒரு முறை தரிசித்து மீள்பவர்.

விபு—1. பப்புரு குமான்.

2. சத்யகேதுக்குக் குமரன்.

3. யஜ்ஞமூர்த்திக்குத் தக்ஷிணையிடம் உதித்தகுமரன்.

4. பிரஸ்தாவன் குமரன், தாய் விகுச்சை, தேவி பராகி, குமரன் பிருதுஷேணன்.

5. பகனுக்குச் சித்தியிடம் உதித்தகுமரன்.

6. ஐந்தாமன்வந்தரத்து இந்திரன்.

விபுதன்—ஒரு சிவனடியவர், இவர் பொருட்டுச் சிவமூர்த்தி படிக்காசு அளித்துப் பரிசளிக்கினர்.

விபுலை—1. ஒரு அசுரகன்னிகை. இவள்மாகதருஷியை மயக்கி ஒரு குமரனைப்பெற எண்ணிப் பலநாள் காத்திருந்தனள். ஒருநாள் இருடி யோகநீங்கிக் கண்விழிக்கையில் தமக்கு எதிரில் இரண்டுயானைகள் புணரக்கண்டு தாமும் அவ்வகையிருக்க எண்ணங்கொண்டனர். இதனைக் குறிப்பாலுணர்ந்த விபுதை தான் கன்னியென அறிவித்து அவரை இசைவித்து அவருடன்கூடிக் கயமுகாசுரனைப் பெற்றனள். கயமுகாசுரனைக் காண்க.

2. அக்னிதேவன் குமரி. சிங்கமுகாசுரன் தேவி

3. குமரிக்குத் தாய்.

விபுத்திரர்—பத்தாமன்வந்தரத்துத் தேவர்.

விபுநது—துவாரகைக்குக் காவலாளி, அருச்சுனனைச் சுபத்திரையின் நிமித்தம் துரத்திப் பங்கம் அடைந்தவன்.

விபுலம்—கிரிவிரசத்திற்கு அணுவுள்ள மலை.

விபுலன்—1. தேவசன்மன்மாணுக்கன். தன் குருபத்தினியை மோகித்த இந்திரனை (உரிசை) குருபத்தினியிடம் தவவிமையால் மறைத்து கொல்லவந்து இந்திரன் பணியமன்னித்தவன். குருபத்தினியின் தேகத்திற் கலந்திருந்த குற்றத்தைக் குருவுக்கு அறிவித்து மன்னிப்பு அடைந்தவன். குருபத்தினிக்குத் தேவஉலகத்திருந்து பூமாலை கொண்டுவந்து அளித்தவன்.

2. ஒரு வேதியச்சிறோட்டன். இவன் திவ்யமணமுற்ற மலரொன்றைப் பெற்று அதனைச் சிவமூர்த்திக்கு அருச்சிக்கவான வழியாகத் திருக்கைலைக்குச் செல்லுகையில் யமனுக்கு மந்திரியாகிய காலன் இவன் பிராணனுக்கு இறுதிகாண அதனையறிந்த சிவமூர்த்தி காலனைச் சூலத்தாற்குத்திச் சுழற்றினர். காலன் பலகாள் வருந்தி வேண்டச் சிவமூர்த்தி அவனை விட்டனர். இவன் உயிர்த்தப்பினன்.

3. ஒரு இருடி, தருமபக்ஷிகளின்பாட்டன்.

4. வசுதேவருக்கு ரோகணியிடம் பிறந்த குமரன்.

5. ஒரு இருடி, சுகுருசர், தும்புருவர், என்பவர்களின் தந்தை.

விபூதன்—சௌமியனைக்காண்க.

விபூதி—1. சிவசூர்யபீடத்தமருஞ் சத்தி.

2- அக்னி, சிவஸ்வரூபம், சந்திரன், சத்தியுரு, சந்திரன், அக்னியை நீங்கான். இவ்விரண்டும் இயைந்தது அமுதம். உலகம் அக்னியால் தூய்மையடைந்து சுத்தமடையும். உலகத்தவரும் இவ்வகை அக்னியில் அவிபெய்து அதனால் தோன்றிய நீற்றை அணிவர் (இலிங்கபுராணம்.) சிவமூர்த்தியின் திருமேனியின் அக்னியில் பூத்தது. ஆதலால் இதற்கு இப்பெயர்வந்தது. சர்வசங்காரகாலத்துச் சிவமூர்த்தி தம்முதேகத்தில் தூளனமாகக்கொண்டதாதலால் இதனை உலகர் அணிவர். இது கற்பம், அநுகற்பம், உபகற்பம், என மூவகைப்படும். இவற்றுள் கற்பமே உயர்ந்தது. அக்கற்பமில்லாத காலத்துப் பின்னிரண்டும் உபயோகிக்கலாம். அவற்றுள் கற்பமாவது, நோயற்ற கபிலநிறங்கொண்ட பசுவின் சாணத்தைத் தாமரையிலை முதலியவற்றில் மந்தரபூர்வமாக மண்முதலிய தூசு ஒழித்து எடுத்துப் பிண்டமாகச்செய்து சுத்தஇடத்தில் உலர்த்தி மந்திரத்துடன் சிவாக்னியில் பஸ்மம் செய்தணிவது. அநுகற்பமாவது, காட்டிலும் ஆற்றோரங்களிலும் உணர்ந்திருக்கிற பசுவின் சாணத்தைக் கல் முதலிய நீக்கிச் சிவாக்னியில் மந்திரபூர்வகமாகப் பஸ்மஞ்செய்வது. உபகற்பமாவது பஸ்மத்தை வஸ்திரத்தால் வடிகட்டிக் கோமூத்திரத்தால் நனைத்துப் பிண்டமாக்கி மறுபடி அக்னியால் தகிப்பது. இவ்வகை விபூதிகளில் ,வெண்மையுடன் இருக்கும் விபூதியே அஷ்ட ஐசுவரியங்களையும் தரும். நீலநிறங்கொண்டது, பிணியையுண்டாக்கும், ஆயுளைப் போக்கும். பொன்னிற விபூதி தரித்திரத்தைக் கொடுக்கும் என்பர். இவைகளை ஒழித்த விபூதியைப் சுட்டுவிரல், நடுவிரல், ஆழிவிரலினல் மூன்று வரைபடஇடல் வேண்டும். அவ்வகையிடுதல் பசுக்களின் ஆணவாதி மும்மலங்களைப் போக்குதற்கு அறிகுறியெனவும், சிவமூர்த்தி திரிபுரம், காமதகனம், சர்வசம்மாரம், ஆகிய முத்தழல் செய்தனர் என அறிவித்தற்கெனவும், கூறுவர். இந்த நிர்மலமான விபூதியின் தோற்றம் சதாசிவமூர்த்தியின் ஐந்துமுகத்திலும் ஐந்துபூதம் உண்டாய் இவைகளில் நிவர்த்தியாதிகலைகள் உண்டாய் நிவர்த்தியிற் கபிலவர்ணத்தையும், பிரதிஷ்டையில் கிருஷ்ணவர்ண பத்திரையும்,வித்தையில் இரத்தவர்ணசுரபியும், சாந்தியிற்சுவேதவர்ண சுஜீலையும், சாந்தியதீதையில் சித்ரவர்ணசமனையும் உண்டாயின. இவற்றின் சாதிகளான பசுக்களின் கோமயத்தால் கற்ப அநுகற்ப முறைப்படி விபூதிசெய்து சிவதீக்ஷை பெற்றவர்கள் அணிவர். இவற்றின் பெருமைகளை ஜாபாலோபநிஷத்து, காலாக்னி ருத்ரோபநிஷத்து, சிவதாரச்வத ரோபநிஷத்து, அதர்வ சிரோபநிஷத்து, கைவல்யோபநிஷத்து முதலியவற்றிலும், சிமிருதியாதிகளிலும், மகாஸ்காந்தாதிபுராணங்களிலும்ஆகமங்களிலும பரக்கக்காண்க. ஸ்ரீ மகுடாமத்திற் கூறியவிதம் **விபூதிக்கு** உரிய தேவதையின் திருவுருவமாறு, மூன்று நேத்திரங்களையுடையவரும், மூன்று சிரங்களையுடையவரும், ரௌத்ரத்ரிஹஸ்தம்உடையவரும். மூன்று பாதங்களையுடையவரும், அக்னிநேத்திரங்களை யுடையவரும், விபூதியால் சண்ணித்த திருமேனியையுடையவரும், தாண்டவாடம்பரமுடையவரும், பயங்கரமானவரும், செந்நிறத்தமலர்களை அணிந்தவரும், காப்புக் கடவுளானவரும், மந்திரநாயகரும், ஆகிய நீற்றுக்கடவுளைச் சார்ந்தியின் பொருட்டுத் தியானிக்கிறேன். என்பதாம். மேற்கூறிய விபூதியினை உத்தமதிக்குக்களாகிய வடக்குக் கிழக்கு முதலிய திசைகளை நோக்கினவராய்ச் சிவமூர்த்தியையெண்ணி மௌனமாகவிருந்து அண்ணுந்தபடிபரமாணுவைப்போன்ற அளவும் பூமியில்விழாதுதீக்ஷாவான்கள் ஜலத்துடனும், ஸ்திரீகளும் சந்நியாசிகளும் சலமின்றி உத்தூளனமுஞ் செய்க. இத்திருநீறு பவித்திரத்தினையும் சுயியினையும் வியாதிநாசத்தினையும், மோக்ஷத்தினையும், கங்காதீர்த்தத்தையொத்த பரிசுத்தத்தினையும், சகலவிஷத்தினைப் போக்குதலையும், க்ரோதநாசத்தினையும், நல்லசாந்தத்தினையும், மற்றும் ராக்ஷஸ பைசாசாதிதீமை யரத்தினையும், உலகவசீகரத்தினையும், முற்றும் அநந்தகுணங்களையும் தரும். இவ்விபூதியினைப் பொன், வெள்ளி, சுத்தமட்பாண்டம் முதலியவற்றில் எழுந்தருளச்செய்து பரிமளமலர்களால் மணமூட்டி இடுக. இதனை அணியாததால் வருந்தீங்கினைப் புராணங்களால் உணர்க.

விபோதன்—தருமபக்ஷியைக்காண்க.

விப்ரசித்தி—1. தனுவிற்குக் காசிபரால் பிறந்தகுமான். தேவி சிம்மிகி, இவன் குமரர் வாதாபி, வில்வலன், ராகு, கேது, நமுசி, நாகன், சுவர்ப்பானன், புலோமன், வக்ரயோதி. இரண்யகசிபிற்கு மருமகன்.

2. பலியின் மந்திரி.

3. திதிபுத்திரனுகிய அசுரன். சத்தி யால் இவனும் இவன் குமாரரும் கொல் லப்பட்டனர்.

விப்பிரசித்து—திட்டத்துய்மன் குமரன்.

விப்பிராதரிசி—துரியோதனன் தம்பி.

விப்பிரதீகன்—சதாநீகனுக்குச் சேநாநாய கன்.

விப்பிரநாராயணர்— தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வாருக்கு ஒருபெயர். இவர் தாய் தேவதேவி இவள் சூர்ப்பநகையை ம்சம். கிருஷ்ணவதாரத்தில் குப்ஜையாயிருந்து பிறகு தேவதேவியானவள்.

விப்பிரவாது— இந்திரத்துய்மன் என்னும் பாண்டியனுக்குக் குமரன்.

விப்பிரன்—1. ஓர் சிற்பி.

2. இரண்யரோமன் அல்லது இரண்ய ரேதஸுக்குக் குமரன்.

3. துருவனுக்குப்பேரன். சிஷ்டியின் குமரன்.

விப்பிராசுன் — சுகுருதி குமரன். இவன் குமரன் அணுகன் கௌசிகனைக்காண்க.

விப்பிராதுன்—புருசுண்டியைக்காண்க.

விப்பிலகன்—சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

விமரிசன்—இவன் வேடராசனுய்க் குமுத வதி என்பவளை மணந்து மற்றவிரதங் கள் அனைத்தும் ஒழித்துச் சிவராத்திரி விரதம் ஒன்றுமே அநுட்டித்து வருகை யில் இவன் மனைவி நீ யிவ்விரதமொன் றையே யனுட்டிப்பதற்குக் காரணம் என்னை என்றனள். வேடராசன் நான் முக்காலமும் உணர்வேன் உன் பொருட் டுக் கூறுகிறேன் கேள். நான் பூர்வத்தில் ஒரு நாயாய்ப்பிறந்து பம்பைநகரத்துச் சிவாலயத்துப் பலிபீடத்தில்இருந்த அன் னத்தைக் கவரச்சென்றனன். அங்குள்ள வர்கள் அக்காலையில் என்னைத்துரத்த நான் பயந்தோடிக் கோயிலை வலமாகவரு கையில் ஒருவன் அம்பெறியச் சிவாலயத் தில் செய்த தீபாராதனையையும், சிவமூர் த்தியையுங்கண்டு உயிர்நீங்கினேன். அன் று சிவராத்திரி ஆகையாலும், சிவதரிச னஞ் செய்தபடியாலும் வேடர் அரசாய்ப் பிறந்தனன் என்றனன். மனைவி இத னைக்கேட்டு ஆயின் நான்யார் என்றனன். வேடராசன் நீ பூர்வத்தில் ஒருபுரு இரை கொண்டு திரும்புகையில் ஒருபருந்தால் துரப்புண்டு ஓடி மல்லிகார்ச்சுன சிகரத் தை வலம்வந்து துஜஸ்தம்பத்தில்இருந்து அப்பருந்துஉன்னைக்கொல்லச் சந்நிதிக்கு எரிதில் விழுந்தாய் அன்று சிவராத்திரி. ஆகையால் உயிர்விட்டு நீ என் மனைவி ஆயினை. இவ்வகை நாம் இருவரும் ஆறு பிறவி எடுத்து ஏழாம்பிறவியில் மதுரை க்கு அரசனும் அரசியுமாகி முத்தியடை வோம் என்றனன்.

விமலசுவாமி—சைந பதின்மூன்று வது தீர்த்தங்கரர். இவர் காம்பிலிநாட்டில் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் கிருதவர்மாவிற்கு செயசியாமையிடம் மாசிமாசம் சுக்கில பக்ஷம் சதுர்த்தி உத்திரட்டாதியில் பிறந் தவர். இவர் உன்னதம் (சு0)வில் சுவ ர்ணவர்ணம் ஆயுஷ்யம் (சு0) வக்ஷுவரு ஷம், இவர் காலத்துக் கணதரர் மேருமந் தரர் முதலானேர் ஐம்பத்தைவர். இவர் காலத்து அரசர். தருமபலதேவர், சுயம்பு வாஸுதேவர். மதுபிரிதுவாஸுதேவர். இவர்காலத்து வைஷ்ணவமதம் உண்டா யிற்று என்பர் இச்சமயத்தவர்.

விமலம்—சிவசூர்யபீடம்.

விமலன்—1. சிந்துதேசாதிபதி, கோபிகை களைக் காண்க.

2. கத்ரு குமரன், நாகன்.

3. சுத்தியமன் குமரன்.

4. சிவகிங்கரன். வெள்ளைச் சிங்க உருக்கொண்டு அநந்ததேவரிடம் இருப் பவன்.

5. ஒரு சூரியன்.

விமலா—நவசத்திகளில் ஒருத்தி.

விமலாதித்தன்—விமலன்என்னும் சூரியன் பூசித்துத் தம்குலத்தில் குட்டநோய் வரா திருக்க வரம்பெற்றவன் ஆதலால் விம லாதித்தன் என்றுபெயர். (காசிகண்டம்.)

விமலை — 1. சிவசூர்யபீடத்து அமருஞ் சத்தி.

2. அயோத்திக்கு ஒருபெயர்.

3. சிவசத்தியின் அம்சம். அல்லமரை மயக்கவந்த மாயை பொருட்டுப் பூமியில் வந்தவள்.

விழடர்—பிரமன் சபையில் உள்ள தேவர்.

விழர்த்தாரிஷபன்—திதிபுத்திரனுகிய ஒரு அசுரன்.

விம்சதி—திருதராட்டிரன் குமரன்.

விம்பசாரகதை—இது ஒரு தமிழ் பௌத்த நூல், கௌதமபுத்தருடைய மாணுக்கரில் ஒருவனும், இராஜகிருக நகரத்தரசனுமா கிய பிம்பஸாரனுடைய சரித்திரத்தைக் கூறுவதாம். இதன் நூலாசிரியர் வரலாறு முதலிய தெரியவில்லை.

வியதிபாதம்—சந்திரன் பிரகஸ்பதியின் தேவியாகிய தாரையைக் கிரகிக்க மித்ர னுகிய சூரியன் அவ்வாறு செய்தல் அடா தது தாரையை விடுக எனக்கூறச் சந்தி ரன் சூரியனைக் குரோதபார்வையுடன் பார்க்கச், சூர்யனும் சந்திரனைக் கோபத்

துடன் நோக்கினன். இவ்விருவர் கோபமும் ஒன்றுய்க் கலக்க அக்கோபத்தீயினின்று ஒரு கோரபுருஷன், பிங்கள நிறங்கொண்ட கண்களே யுடையனும், நீண்ட உதடுகளேயும் பெரும் பற்களே யுடையனும் எறிட்ட புருவமுடையனும் பிங்களநிறங்கொண்ட மீசையும் ரோமமும் உடையனும், பிளவுபட்ட நீண்ட நாவையுடையனும், அதிபசியுடையனுய்ப் பூமிமுழுதும் உண்ணும் விருப்புடையனுய்ப் பிறக்க இவனே அவர்கள் நோக்கி உனக்கு வியதிபாத நாமமுண்டாகுக, நீ சர்வயோகங்களினும் பதியாகுக. உன் யோகத்தில் எவரும் சுபகார்யம் செய்யாதிருக்க என வரம்தந்தனர்.

வியந்தசேனை—ஒரு வித்யாதர அரம்பை.

வியலூர்—செங்குட்டுவனுல் வெல்லப்பட்ட ஊர்.

வியன்—மித்திரவருமன் குமரன். இவன் தரணியை மணந்து ஒரு யாகஞ்செய்ய நிலத்தை உழுதனன். உழுதகாலையில் உழுபடையில் பெண்குழந்தை ஒன்று தோன்றிற்று. அப்பெண்குழந்தையைத் தன் மனைவியிடம் கொடுத்து வளர்க்கையில் ஒரு குமரன் பிறந்தனன். அக்குமரனுக்கு வசுதாசன் எனப்பெயர் இட்டும், பெண்ணிற்குப் பதுமினி எனப்பெயர் இட்டும் வளர்க்கையில் பதுமினி ஒரு நாள் பூஞ்சோலைக்குத் தனது தோழியருடன் சென்றனள். அச்சோலைக்குள் விளையாடிக்கொண்டு இருக்கையில்அங்கு எழுந்தருளிய வராகமூர்த்தி இவளைக் கண்டு மயல்கொண்டு வருளமாலிகை யென்னுந் தோழியைத் தூதுவிட்டு இவளே மணந்தனர். இவளே அலர்மேன்மங்கை. (திருவேங்கடபுராணம்.)

வியாக்கிரதுண்டன்—ஒரு பாரதவீரன்.

வியாக்கிரபதன்—ஒரு வேதியன் ஒழுக்கம் விட்டுக் காமத்தால் பிடியுண்டு ஒருகாட்டில் திருடுகையில் அரசன் தொடர்ந்து வர மறைந்தனன். அவ்விடம் தன்னைத் தொடர்ந்தவனைப் புலி விழுங்கக்கண்டு அச்சம்நீங்கி வியாக்கிரமாகிய புலிபால் விழுந்தவன்பாதத்தைப்பற்றிச் சென்றதால் வியாக்கிரபதநாமத்துடன் இறந்து அப்பெயர் பூனைத்தால் நரகம் நீங்கிச் சிவபதம் அடைந்தனன்.

வியாக்கிரபாதமுனிவர் — மத்தியந்தனமுனிவர் புத்திரர். இவர் சிவபூசை கடைப்பிடித்துச் சிவபிரான் பிரத்தியக்ஷமாகத் தரிசித்துச் சிவமூர்த்தியிடம் சிவபூசைக்குப் பழுதில்லா மலரெடுக்க நகங்களிற் கண்களும் மரம் வழுக்காமல் ஏறப் புலிக்காலும் கையும்பெற்று வசிட்டருடன் பிறந்தவளே மணந்து உபமன்னியமுனிவரைப் பெற்றுத் தம் ஆச்சிரமத்து இருந்தனர். இவர் குமாரராகிய உபமன்னியர் வசிட்டரிடம் காமதேனுவின் பால்உண்ட ருசியால்அழ முனிவர் குழந்தையைச் சிவமூர்த்தியின் சந்நிதானத்து இட்டுக் குறை கூறினர். சிவமூர்த்தி குழந்தைக்குத் திருப்பாற்கடலே உண்பித்தனர். இவர் சிதம்பரத்தலத்து நடனதரிசனஞ் செய்ய வேண்டிச் சிவபூசை செய்திருக்கையில் அவ்விடம், பதஞ்சலி முனிவரைக்கண்டு மருவி அவருடன் நடனதரிசனங்கண்டு ஆனந்தம் அடைந்தவர். இதற்கு முன் பிறப்புக் கௌதமர் என்பது (திருச்செந்தூர்ப்புராணம்.) (கோயிற் - பு.)

வியாக்கிரசருமர்—ஒரு ருஷி.

வியாக்கிரமாசுரன்—கீலிவநத்தில் இருந்து முனிவரை வருத்தி விஷ்ணுமூர்த்தியால் இறந்த அசுரன்.

வியாக்கிரமுகன்—சூரபதுமனுக்குச் சேநாதிபதி. மாயைக்கும் காசிபருக்கும் பிறந்தவன். (கந்தபுராணம்).

வியாக்கிரராதன்—அரிபுரத்து அரசன்.

வியாக்கிரன்—1. சண்முகசேநாவீரன்.

2. வீரபத்திரரால் கொலையுண்டவன்.

வியாசர்—1. பராசருக்குச் சத்தியவதியிடம் பிறந்த குமரர். சத்தியவதி பரிமளகந்தி என்பர்.

2. வேதத்தை வகுத்தனுல் இப்பெயர் பெற்றவர்.

3. புராணங்களே அருளிச்செய்தவர்.

4. பாரதம் எழுத விநாயகரைவேண்டி அவர் எழுதப் பாரதங்கூறினவர்.

5. பிரமசூத்திரங் கூறியவர்.

6. தாயின் கட்டளைப்படி காசிராசன் பெண்களேயும், அவர்களின் தோழியையும் கூடித் திருதராட்டிரன் பாண்டு விதுரன் இவர்களைப் பெற்றவர். பாண்டவர்கள் வநத்தில் வசிக்கையில் ஆங்காங்குத் தோன்றித் தருமங்கூறினவர்.

7. நாரதர் சுகரைக்கண்டு ஞானோபதேசஞ்செய்து நீங்கியகாலத்துக் குமரர் தம்மைவிட்டு நீங்கிச் செல்லுகையில் அவரைப் பின்தொடர்ந்து, சுகசுக என அழைக்கையில் மலைமுதலியன ஏன் என்றன. அவ்வழியில் ஒரு தடாகத்தில் நீர் விளையாடிக்கொண்டிருந்த தேவஸ்திரீகள் சுகரைக்கண்டு நீரில் இருந்து எழுந்திராமல் வியாசரைக்கண்டபோது நாணி

உடை உடுக்கக்கண்டு அப்பெண்களால் சுகர் தன்மையைக்கண்டு மீண்டவர்.

8. ஒருமுறை தனதுதேகத்தைக் காக்க இவரைக்கண்டு ஓட்டமெடுத்த புழுவின் வரலாறு அறிந்து அப்புழு பல பிறவியெடுத்துக் கடைசியில் அவ்வியேயஞ்ப் பிறக்க அருள்செய்தவர்.

9. பாரதத்தில் அபிமன்னன் இறந்ததைப்பற்றி விசனமுற்ற தருமரைத் தேற்றியவர்.

10. இவருக்குக் கிருதாசியின் வழியாய்ச் சுகர் பிறந்தனர்; சுகரைக்காண்க.

11. தருமரைப் பாரதயுத்தத்தில் வந்த பாபம் தொலைய அச்வமேதஞ்செய்ய ஏவினவர். திருதராட்டிரன் பாண்டவரைநீங்கித் தவமேற்கொண்டு தவஞ்செய்கையில் அவ்விடம்வந்து அவனைத்தேற்றி இறந்தமைத்தரைத் திருதராட்டிரனுக்கும் அவ்விடம் திருதராட்டிரனைக் காணவந்திருந்த பாண்டவர்க்கு கர்ணன், அபிமன், அரவான், முதலியவர்களைச் சுவர்க்கத்தில் இருந்து அழைத்துக் காட்டியவர். அவர்களின் பத்தினியரைக் கங்கையில் வீழ்ந்து சுவர்க்கம் அடையக் கற்பித்தவர்.

12. மைபிசாரண்யமுனிவரிடம் கேசவன் பரமென்றுகூற அவர் காசிகேஷத்திரமடைந்து கூறுக என அவ்வகை கூறிக் கையும் நாவும் எழாது விஷ்ணு மூர்த்தியால் சிவமூர்த்தி பரமபதி எனக் கூறக் கேட்டுச் சிவத்துதிசெய்து கையு நாவும் பெற்றவர்.

13. இவர் காசியில் மாணிக்கருடன் பிகைபேற்கப் பிகை பெறாததுகண்டு ஓட்டை எறிந்து காசியைச் சபிக்க எண்ணுகையில் அன்னபூரணி அன்னமளிக்க உண்டனர். (காசிகண்டம்).

14 இந்த வியாசர் வைவச்சுதமன்வந்தரத்தில் இருபத்தெட்டாவது துவாபரயுகத்தில் இருந்தவர். இவ்வகை அந்தமன்வந்தரத்தில் இருபத்தெட்டு வியாசர்கள் இருந்தனர் என்று புராணங்கள் கூறும். இவர் வேதங்கள் நான்கையும் சுமந்துவிற்கும், சைமினிக்கும், பைலருக்கும், சுகருக்கும், வைசம்பாயனருக்கும், உபதேசித்தனர். இவர்க்கு த்வீபத்தில் பிறந்தபடியால் த்வைபாயனர் என்றபெயர். வியாசர்களின்பெயர்கூறுகிறேன். வைவச்சுதமன்வந்தரத்தில் அதாவது முதல் துவாபரயுகத்தில் சுவாயம்புமனு வியாசர், இரண்டாவது துவாபரயுகத்தில் பிராசாபத்தியர், மூன்றுவது துவாபரயுகத்தில் உசன் வியாசர், நான்காவது துவாபரயுகத்தில் அந்தணன் வியாசர், ஐந்தாவது துவாபரயுகத்தில் சூர்யன் வியாசர், ஆறுவது து-ல், வசிட்டன் வி-ர், ஏழாவது து-ல், இந்திரன் வி-ர், எட்டாவது து-ல், வசிட்டன் வி-ர், ஒன்பதாவது து-ல், அச்சுதன் வி-ர், பத்தாவது து-ல், திரிதாமன் வி-ர், பதிஞென்றுவது து-ல், இடபன் வி-ர், பன்னிரண்டாவது து-ல், சுததேசன் வி-ர், பதின்மூன்றுவது து-ல், தருமன் வி-ர், பதிஞன்காவது து-ல், தரக்கு வி-ர், பதினைந்தாவது து-ல், திரியாருணி வி-ர், பதிஞறுவது து-ல், தனஞ்சயன் வி-ர், பதினேழாவது து-ல், கேமகன் வி-ர், பதினெட்டாவது து-ல், ருதுஞ்சயன் வி-ர், பத்தொன்பதாவது து-ல், பரத்துவாசன் வி-ர், இருபதாவது து-ல், கௌதமன் வி-ர், இருபத்தொன்றுவது து-ல், வாச்சுவான் வி-ர், இருபத்திரண்டாவது து-ல், சூக்ஷ்மாயன் வி-ர், இருபத்துமூன்றுவது து-ல், திரணவிந்து வி-ர், இருபத்துநான்காவது து-ல், வான்மீகி வி-ர், இருபத்தைந்தாவது து-ல், சத்தி வி-ர், இருபத்தாறுவது து-ல், பராசரன் வி-ர், இருபத்தேழாவது து-ல், சாதுகன்னன் வி-ர், இருபத்தெட்டாவது து-ல், வியாதர் வி-ர், இருபத்தெட்டுக் கலியுகத்திலும் வியாசர்களைக் கூறுகிறேன். முதலாவது கலியுகத்தில், சுரதன் வியாசர், உ-வது க-ல், தமனன் வி-ர், ங-வது க-ல், சுகோத்திரன் வி-ர், ச-வது க-ல், கங்கணன் வி-ர், ஞ-வது க-ல், உலோகாகி வி-ர், சு-வது க-ல், யோகி வி-ர், எ-வது க-ல், இந்திரன் வி-ர், அ-வது க-ல், சைகிடவ்யன் வி-ர், கூ-வது க-ல், திதிவாகன் வி-ர், க0-வது க-ல், விடபன் வி-ர், கக-வது க-ல், பிருகு வி-ர், கஉ-வது க-ல், உக்கிரபதன் வி-ர், கங-வது க-ல், அத்திரி வி-ர், கச-வது க-ல், வாலி வி-ர். கஞ-வது க-ல். கோதமன் வி-ர். கசூ-வது க-ல். கிரீடன் வி-ர், க்ஷ-வது க-ல், கோகன்னன் வி-ர், கஅ-வது க-ல், காவாசான் வி-ர் கசூ-வது க-ல், சிகண்டி வி-ர், உ0-வது க-ல், சடாமலியன் வி-ர், உக-வது க-ல், அட்டகாசன் வி-ர், உஉ-வது க-ல், தாருகன் வி-ர், உங-வது க-ல், இலாங்கலி வி-ர், உச-வது க-ல், சுவேதன் வி-ர், உஞ-வது க-ல், சுவி வி-ர், உசு-வது

க - ல், திண்டாமுண்டி வி - ர், உ ஏவது க - ல், சயிட்டுணு வி - ர், உ அவது க-ல், சோமதன்மன் வி - ர், இவர்கள் வியாசர் களாய் இருந்து வேதம் முதலியவைகளை வெளியிடுவர். இவர்கள் ஒவ்வொருவருக் கும் நால்வர் மாணாக்கரும் இருப்பர். இவர் சிரஞ்சீவிகளில் ஒருவர்.

வியாசன்—1. ஒருவேடன் சிவபூசையால் மகப்பேறும் மலரடியும் பெற்றவன்.

2. அளவுநூலாசரியரில் ஒருவன்.

வியாசநதி—ஒரு தீர்த்தம்.

வியாசபட்டர்—முதலில் மார்த்தவராய் இருந்து அப்பய்யதீக்ஷித சுவாமிகளால் சைவரான வேதியர்.

வியாதம்—ஒரு தீர்த்தம்.

வியாதி—நகுஷன் குமரன்.

வியாபினி—அமனஸ்கசத்தி.

வியாழன்—1. தேவகுரு பிரகஸ்பதியைக் காண்க.

2. ஒரு இருடி. இவர் சுகன் எனும் வேளாளன் குமரர்கள் பன்னிருவர் தம் மைத் தவநிலையில் இருந்து கெடுக்கஎண் ணிக் கல் மண் முதலியவற்றால் துன்பப் படுத்தியதால் அவர்களைப் பன்றிகளாகச் சபித்தவர்.

3 சுக்ரன் தவத்திற்குச்சென்று மீண்டு எவர் கண்ணிற்கும் புலப்படாமல் பத்து வருஷம் சயந்தியுடன் ரமித்திருக்கை யில் தேவகுருவாகிய வியாழன் சுக்ரனைப் போல் உருக்கொண்டு அவர்களுக்குப் பாஷண்டமதம் போதிக்கையில் சுக்ரன் வந்துதான் குருவென்று கூற மீண்டு மிவர் நான்தான் சுக்ரனென்று அசுரர்க ளுக்கு நம்பிக்கையுண்டாம் வகைசெய்ய சுக்ரன்தான் அசுரர்களுக்குத் தான் தான் சுக்ரனென்று எவ்வளவு கூறியும் கேளாததினால் அசுரர்களை நீங்கள் தேவ ர்களால் அபசெயமடைக எனக் கூறிய சரபத்தைக்கேட்டு வந்தகாரியம் முடிந்த தென்று மறைந்து தெய்வஉலகஞ் சென் றவர். (தே - பா.)

வியாழமாலையகவல்—இடைச்சங்கம் மரு வியநூல்.

வியுஷிதாச்வன்—இவன் பூருவம்சத்தரசன், இவன் மகாயாகங்களைச் செய்து தர்மமா கச் செங்கோல் நடாத்தி யுலகத்தைக்காத் துவந்தான். இவன் கக்ஷிவானுடைய புத் ரியாகிய பத்ரையென்பவளை மணந்த னன். இவன் சிலநாள் புத்ரரில்லாமலிரு ந்து க்ஷய ரோகபீடிதனாய் இறந்து போக மனைவி யிவன் தேகத்தை விடாம லுடன் கட்டையேறத் துக்கமுறுகை யில் அசரீரவாக்கு ஒன்று ஓ பத்திரையே விசனப்படவேண்டாம் எழுந்திரு, உன க்கு ஒருவரம் கொடுப்பேன். நீ ருதுஸ் நானஞ் செய்தபின் உன்படுக்கையில் சதுர்த்தசி, அஷ்டமிதினங்களில் என்னு டன் சயனஞ்செய்வாய் என்றது. இதைக் கேட்ட அக்கற்பினி அவ்வாறுசெய்ய இறந்த தன்கணவனால் அந்தப்பத்திரை சால்வதேசத்தரசர் மூவரையும், மத்ரதே சத்தரசர் நால்வரையும் புத்ராகப் பெற் றாள்.

வியுஷ்டி—1. தோஷாவிற்குப் புட்சிபார னால் பிறந்த குமரன். தேவி புஷ்கரணி குமரன் சர்வதேசஸ்

2. விபாவஸுவென்னும் வஸுவிற்கு உஷாவிடத்து உதித்த குமரன்.

வியூகம்—என்பது அணிவகுப்பு அவ்வியூ கம், உரம், இரண்டுஇரக்கைகள், மத்தி யம், பிரதிக்கிரகம், பிரிட்டம், கோடி, எனும் எழுவகை யுறுப்பினதாய்த் தண் டம், மண்டலம், அசங்கதம், போகம், எனும் நால்வகைத் தாகித்தம் முன் மாறு கொண்ட பகையரசர்போர்ப்படைகளைத் தாங்கி நிற்றற்பொருட்டுச் சேனைகளை நிறுத்துவது. அதுவிரியான் மூப்பதாம். அவை : பிறதரம், திருடகம், சியாவுத்தம், குட்சி, பிரதிட்டம், சுப்பிரதிட்டம், திசே யம், விசயம் சஞ்சயம், விசாலம், நிசயம், சூசி, தூணி, கன்னம், சமூமுகம், இராசி யம், சருவதோபத்திரம், துர்சயம், அர்த்த சந்திரம், உத்தானம், சிருங்காடம், கர்க் கடகம், சிருங்காரி, காகபாரி, கோதிகா, கோமூத்திரிகை, கிஞ்சகம், சஞ்சாரி, சக டம், பந்தம். இவற்றின் விரிவுகளைக் காமந்தகம் எனும் நூலிற் காண்க.

வியூடோரஸ்கன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

வியோமசன்—விக்னநாயகன்.

வியோமசுதன்—தசாருகன் குமரன். இவன் குமரன் பீமதேன்.

வியோமநுபர் — இச்சாசத்தியால் மூர்த்தி சாதாக்யத்து அசுத்த பஞ்சகிர்த்யஞ்செய் யும் சிவாம்சம்.

வியோமன்—1. பிரதிகர்த்தாவின் குமரன் தாய் ஸ்துதி.

2. தசாருகன் குமரன்.

3. வியோமசனுக்கு ஒருபெயர்.

4. கம்சன் சேனைபதி கண்ணனாலிறந் தவன்.

வியோமாசுரன்—1. மயாசுரன் குமரன். இவன் கம்சனால் ஏவப்பெற்றுக் கிரு ஷ்ணனிடத்து விளையாடுங் கோபாலரில் ஒருவனாய் விளையாடிக் கோபாலரைக்

குகையில் அடக்கக் கண்டு கண்ணன் கோபித்துக் கழுத்தை நெருக்கிக்கொல்ல மாய்ந்தவன்.

2. இவன் சிந்தாசுரன் ஏவலால் நச்சுமா மர வுருவாய் நிற்க விநாயகருடன் இருந்த சிறுவர் அதன்கீழ் உதிர்ந்த கனிகளை உண்டு இறந்தனர். இதனைக்கண்ட பால சந்திரமூர்த்தி அம்மரப்பொந்தில் தேன் கூடு இருக்கக்கண்டு குதித்தனர். அசுரன் உடனே விநாயகரை மூடிக்கொள்ள விநாயகர் மரத்தைப் பிளந்து கொன்று வெளிவந்தனர். (விநாயகபுராணம்.)

விரகன்—ஆரமன்வந்தரத்து இருடி.

விரகாங்கர்—ஒரு இராஜா, இருக்குவேதத்தில் கூறப்பட்டவர். இவர்க்கு ஐந்துபுத்தார்.

விரகாங்கன்—ஒரு அரசன். இவன் புத்திரர் ஐவரும் சிலவேதகீதங்களைச் செய்தனர்.

விரசன்—1. கத்ரு குமரன்.

2. வசிட்டருக்கு ஊர்சையிடம் உதித்த குமரன்.

3. துவட்டாவிற்கு விரோசனையிடம் உதித்த குமரன். தேவி விஷ்டாபதா. குமரர் சதசித் முதலிய நூற்றுவர். இவனுக்கு ஒரு குமரியும் உண்டு இவன் மகா கீர்த்திமான்.

4. சாதகர்ணியின் மாணாக்கன்.

விரசகன்—சாவர்ணி மநுப்புத்திரன்.

விரசகோத்ரன்—சகாதேவன் குமரன். இவனுக்கு விரசுகோத்ரன் எனவும்பெயர்.

விரசாநதி—இது வைகுண்டத்தில் உள்ள நதி. இது தேவியார் கைவிரலில் தோன்றி விஷ்ணுமூர்த்தி வேண்ட வைகுண்டத்தில் வைக்கப்பட்ட நதி. (ஸ்காந்தம்) இதில் மூழ்கினோர் விஷ்ணு சாரூபமடைவர்.

விரசார்—எட்டாமன்வந்தரத்துத் தேவர்கள்.

விரசினவா—குரோஷ்டு குமரன். எதுவிற்குப் பௌத்திரன். இவன் குமரன் அவிர்பூ.

விரசு—உலகத்தில் தர்மத்தைப் பரிபாலிக்க விஷ்ணு மூர்த்தி நினைப்பில் சிருட்டித்த ஒரு அரசன். இவன் குமரன் கருத்தமப் பிரசாபதி, இவன் தன் குமரனுக்குப் பட்டமளித்துத் தவமேற்கொண்டவன்.

விரசை—1. வைகுண்டத்தில் உள்ள நதி.

2. பூர்ணிமா என்பவர்க்குக் குமரி.

3. ஒரு அரக்கி, மகோற்கடர் என்னும் விநாயகமூர்த்தியைக் கொல்ல நராந்தகன் ஏவலால் வந்து அவரை விழுங்கினள். விநாயகர், இவள் வயிற்றில் இருந்தபடி நெற்றிக்கண்ணை விழித்தனர். அதனால் இவள் அத்தீப்பொருது ஆறு எரி முதலியவற்றின் நீரையுண்டு வெப்பந்தணியப் பெருது ஆகாயகங்கையை உண்ணமீதெழும்பினள். அதை அறிந்த விநாயகமூர்த்தி திருவடியால் உந்திப் பூமியில் தள்ள மாய்ந்தவள். விநாயகபுராணம்.

4. நகுஷன் தேவி, பித்ருக்களைக் காண்க.

விரதமகாத்மியம்—விரதங்களை யநுஷ்டிப்பவர், காலையிலெழுந்து தம் கடைமைகளை முடித்து மூன்றுஞும் உபவாசியாய் குரு, சுக்ரர், அஸ்தம், உதயம், மூடங்களாகிய காலங்களையும், மலமாஸங்களையும் சிங்க மகா அத்தமனங்களையும், விஷகண்ட முதலிய ஷட்கண்டங்களையும், தீயகாட்சங்களையும், தவிர்த்துக் குற்றமில்லாச் சுபத்தினமாகிய நாள்களில் விரதங்களைத் தொடங்கல் வேண்டும். சுமங்கலிகள் புருஷன் கட்டளையின்படி விரதங்களை யநுஷ்டித்தல் வேண்டும். அவ்வாறு அல்லாதநங்கை புருஷனை யிழக்கிறதெயன்றி நாகத்தையும் அடைகிறாள். விரதம் தொடங்கும் நாளுக்கு முதலுள்முழுகி ஒருபொழுதுண்டு மறுநாள் ஸ்நானஞ் செய்து தானதிகள்செய்து சங்கல்பஞ் செய்து ஜபம் பூசை முதலிய முடித்து வேதியரைப்பூசித்துத் தக்ஷிணை முதலிய யதாசக்தியளித்து நியமாகார முதலிய வள்ளவராய் மாம்சாதிகள், தாம்பூலம், அப்யங்கனம், ரஜஸ்வலையர், சண்டாளர், பாபிகளைத்தீண்டாது, பெண்போகம் நீத்தல்வேண்டும். விரதம் பங்கம் நேரிடின் மூன்றுநாள் ஆகாரமின்றியிருத்தல் வேண்டும். பிறகு பிராயச்சித்தம் செய்துகொண்டு மீண்டும் விரதம் தொடங்கல் வேண்டும். இவ்விரதம் (க-வது) யாசிதம் அதாவது இருபகல் உணவுகொண்டிருத்தல். (உ-வது) பாதக்கிரிச்சனம் நல்லுணவு கொண்டிருத்தல், (ங-வது) பன்னகிரிச்சனம். வில்வம் அரசு அத்தி. இவைகளின் தளிர்களில் ஒன்றை நீரில் தோய்த்து உண்டிருத்தல், (ச-வது) சௌமிய கிரிச்சனம். ஒரு பகல் பிண்ணுக்கு, பால், மோர், நீர், பொரிமா, இவற்றுள் ஒன்றை உண்டிருத்தல். (ஞ-வது) அதிகிரிச்சனம். மூன்றுநாள் ஒவ்வொரு பிடி அன்னம் உண்டும், அது இன்றியும் இருத்தல். (ஈ-வது) கிரிச்சனாதி கிரிச்சனம் இருபத்தொருநாள் பாலே உண்டிருத்தல்,

(எ-வது) பிரசாபத்தியகிரிச்சனம். மூன்றுநாள் காலை, மூன்றுநாள் இரவு, மூன்றுநாள் இடைவேளை, மூன்றுநாள் உணவின்மையுடன் இருத்தல், (அ-வது) பார்ககிரிச்சனம் - பன்னிரண்டுநாள் உணவின்றியிருத்தல், (கூ-வது) சாந்தபனகிரிச்சனம். க-நாள் கோசலம், க-நாள் கோமயம், க-நாள் பால், க-நாள் தருப்பைநீர், க-நாள் ஊண் இன்றி இருத்தல். (கO-வது) மகாசாந்தாபன கிரிச்சனம். மேற்சொன்னவைகளில் ஒவ்வொன்றை யேகொண்டிருத்தல். (கக-வது) சாந்திராயணம் சுக்லபக்ஷத்து ஆதியாய் ஒவ்வொரு பிடி அன்னம்குறைத்துக் கிருஷ்ணபக்ஷமுதல் ஒவ்வொரு பிடி அன்னம் உயர்த்தியுண்டு மூப்போதும் நீர்மடல், (கஉ-வது) வாலசாந்திராயணம். சாந்திராயணத்தின் இரவில் நான்கு பிடி அன்னம் உண்ணல்.

1. **விநாயகவிரதம்** — வைகாசிமாதத்துச் சுக்லபக்ஷத்து முதற்சுக்ரவாரந் தொடங்கிச் சுக்ரவாரந்தோறும் விநாயகமூர்த்தியையெண்ணி விரதமிருப்பது.

2. **விநாயகசஷ்டிவிரதம்**—இது கார்த்திகைமாதத்துக் கிருஷ்ணபக்ஷப் பிரதமைமுதல் மார்கழிமாதத்துச் சுக்லபக்ஷ சஷ்டியீறுகிய (உக) நாள்களும் விநாயகரையெண்ணி அநுட்டிக்கும் விரதமாம். இதில் (உக) இழைகளாலாகிய காப்பு நாணினைப் புருஷர் பெண்கள் முறையே வல இடக்கரங்களில் அணிந்து விரதசமாப்தியில் தக்ஷிணைகள்கொடுத்துப் போஜனஞ்செய்விக்கவேண்டும்.

3. **கல்யாணசுந்தரவிரதம்**—இது பங்குனிமாதத்து உத்திரநக்ஷத்திரத்து அநுஷ்டிப்பது சிவவிரதம்.

4. **சூலவிரதம்**—இது தைமாசத்தில் அமாவாசையில் சிவாஸ்திரமாகிய திரிசூலத்தைப் பொன்னால் அல்லது வெள்ளியினால்செய்து சிவமூர்த்திப் பிரதிமையில் சாத்தி ஆராதித்து விரதமிருப்பது.

5. **இடபவிரதம்**— வைகாசிமாதத்தில் சுக்லபக்ஷ அஷ்டமியில் இடபாரூடராகிய சிவமூர்த்தியையெண்ணி விரதமிருப்பது.

6. **தேவிவிரதம்** — **சுக்கிரவார விரதம்**—இது சித்திரைமாதத்துச் சுக்லபக்ஷத்துச் சுக்ரவாரம் முதல் பார்வதிபிராட்டியாரையெண்ணி விரதநோற்பது. இதில் சருக்கரை நிவேதனம். இது சுக்ரகரன் அநுட்டித்தினம்.

7. **ஐப்பசி உத்திராவிரதம்** — ஐப்பசிமாதத்து உத்தரநக்ஷத்திரத்தில் பார்வதிதேவியாரை யெண்ணி நோற்பது.

8. **நவராத்திரிவிரதம்** — திதிவிரதத்தில் கூறிஞேம் ஆண்டுக்காண்க.

9. **கந்த சுக்ரவாரவிரதம்** — ஐப்பசிமுதற் சுக்ரவாரந் தொடங்கிச் சுக்ரவாரந்தோறும் கந்தமூர்த்தியையெண்ணி அநுட்டிக்கும் விரதமாம்.

10. **கிருத்திகைவிரதம்** — இது கார்த்திகைமாதத்துக் கிர்த்திகை நக்ஷத்ரமுதல் கிருத்திகைதோறும் கந்தமூர்த்தியையெண்ணி அநுட்டிக்கும் விரதம். இதில் உபவாசம் உத்தமம்.

11. **கந்தசஷ்டிவிரதம்**—ஐப்பசிமாதம் சுக்லபக்ஷப்பிரதமைமுதல் சஷ்டியீறுகிய ஆறுநாளும் பலாதிகள் மிளகு முதலிய உண்டு விரதமிருப்பது உத்தமம். கூடாதவர் ஒருபோதுணவுகொண்டு ஷஷ்டியில் உபவாசமிருப்பது நலம்.

12. **வைரவவிரதம்**—**மங்கலவாரவிரதம்**—தைமாதத்து முதல் செவ்வாய்க்கிழமைமுதல் பிரதி செவ்வாய்க்கிழமையில் அநுட்டிக்கும் விரதம்.

13. **சித்திரைப் பரணிவிரதம்**—இது சித்திரைமாதம் பரணி நக்ஷத்திரத்தில் வைரவமூர்த்தியை யெண்ணி அநுட்டிப்பது.

14. **ஐப்பசிப் பரணிவிரதம்**— இது ஐப்பசிமாதம் பரணியில் வைரவக்கடவுளை யெண்ணி அநுட்டியது.

15. **வீரபத்திராவிரதம்**—இது செவ்வாய்க்கிழமைதோறும் வீரபத்திரக்கடவுளை யெண்ணிச் செய்யும் விரதமாம்.

16. **நக்ஷத்திரபுருஷவிரதம்**—சித்திரைமாதம் சோமவாரங்கூடிய மூலநக்ஷத்திரத்துப் பொன் மயமான லக்ஷ்மி நாராயணவிக்கிரகங்களை ஸ்தாபித்துப் பூஜாதானங்கள் செய்தவர்கள் இஷ்டசித்திகளை அடைந்து விஷ்ணுலோகம் அடைவர். இது நாரதனுக்கு ருத்திரர் சொன்னது.

17. **ஆதித்தியசயனவிரதம்**— அஸ்தநக்ஷத்திரங்கூடிய சப்தமியில் ஆயினும் ஆதிவாரம் அஸ்தநக்ஷத்திரங்கூடிய சங்கிரமணத்திலேனும் உமாமகேச்வர விக்ரகத்தைச் சூரியநாமங்களால் விதிப்படி பூசித்துத் தானஞ்செய்யின் தங்கள் பிதுர்க்களுடன் சிவலோகத்தை அடைவர். இதுவும் நாரதருக்கு ருத்திரர் சொன்னது.

18. **கிருஷ்ண அஷ்டமிவிரதம்**—மார்க்கசிரிஷமாதம் முதல் (கஉ) மாதத்தில்

(கஉ) கிருஷ்ணபக்ஷ அஷ்டமியில் சங்கரன் முதலியவர்களே விதிப்பிரகாரம் பூசித்துத் தாஞ்திகளைக் கொடுத்தால் முத்தியடைவர். இதுவும் நாரதருக்கு ருத்திரர் சொன்னது

19. ரோகணி சந்திரசேகரவிரதம்—சோமவாரமாயினும், மிருகசீரிஷ நக்ஷத்திரமாயினும் வந்த பூர்ணிமையில் சிவமூர்த்தியை விதிப்படி பூசித்து, விதிப்படி தாஞ்திகளைத்தரின் முத்தியடைவர். இதுவும் நாரதருக்கு ருத்திரர் சொன்னது.

20. சௌபாக்கியசயனவிரதம்—சித்திரைமாதம் சுத்ததிரிதியை பூர்வான்னத்தில் உமாமகேச்வர விக்ரகங்களுக்குத் திருக்கல்யாணம் செய்வித்து விதிப்படி பூஜாதானங்களைச் செய்யின் சிவலோகம் அடைவர். இது மச்சமூர்த்தி மதுவுக்குச் சொன்னது.

21. அனந்ததிரிதியா விரதம்—ச்ராவணசுத்ததிருதியைமுதல் (கஉ) திதிக்கள். இந்த விரதத்தை அநுசரித்துக் கௌரியை விதிப்பிரகாரம் பூஜித்துத் தாஞ்திகளைச் செய்யின் சிவலோகம் அடைவர். இது பார்வதிக்குச் சிவன் சொன்னது.

22. ரஸகல்யாண திரிதியாவிரதம்—இது மாசிமாதம் சுத்ததிரிதியை முதல் ஆரம்பித்துக் கௌரியைவிதிப்படி பூஜிப்பின் சத்தியுலகம் அடைவர். இது பார்வதிக்குச் சிவன் சொன்னது.

23. ஆர்த்தானந்த திரிதியாவிரதம்—இது உத்திராடம், பூர்டம், மிருகசீரிடம், அஸ்தம், மூலம் இவற்றுள் எதிலாயினும் வரும் சுக்கிலபக்ஷத் திரிதியையில் ஆரம்பித்து உமாமகேச்வர கல்பப்பிரகாரம் பூஜிக்கத் தேவியுலகம் அடைவர். இது பார்வதிக்குச் சிவன் சொன்னது.

24. அக்ஷயதிரிதியா விரதம்—இதை வைசாகசுத்ததிரியையில் ஆரம்பிக்கவேண்டும். இதை ஆசரித்தவர்கள் ராஜசூய பலத்துடன்புண்ணியலோகத்தை அடைவர். இது பார்வதிக்குச் சிவன் சொன்னது.

25. சாஸ்வதவிரதம்—இந்த விரதம் தாராபல சந்திரபல யுக்தமான ஆதிவாரத்தில் ஆயினும், தான் ஏதேனும் விரதத்தைச் செய்யப்புகுந்த சுபதினத்திலாயினும் ஆரம்பிக்கவேண்டும். இதைப் 13-மாதம் செய்யவேண்டியது. இதில் சரஸ்வதி பூசிக்கப்படுவள். இதை ஆசரிப்பவர்கள் வித்தியாபிவிர்த்தியும். பிரமலோக பிராப்தியும் அடைவர். இது மச்சனுல் மதுவுக்குச் சொல்லப்பட்டது.

26. கிரகணஸ்நானவிரதம்—எவனுடைய ஜன்மராசியில் கிரகணம் பிடித்திருக்கிறதோ அப்படிப்பட்டவன் அந்தக் கிரகணகாலத்தில் விதிப்பிரகாரம் விரதமிருந்து தாஞ்திகளைச்செய்யின் கிரகண பீடை அடையாது. இது மச்சனுல் மதுவுக்குச் சொல்லப்பட்டது.

27. சப்தமிஸ்தபனவிரதம்—இது பாலுண்ணும் சிசுவுக்கு வரும் பிராணபாய ரோகபரிகாரத்தின் பொருட்டுச் சூரியனையும் ருத்திரனையும் விதிப்படி பூசித்து விரதமிருப்பது. இது சப்தமியில் அனுசரிப்பது.

28. கல்யாணவீம துவாதசிவிரதம்—இது மாகசுத்த தசமியில் ஆரம்பித்து ஏகாதசியை உபவாச காலமாகச்செய்து விதிப்படி விஷ்ணுவைப்பூசித்துத் துவாதசியில்விஷ்ணுபூசையும் பிராமணர்கட்குப் போஜனதாஞ்தி செய்விப்பவர்கள் விஷ்ணு பதவியடைவார்கள். இது பீமனுக்குக் கிருஷ்ணன் சொன்னது.

29. அனங்கசயனவிரதம்—இதை அஸ்தம், புனர்பூசம், புஷ்யமி, நக்ஷத்திரங்களில் ஏதேனும் ஒன்று வந்த ஆதிவாரத்தில் ஆரம்பித்து விதிப்பிரகாரம் (கஉ) மாதம் செய்யவேண்டியது. பிரமனுக்கு சிவன் சொன்னது.

30. அநூன்யசயனவிரதம்—சிராவணசுத்த த்விதியையில் விஷ்ணுமூர்த்தியை எண்ணிச் செய்யும் விரதம்.

31. அங்காரகவிரதம்—அங்காரகனே அங்காரகவாரத்தில் பூசிப்பது.

32. தநுசுக்ராபூஜாவிரதம்—இதில் சுக்ரனைப் பிரயாணதிகாலத்தில்எதிரில்உண்டாகும் சுக்ரபீடை நேராதிருக்க விதிப்பிரகாரம்பூஜை செய்யின் கிரகபீடைகள் எல்லாம் நீங்கும். இதுபிரமனுக்குச் சிவன் சொன்னது.

33. கல்யாணசப்தமிவிரதம்—சுக்லபக்ஷ சப்தமியில் ஆதிவாரம் வரின் அது கல்யாணசப்தமி எனப்படும். இதில்(கஉ) மாதம் சூரியனைப் பூசிக்கவேண்டும். பிரமனுக்குச் சிவன் சொன்னது.

34. அசோகசப்தமிவிரதம்—மாசிமாதம் சுத்த பஞ்சமிமுதல் சுத்த சப்தமி வரையில் (கஉ) மாதம் சூரியனைப் பூசிக்கவேண்டும்.

35. பலசப்தமிவிரதம்—மார்க்கசிரிஷ சுத்த பஞ்சமிமுதல் சுத்த சப்தமி

வரையில் சூரியனைப் (கஉ) மாதம் பூசிப்பது.

36. **சர்க்கராசப்தமிவிரதம்** — இது மாகசுத்த சப்தமியில் செய்யப்பட்டது. இதில் (கஉ) மாதம் சூரியன் உபாசிக்கப்படுவன்.

37. **கமலசப்தமிவிரதம்** — சைத்திர சுத்த சப்தமிமுதல் (கஉ) மாதம் சூரியன் பூசிக்கப்படுவன்.

38. **மந்தாரசப்தமிவிரதம்**– மாகசுத்த பஞ்சமிமுதல் சுத்த சப்தமிவரை (கஉ) மாதம் சூரியனைப் பூசிப்பது.

39. **சுபசப்தமிவிரதம்** — ஆஸ்வயுஜ சுத்த சப்தமிமுதல் (கஉ) மாதம் சூரியனைக் குறித்துச் செய்வது.

40. **விசோகதுவாதசி விரதம்**— ஆஸ்வயுஜ சுத்த தசமிமுதல் சுத்ததுவாதசி வரையில் (கஉ) மாதம் லக்ஷ்மி நாராயணர்கள் பூஜிக்கப்படுவர்.

41. **சிவசதுர்த்தசிவிரதம்** — மார்க்கசிரீஷ சுக்ல திரியோதசியில் ஒருவேளை புசித்துச் சதுர்த்தசியில் ஆகாரமின்றிச் சிவனைப் பூசித்துச் சுவர்ணரிஷபத்தைத் தானஞ்செய்து பௌர்ணமியில் புசிக்க வேண்டும். இப்படி (கஉ) மார்க்கசிரீஷ மாதங்களில் பிரதி சதுர்த்தசியைக் கோமூத்திரம், கோமயம், கோக்ஷீரம், கோததி, கோகிரதம், குசோதகம், பஞ்சகவ்யம், வில்வம், கற்பூரம், அகரு, யவை, எள்ளு, முதலிய இவைகளை மாசக் கிரமமாகப் புசித்து விதிப்படி விரதத்தை முடித்தால் தம் பித்ருக்கள் சகோதரர்செய்த பாவங்கள் அழிதலேயன்றி (க00) அசுவமேத பலனும் சிவலோகபிராப்தியுமுண்டாம். இது நாரதருக்கு நந்திசொன்னது. இது த்ம்பதிகள் அனுசரிக்கவேண்டியது.

42. **பலத்தியாகவிரதம்** — மார்க்கசிரிஷ சுக்ல அஷ்டமி துவாதசி சதுர்த்தசி இந்தத் திதிகளில் எதிலாயினும் சுபமாதங்களில் ஆரம்பிக்கவேண்டியது. இது நாரதனுக்கு நந்திசொன்னது.

43. **ஆதிவாரநக்தவிரதம்** – சனிவாரத்தில் ஒருவேளை புசித்து, அஸ்தநக்ஷத்திரங்கூடிய ஆதிவாரத்தில் விதிப்படி சூரியனை ஆராதித்து இரவில் போஜனஞ்செய்யவேண்டியது. இவ்விதம் ஒருவருஷம் செய்தால் சூரிய உலகம் அடைவார்கள். இது நாரதருக்கு நந்திசொன்னது.

44. **சங்காந்திதீபானவிரதம்** — இதை விஷுவத் புண்ணியகாலத்திலாயினும், உத்தராயண புண்ணியகாலத்திலேயாயினும் ஆரம்பித்து, ஒருவருஷம் சூரியனை ஆராதிக்கவேண்டியது. இது சப்ததீவுகளோடுகூடிய பூதானபலனைத்தரும். இது நாரதனுக்கு நந்திசொன்னது.

45. **விபூதிதுவாதசிவிரதம்**—சயித்திர வைசாக கார்த்திகமார்க்கசிரிஷபால்குண ஆஷாடமாதங்களில் சுக்ல தசமியில் ஒருவேளைபுசித்து, மறுநாள் நிராகாரஞ்செய்து துவாதசியில் பிராமணர்களுக்குப் போஜனஞ்செய்விக்கிறதாகப் பிரதிக்ஞைசெய்து ஒருவருஷம் அவ்வகைசெய்து விதிப்படி விஷ்ணுவைப்பூசித்துக் கடைசியில் லவணபர்வதயுக்தமான சையாதானங்கள் செய்யின் 1000 யுகம்வரையில் சுவர்க்கத்தில் வசிப்பர். இது நாரதனுக்கு நந்திசொன்னது.

46. **மதனதுவாதசி**— சித்திரைமாசம் சுக்லபக்ஷம் துவாதசியில் ஒரு மட்பாத்திரத்தில் பழம், கரும்பு, கற்கண்டாதிகளால் நிறப்பி, பலவித நிவேதனங்கள்செய்து, பின்பு, வேறொரு கற்பாத்திரத்தில் பெல்லம் நிறைத்து, மட்பாத்திரத்தின் மேலிட்டு, அதிலுள்ள பெல்லத்தின்நடுவில் வாழையிலைபரப்பி, மதன விக்ரகத்தை ரதிசஹிதமாய்வைத்துப் பூசித்தல்வேண்டும். அதுவன்றி, மதனகேசவர்களைப் பலவிதமாகச்செய்வித்து, அக்கேசவவிக்ரகத்தை மன்மதனுமத்தால் பூசிக்கவேண்டும். இவ்விரதம் அனுட்டிப்பவர் துவாதசியில் ஆகாரமின்றி இருந்து திரியோதசியில் அரிபூசை செய்யவேண்டும். இவ்வகை 13 சுக்லதுவாதசி விரதம்செய்து கடைசி துவாதசியில் கிருததேனுதானஞ்செய்து பின் பத்தினியோடுகூடிய பிராமணனுக்கு மன்மதபதுமையையும், வெள்ளைப் பசுவையும் தானஞ்செய்து, வெள்ளைஎள், பசுநெய், பால்அன்னம் இவற்றால் மதனப் பிரீதியாய் ஓமஞ்செய்து, பிராமணபோஜனஞ் செய்விக்கவேண்டியது இப்படிச் செய்வித்தவன் விஷ்ணுபதமடைவன்.

விரதங்கள்—பிரதமை முதலியவாகக் கூறப்படும்.

47. **பிரதமை**—**நவராத்ரிப்பிரதமை**—இது புரட்டாசிமாதம் சுக்லபக்ஷப் பிரதமையில் தேவியைநோக்கி யுபாசிக்கும் விரதம். இது அஸ்தநக்ஷத்திரம் கூடின் விசேஷமென்று தேவிபுராணம் கூறும். இது ஒன்பதுநாட்கள் அநுஷ்டிப்பது. இதை அநுஷ்டிக்கின் துர்ப்பிக்ஷம் ஒழியும்.

48. **பலிபூஜனப்பிரதமை**—இது பலியின் உருவமெழுதிப் பலியைப்பூசித்துப் பிராமணர்களுக்குத் தக்ஷிணை அன்னதிகள் அளிப்பது.

49. **கோகீர்டனப்பிரதமை**—சோமராஜன் பசுக்களை யிம்சித்தலால் சந்திரனைக்காணுகிற பிரதமையில் பசுக்களை யலங்கரித்துத் தூபதீபங்கள் கொடுத்து வாத்ய கோஷங்களுடன் அவற்றின் சாலைகளில் சேர்ப்பிப்பின் துன்பநீங்கி வேண்டிய சித்தியடைவர்.

50. **த்விதியை**—**கார்த்திகைசுக்ல த்விதியை** — (யமத்விதியை) இது யமனைத் தன்வீட்டிற்கு விருந்திற்குவர யமுனைப் பிரார்த்தித்த நன்னாளாதலின் இதில் தன் அண்ணன் தேவிக்கு வஸ்திராபரணங்கள் பூட்டிக் களிப்பித்து அவள் கையாலிட்ட வுணவுண்டவர். யம பயநீங்கி ஆயுள்பெறுவர்.

51. **பாத்ருத்விதியை**—இதுவும் கார்த்திகை சுக்லபக்ஷ த்விதியையில் அனுஷ்டிப்பதே. இதில் யமுனை யமனை அவன் தேவியுடன் தன்னிடம் அழைத்துவந்து விருந்திட்ட நன்னாள். இதில் உடன் பிறந்தாள் தன் அண்ணனை அவன் மனைவியுடன் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துவந்து விருந்திட்டு யமதூதர் முதலியோரையும் யமனையும் பூசித்தல்வேண்டும். இவ்வாறு பூசிப்போர் யமபயம் நீங்கிச் சுவர்க்கம் பெறுவர்.

52. **த்ருதியை**—**அக்ஷயதிருதியை விரதம்**—இது, வைகாசிமாதம் சுக்லபக்ஷ திருதியையில் அநுஷ்டிப்பது. இந்நாளில் எண்ணெயிட்டுக்கொண்டு ஸ்நானஞ் செய்து தர்ப்பணாதிகள் முடித்து, விஷ்ணுவை யெண்ணிப் பூசிக்கவேண்டும்.

53. **பரசுராமஜயந்தி**— இதுவும் வைகாசிமாதம் சுக்லபக்ஷம் திருதியையில் ரேணுகாதேவியிடம் பரசுராமர் பிறந்ததிதி, இதில் விரதமிருக்கில் நலமுண்டாம்.

54. **அக்ஷயதிருதியை**—இது வைகாசிமாத சுக்லபக்ஷத்தில் அநுஷ்டிக்கும்விரதம். இந்நாளில் பிதுர் தர்ப்பணாதிகள் முதலிய செய்து விரதமிருத்தல்வேண்டும். இது கிருதயுகாதி, சிவ, விஷ்ணு பூசை செய்தல்வேண்டும்.

55. **ரம்பாவிரதம்**—இது ஆனிமாதம் சுக்ல திருதியையில் அநுஷ்டிப்பது.

56. **சுவர்ணகௌரி ஷோடச கௌரி விரதம்**—இது ஆவணிமாதம் சுக்ல திருதியையில் அநுஷ்டிப்பது. இது தேவியைச் சோடச வுபசாரத்துடன் கலசத்தில் ஆவாஹித்துப் பூசிப்பது. இது தேவகன்னியர் அநுஷ்டிக்கக்கண்ட சந்திரபிரபனுல் அநுஷ்டிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீ ஸ்காந்தபுராணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

57. **சதுர்த்தி**— **சங்கஷ்டஹரசதுர்த்திவிரதம்**—இது ஆவணிமாதம் கிருஷ்ணபக்ஷ சதுர்த்தியில் அநுஷ்டிப்பது. பொன் முதலியவற்றால் கணேசத் திருவுருச்செய்து, கலசந்தாபித்து ஆவாஹித்துச் சந்திரனுக்கு அர்க்கியம்கொடுத்துப் பூசித்துக் கணேசரைநோக்கித் தமது சங்கஷ்டம் நீக்கவேண்டிப் பலாகாராதிகளும் மற்றும்வைத்துப் பூசிப்பது. இவ்விரதம் கர்தமமுனிவரால் ருஷிகளுக்குக் கூறப்பட்டது. பின் கிருஷ்ணமூர்த்தியால் பாண்டவர்க்கும் கூறப்பட்டது.

58. **தூர்வாகணபதிவிரதம்**—இது கார்த்திகைமாதத்துச் சுக்ல சதுர்த்தியில் விநாயகத் திருவுருவை அறுகின்மீது எழுந்தருளுவித்துப் பூசிப்பது.

59. **சித்திவிநாயகவிரதம்**—புரட்டாசிமாதம் சுக்ல சதுர்த்தியில் விநாயகவிரதம் அநுட்டிப்பது. இது பிரகஸ்பதியால் கூறப்பட்டது. இது தருமபுத்திரரால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டது. ஷை சுக்ல சதுர்த்தியில் சந்திரதரிசனம் நிந்திக்கப்பட்டிருக்கிறது. இத்தோஷத்தால் சியமந்தகமணியின்பொருட்டுக் கிருஷ்ணன் அபவாதத்தினீக்கத்தின்பொருட்டு விநாயகபூசை செய்தனர்.

60. **பஞ்சமி** — **சித்திரைமாதத்திய சுக்லபஞ்சமி** — விஷ்ணுவைப்பூசித்துப் புஷ்பவஞ்சலிலிட்டு ஆராதனைசெய்து விரதமநுஷ்டிப்பது.

61. **நாகபஞ்சமிவிரதம்**—இது ஆவணிமாதம் சுக்லபக்ஷ பஞ்சமியில், சதுர்த்தியில் ஒருவேளை வுணவுகொண்டு மறுநாள் ஐந்தலையுள்ள நாகத்தின்உருவைப் பொன் முதலிய லோகத்தாலாயினும் மண்ணாலாயினும் செய்வித்து விதிப்படி பூசித்துத் தக்ஷிணாதிகள் கொடுத்து அஷ்டநாகங்களையும் திருப்பது.

62. **நாகதஷ்டவிரதம்**—இதுவும் ஆவணிமாத சுக்லபக்ஷ பஞ்சமியில் மேற்கூறியவாறு, மாதம்மாதம் அநுஷ்டித்து முடிந்த ஆவணிமாதத்தில் பூர்த்திசெய்து விஷ்ணுப்பிரீதிசெய்வது, இதைச்செய்தவர்கள் நாகபயநீங்கி நலம் அடைவர்.

63. ருஷிபஞ்சமிவிரதம்—இது புரட்டாசிமாதத்தில் சுக்லபக்ஷத்தில் மத்யானத்தில் பஞ்சமிதிதி யிருக்கையில் அநுஷ்டிப்பது. இதில் ருஷிபஞ்சமி விரதத்தின் பொருட்டுப் பஞ்சகவ்ய, யமூனை பூசைகள்முடித்துக் கச்யபர், அத்ரி, பரத்வாஜர், விச்வாமித்ரர், கௌதமர், ஜமதக்னி, வசிட்டர், அகஸ்தியர், அருந்ததி முதலியவர்களையும், சகல ருஷிகளையும் பூசித்து உத்யாபனஞ்செய்வது. இது ராஜஸ்வலையானவள் போஜனபாத்திரங்களைத் தீண்டுவதாலும், புருஷன்ராஜஸ்வலையான வளுடன் பேசுவதாலும், தீண்டுவதாலும், உண்டான பாபம்நீங்க அநுஷ்டிப்பது. இதனை வைதர்ப்பதேசத்தவனான உதங்க நாம வேதியன் மருமகள் அநுஷ்டித்தனள். பின்னும் சுமித்ரன் மனைவி ருது பீடையுடன் பாண்ட ஸ்பர்சனஞ்செய்து பெண்ணையாகி இவ்விரதத்தால்நீங்கினள்.

64. மாகசுக்லபஞ்சமிவிரதம்—மாசிமாதம் சுக்லபக்ஷ பஞ்சமியில் விஷ்ணுவை நோக்கி விரதமிருப்பது.

65. ஷஷ்டி—லலிதாவிரதம்—புரட்டாசிமீ சுக்லபக்ஷஷஷ்டியில் பரமேச்வரியையெண்ணி விரதமிருந்து, உத்யாபனஞ் செய்வது. இது கூர்ஜ்ஜரதேச வழக்கு.

66. கபிலாஷஷ்டி—இது புரட்டாசிமீ கிருஷ்ணபக்ஷ ஷஷ்டியில் சூரியன், குஜன் ரோஹிணி நக்ஷத்திரத்துடன் கூடிய நாள். இதில் சூரியன் பூசிக்கப்படுபவன். பின்னும் கபிலப்பசுவை ஆபரணாதிகளால் அலங்கரித்துப் பூசிப்பது.

67. சம்பா ஷஷ்டிவிரதம்—மார்கழி, அல்லது புரட்டாசிமாதத்திய சுக்லஷஷ்டியில் அநுஷ்டிப்பது.

68. சப்தமி—சைத்ராசுக்ல சப்தமி விரதம்—இது சித்திரைமாதத்தில் சுக்ல சப்தமியில் கங்கையைப் பூசித்து விரதமிருப்பது.

69. சீதலாவிரதம்—இது ஆவணிமீ கிருஷ்ணபக்ஷ சப்தமியில் அநுஷ்டிப்பது.

70. அமுக்தாபாணவிரதம்—இது புரட்டாசிமாதத்திய சுக்லபக்ஷ சப்தமியில் அநுஷ்டிப்பது. உமாமஹேச்வரபூஜை செய்து பன்னிரண்டு முடிகொண்ட கிரந்திபூசை யியற்றி வந்தித்வ நிவர்த்தியாய்ப் புத்ரபௌத்ர வ்ருத்தியின் பொருட்டும் எல்லா சௌபாக்ய சித்தியின் பொருட்டும் தக்ஷிணகரத்தில் நோன்பு முடிகொண்ட கயிற்றினைக் கட்டிக்கொள்வது. இது கிருஷ்ணமூர்த்தி தருமபுத்ரருக்குக் கூறியது.

71. சரஸ்வதிவிரதம்—இதுஐப்பசிமாதத்தில் சுக்லபக்ஷ சப்தமியில் அநுஷ்டிப்பது. உதயவியாபினியாகிய மூலநக்ஷத்திரத்தில் புஸ்தகஸ்தாபனஞ்செய்து திருவோணநக்ஷத்திரத்தில் முடித்தல் வேண்டும்.

72. ரதஸப்தமிவிரதம்—இது மாசிமாதம் சுக்லபக்ஷ சப்தமியில் அநுஷ்டிப்பது. இதில் அருணோதயமாகிய தினத்வயதித்வயமாகி ஷஷ்டி சப்தமியோகமாகிய பத்மயோகத்தில் பொன், வெள்ளி, தாம்ரபாத்திரமாகிய பாண்டத்தில் நெய்விளக்கிட்டுச் சிரத்தில் தாங்கிக்கொண்டு சூரியனை மனதில் தியானித்து மந்திரஞ்செபித்துத் தீபத்தைச் சலத்தில் விட்டு (எ) எருக்கிலை அல்லது (ஏ) இலந்தையிலைகளைத் தலையிற்கொண்டுங்கை முதலிய சுமந்து புண்யதீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து விரதமிருப்பது. பொன் முதலியவற்றால் ரதஞ்செய்து அதில் சூரியனையும் சாரதியையும் பிரதிஷ்டித்துப் பூசித்துத் தானாதிகள்செய்து விரதமிருப்பது. இவ்வாறுசெய்யின் ஒருபிறவியில் செய்த பாவநீங்குமென கர்க்கர் கூறுகின்றனர்.

73. அசலாசப்தமி—மாசிமாத சுக்லபக்ஷ சப்தமியில் அநுட்டிப்பது.

74. அஷ்டமி—சைத்ராசுக்லாஷ்டமிவிரதம்—இதில் பவாநியாத்ரை காசிகாண்டத்திற் கூறப்பட்டது.

75. அசோகாஷ்டமிவிரதம்—சித்திரை மாதத்தில் புதனோடு புனர்பூநக்ஷத்ரங்கூடிய அஷ்டமிதிதியில் விடியற்காலையில் ஸ்நாநாதிகள் முடித்து விரதமிருந்த வர்கள் வாஜபேயபலம் அடைவர்.

76. சதபலவிரதம்—இது, ஆவணி மாத கிருஷ்ணபக்ஷ அஷ்டமியில் அநுட்டிப்பது. இதில் ரோகிணிநக்ஷத்ரம் கூடின் நலம். புதவாரம், சோமவாரம் கூடினும் நலம். இதில் விரதமிருப்பவன் பிரேதயோனியடையினும் நீங்குவன்.

77. கிருஷ்ணஜன்மாஷ்டமி—இது ஆவணிமீ கிருஷ்ணபக்ஷ அஷ்டமியில் ரோஹிணிநக்ஷத்ரம் கூடிய தினத்தில் கிருஷ்ணமூர்த்தியைப்பற்றியுபாசிப்பது.

78. ஜேஷ்டாவிரதம்—புரட்டாசிமீ சுக்லபக்ஷ அஷ்டமியில் ஜேஷ்டாதேவியை யுபாசித்து அநுட்டிப்பது. இது

அலக்ஷ்மி பரிஹாரத்தின்பொருட்டு அநுட்டிப்பது. இது மூன்றுதினம் அநுஷ்டிக்கின் உத்தமம்.

79. தூர்வாஷ்டமீவிரதம்— இது புரட்டாசிமீ சுக்லபக்ஷ அஷ்டமியில் அநுஷ்டிப்பது. வெண்ணிறமாய்ப் படர்ந்த வடக்குச் செல்லும் அறுகால் உன்னைப் போல் வேரோடிச் சந்ததி வளர்ந்திருக்க வென்று சிவமூர்த்தியையுங் கணேசமூர்த்தியையும் பூசிப்பது.

80 மஹாலக்ஷ்மீவிரதம்— இது புரட்டாசிமீ சுக்லாஷ்டமி முதல் பதினாறு நாள் லக்ஷ்மியைநோக்கி விரதமிருப்பது. இதனை அநுட்டிப்போர் எல்லா நலமும் பெறுவர்.

81. மஹாஷ்டமீவிரதம் — இது ஐப்பசிமீ சுக்லபக்ஷ அஷ்டமியில் தக்ஷயஜ்ஞ விநாசனியாகிய காளியையெண்ணி யநுஷ்டிப்பது.

82. நவமி—ஸ்ரீராமநவமீவிரதம் — இது சித்திரைமீ சுக்லபக்ஷ நவமியில் அநுஷ்டிப்பது. இத்திதி மத்யான்ன வியாபினியாய்ப் புனர்ப்பூச நக்ஷத்ரம் கூடியதாயின் நலம்.

83. சரஸ்வதி புஸ்தகமண்டலவிரதம்—இது ஐப்பசிமீ சுக்லபக்ஷ நவமியில் சரஸ்வதியையெண்ணிப் பூசிப்பது.

84. அக்ஷயநவமீவிரதம்—இது கார்த்திகைமாதம் சுக்லபக்ஷத்தில் நவமிதிதியில் அநுஷ்டிப்பது. இது த்வாபாயுகாதி. இந்நாளில் கூச்மாண்டன் எனும் அசுரன் விஷ்ணுமூர்த்தியால் கொல்லப்பட்டான். இத்தினத்தில் (கூ) நாள் துளசி தளத்தைக் கைக்கொண்டு விரதமிருக்கின் கன்யாதானபலத்தை யடைவர். இத்தினத்தில் துளசியை விஷ்ணுவிற்கு விவாஹநடத்தில் பெரும்புண்ணிய மடைவர்.

85. தசமிவிரதம்— தசஹாரதசமி விரதம்—இது ஆனிமீ சுக்லபக்ஷ தசமியில் அநுஷ்டிப்பது. இது ஸம்வத்சரத்தின் முகமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இத்தினத்தில் ஒருநதியை யடைந்து ஸ்நானதானஜபாதிகள் செய்து நியமத்துடனிருப்பவர் தசபாபங்களிலிருந்து நீங்குவர். ஆதலால் இதற்குத் தசஹாரதசமியென்று பெயர்.

86. திக்தேவதாவிரதம்—இது ஆடிமீ சுக்லதசமியில் அநுஷ்டிப்பது. இதில் திக்தேவதைகளை யந்தந்த திக்குகளில் ஸ்தாபித்துப் பூசித்தல் வேண்டும்.

87. தசாவதாரவிரதம்—இது புரட்டாசிமீ சுக்லதசமி (விஜயதசமி)யில் தசாவதார சுவர்ணபிரதிமை செய்வித்துப் பூசை முதலிய செய்து விரதமிருப்பது.

88. விஜயதசமி—இது ஐப்பசிமீ சுக்லபக்ஷ தசமியில் தாரகோதயம் விஜயமென்று கூறப்படுதலால் விஜயதசமியெனப்படுகிறது. இத்தினத்தில் வெற்றியை விரும்பினவர்கள் தேவியைப் பூஜிக்க. வன்னிபூஜையும் இத்தினத்தில் உண்டு.

89. ஏகாதசி—வஞ்சுளஏகாதசிவிரதம்—அருணோதயத்தில் தசமிசம்பந்தமாய்ச் சூர்யோதயத்தில் ஏகாதசி வியாபித்திருத்தல் நலம் என்பர். இத்தினத்தில் ஔதும்பர பாத்திரமாகிய அத்திமரத்தால் செய்த பாத்திரத்தில் நீர்கொண்டு விரதசங்கற்பஞ் செய்துகொண்டு விரதமிருந்து விஷ்ணுமூர்த்தியைப் பூசித்து அந்நாளில் ஆகாரம் முதலிய இலாமலும், பகலிற்றூங்காமலும், இரவில் விஷ்ணுவை மந்திரபூர்வகமாகப் பூசித்துப் பராத்ரினம் புசியாமலுமிருந்து மறுநாள் விஷ்ணுவைப் பூசித்துத் துளசிதளத்துடன் தீர்த்தார்ப்பணம் பெருமாளுக்குத் தர்ப்பணஞ்செய்து நெல்லிக்கனி பாரணஞ்செய்யில் சுத்தியடைகிறான். இத்தினத்தை "தத்ரசுதாதிகைஏகாதசி யுதாத்வாதசி உன்மீலினீ: த்வாதசி வர்த்ததே சேத் ஸாவியஞ்ஜலி" என்பதால் வஞ்சுளஏகாதசி யென்பர்.

90. சுக்லகிருஷ்ணஏகாதசி— மார்க்கசீர்ஷ சுக்லபக்ஷத்தாயினும், கார்த்திகையிலாயினும் ஏகாதசி வியாபிப்பது. இதில் தசமியில் ஒருவேளை புசிப்புள்ளவனுய் ஏகாதசியில் நியமத்துடன் கணேசரைச் சோடசஉபசாரத்துடன் பூசித்துச் சதுரச்ரவேதிகையில் காரெள்பரப்பி அதன்மீது பதினாறு இதழ்க்கமலமெழுதி அதினடுவில் கும்பம் நிறுத்தி அதில் நிறையக் காரெள் நிரப்பிக் கறப்புவஸ்திரம் தரித்து இரண்டு அரசந் தளிர் பஞ்சரத்னமிட்டுச் சங்கர்ஷணரையும், கணமாத்ருகைகளையும், க்ஷேத்ரபாலகரையும், பூசித்து மற்றப்பக்கத்தில் சுக்லஏகாதசியின் பொருட்டு வெள்ளெள்பரப்பி வெள்ளையெள் நிரப்பி வெள்ளைவஸ்திரம் கலசத்திற் கணிந்து மேற்கூறிய தேவகணங்களைப் பூஜித்துக் கும்பத்தை யெடுத்துவிட்டு லக்ஷ்மிநாராயணனை அவனது அஷ்டலக்ஷ்மிகளுடனும் பரிஜனங்களுட

னும் ஆவாகித்துப் பூஜித்துக் திக்பாலகர் களையும், மற்றத் தேவர்களையும் பூசித்துத் தானதிகள்செய்து விரதமிருந்து மறு நாள் ஸ்நானதிகள்முடித்து ஓமாதிகள் செய்து தேவதாஹவிகொடுத்து விரத மிருந்து மறுநாள் பாரணஞ்செய்க இவ் வாறு செய்தவர் விஷ்ணுபதம் பெறுவர்.

91. கோபத்மவிரதம்—ஆடிமீ சுக்ல பக்ஷ ஏகாதசியில் அநுஷ்டிக்கப்படுவது. பசுக்கள் கட்டுமிடத்தில் கோமயத்தால் மெழுகிட்டுப் பச்சரிசிமாவில் (கூட) இதழ்க்கமலம் எழுதிப் பஞ்சவர்ணத்தால் சோபிக்கச்செய்து பூசித்து அதனமத்தியில் சர்வதோபத்ரமண்டலத்தில் விஷ்ணு பிரதிமை பொன்னுல்செய்வித்து விதிப்படி பூசித்து ஹோமஞ்செய்து கன்று டன்கூடிய பசுவினை ஆசார்யருக்குத் தானஞ்செய்து வேதியர்க்கு அன்னமளிப்பது. இதை அநுஷ்டிப்போர் சர்வகாமியங்களையும் அடைவர்.

92. கார்த்திகைசுக்ல ஏகாதசிவிரதம் இதில் நியமத்துடன் விஷ்ணுஸ்தாபனஞ்செய்து பூசிப்பது. இது பீஷ்மர் சரசயனத்திலிருந்து பாரதமுடிவுவரைக் கண்ட நாளாதலின் இதில் பீஷ்மபஞ்சக விரதமிருப்பர்.

93. மார்கழி ஏகாதசிவிரதம் — இது மார்கழிமாதம் கிருஷ்ணைகாதசியில் அநுஷ்டிப்பது. இந்நாள் தேவர்க்கு இடுக்கண் புரிந்த முராசுரனை விஷ்ணு கொன்று தேவரைக் களிப்பித்த நாள். இதில் உதயம் ஏகாதசி, மத்யம் த்வாதசி, அந்த்யம் திரயோதசி உத்தமம். இந்நாளில் ஒருநாள் விரதமிருக்கின் ஆயிரம்ஏகாதசிபலம.

94. வைதாணிவிரதம் — இது மார்கழிமீ சுக்லபக்ஷ ஏகாதசியில் அநுஷ்டிப்பது. இது பீஷ்மர் சரசயனத்திலிருந்தநாள். இதில் பசுவின் வாலைப்பிடித்துக்கொண்டு தர்ப்பணதிகள் செய்து கோபூசைசெய்து விரதமிருப்பது.

95. த்வாதசி — சைத்ரசுக்லத்வாதசிவிரதம் — இது சித்திரைமாதத்தில் சுக்லபக்ஷ த்வாதசியில் விரதமிருப்பது. இது எல்லா நலமும் தரும்.

96. வைசாகசுக்லத்வாதசிவிரதம்— வைகாசிமாத சுக்லபக்ஷ த்வாதசியில் விரத மிருப்பது. இதில் விஷ்ணுவைப் பூசிக்கின் எல்லா நலமும் அடைவர்.

97. ஆஷாடசுக்லத்வாதசி விரதம்— ஆடிமீ சுக்லத்வாதசியில் விஷ்ணுவை யெண்ணிச்செய்வது. இதை அநுஷ்டிப்போர் சகல சித்தியும் பெறுவர்.

98. சிராவணசுக்லத்வாதசிவிரதம் — ஆவணிமீ சுக்லத்வாதசியில் விரதமிருப்பது. இதில் பவித்ராரோபணஞ்செய்து விரதமிருப்பது.

99. வாமனஜயந்திவிரதம்—இதுபுரட்டாசிமீ சுக்லபக்ஷ த்வாதசியில் திருவோணநக்ஷத்திரத்துடன் கூடிய நாள். இந்நாளில் தேவர் பொருட்டுப் பலியையடக்கத்ரிவிக்ரமஅவதாரங்கொண்ட வாமனமூர்த்தியைப் பூஜித்து விரதமிருப்பது.

100. க்ஷீராப்திசயனவிரதம் — இது கார்த்திகைமீ சுக்லத்வாதசியில் அநுஷ்டிப்பது. இதில் லக்ஷ்மீநாராயண பூஜை செய்து விரதமிருப்பது. இதில் விஷ்ணு மூர்த்தி க்ஷீராப்திசயனத்திலிருந்து பிருந்தாவனத்தில் எல்லாத் தேவர்களாலும் பூசிக்கப்பட்டனர்.

101. திரயோதசி— ஜயபார்வதி விரதம்—இது ஆடிமீ சுக்லபக்ஷ த்ரயோதசியில் அநுட்டிப்பது.

102. கோதிராத்ராவிரதம்—இது புரட்டாசிமீ சுக்லபக்ஷ த்ரயோதசியில் அநுஷ்டிப்பது.

103. அசோகாதிராத்ராவிரதம் — ஐப்பசிமீ சுக்லத்ரயோதசியில் அநுஷ்டிப்பது.

104. மகாவாருணிவிரதம்—இது சித்திரைமீ கிருஷ்ணபக்ஷ த்ரயோதசியில் அநுஷ்டிப்பது. இது சனிவாரமும், சதயநக்ஷத்திரமும் கூடின் மகாமகவாருணியென்று கூறப்படும். இது திரிகோடி பலந்தருவதாம்.

105. சந்த்ராயோதசி பிரதோஷவிரதம்—இது கார்த்திகை, ஆவணிமாதங்களில் நேரிடின் அதியுத்தமதினமென்பர். இந்நாள் இந்திரன் கமுசியையும் விருத்திராசுரனையுங் கொன்று சிவபூசை செய்துசித்திபெற்றநாள்.இதில்சுக்லபக்ஷ மாயின் விசேடம். இதில் விதிப்படி சிவபூசை செய்து விரதமிருக்கின் சர்வபலன்களையு மடைவர். இதில (கடனிவாரணத்தின் பொருட்டும் ஆயுராரோக்யத்தின் பொருட்டும்) செவ்வாய்க்கிழமை நலம். இந்நாளில் விரதமிருந்து சூர்யஅஸ்தமனத்திற்கு முன் மூன்றேமுக்கால் நாழிகையும் பின் மூன்றேமுக்கால் நாழிகையுமாகிய பிரதோஷகாலத்தில் சிவதர்சனஞ் செய்து நந்திமாதேவரையடைந்து பின்னின்று அவரது பீஜஸ்பரிசம் செய்து அவரது இரண்டு கொம்புகளுக் கிடையில் சிவதர்சனஞ்செய்யில் மிக வுத்தமம்

ஏனெனில் பிருதிவ்யிலுள்ள தீர்த்தங்க ளெல்லாம் பிரதோஷசமயத்தில் சிவதர்ச னத்தின்பொருட்டுக்கோவிருஷணத்தை யடைந்திருத்தலால் என்று புராணங்கள் கூறியிருக்கின்றன. பின்னும் முசிப்பை யும், வாலினையுந் தொட்டுத்தொழின் பல மதிகம். இந்த விரதம் இருபத்துநான்கு அநுட்டித்தவர்கள்வேண்டும் சித்திகளைப் பெறுவர்.

106. பக்ஷப்பிரதோஷவிரதம்—இது கிருஷ்ணபக்ஷ, சுக்லபக்ஷங்களில் சிவ பூசை உபவாசம், அக்னிகார்யம் செய்து விரதமிருப்பது. இதனை அநுட்டிப்போர் எல்லா நலமும் அடைவர். சனித்திரியோத சிப் பிரதோஷவிரதத்தில் கூறியது கொள்க.

107. அநங்கத்ரயோதசிவிரதம்—மார் கழி சுக்லபக்ஷ த்ரயோதசியில் அநுட்டிப் பது.

108. சதுர்த்தசி—சைத்ரசுக்ல சதுர்த்தசிவிரதம்—இது சத்தியைக்குறித் து, சித்திரைமாதம் சுக்லபக்ஷசதுர்த்தசி யில் விரதமிருப்பது. இது யமபயத்தை நீக்கும்.

109. சிராவணசுக்ல சதுர்த்தி விர தம்—ஆவணி சுக்லபக்ஷத்தில் சதுர்த்தசி இராத்திரியில் வியாபித்திருப்பது விசே ஷம்.

110. சைத்ரகிருஷ்ண சதுர்த்தசிவிர தம்—சித்திரைமாத கிருஷ்ணபக்ஷ சது ர்த்தசியில் சிவசந்நிதியில ஸ்நானஞ்செய் யில் அத்தீர்த்தம் கங்கைக்கு நேர் ஆகை யால் இதை அநுட்டிப்போர் பிரேதத்வம் வாராது நீங்குவர். சர்வபலமும் அடைவர்.

111. நிருசிம்மஜயந்தி—இது வைகாசி மீ சுக்லபக்ஷ சதுர்த்தசியில் பிரதோஷ சமயத்தில் பகல் நிசாமுகத்தைச் சமீபிக் குஞ் சமயத்தில் அநுட்டிப்ப து. அவ் வேளை நிருசிம்மமூர்த்தி பிறப்பு. இதில் சோமவாரகூடில் நலம். இந்நாளில் விர தம் ஆயிரம் த்வாதசி பலனுண்டு. இதில் ஸ்வாதிநக்ஷத்ரம் கூடில் மிகு புண்யம். இந்த விரதத்தை வாசுதேவன் எனும் வே தியன் அநுட்டித்துப் பிரகலாதனைப் பெ பிறந்தான்.

112. அநந்தசதுர்த்தசிவிரதம்—இது புரட்டாசிமீ சுக்லபக்ஷம் சதுர்த்தசியில் அநுஷ்டிப்பது. இது முதலில் யமுனை பூசைசெய்து பிறகு ஒருநூலில் பதி னான்கு முடியிட்டு முடியொன்றுக்கு கிரந்திபூஜைசெய்து பின் அநந்தபூசை விஷ்ணு அஷ்டோத்தரத்தால் பூசித்து நோன்புக் கயிற்றைத் தக்ஷிணகரத்தில் கட்டிக்கொண்டு விரதமிருந்து பாரணை செய்து பிராம்மணபோஜன முதலிய செய்து இஷ்டசித்தி பெறுவது.

113. கதளீவிரதம்—புரட்டாசிமீ அல்லது, கார்த்திகை, மாசி, வைகாசி இம் மாதங்களில் சுக்லபக்ஷ சதுர்த்தசியில் வாழை மரத்தடியில் உமாமகேச்வர பூசை செய்து விரதமிருக்கின் சித்தி பெறுவர்.

114. நரகசதுர்த்தசி விரதம்—இது ஐப்பசிமீ கிருஷ்ணபக்ஷ சதுர்த்தசியில் விடியற்காலத்தில் மங்களஸ்நானஞ் செய் தல் வேண்டும். தைலத்தில் லக்ஷ்மியை யும், ஜலத்தில் கங்கையையும் ஆவாகித்து ஸ்நானஞ்செய்து தர்ப்பணாதிகள் செய் யின்யமபயத்தினின்றுநீங்குவர். இதனைக் கார்த்திகை சுக்லபக்ஷத்துச்சதுர்த்தசியில் கூறியிருக்கிறது. இதில் புதுவேஷ்டி பூஷணம் முதலிய செய்து தரிப்பர். இத்தினத்தில் விஷ்ணு திரிவிக்ரமஸ்வ ரூபராய் மாபலியின் மூவுலகத்தை மூன்று அடியால் அபகரித்தபோது அவன் மூன் றுநாள் தன்பொருட்டுத் தீபதானம் மூவு லகத்தாரும் செய்யக் கேட்டுக்கொண்ட படி வரம்தந்ததினால் இந்நாளில் மூன்று தினம் தீபமிடுவர். இதனால் இப்பண்டி கை தீபாவளி யெனப்படும்.

115. வைகுண்ட சதுர்த்தசிவிரதம்—இது கார்த்திகைமாதம் சுக்லபக்ஷத்துச் சதுர்த்தசியில் அநுஷ்டிப்பது. இங்கா ளில் திருதயுகத்தில் வாராணசியில் மணி கர்ணிகையிலிருந்த (ஆயிரம்) தாமரை மலர்களைக்கொண்டு விஷ்ணுமூர்த்தி சிவ பூசைசெய்து அருச்சிக்கையில் நாடகத் தால் சிவபிரான் ஒரு மலரை மறைக்க விஷ்ணுமூர்த்தி தமக்குத் தாமரைக்கண் ணனென்று பெயரிருத்தல் கருதித் தம் கண்ணைப் பெயர்த்து அருச்சிக்கச் சிவ மூர்த்தி சக்கரம் பிரசாதித்தனர். இதில் விரதமநுட்டிப்போர் சகலசித்தியும் பெறு வர். (சநத்குமாரசங்ஹிதை).

116. மகாசிவராத்ரிவிரதம்—மாசிமா தக்கடையில் அமாவாசைவருந் கிருஷ்ண பக்ஷ சதுர்த்தசியில் அநுட்டிக்கும் விர தம். இது மகாப் பிரளயமுடிவில் சிவமூர் த்தியைப் பரமேச்வரி நான்குசாமத்திலும் பூசித்து இவ்வாறு உலகர் இந்நாளில் பூசி க்கவரம்பெற்றநாள். இச்சிவராத்திரிமாக சிவராத்திரி எ-ம், யோகசிவராத்ரி எ-ம், நித்யசிவராத்திரி எ-ம், பக்ஷசிவராத்திரி

எ-ம், மாதசிவராத்திரி எனவும் ஐவகைப்படும். இவற்றுள்மாசிவராத்ரி–மாசிமாதத்துக்கிருஷ்ணபக்ஷ சதுர்த்தசியில்வருவது. இதனை வருஷசிவராத்ரி யெனவுங் கூறுவர். **யோகசிவராத்ரியாவது**—சோமவாரத்தில் உதயகாலமுதல் அறுபதுநாழிகையும் அமாவாசை யிருப்பதும், அவ்வாரத்திரவு சூரியன் அத்தமனமுதல் இராமுழுதும் கிருஷ்ணபக்ஷ சதுர்த்தசி யிருப்பதுமாம். இதனை வாசிவராத்திரி யெனவுங் கூறுவர். நித்தியசிவராத்திரியாவது–வருஷத்திலுண்டாம் பன்னிரண்டு மாதங்களிலுண்டாகும் கிருஷ்ணபக்ஷ சுக்லபக்ஷங்களில்சதுர்த்தசிவருவது. **பக்ஷசிவராத்திரியாவது** — தைமாதத்திய கிருஷ்ணபக்ஷ பிரதமைமுதல் (கஉ) நாட்கள்வரையில் நாடோறும் ஒருவேளையுண்டு (கச) ஆம் நாளாகிய சதுர்த்தசியில் விரதமிருப்பது. **மாதசிவராத்திரியாவது**— மாசிமாதத்தில் கிருஷ்ணசதுர்த்தசியும், பங்குனி சுக்ல திருதியையும், சித்திரைக்கிருஷ்ண அஷ்டமியும், வைகாசி சுக்லஅஷ்டமியும், ஆனி சுக்ல சதுர்த்தசியும், ஆடி கிருஷ்ண பஞ்சமியும், ஆவணி சுக்லாஷ்டமி யும், புரட்டாசி சுக்ல திரயோதசியும், ஐப்பசி சுக்லத்வாதசியிலும், கார்த்திகை சுக்ல சப்தமியும், கிருஷ்ணஷ்டமியும், மார்கழி சுக்ல, கிருஷ்ணசதுர்த்தசிகளிலும், தை சுக்ல திருதியையுமாம். இதில் **உத்தமோத்தமமாவது**—சூர்யாஸ்தமனம் வரையில் திரயோதசியிருந்து நீங்க இரவுமுழுதும் மறுநாட் பகல்முழுதும் சதுர்த்தசியிருப்பது. **உத்தமசிவராத்திரியாவது** — சூரியாஸ்தமனத்திற்குப் பின்னும் இரவில் மூன்பத்துநாழிகை சதுர்த்தசி வியாபித்திருப்பது. **மத்திமசிவராத்திரியாவது**— உதயமுதல் மறுநாளுதயம்வரை அதாவது பகலிரவு (சுஏ) நாழிகையும் சதுர்த்தசியும், சூரியன் அஸ்தமிக்கு முன்வரும் சதுர்த்தசியுமாம். **அதமசிவராத்திரியாவது**— இரவிலிருபதுநாழிகையிருந்த சதுர்த்தசியை அமாவாசை தொடர்வதாம். இதில் சிவபூசை முதலிய செய்யின் தீமையுண்டாம். இதின் விரத முதலிய வற்றைக் காமிகாதி ஆகமத்திற்காண்க. இவ்விதம் அநுட்டித்தவர் அச்வமேதபலம் பெறுவர். இதில் வேடன் அபுத்தி பூர்வமாக விரதமிருந்து அவனும் மான்களும் முத்தியடைந்தனர். இதில் சுருமாரன் எனும் வேதியன் பெருங்கொடுமை செய்து சிவதர்சனஞ்செய்து முத்திபெற்றனன்.

117. **பௌர்ணமி**— **சித்திரா பௌர்ணமை**–சித்திரைமீ பௌர்ணமி விசேஷம் இதினும் சித்திரை நக்ஷத்திரம் கூடின் விசேஷம். இதில் சித்திரவேட்டிகள் தானஞ்செய்து விரதமிருக்கின் நலம். பௌர்ணமி—சனி, ஞாயிறு, வியாழங்களில் வரின் விசேஷம். **வைசாக பௌர்ணமி**—விரதம் விசேஷம். ஆனி மாதத்திய பௌர்ணமை அல்லது அமாவாசை விசேஷம்.

118. **வடசாவித்திரி விரதம்.** ஆடிமாதத்தியபௌர்ணமியில் **கோபத்மவிரதம்**–இதில் விஷ்ணுவிரதம். இந்நாளில் **கோகிலாவிரதம்** — இதனை வடநாட்டார் அநுஷ்டிக்கின்றனர். ஆவணி பௌர்ணமியில் ரக்ஷாபந்தனம். புராட்டாசிமீ பௌர்ணமியில் **உமாமகேச்வரவிரதம்**–இதில் யதாசக்தி பொன்னுலும் வெள்ளியாலும் உமாமகேச்வர விக்ரகங்கள்செய்வித்து இரண்டுகலசம் தாபித்து அதில் பிரதிமை வைத்துப் பூசை முதலியவும் அருச்சனையுஞ் செய்து பதினேந்து முடியுள்ள நோன்புக் கயிறு குங்குமத்தில் தோய்த்து முடிகளை விதிப்படி பூசித்து வலக்கரத்தில் அணிந்துகொள்ளல் வேண்டும். இவ்விரத (கசு)ஐ அநுட்டிக்கின் சர்வாபீஷ்டமடைவர். இதனை விஷ்ணுபிரமாதிகள் அநுஷ்டித்தனர்.

119. **ஐப்பசிபௌர்ணமி**—**கேவழதி ஜாகாவிரதம்**—இது உத்தரதேசத்தில் அநுஷ்டிப்பது இதில்லக்ஷ்மிவிரதம்விசேஷம்.

120. **கார்த்திகைபௌர்ணமி** —சிவாலயங்களில் திரிபுரோற்சவவிரதம். கார்த்திகை நக்ஷத்திரத்திற்கு முன்னுள் பரணி நக்ஷத்திரத்தில் சாயுங்காலம் தீபத்தில் அக்னிகார்ய மூலமாய் மகாலிங்க மூர்த்தியை ஆவாகனஞ்செய்து பூஜித்து வைத்து மறுநாள் சாயுங்காலத்தில் பிரம்மஸ்தானத்துத் தீபம் மூன்னும் சோமாஸ்கந்தர் பின்னுமாக எழுந்தருளச்செய்து கொண்டு தீபத்தைச் சுவர்க்கதீபதண்டத்தில்வைத்துச் சமஸ்காரப்படுத்தி யெரிந்தவுடன் தண்டத்தைச்சேதித்துவிடவேண்டியது. தீபகாரணம் உமையுடன் சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்குங் கால் அவ்விடமிருந்த தீபவொளி குறையுஞ்சமயத்தில் ஓர் நெய்யுண்ணச்சென்ற ஒரு எலி அபுத்தி பூர்வகமாயதனைத் தூண்டியபலத்தால் சக்கரவர்த்தியாய்ச்சிவாலயத்துச் செருக்குடன் பிரதக்ஷிணம்வருகை

யில் அரசன்மீது தீபகணமொன்று விழுந்தது. அதனால் அரசனது தேகம் புண்ணுய் வருந்துகையில் அசரீரியாய்ப் பரமசிவம் நீ செருக்குற்றதால் இவ்வாறு செய்தோம். இன்றுமுதல் சகல சிவாலயங்களிலும் இருள்சூழ்ந்த மற்ற இடங்களிலும் தீபமிடின் சாயுச்யமுறுவா யென்ன அவ்வாறே தீபம் வைத்து வருகையில் கார்த்திகை பூர்வபக்ஷ கிர்த்திகை நக்ஷத்திரத்தில் தேஜோமயமாய்ச் சிவமூர்த்தி உக்ரவுருவுடன் எழுந்தருளினர். இதைக் கண்ட விதி விஷ்ணுவாதியர் நடுங்கி அவ்வுக்ர உஷ்ணந்தணியப் பொரி அவல்முதலிய நிவேதித்தனர். இச்சக்ரவர்த்திக்கு மாவெலிச் சக்ரவர்த்தி யென்றுபெயர். விஷ்ணுவாலயங்களில் இவ்வுற்சவம் நடத்தப்படுகிறதற்குக் காரணம் திருமகள் ஒரு அசுரனுக்குப் பயந்து காட்டில் ஒளிக்க அவ்வசுரன் காட்டைக்கொளுத்தத் திருமகள் அந்தரமாய் மறைந்தனள். அந்தக்காரணம்பற்றித் தீக்கொளுத்துவர். என்ப.

121. மார்கழிமாதபௌர்ணமி—திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்தில் நடராஜமூர்த்தி விரதம். மகா பலந்தருவது. இந்நாளில் சிவாலயங்களில் நடராஜமூர்த்திக்குப் பஞ்சகிர்த்ய உற்சவம் நடத்துவர். நடராஜமூர்த்தி பீடத்தைவிட்டு எழுந்தருளல் திருட்டி, ரக்ஷாபந்தனந் தரிப்பது திதி, திருஷ்ணகந்தந்தரிப்பது சங்காரம், வெள்ளாசாத்துவது திரோபவம், உற்சவம்கொண்டருளுதல்அநுக்ரகம். அகங்கரித்தஅசுரர் சரீரத்தை நீறுக்கித் தரித்ததே திருஷ்ணகந்தம். சங்காரகாலத்தில் எழுந்த உக்ரவுருவைத் தேவர்கள் வெள்ளைப்புஷ்பத்தாலும் வஸ்திரத்தாலும் மறைத்தமே வெள்ளைசாத்தல்.

122. பங்குனிபௌர்ணமையில்—இது ஹோலிபண்டிகை—இதில் போலியொன்று செய்து அதனைத் தீயிலிட்டு மன்மதனைத் தகனஞ்செய்ததாகத் துக்கங் கொண்டாடுவர். இதனைக் காமன்பண்டிகை யென்பர். காமனைப்போல் உருவெழுதி அப்படத்தைக் கிராமப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்வித்துப் பின் தகனசஞ்சயனாதிகள் செய்வர். இந்நாளில் துக்கக் குறியாகத்தங்கள் மேல் செஞ்சாயத்தை ஊற்றிக்கொள்வர்.

123. பக்தேச்வரவிரதம்— இது எல்லா பௌர்ணமிகளிலும் நோற்கும சிவகௌரி விரதம். இதனைச் சந்திரபாண்டியனும் குமுதவதியும் நோற்றுப் புத்திரப்பேறு அடைந்தனர். புத்திரனுடைய மனைவியதுட்டித்துக் கணவனுக்குத் தீர்க்காயுள் பெற்றனள்.

அமாவாஸ்யை—பிதுர்க்களின் பிரீதியின்பொருட்டுச் செய்யப்படும் விரதம்.

124. கேதாரேச்வரவிரதம் — இது ஐப்பசி அமாவாசையில் கலசத்தில் சாம்பமூர்த்தியை ஆவாகித்துக் கிரமப்படி பூஜைசெய்து (உக) நிரந்திகளைப் பூஜைசெய்து நோன்புக்கயிறுசெய்து பூஜித்து (உக) எண்ணுள்ள பழவகைகளும், மற்றவைகளும் நிவேதித்துப் பூஜைசெய்து விரதமிருப்பது. இது முதலில் பிருங்கி சிவமூர்த்தியைவணங்கித்தம்மைவணங்காதகாரணஞ் சிவமூர்த்தியால் கேட்டு உணர்ந்த பிராட்டியார் அர்த்தபாகம்பெற அநுட்டித்தது. பிறகு சித்ராங்கதனெனும் காந்திருவன் அநுட்டித்துச் சகலசித்திகளையும் பெற்றனன். பிறகு புண்யவதி, பாக்யவதிகள் எனும் பெயருள்ள இரண்டு எழை வைச்யகன்னியர் ஆலடியிலிருந்து அனுஷ்டித்து இராஜைஸ்வர்யமடைந்து பிறகு அவ்விருவரில் ஒருத்தியாகிய பாக்யவதி, செல்வச்செருக்கால் மறந்து விரதத்தைவிட்டுச் செல்வமிழந்துள்ளாரால் பலமுறை பறியுண்டு நினைவுவந்து விரத மநுட்டித்து இழந்த இராஜசெல்வங்களைப் பெற்றனள். இதனை அநுட்டிப்போர் பெருஞ்செல்வவாழ்வினையும் முத்தியினையுமடைவர்.

125. கார்த்திகை அமாவாஸ்யை — லக்ஷ்மிவிரதம்.

126. மார்கழிஅமாவாஸ்யை—கௌரீதபோவிரதம்.

127. அச்வத்த பிரதக்ஷிணவிரதம்—அமாவாசையில் சோமவாரம், சப்தமியுடன்கூடிய ஞாயிற்றுக்கிழமை, சதுர்த்தியுடன்கூடிய செவ்வாய்க்கிழமை, அஷ்டமியுடன்கூடிய புதன்கிழமை இத்தினங்களில் புண்யதீர்த்த கூப நதிதீரங்களில் நித்யகடன் முடித்துச் சங்கல்பஞ்செய்துகொண்டு திரிமூர்த்திச்வரூபமாயிருக்கும் அரசமரத்தைப் பூஜித்துக் கலசபூஜைசெய்து அடி பிராமணராகவும், இலைகள் ருக்வேதமாகவும், பழங்கள் யஜுஸாகவும், கிளைகள் நாராயணஸாகவும் எண்ணி நாராயணனையும், சிவபிரானையும் பூஜித்துப் பின்மரத்திற்குஅபிஷேகாதிகள் நடத்திச் சோடசவுபசாரஞ்செய்து விருக்ஷராஜனை நமஸ்கரித்து (கஅ) பிரதக்ஷிணஞ்செய்து பலத்தைக்கேட்டுத் தக்ஷிணைமுதலிய கொடுத்துப் பிராம்மணபோஜனஞ் செய்

வித்து விரதமிருப்பது. இது வேதமய மாதலினனும், திரிமூர்த்திகளும் யஞ்ஞ த்தின்பொருட்டு இவ்விருகூரூபமானதா லும், இதனைப் பூஜிக்கவேண்டியது. புரு ஷராயினும், பெண்களாயினும், லக்ஷம் பிரதக்ஷிணம் செய்யவேண்டும். இதனடி யில்தம்பதிகளேலக்ஷ்மிநாராயணராகமதித் துப்பூஜைசெய்யச்சனிவாரம்உசிதம் இத னடி பிரமரூபம், மத்யம விஷ்ணுரூபம், அக்ரம சிவரூபம் ஆதலால் அச்வத்த பூஜைசெய்க. இதனைச்செய்தோர் பல ரோகங்கள்நீங்கிப் புத்ர போகபாக்யங் களேயடைவர். "பிரம்மவிஷ்ணு ருத்ரச் சாக்ஷாத் அச்வத்தரூபிஃ" மூலம் ஸநா தனம் பிரம்மகர்ப்போக்னிஸ் ஸமிதோ ரவிஃ சந்தாம்ஸிதஸ்ய பர்ணனி விருக்ஷோ சௌசவைவைஷ்ணவஃஅச்வத்தசர்வவிரு க்ஷாணும் அக்ரணீர்வைதிகவிவ" என்ப தால் அரசைப்பூஜிக்க. இதைப்பூஜிக்க சனி ஸோமவரங்கள் விசேஷம். இவ் வாறு பூஜித்துப் பிராம்மணபோஜனஞ் செய்வித்துத் தக்ஷிணைகள் கொடித்து விரதமிருந்து புண்யகதைகேட்க.

128. **அர்த்தோதயமகோதயவிரதம்**– இது தை, மாகி மாதங்களில் அமாவாஸ் யை, வியதிபாதம், திருவோணநக்ஷத்திரம் கூடிய ஞாயிற்றுக்கிழமை கூடியநாள். இதில் விரதம் விசேஷம். இதில் திரி மூர்த்திகளின் பிரதிமைகளேப் பொன் வெள்ளிகளில்செய்வித்து உஞ்சலில்படுக் கவைத்து ஹோமாதிகள்செய்து தக்ஷிணை போஜனதிகளுடன் வேதியர்க்குப் பிர திமைகளேத் தானஞ்செய்வது. மேற் கூறிய நக்ஷத்திரங்கள் திங்கள், புதனில் வரின் மகோதயமாம்.

129. **வாரவிரதம்** — ஞாயிற்றுக் கிழமைவிரதம்—இந்நாளில் விரதங்கொ ள்ள விரும்புவோன் நித்யகன்மமுடித்து ஒரு சுத்தஇடத்தில் மெழுகிட்டுச் சர்வ தோபத்ரமண்டலமிட்டு அதன்மேல் தாம் ரபீடத்தில், சூர்யமண்டலம் ரதம் சந்தனத்தால் எழுதி அதினிடையில் சூர்யயந்திரம் எழுதி அதின்பக்கலில் கணபதியந்திரம் எழுதிக் கணபதியைப் பூஜித்துப் பின் அருணனேப்பூஜித்துப் பின் அறுகோணயந்திரத்தில் சூர்யஷடா க்ஷரம் எழுதிக் கலசாவாஹனஞ் செய்து பிராணப்பிரதிஷ்டை செய்து சூர்ய பூஜைக் கிரமப்படிசெய்வது. இதை அநு ட்டிப்போர் எல்லாநலமும் அடைவர். இந் தஞாயிற்றுக்கிழமை விரதத்தில் உத்தரா யணத்தில் சூரியன் மகராசியிலிருக்கை யில் சுக்லபக்ஷத்தில் சப்தமியில்வருவது ரதஸப்தமீக்கவாரவிரதம் எனப்பெயர். இதில் விதிப்படி விருதமிருந்தவர் ராஜஸ் வலேப்பார்த்த தீண்டிய தோஷங்கள் நீங் குவர். இதில் துண்டிலன் என்போன் விரத உத்யாபனதினத்து ஒருவன் வீட் டில் புசிக்கத் தீர்த்தங்கொண்டு தனக்கிரு ந்த குஷ்டவியாதி நீங்கினன்.

130. **நித்யாவி வாவிரதம்** — முற் கூறியபடிசெய்து ரவிவாரந்தோறும் விர தமிருக்கின் சூர்ய சாயுஜ்யமடைவர்.

131. **சோமவாவிரதம்** — இது சிவ பிரான்விரதம். இதனைச் சோமவாரந்தோ றும் அநுட்டித்தல்வேண்டும். இது பிராம்மண தம்பதிகளே உமாமகேசராகப் பாவித்துப்பூஜித்து அவர்க் குணவாதிகள் அளித்து விரதம் இருப்பது. சீமந்தினி யைக்காண்க. இது கார்த்திகைமுதலிய மாதங்களிலிருந்து தொடங்கல்வேண்டும்.

132. **மங்களகௌரிவிரதம்** — இது ஆவணியீ செவ்வாய்க்கிழமையில் அநுட் டிப்பது. இது கன்னிகையராயின் தாய் வீட்டில் அநுஷ்டித்துப் பின் மாமியார் வீட்டில் அநுட்டிக்கவேண்டும். இதில் கௌரி பூஜை விசேஷம். இதை அநுட்டி த்தவர் எல்லாமங்களங்களேயும் அடைவர்.

133. **மங்களகிரஹவிரதம்**—இது மங் களவாரத்தில் செந்நிறபுஷ்ப சந்தனாதி களால் செவ்வாய் சக்கிரத்தில் செவ்வாய் கிரகத்தைப் பூஜிக்கின் கடன்முதலியதீர் ந்து புத்ராதிசம்பத்தை அடைவர்.

134. **புதவாவிரதம்**—புதவாரத்தில் புதனே அவனுக்குரிய யந்திரத்தில் ஆவா ஹனஞ்செய்து பூஜிக்கின் வாணி ஜ்யம் பெருகும்.

135. **குருவாவிரதம்** — இதில் குரு வைத் தனக்குரிய சக்ரத்தில் பிரதிஷ் டைசெய்து பூஜிக்கில் வித்யாசெல்வமுத லிய பெறுவர்.

136. **சுக்ரவாவிரதம்** – தேவிவிரதம் காண்க. **வாலக்ஷ்மிவிரதம்**— இது ஆவ ணியீ சுக்லபக்ஷத்விதியை சுக்ரவாரத் தில் அநுட்டிப்பது. இதனைச் சித்ரநேமி யென்பவன் அநுட்டித்து எல்லாசித்தி களேயும்பெற்றான். கலசத்தில் சதுர்ப்பஜ முள்ள லக்ஷ்மிதேவி பிரதிமைசெய்து கல சபூஜைசெய்து ஸ்தாபித்துப் பூஜைசெ ய்து தானதிபோஜனதிகள்செய்விப்பது. இது கற்புள்ள மங்கையர் ஐச்வர்யத்தை யெண்ணி நோற்பது. குண்டினபுரத்துச் சாருமதியின் பொருட்டு லக்ஷ்மி தரிசனந்

தந்து தன்னை யித்தினத்தில் பூஜித்து விரதமிருப்போர் அஷ்டைச்வர்யம் அடைவர்என்று மறைய அவள் அவ்வாறு அநுட்டித்துப் பெருவாழ்வடைந்தனள்.

137. சதிவாரவிரதம் — நிலத்தில் பொன் முதலிய லோகங்களால் சநிப்பிரதிமைசெய்வித்துப் பூஜித்து ஓமாதிகள் செய்து வேதியர்க்குத் தக்ஷிணை முதலிய அளிப்பது. இவ்வாறு செய்வோர் சநிக்கிரகத்தாலுண்டாம் தீமை நீங்குவர்.

138. சதிவாரவேங்கடேசுவரவிரதம்—இது ஆவணிமீ சநிவாரத்தில் வருவது. இந்நாளில் வேங்கடேசுரனையெண்ணி விரதமியற்றித் தானதிகள்செய்யின் சகஸ்ரவருஷ்டி விரதபலம் பெறுவர். இதனைப் புரட்டாசியில் அநுட்டிக்கின்றனர்.

139. வியதிபாதவிரதம்–இதில் விரதமிருந்தோர் சூர்யலோகம் பெறுவர். வியதிபாதங் காண்க.

140. மாஸஉபவாஸம்—இது ஆடிமீ சுக்ல ஏகாதசிமுதல் கார்த்திகை சுக்ல ஏகாதசிவரையில் உபாசிப்பது. இது லக்ஷ்மீநாராயணவுருவம் பிரதிமையில் செய்து பூசித்து விரதமிருப்பது

141. தான்யசங்கராந்திவிரதம்–இது விஷுவத் புண்யகாலத்தில் சூர்யனைப் பூஜித்துத் தான்யதானஞ்செய்வது. இது செய்தார் ஆயிரம் அக்னிஷ்டோமபலம் அடைவர்.

142. லவணசங்கிராந்திவிரதம்—வருஷக்கடையில் லவணகும்பம் தாபித்துச் சூரியபூஜை செய்து வேதியர்க்குத் தானஞ்செய்வது. இதைச் செய்தவர் சூர்யலோகமடைவர்.

143. போகசங்கிராந்திவிரதம்—இது வருஷக்கடையில் சூர்யபூஜை செய்து தனதான்ய பசுவாதிகளை வேதியர்க்குத் தானஞ்செய்வது. இதிலும் சூர்யபூஜை.

144. நபசங்கிராந்தி—இது சங்கிராந்திகாலத்தில் பொன்பாத்திரத்தில் பொன்னிட்டு நெய்வார்த்து வேதியர்க்குத் தானஞ்செய்வது. இதினும் சூர்யபூஜை.

145. தேஜஸங்கிராந்தி — செங்நெல் அரிசி யிவற்றின்மேல் கலசம் தாபித்து அதின் மத்தியில் தீபத்தைத் தாபித்து மோதக முதலிய நிவேதித்து வேதியர்க்களிப்பது. இது வருஷமுதலிற் செய்து கடையில் உத்யாபனமும் செய்க.

146. ஸௌபாக்யஸங்கிராந்தி– இது சங்கிராந்திவாரத்தில் முதலில் சூர்யனையர்ச்சித்து வஸ்திராமுதலியவை கலசத்திற்கு அணிந்து வேதியர்க்குத் தானஞ்செய்வது. இதில் லவணபர்வததானமுஞ் செய்யவேண்டும்.

147. தாம்பூலசங்கிராந்தி — வருஷாரம்பத்தில் சூர்யார்ச்சனை செய்து ஒரு பாண்டத்தில் வெற்றிலை, பாக்கு முதலிய வாசனைத்திரவியங்கள் வைத்துப் பிராமணதம்பதிகளைப் பூசித்து அளிப்பது.

148. மனோரதசங்கிராந்தி—ஒரு கும்பத்தில் பெல்லம் நிறைத்துப் பூஜித்து வேதியர்க்கு விருந்தளித்து அளிப்பது. இதில் சூர்யபூஜை.

149. அசோகசங்கிராந்தி — உத்தராயன தக்ஷிணயனம், விஷுவத் புண்யகாலம், வியதிபாதம் இக்காலங்களில் பொன்னில் சூர்யபூஜைசெய்துதிலதான பூர்வகமாய்ப் பூசித்துக் கபிலை தானமுதல் எல்லா தானங்களுஞ்செய்து பிராம்மணபோஜனஞ் செய்வித்து வேதியர்க்குப் பிரதிமையைத் தருதல். இத்தானஞ்செய்தார் ஆயுராரோக்ய சம்பத்துகளைப் பெறுவர்.

150. ஆயுஸ்ஸங்கிராந்தி—சங்கிராந்திநாளில் பசுவின்பால் வெண்ணெய் முதலியவை கும்பத்தில் பூரித்துச் சூர்யனைப் பூஜித்து வேதியர்க்கு அன்னபானாதி தக்ஷிணைகள் அளித்து வேதியர்க்குக் கொடுப்பது.

151. தனஸ்ஸங்கிராந்தி—சங்கிராந்திநாளில் ஒரு கலசத்தில் தீர்த்தம் நிறைதுச் சுவர்ணத்தில் சூர்யப்பிரதிமை செய்வித்துக் கலசத்தில் சூரியனைப் பூஜித்து வேதியர்க்கு அன்னமளித்துத் தானஞ் செய்வது.

152. தனுஸ்ஸங்கிராந்தி– தனுர்மாசத்தில் உண்டாகுஞ் சங்கிராந்தி. இதில் சூர்யனைக் கலசத்தில்ஆவாகித்துப் பூஜித்துப் பிராமணர்களுக்கு அன்னாதிகள் அளிப்பது.

153. மகாசங்கிராந்தி — தயிர்க்குடத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியை யசோதையுடன் சுவர்ணபிரதிமைசெய்வித்துத் தாபித்துப் பூஜைசெய்து பிராமணபோஜனஞ் செய்வித்துப் பிரதிமாதானஞ் செய்வது.

154. மௌனவிரதம்—இதில் நான்குமாதம் விரதம் அநுட்டித்தல் வேண்டும். இது லக்ஷ்மிநாராயணப் பிரதிமை பொன்னாற் செய்வித்து விதிப்படி பூசித்துப் பிராமணபோஜனஞ் செய்வித்து வேதியர்க்குத் தானஞ்செய்வித்து விரதமிருப்பது.

155. **லக்ஷதீபதானவிரதம்** — இது நெய்யிலுல் சிவாலயாதி ஆலயங் களில் லக்ஷமாயினும், அதிற் பாதியாயினும் அதிற்பாதியாயினும் தீபமிட்டுப் பூஜையாதிகள் செய்யிற் தீபங்கள் எவ்வளவோ அவ்வளவுகாலம் புண்யவுலகத்திருப்பர்.

156. **துளசிவிரதம் பிரதக்ஷிணம்** — வீட்டிலாவது, பூந்தோட்டத்திலாவது, குளமுதலிய சுத்த இடங்களிலாவது, மேடைகட்டுவித்து அதில் துளசிமாடமியற்றித் துளசிமந்திரத்தால் பூஜித்து லக்ஷ்மி நாராயணசுவர்ண பிரதிம்மவைத்துப் பூஜித்து ஹோம முதலிய அக்னிகார்யஞ் செய்து பிராம்மணபோஜனஞ் செய்வித்துத் தக்ஷிணைகொடுத்து லக்ஷப்பிரதக்ஷணஞ்செய்க. இதை அநுட்டித்தோர்சகலசித்தியும் அடைவர்.

157. **அநுமப்பிரதக்ஷிணம்**—ஆடிமீ சுக்லபக்ஷ ஏகாதசி, த்வாதசி, பௌர்ணமி முதலிய தினங்களில் விரதமிருந்து கோப்பிராம்மணபூஜை செய்து அநுமமந்திரஞ்செபித்து அநுமப்பிரதிட்டை செய்து லக்ஷப் பிரதக்ஷணஞ் செயின் பூதபிசாசபயரோகங்களிலிருந்து நீங்குவர்.

158. **மாதா பித்ரு சேவனவிரதம்**— இது தாய்தந்தையரைப் பூஜித்து விரதமிருப்பது. அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வமாதலின் அவர்களைச் சுத்தஞாய் நாடோறுஞ் சேவிக்கின் எல்லாநலமும் அடைவன் எனக் கூறியிருக்கிறது. இங்ஙனம் பிதுர்வாக்யம் கடவாதார் ஸ்ரீராமன், பரசுராமன், பார்க்கவர் முதலியோர். இங்ஙனஞ்செய்வாரைத் தேவர் வணங்குவர்.

159. **பதிசேவனவிரதம்**—இது தன் நாயகனே தெய்வமென வேறு தெய்வம் போற்றுளாய் நாயகனையே சேவித்திருக்குங் குலமகள்செய்யும் விரதம். இது நாரி தான் மணங்கொண்ட நாள்தொடங்கி நாடோறுங் குலமகள் தன் கொழுநனைப்பேணிப் பூஜிக்கும் விரதம். இவ்விரதம் அநுட்டித்தோர் பதியுலகம் அடைவர் என ஸ்காந்தபுராணங் கூறுகிறது, ஸ்திரீகளுக்கு இதனினும்மேலான விரதம் இன்று. இது சர்வவிரதங்கள், தீர்த்தங்கள், தர்மங்கள், க்ஷேத்ரங்கள், யஞ்ஞ, யோக, போகங்களினும் உயர்ந்ததாகும். இன்னும் பலவிரதங்கள்உண்டு. அவை: (1) தேவவிரதம். (2) ருத்திரவிரதம். (3) வீரவிரதம். (4) பிரீதிவிரதம். (5) கௌரிவிரதம். (6) கரமவிரதம். (7) சிவவிரதம். (8) சௌமியவிரதம். (9) சௌபாக்கியவிரதம். (10) சாரஸ்வதவிரதம். (11) சம்பத்விரதம். (12) சுத்திவிரதம். (13) கீர்த்திவிரதம். (14) காமதுக்விரதம். (15) பித்ருவிரதம். (16) ஆனந்தவிரதம். (17) ராஜ்யவிரதம். (18) அஹிம்சாவிரதம். (19) சூரியவிரதம். (20) விஷ்ணுவிரதம் (21) சிலவிரதம். (22) தீபவிரதம். (23) தீப்பியவிரதம். (24) சாந்திவிரதம். (25) பிரம்மவிரதம். (26) சுவிரதம். (27) கல்பவிரதம் (28) பீமவிரதம். (29) தாரவிரதம். (30) மகாவிரதம். (31) ரபாவிரதம். (32) பிராப்திவிரதம். (33) சுகதிவிரதம். (34) வைஸ்வானரவிரதம். (35) கிருஷ்ணவிரதம். (36) தேவிவிரதம். (37) பானுவிரதம். (38) விநாயகவிரதம். (39) காலவிரதம். (40) சௌரவிரதம். (41) நாராயணவிரதம். (42) வருஷவிரதம். (43) பிராஜாபத்தியவிரதம். (44) திரியம்பகவிரதம். (45) கிருதவிரதம். (46) இந்திரவிரதம். (47) சதாசிவவிரதம். (48) அஸ்வவிரதம். (49) கஜவிரதம். (50) நிர்துக்கவிரதம். (51) வருணவிரதம். (52) சந்திரவிரதம். (53) ருத்திரவிரதம். (54) பவானிவிரதம். (55) ஸ்நாபகவிரதம். (56) தாமவிரதம். (57) சிகிவிரதம். (58) விப்ரவிரதம். முதலிய. (மச்சபுராணம்.)

விரதன்—உத்தராதித்தனைக்காண்க.

விரதேயு–(சந்) ரௌத்திராசுவன் குமரன்.

விரஜாநதி — கோலோகத்தில் கிருஷ்ணன் விரஜா கோபிகையுடனிருக்கையில் விரஜாகோபிகை நதிரூபமாயினள். கிருஷ்ணன் விரஜா விரஜா என்று அழ, அவள் நதியினின்று பெண்ணுருக்கொண்டு வெளிவர, அவளைக் கிருஷ்ணன் கூட, அவ்விரஜைக்குச் சப்தசமுத்திரமும் பிறந்தன. (பிரம்மகைவர்த்தம்.)

விரஷசேநன்—கர்ணன் குமரன்.

விரஷன் — சிருஞ்சயனுக்கு ராஷ்டிரபாலியிடத்து உதித்தகுமரன்.

விரக்ஷத்திரன் — வைவச்சுதமனுவின் குமரன்.

விராடபுரம்—தற்காலம் மேட்டுப்பாளையத்துக்கு அருகிலுள்ள தாராபுரம் என்பர்.

விராடன்–மருத்துவர்அம்சம், பாரதப்போர் வீரர்களில் ஒருவன். மச்ச தேசாதிபதி, அபிமன்யுவிற்கு மாமன். உத்தரையின் தந்தை. இவன் நாட்டில் பாண்டுபுத்திரர் அஞ்ஞாதவாசத்தில் இவ்வரசன் அரண்மனையில் வேறு உருவும் பெயரும்கொண்டு மறைந்து வசித்து இருந்தனர். அருச்சுனனும் விராடன் குமாரனுகிய உத்தர

ணும் துரியோதனுதியர் கவர்ந்து சென்ற பசுக்களை மடக்கிக்கொண்டு வரச்சென்ற அவ்விடம் நேர்ந்த யுத்தத்தில், வென்ற செய்தி விராடனுக்கு வந்தது. இச்செய்தி கேட்டுக் களிப்படைந்த விராடன் என் குமரன் வென்றனென்று தன்னுடன் சூதாடிக்கொண்டிருந்த தருமரிடம் கூறத் தருமர் பேடியே ஜெயித்தவன் என்று கூறினர். இதைப் பொறுதுசூதாடு கருவியால் தருமரையிடித்துப் பின் பாண்டுபுத்திரர் என அறிந்து பொறுமை வேண்டிக்கொண்டவன்.

விராதன்—1. இவன் தேவருலகத்து வீணை வாசிக்கும் ஒரு தும்புருவன். இவன் அரம்பையுடன் காமவிகாரத்தால் ஊடல் கொள்ளத் தேவர்கள் இவனை அரக்கனும்படி சபித்தனர். அச்சாபமேற்ற இவன் கிலிஞ்சன் குமாரனுய்ப் பிறந்து இராம மூர்த்தி அரண்யத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்போது சீதாபிராட்டியாரைத் தூக்கிச்சென்று இராமலக்குமணரால் கையறுப்புண்டு சுவர்க்கமடைந்தவன்.

2. செண்பகமலரைக் காண்க.

விராத்தியன் — பிரதிலோமத் தந்தைக்கு அநுலோமத்தாய்ப் பால் பிறந்தவன். உபநயனாதி ஸம்ஸ்காரமில்லாதவன்.

விராவி—திருதராட்டிரன் புத்திரன்.

விரிச்சிகன்—ஒரு முனிவன், பொதியில் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்து தனக்காகப் பழுத்த கனியையுண்ட காயசண்டிகைக்கு ஆனைத்தீ நோய்வரச் சாபம் அளித்தவன்.

விரிச்சியூர் நன்னாகனூர்—ஒரு செந்தமிழ்க் கவிஞர்.

விரிஞ்சி—புலிவயிற்றிற் பிறந்த முனி.

விரியூர்நக்கனூர்—இவர் ஒரு தமிழ்ப்புலவர். இவருக்கு விரியூர் அங்கன் என்றும் பெயர்.

விருகதேசசன்—சிஷ்டியின்புத்ரன். இவன் தம்பி விருகலன்.

விருககடி—காந்தருவநகரத்து அரசன்.

விருகத்பானு—கிருஷ்ணமூர்த்தியின் புத்ரரில் ஒருவன்

விருகன்—1. பஸ்மாசுரனுக்கு ஒருபெயர். இவனைச் சகுனியென்னும், அசுரன் குமரன் எனவும் கூறுவர்.

2. பிருதுச்சக்கிரவர்த்திக்கு அர்ச்சியிடம் உதித்த குமரன்.

3. (சூ.) சுவேதன் குமரன்.

4. வசுதேவன் தம்பி.

5. வச்சகனுக்கு மித்திரகேசியிடம்உதித்த குமரன். பாரி திருவாகூர், குமரர் தகூன், புகூன், ரசாலுவன்.

6 வாகுகன் தந்தை. இகூவாகுவம்சத்து இருகன் குமரன்.

7. தன்மநிஷ்டையைக் காண்க.

8. சுகனென்னும் அசுரபுத்ரன்.

விருகாசுரன்—1. பஸ்மாசுரனைக் காண்க

2. இவன் ஒரு அசுரன். செங்காயுருக்கொண்டு பாலகணேசருக்கு முன் தோன்றி அவர் அங்குசத்தால் இறந்தவன்.

விருதுணன்—விருஷ்ணிக்குத் தந்தை. கார்த்தவீர்யனுக்குப் பேரன்.

விருக்கடி—ஒரு காந்தர்வராஜன்.

விருக்கிணன்—மதுபுத்ரன், கார்த்தவீர்யன் பௌத்ரன். இவன் குமரன் விருஷ்ணி.

விருக்குவர்—ஒருவித வேதியர், கண்ணுவருஷி வம்சத்தவர்.

விருசினவந்தன்—1. குரோஷ்டுக்குத் தந்தை.

2. குரோஷ்டுக்குக் குமரன்.

விருதேனன் — இலகூமணைக்குத் தந்தை. மித்திரநாட்டதிபதி.

விருச்சிகன்—இவன் பொதிகைச்சாரலில் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்து பன்னிரண்டு வருடத்திற் கொருமுறை பழுக்கும் காவற்கனியைப் பன்னிரண்டு வருடம் பட்டினியிருந்துண்பன். தான்பாரணஞ் செய்யக் கருதியபழத்தைச் சிதைத்ததுபற்றிக் காயசண்டிகையைச் சபித்தவன். (மணிமேகலை.)

விருடமன்—சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

விருடாகவி—இலிங்கியைக் காண்க.

விருதன்—1. சாகூஸமநுவிற்கு நட்வலையிடம் உதித்த குமரன்.

2. வீமனுடன் போர்புரிந்தவீரன். இவனுக்குக் கிருசபன்மன் எனவும் பெயர்.

விருத்தகார்க்கர்—ஒரு மகருஷி, மூசுகுந்தனுக்கு இருபத்தெட்டாவது சதுர்யுகத்து நாராயணப் பிரத்தியகூம் கூறியவர்.

விருத்தகாளன்— சிவசன்மாவைக் காண்க.

விருத்தசருமன்— தசரதன் குமரன், இவன் குமரன் விச்வசகன்.

விருத்தம்—ஓர் சிற்பநூல்.

விருத்ததர்மா—கருசதேசாதிபதி, மனவி கிருத தேவா.

விருத்தகூஷ்தீரன்— இவன் சிந்து தேசாதிபதி. சயத்திரதன் தந்தை, இவன் அசரீரியால் தன் மகன் இறப்பைக்கேட்டு எவன் என் குமரன் தலையைப் பூமியில் விழச்செய்கிறானே அவன்தலை ஆயிரம் பிளவுகளாக என்று சபித்துக் கைவிரித்

தூக்கொண்டு தவத்தில் இருந்தனன். இது நிற்க, அருச்சுனன் பதினேன்கா நாள் யுத்தத்தில் பாசுபதாத்திரத்தால் இவன் குமரன் தலையைத்துணித்து அது கீழ் விழவொட்டாமல் நியமந்த பஞ்சகத்தில் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த இவன் கையில் விழச்செய்தனன். அதனால் இவன் மாண்டனன்.

விருத்தாதபன்—விருத்தன் ஒருவன் தவஞ் செய்தனன். அவன்மூன் சூரியன்தோன்றி அவன் மூதுமைபோக்கி இளமை வருவித்தனன். அதனால் சூரியனுக்கு இப்பெயர் வந்தது.

விருத்தி—1 இருப்பு, அதாவது ஓவிய நூலுள் யாழ்வாசித்தற்குக் கூறியதாம். இது நிற்றல், இருத்தல், கிடத்தல், இயங்குதலால் பலவகைப்படும். அவற்றுள், இருத்தல் திரிதராவுடையனவும், இல்லனவும் என இருவகைத்து. திரிதராவுடையன யானை, தேர், புரவி, பூனை முதலியன. திரிதரவில்லன ஒன்பது வகைப்படும். அவை: பதுமுகம், உற்கட்டிதம், ஒப்படியிருக்கை, சம்புடம், அயமுகம், சுவத்திகம், தனிப்புடம், மண்டிலம், ஏகபாதம் என இவை. இனி நாடகநூலார் இவ்விருப்பை ஐம்பது வகையாக்குவர்.

2. தருமன் என்னும் மனுவின்தேவி.

3. ஆயு என்பவனுக்குக் காசிபனிடம் பிறந்தவள்.

விருத்தியுகன்—சிவகணத்தவரில் ஒருவன்.

விருத்திராசுரன்—1. ஒரு அசுரன், இவன் இந்திரனைக் கொல்லத் துவஷ்டாவால் எவப்பெற்று இந்திரனை விழுங்கினன். இந்திரன் இவன் வயிற்றைப் பிளந்து வெளிவந்து இவனை வச்சிரத்தால் கொன்றனன். இவன் முன்சன்மத்தில் பார்வதிதேவியாரால் சபிக்கப்பட்ட சித்திரரதன். இந்திரனுடன் போர்செய்து கடலில்ஒளித்துப் பிறகு இந்திரனால் வச்சிரத்தால் இறந்தவன் என்பர்.

2. விச்சுவவுருவனைக் கொன்ற இந்திரனைக் கொல்லத் துவஷ்ட பிரஜாபதியால் யாகத்தில் நிருமிக்கபட்டனுப்பப்பட்டவன். இவன் மூதலில் ஒருமுறை யிந்திரனுடன் போர் செய்து அவனை யுத்தத்தில் ஓடும்படிசெய்து மீண்டும் தந்தைசொற்படி தவஞ்செய்து பிரமனிடம் பலவரங்களைப் பெற்று இந்திரனுடன் யுத்தஞ்செய்து அவனை லேக்கியம் போல் விழுங்கி விட்டனன். தேவர் விட்ட ஜிரும்பிகாஸ்திரத்தால் கொட்டாவிவிட இவன் வாயிலிருந்து சிறுவருவாய் இந்திரன் வெளிப்பட்டு ஓட்டம் பிடித்தனன். இவன் இந்திரலோகத்தை ஆண்டிருக்கையில் ருஷிகள் இந்திராணிடம் பகைவேண்டாமென்று சந்திசெய்விக்க நட்புண்டு இருந்தனன். இவனிடத்தில் இந்திரனை வயிரமுள்ளவனுய்க்கொல்லக் காலம் பார்த்திருக்கையில் ஒருநாள் கடற்கரைக்கு இவ்விருவரும்ஏகாந்தமாய் உலாவச்சென்ற சந்தியா வேளையில் இந்திரன் இவனைக்கொல்ல எண்ணவிஷ்ணு இவனது வச்சிரத்தில்ஆவிர்ப்பவித்தனர். இந்திரன் இவன் எந்தஆயுதத்தாலும் உலர்ந்த பொருள்களாலும், ஈரமுற்றவையாலும், சாகாதிருக்கும் வரம் பெற்றிருத்தலையெண்ணிச் சிந்திக்க மகாசத்தியின் திருவருளால் மலைபோல் நுரைதோன்ற அந்த நுரையை வச்சிரத்திற் பூசி அவன்மேல் ஏவஅது விருத்திரனைக்கொன்றது. (தேபா)

3. இவனுடன் இந்திரன் சண்டைசெய்த காலத்துச் சூர்யசந்திரர்கள், துவட்டாவின் வேள்வி அவிசைப் புசித்ததால் விருத்திரன் தோள்களிலிருந்து காத்தனர். அதனால் அசுரனது தோள்கள் இந்திரன் வெட்டவெட்டத் தளிர்த்தன. இதனால் இந்திரன் அச்சூர்ய சந்திரர்களைத் தோளினின்று இறங்கச்செய்து இவனைக் கொன்றனன். இவனை விச்வகர்மனுக்கு இரமையிடம் உதித்தவன் என்பர்.

விருத்தேசனன்—காசிபன் குமரன். இவன் குமரன் சலபோஜன்.

விருத்தை—உசத்தியன்பெண். இவள் தோழியருடன் கங்கையாடச் சென்று காட்டானைக்குப் பயந்து புல்லின் புதரில் மறைந்து அருகு இருந்த மடுவில் விழுந்து மாய்ந்து குச்சகரால் உயிரடைந்து கௌச்சிகரை மணந்து மிருகண்டைப் பெற்றவள்.

விருந்தாவனம்—வடமதுரைக்கு அருகில் உள்ளவனம். இதில் கண்ணன் கோபிகைகளுடன் விளையாடினன்.

விருந்தை—காலநேமியென்னும் அவுணன் குமரி, சலந்தராசுரன் தேவி. இவள்கணவன் சிவமூர்த்தியால் இறந்தனன். இச்சமயம் பார்த்திருந்த திருமால் கபடசந்நியாசி உருக்கொண்டு கணவனைக்காணுதுவருந்தும் அவளைதிரில் தவஞ்செய்வதாக இருந்து தமது கணங்களில் இருவரைப் புலியாக அவளுக்கு முன்வரச்செய்தனர். அப்புலிகள் வெருட்ட இவள் கபடசந்நியாசியைச் சரணடைந்து தன்கணவனைத்

தாரவேண்டினள். கபட சந்நியாசி தன் இரண்டு தூதருக்கும் குரங்குருக்கொடுத்துச் சலந்தான் பிளந்த உடலெயெடுத்து வரச்செய்தனர். அவை சலந்தான் உடலைக்கொண்டுவந்து அவளுக்கு முன் இட்டன. விருந்தை சந்நியாசியையேநோக்கி உயிர்தர வேண்டினள். திருமால் அவன் உடலில் தாம் புகுந்து உயிர்பெற்று அவளுடன் கலந்து சிலநாள் இருந்தனர். ஒரு நாள் நித்திரைசெய்கையில் சங்குசக்கர முதலிய தோன்றக்கண்டு திடுக்கிட்டு நம்மை விஷ்ணு வஞ்சித்தான் என்று தேறி நீ விஷ்ணுவாகலின் என்னை வஞ்சித்தது போல் உன்மனைவியை அரக்கர் கவருக. தூதராய்வந்த இருவரும் உனக்குப் பகைவராக. குரங்கு உருவாகத் தூதரைப் பெற்றமையால் நீ குரங்குகளைத் தூதாகவும், சேனையாகவும் பெற்றுக் காட்டில் அலைக எனச்சபித்துத் நீப்புகுந்தனள். பின் திருமால் இவள் இறந்த புழுதியில் காமவசப்பட்டுப் புரளுகையில் தேவர் சிவமூர்த்தியிடம் முறையிட்டனர். சிவமூர்த்தி பிராட்டிக்குக் கட்டளையிட அம்மையார் சில விதைகளைத் தந்தனர். அதை அப்புழுதியில்தூவ அதில் துளசி, அகத்தி முதலிய தோன்றின. அத்துளவத்தை அணிந்து திருமால் மயக்கந்தீர்ந்தனர். (காஞ்சிபுராணம்.)

விருபன்—(சூ.) அம்பரீஷன் குமரன்.

விருஷகன்—சகுனிக்குத் தம்பி.

விருஷசேநன்— கர்ணன் குமரன், அருச்சுனனால் கொல்லப்பட்டவன்.

விருஷண்ணன்—கார்த்தவீரியன் குமரன்.

விருஷத்துருவன் — வைவச்சுதன் குமரன், இவன் ஒருநாள் வேட்டைக்குச்சென்று அக்னிசூலி யென்னும் இருடியின் ஓமப் பசுவைக் காட்டுப்பசு வென்று பாணத்தால் கொன்றனன். அப்பசுவினைக் காத்திருந்த பிரமசாரி அரசனைக் கோபித்தனன். அரசன் அப்பிரமசாரியிடம்சென்று நீ சூத்திரன் என்னையேன் கோபிக்கிறாய் என்றனன். சிறுவன் அரசனை அதனால் சூத்திரனாகச் சபித்தனன். (மார்க்கண்டேயம்.)

விருஷபகிரி — மகததேசத்தில் வராககிரிக் கருகிலுள்ள மலை. இதற்கு ரத்னகிரி எனவும் பெயர்.

விருஷபதபா — தானவேந்திரன். இவன் குமரி சன்மிஷ்டை. இவனை விடபன் மன் எனவுங் கூறுவர்.

விருஷபதீர்த்தங்கர்—சைந முதலாவது தீர்த்தங்கர். இவர் அயோத்தியாநகரமாண்ட இக்ஷ்வாகு வம்சத்து நாபி மகாராசாவிற்கு மருதேவியிடம் சித்திரைமாதம் கிருஷ்ணபக்ஷம் நவமிதிதி உத்திராட நக்ஷத்திரத்தில் பிறந்தவர். இவர் உன்னதம், (500) வில், வண்ணம், சுவர்ணம், இவர் புத்திரன் பரதேச்வர சக்ரவர்த்தி. இவர் ஆயுள் (அசை) லக்ஷம் பூர்வம் (பூர்வத்தின் தொகை, (அசை) லக்ஷம் வருஷங்கொண்டது பூர்வாங்கம். அந்தப் பூர்வாங்கம் (அசை) லக்ஷங்கொண்டது ஒரு பூர்வம்,) இவர் இக்ஷ்வாகு, குரு, நாத, உக்ர, அரி வம்சங்களே யேற்படுத்தினர். உழவு, தொழில், வரவு, வாணிச்யம், வித்யா, சில்பம் இவர்காலத்து உண்டாயின. இவர்க்குத் தேவியர், யசச்சுதி, சுநந்தை. யசச்சுதிக்குப் பரதேச்வர சக்ரவர்த்திமுதல் (கூக) குமரர். ஒருகுமரி, பிராம்மி. சுநந்தைக்குப் பாகுபலியும், சுந்தரியென்னும் ஒரு குமரியும்உண்டு. இவர் கிருதயுகத் தொடக்கத்தில் இருந்தவர். கணதரர் இருஷபசேநகணதர் முதல் (அசை) வர். (மாபுராணம்.)

விருஷபர்—1. சூர்யவம்சத்து நாபியின் குமரர். தாய் மேருதேவி. (பாகவதம்.)

2. புத்தரவதாரத்தில் (உசை) வது அவதாரம்.

விருஷபம் — 1. கிரிவிரசத்துக்கு அரணுள்ள மலை.

2. நக்ஷத்திக்கு ஒருபெயர்.

விருஷபருவன் — 1. ஒரு அசுர அரசன். இவன் அநேகரைச் செயித்துப் பலமணிகள் கொணர்ந்து விந்து சரவில்வைத்தவன்.

2. காசிபருக்குத் தனுவிடம் பிறந்த அசுரன். இவன்குமரி சன்மிஷ்டை. இவள் சுக்கிரன்பெண்ணகிய தேவயானியை அவமதித்ததால் இவளை இவள் தந்தை தேவயானிக்குத் தோழியாக்கினன். பின் தேவயானியைமணந்தயயாதி இவளையும் பெண்டாகக் கொண்டனன்.

விருஷபர்வர்—ஓர் விஷ்ணுபக்தர். சத்சங்கத்தினால் விஷ்ணுபதம் அடைந்தவர்.

விருஷபன்—1. ஒரு அரக்கன். திருவேங்கடத்தில் தவமியற்றி இஷ்டசித்தியடைந்தவன்.

2. சாக்ரன் குமரன். இவன் குமரன் புஷ்பவான்.

விருஷபனுவா—திதிபுத்திரனாகிய அசுரன்.

விருஷாதனீ — கர்ணனுடன் பிறந்தவன். அசுரன்.

விருஷன்—1. தாபசன் என்னும் மநுபுத்திரன்.

2. சிருஞ்சயன் குமரன்.

விருஷாகபி—1. திரேதாயுகத்தில் விஷ்ணுவின் பெயர்.

2. பூதனுக்குச் சாபியிடத்து உதித்த குமரன். ஏகாதசருத்திரரில் ஒருவன்.

விருஷாதர்ப்பன்—சிபியின் குமரன்.

விருஷ்டி—சிநி குமரன்.

விருஷ்டிகள்—யாதவகுல பேதத்தவர்.

விருஷ்டிமான்—சூரசேதன் குமரன். இவன் குமரன் சுஷேணன்.

விருஷ்ணி—1. மது குமரன். கார்த்தவீரியன் பௌத்திரன். இவன் குமரர் இரண்டாவது விருஷ்ணிமுதல் நூற்றவர். இவர்களே விருஷ்ணி வம்சத்தவர். மாதவர், யாதவர், எனப் பெயர்பெற்றவர். இவர்கள் சாபத்தால் ஒருவரையொருவர் அடித்துக்கொண்டு இறந்தனர்.

2. முதலாவது விருஷ்ணியின் குமரன். கார்த்தவீர்யன் பௌத்திரன்.

3. விருருண்டன் குமரன்.

4. சூரன் குமரன். அந்தகன் பேரன். இவன் குமரன் விலோமா.

5. சூந்தியின் குமரன். இவன் குமரன் சதாருகன்.

6. சாத்துவதன் குமரன்.

7. பசமானன் குமரன். இவன் குமரன் சுமத்திரன்.

8. பிருதுவின் தந்தை.

விருஷ்ணிகள்—விருஷ்ணியைக் காண்க.

விருஷஸ்கந்தன்—இராமபத்திரர் தோழன். சரயுவில் தீர்த்தமாடச்சென்ற தசரதரைக் காணவேண்டி இவன் தோளில்ஏறி இராமமூர்த்தி சென்றனர்.

விருஷத்திரான் — (சூ.) வைவச்சுதமநுவின் புத்திரன். இவன் பசுக்களைக் காத்தல்வேண்டி இரவும் பகலும் உறக்கமில்லாதிருக்கையில் புலியொன்று அர்த்தராத்திரியில் பசுக்கூட்டத்தில் நுழைந்து பசுக்களேமருட்டி அவற்றில் ஒன்றைப் பிடிக்கையில்பசு வீறிட்டது. அரசன்பசுவீறிட்ட ஒலிகேட்டு இரவாகையால் புலியென்று பசுவைக் கொன்றனன். அரசன் பசுவினைக்கொன்ற செய்தியை வசிட்டர் அறிந்து நீ சூத்திரனாக எனச் சபித்தனர். அரசன் அவ்வகையே சிதேந்திரியனுய்க் காட்டெரியில் புகுந்து இறந்தனன். (பாகவதம்.)

விருக்ஷங்கள்—இவை சில புண்யதலங்களிலும் தீர்த்தங்களிலும் விசேடமாகக் கொண்டாடப்படுகின்ற புண்யவிருக்ஷங்கள். அவைகளுள் கயாதீர்த்தில் ஆலமரம். அயோத்தியில் கோபிதாரவிருக்ஷம். பில்வாரணியத்தில் வில்வம். அம்பிகாஸ்தலம் (அ) இல் அரசு. சிந்துத்வீபத்தில் மாதவி. வன்னிக்ஷேத்ரம் (க0)ல் பலாசம். மருதக்ஷேத்ரம் (அ)ல் மருதமரம். திருப்பனந்தாளில் பனை. குற்றாலத்தில் குறும்பலா. கருவூரில் களா. காஞ்சியில் மா, ஒற்றியூரில் மகிழ். சிதம்பரத்தில் வடவிருக்ஷம், திருப்பெருந்துறையில் குருந்து, திருவெண்காட்டில் ஆல். இன்னும் பலதலங்கள் விருக்ஷத்தடியில் பல பிரதிட்டைகள் செய்ய்ப்பட்டு மேம்பட்டுள. அவை தலபுராணங்களாலறிக. சாதாரணமாக உலகத்தவர் புண்யவிருக்ஷங்களாக வில்வம், அரசு, வேம்பு முதலியவற்றை மேன்மையாகக் கொள்ளுகின்றனர். அவற்றுள் கல்யாணங்களில் முள்முருக்கு, அரசு, மா, பலாசு, மூங்கில் இவற்றை முறையே திரிமூர்த்திகளுக்குச் சான்றாகப் பிரதிட்டை செய்கின்றார்கள். பலாசு, அரசு, மா, எருக்கு, அத்தி முதலிய ஓமாதிகாரியங்களில் பயன்படுகின்றன. இவ்விருக்ஷங்களால் க்ஷேத்திரங்களுக்குப் பெயர் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அவை மருதூர், திருப்பனந்தாள், கடம்பவனம் முதலிய. கல்லால் நீழலில் சிவமூர்த்தி தக்ஷிணமூர்த்தமாகஎழுந்தருளியிருந்தனர். ஆலில் திருமால் பள்ளிகொண்டிருந்தனர். வாழை தேவர்களுக்கு நிவேதிக்கத்தக்க சிறந்தகனி தருவதன்றி யிதனடியில் சிவமூர்த்தியெழுந்தருளி யருள்செய்தனர். கதலீ விரதம் காண்க. இலந்தை பதரிகாசிரமத்து மரம். தெங்கு தேவபலியின் பொருட்டுப் பயன்படுவதாம். பாக்கு - தேவர்களுக்குத் தாம்பூலத்திற்குப் பயன்படுவது. பனை - வேதசாத்திரமெழுதிப் படிக்கவுமாம். இது திருவோத்தூரில் திருஞானசம்பந்தரால் பாடப்பட்டதுமாம். வெற்றிலை-நாகலோகத்திலிருந்து பூலோகத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டு வேளாளர்வசியில் கொடுப்பித்துப் பயிர்செய்யப் பெற்றது. தருப்பை - தருப்பையைக் காண்க. எள் - எள்ளைக்காண்க. அகத்தி, விருந்தையைக் காண்க. மூங்கில் - இந்திரன் ஒருகாலத்து மூங்கிலானுன். சிவமூர்த்தி யிதனடியில் எழுந்தருளியிருந்தனர். கரும்பு - அதியமானெடுமானஞ்சியைக் காண்க. நெல்லியும் புண்யவிருக்ஷமாம். இவற்றுள் தேவதருக்களாகிய சந்தானம், தேவதாரம், கற்பகம், மந்தாரம், பாரிஜாதம், இவை கேட்டதைத் தரும். இந்திரன் ஒருகாலத்துக் கைலையடையச் சிவகிங்கரர் வழிமறுக்கத்தங்கி

அக்னியை அந்தணவுருக்கொண்டு ஏவப் பிராட்டியார் நீ கட்டளையின்றி யிந்திரன் ஏவலால் வந்தமையால் தேவர்கள் பெண் களாகஎன கேட்ட தேவர் நடுங்கி யிறை வியைத் துதிக்க இறைவி பிரசன்னமாய் என் வாக்குப் பொய்க்காது நீங்கள் அனை வரும் விருகூரூபிகளாக என மறைந்த னள். அதனால் தேவர்கள் அனைவரும் விருகூரூபிகளாயினர். இதில் "அச்வத்த ரூபிபகவான், வடரூபிசதாசிவ ; பலாமரம் பிரமன், மா இந்திரன், மராமரம் இந்தி ராணி, தெய்வப்பெண்கள் அதில் கொடி களாயினர். ஊர்வசியாதியர் புஷ்பவிருகூ மாயினர். "ராமாபில்வா சிவாநிம்பா துலசி ஸ்யாத்ஸ்ரஸ்வதீ" என்று கூறியுள்ளதால் வில்வம், லக்ஷ்மிஸ்வரூபம், வேம்புசத்தி ஸ்வரூபம், துளசி ஸரஸ்வதிச்வரூபம்.

விருகூடி—ததீசிமுனிவர் வீர்யத்தால் சரஸ் வதிநதியிற் பிறந்த இருடி. இவருக்குச் சாரஸ்வதன் எனவும் பெயர்.

விருகணன்—பிரியவிரத வம்சத்து அரசன்.

விருபன்—அம்பரீஷன் குமரன்.

விருபாகூன்—1. சத்தியகிரி நகரத்தரசன். நாளிசிங்களுல் அனுப்பப்பட்ட பிராமண னுக்கு மரியாதை செய்தவன்.

2. ஒரு இராவணசேநாபதி இலக்கு மணரால் மாய்ந்தவன். பத்துக் கோடி சேனைக்கு நாயகன். (அதுமனுல் மாய்ந்த வன் என்பர்.)

3. நரகாசுரனுக்கு மந்திரி. நரகாசுர சங்காரத்தில் கண்ணனுல் கொலைசெய் யப்பட்டவன்.

4. மால்யவந்தன் குமரன். சுக்கிரீவ னுல் கொலையுண்டான்.

5. தநு குமரன்.

6. சைவவேதியன் கௌரியைக் காண்க. இவன் தேவிசபவிரதை.

7. சிவன் திருநாமங்களில் ஒன்று.

விரோதன்—சுரதன் குமரன். இவன் குமரன் சர்வபூமன்.

விரை—(நி) கோட்டம், துருக்கம், தகரம், அகில், சந்தனம்.

விரோகணன்—பிரியவிரதன் வம்சத்து நரன் குமரன்.

விரோசநன்—1. பிரகலாதன் குமரன். இவன் குமரன் பலி. பேரன் பாணசுரன். சுதன்வாவைப் பார்க்க. இவனிடத்துத் தேவர்கள். பிராமணவேஷங்கொண்டு யாசிக்க அவர்களுக்கு ஆயுள்முழுதுந் தத் தஞ் செய்தனன். இவன் சுதற்குமாரமுநி வரால் உபதேசம் பெற்றுத் தவமேற் கொண்டான். குமரி வச்சிரசுவாலை.

2. இரண்யாகூன் புதல்வன். சூரியனை யெண்ணித் தவம்புரிந்து கிரீடம் பெற்ற வன். இக்கிரீடம் இலாதிருக்கும் வேளை யில் யாரேனும் இவன் தலையைத் தொடு வாராயின் அத்தலை (க000) பிளவுறப்பெ றுவதுதலால் கிரீடம் நீங்காது அணிந்து நீமை புரிந்தனன். விஷ்ணு இவனைக் கொலைபுரிய மோகினியுருக்கொண்டு செ ல்ல அசுரன் இவளைக்கண்டு மால் கொண் டனன். மோகினி நான் தயிலமாடார் தோளைத்தொடேன் என்றனள். அதனால் அசுரன் தயிலமிடச்சம்மதிக்க மோகினி அவன் தலையைத் தொட்டுத் தயிலமிட் டுக் கொன்றனள்.

3. அங்கதனுக்குத் தந்தை.

விரோசனமதம் — இம்மதத்திற்கு அசுர ஸ்வாமியான விரோசநன் கர்த்தா. இது வும் தேகாத்மவாதிமதமே சார்வாகமதம் போல இவர்கள் அன்னமய கோசமே ஆத்மா என்பர். எதினிடத்தில் நான் என் கிற புத்தியுண்டாகிறதோ அதுவே ஆத் மா. இவர்களுக்கும் பிரத்யகூம் ஒன்று மே பிரமாணம். பூதம் நான்கே ஆகாசபூத மில்லை யென்பர். இவர்கள் தேகமே ஷணமே பரமதர்மம், மரணமே மோகூம் என்பர்.

விரோசனை—1. துவஷ்டாவின் தேவி.

2. சநகராசனைக் காண்க.

விரோசன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

விரோதினி—ஸ்திரீபுருஷர்களின் சிநேகத் தைப் போக்கிக் கலகம் உண்டாக்கும் தேவதை.

விர்தேயு—ரவுத்திராசுவன் குமரன்.

விலக்குறுப்பு— தலைவன் செலுத்துகின்ற கதையை விலக்கியும் அக்கதையை நட த்தியும் முன்பு செய்த கதைக்கே யுறுப் பாவது. இவை நாடகத்தின்கண் விலக் குறுப்புகளாம். அவை பதினொரு வகை ப்படும். அவை பொருள், யோனி, விரு த்தி, சந்தி, சுவை, சாதி, குறிப்பு, சத்து வம், அவிநயம், சொல், சொல்வகை, வண்ணம், வரி, சேதமென்பனவாம். அவற்றுள் பொருளாவது நான்குவகைப் படும். அவை அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பனவாம். இவை நாடகத்தில் பிரிந்தும் கூடியும் வருங்கால் பெயர் வேறுபடும். அவை நாடகம், பிரகணப் பிரகரணம், பிரகரணம், அங்கம் எனப் பெயர் பெறும். யோனி— நான்குவகை ப்படும். அவை உள்ளோன் தலைவனுக உள்ளதோர் பொருண்மேற் செய்தலும், இல்லோன் தலைவனுக உள்ளதோர் பொ

ருண்மேற் செய்தலும், உள்ளோன் தலைவனுக இல்லதோர் பொருண்மேற் செய்தலும் இல்லோன் தலைவனுக இல்லதோர் பொருண்மேற் செய்தலுமென்பனவாம். விருத்தி—நான்குவகைப்படும். அவை சாத்துவதி, ஆரபடி, கைசிகி, பாரதி, எனஇவை. இவற்றுட் சாத்துவதியாவது— அறம்பொருளாகத் தெய்வமானுடர் தலைவராக வருவது. ஆரபடியாவது—பொருள் பொருளாக வீராகிய மானுடர் தலைவராக வருவது. கைசிகியாவது—காமம் பொருளாகக் காமுகர் தலைவராக வருவது. பாரதியாவது—கூத்தன் தலைவனுக நடன், நடி பொருளாகக்காட்டியும் உரைத்தும் வருவது. சந்தி ஐவகைப்படும். அவை முகம், பிரதிமுகம், கருப்பம், விளைவு, துய்த்தல். அவற்றுள் முகமாவது–எழுவகைப்பட்ட உழவினுற் சமைக்கப்பட்ட பூமியுள் இட்ட வித்துப் பருவம்செய்து முளைத்து முடிவது போன்றது. பிரதிமுகமாவது—அங்ஙனம் முளைத்தல் முதலாய் இலைதோன்றி நாற்றாய் முடிவது போன்றது. கருப்பமாவது — அங்ஙாற்று முதலாய்க் கருவிருந்து பெருகித் தன்னுட் பொருள் பொதிந்து கருப்பமுற்றி நிற்பது போல்வது. விளைவாவது — கருப்பமுதலாய் விரிந்து கதிர்திரண்டு காய் தாழ்ந்துமுற்றி விளைந்து முடிவது போல்வது. துய்த்தலாவது– விளையப்பட்ட பொருளையறுத்துப் போரிட்டுக் கடாவிட்டுத் தூற்றிப் பொலி செய்துகொண்டு போய் உண்டு மகிழ்வது போல்வது. சுவை—ஒன்பது வகைப்படும். அவை வீரம், பயம், இழிப்பு, அற்புதம், இன்பம், அவலம், நகை, நடுநிலை, உருத்திரம் என்பனவாம். இவற்றின் விவரங்களை அவிநயத் திற் காண்க. சாதி பத்துவகைப்படும். அவை நாடகம், பிரகரணம், பாணம், பிரகஸனம், டிமம், வியாயோயோகம், சமவகாரம், வீதி, அங்கம், ஹீஹாமிருகம், என்பனவாம். குறிப்பு—சுவையதன் கட்டோன்றுவது. சத்துவம்–அக்குறிப்பின் கண் நிகழ்கின்ற நிகழ்ச்சி. அவிநயம்—என்பது பாவகம் அது (உசு) வகைத்து. அவை வெகுண்டோன் அவிநய முதலாக நஞ்சுண்டோன் அவிநயம் ஈறுக உள்ளவை. அவிநயத்துட் காண்க. சொல்—வருமாறு, இது மூன்றுவகைப்படும். உட்சொல், புறச்சொல், ஆகாயச்சொல். அவை நெஞ்சொடுகூறல், கேட்போர்க்குரைத்தல், தானே கூறல், என்பனவாம். சொல்வகை—நான்குவகைப்படும். அவை சுண்ணம், சுரிதகம், வண்ணம், வரிதகம் என்ப. சுண்ணம்—நான்கடியான் வருவது. சுரிதகம்—எட்டடியான் வருவது. வண்ணம் — நான்கடியான் வருவது. வரிதகம்–முப்பத்திரண்டடியான் வருவது. வண்ணம் — ஒரு வகையான் மூன்றுவகைப்படும். அவை ஆறாய் வரும் பெருவண்ணமும், இருபத்தொன்றாய் வரும் இடைவண்ணமும், நாற்பத்தொன்றாய் வரும் வனப்புவண்ணமுமாம். வரி-எட்டுவகைப்படும். கண்கூடுவரி, கானல்வரி, உள்வரி, புறவரி, கிளர்வரி, தேர்ச்சிவரி, காட்சிவரி, எடுத்துக்கோள்வரி. வரிகாண்க. சேதம்—ஆரியம் தமிழெனஇருவகைக்கூத்து. அது ஆதிக்கதையையவற்றிற் கொப்பச் சேதித்திடுவதாம்.

விலாசி—இலக்கணையின் தோழி.

விலோமதநயன்—விருஷ்ணி குமரன்.

விலோமன்—தநுப்புத்திரனுகிய தானவன்.

விலோமா—விருஷ்ணி குமரன். இவன் குமரன் அது.

வில்வகன்—கத்ரு குமரன் நாகன்.

வில்வபாண்டீரன்—கத்ருதனயன் நாகன்.

வில்வலன்—1. அசமுகி தருவாசரைப் புணரப்பிறந்த குமரன். ஒருமுறை வில்வலன் வாதாபி இருவரும் தேவரிடம் சண்டைசெய்யச் சென்றனர். அந்தயுத்தத்தில் வாதாபி இறந்தனன். அதனுல் வில்வலன் சுக்கிரனைச் சரண்அடைந்து நடந்தவை கூறினன். சுக்கிரன் வாதாபியின் எலும்பினைக் கொண்டுவரக் கூறினன். வில்வலன் அவற்றைத் தேடிக் காணுமையால் சுக்கிரனிடம் கூறச் சுக்கிரன் இவனுக்கு மிர்தசஞ்சீவி மந்திரம் உபதேசித்து அம் மந்திரத்தை அவன் இறந்த விடத்தில் கூறச்சொல்லினன். வில்வலன் மந்திர பலத்தை யடைந்து அந்த யுத்தகளத்தில் கூற வாதாபி தன்னையுண்ட பேய் மிருகங்களின் வயிற்றைக் கிழித்து வெளிவந்தனன். இந்த மந்திர பலமறிந்த இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டு தேவர் அரசர் முதலியவர்க்கு ஆடாகி விருந்தளித்துக் கொல்லுவாராயினர். (தீர்த்தகிரிபுராணம்).

2. துர்வாஸரை அவர்செய்த தவத்தைக் கேட்டதால் அவர் மறுக்க அவரைத் கொலைசெய்யப் போகையில் முனிவர் அகத்தியரால் இறக்க எனச் சாபம் இட்டனர். இவன் பிரமனையெண்ணித் தவமியற்றித் தன் தம்பியைக் கொலைபுரி

ந்து அவியில் இட்டுக் கோதவஞ் செய்யப் பிரமதேவன் பிரத்தியக்ஷமாய் என்ன வரம் வேண்டுமென்றனன். இவன் என் தம்பியைக் கொலைசெய்து மீண்டும் அழைத்தகாலத்து உயிர் பெற்றுவர வரம் அருளல் வேண்டுமெனப் பெற்றுச் சூரபன்மனிடத்து நட்புக்கொண்டு வழிச்செல்லும் இருடிகளை உபசரித்தழைத்துத் தம்பியை ஆடாக்கிச் சமைத்து அவ்விருடிகளுக்கு விருந்திட்டு வாதாபி என அழைத்து அவன் உண்டோர் வயிற்றைக் கிழித்து வரக்கண்டு களித்து இருவரும் உண்டு களித்து வருவாராயினர். இவ்வகை நடத்துகையில் ஒருகாலத்து அகத்தியர் அவ்வழி வந்தனர். அவரை எதிர்கொண்டு உபசரித்து அழைத்துப் பழையபடி விருந்திட்டுத் தம்பியை அழைத்தனன். அழைத்தலும் முனிவர் வயிற்றில் ஆட்டின் உரு,அசுரன் கொள்ளுதலறிந்து வயிற்றைத் தமதுகரத்தால் தடவுதலும் மலமாயினன். இதனைக்கண்ட அரக்கன் மூனிவரைப் பணிந்து வேண்டினன். முனிவர் தீயவனே நீஎன் கருத்திற்கியையச் செய்வையேல் மன்னிப்பன் என்றனர். அகத்தியர் உன்னிடம் இருக்கும் பொன்னை முனிவர்களுக்கும் அரசர்களுக்கும் கொடுக்க என்றனர். அவ்வகை கொடுத்து மன்னிப்பு அடைந்தனன். இவனுக்கு இலவலன் எனவும் பெயர்.

3. ஒரு அரசன் பல்லவனைக் காண்க.

வில்வன்—ஒரு காந்தருவன். இவன் அழகாற் செருக்கடைந்து நாரதரை எருமை போற் கனைத்து மறித்தனன். அவர் இவனை எருமையாக எனச் சபித்தனர். காந்தருவன் இரங்கிக் கேட்டுக்கொள்ள முனிவர் நீ இராமமூர்த்தி அவதரிக்கும் அளவும் இருந்து அவரைத் தரிசித்து இவ்வுரு நீங்குக என்றனர்.

வில்லவன்கோதை — செங்குட்டுவனுக்கு மந்திரி.

வில்லி—ஒரு வேடன் இவன் புத்தூரிலிருந்த மல்லியென்னும் வேட்டுவச்சியின் குமரன். இவன் சகோதரன் கண்டன். இக்கண்டனும் வில்லியும் அவ்வேடச் சேரிக்கு அதிபதிகள் இவர்கள் வேட்டைக்குச் செல்கையில் கண்டனைப் புலி கொன்றது. தம்பியைப் புலி கொன்ற தறிந்த வில்லி விசனமுறுகையில் பெருமாள் அவன் கனவில் தோன்றி காமிங்கு எழுந்தருளியிருக்கிறேம் உன் தம்பியும் உயிர்பெற்று வருவன். அப்புலியும் சாம் அப்புலியிருக்கும் குகைக்கணிருக்கும் பொருள்கொண்டு திருக்கோயிலும் ஊரும் உண்டாக்கி விபவம் நடத்துக என அவ்வாறே தம்பி யுயிர்பெற்று வரக் கண்டு இருவரும் குகைக்கண் சென்று நிதிகண்டு புதரில் பெருமாளைக்கண்டு சேவித்துக் காடுகெடுத்து நாடாக்கித் திருப்பணிசெய்து அருகிலிருந்த புத்தூரிலிருந்து வேதியரை வருவித்து இவ்வூர்க்கு **வில்லிபுத்தூர்** என்று பெயரிட்டவன். இது ஆண்டாள் திருவவதாரத் தலம்.

வில்லிபுத்தூரார்—இவர் திருமுனைப்பாடி நாட்டில் (இ)00) ஆம்ஷல் சங்கரில் வீராராகவாசாரியருக்குபிறந்துகொங்கர் குலபதியாகிய வக்கபாகை நாட்டரசன் வரபதி ஆட்கொண்டான்சேரன் சமஸ்தான வித்துவானுய்இருந்து தலயாத்திரையின்பொருட்டுச் சென்று அந்தஅந்த இடங்களில் உள்ள பலவித்துவான்கள் தம்வினுவிற்கு விடைதராராயின் அப்புலவரின்காதுகளைத்தாம்வைத்திருந்த குறட்டால் அறுத்து வெற்றிகொண்டு செல்வர். இவர் அநந்தன் என்னும் புலவன் இவர்க்குமுன் தோற்ற காலையில் அவனது காதை அறுக்கத் தொடங்குகையில் அவன் என்பெயர் ஆதிசேடனுக்கும் உண்டெனப் புலவர் களிப்புற்று விட்டனர். இவர் தமது பல்லக்கில் ஏறித் திருவண்ணுமலைக்கு வருகையில் அவ்விடம் எழுந்தருளியிருந்த அருணகிரிநாதர் அருளிச்செய்த கந்தரந்தாதிக்கவிக்குப் பொருள்கூறத் தடைபட்டுத் தோல்விபெற்றுத் தாம் வைத்திருந்தகுறட்டைஅருணகிரிநாதரிடம் கொடுத்தனர். திருபாமூர்த்தியாகிய அருணகிரியார் இது உமக்கு நாம் கொடுத்ததாக இருக்கஎன அறுக்காது விட்டனர். இவ்வகைக் காதைப்பெற்று இவ்விடம்வந்து தோல்வியடைந்த மானத்தால் அண்ணுமலையானைத் தரிசிக்காது அம்மலை காணப்படாமல் பல்லக்கில் திரையிடக் கூறிச்சென்றனர். உடனே கண்கெட்டது. புலவர் மீண்டு அருணகிரியாரைப் பணிந்து கண் பெற்றனர். இவர் தம் நாடு சென்று அரசனுக்குச் சமஸ்தானவித்துவானுகி உடன்பிறந்தானுக்குத் தாயபாகம் கொடாததினுல் அவன் அரசினிடம் முறையிட்டனன். அரசன் சிலநாள் தரித்து அவனை வரச்செய்து புலவரைநோக்கி மகாபாரதத்தைத் தமிழிற்பாடக் கட்டளையிட்டனன். புலவர் சிலநாட்களில் அவ்வகை பாடி அரங்கேற்றினர். இதன்பின் முன்கூறிய உடன்பிறந்தான் மீண்

டும் அரசனிடம் தாயபாகத்திற்கு முறை யிட்டனன். அரசன் புலவரைநோக்கிப் பாரதம்பாடிய நீரோ தாயபாகம் தடை செய்வதென்றனன். அதனால் புலவர் நாணி இல்லற வெறுப்புற்றுத் திருவரங் கத்தில் தமது ஆயுளைக் கழித்துப் பரம பதம் அடைந்தனர். இவர் குமரர் வரந்தரு வார் இவர் செய்த பாரதத்திற்குச் சிறப் புப்பாயிரம் கூறியவர். இவரால் பாரதம் பாடுவிக்க வேண்டுமென்கிற விருப்பத் தால் அரசன் ஒருகிழவியை யேவித் தம யன் சம்பியர்க்குத் தங்கள் தேவியரால் கலகமுண்டாக்கி அரசனிடம்வர அரசன் புலவரைப் பாரதம் பாடுவித்து எண்ணத் தை முடித்துக்கொண்டனன் என்ப. இவரது மற்ற சரிதங்களை அருணகிரியா ரையும் வரந்தருவாரையுங் காண்க.

வில்வம்—இது சிவமூர்த்தியின் இச்சாஞா னக் கிரியையாய்ப் பூமியில் ஆன்மாக்க ளின் பாவத்தைப்போக்க அவர் அரு ளால் கோமயத்தில் உற்பவித்தது. இத னைப் பூசிப்போர் விரதசீலராய் இம்மர மூலத்தை அடைந்து சங்கற்பம் செய்து எட்டுத்திக்குகளிலும் பசுவின் நெய்யால் தீபமிட்டு அபிடேகமுறைப்படி செய்து உடை புனைந்து சாந்தணிந்து மலர் பறித் திட்டுத் தூபதீபாராதனை செய்து நிவே தித்துச் சோடசோபசாரம் செய்து, வில் வவிருக்ஷ, நிர்பீஜ, கோமயோற்பவா, சங்காரகந்த, சுத்தபதுமப்பிரிய, வியாத, புட்பாதிக, க்ஷேத்திரஞ்ஞ, வரதாபீஷ்ட, புருஷார்த்தசித்திதா, சிவப்பிரிய முதலிய திருநாமங்களைக் கொண்டு பூசிக்கச் சகல சித்தியும் பெறுவர்.

வில்லியாதன்—நன்னூலைப் பாடப்பெற்ற வன்.

வில்வித்தை—வில்வித்தையென்பது தனுர் வித்தை. அதாவது: வில்லின் இலக்கணம் விற்பிடிக்கும் இலக்கணம், அம்பின் இல க்கணம், அம்பினைத்தொடுக்குமிடம், விற் கொண்டோன் இலக்கணம், விற்கொண் டோனிலை முதலிய இலக்கணங்களாம். இவை ஆள்வோரும் பயிற்சியு மற்றமை யால் வழக்கமற்று இன்னதென்று தெரி தற் கருமையாயிருக்கிறது. இந்தத் தனுர் வேதம் நான்குபாதம், ஐந்துவகையினை யுடையதாம். அந்த நான்குபாதம் இரத, கஜ, தூரக, பதாதிகளாம். ஐந்துவகையா வன (க) யந்திரமுக்தம், (உ) பாணிமுக் தம், (ங) முக்தசந்தாரிதம், (ச) அமுக் தம், (ஞ) பாகு யுத்தம் என்பன. மேற் கூறிய ஐந்தும், சஸ்திராஸ்திர சம்பத்தி யால் இருவிதம். அவை: அஸ்திரம், சஸ்தி ரம், அஸ்திரம் கைவிடுபடையால் யுத்தஞ் செய்தல், சஸ்திரம் கைவிடாப்படையால் யுத்தஞ்செய்தல். அவ்யுத்தம் மீண்டும் ருஜுமாயாவிபேதத்தால் இருவிதப் படும். அவை நேர்நின்று போர்புரிதலும், மறைந்து போர்புரிதலும் என்பன. மேற் கூறிய ஐவகையில் **யந்திரமுக்தமாவது**— பீரங்கி, துப்பாக்கி முதலிய யந்திரங்க ளில் இருப்புக்குண்டுமுதலிய பிரயோகித் துப் பகைவர் அரண்களையும் பகைவரை யும் அழிப்பது. **பாணிமுக்தமாவது** — வில், தோமரம், முதலியயந்திரங்களினால் அவ்வாறு செய்வது. **முக்தசந்தாரிதம்**— கோட்டை முதலிய பிடித்தலால் அவ் வாறு செய்வது. **அமுக்தமாவது** — கை விடாப் படைகளாகிய வாள் முதலியவற் றால் அவ்வாறு செய்வது. **பாகுயுத்தம்**— ஆயுதமில்லாமல் செய்யும் மல்லயுத்த முத லியவற்றால் அவ்வாறு செய்வது. மேற் கூறிய யுத்தவிருப்புளோன் யோக்யனி டத்தில் யுத்தஞ் செய்யவேண்டும். அதா வது கபடனிடத்து யுத்தஞ்செய்யக் கூடாது. யுத்தத்தில் வில்லைக்கொ ண்டு ஒருவர்க்கொருவர் யுத்தஞ் செ ய்வது உத்தமப்போர், வாள் முதலியகொ ண்டு யுத்தஞ்செய்வது மத்திமம், கட்க முதலிய கொண்டு போரிடுவது அதமம், ஆயுதமில்லாது மல்லயுத்தம் புரிவது அத மாதமம். இவ்வகையுத்தத்தில் தனுர்வேதா சிரியன் வேதியனாயிருத்தல் வேண்டும் அன்றிப் பின்னிரண்டு வர்ணத்தவரும் இருக்கலாம். சூத்திரன் கற்கவேண்டின் தானே கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். இச் சூத்திரர்கள் அரசனுக்கு யுத்தம் நேருங் காலத்து யுத்தத்தில் உதவி புரியவேண் டும். வில்வித்தை வீரும்பினவன் அங்கப் பழுது இல்லாதவனாய்க் கைகால்விரல்புஜ ங்களில் வன்மையுடையனாயிருத்தல் வே ண்டும். வில்லைக் கையிற்கொண்டோன் விற்பிடிக்குமுன் தான் நிற்கும் நிலைகளை யறிதல் வேண்டும். அந்நிலைகள் சமபதம், வைசாகம், ஆலீடம், பிரத்யாலீடம், ஜா தம், நிச்சலம், விகடம், சம்புடம், சவஸ் திகம், மண்டலம், பைசாசம், என்பன வாம். இவற்றுள் **சமபதம்** — என்பது இரண்டுகால்களையும் சமமாக வைத்துக் கொண்டு நிற்குநிலை. **வைசாகம்**—என் பது இரண்டுகால்களுக்கும் நடுவில் சாண கலம் இருக்கும்படி நிற்குநிலை. **ஆலீ டம்**—என்பது கலப்பைபோல் பூமியைத் தொட்டு நிற்கும்நிலை. அன்றி வலக்கான்

மண்டலித்திடக்கான்முந்துற நிற்குநிலை. **பிரத்தியாலீடம்** — என்பது வலக்கான் முந்துற்று இடக்காலை மண்டலித்து நிற்குநிலை. **ஜாதம்**—என்பது கால்களிரண்டினிடையில் (கஉ) அங்குலமிருக்க இடதுகால் மண்டலித்து நிற்குநிலை. **நிச்சலமாவது**—இடதுகால் முன்நேராகவும் வலதுகால் நீண்டதாகவும் அன்றித் தக்ஷிணபாதம் சற்றுக்குறுகி நிற்குநிலை. **விகடம்என்பது** — இரண்டுகால்களுக்கிடையில் இரண்டுமுழம் இடமிருக்க முழங்கால்களும் கால்களும் தடிபோல் நீண்டு நிற்குநிலை. **சம்புடமென்பது**— தொடைகள் நீண்டிருக்க நுனிக்காலடி பூமியைத்தொட நிற்குநிலை. **சுவஸ்திகம் என்பது**—காலடிகளிரண்டும் சற்று விலகியிருக்கச் சமமாய்த் தண்டாகாரமாய் நிற்குநிலை. **மண்டலம்என்பது**– இருகாலும் பக்கமாக வளையநிற்கும் நிலை. **பைசாசம்என்பது**—ஒரு காலினின்று ஒருகால் மூடக்கி நிற்கும்நிலை. வில்லினைக் கையிற்கொண்டோன் வில்லினை இடதுகையிற்பிடித்து வலதுகையில் அம்பினைக்கொண்டு வைசாகம், அல்லது ஜாதம் எனும் நிலையினின்று குருவினைவணங்கி உத்தமமான மரத்திற்செய்த வில்லினைக் கட்டுகள் அமைந்தனவாகக் கொண்டு எடுத்து நிறுத்திப் பிடிக்குமிடமாகிய நடுவிடத்திற் பிடித்துப் பூமியில்நாட்டி வளைத்து நாணேற்றி நாணினைக் குணத்தொனி செய்து இறகுகளுடன் கூடிய வெற்றம்பு நஞ்சுண்ட அம்புகளைத் தொடுத்துக் குறிகளைநோக்கி நன்று குறி இழுத்து எய்தல் வேண்டும். எய்வோன் வலி யெவ்வளவினதோ அவ்வளவின் அம்பு வேகமாய்ச் செல்லும். இதன் விரிவுகளை ஆக்னேயபுராணங் காண்க.

விவசன்—விச்சு குமரன். இவன் குமார் பலினன் முதலிய ஐம்பதின்மர்.

விவசுவான்—காசிபருக்கு அதிதியிடம் பிறந்த குமரன். இவன் துவாதசாதித்தரில் ஒருவன். இவன் குமரன் வைவச்சுதமநு. இவன் விச்வகர்மாவின் குமரியாகிய சமுஞ்ஞையை மணந்தனன். அந்தச் சமுஞ்ஞை, சாயையைச் சிருட்டித்துத்தவஞ் செய்யச் சென்றனள். இந்த இரண்டு தேவியரிடத்தும் விவசுவானுக்கு வைவச்சுதமநு, யமன், சனி, யமுனை, தபதி என்னும் குமரரும், குமரியரும் பிறந்தனர்.

விவாஹாசாரியர்—சுரேச்வராசாரியருக்கு ஒருபெயர்.

விவஸ்வதர்—ஒரு சூரியர், இவர் இரண்டு முகம் நான்குகைகள் இரண்டுகைகளிலும் கமலாயுதங்கள், அபயம், வரதம், பவளாபரணம் உடையவராய்ப் பொற்பட்டுவஸ்திரந் தரித்தவராயிருப்பர்.

விவாகவிஷயம் — பிரமசாரியம் நீங்கினவன். அவ்வாச்சிரமம் நீங்கித் தன்தாயின் ஏழு தலைமுறைக்குட்படாதவளாயும் தந்தையின் கோத்திரத்தில் பிறவாதவளாயும் இருக்கிறவளாவும், சாதகர்மாதி சமஸ்காரம் இல்லாத குலத்தில் பிறந்தவளாயும், ஆண்பிள்ளைகளைப் பெறுமல் பெண்பிள்ளைகளையே பெறுகிறகுலத்திற் பிறந்தாளையும், தேகத்தில் நீளமயிருற்றவன், மூலவியாதியன், கூயரோகி, அக்கினிபுஷ்டியில்லான், பெருவியாதி கொண்டவன், குஷ்டவியாதிஉள்ளவன், இக்குலங்களில் பிறந்தவளையும், செம்பட்டமயிருற்றவள், அதிஉயரமானவள், தீராப் பிணியுள்ளவள், மயிரில்லாதவள், உடம்பெல்லாம் மயிருற்றவள், குரூரமாகப் பேசுகிறவள், செங்கணுள்ளவள், நக்ஷத்திரம், விருக்ஷம், நதி, ஈனசாதி, மலை, பக்ஷி, பாம்பு இவற்றின் பெயர் தரித்தவளையும் நீக்கி அழகு, நல்லபெயர், அன்னம், யானைகளையொத்த நடை, மெல்லியதேகம், பல், மயிர், சிறுகுரல், உடைய கன்னிகையை மணத்தல் வேண்டும் இவ்வகை மணந்த சுந்தரியுடன் கூடுகையில் ருதுகாலத்தில் கூட வேண்டும். அந்த ருதுகாலம் (கசு) நாள் கூறப்படுகிறது. அதில் ருதுவான (ச) நாட்களை மேலோர் நிந்திக்கிறார்களாதலால் அவற்றினையும் ஏகாதசி திரியோதசிகளையும் நீக்கி மற்றைப் பத்துநாட்களைக் கொள்வதே உத்தமம். ருதுகாலம் தொடங்கிய (சு) (அ) (கo) (கஉ) (கச) (கசு) நாட்களில்கருத்தரிக்கின் புருஷப்பிரஜையும், ஒற்றைப்பட்ட நாட்களில் தரிக்கின் பெண்பிரஜையும் பிறக்கும் என்பர். பெண்ணின் தந்தை பெண்ணிற்காகப்பணம் பெற்றுக்கொண்டு பெண்ணைக்கொடுத்தால் விற்றவனாகிறானதலால் அப்படி செய்யக்கூடாது. பெண்ணின் கணவனேனும் தந்தையேனும் ஸ்திரீதனப் பொருள்களைத் தமக்காக உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளக் கூடாது. க்ஷேமத்தை விரும்பினவர்கள் பெண்களைப் பூஷணமுதலியவற்றால் சந்தோஷப்படுத்த வேண்டியது. இவ்வகையுடன் கூடிய வீடு சந்தோஷமாய் இருக்கும். எந்தவீட்டில் மனைவியின் பணிவிடையால் கணவன் பரதாரத்தை நினையாமல் இருப்

பாலே அந்தக்குலம் கலியாணத்துடன் இருக்கும். மணம்காண்க.

விவிம்சதி—1. துரியோதனன் சபையிலிருந்த அரசன், சூதாடவல்லவன்.
2. (சூ.) சாட்சூசன் குமரன்.

விவிம்சன்—1. கனி புத்திரன்.
2. வீரன் குமரன்.

விவிஷன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

விளக்கொளிப்பெருமாள் — திருக்காஞ்சியில் திருக்கோயில் கொண்டிருக்கும் விஷ்ணுமூர்த்திகளில் ஒரு திருப்பதியிலுள்ள பெருமாள். இவர் ஸரஸ்வதி நதியுருவமாய்ப் பிரமன்செய்த வேள்வியை அழிக்கவந்த காலத்துத் தீபப்பிரகாசமாய்ச் சென்றமையால் இப்பெயர் பெற்றனர்.

விளம்பிநாகனார்—நான்மணிக்கடிகை நூலாசிரியர்.

விளன்—ஒரு அரசன் சிவனேயெண்ணி அச்வமேதஞ்செய்து சித்திபெற்றவன்.

விளாஞ்சோலைப்பிள்ளை—பிள்ளை லோகாசாரியர் திருவடிசம்பந்தி.

விறன்மீண்டநாயனார் — மலையாளதேசத்துச் செங்குன்றூர் வேளாளர் மரபிற்பிறந்து திருவாரூரில் சிவதரிசனமாக எழுந்தருளிய சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் தேவாசிரிய மண்டபத்து எழுந்தருளியிருக்கும் சிவனடியவர்களே வணங்காது சென்றதால் சுந்தரரும் அவர்க்குப் பிராணுகிய சிவமும் புறம்பெனக்கூறியிருந்து, சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திருத்தொண்டத்தொகை பாடித் துதித்தபின் களிப்படைந்து சிவகணத்தவரில் ஒருவரானவர்.

விற்பிறவன் — (பிரகத்.) சுதஞ்சயன் குமரன். இவன் குமரன் சுசி.

விற்றூற்றுழதேயினார் — கடைச்சங்கமருவிய புலவர். (அகநானூறு).

வினு—(சு) அறிவினு, அறியாவினு, ஐயவினு, கொளல்வினு, கொடைவினு, எவல்வினு.

வினை—(உ) நல்வினை, தீவினை.

வினையன்—ஐதரேயன் தந்தை. குமரன் வேதமுணராததினால் தாயுடன் தூரத்திவிடப்பட்டவன்.

விஜேதன்—திருதராட்டிரன் குமரன்.

விஜயபாது — பாணவம்சத்தரசன்; இரண்டாம் விஜயாதித்தன் குமரன்.

விஜயாதித்தன்—1. பாணவம்சத்தரசன்.
2. இவன் பலியின் வம்சத்திற் பிறந்த முதலாம் விக்ரமாதித்தனுடைய புத்திரன். இவ்வரசனுக்குப் புகழ்விப்பவர் கண்டனென்று பெயர்.

விஷகன்னிகை — இவள் காஞ்சனபுரியில் கல்கியைக்கண்டு பணிந்து தன் வரலாறு கூறியவள். இவள் சித்திரக்கிரீவன் மனையாகிய சுலோசனை யென்பவளுடன் கூடக் கந்தமாதனமலையின் காடுகளில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்போது தனது அழகினுல் செருக்கடைந்து அவ்விடம்வந்த யக்ஷமுனியைப்பரிகசிக்க அவர் நீ விஷதிருஷ்டியாய்க் காஞ்சனபுரியில் எல்லாரையும் எரித்துக்கொண்டு தெய்வமும் கணவனுமில்லாமல் வசிக்க எனச் சபிக்கப்பட்டவள். இவள் அம்முனிவரை வணங்கி இச்சாபம் என்றைக்கு அகலும் எனக்கேட்கக் கல்கிபகவான், கிளியின் பேரில் ஏறிக்கொண்டு என்றைக்குத் தரிசனங் கொடுப்பாரோ அன்றைக்கு அகலும் என்ன அவ்வாறே கல்கியைக்கண்டு சாபம் நீங்கியவள். (கல்கிபுராணம்).

விஷசிங்கன்—ஒரு அரக்கன், சூர்ப்பநகையின் புருஷன் என்ப. தன்னை யெதிர்ப்பவரை நாவால் நக்கிக் கொல்பவன்.

விஷபவச்சேநர்—விஷஜிசி யென்பவளிடத்து உதித்த விஷ்ணுவின் அம்சம்.

விஷயன்—திருதராட்டிர புத்திரன்.

விஷாபஹாணபுரீத்தீ — திருப்பாற்கடல் கடைகையில் எழுந்த விஷத்தைத் தேவர் பொருட்டுக் கண்டத்தில் அமைத்த சிவன் திருவுரு.

விஷ்டபதா—விரசன் தேவி.

விஷ்டாரம்—என்பது ஓமாக்னியைச் சூழப் போடும் தருப்பாசனம்.

விஷ்டிகன்—சுக்கிர புத்திரன்.

விஷ்ணுபுரீத்தீ — 1. அகண்டபூரணராய், அனந்தகல்யாண குணமுடையராய், ஆதியாய், நீலவர்ணமுடையராய், சங்கு, சக்ர, கதா, கோதண்ட, நாந்தகதாரியாய், லக்ஷ்மிசமேதராய், சங்கர்ஷண, பிரத்யும்ந, அநிருத்தவியூகங்களுடன் வைகுண்டத்தில் பாகவதரும், நித்தியசூரிகளும், இருடிகளுஞ் சேவித்துநிற்ப எழுந்தருளியிருப்பர். இவர் தேவர், மானிடர் முதலியோர்க்கு அநுக்கிரகிக்கப் பூமியில் அவதரித்துப் பல திருவிளையாடல்களை நடத்தியவைகளை யென்னறிவுசென்ற அளவில் எழுதுகிறேன். திருப்பாற்கடலில் ஆதிசேடன்மீது யோகநித்திரை புரிந்து தமது திருநாபியில் உலகசிருட்டியின் பொருட்டுப் பிரமனைப்படைத்து அப் பிரமனுடைய நெற்றியினிடம் உருத்திரனைப் படைத்தவர்.

2. சோமுகாசுரன் வேதங்களைத் திருடிக்கொண்டு செல்ல அவனைத் தேவர்

வேண்டுகோளால் மச்சாவதாரங்கொண்டு சென்று கொன்று வேதத்தைக் கொண்டு வந்து பிரமனுக்குத் தந்தவர்.

3. தமது காதிடம்பிறந்து தம்முடன் போர் செய்த மதுகைடவரை வதைத்தவர்.

4. கபிலராய்த் தேவஹூதிக்கு யோக மூபதேசித்தவர்.

5. அயக்கிரீவராய் அவதாரமெடுத்துத் தத்தாத்திரேயர் முதலிய இருடிகளுக்குத் தத்துவம் உபதேசித்தவர்.

6. சத்தியவிரதன் என்கிற அரசனுக்கும் ஏழுபிராமணருக்கும் அனுக்கிரகித்துப் பிராமணரைச் சத்த இருடிகளாகவும் இராஜாவை மனுவாகவும் பிறப்பித்தவர்.

7. இரணியாக்ஷன் பூமியைச் சுருட்டிச்செல்லத் தாம் வராக அவதாரங்கொண்டு அவனைக்கொன்று பூமியைத் தமது கொம்பில் தாங்கிவந்து முன்போல் நிறுத்தியவர்.

8. கூர்மாவதாரங்கொண்டு பாற்கடல் கடைகையில் மந்தரமசையாது நிற்கத் தம்முதுகிற் ருங்கியவர்.

9. நரசிங்க அவதாரத்தில் பிரகலாதன் பொருட்டுத் தேவரை வருத்தி யிறுமாப் படைந்திருந்த இரணியனைக்கொன்று பிரகலாதனுக்கு அருள்புரிந்தவர்.

10. வாமனஅவதாரத்தில் காசிபர்க்கு அதிதியிடம் அவதரித்து மகாபலியிடம் மூன்றடிமண் யாசித்து அவன்தர உலகமெல்லாம் ஈரடியாலளந்து ஓரடிக்கு இடம் பெறுததால் அவன்சிரத்திற்தமது திருவடியை வைத்துப் பாதாளத்தில் அழுத்தித் தேவர் பயம் போக்கினவர்.

11. புத்தாவதாரங்கொண்டு நாரதரை மாணுக்கராயுடன்கொண்டு சென்று திரிபுராதிகளுக்குப் புத்தமதம் போதித்தவர்.

12. பரசுராமாவதாரத்தில், சமதக்னிக்குக் குமாராராய் அவதரித்து, சூரியவம்சநாசஞ்செய்வார்.

13. இராமாவதாரஞ்செய்து, இராவணும்பகர்ணுதியரை வதைத்துச் சீதையின் நிறைமீட்டுத் தேவரிடுக்கண் போக்கியவர்.

14. பலராமாவதாரங்கொண்டு தேவகாசுரன் முதலிய அசுரரை வருத்திப் பயம் போக்கியவர்.

15. திரிபுரசம்மாரத்தில், சிவனுக்கு அம்பாகஇருந்து, வென்றவர்.

16. பாணுசுரயுத்தத்தில் அவனுக்கு உதவிபுரியவந்த, ருத்திரனைப் பின்னிடச் செய்தவர்.

17. பிரமதேவனுக்கு, ஒரு கற்பத்தில் அஜன் என்கிற குமாராராய், அவதரித்தவர்.

18. அதிதியிடம் உபேந்திராராய்ப் பிறந்து இந்திரனைக் காத்தவர்.

19. அத்திரிக்கு அநசூயையிடம் தத்தாத்திரேயனுய்ப் பிறந்து கார்த்த வீரியன் முதலியவருக்கு அநுக்கிரகித்தவர்.

20. சத்தியவதிக்கும் பராசனுக்கும் வியாசராய்ப் பிறந்து வேதங்களைச் சிக்கறுத்தவர்.

21. நாபிமகாராஜாவுக்கு மேருதேவியிடம் ருஷபனுகப் பிறந்தவர்.

22. ருத்ரன் காசியில் தவஞ்செய்ய அவனுக்கு இராமபத்திரராய்த் தரிசனந்தந்து இராமதாரகமந்திரம் உபதேசித்தவர்.

23. அண்டங்களை யெல்லா மூண்டு காத்துச் சிருட்டித்தவர்.

24. கஜேந்திரன் என்னும் யானை முறையிடக் கேட்டுச் சென்று அதனை ஆதரித்து அபயம் தந்தவர்.

25. திருப்பாற்கடல் கடைந்தகாலத்துச் சகன் மோகினியுருக்கொண்டு தேவர்க்கு அமுதம்பகிர்ந்து இராகுகேதுக்களைச் சிக்ஷைசெய்தவர்.

26. பிரமன் சிரத்தை ருத்திரன் கிள்ளியபோது அப்பிரம கபாலம் கையை விட்டு நீங்காதிருக்க இலக்ஷ்மி பிக்ஷையிடப் பிரமகபாலம் நீங்கும்படியும் தாம் தமது தொடையைக்கீறி யிரத்தமிடப் பிரமகபாலம் வெடிக்கவும் அதுவன்றித் தமது நெற்றியின் வியர்வையை யக்கபாலம் நிறையவிட அது பொடியாகவுஞ் செய்தவர்.

27. பதிரிகாச்சிரமத்தில் தாம் தவத்திலிருக்கையில் யுத்தத்திற்குவந்த ருத்ரனை மூர்ச்சிப்பித்துப் பிரமன்வேண்ட உயிர்ப்பித்தவர்.

28. பிரமருத்திரர்கள் தம்மையெண்ணிப்பலயுகந் தவஞ்செய்ய அவர்களுக்குச் சிருட்டி சங்கார அதிகாரத்தை அளித்தவர்.

29. பிரமன் தவஞ்செய்ய அவர்க்குத் தரிசனம்தந்து கற்பாந்தங்களில் தமக்குக் குமாரனும் வரம் அளித்தவர்.

30. கற்பங்கள் தோறும் பிரமனைத் தமது மனதிலும் கண்ணிலும் வாக்கிலும் காதிலும் மூக்கிலும் அண்டத்திலும் நாபியிலும் படைத்தவர்.

31. தாம் அண்டத்தைச் சிருட்டிக்க நினைத்தவுடன் தமது நெற்றியில் வியர்வையுண்டாய் அது மகாப்பிரளயமாயிற்று. அதில் ஒரு பொன் அண்டம் உண்டாய் அதில் பிரமன் தோன்றினன். அந்தப் பிரமனுல் உலகசிருட்டி செய்வித்தவர்.

32. பிரமா உருத்திரன் சூரியன் சந்திரன் இந்திரன் முதலியோரைத் தமது தேஜஸால் விளக்கி மீண்டு ஒடுக்குபவர்.

33. ஒரு கற்பத்தில் தமது நெற்றியில் வியர்வை பிறந்து ஒருகுமிழி ஆயிற்று. அதில் உருத்திரனைச் சிருட்டிசெய்தவர்.

34. ருத்ரனுக்கு இருடிகளால் வந்த சாபத்தை நீக்கியவர்.

35. விருகாசுரனுக்குப் பயந்து ஓடிய உருத்திரனைக் காத்தவர்.

36. சிவபூசைசெய்த மார்க்கண்டர் சிவனைத்தேடத் தமது வயிற்றி லவரைக்காட்டிச் சிவபூசை செய்வித்தவர்.

37. பிரதேசன் என்கிற ராசா உருத்திரனைநோக்கி எவர் பரம்என்ன விஷ்ணுவே பரம் என்றனர். அதனுல் அவன் விஷ்ணுவைத்தியானிக்க அவனுக்குமுன் தரிசனம்தந்து சித்தியளித்தவர்.

38. அந்தகாசுரனை வதைத்த உருத்திரமூர்த்திக்கு அவன் உதிரத்தால் வந்த அசுரரைச் செயிக்க வலியற்றுத் தம்மைத் தியானிக்க அப்போது லக்ரேவதி என்கிற சத்தியைச் சிருட்டித்துப் பூமியில் அந்தகாசுரன் உதிரம் விழாமல் பானஞ் செய்வித்து உருத்திரனுக்கு வெற்றி தருவித்தவர்.

39. திருவிக்ரமா அவதாரத்தில் பாதம் பிரமலோகஞ்செல்ல அவ்விடம் பிரமன் பூசித்த சலம் பூமியில் வந்து பூமி முழுகுமென்று உருத்திரனைத் தடுத்துச் சடையில் தாங்கக் கட்டளையிட்டவர்.

40. ஒரு கற்பத்தில் யுத்தஞ்செய்து குதையுடன் வில்லை ஊன்றிநின்ற உருத்திரனது நாணியற்று உருத்திரன் தலையறுந்துபோக அதனைக்கூட்டி உயிர்ப்பித்தவர்.

41. மாதலியின் குமரியை மணந்த ஆதிசேடன் குமரனுடன் யுத்தஞ்செய்த கருடனது வலியடங்கச் செய்தவர்.

42. உருத்திரன் பூசிக்கச் சூலங்கொடுத்தவர்.

43. உருத்திரன்கொண்ட சாபத்தை நாகேசரியாய்க் கொன்றவர்.

44. கவியென்கிற அசுரனை இந்திரன் பொருட்டுக் கொன்றவர்.

45. கோவியருடன் கண்ணனுய் அவதரித்தகாலத்துப் பலதிருவிளையாடல்கள் செய்து கோபாலர் பாண்டவர் முதலிய வரைக் காத்தவர். அவற்றைக் கண்ணனைக் காண்க.

46. ஒரு கற்பத்தில் தாணுமூர்த்தியாய் நின்ற சிவன் அடிதேடாது திகைத்து வணங்கிச் சிவானுக்கிரகம் பெற்றவர்.

47. பிரமன் தமது வயிற்றில் அண்டங்களைப் படைத்து அவற்றைக் காண்என அவ்வகைசென்று ஆயிரம் தேவஆண்டு இருந்து மீண்டவர்.

48. பாத்மகற்பத்தில் பிரமனைத் தமது குமரனுய்ப் பெற்றவர்.

49. தமது வயிற்றிலுள்ள அண்டங்களைக் காணும்படி பிரமனை விழுங்கி மீண்டும்விடாது நாபியின்வழி வெளிவிட்டவர்.

50. பிருகு பத்னியைக் கொன்றதால் அவரால் பத்துப் பிறப்படையச் சாபமடைந்தவர்.

51. குபன் (சுபன்) வேண்டுகோளால் தாதீசியைச் சக்கரத்தால்வெல்ல வகைதேடித் தோற்றவர்.

52. ஒரு கற்பத்தில் பிரமனுடன் உமையிடம் குமாராயுதித்தவர்.

53. கௌசிகனென்னும் யாழ்வல்லவனுக்கு முத்திகொடுத்தவர்.

54. அம்பரீஷன் குமரியை மணக்க வந்த இருடிகளைக் குரங்குமுகமுற்றவாராக்கித் தாம் மணந்து முனிவர்கள் கோபித்து அரசன் மீதேவிய அந்தகாரத்தைச் சக்கரத்தால் தடுத்துத் தாம் அந்த அறிவின் அந்தகாரத்தை இராமாவதாரத்தில் ஏற்றவர்.

55. விட்ணு சிட்ணுக்களைப் பிரமனுக்குக் காதாவாய்ச் சிருட்டித்தளித்தவர்.

56. பிருதுவின் வேள்விச்சாலையில் சூதமுனிவராகச் சென்றவர்.

57. பிரகலாதன் ஒழிந்த இரணியன் குமாரரை ஒரு அறையால் மாய்த்தவர்.

58. அந்தகாசுரனுக்கு அஞ்சிப் பெண்ணுருத் தாங்கித் திரிந்தவர். (கூர்மபுராணம்).

59. சுக்கிரன்தாயை வதைத்தவர்.

60. ஏமைக்கு மயன் பட்டணத்தை அளித்தவர்.

61. தேவாசுரயுத்தத்தில் மாலியைக் கொன்றவர்.

62. விருத்திராசுரனை இந்திரன் கொலைபுரியத் தமது சத்தியில் சிறிதை இந்திரனுக்கும் வச்சிரத்திற்கும் அளித்தவர்.

63. பிரமன் முதலியோர் பூமியில் காலநேமி முதலானோர் தன்பதிற்கஞ்சி முறையிடத் தமது கறுப்பும் வெளுப்பு மான அம்சத்தைப் பூமியில் கிருஷ்ண பலராமராக அவதரிப்பித்தவர்.

64. சயந்தி என்னும் மாயாதேவியைத் தமக்கு முன்தேவகி வயிற்றிலுதிக்கச் செய்தவர்.

65. திருமங்கையாழ்வாருக்குத் திருமணக்கோலந் தரிசிப்பித்தவர்.

66. தாருகவனத்து மோகினியுருக் கொண்டு சென்று இருடிகளைக் கர்வபங்கஞ் செய்தவர்.

67. சலந்தரனுடன் சண்டையிட்டுச் சமாதானஞ் செய்துகொண்டவர்.

68. திரிபுரதகன காலத்தில் சிவனை நிஷ்பமாகத் தாங்கியவர்.

69. பிரந்தையிடம் சலந்தரனுருக்கொண்டிருந்து மாயனென்று அறியப்பட்ட அவளால் தம்மனைவியைப் பிறர்கொளச் சாபம்பெற்று அவளிறந்த மயானத்தில் வருந்தி அவ்விடம் பிறந்த துளசியென்பவளை மணந்து மயக்கந்தெளிந்தவர். (ஸ்காந்தம்.)

70. அமுதமதனத்தில் பிறந்த விஷத்தைக் கிரகிக்கச்சென்று உடல்கறுத்து மீண்டவர். (ஸ்காந்தம்).

71. அமுதமதனத்தில் ஆமை தன்வந்திரி உபேந்திரன் மோகினி முதலியவராயிருந்து அமுதம் பங்கிட்டு அதிற்பிறந்த இலக்ஷ்மி கௌத்துவம் முதலியவைகளைத் தாம் கிரகித்தவர்.

72. சிவமூர்த்தி உமையுடன் கவறு ஆடுகையில் உமை செயிக்கவும், சிவன் வென்றுரெனப் பொய்ச்சாக்ஷி கூறிப் மலைப்பாம்பாய்ப் பாலவனத்திருந்து கணபதியால் சாபநீக்க மடைந்தவர்.

73. தாருகாசுரனுடன் யுத்தஞ்செய்கையில் சக்காத்தைவலி அது அவன் கழுத்தில் மாலையானதுகண்டு சமாதானஞ் செய்துகொண்டவர்.

74. மேகவருக்கென்டு சிவனைத் தாங்கி மேகவாகன கற்பமாக்கினவர்.

75. புத்திரப்பேறு வேண்டிச் சிவதர்சனஞ் செய்கையில் உமையை வணங்காது சென்று உமை உன்புத்திரன் சிவனது நெற்றிவிழியால் எரிய எனச் சாபம்பெற்றும் பின் அவளைப்பணிந்து உயிர்பெற அநுக்கிரகம் பெற்றவர்.

76. தாம் தமது மார்பகத்தில் வைத்துப் பூசித்திருந்த சோமாஸ் கந்தமூர்த்தத்தை இந்திரன் வேண்ட அளித்தவர்.

77. அயன்குதத்தில் ஒரு கற்பத்தில் உதித்து அதோகச்சன் எனப் பெயரடைந்தவர்.

78. தக்ஷியுடன் எதிர்த்து முன்னில்லாது தோற்றவர்.

79. சராசுந்தனுக்கஞ்சி (அ0,0000) லக்ஷம் தற்கம் செய்துகொண்டு வசித்தவர்.

80. நந்தியின் உயிர்ப்பால் ஆகாயத்திலோடிப் பூமியில் விழுந்தவர். (வசவபுராணம்).

81. அரக்கரை வென்றேறுமென்ற இறுமாப்படைந்த காலத்துச் சிவமூர்த்தியிட்ட தரும்பைத் தூக்க வலியற்று அடங்கியவர்.

82. சிவமூர்த்திமுன் இறுமாப்புடன் சென்றதால் ஒட்டக உருக்கொண்டவர். (வசவபுராணம்).

83. உபமன்னியரிடம் சிவதீக்ஷைபெற்றுச் சிவபூசைசெய்து சாம்பன் முதலிய குமாரரைப் பெற்றவர்.

84. ஒருகாலத்துத் தமது செவியில் எழுண்டங்களைப் பிறப்பித்தவர்.

85. குமாரக்கடவுளால் சிறையிடப்பட்ட பிரமனைச் சிவமூர்த்தியிடம் வேண்டிச் சிறை நீக்குவித்தவர்.

86. குமாரக்கடவுளின் தேவியாகிய தெய்வயானை வள்ளி நாய்ச்சிமார்களைத் தமது குமரியாக இதற்கு முன்பிறப்பில் அமுதவல்லி சுந்தரியெனப் பெற்றவர். (ஸ்காந்தம்).

87. ஒருகற்பத்தில் தம்மிடம் பிறந்த பன்னிரண்டு குமரிகளை விநாயகருக்குத் திருமணஞ்செய்வித்தவர். (பார்க்கவபுராணம்).

88. பிரமன் வேள்வியை அழிக்கவந்த சரஸ்வதியைத் தடுக்கக் குறுக்காய்ப் பள்ளிகொண்டவர். (காஞ்சிபுராணம்).

89. இமயச்சாரில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த கண்ணுவர்முதுகில் முளைத்த மூங்கிலை வில்லாக்கி இவரிடம் கொடுக்க அதை இருகிமுனிவரிடம் கொடுத்தவர்.

90. குகன் என்னும் வேடராஜனைத் தோழமைகொண்டவர்.

91. சடாயுவைத் தந்தையாகக்கொண்டு அவர் இறப்பிற்குச் சகலகர்மாதிகளையும் முடித்தவர்.

92. இராமதாசர் பொருட்டுப் பொன் சுமந்து திருக்க அரசனிடஞ் சென்றவர்.

93. கபீர்தாசர் பொருட்டு ஆடைநெய்தவர்.

94. பாரதத்தில் நரஞ்சய அருச்சுனனுக்குத் துன்பம் வாராமல் குதிரையோட்டியும் தேர்ச்சக்கரமெடுத்தும் சூரியனை மறைத்தும் உதவிக் காத்தவர்.

95. தாசியிடம் வட்டிலேந்தி அடியவர் பொருட்டுச் சென்றவர்.

96. திருமழிசையாழ்வார் கிடந்தவாறு எழுந்துபேச என அவ்வாறு பேசியவர்.

97. திருக்கச்சி நம்பிகளுக்குத் தீவட்டி பிடித்துச் சென்றவர்.

98. பிரமனுடன் யுத்தஞ்செய்கையில் புலிமுகனைச் சிருட்டித்து ஏவியவர்.

99. மாலினி சுமாலினி என்னும் அசுரரைக் கொலைபுரிந்தவர்.

100. பாராசரன் என்னு மசுரனை நரசிங்க உருக்கொண்டு மாய்த்தவர்.

101. சிவமூர்த்தியைப் பூசித்துச் சக்கரம்பெற்று மீளுகையில் அதனைப் பூமியிலிட்டு வணங்கினர். அதனைச் சிரமாலையில் ஒன்று கவ்விக்கொள்ள விஷ்ணு பிரார்த்திக்கச் சிவமூர்த்தி அதனைக் களிப்புறச்செய்து பெறுக என்றபடி அதன்மூன் கோணங்கிக் கூத்தாடி அது சிரிக்க விழுந்த சக்கரத்தைப் பெற்றவர்.

102. தேவர்கள் செய்த யாகத்தில் கீர்த்தியைக் கவர்ந்தோடித் தேவர் பின் தொடர்தல்கண்டு வில்லை ஊன்றிக்கொண்டு நகைக்க முகத்தின் அழகெல்லாம் சாமையாய் வெளிப்பட்டன. இதை அறிந்த இந்திரன் செல்லுருக் கொண்டு நாணேயறுக்க விஷ்ணு கழுத்தறுப்புண்டனர். அற்றதலை, உதிரத்தில் ஓடல் கண்டு தேவர் கீர்த்தியைக் கவர்ந்தனர். திருமால் மருத்துவரால் உயிர் பெற்றனர் (காஞ்சிப் புராணம்.)

103. விரோசனனிடம் மோகினி யுருக்கொண்டு சென்று அவனுக்கு எண்ணெயிட்டு மாய்த்தவர்.

104. துந்து என்னும் அசுரனைக் கொலை புரிந்தவர்.

105. இவர் வராக அவதாரத்தில் சிரித்தபோது கபம் விழுந்தது அது புருடாகமாயிற்று.

106. மதுரைகடவுவதத்தில் சிந்தியஉதிரத்தில் பவளம் உண்டாயிற்று. மேதை மேதினியாயிற்று.

107. இவரை, சிவமூர்த்தியினது வலப்பாகத்தில் காலாதீதமாய் ஒளியாய் ஒன்றாய் அவ்வியத்தந்தோன்றுதற்குக் காரணமாயிருக்கும் சிவசத்தியென்று சிவபுராணங்கள் கூறும்.

108. இம்மூர்த்தியை யானை, கருடன், குரங்கு, பாம்பு, பல்லி முதலிய பல செந்துக்கள் பூசித்து முத்தியடைந்தன.

109. தேவர்களுக்கு அமுதம் தந்து மிகுதியைப் பராசர முனிவர்க்குத் தந்தவர்.

110. அசுரரைக் கொல்லப் பாதாளஞ் சென்று ஆண்டிருந்த அப்ஜரஸுக்களைக் கூடிப் பலபுத்ரரைப் பெற்றனர். (சிவ மகாபுராணம்.)

111. சுக்ரன் மிருத்யுஞ்ஜய மந்திரம் பெறச் சிவபெருமானைநோக்கித் தவம் புரிகையில் தேவர் அசுரர்களிடம் யுத்தத்திற்கு வந்தனர். அஞ்சிய அசுரர் குரு வில்லாமை யெண்ணிப் பிருகு பத்தினியை யடைக்கலம்புக அவள் நித்ராதேவியை யேவி இந்திரன் முதலாயினவரை யுறங்கும்படிச் செய்தனள். இதனை யிந்திராலறிந்த விஷ்ணு பிருகுபத்தினியைச் சக்கரத்தால் கொலைபுரிய, பிருகுமுனிவர் விஷ்ணுவை நீ குலஸ்திபத்தினியைக் கொலை புரிந்தமையாற் பூமியில் பல பிறவிகொண்டு துன்பமடைக எனச் சபித்தனர். (தேவிபாகவதம்.)

112. பின்னும் ஆழ்வாராதியரின் பொருட்டும்தேவர் இருடிகள் தானவர் முதலியோர் பொருட்டும் ஆங்காங்குத் திருஅவதரித்துச்செய்த அற்புதங்களை எழுதப்புகின் நான் எழுதவந்த புத்தகம்போதாது. இத்திருமூர்த்திகளின்சரிதங்களையே வேதங்கள் மகாபுராணங்கள் உபபுராணங்கள் மற்றசரிதைகளும், புகழவந்தனவாதலால் கிரந்தவிஸ்தாரத்தின் பொருட்டு இம்மட்டில் நிறுத்தினேன்.

விஷ்ணுகண்டர்—சைவபத்ததிசெய்த சிவாசாரியருள் ஒருவர்.

விஷ்ணுசர்மா—1. அயோத்தியில் விஷ்ணு பிரதிட்டைசெய்து பூசித்துப் பேறுபெற்றவன்.

2. அக்னிசருமனுக்குத் தந்தை.

3. எக்யசருமன் குமரன். இவன் தந்தையிடம் காமமான்மியம் கேட்டு முத்தியடைந்தவன்.

4. வேதநாராயணபுரத்து வேதியன், சந்திரசருமன் பிதா. விக்ரமார்க்கன், பட்டி முதலியவர்க்குப் பாட்டன்.

விஷ்ணுசித்தர்-1.பெரியாழ்வாரைக்காண்க.

2. எங்களாழ்வானுக்கு ஒரு பெயர், இவர் ஸ்ரீபாஷ்ய பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர். ஸ்ரீபாஷ்ய பிரவர்த்தகர்.

விஷ்ணுபுராணம் — பதினெண்புராணங்களில் ஒன்று. இது வம்சம் மன்வந்தரம்;

கிருஷ்ணபலராமசரித்திரம் உலகசிருட்டி சீவோற்பத்தி, கற்பாந்தம், அண்டகோசம், சுவர்க்க, நரகலக்ஷணம், கிரகமண்டலம், சப்தகண்டம், சாதியொழுக்கம், இராசபரி பாலனம், யுகசரிதை, சல, அக்னி, பிரள யம் முதலிய கூறும். இது (சு000) கிர ந்தமுள்ளது.

விஷ்ணுமித்ரன்—உபயபாரதிக்குத் தந்தை.

விஷ்ணுவர்த்தனநாராயணன்- விடலதேவ ராயனைக் காண்க.

விஷ்ணுவர்த்தனன்–1. இவன் மைசூர் அர சன் சைநமதத்தில் இருந்து (கஉ) ஆம் கிறிஸ்துசகத்தில் வைஷ்ணவனானான்.

2. முதலாழ்வார்கள் மூவரின் அருள் பெற்று அவர்கள் அளித்த சக்கரப்படை யால் பகைவரைவென்ற காஞ்சிநகரத்தர சன்.

விஷ்ணுவர்மன்—ஆசாரியன் மனைவியைப் புணர்ந்து மீளாரோகத்தால் நரகமடை ந்து தன் குமாரனாகிய வேதன்செய்த திப கைங்கர்யத்தால் மீண்டவன்.

விஷ்ணுவிம்பதானம்—ஆயிரம் கழஞ்சு பொன்னால் விஷ்ணுவிம்பம் செய்வித்து வேதியர்க்கு அளித்தலாம்.

விஷ்ணுவேசர்—இனி கற்கியவதாரமூர்த்தி யைப் பெறப்போகிற பிராமணர் சம்ப ளக்ராமத்தரசர். இவர்தேவி சுமதி. இவர் கல்கியால் திக்குவிஜயஞ் செய்வித்து யஞ்ஞமுடித்து நாரதர் உபதேசத்தால் தேவியுடன் சுவர்க்கமடைந்தனர். (கல்கி புராணம்.)

விஷ்வக்சேநர்—1. இவர் பிறப்பை விசுவ சேநரைக் காண்க.

2. பிரமதத்தன் குமரன்.

3. கௌசிகனைக் காண்க.

விஷ்வக்சோதி—பிரியவிரதன் வம்சத்த வன்.

விஜயதசமி—இது ஆடிமாதம் சுக்லபக்ஷம் ஏகாதசிமுதல் ஐப்பசி சுக்லபக்ஷம் துவா தசிவரைக்கும் நாலுமாதமும் யோகிக ளுக்கு விரதம். முதல்மாதம் சாகங்களா கா, இரண்டாமாதம் தயிராகாது, மூன்று மாதம் பால் ஆகாது, நான்காமாதம் பரு ப்பு, கறிகள், உப்பு, புளி முதலிய ஒன் றுமே ஆகா. ஐப்பசிமாதம் சுக்லபக்ஷத் துவாதசியில் க்ஷீராப்தி பூசைசெய்து எல் லாப் பலகாரங்களும் சாப்பிடலாம்.

விஜயர்—விஷ்ணுபடரில் ஒருவர்.

விஜயன்—1. (சூ.) சயன் குமரன்.

2. (சு.) பூரூரவசுவிற்கு உருப்சியிடம் உதித்தவன். இவன் குமரன் பீமன்.

விஜயா—ஒரு மாயதேவி.

விஜயாச்வன்—பிருதுச்சக்கரவர்த்தியின் குமரன்.

விஜரன்—ஆயுவென்பவனுக்குக் காசிபரிட ம்பிறந்தவன்.

விஜல்பை—தந்தாக்கிருஷ்டியின் குமரி. அவமானம் வருவிப்பவள்.

விஹாரம்—வங்காளத்திற்கு வடக்கிலுள்ள தேசம்.

வீடுமன்—பீஷ்மருக்கு ஒருபெயர்.

வீரர்முதலியார்—இவர் தொண்டைநாட்டு வேளாளர், கொடையாளி, இவரது சுகை யைக்காண ஒருபுலவன் இவரிடம் வந்து முதலியாரின் மனைவியாரைக் கொடுக் கும்படி கேட்டனன். முதலியார் அவ் வகை கொடுத்தனர். இதனால் புலவன் களித்து முதலியாரைநோக்கி நான் தாய் மூறை கொண்டு கேட்டனன். மீண்டும் அங்கீகரிக்கவேண்டுமென, வேண்டுகோ ட்படி இசைந்து புலவர்க்கு வேண்டிய கொடுத்தவர்.

வீட்மகன்—இருகமணிக்குத் தந்தை, விதர் ப்பநாட்டரசன். இவனைப் பீஷ்மகன் என்பர்.

வீணாதக்ஷிணமூர்த்தம்— நாரதர் முதலிய மகருஷிகள் வேண்டியபடி இசையின் இலக்கண முதலிய அறிவித்த சிவபிரான் திருவுரு.

வீணாபதி—காந்தருவதத்தையின் தோழி.

வீணை—தபதிநதிக்குப் பெயர்.

வீதகவ்யன்—ஒரு இருடி. இவன் யோகத் தால் தன் தேகத்தைவிட்டுச் சஞ்சரித் துப் பிங்கலனூர் பூமியிற் புதையுண்ட தேகத்தைப்பெற்றுச் சமாதியிருந்தவன். (ஞானவாசிட்டம்.)

வீதவவ்யன்—ஒரு அரசன் இவனுக்கு (க00) குமரர். இவர்கள் காசிராசன் குமரரைக் கொன்றதால் காசியரசன் பார த்துவாசரையடைந்து அவரால் யஞ்ஞகும ரன் என்னும் புத்திரனைப் பெற்றான். அப்புத்திரன் நூற்றுவரையுங்கொன்று இவர்களின் தந்தையைக் கொல்லச்செல் லுகையில் வீதவவ்யன் பிருகுவினிடம் அடைக்கலம் புக அவனைப் பிராமண னுக்கி வைத்துக்கொண்டனர். இவன் அன்றுமுதல் பிராமணனாகவிருந்து யா கத்தில் அநேகம் புத்திரர்களைப் பெற் றான். இவன் குலத்தவர் வேதியராயினர்.

வீதிகோத்ரன்—1. இந்திரசேநன் குமரன்.

2. திருஷ்டகேது குமரன்.

3. தாளசங்கன் குமரன்.

வீபற்சு—அருச்சுனனுக்கு ஒருபெயர். பகை வர் வெறுக்கப் போர்செய்பவன்.

வீமசேநன்—1. காசிபருக்கு மது என்பவளிடம் பிறந்த குமரன்.

2. பாண்டுபுத்திரன். பீமசேநனைக் காண்க.

வீமதேவன்—1. சிவன் திருநாமங்களில் ஒன்று.

2. ஏகாதசருத்திரருள் ஒருவன்.

வீமத்தேர்மன்னபாண்டியன்—சத்துருஞ்சய பாண்டியனுக்குக் குமரன். இவன் குமரன் வீமபராக்கிரமன்.

வீமநாதபண்டிதர்—தொண்டைமண்டலம் புழற்கோட்டத்தில் இலம்பூரிலேயிருந்து கல்விகற்று வல்லவராய்ச் சிவதீக்ஷைபெற்றுக் கடம்பவன புராணம்பாடிய புலவர் திலகர்.

வீமபராக்கிரமபாண்டியன்—வீமத்தேர் மன்ன பாண்டியனுக்குக் குமரன். இவன் குமரன் பிராதபமார்த்தாண்டன்.

வீமபாசர்—சம்பரன் சேநாபதிகள்.

வீமரதன்—ஒரு பாண்டியன்.

வீமரதி—பீமாநதிக்கு ஒருபெயர்.

வீமவாது—திருதராட்டிரன் புத்ரன். நாலாநாள் யுத்தத்தில் வீமனால் இறந்தவன்.

வீமன்—1. வீமசேநனுக்கு ஒருபெயர்.

2. குண்டினபுரத்தரசன் தமனமுனிவர் அனுக்ரகத்தால் தமயந்தியைப் பெற்றவன். நளனுக்குமாமன். பிராமணனை அனுப்பித் தமயந்தியிருக்கும் இடமறிந்து வரச்செய்து அவளுக்கு மறுசுயம்வரமென வெளியிட்டு இருதுபர்ணனை வருவித்து அவனிடமிருந்த நளனைக்கண்டு மகளிடம் சேர்ப்பித்தவன். இவன்தேவி சாருகாசனி. இவன் புத்திரப்பேறு இல்லாமல் விச்வாமித்திரர் ஆச்சிரமஞ்சென்று அவர் உபதேசத்தால் உருக்குமாங்கதனைப் பெற்றவன்.

3. சண்முகசேநாபதி.

வீமாசுரன்—1. இவன் தேவர்க்குத் தீமைபுரிய, சிவமூர்த்தி பிரசன்னதிருநாமத்துடன் இவன் முன்தோன்றி யிவனைச் சங்கரித்தனர்.

2. இவன் சலாசுரன், சிலாசுரன், என்பவர்களுடன்கூடி அவ்விருவரையும் இரண்டு சிலம்புகளாக்கி விநாயகருக்கு முன்வைத்துப் பணிந்தனன். விநாயகர் அச்சிலம்புகள் இரண்டினையும் திருவடியில் அணிந்து வீமாசுரன்மீது எறிந்து அவ்விரண்டு அசுரருடன் இவனையுங் கொன்றனர்.

வீரஆதித்தன்—சூரஆதித்தன் தந்தை.

வீரகவிராயர்—இவர் தமிழ்ப்புலவர், இவரிருந்தது நல்லூர். அரிச்சந்திரபுராணத்தைத் தமிழில் விருத்தத்தால் பாடியவர். இவர் சாலிவாகன சகம் (கசசசு) இல் இந்நூலைத் திருப்புல்லரணியத்தில் அரங்கேற்றனர்.

வீரகன்—1. கந்திமகாதேவர் சிலாதருக்குப் புத்திராதற்குமுன் அழைக்கப்பெற்ற பெயர். இவர், கைலையை யிறைவிநீங்கிக் கௌரியாகத் தவமியற்றச்சென்றபோது இறைவனிடத்து ஆடியென்னுமசுரனை விட்டதால் பூமியில் சிலாதபுத்திரராகப் பன்னிரண்டு வருடமிருக்கச் சாபமடைந்து, புத்திரப்பேறுவேண்டித் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த சிலாதமுனிவருக்குச் சிவாஞ்ஞைப்படி படைச்சாலில் மாணிக்கப்பெட்டியில் நான்கு கரங்களும் சடைமுடியுமாக அவதரித்தனர். இதனைக் கண்ட முனிவர் சிவாஞ்ஞைப்படி அதனை மூடித்திறந்துகாண ஒரு இளங்குழவியாய்த் தனக்குப் பதினைவயதென்று தாய்தந்தையரால் கேள்வியுற்றுத் தவஞ்செய்து சிவபெருமானால் அழியாநித்யதேகம்பெற்றுச் சிவபெருமான், திருமுடியில் திருக்கரம்வைத்துத்தீக்ஷைபுரிய அவரது சாரூப்யம் அடைந்து திருநந்திதேவர் எனும் அபிஷேகப் பெயரடைந்து சுயசை எனும் கன்னிகையை மணஞ்செய்விக்கக்கொண்டு சிவாலயங்களில் அதிகாரியாக இருத்தப்பெற்றவர். (சிவமகாபுராணம்.)

2. பார்வதிதேவியாரின் துவாரபாலகன்; அடிதானவன் என்பவனைக் கட்டளையின்றிச் சந்நிதானத்தில் விட்டபடியால் கல்லாகச் சாபமடைந்தவன்.

வீரகோளரி—நவவீரரில் ஒருவன். முதல்நாள் பானுகோபனுடன் எதிர்த்து நாராயணாஸ்திரத்தால் மூர்ச்சித்தவன்.

வீரக்கழல்—அரசர் தாம் முன்புசெய்த வீரச்செயல்களை அதனிடம் எழுதியகழல். இதனை "ஒண்பொறிகழற்கால்" என்பதால் அறிக.

வீரசகன்—சுதர்சநன் என்னும் அரசன் குமரன். இவனே மித்ரசகன்.

வீரசங்காரர்—சிவன் திருவுரு அல்லாததைப் பரிசியாத வீரசைவர். இவர் புத்தன் ஒருவனைப் பரிசித்ததாகக் கனாக்கண்டு விழித்துத் தீமூட்டி அதில் விழுந்து சிவபதமடைந்தவர்.

வீரசம்பு—1. விஜயநகரத்து அரசன், தக்ஷிணயாத்திரையாகவந்து திருவண்ணாமலையில் இரண்டாமதிலின் திருப்பணி முடித்துச்சென்றவன்.

2. வங்கியகுலமுதல்வன்என்பர். இவன் ஒரு யாகஞ்செய்ய அதில் வங்கியர் தோன்றினர் என்ப.

வீரசிகாமணிப் பல்லவராயன்—பட்டரையாச்ரயித்த அரசன். இவன் பல்லவர் குலத்தவன்.

வீரசிங்கன்—இலங்கையில் இருந்த அசுர சேநாபதி. இவனை வீரவாகுதேவர் இலங்கைக்குப்போகையில் போருக்கு முதற் பலியிட்டனர். இவன் இலங்கைநகரத்திற்குக் காவலாளி.

வீரசித்து—பிரபு என்பவன் குமரன்.

வீரசுந்தரப்பிரமராயன் — ஆழ்வான் சீடருள் ஒருவன்.

வீரசுவர்க்கம்—இது வாயுமண்டலத்திற்கு மேல் மேகமண்டலத்தில் வைத்துதியாதாரமான மேகாச்ரயபட்டணத்தில் தேவேந்திரன் ஆஞ்ஞையால் வீரதேவதைகள் இருக்கும் இடம். இதில் பூமியில் யுத்தத்தில் இறந்தோர் தேவகன்னியருடன் மகாசுகம் அனுபவிக்கும் பதம்.

வீரசேநன்—1. நிஷததேசத்து மகாசேநன் குமரன். இவன்கிருதயுகத்தொடக்கத்தில் இனிச் சக்ரவர்த்தியாகப்போகிறவன். இவன் பன்னிரண்டுவருடம் சிவபூசை செய்து சிவானுக்ரகம்பெற்று மரத்தால் ஒருமீன்செய்து அதனை யீயத்தாலலங்கரித்து அதற்கு மாயாசக்தியுண்டாக்கித் தாருகையின் வனமடைந்து அநேகராக்ஷதர்களையதஞ்செய்தவன்.(சிவமகாபுராணம்.)

2. வாலி நாட்டரசன், இவன் கூயரோகத்தால் வருந்தும் புத்திரனைக் கௌதம முனிவர் சொற்படி வேதாரண்ய தீர்த்தத்தில் மூழ்குவித்து ஆரோக்கியம் பெறச் செய்தவன்.

3. நிடதநாட்டரசனுகிய நளனுக்குத் தந்தை.

4. விதர்ப்பநாட்டு அரசன். காசிசென்று தீர்த்தமாடிக் காமகலையிடம் காசிமான்மியங்கேட்டு முத்தியடைந்தவன். இவன்குமரன் பிரசேநன். (காசிரகசியம்.)

வீரசைவமதம்—இம்மதத்தவர் சைவ உட்சமயத்தவர். இவர்கள் வீரம் எனும் ஆகமத்திற்கூறியவாறு ஒழுகுபவர் ஆதலால் வீரசைவர் எனப்படுவர். இம்மதவிஸ்தாரத்தைச் சித்தாந்த சிகாமணி முதலிய வீர சைவ நூல்களிற் காண்க. ப்ரதம மஹாசிருஷ்டியாரம்பத்தில் ஸ்ரீ பரமேச்வரனது,ஈசானதிபஞ்சமுகோத்பவராய்ச் சுத்தசைவர் முதலிய சமஸ்தசைவரிலு முயர்ந்தவராய், இதரசைவரைப்போல விசேஷக்கிரியையினல் அற்பபலனைப் பெறுது அற்பக்கிரியையினல் அனந்தபலனைப் பெறுபவராய் ஆக்ஞாதீக்ஷை முதலிய இருபத்தொரு தீக்ஷாபரராய், அறுபத்துநான்குவித ஆசாரயுக்தராய், ஸ்நாநம், போஜனம், நித்திரை, மலமூத்திரவிசர்ஜனு காலங்களிலும், அசுசி பாவனையின்றிச் சதாலிங்காங்கசம்பந்தராய், லிங்கபோகோபபோகராய், தன்னிஷ்டலிங்கத்தில், ஆவாகனவிசர்ச்சனைக் கிரியைகளைச் செய்யாதவராய், த்ரிகாலலிங்கார்ச்சனு சக்தராய், லிங்கலோபம் பூஜாலோப முதலியனநேர்ந்தால் ப்ராணத்யாகமல்லது வேறு பிராயச்சித்தமில்லாதவராய்க் குரு, லிங்க, ஜங்கமப்ரசாத, பாதோதக, பஸ்மருத்ராக்ஷதாரண ஷடாகம, சிவக்ஷேத்ர, சிவாசாரநிஷ்டைகளைப் பொறுதவராய்த் தமது இஷ்டலிங்கந்தவிர, வேறு தேவர்களையும், ஸ்ரீபாததீர்த்தந்தவிர, கங்கைமுதலிய வேறு எவ்விததீர்த்தங்களையுங் கனவிலும் விரும்பாதவராய், தேகத்தில் சிவலிங்கதாரணமில்லாத பலிகளுடன், ஏகாசன, சயந, யாந, சம்பர்க்க, சகபோஜனங்களில்லாதவராய், அநிர்தம், அஸ்திரவாக்கியம், வஞ்சனை, பந்திபேதம், உதாசினம், நிர்த்தயையென்னும் ஆறுவித அந்தரங்கபவிகளல்லாதவராய்ச் சிவமஹேச்வரர்களைக் கண்டால், எழுதல் எதிர்கொள்ளல், கூடித்திரிதல், இதவசனஞ்சொல்லல், ஆசனத்திருத்தல், அன்னமிடல், பானஞ்சமர்ப்பித்தலென்னும் மூத்திரோபான சத்தக்கிரமயுக்தராய், ஜாதி, ஜனன, ப்ரேத, உச்சிஷ்ட, ருதுவென்னும் பஞ்சசூதகங்களையும் விட்டவராய், லிங்காசாரமுதலிய பஞ்சாசாரநிஷ்டராய், தாசத்வம், வீரதாசத்வம், பிரத்தியத்வம், வீரப்ரத்தியத்வம் சமயாசாரத்வம், சர்வசாஸ்த்ரார்த்வமென்னும் ஆறுவிதசர்ச்சனையுக்தராய், தேசகால கற்பிதாதி லௌகிகாசாரங்களை மீறிய சுதந்தரசீலராய், சிவாத்மருக்குப்பேதப்பிராந்தி நினையாதவராய் உபநிஷத்வாக்யஜநித வித்தையில் பொருந்துபவராய், ஜகத்பூஜ்யராய் உள்ளவரே வீரசைவராவார், இவர்களுள் வீரசாமான்யர், வீரவிசேஷகர், வீரகிராபாரியர் என மூத்திறத்தினர் உளர். இம்மதம், ஷடஸ்தலமறிந்து அவ்வழிநின்று சிவனைவழிபட்டோன் முத்தியடைவன் என்னும்.

ஷடஸ்தலமாவன : பக்தஸ்தலம் - கரு. மகேசஸ்தலம் - கூ. பிரசாதிஸ்தலம் - எ. பிராணலிங்கஸ்தலம் - ஙு. சரணஸ்தலம் - ச. ஐக்கியஸ்தலம் - ஞ ஆம். **பக்தஸ்தலம்** -

கடு ஆவன : பிண்டத்தலம், பிண்டஞான த்தலம், சமுசாரநீக்கத்தலம், குருகாருண் யத்தலம், இலிங்கதாரணத்தலம், விபூதி தாரணத்தலம், உருத்திராக்கதா ரண த் தலம், பஞ்சாக்கரத்தலம், பத்தத்தலம், உபயத்தலம், திரிவிதசம்பத்தித் த ல ம், சதுவிதாசாரத்தலம், உபா தித்தானத்தலம், நிருபா தி தானத்தலம், சகசதானத்தலம், என்பன. மகேசுத்தலம்-கூ. இது: மகேசு ரத்தலம், இலிங்கநிஷ்டைத்தலம், பூர்வாச் சிரம நிரசனத்தலம், அத்துவிதநிரசனத் தலம், ஆவாகனநிரசனத்தலம், அட்டமூர் த்தி நிரசனத்தலம், சர்வகதநிரசனத்தலம், சிவசகன்மயத்தலம், பத்தநேகிக தேவத் தலம். பிரசாதித்தலம் - எ. அவை: பிர சாதித்தலம், குருமான்மியத்தலம், இலிங் கமான்மியத்தலம், சங்கமமான்மியத்தலம், பத்த மான்மியத்தலம், சரண மான்மியத் தலம், பிரசாதமான்மியத்தலம். பிராண லிங்கத்தலம் - டு. அவை: பிராணலிங் கத்தலம், பிராண லிங்கார்ச்சனைத்தலம், சிவயோகசமாதித்தலம், இலிங்க நி ச த் தலம், அங்கலிங்கத்தலம். சரணத்தலம்-ச. அவை: சரணத்தலம், தாமசநிர சன த் தலம், ஞானநிர்த்தேசத்தலம், சீலசம்பர தனைத்தலம். ஐக்கியத்தலம் - ச. ஐக் கியத்தலம், சர்வாசாரசம்பத்தித்தலம், ஏக பாசனத்தலம், சகபோசனத்தலம். ஆகப் பத்தனுதி ஐக்கியனீருகத் தலம் - சச. இந்த (சச) தலங்களும் கடந்த அநுபவி, பரலிங்கஷடுத்தலமறிதல் வேண் டும். அவை விரியில் (டுஎ) ஆம். அவை: இலிங் கத்தலத்தில் தீக்ஷாதருத்தலம், சிக்ஷா குருத்தலம், ஞானகுருத்தலம், கிரியாலிங் கத்தலம், பாவலிங்கத்தலம், ஞானலிங்கத் தலம், சுயத்தலம், சாத்தலம், பரத்தலம். மகேசுரத் தலத்தில் கிரியாகமத் தலம், பாவாகமத்தலம், ஞானகமத்தலம், சகா யத்தலம், அகாயத்தலம், பரகாயத்தலம், தருமாசாரத்தலம், பாவாசாரத்தலம், ஞா ஞசாரத்தலம். பிரசாதித்தலத்தில் காயா நுக்கிரகத் தலம், இந்திரியானுக்கிரகத் தலம், பிராணனுக்கிரகத்தலம், பிரசாதி காயாற்பிதத்தலம், பிரசாதிகரணற்பிதத் தலம், பிரசாதிபாவாற்பிதத்தலம், பிரசா திசிட்டத்தலம், பிரசாதிசிகருஷைத்தலம், சேவியத்தலம். இவற்றை யறிதல்வேண் டும். பின் பிராணலிங்கத்தலத்தில் சீவா த்மத்தலத்தைச் சுருக்கிக் கூறுகிறேன். சீவாத்மத்தலமாவது, படிகம்செம்பரத்தம் பூவுடன் சேர்ந்து செவப்பானதுபோல் உடலோடுழலுகிற சீவாத்மாவைப்பி ரித் துச் சிவனே சிவனெனவறிதல். பிராண லிங்கியந்தராத்மத்தலமாவது, பகுதிவேறு கூடுவேறுபோல, உயிர்வேறு உடல்வே றுய்ச் சீவன் சிவபானேகூடல். பிராணலி ங்கிபரமாத்மத்தலமாவது, அந்தராத்மா, கா ணமுதலியவற்றிற் கூடாமல் அறிவுருவா ய்ப் பிரகிருதி புருஷரூபமான பலஜெகத் துருவாய் நிற்கும் பரமாத்மாவைக்கூடல். பிராணலிங்க நிர்த்தேகாகமத்தலம், பர மாத்துமாவான சரணன் தேகதருமங்க ளுடன் சேராமலிருத்தல். பிராணலிங்க நிற்பாவாகமத்தலம், பரம் நான் என்பதும் அப்பாவனையுமில்லாமலிருத்தல். பிராண லிங்கிநட்டாகமத்தலமாவது, ஞாதுரு ஞான, ஞேயம், மூற்றும் லயமாய்ப் பேத ங்கெட்டிருத்தல். ஆதிப்பிரசாதித் தல மாவது, சிவப்பிரசங்க பிரசாதமாகிய சச் சிதானந்தத்தையடைந்து சகநகீங்கல். பிராணலிங்கியங்கியப்பிரசாதிலிங்கத் தல மாவது, எல்லாப்பொருள்களுமடங்குமிட மாய்ப் பரமாநந்தமயமாதல். சேவியப்பிர சாதித் தலமாவது, குருசேவையாலுண் டான பிரசாதஞ் சத்தியமெனச்சிற்பரசக ங்கண்டிருத்தல். சரணத்தலத்தில் தீக்ஷா பாதோதகத் தலமாவது, ஆசானுடன் சீடன் ஆநந்தத்தில் அயிக்கியமாகச் சிற ந்த தீக்ஷையால் தீர்ந்துள பெரிய ஞான மாம். சிக்ஷாபாதோதகத்தலமாவது, குரு சீடமயமான சிக்ஷையால் சிவ ஞான அமிர்தம்பருகியிருத்தல். சரண ஞானபாதோதகத்தலமாவது, ஞானத்தை யளிக்கின்ற ஞானகுருவளித்த ஞானபா தோதகங்கொடங்ககமகிழ்தல். கிரியா நிஷ்பத்தித்தலமாவது, பரிபூரணப்பொரு ளான யோகி, சித்திகளேவிரும்பாதிருத் தல். பாவநிஷ்பத்தித்தலமாவது, தன்னே விட்டகலாத சிவனிடத்தில் பாவனைசெய் தல். ஞானநிஷ்பத்தித்தலமாவது, சொப் பனப்பொருள் சாக்கிரத்தி லில்லாதது போலநானெனதற்றுச் சிவமேதானுகிஞா னஞேயத்தழுந்தல். பிண்டாகாசத் தல மாவது, கடாகாசமும் வாரியிலாகாசமும் மகாகாசமானதுபோல அறிவான இலிங் கம் சிவனுக்குக் கோயிலான தேகத்தில் பரிபூரணமாகப் பிரகாசித்தல். விந்தாகாச த்தலமாவது, பூதந்தோறும் வாயுவிருப் பினு நிறைவாமாறுபோல் பூரணமாயிருத் தல். மகதாகாசத்தலமாவது, அண்டபிண் டத்திலிருக்கும் ஆகாசம் வேருகாதிருப் பதுபோல் பரமான்மா வேறல்லஞய் உட லுயிருமாயிருப்பதை யறிதல். அதாவது காரணங்கூடாதவுணர்வில் சரணன் லயித்

துத் தானில்லாமற்போதல். பாவப்பிரகாசத்தலமாவது, அலைதிரைகுமிழிகள் கடலிற்றோன்றுவதுபோல் உணர்வில் உலகாதிலோகங்களும் காரணமும் தோன்றக்காணல். ஞானப்பிரகாசத்தலமாவது, உலக உபாதிகளிறந்து சொல்லப்போகாத உணர்வாயுள்ளசிவஞானம். இனி ஐக்கியத்தில் சுவிகிர்த பிரகாசத்தலமாவது, ஆதியந்த மூக்கிய லக்ஷணமிறந்ததாய்ப் போதமான சிவப்பிரசன்ன பிரசாதத்தால் சிதாநந்த பரிணமத்தையடைந்து பூதாதிகளிற் பேதமகன்று நிற்றல். சிட்டோதனத்தலமாவது, பொறிகளாலுணரப்படும் புலன்கள் கடலிலுள்ள வடவைபோல் ஞானியிடத்து அடங்கிநிற்க ஞானியவற்றிற்பொருந்தாமல் மாயையை நீங்கியிருத்தல். சராசர லயத்தலமாவது, செகத்துருவமாயிருக்கும் மாயையைத் தன்னிடங்கிரகித்துச் சிவன் ரூனேயாய்நிற்றல். பாண்டத்தலமாவது, பரந்துள்ள விமரிசமாகிய பாண்டத்தில் விரிந்த தத்துவங்கள் யாவையும் அடங்கவைத்துத் தன்னேயே கண்டிருத்தல். பாசனத்தலமாவது, அண்டங்களெல்லாம் முத்தொழிற்படுதற் கேதுவாகிய விமரிசசத்தி எதன்கணிருக்கும் அந்த வறிவே ஞானமாகக்கண்டிருத்தல். அங்காலேபத்தலமாவது, காலந்திக்கிவையாதிகளால் கண்டிதமின்றி யிருக்குங்கோலம் சச்சிதானந்தமாம் இவ்வகைச் சீலங்கொண்டிருத்தல். சுபாரஞ்சத்தலம், உணர்வு மயமானசிவன் இலயமாய்த்தானேதானுகி நீகானென்றறியாமல் முன்னே வேந்தனும், பின்னே பெத்தனும், ஞானியும், அஞ்ஞானியும், சுஞ்ஞானியும், அல்லவாய் பரமசூன்யமாயிருத்தல். பாவாபாவத்தலமாவது, உவமையற்ற சிவத்திற்கலந்து ஒன்றுய்ச் சிவோகஞ் சிந்தை நிட்பாவமில்லாமல் நிற்குணப்பிரமமாய் நிற்றல். ஞானசூனியத்தலமாவது, நீர் நீரிலும், நெருப்பு நெருப்பிலும், சேர்ந்ததுபோல, சித்தான அங்கமும், பூரண நிற்குண சூனியலிங்கத்தில் லயித்து ஏகமாய்ச் சர்வமும் சூன்யமாய் நிற்பது. இதுவே மோக்ஷம்.

வீரசோழன்—சிலலிங்கசோழன் குமரன். இவன் ஏமவல்லி யென்னும் மனைவியுடன்கூடி (அஎ) வருஷம் அரசாண்டு பல சிவதிருப்பணிகள் செய்வித்துச் சமுத்திரத்தில் மூகத்துவாரம், பாலம், தன்பெயரால் நதி முதலிய உண்டாக்கித் தன் குமரன் கரிகாலனுக்குப் பட்டமளித்து முத்திபெற்றவன்.

வீரசோழியம்—ஒரு இலக்கணநூல், இது எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி முதலியவற்றைச் சுருக்கிக்கூறுவது. இது பொன்பற்றியூர்ப் புத்தமித்திரனுல் இயற்றப்பட்டது. இதை மகாஸ்காந்தந் தமிழிற்செய்த கச்சியப்ப சிவாசாரியர்அதனை அரங்கேற்றுமிடத்து ஆக்ஷேபித்த புலவர்க்குச் சமாதானங்கூறக் குமரக்கடவுள் காட்டாகக் கொண்டனர் என்ப. சைவர் இதனைக் கற்பனேயென்பர். இக்நூல் அக்காலத்தாண்ட வீரசோழன் எனும் அரசன்பெயராற் செய்யப்பட்ட தாதலினிப் பெயர்பெற்றது.

வீரசோளவிவை—ஒரு வீரசைவி. இவள் உருசியாய்ப் பிட்டுச்செய்து அருந்தினள். அது உருசியாயிருந்ததிஞல் தன் குமரியிடம் அதைத்தந்து சிவமூர்த்திக்கு நிவேதிக்கக் கட்டளேயிட்டனள். அவ்வகைக் குமரிசெய்யச் சிவமூர்த்தி வாங்கி உண்டனர். (வசவபுராணம்.)

வீரஞன்—ஒரு பிரசாபதி.

வீரதாசன்—வீரபாகுவிற்குத் தாசனுய் இருந்த அரிச்சந்திரன்பெயர்.

வீரதாமன்—குரோதகீர்த்தியின் குமரன்.

வீரதீரன்—நவவீரரில் ஒருவன்.

வீரநகாம்—தேவிகாநதிதீரத்தில் புலஸ்திய பிரமாதவஞ் செய்த இடம்.

வீரநாராயணசோழன் — இவன் பராந்தகச்சோழன் என்னப்படுவோன். இவன் பாணவம்சத்தை வேரறுத்து அவர்கள் நாட்டைக் கங்கவம்சத்தைச்சார்ந்த அத்திமல்லனுக்குக் கொடுத்தவன். இவன் சிதம்பரம் கனகசபை பொன்மேய்ந்தவன்.

வீரபத்திரமுதலியார் — இவர் தொண்டைநாட்டில் கண்ணூரில் இருந்த வேளாளர், இவர் யாசகரை வலிய அழைத்துத் தமது தோட்டத்தில் இருந்த கரும்பைத் தின்னச்செய்து கூலியுங் கொடுத்தவர். "உத்தமகங்காகதிமரபின்" என்னுஞ் செய்யுள் இவர்மீது பாடப்பட்டது.

வீரபத்திரர் — தக்கன், சிவமூர்த்தி தன்னை மாமன் என்று மதியாது இருந்ததைப் பற்றிச் செருக்கடைந்து சிவமூர்த்தியை நீக்கி ஓர்வேள்வி செய்யத்தொடங்கினன். அவ்வேள்வியை நாரதரால் அறிந்த தாக்ஷாயணி சிவமூர்த்தியிடம் விடைபெற்று வேள்விச்சாலையையடைந்தனள். தக்கன் தாக்ஷாயணியை அன்புடன் வருவிக்காததால் கோபித்து வேள்வி சுடலேயாகச் சபித்துச் சிவமூர்த்தியை யடைந்தனள். இவள் மன வேறுபாட்டைக்கண்ட சிவமூர்த்தி தமது திருச்சடையில் ஒன்றைப்

பூமியில்மோதினர். அதினின்றும் வீரபத்திரர் அவதரித்தனர். இவர் இலவணன் கட்டளைபெற்றுத் தம்மூடன்தோன்றிய பூதகணங்களுடனும் தாக்ஷாயணி அனுப்பிய காளியுடனும் சென்று தக்கனது வேள்வியை அழித்தனர். இவ்வேள்வியில் இந்திரன் குயிலாய்ப்பறந்தோடினன். அக்னி நா அறுப்புண்டான். பூஷா என்னும் சூரியன் பல்லிழந்தான். சந்திரன் வீரபத்திரர் காலால் தேய்ப்புண்டனன். தக்கன் தலையறுப்புண்டனன். இதுநிற்க, காளி யொருபுறத்து இருந்து சரஸ்வதி, லக்ஷ்மி, இந்திராணி முதலியவர்களை உறுப்பழித்தனள். இதனுல் யஞ்ஞபுருஷன் பயந்து மான் உருக்கொண்டு ஓட, ஒரு பூதம் மானின் தலையைத்திருகியது. இவ்வகை வெற்றிபெற்று வீரபத்திரரென்னுந் திருநாமம் அடைந்து வீரமாகாளியுடன் அமர்ந்த சிவமூர்த்தியின் அம்சம். இவர் அசகரன், பஞ்சமேட்டிரன், அக்னிமுகன், சற்பாசரன், வியாக்ரன், வீரமார்த்தாண்டன் முதலியவரைக்கொன்றவர். தக்கன்யாகத்தில் இவரது கோபந்தணிய விஷ்ணு அசரீரியின்சொற்படி பிஞகத்தின் நாணியை அறுத்தனர் என்ப.

வீரபத்தினி—கண்ணகி, நெடுஞ்செழியனே வழக்கில்வென்று மதுரையைக் கற்பால் எரித்தவள்.

வீரபாகு—அரிச்சந்திரனையடிமைகொண்ட தோட்டி. காலனம்சம்.

வீரபாண்டியன்—1. மதுரைநகர் ஆண்ட பாண்டியரிலொருவன் குடிகளின்வேண்டுகோளின்படி வேட்டைக்குச் சென்று அறியாது காலமுநிவரின் கையைத்துணித்துக் கயநோய்கொண்டவன்.

2. உக்கிரகுமாரபாண்டியனுக்குக் குமரன். இவன்காலத்துச் சிவமூர்த்தி இருடிகள்வேண்ட வேதத்திற்குப் பொருள் அருளிச்செய்தனர். இவன் வேட்டைக்குச்சென்று புலியால் இறந்தான்.

3. இவன் பாண்டிநாட்டை யாண்ட புத்தராசா. இவன் சைநஞகி மாறினதால் புத்தர் துரப்புண்டனர்.

4. இவன் பாண்டிநாட்டரசருள் ஒருவன், தந்தையிறக்க அவனதுளம்புகளை வில்வாரண்யத்தில் விருத்தப்பிராமணையில்தாய்க்க அவை பொற்றூமரைகளாக இருக்கக்கண்டு களித்துச் சிவதருமஞ்செய்தவன். (வில்வாரண்யபுராணம்.)

வீரபார்க்கவபாண்டியன்—மதுரையையாண்ட (கூக) வது பாண்டியன்.

வீரபானு—வீரமாயேந்திரத்தின் கீழைக் கோபுரவாயிற் காவலாளி.

வீரபுரந்தான்—நவவீரரில் ஒருவன். அக்னிமூகன்யுத்தத்தில் சோமுகனைக்கொன்றவன்.

வீரமாகாளர்—மகாகாளரைக்காண்க.

வீரமாமகேந்திரம்—சூரபன்மன்பட்டணம்.

வீரமாமகேந்திரன்—நவவீரரில் ஒருவன்.

வீரமாமயேச்சுரன்—நவவீரரில் ஒருவன்.

வீரமாமுனி—இவர் ஒரு ஐரோப்பிய உரோமன்மதக்குரு. இவர் 1680ஞ நவம்பர்மீ பிறந்து கான்ஸ்டன்ஷியுஸ்பெஸ்கி எனும் பெயருற்று இந்தியாவிற்குக் குருவாய்வந்து தமிழ்கற்று மதபோதகஞ்செய்து தமிழில் தேம்பாவணி, வேதியரொழுக்கம்செய்தனர். இவர் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசசுவாமிகளை எதிர்த்துச் சைவதூஷணமாக வார்த்தை கூறச் சுவாமிகள் இவரைவென்று சைவதூஷண நிக்ரகமெனும் நூல்செய்துமறுத்துப்பின்எசுமதசங்கற்பநிராகரணமென ஒருநூல் செய்துநிராகரித்தனர். இதனுலிவர் வெட்கிஙிங்கினர். இவரைக் கிறிஸ்தவர் வீரமாமுனி அல்லது தைரியநாதர் என அழைப்பர். இவர்செய்த வேறுநூல்கள், சதுர அகராதி, தொன்னூல், அன்னையழுங்கலந்தாதி, அடைக்கலநாயகிக்கலம்பகம் முதலிய. இவர் திருநெல்வேலிக்கடித்த மணப்பாடு எனும் பட்டணத்தில் தேகவியோகமாயினர்.

வீரமார்த்தாண்டசோழன்—இவன் தேவிசேராசாவின் குமரியாகிய மாணிக்கவல்லி, இவன், புரோகிதராகிய தேவசன்மரால் கொங்கணேசுரர் சரித்திரங்கேட்டு (சுசு) வருஷம் அரசாண்டு தன்குமரன் தீர்த்திவர்த்தனசோழனுக்கு முடிசூட்டிச் சுவர்க்கமடைந்தனன்.

வீரமார்த்தாண்டதேவன்—இவன் செங்குந்தர்மரபு, தமிழ்ப்புலவன், பஞ்சதந்திரக்கதையினை விருத்தப்பாவால் இயற்றியவன்.

வீரமார்த்தாண்டன்—1. நவவீரரில்ஒருவன்.

2. பிரமதேவன் வரத்தால் தேவர்களை வருத்தி வீரபத்திரரால் இறந்த அசுரன்.

வீராகீகதன்—நவவீரரில் ஒருவன். பானு கோபனுடன் யுத்தஞ்செய்து முதலுள் யுத்தத்தில் மூர்ச்சித்தவன்.

வீராதீதகன்—நவவீரரில் ஒருவன்.

வீரவல்லிப்பிள்ளை—பிரமதந்திர சுவதந்திரஜீயர்; திருவடிசம்பந்தி.

வீரவாத—விசுவசேனனைக்காண்க.

வீரவாதுதேவர்—உமையம்மையின் திருவடிச்சில்லம்பில் இருந்து நவமணிகள் சிதறின. அவற்றைப்பிராட்டியார்திருக்கண்சாத்தியருளு, அவை ஒன்பது பெண்களாயின. அவ்வொன்பதின்மரையும் சிவமூர்த்தி நோக்க, அவ்வொன்பதின்மரும் கருத்தாங்கினர். அதனுல் உமை கோபிக்க, நெடுநாள் கருவுயிர்க்காது இருந்து பின் உமையைப்பூசித்து நவவீரரைப்பெற்றனர். அவர்களில் முதலிற்பிறந்தவர் வீரவாகுதேவர். இவர் நந்திமாதேவர் அம்சம். இந்த நவவீரரும் குமாரக்கடவுளுக்குத் துணைவராகச் சிவாஞ்ஞையால் குமாரக்கடவுள் சந்நிதியில் எழுந்தருளியிருந்தனர். (க) இவர் ஒருகாலத்து நாரதர் வேள்வியிற்பிறந்த ஆட்டினைக் கந்தமூர்த்தியின் ஏவலால் பிடித்துவந்தவர். (உ) தாருகனுடன்யுத்தஞ்செய்து கிரவுஞ்சத்தில் மறைந்த அவனைத் தொடர்ந்து அம்மலையிற்சென்று அவன் மாயையால் மூர்ச்சித்து உள்கிடந்து குமாரக்கடவுள் ஏவிய வேலாயுதத்தால் பர்வதம்பிளவுபட வெளிவந்தவர். (ங) குமாரக்கடவுளின் கட்டளைதாங்கி வீரமாயேந்திரத்திற்குத் தூதாகச்சென்று கந்தமாதனபர்வதத்தின் மீதேறிக் கடலில் இருக்கும் இலங்கையைக்கண்டு தாவி அதில் சென்று வீரசிங்கனுடன் போரிட்டுக் கொன்று இலங்கைநகராத்தின் நடுச்சிகரத்தைக் கடலில்தள்ளி அந்நகரத்து இளவரசாகிய அதிவீரனைக்கொன்று அவ்விடம் நீங்கி அந்தரவழியாகத் தாவுகையில் எதிர்த்த கசமுகனைக் கொன்று அணுவுருக்கொண்டு மயேந்திரஞ்சென்று சயந்தனுக்கு உறுதிகூறிச் சூரன்சபை புகுந்து அவன் முன் வேறு சிங்காதனத்து இருந்து தேவர் சிறை விடக்கூறினர். சூரன் மறுப்ப, மீள்கையில் எதிர்த்த சதமுகனை வதைத்துப் பின்பு காவலரை வதைத்து பச்சிராவாகுவுடன் எதிர்த்து அவனைக் கொலைபுரிந்து, யாளிமுகனை வதைத்து முதல்நாள் பானுகோபனுடன் யுத்தஞ் செய்து அவனைப் பின்னடையச்செய்து, இரண்டாம்நாள் சூரபன்மனுக்கு ஆற்றாது நீங்கிக் குமாரக்கடவுள், அவனைப் பின்னடைவித்ததால் களிப்படைந்து, மூன்றாம்நாள் பானுகோபனுடன் யுத்தஞ் செய்து அவனுல் கட்டுண்டு கடலிற்கிடந்து குமாரக்கடவுள் வேலாயுதத்தால் மீண்டு, இரணியனுடன் யுத்தம்புரிந்து அவனைப் பின்னடையச்செய்து அக்னிமுகனுடன் யுத்தம்புரிகையில் அவனுக்கு உதவிவந்த பத்திரகாளியின் வலியடக்கி அவன் மார்பில் அறைந்து அக்னிமுகனைக்கொன்றனர். பின் அக்னிமுகனுல் இறந்த தம்பியர் எழுவரையும் யமனுக்கு ஓலையிட்டு அவர்கள் உயிரைவருவித்தவர். நாலாநாள் தருமகோபன் எறியிருந்த புண்டரீகமென்னும் யானையைச்சுழற்றி ஆகாயத்தில் எறிந்து அவனையுங்கொன்று, ஐந்தாம்நாள் பானுகோபனுடன் யுத்தஞ்செய்து அவன் கரத்தைவெட்டி அவனையுமாய்த்து ஆறும்நாள் சிங்கமுகனுடன் யுத்தம்புரிந்து அவன்மாயாபாசத்தால் கட்டுண்டு உதயகிரியில் இருந்து குமாரக்கடவுள் ஏவியப்பாணத்தால் மீண்டு ஏழாம்நாள் சூரபன்பனுடன் யுத்தஞ்செய்து மூர்ச்சித்துக் குமாரக்கடவுளின் கருணையால் அவரையடைந்தவர். (கந்தபுராணம்.)

வீரவாதுபாண்டியன்—சகந்நாதபாண்டினுக்குக்குமரன்.

வீரவாசி—திருதராட்டிரன்குமரன்.

வீரவிரதன்—மதுஎன்பவனுக்குச் சுமனசியிடத்து உதித்தகுமரன். தேவி, பொசை, குமரர்மன்னியு, பிரமன்னியு.

வீரன்—1. திரிமதிஎன்பாள்குமரன்.

2. காசிபருக்கு ஆயு என்பவளிடம் பிறந்தவன்.

3. சண்முகசேனாவீரன்.

4. இவன் ஒரு தமிழ்ப்புலவன், வல்லத்துக்கச்சியப்ப முதலியார் பல்லக்குச் சவாரிசெய்து வந்தபோது முதலியாரைத்தன் செருப்புக்காலால் உதைத்தவன். இவ்வகை செய்தபுலவற்கு முதலியார் பரிசு முதலியஅளிக்கப் பெற்றவன்.

5. குபன் குமரன், இவன்தேவி நந்தினி, குமரன் விவிம்சன்.

6. மதுரைவீரனுக்கு ஒருபெயர்.

வீராக்கிரகண்ணியன்— அண்டங்களைவருத்திச்சிவமூர்த்தியால் விழுங்கப்பட்ட அசுரன்.

வீராசுரன்—சத்தியால் கொல்லப்பட்டஅசுரன்.

வீராட்டகாசன்—சிவமூர்த்திபேதம்.

வீராதிபன்— மகேந்திரபுரியின் வாயிற்காவலன்.

வீராளி—நாலாமன்வந்தரத்துத் தேவசாதியர்.

வீரியன்—இவன் கலிங்கநாட்டு வேதியன், ஒழுக்கம்குறைந்து மாமிசம்விற்றுச் சாந்தருணத்தில் சிவஸ்மரணையால் முத்திபெற்றவன்.

வீரேசலிங்கம்— இதுகாசியிற் பிரதிட்டிக்கப்பட்ட சிவப்பிரதிட்டை. இதனருகில் பிரகடை, விகடையென்னும் தெய்வப்

பிரதிட்டையுண்டு. இந்த வீரேசலிங்கத் தினை வசபூர்ணன், அரம்பை, வேதசிரசு முனிவர் சங்கருடன், கின்னரமாது, சயத் திரதன், வசுதத்தன் முதலியோர்பூசித்து இஷ்டசித்திபெற்றனர். (காசி - ம்.)

வீரை—1. துச்சயன்மனைவி மதுமயக்கத் தால் யானையின் முன்சென்று உயிர்விட் டவள். தாரை, இலக்குமிஎன்பவர்களின் சகோதரி, மறுபிறவியில் சுதமதியாகப் பிறந்தவள்.

2. சத்தியால் வக்ராசுரன் முதலியோ ரைக்கொல்லச் சிருட்டிக்கப்பட்ட துர் க்கை.

வீரைவேளியனூர்— ஒருதமிழ்ப்புலவர்.

வீர்யசந்திரன்— பலாசுவனுக்குமாமன்.

வீர்யவற்சலை— பராசுவமுனிவரின்தேவி.

வீர்யஹாரி — சவயம்ஹாரியின் குமரன், அநாசாரனிடம் சேர்ந்துபலத்தைப் போ க்குபவன்.

வேதகந்தன் — சுத்யவன்குமரன்.

வேதகவன்— சுத்யவன்குமரன்.

வேதசீசுருதம்—சிற்பநூலில்ஒன்று.

வேதபன்—'சந்' சுத்தியுபுத்திரன், இவன் புத்திரன் செய்யாதி.

வேதாதன்—புரஞ்சயன்குமரன்.

வேதுநபன்—1. புதனுக்குச்சுரபியிடம் உதி த்தகுமரன். ஏகாதசருத்திரரில் ஒருவன்.

2. பிரியவிரதன் பேரன், மேதாதியின் குமரன்.

வேதுலாசுவன்— சுவேதன், கண்ணபிரானே விருந்துக்கு அழைத்தகாலையில் இவனும் அவரை அழைத்தனன். கண்ணன் இரு வர்மனதும் வருந்தாமல் ஒரேகாலத்தில் தம்வீட்டிலும், சுவேதன்வீட்டிலும் விரு ந்துண்ணக்கண்டு களித்தவன். சுவேதனு க்குச் சுருததேவன். எனவும்பெயர்.

வெங்கண்ணன் — கடைச்சங்கமருவியபுல வன் (அகநானூறு.)

வெங்துரு—சிர்காழிக்கு ஓர் பெயர், தேவ குரு தான் தேவர்க்குக்குருவெனச் செரு க்கொண்டது நீங்கிப்பூசித்ததலம்.

வெஜ்சன் — ஒருஅசுரன், சிவபூசைசெய்து முத்திபெற்றவன்.

வெட்டியான் — சண்டாளனுக்கு நிஷாத சாதி ஸ்திரியிடம் பிறந்தவன், சுடுகாடுகா ப்பதுதொழில்.

வெண்கண்ணனூர் — கடைச்சங்கமருவிய புலவர்.

வெண்காட்டுநங்கை — சிறுத்தொண்டர் தேவி. மகாபதிவிரதை.

வெண்குன்று—முருகவேள் மலை.

வெண்டாளி — இடைச்சங்கமருவிய தமிழ் நூல்.

வெண்டோட்செழியன் — இடைச்சங்க மிருத்தியபாண்டியன்.

வெண்ணி — தஞ்சாவூர்ச் சில்லாவைச்சேர் ந்ததாகஇருந்த ஓர்ஊர்ஆக ஊகிக்கப்படு கிறது. கரிகாற் பெருவளத்தான், சேர மான் பெருஞ்சேரலாதனை வென்றவூர். இதற்கு வெண்ணிக்கூற்றம் எனவும்பெ யர்.

வெண்ணிகீதயத்தியார்— சோழன்கரிகாற் பெருவளத்தானைப் பாடிப் பரிசுபெற்ற புலவர்.

வெண்ணெயிக்கூத்தஜீயர்— வீரவல்லி கிருஷ்ணமாச்சாரியருக்கு ஒருபெயர். தேசிகரையாச்ரயித்தவர்.

வெண்ணெயிமலை — கொங்கு நாட்டில் உள்ள குமாரக்கடவுள் மலை.

வெண்ணெய்நல்லூர்ச்சடையப்பமுதலியார் —இவர் சைவவேளாளர்மரபில்பிறந்தவர், சோழனிடத்து மந்திரியாகவிருந்தவர், இவரையொருநாள் சோழன்தனதுகொ லுவிற்கு அழைத்தனன். இவர் அசந்தர்ப் பத்தால்போகாதிருந்தனர். இவர் செல்வச் செருக்கால் வாராதிருந்தனர்என்று எண் ணிச் சோழன் இவரது செல்வத்தை யெ ல்லாம் கொள்ளைகொண்டனன். இவ்வ கைபொருள்பறிகொடுத்திருக்கையில் நே வர்த்தகனொருவன் இழையாயிரம் பொ ன்கொண்ட பட்டுஒன்று கொண்டு அரச னிடம் அணுக, அரசன்தன்னிடம் தக்க விலைக்குப்பொருள் இலாமையால் முதலி யாரிடம் அனுப்பினன். இப்பட்டினை முதலியார் வாங்கித் தரித்துக்கொண்டு அரசன்சமுகம் சென்றனர். அரசன்தான் அழைத்தகாலத்தில் வாராததற்குக் கார ணமென்ன என்றுவினவ முதலியார்உடு த்திருந்த விலையுயர்ந்த பட்டினைக்கிழி த்துத் தொடையிற் சிலந்தியெனக்கா ட்டி அரசனுல் மதிப்படைந்தவர். முதலி யாரிடம் பகைபாராட்டியசோழன். முத லியார் வறுமைக்காலத்தில் இவரிடத்தில் பலவித்துவான்களை யேவினன். முதலி யார் வந்தபுலவர்களை எதிர்கொண்டு அவ ர்களுக்குத் தம்மனைவியார் மாங்கல்யத் தைவிற்றுப் போஜனமுதலிய செய்வித் துப் பரிசுவிக்க இல்லாமையால் வீட்டின் புறத்தில் இருந்த பாம்பின்புற்றில் கை யிட்டனர். அதில் இருந்தநாகம் மகா கொடைக்கையெனக் கண்டு இரத்தின மளித்தது; இதனைப்புலவர்க்குத் தந்தனர். இதைக் கேள்வியுற்ற அரசன் மீண்டும்

புற்றில் கைவிடக்கூற அவ்வகையிட்டுச் சீவரத்தினம்பெற்றவர். கம்பர் குமாரராகிய அம்பிகாபதி திருமணத்தில் முதலியார் ஒருபுறத்தில் வேற்றூர்போலஇருந்தனர். கம்பர்மனைவியார் கம்பரைநோக்கி எங்களண்ணலை இவ்விடம் இருத்தலாமோஎன்றனர். கம்பர்விடையாக முதலியாரை நான் வைக்கத்தகுந்த இடத்தில் வைக்கப்போகிறேன் என்று இராமாயணத்தில் புகழ்ந்து பாடப்பட்டவர். இவர் தாம் வறுமையடைந்த காலத்து வந்தபுலவர்க்குக் கழனியில் விதைத்த நெல்லைப் பதப்படுத்தி உணவளித்தனர். இவர்மரபில் மெய்கண்டதேவர் அவதரித்தனர். இவர்சகோதரர் கண்ணப்பமுதலியார். இவர்க்குச் சராமமுதலியார்எனவும் இவரைப் புதுவைச்சடையன் எனவுங்கூறுப. இவர் மூவேந்தர்க்கும் அவரின்பரிசனங்களுக்கும் பரிசளித்துத் திரிகர்த்தப்பெயர் பெற்றவர். இவர் பலநாள்பலர்க்குப் பாலுஞ்சோறு மளித்தனர்எனவும், சிங்களமண்ட பரராசசிங்கப் பெருமாள்எனும் அரசன்ஈழநாடுபஞ்சமுற்றபோது இவரைப்பாட இவர்ஆயிரங்கப்பலில்நெல் நிறைத்துக் கொடுபோய்க்கொடுத்து அவன்காட்டைக் காத்தனர்எனவுங்கூறுப. இவர் சங்கரமுதலியார் புதல்வர்எனவும் இச்சங்கரமுதலியாருக்கு ஒட்டக்கூத்தர் உதவித்தொழில் புரிந்தவர்என்ப. "புரந்தாருவன்னபுதுவைச்சடையன், இருந்தவியலூர்தெற்கு மேற்கு-பரந்தபொன்னி, யாற்றுநீரால்வீளையுமப்பாற்நிழக்காரி, மாற்றுநீரால்வீளையுமாம்."''யாமார்புகழலியற்கம் பகாடனிராமரொடும்,பாமாலைசூட்டுங்குலமுடையானப்படிப் புரக்கக், கோமாறனிட்ட பொற்சிங்காதனம் பெற்றகொற்றவனைத், தேமாலையச்சந்தவிர்ப்பான் வெண்ணெய்த்திரிகர்த்தனையே." "தண்ணூர் கமலச்சது முகத்தோனையுந் தப்புதோ, பண்ணு மணித்தலைக்கட் செவியான்து பாரிலுள்ளே,கண்ணுகவாழும்வெண்ணெய்த்திரிகர்த்தன் கலைத்தமிழ்கேட், டெண்ணுமுடியசைத்தா லுலகேழு மிறக்குமன்றே." "இரவு நண்பகலாகிலென்பகலிருளருவி வாகிலென், இரவியெண்டிசை மாறிலென்கட லேழுமேறிலென் வற்றிலென், மரபுதங்கிய முறைமைபேணிய மன்னர்போகிலெ னுகிலென் வளமையின்புறு சோழமண்டல வாழ்க்கைகாரணமாகவே, கருதுசெம்பொனி னம்பலத்திலோர் கடவுணின்று நடக்குமே காவிரித்திருநதியிலேயொரு கருணை மா மழை யிலுமே, தருவயர்ந்திடு புதுவையம்பதி தங்குமன்னிய சேகரன் சங்கரன்தரு சடையனென்றொரு தருமதேவதை வாழவே." இவர் ஏரெழுபதுகம்பர் அரங்கேற்றிய காலத்து இவருடனிருந்து சேதிராயரென்னும் ஓர்வேளாண் பிரபு கேட்டனர்என்ப. இவர் செல்வவளமிக்கவர்என்பதற்கு, ஒருநாள் வணிகன் ஒருவன் கடல்படு முத்துக்களைக் கொணர்ந்து அரசன்முன்வைத்து இவைஅரசர்க்கே யுரியதென்று புகழாநிற்க அக்கடல்படு முத்தினும் கழனிபடு முத்தமே ஒளியினும் உயர்வினும்மதிக்கத்தக்கதென்று அவரது கழனிக்கணிருந்த சில கரும்புகளை அரசன் சமுகத்தில் கொணர்ந்து அவற்றின்முத்துக்களை வியக்கும்படி எடுத்துக்காட்டினர். பின்னொருநாள் சோழனுக்கென்று வணிகனொருவன் பல மணப்பொருள்கூடிய சாந்தம் கொணர அதனைச்சோழன் கொளற்குப் பொருளிலாது அவனைத்திருப்ப அவன்முதலியாரைக்காண இவர்அதனைக்கொண்டு இச்செல்வத்திற்குக்காரணம் கழனியே யெனஎண்ணி அதனைக்கழனிக்கண் கலக்கி அவ் வணிகனுக்கு வேண்டிய அளித்தனுப்பினர். மற்றொருநாள் புலவர் பலர் இவரைக்காணவருகையில் இவராங்குச்சித்றுண்டு கிடந்த நெற்களைப்பொறுக்குதல் கண்டு நெல்லைப்பொறுக்குபவர் நமக்கென்னகொடுக்கப் போகிறார் என்றுஎண்ணியிருக்கையில், இவர்களது எண்ணத்தைக் குறிப்பாலுணர்ந்த முதலியார், அவர்களை எதிர்கொண்டு உபசரித்து இலையில் பொன்னமுது பொற்கறிபடைக்கப் புலவர்கள் மயங்கக்கண்டு அவற்றைக் குப்பையில் எறியக் கட்டளையிட்டு அவர்க்குவேறு அன்னமிட்டு உண்பித்தனர். புலவர்கள்உண்டுவாய் பூசப்புறத்தில்வந்து பொற்குவியல் குப்பையிற்கண்டு ஒருவருக்கொருவர் வாதிடக்கண்டு எச்சிற்குப் பைக்கு என்வாதாடுகிறீர்களென்று அவர்களுக்கு வேண்டியபொருள் கொடுத்தனுப்பினர். இதனை "பொன்னுலகமுதும் பொறிக்கறியுந்தான் கொணர்ந்து, நன்னுவலர்க்களித்த நாணயக்கை" என்பதால் நிக. இச்செல்வமிகுதியால் சோழனுக்கு மிகுந்த பொறாமையிவர்பாலுண்டாயிற்று. இவர்தம்பி இணையார மார்பன்என்பர். சராமமுதலியாரும் இவர்க்குஒரு சகோதரர். கம்பர் பாண்டியற்குச் சடையன்வாழ் வெண்ணெய் நல்லூரைப் புகழ்ந்துகூறிய போது அதனைக்காணவந்த பாண்டியன்

பொருட்டு அதனைப்பலபட அலங்கரித்தவர்.

வேண்வட்டியார் — கடைச்சங்கமருவிய புலவர். (அகநானூறு.)

வேதிரிகவனம்—இதுவே பதிரிகாச்சிரமம், இது இமயமலைக்கு அருகிலுள்ள இலந்தைவனம், இதில்பல இருடிகள்வசித்துப் புராணதிகள்கேட்டனர். வியாசரும் இவ்விடம் இருந்தனர். இப்போதுவிஷ்ணுமூர்த்தியின் ஆலயம் இருக்கிறதாம். இது இலந்தைவனம்.

வேத்துண்டன்—திருதராட்டிரன்குமரன்.

வேத்துவிதன்— ஒருவாகரவீரன்; பலராமர் ஆயர்பாடியில் இருக்கையில் அவரிடம் யுத்தத்திற்குச் சென்று மாய்ந்தவன்.

வேடமாரன்—பிரியவிரதன்பேரன், மேதாதியின்குமரன்.

வேருகிடதர்—மானிடர்க்குப்பிதிர்க்கள்.

வேளிமான்—ஒரு சிற்றரசன். பெருஞ்சித்திரஞாலர்பாடல் பெற்றவன். இளவெளிமான்தமையன். இவனைப்பெருஞ் சித்திரஞாரடைய அவர்க்குப் பொருள்தரக்கூறியுயிர்விட அதில்பாதியே இளவெளிமான் தர, மறுத்துநீங்கினர்.

வேள்ளாறு—சுவேதமுனிவர் சிவபூஜைசெய்ததால் பெருகிய நீர்பிரவகித்து நதிஆயிற்று. இதற்குவட மொழியில் சுவேதநதி என்றுபெயர். (விருத்தாசலபுராணம்)

வேள்ளி —1. தருமபுரவாதீனத்தைச்சேர்ந்ததமிழ்ப்புலவர் இவர் மகாகவி. தமதெனநூல் செய்யாது தாம்பாடிய செய்யுட்கள் பலவற்றைப் பல ஆன்றோர் கவிகளில் சேர்த்துத்தம் கவித்திற மறிவித்தவர்.

2. சுக்ரன்.

வேள்ளியம்பலத்தம்பிரான்—திருச்செந்தூரிலிருந்தஒருபுலவன். இவனுடன்வாதமிட்டுத் தூறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசர் நிரோட்டகயமகவந்தாதிபாடி வென்றனர்.

வேள்ளிடைமன்றம்—1. காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ளமன்றம்.

2. மதுரைக்கண் சிவமூர்த்தி நடித்தநடனசபை.

வேள்ளிமலை—1. சிவமூர்த்தி எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கைலைக்கு ஒருபெயர்.

2. கலுழவேகன்மலை.

வேள்ளியம்பலம்—இதுமதுரையில் சொக்கர்சந்நிதிக்குக் கீழ்ப்பாகத்தில் இருக்கிறது. இதன் வரலாறு மதுரையில் சோமசுந்தரபாண்டியன் திருமணங்காணவந்தமுனிவர் கூட்டங்களில் பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் இருவரும் திருமணமுடிந்தவுடனே எழுந்து நாங்கள் சிதம்பரத்தில் நடனதரிசனங் காணுது உணவருந்தோமாகையால் அவ்விடம்போக விடைதருதல் வேண்டும் என வேண்டினர். சிவமூர்த்தி இவ்விருவருக்கும் மதுரையின் பெருமைகளைக்கூறி, இவ்விருவர் பொருட்டு மற்றவரும் தரிசிக்க அவ்விடம் இரகிதசபையென்னும் வெள்ளியம்பலத்தில் நடனதரிசனம் தந்தருளினர்.

வேள்ளிவீதியார்—கடைச்சங்கப்புலவருள் அருந்தமிழறிந்த அங்கனை. சங்கமருவியவர். இவர் ஔவைக்கு முற்பட்டவர். "இவர் கன்றுமுண்ணாது" எனும்செய்யுளில் இவர் தம்தலைவனைப் பிரிவுஆற்றாது அவனுடனுறை வேட்கைமிகுந்து அவன் சென்றுழிச் செல்லவேண்டிக் காடும் பிறவும்கடந்து சென்றனர் என்பதை "ஓங்குமலைச்சிலம்பின்" எனும் அகப்பாட்டில் ஔவையார் கூறியிருப்பதாலறிக. இதனைவிர் ஔவையார்க்கு முற்பட்டவராக இருத்தல் வேண்டும்.

வேள்ஞர்காப்பியன்— ஒருதமிழ்ப்புலவன்.

வேள்ளெருக்கிலையார்—வேள் எவ்வியைப் பாடிய தமிழ்ப்புலவர்.

வேள்ளேசுவரர்—வணிகமல்லயரைக் காண்க.

வேள்ளைக்கண்ணத்தனர் — கடைச்சங்கமருவிய புலவர். (அகநானூறு.)

வேள்ளைக்குடிநாகனர்—இவர் ஒரு தமிழ்ப்புலவர். சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைப்பாடிப் பழஞ்செய்கடன் வீடுகண்டவர்.

வேள்ளைச்சி—மதுரைவீரனைக்காண்க.

வேள்ளைமாளர்—ஒரு தமிழ்க்கவி.

வேறிபாடியகாமக்கண்ணியார்—ஒரு புராதன தமிழ்க்கவிஞர், கடைச்சங்கமருவியவர். (அகநானூறு.)

வேற்றிவேற்செழியன் — பாண்டிநாட்டரசன், கோவலன் காலத்துப்பாண்டி நாட்டையாண்டவன். இவன் கண்ணகிக்கு ஆயிரம் பொற்கொல்லரைப் பலியிட்டுத் தன்நாட்டில் இருந்த துன்பத்தைப்போக்கிக்கொண்டவன்: இவனுக்கு இளஞ்செழியன் எனவும் பெயர்.

வேற்றி — (அ) பகைநிரைகவர்தல், கவர்ந்ததை மீட்டல், பகைமேற்செல்லல், வரும்பகை முன் எதிர்ஊன்றல், தன்னரண்காத்தல், பகையரண்வளைத்தல், பொருதல், போர்வெல்லல். இவற்றிற்கு மாலையாவன: வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி நொச்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை.

வேன்வேற்கிள்ளி—ஒரு சோழன்.

வேகதரிசி—திருதராட்டிரன் புத்திரன்.

வேகாதன்—1. அமிர்தபுரத்து இராசகுமாரன்.
2. விஜயகூடத்து அரசன்.

வேகவதி—1. தென்மதுரையிற்பாயும் நதி.
2. காஞ்சியிலும் இப்பெயர்கொண்ட நதி ஒன்று உண்டு.
3. யோகவதியைக்காண்க.

வேகவந்தன்—ஒரு பாரதவீரன்.

வேகவான்—பெந்துமான் குமான். சூர்ய வம்சத்தவன்.

வேங்கடநாதாசாரியர் — வேதாந்ததேசிக ருக்குப் பிள்ளைத்திருநாமம்.

வேங்கடம்–தமிழ்நாட்டிற்கு வடக்கின்கண் எல்லையாகவுள்ள மலை. இது குமாரக்கட வுளே யுலகம் வழிபட்டுச் சித்தியடைந்த மலையென்றும்,நிலங்கடந்தநெடுமுடியண் ணலேநோக்கி உலகந்தவஞ்செய்து வீடு பெற்ற மலையென்றுங் கூறுவர். திருவேங்கடங்காண்க.

வேங்கைமார்பன் — உக்கிரப்பெருவழுதி யால் வெல்லப்பட்டவன். இவன் கானப் பெரியிலின் தலைவன். இவன் காலத் துப் புலவர் ஐயூர் மூலங்கிழார்.

வேடலப்பை— முதலியாண்டான் வம்சத் தவர். மணவாளமாமுனிகளிடத்து வாதி டவந்த கிருஷ்ணசந்தனை மீளும்படிசெய் தவர். இவர் பிறப்பிடம் வேடல்.

வேடன்–வைசியன் அரசகன்னிகையைப் புணரப்பிறந்தவன். வேடன் ஒருவன் தம் மரசன் தனதுமனைவியைப் புணரவரத் திருப்பெருந்துறையி லடைக்கலம்புகு ந்து இறைவன் வாள்கொடுக்கத் தன் பகைவென்றுன் என்பது திருப்பெருந் துறைப்புராணம்; இறைவன் இவ்வடி வாய் எழுந்தருளி மகாபாதகந்தீர்த்தனர். அருச்சுனன் பொருட்டு இவ்வுருத்தாங்கி னர்.இச்சாதியில் வள்ளிநாய்ச்சியார் திரு அவதரித்தனள். குகன் இச்சாதியென்பர்.

வேட்டந்தைசிட்டன்மகருஷிகோத்தீர்ன் — திருவேங்கடத்தானருளால் கண்ணிழந்த ஒருவனுக்குக் கண்கொடுத்த வைசியன்.

வேட்டேர்சிங்காசாரியார்—மணவாளமாமு னிகளின் திருவடிசம்பந்தி.

வேட்டந்தைமகாருஷிகோத்தீர்ன்—ஒருபுலவ னுக்கு யானைக்கன்றும் வளநாடும் அரச னிடம் வாங்கித்தந்து பாடல்பெற்ற வை சியன்.

வேணன்—வைதேகனுக்கு அம்பட்டகன் னிகையிடம் பிறந்தவன். தாளம் முத லிய வாத்யம் வாசிப்பதுதொழில். (மது.)

வேணுடு—திருவாங்கூர்.

வேணுட்டடிகள்—இவர் திருவாங்கூர்எனப் படும் வேணுட்டிருந்து சிவமூர்த்தியைப் பாடி முத்தியடைந்தவராக இருக்கலாம்.

வேணு—1. ஒருஇந்திரன். இவன்ஒருகாலத் துக்கசமுகனுல் செயிக்கப்பட்டான்.
2. சூர்யகுலத்தரசன் கொடுங்கோல் செலுத்திக் குட்டமுதலியநோய்கொண்டு புண்யதீர்த்தஸ்நானத்தால் நலம்அடைந்த வன்.

வேணுஹ்ருயன்—சத்ருஜித்குமரன்.

வேண்மாள்–செங்குட்டுவன்மனைவி. இவள் கண்ணகியைப் பிரதிஷ்டித்துப் பூசிக்க வேண்டுமென்று தன்கணவனை வேண் டிக்கொண்டவள்.

வேதகர்ப்பை—தர்க்கை.

வேதசதாவிநீது — சாமந்தகரில் இருந்த வேதியன். தான் வறுமையால் வைத்திரு ந்த எருதைவிற்கப் போயினன். எருது விலைபடாதுபோக அதனைக் கோயிற் முழுவிற்கட்டினன். அதனுல் கோயில் எவலர் சிலகட்டியிழுத்தனர். அதனுல் நற்கதியடைந்தவன்.

வேதசருமன்—(வேதசன்மா) ஒருவேதியர் சிவபக்திமான். இவர் திருநெல்வேலியில் தமதுசத்தியளவு நெல்கொண்டு மூங்கில் வநாதருக்கு நிவேதித்துச் சிவனடியவர் களுக்கு அன்னம்படைத்துவருவர். ஒரு நாள் நெல்இலாது ஊர்தோறுஞ்சென்று பிக்ஷைசெய்து அகப்பட்ட நெற்கொண்டு அதனைச்சந்நிதிக்குமுன் உலரவிட்டு ஸ்நா னத்திற்குச்சென்று அவ்விடத்தில் சிவ மூர்த்தியையெண்ணி மகாதேவா மழை யிலாமையால் அடியவர்பூசைக்கும் தேவ ரீர் பூசைக்கும் முட்டுப்பாடுவருமெனத் தோன்றுகின்றதே ஆதலால்உலகஞ்செழி க்க மழைபொழிய வேண்டுமெனச்சங்கற் பித்து ஸ்நானஞ்செய்தனர். இவர் ஸ்நா னஞ்செய்து வெளியில் வருமுன்பெரு மழை வருஷித்து வெள்ளங்கொண்டது. வேதியர், சிவபூசைமுடித்துக்கரையேறிச் சிவநிவேதனத்தின் பொருட்டுச் சந்நிதி யில் உலரவிட்டநெல் எவ்வாறுயிற்றே வேறு நெல்கிடையாதே யெனவருந் தி மழைவெள்ளங்கடந்து சந்நிதானத் தில் வந்துபார்த்தனர். உலரவிட்டநெல் மாத்திரம்எனையது வெயிலில் காய்ந்திரு க்கவும் அவ்விடத்தைச்சுற்றி வெள்ளம் வேலிபோலிருக்கவும் கண்டுகளித்துஇவ் வற்புதத்தை அரசனுக்கு அறிவித்தனர். அரசனும்மற்றவரும் வந்துபார்த்து நெல் லுக்கு வேலியிட்டபடியால் நெல்வேலி நாதர்எனத்திருநாமம்இட்டுச்சென்றனர்.

வேதியர் நெல்லினைச்சிவ நிவேதனஞ் செய்துகளித்தனர்.

வேதசன்மா—1. ஒருவேதியன் முனிவரை வருத்தியதால் அரக்கவுருவடைந்தவன்.

2. தருமஞ்ஞனைக்காண்க.

வேதசிரசுமுனிவர்—1. காசியில் விரேசலிங்கம் பூசித்து இஷ்டசித்தி பெற்றவர்.

2. ஐந்தாமன்வந்தரத்து இருடி.

3. கிரிசாசுவனுக்குத் தக்ஷிணையிடம் உதித்த குமரன்.

வேதசிரன்—1. பிராணன் குமரன். உசேநஸ் தந்தை.

2. ஒரு ரிஷி, இரிபுஎன்னும் விஷ்ணுவின் அம்சாவதாரமூர்த்திக்குத் தந்தை. பாரி தவஷிதை.

வேதசுருதர்—மூன்றுமன்வந்தரத்துத் தேவர்கள்.

வேததரிசன்—ஒரு இருடி, பத்தியன் மாணுக்கன்.

வேததருமர்—பயிலவமுனிவர் குமரர். இவர் மாணுக்கர் தீபகர். இவர் தம் மாணுக்கரை நோக்கித் தமக்கு இருபத்தொருவருஷம் ஏவல்செய்யக் கேட்டனர். மாணுக்கராகிய தீபகர் தாம்இறக்கும்வரை அவ்வகை செய்ய உடன்பட்டனர். ஆசிரியர் குட்டநோயடைந்து தமது மாணுக்கரைநோக்கித் தம்மைக் காசிக்குக் கொண்டுபோகக் கட்டளையிட்டனர். மாணுக்கர் ஆசிரியரைக் காசிக்குத் தூக்கிச்சென்று வசித்திருக்கையில் ஆசிரியர் பலகொடுமைகள் செய்யச்சலிக்காது இருந்தனர். சிவமூர்த்தி குருபணிவிடைக்குக் களித்துத் தீபகர் முன்தரிசனந்தந்து வேண்டிய கேளெனப், பணிவிடை யுறுதியாகப் பெற்றுக் காசிவாசத்தால் ஆசிரியர் சுகமடையக் களித்தனர். தீபகர் செய்கைகண்ட ஆசிரியர், மாணுக்கரையணைத்து உண்மை உபதேசித்தனர். (காசிரகசியம்.)

வேதநாதன்—ஒருவேதியன் பொருளைத் திருடிக் குரங்கானவன்.

வேதப்பிரியன்—அவந்திநகரத்திலிருந்த வேதியன். சிவபூஜாதுரந்தரன். இவன் குமரர் மேதன், சுவிரதன், தருமவாதி.

வேதமித்திரன்—1. மாண்டுகேயர் மாணுக்கர். சௌபரிக்கு குரு

2. சீமந்தினியைக்காண்க.

வேதநிதி—ஒரு தூர்த்தவேதியன். இவன் தங்தைக்கு அரசன்கொடுத்த மோதிரத்தைத் தாயறியாமல் திருடிச்சென்று வேசிக்குக்கொடுத்தனன். அதனைப்பெற்ற வேசி யதனையணிந்து தன்முன் நடிக்கக் கண்ட அரசன், அதனை யவளிடமிருந்து வாங்கித்தான் முன்கொடுத்த மோதிரத்தைப்பார்த்து மீண்டும் கொடுத்துவிடுகிறேன் கொண்டுவருகவென வேதியர் தன் மனைவியிடம் கொடுத்ததை வினவ மனைவி அதைக்காணாது கணவனிடங் கூற அரசனிடம் வேதியர்காணாது போயினதை யறிவித்தனர். பின் அரசன் வேதியர்க்கு நடந்ததைக் கூறினன். வேதியர் தன்மகனை யூரைவிட்டகற்ற அவன் வேசையிடம்சென்று அவளானும் தூரப்புண்டு பசியாற்றாது அன்று சிவராத்திரியாதலால் கோயிற்குச்செல்வோர் நிவேதனத்துடன் போதல்கண்டு ஆண்டுகள வாடிப் புசிக்கவெண்ணித் தன்வேட்டியிற் சிறிதுகிழித்து வர்த்திசெய்து தைலத்திற்றோய்த்து இருளைப்போக்கி யங்கிருந்த நிவேதனத்திற்சிறிது திருடிக்கொண்டு திரும்புகையில் தூயின்றகாவற்காரரை யறியாது மிதித்தோடி அவராற் கள்வனென்று கொல்லப்பட்டு இறந்து சிவநிசியில் விளக்கொளிசெய்த புண்ணியத்தால் களிங்கதேசமன்னவனுய் அநேக சிவதர்மங்கள் செய்தவன். (சிவமகாபுராணம்.)

வேதம்—இது பாதகண்டத்து ஆஸ்திகர்களால்கொண்டாடப்படும்நூல். இது இருக்கு, எஜஸ், சாமம், அதர்வணம் என்று நான்குபிரிவையுடையது. இது ஞானகாண்ட, கர்மகாண்ட, வகையால் ஈச்வரனையும், அவனை உபாசிக்கும் யஞ்ஞாதிகளையும் கூறும். இதற்கு இராவணன் சந்தமுதலிய வகுத்தான். இது சிகை, வியாகரணம், நிருத்தம், சந்தஸ், சோதிஷம், கல்பம், என ஆறு அங்கங்களையுடையது. இதனைச் சோமுகன் என்னும் அசுரன் திருடிச்செல்லப் பின் விஷ்ணுமூர்த்தி அன்னஉருவமாய்ப் பிரமனுக்கு உபதேசித்தனர். இது ஒருமுறை முனிவர் உருவாய்க் கண்ணனைநோக்கியார் வணங்கத்தக்கவர் என்றது. கண்ணன், சிவமூர்த்தியென அவ்வகைவணங்கியது. (கூர்மபுராணம்.) இதுஒருகற்பத்தில் பிரமனது நான்குமுகத்தினும் பிறந்ததென்பர். இதன்முடிவு உபநிஷத்துக்கள். மீமாம்சா சாஸ்திரிகள் வேதம் சிருட்டிக்கப்பட்டன அல்ல அநாதி என்பர். நியாயவேதாந்தியர் ஈச்வராவாக்கியம் என்பர். கடவுள் வேதங்களைப் பிரமனுக்கு உபதேசிக்கப் பிரமன் அதனை இருடிகளுக்கும் அவ்விருடிகள் அதனைத் தம் சீடருக்கும் உபதேசித்தனர் என்பர். இதை அசுரன் திருடிச்செல்ல அதனை

மீட்டு ஒழிந்தவைகளே யாக்கச்செய்தனர் என்பர். அதனால் வேதங்களில் சிலபாகம் ருஷிகளால் செய்யப்பட்டன. இதனை வியாசருஷி இருக்கு, எசுர், சாமம், அதர்வணம், என நால்வகைப்படுத்தினர். இவ்வகை வேதத்தில் முதலாவதாகியது.

இருக்குவேதம்—இது மந்திரங்கள் அல்லது தோத்திரங்கள் அடங்கப்பெற்றது. இருக்கு என்னும் பதத்திற்குத் துதித்தல் என்பது பொருள். இது எட்டுப்பாகங்களாக வகுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. ஒவ்வொரு பாகமும் அநேக அத்யாயங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. பின்னொருவிதம் பத்துமண்டலமாகப் பிரித்து, ஒவ்வொரு மண்டலமும் நூறு அனுவாகங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. ஒவ்வொரு அனுவாகங்களிலும் ஆயிரம் சூக்தங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. இவ்வேதத்தை ஓதலில் பதம், கிரமம், ஜடை, கனம் முதலியவைகொண்டு ஓதல்வேண்டும். இந்த இருக்குவேத அத்தியாயங்களில் பல இருடிகளின் சரித்திரங்களும், அவர்கள் ஓதிய கீதங்களும், அந்தந்த ரிஷிகளின் பெயர்களால் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. இதில் பலரிஷிகளேயன்றி ராஜவம்சத்தினரும் வேதகிரந்த கர்த்தராக இருக்கிறார்கள். இதில் முதற்காண்டத்தில் சுவநயனீகையைப் பற்றியும், எட்டாவதுகாண்டம் அசங்கன் உருமாறிய கதையும், பத்தாவது காண்டத்தில் சிந்துதீவபன் சரிதையையும், ஏழாவது அத்யாயத்தில் பலகதைகளும் அடங்கி இருக்கின்றன. எட்டாவது அத்தியாயத்தில் நபானேதிக்ஷு தன் கதை கூறப்பட்டிருக்கிறது. வேதத்தைச் சுருக்கி நோக்குமிடத்துப் பல தேவர்களின் துதியும், பலதேவர், ருஷிகள், அசுரர்களின்பெயர்கள், பல பொருள்களின் பெயர்கள், திரிமூர்த்திகளின் நாமாவளிகள் அடங்கி இருக்கின்றன. இவை மூடிவாய் ஒரே கடவுளைக் குறிப்பிப்பதாகவும் இருக்கிறது. வேதங்கண்டு அடங்கி இருக்கிறது. அக்கினிக்கு ஏகார்த்தமுள்ள பலபெயர்கள் அடங்கி இருக்கின்றன. அவ்வாறே வாயு, சூரியன், முதலானவர்க்கும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. எவர் எந்த வாக்கியத்தைச் சொன்னார்களோ அவரே ரிஷி. எவரை நோக்கிச் சொல்லப்பட்டதோ அவரே தேவதை. ஏற்பட்ட கடவுளர் அக்கினி, வாயு, சூரியன் ஆக மூவராக எண்ணப்படுகிறது. ஓம் எனும் பதம் பிரமத்தைக் குறித்தலைக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஒரே தெய்வமாகக் கூறப்பட்ட தெய்வம் சூரியன் என்று குறிக்கப்படுகிறது. சமயாசாரங்களைக் குறித்தும், வாசுப்பிரஸ்தன் சந்நியாசிகளின் சடங்குகளைப்பற்றியும், இந்திரன், அக்கினி, சூரியன், சந்திரன், வாயு, அப்பு, அசரீரிகள், பரமாணுக்கள், பிரதிவி, இவைகளைப்பற்றிய பிரார்த்தனைகள் அடங்கி இருக்கின்றன. பலயாகங்களிலும், சோமபானத்திலும், ஓதப்படும் மந்திரங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. பதினேந்தாவது அத்யாயத்தில் குத்சன், திருதன், ஆப்தியர் கதைகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இருபத்துமூன்றுவது அத்தியாயத்தில் அகஸ்தியர், இந்திரன், மருத்துக்கள், இவர்களுக்கு நடந்த சல்லாபங்கள் அடங்கி இருக்கின்றன. இருபத்துநான்காவது அத்தியாயத்தில் அஸ்வநிதேவர், அக்கினி, ஆதித்தனைக் குறித்து அகஸ்தியரால் சொல்லப்பட்ட கீதங்கள் அடங்கி இருக்கின்றன. இதில் ஒருகீதம் விஷம் இறங்கும் வகை அகஸ்தியரால் கூறப்பட்டிருக்கிறது. காயத்திரியைப்பற்றி ஓர் அத்தியாயம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இது சூரியனேநோக்கியதாம். கிருகதேவதா ஸ்தோத்திரம் ஏழாவதுகாண்டம் மூன்றுவது அத்யாயத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. வசிட்டர் கதை இதில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. நூறுவருஷம் பாக்கியத்துடன் இருக்கவேண்டி ருத்திரனைப் பிரார்த்திக்கும் பிரார்த்தனை இதில் அடங்கி இருக்கிறது. மழை வேண்டிச் சூரியனைப் பிரார்த்திக்கும் பிரார்த்தனையும், மேகத்தை நோக்கித் தவளைகள் கூவவேண்டியதைப் பற்றியும் வசிட்டகீதங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. பத்தாவது காண்டம் ஆறுவது அத்தியாயத்தில் சத்துருநாசத்திற்காகக் கூறப்பட்ட கீதம் அடங்கி இருக்கிறது. ஏழாவது அத்தியாயத்தில் சாவித்திரி, சகனு, தக்ஷணு, யமுனு முதலியோர் கதை கூறப்பட்டிருக்கிறது. பத்தாவது அத்தியாயத்தில் அம்பரீஷன் புத்திரியாகிய வாக்காள் தன்னைத்தானே புகழ்ந்த சரிதம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பத்தாவது அத்தியாயத்தில் இரவைநோக்கியும், பதிஞெராவது அத்தியாயத்தில் உலகசிருட்டியை நோக்கியும், அகமருஷணகீதம் சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. பின்னால் ஆத்திரேயப் பிராம்மணம் கூறப்பட்டு இருக்கிறது. ஏழாவதுகாண்டம் யாகாதிகளைக்குறித்தும், எட்டாவது அத்தியாயம் அரசபட்டாபிஷேகத்தைக் குறி

த்த பொருள்களைப்பற்றியும், எட்டாம் காண்டம் இரண்டாவதுஅத்தியாயத்தில் பட்டாபிஷேகச் சிறப்பையும், மூப்பத் தேழாவது அத்தியாயம் சத்தியகாமனுல் சொல்லப்பட்ட நியாயவிஷயங்களையும், உத்தாலகர் பட்டாபிஷேகசடங்கு கூறும் விதத்தையும், மூப்பத்தெட்டாவது அத் தியாயம் இந்திரனது பாவனபட்டாபி ஷேகத்தைப் பற்றியும், துரு, பரீக்ஷித்து, முதலியோர்க்குச் செய்த பட்டாபிஷேக சடங்கைப்பற்றியும், பசுக்கள் தானம் கொடுத்ததைப்பற்றியும், அங்கன் ஆசிரி யர் பெருட்டு வெள்ளைக்குதிரைகள் தா னம்செய்ததைப்பற்றியும், அத்திரி புத்தி ரன்செய்த ஸ்திரீகளின் தானங்களைப்பற் றியும், பரதன்செய்த யாகனையின் தானங் களைப்பற்றியும், பரதனுக்குச்செய்த யா கத்தில் ஆயிரம்பிராமணர் தாம் எடுத்துக் கொண்ட நூறுகோடி பசுக்களைப்பற்றி யும், கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஐதரேயப் பிராம்மணத்தின் காலாவது அத்தியாயத் தில் புரோகிதனை நியமிப்பதிலுலும், ஒரு புரோகிதனை உபசரிப்பதிலுலும், உண்டாம் பலனைப்பற்றியும், நியமனத் தைப்பற்றியும், தொழிலைப்பற்றியும், கூறப்பட்டு இருக்கிறது. ஏழாவதுகாண் டம் முடிவில் பலஅரசர்களின் பெயர்க ளும், அவர்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட கர்மானுஷ்டானங்களும், சத்துருநாசங்க ளைப்பற்றியும், கூறப்பட்டு இருக்கிறது. இருக்குவேதத்தின் மற்றொருபாகம் ஐத ரேய ஆரண்யகம் என்றபெயர். இதில் இரண்டாவது அதிதீர்க்கமானது மூன் ருவதோடு சேர்ந்து பாவரிக்பிராம்மணம் அல்லது ஆத்திரேயபிராம்மண உபநிஷ த்து என்னும்பெயர் உள்ளதாகிறது. இதில் உலகசிருட்டி கூறப்பட்டிருக்கி றது. மனிதஉற்பத்தியைப்பற்றிக் கூறப் பட்டிருக்கிறது. பின் ஆன்மவிசாரனை யைப்பற்றிக் கூறப்பட்டு இருக்கிறது. இதில் மற்றொருபாகம் கௌஷீதகி பிராம் மண உபநிஷதம் என்னப்படும். வேதா ந்தசாத்திரம் அதில் ஒன்று. பிரதர்த்த னுக்கு உபதேசம்செய்தது. மற்றொன்று அஜாதசத்துருவின் உபதேசம் கூறப் பட்டு இருக்கிறது. பின்னும் பலவிஷ யங்கள் அடங்கி இருக்கின்றன.

யஜுர்வேதம் —வாஜஸனேயி அல்லது ஸ்வேத யஜுர்வேதங்களில் சூக்ஷமம்உள் ளது. அதில்பிரதானபாகம் மந்திரங்க ளும், அதைச்சேர்ந்த சந்நிதத்தில் நாற் பதுஅத்தியாயங்களும் அடங்கி இருக் கின்றன. அவை வேற்றுமைப்பட்ட அந் தகந்திகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின் றன. ஒவ்வொரு கந்திகமும், தோத்திரங் களாக இருக்கின்றன. இதில்உள்ள அது வாகங்களின்தொகை(உஅசு) வாக்கியங்க ளின் தொகை(கூகஅ) ஆகவும்காணப்படு கிறது. அத்யயனங்கள் பல்வேறு வகைப் பட்ட நூற்றுப்பதினேழுகந்திகள் அடங் கினவையாகக் காணப்படுகின்றன. யஜுர்வேதமாயினும் இருக்குவேததோத் திரங்களைப்போல இருக்கின்றன. யஜுர் வேதம் அப்பெயரின் பொருள்படி வை வேத்யங்கள், வேள்விகள், செய்யும்முறை கூறப்பட்டதாக இருக்கிறது. முதலும் இரண்டுமாகிய அத்தியாயங்களில் அமா வாச்யை, பூர்ணிமைகளில் செய்யப்படும் வேள்வியில்கூறப்படும் தோத்திரங்களும், கடையில் ஆறுபிரகரணங்களில் பிதுர்கர் மங்களைப் பற்றியும், மூன்ருவதுஅத்தி யாயம், நித்தியாக்கினி நிவேதனத்தைப் பற்றியும், அடுத்தஐந்து அத்தியாயங்கள் அக்கினிஸ்தோமத்தையும் அதில்செய்யும் சோமபானத்தையும், மற்றஇரண்டு அத்தி யாயங்கள் வாஜபேயம், இராஜசூயம், இவைகளைக்குறித்த சடங்குகளும், பதி னென்றுமுதல் பதினெட்டு வரையிலும் உள்ள எட்டுஅத்தியாயங்கள் ஔமாக்கினி வேதத்தையும், பத்தொன்பதுமுதல் இரு பத்தொன்ருவது அத்தியாயங்கள் வரை சௌத்திராமணி யாகமும் கூறப்பட் டிருக்கிறது. இருபத்திரண்டுமுதல் இரு பதுதைத்துவரையில் அசுவமேதத்தில்உப யோகிக்கும் பிரார்த்தனைகள் அடங்கி இருக்கின்றன. அடுத்தஇரண்டு அத்தி யாயங்கள் பலவிஷயங்களைக் குறித்த வைகளாகஇருக்கின்றன. பின்னிரண்டு அத்தியாயங்களில் புருஷமேதமும் சர்வ மேதயாகபலியை ஒத்தசடங்கும் கூறப்பட் டிருக்கிறது. மூப்பதும், மூப்பதிரண் டும், இவைகளேஅடங்கி இருக்கின்றன. அடுத்தமூன்று அத்தியாயங்கள் சருவ மேதம் கூறப்படும். அடுத்தஅத்தியாயம் பித்ருமேதம்கூறும். கடையில்ஐந்து தத யக்ஞனைக் குறித்ததாகவும், அவற்றில் தானம், யக்யம், தவம், நியமம், முதலிய சமயக்கிரியைகளைக் குறித்தனவாக இருக்கின்றன. கடைசிஅத்தியாயம், ஞானபோதகமாயிருக்கிறது. தோத்திர பாகத்தில் பிரஜாபதி, பரமேஷ்டி, நாரா யணன் என்கிறதெய்வ புருஷர்களைக் குறித்துச் சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. அக்கினிமூலகாரணமாகச் சொல்லப்பட்டு

இருக்கிறது. சூரியனும், வாயுவும், சந்திரனும் அவ்வாறுகக் கூறப்படுகின்றனர். காலங்கள்சோதி வீசுகிறவன் இடத்தில் பிறந்தன. பின் அருவலக்ஷணம் கூறப்படுகிறது. இந்தவேதத்தின் நாற்பதாவது அத்தியாயம் ஈஷவாஹ்யியம்என்னும் உபநிஷத்தாகஇருக்கிறது. அந்தஉபநிஷத் செய்தவன் ததியக்கன் ஆகஇருக்கிறான். மத்தியந்தம சாகத்திற்குச் சம்பந்தமாகிய இந்தவேதத்தின் இரண்டாவது பாகம் சதபதிய பிராம்மணமென்று பெயர் பெறும். அதுமுழுதும் பிரபாதகம்என்னும் அத்தியாயங்களாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. கந்திகங்கள் எனும்சிறு பிரிவுகளும் அடங்கிஇருக்கிறன. முதலாவது இரண்டாவது காண்டங்களில் பௌர்ணமி அமாவாசிகளில் செய்யப்படும்சடங்குகளையும், ஒமாக்கினிமுதலிய சடங்குகளையும், சோமபானம் சித்தம் செய்யவேண்டிய விதத்தையும் அதைக் குறித்த ஜயாதிஸ்தோமம்முதலியசடங்குகளையும், ஐந்தாவதுகாண்டம் இராஜசூயத்தையும், அடுத்த நாலுகாண்டங்கள் அக்கினிப்பிரதிஷ்டையும் கூறும். பத்தாவது காண்டம் அக்கினிரகஸ்யம் எனப்பட்டு இச்சடங்குகளினால் ஆம்பயன் கூறும். இரண்டாம்பாகத்தைச் சேர்ந்த மூன்று காண்டங்கள் சௌத்ராமணி யாகத்தையும், அசுவமேதத்தையும், கூறும். பதினாலுவதுகாண்டம் விரயத்து ஆரண்யகம் என்னப்படும். இதில் அசுவமேதபுருஷமேத லக்ஷணம் கூறப்பட்டுஇருக்கிறது. சதபதப்பிராம்மணத்தின் பதினாலாவது காண்டத்தில் சொல்லப்பட்ட பிரகதாரண்யம் வாஜஸநேயி அல்லது சுவேதயஜுவின் முடிவாகஇருக்கிறது. இதை விரயதாரண்யகம் என்றுவழங்குவர். இதன்பிரசங்கியாஞ்ஞவற்கியர், பின்உலக அழிவையும், விராட் சுவரூபத்தையும், மனுஷோற்பத்தியையும், பிராணிகளின் பிறப்பையும்கூறி இருக்கிறது. பின் பாலகீ, கார்க்கயன், கார்க்கேயன், முதலியோர் கதைகூறப்பட்டு இருக்கிறது. இக்கதையில்ஆத்மா, அநாத்மலக்ஷணம் கூறப்படுகிறது. பின் யாஞ்ஞவற்கிய மயித்திரேயி சம்வாதபரமாத்ம லக்ஷணம் கூறப்படுகிறது. அப்பால் அதர்வணன், ஆங்கீரசன், முதலியோர்க்கு உபதேசித்த மந்திரங்கள்கூறப்படுகின்றன. பின் அஸ்வநிதேவர்க்குத் ததியக்கஞல் கூறப்பட்ட பிரசங்கம் கூறப்படுகிறது. ஆறுவது அத்தியாயத்தில் யாஞ்ஞவற்கிய ஜநகசம் வாதம் அடங்கிஇருக்கிறது. பின்கானவ சாகச் சம்பந்தப்பட்ட அநுரூபபத்திரத்தோடு வாஜஸநேயிஎன்னும் அட்டவணை சேர்க்கப்பட்டு இருக்கிறது. அப்பால் கிருஷ்ணயஜுஸ் அல்லது தைத்திரிய மந்திரங்கள் கூறப்பட்டிருக்கிறன. இது ஏழுகாண்டங்களாகப் பிரிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதில் ஐந்துமுதல் எட்டுவரையில்உள்ளஅத்யயனம், பிரஷ்ணம், அல்லது பிரபாதங்கள் அடங்கிஇருக்கின்றன. ஒருகாண்டத்தில் இராஜசூயம் என்னும் யாகம்கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்தவேதத்தின் இரண்டாவது பாகத்திலும், மந்திரத்திரட்டிலும், அசுவமேதம், புருஷமேதம், கூறப்படுகிறது. இதில் ஒன்பது முழுக்காண்டங்களும். பிரசாபதியாலும், சோமஞலும், அக்கினியாலும், பலதேவர்களாலும், கூறப்பட்ட வைகளாகக் காணப்படுகின்றன. கடைசி காண்டத்தில் வராகஅவதார கதைக்குப் பூர்வமான புராணம் கூறப்படுகிறது. இதில்இருந்து கற்பமென்னும் கணித காலம் குறிப்பிக்கப்படும். பின்உலகோற்பத்தி கூறப்படுகிறது. ஒருபிரகரணத்தில் யாகாக்கியனுக்கு ஆயிரம்பசு கொடுக்கும்படி கூறியிருக்கிறது. இதில்தைத்திரியம், நாராயணம், மகாநாராயணம், மூன்று உபநிஷத்துக்கள் பிரிவுபடும். பின் வாருணபிருகுசம்வாத பிரமலக்ஷணம்கூறப்படுகிறது. அதைஅறிந்தவன் பெறும்பேறு கூறப்படுகிறது. இது இருவருணஉபநிஷத் எனப்படும். பின்சர்வதேவலக்ஷணக்கம் கூறப்படுகிறது. யஜுர் வேத சாகையில் மைத்திராயணிஉபநிடதம்கூறப்படுகிறது. பின்காதகஉபநிஷத் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பின் சுவேதாச்வதரரால் ஒருஉபநிஷத்கூறப்படுகிறது. அதற்கு அவர்பெயரே பெயராய்வழங்கும். இதுவேதப்பொருள் விளக்கத்தில் இருந்து சுருக்கிஎழுதியது.

சாமவேதம்—இது ஒரு விசேஷமகிமை பெற்றது. இதன் சொல்லிலக்கணப்படி இதற்குப் பாபநிவாரணமாகிய பலத்தைத் தருவது என்பது பொருள். சாமவேதத்தின் பிரதானபாகம் ஆர்ச்சிகம் என்னப்படும். ஆர்ச்சிகத்தின் இரண்டு பிரிவுகளில் இருந்து காணப்பட்டபடி அவைகள் அரை அத்தியாயங்களாகவும், தசதீ என்னும் பிரகரணங்களாகவும் உட்பிரிவு செய்யப்பட்ட ஆறுபிரபாதங்களாக ஏற்படுத்தப்பட்டு இருக்கிறது. ஒவ்வொரு பிரபாதீகத்திலும், பத்துத்தசதீக்

களும், ஒவ்வொன்றில் சரியாகப் பத்து வாக்கியங்களும், அடங்கி இருக்கின்றன. பிரார்த்தனைகளின் அதே திரட்டு அதே வரிசைக் கிரமப்பிரகாரம் கீதமாகச் சித்தப்படுத்தப்பட்டுக்கிராமகேயகானம் என்கிற பெயரினால் பதினேழுஅத்தியாயங்களாகப் பாகிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. இதை அர்ச்சிகாரணம் எனவும் கூறுவர். சாமவேதத்தின் மற்றொருபாகம் ஆரண்யகணம் எனப்படும். இதில் ஒருபாகம் உயிர் அளபெடைகளும் ஈருயிர்ப்புணர்ச்சிகளே இரண்டு அல்லது பலஅசைகள் ஆக்குவதும், ஓசையை ஒழுங்குசெய்வதற்கு இலக்கங்களே ஏற்படுத்தும் இலக்கணங்களும், அடங்கி இருக்கிறன. ஆர்ஷய பிராம்மணம் என்கிற பெயரினால் சாமவேதத்தின் இரண்டுபாகங்களுக்கும் அட்டவணை இருக்கிறது. தோத்திரங்களைக் கீதமாகப்பாடும் விதமும், அதைக் காதுக்குக்கேளாவிதம் ஓதும்படியும், பின் ஆர்ச்சிகானம் எனும் பெயரினால் அதேவிதமாய் ஓதும்படியையும், கூறும் அனிருகத்கானம் என்கிற விகற்பகரண விதிவிலக்கு ஓதல்களும் கூறப்பட்டு இருக்கிறன. ஊககானம் என்கிற வேறொருகானமும் கூறப்பட்டு இருக்கிறது. இதில் நான்குகிரந்தங்கள் விரிவாய் இருக்கின்றன. ஒன்று சராதிவிநிஷம், மற்றொன்று அத்பூதபிராம்மணம், மூன்றுவது பஞ்சவிநிஷம். தாந்தியம் என்னும் மற்றொன்று சாயனசாரியரால் வியாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பஞ்சீகம் என்னும் இரண்டாவது காண்டம், அக்கினிஸ்தோமம் என்னும் சமயாசார சடங்கைக் கூறிஇருக்கிறது. சாந்தோக்யம் இதில் இருந்து எடுத்தெழுதப்பட்டதாம். இது ஞானபோதனை விஷயம் கூறும். பின் சுவேதகேது, உத்தாலகர் இவர்களின் சம்வாதம் கூறப்படுகிறது. அப்பால் பிராச்சீனசாலன், சத்யஜயன், இந்திரத்யுமன், ஜனன், ஊதிலன் முதலியோர் கூடிப் பிரமவிசாரணை செய்தமை கூறப்பட்டிருக்கிறது. அப்பால் உத்தாலக அசுவபதி ஞானவிசாரண சம்வாதம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. சாமவேதத்தின் மற்றொரு உபநிடதம். தலவகாரசாகைக்குச் சம்பந்தமானதாய் இருக்கிறது. கேனஉபநிடதம் என்று சொல்லப்படுவது இதில் சம்பந்தப்பட்டது. பின்னும் பலவகை விஷயங்கள் இந்தவேதத்திற் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இது வேதப்பொருள் விளக்கத்தில் இருந்து எழுதப்பட்டது.

அதர்வணவேதம் — அதர்வணத்திற்குச் சேர்ந்த சன்னிதம் அல்லது தோத்திரம், இருபது காண்டங்களாக இருக்கின்றன. அது அநுவாகங்கள், சூக்தங்கள் ரிக்குகளாக உட்பிரிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பிரபாதங்களாகப் பிரிக்கப்படும் விதமும் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. வாக்கியங்கள் ஆறுயிரத்துப் பதினேந்தாகவும், நூற்றுக்குமேற்பட்ட அனுவாகங்களாகவும், எழுநூற்றறுபதுக்கு மேற்பட்ட சூக்தங்களாகவும், எறக்குறைய நாற்பது பிரபாதங்களாகவும் இருக்கின்றன. அதர்வணவேதத்தின் நடையைக்காட்ட ஒரு வாக்கியம் குறிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. ஆதிபுருஷனைப்பற்றி ஆயிரம் அஸ்தம் உடையவன் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. பத்தொன்பதாவது காண்டத்தை அடுத்த சூக்தத்தில் கிருத்திகை முதல் இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்கள் அவற்றின் கிரமத்தில் கூறப்பட்டுஇருக்கிறன. அது ஆஸிலேஷமாசத்தின் கடையில் அல்லது மாகமாசத்தின் ஆரம்பத்தில் அயனத்தைக் குறிக்கின்றது. பத்தொன்பதாவது காண்டத்தின் நாலாவது அநுவாகத்தில் ஒரு மந்திரோச்சாடனம் கூறப்பட்டு இருக்கிறது. அது யதார்த்தமாகப் பயங்கரம் உற்றதாய் இருக்கிறது. முக்கியமாய் (உஅ) (உக) (ங0) இப்பக்ஷமுள்ள சூக்தங்களாக இருக்கின்றன. அது சபித்தல்களுக்கு மாதிரியைக் காட்டப் போதுமானதாய் இருக்கிறது. ஓ குசைப்புல்லே, ஓ இரத்தினமே, என்னுடன் பகைக்கும் எல்லோரையும் நாசம் செய்கஎன மந்திரம் ஒன்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வேதம் சத்துரு நாசத்தின் மந்திரங்களைப்பற்றிக் கூறப்பட்டு இருக்கிறது. ஆயினும் அதை அப்படி யூகிக்கவொண்ணாது. ஏனெனில் ஆபத்து நிவர்த்தியின் பொருட்டாம். கோபதப் பிராம்மணம் இவ்வேதத்தின் இரண்டாவது பாகத்துக்குச் சம்பந்தமாகக்காணப்படுகிறது. இது ஐந்து பிரபாதங்களைக் கொண்டிருக்கிறது. இதன் முதலாவது அத்தியாயத்தில் பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணம் பிரமமென்று கூறப்பட்டு இருக்கிறது. நாலாவது பிரகாணத்தில் அதர்வணர் ஒருபிராஜாபதியாக யோசிக்கப்படுகிறார். ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் முதற்புருஷன் சம்வற்சரத்தோடு உண்டானவனாக எண்ணப்படுகிறான். ஐந்தாவது பிரகாணத்

தில் மதஅளவையும், கூறப்படுகிறது. அப்பால் ஐம்பத்திரண்டு உபஷநித்துக்கள் கூறப்பட்டிருக்கிறன. அப்பால் ஆறும் பின்எட்டும் வேதாந்தவிஷயத்தை நிரூபிக்கின்றன. (இஉ) உபநிடதங்களில் முதல் பதினேந்து சௌநகீயங்களில் இருந்து சொல்லப்பட்டனவாகக் காணப்படுகின்றன. பின் பிரமன் அதர்வணனுக்கும், அதர்வணன் அங்கீரனுக்கும், அங்கீரன் சத்தியவகனுக்கும், கூறியபிரம்ம ஞானஉபதேசம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பின் ஆங்கீரச சௌநகசம்வாதம் கூறப்படுகிறது. பின் ஞானசாஸ்திரப்பெருமை கூறப்படுகிறது. அதன்பின் குகேசன், சத்தியகாமன், கர்க்கன், சௌரயாணி, கௌசல்யன், காக்கியாயனன், வாய்தர்பி, இவர்கள் பிப்பிலாதனைநோக்கித்தேகத்துடன் தேகிக்குள்ள சம்பந்தத்தைப்பற்றியும், ஆத்மாவுடன் அந்தக்கரணங்களின் சம்பந்தத்தைப் பற்றியும், விஞ்ஞிய சம்வாதம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அப்பால் ஒன்பது உபநிடதங்கள் முக்கியமல்லாமையால் எவரும் வியாக்கியானம் செய்திலர். மந்தயூகம் நான்குபாகங்களாக இருக்கின்றது. இதில் மகாமுக்கியமான விஷயம் அடங்கிஇருக்கிறது. பதினேறு முதல் இருபத்தெட்டு வரையிலும் உள்ள உபநிடதங்கள் வியாக்கியானம் செய்யப்படவில்லை. இருபத்தொன்பது முதல் மூப்பத்துநான்குவரையிலும் உள்ள உபநிடதங்கள் நிருஷிங்க தாபநியம் ஆகின்றன. இவற்றில் முதற்கண்ணது பூர்வ தாபநீயம் ஆகின்றது. கடைசிஉபநிடதம் உத்தமதாபநியம் ஆகின்றது. அடுத்தஇரண்டு உபநிடதங்கள் காதகம், வல்லி அல்லது கதகவல்லிஎனப்படும். இதில் இரண்டு அத்தியாயங்கள் வாஜசரவசஸே அவன்குமரன் நசிகேதன் தன்னையாருக்குப் பலிகொடுக்கப்போறீர் என்று கேட்டபிரசனைகள் அடங்கிஇருக்கின்றன. கேனஉபநிஷத் அதர்வணத்தின் மூப்பத்தேழாவது உபநிடதமாக இருக்கிறது. மூப்பத்தொன்பதாவது முதல் நாற்பதாவது வரையிலுள்ள இரண்டு உபநிடதங்கள் நாராயணத்தின் முதலாவது இரண்டாவது பாகங்களாக இருக்கின்றன. அடுத்த மூன்று உபநிடதங்களுக்கு வியாக்கியானம் இல்லை அநந்தவல்லி, பிருகுவல்லி, எனும் இரண்டுஉபநிடதங்களைத்தீர்யம், வாருணிஎன்ற பெயர்களால் விளங்கப்பட்ட கிருஷ்ண யஜுர்வின் அரண்யகத்திலிருந்து எழுதப்பட்டவாய் நாற்பத்தைந்து நாற்பத்திஞ்சாவைத் தொடர்ந்தவைகளாகக் காணப்படுகின்றன. மற்ற ஏழுஉபநிடதங்களும் வியாக்கியானம் செய்யப்படவில்லை.

வேதம்—(ச) இருக்கு, எசுர், சாமம், அதர்வணம். உபவேதம், (ச) ஆயுள்வேதம், அருத்தவேதம், தனுர்வேதம், காந்தருவவேதம்.

வேதராசி — ஒருவேதியன் தான் காலம் அடைந்து யமபுரத்தின்வழிச்செல்லுகையில் பாபிகள் துன்புறுதலைக்கண்டு அவர்க்குத்தான்செய்த காவிரிஸ்நானபலத்தில் நிறைது உதவிச்சுவர்க்கம் அடைந்தவன் தேவி சந்திரகாந்தை.

வேதருஷபன்—பாணுவென்னும் தக்ஷகுமாரியின் புத்திரன். தந்தைதருமன்.

வேதவதி—1. வேதமோதிக்கொண்டு இருந்த குசத்துவசர்வாக்கில், பிறந்தவள். இவள் மகாலக்ஷ்மியின் அவதாரம். குசத்துவசரைத் தம்பன்என்னும் ஒருஅரக்கன் கொலைசெய்ததால் தவமேற்கொண்டு தவஞ்செய்கையில் திக்கு விசயத்தின் பொருட்டு வந்த இராவணன்கண்டு மோகித்துக்குழலைப்பற்றினன். இவள்கோபித்து நீதொட்டவுடலை வைத்திருப்பதில்லையெனத்தீமூட்டி இனிவரும்பிறப்பில் உன்னையும்உன்குலத்தவரையும்சாம்பராக்குவேன்என்று சபித்துத் தீயிற் குளித்தனள். அவ்வகை இலங்கையில்ஒரு தாமரைப் பொய்கையில் குழந்தையுருவாகியிருக்கையில் இராவணன் எடுத்து அரண்மனைசென்று சோதிடரைநோக்கி இக்குழந்தையைப் பற்றிக்கேட்டனன். சோதிடர், இவள், இங்குஇருக்கின் இலங்கைஅழியும்என்றனர். அதனால் குழந்தையைப் பெட்டியிலடக்கிக் கடலில் விட்டனன். அப்பெட்டி கடலில்மிதந்து மிதிலைசென்று புதைந்து யாகஞ்செய்ய நிலத்தையுழுதச்சனகனிடம்அகப்பட்டது. அக்குழந்தையை யெடுத்து வளர்த்துச் சீதையெனப் பெயரிட்டு இராமருக்கு மணஞ்செய்வித்தான்.

2. குசத்துவசன்தேவியாகிய மாலாவதியின்குமரி. இவள் பிறந்தகாலத்து வேதவொலி செய்துகொண்டு சூதிகாகிருகத்திருந்து வெளிப்பட்டனளாதலால்இவளுக்கு வேதவதியென்று பெயருண்டாயிற்று. இவள் இலக்ஷ்மியம்சம் இவள்தவத்திருக்கையில் இராவணனால் பரிசிக்கப்பட்டுத் தேகத்தைவிட்டுச் சீதையாய்ப்பின் அக்னியிற்சென்று அக்னிதேவன் சொற்படிமூன்றுலகுந் திவ்யவருஷம்

தபஞ்செய்து சுவர்க்க லக்ஷ்மியாயினள். இவள்பின்னர் யஜ்ஞகுண்டத்திலுதித்துப்பாண்டவர்க்குத்தேவியாய்த் திரௌபதியாயினள். இவள்முதல்யுகத்தில்வேதவதி, இரண்டாவதுயுகத்தில் சீதை, மூன்றாவதுயுகத்தில்திரௌபதியானமையால் இவளுக்குத் திரிஹாயணியென்று ஒரு பெயர். (பிரம்மகைவர்த்தம்.)

வேதவல்லி — இவள் பிரமன் பாதத்தில் உதித்தவள். தக்கன் தேவி. தக்கயாகத்தில் காளியால் தலையறுப்புண்டனள்.

வேதவனீமன்—சிங்கவருமனைக் காண்க.

வேதவிரதன்—சாரதையைக்காண்க.

வேதன்—விஷ்ணுசருமன் குமரன். இவன் தந்தை பொருட்டுத் திருவேங்கடத்தில் தீபகைங்கர்யஞ்செய்து தந்தையை நரகத்தில் இருந்து மீட்டவன்.

வேதாங்கங்கள் — (சு) இவை : சிக்ஷை, வியாகரணம், சந்தம், நிருக்தம், சோதிஷம், கல்பம் என்பன. இவற்றுள் சிக்ஷை என்பது, பாணினியால் இயற்றப்பட்டது. இதனுள் வேதசப்தங்களுக்கு அக்ஷரத்தானம், உதாத்தானுதாத்தஸ்வரிதஞானங்கள் கூறப்படுவது. வியாகரணம் இதற்குப் பாணினிகர்த்தா. காத்யாயனரும், பதஞ்சலியும் வியாக்யானம் செய்திருக்கின்றனர். இதில் வேதசப்தங்களின் பிரகிருதி பிரத்யயஞானம் விசதமாகக் கூறியிருக்கிறது. சந்தம் இதற்குப் பிங்கலமுனிவர் கர்த்தர்; இதில் வேதத்திற்கூறப்பட்ட காயத்ரி முதலியவற்றின் சந்தங்களின் ஞானம் போதிக்கப்படும். நிருக்தம் இதற்கு யாஸ்கமகருஷி கர்த்தா. இதில் வேதமந்திரங்களின்பயனைத் தெளிவாக்கும்வகை அப்பிரசித்தபதங்களின் அர்த்தங்கள் போதிக்கப்படும். பின்னும் வேதசப்தநிகண்டும் இதில் உண்டு. சாகபூர்ணிநிருக்தமும் உண்டு. இது, பதகாண்டம், அர்த்தகாண்டம், எனஇரண்டு வகையாக இருக்கிறது. சோதிஷம் இதற்கு ஆதித்யாதியர் கர்த்தாக்கள்—இதில்வைதிக கர்மங்களின் தொடக்கத்திற்குக்கால ஞானத்தையும், அதன்பலத்தையும், கூறப்படும். கல்பம் இதற்கு—ஆச்வலாயனர், காத்யாயனர், ஆபஸ்தம்பர், போதாயனர், வைகானஸர், த்ராஹ்யாயனர், பாரத்வாஜர், சத்யாஷாடர், ஹிரண்யகேசி முதலியவர்கள் கர்த்தாக்கள். இது யஜ்ஞகர்மங்களை அநுட்டிக்கும் விதத்தைப்போதிக்கும்.

வேதாந்தசூடாமணி—துறைமங்கலம்சிவப்பிரகாச சுவாமிகளியற்றிய ஏகாத்மவாத நூல்.

வேதாந்தசூத்திரம்—இது வியாசரால் இயற்றப்பட்ட மீமாம்சை. இதுநான்கு அத்தியாயங்களும் நூற்றைம்பத்தாறு அதிகரணங்களும் ஐந்நூற்றைம்பத்தைந்து சூத்திரங்களும்பெற்றது. இது புறச்சமய நிராகரணம், ஞானசாதனம், வீடு பேறுகூறும்.

வேதாந்ததேசிகர்— வேங்கடேசகண்டாமசானை இவர், கலி (சுஉஅ) க்குமேல் சுக்லஷு புரட்டாசிமீ ஞாயிற்றுக்கிழமை திருவோண நக்ஷத்திரம் சுக்லஏகாதசியில் பூ காஞ்சியில் அநந்தசூரிகளுக்குத் தோதாரம்மன் திருவயிற்றில பன்னிரண்டுவருஷம் இருந்து அவதரித்தவர். (இவரைப் புதன்கிழமையில் அவதரித்தவர் என்று சிலர்கூறுவர்.) இவர் திருவேங்கடமுடையான் எனப் பிள்ளைத்திருநாமம்பெற்று அப்புள்ளாரிடம் பலநூல்களையுங்கற்று வல்லவராய்த் திருமங்கையார் என்கிற கன்னிகையை மணந்து பலதிருப்பதிகளைச் சேவித்துத் திருவயிந்திரபுரஞ்சென்று பெரியதிருவடிகளைக் காணவிருப்புள்ளவராய் ஒளஷதாத்ரிசிகரத்தில் உள்ள ஆலமரத்தடியில் கருடமந்திரநியானித்திருந்து பெரிய திருவடியைத் தரிசித்து அவர் அயக்ரீவமந்திரம உபதேசிக்கப்பெற்று அயக்ரீவ ஸ்தோத்திரம், கருடபஞ்சகம், முதலியகிரந்தஞ் செய்தனர். இவர் சாரமானகவி சோலலும்திறமைகண்டாரிவர்க்குக் கவிதார்க்கிகசிங்கமெனப் பெயரிட்டு அழைத்தனர். வித்யாரண்யர் அரசன் பெண்ணைப் பிடித்திருந்த பேயையோட்டக் கேட்டுக்கொள்ள மறுத்தவர். ஒரு மாயாசந்நியாசி இவரை வெல்லவேண்டிக்குளத்துத் தண்ணீரைக்குடித்து இவர்க்கு வயிற்றில் உபாதியுண்டாக்கினன். அதனை இவர் வயிற்றின் உபாதியால் அறிந்து அருகிருந்த தம்பத்தைக் கீறினர். அம்மாயாசந்நியாசியுண்ட நீரெல்லாம் அத்தம்பத்தின் வழி ஒழுகியது. மீண்டும் வித்யாரண்யர் வேண்ட இராஜகன்னிகையைப் பிடித்திருந்த பேயைப்போக்கி வித்யாரண்யர் அரசனிடம் பொருள்பெற்றுத் தருகிறேன் நீர்வந்து காணுமென அனுப்பிய திருமுகத்திற்கு நாம் அரசனைப் பொருளாக எண்ணேமென மறுமொழியிரண்டுமுறை எழுதிவிட்டவர். இம்மறுமொழியால் வித்யாரண்யர் இவரது வைராக்கிய முடைமைக்கு மகிழ்ந்து இவர் திருவடிக

ளிலீடுபெற்றனர். இவர் பராசபட்டர் சொற்படி மாயாவாதிகளேவென்று பெரு மாளால் வேதாந்ததேசிகத் திருநாமமும், பிராட்டியாரால் ஸர்வதந்திர ஸ்வதந்திரர் எனத்திருநாமமும்பெற்றவர். இவர் ஸ்வப் பனத்தில் உடையவரது திருவடி தீக்ஷை பெற்று அக்ஷோப்யமுநி, வித்யாரண்யர் இவர்களுக்குண்டான வாதத்தை "அவி ஞாதத்வமவிஞ" என்பதால் நியாயமெழு தி வித்யாரண்யரைப் பங்கப்படுத்தினர். இதனால் வித்யாரண்யர் பொறுமைகொ ண்டு இவர் அருளிச்செய்த சததூஷணி கிரந்தத்திற்குத் தோஷங்கூறிச் சகாரத்தி ன்மீது குத்தியனுப்பினர். அதனால்இவர், (சகாரசமர்த்தனம் எனுங் கிரந்தஞ்செ ய்து மற்றொரு குத்திட்டு வென்றனர். கிருஷ்ணமிச்ரர் செய்த பிரபோத சந்தி ரோதயத்திற்கு மாறுய்ச் சங்கற்ப சூர் யோதயஞ்செய்து தீர்த்தங்கொடு ப தி லும் அவரைவென்றவர். இவர், டிண்டி பூனை அம்சசந்தேச முதலியநூல் செய்து வென்று, பர்ம்பாட்டிவிட்ட நாகத்தைக் கருடபஞ்சகத்தால் கிரகித்து அதை அவன் வேண்டக்கொடுத்தனர். இவர் எண்ணெயிட்டுக்கொள்ளுஞ் சமயத்தில் அப்பாம்பாட்டி குளத்து நீரை யுண்டு உபாதியுண்டாக்கினன். அப்பாம்பாட்டி யை முன்தம்பத்து இருந்து நீர்வடியச் செய்ததுபோற்செய்து அவனேவென்ற வர். இவர் திருமலைசென்று பெருமாளைச் சேவித்து மீள்கையில் ஒருநாள் உபவாசம் இருக்கநேரிட இவர்தமது உபாசனமூர் த்தியாகிய அயக்கிரீவருக்குத் தீர்த்தமாரா தித்துத் தாம்ஒரு செட்டிவீட்டுத்திண்ணே யில் கண்ணுறங்கினர். அ ய க் கி ரீ வ ர் செட்டிவீட்டில் குதிரையுருவுடன் அவ் விடமிருந்த கடலைமூட்டை முதலியவற் றைத் தின்றனர். அச்செட்டி தேசிகரை வேண்டி அவர்சொற்படி பால்கொண்டு வந்துகொடுத்துப் பெருமாளுக்கு அமுது செய்வித்தனன். அதனால் குதிரையின் தொந்தரைநீங்கியது. கொத்தன் ஒருவன் கிணறுகட்ட இவரை வலிந்தழைத்தனன். இவர் இசைந்து கிணறுகட்டி அவரை வென்றனர். இவ்வகையிருக்கையில் அழ கிய மணவாளகயினர்என்பவர் இவர்க்குப் பலதீமைசெய்தனர். அவற்றை இவர் பொறுத்தனர். அநந்தசூரிகள், திருஅத்ய யனத்திற்குத் தேவபித்ரு, விஷ்ணு ஸ்தா னத்திற்கு நியமிக்கப்பட்டவர்களைச் சிலர் தடுக்க அதற்குக்கலங்காமல் தமது உபா சனமூர்த்திகள் மூவரையும் அந்த இடங் களில் எழுந்தருளச்செய்து அத்யயனம் பூர்த்திசெய்து எதிரிகளைக் கலக்கஞ்செ ய்தனர். அர்ச்சகர்,ஏகாதசியில் தீர்த்தத்து டன் பொங்கல்பிரசாதத்தைக் கொடுக்க நிக்ரகித்துப் பெருமாள் நியமனத்தால் அவர்களைச் சிக்ஷைசெய்வித்தனர். மாற் றூர் அமுதுபடியுடன் பொற்காசுகலந்து பிக்ஷையிட அதனைவிலக்கியவர். அழகிய மணவாளகயினர் நம்மிருவரில் யாவர் விடி வதற்குமுன் ஆயிரம்கவி செய்கின்றீரோ அவர்களுக்கே கவிதார்க்கீகசிம்மமெ ன் னும்பெயர் தருமென்று அழைக்க உடன் பட்டுப் பெருமாளைத்துதிக்கத் தொடங்கி னர். அழகிய மணவாளகயினர் பதகமல சஹஸ்திரம்பாட ஆரம்பித்து முடிக்காது சோர்ந்தனர். இவரோ, பாதுகாசஹஸ்தி ரம் என்னுங்கிரந்தம் ஆரம்பித்து முடித்து அவரைவென்றனர். பின்சர்வக்கிய சிங் கப்பநாய்க்கனுக்கு அநுக்கிரகித்து, வரத னென்னுங்குமரனைப்பெற்று, கந்தாடை லக்ஷ்மணசாரியரின் மாணாக்கர்செய்த உப த்திரவத்தால் அவ்வூர்விட்டுச் சத்ய மங்க லத்தில்வசித்தனர். பின்கந்தாடை லக்ஷ்ம ணசாரியர் வேண்டிக்கொள்ள அவர்க்கு அருள்புரிந்து ஸ்ரீ பாததீர்த்தம் பிரசாதி த்து அவருக்குப் புத்திரோற்பத்தியுமநுக் கிரஹத்துச் சுதரிசனபட்டர் கொடுத்த சுதப் பிரகாச்யையும் அவர்குமரரையும் பெற்று இராஜ கலகமாகையால் கிரந்தத்திற்குக் குறைவுவராதபடி அதை மணலிற்புதை த்துவைத்துப் பொழுதேற வெடித்து முதலிகளுடனும் குமரருடனும் சத்திய மங்கலம் அடைந்து கலகமடங்கியபின் திருவரங்கமடைந்து பெரியபெருமாளைச் சேவித்துத் திருச்சித்திரகூடத்தில் பெரு மாளைக் கோபலராயனால் பி ர தி ட் டை செய்வித்துச் சிலரால் ஏவப்பட்ட பிரம சாரி யொருவன்வந்து கலியாணத்திற் குப்பொருள் வேண்டுமென அவனைப் பிராட்டிசந்நிதியில் அழைத்துச்சென்று பொருள்கொடுப்பித்து, திருஅத்யயனோ ற்சவத்தைத்தடைசெய்த குமதிகளை நிரா கரித்து அவர்கள்மந்திரத்தால் வாய்கட்ட அதைத்தாமே போக்கிக்கொண்டு அவர் களைவென்று பிரமதந்திர சுதந்தரஜீயரால் புறமதத்தாரை வெல்வித்துத் தம்மைப் போல் விக்கிரகஞ்செய்யத் தூண்டிய சிற்பி யொருவன்பொருட்டு அவ்வாறு விக்கிரகஞ் செய்துகாட்டி வென்று சில நாளிருந்து நயினாசாரியர்மடியில் திரு முடியும் பிரமதந்திரசுதந்திரஜீயர் மடியில் திருவடியுமாகத் திருநாட்டிற்கெழுந்தரு

ளினர். இவர் (க00) வருஷம் இருந்தனர். இவர் செய்த கிரந்தங்கள் வடமொழியில் ஹயக்ரீவஸ்தோத்ரம் முதலிய, கூடி. தமிழில் அமிர்தாஞ்சனிமுதலிய உசை.

வேதாந்தி — பட்டாபிடத்து வாதிட்டுத் தோற்று நம்ஜீயரெனப் பிறகுபட்டம் அடைந்தவேதியர்.

வேதாந்தியாழ்வான்—எழுபத்திஞலு கிம் மாசஞுதிபதிகளில் ஒருவராகிய வைஷ்ணவாசாரியர்.

வேதாலபட்டர் — விக்ரமார்க்கன் சபையிலிருந்த வடமொழிப்புலவன்.

வேதாளிகர்—வைதாளியாடுவோர்.

வேதிகை—1. தருமபுத்திரன்மனைவியரில் ஒருத்தி. மாளவதேசத்து அரசன்புத்திரி. குமரன் சாதேயன்.

2. இது யாகாதி காரியங்களில் கும் பஸ்தானம் செய்யும்இடம். எல்லாவேதி கைகளும் உயரத்தில் ஏழங்குலமாய் இருக்கவேண்டும். எட்டுமுதல் பன்னிரண்டு அங்குலம்வரைஇருக்கலாம் என்றும் ஓர் பக்ஷமும் உண்டு. இவ்வேதிகைகளில் தீக்ஷைக்கு நாற்கோணவேதிகை. தடாகாதி பிரதிஷ்டைகளில் தாமரைபோல் செய்யப்பட்ட பத்மினிவேதிகை. இராஜ்யாபிஷேகத்தில் நான்கு பக்கங்களிலும் பத்ராகாரமான ஸர்வதோபத்ரம்என்னும் வேதிகை விவாகத்தில்இருபது கோணமுள்ள ச்ரீதாரஎன்னும் வேதிகை. கி. சா.

வேத்திரகீயம் — ஏகசக்ரவனத்தில் உள்ள ஒருநகரம். இதில் இலநான்பாண்டவர் இருந்தனர்.

வேத்திரன்—சகாதேவனுக்கு விசையையிடம் பிறந்தவன்.

வேத்துணையோர்பரிபாடல் — முதற்சங்கத்தவர் இயற்றியதமிழ்நூல். இது இறந்தது.

வேநபிபி—கண்ணுவரால் மனிதராகச் சபிக்கப்பட்ட உபேந்திரர். இவர் வேடராய்ப்பிறந்து வள்ளி நாய்ச்சியாரை வளர்த்தனர்.

வேநன்—அங்கனுக்குச் சுநிதையிடம் உதித்தகுமரன். இவனது தீய ஒழுக்கத்தால் தந்தை தூரதேசமடைந்தனன். இவன் இருடிகள் சாபத்தால் இறந்தனன். இவனிறந்தபிறகு அரசன் இல்லாது இராச்சியம் அலைந்ததால் இருடிகள், இவனது தொடைகளை யோமத்திட்டுக் கடைந்தனர். அதில் நிஷாதன் பிறந்தனன். இந்த நிஷாதனைநாட்டைவிட்டுக் காட்டில் ஓட்டினர். இவன் குமாரர் நிஷாதர் எனும் வேடராயினர். பின் இவன் கரத்தை ஓமத்திட்டுக்கடைய அதில் விஷ்ணுவின் அவதாரமாய்ப் பிருது சக்கிரவர்த்தி பிறந்தனன். பிருதுவைக் குமரனுகப் பெற்றதால் பிராமணசாபத்தினின்று நீங்கினவன். இவன் சாபத்தால் நஷ்டமடைந்த அரசன். "இவன் காலத்து ஒருவன்பத்தினியை யொருவன் புணராலாமென்று விதியுண்டாயிற்று. மநு."

வேப்பிலை—மகாமாரிக்குரிய பத்ரம், இதனை பூதப்பிரேத பிசாசங்கள் விலகும்பொருட்டு மந்திரப்பிரயோகங்கள் செய்யுமிடத்தும், மகாமாரியின் கலசாதிகள் ஸ்தாபிக்குமிடத்தும், மஹாமாரியையெண்ணிச் சத்ருநாசத்தின்பொருட்டுச் செய்யும் ஓமத்துவிறகாகவும் ஆகமங்களிலும், ஆக்னேயபுராணம் மகாமாரிவித்தையிலும், கூறப்பட்டிருக்கிறது. "ரமாபில்வா சிவாநிம் பாதுலவஸீஸ்யாத்சாஸ்வதீ" என்பதால் இதுவிசேஷம். முத்துமாரியைக்காண்க.

வேமனர்—ஒருதெலுங்குக்கவி. இவர் விஜயநகரத்தருகிருந்தவர். இவர் தமது செல்வத்தைக் கூத்திக்களித்துத் தம்முடன் பிறந்தானுக்கு ஆற்றில் விதைத்த தும்மட்டிக் காய்களின் உள்ளீடுகளைப் பொன்னுக்கித் தந்து துறவுபூண்டு நல்லொழுக்கம் பெற்றவர்.

வேம்பத்தூர்சங்கத்தவர்—இவ்வூர் பாண்டிநாட்டில் மதுரைக்கு வடகிழக்கில் வைகைநதிக்கு வடக்கேயுள்ளது. இதற்கு நிம்பையெனவும், குலசேகரச் சதுர்வேதமங்கலமெனவும் பெயர். குலசேகரபாண்டியன் என்போன் சாகேதபுரியினின்றும் வருவித்த (உ00அ) வேதியர்க்கு இவ்வூர் முதலிய பல அகரங்களைத்தானஞ்செய்து அவ்வூரிலிருந்த புலவர்களை நீலக்கச்செய்தமையின் அவ்வகரத்திலிருந்த புலவர்கள் அனைவரும் ஒரு சேரச்சங்கப் புலவர்கள் ஆயினர். இவ்வகுப்புப் புலவர்களைச்சேர்ந்து நூலியற்றி ஞாவார் பாடுதுறையியற்றிய தத்துவராயர், ஈசானமுனிவர், வீரைக்கவிராசபண்டிதர், ஆளவந்தான் மாதவபட்டர், ஸ்ரீபட்டர், அம்பிகாபதி, திருநெல்வேலிப் பெருமாளையர், செவ்வைச்சூடுவார், கவிருஞ்சமையர், முத்துவேங்கடசுப்பையர் முதலியோர். இவர்கள் பலசமயத்தினராகவிருக்கலாம்.

வேம்பற்றூர்தமாஞர் — ஒரு புராதனதமிழ்க் கவி. கடைச்சங்கமருவியவர்.

வேலப்பதேசிகர் — திருவாவடுதுறையாதீனத்தைச்சேர்ந்த தமிழ்ப்புலவர்களில்

ஒருவர். இவர் பறியலூர்ப்புராணம் பாடினர்.

வேலாயுதம்—இது, பார்வதி பிராட்டியாரால் குமாரக்கடவுளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. பானுகோபனுல் முதனாளினும், மூன்றுநாளினும் வீரவாகுதேவர்முதலியவர்க்கு நேர்ந்த துன்பத்தைக் குமாரக்கடவுளின் கட்டளைப்படி நீக்கியது கிரவுஞ்சகிரியைப் பிளந்தது. அடியவர்க்கு வேண்டியகாலத்து முன்னின்று துன்பம் போக்குவதுமாகிய குமாராஸ்திரம்.

வேலி—இவள் ஒருபெண்பிள்ளை, சூலோத்துங்கசோழன் காலத்தவள். இவள் வீட்டின்சுவரை ஒருவேதாளம் நாடோறும் இடிக்கக் கட்டிக்கொண்டுவருவள். இவ்வகையிருக்கையில் கம்பர் அவ்வழிவந்து தாம் கூலிபெறும்வரையில் வேதாளத்தைச் சுவரை இடிக்காதிருக்க வேண்டிச் சுவரைக்கட்டி அவள்தந்த குறுணி நெல் பெற்றனர்.

வேலூர்—ஏறுமாநாட்டு நல்லியக்கோடனைக் காண்க.

வேலூர்கிழான்—தொண்டைநாட்டுக் குமழம்பட்டுக் கிராமத்திருந்து கூடமகாலத்துப் பல வித்துவான்களை ஆதரித்தவேளாளன்.

வேலை—மேருவிற்குத் தாணியிடத்து உதித்த குமரி. சமுத்திரராசன் தேவி. இவள் குமரி சரவணி.

வேலையசுவாமிகள்—குமாரசுவாமிதேசிகரின் குமரர். துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளுக்குச் சகோதரர். இவர் தருமபுரம் வெள்ளியம்பல சுவாமிகளிடத்து இலக்கணமுதலிய நூல்கள்கற்றுச் சகோதரைநீங்காதவராய்இருந்து தம் இரண்டு சகோதரர்களுக்கும் பின் ஐக்கியமாயினர். இவர்செய்த நூல்கள் நல்லூர்ப்புராணம், கைத்தலமாலை, வீரசிங்காதனபுராணம், குகைநமச்சிவாயலீலை, பரிசாதலீலை, மயிலத்திரட்டை மணிமாலை, மயிலத்துலா.

வேளாண்மாந்தரியல்பு—(க0) ஆணைவழிநிற்றல், அறிந்தோரைநிறுத்தல், கைக்கடனுற்றல், கசிவகத்துடைமை, சுற்றந்தழுவல், ஓவாமுயற்சி, மன்னிசைசருதல், ஒற்றுமைகோடல், விருந்துபுரந்தருதல், திருந்தியவொழுக்கம்.

வேளாளர்—சிவமூர்த்தியின் சடாடவியில் எழுந்தருளியிருக்கும் கங்காதேவிக்குச் சிவானுக்கிரகத்தால் வேளாளர் பிறந்தனர். அப்பிள்ளைகளுக்கு விஷ்ணுவின் பாதகங்கையிற்பிறந்தபெண்களைத் தேவர்கள் விவாகஞ்செய்வித்தனர். இவர்கள் வேளாளர்எனப் பெயரடைந்து நாற்பத்தெண்ணுயிரம் இருடிகளைவணங்க அந்த இருடிகள் அவரவர்கள்பெயரைத் தாங்கள் கோத்திரமுதலாக அனுட்டிக்கக் கட்டளை யிட்டனர். பின் போதாயனரை வணங்க அவர்தாம் இயற்றியசூத்திரத்தை அநுட்டிக்கக் கட்டளையிட்டனர். இவர்கள் அதனுல் கோத்திரசூத்திரம் உடையவர்களாய்ச் சிவமூர்த்திஅநுக்கிரகித்த எருதையும் இயமன்கடாவையும், இந்திரன் காமதேனுவின் குலத்தையுங் கொடுக்கப் பெற்றுப் பூமிதிருத்தி வேளாண்மைசெய்து சகலசீவர்களையுங் காத்துவந்தனர். இவர்கள் சிவமுகோத்பவராகிய மகருஷிகளின் சந்ததியாராகிய சிவாசாரியர்களை ஆசாரியர்களாகக் கொண்டு சிவதீக்ஷை பெற்றுவந்தனர். இவர்கள் மன்னர்க்குப் பின்னராய் நாடுகாத்துவந்தனர்என்பது. ஊரான், கிழவன், சேக்கிழார், புரிசைக்கிழார், குளப்பாக்கிழார் என்பதாலறிக. இவர்க்குப் பின்னும் இளங்கோக்கள், மன்னர்பின்னர், இப்பர், எட்டியர், காராளர், வேளாளர், பூவைசியர், எனப்பல பெயர் வழங்குவதால்அறிக. இவர்களுக்குரியதசாங்கம், பெயர் வேளாளர், மகம் மேருமலை, கங்கையாறு, (எக) நாடு, (கூகூக) நகர், ஸ்ரீவதம், உச்சைச்சிரவம் வாகனம், செங்குவளைமாலை, மேழி, குயில், சிங்கமுதலியகொடி, கலப்பைபூயுதம், மூரசக்கொடை. இவ்வேளாளர், உழுவித்துண்போரும், உழுதுண்போரும், என இருவகையார். அவர்களுள் உழுவித்துண்போர், மண்டிலமாக்களும், தண்டத்தலை வருமாய்ச் சோழநாட்டுப்பிடவூரும், அழுந்தூரும், காவூரும், ஆலஞ்சேரியும், பெருஞ்சிக்கலும், வல்லமும், கிழாரூருமுதலிய பதியிற்றோன்றி வேளெனவும், அரசெனவும், உரிமை எய்திஞாலும், பாண்டிநாட்டுக் காவுதிப்பட்ட மெய்திஞாலும். குறுமுடி குடிப்பிறந்தோர் முதலியோரு மாய் முடியுடை வேந்தர்க்கு மகட்கொடைக்குரிய வேளாளராம். வேளாளர்க்கு உரிய கருவி நாஞ்சில் சகடமுதலியன. இவர்க்குச் சிறந்ததொழில் உழுதல். உழுவித்துண்போர்க்கு வேந்தர் கருமமுடித்தல். உழுதுண்போர்க்கு வாணிகமும் உரித்தாம். இவ்வேளாளர் ஓர்காலத்து மேகத்தைச்சிறையிட்ட பாண்டியனுக்கு இந்திரன்பொருட்டுப் பிணைநின்று காத்தாராதலின் கார்காத்தார் எனவும், நாக கன்னிமணந்த சோழன்கொணர்ந்த நாகவல்லியென்னும் வெற்றிலைக் கொடியினை

அவன் தரக்கொண்டு பூமியில்விருத்தி செய்தோர் கொடிக்கால் வேளாளர் எனவும், துளுவநாட்டிருந்து தொண்டைநாட்டில் சோழனால் கொண்டுவரப்பட்டோராதலின் துளுவர்எனவும் கூறப்படுவர்.

வேளாவிக்கோ — தகடூரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறையின் தாயாகிய பதுமன்றேவைக்குத் தந்தை.

வேளிர் — தமிழ்நாட்டுப் பழையகுடிகள் இவர்கள் துவாரகையினின்று அகத்தியரால் கொண்டுவரப்பட்டவர்கள் எனவும் கங்காதீரத்தினின்று வந்தவர்கள் எனவும் கூறுவர். இவர்கள் தம்தொழில் வேற்றுமையால் பலபெயருற்றனர் எனவும் கூறும். இவர்களேவேளாளர். இவர்கள் உழுவித்துண்போர் உழுதுண்போர் என இருவகையர். தமிழ்நாட்டில் இவர்கள், வேள்ஆவி, வேள்ஆய், வேள்எவ்வி, வேள்பாரி, வேள்பேகன்எனும் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டனர்.

வேள்எவ்வி — ஒரு வேளாளகுடியவள்ளல் வெள்ளெருக்கிலையார்என்னும் தமிழ்ப்புலவராற் பாடல்பெற்றவன். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியனால் வெல்லப்பட்டவன்; வேள்பாரியை இவன்குலத்தான் என்பர்.

வேள்பாரி — வேளாளன்என்பர். கடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவன், பாரியைக் காண்க.

வேள்விதத்தன் — காம்பிலிநாட்டு வேதியன், குபேரனைக்காண்க.

வேஷன் — குரோதகீர்த்தி என்பவனின் குமரன்.

வைகர்த்தர்—ஒருசூரியர், இவர் ஒருமுகம், இரண்டுஅஸ்தம் இரண்டுகைகளிலும் பொற்றுமரைப்புஷ்பமும், ஆயுதமும் கொண்டு ஸ்வர்ணபூஷணமும் மஞ்சள்நிறமான பட்டுடையுந் தரித்தவராயிருப்பர்.

வைகாநஸர்—1. விகனஸருஷிக்கு ஒருபெயர். இவரால் வைகானஸம் செய்யப்பட்டது.

2. வைகானஸாகமம் அநுஷ்டிப்பவர்.

3. பிரமன் சபையில் உள்ள இருடிகள்.

4. வானப்பிரஸ்தாச்சிரமத்துப் பகுப்பினர். தானே விளையுந் தானியத்தால் வாழ்பவர்.

5. மாலுதானருஷியின் தந்தை, எக்யசருமனைக் காண்க.

வைகாநஸம்—1. பாஞ்சராத்திர ஆகமத்தின்பகுப்பு.

2. விகனஸருஷி, விஷ்ணுமூர்த்தியின் மனதிற்பிறந்தவர். இந்த வைகானஸஸூத்ரம் வேதங்கள் நான்கு பிரிவாகப் பிரிவுபடுமுன் சூத்ரமானவை. இந்த விகனஸர்செய்த சூத்திரத்தையனுட்டிப்போர் வைகானஸர். இந்தருஷியின் சிடர்கள் நால்வர் மரீசி, அத்ரி, பிருகு, காச்யபர். இந்த நால்வருஞ்சேர்ந்து நான்கு லக்ஷங் கிரந்தங்கள்செய்தனர். இவைகளுக்கும் வைகானஸம் என்று பெயர். இந்த விகனஸஸூத்ரம் பதிஞ்ஞுருபிரச்னமும், மந்திரம் எட்டுப்பிரச்னமுமாம். இவையன்றி க்ரஹிதம், முப்பத்திரண்டு பிரச்னமும் இயற்றினர். விகனஸரின் சாகை யஜுஸ். இந்த சூத்ரம் பதிஞ்ஞுரு பிரச்னத்தில் கிருஹ்யபாகங்கள் பகுவாயும் விசதமாகவும், தெய்வீகபாகம் சுருக்கமாகவும் கூறியிருக்கின்றது. இவற்றையுபதேசிக்கப்பெற்ற இருடிகள் நால்வரும் அவற்றை மூதனூலாகக்கொண்டு தெய்வீகபாகங்களை விசதமாகவும் கிருஹ்யபாகத்தைச் சுருக்கியும் அநேக கிரந்தங்களைச் செய்திருக்கின்றனர். அக்கிரந்தங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் கர்ஷணுதி பிரதிஷ்டை வற்சவம் பிராயச்சித்தாதியிறுகக் கூறியிருக்கின்றன. அந்தான்குருஷிகள்காலத்திற்கொத்தபடியாய்ப் பல கிரந்தங்கள் செய்தனர். மேற்கூறியவற்றுள் கிருஹ்யமாவது சரீரசம்பந்தமான விஷயம், தெய்வீகமாவது—ஆலயநிர்மாணுதி பிரதிஷ்டாபிராயச்சித்தாந்தம்கூறுவது. ஷ்டிவைகாஸனருக்குக் கருக்கொண்ட எட்டாமாதத்தில் செய்யும் விஷ்ணுபலியென்னுங் கிருத்யம் பிரதானம் (விஷ்ணுபலியென்பது கருவிலேயே மந்த்ரோபதேசஞ்செய்வது) ஆதலாலிவர்களுக்குச் சமாச்ரயணங் கிடையாது. இவற்றுள் வைகானஸம் மூதனூல், மற்றசிடர்செய்தவை வழி நூலாயிருக்கலாம்.

வைகாயகம்—பலியின் விமானம் நினைத்தஇடம் செல்வது.

வைகாரம்—கிரிவிரசத்துக்கு அரணாய் உள்ளமலை.

வைதண்டம்—இந்த உலகத்தின் பெருமைகளைத் தேவராலும் கூறமுடியாது ஆயினும் அர்ச்சராதியிற் கூறியுள்ள வகை சிறிது சுருக்கிக்கூறுகிறேன். அஹஸையும் சுக்லபக்ஷாபிமானியையும் உத்தராயணுபிமானியையும், சம்வத்சராபிமானியையும், வாயுவையும், சூர்யமண்டலத்தையும், நக்ஷத்திரமண்டலத்தையும், சந்திரமண்டலத்தையும், அமாநவலோகத்தை

யும், வருணலோகத்தையும், இந்திரலோகத்தையும், சத்தியலோகத்தையுங்கடந்து அண்டத்திலேயும் தசோத்தரமான ஆவரணசப்தகத்தையும் பெரும்பாழான மூலப்பிரகிருதியையுந் தாண்டிச் சென்றால் தில்லைவிருக்ஷமும் அமிர்தவாகினியான விரசையுமிருக்கும். அவ்விடம் அநேகமாயிரம் ஆதித்தியர் உதித்தாற்போல் அதிகதேஜஸ்ஸுடன் சதுர்புஜனும், சங்கசக்ரதரனும் அமானவன் எழுந்தருளியிருப்பன். அப்பால் நித்தியசித்தராலே நெருங்கி இவ்வளவென்று அளவிடப்படாத திவ்யதேசமிருக்கும். அவ்விடம் திவ்யவாத்யங்களுண்டாயிருக்கும். பின்னும் நித்யமுக்தர்களுடைய ஆநந்தகளமிருக்கும். பின் திவ்யமாலே, திவ்யாஞ்சனம், திவ்யசூர்ணம், திவ்யவஸ்த்ரம், திவ்யாபரணத்துடன்கூடிய திவ்யாப்ரஸ்ஸுக்களும் நித்யசூரிகளுமிருப்பர். இவற்றைக் கடந்து அப்புறஞ்சென்றால் அநேகங்கொடிகளாலும் முத்துத்தாமங்களாலும், மேற்கட்டிகளாலும், பலவண்ணத்தையும், வாசனையையும்உடைய அப்ராக்ருத புஷ்பங்கள்நிரம்பி, நிழல்தெரியாதபடி நெருங்கித் தேன்வெள்ளங்கொண்டோடுகின்ற கற்பகச்சோலைகளாலும், பலவிதமான பூக்களாலும், ரத்னங்களாலுஞ் சமைந்த லீலாமண்டபங்களாலும், கிரீடாசைலங்களாலும், செவிக்கினியவார்த்தைகளைக் கொஞ்சிப்பேசும் சுகசாரிகாமயூர கோகிலங்களாலும், மாணிக்கம், பவளம், முத்து முதலியவற்றாலுஞ் சமைந்த படிகளைப் பெற்று நித்தமுக்தர் மனம்போல் தெளிந்த அமிர்தரஸங்களால் நிறைந்து தாமரை செங்கழுநீர் முதலிய அப்ராக்ருதபூக்களால் நிறைந்த தடங்களாலும் பலவித பூம்படுக்கைகளாலும் பூவின்தேன்களில் படிந்து பாடுகின்ற திவ்யவண்டுகளாலும், அடைந்தவரை மயலேற்றும் அநேககோடி உத்யானங்களாலும் பலாதனங்களால் சமைந்த மேடைகளையுடைத்தாய் அநேகமாயிரம் இரத்தினத்தூண்களால் அலங்காரமடைந்து உபயவீதியிலுள்ளாரும் ஒருமூலையில் அடங்கும்படியிட முடைத்தாமரை செங்கழுநீர் சந்தனம் முதலியவற்றையளந்துவருகிற மந்தமாருதத்தைப்பெற்று நிரதிசயாநந்தமயமான திருமாமணி மண்டபமொன்றிருக்கும். அம்மண்டபத்தில் தாந்தாந்திருமுடிகளிலே திவ்யாயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டு கூப்பினகைகளும் தாங்களுமாயிருக்கிற அஸ்த்ரசஸ்த்ராக்கியரான திவ்யபுருஷரும் சங்கல்பத்தால் சகலஉலகத்தையும் முத்தொழிற்படச்செய்யும் சேனை முதலியாராதியான திவ்யபுருஷரு மெழுந்தருளியிருப்பர். அவர்களின் நடுவில், உபயவீதியையும் தொழிலாக வகுப்புண்டு சர்வாச்சர்ய மயமான கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனத்தில் பன்னிரண்டிதழாய் நாநாசக்தி மயமான திவ்யகமலமாய் அதில் திவ்யகர்ணிகையில் புஷ்பசஞ்சய விசித்ரமான திவ்யயோகபர்யங்கமாய் அநேககோடி சந்திரர்களை யுருக்கிவார்த்தாற்போல் குளிர்ந்தபுகரைப்பெற்ற திருமேனியுடையனும்க் கல்யாணகுணங்களுக்கு முடிவில்லாமையால் சர்வவித கைங்கர்யத்திலும் அதிக்ருதனான அநந்தன்என்னும் திருநாமமுடையனும்ப் பகவத் அநுபவத்தற்குப் போக்குவீடாகப் பல தலைகளையுடைய ஆதிசேஷனுகிற திருவணையில், இயற்கை மணமுள்ள கூந்தலையும் வடிக்கோலவா ணெடுங்கண்களையும், யௌவனத்தையும், ஸௌகுமார்யத்தையும், பெருமையையு முடையளாய்ச் சர்வாத்மாக்களுக்கும் என்று மொக்கச்சார்வாய் ஒசிந்த ஒண்மலராளான பெரியபிராட்டியார் வலப்பக்கம் எழுந்தருளியிருக்க, அவளிலும் மிருந்த கூமாயா திருணங்களையும் பேரழகையுமுடையராய் அவளுக்கு நிழல்போல் வாரான மற்றஇரண்டுநாய்ச்சிமார் இடப்பக்கம் சேவித்திருக்க இவர்களுக்குநடுவில் மூன்றுமின் கொடிகளோடு கூடித் தாமரை பூத்ததொரு காளமேகம் வெள்ளிமலையை மூடிக்கொண்டிருப்பது போல் திருமுகமண்டலத்தின் ஒளிவிளங்கவும் தன்கிரணங்களால் பலகிரணங்களையும், முட்டாக்கிடுகிற திருமுடியையும், கண்டார் கண்ணும் நெஞ்சுமிருளும் படியிருண்டு சுழன்று அஷ்டமிசந்திரனில் அமிர்ததாரை விழுந்ததுபோல் திருநெற்றியில் சாத்தின திருநாமத்தை மறைக்கும் பூந்தண்டுழாய் நாறும் நீலப்பனியிருங்குழலும், நயந்தார் நச்சுந் திருநெற்றியினையும் தன் கைச்சார்ங்கம்போல் விளங்கும் அழகிய திருப்புருவங்களையும் குளிர்ந்து செவ்விபெற்றுக் கரியவாய்ப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி இலங்கொளிசேர் அரவிந்தம்போன்று நீண்டதிருநயனங்களையும், கோலநீள் கொடிமூக்கையும், திவ்யகபோலங்களையும், பூர்ணசந்திரன் முழுநிலாவைச் சொரிந்தது போல், திருமுகத்தின் ஒளியைப் பிரவஹிக்கிற புன்சிரிப்பையும் அழகிய திருவதரங்களையும் சிரக்கம்பனம் பண்ணுகை

யால் அசைந்து திகந்தங்களில் முட்டி தேஜஸ் அலையெறிந்து லாவண்யசாகாதி களில் ஏறித்துள் ளுகிற மின் னுமா மணிமகர குண்டலங்களையும், கா ந் தி, சைத்ய, மார்த்தவ, சௌரப்யாதிகுணங்க ளாலே சகலகலாபூர்ணமாய்ச் சர்வாக்லாத காமாய் மறுக்கழற்றின சந்திரமண்டலத் தையும் அப்போதலர்ந்த செந்தாமரைப் பூவையும் தோற்பிக்கக்கடவதாய்க் கிட்டி ஞரைமயலேற்றி மயக்கும் மாயமந்திர மான கோளிழைவாண் முகத்தையுஞ் சங் கையொத்த திருக்கழுத்தையும், திருத் தோள்களையும், கோலமா மணியாகமும், முத்துத்தாமமும் பூர்கௌஸ்துபந்தொட க்கமான குருமாமணிப்பூண் குலாவித் திகழுகிறஅழகிய திருமார்பையும் வெண் புரிநூலையும், திருவுதரபந் தனத்தையும், நெஞ்சையுங் கண்ணையும் சுழியாறுபடித் துகிற திருவுந்தியையும் சங்கத்தையும், சக்ரத்தையும், சூர்ய சந்திராகக்கருதி அலருவதுங் குவிவதுமாயிருக்கிற நாபிக் கொடியையும், குடி சேரிடையையும் ஆகாசம்போன்ற அரையிலுடுத்த பீதக வாடையையும், ரம்பாஸ்தம்பாதி கம்பீர மான திருத்தொடைகளையும், தாமரை நாளம்போலே கண்டகிதங்களான திருக் கணைக் கால்களையும் நாய்ச்சிமாருங்கூடக் கூசித்தொடவேண்டும்படி அத்யந்தமிரு துக்களால் நிரதிசய போக்யங்களான துயாறு சுடரடிகளையும், திரையொழு ங்கு போலிருக்கிற திருவிரல்களையும் அதில் அநேகசந்திரர் உதித்தாற்போன்ற திருநகங்களையும் கரியகோலத் திருவுரு வையும் நித்யசூரிகளைக்கொள்ளையூட்டிக் கொண்டு விடாக்கொண்டார் முகத்தில் நீர்மடைதிறந்து விட்டதுபோல் சகலசிர மங்களும்மாறும்படி குளிர்ந்து தெளிந்து நித்யமுத்தரைக் கடாக்ஷிக்கும் காம்பீர்ய மாதுர்யாத்யகவதிவ்யகுணகணபூஷிதங்க ளாய் அதிமனோஹர திவ்யபாவகர்ப்பங்க ளாய்ப் பூவலர்ந்தாப்போலிருக்கிற திரு முகத்தை யெங்குமொக்கச் செவிபெறு த்து வினவான லீலாலாபங்களாலே சூரி களுடைய இருதயங்களை யுகப்பியா நின்றுகொண்டு எழுலகுந்தனிக் கோல் செல்லத் திருவடிகள் இருவருஞ் சேவி த்து நிற்கக்குழுமித்தேவர் குழாங்கள்கை தொழ எழுந்தருளியிருக்கும் பரமபத மாம்.

வைதண்டர்—சுப்பிரதிருக்குக் குண்டையிட த்து உதித்த குமார். விஷ்ணுவின் அம் சம் இலக்ஷ்மியைச் சந்தோஷிப்பிக்க ஒரு உலகம் சிருட்டித்தார். இது வைகு ண்டம் எனப்பட்டது.

வைதை—பாண்டிநாட்டில் மதுரைநகரத் தில் உள்ளநதி. இது மாணிக்கவாசகசுவா மிகளுக்காகச் சிவாஞ்ஞையால் வெள்ளங் கொண்டது. அக்காலத்து அணையிட வந்தியென்பவள் பொருட்டுச் சிவமூர்த்தி கூலியாளாய்ச் சென்று மணல்எடுக்கப் பெற்ற பாக்கியம்பெற்றது. குண்டோ தரனுக்குத் தாகத்தணிக்கச் சிவாஞ்ஞை யால் அவனை அடைந்தது.

வைசம்பாயனர்—விசம்பருஷியின் குமரர். வியாசருஷியின் மாணாக்கர். ஜனமேஜய னுக்கு வியாசர் உபதேசத்தால் பாரதம் அருளிச்செய்தவர். யசுர்வேதி, இவர் மா ணாக்கர் யாஞ்ஞவற்கர் முதலிய நால்வர். வற்கரைக் கோபித்தவர். இவரை ஒரு முறை பிரமகத்தி பற்றியது. மாணாக்கர் கள் அதனையேற்று இவரை அதினின்று நீக்கினர்.

வைசவ்வை—ஒரு அந்தரங்க சிவபக்தி யுள்ள வீரசைவத்தவப்பெண். இவள் கணவன் சைநன். இவள்கணவன் சொற் படி பல பண்ணிகாரங்கள் அறுசுவைப் பதார்த்தங்கள் அன்னமுதலியவை சைந சந்நியாசிகளுக்கு விருந்திடச் சமைக்கை யில், இவை சிவநேசர்க்குப் படைப்பின் புண்ணியமாமே என்று நினைத்து வருந்தி னள். தெய்வச்செயலால் கணவனும் சந் நியாசிகளை அழைக்க நீங்கினன். இவள் கருத்துணர்ந்த சிவமூர்த்திஒருசங்கமமாய் அவ்விடம் எழுந்தருளினர். ஔவை எதிர் கொண்டழைத்துத் தான் சமைத்த அன் னமுதலியவற்றை அளித்தனள். அத்தரு ணத்தில்கணவன் சைநசந்நியாசிகளுடன் வந்து சங்கமரைக்கண்டு மனம்பொருதி மனைவியைப் புடைத்தனன். அத்தரு ணத்தில் சிவமூர்த்தி, மறைந்தனர். அவளை அடித்தஅடி ஒன்றேனும் அவள் மீது பட்டிலது. அவ்வடிகள் முழுதும் சைநசந்நியாசிகள் பட்டுவருந்தி இதுவை சவ்வையை அடித்ததால் கேரிட்டதிங்கென் றனர். புருஷன் இவள் எனக்கு ஆகா ளென்று விலக்க ஔவை சைநவிக்கிரகத் திடம்சென்று சிவமூர்த்தியாக அதனை எண்ணி வணங்கினள். அது சிவலிங்கமா யிற்று. ஔவை களிப்படைந்தனள்.

வைசாலினி—விசாலன்குமரி. அவீக்ஷித் தைக்காண்க.

வைசியர்—1. மூன்றாம்வருணத்தவர்.

2. (கூ) தனவைசியர், பூவைசியர், கோ வைசியர், இவர்கள் வணிகர், உழவர்,

இடையர் எனப்படுவர். இவர்க்கு முறையே பொருளீட்டல், பயிர்செய்தல், ஆன்காத்தல் தொழில்.

3. இவர் பிரதமஸ்தானுதி (ஈசு) ஸ்தானபரியந்தமான எண்களேய நிந்து (க) (ஏக) ரூபம். பூமியாதிசமிஞ்ஞை 2-வது துவந்துவ துதிதம். 2 (துவய) விதிய, யுக்ம, யுகள, யுக, உபய, பாகு, பாத, பக்ஷ, நயனுதி, சமிஞ்ஞை, ஈ. (திரய) திருதிய, ஹர, நயன, அக்கினி, புராதி, சமிஞ்ஞை, சு. (சதுர்த்தி) வேத, வர்ண, ஆச்சிரமாதி, சமிஞ்ஞை, டு. (பஞ்ச) ஹர, வக்தர, கஷாய, விருத, இந்திரிய, விஷய, பாண, பாண்டவ, பூதாதி, சமிஞ்ஞை, சு. (ஷடு) பாவ, ராஜாங்க, இருது, ரஸ, ஸ்கந்த முக, வேதாங்க, வர்ணகர்ம, தர்சனுதி, சமிஞ்ஞை, எ. (சத்த) முனி, கிரி, தானுங்க, ராசாங்க, துரக, தாது, சாபாங்க, ஸ்வா, சாகராதி, சமிஞ்ஞை. அ. (அஷ்ட) வசு, திக்கு, கஜ, மத, விகார, காமாதி, சமிஞ்ஞை, கூ. (நவ) நிரவியநிதி, கிரக, ரத்நாதிசமிஞ்ஞை. கo. (தச) பிந்து, சூனிய, நாஸ்தி, அவதார, ககனுதி, சமிஞ்ஞை, இவை முதலான சமிஞ்ஞைகளேயும் அறிந்து எண்ணல், எடுத்தல், முகத்தல், நீட்டலாதி, அளவைகள் அறிந்து, சுவர்ணத்தின் மாற்று, பிரவாளத்தின் கழஞ்சு, மணியின் சவ்வு, ரத்தினத்தின் சுத்திபரீக்ஷை, வச்சிரத்தின் மஞ்சாடி, பச்சையின் ரதி, முதலிய அறிந்து, கிரயம், வட்டம், வட்டி, முதலிய அறிந்து பொருள்செய்து, கிருஷி, கௌபால்யிகம், யசனம், அத்யயனம், தானமுடன் சூர்யாதி, பத்தி முதலிய கர்மயுக்தரானவர்கள் வைசியராம். வக்குவமகருஷியைக் காண்க. இவர்களுக்குத் தசாங்கம்—கிட்கிந்தமாலே, பம்பையாறு, கருடக்கொடி, காந்தண்மலர், பைங்காகமுரசம், கலிமாருதப்புரவி, கமலகண்டிகைத்தேர், ஹலாயபுரிபட்டணம், வைகுந்தவளநாடு, ஜயவாணம்முதலிய.

வைசியதருமம்—இவன் உபநயனம்முதலிய சமஸ்காரம் செய்துகொண்டு பசுவைக்காப்பதிலும் பயிர்முதலிய ஜீவனவிர்த்தியிலும் முயலவேண்டும். பசுக்களேக்காத்தல்வேண்டும், முத்துநவமணி உலோகம் வஸ்திரம் கற்பூரம்முதலிய வாசனைத்திரவியம் உப்புமுதலிய இரசத்திரவியம் இவற்றிற்குப்பலதேசங்களில் உள்ளவிலேகளேயும் சரக்குகளின் சாராசாரங்களேயும் அறியவேண்டியது. எல்லாவிதைகளேயும் அது விதைக்குங்காலத்தையும் நிலத்தின்குண தோஷங்களேயும் படிதாசு இவைகளில்உள்ள தந்திரஉபாயங்களேயும் அறியவேண்டியது. ஒரேசரக்கின் ஏற்றத்தாழ்வு, சரக்கை இவ்வளவுகாலம் வைத்திருந்தால் இவ்வளவுவிலேயறும் குறையும்என்னும் முற்றுராய்ச்சியையும் இந்தத்தேசத்தில் புல்தண்ணீர் இருப்பதால் பசுக்கள்விருத்தி அடையும்என்பதையும் அறியவேண்டியது. பயிர்வேலே செய்வோருக்கும் மாடுமேய்ப்போருக்கும் தேசகாலம் இவற்றிற்குத்தக்கபடி சம்பளம் கொடுக்கவேண்டியது. பலதேச பாஷைகளே அறியவேண்டியது. தருமமாக வியாபாரஞ்செய்து பொருளேவிருத்திசெய்ய முயலவேண்டியது. அன்னதானஞ்செய்யவேண்டியது. (மது.)

வைசுவதேவம் — வேதியர் நித்தியமாகச் செய்யும் அக்கினிகார்யமாகிய ஒருவிதயாகம். இதில் பலிகொள்ளுந் தேவதைகளாவார். அக்னி, சந்திரன், அக்கினிஷோமர்கள், விஸ்வேதேவர்கள், தன்வந்திரி, குரு, அநுமதி, பிரசாபதி, ஆகாசம், பூமி, தவிஷ்டகிருது.

வைசேடிகன்மதம்— சுகச்வரூபனுய் நித்தியஞான சிவன்ஒருவன்உண்டெனவும், ஆன்மா, அநேகன், சடனுய் குணகுணியேபோல் அவத்தையடைந்து பல பிறப்பிடைப்பட்டுக் கருடத்தியானத்தால் விஷவேகந்தணிவதுபோலச் சிவபாவனேயால் முத்தியடைவன் என்பன். இம்மதம், விக்ரமசகம் (கoகச) வுத்திற்குமுன் அந்தரஜீகமென்னும் நகரத்தை அரசாண்ட பலச்ரீ எனும்அரசன் போஷணத்திலிருந்த கணபுக் என்றும், கணுதனென்றும் பெயருள்ளவனுல் தாபிக்கப்பட்டது. விசேஷமென்று ஒருபொருள் இவன்கூறினதினுல் இம்மதத்திற்கு வைசேஷிகமென்று பெயருண்டாயிற்று. இதனேக் கணுதமதமெனவுங்கூறுவர். இம்மதம் உலகம்பரமாணுகாரியமெனவும், கர்ம நிவேஷதத்திற்குப் பரமேச்வர சாக்ஷாத்காரம்தவிர வேறு உபாயம இல்லேஎனவும், ஆத்மாதேகேந்திரியாதிகளுக்கு அந்நியன்எனவும், இம்மதத்தில் பிரத்தியக்ஷம், அநுமானம் இரண்டே பிரமாணம், என்றும்கூறும்.

வைச்சிரவணன் — விச்சிரவாகு குமரன். (குபேரன்) இவன் (கூ000) வருஷம்தவஞ்செய்து இயக்கர்க்குஅரசனுகித் தந்தையால் இலங்கையைப்பெற்றான்.

வைச்வாநரன்—1. ஒரு அக்கினி. இவன் தன்தந்தைக்கு, நாரதர் (கஉ) வயதில் உன்பிள்ளே யிடிவிழுந்துஇறப்பன் எனச்

கூறக்கேட்டுச் சிவமூர்த்தியை யெண்ணித் தவமியற்றச் சிவபிரான் இந்திரனப்போல் தரிசனந்தந்து என்னவரம் வேண்டுமெனக்கேட்க இவன் உன்னிடம் ஒருவரமும் வேண்டேன் என இந்திரன் வாள்கொண்டோச்ச எடுக்கையில் வைச்சுவாகரன் அஞ்சக்கண்டு சிவமூர்த்தி தரிசனம்தந்து முதுகைத்தடவி ஒருவுலகம் சிருட்டித்துஅக்னியாக நியமித்தனர். (காசிகாண்டம்) காசியில் விச்வாகரன்என்னும் ரிஷிக்குக்குமாரனுய்ப் பிறந்தமையால் இப்பெயர்பெற்ற அக்கினி. இவனை ஆங்கீரசவம்சத்து அக்கினி யெனவும் கூறுவர்.

2. தநுஎன்னும்அசுரன்புத்திரன். இவனுக்குஅயசிரை, உபதானவி, காலகை, புலோமையெனும் நான்குகுமரிகள். இக்குமரியரில் காலகையையும் புலோமையையும், கச்யபனும், உபதானவியை இரண்யாக்ஷனும், அயசிரையைக் கத்ருவும் மணந்தனர்.

வைரேயம்—1. நருமதை தபதிக்குஇடையில் இருக்கும்மலை.

2. ஒருநாடு.

வைரேயர்—வைரேயநாட்டரசர்.

வைணவபுராணம் — விஷ்ணுபுராணம் காண்க.

வைணவமதம்—விசிட்டாத்வைதம் காண்க.

வைதரணி—1. களிங்கதேசத்திலுள்ளஒரு நதி. இதில்இருடிகள்யாகஞ்செய்து பசுபதிக்குப் பசுபாகந் தந்தனர்.

2. பித்ருக்களுக்குச் சுதையிடம் பிறந்த குமரி.

3. யமபுரவழியில் உள்ள நதி, (க00) யோசனைஅகலமுள்ளது. நீர்இன்றி, சீ, இரத்தங்களால் நிறைந்துள்ளது. உலகத்தில் கோதானஞ்செய்தவனை இவ்விடம் ஒரு பசுவந்து தாங்கிச்சென்று அக்கரையில்விடும்.

வைதர்ப்பன் — ஒருஅரசன், இவன்தேவி சந்திரிகை இவர்கள் கிருதமாலையென்னும் வனத்திலிருந்து அவிநாசித்தலம் வந்து பல திருப்பணிகள்செய்வித்துப் புத்திரப்பேறுபெற்றனர்.

வைதர்ப்பி—விதர்ப்பராசன்பெண், இவள் முன்பிறப்பில் புரஞ்சயன். இவள் மலையத்துவசனைமணந்து அவன்தவத்தில்இறக்க விசனமடைந்துஇருக்கையில் அவிக்யாதரவால் முன்பிறப்புணர்த்த உணர்ந்து ஞானமடைந்தவள்.

வைதானரி—சாதுகாரணர்மாணாக்கர்.

வைதீசம் — ஒருபட்டணம். சத்துருக்நன் குமாரனுகிய சத்துருகாதிஆண்டது.

வைதிருதி—1. பதினொராமன்வந்தரத்து இந்திரன்.

2. தர்மகேதுவென்னும் விஷ்ணு அம்சத்தின்தாய்.

வைதிருதிகள்—விதிர்த்திபினுடைய குமார்.

வைதேகன்—1. (சூ.) நிமியைக்காண்க.

2. அரசப்பெண்ணினை வணிகன் கூடிப்பிறந்தகுமரன். அந்தப்புரக்காவற்றொழில் (மநு.)

வைதேகி—1. சதாநீகன்தேவி. குமரன்அச்வமேதன்.

2. விதேகம் மிதிலை. இந்நாடாண்டோன் குமரி சீதாபிராட்டிக்கும்பெயர்.

வைத்தமாநிதியார்—எழுபத்திஞலு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

வைத்தியநாதநாவலர் — இவர் திருவாரூரில் அபிஷேகத்தார் மரபில்பிறந்தவர். இவர் செய்தநூல் இலக்கணவிளக்கம். படிக்காசுப்புலவரை இவர்மாணாக்கர்என்பர்.

வைத்தியம் — பழவினையானும் காரணங்களானும் மக்கட்குவாதபித்தசிலேத்மகாரியங்களாகிய பிணிகள் உண்டாம். அவற்றுள், பழவினையான் வருவன அவ்வினையின் மூடிவின்கணன்றி யேனையவற்றுல் தீரா. மற்ற வாதபித்த முதலிய மூத்திறத்தாலும் அவற்றின் தொந்தத்தாலும் வருவன மருந்தாற் நீரவேண்டுதலினலும், மானேக்காட்டி மானைப்பிடிப்பார் போன்று உடம்பை யுறுதியாகக்கொண்டே யவ்வுடலுறுங்காலத்து அவ்வுடலில் எள்ளிலெண்ணெய்போல் மறைந்துறுங்கள்வனைக்கண்டு உறுதியடைய வேண்டுதலின் வைத்தியமாகிய ஆயுர்வேதம் உடலோடீட்டிக்கப் பெறவேண்டுநர்க்கு இன்றியாமையாததாம். அவ்வாயுர்வேதம் மருத்துவனிலக்கணம், மருந்தினிலக்கணம், நோயினிலக்கணம், நோய்கொண்டோனிலக்கணம், ஆக நான்குலக்கணத்தினைப் பொதுவகையாக வுடைய தாம். அவற்றுள், மருத்துவனிலக்கணமாவது—குலன்அருள் தெய்வங்கொள்கை, மேன்மை, கலைபயில்தெளிவு, கட்டுரைவன்மை நிலம், மலை நிறைகோல் மலர்நிகர் மாட்சி, யுடையாஞய், வாதபித்த சிலேத்மாதிகளின் நடைகளைப்பெற்ற நாடிகளின் பேதத்தையும், அவற்றின்தொந்தபேதங்களையும், மரணநாடி பேதங்களையு மறிந்து அவற்றில் வல்லஆசாரியனுடன் பழகினவனுய் ஓஷதிகள், சுத்தி ரஸகந்தபாஷா

ணதிகளின் குணங்களே யறிந்தவனும், விஷப்பிரதி விஷமறிந்தவனும், மருந்து செய்காலம், மருந்தின்வயது, தீயினளவு, புடவகை, எருவினளவு, விறகின் குணபேதம், பத்திய, அபத்தியவகை, பொருள்களின் சிரணகாலம், நாடிபார்க்குங்காலம் அறிந்தவனுய்த் தன்னே விரும்பிக் கொண்ட நோய்கொண்டானேயடைந்து கை, கண், பல், நா, மலம், நீர், தேகம், முகம், ஆகிய அஷ்டதானங்களின் குறியறிந்து அவன் கொண்டநோயின்சாத்தியம், அசாத்தியம், யாப்பியம்எனும்சாதி வேறுபாடும், நோய்தொடக்கம், நடு, ஈறு எனும்பருவவேறுபாடும் அறிந்தவனும், நோயை அதன்குறிகளால் இன்னவகைத் தென்றும், அதுவந்த காரணத்தையும், அதனைமருந்து, உதிரங்களேதல், அறுத்தல், சுடுதல்முதலியவற்றுல் பரிகரிக்கும் காரணம் அறிந்தவனும் இருப்பவனும். இனி மருந்தினிலக்கணமாவது— பரசிவத்தினைவிட்டு நீங்காதபராசத்தி மாயையை க்ஷோபிக்க உண்டான பிரகிருதியிடம் தோன்றிய பஞ்சபூதங்களும் ஒன்றினிடம் ஒன்றுகத் தோன்றிய பிருதிவியில் உண்டான நெல்முதலியவற்றுல் அன்னமுண்டாகி அவ்வன்னத்தாலுயிர்த்திருக்கும் உயிர்களுக்கு ஒஷதிகள் நோயைப் போக்க இறைவனுல் சிருட்டிக்கப்பட்டன. அவ்வோஷதிகள் நான்குவகைப்படும். அவை : வீரு க்ஷ வகை, செடிவகை, கொடிவகை, புல்வகைகளென்பன. அந்நான்குவகைப் பாதார்த்தங்களிலிருக்கிறவேர், பட்டை, கட்டை, ரசம், இலே, புட்பம், பழம், வித்து இவற்றுலும், ரஸகந்தபாஷாணதிகளாலும், மாத்திரை, கட்டி, சூரணம், எண்ணெய், லேகியம், ரஸம், தைலம், சூரணம், செந்தூரம், பானம், நீர், வடகம், பஸ்மம், மெழுகு, விரோசனம் முதலிய செய்முறைதவறுமல்செய்வதாம். நோயினிலக்கணமாவது —கொர்ப்பக்கோளின்குணம்,பாலிவியாதி, பாலக்ரகதோஷம், சிரரோகங்கள், பலவிதசுரம், பல்வகைச் சன்னி, பல்வகை மூலம், பல்வகைஅதிசாரம், கிராணி, வாத ரோகங்கள், பித்தரோகங்கள், சிலேத்ம ரோகங்கள், பிரமியம், மேகரோகங்கள், கிரந்தி, சூலே, குட்டம், உதரரோகங்கள், முதலியவற்றின் குணமறிந்துதுணிதல். நோயிகொண்டோனிலக்கணமாவது— பொருளுடைமை, மருத்துவன் வழிநிற்றல், நோய்நிலேயுணர்த்தல்வன்மை, மருத்துத்துன்பம் பொறுத்தல்முதலிய. அவற்றுள் பொருளுடைமையாவது, தான் வயித்தியர்க்கு அவர் உவப்பின்வகை பொருள்தருதற்கும் தனக்கு நோய்காலத்து வேண்டியசெய்து கொளற்கும்வேண்டியபொருள். மருத்துவன்வழிநிற்றலாவது. மருத்துவன்கூறிய அநுபானம்பத்தியம்முதலிய குறைவின்றியிருந்துநோய் தீர்த்துக்கொள்ளல். நோய்நிலேயுணர்த்தலாவது — நோய்வந்தவுடன் வைத்தியரிடத்தில் தன்னேத்தெரிவித்துத் தனக்குற்றதேக நிலேயைச் சற்றும்ஒளியாமல் அவர் மனத்துடன்கலந்துதெரிவித்தல்—மருத்துத் துன்பம் பொறுத்தலாவது— பத்தியத்தானும், நோயானும், அனுபானத்தானும், லங்கனத்தானும், மருந்தின் வேகத்தாலுண்டாம் துன்பத்தானும், தான் முன்னுண்டபழகிய பொருள்களிலுள்ள பேராசைநீக்கத்தானும் உண்டாம் துன்பங்களேப் பொறுத்தல். இவ்வகை ஒழுகினேன், நோய்நீங்கப் பெற்றுமுன்னிழந்தபழைய சுகத்தைப்பெற்று இன்புற்றுவாழ்வன். இவ்வகை ரோகநீங்கியவன் சுகசரியால் மாதத்திரண்டுமுறை நியமித்த காலங்களில் தமக்கினேய மாதரைப்புல்லி, மறுவற்றவிரோசனம்வருஷத்திரண்டுமுறைகொண்டு, வாரத்திரண்டுமுறை சஷிபுதன்களில் தைலந்தலேக்கிட்டு வெந்நீரிலாடி, உண்ணுங்கால் புளித்ததயிர், காய்ச்சுபால், நீர்மோர், உருக்குநெய், வெந்நீர், சாதத்தில் அரைவயிறு உண்டு கால்வயிறுவெந்நீர் அன்னமுண்டபின்உட்கொண்டு, ஜீரணமாகாப்பொருள்களே விலக்கி, மெல்லெனத்தின்பொருள்களேமென்றுதின்று, வாய்கைகால்அலம்பிச்சற்று உலாவிப், பகலாயின் நித்திரைசெய்யாது காரியங்களேக்கவனித்து இரவாயின் காலத்திலுறங்கி உஷத்காலத்தில் எழுந்திருக்க. இதுவே வைத்தியமாம்.

வைந்தியன்—வேதன் வாம்பாகத்திற்பிறந்தவன்.

வைபாடிகன் — இவன் புத்த ஏகதேசி. இவன் மஞ்சளுஞ் சுண்ணும்புஞ் சேர்ந்தகாலத்து உண்டாஞ் செவப்புப்போல் இந்திரியக்கூட்டத்தில் பிரபஞ்சந் தோன்றுமெனவும், தீபத்தின் நெய்கெட ஒளிகெடுவதுபோல இந்திரியங்கள் பங்கமடைய எல்லாம் சூனியமாம் என்பன்.

வைப்பிராசை—மேருவிற்கு மேற்கில்உள்ளவனம்.

வையாபிகர் — அகத்தியர் மாணக்கருள் ஒருவர்.

வையாவிக்கோப்பெரும்பேகன் — இவன் நல்லூரில் ஆவியர்குடியிற் பிறந்தவன். கடையெழுவள்ளற்களில் ஒருவன். மலை நாட்டான். தன்பத்தினியாகிய கண்ணகியைத்துறந்ததால் கபிலரால் புகழ்ந்து பாடப்பட்டவன். மயிலுக்குப் போர்வை கொடுத்தவன். இவன், பரணராலும், பெருங்குன்றூர்கிழாராலும் புகழ்ந்துபாடப் பெற்றான்.

வையை—வைகையைக்காண்க.

வைரவம் — ஒருமதம். இம்மதத்தவர்க்குச் சைவசமயக்கொள்கைகள் பலவும் ஒப்பு. இம்மதத்திற்குச் சிவமூர்த்தி தமருகம் தரித்தமூர்த்தியாய் அருள்செய்வர்.

வைரவன்—பைரவனைக்காண்க. காளியைக் காண்க.

வைரவாணிபமகருஷிகோத்தான் — வைசிய முதல்வரில் ஒருவன், வளையாபதி காராள வாணியனென்று பெயர் கொடுத்துக் கோத்திரத்தில் (ரு00) கோத்திரம் பங்கிட்டுக் கொடுக்கக் கீர்த்திபெற்றவன்.

வைராக்கியசதகம்—(வைராக்கியதீபம்) சாந்தலிங்கசுவாமிகள் இயற்றிய ஞானநூல்.

வைராசன் — ஆறுமன்வந்தரத்து விஷ்ணுமூர்த்தியைக் குமாரனுகப்பெற்றவன்.

வைராசர்—பித்ருக்களைக்காண்க.

வைவசு—யமன்.

வைவசுதமநு—எ-வது மநு. விவச்வான் குமரன். இவன் குமரன் இக்ஷ்வாகு. மச்சாவதாரமூர்த்தியைக் காண்க. தாய் சமுக்யாதேவி. இவன் காலத்து நான்கு வருணங்கள் உண்டாயின. இவனே மச்சாவதாரமூர்த்தி சாக்ஷுஷமன்வந்தரத்தில் காத்தார். சொர்த்ததேவனைக் காண்க. இவன் பத்துக்குமரரைப் பெற்றனன். அவர்களில் புரந்தரன் இந்திரன் ஆனான். இரண்டாவது குமரன் ஆதித்தன் ஆயினன். எழுகுமரர் சப்தருஷிகள் ஆயினர். இந்த ருஷிகளில் காசிபருக்கு விஷ்ணுமூர்த்தி அதிதியிடம் வாமனராக அவதரித்தனர் என்ப. இந்தமநுவின் ஒன்பதாவது குமரனுக்கு நபாகன் பிறந்தான்.

வைவசுதபட்டணம் — ஆன்மா யமபுரத்திற்குப் போகும்வழியில் உள்ள பட்டணம். இதில்ஜலம்கிடையாது, இரத்த மழைபெய்து கொண்டிருக்கும். இதில் பாபஞ்செய்தோர் இருந்து ஓலமிடுவர். இதுஉயர்ந்த மாளிகைகள் நெருங்கிக் கோரரூபமுள்ள அநேகபிராணிகள் நெருங்கியுள்ளது.

வைனதத்தன்—கொக்கோகரை மதனநூல் செய்யஏவினவன்.

வைஷ்ணவம் — விஷ்ணுவைத்தியானிப்போர் கொண்டமதம். விசிட்டாத்துவிதத்தைக்காண்க.

வைஷ்ணவி—1. ஒருமாயாதேவி. இவள் கருடவாகனத்தில் எழுந்தருளினவளாய் சங்கு, சக்கரம், கதை, வரதம், உடையவளாய்இருப்பள்.

2. மத்யான்னகாலத்தில் தியானிக்கப்படும் சந்தியாதேவதை, யௌவனமுள்ளவளாய் வெண்ணிறத்தளாய் வெண்பட்டுடுத்து வநமாலை, பூணூல், சங்கு, சக்கரம்இடக்கரங்களிலும், கதை, அபயம் வலக்கரங்களிலும் உள்ளவளாய்க் கருடவாகனத்தில் பதுமாசனத்தளாயிருப்பவளாய் மகாலக்ஷ்மி உருவமாய்த்தியானிக்கப்படுவள், பார்வதிதேவி.

வைஜயந்தம்—1. வருணனுல் இலக்ஷ்மிதேவிக்குக்கொடுக்கப்பட்ட பூமாலை.

2. இதனை இந்திரன் உபரிசரவசுவிற்குக்கொடுத்தனன். இது விடாததாமரைகளையுடையதும், விஜயத்தைத்தருவதுமாம், இதுயுத்தங்களில்ஆயுதங்களால்காயமடையாமற்காப்பாற்றும். பாக்யத்தைக் கொடுப்பதுமாம்.

க்ஷத்ராதான்—ஆயுவம்சத்திற் பிறந்த அரசன்.

க்ஷத்ரோபேக்ஷன்—அக்ரூரன்தம்பி.

க்ஷத்ரவிருத்தன் —புரூரவன்குமரன். நகுஷன்தம்பி.

க்ஷமை—தக்ஷன் குமரி.

க்ஷேத்தீரபாலன்—பைரவர்.

க்ஷேமகன்—பாரத வம்சத்துக்கடைசி அரசன்.

க்ஷேமன் — ஸுகேதுவின்தந்தை சுநீதிக்குக் குமரன்.

க்ஷேமியன் — பூருவம்சத்து உக்ராயுதன் குமரன்.

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

சிவ க்ஷேத்ரமான்மியம்.

வடநாடு.

1. திருக்கைலாயம்–இதற்கு வெள்ளியங்கிரி, நோடித்தான்மலை, திருமலை, முதலிய பல திருநாமங்களுண்டு. சுவாமி பெயர்–கைலாயநாதர், தேவியார், பார்வதி பிராட்டியர், தீர்த்தம், மகாசிவதீர்த்தம். இது—சிவபெருமான், காரைக்காலம்மையாரை யென்னம்மையே வாவென்றழைத்த திருத்தலம். ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடன் எழுந்தருளிய சேரமான் பெருமாணயனார் ஞானவுலாப்பாடி யரங்கேற்றிய தலம். திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் தரிசிக்கச்சென்று திருவடிதேய்ந்து திருவையாற்றில் தரிசனம்பெறக் கட்டளைபெற்ற தலம். இதில் சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடு சிவகணங்கள் சேவிக்க எழுந்தருளியிருப்பர். இது சைவசமயாசாரியர்கள் மூவராலும் பாடல்பெற்றது. இது பாதகண்டத்திற்கு வடவெல்லையான இமயபர்வதச்சாரலின் கண்உள்ளது. ஞா-உ, நா-ஈ, சு-க. திருக்கேதாரத்திற்கு (வ-ஐ) நொடித்தான்மலை, திருக்கைலாசம்.

2. திருஅநேகதங்காபதம் — சூரியசந்திரர்கள் பூசித்ததலம். சு-ர் அருணீ மன்னுஈசுவரர். தே-ர் மனோன்மனியம்மை. தீ-ம், இந்திரதீர்த்தம், திருஞான பதி-க. வடநாட்டிலுள்ளது.

கௌரிதண்டம்—உருத்ர பிரயாகையிலிருந்து போகவேண்டும். இது கௌரி தவஞ்செய்த இடம். இதனை திருஅநேகதங்காவதமென்ப.

கௌரிகுண்டத்திருந்து பீமகுண்டா மார்க்கமாய்த் திருக்கேதாரமும் போகலாம்.

3 திருஇந்திரநீலபர்வதம்--இந்திரன் பூசித்தலம், பாண்டுமைந்தர்களில் அருச்சுநன்பூசித்துப் பாசுபதம்பெற்றதலம். சு-ர் நீலாசலநாதேசுவரர். தே-ர் நீலாம்பிகை, தீ-ம் இந்திரதீர்த்தம். இதுவும் வடநாட்டிலுள்ளது, கௌரிசங்கரமலை—நேபாளராஜதானி காட்மாண்டிலிருந்து கூ-மைல். ஞா-க.

4. திருக்கேதாரம் — இது புரட்டாசிமாதத்தமாவாகைமுதல் பங்குனிமாதத்தமாவாசைவரையில் தேவர்களும், மற்ற மாதங்களில் மனுஷரும்பூசிப்பதுமாயுள்ளதலம். சு-ர் கேதேசுவரர். தே-ர் கேதாரகௌரியம்மை. தீ-ம் நாரதகுண்டம். ஞா-க, சு-உ, வடநாட்டில் இமயச்சாரலின் கண்ணது. காட்மாண்டிலிருந்து அம்மலையின் மேலாகவே திருக்கேதாரம்.

5. ஓங்காரம்— ஜபல்பூருக்கு சு-மைலில் நருமதைநதத்தில் பாணலிங்க உண்டாம் இடம்.

6. திருவேணிசங்கமம் — அலகபாத் ஸ்டேஷன் பிரயாகை.

7. உஜ்ஜைமாகாளம் — உஜின்ஸ்டேஷன் அவந்தி, ஆடகேசுரம், தாரகேசுரம்.

8 புஷ்கரக்ஷேத்ரம்—அஜ்மீர் ஸ்டேஷனுக்குச் சமீபத்திலிருக்கிறது.

9. சோமநாதம்–ஆதபாத்மார்க்கமாய்ச்சேல்லவேண்டியது.பிரபாசதீர்த்தம்.

10. துவாரகை—ஆதபாத்வழியாய்ச் செல்லவேண்டியது. போர்பந்தர் மார்க்கமாய்ப் போகலாம்.

11. இந்திரப்பிரத்தம்—டில்லி

12. அஸ்தினபுரம் — மீரட்ஸ்டேஷனுக்கு (உ0) மைலிலிருக்கிறது.

13. குருக்ஷேத்ரம்—டில்லிக்கும் உம்பலாவுக்கு மத்தியிலுள்ள தனேசர்ஸ்டேஷனுக் கருகிலிருக்கிறது.

14. ஹரித்வாரம்–டில்லி ஸ்டேஷனிலிருந்து லாக்ஸர்ஸ்டேஷன் மார்க்கத்திலிருக்கிறது இந்த ஹரித்வாரத்தில் கங்கை பூமியிலிறங்குகிறது. இங்கு ஹரித்

வாரம், மாயாத்வாரம், கங்காத்வாரம், இருக்கிறது.

15. அயோத்தி–பனாரிலிலிருந்து லக்னேஸ்டேஷன்.

16. நைமிசாரண்யம்—லக்னேஸ்டேஷனிலிருந்து சண்டிலாஸ்டேஷனுக்கு (உ0) மைலிலிருக்கிறது.

17. ஹரிஷீகேசம்—ஹரித்வாரத்திற்கு சுமார் (உ0) மைலிலிருக்கிறது. இதிலிருந்து இமாசலத்தைத் தரிசிக்கலாம்.

18. உருத்ரப்ரயாகை–அரித்வாரத்திருந்து சத்திநாராயணம், சத்ருக்னம், லக்ஷ்மணஜூல், தபோவனம். புலாலிசட்டி, பிஜிலிகாட்டி, மார்க்கமாய் போகவேண்டும்.

19. பதரிநாராயணம் உருத்ரப்ரயாகையிலிருந்து விஷ்ணுப் பிரயாகை, பண்டிகேசவம் மார்க்கமாய்ப் போகவேண்டும்.

20. பிரமகபாலம்— பதரிநாராயணத்திற்கருகிலிருக்கிறது.

21. பதரிகாச்சிரமம்—அரித்வாரத்திலிருந்து (கஅஎ) மைலிலிருக்கிறது.

22 ஸ்ரீ காசி–இது சத்தமுத்தித்தலங்களுள்ஒன்று. புராணதிகளால்கூறி அடங்காதது. இதில் இறக்கும் ஆத்மாக்களுக்குச் சிவபெருமான் தாரகவுபதேசஞ் செய்து திருவடியளிப்பர். இதில் உமாதேவியாரின் விரற்கண்தோன்றிய மணிகர்ணிகையுண்டு. காலபைரவராற்காக்கப்பட்டதலம். இதில் இறக்கமுத்தி. இது யமுனேகங்கைமுதலிய புண்யநதிகளால் சூழப்பெற்றது. சு - ர் விசுவநாதர். தே - ர் விசாலாக்ஷியம்மை, தீ - ம் கங்கை.

23. ஜகந்நாதம்—பூரிஸ்டேஷன்.

24. புவனேசவரம்–கர்டாரோட்ஸ்டேஷனுக்குச் சமீபத்தில்.

25. விருந்தாவனம், கோவர்த்தனம்–அஜ்மீர் வழியால் அக்ரா ஸ்டேஷன் மதுரை ஸ்டேஷன் சென்றால் வடீமதுரை, காளிந்திநதி, கோகுலம், இருக்கினை.

26. திருப்பருப்பதம்–(ஸ்ரீசைலம், மல்லிகார்ச்சுனம்) ஸ்ரீ நந்திமாதேவா பூசித்ததலம், சமயாசாரியர்மூவராலும் பாடப்பட்டது. இஷ்டசித்திதருந்தலம். சு - ர் பருப்பதேசுவரர், தே - ர் பருப்பதமங்கை, தீ - ம் பருப்பததீர்த்தம், கர்நூலிலுள்ள நந்தியால் ஸ்டேஷனிலிறங்கி (வ - கி) சுஅ மைல். ஞா - க, நா - க, சு - கூ.

27. பத்ராசலம்—ஜகந்நாத் மார்க்கத்தில் குண்டா ஸ்டேஷனிலிருந்து வடக்கே சஅ - மைலிலுள்ள சிவத்தலம். இராஜமகேந்திரத்திலிருந்து படகுமூலமாய் சுo - மைல்.

28. தவளேசுவரம் — பெஜவாடாவிலிருந்து ராஜமகேந்திரம்ஸ்டேஷன். இங்கிருந்து நான்குமைலிலிருக்கிறது. இதனருகில் கோதாவரிநதி.

29. விருபாக்ஷிஸ்தலம்– குண்டக்கல் ஸ்டேஷன் அப்பால் கட்டக், பிறகு தோரணகலு அதற்கப்பால் ஓஸ்பெட், இதற்கு எட்டுமைலிலிருக்கிறது.

30. பாண்டரங்கம்–குண்டக்கல்ஸ்டேஷனிலிருந்து வாடிஸ்டேஷன் அதிலிருந்து ஆட்ஜி அங்கிருந்து பார்சிரோட் ஸ்டேஷன் அதிலிருந்து கூo - மைலிலிருக்கிறது.

31. திரியம்பகம் — பம்பாயிலிருந்து நாசிக்ஸ்டேஷனுக்கு மேற்கே சு - மைலில் கோதாவரிக்கரையில் நாசிகை, பஞ்சவடி, இதற்கு அ - மைல், சோதிலிங்கம்.

தொண்டைநாடு - கூஉ.

1. சீகாளத்தி — சீ, காளம், அத்தி, இம்மூன்றுபதச்சேர்க்கையால்சீகாளத்தியென்றுபெயர். இதில், சிலந்தி, பாம்பு, யானைமூன்றும்பூசித்து முத்திபெற்றன. பாண்டுகுமாரனுகிய அருச்சுனன் வேடனாய்க் கண்ணனென்று பெயருற்று. முத்திபெற்றதலம். நக்கீரரும், சிவகோசரியாரும், முத்திபெற்றது. சு-ர் காளத்தீசுரர், தே-ர் ஞானப்பூங்கோதை, தீ-ம் பொன்முகரி தீர்த்தம், மூவர்பதிகம் உண்டு. இதற்குநோகவே இருப்புப்பாதை, யுண்டு. ஞா-உ, நா-க, சு-க.

2. திருவேண்பாக்கம்—சதாநந்தருஷி பூசித்தலம். கண்களிழந்த சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்கு ஊன்றுகோல் அருளியதலம். (சு - ர்) வேண்பார்க்கேசுரர். (தே - ர்) கனிவாய்மொழியம்மை, தீ-ம் கைலாயதீர்த்தம், இது திருவெவ்வள்ளூர் ஸ்டேஷனிலிறங்கிஞல் (கு) மயிலில் இருக்கிறது. சு - ர் ஊணீஸ்வரர் என்ப. சு-க.

3. திருப்பாதூர் — இது வியாசருஷி பூசித்ததலம். மூங்கிலடியில்முளைத்த சிவபெருமானைத் தரிசித்த சோழனுக்குப் பாம்பாட்டியாகத் தரிசனந் தந்தருளியதலம் (சு - ர்) பாதூர்நாதர், தே - ர் பசுபதிநாயகி, (தீ - ம்) சோழதீர்த்தம், இதற்கு மேற்கு (கு) கடிகையில் திருவாலங்காடு, இருப்புப்பாதை, திருவெவ்வள்ளூர்ஸ்டேஷன். நா - உ, ஞா - க.

4. திருஆலங்காடு— இந்திரன், ஆதிசேடன், சுநந்தர் முதலியோர் பூசித்த தலம். சிவபெருமான் காளியுடன் நிருத்தவாதஞ் செய்தருளிய தலம். காரைக்காலம்மையார் ஓவாநிருத்த தரிசனங் கண்டருள் தலம். வேளாளர் செட்டிப் பழிக்காகத் தீப்பாய்ந்த தலம். (சு - ர்) ஊர்த்ததாண்டவமூர்த்தி, (தே - ர்) வண்டார்குழலம்மை, (தீ - ம்) முத்திதீர்த்தம், இரத்தினசபை, பலாவிருக்ஷம், (ரயில் - ன்) சின்னம்மாபேட்டை, (பழையனூர்) ஞா - க, நா - உ, சு - க.

5. திருக்கள்ளில் — (திருக்கள்ளம்) பிருகுமுனி பூசிக்கத் தக்ஷிணமூர்த்தி திருக்கோலமாகத் தரிசனந்தந்தருளிய தலம். (சு-ர்) சிவாநந்தேசுவரர், (தே-ர்) ஆனந்தவல்லியம்மை, (தீ - ம்) நந்தி தீர்த்தம், இதுசென்னைக்கு மேற்கே (உசு) மயிலுள்ள திருவெவ்வள்ளூரிலிருந்து (கசு) மயிலிலிருக்கிறது. ஞா - க.

6. திருவிற்கோலம் — (கூவம்) திரிபுரதகனஞ்செய்த சிவமூர்த்தியைத் தேவர் பூசித்ததலம். சத்தி பூசித்ததலம். (சு - ர்) திரிபுரசுந்தரேசர், (தே - ர்) புராந்தகியம்மை, தீண்டாத்திருமேனி, (தீ - ம்) ஆவிற்கோலம், கூபாக்னி, கடம்பத்தூர்ஸ்டேஷன் (ர - ல்) இருந்து (தெ) (சு) மைல்.

7. திருஇலம்பையங் கோட்டூர் — சந்திரன் பூசித்ததலம். (சு - ர்) சந்திரசேகரேசுவரர். (தே - ர்) கோடேந்து மூலையம்மை, (தீ - ம்) சந்திரதீர்த்தம். இதுவும்கடம்பத்தூர்ஸ்டேஷன் (ர - ல்) கூவத்திற்கு (மே) 1½ மயில். ஞா - க.

8. திருஊறல்— (தக்கோலம்) இத்தலத்தில் பாதாளகங்கை நந்திவாயினின்று பொங்கிவருகின்றது. உமாதேவியார் பூசித்த தலம். (சு - ர்) உமாபதீசுவரர், (தே - ர்) உமையம்மை, (தீ - ம்) பார்வதிதீர்த்தம், (ர - ல்) அரக்கோணம் ஸ்டேஷனிலிருந்து (தெ-கி) (எ) மைல் ஞா - க.

9. திருமாற்பேறு — சுபன் என்னும் அசுரன் பொருட்டுத் தக்ஷிணமூனிவருடன் பொருதுதிருமால் சக்கரம் பெறும்பொருட்டுப் பூசித்துப் பேறுபெற்ற தலம். (சு - ர்) மால்வணங்கீசுவரர், (தே - ர்) கருணைநாயகியம்மை, (தீ-ம்) விஷ்ணு தீர்த்தம், இது காஞ்சிபுரத்தையடுத்த பள்ளூர் ஸ்டேஷனிலிருந்து 2½-மைலில் இருக்கிறது. ஞா-உ, நா-ச.

10. திருவல்லம் — நவக்கிரகங்களும், வல்வாளனென்னும் அரசனும் பூசித்த தலம் கஞ்சாரனென்னும் அசுரனைச் சங்கரித்ததலம். இத்தலத்தில் நந்தி கிழக்கு முகமாகவும் சுவாமி மேற்குமுகமாகவும் திரும்பியிருக்கின்றனர். (சு - ர்) வல்ல நாதேசுவரர், (தே-ர்) வல்லாம்பிகை, (தீ - ம்) சிவகங்கை, நிவாநதி, (ர - ல்) திருவேலம். ஞா - க.

11. திருவிரிஞ்சிபுரம்—பிரமா, விஷ்ணு, சத்தி, பூசித்ததலம். கழுதைமுகமுள்ள அசுரன் பூசித்துக் கழுதைமுகம் போக்கிக்கொண்ட தலம். மிளகு சுமைகொண்டு சென்ற தனபாலனுக்குச் சிவபெருமான் வழித்துணைசென்று வாதிட்டு மார்க்கசகாய திருநாமம்பெற்ற தலம். (சு-ர்) மார்க்கசகாயநாதர், (தே - ர்) மரகத வல்லியம்மை, (தீ - ம்) சத்திதீர்த்தம் சிவகாதர் எனும் வேதியச்சிறுவர் பொருட்டுச் சிவபெருமான் திருமுடிவளைத்துக் கொடுத்ததலம். (ர - ல்) விரிஞ்சிபுரம் பதிகம்இல்லை.

12. திருப்பனங்காட்டூர்—(வனம்பார்த்தான்பனங்காட்டூர்) கண்ணுவ மகருஷி நிவேதிக்கும் பொருள் கிடைக்காது கிடைத்தபனம்பழத்தை நிவேதிக்கச்சிவபெருமான்களிப்புற்று அநுக்ரஹித்ததலம். இக்காலத்தும் பனங்கனி நிவேதிக்குந் தலம். (சு-ர்) பனங்காட்டீசுவரர், (தே-ர்) அமிர்தவல்லியம்மை, (தீ - ம்) அமிர்ததீர்த்தம். இதில் இரண்டு பனைவிருக்ஷங்களிருக்கின்றன. இதற்கு ஒருகடிகையில் வன்பார்த்தான். இம்மார்க்கமாகச் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் எழுந்தருளிவந்தபோது சுவாமிகள் பிராம்மணவேடங்கொண்டு தோன்றிக்கட்டழுது தந்தருளி எவ்வூர் என்றபோது வன்பார்த்தான் பனங்காட்டீருக்கு மிவ்வூருக்குமாயிருப்போமென்றுபதிகம் பெற்றதலம். இது (ர-ல்) காஞ்சிபுரத்திலிருந்து (தெ) (அ) மைலில்இருக்கிறது சு-க.

13. திருவோத்தூர் — (அனகாபுர்) சிவபெருமான் தேவருஷிகளுக்கு வேதப் பொருளுணர்த்தியதலம். சிவனடியவரை நிந்தித்த அருகர்பொருட்டுத் திருஞான சம்பந்தசுவாமிகளால் ஆண் பனைகள் பெண்பனைகளாக்கியதலம். (சு-ர்) வேதநாதேசுவரர், (தே - ர்) இளமுலையம்மை, (தீ - ம்) வேததீர்த்தம். இதுகாஞ்சிபுரம் ஸ்டேஷனிலிறங்கிவந்தவாசிபாதையாய் சுமார் (கசு) மயிலிலிருக்கிறது. நல்ல பாதை. ஞா-க.

14. திருமாகறல்— தேவேந்திரன்பூசித்ததலம். கடகனெனும் அசுரன்பொருட்டு இந்திரன்பூசிப்பச் சிவபெருமான் வஸையிலிருந்து தரிசனந்தந்ததலம். உடும்பு சிவலிங்கத்தைத்தழுவிக் கொண்டிருக்கிறது. (சு - ர்) அடைக்கலங்காத்தஈசுரர், மங்கலங்காத்தஈசுரர், (தே - ர்) புவனநாயகியம்மை. (தீ - ம்) நவ்வி தீர்த்தம், சிவரம் ஸ்டேஷனி லிருந்து சுமார் (கo) மைலிலிருக்கிறது. ஞா-க.

15. திருக்தாங்கணில்முட்டம் — குரங்கு, அணில், காக்கைகள் பூசித்துப்பேறு பெற்றதலம். (சு-ர்) வாலீசுரர், (தே-ர்) இறையார்வஸேயம்மை, (தீ - ம்) வாலி தீர்த்தம். (தெ-ர-ல்) காஞ்சீபுரத்திலிருந்து (தெ) (சு) மைலிருக்கிறது. ஞா-க.

16. திருக்கச்சிநெறிக்காரைக்காடு— இங்கு காரைவனமிருந்ததினு லிப்பெயர் வந்தது. சந்திரன் பூசித்ததலம். (சு - ர்) சத்தியவாதர், (தே - ர்) காராரர்குழலியம்மை, தீ - ம்) சத்தியதீர்த்தம். (தே-ர்) காமாக்ஷி. (தெ-ர-ல்) காஞ்சிபுரம். ஆட்சன்பேட்டையிலிருக்கிறது. ஞா-க.

17. திருவேகம்பம் — இது முத்தித்தலங்கள் ஏழனுள் ஒன்று. வேதங்கள் மாவுருவாய்ப் பூசித்ததலம். இத்தலத்துள் நல்லக்கம்பம், வெள்ளக்கம்பம், கள்ளக்கம்பம், திருமயானம், வாலீச்சுரம் எனும் ஐந்து தலங்களிருக்கின்றன. இவை முறையே பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன், வண்டாசுரன், வாலி பூசித்தவையாம். இவைகளன்றியும், திருக்கச்சபாலயம், காரோணம், பணைதரீச்சுரம், சுரகரீசம், பாசுரீசம், வீராட்டகாசம், மாணீச்சரம், உருத்திரகோடி, மகாசாத்தன்றளி முதலிய உண்டு. இது பிருதிவித்தலம். இது உமாதேவியார் பூசிக்கக் கம்பாநதி பெருகிவரச் சுவாமியைத் தழுவிக்கொண்ட தலம். இதில் காமாக்ஷிக்குத் தனித்த ஆலயம் இருக்கிறது. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் ஒரு கண்பெற்றதலம். திருக்குறிப்புத்தொண்டர், ஐயடிகள் காடவர்கோன் முதலியவர்கள் முத்திபெற்ற மகாத்தலம். இதில் குமரகோட்டம் எனக் குமாரக்கடவுள் ஆலயம் இருக்கிறது. (சு - ர்) ஏகாம்பரநாதர், (தே-ர்) ஸ்ரீ காமாக்ஷியம்மை, (தீ - ம்) கம்பாநதி முதலிய பல தீர்த்தங்கள் உண்டு. (தெ - ர - ல்) காஞ்சிபுரம், மூவர் பதிகம் ஞா-சு, நா-அ, சு-க.

18. திருக்கச்சிமேற்றளி — விஷ்ணு சிவசாரூபம் பெற்றது. (சு - ர்) கச்சபேசுவரர், (தே -ர்) காமாக்ஷியம்மை (தீ - ம்) விஷ்ணுதீர்த்தம், (காஞ்சிபுரம்) பிள்ளேபாளயத்திலிருக்கிறது. நா - க. சு - க.

19. திருக்கச்சிஏகணாத்தன்றளி —தேவர்களும் ஏகன், காந்தன் என்னும் அசுரரும் பூசித்ததலம். (சு-ர்) ஏகாம்பதேசுரர், (தே-ர்) காமாக்ஷியம்மை, (தீ-ம்) விஷ்ணுதீர்த்தம். (காஞ்சிபுரம்) சர்வதீர்த்தத்தருகிலிருக்கிறது. சு-க.

20. திருக்கச்சிஅநேகதங்காபதம் — கணபதியும், குபேரனும் பூசித்த தலம் (சு - ர்) திருஅநேகதங்காவதேசுவரர், (தே - ர்) காமாக்ஷியம்மை, (தீ - ம்) தாணுதீர்த்தம், (காஞ்சிபுரம்) புத்தேரித்தெருவுக்கு மேற்கிலுள்ள கழனி வெளியிலிருக்கிறது. சு - க.

21. திருவலிதாயம் — (பாடி) தேவகுரு, அதுமான்பூசித்த தலம். (சு - ர்) திருவலிதாயநாதேசுரர், (தே - ர்) தாயம்மை, (தீ-ம்) அநுமதீர்த்தம், (ம-ர-ல்) வில்லிவாக்கத்திலிருந்து (தெ-மே) உமைல். ஞா - க.

22. திருவடதிருமுல்லைவாயில்— தொண்டமான் பகைவர்க்கஞ்சிப் பின்னிடயானையின்காலில் முல்லைக்கொடி சுற்றிக்கொண்டு தடைபடக்கண்டு வாளால் வெட்ட வெட்டியவிடத்திருந்துதரிசனந்தந்து நந்திமாதேவரை யுத்தத்திற்கனுப்பின தலம். இத்தலத்தில் நந்திமாதேவர் சுவாமிக்குப் புறங்காட்டிக்கொண்டு இருகின்றார். (சு - ர்) மாசிலாமணியீசுரர், (தே - ர்) கொடியிடைநாயகி, (தீ - ம்) சுப்பிரமண்யதீர்த்தம், சக்கரதீர்த்தம், (ம-ர-ல்) அம்பத்தூர். இத்தலத்தில் ஒருக்கந்தூண்கள்இரண்டிருக்கின்றன. சு-க.

23. திருவேற்காடு — குமாரக்கடவுள் பூசித்ததலம். மூர்க்கநாயனார் திருவவதாரத்தலம். (சு-ர்) வேற்காட்டீசர், (தே-ர்) வேற்கண்ணியம்மை, (தீ - ம்.) வேலாயுததீர்த்தம், (ம-ர-ல்) ஆவடிஸ்டேஷனிலிருந்து சு-மயில் நல்லபாதை. ஞா - க.

24. திருவோற்றியூர் — ஆதிசேடன் பூசித்த தலம். சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் சங்கிலியாரை மணக்கச்சூள்கூறிய தலம். பட்டினத்தடிகள் முத்திபெற்ற தலம். (சு - ர்) படம்பக்கநாதர், மாணிக்கத்தியாகர், (தே - ர்) வடிவுடையம்மை, (தீ - ம்) கிருபாதீர்த்தம், அலைவாயிதீர்த்தம். மகிழவிருக்ஷம், கீழைக்கரைரெயில் திருவொற்றியூர். ஞா-க, நா-டி, சு-உ.

25. திருமயிலை— உமாதேவியார் மயிலுருக்கொண்டு பூசித்ததலம். திருஞான சம்பந்தசுவாமிகள்சிவநேசசெட்டியாரின் குமரியாராகிய பூம்பாவையாரை உயிர்ப்பித்த தலம். வாயிலாநாயனார், ஐயடிகள் காடவர்கோன், திருவள்ளுவதேவர் முதலியோர் தங்கிய சிறப்புள்ளது. (சு - ர்) கபாலீச்சுரர், (தே - ர்) கற்பகவல்லியம்மை, (தீ-ம்) பிரமதீர்த்தம், புன்னை விருக்ஷம் இம்மயிலேசென்னபட்டணத்திற்குத் தெற்கு சு-மயிலில் இருக்கிறது. ஞா - க.

26. திருவான்மியூர் — காமதேனுபூசித்த சுவயம்புமூர்த்தித் தலம். வான்மீக ருஷி பூசிக்க நடனதரிசனங் கொடுத்த தலம். (சு-ர்) மருந்தீசர், (தே-ர்) சொக்க நாயகி, (தீ-ம்.) வன்மீகதீர்த்தம். திருமயிலைக்குத் தெற்கு சு-மயிலில் இருக்கிறது. ஞா-உ, நா-உ,

27. திருக்கச்சூர்ஆலக்கோயில்-(திருக்கச்சூர்) வித்யாதரர்பூசித்ததலம். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்கு வேதியராய்ப் பிக்ஷைகொண்டு அளித்ததலம். (சு - ர்) விருந்திட்டீசுவரர், அமிர்தத்தியாகர், (தே - ர்) அஞ்சனாக்ஷி. (தீ - ம்) அமுத தீர்த்தம். (தெ-ர-ல்) சிங்கப்பெருமாள் கோயிலிலிருந்து (வ-மே) (உ) மைலிலிருக்கிறது. சு - க.

28. திருஇடைச்சுரம். — கௌதமர், சநத்குமாரர்முதலிய மகரிஷிகள் பூசித்ததலம். (சு - ர்) இடைச்சுரநாதர். (தே-ர்) இமயமடக்கொடியம்மை. (தீ-ம்) இந்திரதீர்த்தம். (தெ-ர-ல்) செங்கல்பட்டிலிருந்து (ரு) மயிலிலிருக்கிறது. ஞா-க.

29. திருக்கழுக்குன்றம்—அஷ்டவசுக்கள், நந்தி, இந்திரன், பசு, வராகம் முதலியோர்பூசித்ததலம். திருமால், முதலியவர் பிரதக்ஷிணம் வந்து முத்தியடைந்ததலம். சண்ட, பிரசண்டர், சம்பாதி, சடாயு, சம்புகுத்தன், மாகுத்தன்முதலிய கழுகுகள் மூன்றுகத்திலும்முறையே இவ்விரண்டாய்ப்பூசித்து முத்தியடைந்ததலம். இக்கலியுகத்தில் பூஷா, விருத்தா எனும்தவசிகள் கழுகுருவாயிருக்குந்தலம் பிரத்யக்ஷம். இத்தலத்தில் பன்னிரண்டுவருஷத்திற் கொருமுறை சங்கு பிறந்துவருகிறது. வாதவூரடிகளுக்குக் குருமூர்த்தம் தரிசனம் தந்தருளியதலம். பிரத்தியக்ஷத்தில் பலநோய்களைத்தீர்க்குந்தலம் (சு-ர்) வேதகிரீசுரர். (தே - ர்) பெண்ணினல்லாளம்மை. (தீ - ம்) பக்ஷிதீர்த்தம். சங்குதீர்த்தம். (தெ-ர-ல்) செங்கல்பட்டிலிருந்து (கூ) மைல்இருக்கிறது. ஞா-க, நா-க, சு-க.

30. திருஅச்சிறுபாக்கம் — தேவர்கள் பூசித்ததலம், திரிபுரசங்காரத்தின் பொருட்டுத் தேவர் செருக்கடங்கச் சிவபெருமான் தேரையூன்ற அச்சுமுரிந்த தலம். (சு - ர்) பார்க்கபுரேசுரர். (தே-ர்) ஆதி சுந்தராமிர்னம்மை. (தீ-ம்) தேவதீர்த்தம். (தெ ர-ல்) அச்சிறுபாக்கம். ஞா-க.

31. திருவக்கரை—வக்ராசுரன், சந்திரன்பூசித்ததலம். (சு-ர்) சந்திரசேகரேசுவரர், (தே - ர்) தேனும்பிகையம்மை, அமுதாம்பிகை. (தீ - ம்) சுந்தரதீர்த்தம், பிரமதீர்த்தம். (தெ - ர - ல்) மயிலம்அல்லது விழுப்புரம் ஸ்டேஷனிலிறங்கிப் போகலாம். ஞா-க.

32. திருஅரசிலி—(ஒழுந்தியார்பட்டி) வாமதேவ ருஷிபூசித்ததலம். (சு-ர்) அரசிலிநாதர். (தே - ர்) பெரியநாயகியம்மை. (தீ - ம்) அரசடிதீர்த்தம். (தெ ர-ல்) புதுவையிலிருந்து (எ)மைலிலிருக்கிறது. ஞா-க.

33. திருஇரும்பைமாகாளம் — மகாகாளர்பூசித்ததலம். (சு-ர்)மாகாளேசுரர், (தே - ர்) குயின்மொழியம்மை. (தீ-ம்) மாகாளதீர்த்தம். (தெ-ர-ல்)புதுவைக்கு (வ-கி) (ரு) மைலிலிருக்கிறது. ஞா - க.

தொண்டைநாடு முற்றியது.

மகதநாடு

அல்லது நடுநாடு. உஉ.

1. திருஅண்ணாமலை — சிவபெருமான் பிரமவிஷ்ணுக்களுக்கிடையேசோதியுருவாய் எழுந்தருளித் தரிசனந்தந்தருளிய தலம். உமாதேவியார் இறைவன் திரிநேத்திரங்களைப் புதைத்த பாவநீங்கப்பூசித்துப்பாகம்பெற்றதலம். பிரதக்ஷிணஞ்செய்த புழுகுபூனை, குதிரைமுதலிய நற்பதவிபெற்றதலம். அருணகிரிநாதர் அவதரித்துத்திருப்புகழ் முதலிய பாடியருளிய தலம். தேயுலிங்கம் (சு-ர்) அருணாசலேசுரர், (தே - ர்) உண்ணாமுலையம்மை. (தீ-ம்) சிவகங்கை. பிரமதீர்த்தமுதலிய பல. இது (தெ-ர-ல்) திருவண்ணாமலை, ஞா-உ,நா - கூ. இதற்கு (தெ-கி) (கூ0) கடிகையில்.

2. திருஆமாத்தூர்—கோடிருஷிகளும் காமதேனுவும் பூசித்ததலம். (சு-ர்) காமா

ர்த்தேசுரர், (தே - ர்) அழகியநாயகியம்மை. (தீ - ம்) பசுதீர்த்தம். (தெ-ர-ல்) விழுப்புரம். ஸ்டேஷனுக்கு (வ-மே) (சு) மைல், ஞா-உ, நா-உ, சு-க.

3. திருப்புறவார்பனங்காட்டூர்—(பனையபுரம்) வித்யாதரர் பூசித்ததலம். (சு-ர்) பனங்காட்டேசுரர். (தே-ர்) அமிர்தவல்லியம்மை. (தீ - ம்) அமிர்ததீர்த்தம். விழுப்புரம் ஸ்டேஷனுக்கு (வ) (5½) மைல். ஞா - க.

4. திருமுண்டீச்சுரம் — இந்திரன் பூசித்ததலம். (சு-ர்) முண்டீச்சுரர். (தே-ர்) காளீதழலியம்மை, (தீ - ம்) கண்ணுயிரதீர்த்தம். திருவெண்ணெய் நல்லூருக்குக் கிழக்கு (சு) மைல். நா-க.

5. திருப்பாதிரிப்புலியூர்— வியாக்கிரபாதரிஷியாற்பூசிக்கப்பட்டது. இதுவட புலியூரெனவும்படும். பாதிரி விருக்ஷம். அப்பர்சுவாமிகள், கற்றூணிற் கட்டிக் கடலிலிட்டகாலத்துக்கரை யேறிய தலம். (சு - ர்) தோன்றுத்துணைநாதர் (தே - ர்) தோகையாம்பிகையம்மை. (தீ - ம்) பெண்ணைநதி. (தெ-இ-ர-ல்) ஸ்டேஷன். ஞா-க, நா-க.

6. திருமாணிக்குழி — (திருமாண்டகுழி) வாமனவதாரங் கொண்ட விஷ்ணு மாணிக்கம்வைத்துப்பூசித்ததலம். (சு-ர்) மாணிக்கமேனிவாதர். (தே - ர்) மாணிக்கவல்லியம்மை, (தீ - ம்) பெண்ணைநதி—திருப்பாதிரிப்புலியூர் ஸ்டேஷனிலிருந்து மேற்கே (3½) மயிலில்இருக்கிறது. ஞா-க.

7. திருவடகூர் — (ஆண்டார்கோயில்) உக்ரவீர்யரிஷியும், பைரவரும் பூசித்ததலம். (சு - ர்) வடுகேச்சுரர். (தே - ர்) வடுவகிர்கண்ணியம்மை. (தீ - ம்) பெண்ணைநதி. புதுச்சேரிக்கிளை கண்டமங்கலம் ஸ்டேஷனிலிருந்து (மே) உமைலில் இத்தலம். ஞா-க. இதற்கு (தெ-மே, (க) மைலில் திருத்துறையூர்.

8. திருவேண்ணெய்நல்லூர் — இவ்வாலயத்திற்கு அருட்டுறை யென்பது பெயர். சம்புபத்தருஷி பூசித்ததலம். சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளைத் தடுத்தாட் கொண்டதலம். மெய்கண்ட சிவாசாரியர் திருவவதரித்ததலம். (சு - ர்) தடுத்தாட் கொண்டசுரர். இடபாரூடராயிருக்கிறார். (தே - ர்) வேற்கண்ணியம்மை. (தீ - ம்) பெண்ணைநதிதீர்த்தம். பண்ணுருட்டி ஸ்டேஷனிலிருந்து மேற்கே (கடு) மைல்சென்றால் இத்தலமிருக்கிறது. சு-க.

9. திருவிடையாறு—சுகப்பிரம்மரிஷி பூசித்ததலம். (சு - ர்) இடையாற்றேசுரர். (தே - ர்) சிற்றிடைநாயகியம்மை. (தீ - ம்) பெண்ணைநதிதீர்த்தம். திருவெண்ணெய்நல்லூருக்கு மே. கூ-மைல்.

10 திருஅறையணிநல்லூர்—பிரசண்டருஷி பூசித்ததலம். (சு-ர்) அறையணிநாதேசுரர். (தே-ர்) அருணயகியம்மை. ஞா-க. (தீ-ம்) பெண்ணைநதி தீர்த்தம். இதற்கு (தெ-மே) முக்கால்கடிகையில்.

11. திருக்கோவலூர்—இது அட்டவீரட்டத்துள் ஒன்று. இது அந்தகாசுரனை வென்றதலம். மெய்ப்பொருள்நாயனார் முத்திபெற்ற தலம். இதற்கு, (தெ-இ-ர-ல்) திருக்கோவலூர் ஸ்டேஷன். ஞா-க, நா-க.

12. திருநெல்வேண்ணெய் — சநகர் முதலிய இராஜரிஷிகள் பூசித்ததலம். (சு - ர்) வேண்ணெயப்பர். (தே - ர்) நீலமலர்க்கண்ணம்மை. (தீ-ம்) பெண்ணைநதி. பண்ணுருட்டி ஸ்டேஷனிலிருந்து கூ-மைல் திருக்கோவலூரிலிருந்து (கo) மயிலிருக்கும். ஞா-க.

13. திருமுதுகுன்றம்—(விருத்தாசலம், பழமலை) பிரமன், அட்டவசுக்கள், உமை, விபசித்து, சிவனன்னன், பூசித்ததலம். மதுகைடவரை வெல்லத் தவஞ்செய்த விஷ்ணுவிற்கு விருத்தவேதியராய்அநுக்கிரகித்ததலம். சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளுக்குப் பொன்கொடுத்து அவர் அதனை இத்தலத்தின்கணுள்ள மணிமுத்தாநதியிலிட்டுப் பெற்றதலம். (சு - ர்) பழமலைநாதர். (தே - ர்) பெரியநாயகி. (தீ-ம்) மணிமுத்தாநதி. வன்னிவிருக்ஷம். கூடலூருக்கு (தெ-மே) கூடு-மயிலிலிருக்கிறது. ஞா - எ, நா - க.

14. திருநாவலூர்—(திருநாமநல்லூர்) சுக்கிரன் பூசித்ததலம். சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திருவவதாரஞ்செய்த தலம். சடையனூர், இசைஞானியார் நாசிங்கமுனையரையர் முத்தியடைந்த தலம். (சு-ர்) திருநாவலேச்சுரர். (தே-ர்) சுந்தரநாயகி (தீ-ம்) சிவகங்கை. சு - க. பண்ணுருட்டி ஸ்டேஷனிலிருந்து மேற்கேஉளுந்தூருக்குப் போகும் மார்க்கத்தில் (11) மைல் சென்றால் இத்தலத்தையடையலாம்.

15. திருஅதிகைவீரட்டானம் — சிவபெருமான் திரிபுரதகனஞ் செய்தருளியதலம். அப்பர்சுவாமிகள் திருத்தொண்டுபூண்டதலம். மனவாசகம்கடந்தார் எழுந்தருளியிருந்ததலம். (சு - ர்) திருவதி

கைவீரட்டானேசுரர். (தே - ர்) திரிபுர சுந்தரியம்மை. (தீ - ம்) சூலகங்கை. சக்கரதீர்த்தம். கெடிலநதி, விஷ்ணு, பிரமன், கருடன், பாண்டவர்கள் பூசித்ததலம் இது (தெ-ர-ல்) பண்ணுருட்டி ஸ்டேஷன், ஞா-க, நா-கசு, சு-க.

16. திருச்சோபுரம் — (தியாகவல்லி) அகஸ்தியர் பூசித்ததலம். (சு-ர்) சோபுரநாதேசுரர், (தே - ர்) சோபுரநாயகி (தீ - ம்) பாமதீர்த்தம் (தெ ர-ல்) கூடலூர்க்கு அருகிலுள்ள ஆலப்பாக்கம்ஸ்டேஷன் இறங்கிச்சென்றால் கழிக்கரைக் காணிருக்கிறது. ஞா-க.

17. திருத்தினைநகர்— (தீர்த்தனகிரி) மறைமுனிவர் பூசித்ததலம். (சு-ர்) திருத்தீச்சுரர். (தே-ர்) ஒப்பிலாநாயகியம்மை (தீ - ம்) மணிமுத்தாநதிதீர்த்தம். இது மேற்கூறிய ஆலப்பாக்கம் ஸ்டேஷனிலிருந்து (5½) மைலில் இருக்கிறது. சு - க.

18. திருவதிகைத்தம்புலியூர்—(நாகேசுவரபட்டணம்) நாகராசன் பூசித்ததலம். திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணநாயனார் முத்தியடைந்ததலம். (சு - ர்) நீலகண்டநாயகேச்சுரர். (தே - ர்) நீலமலர்க்கண்ணியம்மை. (தீ - ம்) மணிமுத்தாநதிதீர்த்தம். இங்கு ஒருவெள்ளெருக்குஞ்செடியிருக்கிறது. விருத்தாசலத்திற்குத் தெற்கு (எ) மைலில்இருக்கிறது. ஞா-க.

19. திருக்கூடலையாற்றூர் — வன்மீகருஷிபூசித்ததலம். சுந்தரமூர்த்திகளை விருத்தாசலத்திற்குப் போகுமார்க்கத்திற் வேதியராய்மறித்து இது கூடலையாற்றூர்க்குப் போகுமார்க்கமெனக் கூறிப் பதிகம் பெற்றதலம். (சு - ர்) நெறிகாட்டும்நாயகேசுரர். (தே - ர்) புரிகுழலாம்பிகையம்மை. (தீ-ம்) மணிமுத்தாநதி. இது விருத்தாசலத்திலிருந்து (கிழ) கசை - மயிலில்இருக்கிறது. சு-க.

20 திருத்தூங்கானைமாடம் — (திருக்கடந்தைநகர், பெண்ணாடகம்) இந்திரன், சப்தகன்னியர், ஐராவதம், காமதேனு பூசித்ததலம். கலிக்கம்பநாயனார் திருவவதாரத்தலம். திருநாவுக்கரசுகள் விடைக்குறி, சூலக்குறிவேண்டிப் பெற்றதலம். (சு-ர்) சுடர்க்கொழுந்தேச்சுரர். (தே-ர்) கடந்தைநாயகியம்மை. (தீ-ம்) கெடிலநதிதீர்த்தம். விருத்தாசலத்திற்கு (தெ - மே) (கக) மைலிலிருக்கிறது. ஞா-க, நா-க.

21. திருநெல்வாயில்அரத்துறை — சப்தருஷிகளும், இந்திரனும்பூசித்ததலம். திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் பாதசாரியாய் எழுந்தருளியதுகண்ட சிவபெருமான் முத்துச்சிவிகை, குடை, சின்ன முதலிஅருளியதலம். (சு-ர்) அரத்துறைநாதர். (தே - ர்) ஆநந்தநாயகியம்மை. (தீ - ம்) கெடிலநதிதீர்த்தம். இதுதூங்கானைமாடத்திற்கு (ச) மயில்தூரத்திலிருக்கிறது. ஞா-க, நா-க, சு-க.

22. திருத்துறையூர் — (திருத்தலூர்) நாரதமுனிவர் பூசித்ததலம். அருணகிரிவாசாரியர் முத்திபெற்றதலம். (சு - ர்) துறையூரப்பேசுரர். (தே-ர்) பூங்கோதையம்மை. (தீ-ம்) பெண்ணைநதிதீர்த்தம். (பண்ணுருட்டியிலிருந்து (வ-மே) (கு) மயில். சு-க.

சோழநாடு.

காவேரியின்வடகரை. கூஉ.

திருக்கோயில்—1. இதற்குத் திருப்புலியூர் புண்டரிகபுரம், தகராகாசம் முதலியபல திருநாமங்களுள. இது ஆகாசத்தலம். (சுவாமிபெயர்) சபாநாயகர், (பிராட்டியார்) சிவகாமியம்மை. திருமூலநாயகர், உமையம்மை. (தீர்த்தங்கள்) திருப்புலீசுரதீர்த்தம், குய்யதீர்த்தம், புலிமடு, அநந்தம், பிரமம், நாகேசரி, சிவப்பிரியை, திருப்பாற்கடல், பரமாநந்தகூபம், முதலியபல சபை, கனகசபை. பதஞ்சலி, வியாக்ரபாதர் பொருட்டுச் சிவபெருமான் திருநடனஞ் செய்தருளியதலம். உபமன்னியருஷி பாற்கடல் பெற்றுண்டதலம். துன்மதன், துற்றெறிசனன், துச்சகன் முதலியோர் முத்திபெற்றதலம். தில்லைவாழந்தணரென்று சுந்தரமூர்த்திகளால் சிறப்பித்தருளிய அந்தணர் வசிக்கப்பெற்றதலம். வியாசமுனிவர், சுகர், சௌநகர், சூதர், முதலியோர் பூசித்ததலம். சைமினிமுனிவர் வேதபாதஸ்தவம் அருளிச்செய்ததலம். சேந்தனார் அருள்பெற்றதலம். மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் திருக்கோவையார் திருவாசகம்பாடி முத்திபெற்றதலம். திருநீலகண்டர், திருநாளைப்போவார், கூற்றுவநாயனார், கணம்புல்லர், சந்தானாசாரியர்கள் முத்திபெற்றதலம். (தெ - இ - ர) ஸ்டேஷன் - சிதம்பரம். ஞா-உ, நா அ, சு-க. இதற்கு (தெ-கி). உ. கடிகையில்.

2. திருவேட்களம் — நாரதர்பூசித்ததலம். (சு - ர்) பாசுபதேசுரர். (தே-ர்) நல்லநாயகியம்மை. (தீ - ம்) நாரத

தீர்த்தம். மூங்கில்வனம். ஞா-க, நா-சு. இதற்கு (தெ) ஒருகடிகையில்.

3. திருநெல்வாயில்—(சிவபுரி) கண்ணுவருஷிபூசித்ததலம். (சு - ர்) உச்சிநாதேசுவர். (தே - ர்) கனகாம்பிகை. (தீ - ம்) கனகாம்பிகை. ஞா-க. இதற்கு (தெ) வ-கடிகையில்

4. திருக்கழிப்பாலை — (காரைமேடு) வான்மீகருஷி பூசித்ததலம். (சு-ர்) பால்வண்ணநாதர். (தே - ர்) போற்பதவேதநாயகி. (தீ - ம்) கோள்ளிடம். ஞா-உ, நா-டு, சு-க. இதற்கு (தெ-கி) டு-கடிகையில்.

5. திருநல்லூர்ப்பெருமணம்--(ஆச்சாபுரம்) திருஞான சம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகள் திருமணக்கோலத்துடன் சோதியுட்கலந்ததலம். (சு-ர்) சிவலோகத்தியாகர் (தே - ர்) நங்கையுமைநாயகி (தீ - ம்) பஞ்சாக்ஷாதீர்த்தம். இது சிதம்பரத்திற்குத் தெற்கே ஆணைக்காரன் சாவடியிலிருந்து கொள்ளிடக்கரையோரஞ்சென்றூல் (உ) மைல்நல்லபாதை. ஞா-க. இதற்கு (வ-கி) கூ-கடிகையில்

6. திருமயேந்திரப்பள்ளி — (கோயிலடிப்பாளையம்) எலிசெய்த புண்ணியத்தால் மாபலியாக அருள்செய்ததலம். (சு - ர்) திருமேனியழகர். (தே - ர்) முல்லைநகைவடிவம்மை. (தீ-ம்) மந்திரபுஷ்கரிணி. இது (தெ-இ-ர) ஆணைக்காரன் சாவடியிலிறங்கி ஆச்சாபுரஞ்சென்று (சு) மைல் போகவேண்டியது. ஞா-க இதற்கு (தெ) க0-கடிகையில்.

7. (தென்) திருமுல்லைவாயில் — இந்திரன்பூசித்ததலம். (சு - ர்) முல்லைவநாதர். (தே-ர்) கோதையம்மை (தீ-ம்) சக்கரதீர்த்தம். சீர்காழிக்குக் கிழக்கு (இ) மைல் நல்லபாதை. ஞா-க. இதற்கு (தெ - மே) (உ.எ) கடிகையில்.

8. திருக்கலிக்காழூர் — (அன்னப்பன்பேட்டை) பராசருஷிபூசித்ததலம். (சு - ர்) சுந்தரேசுவரர். (தே - ர்) அழகுவனமுலையம்மை. (தீ - ம்) அம்புவிதீர்த்தம் ஞா-க. இதற்கு (தெ) கூ-கடிகையில்.

9. திருச்சாய்க்காடு — (சாயாவனம்) உபமன்னியருஷிபூசித்ததலம். இயற்பகை நாயனூர் முத்திபெற்றதலம் சீர்காழிக்குத்தென்கிழக்கு சு-மைல்.வழியில் (அ) வது மைலில் திருவெண்காடு. ஞா, உ, நா-உ. இதற்கு (கி) அரைகடிகையில்

10. திருப்பல்லவனீச்சரம் — (காவிரிப்பூம்பட்டணம்) பல்லவன்பூசித்ததலம். பட்டினத்தடிகள் திருவலதாரஞ்செய்ததலம். சீர்காழிக்கு (தெ-கி) (க0) மயில் ஞா-உ. இதற்கு (வ-மே) 27-கடிகையில்

11. திருவேண்காடு—(சுவேதாரண்யம்) வெள்ளையானைபூசித்ததலம். சீர்காழிக்கு (தெ-கி) எ-மயில் (சு - ர்) சுவேதாரண்யேசுவரர். (தே-ர்) பிரம்மவித்யாநாயகி. (தீ - ம்) முக்குளத்தீர்த்தம். விருக்ஷம் வடவால். ஞா-கூ, நா-உ, சு-க. இதற்கு மேற்கு - மூக்கால்கடிகையில்

12. திருக்காட்டுப்பள்ளி— (கீழை) இந்திரன்பூசித்ததலம். (சு-ர்) ஆரண்யசுந்தரர். (தே-ர்) அகிலாண்டநாயகி. (தீ-ம்) அமிர்தபபொய்கை. ஞா-க. சீர்காழிக்கு (தெ-கி) அ-மைல். இதற்கு (வ-மே) சு-கடிகையில்

13. திருக்தறுகாவூர்— (திருமேனி வெள்ளடை) சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளுக்குக் கட்டமுதுதந்தருளியதலம். ஞா-க, சு-க சீர்காழிக்கு (கி) சு-மயில். இதற்குத் (தே-மே) கூ-கடிகையில்.

14. சீர்காழி—பிரம, விஷ்ணு, இந்திரன், பூசித்ததலம். பிரமபுரம் அடியிலும்; தோணிபுரம் இடையிலும், சட்டைநாதம், அதன்மேலும் ஆனதலம். திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் திருஅவதாரத்தலம். திருவாதவூரர் பிடித்தட்பத்துப் பாடியதலம். கணநாதநாயனூர் முத்தியடைந்ததலம். (சு-ர்) பிரமபுரேசர். (தே-ர்) திருநிலைநாயகி. (தீ-ம்) சக்கரை தீர்த்தம். Rஸ்டேஷன். ஞா-சூ, நா-கூ, சு-க. இதற்கு (தெ-மே) அரை-கடிகையில்.

15. திருக்கோலக்கா—அகஸ்தியர், கண்ணுவர்பூசித்ததலம். திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளுக்குத் திருத்தாளம்அளித்ததலம். (சு-ர்) சப்தபுரேசுரர். (தே-ர்) ஓசைகொடுத்தநாயகி. (தீ-ம்) ஆனந்ததீர்த்தம். இது சீர்காழிக்கு வ-கடிகையிலிருக்கிறது. ஞா-க, சு-க. இதற்கு மேற்கு கூ-கடிகையில்.

16. திருப்புள்ளிருக்குவேளூர் — (வைத்தீச்சுவரன்கோவில்) சடாயுசம்பாதிகளால் பூசிக்கப்பெற்றதலம். (சு-ர்) வைத்தியநாதர். (தே-ர்) தையலநாயகி. (தீ-ம்) சிற்றமிர்தம். விருக்ஷம் வேம்பு. (ஸ்டேஷன்) ஞா-சு, நா-உ. இதற்கு (தெ - கி) க-கடிகையில்.

17. திருக்கண்ணார்கோவில்—(குருமாணக்குடி) இந்திரன்பூசித்ததலம். (சு-ர்) கண்ணாயிரேசுரர். (தே-ர்) முருதவளர் கோதையம்மை. (தீ - ம்) இந்திரதீர்த்

தம். ஞா-க. இதற்கு (தெ-கி) கு-கடிகையில்.

18. திருக்கடைமுடி—(கீழூர்) பிரமன் பூசித்ததலம். (சு - ர்) கடைமுடி நாதர். (தே-ர்) அபிராமவல்லி. (தீ - ம்) கடைமுடி. மாயூரத்தைஅடுத்த ஆநந்தத்தாண்டவபுரம் ரயில்வேஸ்டேஷனிலிருந்து-சு-மயில். ஞா-க. இதற்கு (வ-மே) கு-கடிகையில்.

19. திருநின்றியூர் — திருமகள் பூசித்ததலம். (சு-ர்) மகாலக்ஷ்மீசுவரர். (தே-ர்) உலகநாயகி. (தீ-ம்) நீலமலர்ப்பொய்கை. பூசல்நாயனூர் திருஅவதாரத்தலம். மாயூரத்தை அடுத்த ஆனந்தத்தாண்டவபுரம்ஸ்டேஷனிலிருந்து (வ-கி) உ-மைல் ஞா-க, நா-க, சு-உ. இதற்கு (வ-மே) கு-கடிகையில்.

20. திருப்புன்கூர்— திருநாளைப்போவார் நந்திவிலகத் தெரிசித்தருளியதலம். ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனூர் முத்தி பெற்றதலம். (சு - ர்) சிவலோகநாதர். (தே - ர்) சொக்கநாயகி. (தீ - ம்) சிவகங்கை. ஞா-க, நா-க, சு-க. வைதீசுரன் கோயில் ஸ்டேஷனுக்கு (மே) உ-மைல். இதற்கு (தெ-மே) சு-கடிகையில்.

21. திருநீடூர்.—இந்திரன்பூசித்ததலம். மூனையதுவார்நாயனூர்முத்திபெற்றதலம். (சு - ர்) அருட்சோமநாதர். (தே - ர்) வேயுறுதோளியம்மை. (தீ - ம்) செங்கழநீரோடை. சு - க. ஆனந்தத்தாண்டவபுரம் ஸ்டேஷனிலிருந்து (தெ-மே) க-மைல். இதற்கு (மே) உ-கடிகையில்.

22. திருஅன்னியூர்—வருணன் பூசித்ததலம். (சு - ர்) ஆபத்சகாயர். (தே - ர். பெரியநாயகி. (தீ - ம்) வருணதீர்த்தம். ஞா-க, நா-க இதற்கு (மே) உ-கடிகையில்.

23. திருவேள்விக்குடி—ஓர் ராசபுத்திரன் விவாகமுடிக்கச் சிவபெருமான் புரோகிதஞ்செய்ததலம். (சு - ர்) கல்யாணசுந்தரர். (தே-ர்) பரிமளசுகந்தநாயகி. (தீ-ம்) மங்களதீர்த்தம். ஞா-க, சு-க. இதற்கு (வ - மே) ஒன்றரைகடிகையில்.

24 திருஎதிர்கொள்பாடி—வேள்விக்குடியில் திருமணம்முடித்தஅரசகுமாரனே மாதுலனைப்போல் எதிர்கொண்டதலம். ஐராவதம்பூசித்ததலம். (சு-ர்) ஐராவதேச்சுரர். (தே - ர்) மலர்க்குழன்மாதம்மை. (தீ-ம்) ஐராவததீர்த்தம். சு-க. இதற்கு (வ-கி) வ-கடிகையில்

25. திருமணச்சேரி — கருப்பிணிகளாகிய நங்கை, நாத்திகள் இருவர்தமக்குப்பிறக்கும்சிசுக்களை யொருவர்க்கொருவர் மணப்பதென்னும் சபதஞ்செய்தனர். அவர்களுள் ஒருத்தி ஆமைவடிவற்ற குமரனைப்பெற்றதால் பெண் பெற்றவள் பெண்தரமறுக்க, ஆமைபூசித்துப் புருஷவருக்கொண்டு பெண்ணினை மணந்ததலம். குலச்சிறைநாயனூர்வழிபட்டதலம். (சு - ர்) அருள்வள்ளலையர். (தே - ர்) யாழின்மொழியம்மை. (தீ-ம்) திருமணத்தீர்த்தம். மாயூரத்தைஅடுத்த குற்றாலம் ஸ்டேஷனிலிருந்து (சு) மைலிலிருக்கிறது. ஞா-க, நா-க. இதற்கு (வ-கி) கு-கடிகையில்.

26. திருக்கறுக்கைவீரட்டானம்—(குறுக்கை) மன்மதனை யெரித்ததலம். மார்க்கண்டர்பூசித்ததலம். (சு - ர்) வீரட்டானேச்சுரர். (தே - ர்) ஞானாம்பிகை. (தீ - ம்) சிவகங்கை. நா-உ. ஆனந்ததாண்டவபுரம் ஸ்டேஷனிலிருந்து (அ) மைல். இதற்கு (வ-கி) கு-கடிகையில்.

27. திருக்கருப்பறியலூர் — (மேலைக்காழி (தலஞாயிறு) சிவபெருமான் மீது வச்சிரமெறிந்த இந்திரனதுகுற்றம் பொறுத்ததலம்.(சு-ர்)குற்றம்பொறுத்தநாதர் (தே-ர்) கோல்வளைநாயகி. (தீ-ம்) இந்திரதீர்த்தம். ஞா-க, சு-க. வைத்தீசுரன் கோயில் ஸ்டேஷனிலிருந்து (கி) மைல். இதற்கு (வ-கி) க-கடிகையில்.

28. திருக்தாக்தக்கா—அநுமான் பூசித்ததலம். (சு-ர்) கோத்தளேச்சுரர். (தே-ர்) கோத்தளநாயகி. (தீ-ம்) அநுமதீர்த்தம். நா-க. இதற்கு (தெ-மே) உ-கடிகையில்.

29. திருவாட்கோளிபுத்தூர் — திருமால்மாணிக்கம்வைத்துப் பூசித்ததலம் (சு-ர்) மாணிக்கவண்ணர். (தே-ர்) வண்டார்பூங்குழலி. (தீ - ம்) பிரமதீர்த்தம், வாகைவிருக்ஷம். வைத்தீச்சுரன்கோயில் ஸ்டேஷனிலிருந்து (கி) மைல் ஞா-உ, சு-க. இதற்கு (வ-மே) உ-கடிகையில்.

30. திருப்பழமண்ணிப்படிக்கரை—(இலுப்பையடி) சிவபெருமான் விஷபானஞ்செய்தகாலத்துப் பிராட்டியார் கண்டத்தைத் திருக்கரத்தால் பரிசித்ததலம். (சு-ர்) நீலகண்டேசுரர். (தே-ர்) அமிர்தகரவல்லி (தீ - ம்) அமிர்ததீர்த்தம். சு-க. (ர-ல்) வைதீசுரன் கோயிலிலிருந்து - சு-மைல். இதற்கு (வ-மே) உ-கடிகையில்.

31. திருஓமாம்புலியூர்—புலிபாதத்தப்பட்டவேடன் வில்வமரத்தேறியிருந்து சிவபெருமானைப்பூசித்ததலம். (சு - ர்)

துயர்தீர்த்தசெல்வர் (தே-ர்) பூங்கொடியம்பிகை. (தீ-ம்) சிவதீர்த்தம். (ர-ல்) தெற்பரத்திலிருந்து கக - மைல். ஞா-க, நா-க. இதற்கு (வ-கி) உ-கடிகையில்.

32. திருக்காறாயிலுடமுள்ளூர்—பதஞ்சலி முனிவர் பூசித்ததலம் (சு-ர்) பதஞ்சலிநாதர். (தே-ர்) கோல்வளைக்கையம்மை. (தீ-ம்) சிவபுஷ்கரிணி. (ர-ல்) இதற்கும் ஷிஸ்டேஷன். சு-க. இதற்கு (வ-கி) ச-கடிகையில்.

33. திருநாரையூர் — துருவாசரது தவத்திற் கிடையூறியற்றிய காந்தருவன் நாரையாகப் பூசித்ததலம். (சு-ர்) சௌந்தரேசர். (தே-ர்) திரிபுரசுந்தரி. (தீ-ம்) காருண்யதீர்த்தம். நம்பியாண்டார் நம்பிக்கருளிய பால்லாப்பிள்ளையார் எழுந்தருளியிருக்கும் ஊர். (ர-ல்) தெற்பரத்திலிருந்து (க0)மைல். ஞா-உ, நா-உ. இதற்கு (தெ-மே) ங்-கடிகையில்.

34. திருக்கடம்பூர் — (மேலக்கடம்பூர்) அமுதங்கடைகையில் அமுதகடம் ஏழ இந்திரன் பூசித்ததலம், (சு-ர்) அமிர்தகடேசர். (தே-ர்) சோதிமின்னம்மை. (தீ-ம்) அமுததீர்த்தம். ஞா-க, நா-உ. இதற்கு (தெ-மே) அ-கடிகையில்.

35. திருப்பந்தணைநல்லூர் — விச்வாமித்திரரிடம் மாறுகொண்ட காமதேனு பூசித்ததலம். (சு-ர்) பசுபதீச்சுரர். (தே-ர்) காம்பனதோளி. (தீ-ம்) பசுதீர்த்தம். (ர-ல்) திருவிடை மருதூரிலிருந்து (வ-கி) எஇ-மைல். ஞா-க, நா-உ. இதற்கு (தெ-மே) க-கடிகையில்.

36. திருக்கஞ்சனூர்—பிரமன், மார்க்கண்டர், இந்திரன் பூசித்ததலம். மானக்கஞ்சாறநாயனார் முத்திபெற்றதும், ஸ்ரீமத் அாதத்தாசாரியசுவாமிகள் பலஅற்புதங்கள் காட்டியதுமாகியதலம் (சு-ர்) அக்னீசுரர். (தே-ர்) கற்பகநாயகி. (தீ-ம்) அக்னிதீர்த்தம். (ர-ல்) திருவிடை மருதூரிலிருந்து (வ-கி) இஇ-மைல். நா-க. இதற்கு (கி) க-கடிகையில்.

37. திருக்கோடிகா — மூன்றுகோடி ரிஷிகள் பூசித்ததலம். இயடிகள்காடவர்கோன் கூற்றவெண்பா பாடியதலம். (சு-ர்) கோடிகாவீசுரர். (தே-ர்) வடிவாம்பிகை. (தீ-ம்) அகத்தியதீர்த்தம். (ர-ல்.) திருவிடைமருதூரிலிருந்து (கி) ஒன்றரை-மைல். ஞா-க, நா-உ. இதற்கு-(மே) உ-கடிகையில்

38. திருமங்கலக்குடி—அரசன்பொருளைத் திருப்பணிசெய்து செலவிட்டஞ்சி யிறந்து மனைவி இத்தலத்தமங்களநாயகியருளால் உயிர்ப்பிக்க உயிர்பெற்று வணங்கியதலம். (சு-ர்) பிராணவாதார். (தே-ர்) மங்களநாயகி. (தீ-ம்) மங்களதீர்த்தம். (ர-ல்). திருவிடைமருதூரிலிருந்து (வ-கி) கூஇ-மைல். ஞா-க, நா உ. இதற்கு (வ-மே) கூ-கடிகையில்.

39. திருப்பனந்தாள் — தாடகை யெனும் அம்மையார் மாலேசாத்துங்கால் உடைகெழிச் சிவபெருமான் திருமுடிவளைத்துத் தந்ததலம். குங்கிலியக்கலய நாயனார் சிவபெருமானே நிமிர்த்தருளியதலம். (சு-ர்) சடையப்பேசுரர். (தே-ர்) பெரியநாயகி. (தீ-ம்) சிவகங்கை. (ர-ல்) கும்பகோணத்திற்கு (வ-கி) க0-மைல் ஞா-க. இதற்கு (தெ-மே) ¾-கடிகையில்.

40. திருஆப்பாடி — இடையன் பாலைத் தினந்தோறுங்கவிழ்த்து ஒருநாள் கொடுவாளால் வெட்டி இரத்தங்கண்டு பாலுகந்த நாதரோவென்று வேண்டியதலம். (சு-ர்) பாலுகந்தநாசர் (தே-ர்) பெரியநாயகி. (தீ-ம்) பால்தீர்த்தம். கும்பகோணத்திலிருந்து கக-மைல் ஞா-க. இதற்கு (தெ) கால்-கடிகையில்.

41. திருச்சேஞ்ஞலூர் — குமாரக்கடவுள்பூசித்து ஆயுதம்பெற்றதலம். சண்டேசர்பூசித்துச் சண்டேசபதம் பெற்றதலம். (சு-ர்) சத்தகிரியீசுரர். (தே-ர்) சுகிதேவியம்மை. (தீ-ம்) மண்ணிநதி. கும்பகோணத்திலிருந்து - கஉ - மைல் ஞா-க. இதற்கு (தெ-மே) கூ-கடிகையில்.

42. திருந்துதேவன்குடி — குதிரை பூசித்து முத்திபெற்றதலம். நண்டுபூசித்துப் பேறுபெற்றதலம். இக்காலத்தும் ஒரு நிறப்பசுவின்பால் பதின்கலம் சிவபெருமான் திருமுடியில் அபிஷேகிக்கின் பொன்னிறத்தகண்டு தரிசனந்தருந்தலம். (சு-ர்) கற்கடேசுரர். (தே-ர்) அநுமநந்தம்மை. (தீ-ம்) அசுவதீர்த்தம். (ர-ல்). கும்பகோணத்திருந்து - 5 - மைல். ஞா-க. இ-கு (தெ) ஒ-கடிகையில்.

43. திருவியலூர் — அரசனுக்கஞ்சியிறந்த அடியவரை உயிர்ப்பித்ததலம். (சு-ர்) யோகாநந்தர். (தே-ர்) சௌந்தரநாயகி. (தீ-ம்) நிருதிதீர்த்தம். (ர-ல்) கும்பகோணத்திற்கு-(கி)-ச-மைல். ஞா-க. இதற்கு (மே) அரை-கடிகையில்.

44. திருக்கோட்டையூர் — (கொட்டையூர்) மார்க்கண்டர்முதலியவர் பூசித்ததலம் (சு-ர்) கோடீசுரர். (தே-ர்) பந்தாடுநாயகி. (தீ-ம்) சிவகங்கை.

(ர-ல்) கும்பகோணத்திற்கு-மே-உ-மைல் நா-க. இதற்கு (மே) கீ-கடிகையில்.

45. திருஇன்னம்பர் — ஒருகணக்கர் பொருட்டுச் சிவபெருமான் கணக்காய்க்கணக்குக் கூறியதலம். அகத்தியருக்கு இலக்கணம் உபதேசித்தருளியதலம். (சு - ர்) எழுத்தறிவித்தநாதர். (தே - ர்) கோந்தார்பூங்குழலம்மை. (தீ - ம்) சிவபுஷ்கரிணி. (ர-ல்). கும்பகோணத்திற்கு (மே) சு-மைல். ஞா - க, நா-சு. இதற்கு (வ) க-கடிகையில்.

46. திருப்புறம்பயம் — சுந்தராபசுந்தர்பூசித்ததலம். வணிகக்கன்னிகை குறித்தநாயகன் பாம்புகடித்திறக்க அவனைத் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் உயிர்ப்பித்ததலம். (சு - ர்) சாக்ஷிநாதேசுரர். (தே - ர்) கரும்பன்னசொல்லம்மை. (தீ - ம்) பிரமதீர்த்தம். R-கும்பகோணத்திற்கு (வ-மே) சு-மைல். ஞா - க, நா-க, சு-க. இ-கு (வ-மே) ங-கடிகையில்.

47. திருவிஜயமங்கை — பாண்டுபுத்திரனுகிய விஜயன் பாசுபதம்பெறப் பூசித்ததலம். (சு - ர்) விஜயநாதேசுரர். (தே - ர்) மங்கைநாயகி. (தீ - ம்) அநுசுனதீர்த்தம். R - கும்பகோணத்திலிருந்து அ-மைல். ஞா-க, நா-க. இதற்கு-(வ-மே) ¾ கடிகையில்.

48. திருவைகாவூர்— திருமகள்பூசித்ததலம். வில்வவன க்ஷேத்தரம். (சு - ர்) வில்வவனநாதர். (தே - ர்) பூவல்லி. (தீ-ம்) கூற்றுவதீர்த்தம். (ர-ல்.) கும்பகோணத்திலிருந்து 9½ மைல். ஞா-க. இதற்கு (தெ-மே) சு-கடிகையில்.

49. திருவடதாங்காடுதுறை — வாலிபூசித்ததலம். (சு - ர்) சூலவணங்கீசுரர். (தே - ர்) அழகுசடைநாயகி. (தீ - ம்) வாலிதீர்த்தம். (ர-ல்.) ஐயம்பேட்டை ஸ்டேஷனிலிருந்து சு-மைல். ஞா-க. இதற்கு (மே) கீ-கடிகையில்.

50. திருப்பழனம் — திக்குப்பாலகர் பூசித்ததலம். அப்பூதியடிகள் முத்தி பெற்றதலம். (சு - ர்) ஆபத்சகாயர். (தே - ர்) பெரியநாயகி. (தீ - ம்) மங்களதீர்த்தம். (ர-ல்). ஐயம்பேட்டையிலிருந்து க0-மைல். ஞா-க, நா-டி. இதற்குமேற்கு - கீ-கடிகையில்.

51. திருவையாறு—தருமதேவதை பூசித்து நந்திதேவராய்ச் சிவமூர்த்தியைத்தாங்கும் அழியாப்பதம் பெற்றதலம். திருநாவுக்கரசருக்குத் திருக்கைலாய தரிசனந் தந்தருளியதலம். சுந்திரமூர்த்தி சுவாமிகளேத்தடித்த வெள்ளத்தை அணையாநிற்கச்செய்து வழியளித்ததலம். பஞ்சநதக்ஷேத்ரம். (ர-ல்). தஞ்சாவூர்க்கு வ-7-மைல். ஞா-டி, நா - கஉ, சு-க. இதற்கு (மே) முக்கால்கடிகையில்.

52. திருநெய்த்தானம் — (தில்லைத்தானம்) சரஸ்வதிபூசித்ததலம். (சு - ர்) நெய்யாடியப்பர். (தே - ர்) வாலாம்பிகை. (தீ - ம்) காவிரி. (ர-ல்.) தஞ்சாவூரிலிருந்து-அ-மைல் ஞா-க, நா-டி. இதற்கு (மே) க-கடிகையில்.

53. திருப்பெரும்புலியூர் — வியாக்ரபாதருஷிபூசித்ததலம். (சு - ர்) வியாக்ரபுரேசர். (தே - ர்) சௌந்தரநாயகி. (தீ - ம்) வியாக்ரதீர்த்தம். (ர-ல்). தஞ்சாவூர். ஞா - க. இதற்கு-(வ-மே) உ-கடிகையில்.

54. திருமழபாடி. இந்திரன் பூசித்ததலம். (சு-ர்) வச்சிரநாதேசுரர். (தே-ர்) அழகாம்பிகை- (தீ - ம்) கோள்ளிடம். (ர-ல்). தஞ்சாவூர். ஞா - ங, நா-உ, சு-க. இதற்கு (வ) எ0-கடிகையில்.

55. திருவழுவூர்— (பழுவூர்) சிவபெருமான் கயாசுரனுகிய யானையுரித்ததிருத்தலம். (சு - ர்) மாவுரிநாதர். (தே - ர்) வனமுலையம்மை. (தீ - ம்) சிவகங்கை. இஃது அட்டவீரட்டத்தில் ஒன்று. ஞா-க. R-தஞ்சாவூர். இதற்கு (தெ-மே) எழரை - கடிகையில்.

56. திருக்காஞ்ர் — யோகத்திருந்த பிராட்டியாருக்குச் சிவபெருமான் அக்னிச்வரூபமாய்த்தரிசனங்கொடுத்தருளியதலம். (சு - ர்) செம்மேனிநாயகர். (தே - ர்) சிவயோகநாயகி. (தீ-ம்) வேததீர்த்தம். நா-க, ஞா-க, - பூதலூர் ஸ்டேஷனிலிருந்து வ-7-மைல். இதற்கு (வ-மே) சு-கடிகையில்.

57. திருஅன்பிலாலந்துறை—திருமாலயந்துறை, (அன்பில்) விதி, விஷ்ணு, இந்திரர், வாசிசர் பூசித்தது. (சு-ர்) சத்யவாகீசுவரர். (தே - ர்) சௌந்தரநாயகி. (தீ - ம்) காயத்திரிதீர்த்தம். நா-க, ஞா-க. R-பூதலூரிலிருந்து - கஉ-மைல். இதற்கு-வ-மே-டி-கடிகையில்.

58. திருமாந்துறை—கண்ணுவர் பூசித்ததலம். (சு - ர்) ஆம்பிரவனேச்சுரர். (தே - ர்) அழகாலுயர்ந்தநாயகி. (தீ-ம்) மகாதீர்த்தம். ஞா-க. R-திருசிராப்பள்ளியிலிருந்து-கங-மைல். இதற்கு-(தெ-மே) கூ-கடிகையில்.

59. திருப்பாற்றுறை — அபிஷேகிக்கப்பால் கிடைக்காது வருந்தியமார்க்

கண்டருக்குப் பால்பெருகிவர அநுக்ர ஹித்தலம். (சு - ர்) திருழலநாதேச்சு ரர். (தே - ர்) மேகலாம்பிகை. (தீ-ம்) கோள்ளிடம். ஞா - க. R - திருசிராப் பள்ளியிலிருந்து - எ - மைல். இதற்கு-(தெ-மே) சு-கடிகையில்

60. திருவானைக்கா— (ஜம்புகேச்வரம்) இது பஞ்சபூதத்தலங்களுள் அப்புத்த லம். அகிலாண்டநாயகியார் ஞானோப தேசம்பெற்றதலம். கௌதமர், சிலந்தி, யானை, சம்புமுனிவர், கோச்செங்கட் சோழன் திருப்பணிசெய்ததலம். உறை யூர்ச்சோழன் மனைவியின் காவிரியில் வீழ்ந்த ஆரத்தைத் திருமுடியிலணிந்த தலம். சிவபெருமான் சித்தராய்த் திரு நீறுதந்து திருமதில் செய்வித்துத்திரு நீற்று மதில்இயற்றியருளியதலம். (சு-ர்) சம்புகேசுரர். (தே - ர்) அகிலாண்டேச் வரி. (தீ - ம்) காவிரி. விருக்ஷம் சம்பு நாவல். ஞா-க, நா-கூ-சு-க. R-திருசிராப் பள்ளிக்கு-வ-(இரண்டரை) மைல். இத ற்கு, (வ-மே) அ-கடிகையில்.

61. திருப்பஞ்ஞீலி—யமனை யுதைத்த பாரத்தீரப் பூமிதேவியும் தேவர்களும் வேண்டச் சிவபெருமான் யமனையெழுப் பியதலம். தேவர்களும் அரம்பையரும் வாழைமரங்களாய்ச் சிவபூசைசெய்த தலம். இக்காலத்தும் பாறையில் வாழை வளருந்தலம். திருநாவுக்கரசுகளின் வழி வருத்தந்தீரக் கட்டமுதளித்ததலம்.(சு-ர்) மாற்றறிவாதர். (தே - ர்) வாலசௌந்த தரி. (தீ - ம்) சிவகங்கை. நா - ஞா - சு ப-கூ R-திருசிராப்பள்ளியிலிருந்து-(கஉ) மைல். இதற்கு-(தெ-கி) கூ-கடிகையில்.

62. திருப்பாச்சிலாச்சிரமம் — (திரு வாசி) திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் கொல்லிமழவன்குமரிக்குற் ற மூயல கவலி தொலைத்ததலம். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்குப் பொன்தர நீட்டித்துப் பின்தந்ததலம். மூயலகநோய்தீரப்பாடிய படியால் ஈண்டுநடராஜப் பெருமானுக்கு மூயலகனில்லை மோக்ஷமடைந்தான் என் பது தலஜீதிகம். நா-சு-(ப-உ) (சு-ர்) ஆர ண்யவடிகர். (தே-ர்) விசாலாக்ஷி. (தீ-ம்) ஆரண்யதீர்த்தம். R - திருசிராப் பள்ளியிலிருந்து-வ-சு-மைல். இ-கு (மே) கஙி-கடிகையில்.

63. திருவானைக்கோயில்மலை — அகத்திய முனிவர் பூசிக்கக்காலம் வாய்க்காமல் ஈஉருக்கொண்டு பூசித்ததலம். (சு - ர்) மரகதாசலேசர். (தே - ர்) மரகத வல்லி. (தீ - ம்) அகஸ்தியதீர்த்தம். (திருஇக்காதமலை) R-திருசிராப்பள்ளி க்குமேற்கிலுள்ள குழித்தலைஸ்டேஷனி லிருந்து வ - மே - காவிரிகடந்தால் அக் கரையிலிருக்கிறது. ஞா-ப-க. ஷெ-ஈங் கோய்மலைக்குத் தெற்கு - எ-கடிகையில் திருவாட்போக்கி.

காவேரியின்வடகரை முற்றியது.

ஆகத்தலங்கள். சுகூ.

காவிரியின்தென்கரை. ககூ0

1. திருவாட்போக்கி— (இரத்தினகிரி மாணிக்கமலை) ஆர்யஅரசன் ஒருவன் மாணிக்க விருப்பாற்றலங்கள் பலவற்றி னுஞ்சென்று கிடைக்காது இங்குற்றுப் பிரார்த்திக்கச் சிவபெருமான் தோன்றி ஒரு தொட்டியைக்காட்டி யிதனைநீரால் நிறைக்கின் உனதெண்ணம் மு டி யு மெனக்கேட்டு அவ்வாறு செய்கையில் நீர் நிறையாமல் கோபங்கொண்டு வாளை யெடுத்தோச்ச அவ்வாளைப்போக்கி இரத்தினங்காட்ட அரசன் மகிழ்ந்து திருப்பணிசெய்ததலம். (சு - ர்) இரத் தினகிரீசர். (தே - ர்) சுகும்பார்துழலம் மை. (தீ - ம்) கௌரிதீர்த்தம். (நா-க.) R-திருசிராப்பள்ளியிலிருந்து (மே) - 25-மைல். இதற்கு வ-கி-அரை-கடிகையில்.

2. திருக்கடம்பந்துறை — (கடம்பர் கோவில், குழித்தலை) சிவபெருமான் ஒருகாலத்துத் தேவர்க்கும் கண்வர் மூத லிய ரிஷிகளுக்கும் கடம்பவிருக்ஷத்தடி யில் தரிசனம்தந்ததலம். (சு - ர்) கடம்ப வனநாதர். (தே - ர்) ழற்றிலாழலையம் மை. (தீ - ம்) ஞானதீர்த்தம். இத்தலம் வடக்குவாயிலுற்றது. (நா - க.) R - திரி சிராப்பள்ளியிலிருந்து 21-மைல். இதற்கு கிழக்கு - ஏழரை-கடிகையில்.

3. திருப்பராய்த்துறை — இந்திரன், குபேரன், சத்தருஷிகள் பூசித்ததலம். (சு - ர்) பராயித்துறைநாதர். (தே - ர்) பொன்மயிலாம்பிகை. (தீ-ம்) காவிரி. (நா-க-ஞா-க.) R-திருசியையடுத்த எழும னூரிலிருந்து (வ-மே) கூ-மைல். இத ற்கு - (தெ-கி.) எ-கடிகையில்.

4. திருக்கற்குடிமலை — உச்சிப்போ தில் பூசித்துவணங்கிய ஈழநாட்டரசனு க்கு முத்திகொடுத்ததலம். (சு - ர்) முத் தீசுரர், (தே - ர்) அஞ்சனாக்ஷி, (தீ - ம்) முத்திதீர்த்தம். இதற்கு உய்யக்கொண் டான்பெருமலை என்று பெயர். (நா-ஞா -

சு-கூ) R-திருசிராப்பள்ளிக்கு - (தெ-மே) உ-மைல். இதற்குக் கிழக்கு-கூ-கடிகையில்.

5 திருமழுக்கீச்சுரம் — (உறையூர்) பிரமன் பூசிக்க ஐவண்ணமாகத் தரிசனம் தந்ததலம். புகழ்ச்சோழநாயனார் திருவவதரித்ததலம். (சு-ர்) பஞ்சவர்ணநாதேச்சுரர். (தே-ர்) காந்திமதியம்மை. (தீ-ம்) தடமுருட்டிநதி- (ஞா-க) (திருசிராப்பள்ளிக்கு-மே-க-மைல்) இதற்கு-(வ-கி) க-கடிகையில்.

6. திருச்சிராப்பள்ளி — ஸ்ரீ ராமன், அநுமான், திரிசிரன் பூசித்ததலம். சாரமாமுனிவர் பாதலத்திருந்து கொணர்ந்துபதித்துச் சுவாமிக்குபயோகித்திருந்த செவ்வந்திமலரை அரசனுக்களித்த பூவாணிகன்செயலை அரசனிடம் முறையிட்டுங்கேளாத அரசன்பொருட்டு மண்மாரி பெய்வித்தாசையழித்ததலம். கர்ப்பிணியாகிய ஒருபெண்ணின் பொருட்டுத் தாயுருப்பெற்று மருத்துவம் பார்த்ததலம். (சு-ர்) செவ்வந்தீசர். மாதுர்பூதேசர். (தே-ர்) மட்டுவார்தழலி. (தீ-ம்) காவிரி. (நா, ஞா-ப-உ) (R-ஸ்டேஷன்.) இதற்கு-கி-சு-கடிகையில்.

7. திருஎறும்பியூர் — காதூஷணரும், எறும்பும் பூசித்ததலம். (சு-ர்) ஏறும்பீசர். (தே-ர்) நறுங்குழலியகி. (தீ-ம்) அற்புததீர்த்தம். (நா-உ) (R-திருசிராப்பள்ளிக்கு - கிழ சுவ-மைல்) இதுவே ஸ்டேஷன். இதற்கு - கி-சு-கடிகையில்.

8. திருநெடுங்களம்— வங்கியசோழன் பொருட்டுப் பேரழகுடன் தரிசனம்தந்ததலம். (சு - ர்) நித்யசுந்தரேசுரர். (தே - ர்) ஒப்பிலாநாயகி. (தீ - ம்) சுந்தரதீர்த்தம். (ஞா-க) R - எறும்பியூர் ஸ்டேஷனிலிருந்து (கிழ) எ-மைல்) இதற்கு-(வ-கி) சு-கடிகையில்.

9. மேலத்திருக்காட்டுப்பள்ளி—சாரமாமுனிவர் வேண்டுகோளால் பெய்த மண் மாரிக்குத்தப்பிய சிவபக்தியிற் சிறந்த அவன்மூத்தமனைவி இத்தலமடைந்து வெப்பத்தால் தீயாடியப்பரோ வென்னக் குளிர்ந்திருந்ததலம். (சு - ர்) தீயாடியப்பர். (தே - ர்) வார்கொண்டமுலையம்மை. (தீ - ம்) அக்னிதீர்த்தம். (ஞா--உ) (R-தஞ்சையை யடுத்த பூதலூர்ஸ்டேஷனிலிருந்து (வட) நி-மைல்) இதற்குக் கிழக்கு-எ-கடிகையில்.

10. திருவாலம்பொழில் — நாகரும் அட்டவசுக்களும் பூசித்ததலம். (சு - ர்) ஆத்மநாதேச்சுரர். (தே - ர்) ஞானம்பிகை. (தீ - ம்) காவிரி. (நா-க) (R-தஞ்சையிலிருந்து (வட) கூ-மைல். இதற்கு (கி) க-கடிகையில்.

11. திருப்பூந்துருத்தி — காந்தருவர் புட்பவனம்வைத்துப் பூசித்ததலம். (சு-ர்) புட்பவநாதேச்சுரர். (தே - ர்) அழகாலமர்நீத்தநாயகி. (தீ - ம்) காவிரி. (நா-கூ) (R-தஞ்சையிலிருந்து வட - அ-மைல்) இதற்கு-(கி) க-கடிகையில்.

12. திருக்கண்டியூர்—இது அட்டவீரட்டத்துள்ளொன்று. பிரமன் சிரத்தைச் சிவபெருமான் அவனது அகந்தை தீரவைரவரைக் கொண்டு போக்கியருளியதலம். (சு - ர்) வீரட்டானேசுரர். (தே- ர்) மங்கைநாயகி. தீ-ம்) காவிரி. (நா-ஞா-ப-உ)(R-தஞ்சையிலிருந்து வட-எ-மைல்) இதற்கு-(கி) கூ-கடிகையில்.

13. திருச்சோற்றுத்துறை — அருளாளனென்னும் வேதியன்பொருட்டு மாளாச்சோறு அளித்ததலம். இந்திரன்பூசித்தது. (சு - ர்) தோலையாசேல்வேசர். (தே-ர்) ஒப்பிலாம்பிகையம்மை. (தீ-ம்) சூர்யதீர்த்தம். (ஞா-க, நா-சு, சு-க) (R-தஞ்சையிலிருந்து-வட-எ மைல்) இதற்கு-(தெ-மே) க-கடிகையில்.

14 திருவேதிக்குடி — வேதங்கள், குபேரன், சைதன்யமகருஷி பூசித்ததலம். (சு - ர்) வேதபுரீசர். (தே - ர்) மங்கையர்க்கரசி. (தீ - ம்) சுந்தரதீர்த்தம். (ஞா-நா-உ) R-தஞ்சைக்கு.வட-எ-மைல்) இதற்கு-(தெ-கி) கூ-கடிகையில்.

15. திருத்தேன்குடி—(திட்டை) காமதேனு, கௌதமர், ஆதிசேடன் பூசித்ததலம். (சு - ர்) பசுபதீச்சுரர். (தே - ர்) உலகநாயகியம்மை. (தீ - ம்) பசுதீர்த்தம். (ஞா - க.) (இது - தஞ்சாவூர்க்கு வடக்கிலுள்ளR - ஸ்டேஷன்.) இதற்கு-(வ-மே) கூ-கடிகையில்.

16. திருப்புள்ளமங்கை — ஆலகாலவிஷம் புசித்த சிவமூர்த்தியைத் தேவர் வழிபட்டதலம். (சு - ர்) ஆலந்துரைத்தருசுரர். (தே - ர்) அல்லியங்கோதை. (தீ - ம்) சிவதீர்த்தம். (ஞா க) (R-தஞ்சையையடுத்த ஐயம்பேட்டை ஸ்டேஷனிலிருந்து-மே-உ-மைல்) இதற்கு (கி) க-கடிகையில்.

17. திருச்சக்கரப்பள்ளி-(ஐயம்பேட்டை)சயந்தனும் தேவர்களும் பூசித்ததலம். (சு - ர்) பசுபதிநாதர். (தே - ர்) பால்வளைநாயகி. (தீ - ம்) காவிரி. (ஞா-க) R-ஐயம்பேட்டையிலிருந்து

அரை-மைல்) இதற்கு-(தெ-கி) கூ-கடிகையில்.

18. திருக்கருகாவூர்--(திருக்களாவூர்) சந்திரன், இராசிகள்பூசித்ததலம். (சு-ர்) முல்லைவனேசர்சுவாமி. (தே-ர்) கருந்தினையாளம்மை. (தீ-ம்) அப்புததீர்த்தம். (நா-ஞா-உ) (ஜயம்பேட்டையிலிருந்து (தெ-கி-சு-மைல்) இதற்கு வ-கூ-கடிகையில்.

19. திருப்பாலைத்துறை — பிரமன், தேவர்கள் பூசித்ததலம். தாருகவனத்து இருடிகள் அனுப்பியபுலியை யுரித்துப் பேர்த்தருளியதலம். (சு-ர் பாலைவன நாதேசுவரர். (தே-ர்) தவள வெண்ணகையம்மை. (தீ-ம்) பிரமதீர்த்தம். (நா-க.) (கும்பகோணத்தை யடுத்தபாபநாசம் ஸ்டேஷனிலிருந்து(வ-கி-க-மைல்) இதற்கு (தெ-கி) கூ-கடிகையில்.

20. திருநல்லூர்—வசிட்டதேவர், கிருஷ்ணன், பாண்டவர்கள்பூசித்ததலம், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளுக்குத் திருவடிசூட்டியதலம், அமர்நீதிநாயனார் முத்தி பெற்றதலம். (சு-ர்) பெரியபாண்டவேசுவரர். (தே-ர்) திரிபுரசுந்தரியம்மை. (தீ-ம்) சுந்தரதீர்த்தம். (ஞா-நா-ஞ) (கும்பகோணத்தை யடுத்த சுந்தரப்பெருமாள்கோயில் ஸ்டேஷனிலிருந்து தெ-உ-மைல்.) இதற்கு-(தெ-கி) உ-கடிகையில்.

21. திருஆவூர்—இந்திரன், சப்தரிஷிகள், பசுக்கள்பூசித்ததலம் (சு-ர்) பசுபதீசுவரர். (தே-ர்) மங்களநாயகி. (தீ-ம்) பசுதீர்த்தம். (ஞா-க) (R-கும்பகோணத்திலிருந்து தெ-மே-அ-மைல்) இதற்கு-(வ) கூ-கடிகையில்.

22. திருச்சத்திமுத்தம்— பிராட்டிபூசித்துப் பேறுபெற்றதலம் (சு-ர்) சிவக்கொழுந்தீசுவரர். (தே-ர்) பெரியநாயகி. (தீ-ம்) சத்திதீர்த்தம். (நா-க) (R-கும்பகோணத்திற்கு-தெ-மே-சு-மைல்) தெ) வ-கடிகையில்.

23. திருப்பட்டீச்சுரம் — ஆங்கிரசமுனிக்காத்தவர். திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளுக்கு முத்துப்பந்தரருளியதலம். (சு-ர்) பட்டீசுவரர். (தே-ர்) பால்வளைநாயகி. (தீ-ம்) சிவகங்கை. ஞா-க) (R-கும்பகோணத்திற்கு தெ-மே-சு-மைல்) இதற்கு-தெ-கி-க-கடிகையில்)

24. திருப்பழையாறை--வடதளி—சந்திரன்பூசித்துத் தேய்தல் நீங்கியதலம். (சு-ர்) சோமேசர். (தே-ர்) சோமகலாநாயகி. (தீ-ம்) சந்திரபுஷ்கரிணி. (ஞா-நா-உ) இங்கு இரண்டுதலங்களிருக்கின்றன. (இதற்கு-வ-க-கடிகையில்)

25. திருவலஞ்சுழி—இந்திரன் பொருட்டுவெந்த காவிரி ஈண்டுச்சுழியில் ஆழஇந்திரன் வேண்டுகோளால் வரகண்டமுனிவர் அதில்ஆழ அதுபாதாளஞ்செல்லாது பிரவகித்தது. இத்தலத்து இந்திரனும் பூசிக்கப்பட்டகணபதி அவன்மீண்டு எடுக்கவாராமல் அழுந்தியிருக்கின்றனர். (சு-ர்) சித்தீசர். (தே-ர்) நித்தியநாயகி. (தீ-ம்) காவிரி. (ஞா,-நா-ப-ரு) R-கும்பகோணத்திற்கு (மே-சு-மைல்) (இதற்கு) கி-சு-கடிகையில்.

26. திருக்குடந்தைக்காரோணம் — உமைபூசித்துத் திருமணம் பெற்றதலம். கங்கைமுதலிய தீர்த்தங்களெல்லாம் ஈண்டுள்ள ஏமபுட்கரிணியில் (கூ) வருடத்திற் கொருமுறைகூடும் மாமகத்தன்று வந்து மூழ்கித்தம்மின் மூழ்கிலேரிடத்திருந்து தாம்பெற்ற பாபத்தைப் போக்கிக் கொள்ளுந்தலம். சந்திரன், மாந்தாதா, சத்யகீர்த்தி, தேவசன்மா முதலியர்பூசித்தது. (சு-ர்) சோமநாதர். (தே-ர்) தேனார்மொழியம்மை. (தீ-ம்) சந்திரபுட்கரிணி. (ஞா-ப-க) (R-ஸ்டேஷன். இதற்கு-வ-கடிகையில்.

27. திருக்குடமூக்கு—(கும்பகோணம்) ஏமருஷி, ஆதிசேடன் முதலியோர் பூசித்ததலம் பிரமதேவர் தமது திருட்டிக்குக் காரணமான மாயாசம்பந்தமான குடமொன்றை மகமேருவில் தாபித்தனர். அது பிரமபிரளயத்தால் இக்ஷேத்திரத்தின் மேல்பால் தங்கியது. பிரளயம் முடிந்த பின்சிவபெருமான்வேடவடிவங்கொண்டு அதனைச்சேதிக்க அதினின்று உலகம் உண்டாயிற்று. இதில் அமுதமுண்டாய் எங்கும்பரவியது அவ்வமுதத்தைத் திரட்டிச் சிவலிங்கமாக்கித்தாமே பூசித்தனர். இக்காரணத்தால் சுவாமிக்குக்கும்பேசுவரர் என்றபெயர். ஏமருஷி தம்தாயின் எலும்பைப் பலதீர்த்தங்களிலிட அவையெலும்பாகவேயிருக்க அதனையித்தலத்து ஏமபுட்கரிணியிலிடப் பொற்றுமரையாக இருந்ததால் தீர்த்தத்திற்கு ஏமபுஷ்கரணியென்று பெயர். (சு-ர்) கும்பேசுவரர். (தே-ர்) மங்களநாயகி. (தீ-ம்) ஏமபுஷ்கரணி. (மூவர்பதிகம்-கூ) (R-கும்பகோணம்) இதற்கு-கி-வ-கடிகையில்.

28. திருக்குடந்தைக்கீழ்க்கோட்டம்—(கும்பகோணம்) விச்வகர்மனுல் ஒளியிழக்கப்பெற்ற சூரியன்பூசித்து ஒளிபெற்றதலம். (சு-ர்) மடந்தைபாகேசர்.

வார். (தே - ர்) பேரியநாயகி. (தீ - ம்) சூர்யபுட்கரணி. சிங்கக்கிணறு. (நா-க.) R-கும்பகோணம்) (இதற்கு-கிழ-உ-கடிகையில்)

29. திருநாகேச்சுரம்—இந்திரன் பூசித்ததலம். சேக்கிழார் வழிபட்ட தலம் என்ப. (சு-ர்) சௌண்பகாரண்யேச்சுவரர். (தே - ர்) குன்றைழலேநாயகி. (தீ-ம்) இந்திரதீர்த்தம். (மூவர்பதிகம்-எ) (R-கும்பகோணத்திற்கு-கிழ - மை-மைல் இதற்கு வ-கி) உ-கடிகையில்.

30. திருவிடை மருதூர்—(மத்யார்ச்சுனம்) சிவபெருமான் தம்மசைவேஉலகத்தியக்கம் என்பதைத்தாமே உலகமென வெண்ணியிருந்த பிராட்டிக்குக்காட்டும் வகை ஒருகணம்அசைவற்றிருந்து உயிர்களியங்காமை காட்டி உருத்திரர்களால் உலகசிருட்டியைச் செய்வித்துப் பின் விதிவிஷ்ணுக்களைப் படைத்ததலம். எல்லாத்தேவர்களும் வழிபட்டதலம். வரகுணதேவரது கொலைப்பழி போக்கியதலம். (சு - ர்) மருதப்பர். (தே - ர்) நன்முலைநாயகி. (தீ - ம்) பூசற்றுறை. மருதவிருக்ஷம் (மூவர்பதிகம்-உ) (R-கும்பகோணத்திற்கு - வ - கி - ரு - மைல்) இதற்கு-கிழ-உ-கடிகையில்.

31. திருத்தென்குரங்காடுதுறை. மிருகண்டருஷி, சுக்ரீவன் பூசித்ததலம் (சு-ர்) ஆபத்சகாயர். (தே - ர்) பவளக்கொடியம்மை. (தீ-ம்) ஆபத் சகாயதீர்த்தம். (ஞா-க) (R-ஸ்டேஷன்) (இதற்கு-தெ-க-கடிகையில்.

32. தீருநீலக்குடி — (தென்னல்குடி) வருணனும் தெய்வகன்னியரும் பூசித்ததலம் (சு - ர்) நல்லநாயகர். (தே - ர்) அழகாம்பிகை. (தீ - ம்) வன்னீலம். (நா - க) R-திருவிடைமருதூரிலிருந்து தெ-கி-ரு-மைல்) (இதற்கு-(தெ - கி(உ-கடிகையில்.

33. திருவைகன் மாடக்கோயில்-சூரியனும் தேவர்களும் பூசித்ததலம் (சு-ர்) வைகஞதேச்சுரர். (தே - ர்) கோம்பிளங்கோதை. (தீ - ம்) சூர்யதீர்த்தம். வகல்வேறு, மாடக்கோயில்வேறு. (ஞா க) இதற்கு-(தெ - கி) க-கடிகையில்.

34. திருநல்லம்-(கோனேரிராயபுரம்) உமையும், தேவர்களும் பூசித்ததலம். (சு - ர்) உமாமகேசர். (தே - ர்) மங்களநாயகி- (தீ-ம்) சந்திதீர்த்தம். (நா-ஞா-உ) இதற்கு-(வ-மே) உ-கடிகையில்.

35. திருக்கோழம்பம்— இந்திரனுற்கு யிலாகச்சாபமேற்ற சந்தனனும் காந்தருவன் பூசித்துச் சாபநீக்கம் பெற்றதலம். (சு - ர்) கோகிலேசுரர். (தே-ர்) சௌந்தாநாயகி. (தீ - ம்) கோகில தீர்த்தம். (ஞா நா-ப-உ) இதற்கு-(வ-கி) க-கடிகையில்.

36. திருஆவடுதுறை—இந்திரனும், பலருஷிகளும் பூசித்ததலம். திருமூலநாயனுர் முத்திபெற்றதலம் திருக்கைலாச பரம்பரை நமச்சிவாயமூர்த்திகளின் சந்ததியார் மடாலயங்கொண்டெழுந்தருளியிருக்குந்தலம். (சு - ர்) மாசிலாமணியீசுரர், சேம்பொற்றியாதேசர். (தே-ர்) ஒப்பிலாமுலையம்மை. சிவகாமியம்மை. (தீ - ம்) சிவகங்கை. விருக்ஷம், அரசு சமயாசாரியர் மூவர்களாலும் பதிகம் பெற்றுளது. இதற்கு-வ-கி - கு - கடிகையில்

37. திருத்துருத்தி — (குற்றாலம்) (R-நாரசிங்கன்பேட்டைஸ்டேஷன்சத்தியம் தவறிய சுந்தாமூர்த்திசுவாமிகளின் தேகத்திற்கண்ட பிணிநீங்கினதலம். (சு - ர்) வேதேசுவரர். (தே - ர்) அமிர்தமுகிழாம்பிகை. (தீ - ம்) சுந்தாதீர்த்தம். குற்றாலவிருக்ஷம். மூவர்பதிகம்-கு - R-ஸ்டேஷன்குற்றாலம். இதற்கு-தெ-கி-க-கடிகையில்.

38. திருவழுந்தூர் — வேதம், திக்குப்பாலகர், தேவர்கள் பூசித்ததலம் (சு - ர்) வேதபுரீசர். (தே - ர்) சௌந்தராம்பிகை. (தீ - ம்) வேததீர்த்தம். (ஞா-க) R-குற்றாலம். ஸ்டேஷனிலிருந்து தெ-கி கு-மைல் இதற்கு-(வ - கி) சு-கடிகையில்.

39. திருமயிலாடுதுறை—(மாயூரம்) உமாதேவியார் மயிலாகப் பூசிக்கச் சிவபெருமான் ஆண்மயிலாக நடஞ்செய்து மறைந்தருள இறைவனெயெண்ணிப்பிரிவாற்றது பூசித்து அடைந்ததலம். விதிவிஷ்ணுக்கள் இந்திரன் முதலிய திக்குப்பாலீகர் பலருஷிகள் இலக்ஷுமியாதியர், யானை, குதிரை, கழுதை, குரங்கு, நரி, பூனை, கழுகு, கிளி, பரம்பு, முதலிய பூசித்து முத்திபெற்றதலம். (சு - ர்) மாயூரநாதர். (தே - ர்) அஞ்சனயகி - (தீ - ம்.) இடபதீர்த்தம். ஞா - நா - உ - R-மாயூரம் ஸ்டேஷன் இதற்கு-(வ-கி) கு-கடிகையில்.

40. திருவிளநகர்—பூஜைக்குத் திருப்பள்ளி தாமம்கொண்டு ஆற்றிலிறங்கிய அருள்வித்தனை வெள்ளமீர்த்துச்செல்லவும் திருப்பூக்கூடையைவிடாத உறுதியெண்ணியவனைக் கரையேற்றி ஞானமுபதேசித்ததலம். (சு-ர்) துறைகாடுடும்

வள்ளல். (தே - ர்) காம்பன்னதோளி யம்மை. (தீ - ம்) மெய்ஞ்ஞானதீர்த்தம். R-மாயூரத்திற்கு-கிழ-சற்-மைல் (ஞர-க) இதற்கு-தெ-உ-கடிகையில்.

41. திருப்பறியலூர்—தக்கன் தலை யறுப்பித்து ஆட்டுத்தலை யருளியதலம் (அட்டவீரட்டத்தொன்று (சு - ர்) வீரட்டானேச்சுரர். (தே-ர்) இளங்கோம்பன்னை (தீ-ம்) சந்திரபுஷ்கரணி. (ஞர-க) R-மாயூரத்திலிருந்து-வ-கி-எ-மைல். இதற்கு (வ-கி) உ-கடிகையில்.

42. திருச்செம்பொன்பள்ளி—இந்திரன் குபேரன் பூசித்ததலம். (சு - ர்) சுவர்ணபுரேசர். (தே - ர்) சுகந்தவன நாயகி. (தீ - ம்) வீரபத்திரதீர்த்தம். (ஞர-கா-கூ) R-மாயூரத்திலிருந்து-கிழ-எ மைல் இதற்கு-(வ - கி) க-கடிகையில்.

43. திருநனிபள்ளி—(புஞ்சை) அஷ்டவசுக்கள்முதலியோர் பூசித்ததலம். திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளின்தாய் பிறப்பிடம். (சு - ர்) நற்றுணையப்பர். (தே-ர்) பார்வதாஜபுத்ரீ. (தீ - ம்) சுவர்ணதீர்த்தம். (ஞர-கா-சு) பதி - கூ R-மாயூரத்திலிருந்து-வ-கி-அ-மைல், இதற்கு-கி உ-கடிகையில்.

44. திருவலம்புரம்—(பெரும்பள்ளம்) திருமால் பூசித்துச் சங்குபெற்றதலம். சங்குகன்னன் பூசித்ததலம். (சு ர்) வலம் புரிநாதர். (தே - ர்) வடுவகிர்கண்ணம் மை. (தீ - ம்) பிரமதீர்த்தம். சமயாசாரியர் மூவர்பதிகம்-சு-R-சீர்காழியிலிருந்து கூ.மைல். இதற்கு-(தெ - மே) க-கடிகையில்.

45. திருத்தலைச்சங்காடு — விஷ்ணு, திக்குப்பாலகர், திக்கஜங்கள் பூசித்ததலம். (சு - ர்) சங்காரண்யேசுரர். (தே - ர்) சௌந்தரநாயகி. (தீ-ம்) காவிரி. வில்வவிருக்ஷம் (ஞர - க) (R-சீர்காழியிலிருந்து-க0-மைல்) இதற்கு-(தெ கசி-கடிகையில்.

46. திருஆக்கூர்-தான்றேன்றிமாடம்—இந்திரன் முதலியோர் பூசித்ததலம். சிறப்புலிநாயனர் முத்திபெற்றதலம். (ஞர-கா) உ. R-மாயூரத்திலிருந்து - (க0 மைல் இதற்கு-(தெ-கி) உ-கடிகையில்.

47. திருக்கடவூர்வீரட்டானம்—(திருக்கடவூர்) அட்டவீரட்டத்தொன்று மார்க்கண்ட முனிவர்பொருட்டு யமனை உதைத்ததலம். காரிநாயனர், குங்கிலியக்கலய நாயனர் முத்திபெற்றதலம். (சு-ர்) வீரட்டானேச்சுரர். அழத கடேசுரர். (தே - ர்) அபிராமியம்மை. (தீ - ம்) அமிருததீர்த்தம். வில்வவிருக்ஷம் (ஞர-கா-சு-ரு) (R-சீர்காழியிலிருந்து கச-மைல் இதற்கு-(கி) அரை-கடிகையில்.

48. திருக்கடவூர்மயானம் — ஒருகற்பத்தில் பிரமதேவரை யெரித்து மீருக்கியணிந்து மீண்டுமவரைச் சிருட்டித்துச் சிருட்டிச்செய்வித்ததலம். (சு-ர்) பிரமபுரீசுரர். (தே - ர்) தயாளமலர்க்குழன்மின்னம்மை. (தீ - ம்) பிரமதீர்த்தம். (மூவர்பதிகம்-கூ) R-ஷ்டி-இதற்கு-(தெ-கி) கூ-கடிகையில்.

49. திருவேட்டக்குடி — தவஞ்செய்த அருச்சுனன்பொருட்டுச் சிவபெருமான் வேடருக்கொண்டு வேட்டஞ்செய்து அநுக்ரகித்ததலம். (சு - ர்) திருமேனியழகர். (தே - ர்) சுகந்தவனநாயகி. (தீ - ம்) அழதுதீர்த்தம். (ஞர - க) R-கரைக்கால்ஸ்டேஷனிலிருந்து சு-மைல்) இதற்கு (தெ-மே) சு-கடிகையில்.

50. திருத்தெளிச்சேரி—பார்வதிதேவியார்தம்பெயர் சுவாமிக் கிடத்தவஞ் செய்து அவ்வரம்பெற்றதலம் அருச்சுனனிடம் போரிட்டு வில்லடியுண்டதலம். திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளின் திருச்சின்னத்தைத்தடித்த புத்தர் தலைவனுகிய சாரிப்புத்தன் தலையிலிடிவிழுந்த தலம். (சு-ர்) பார்வதீச்சுரர். (தே-ர்) சத்தியாம்பாள். (தீ-ம்) பார்வதிதீர்த்தம். வன்னிவிருக்ஷம் (ஞர-க) R-காரைக்கால் ஸ்டேஷனிலிருந்து (க) மைல். இதற்கு (தெ-மே) உ-கடிகையில்.

51. திருத்தருமபுரம் — தருமராசன். பிரமன். அரம்பையர் பூசித்ததலம் திருஞானசம்பந்தர் யாழ்முரி பாடியதலம் (சு - ர்) யாழ்முரிநாதேசுரர் (தே - ர்) சதாமதுராம்பிகை (தீ - ம்) கதலிதீர்த்தம் கலிதீர்த்தம். ஞர-க R-காரைகால் ஸ்டேஷனிலிருந்து - அரை - மைல்) இதற்கு வடமேற்கு (கஅ) கடிகையில்.

52. திருநள்ளாறு — நளன்கலி நீங்கப் பூசித்ததலம். (சு - ர்) தர்ப்பாரண்யேசுரர். (தே - ர்) போகமார்த்தபூண் முலையம்மை. (தீ -ம்) சிவகங்கை. சப்தவிடங்கத் தலத்திலொன்று. நகரவிடங்கர் உன்மத்தநடனம் (ஞர சு, நா-உ-சு-) இப்பதிகம் அக்னியில் வேகாதிருந்தது. R - காரைக்காலிலிருந்து-கூ - மைல். இதற்கு (வ-மே) (ச) கடிகையில்.

53. திருக்கோட்டாறு — ஜராவதம் பூசித்ததலம். (சு - ர்) (ஜராவதேசுவரர். (தே - ர்) வண்டமர்பூங்குழலம்மை. (தீ - ம்) ஜாவததீர்த்தம். ஞர-உ தெ-

மே - (சு) கடிகையில்(R - திருநள்ளாறு ஸ்டேஷனிலிருந்து வ-மே-ரு-மைல்.

54. திருவம்பர் — பெருந்திருக்கோயில். பிரமன் பூசித்ததலம். சோமாசிமாற நாயனார் முத்தியடைந்ததலம். (சு - ர்) பிரம்மபுரநாதர். (தே - ர்) பவளவண்ணப்பூங்குழலம்மை. (தீ -ம்) பிரமதீர்த்தம். ஞா-க (R - பேராளம்ஸ்டேஷனிலிருந்து மூன்றே-மூக்கால்-மைல்.) இதற்கு மேற்கு- க) கடிகையில்.

55. திருவம்பர்மாகாளம் — மாகாளர் பூசித்து அஜமுகியைக் கைகுறைத்ததலம். (சு - ர்) காளகண்டேசுவரர். (தே - ர்) பசுசைநாயகியம்மை. (தீ-ம்) மாகாளதீர்த்தம். ஞா-க. R-ஷி. இதற்கு-தெ-மே-(ரு) கடிகையில்.

56. திருமீயச்சூர்—வருணன் முதலியோர் பூசித்ததலம், (சு - ர்) திருமூயற்சிநாதேசுரர். (தே - ர்) சௌந்தரநாயகி. (தீ - ம்) அற்புததீர்த்தம். ஞா-க. (R-பேராளத்திருந்து மே-க-மைல். இதற்கு வடக்குப்பிரகாரத்தில்.

57. திருமீயச்சூரிளங்கோயில் — பிரமன், சரஸ்வதி பூசித்ததலம். (சு-ர்) சகலபுவனேசுவரர். (தே - ர்) மேகலாம்பாளம்மை. (தீ - ம்) சரஸ்வதிதீர்த்தம். R-ஷி. நா-க இதற்கு தெ-மே-(க) கடிகையில்.

58. திருத்தில்லைத்பதி — தசரதற்கு இராமஇலக்ஷ்மணர்கள் திலதர்ப்பணஞ் செய்ததலம். (சு - ர்) மதிழத்தநாதேசுவரர். (தே - ர்) பொற்கோடியம்மை. (தீ - ம்) சோமதீர்த்தம். ஞா-க. (R - பேராளம் ஸ்டேஷனிலிருந்து தெ-மே-சு-மைல். இதற்குவ-மே-(ரு) கடிகையில்.

59. திருபாம்புரம்--ஆதிசேடன், மூதலியோர் பூசித்ததலம். (சு - ர்) பாம்புபுரேசுரர். (தே - ர்) வண்டமர்பூங்குழலியகி. (தீ - ம்) ஆதிசேடதீர்த்தம். ஞா-க R-பேராளத்திருந்து. மே-ரு-மைல். இதற்கு-மே-க-கடிகையில்.

60. திருச்சிறுதுடி — செவ்வாயும், கருடன்முதலியோர் பூசித்ததலம். (சு - ர்) மங்களேசுவரர். (தே-ர்) மங்களநாயகி. (தீ - ம்) மங்களதீர்த்தம். ஞா-க (R-பேராளத்திருந்து மே-சு-மைல். இதற்கு (தெ-மே) கழி-கடிகையில்.

61. திருவீழிமிழலை — திருமால்சக்கரம்பெறவேண்டிக் கண்ணைமலராகஅருச்சித்ததலம். திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளுக்கும், திருநாவுக்கரசுகளுக்கும் பொற்காசருளியதலம். (சு - ர்) வீழியழகர். (தே - ர்) சுந்தரதாசாம்பிகை. (தீ - ம்) அரிதீர்த்தம், விண்ணிழிவிமானக்கோயில். ஞா-கடி, நா-அ, சு - க. (R-குற்றாலம்ஸ்டேஷனிலிருந்து-தெ - சு - மைல்.) இதற்கு (வ-மே) க-கடிகையில்.

62. திருவன்னியூர்—அக்கினி பூசித்து வீரபத்திரரின் சாபத்தைப் போக்கிக் கொண்டதலம். (சு - ர்) அக்கினீசுவரர். (தே - ர்) பார்வதியம்மை. (தீ - ம்) அக்கினிதீர்த்தம். நா-க. (R - மாயூரத்தையடுத்த ஆனந்தத் தாண்டவபுரம் ஸ்டேஷனிலிருந்து-மே-சு-மைல். இதற்கு-தெ-மே) உ-கடிகையில்.

63. திருக்கருவிலி— சற்குணனென்னு மரசன் பூசித்துமுத்திபெற்றதலம். (சு-ர்) சற்குணேசுவரர். (தே - ர்) சர்வாங்கநாயகியம்மை. (தீ - ம்) சற்குணதீர்த்தம். நா-க. (R-கும்பகோணத்திருந்து - கஉ - மைல். இதற்கு-(தெ-மே) ரு-கடிகையில்.

64. திருப்பேணுபெருந்துறை — சிவசத்தி, பிரமன்முதலியோர் பூசித்ததலம். (சு - ர்) சிவானந்தேசுவரர். (தே - ர்) மலையாசி. (தீ - ம்) ஆநந்ததீர்த்தம். ஞா - க. (R-கும்பகோணத்திருந்து எ - மைல். இதற்கு (மே) கழி - கடிகையில்.

65. திருநறையூர்சித்தீச்சரம்—குபேரனும், தேவகாந்தருவரும் பூசித்ததலம். (சு - ர்) சௌந்தரேசுவரர். (தே - ர்) அழகாம்பிகை. (தீ - ம்) தேன்சித்திதீர்த்தம். ஞா-ரு, சு-க. (R-கும்பகோணத்திற்கு-தெ-கி - ருஒ - மைல்.) இதற்கு-(வ-மே)க-கடிகையில்.

66. அரிசிற்கரைபுத்தூர் — (அழகார் புத்தூர்) உண்மையாகந்த இருடிபூசித்ததலம். புகழ்த்துணைநாயனருக்குப் படிக்காசளித்ததலம், (சு - ர்) படிக்காசுளித்தசுவரர். (தே -ர்) அழகாம்பிகை. (தீ-ம்) அரிசிலந்தி. ஞா-க, நா-க-சு-க. (R-கும்பகோணத்திற்கு தெ-கி - சு ஒ - மைல்) இதற்கு (வ - மே) க-கடிகையில்.

67. திருச்சிவபுரம் — பிரமன்பூசித்ததலம். (சு - ர்) பிரமபுரிநாயகர். (தே-ர்) பெரியநாயகியம்மை. (தீ - ம்) பிரமதீர்த்தம். ஞா-ரு, நா-சு, (R-கும்பகோணத்திற்கு-தெ - கி, ரு-மைல்.) (இதற்கு தெ-மே) கழி-கடிகையில்.

68. திருக்கலயநல்லூர் — (சாக்கோட்டை) தேவர்கள் அமிர்தகலயம்பெற்ற களிப்பாற் பூசித்ததலம். (சு - ர்) அமிர்தகலேயீசுவரர். (தே - ர்) அமிர்தவல்லியம்மை. (தீ-ம்) அரிசிலந்தி - அரிசோ

ல்லியபடிவந்தநதீ. அமிர்ததீர்த்தம். (சு-க) (R-ரும்பகோணத்திற்கு தெ-கி-சு-மைல்;-இதற்கு-(தெ-கி) அரை-கடிகையில்.

69. திருக்கருக்குடி — விச்வாயித்திரர், மார்க்கண்டர்முதலிய இருடிகளும், சற்குணன்முதலிய வரசரும்பூசித்ததலம். (சு-ர்) சற்குணலிங்கர். (தே-ர்) சர்வாலங்கிருதமினனம்மை. (தீ-ம்) சற்குணதீர்த்தம். ஞா-க (R-ரும்பகோணத்திருந்து தெ-கி-கீழ்-மைல்.) இதற்கு-(தெ-கி) அரைகடிகையில்.

70. திருவாஞ்சியம் — நாககன்னிகையொருத்தி மிகவாஞ்சையோடு இறைவனைத் தழுவிச் சாயுஜ்யமடைந்த தலம். (சு-ர்) வாஞ்சலிங்கேச்வரர். (தே-ர்) வாழவந்தநாயகி. (தீ-ம்) சுகவாஞ்சதீர்த்தம். ஞா-க, நா-க, சு-க. (R-நன்னிலம்ஸ்டேஷனிலிருந்து மே-கீழ்மைல்.) இதற்கு(கி) கூ-கடிகையில்.

71. திருநன்னிலத்துப் பெருங்கோயில்—சூரியன் ஒளிபெறப் பூசித்ததலம். (சு-ர்) பிரகாசேச்வரர். (தே-ர்) பிரகாசேச்வரி. (தீ-ம்) சூரியகாந்ததீர்த்தம். (சு-க.) (Rஸ்டேஷன்.) இதற்கு (கி) அரை கடிகையில்.

72. திருக்கொண்டீச்சுரம் — காமதேனு பூசித்துப் பலபொருள் பெற்றதலம் (சு-ர்) பசுபதீச்சுரர். (தே-ர்) சாந்தநாயகியம்மை. (தீ-ம்) பசுதீர்த்தம். (நா-உ.) (R-நன்னிலம்ஸ்டேஷனிலிருந்து-மே-கீழ்-மைல். இதற்கு-(தெ-கி) கீழ்-கடிகையில்.

73. திருப்பனையூர்—முசுகுந்த சக்கிரவர்த்தியும் திருமகளும் பூசித்த தலம். (விடங்கத்தலங்களுளொன்று (சு-ர்) சௌந்தரேச்சுரர். (தே-ர்) பெரியநாயகி. (தீ-ம்) மகாலக்ஷ்மிதீர்த்தம். (ஞா-நா-உ) (R-திருவாரூரிலிருந்து அ-மைல். இ-கு (தெ) கீழ் கடிகையில்.

74 திருவிற்குடி—(வீரட்டானம்) சலந்தராசுரனை வதைத்த தலம். (சு-ர். வீரட்டானேசுவரர். (தே-ர்) மைவார்குழலியம்மை. (தீ-ம்) சக்கரைதீர்த்தம். ஞா-க. திருவாரூரையடித்த வெட்டாறு ஸ்டேஷனிலிருந்து சு-மைல். இ-கு (வ-கி) கூ-கடிகையில்.

75. திருப்புகலூர்— அக்கி பூசித்த தலம். திருநாவுக்கரசுகள் முத்திபெற்ற தலம். சுந்தாமூர்த்தி சுவாமிகளுக்குச் செங்கற்கள் பொன்னாயின தலம் (சு-ர்) அக்நீசீச்வரர். (தே-ர்) கொந்தார்குழலியம்மை. (தீ-ம்) அக்நிதீர்த்தம். (ஞா-நா-சு-அ) R-நன்னிலம் ஸ்டேஷனிலிருந்து (கிழ-சு-மைல்.)டி. ஆலயவிடப்புறம்.

76. திருப்புகலூர் வர்த்தமானீச்சுரம்—மேகங்கள் பூசித்த தலம் முருகநாயனார் திருவவதாரம் செய்தருளிய தலம். (சு-ர்) வர்த்தமானேசுரர். (தே-ர்) கருந்தார்க்குழலியம்மை. ஞா-க) (R-டி.) இதற்கு (தெ) க-கடிகையில்.

77. திருஇராமனந்தீச்சுரம்— இராமர் மிருகண்டரிஷி முதலியோர் பூசித்ததலம் (சு-ர்) இராமநாதேச்சுரர். (தே-ர்) கருவார் குழலியம்மை. (தீ-ம்) இராமதீர்த்தம். (ஞா-க) R-நன்னிலம் ஸ்டேஷனிலிருந்து-கிழ-நி-மைல். இதற்கு-(தெ) கீழ்-கடிகையில்.

78. திருப்பயற்றூர் — (திருபயற்றங்குடி) பயிரவர்பூசித்ததலம். (சு-ர்) திருப்பயற்றீச்சுரர். (தே-ர்) காவியங்கண்ணியம்மை. (தீ-ம) கருணைதீர்த்தம் (நா-க) R-திருவாருரையடுத்த வெட்டாறு ஸ்டேஷனிலிருந்து-எ-மைல். இதற்கு-(வ-கி) கூ-கடிகையில்.

79. திருச்செங்காட்டங்குடி கணபதீச்சுரம் — கயமுகாசுரனைக் கொன்ற கணபதி பூசித்ததலம். கயமுகாசுரன் உதிரம் பெருகிய காடாதலால் செங்காடெனப் பெயர். சிறுத்தொண்டநாயனார் திருப்பணிசெய்ததலம். (சு-ர்) கணபதீச்சுரர். (தே-ர்) திருக்குழலுயகியம்மை. (தீ-ம்) கணபதிதீர்த்தம். (ஞா-நா-கூ) (R-நன்னிலம் ஸ்டேஷனிலிருந்த-கிழ-சு-மைல் இதற்கு-(வ-கி) க-கடிகையில்.

80. திருமருகல் — மார்க்கண்டரிஷி பூசித்ததலம். வணிகனைத் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் உயிர்பெறப் பாடியுயிர்ப்பித்ததலம். (சு-ர்) மாணிக்கவண்ணர். (தே-ர்) வண்டுவார் குழலியம்மை. (தீ-ம்) மாணிக்கதீர்த்தம். (ஞா-நா-கூ) (R-நன்னிலத்திருந்து-கிழ-அ-மைல். (வ-கி) க-கடிகையில்.

81. திருச்சாத்தமங்கையஅவந்தி — அஷ்டவக்ரருஷி பூசித்ததலம். திருநீலகண்டர் முத்திபெற்றதலம். (சு-ர்) அயவந்தீசுவரர். (தே-ர்) இருமலர்க்கண்ணியம்மை. (தீ-ம்) அற்புதசிவகங்கை. (ஞா-க) (R-காரைக்கால் ஸ்டேஷனிலிருந்து அ-மைல். (தெ-கி) கூ-கடிகையில்

82. திருநாகைக்காரோணம்—புண்டரீகமகருஷியைக் காயத்தோடு திருவுருவிற் சேர்த்தருளியதலம். சுந்தரர்க்கு

வேண்டியவை யருளியதலம் அதிபத்த நாயனார் திருவடிபெற்றதலம். (சு - ர்) காயாரோகணேச்சுரர். (தே-ர்) நீலாயதாக்ஷியம்மை. (தீ - ம்) சர்வதீர்த்தம். இது சப்தவிடங்கத்தலத்து ளொன்று. (மூவர்பதிகம் எ-) (R-நாகப்பட்டணம் ஸ்டேஷன். மே-கி - கடிகையில்.

83. திருச்சிக்கல் — கிருஷ்ணமூர்த்தி வெண்ணெய் திருடியுண்ட பாவம்நீங்கப் பூசித்ததலம். (சு-ர்) நவநீதநாதேச்சுவரர். (தே - ர்) வேனெடுங்கண்ணியம்மை. (தீ - ம்) நவநீததீர்த்தம். (ஞா-க) (R - சிக்கல்ஸ்டேஷன் நாகப்பட்டினத்திற்கு மே-கு-மைல். வசிட்டர் காமதேனுவின் வெண்ணெயால்பூசித்து எடுக்க வராமல் சிக்கிய தலம். இதற்கு மே-கு-அரை-கடிகையில்.

84. திருக்கீழ்வேளூர் — அகஸ்யதேவர் முதலியோர் பூசித்ததலம். (சு-ர்) அக்ஷயலிங்கேசுரர். (தே - ர்) வன்மழலைநாயகியம்மை. (தீ - ம்) அக்ஷயதீர்த்தம் (ஞா-உ) R-சிக்கலையடுத்த மேலண்டைஸ்டேஷன். தெ-உ-கடிகையில்.

85. திருத்தேவூர் — தேவகுருபூசித்ததலம். (சு - ர்) தேவகுருநாதர். (தே-ர்) மதுரபாஷணியம்மை. (தீ-ம்) பிரகஸ்பதிதீர்த்தம். விருகூம்வாழை (ஞா - உ) R-கீழ்வேளூர் ஸ்டேஷனிலிருந்து தெ-உ-மைல். வ-மே-சு-கடிகையில்.

86. திருப்பள்ளியின்முக்கூடல்— மூர்க்கருஷிமுதலியோர் பூசித்ததலம். (சு-ர்) முக்கோணேசுரர். (தே-ர்) மைம்மேவு கண்ணியம்மை. (தீ - ம்) முக்கூடற்தீர்த்தம். (நா-க) R-திருவாரூருக்கு வ-கி-கூ மைல். தெ-மே உ-கடிகையில்.

87. திருவாதூர்பூலட்டானம் — திருமால், இந்திரன், முசுகுந்தசக்ரவர்த்தி முதலியோர் பூசித்துப் பேறடைந்ததலம், நமிநந்தியடிகள் சமணர்பொருட்டு நீரால் விளக்கெரித்ததலம், பரவையார் திருவவதாரத்தலம். விறன்மிண்ட நாயனார் திருப்பணிசெய்ததலம். தண்டியடிகணயனார் திருக்குளப்பணிசெய்து சமணர்கள் கண்ணீங்கத் தாம்கண்பெற்றதலம், கழற்சிங்கநாயனரும். செருத்துணை நாயனரும் முத்திபெற்றதலம், மனுநீதி கண்டசோழமகாராஜனைப் பசுவாகச்சென்று சோதித்ததலம். இது சத்த விடங்கத்தலத்துண் முதன்மை பெற்றது. (சு-ர்) புற்றிடங்கொண்டார். (தே - ர்) அல்லியங்கோதை யம்மை. (தீ - ம்) கமலாலயமுதலியபலதீர்த்தங்கள். விருகூம்பாதிரி. (ஞா - கி) நா-உ-கி, சு-அ.) R-ஸ்டேஷன்.

88. திருவாரூர்—அறநெறி, அசிதருஷி முதலியோர் பூசித்ததலம். (சு - ர்) அகிலேசுரர் (தே - ர்) அல்லியங்கோதை. (தீ - ம்) அம்புதக்கூவம். (நா-உ.)

89. திருவாதூர்ப்பரவையுண்மண்டளி — வருணன் விட்டகடலை வற்றச்செய்ததலம். வருணன் பூசித்ததலம் (சு - ர்) பரவையுண்மண்டளீசுரர். (தே-ர்) பஞ்சின்மெல்லடியம்மை. (தீ-ம்) வருணபுட்காணி. சுந்தரர்கண் பெற்றதலம். (சு - க) (தெ-மே) கி-கடிகையில்

90. திருவிளமர் — பதஞ்சலிமுதலியோர் பூசித்ததலம். விடங்கத்தலத்துளொன்று (சு - ர்) பதஞ்சலிமனேகர். (தே - ர்) யாழினுமென்மொழியம்மை (தீ -ம்) முத்திதீர்த்தம். (ஞா-க) (R-திருவாரூக்கு தெ-மே-உ-மைல். இ-கு-வ-மே கூ-கடிகையில்.

91. திருக்காவீரம் — கரையபுரம் கௌதமர் பூசித்ததலம். (சு-ர்) கரவீரேசுரர். (தே - ர்) பிரத்யக்ஷமின்னம்மை. (தீ - ம்) அநவாததீர்த்தம். (ஞா-க) R-திருவாரூருக்கு - மே - எ-மைல்) வ-மே-மூக்கால்-கடிகையில்.

92. திருப்பெருவேளூர் —(காட்டூர் ஐயன்பேட்டை) சத்திபூசித்ததலம்.(சு-ர்) பிரியாதநாயகர். (தே-ர்) மின்னனையாளம்மை. (தீ-ம்) சத்திதீர்த்தம். (ஞா-க) (R-திருவாரூரிலிருந்து - மே - கூ-மைல்) மே-உ-கி-கடிகையில்.

93. திருத்தலையாலங்காடு — கபிலருஷி பூசித்ததலம். முயலகனை முதுகிற நடித்ததலம் (சு-ர்) ஆடவல்லவேச்சுரர். (தே - ர்) திருமடந்தை. (தீ-ம்) சுவர்ணதீர்த்தம். (ஞா-க,நா-க) R-தஞ்சையையடுத்த கொரடாச்சேரிஸ்டேஷனிலிருந்து - கூ-மைல் (மே) கூ-கி-கடிகையில்.

94. திருக்குடவாயில் — திரணபிந்து முனிவர்க்குக் குடத்திற்றோன்றித் தரிசனந்தந்தருளியதலம் (சு-ர்) கோணேச்சுவரர். (தே-ர்) பெரியநாயகி. (தீ-ம்) திருக்குடதீர்த்தம். (ஞா - உ) (R-கொரடாச்சேரி ஸ்டேஷனிலிருந்து-அ-மைல் (வ-மே) க-கடிகையில்.

95. திருச்சேறை—(உடையார்கோயில்) தௌமியருஷிமுதலியோர் பூசித்ததலம். (சு-ர்) சேற்றெறியப்பர். (தே-ர்) ஞானவல்லியம்மை. (தீ-ம்) மணிகாதீர்த்தம் (ஞா - நா-கூ) (R-கும்பகோணத்திற்கு-தெ-கி-கூ-மைல் (தெ-கி) க-கடிகையில்.

96. திருநாலூர்மயானம்—நாதர் தூர் ஆபத்தம்பருஷிமுதலியோர் பூசித்ததலம் (சு - ர்) பல்லவனேசுரர். (தே-ர்) பெரியாம்பிகை. (தீ-ம்) பலாவடிதீர்த்தம். (ஞா - க) R-கும்பகோணம் ஸ்டேஷனிலிருந்து மே-க0-மைல். (தெ-மே) ங-கடிகையில்.

97. திருக்கடவாய்க்கைப்புத்தூர் — காசிபருஷிமுதலியோர் பூசித்ததலம். (சு-ர்) சுவர்ணபுரேசர். (தே-ர்) சிவாம்பிகை. (தீ - ம்) சுவர்ணதீர்த்தம். (நா - க) R - நீடாமங்கலம் ஸ்டேஷனிலிருந்து தெ-கி-கக-மைல். தெ - உ - கடிகையில்.

98. திருவும்பூளை — (ஆலங்குடி) விச்வாமித்திரருஷி முதலியோர் பூசித்ததலம். (சு-ர்) காசியாரண்யேச்சுரர். (தே - ர்) ஏலவார்குழலியம்மை. (தீ-ம்) காசிதீர்த்தம். (ஞா-க) R-நீடாமங்கலம் ஸ்டேஷனிலிருந்து-ச-மைல் (தெ-மே) ங-கடிகையில்.

99. திருவாதைப்பெரும்பாழி—(அரித்வாரமங்கலம்) வராக வுருக்கொண்ட விஷ்ணுமூர்த்தியின்கோட்டை முரித்ததலம் (சு - ர்) பாதாளேச்சுரர். (தே-ர்) அலங்காரநாயகி. (தீ-ம்) பாதாளதீர்த்தம். (ஞா - க) R-தஞ்சை - சாலியமங்கலம் ஸ்டேஷனிலிருந்து -வட-அ-மைல் மே-க-கடிகையில்.

100. திருஅவளிவண்ல்லூர் — வராக மூர்த்தி பூசித்து அருள்பெற்றதலம் (சு-ர்) காட்சிநாயகேசுரர். (தே-ர்) சௌந்தரநாயகி. (தீ-ம்) பிரசன்னதீர்த்தம். (ஞா-நா - உ) (R - சாலியமங்கலத்திலிருந்து வ-கி-சு-மைல்) (தெ-மே) எ-கடிகையில்.

101. திருப்பருதிநியமம்—பருத்தியப்பர்கோயில் சூரியன் பூசித்ததலம். (சு-ர்) பரிதியப்பர். (தே-ர்) மங்களநாயகியம்மை. (தீ-ம்) பாஸ்காரதீர்த்தம். (ஞா க) R-தஞ்சை-சாலியமங்கலம்ஸ்டேஷனிலிருந்து தெ-மே-அ-மைல் (வ-கி) அ-கடிகையில்.

102. திருவேண்ணீயூர் — தத்தாத்ரேயர் பூசித்ததலம். (சு - ர்) வேண்ணிநாயகேசர். (தே-ர்) அழகியநாயகி. (தீ-ம்) அழகுசவகங்கை. ஞா-நா-ங-R-தஞ்சை அம்மாரப்பேட்டை ஸ்டேஷனிலிருந்து; ங-மைல். (தெ-கி) ங-கடிகையில்.

103. திருப்பூவனூர் — பலரிஷிகளுந் தேவர்களும் புட்பவனம் வைத்துப் பூசித்ததலம். (சு - ர்) புட்பவனேச்சுரர். (தே - ர்) கற்பகவல்லியம்மை. (தீ-ம் கற்பகதீர்த்தம். (நா-க) (R - தஞ்சை-நீடாமங்கலம் ஸ்டேஷனிலிருந்து - உ மைல். (தெ-கி) சு-கடிகையில்.

104. திருப்பாதாளேச்சுரம் — (பாமணி) நாகர்பூசித்ததலம். (சு - ர்) சர்ப்பபுரேசர். (தே-ர்) அமிர்தநாயகியம்மை. (தீ-ம்) நாகதீர்த்தம். (ஞா-க) (R-நீடாமங்கலம்ஸ்டேஷனிலிருந்து இராஜமன்னர் கோயில்சென்றுல் கூ-மைல். (தெ-கி) க0-கடிகையில்.

105. திருக்களர் — காலமுனிபூசித்ததலம். துருவாசருக்கு நடனதரிசனந்தந்ததலம். (சு-ர்) களரிழலேயேசர். (தே-ர்) அழகேச்வரி. (தீ-ம்) துருவாசதீர்த்தம். மன்னர்குடியிலிருந்து கூ-மைல். (தெ-கி) உ-கடிகையில்.

106. திருச்சிற்றேமம் — (சிற்றூம்பூர்) விபுதனென்னு மடியவர்க்கு நாடோறும் படியிற்பொற்காசு கொடுத்தருளியதலம். (சு-ர்) பொன்வைத்தநாதர். (தே - ர்) அகிலாண்டேச்வரி. (தீ - ம்) அகிலாண்டதீர்த்தம். அழகேஸ்வரிதீர்த்தம். (ஞா-க) தன் மனைவியிடம் ஐயம் கொண்டு யாத்திரைசென்ற வணிகன் பொருட்டு அவனது ஐயத்தைத் தீர்க்கநந்தியைக் கோயிலுக்குப்பின்னும், பின்னிருந்த ஆத்திவிருக்ஷத்தை முன்னும் அவர் பிரார்த்தனைப்படி வருவித்ததலம். (தெ-மே) க0-கடிகையில்.

107. திருவுசாத்தானம் — (கோயிலூர்) இராமலக்ஷ்மணர், அநுமான்முதலியோர் பூசித்ததலம். (சு - ர்) மந்திரபுரேசர். (தே - ர்) பெரியநாயகி. (தீ - ம்) சுக்கிரீவதீர்த்தம். (ஞா-க) முத்துப்பேட்டை ஸ்டேஷனிலிருந்து வட-உ-மைல். (தெ-கி) எ-கடிகையில்.

108. திருஇடும்பாவனம் — இடும்பனென்னுமசுரன் பூசித்து வலிபெற்றதலம். (சு - ர்) சற்குணநாதர். (தே - ர்) மங்களநாயகி. (தீ - ம்) சுழகபுட்கரணி (ஞா-க) (R-திருத்தருப்பூண்டிஸ்டேஷனுகரு, தெ-க0-மைல். கி-முக்கால்-கடிகையில்.

109. திருக்கடிக்குளம்— விநாயகர்பூசித்து மாம்பழம்பெற்றதலம். (சு-ர்) கற்பகேசுரர். (தே - ர்) சௌந்தரநாயகி. (தீ - ம்) விநாயகர்கண்டதீர்த்தம். (ஞா-க) R-திருத்தருப்பூண்டிக்கு, தெ-கி-ககமைல். (வ-கி) க0-கடிகையில்.

110. திருத்தண்டலைநீணெறி— (தண்டலைச்சேரி) கூர்மாவதாரங் கொண்ட

விஷ்ணுவின் முதுகோட்டைப் பெயர்த்ததலம். (சு - ர்) நீணேறிநாதேசுரர். (தே - ர்) ஞானநாயகி. (தீ - ம்) சிவகங்கை. (ஞா-க) R-திருத்தருப்பூண்டிக்கு வட-கி-மைல். (மே) நி-கடிகையில்.

111. திருக்கோட்டூர்—குச்சரருஷிபூசித்ததலம். (சு - ர்) கொழுந்தேசுரர். (தே-ர்) மதுரவசனியம்மை. (தீ-ம்) அமிர்ததீர்த்தம். (ஞா-க) இராஜமன்னர்கோயிலுக்கு தெ-க0-மைல். (மே) எ9-கடிகையில்.

112. திருவெண்டுறை — வித்யாதரர் முதலியோர் பூசித்ததலம். (சு-ர்) வெண்டுறைநாதேச்சுரர். (தே-ர்) வேனெடுங்கண்ணியம்மை. (தீ-ம்) தாளதீர்த்தம். ஞா-க- R-ராஜமன்னர்கோயிலுக்கு (கிழ) கி-மைல். கிழ-வ-கடிகையில்.

113. திருக்கோள்ளம்பூதூர்—(செல்லூர், திருக்காம்பூர்) சாண்டில்யருஷி பூஜித்ததலம். திருஞானசம்பந்தர் வெள்ளங்கடந்துசென்று தரிசித்ததலம். (சு-ர்) வீலிவவனநாதர். (தே-ர்) சௌந்தாவதி. (தீ-ம்) தடமுருட்டிநதி. (ஞா-க) R-மீடாமங்கலம் ஸ்டேஷனிலிருந்து (வ-கி) சு-மைல். இ-கு (தெ-கி) க0-கடிகையில்.

114. திருப்பேரெயில்—(ஓகைப்பேரை) வருணன்முதலியோர் பூசித்ததலம். (சு-ர்) சகலபுவனேசுவரர். (தே-ர்) மேகலாம்பாள். (தீ-ம்) வருணதீர்த்தம். (ஞா-க) R-குழிக்கரை ஸ்டேஷனிலிருந்து (தெ) கி-மைல் இ-கு (தெ) கி-கடிகையில்.

115. திருக்கோள்ளிக்காடு—சுதீக்ஷணருஷியும் வீரபத்திரரும் பூசித்ததலம். (சு - ர்) அக்நீசுவரர். (தே - ர்) பஞ்சினுமெல்லடியம்மை. (தீ-ம்) அக்னிதீர்த்தம். (ஞா - க) R-பொன்னிறை ஸ்டேஷனிலிருந்து (மே) கி-அரை-மைல் இ-கு (கிழ) வ-கடிகையில்.

116. திருத்தெங்கூர்—அரிகரபுத்திரர் பூசித்தலம். (சு - ர்) வெள்ளிமலைநாதர். (தே-ர்) பெரியநாயகி. (தீ-ம்) கருணாகரதீர்த்தம். (ஞா-க) R-திருவாரூருக்குத் தெற்கு (க0-மைல்) இ-கு வ-கி-வ-கடிகையில்.

117. திருநெல்லிக்கா — தாருகவனத்துருஷிகள் பூசித்ததலம். (சு-ர்) நெல்லிவனநாதர். (தே-ர்) மங்களநாயகி. (தீ-ர்) அற்புததீர்த்தம். (ஞா-க) R-ஸ்டேஷன் இ-கு வ-கி-வ-கடிகையில்.

118. திருநாட்டியத்தான்குடி — ஸிபி கண்டருஷியும் யானைமுதலியவும் பூசித்துப் பேறடைந்ததலம். கோட்புலிநாயனார்முத்திபெற்றதலம். (சு - ர்) கரிநாதேச்சுரர். (தே - ர்) மலர்மங்கையம்மை. (தீ - ம்) மகாதீர்த்தம். (சு - க) R-ஸ்டேஷன். இ-கு (தெ-கி) கி-கடிகையில்.

119. திருக்காறாயில்— (காறைவாசல்) இந்திரன், முசுகுந்தன் முதலியோர் பூசித்ததலம். (சு - ர்) கண்ணுயிரநாதர். (தே-ர்) கைலாயநாயகியம்மை. (தீ-ம்) இந்திரதீர்த்தம். இதுசத்தவிடங்கத்தலத்துளொன்று. குக்குடநடனம் (ஞா - க) R-திருவாரூருக்குத் (தெ) அ9 - மைல் இ-கு (கிழ) உ-கடிகையில்.

120. திருக்கன்றப்பூர் — ஒருமாதின் பொருட்டிறைவன் கன்றுகட்டுத்தறியிலிருந்து தரிசனமானதலம். (சு - ர்) நடுத்தறியப்பர். (தே - ர்) மாதுநாயகியம்மை. (தீ - ம்) பிரசன்னதீர்த்தம். (ஞா - க) R-நாட்டியத்தான்குடி ஸ்டேஷனிலிருந்து (கிழ) சு - மைல். இ-கு (தெ) கி9-கடிகையில்.

121. திருவலிவலம் —கரிக்குருவிபூசித்ததலம். (சு - ர்) மனத்துணைநாதர். (தே - ர்) வாளன்னகண்ணியம்மை. (தீ - ம்) காரணகங்கை. R-திருவாரூருக்கு (தெ-கி) சு-மைல். (மூவர்பதிகம் சு) இ-கு (தெ-மே) உ-கடிகையில்.

122. திருக்கைச்சின்னம் — திரணபிந்துருஷிபூசித்ததலம். (சு - ர்) கைச்சினநாதேச்சுரர். (தே - ர்) வேள்வளையம்மை. (ஞா-க) R-திருநெல்லிக்காஸ்டேஷனிலிருந்து கிழ-உ-மைல் இ-கு (கிழ) கி-கடிகையில்.

123. திருக்கோவிலி (திருக்தவலை)—முசுகுந்தசக்கரவர்த்தி பூசித்ததலம். சுந்தாமூர்த்திநாயனுர்க்குநெல்லருளியதலம். (சு-ர்) கோவிலிநாதர். (தே-ர்) வண்டமர் பூங்குழலம்மை. (தீ-ம்) திருக்தவளைத் தீர்த்தம். இது சத்தவிடங்கத்தலத்து ளொன்று. வண்டுநடனம்- (மூவர் பதிகம்-சு) R-நாகப்பட்டணத்தை யடுத்த கீழ்வேளூர்ஸ்டேஷனிலிருந்து (தெ) எ-மைல். இ-கு (தெ-கி) உ9-கடிகையில்.

124. திருவாயிழர் — முசுகுந்தசக்கரவர்த்தி முதலியோர் பூசித்ததலம். இது, சத்த விடங்கத்தலத்துள் ஒன்று. (சு-ர்) வாயிழர்நாதர். (தே - ர்) பாலினுநன்மொழியம்மை. (தீ - ம்) சண்டமாருததீர்த்தம். கமலநடனம். (ஞா - நா-கி) R-திருவாரூருக்கு (தெ-கி) க0 - மைல். இ-கு (தெ-கி) கி9-கடிகையில்.

125. திருமறைக்காடு — (வேதாரண்யம்) வேதங்களும் முசுகுந்தசக்கிரவர்த்தியும் பூசித்ததலம். சமயாசாரியர்களாகிய சம்பந்தர் அப்பர்களால் வேதம்பூசித்தடைத்த கதவைத்திறப்பித்துத் தரிசனஞ் செய்ததலம். சத்தவிடங்கத்தலத்துள்ஒன்று (சு - ர்) மறைக்காட்டீசர். (தே-ர்) யாழைப்பழித்தமொழியம்மை. (தீ - ம்) வேததீர்த்தம். (மூவர்பதிகம்-க) R-நாகப்பட்டணத்திருந்து - கூ0 - மைல். இ-கு (தெ) க-கடிகையில்.

126. திருஅகத்தியான்பள்ளி— அகத்தியர் பூசித்ததலம். (சு - ர்) அகத்தீசுவரர். (தே - ர்) மங்கைநாயகி. (தீ - ம்) அகஸ்தியதீர்த்தம். (ஞா-க) இ-கு (தெ-) கி-கடிகையில்.

127. திருக்கோடிகுழகர் — (குழவர் கோயில்) வாயுதேவன் பூசித்ததலம். (சு - ர்) அமிர்தகடேசுவரர். (தே - ர்) மையார்தடங்கண்ணியம்மை. (தீ - ம்) அமிர்ததீர்த்தம். வேதாரண்யத்திற்கு (தெ) சு-மைல்.

128. திருப்பெருந்துறை-பராசரருஷி பிருகுருஷிமுதலியோர் பூசித்த தலம். மாணிக்கவாசகருக்குக் குருந்தின் கீழ் ஆசாரியமூர்த்தமாக வெழுந்தருளி யுபதேசித்ததலம் (சு-ர்)ஆத்மநாதர்.(தே-ர்) உமாதேவியம்மை. (தீ - ம்) சிவகங்கை. மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் பதிகம்.

ஆகச் சோழநாட்டுப் பதிகம்பெற்ற தலங்கள். (ககூ0)

சோழநாடுமுற்றிற்று.

பாண்டிநாடு.

1. திருப்புத்தூர்—உமாதேவியார் முதலியோர் பூசித்ததலம். (சு - ர்) திருப்புத்தூரீசர். (தே-ர்) சிவகாமித்தாயம்மை. (தீ - ம்) அற்புதகங்கை. (ஞா-நா-உ) R-மானுமதுரை ஸ்டேஷனிலிறங்கிச் சிவகங்கைசென்று அங்கிருந்து (உஉ) மைல்சென்றால் இத்தலம்.

2. திருக்கோடுங்துன்றம்-(பிரான்மலை) மகேசதாருஷி பூசித்ததலம். (சு-ர்) கொடுங்துன்றேசுவரர். (தே - ர்) துயிலமுதநாயகி. (தீ - ம் சிவகங்கை. (ஞா-க) மதுரைக்கு-(வ-கி) சஉ-மைல்.

3. திருவேடகம் — அருச்சுனனிடம் வேடராய்ச்சென்று விற்றழும்பு பெற்றதலம். சம்பந்தர் ஆற்றகத்து விட்டஏடு கரையேறியதலம். (சு - ர்) ஏடகநாதர். (தே - ர்) மாதேவியம்பாள். (தீ - ம்) வைகை. (ஞா - க) R - சோழவந்தான் ஸ்டேஷனிலிருந்து கூ-மைல். இதற்கு-அ-கடிகையில்.

4. திருப்பரங்கிரி — சிபிச்சக்கரவர்த்தியின் தானத்தின்பொருட்டு இறைவன் தானம் வாங்கச்சென்றதலம். தெய்வயானையைக் குமாரக்கடவுள் மணங்கொண்டதலம். (சு-ர்) பரங்துன்றேசுரர். (தே-ர்) ஆவுடைநாயகி. (தீ-ம்) பிரமகூவம், சரவணதீர்த்தம். இது முருகக்கடவுள் படைவீடுகளுள்ஒன்று. ரயில்ஸ்டேஷன்.

5. திருவாலவாய்—சிவமூர்த்தி (சுசு) திருவிளையாடல் செய்தருளியதலம். மூர்த்திநாயனார், குலச்சிறைநாயனார், மங்கையர்க் கரசியார், நெடுமாறநாயனார், திருத்தொண்டு செய்து முத்திபெற்றதலம். இதன் பெருமைபலவுள. அவற்றை ஆலாஸ்ய மகாத்மியத்துட்காண்க. (சு - ர்) சொக்கநாதர். (தே-ர்) மீனாக்ஷியம்மை. (தீ-ம்) பொற்றாமரை. (ஞா-க, நா-உ.) R-ஸ்டேஷன் இதற்கு க-கடிகையில்.

6. திருவாப்பனூர் — பாண்டியன் பொருட்டு அவன்குதிரை கட்டிய ஆப்பினின்று மிறைவன் தரிசனம் தந்தருளியதலம். (சு - ர்) ஆப்பனூர்க்காரணர். (தே - ர்) அம்பிகையம்மை. (தீ - ம்) இடபதீர்த்தம். (ஞா-க.) மதுரைக்குவடக்கு க-மைல்.

7. திருப்பூவணம்— பப்புருமகாருஷி பூசித்ததலம். பொன்னனையாள் இறைவன் திருவுருக்கண்டு அழகப்பிரானே எனப்பெற்றதலம். (சு-ர்) பூவணநாதர். (தே-ர்) மின்னும்பிகை. (தீ-ம்) வைகை. (ஞா-உ, நா-க, சு-க.) R-ஸ்டேஷன் மதுரைக்கு (கிழ) கஉ-மைல்.

8. திருக்கானப்பேர் — (காளையார் கோயில்) கௌண்டில்யருஷி முதலியோர் பூசித்ததலம். சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளுக்குக்காளையுருக்காட்டியதலம். (சு-ர்) கானக்காளையீசுரர். (தே - ர்) மகமாயியம்மை. (தீ - ம்) இடபதீர்த்தம். (ஞா-க, சு-க.) மதுரைக்குக்கிழக்கு கூ-மைல். சூர்யன்ரத்னங் கொண்டு பூசித்ததலம்.

9. திருஆடானை — வசமுனிவர், சத்தகன்னியர் பூசித்ததலம். (சு - ர்) ஆதிரத்நநாயகர். (தே - ர்) அம்பாயிரவல்லியம்மை. (தீ - ம்) இரத்நதீர்த்தம். (ஞா-க) மேற்கூறிய காளப்பேருக்குக் கிழக்கு-உ-மைல். பிருகுமுனிவர் திருவாசரை

மரியாதை செய்யாமையாலடைந்த ஆட்டுத்தலையும் ஆனையுடலும்பெற்ற சரபம் நிவாரணமான தலம்.

10. திருப்புனவாயில் — சதுர்வேதங்கள் பூசித்ததலம். (சு - ர்) திருப்புனவாயிலீசுவரர். (தே - ர்) பரங்கருணைநாயகி. (தீ - ம்) கங்காதீர்த்தம். (ஞா-க, சு-க.) திருஆடானையிலிருந்து வடக்கு கஉ-மைல்.

11. திருராமேச்வரம்— இராமர், லக்ஷ்மணர், அனுமான், அகஸ்தியர், முதலியோர் பூசித்துப் பிரமகத்தி முதலிய பாவங்கள் நீங்கப்பெற்றதலம். குணநிதி பாண்டியன் மகளாகிய இலக்குமிதேவியை மாதவன்களவாக மணந்து சேது மாதவராக அமர்ந்ததலம். (ஞா-உ, நா-க.) ரயில்ஸ்டேஷன்.

12. திருச்சுழியல் — உமையும் சதானந்தரும் பூசித்ததலம். (சு-ர்) திருமேனிநாதர். (தே - ர்) துணைமாலையம்மை. (தீ-ம்) நற்றுணைதீர்த்தம். (சு-க.) திருப்பூவணத்திருந்து (தெ) கஉ-மைல்.

13. திருவுத்தரகோசமங்கை— சாண்டில்யருஷி கங்கை முதலியோர் பூசித்ததலம். மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்குச் சிவபெருமான் தரிசனம் கொடுத்தருளியதலம். (சு-ர்) உத்தரகோசமங்கைநாதர். (தே - ர்) உத்தரகோசமங்கையம்மை. (தீ - ம்) சிவகங்கை.

14. திருநெல்வேலி — பஞ்சகாலத்து ஓர் அடியவர் நிவேதனத்துக்கு உலர்த்தியநெல்லை வெள்ளங்கொண்டு செல்லாமல் வேலிசெய்ததலம். பலஅற்புதங்கள் நடத்தியருளியதலம். (சு-ர்) நெல்வேலிநாதர். (தே - ர்) காந்திமதியம்மை. (தீ-ம்) தாம்பிரவர்ணிதீர்த்தம். (ஞா-க.) R-ஸ்டேஷன்.

15. திருக்குற்றலம் — புஷ்பகந்தர், கவுற்சனர் முதலியோர் பூசித்ததலம். அகஸ்தியர் இத்தலத்துக்கு வருகையில் இத்தலம் வைணவத்தலமாயிருந்த தணராது உட்சென்று வைணவராற் றடையுண்டு வைணவ வருத்தாங்கிச்சென்று பெருமாளைச் சிவமூர்த்தியாக்கிய தலம். (சு - ர்) குற்றலநாதர். (தே - ர்) குழல்வாய்மொழியம்மை. (தீ - ம்) சித்ராநதி முதலியபலதீர்த்தங்கள். (ஞா-உ.)தென்காசியில்ஸ்டேஷனிலிருந்து (மே) நஉ-மைல்.

பாண்டிநாடு முற்றிற்று.

ஈழநாடு.

1. திருக்கோணமலை —(சு - ர்) கோணேசுவரர். (தே - ர்) மாதுமையம்மை. திருக்கைலாயக் கொடுமுடிகளில் ஒன்று (ஞா-க.)

2. திருக்கேதீச்சரம்—(சு - ர்) கேதீச்சுரர். (தே-ர்) கௌரியம்பிகை. (தீ-ம்) கௌரிதீர்த்தம். (ஞா-க, சு-க.)

கொங்குநாடு.

1. திருவேஞ்சமாக்கூடல் — வெஞ்சன் எனும்அசுரன் பூசித்ததலம். இந்திரன் பூசித்ததலம். (சு - ர்) விகிர்தேசுரர். (தே - ர்) விகிர்தவல்லி. (தீ - ம்) வேகநதி. (சு - க) கருவூருக்குத் தெ - கஉ-மைல்.

2. திருக்கருவூர்த்திருவானிலை — பிரமன் நித்திரைசெய்த காலையில் காமதேனு சிருட்டிக்கவரம்பெற்றதலம். கருவூர்த்தேவர் பலஅற்புதங்கள் நடத்தி முத்திபெற்றதலம். எறிபத்த நாயனார் புகழ்ச்சோழநாயனார் முதலியோர் முத்தியடைந்ததலம். (சு - ர்) பசுபதீச்வரர். (தே - ர்) கிருபாநாயகி. (தீ - ம்) ஆம்பிராவதிநதி. (ஞா-க) R-ஸ்டேஷன் திருச்சிராப்பள்ளிக்கு (மே) சஇ-மைல்.

3. திருப்பாண்டிக்கொடுமுடி — இது திருக்கைலையின் கொடுமுடிகளிலொன்று. பிரமவிஷ்ணுக்கள் பூசித்ததலம் (சு - ர்) கொடுமுடிநாதர். (தே - ர்) பண்மொழியம்மை. (தீ - ம்) நொய்யலாநதி. (ஞா-க, நா-க, சு-க.) கருவூர்க்கு (மே) கஎ-மைல்.

4. திருச்செங்குன்றூர்—உமையம்மை பூசித்து அர்த்தபாகம் பெற்றதலம். சிங்கவன் மன்புலியுரு நீங்கப்பெற்றதலம். திருஞானசம்பந்தருடன் தொடர்ந்த சிவனடியவரை வருத்திய சுரத்தினைப்போக்கியருளியதலம். (சு-ர்) அர்த்தநாரீசுவரர். (தே - ர்) பாகம்பிரியாளம்மை. (தீ-ம்) பிரமதீர்த்தம். (ஞா - க) குன்றுதோறாடல்களில் ஒன்று. திருநணாவிற்கு - கo-கடிகையில் லிருக்கிறது.

5. திருநணா — பராசர்முதலிய அநேகருஷிகளும் தேவரும் பூசித்ததலம். (சு-ர்) சங்கமேசுவரர். (தே-ர்) வேதாம்பிகை. (தீ-ம்) காவிரி. பவானி, அமிர்தசாகரு, முதலிய தீர்த்தசங்கமமாகிய திருவேணிசங்கம். (ஞா-க) சுரோட்ஸ்டேஷனுக்கு (வட) அஇ-மைல்.

6. திருமுருகன்பூண்டி — முருகக்கடவுள்பூசித்ததலம். சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்

பெற்றபொருளைப்பரிப்பித்ததலம். (சு-ர்) முருகநாதர். (தே - ர்) முயங்குபூண்முலையம்மை. (தீ-ம்) முருகதீர்த்தம். (சு-க.) ஈரோட்டுவழி திருப்பூர்ஸ்டேஷனிலிருந்து (வட) அவநாசிவழி ரு - மைலில் இருக்கிறது.

7. திருப்புக்கொளியூர் — (அவிநாசி) பிராட்டியார், பிரமன்முதலியோர் பூசித்ததலம் ஒருகற்பத்தில் பிரமவிஷ்ணுக்களிறைவனிடத்து ஒடுங்கியதலம் இதற்குத க்ஷிணகாசியெனவும்பெயர் (சு - ர்) அவிநாசியீசுவரர். (தே-ர்) பெருங்கருணையம்மை. (தீ-ம்) சிவகங்கை. சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் முதலியுண்ட பிள்ளையை வருவித்ததலம். (சு-க) திருப்பூருக்கு அடுத்தஸ்டேஷன் மங்கலத்திலிறங்கினால் மை-மைல். ஆக கொங்குநாடு எ.

மலைநாடு.

1. திருவஞ்சைக்களம் — பரசிராமன் தாயைக் கொன்றபழி நீங்கப் பூசித்ததலம். சேரமான்பெருமாணயனார் திருப்பணிசெய்ததலம். சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளும் சேரமான் பெருமாணயனாரும் கைலையடைந்ததலம். (சு-ர்) அஞ்சைக்களத்தீசர். (தே - ர்) உமையம்மை. (தீ - ம்) அலைவாய்தீர்த்தம். சென்னைக்கு 360-மைலிலுள்ள சோரனூர்ஸ்டேஷனிலிருந்து (கூ-நி) மைல்சென்று இருநூலக்கடை ஸ்டேஷனை யடைந்து மேற்கே-ஈ-மைல் சென்றால்இத்தலம்.

சுவித்திரம்—(சு-ர்) தாணுமாலயன். (தே - ர்) உமாதேவி. (தீ - ம்) நேய்யாறு. திரிமூர்த்திகளு மெழுந்தருளியிருக்குந்தலம்.

கன்னியாதமரி–(தே-ர்) குமரியம்மை. சத்திக்ஷேத்திரம். பரசுராமர்பூசித்ததலம்.

துளுவநாடு.

திருக்கோகாணம் முன்னர் கூறியுள்ளது.

அட்டவீரட்டம்—(க) திருக்கண்டியூர். (உ) திருவதிகை. (ங) திருக்கோவலூர். (ச) திருப்பறியல். (ஞ) திருவிற்குடி. (சு) திருவழுவூர். (எ) திருக்கொறுக்கை. (அ) திருக்கடவூர்.

சத்தவிடங்கத்தலம் — (க) திருவாரூர். (உ) நாகைப்பட்டினம். (ங) திருநள்ளாறு. (ச) திருமறைக்காடு. (ஞ) திருக்காராயில். (சு) திருவாய்மூர். (எ) திருக்குவளை.

பஞ்சபூதத்தலம்— (க) திருக்காஞ்சி. (உ) திருவானைக்கா. (ங) திருவண்ணாமலை. (ச) திருக்காளத்தி. (ஞ) திருத்தில்லை.

தொண்டைநாட்டுள் குமாரக்கடவுள்-எழுந்தருளியிருக்குந்தலங்கள்.

1. செந்தணி — (திருத்தணிகை) (சுவாமிபெயர்) தணிகாசலபதி. குமாரக்கடவுள் சூரனுடன் செருப்புரிந்து அமைந்திருந்ததலம். திருப்புகழ்பெற்றதலம்.

2. திருப்போதூர் — (சு - ர்) சுப்பிரமணியர். அகேசித்தர் முத்தியடைந்ததலம். (சிதம்பரசுவாமிகள் சமாதிபெற்றதலம்.

நடுநாட்டுள்—(க) மயிலம் இதுகுமாரக்கடவுள். மலைமீதெழுந்தருளியிருக்குந்தலம். பழையபிரதிட்டை.

சேழநாட்டுள் — 1. திருவேரகம். (சுவாமிநாதக்கடவுள்) பிரமதேவரைச் சிறையிடுவித்து. இறைவனுக்குப் பிரணவப்பொருள் கூறியருளியதலம்.

2. சுவாமிமலை — குமாரக்கடவுள் குன்று.

ஈழநாட்டுள்—(க) கதிர்காமம். (கதிர்காமவேலர்) அயிராவதம் பூசித்ததலம். இக்கலியுகத்து அநேகஅற்புதங்கள் நடக்குந்தலம்.

பாண்டிநாட்டுள் (க) திருப்பரங்கிரி. இது குமாரக்கடவுள் விண்குடியேற்றிய பொழுது இந்திரன் தெய்வயானையம்மையைத் திருமணஞ்செய்வித்ததலம்.

2. திருச்சேந்தூர் — (சீர்லைவாய்) குமாரக்கடவுள் வள்ளிநாய்ச்சியாரைத் திருமணங்கொண்டெழுந் தருளியிருந்ததலம்.

3. திருவள்ளியூர்— வள்ளியம்மையார் குமாரக்கடவுளைக்கண்டு நாணியொருசிறையொதுங்கப்பெற்றதலம்.

4. திருவாவினன்குடி—இலக்ஷ்மி, சூரியன், பசு, முதலியோர் பூசித்ததலம்.

5. திருப்பழனிமலை — மாம்பழத்தின் பொருட்டுப் பிணங்கிய குமாரக்கடவுளை இறைவன் பிணக்கந்தீர்த்ததலம்.

கொங்குநாட்டுள் – 1. வெண்ணெய்மலை. முருகப்பிரான் எழுந்தருளியிருக்குந்தலம்.

2. சிவமலை—முருகவேள்குன்று.

3. சென்னிமலை– முருகவேள்குன்று.

4. மருதமலை—முருகவேள்குன்று.

சிவக்ஷேத்ரமான்மியசங்கிரகம்
முற்றிற்று.
சுபம்! சுபம்!!

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

விஷ்ணுத்தலமான்மிய சங்கிரகம்.

ஆழ்வார்கள் மங்களாசாஸநம் பெற்றவை.

திருநாடு.

ஸ்ரீ வைதண்டம் — பரமபதநாதன், பெரியபிராட்டி, அநந்தமய விமானம், விரசாநதிதீர்த்தம், கூவிளவிருக்ஷம், வீற்றிருந்த திருக்கோலம், தெற்கே திருமுகமண்டலம், அநந்தகருடவிஷ்வக்சேநர், நித்யசூரிகள் முதலியோர்க்குப் பிரத்யக்ஷம். ஆழ்வார்கள் அனைவராலும் மங்களாசாசனம் பெற்றது.

பெருமாள் திருநாமம் (பெ - ம்.)
பிராட்டியார் திருநாமம் (பி - ம்.)
தீர்த்தம் (தீ - ம்.) விமானம் (வி - ம்.)
திருமுகமண்டலம் (தி - ம்.)
நின்ற திருக்கோலம் (நி - ம்.)
வீற்றிருந்த திருக்கோலம் (வீ - ம்.)
கிடந்த திருக்கோலம் (கி - ம்.)

இக்குறிப்புள்ளன அப்பொருள்கள் பயக்கும்.

வடநாட்டுத்திருப்பதிகள்.

1. திருப்பாற்கடல்— (பெருமாள் திருநாமம்) க்ஷீராப்திநாதன். (பிராட்டி திருநாமம்) கடல்மகள்நாய்ச்சியார். (விமானம்) அஷ்டாங்கவிமானம். (தீர்த்தம்) அமுத தீர்த்தம். (திருமுகமண்டலம்) தெற்கே புஜங்கசயனம் விதிருத்தார்களுக்குப் பிரத்தியக்ஷம்.

2. திருச்சாளக்கிராமம்—(பெ-ம்) ஸ்ரீ மூர்த்திப்பெருமாள். (பி-ம்) ஸ்ரீ தேவி நாய்ச்சியார். (வி-ம்) ககனவிமானம். (தீ-ம்) சக்கரதீர்த்தம். நின்றதிருக்கோலம். உருத்திரன் பிரமன் முதலியோர்க்குப் பிரத்தியக்ஷம். இத்தலத்தில்பெருகும் கண்டகிநதியில் பாணலிங்கங்களும், சாளக்கிராமங்களுமகப்படுகின்றன.

3. திருவதரியாச்சிரமம் — (பெ - ம்) பதரிநாராயணன். (பி-ம்) அரவிந்தவல்லி. (வி-ம்) தத்வகாஞ்சனவிமானம். (தீ - ம்) தத்வகுண்டதீர்த்தம். இலந்தைவிருக்ஷம். ஆறுமாதந்தேவர்களாலும் மற்றையாறுமாதம் மனிதராலும் பூசிக்கப்படுந் தலம். இத்தலத்தில் வெங்கீரூற்றுண்டு நாரனுக்கு ஞானமுபதேசித்த தலம். வீற்றிருந்த திருக்கோலம்.

4. திருவயோத்தி—(பெ-ம்) சக்ரவர்த்தித் திருமகன். (பி-ம்) ஜானகிதேவி. (வி-ம்) புஷ்கரவிமானம். (தீ-ம்) சரயுநதி. தேவர்களுக்குப் பிரத்யக்ஷம். வீற்றிருந்த திருக்கோலம்

5. திருக்கங்கைக்கரைக்கண்டம்— (காசி) (பெ-ம்) நீலமேகப்பெருமாள். (பி-ம்) பங்கயத்தாள். (வி-ம்) மங்களவிமானம். (தீ-ம்) மங்களதீர்த்தம். பரத்துவாஜருஷிக்குப் பிரத்தியக்ஷம். (நின்றதிருக்கோலம்.)

6. திருநைமிசாரண்யம் — (பெ - ம்) தேவராஜன். (பி-ம்) ஸ்ரீ ஹரிலக்ஷ்மி. (வி-ம்) ஸ்ரீ ஹரிவிமானம். (தீ-ம்) திவ்ய காந்திதீர்த்தம். இந்திரன் சுமதிமுதலியோர்க்குப்பிரத்தியக்ஷம். (நி-ம்.)

7. திருவாய்ப்பாடி — (பெ-ம்) நவமோகன கிருஷ்ணர். (பி-ம்) உருக்குமணிப்பிராட்டி. (வி-ம்) ஏமகூடவிமானம். (தீ-ம்) யமுனைநதி. நந்தகோபருக்கும்பாண்டவருக்கும் பிரத்யக்ஷம். (நி-ம்.)

8. திருவடமதுரை — (பெ-ம்) கோபிகாரமணன். (பி-ம்) சத்தியபாமை, ருக்மணிப்பிராட்டியர். (வி-ம்) பத்ரவிமானம் (தீ-ம்) இந்திரதீர்த்தம், கோவர்த்தனதீர்த்தம், யமுனை. இந்திராதிதேவர்களுக்குப் பிரத்தியக்ஷம். (நி-ம்)

9. திருப்பிருதி — (பெ - ம்) பரமபுருஷன். (பி-ம்) பரிமளவல்லி நாய்ச்சியார். (வி-ம்) கோவர்த்தனவிமானம். (தீ-ம்) கோவர்த்தனதீர்த்தம். பார்வதிப் பிராட்டிக்குப்பிரத்தியக்ஷம். (புஜங்கசயனம்.)

10. திருச்சிங்கவேள்துன்றம்— (அகோபிலம்) (பெ-ம்) நரசிங்கப்பெருமாள். (பி-ம்) இலக்ஷ்மிநாய்ச்சியார் (வி-ம்) குகைவிமானம். (தீ-ம்) நரசிங்கதீர்த்தம். பிரகலாதனுக்குக் கருள்செய்த தலம். (வீ-ம்.)

11. திருத்துவாரகை — (பெ-ம்) கல்யாணநாயணர். (பி-ம்) கல்யாணநாய்ச்சியார். ஏமகூடவிமானம் (தீ-ம்)கோமதி. பாண்டவருக்குப் பிரத்தியகூம். (வீ-ம்.)

12. திருமலை— (திருப்பதி) (திருவேங்கடம்) (பெ-ம்) ஸ்ரீ நிவாசன். (பி-ம்) அலர்மேன்மங்கைத்தாய். (வி-ம்) ஆனந்த நிலையவிமானம். (தீ-ம்)சுவாமிபுஷ்கரணி முதலிய பதினெட்டுத்தீர்த்தங்கள், குமாரதாரை, தும்புருதீர்த்தம், நாரததீர்த்தம், ஆகாசகங்கை, திருவோணதீர்த்தம், சக்கரதீர்த்தம், பாண்டவதீர்த்தம், கபிலதீர்த்தம், சப்தருஷிதீர்த்தம், இந்திரதீர்த்தம், விஷ்வக்சேனதீர்த்தம், பஞ்சாயுததீர்த்தம், அக்னிகுண்டதீர்த்தம், பிரமதீர்த்தம், பாபவிநாசனி தீர்த்தம், தொட்டிதீர்த்தம், சுவாமிபுஷ்கரணி, கோகர்ப்பம். தேவருஷிகளுக்கும் தொண்டமானுக்கும் பிரத்தியகூம் (நி-ம்.)

தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகள்.

1. திருக்காஞ்சி அத்திகிரிமேல்வரை— (பெ-ம்) வரதராஜப்பெருமாள். (பி-ம்) பெருந்தேவித்தாயார்- (வி-ம்) புண்யகோடிவிமானம். (தீ-ம்) அனந்தசரசமுதலிய வேழுதீர்த்தங்கள். பிரமன், பிருகு, நாரதர், அநந்தன், கஜேந்திரன் முதலியவர்களுக்குப் பிரத்தியகூம். (நி-ம்)

அத்திகிரியின்றழ்வரை—(பெ-ம்) அழகியசிங்கப்பெருமாள். (பி-ம்) அரிதேவித்தாயார். (தீ-ம்) வேதவல்லிதீர்த்தம். பிரகஸ்பதிக்குப் பிரத்தியகூம். (வீ-ம்.)

2. திருவட்டபுயங்கம்— (காஞ்சிபுரம்) (பெ-ம்) ஆதிகேசவப்பெருமாள். (பி-ம்) அலர்மேன் மங்கைநாய்ச்சியார். (வி-ம்) ககனகருதிவிமானம். (தீ-ம்) கஜேந்திரபுஷ்கரணி. சரபனுடன்யுத்தஞ்செய்ய அட்டபுயங்களுடன் நின்றவர் கஜேந்திரனுக்குப் பிரத்தியகூம். (நி-ம்-)

3. திருத்தண்கா — (காஞ்சிபுரம்) (பெ-ம்) நீபப்பிரகாசர். (பி-ம்) மரகதவல்லித்தாயார். (வி-ம்) ஸ்ரீ கரவிமானம். (தீ-ம்) சரஸ்வதிதீர்த்தம். சரஸ்வதிக்குப் பிரத்தியகூம் (நி-ம்)

4. திருவேளுக்கை—(பெ-ம்) முகுந்தவரதப்பெருமாள். (பி-ம்) வேளுக்கைவல்லிநாய்ச்சியார். (வி-ம்) ஏமவிமானம். (தீ-ம்) கதம்பசரசு. முசுகுந்தன் முதலியோருக்குப் பிரத்தியகூம். (காஞ்சிபுரத்திலுள்ளதலம்) நி-ம்.

5. திருப்பாடகம்—(பெ-ம்) பாண்டவர் தூதப்பெருமாள் (பி-ம்) உருக்குமணிசத்யபாமை. (வி-ம்) பத்ரவிமானம். (தீ-ம்) மச்சதீர்த்தம். அரிதருஷி அருச்சுனன் முதலியோர்க்குப் பிரத்தியகூம். (காஞ்சிபுரத்திலுள்ளதலம்) (வீ-ம்.)

6. திருநீரகம்—(பெ-ம்) ஜகதீச்வரப் பெருமாள். (பி-ம்) நிலமங்கைவல்லி. (வி-ம்) ஜகதீச்வரவிமானம். (தீ-ம்) அக்ரூரதீர்த்தம் அக்ரூரருக்குப் பிரத்யகூம். (காஞ்சிபுரத்திலுள்ள தலம்.) (நி-ம்.)

7. திருநிலாத்திங்கட்டுண்டம் — (பெ-ம்) நிலாத்திங்கட்டுண்டத்தான். (பி-ம்) நேரொருவரில்லாவல்லி. (வி-ம்) புருஷசூக்தவிமானம். (தீ-ம்) சந்திரபுஷ்கரணி. ருத்ரமூர்த்திக்குப் பிரத்தியகூம். (நி-ம்.)

8. திருவூரகம்—(பெ-ம்) திருவிக்ரமர். (பி-ம்) அமுதவல்லிநாய்ச்சியார். (வி-ம்) சாரஸ்ரீ கரவிமானம் (தீ-ம்) சேஷதீர்த்தம். ஆதிசேஷனுக்குப் பிரத்தியகூம். (காஞ்சிபுரம்.) (நி-ம்.)

9. திருவெஃகா—(பெ-ம்) சொன்னவண்ணஞ் செய்தபெருமாள் (பி-ம்) கோமளவல்லி.(வி-ம்)வேதசாரவிமானம்.(தீ-ம்) பொய்கைபுஷ்கரிணி. சரஸ்வதிக்குப் பிரத்தியகூம். பொய்கையாழ்வாரவதரித்ததலம். (காஞ்சீபுரம்) புஜங்கசயனம்.

10. திருக்காரகம்—(பெ-ம்) கருணகரப்பெருமாள். (பி-ம்) பத்மாமணிநாய்ச்சியார். (வி-ம்) வாமனவிமானம். (தீ-ம்) அக்ராயதீர்த்தம். காரகருஷிக்குப் பிரத்தியகூம். காஞ்சீபுரம். (நி-ம்.)

11. திருக்கார்வனம்—(பெ-ம்) நவநீதசோரன். (பி-ம்) கமலவல்லி. (வி-ம்) புட்களவிமானம். (தீ-ம்) கௌரிதடாகம். காமாகூயம்மனுக்குப் பிரத்தியகூம். (காஞ்சீபுரம்) (நி-ம்.)

12. திருக்கள்வனூர்— (பெ-ம்) ஆதிவராகப்பெருமாள். (பி-ம்) அபயநாயகிநாய்ச்சியார். (வி-ம்) வாமனவிமானம். (தீ-ம்) நித்யபுஷ்கரிணி. அசுவத்தநாராயணனுக்குப் பிரத்தியகூம். (காஞ்சீபுரம்) (நி-ம்.)

13. திருப்பாமேச்வரவிண்ணகரம்— (பெ-ம்) பரமபதநாதன். (பி-ம்) வைகுண்டவல்லிநாய்ச்சியார். (வி-ம்) குமுதவிமானம். (தீ-ம்) அயிரம்மதிதீர்த்தம். பல்லவனுக்குப் பிரத்தியகூம். (காஞ்சீபுரம்) (நி-ம்-)

14 திருப்பவழவண்ணம் — (பெ-ம்) பவழண்ணப்பெருமாள் (பி-ம்) பவழல்லி.

நாய்ச்சியார். (வி - ம்) பிரவாளவிமானம். (தீ-ம்) சக்ரதீர்த்தம். அச்வனிதேவர்களுக்குப் பிரத்தியக்ஷம். (காஞ்சீபுரம்) (நி-ம்)

15. திருப்புட்குழி — (பெ - ம்) விஜயராகவப்பெருமாள். (பி-ம்) மரகதவல்லி நாய்ச்சியார். (வி-ம்) விஜயகோடிவிமானம். (தீ-ம்) ஜடாயுதீர்த்தம். ஜடாயுவை இராமர்தகனஞ்செய்து முத்திகொடுத்ததலம். (வீ-ம்)

16. திருக்கடிகை — (சோளங்கிபுரம்) (பெ - ம்) யோகநரசிங்கசுவாமி (பி - ம்) அமிர்தவல்லிநாய்ச்சியார். (வி-ம்) சிங்ககோஷ்டத்திவிமானம். (தீ-ம்) அனுமதீர்த்தமுதலிய (உ) தீர்த்தங்கள். பிரகலாதாழ்வானுக்குப் பிரத்தியக்ஷம். (வீ-ம்)

17. திருவஹீந்த்ரபுரம் — (திருவெள்ளூர்) (பெ-ம்) வீராராகவப்பெருமாள். (பி-ம்) கனகவல்லித்தாயார். (வி-ம்) விஜயகோடிவிமானம். (தீ-ம்) இருத்தாபநாசினித்தீர்த்தம். பிரத்யுமனன், கௌசிகன், தருமசேனன், சாலிகோத்ரமுனி முதலியவர்களுக்குப் பிரத்யக்ஷம் (புஜங்கசயனம்.)

18. திருநின்றவூர்—(பெ-ம்) பக்தவத்சலப்பெருமாள் (பி-ம்) என்னப்பெற்றதாயார். (வி-ம்) உத்பலவிமானம். (தீ-ம்) வருணபுட்கரணி, வருணன், தருமத்துவசன், புரந்தரன் என்பவருக்குப் பிரத்தியக்ஷம். (நி-ம்.)

19. திருவல்லிக்கேணி—(பெ-ம்) மன்னாதன், வரதராஜன், நரசிங்கன் ஸ்ரீராமன், பார்த்தசாரதி முதலியஐந்து திருப்பதிகள் உள்ளதலம். (பி-ம்) வேதவல்லி, பெருந்தேவித்தாயார், இலக்ஷ்மிதேவி, சீதாபிராட்டியார், உருக்மணிதேவியார் (வி-ம்) சேஷவிமானம் (தீ-ம்) கைரவணி தீர்த்தம், இலக்ஷ்மிதேவி அல்லியிலவ தரித்த க்ஷேத்ரம். அத்ரி, பிருகு, விகடன் ஆத்ரேயருஷி. சுமதி, சர்ப்பரோமன், முத்கலமுனி முதலியோர்க்குப் பிரத்தியக்ஷம். இதற்கருகிலிருக்கும் திருமயிலையில்பேயாழ்வார்திருவவதாரம் (நி-ம்)

20. திருவிடவேந்தை—(பெ-ம்) நித்யகல்யாணப்பெருமாள். (பி - ம்) கோமளவல்லிநாய்ச்சியார். (வி-ம்) கல்யாணவிமானம். (தீ-ம்) கல்யாணதீர்த்தம், மகாபலிபேறடைந்ததலம். காலவமுனி தன்குமரியர் மூன்நூற்றுஅறுபதின்மரை நாடோறும் ஒவ்வொருவராக மணஞ்செய்துகொக்கப்பெற்ற க்ஷேத்ரம். (நி-ம்

21. திருநீர்மலை—(பெ-ம்) நீலமுகில்வண்ணர், ஸ்ரீ ரங்கநாதர், நீர்வண்ணர், (பி-ம்) அணிமாமலர்மங்கை, மணிமாமடந்தை, (வி-ம்) தோதகிரிவிமானம். (தீ-ம்) மணிகர்ணிகாதீர்த்தம். தொண்டைமான் சக்கிரவத்திக்கும் பிருகுருஷிக்கும் பிரத்தியக்ஷம். கிடந்ததிருக்கோலம்.)

22. திருக்கடன்மல்லை—(மாவலிபுரம்) (பெ-ம்) நித்யதலசயனத்துறைவர். (பி-ம்) நிலமங்கைநாய்ச்சியார். (வி-ம்) ககுகருதிவிமானம் (தீ-ம்) கருடநதிதீர்த்தம் புண்டரீகமுனிக்குப் பிரத்தியக்ஷம். பூதத்தாழ்வார் அவதரித்ததலம். (புஜங்கசயனம்.)

மகதநாடு அல்லது நடுநாடு.

1. திருக்கோவலூர்— (பெ-ம்) தெகவீசன், ஆயனர், திருவிக்கிரமன். (பி-ம்) பூங்கோயில்நாய்ச்சியார், பூகவல்லித்தாயார். (வி-ம்) ஸ்ரீ தரவிமானம். (தீ-ம்) ஸ்ரீ கரபுஷ்கரணி. மிருகண்டருஷிக்குப் பிரத்தியக்ஷம். (நி-ம்.)

2. திருவயிந்தரபுரம் — (பெ - ம்) தெய்வநாயகப்பெருமாள். (பி-ம்) செங்கமலவல்லித்தேவி. (வி-ம்) சந்திரவிமானம். (தீ-ம்) சேஷதீர்த்தம், பிரமதீர்த்தம், கருடநதி, சந்தரனுக்கும் கருடனுக்கும் பிரத்யக்ஷம், இவ்வாலயத்தை யிடிக்கவந்த சோழனுக்குப் பெருமாள் திரிவிக்ரமும் சூலமும் தரிசனந் தந்தனுக்கிரகித்தார். (நி-ம்.)

சோழநாடு காவிரியின் வடகரை.

1. திருச்சித்ரகூடம்— (சிதம்பரம்) (பெ-ம்) தில்லைக்கோவிந்தராஜப் பெருமாள். (பி-ம்) புண்டரீகவல்லிநாய்ச்சியார். (வி-ம்) சாத்வீகவிமானம். (தீ - ம்) புண்டரீகசரசு. தில்லைமூவாயிரவர்க்கும் கண்ணுவருஷிக்கும் பிரத்யக்ஷம். (கிடந்ததிருக்கோலம்)

2. காழிச்சீராமவிண்ணகரம் — (சீர்காழி) (பெ-ம்) தாடாளர் திருவிக்கிரம நாரீயணர். (பி-ம்) உலகநாயகி. (வி - ம்) புட்கரவர்த்தவிமானம். (தீ-ம்) சக்ரதீர்த்தம். அஷ்டகோணருஷிக்குப் பிரத்தியக்ஷம் (நி-ம்)

3. திருமணிமாடக்கோயில்—(பெ-ம்) நந்தாவிளக்குப்பெருமாள். (பி-ம்) அம்புஜவல்லிநாய்ச்சியார். (வி-ம்) பிரணவவிமானம், (தீ - ம்) இந்திரபுஷ்கரணி. ஏகாதசருத்ரருக்கும் இந்திராதியர்க்கும் பிரத்யக்ஷம்.

4. திருவைகுந்தவிண்ணகரம்-(பெ-ம்) வைகுந்தநாதன். (பி-ம்) வைகுந்தவல்லிநாய்ச்சியார். (வி-ம்) அனந்தசத்திய வர்த்

தகவிமானம். (தீ-ம்) லக்ஷ்மிபுஷ்கரணி. உதங்கருக்குப் பிரத்யக்ஷம். (வீ-ம்)

5. திருவரிமேய விண்ணகரம் — (பெ-ம்) குடமாடியகூத்தப்பெருமாள். (பி-ம்) அமுதகடவல்லிநாய்ச்சியார். (வி-ம்) உதயசிருங்கவிமானம். (தீ-ம்) கோடிதீர்த்தம். உதங்கருஷிக்குப் பிரத்யக்ஷம். (வீ-ம்)

6. திருவன்பில்—(பெ-ம்) வடிவழகிய நம்பி.(பி-ம்)சௌந்தர்யவல்லிநாய்ச்சியார். (வி-ம்) தாரகவிமானம். (தீ-ம்) மண்டுக புஷ்கரணி. பிரமதேவருக்கும் வால்மீக ருக்கும் பிரத்தியக்ஷம். புஜங்கசயனம்.

7. திருச்செம்பொன்செய்கோவில்-(பெ-ம்) போருளாளப்பெருமாள். (பி-ம்) அல்லிமாமலர்நாய்ச்சியார். (வி-ம்) கனக விமானம். (தீ-ம்) கனகதீர்த்தம். ஏகாத சருத்ர்களுக்குப் பிரத்தியக்ஷம். (நி-ம்.)

8. திருவண்புருஷோத்தமம்--(பெ-ம்) புருஷோத்தமப்பெருமாள். (பி-ம்) புரு ஷோத்தமவல்லி. (வி-ம்) சஞ்ஜீவிக்ர விமானம் (தீ-ம்) திருப்பாற்கடல்தீர்த்தம் (நி-ம்.)

9. திருநந்திபுரவிண்ணகரம் — (பெ-ம்) ஜகந்நாதன் விண்ணகரிப்பெரு மாள். நாதநாதப்பெருமாள். (பி-ம்) செ ண்பகவல்லிநாய்ச்சியார், செங்கமலமடந் தை. (வி-ம்) மந்தாரவிமானம். (தீ-ம்) நந்திதீர்த்தம். (வீ-ம்.)

10. திருத்தெற்றியம்பலம்— (பெ-ம்) செங்கண்மால். (பி-ம்) செங்கமலவல்லி நாய்ச்சியார்.(வி-ம்)வேதவிமானம். (தீ-ம்) சூரியபுஷ்கரணி. அநந்தனுக்கும் செங்கம லவல்லி நாய்ச்சியாருக்கும் பிரத்தியக்ஷம். (நி-ம்.)

11. திருமணிக்கூடம்--(பெ-ம்) மணிக் கூடநாயகர், வரதன். (பி-ம்) மணிக்கூட வல்லிநாய்ச்சியார், திருமாமகள். (வி-ம்) கனகவிமானம். (தீ-ம்) சந்திரபுஷ்கரணி. பெரியதிருவடிக்கும் சந்திரனுக்கும் பிரத் யக்ஷம். (நி-ம்.)

12. திருத்தேவனார்தொகை--(பெ-ம்) மாதவப்பெருமாள். (பி-ம்) க்ஷீராப்தி வல்லிநாய்ச்சியார். (வி-ம்) சோபனவிமா னம். (தீ-ம்) தேவசபாபுஷ்கரணி. (நி-ம்.)

13. திருக்காவளம்பாடி-(பெ-ம்) கோ பாலகிருஷ்ணர். (பி-ம்) செங்கமலவல்லி நாய்ச்சியார். (வி-ம்) சுயம்புவி மா ன ம். (தீ-ம்)தடமலர்ப்பொய்கை. சேனைமுதலி யாருக்கும் மித்ர தேவருக்கும் பிரத்யக்ஷம் (நி-ம்.)

14. திருப்பார்த்தன்பள்ளி—(பெ-ம்) பார்த்தசாரதி. (பி-ம்) திருமாமகள். (வி-ம்) நாராயணவிமானம். (தீ-ம்) சங்கு சரசு. பார்த்தனுக்கும் வருணனுக்கும் பிரத்யக்ஷம். (நி-ம்.)

15. திவாலிதிருநகரி— (பெ-ம்) வய வாலி மணவாளன். (பி-ம்) அமுதகூட வல்லிநாய்ச்சியார். (வி-ம்) அஷ்டாக்ஷர விமானம். (தீ-ம்) இலாட்சணிபுஷ்கரணி. அலாதநிபுஷ்கரணி. அலாதனி, கஞ்ச மணி முதலியோர்க்குப் பிரத்தியக்ஷம். (வீ-ம்.)

16. திருவெள்ளக்குளம்—(பெ-ம்) ஸ்ரீ நிவாசன் (பி-ம்) நன்மலராள் நாய்ச்சியார். (வி-ம்) தத்வதாதகவிமானம். (தீ - ம்) திருவெள்ளக் குளதீர்த்தம். சுவேதனுக் குப் பிரத்யக்ஷம். (நி-ம்.)

17. திருவிந்தளூர் — (பெ-ம்) சுகந்த வனநாதர், மருவினியமைந்தர். (பி - ம்) புண்டரீகவல்லி, சந்திரசாப விமோசன நாய்ச்சியார். (வி-ம்) வேதசக்ரவிமானம். (தீ-ம்) இந்துபுஷ்கரணி. சந்திரனுக்குப் பிரத்தியக்ஷம் (நி-ம்)

18. திருவெள்ளியங்குடி — (பெ-ம்) கோலவல்விராமன். (பி-ம்) மரகதவல்லித் தாயார். (வி-ம்) புஷ்கலாவர்த்தக விமா னம். (தீ-ம்) சுக்ரபுஷ்கரணி. சுக்ரன். பராசரர். முதலியோருக்குப் பிரத்திய க்ஷம். (நி-ம்.)

19. திருப்புள்ளம்பூதங்குடி—(பெ-ம்) வல்வில்லிராமன். (பி-ம்) பொற்றுமரை யாள். (வி-ம்) சோபனவிமானம். (தீ-ம்) கிருத்தீர்த்தம். கிருத்திர ராஜனுக்குப் பிரத்தியக்ஷம். (நி-ம்.)

20. திருவாதனூர்— (பெ-ம்) ஆண்ட ளக்குமையன். (பி-ம்) ஸ்ரீ ரங்கநாயகி (வி-ம்) பிரணவவிமானம். (தீ-ம்) சூரிய புஷ்கரணி. காமதேனுவுக்குப் பிரத்திய க்ஷம். (நி-ம்.)

21. திருக்கூடலூர்—(பெ-ம்) வையங் காத்தபெருமாள். (பி-ம்)பத்மஜனநாய்ச்சி யார். (வி-ம்) சுத்த தத்வவிமானம். (தீ-ம்) சக்ரதீர்த்தம். நந்தமகாமுனிக்குப் பிரத்ய க்ஷம் (நி-ம்)

22. திருக்கவித்தலம்—(பெ-ம்) கஜே ந்திரவரதர். (பி-ம்)இரமாமணிவல்லிநாய்ச் சியார் (வி-ம்) ககனக்ருதிவிமானம்.(தீ-ம்) கஜேந்திரபுஷ்கரணி. கஜேந்திரனுக்கும் ஆஞ்சநேயருக்கும் பிரத்தியக்ஷம். (நி-ம்)

23. திருப்போதகர்—(பெ - ம்) அப் பக்குடத்தான். (பி - ம்) கமலவல்லித்தா

யார். (வி-ம்) இந்திரவிமானம். (தீ-ம்) இந்திரதீர்த்தம். (நி-ம்)

24. திருவரங்கம்பெரியகோயில்—(ஸ்ரீ ரங்கநாதன், நம்பெருமாள்.(பி-ம்) ஸ்ரீரங்க நாயகியார். (வி - ம்) பிரணவாக்ருதிவிமான ம். வேதசருங்கம் புன் னை வி ருக்ஷ ம் தீ-ம் காவிரிநதி, சந்திரபுஷ்கரணி முத லியவதீர்த்தங்கள் புஜங்கசயனம். நவதீர் த்தங்களாவன . சந்திரபுஷ்கரணி வில்வ தீர்த்தம், ஜம்புதீர்த்தம், அச்வதீர்த்தம், புன்னைகதீர்த்தம், வகுளதீர்த்தம், கதம்ப தீர்த்தம், ஆம்பரதீர்த்தம், பலாசதீர்த்தம், சந்திரனுக்குச் சாபம்போக்கியதலம். சுக் கிரன் பாபம்நீக்கியதலம். ருத்ரன், இந்தி ரன், அக்னி, பிரகஸ்பதி, ஜநகன், சூரி யன் முதலியோர் பூசித்துப் பேறடைந்த தலம். இத்தலத்தில்எழுந்தருளியிருக்கும் மூர்த்தி முதலில் பிரமனால் பூசிக்கப்பட் டுப்பின் இக்ஷ்வாகுமகாராஜனால் அயோ த்திக்குக் கொண்டுவரப்பட்டுப் பின் இரா மமூர்த்தியால் விபீஷணழ்வானுக்குத்தர அவ்விபீஷணரவ்விக்ரகத்தினைத் தர்மவர் மன்கேட்டுக் கொண்டபடி உபயகாவிரி மத்தியில் பிரதிட்டைசெய்துபின் அத்த ருமவருமன் செய்வித்த சிறப்புமுதலிய முடிந்தபின் எடுக்கவராமைகண்டு பெரு மாளேவேண்டப் பெருமாள்எமக்கு இத் தலம் இரமணீயமாயிருக்கிறது நீவருடத் தொருமுறை நம்மைத்தரிசித்துச்செல்க எனக் கட்டளையிட்டவண்ணம் கேட்டு அவ்வகை ஆஞ்ஞைபெற்றுச் சென்றனர். இஃது சயம்புத்தலம்.

23. திருக்காம்பனூர் — (பெ-ம்) புரு ஷோத்தமன். (பி-ம்) பூர்வாதேவி. (வி-ம்) உத்யோகவிமானம். (தீ-ம்) கதம்பதீர்த் தம். கதம்ப மகருஷிக்கும் அகர்முதலி யோருக்கும் பிரத்யக்ஷம். (நி-ம்)

26. திருவேள்ளறை—(பெ - ம்) புண் டரீகாக்ஷன். (பி-ம்) பங்கயச்செல்விநாய்ச் சியார். (வி-ம்) விமலாக்ருதிவிமானம் (தீ-ம்) சுசதீர்த்தம், சிபிச்சக்ரவர்த்திக்கும் சுச அஸ்தமகருஷிக்கும் பிரத்யக்ஷம்.(நி-ம்.)

காவிரியின் தென்கரை.

27. திருவுறையூர்—(பெ-ம்) அழகிய மணவாளப்பெருமாள். (பி-ம்.) வாசல க்ஷ்மி. (தீ - ம்) கல்யாணதீர்த்தம் தே வர்களுக்கும் ரவிதர்மராஜனுக்கும் பிரத் தியக்ஷம். (நி-ம்)

28. திருத்தஞ்சைமாணிக்கோயில்— (பெ - ம்) நீலமேசப்பெருமாள். (பி - ம்) செங்கமலவல்லி. (வி - ம்) சௌந்தர்யவி மானம் (தீ - ம்) அமுததீர்த்தம் பராச முனிக்குப் பிரத்தியக்ஷம். (நி-ம்)

29. திருக்கண்டியூர்—(பெ-ம்) அரன் சாபம்தீர்த்தபெருமாள். (பி - ம்) கமலம டந்தைநாய்ச்சியார். (வி-ம்) கமலாக்ருதி விமானம். (தீ-ம்) அமுததீர்த்தம். பை வர் பிரமகபாலத்தை நீக்கியதலம். அகத் தியருக்குப் பிரத்தியக்ஷம்.

30. திருக்குடந்தை—(பெ - ம்) ஆராவ முதர் சாரங்கபாணி. (பி - ம்) கோமள வல்லி. (வி-ம்) வைதிகவிமானம். (தீ-ம்) ஏமபுஷ்கரணி. ஏமமகருஷிக்குப் பிரத் தியக்ஷம். (நி-ம்.)

31. திருவழுந்தூர்— (பெ-ம்) ஆமருவி யப்பன். (பி-ம்) செங்கமலவல்லி. (வி-ம்) கருடவிமானம்.(தீ-ம்) தாரிசனபுஷ்கரணி. தருமதேவதைக்குப் பிரத்தியக்ஷம் (நி-ம்)

32. சிறுபுலியூர்—(பெ - ம்) அருண் மாக்கடல் (பி-ம்) திருமாமகள்நாய்ச்சியார். (வி - ம்) சுந்தவர்த்தனவிமானம். (தீ - ம்) அநந்தசரசு. வியாக்ரமருஷி வியாசருஷி களுக்குப்பிரத்தியக்ஷம். (நி-ம்.)

33. திருத்தலைச்சங்காணிமதியம் — (பெ-ம்) காணிமதியப்பெருமாள். (பி-ம்) தலைச்சங்கநாய்ச்சியார். (வி-ம்)சந்திரவிமா னம். (தீ-ம்)சந்திரபுஷ்கரணி தேவர்களு க்கும் சந்திரனுக்கும் பிரத்யக்ஷம். (நி-ம்.)

34. திருநறையூர்—(பெ-ம்)வடிவழகிய நம்பி.(பி-ம்)நம்பிக்கைநாய்ச்சியார்.(வி-ம்) ஸ்ரீநிவாசவிமானம். (தீ-ம்) மணிமுத்தா நதி; மேதவமுனிக்குப்பிரத்யக்ஷம். (நி-ம்.)

35. திருவிண்ணகரம்— (பெ-ம்) உப் பிலியப்பன்.(பி-ம்)பூமிதேவிநாய்ச்சியார். (வி-ம்) விஷ்ணுவிமானம். (தீ-ம்) ஆர்த்தி புஷ்கரணி. கருடாழ்வார் தருமதேவதை க்குப் பிரத்யக்ஷம். (நி-ம்.)

36. திருக்கண்ணபுரம் — (பெ - ம்) சௌரிராஜப்பெருமாள். (பி-ம்) கண்ண புரிநாயகி. (வி-ம்)உத்பலாவதகவிமானம். (தீ-ம்) நித்தியபுஷ்கரணி. கண்ணுவருக் குப் பிரத்யக்ஷம். (நி-ம்.)

37. திருநாகை — (பெ-ம்) சௌந்தர ராஜப்பெருமாள்.(பி-ம்)சௌந்தர்யவல்லி (வி-ம்) சௌந்தர்யவிமானம்.(தீ-ம்) சார புஷ்கரணி. நாகராஜனுக்குப் பிரத்யக்ஷம். (நி-ம்.) சாமளமேனிப்பெருமாள் (நி-ம்)

38. திருக்கண்ணங்குடி —(பெ-ம்) அர விந்தவல்லிநாய்ச்சியார். (வி - ம்) உத்பல விமானம். (தீ - ம்) ஸ்ரீவணபுஷ்கரணி. பிருகுசைத்தியருக்கும் கௌதமமுனிவ ருக்கும் பிரத்யக்ஷம். (நி-ம்.)

39. திருக்கண்ணமங்கை — (பெ-ம்)

பக்தவத்சலப்பெருமாள். (பி - ம்) அபி ஷேகவல்லித்தாயார். (வி - ம்) உத்பல விமானம். (தீ - ம்) தரிசனபுஷ்கரணி வருணனுக்குப் பிரத்யக்ஷம். (நி-ம்.)

40. திருச்சேறை— (பெ-ம்) சாரநா தர். (பி-ம்) சாரநாயகி. (வி-ம்) சாரவிமா னம். (தீ-ம்) சாரபுஷ்கரணி. காவிரிக் குப் பிரத்தியக்ஷம். (நி-ம்)

பாண்டிநாட்டுத்திருப்பதிகள்.

1. திருமெய்யம்—(பெ-ம்) சத்தியகிரி நாதன். (பி-ம்) உய்யவக்தாள். (வி-ம்) சத்தியகிரிவிமானம்.(தீ-ம்)சத்யதீர்த்தம். சத்யதேவதைக்குப் பிரத்தியக்ஷம்.(நி-ம்)

2. திருக்கோட்டியூர்—(பெ-ம்) சௌ மியநாராயணர். (பி-ம்) சௌந்தர்யநாயகி. (வி-ம்) அஷ்டாங்கவிமானம். (தீ - ம்) தேவபுஷ்கரணி. கதம்பருஷிக்கும் இந்திரனுக்கும் பிரத்யக்ஷம். நின்றுமிருந் துங்கிடந்து மிருந்ததலம்.

3. திருப்புல்லாணி — (பெ-ம்) தெய் வச்சிலேயர். (பி ம்) தெய்வச்சிலேநாய்ச்சி யார். (வி-ம்) கல்யாணவிமானம். (தீ-ம்) சக்ரதீர்த்தம். தர்ப்பசயனம். (நி-ம்.)

4. திருமாலிருஞ்சோலை — (பெ - ம்) அழகர்மாலலங்காரர். (பி-ம்) சௌந்தர்ய வல்லிநாய்ச்சியார். (வி - ம்) சோமசுந்த விமானம். (தீ-ம்) சக்ரதீர்த்தம். மலே யத்துவஜபாண்டியனுக்குப் பிரத்யக்ஷம். (நி-ம்.)

5. திருமோகூர்— (பெ-ம்) காளமேகப் பெருமாள். (பி-ம்) மேகவல்லிநாய்ச்சியார். (வி-ம்) கேதகிவிமானம். (தீ-ம்) கூராப்தி புஷ்கரணி. அஜருத்சேந்திராதியர்க்குப் பிரத்தியக்ஷம். நி-ம்.)

6. திருக்கூடல்— (பெ-ம்)கூடலழகர். (பி-ம்) வரகுணவல்லி, வகுளவல்லி,மரகத வல்லி. (வி-ம்) அஷ்டாங்க வி மா ன ம். (தீ-ம்) ஏமபுஷ்கரணி. சௌனகாதியர்க் கும் பிருகுருஷி முதலியோர்க்கும் பிரத் யக்ஷம். (வீ-ம்.)

7. திருத்தண்காலூர் — (பெ-ம்) அப் பன். (பி-ம்) அன்னநாயகி. (வி-ம்) தேவ சந்திரவிமானம். (தீ-ம்) பாபநாசதீர்த்தம். சல்லியபாண்டியனுக்கும் வல்லபனுக்கும் பிரத்தியக்ஷம். (நி-ம்.)

8. ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் — (பெ-ம்) வட பத்ரசயனர். (பி-ம்) ஆண்டாள். (வி-ம்) சம்சனவிமானம்.(தீ-ம்) (திருமுக்குளதீர் த்தம். பெரியாழ்வாரும்ஆண்டாளுமவதரி த்த தலம். மண்டூகமகருஷிக்குப் பிரத்ய க்ஷம் (நி-ம்.)

9. ஸ்ரீ வைகுந்தம்— (பெ-ம்) ஸ்ரீவை குந்தநாதன். (பி-ம்) வைகுந்தவல்லிநாய்ச் சியார். (வி-ம்) சுந்திரவிமானம். தாம்பிர வர்ணநதி. இந்திரனுக்கும் பிருகுமகர் வர்த்திக்கும் பிரத்யக்ஷம். (நி-ம்.)

10. திருத்தோலைவில்லிமங்கலம் — (பெ-ம்) அரவிந்தலோசனர். (பி-ம்) கரும் தடங்கண்ணிநாய்ச்சியார். (வி-ம்) குமுத விமானம். (தீ-ம்) வருணதீர்த்தம். தாம்ர பர்ணிநதி. இந்திராதிகளுக்குப் பிரத்திய க்ஷம். (நி-ம்)

11. திருவாதனூர்—(பெ-ம்)விஜ யாசனர். (பி ம்) வாருணவல்லி. (வி-ம்) விஜயகோடிவிமானம். (தீ-ம்) தேவபுஷ் கரணி. அக்னிதேவனுக்குப் பிரத்திய க்ஷம். (வீ-ம்.)

12. திருப்புளிங்குடி—(பெ-ம்) காஞ்சி வேந்தன். (பி-ம்) மலர்மகள்நாயகி. (வி-ம்) வேதசாரவிமானம். (தீ-ம்) வருணதீர்த் தம். திருதிவருணன் தருமராஜன் முதலி யோருக்குப் பிரத்தியக்ஷம். (நி-ம்.)

13. திருக்குளந்தை— (பெ-ம்) மாயக் கூத்தன். (பி-ம்) குழந்தைவல்லிநாய்ச்சி யார். (வி-ம்) ஆனந்தநிலவிமானம். (தீ-ம்) பெருங்குளதீர்த்தம். பிரகஸ்பதிக்குப் பிரத்தியக்ஷம். (நி-ம்.)

14. திருத்தென்பேரை — (பெ-ம்) மகாநெடுங்குழைக்காதர். (பி-ம்) குழைக் காதவல்லிநாய்ச்சியார். (வி-ம்) பத்ரவிமா னம். (தீ-ம்) சக்ரபுஷ்கரணி. சுக்ரன் பிரமன் முதலியோருக்குப் பிரத்யக்ஷம். (வீ-ம்.)

15. திருக்கோளூர் —(பெ-ம்) வைத் தமாநிதி. (பி-ம்) பாரிசாதவல்லி. (வி-ம்) ஸ்ரீ கரவிமானம். (தீ-ம்) குபேரதீர்த்தம். குபேரனுக்குப் பிரத்தியக்ஷம். (நி-ம்.)

16. திருக்குருகூர்—(பெ-ம்) ஆதிகேச வப்பெருமாள். (பி-ம்) ஆதிநாதவல்லி. (வி-ம்) சேகரவிந்தவிமானம். (தீ-ம்) பிரம தீர்த்தம். பிரமனுக்குப் பிரத்தியக்ஷம். நம் மாழ்வாரவதரித்ததலம். (நி ம்)

17. ஸ்ரீ வரமங்கை — (தோதாத்ரி.) (வானமாமலை.) (பெ-ம்) தெய்வநாயகர். (பி-ம்) ஸ்ரீ வரமங்கைநாயகி. (வி-ம்) நந் தனவர்த்தகவிமானம். (தீ - ம்) இந்திர புஷ்கரணி. பிரமேந்திராதியருக்குப்பிரத் தியக்ஷம். (வீ-ம்.)

18. திருக்குறுங்குடி— (பெ-ம்) வைஷ் ணவநம்பி. (பி-ம்) குறுங்குடிவல்லிநாயகி. (வி-ம்) பஞ்சகேதகவிமானம். (தீ - ம்) திருப்பாற்கடல். ருத்ரருக்குப் பிரத்தியக்ஷம். (நி-ம்.)

மலைநாடு.

1. திருஅனந்தபுரம் — (பெ-ம்) அநந்த பத்மநாபர். (பி-ம்) ஸ்ரீ ஹரிலக்ஷ்மிநாய்ச்சியார். (வி-ம்) ஏமகூடவிமானம். (தீ-ம்) மச்சதீர்த்தம். உருத்திரன். இந்திராதிகளுக்குப் பிரத்தியக்ஷம். (கி-ம்.)

2. திருவண்பரிசாரம்— (பெ-ம்) திருவாழ்மார்பன். (பி-ம்) கமலவல்லி. (வி-ம்) இந்திர கல்யாணவிமானம். (தீ-ம்) இலக்ஷ்மிதீர்த்தம். விநதை, காரி, உடையநங்கைகளுக்குப் பிரத்தியக்ஷம். (நி-ம்.)

3. திருக்காட்கரை — (பெ-ம்) அப்பன். (பி-ம்) பெருஞ்செல்வநாயகி. (வி-ம்) புட்கலவிமானம். (தீ-ம்) கபிலதீர்த்தம். கபிலமுனிவருக்குப்பிரத்தியக்ஷம். (நி-ம்.)

4. திருமழிக்களம் — பெ-ம்) திருமூழிக்களத்தன். (பி-ம்) மதுவேணிநாய்ச்சியார். (வி-ம்) சௌந்தர்ய விமானம் (தீ-ம்) பெருங்குளதீர்த்தம். ஹரீதருக்குப் பிரத்தியக்ஷம். (நி-ம்.)

5. திருப்புலியூர் — (பெ-ம்) மாயப்பிரான். (பி-ம்) பொற்கொடியாள். (வி-ம்) புருஷோத்தமவிமானம். (தீ-ம்) பூஞ்சுனைத்தீர்த்தம். சப்தருஷிகளுக்குப் பிரத்தியக்ஷம். (நி-ம்.)

6. திருச்செங்குன்றூர்— (பெ-ம்) மையாரப்பன். (பி-ம்) செங்கமலநாய்ச்சியார். (வி-ம்) ஜெகச்சோதி விமானம். (தீ-ம்) சங்குதீர்த்தம். ருத்ரனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமானதலம். (நி-ம்.)

7. திருநாவாய்— (பெ-ம்) பிரசன்ன நாராயணன். (பி-ம்) மலர்மங்கைநாய்ச்சியார். (வி-ம்) வேதவிமானம். (தீ-ம்) செங்கமலசரசு. லக்ஷ்மிக்குப் பிரத்தியக்ஷம். (வீ-ம்.)

8. திருவல்லவாழ் — (பெ-ம்) கோலப்பிரான். (பி-ம்) செல்வத்திருக்கொழுந்துவல்லி. (வி-ம்) சதுரங்கசோலவிமானம். (தீ-ம்) கண்டாகர்ணதீர்த்தம். கண்டாகர்ணனுக்குப் பிரத்தியக்ஷம். (நி-ம்.)

8. திருவண்வண்டூர் — (பெ-ம்) பாம்பணையப்பன். (பி-ம்) கமலவல்லிநாய்ச்சியார். (வி-ம்) வேததிவ்யவிமானம். (தீ-ம்) பாபநாசதீர்த்தம். மார்க்கண்டேயருக்குப் பிரத்தியக்ஷம். (நி-ம்)

10. திருவாட்டாறு—(பெ-ம்) ஆதிஅநந்தப்பெருமாள். (பி-ம்) மரகதவல்லிநாய்ச்சியார். (வி-ம்) அஷ்டாங்கவிமானம். (தீ-ம்) சக்கரதீர்த்தம். பரசுராமருக்குப் பிரத்தியக்ஷம். (கி-ம்.)

11. திருவிற்றுவக்கோடு — (பெ-ம்) அம்பரீஷவரதன். (பி-ம்) விற்றுவக்கோட்டுவல்லி. (வி-ம்) தத்துவகாஞ்சனவிமானம். (தீ-ம்) சக்கரதீர்த்தம். அம்பரீஷனுக்குப் பிரத்தியக்ஷம். (கி-ம்.)

12. திருக்கடித்தானம்—(பெ-ம்) அற்புதநாராயணன். (பி-ம்) கற்பகவல்லிநாய்ச்சியார். (வி-ம்) புண்யகோடிவிமானம் (தீ-ம்) பூமிதீர்த்தம். (நி-ம்.)

13. திருவாறன்விளை—(பெ-ம்) திருக்குறளப்பன். (பி-ம்) பத்மாசனநாய்ச்சியார். (வி-ம்) வாமனவிமானம். (தீ-ம்) வேதவியாசசரசு. பிரமனுக்குப்பிரத்தியக்ஷம். (நி-ம்.)

விஷ்ணுத்தலமான்மியம் முற்றிற்று.

தேவாரவைப்புத்தலங்கள்.

திங்களூர்.	மூலனூர்.
நங்களூர்.	நாலனூர்.
தங்களூர்.	வேங்கூர்.
எங்களூர்.	நாங்கூர்.
பாசனூர்.	பொன்னூர்.
நாசனூர்.	தென்னூர்.
ஈசனூர்.	தாழையூர்.
தேசனூர்.	கூழையூர்
கூறனூர்.	ஏழூர்.
ஏறனூர்.	தோழூர்.
தேறனூர்.	விடங்களூர்.
பேறனூர்.	கடங்களூர்.
காட்டூர்.	முந்தையூர்.
மாட்டூர்.	பந்தையூர்.
பூழியூர்.	மறையனூர்.
ஆழியூர்.	நிறையனூர்.
வேலனூர்.	பிறையனூர்.
இறைவனூர்.	குன்றியூர்.
மூதல்வனூர்.	செங்குன்றூர்.
நம்பனூர்.	வெற்றியூர்.
பாஞ்சலூர்.	மூவலூர்.
தேரூர்.	கருப்பூர்.
பேரூர்.	தேவனூர்.
மாவூர்.	ஏமநல்லூர்.
பிடவூர்.	பெருமூர்.
கோவந்தபுத்தூர்.	பேராவூர்.
தேனூர்.	வாதவூர்.
ஆமாவூர்.	வழுவூர்.
அளப்பூர்.	நியமநல்லூர்.
ஊற்றத்தூர்.	பொய்கைநல்லூர்.
மாற்றூர்.	வடபேறூர்.
சேற்றூர்.	கொடுங்கோளூர்.
நல்லாற்றூர்.	தகட்டூர்.
ஏமப்பேரூர்.	தடையூர்.

தக்களூர்.	நந்திகேச்சுரம்.
மூழைழூர்.	தேவீச்சுரம்.
வேளூர்.	வேதீச்சுரம்.
விளத்தூர்.	விவீச்சுரம்.
துவையூர்.	ஏயீச்சுரம்.
நாலூர்.	அக்கீச்சுரம்.
தஞ்சையெழுமூர்.	குக்குடேச்சுரம்.
கூந்தலூர்.	நாகளேச்சுரம்.
கச்சையூர்.	சோமேசம்.
பனங்காட்டூர்.	குருந்தங்குடி.
கூரூர்.	மாணிகுழி.
போற்றூர்.	விடைவாய்க்குடி.
காற்றூர்.	கருந்திட்டைக்குடி.
கறையூர்.	கடையக்குடி.
பாட்டூர்.	செம்பங்குடி.
மூதூர்.	புற்குடி.
பேறனூர்.	மத்தங்குடி.
அரணநல்லூர்.	குத்தங்குடி.
கொடுங்கோவலூர்.	சாலேக்குடி.
குழையூர்.	தனிச்சாத்தங்குடி
பொய்கை.	புதுக்குடி-
நெற்குன்றம்.	தென்களக்குடி.
நற்குன்றம்.	நல்லக்குடி.
திருமலே.	கிள்ளிகுடி.
பொதியின்மலே.	திருவண்குடி.
மகாமேருமலே.	மாகுடி.
உதயமலே.	இடைப்பள்ளி. [ளி
அத்தமயனமலே.	கொல்லி அரைப்பள்
மகேந்திரமலே.	பாப்பள்ளி.
ஏமகூடமலே.	பொருப்பள்ளி.
கந்தமாதனமலே.	தவப்பள்ளி.
விந்தமாமலே.	சிவப்பள்ளி.
சையமலே.	அறப்பள்ளி.
நீலமலே	சிறப்பள்ளி.
கொல்லிமலே.	நெடுவாயில்.
மந்தாரம்.	நெய்தல்வாயில்.
இராப்பட்டீச்சுரம்.	குணவாயில்.
மயிண்டீச்சுரம்.	அண்ணல்வாயில்.
திண்டீச்சுரம்.	ஞாழல்வாயில்.
வெகுளீச்சுரம்.	இடைக்குளம்.
மாகாளேச்சுரம்.	தஞ்சைத்தளிக்குளம்.
அயனீச்சுரம்.	பாற்குளம்.
அகத்தீச்சுரம்.	திருக்குளம்
ஆடகேச்சுரம்.	வளைக்குளம்.
அகத்தீச்சுரம்.	கஞ்சாறு.

வெள்ளாறு.	புலிவலம்.
தெள்ளாறு.	மாருதி. குமரி.
நாலாறு.	சூலமங்கை.
பழையாறு.	புரிசை.
பூந்துறை.	சீக்காலி.
தவத்துறை.	திருவேட்டி.
கோட்டுக்காடு.	மணிமுத்தம்.
பனங்காடு.	கச்சிமயானம்.
நிறைக்காடு.	விளத்தொட்டி.
மிறைக்காடு.	உருத்திரகோடி.
இறைக்காடு.	பாவநாசம்.
தண்டலேயாலங்காடு.	கொண்டல்.
ஞாழற்கோயில்.	கண்ணே.
மாணிக்கோயில்.	காறை
கச்சிப்பலதளி.	வளவி.
குரக்குத்தளி.	நல்லாளே.
ஆறைமேற்றளி.	திரிபுராந்தகம்.
மாதானம்.	கோட்டுக்கா.
இடைத்தானம்.	மாகோணம்.
நாற்ருனம்.	சுரியல்.
தஞ்சாக்கை.	காவம்.
பஞ்சாக்கை.	வரந்தை.
குருக்கேத்திரம்.	எச்சிளமர்.
வீராடபுரம்.	உண்ணீர்.
மாநிருபம்.	கோத்திட்டை.
சித்தவடம்.	கரபுரம்.
கொங்கணம்.	கீழையில்.
காளிங்கம்.	கீழையம். [டினம்.
உஞ்சேனமாகாளம்.	திருவாதிரையான்பட்
இடவை.	கீழைவழி.
பாம்பில்.	தேவன்குடி.
மணற்கால்.	கொடுமுடி.
கருமாரி.	தென்கோடி.
களப்பாழ்.	கொங்கு.
காம்பீலி.	கொழுகல்.
நாட்டுத்தஞ்சை.	பட்டி.
தஞ்சை.	கருகாற்குரல்.
காரிகரை.	பருத்திநியமம்.
இறையான்சேரி.	நல்லேமம்.
வாரணசி.	மாகாளம்.
அசோகந்தி.	பெருந்துறை.
தண்டந்தோட்டம்.	வடமாகறல்.
தண்டங்குறை.	படம்பக்கம்.
சடைமுடி.	அங்கணம்.
அரிச்சந்திரம்.	ஆறை.

திருவாசகம்பெற்றசிவத்தலங்கள்— திருப் பெருந்துறை. திருஉத்தரகோசமங்கை.

திருவாசகவைப்புத்தலங்கள்— கல்லாடம். பஞ்சப்பள்ளி. நந்தம்பாடி. வேலம்புத் தூர்.தர்ப்பணம். சாந்தம்புத்தூர். மொக் கனி. பூவலம். பட்டமங்கை. ஓரியூர். பாண்டீர். மந்திரமாமலே.

திருவிசைப்பாப்பெற்றதலங்கள் — திரு விடைக்கழி. திருக்களந்தை யாதிதேச் சுரம். திருக்கீழ்க்கோட்டூர்மணியம்பலம். திருமுகத்தலே. திரைலோக்ய சுந்தரம். கங்கை கொண்டசோளேச்சுரம். திருச் சாட்டியக்குடி.தஞ்சையிராசராசேச்சுரம்.

அநுபந்தம்.

அகண்டானந்தர்—பௌத்தமுனிவரிற் ஒருவர், பொதிகையில் இருந்தனராம்.

அகத்தியநக்ஷத்திரம்—ஒரு நக்ஷத்ரம் இது கடலலையை நிறுத்துவது.

அகத்தியபக்தவிலாசம் — சிவனடியார்கள் சரிதையைவடமொழியிற் கூறுவது.

அகத்தியவேளாளன்— அகத்தியர் செய்த வைத்தியநூலை விருத்திசெய்தவன்.

அகமருஷணம் — ஒருமந்திரம், இது நீரில் மூழ்குவோர்கூறுவது.

அக்னிநாள்—நக்ஷத்ரம்காண்க.

அக்னியோகம் — ஞாயிற்றுக்கிழமையில் துவாதசியும், திங்களில்சஷ்டியும், செவ்வாயில் சத்தமியும், வெள்ளியில்தசமியும், சனியில்ஏகாதசியும் வருவனவாம்.

அங்காகமம்—ஜைநாகமத்தொன்று.

அசனிவேகம் — ஜீவகன் பட்டத்துயானை.

அசிதர் — கௌதமபுத்தர் பிறந்தகாலத்து அவர் அவயவங்களைக் கண்டு ஞானவானென்று துதித்தவத்தவர்.

அசுவதீர்த்தம் — கங்கையிற் காலநதிகூடுமிடத்துள்ளதீர்த்தம். காதி தன்மகளை மணக்கவந்த இரிசிகளை ஆயிரம் அசுவங்கள்கேட்ப அச்சத்தியவதி பொருட்டுக் குதிரைகள்தந்தஇடம்.

அச்சணந்தி—இவன் வெள்ளிமலைக் கருகிலுள்ள வாரணவாசிக்கரசன். ஜீவகனுக்காசிரியன். இவனுக்கு லோகமாபாலன் என்றுபெயர். இவன்யானைத்தீ நோயால் வருந்தி ஸ்ரீவர்த்தமான சுவாமிகளிடத்து அருள்பெற்றுத் தீர்ந்தவன்.

அச்சுதகளப்பாளர்–மெய்கண்ட தேவரைக் குமாராகப்பெற்ற வேளாண் குடியினர்.

அச்வகீர்வன்—இரத்னபல்லவத்தரசன்,மயூரகண்டன்மகன். பிரதிவாசு தேவர்களில் ஒருவன். ஜைநன்.

அஞ்சகன்—சகுனிபுத்ரன்.

அஞ்சுமான் — 1 மருகியின்தந்தை (2) சூரியன் (3) சிவாகமத்தொன்று.

அஞ்சுலன்—இவன் சாணக்கியகுலத்தவன் இராஜநீதி நூலாசிரியன்.

அடியார்க்கநல்லார்—மதுரையில் உலவாக் கோட்டை பெற்ற அடியவர்.

அட்டவர்க்கம்– "இந்திரவிக்காறெட்டாமம் புலிக்கொன், றெட்டுசனிசேய் மூப்பத் தொன்பதாம் • இட்டபுதற், கைம்பத்தி ஞன்கு குருக்கா றெட்டோடெட்டா, மைம்பத்திரண்டுபுதற்காம்" இவ்வாறுஅந்தந்தக்கிரகங்களுக்குச் சொன்னபரலைஅந்தந்தக் கிரகங்களிருக்கிற வீடுமுதலாகக்கொண்டுலக்னத்தைத்தொட்டும் எண்ணிப்போடுவது.

அட்டாங்கஹ்ருதயம் — இது வாக்படரியற்றிய வைத்யசாத்ரம். (120) அத்யாயங்களுடையது.

அதியுச்சம்–(சூ-) க்குமேஷத்தில்-க0-பங்கு வரையில், (சந்)க்குரிஷ-ல்-ந-பங்கு வ-ல், (செ) க்கு-மகர-ல், உ-அ-பங்கு, வ-ல்,(புத) க்கு-கன்-கடி-பங்கு வ-ல், (குரு) க்கு-கற்கட-ல்-தி-பங்கு-வ-ல், (சுக்) க்கு-மீன-ல்-உ-ன-பங்கு வ-ல், (சனி) க்கு-துலா-ல்-உ0-பங்கு-வ-ல் அதியுச்சமாம்.

அத்திவல்லன்—கங்கவம்சத்தரசன்.

அத்துழாயம்மாள் — பெரிய நம்பிகளின் திருமகள். இந்தம்மான் கீராடப்போகையில் மாமியாரைத் துணையழைக்க அவள் உங்கள்வீட்டிலிருந்து வெள்ளாட்டி கொண்டுவந்ததையோ வென வெறுக்கஇதை இந்தம்மாள் உடையவரிடம் தெரிவிக்க, உடையவர் இவளுக்கு முதலியாண்டானே வேலையாளாக நியமித்து, மீண்டும் அழைத்துக்கொண்டனர். இந்தம்மாள் பெரியநம்பிகள், மாறநேர் நம்பிக்குச் சாமகைங்கர்யம் செய்ததற்காகப் பெரியநம்பிகளைச் சிலர் கோவிலுள்வரவொட்டாதுவிலக்க இவள் பெருமான் திருத்தேர் தெருவில் வாத்தரிஞித்துப் பெரியநம்பிகள் செய்தது திருவுளத்தோற்றவப்பு, அல்லது அன்றுஎன்றுதெரிவித்தபிறகே அப்புறம்போக வேண்டுமென்று வேண்டப் பெருமாள் உகப்பெனக் கத்தாடை அண்ணன்தோண்மீது பெரிய நம்பியைத் திருத்தேர்த் தட்டிற்குக் கொண்டுவரக் கட்டளையிடக் களித்தவள். இவள், கூரத்தாழ்வான் சரமதசையடைந்தபோது அவர்முடியைத் தம்மடிமீது வைத்துக்கொண்டவள்.

அநலர்—அக்னிகள், இவர்கள் (49) வகையினர், இவர்கள் முதல்வன் அபிமானன். அவற்கு, பாவகன், பவமானன், சுசி, என மூவரும் அவருக்கு (45) குமாரரும்உண்டு.

அநாசிநுதர்—பராசத்தியால் சிவசாதாக்யத்தில் பஞ்சகிருத்யம் நடத்துபவர்.

அநாதர்—கிரியாசத்தியால் அசுத்த பஞ்சகிருத்ய நடத்தும் சிவாம்சம்.

அநாதிநாதர்—ஒருசித்தர்.

அநிட்டன்—நிரைமீட்சியில் அருச்சுனனால் கொல்லப்பட்டவன்.

அநிலன் — 1. அட்டவசுக்களில் ஒருவன்.
2. மாலியின்மகன்.

அநுகிலாதன் — இரண்யகசிபன்புத்ரன்.

அநுபமை—நிருதிதிக்குயானை.

அநுமதீயம்—அநுமனால் கூறப்பட்ட பாதசாஸ்திரம்.

அநேமதர்சி—பத்தாவதுபுத்தன்.

அந்திசாரன்—1. யதுவம்சத்துச் சரத்வகன் புத்ரன், இவன்புத்ரர், பசமாநன், சுசி, குங்குரன், கம்பளபர்ஹிஷன்.
2. தனுபுத்ரன்.

அந்திபதி — காந்தாரநாட்டுள்ள பூர்வதேசத்தரசன். இவன் பிரமதருமன் கட்டளையால் அவந்தியை யிராஜதானியாகக் கொண்டவன்.

அந்துவஞ்சேள்ளை—மையூர்கிழான் மனைவி.

அபதானம்—சூத்திரபிடகத்தொன்று.

அபானன்—தசவாயுக்களில்ஒன்று.

அபிசாரர் — காச்மீரத்தருகில் வசிப்பவர்.

அபிசித்துநக்ஷத்திரம்—நக்ஷத்திரம்காண்க.

அபிதர்மபிடகம் — பௌத்தமூன்றுவது ஆகமம். இதுதர்மசங்கணி, விபங்கம், கதாவஸ்து, பிரகரணம், புத்கலப்பிரஜ்ஞப்தி, தாதுகதை, யமகம், பிரஸ்தானபிரகரணம் எனஏழு பிரிவுகளையுடையது.

அபிநந்தனன் — ஒருசாரணன் இந்திரபட்டம்பெற யாகஞ்செய்ய அறிந்த இந்திரன், காலரூபியெனும் அசுரனால் அதை அழிக்க யாகமிழந்தவன். (பௌத்தம்.)

அமங்கலநாள்—நக்ஷத்திரம்காண்க.

அமுதக்கோடி— முருகக்கடவுளை நாயகராகப்பெறச் சரவணப்பொய்கையில் தவமியற்றியசத்தி.

அயனம் — சூரியன் ருதுத்ரயத்தில் வடக்குத்திசையிலும் தெற்குத் திசையினும் உதயமாவது. இது உத்தராயனம். தக்ஷிணயனம்என இருவிதப்படும். இது தைமுதல் ஆறுமாதம்உத்தராயனம், ஆடிமுதல் ஆறுமாதம் தக்ஷிணயனம். உத்தராயனம்தேவர்க்குரியகாலம், தக்ஷிணயனம் மற்ற அசுராதியர்க்குரியகாலம்.

அயிநூர், புகழியூர்—நெடுஞ்செழியன்அதியனுடன் போரிட்டு வென்றஇடம். காவிரி வடகரையிலுள்ளது.

அரிடிகம்—சிற்பநூல்களில்ஒன்று.

அரிதாசர்—ஒருபாகவதர். இவர் திருமலையில் முதலாழ்வார்கள் மூவர்களின் அருள்பெற்று அக்ஷயபாத்திரமும் திருவாழியும் பெற்றுத் திருமலையில் ஜீர்ணோத்தாரணஞ் செய்திருந்தவர்.

அருக்கசந்திரன் — இவன் உஞ்சமாநகர் வாசி. குண்டலகேசிக்குக் அருகமதசித்தாந்தம் உபதேசித்தவன்.

அருக்கனிலை—சநிக்கிழ-இரா-கூ0-நாழிகையும், ஞாயிறு - பகல் - கூ0 - நாழிகையும் தெற்கிலும், ஞாயிறு - இரா - கூ0-ம், திங்கள்-சு0-ம் - தென்மேற்கிலும், செவ்வாய் பகல் கூ0-ம், இரா-க0-ம், மேற்கிலும், மற்ற உ0-ம்-புதன்கிழமைபகல் கூ0-ம் வடமேற்கிலும், புதன் - இரா - கூ0 - ம் வியாழ-பகல்-கூ0-ம், இரா-க0-ம் வடக்கிலும், மற்ற-உ0-ம், வெள்ளி-சு0-ம், வடகிழக்கிலும் அருக்கனிருக்கும். அக்னி மூலைபாழ்.

அருச்சுனி— 1 வாணசுரன்புத்ரி.
2. ஒருநதி.

அருணி—பிரமன்மானஸபுத்ரருள்ஒருவன்.

அர்த்ததர்சி—பதினேழாவதுபுத்தன்.

அர்த்தழலம்—நக்ஷத்திரம்காண்க.

அர்ப்புதாசலம் — ஆகர்த்த தேசத்தருகிலுள்ளமலை.

அலந்தன் — (சூ.) நாபாகன்குமரன்.

அலம்பசன்—1. பகாசுரன்தம்பி; (2) பகாசுரன்குமரன், கடோற்கசனால் இவ்விரு வரும் இறந்தனர்.

அலாதன்—பிரகலாதனுக்குத்தம்பி.

அலிநாள்—நக்ஷத்திரம்காண்க.

அவமாகம்—நக்ஷத்திரம்காண்க.

அழலாசுரன் — விநாயகரால் விழுங்கப்பெற்ற ஒருஅசுரன்.

அறுகை — சோணுக்கு நண்பனான ஒருகுறுநிலமன்னன். மோகூர் மன்னனுக்குப்பகைவன்.

அனந்ததுணபாண்டியன் — குலோத்துங்கபாண்டியன்குமரன், இவன் காலத்துநாகமெய்தது, மாயப்பசுவைவதைத்தது.

அனந்தசுகபாண்டியன் — அனந்தகுணபாண்டியனுக்குப்பின் மதுரை யாண்டவன்.

அன்னபூரணிபீடம் — சத்திபீடங்களில் ஒன்று.

அஸ்திரஹிருதயம் — ஒரு மந்திரவித்தை. இது சத்ருநாசத்தையும் கீர்த்தியையும் தரவல்லது. இது சிவமூர்த்தியிடம்சுவாயம்புமனுவும், சுவாயம்புவிடம் வசிட்டரும் அவரிடம் சித்ராயுதனெனும் காந்தருவனும் அவனிடம் அவனது தௌகி

த்ரியாகிய மனோரமையும் அவளிடம் சுவ
ரோசியும் பெறவந்தது.

அஸ்வதிருதயம்—இது, குதிரைகளின்மன
நோக்கமறியும் வித்தை. இதில் நளனும்
நகுலனும் வல்லவர்கள். இவ்வித்தையால்
இருதுபர்ணனுக்கு நளன் தேர்ச்செலுத்
தினன்.

அஷ்டமாசிக்கூறு—நக்ஷத்திரம்காண்க.

அக்ஷயபாத்ரம்—தருமன்சூரியனிடத்துப்
பெற்றபாத்திரம். இது வேண்டியஉண
வையளிக்கும் வன்மையுடையது.

அக்ஷயவடம்—காசிக்கருகில் கௌதமபுத்
தர் நிஷ்டைகூடியிருந்த ஆலமரம்.

அக்ஷித்திரியம்—விசாலாக்ஷி, காமாக்ஷி, மீனா
க்ஷி.

ஆதலம்—வருஷக்கடையில், கடி-நாளும்,
மாதக்கடையில் - கூ-நாளும், நக்ஷத்திர
மூடிவில்-உ-நாழிகையும் ஆம். இவைசுப
காரியங்களுக்காகா.

ஆடிக்குறி — ஆடிமீ வளர்பிறைபஞ்சமி,
ஞாயிற்றுக்கிழமையில் வரில் கொஞ்சம்
மழை. திங்களில்வரில் வெள்ளங்காணும்.
செவ்வாயில்வரில், சண்டையுண்டாம். புத
னில்வரில் பெருங்காற்றடிக்கும். வியாழ
னில்வரில் நல்ல விளைவுண்டாம். வெள்ளி
யில்வரில் பெருமழையுண்டு. சனியில்வரில்
விளைவில்லை.

ஆடித்திதிக்குறி — ஆடிமாதம் வளர்பிறை
யும், சோதிநக்ஷத்திரமும் கூடினநாளில்
மந்தாரமாவது மழையாவது காற்றுவது
குமுறலாவது, மின்னலாவது உண்டா
னால் முன்மழை. தசமியும், விசாகமும்
கூடியபோது இக்குறியுண்டானால் நடு
வில்மழை. ஏகாதசியும், அனுஷமும்
கூடினபோது இக்குறிகள்காணின் பின்
மழை. ஆடிமாதம் தேய்பிறை தசமியுட
னேயாவது, ஏகாதசியுடன் ரோகணி
நக்ஷத்திரம் கூடினபொழுதாவது பொழு
துகட்டினால் நல்ல மழையுண்டு.

ஆடிமூஉத்தராடக்காற்று—ஆடிமாதம் உத்
திராட நக்ஷத்திரத்தில் உதயத்தில் கீழ்
காற்றடித்தால்பின்மாரியுண்டாம். அக்னி
மூலைகாற்றும், தென்காற்று மடித்தால்
கலகமும், பஞ்சமும்உண்டாம். தென்
மேற்குக் காற்றடித்தால் நல்லமழை. வட
மேற்குக் காற்றடித்தால் மிருகப்பலிப்
பும், விட்டிலும், புழுவும்உண்டாம். வட
கிழக்குக் காற்றடித்தால் முன்மாரியுண்
டாம். அப்போது பூரணையும் கூடினால்
உத்தமம். அன்றுதயத்தில் பொழுதுகட்
டினால் நல்லமழை.

ஆண்ராசி — மேஷம், மிதுனம், சிங்கம்,
துலாம், தனுசு, கும்பம்ஆக. கூ.

ஆதன்ஓரி—ஓரியைக்காண்க.

ஆதிசக்தி — பராசக்தியில் ஆயிரத்தொரு
கூறுகொண்டது.

ஆதித்தஹிருஷ்டி—சூரியன் நின்றநாளுக்கு
முன்மூன்று பின்மூன்று நாளும். குரு
ட்டுநாள்களாம். அதற்கு முன்னொன்றும்,
பின்னொன்று நாள்களும் ஒருகண்பார்வை
யுள்ளநாள்களாம். மற்றநாட்கள் இருகண்
பார்வையுள்ளனவாம்.

ஆதிசாரம்—சிற்பநூல்களில்ஒன்று.

ஆதித்யஹிருதயம்—இது அகத்தியரால்சூர்
யனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டமந்திரம்.

ஆநந்தக்கூத்தர் — திருவாசகத்திற் குரை
யியற்றியவித்வான்.

ஆந்தைக்காதல் — ஒருரை யுரைக்குமாகி
லுற்றதோர் சாவுசொல்லும், ஈருரையுரை
க்குமாகி லெண்ணிய கருமநன்றும், மூவு
ரையுரைக்குமாகில்மோகமாய்மங்கைசேர்
வாள், நாலுரை யுரைக்குமாகில் நாழியிற்
கலகஞ்சொல்லும், ஐந்துரையுரைக்குமாகி
லங்கொரு பயணஞ்சொல்லும், ஆறுரை
யுரைக்குமாகி லடுத்தவர் வரவுசொல்லும்,
ஏழுரையுரைக்குமாகிலிறந்த பண்டங்கள்
போதும், எட்டுரை யுரைக்குமாகில் திட்
டனச் சாவுசொல்லும், ஒன்பதும்பத்து
மாகி லுத்தமமிகவுன்றே.

ஆப்தங்கள்—பாண்டவாப்தம், சாலிவாகன
சகாப்தம், விக்ரமாதித்தியாப்தம், போஜ
ராஜாப்தம், கொல்லாப்தம், ராமதேவாப்
தம், பிராதபருத்ராப்தம் கிருஷ்ணராயாப்
தம்.

ஆயிவேலி—நெடுஞ்செழியன் அதியனைப்
பொருதுவென்றஇடம்.

ஆரந்தாங்குபாண்டியன் — உக்ரகுமார
பாண்டியனுக்கு ஒருபெயர்.

ஆராத்யர்—வீரசைவவேதியர்.

ஆலஞ்சுடி — சேரனுட்டிலுள்ள ஒருஊர்.
இரும்பூளைஎன்றும் கூறப்பட்டது.

ஆவணிழழக்கீகம்—ஆவணிமீ (சு)டமேகம்
முழக்கில் மழையுண்டு.

ஆவர்த்தம்—சப்தமேகங்களுள் ஒன்று. நீர்
பொழிவது.

இடச்சுத்தம்—குடிபுக-(கஉ)ம், மூடிபூணைய
(ககு)ம், அன்னப்பிராசனத்திற்கு (கூ)ம்,
மயிர்களைக்க (கூ)ம், உபநயனத்திற்கு
(அ)ம், விவாகத்திற்கு (எ)ம் கோடியுடுக்க
(சு)ம், யாத்திரைக்கு (டு)ம், வித்யாரம்
பத்திற்கு (ச)ம், பொன்பூணை (உ)ம்,
நிவேஷகாதிகளுக்கு லக்னமும் சுத்தமாக
இருத்தல்வேண்டும்.

இடவிவரம் — க-ச-எ-க0-கேந்திரம், ரு-கூ திரிகோணம், சு-அ-ச - ஷஷ்டாஷ்டகம் ங-சு-அ-கூ-மறைவிடம் க-லக்னம். உ-கண், வாய், முகம், குடும்பம், ங-வெற்றி, சகோதரம். ச-வாகனம், பூமி, ரு-புத்ர ஸ்தானம், சு-ரோகம், சத்ரு, சோரம் எ-களத்திரம், அ-மாரகம், ஆயுள், சு-பிதா, குரு, செல்வம், க0-உத்யோகம், கக-லாப ஸ்தானம். தமயன், கூ-விரயம்.

இந்திரவிழா— இதுமுதலில் உபரிசரவசுவி னால் இந்திரன் பொருட்டுச் செய்யப் பட்டதென்றும்பிறகு அரசர்கள் அதனைச் செய்தனர் என்றும், மகாபாரதத்திற்கூறி யிருக்கிறது. இதனைச்செய்தோர் தேசத் தில் தீமையுண்டாகாதென்று இந்திர னால் கூறப்பட்டது.

இம்மை — நிருதிபுத்ரி, வருணன்ஜ்யேஷ்டா தேவியிடம் பெற்ற அசுரமன்மனைவி.

இரகசியகாளிபீடம் — சத்திபீடங்களில் ஒன்று. நேபாளத்திலுள்ளது.

இராதபணிசக்கரம்—இராகுநின்ற நக்ஷத் திரம்முதல் அன்றைய நக்ஷத்திரம்வரை எண்ணும்போது 27, 26, 25வரையில் சிரசுநாள்; 23, 22, 21 கழுத்துநாள். 19, 18, 17, 15, 14, 13, 11, 10, 9, 7; 6, 5, வயிற்றுநாள்; 3, 2, 1 வால்நாள், 24, 20, 16, 12, 8, 4 வெளிநாள்; சிரநா ளாகிற் பயிர்தீயும், கழுத்து நாளாகில் வெள்ளஞ்சுழிக்கும், வயிற்றுநாளாகில் நெல்விளையும், வால்நாளாகில் சாவியாம். வெளிநாளாகில் கிருமி, கேடம், மிருகம் இவைகளால் கேடுஉண்டு. நெல்விதைக்க வயிற்றுநாட்கள் உத்தமம்.

இராசிகளின்உருவங்களும் அங்கங்களும் முத லியவும் மேஷம், ரிஷபம், மிதுனம், கட கம், சிங்கம், கன்னி, துலாம், விருச்சிகம், தனுசு, மகரம், கும்பம், மீனம். இவற் றின் உருவங்களும் அங்கங்களுமுறை யே, வெள்ளாடு, எருது, ஸ்திரிபுருஷர், நண்டு, சிங்கம், பெண், தராசு, தேள், வில், முதலை, குடம், மீன், தலை, முகம், கழுத்து, தோள், மார்பு, பக்கம், முதுகு, பீஜம், தொடை, முழங்கால், கணுக்கால், பாதம்என்பனவாம், இவற்றின் திக்கு கள். மேஷருஷபமிதுனம்-கிழக்கு. கட கம், சிங்கம், கன்னி-தெற்கு. துலாம், விருச்சிகம், தனுசு-மேற்கு. மகரம், கும் பம், மீனம்-வடக்கு. சாதி-கட, விருச், மீன-பிராமணன், சிங், தனு, மேஷ-க்ஷத் ரியசாதி, துலா, கும்ப, மிது-வைசிய சாதி, கன்னி, ரிஷபம், மகரம்-சூத்ரசாதி, மேஷ - வேளாளன், ரிஷப-இடையன், மிதுனம்-சக்கிலி, கடகம்-கன்னான், சிங்-பிராமணன், கன் - நாவிதன், துலா - செட்டி, விருச்-வேடன், தனு-தட்டான், மகர-வண்ணான், கும்பம்-குயவன், மீன-பறையன்-நிறம் மகர-கன், மிது-கறுப்பு விரு, கும், மீன-பச்சை, மேஷ, தனு, சிங்-சிவப்பு, ரிஷபம், துலாம், கர்க்கட கம்-வெள்ளை. பகல்விழிப்பு-சிங், கன், துலா, விருச், கும்ப, மீன-சு. இராவிழி ப்பு-மேஷ, ரிஷ, மிது, கர்க்கட, தனு, மகர-ஆ-சு. சராசி மேஷ, கட, துலா, மகர-சு, ஸ்திர-ரிஷ, சிங், விரிச், கும்ப-ஆ-சு, உபயராசி-மிது, கன், தனு, மீன ஆ-சு. ஆண்அல்லதுஒற்றை - மேஷ, மிது, சிங், துலா, தனு, கும்ப, ஆ-சு. பெண்அல்லது இரட்டை - ரிஷ, கட, கன், விரி, மக, மீன ஆ-சு. இருகால் மிது, கன், துலா, கும்பஆ-சு. நாற்கால் மேஷ, ரிஷ, சிங், தனுஆ-சு. பலகால்-கட, விருஆ - உ. பறக்கும்ராசி-மகரம், மீனம்ஆ - உ.தலையுதயம், மிது, சிங், கன், துலா, விரு, கும்பஆ-சு. இவை பகல்வலியுடையன. காலுதயராசி மேஷ, ரிஷ, கட, தனு, மகரஆ-டு. இராவலி யுடைய உடலுதயராசி- மீனம். சுட்க ராசி-மிது, சிங், கன்னி-ஆ-கூ. லக்னத் யாஜ்யம் - மேஷ - ரிஷ-கன், தனு (?) நாழிகை. மிது, சிங், துலா, கும்ப, ந்டு வில் (?) நாழிகை. கர்க்கட, விருச், மகர, மீன, கடையில் (?) நாழிகைகளாம்.

இராஜதலோத்துங்கபாண்டியன்-மதுரை யாண்ட (33) வது பாண்டியன்.

இராஜகேசரிஅல்லதுஅரசகேசரி—ஈழநாட் டரசன் ரகுவம்சம். தமிழிற்செய்தோன்.

இராஜசூயம்வேட்ட பெருநற்கிள்ளி— உலோச்சனரால் பாடப்பட்ட சோழன்.

இராஜாதிதேவி—வாசுதேவன்தங்கை, ஜய சேனன்பாரி, விந்தானுவிந்தர்தாய்.

இராஜாதிராஜபாண்டியன் — மதுரை யாண்ட (20) வது பாண்டியன்.

இராவணீயம் — இராவணனியற்றிய சாம வேததூல்.

இருகாலிராசி—மிதுனம், கன்னி, துலாம், கும்பம் ஆக-சு.

இருதுக்கள்—ஆறு. அவை. பன்னிரண்டு மாதங்களை இவ்விரண்டாகக் கொள்வ தாம் அந்தருதுக்கள் வசந்தருது, கிரீ ஷ்மருது, வர்ஷருது, சரத்ருது, ஏமந்த ருது, சிசிருதுஎன்பன. இவைகளில் வசந்தருது பிராம்மணருக்கும், க்ரீஷ்ம ருது - அரசர்க்கும், சரத்ருது - வைசிய ருக்குமாம். இவைகளில் வசந்தருதுவரு

ஷத்தின் முகமெனப்படும். மேற்கூறிய ருதுக்கள் சாந்த்ரஸௌரமென இரு வகைப்படும். அந்தமாதத்தில் சித்ராநக்ஷத்ரம் பௌர்ணமியுடன்கூடிவரின் சாந்த்ர ருது. மீனமேஷங்களில் சூரியன்எவ்வளவுகாலமிருப்பன் அது சௌரமெனப்படும்.

இருத்தை — சதுர்த்தி, நவமி, சதுர்த்தசி. இருத்தைகாண்க.

இரேணுகபீடம்—சத்திபீடங்களில்ஒன்று.

இலிங்கோற்பவம்—ஒருகாலத்துச் சிவமூர்த்தி யோகத்திருக்கையில் அவரது திருமேனியில் வியர்வையுண்டாயிற்று. அவ்வியர்வையினிடம் அநேக கோடிலிங்கங்கள் உண்டாயின. (சிவரகஸ்யம்.)

இளங்கோன்—உதயகுமரன்.

இளஞ்சேட்சென்னி — கரிகாற் பெருவளவன்தம்பி.

ஈட்டியெழுபது—இது செங்குந்தர் மேல் ஒட்டக்கூத்தரியற்றியநூல். ஒட்டக்கூத்தரைக் காண்க.

உக்ரபீடம்—சத்திபீடங்களில்ஒன்று.

உடலற்றநாள்—நக்ஷத்திரம்காண்க.

உடலுதயராசி—மீனம்.

உடனுநதி— ஒருவர்ஒருகாரியத்தை யெண்ணுகையில் அதற்கனுகூலமாய்க்கேட்கப்படுஞ்சொல்.

உபபாண்டவர் — பாண்டவர் ஐவர்க்கும் திரௌபதியிட முதித்தகுமார்கள் அசுவத்தாமனால் பாசறையுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டவர்கள்.

உபயராசி — மேஷம், மிதுனம், சிங்கம், துலாம், தனுசு, கும்பம்.

உபாலி—புத்தனுக்குச்சீடன்.

உருளைக்கிழங்கு — மாம்சபக்ஷணிகளாகிய அசுரருடன்நெடுநாள் போர்செய்ததேவர்கள் அவர்க்கு ஆற்றாதுபின்னிடையக் கண்ட தேவர்கள் மாம்சத்தை யொத்த ஆற்றலுள்ள பதார்த்தமென்ன வெனத் தன்வந்திரிபால்கேட்கத் தேவர்க்குத்தன்வந்திரியார் இதனைக் கூறவுண்டி அசுரசைச்செயித்தனர்என்று தேரையர் கூறுவர்.

உலும்பினிவனம்—கோசலதேசத்தில்கபிலவாஸ்துவில் கௌதமபுத்தர் அவதரித்தஇடம். இது இக்காலத்துலும்பிதியென வழங்குகிறது.

உற்பலாக்ஷிபீடம்-சத்திபீடங்களில்ஒன்று.

எண்பேரெச்சம்—குருடு, வடிவில்லாததசைத்திரள், கூன், குறள், ஊமை, செவிடு, மிணைபோல் பிறப்பது விலங்கின்வடிவினது, மருள்.

ஏகாம்பரபீடம்—சத்திபீடங்களில்ஒன்று.

ஏரை—ஓரையாவதுமணி, நாளொன்றுக்கு (உசு) ஓரையாம். ஓராதிபர்எழுவர்.

கங்குபட்டர்—தருமன் அஞ்ஞாதவாசத்திற் பெற்றபெயர்.

கதத்தர்—இருபத்தைந்தாவதுபுத்தன்.

கசாசுரன்—கசாரியைக்காண்க.

கடல்பிறக்கோட்டியசெங்குட்டுவன்—ஒருசேரன், இவன் தன்னைப்பாடிய பாணர்க்கு உம்பர்காட்டு வருவாயையும் தன்மகன் குட்டுவன் சேரலையும் பரிசிலாகத்தந்தவன்.

கடுக்காய்—இது இந்திரன் அமிர்தபானஞ்செய்கையில் வாயினின்று துளித்தஅமிர்த பிந்துக்களிலிருந்து உண்டாயது. இது பலவிதகுணங்களைத்தந்து ஆயுளைத்திரும்.

கண்டகம்—புத்தன்குதிரை.

கண்டங்கள்— அதாவது-நான்காமிராசியும், நான்காமிராசிக்கு நான்காமிராசியும், நான்காமிராசி நான்காமிராசிக்கு நான்காமிராசியும், நான்காமிராசிநான்காம்ராசி நான்காம் ராசிக்கு நான்காமிராசியுமாம். இவைமுறையே, நான்காமிராசி, ஏழாம்ராசி, பத்தாம்இராசி, உதயராசி என்பனவாம். இவற்றில்உதயராசியை உதயகண்டம்-எ-ம்,நான்காமிராசியைக்கீழ்நீர்க்கண்டம், எ-ம், ஏழாமிராசியைப் பார்ட்டுக்கண்டம்,எ-ம், பத்தாம்இராசியை உச்சிக்கண்டம்என்ப. இவற்றை லக்னகேந்தரம், சதுர்த்தகேந்தரம், சப்தமகேந்திரம், தசமகேந்திரம்என்ப.

கண்டாந்தம்—நக்ஷத்திரம்காண்க,

கதகநம்பாத்வாஜரும்—இவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் தம்மனைவியரை மாற்றிக்கொண்டவர். வைத்யநாததீக்ஷிதியம்.

கத்திரிப்பிரவேசம் — சூரியன் மேஷராசியில் அஸ்வினிநக்ஷத்திரத்தில் பிரவேசிக்கும்நாள்.

கமலபீடம்—சத்திபீடங்களில்ஒன்று.

காரணம்—பவம் - சிங்கம், பாலவம் - புலி, கௌலவம்-பன்றி, தைதுலை- கழுதை, காரை-யானை, வனசை-எருது,பத்திரை-கோழி, சகுனி - காக்கை, சதுஷ்பாதம்-நாய், நாகவம்-பாம்பு, கிமிஸ்துக்கினம்-புழு, இவற்றுள்பவம், பாலவம், கௌலவம், தைதுலை, காரசை, பத்திரை-இக்காரணங்கள் ஆறும்சுபம். சகுனி, நாகவம், சதுஷ்பாதம், கிமிஸ்துக்னம், வனசை, இவை ஐந்தும்ஆகா.

காரிநாள்கள்-சித்திரைமீ-சு-கடி,வைகாசிமீ எ-கசு, கள, ஆனிமீ க-சு, ஆடிமீ உ,

க0, கஉ, ஆவணி, உஅ, உகூ, புரட்டாசி கசு, உகூ, ஐப்பசி-சு, உ0, கார்த்திகை-க, க0, கள, இதில்மூதற் சோமவாரம். மார்கழி-சு, கூ, கக, தை-க, உ, கூ, கக, கள, மாசி-கடு, கசு, கள, பங்குனி, சு, கடு, கசு-தேதிகளாம்.

கருடன் — ஒருகாலத்தில் திருப்பாற்கடலின் மத்தியிலிருக்கும் சுவேததீபத்திலிருந்து பாற்கட்டிகளைக் கொணர்ந்து தன் பிடரிச்சட்டையிலுல் எங்குஞ்சிதற அவை சுவேதமிருத்திகையாயின. இம்மிருத்திகையே ஊர்த்துவபுண்டாரம்தரிப்பதற்குரியது.

கர்க்கடன் — ஓர் அரக்கன், புஷ்பவஹிகணவன். இவன் சுதீக்ஷ்ணருஷியைத் தின்னச்சென்று அவரால் தன்மனைவியுடன் சாம்பராயினவன்.

கர்த்தரீயோகம்— லக்கைத்திற்கு இரண்டிலும், பன்னிரண்டிலும் பாபிகளிருந்தால் காரியகர்த்தாவிற்குஆகாது.

கர்ப்போட்டம்-ஆனிமீக்கு—கர்ப்போட்டநாள்-கஉ, ஆடிமாதம் முதல்கார்த்திகைமாதம் வரைமாதம்ஒன்றுக்கு நாட்கள் இரண்டேகால்ஆக மாதம் நி-க்கு, நாட்கள் ககவ. மார்கழிமாதத்திற்கு நாள்-க. தைமுதல் வைகாசிவரைமாதம் நி-க்கு-மாதம் ஒன்றுக்கு நாழிகை கஉ, ஆகநாள்-ச. ஆக கர்ப்போட்டநாள்-டீக. இவை பூராட நக்ஷத்திரத்தில் சூரியன்வரும்நாட்களாம். "பானுதனுவிற் பதின்மூன்றேறுமுக்கான் மேல், ஆனிக்குக் கர்ப்போட்டமறுகாலாம்-மானேகேள், நண்டுமூதற்றேளவு காலரைநான் மாகாணி, கொண்டதனுவுக் கென்றேறகூறு" கர்ப்போட்ட காலங்களில்வானத்தில் இந்திரவில், மேகம், பரிவேடம், என்பவற்றுள்ஒன்றுயினும் இருப்பின் அவ்வவ்மாதங்களில் மழையுண்டு. அதிகமழை பெய்தால் அற்பமழை ஒன்று மிலாதிருக்கின் மழையில்லை.

கலைஞானபாதநாள்—நக்ஷத்திரங்காண்க.

கவிராஜகேசரி திருமேனிரத்தினக் கவிராயர் — மாறனலங்காரத்திற்கு உரை கூறியஆசிரியர். திருக்குறளுக்கு நுண்பொருண் மாலையும்கூறியவர்.

கற்பம்—வேதாங்கம்.

கற்பாரியம்—சிற்பநூல்லில்ஒன்று.

கன்னபிரமையர்—ஒரு வீரசைவஅடியவர், இவர் சிவனடியர் அல்லாதார் வீட்டில் கன்னமிட்டு வந்தபொருளால் சிவனடியவர்க்கு நிவேதனஞ்செய்து முத்திபெற்றவர்.

கன்னர்—ஆரியஅரசர், செங்குட்டுவனுக்குநண்பர்.

காகங்கைதேலி பகல்-அ-மூகூர்த்தங்களில் க-மூ-லாபம், உ-மூ-சேதம், ங-மூ-வரவு, சு-மூ-தனம், டி-மூ-மழை, சு-மூ-யுத்தம் எ-மூ-மரணம், அ-மூ-அச்சம். (கிழக்கு) ஆலஸ்யம, (தெ-கி) மரணம், (தெ) தனலாபம், (தெ-மே) சந்தோஷம், (மே) கலகம், (வ-மே) அபயம், (வ) விருந்து, (வ-கி) பொல்லாங்கு. தனக்குமூன்னும், படிக்கை விட்டெழுகையினும் கத்தினுல் நினைத்துச்செல்லுங்காரியஞ் செயம்.

காண்டவப்பிரஸ்தம் – திரௌபதியின்மணத்திற்குப் பிறகுபாண்டவர் வசித்தநகரம்.

காண்டவம்–அருச்சுனன்வில். இதுமுதலில் பிரமனிடமிருந்து பின் இந்திரனிடம் அறுபத்துநான்கு வருடமிருந்து பின் வருணன் (100) ஹூ பெற்று அவனிடமிருந்து அக்னிபெற்று அருச்சுனனுக்குத்தர அதைஅருச்சுனன் (65)ஹூ பெற்றிருந்தனன்.

காண்வாயினர்—கண்ணுவன் மரபினஞகிய மேதாதிதிக்குப்பெயர். ரிஷி.

காத்யாயனி—காத்யாயனர் தவத்தாற் பிறந்து சிவமூர்த்தியை மணந்தசக்தி.

காபிலகாலயூபம்—சிற்பநூலுள் ஒன்று.

காமயோனிமண்டலம் — சத்திபீடங்களில் ஒன்று.

காயத்ரிபீடம்—சத்திபீடங்களில்ஒன்று.

காரகர்கள்—சூரியன் - பிதுர்காரகன், சந்திரன் - மாதுர்க்காரகன், செவ்வாய்-சகோதிரகாரகன், புதன்-வித்யாகாரகன், குரு-புத்திரகாரகன், சுக்ரன்-களத்திரகாரகன், சனி-ஆயுஷ்காரகன், இராகு - ஞானகாரகன், கேது-மாமகாரகன்.

காலகவி —அசுரன். விரோசனன்புத்ரன். இவன் கிருஷ்ணமூர்த்தியிடம் விரோதங்கொண்டு விளாமரமாய்ச்சென்று கோபாலருக்குப் பகைவிளைத்தனன். இவ்விஷயத்தைச் சங்கர்ஷணனெனும் பிராமணவடிவடைந்த பூதத்தாலறிந்த பலராமகிருஷ்ணர் அம்மரத்தைச் சாடிக்கோக்களையும் கோபாலரையுங் காத்தனர்.

காலநேமி — அபிநந்தனன் இந்திரப்பட்டமடையச்செய்தயாகத்தை இந்திரன் ஏவுதலால் சிதைத்தஅரக்கன்.

காலவோரை—நாள்ஒன்றுக்கு ஓரை-உ-ஓரைஒன்றுக்கு நாழிகை உ-மணிஒன்று ஒருஓரை. ஞாயிற்றுக்கிழமையில்— க-வது சூரியவோரை, உ-வது சுக்ரவோ

ரை, ங-வது புதவோரை, ச-வது சந்திர வோரை, ஞ-வது சனிவோரை, சு-வது குருவோரை, எ-வது அங்காரகவோரை. திங்கட்கிழமையில்— முதலாவது சந்திர வோரை, உ-வது சனிவோரை, ங-வது குருவோரை, ச-வது அங்காரகவோரை, ஞ - வது சூரியவோரை, சு-வது சுக்ர வோரை, எ-வது புதவோரை, இந்தப்படி மற்றக் கிழமைகளுக்கும் அந்தந்தவார வோரை முதலாகப் பார்த்துக்கொள்ள வும். இவற்றுள் சூரியவோரையும், சனி வோரையும்ஆகா.

காலற்றநாள்—நக்ஷத்திரங்காண்க.

காலுதயராசி—மேஷம், ரிஷபம், கடகம், தனுசு, மகரம்.

காளிபீடம்—சத்திபீடங்களில்ஒன்று.

கிரகஆட்சிவீடு—(சூ) சிங்கம், (சு) கர்க்கட கம், (செ) மேஷம், விருச்சிகம் (பு) மிதுனம், கன்னி, (குரு) தனுசு, மீனம், (சு) ரிஷபம், துலாம், (சனி) மகரம், கும் பம், (இரா) கன்னி, (கேது) சிங்கம் குளிகனுக்கு மீனமும் ஆட்சிவீடுகளாம்,

கிரகங்கள் — இவற்றின் - புத்தர், லிங்கம் நிறம். வடிவு, சாதி, பார்வை, குணம், சரம், ஸ்திரம், உபயம், மூப்பிணி, திக்கு, லோகம், ரத்னம், தான்யம், புஷ்ப பம்,சமித்து, சுவை,வாகனம், நட்பு,பகை, கேந்திரம், சதுட்டயம்முதலிய வற்றிற் குக் கிரகங்களைக்காண்க.

கிரகணதோஷநாளாவன— கிரகணம்பிடி த்தநாளும் அதற்குமுன் மூன்றுநாளும் பின்மூன்றுநாள்களுமாம்.

கிரகப்பார்வை—குரு-கி, எ, கூ, ஐயும், சனி-கூ,எ, கo,ஐயும், செவ்வாய்-சு, எ,அ,ஐயும், குளிகன்-எ, கூ, ஐயும், மற்றக்கிரகங்கள் ஏழையும் பார்ப்பார்.

கிராமதேவதை —கிராமத்தைக்காக்க ஏற் படுத்தப்பட்டதேவதை.

கிழமைபிறந்தநாள் — (ஞாயிற்றுக்கிழமை யில்) பரணியும், (திங்) இல் சித்திரையும், (செவ்) இல், உத்திராடமும், (புத) இல்-அவிட்டமும், (வியா) இல்-கேட்டையும், (வெள்) இல்-பூராடமும், (சனி) இல் ரேவ தியும்வருவன.

குசிகன் — விசுவாமித்திரன் பிதாமகன். பலாகாசுவன்குமான். இரிசிகமுனியைக் காண்க.

கும்போதரன் — சிவகணத்தவன், சிவமூர் த்தியிடபாரூடராகுகையில் முதுகிலேற இடங்கொடுத்து நிற்பவன். தீலீபன்.

குளிகைகாலம்—வாரம்காண்க.

கூகைதோஷம்—அமாவாஸ்யைமுடிவிலும், பிரதமை முடிதலிலும் த்யாஜ்யம்வரும் காலம்.

கூர்மாண்டம் — இது பெருபீஜமுள்ளது. இதனைப் பிரமதேவர்படைத்தனர். பிதுர் பிரீதிக்காகவிஷ்ணுவின் பொருட்டுத் தரப்பட்டது. இந்தக் கூர்மாண்டத் தைக்கந்த புஷ்பாதியகூஷ்தைகளும்பஞ்ச ரத்னங்களுடனும் பசு வெண்ணெயுட னும் தக்ஷிணையுடனும் பிராம்மணருக்கு நிவேதிக்க வேண்டியது. இவ்வாறுசெய் யின் பிதுர்க்கள் பிரீதியடைகின்றனர்.

கூர்மாண்டன்— பசுவைப் பிடித்துக்கொ ண்டு அவனிடம் உடலிறைச்சிவேண்டிய வன்.

கூர்மாண்டன்—ஒருஅசுரன், இவன்தேவர் களைத் துன்பஞ்செய்து கொண்டிருந்த திலால் இவனை விஷ்ணுமூர்த்திகொலை புரிந்தனர். இவன் உடலின்றோமத்தில் கூர்மாண்டமென்னும்கல்யாணபூசுணைக் கொடி உண்டாயிற்று. இதனைப்பிதுர் பிரீதியின்பொருட்டுத் தானஞ் செய்யின் விசேடபலனுண்டாம்.

கைலாசம்— இது சிவமூர்த்தியால் மான ஸமாக நிருமிக்கப்பட்டது. இதுபுருஷ வுருவமாகத் தவஞ்செய்து சிவமூர்த்தி தன்னிடம் வசிக்க வரம்பெற்றது. இப் பருவதம் தன்னிடம்இறைவன் வசித்தலை யெண்ணிச்செருக்குற இறைவன் கருவ பங்கமெண்ணி இராவணனைப் பிறப்பித் துச் செருக்குற்ற தேவரையும்கைலையை யும் அசைக்கச்செய்வித்தனர். (சிவரகஸ் யம்)

கோங்கிளங்கோசர்—ஒருஅரசர், சிலப்பதி காரக்கதை நிகழ்கையிலிருந்தவர்.

கோங்குப்பிராட்டி—இந்தம்மைஉடையவர் சந்யசித்துக்கொண்டு ஏழகத்தில் மதூ கரித்துக் கொண்டிருக்கையில் அவரால் ஆத்மஸம் ரக்ஷணம்பண்ணப் பட்டவள். இவள் சோழனுக்குப் பயந்துசென்ற உடையவாது சிடர்களுக்கு அன்னமளித் தவள்.

கொடிக்கம்பம்—இதுமுதலில் உபரிசரவசு விற்கு இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்டது. இக்கம்பத்தின் பொருட்டு உபரிசரவசு மார்கழிமாதம் சுக்லபக்ஷத்து இந்திர பூசையாக உற்சவஞ்செய்தனன். அது முதல் எல்லாஅரசர்களும் அவ்வாறுபூசை செய்துவந்தனர். இது மூப்பத்திரண்டு சாண்உள்ளது. இதனால் இந்திரனும், மற்றத் தேவர்களும் பூசிக்கப்படுகின்ற னர்.

ஜன்மராசிமுதல் கஉ - ராசிகளிலும் (சூரியனிருக்குங்காலத்தில்) முறையே ஸ்தானமாறுதல் - தனம் - ஸம்பத்து - மானஹானி - விசாரம் - சத்ருநாசம் - பிரயாணம் - தேகஜாட்யம் - துர்வ்யயம் - தர்ம்மானுஷ்டானம்-தனலாபம்- தனஹானி இவைகளும், (சந்திரனிற்கில்) நல்ல போஜனம், திரவியநாசம்-தனலாபம் வயிற்றுநோய் - காரியக்கேடு - தனலாபம் - ஸ்திரீ லாபம்-மரணம்-பயம் - சவுக்கியம்-தனம் - விரயம்முறையே இவைகளும், (குஜனிற்கில்) சத்ருஜயம் - தனநாசம் லாபம்-சத்ருஜயம் - விரயம் லாபம்-துக்கம்-மரணம் தேகாபிமானம் - தேகசுத்தி-பூலாபம்- வியாதியால் கஷ்டம் இவைகளும், (புதனிற்கில்) பந்தனம்-லாபம்-ஸம்பத்து-புத்திவிருத்தி - சவுக்கியம் - தைரியம்-அபிமானம்-தனம் - ரோகம் - புத்திரலாபம்-லாபம்-விரயம் இவைகளும் (குருநிற்கில்) பயம்-மேன்மை - ரோகம், விரயம்- சுகம்-சுத்தி-சம்பத்து-ஹானி-தனம் இடம்மாறுதல்-ஸ்தானப்பிராப்தி பீடை இவைகளும், (சுக்கிரனிற்கில்) சந்தோஷம்-தனம் சுகம்-தனம்- சந்தோஷம்-சத்ருஜயம் சுத்தி-திரவ்யலாபம்- வஸ்திரலாபம் - ரோகம் - லாபம்-தனம் இவைகளும், (சனிநிற்கில்) பயம் - தனஹானி-மனதிற் பீடை, லாபம், விரயம்-துக்கம் லாபம்-தேகபீடை, விரயம்-மனோவ்யாதி திரவியலாபம்-திரவ்யநாசம் இவைகளும், (ராகுகேதுநிற்கில்) குஜன் நிற்கும்பலமுமுண்டாகும்.

கோசாரவேதை—சந்திரலக்னத்துக்குச்சூரியன்-டு-லும்-சந்திரன்-அ-லும்- செவ்வாய்-எ-லும்-புதன்-ச-லும்-குரு-ங-லும்-சுக்கிரன்-சு-லும்-சனி- க-லும்-ராகு கு-லும்- இருந்தால் - கோசாரத்தில் நல்லபலனைக் கொடுக்கமாட்டார்கள். இதுவும் -சந்திரலக்கினத்துக்கு - கக - ங - ல-சு-ல்-சூரியனிருக்க முறையே-டு கு-ச-கஉ-ல்,, கிரகமில்லாதிருந்தால் தானிருந்த ராசிப்பலனைக் கொடுப்பான். க-ங-சு-எ-க0-கக-ல், சந்திரனிருக்கமுறையே டு-கு-கஉ-உ-ச-அ-ல், கிரகமில்லாமலிருந்தால் தானிருந்த ராசிப்பலனைக்கொடுப்பான், ங-சு-கக-ல், செவ்வாய்-சனி ராகு - இருக்கமுறையே டு-கு-கஉ-ல், கிரகமில்லாதிருந்தால் தானிருந்த ராசிப்பலனைக்கொடுப்பான். உ-ச-சு-அ-க0-கக-ல், புதனிருக்கமுறையே டு-ங-கு-க-அ - கஉ-ல், கிரகமில்லாதிருந்தால் தானிருந்தராசிப்பலனைக் கொடுப்பான். கக-கு எ-டு - உ-ல், குருவிருக்கமுறையே-அ-க0-ங-ச-கஉ-ல், கிரகமில்லாமலிருந்தால் தானிருந்தராசிப்பலனைக் கொடுப்பான். கக-கஉ-உ-அ-க-ச-ங-டு-கு-ல், சுக்கிரனிருக்க முறையே ங-சு-எ-டு-அ-க0-க-க கக-ல், கிரகமில்லாமலிருந்தால் தானிருந்தராசிப்பலனைக் கொடுப்பான்.

கோணங்கள்— ங-அவை உதயராசி, ஐந்தாம்இராசி, ஒன்பதாம்இராசி, இதனுள் உதயராசியை முதற்கோண மென்றும், ஐந்தாம் இராசியை இரண்டாம்கோணம் என்றும், ஒன்பதாம்இராசியை மூன்றுங் கோணம்எனவும்கூறுப.

கோவகாமர்—இருபத்தாறுவதுபுத்தர்.

கௌசிகிபீடம்—சத்திபீடங்களுள்ஒன்று.

கௌண்டில்யர்—ஐந்தாவதுபுத்தர்.

கௌதமபுத்தன்—ஒருபுத்தன்.

கௌரிபஞ்சாங்கம்—நாள் கக்கு முகூர்த்தம் [அ] முகூர்த்தம் க-க்கு நாழிகை (ங-ஆ) நன்மையான வேளையில் யாதொருகாரியஞ் செய்ய நன்று.

நாயிறு. பகல். உத்யோகம், லாபம், விஷம், அமுதம், சுபம், தனம், அமிருதம், ரோகம், இரவு தனம், சுகம், சோரம், விஷம், கலகம், அமுதம், லாபம், ரோகம்.

திங்கள். பகல். அமுதம், விஷம், உத்யோ, லாபம், கோரம், சுகம், ஆதாயம், தனம், இரவு. ரோகம், லாபம், உத்யோ, தனம், ரோகம், அமுதம், விஷம் சோரம்.

செவ்வாய். பகல். ரோகம், உத்யோ, சோரம், லாபம், அமுதம், உத்யோ, விஷம், தனம், இரவு. சோரம், உத்யோ, விஷம், லாபம், சோரம், தனம், சுகம், அமுதம்..

புதன். பகல். விஷம், அமுதம், சுகம், உத்யோ, சோரம், லாபம், தனம், அமிருதம், இரவு. லாபம், ரோகம், விஷம், உத்யோ, சுகம், அமுதம், தனம், லாபம்.

வியாழம். பகல். உத்யோ, விஷம், சோரம், லாபம், அமுதம், ரோகம், கலகம், சோரம், இரவு. சுகம், ரோகம், கலகம், லாபம், உத்யோ, சோரம், தனம், உத்யோகம்.

வெள்ளி. பகல். ரோகம், சோரம், அமுதம், விஷம், லாபம், சுகம், தனம், அமுதம்,இரவு, அமுதம், சோரம், விஷம், லாபம், சுகம், தனம், உத்யோகம், ரோகம்.

சனி. பகல். விஷம், அமுதம், ரோகம், உத்யோ. சுகம், லாபம், தனம், லாபம்,

இரவு. விஷம், உத்யோ, சுகம், அமுதம், கலகம், ரோகம், அமுதம், லாபம்.

சுகடயோகம் — குருநின்றராசிக்கு சு, அ, கஉ, ஆம் இராசிகளில் சந்திரனிற்பது.

சகம்* — சாகர்வகெகுந்தேசம். சிந்துதேசத்தின் மேற்கிலுள்ளது.

சுகஸ்வான்—அமரிஷன்புத்ரன்.

சதனி—இவன், காந்தாரமன்னவன். திருதராட்டிரன், காந்தாரியை மணந்து அத்தினபுரஞ் செல்கையில் உடன்சென்ற இவனுடன் சேர்ந்ததம்பியர் (கூக) மரையும்இவனையும் திருதராட்டிரன் இவர்களால்நமக்கு ஒருகாலத்துத் தீமைவருமென்று அஞ்சியிவர்களைச் சிறையிட்டு ஆங்கிருந்த புதரின்வழி சிலர்க்கு ஆகவேண்டிய வுணவளித்துச் சாகவதிர்நோக்குகையில் அவர்களெல்லாரும் ஒருமனப்பட்டு இத்தப் பற்றுதஆகாரத்தை யொருவர் உண்டுபிழைத்துப் பழிக்குப்பழி வாங்குக என்றபடிசகுனி யுண்டுபிழைத்துப் பாரதத்தில் துரியோதனுதிகளைக்கொன்றான்.

சண்டிகைபீடம்—சத்திபீடத்தொன்று.

சண்டேசுவரர்—இவர் சிவமூர்த்தியின் சண்டாம்சமாகக் கூறப்படுவர்.

இவர், சர்ப்பபூஷணம், நீலகண்டம், சடைமூடி சந்திரசூடம், திரிநேத்ரம், நான்குமுகம் எட்டுப்புஜம் ருத்ராக்ஷம், சூலம், எழுத்தாணி, கமண்டலம், பிநாகம், பாணம், வச்சிரம், வரதம், அபயம்மூதலிய உடையராய் வீராசனங்கொண்டு எழுந்தருளியிருப்பர். இவர்க்குக் கிருதயுகத்தில் எட்டுப்புஜம், திரேதாயுகத்தில் ஆறுபுஜம், துவாபரயுகத்தில் நான்குபுஜம், கலியுகத்தில் இரண்டுபுஜம். இவர் சாமளவர்ணத்துடன் கூடிய சண்டிகாதேவியுடன் கூடியிருப்பர். இவர்க்குக் காமிகாகமத்தில் தனியே ஆலயமுதலிய உற்சவாதிகள் கூறப்பட்டிருக்கிறது. வாகனம்ரிஷபம். சிம்மளதேசத்தில் இவரது ஆலயபிரதிஷ்டை யெனக்கூறப்படுகிறது.

சதாசிவநாள்—நக்ஷத்திரம்காண்க.

சதாசிவப்பிரம்மயோகீந்திரர் — இவர் களூர் பட்டினத்தில் சற்றேறக்குறைய (150) வருஷங்களுக்கு முன்யுதித்தவர். பிறப்பால்வேதியர். காவிரிதீர்த்தத்தின் கணுள்ள திருவிசைநல்லூரில் கல்வியபின்றவர். இவருடன்கல்வியபின்ற சகபாடிகளினும் இவர் நுண்ணறிவினராய் விளங்கினர். இவருடன் கல்வியபின்ற மூர்மகாபாஷ்யம் கோபாலகிருஷ்ணசாஸ்திரியார் முதலாயினோர். இவர்கல்வியபின்று வருகையில் தமதுபாரியைபருவமடைந்தனள், இதனுல் இவரதுதாயார் அந்நாளமங்கல நாளாகவிசேடங்கொண்டாடப் பலவிதஉணவுகளைச் சமைத்தனள். அன்றுயோகீந்திரர் வழக்கம்போல் உணவு கொள்ளச்சென்று நடப்பதுணர்ந்து காலந்தவறி யுணவுகிட்டுமென வெண்ணி இச்சம் சாதாதுக்கத் தொடக்கத்திலேயே உணவுகிட்டாதற்குக் தொடங்குமாயின் இதனைமேற்கொள்ளின் வெகுதுக்கமாமென வெண்ணி அதுமூலைக்கும்போதே கெடுக்கவெண்ணிப் பரிபாகமுடையராய்ப் பரமசிவேந்திர சரஸ்வதியென்னு மாசாரியரை யடைந்து ஞானோபதேசம் பெற்றனர். இவர்தம்குருவினிடம் ஞானோபதேசத்திற்கு வருபவரை பற்பலவினுக்கள் விலுவிஅவமதித்து வருவதையுணர்ந்த ஆசாரியர்உன்வாயைப்போதடங்கு மென அன்றுமுதல் மௌனம் சாதித்து நிஷ்டைகூடிப் பித்தர்போல் சர்வசங்கப் பரித்தியாகஞ் செய்து சமபுத்தியுடையராய் வீதிகளில் கிடக்கும் எச்சிலுண்டு திரிவாராயினர். இவரைக் கண்டோர் யாவரும் பித்தரென்று பரிகசிப்ப உலாவி வந்தனர். இவர் தம்மூர்விட்டுப் பரதேசசஞ்சாரியாய் ஆண்டுள்ளகாடுகளில் ஒருவருக்கும் புலப்படாது நிஷ்டையிலிருப்பர். ஒருமுறை காவிரிநதியில் மணல் திடரில் நிட்டை புரிகையில் காவிரி வெள்ளங்கொண்டு இவரைமூழ்த்த இவர்மணலில் புதைந்திருந்தனர். கரையினின் றோர் யோகியார் மூழ்கினதைக் கண்டுவருந்திச் சென்றனர். மூன்றுமாதங்கள் கழிந்தபின் அரசனுணையால் மணலை யகற்றவேலையாட்கள் புகுந்து நதியில்வெட்டுகையில் ஒருவன்வெட்டிய மண்வெட்டி தடைப்பட்ட தூணர்ந்து மண்வெட்டியைப்பார்க்க அதில் இரத்தக்கறையிருந்ததுகண்டு மெல்ல அவ்விடமிருந்த மணலை யொதுக்க யோகியர் நிஷ்டைகூடியிருக்கக் கண்டு வெளிப்படுத்தினர். இவர் களுரையடுத்துள்ள கிராமவழி நள்ளிருளில் செல்லுகையில் நெற்போர்ப் படுப்போர் காவலிருந்தஇடம் வழியறியாது சென்று இடறிவீழ்ந்தனர். காவற்காரர் இவரைக்கள்ளரென்று தடிகொண்டெறியக் கைதூக்க, அக்கைகள் விடிந்து அவர்களின் தலைவன்வருமளவும் தம்பிக்க வேலையாட்களஞ்சிப்பணியத் தம்பித்தல் நீக்கிச்சென்றனர். ஒரு

கால் இராஜ அதிகாரிகளுக்கு விறகிற்காக ஆட்கள் போதாமல்இவரையும் அதிகாரிகள் ஒரு ஆளாகக்கொண்டு சுமைதூக்கிச் செல்ல ஏவயோகீந்திரரும் அவ்வாறு தூக்கிச்சென்று அந்த ஆட்களிட்ட விறகு சுமைகளின்மேல் இவர் சுமையையிட அக்கட்டைகள் முழுதும் தீப்பற்றியெரிந்தன. இவரைக்கண்ட பிள்ளைகள் இவரைப் பித்தரென்று பரிகசிக்க இவர்தமக்குக்கிடைத்த பொருள்களை யவர்க்குப் பகுத் தளித்துவருவர். இவரைஅப்பிள்ளைகள் மிக்கதூரமாகிய மதுரையில்நடக்கும் ரிஷபவாகன உற்சவங்காண அழைக்கஇவர் அப்பிள்ளைகளைத் தமதுமுதுகின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு ஒருகணம் கண்ணை மூடிக்கொள்ளக் கட்டளையிட்டு மறுகணத்தில் திருவீழா தரிசனஞ்செய்வித்து அச்சிறுவர்க்கு வேண்டிய சிற்றுண்டிகளும் வாங்கித்தந்து விடியமுன் வீட்டில் சேர்த்தனர். பிள்ளைகள்தந்தையர் முதலியோர்க்கு அற்புதச் செய்கையறிவித்துச் சிற்றுண்டிகளையும் காட்டினர். இவர், சிவராத்திரிமுதலிய புண்ணியகாலங்களில் காசிமுதலிய பலக்ஷேத்ரங்களில் தரிசனஞ்செய்யக்கண்ட பலவிவரையொரேலாத்தில் வெவ்வேறு தலங்களிலும் கண்டதாகக் கூறுவர். தம்மைப்பின் தொடர்ந்த பிரம்மச்சாரிக்கும் ஒருகணத்தில் கண்ணை மூடிக்கொள்ளக் கட்டளையிட்டு ஸ்ரீரங்கத்தில் பெருமாளைத் தரிசனஞ்செய்வித்து மறைத்தனர். பிரம்மசாரி யோகியரைக்காணாது நிரூருக்குவந்து நிஷ்டைகூடியிருக்கக்கண்டனர். யோகிந்திரர் இவரிடத்துக் கருணைகூர்ந்து இவருக்கு வித்யாபலமுண்டாக அருள்புரிந்தனர். மற்றொருகால் இவர் நிர்வாணியாய்ச் சரிக்கையில் தேவியருடன் வந்திருந்த மகம்மதிய தலைவனிருந்த வழிசெல்ல மகம்மதியன் இவரைச்சினந்து ஒருகையைவெட்டினன். இவர் அதனை யறியாதுசெல்ல மகம்மதியனிவரைப் பெரியரென்றெண்ணிப் பின்றொடர நெடுநாட்களுக்குப்பின் இவனைக்கண்ட யோகியர் பின்பற்றிய காரணம்வினவ நடந்தது அறிவித்துப் பிழைபொறுக்க வேண்ட மற்றொருகரத்தால் அக்கையைத்தடவ அக்கைவளர்ந்தது. மகம்மதியன் அருள்பெற்று நீங்கினன். இவர்சிவதர்சனஞ்செய்யப்புகுந்து மந்திரார்ச்சனை செய்கையில் அந்தாத்திருந்து ஒவ்வோர் மலர்வீழ்வதுண்டு, இவர் 1738, ஆம், வருஷத்தில் புதுக்கோட்டைத் திருவரங்குளத்தைச் சார்ந்தகாட்டில் திரிந்துகொண்டிருக்கையில் புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமான் அதிக வீரக்கியுள்ளவராகையில் இவரை (8) வருடம் பின்றொடர இவர்அவர்க்கு மணலில்சிலஉபதேச மொழிகளெழுதி மற்றவைகளைத் தமதுசகபாடியாகிய கோபாலகிருஷ்ண சாஸ்திரியாரிடம் அறியக்கட்டளையிட்டனர். இவர் மிதுனரவி ஜேஷ்ட சுத்ததசமியில் பரிபூரண மடைவதாகவும் அன்று காசியிலிருந்து ஒருவேதியன் பாணலிங்கம் கொண்டுவருவான் எனவும் அவ்விலிங்கத்தினைத் தமக்கருகில் பிரதிட்டைசெய்யவும் கட்டளையிட்டபடியவ்வாறே வேதியன்ஒருவன் பாணலிங்கம்கொண்டுவர அதனை இவர்தாமேயிறங்கிய சமாதிக்குழிக்கருகில் பிரதிஷ்டைசெய்தனர் எனவும்கூறுப. இவர் ஒரேகாலத்தில் மூன்றிடங்களில் சமாதியாயினர்என்பர். ஆயினும் நீரூரிலுள்ளசமாதி பிரசித்திபெற்றது. இவர்குருபூசை புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமான் அரசர்களால் செய்யப்பட்டுவருகிறது. இவர் செய்தநூல்கள், பிரம்ம சூத்ரவிருத்தி, த்வாதசோப நிஷத்தீபிகை, சித்தாந்தகல் பாவளி, அத்வைதரஸ மஞ்சரிமுதலிய.

சதுர்த்திசந்திராதர்சனதோஷம் — இது விநாயகர் உருவத்தைக்கண்டு பரிகசித்த சந்திரனுக்கு விகாரவுருவரச்சபித்த விநாயகரைச் சந்திரன்பூசிக்க அவர்சந்திரனுக்கு அருள்செய்து யாவர்உன்னைச் சுக்லசதுர்த்தியில் காண்கிறார்களோ அவர்கள் வீண்அபவாதம் அடையவும், அவர்கள் ஆவணிமாதத்தில் சுக்லசதுர்த்தியில் தம்மைப்பூசிக்கின் அவ்வபவாதம் நீங்கவும் அருள்செய்தனர். இத்தோஷத்தால் கிருஷ்ணமூர்த்தி சியமந்தகமணியின் பொருட்டு அபவாததோஷம் அடைந்துவிநாயகபூசையால் நீங்கினர் என்பர்.

சந்தகன்—புத்தனுக்குச் சாரதி.

சந்திரதனயன் — கன்றேறுகாட்டரசன், அரிச்சந்திரன் மனைவியாகிய சந்திரமதியின்தந்தை.

சந்திராதிருஷ்டி— ஞாயிற்றுக்கிழமை முதல் அன்றைய வரையிற் சென்றகிழமையை மூன்றிற் பெருக்கிவந்ததொகையை அச்வனி மூதலாகக்கழித்து நின்ற நக்ஷத்திரத்தில் கூ-நக்ஷத்திரம் சந்திரனுக்கு ஒருகண் பார்வையுடைய நாட்கள்என்றும், அதற்குமேல் (கூ) நக்ஷத்திரம் இருகண்பார்வையுடைய நாட்கள் என்றும், அதற்குமேல் ஆறுநக்ஷத்திரம் குருட்டுநாட்களை

ன்று அறிவதாம். அபரபக்ஷத்து ஏகாதசி முதல் இ-திதிகளும் பூர்வபக்ஷத்துப் பிரதமைமுதல்(ச) திதிகளும் ருருட்டித்திதிகளாம். பூர்வபக்ஷத்துப் பஞ்சமிமுதல் (ங) திதிகளும், சதுர்த்தசியும், பூரணையும், அபரபக்ஷத்துப் பிரதமையும், அஷ்டமிமுதல் (ங) திதிகளும் ஒருகண் உள்ளவைகளாம். திதியைமுதல் (சு) திதிகளும், பூர்வபக்ஷத்து அஷ்டமிமுதல் ஆறு திதிகளும் இரண்டுகண் உள்ளவைகளாம். சந்திரனுக்கு ஒரு கண்ணிருந்தாலும் உத்தமம், சூரியனுக்கு ஒருகண்ணிருந்தாலும் ஆகாது. இரண்டுகண்களில்லாத நாட்களில் செய்யுந்தொழில்கள் பாழாம். ஆதலால் இரண்டுகண்கள் உள்ள நாட்களில் சுபகாரியங்கள்செய்க.

சந்திரபலன் — ஜன்மராசிமுதல் சந்திரனிருக்கிற ராசிவரைக்கும் - எண்ணினதொகையில் க-வது தேக சவுக்கியம்-உ-தனஹானி ங - திரவியலாபம்-ச - ரோகபயம் டு-கார்ய விகல்பம்-சு - சத்துருநாசனம் எ-சவுக்கியவிருத்தி-அ - ரோகவிருத்தி கூ- கார்யதாமசம் - கூ - உத்தியோகவிருத்தி-ஙக-இஷ்டார்த்தசித்தி -ஙஉ-தனவிரயம்-சிலர் சுக்கிலபக்ஷத்தில் - உ-டு-கூ-உத்தமமென்றும் - கிருஷ்ண பக்ஷத்தில் ச-அ-கஉ-உத்தம மென்பார்கள்.

சந்திராபாகை—சிந்துநதியின் உபநதி.

சந்திராபீடன்— தாராபீடன்புத்ரன். உச்சயனிபுரத்தரசன்.

சந்திரிகைபீடம்— சத்திபீடங்களில்ஒன்று.

சப்தசாரச்வதம் — ஒருபுண்யக்ஷேத்ரம், இதில் சப்தருஷிகள் யாகஞ்செய்யஅதில் சரஸ்வதி முதலிய தீர்த்தங்கள், சம்பிரபை, கனகாக்ஷி, விசாலை, சுரர்தவை, அமோகமாலை, சுவேணி, விமலோதகை முதலியவராக உருக்கொண்டு பணிசெய்து சித்திபெற்றனர்.

சப்தசிருங்கபீடம் — சத்திபீடங்களுள் ஒன்று.

சப்தநரகங்கள் — அள்ளல், இரௌரவம், கும்பிபாகம், கூடசாலம், செந்துத்தானம், பூதி, மாபூதி, யென்பன.

சப்தபுரி — அயோத்தி, மதுரை, மாயை, காசி, காஞ்சி, அவந்தி, துவாரகை.

சப்தமேகங்கள் — சம்வர்த்தம், ஆவர்த்தம், புட்கலாவர்த்தம், சங்காரித்தம், தூரோணம், காளமுகி, நீலவருணம்என்பன. இவைமுறையேமணி, நீர், பொன், பூ, மண், கல், தீ, இவற்றைப்பொழியும்.

சமந்தகமணி — ஒருமணி, இதுசத்ராசித்திற்குச் சூரியனால் கொடுக்கப்பட்டது.

சமந்தம் — இலங்கைத் தீவிலுள்ளமலை. புத்தபாதக்குறியுள்ளமலை. இது புத்தபாத பீடிகைகளில்ஒன்று. சமனொளியென்பர்.

சமயதிவாகரவாமனமுனிவர் — நீலகேசித்தெருட்டின் உரையாசிரியர், ஜைனர்.

சமஸ்கிருதம் — இது ஆரியபாஷை. இப்பாஷை சுத்தப்படுத்தப் பட்டதெனும் பொருளது. இது அநாதிபாஷை, எல்லாபாஷைகளுக்கும் முதற் பாஷையாகவுள்ளது இதில் வேத, ஆகம, புராண, ஸ்மிருதி, முதலியவையிருக்கின்றன. இதற்கு முதல்வர் சிவபெருமான் இவர்வாயிலாக வேதபுராண இலக்கணங்கள் வெளிவந்தன. வெகுஇனியபாஷை.

சம்சப்தகர் — சத்தியவிரதன், சத்தியசேநன், சத்தியகர்மன், சத்தியவர்மன், முதலானோர்.

சம்பாதித்தன் — சூரியன், தனக்குற்ற குட்டநோயைச் சம்புவைப் பூசித்துத்தீர்த்துக்கொண்டவன்.

சம்பிரான் — சிவபிரானால் அரிசேசனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அடிமைகளில்ஒருவன்.

சம்புபாதாசிருதர்— மாணிக்கவாசகசுவாமிகளுக்குப்பிதா. இவர் மனைவியார் சிவஞானவதியார்.

சம்வச்சரம்—அயன, ருது, மாத, வார அவயவங்களுடன் கூடியஅவயவி சம்வச்சரம் எனப்படும். அது பன்னிரண்டுமாதங்களுடன் கூடியது. இவ்வருஷம்சாந்தரமானம்,ஸௌரமானம், சாவனம்எனமூவிதப்படும். இதில் சாந்த்ரமானவருஷம். சித்திரைமாத சுக்லபிரதமைமுதல் பங்குனிமாதப் பௌர்ணைவரையில் கணிப்பதாம். ஸௌரம்சித்திரைமுதல் பங்குனி கடைசிவரையில் கணிப்பது. சாவனம்-மூந்நூற்றுமுப்பத்தாறு நாட்கள் கொண்டது.

சயனீக்ருதநீதிசையறிதல் —கிழக்குச் சிரசுவைத்துப்படுத்தால் ஐஸ்வரியம், தெற்கு ஆயுள், தனவிருத்தி, மேற்குப்பிரபலவிருத்தி, வடக்குவியாதி, மிருத்தியுமாகும். தானிருக்குமிடம் தெற்கும், மாமியார் வீட்டிற்குக் கிழக்கும், யாத்திரைக்கு மேற்கும் சிரசுவைத்துப்படுத்தல் சுபம்.

சயித்தகம்—சிற்பநூலில்ஒன்று.

சரை—திதிகாண்க.

சாக்கிரகம்—கிரகம்காண்க.

சாணங்கார்—மூன்றுவதுபுத்தர்.

சாமுண்டிதேவநாயனார் — புறப்பொருள் வெண்பாமாலை உரையாசிரியர்.

சாராசி—இராசிகாண்க.

சர்வாணிபீடம்—சத்திபீடங்களில்ஒன்று.
சலநாள்—நகூத்திரம்காண்க.
சல்லியம்—கசு. தலைமண்டை, எலும்பு, செங்கல், ஓடு, விறகு, விக்ரகம், சாம்பல், கரி, பிணம், தானியம், பொன், கல், தேசை, விலங்கின்கொம்பு, செத்தநாய், சாடி, இவை மனையில்புதைந்திருப்பன. இவற்றை யறிந்துகூறல் சல்லியஇலக்கணம்.
சவுமம்—சிற்பநூலுள்ஒன்று.
சவ்யசாசி—அருச்சுனனுக்குஒருபெயர்.
சாங்கரிபீடம்—சத்திபீடங்களில்ஒன்று.
சாண்டகைபீடம் — சத்தி பீடங்களில் ஒன்று.
சாத்திகம்—சிற்பநூலுள்ஒன்று.
சாந்தலிங்கசுவாமிகள் — வீரசைவாசாரியருள்ஒருவர். இவர், திருவண்ணுமலை ஜாளிகந்த சாரங்கதேசிகரின் அருள் பெற்றவர். இவர் திருமழிசையில் வீரசிம்மாசன மடாதிபராயிருந்து வீராகமத்தைத் தமிழிலியற்றியவர்.
சாம்புதேவிபீடம்—சத்தி பீடங்களில் ஒன்று.
சாயாகிராகிணி — இலங்கணிக்கு ஒருபெயர். சிம்மிகையைக்காண்க.
சாரங்கதான்—ஓரிராசகுமரன், இவன்தன் கண்பனுடன் புரவிவிட்டு வினையாடுகையில் புறுஒன்று சிற்றன்னைமாளிகையில் புக அதுகாரணமாகச் சிற்றன்னை, மனையடைந்த இராசகுமரன் அழகைக்கண்டு சிற்றன்னைக்காமுற, வுடன்படாதுவெளிவந்து தப்பிச்சென்றனன். இதனுல்வயிரங்கொண்ட சிற்றன்னை கணவனுடன் சாரங்கதான் தன்னை வலியப்புணர வந்தனனென்று அவதூறு கூறக்கேட்ட தந்தை குமரனைக்கைகால் வாங்கிவிட்டுவரக் கொலைஞர்க்குக்கட்டளையிட அவர்கள்அங்ஙனஞ்செய்யச் சிவாநுக்ரகத்தால் கைகால்கள்வளரப் பெற்றவன்.
சாரதாண்டாயினி — இவன்கேகய தேசத்தரசன் இவன் சுருதசேனையென்பவளை மணந்து இருக்கையில் புத்ரரில்லாமையால் கணவன்சொற்படி ஒருவேதியனைக் கூடித் தர்ஜயன்முதலிய (ங) மஹாரதர்களைப் பெற்றுக்கொண்டனள். இந்தச் சுருதசேனை குந்தியின்சகோதரி.
சாரதாபீடம்—சத்திபீடங்களில்ஒன்று.
சாரஸ்வன் — ததீசிமுனிவர் வீர்யத்தால் சாரஸ்வதநதியிற் பிறந்தவன்.
சிகி—இருபத்துமூன்றுவதுபுத்தன்.
சித்தயோகம்—அமிர்தாதியோகம்காண்க.
சித்திரம்—சிற்பநூல்களுளொன்று.
சித்திரைமூபிறப்பு— சித்திரை மாதப்பிறப்பு ஞாயிற்றுக்கிழமையாகில் அற்பமழை, திங்களாயில் - வெள்ளங்காணும், செவ் - கலகமுண்டு, புத - காற்றுகிகம் வியா-சுபமுண்டு, வெள் பெருமழை, சனி மழையில்லை, பின்னும், சஷ்டி, அஷ்டமி, உவா, இருத்தைஆகா. மூன்றுஉத்திரங்கள் அஸ்தம், திருவோணம், அவிட்டம், ரேவதி, மிருகசிரம், மூலம், உத்தமம். சோதி, சித்திரை, ரோகணி, சதயம், புனர்ப்பூசம், பூசம், மகம், அசுவனி, அனுடம், இவைமத்திமம். மற்றவை ஆகா.
சித்ராதன்—இவன் ஒருகாந்தருவன் அமராவதிக்கருகிலுள்ள வநத்தில் வசித்திருந்தவன். இவன்வசித்தபடியால் அவ்வனத்திற்குச் சைத்ராதம் எனும்பெயர் உண்டாயிற்று. இவன்விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு பூசஞ்சாரம் வருகையில் கைலாய மலையையடைய ஆங்குப்பாகம் பிரியா அர்த்த நாரிபாகனுகிய சிவமூர்த்தியைக் கண்டு எல்லாரும்வணங்கும் பரமனிவ்வாறு உமையோடு பிரியாதிருத்தல் பொருந்துமோவென்று பரிகசிக்கக்கண்டபிராட்டிசினந்துதேவருஷிகளாலறியப்படாத வுண்மைப்பொருளைப் பற்றிப்பரிகவித்ததால் மீஅசுரயோனியில் விருத்திராசுரனுகப் பிறக்க எனச்சபிக்கப்பட்டனன். இவனதுமற்றசரிதங்களை விருத்திராசுரனைக்காண்க.
சிருகாலவாசுதேவன் — கண்ணனுடன் பகைகொண்டு இருந்த மதுரைக்கருகிலுள்ள கரவீரபுரத்தரசன். இவன்கண்ணனுல் கொல்லப்பட்டவன்.
சிலப்பதிகாரம் — ஐம்பெருங்காப்பியங்களுளொன்று. இளங்கோவடிகள் எனுஞ் சேரமுனிவரால் செய்யப்பட்டது. இது கோவலன்சரிதை. இதற்கு அடியார்க்கு நல்லார் உரையியற்றினர்.
சிவஞானவதியார்— மாணிக்கவாசகருக்குத் தாயார்.
சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் —1. இவர் கும்பகோணத்தில் வேளாண்குடியில் பிறந்தவர். இவர்இலக்கிய இலக்கணப்பயிற்சியுடையராய்த் திருவாவடுதுறை யடைந்து நமச்சிவாய மூர்த்திகளிடத்து ஞான தீக்ஷையடைந்து சிவஞான சித்தியைப்பெற்றுத் தலயாத்திரையாகப் புறப்பட்டுச் சிதம்பரமடைந்து சிவபிரானுல் ஒருசிவலிங்கமும், திருவாவடுதுறையில் பொற்முளமும் அடைந்து சிதம்பரத்தலத்தின் பூசை மூட்டுப்பாடறிந்து மைசூர்அரச

னைக் காணச்சென்று தமதுஆன்மார்த்த மூர்த்தியைத் தாரணஞ்செய்து கொண்டு தம்கருத்தை முற்றுப்பெற்று அரசன் வேண்டியபசு மழைபொழிவித்துத் திரும்புகையில் உடனிருந்தார் ஒருவர்விரைந்துசெல்ல எண்ண அவர்க்குப்பெண்ணை வெள்ளங்கொள்ள அவர்க்கு விபூதியளித்தமுழங்கால்அளவு வெள்ளமிருக்க அருளி, தாம் ஆசாரியரைக்காணச்செல்கையில் தீவட்டிக்கு எண்ணெய் இலாதிருக்கக் காவிரிமீரைப்பெய்து எரிக்கச் செய்து, திருச்சோற்றுத்துறையிலிருந்த குட்டரோகி யொருவனுக்குத் தம்பலந்தந்து ரோகத்தைப்போக்கிச் சோழன் ஒருவனுக்குப் பிரமகத்தியொழித்து, விஷத்தாலிறந்து மயானத்துக் கெடுத்துச்சென்ற ஆதிசைவச்சிறுவனது உடலைப்பெற்று ஞானக் கூத்தா வென்று எழுப்பித் திருவண்ணாமலையாதினபட்டமளித்துத் திருச்செங் கோட்டுக்கல்லிடபத்திற்குக் கடலையருத்து வித்துச்சில நாள் இருக்க ஒருநாள் தியானத்திருக்கையில் பூமிவெடிக்கச் சமாதியடைந்தவர்.

(2) திருவாரூரிலிருந்த ஒருசைவர், கோவத்தமெனும் ஊரில் ஒருபுதரில் நிஷ்டைகூடியிருக்கையில் தம்மைவந்தடுத்தசொரூபாநந்தர்க்குபதேசித்து முத்தியடைந்தவர்.

சிறியாண்டாள்— கோவிந்தப்பெருமாளின் தேவியார் தாமும் இளையாழ்வாரிடம் சந்நியாசம்பெற்ற அம்மைமார்களில் ஒருத்தி.

சீவகசிந்தாமணி—சிந்தாமணிகாண்க.

சுகோஷம்—நகுலன்சங்கம்.

சுகீதியாரன் — திருமழிசையாழ்வாருக்கு மேல் புலிமேலேறிச் செல்லமுடியாதபணிந்தருள்பெற்றவன்.

சுஜாதை — ஒருஇடைச்சி, தந்தைபலன். தனக்கு மகப்பேறெய்தின வனதேவதைக்குப் பஞ்சாமிர்தம் படைப்பதாகச் சங்கற்பித்து அவ்வாறுபெற்று வனத்தெய்துகையில் புத்தனேவனதேவதையென்று கருதியவர்க்கூட்டி ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவள்.

சுட்கநாள்—நக்ஷத்திரங்கள்காண்க.

சுட்காசி—மிதுனம், சிங்கம், கன்னி.

சுத்தரிபீடம்—சத்திபீடங்களுள்ஒன்று.

சுபயோகம்—திதிகளேக்காண்க.

சுபூதி—புத்தசீஷன்.

சுப்பிரபுத்தன் — கௌதமபுத்தருக்கு மாமன், குமரியசோதரை.

சுப்ரமண்ய சோடசமூர்த்தங்கள் :—

1. சத்திதாரஸ்வாமி—ஒருமுகம்இரண்டுபுஜம் வாமகரத்தில் வஜ்ரம் மற்றக்கரத்தில்வேல் தரித்தவராய் அசுரவதைப் பொருட்டெழுந்த திருவுரு.

2. ஸ்கந்தஸ்வாமி— ஒருமுகம் இரண்டுபுஜம் உள்ளவராய் அரையில்கோவணந்தரித்தவராய்த் தக்ஷிணகரத்தில் தண்டாயுதங்கொண்ட மூர்த்தியாயுள்ளவர்.

3. சேநாபதிசுவாமி—இவர்சூர்யப்பிரகாசம் உள்ளவராய்ப் பன்னிரண்டுதிருக்கரங்கள் ஆறுமுகம், பன்னிரண்டுநேத்ரங்கள், உள்ளவராய்க் கரங்கள்தோறும்கேடகம், வேல், த்வஜம்முதலிய தாங்கப்பெற்றவராய்ப் தேவர் இடுக்கண் தீர்த்தவர்.

4. சுப்ரமண்யஸ்வாமி —செந்நிறம், சந்திரகாந்தம்போன்ற ஒருமுகம் கேயூராதி ஆபரணங்கள் தரித்தவராய்ச் சதுர்ப்புஜம்அபயவரத முள்ளவராய் வேல், சேவற் கொடி தாங்கினவராயுள்ளவர்.

5. கஜவாஹனஸ்வாமி —ஒருமுகம் இரண்டுகண்கள், நான்கு திருக்கரங்கள் வேல், த்வஜம், அபயவரதம், உள்ளவராய் யானை வாகனத்திருந்து தேவர்க்கருள் செய்தவர்.

6. சரவணபவஸ்வாமி — அறுமுகம், பன்னிரண்டுகண்கள் பன்னிரண்டு கரங்கள், வேல், த்வஜம், பாசம், தண்டம், டங்கம், பாணம், வரதம், அபயம், வில், உடையவராய்த் தேவரதுபிரார்த்தனை பொருட்டுச் சரவனத்தில் அவதரித்தவர்.

7. கார்த்திகேயஸ்வாமி—அறுமுகம், ஆறுதிருக்கரம் வாத, குலிச, கேடகம், வாம அஸ்தங்களிலும், அபயம், வேல், கட்கம், மற்றஅஸ்தங்களில் கொண்டுதருண ரவிபிரகாசராய் ஸாதுக்களால் பூசிக்கப்பட்டவராயிருப்பர்.

8. தமாரஸ்வாமி—ஒருமுகம், நான்கு திருக்கரம் உள்ளவராய் வேல், வாள், த்வஜம், கேடகம்உள்ளவராய்க் குமாரமூர்த்தியாய்த் தயானிக்கப்பட்டவர்

9. ஷண்முகஸ்வாமி — சிந்தூரகாந்தியுடையராய், மயில்வாகனரூடராய், ஆறுமுகமுள்ளவராய், தெய்வயானை சமேதராய், பன்னிரண்டு நேத்திரங்கொண்டவராய், வேல், பாணம், த்வஜம், கதை, அபயம், சவ்யபாகத்திலும் மற்றப்பாகத்தில் வில், வஜ்ரம், தாமரை, கேடகம், வரதம், சூலம்உள்ளவராய் த்யானிக்கப்படுபவர்.

10. தாரகாரிஸ்வாமி—இவர், வரதம், அங்குசம், த்வஜம், கட்கம், வில், வஜ்ரம், அபயம், பாசம், சக்ரம், கட்கம், முசலம்,

சக்தி, இவற்றைப் பன்னிரண்டுகரங்களில் உடையராய் அறுமுகத்தோடு தாரகாசுரனைச் சங்கரித்தவர்.

11 சேநாநிசீவாமி–இவர் அறுமுகம், பன்னிரண்டு திருக்கரங்களு முடையராய் மேற்சொன்ன ஆயுதங்களேக்கரத்திலுடையராய்த் தேவர்இடுக்கண்தீர்த்தவர்.

12. பிரம்மசாஸ்த்ருஸ்ரீத்தி —இவர் ஒருமுகம் நான்குதிருக்கரங்களு முடையராய் வாமபாகத்துக்கரங்களில் வரதம், குண்டிகையும், மற்றக்கரங்களில் ருத்ராக்ஷமாலிகை, அபயமுடையராய்ப் பிரமதேவருக்கு உபதேசித்தவர்.

13. வல்லிகல்யாணசுந்தரஸ்வாமி—இவர் திருக்கரங்களில் ருத்ராக்ஷமாலிகை, அபயம், குண்டிகை, வரதம், கொண்டவராய் வள்ளிநாய்ச்சியாருடன் விஷ்ணுமூர்த்தி ஜலகலசத்தில் நீர்வார்க்க ஹோமஞ்செய்யப் பட்டவராய்ச் சகலசுரர்களாலும் சேவிக்கப் பட்டவராயிருப்பர்.

14. பாலசுவாமி—இவர் குழந்தையுருவாய் மேற்றாக்கிய இரண்டுகரங்களேயுடையராய்க் கைகளில் தாமரைமலரிரண்டுகொண்டு தாமரையின் னிறங்கொண்டவராய் அம்மையப்பருக் கிடையிலமர்ந்திருப்பர்.

15. கிரௌஞ்சபேதனஸ்வாமி—இவர் அறுமுகம் எட்டுப்புஜங்களுடையவராய், அபயம், கிருபாணம், வேல், அம்பு, சவ்ய அஸ்தங்களிலும் வரதம், சூலிசம், வில், கேடகம், மற்ற அஸ்தங்களிலும்பெற்றுக் கிரௌஞ்சபேதனஞ் செய்தமூர்த்தி.

16. மயூரவாகனஸ்வாமி—இவர்பவளநிறமாய் ஒருமுகம்வஜ்ரம், வேல்அபயம், வரதம், மயில்வாகனருடாய்த் தேவரிடுக்கண், தீர்த்தவர்.

சுமங்களர்—ஏழாவதுபுத்தர்.

சுயம்வராராஜா—அபிநந்தன தீர்த்தங்கரின் தந்தை. அயோத்தி.

சுரதமாறபாண்டியன் — மதுரையாண்ட அறுபத்தெட்டாவது பாண்டியன்.

சுரதாணி — டில்லிபாதுஷாவிற்கு மகளாக அவதரித்து அரங்கநாதனேமணந்த பூமிப் பிராட்டி.

சுராதேவி— அமிர்தமதன காலத்தில்பிறந்தவள்.

சுவயம்வரம் — இது அரசகன்னிகைகள் தாங்கள் விரும்பியநாயகர்களே அடையப் பலர்க்கும் அறிவித்து, விரும்பியவர்க்கு மாலைசூட்டுதலாம். அச்சுயம்வரம் மூன்றுவகைப்படும். அவை இச்சாசுயம்வரம், பந்தயச்சுயம்வரம், வீரசுயம்வரம் எனப்படும். அவற்றுள்இச்சாசுயம்வரமாவது–தமயந்தியைப் போல் கன்னிகையிஞல் விரும்பப்பட்ட புருஷனுக்கு மாலையிடுவது. பந்தயச்சுயம்வரமாவது-இராமரைப் போல் கொள்வதற்குக் குறித்தபந்தயத்தைமுடித்து அக்கன்னிகையைக் கொள்வது. வீரசுயம்வரமாவது - பீஷ்மரைப்போல் வீரதருமத்திஞல் கன்னிகையைவரிப்பது.

சுவாலாமாலி——ஊர்வன்குமரன்.

சுவிபு —காசியரசர்களில்ஒருவன்.

சூசிகாசங்கிராந்திநிர்ணயம்—ரிஷபம், கடகம்; மிதுனம்இந்தச் சங்கிராந்தியில்சூரியனிருக்க, கன்னி, சிங்கம், துலாம்இதில் சம்பந்தமாஞலும், உத்திரம், அஸ்தம், சித்திரை, இந்தமூன்று நக்ஷத்திரங்களிலும் சந்திரனிருக்க அக்னி மூலையில் ஸ்தம்பப்பிரதிஷ்டை செய்யலாகும். கும்பம், மீனம், மேஷம் இந்தச்சங்கிராந்தியில் சூரியனிருக்க, ரிஷபம், மிதுனம், கடகம் இந்தச் சம்பந்தமாஞலும், ரோகணி, மிருகசீரிஷம், புனர்ப்பூசம், இந்த நக்ஷத்திரங்களினும் சந்திரனிருக்கநிருதிமூலையில் ஸ்தம்பப் பிரதிஷ்டை செய்யவும். இந்தப்படிக்குப் பிரதமஸ்தம்பப்பிரதிஷ்டை செய்யலாம். சுபப்பிரதம். அன்னியமார்க்கத்தில் செய்தால் கேடுவரும்.

சூத்திராபிடகம்—பௌத்தாகமத்துள்ஒன்று.

சூரியன்வீதி—சூரியனேக்காண்க.

சூலபரிகாரம்—வாரசூலங்காண்க.

சூலம்—வாரசூலம்காண்க.

சூக்ஷ்மபீடம்—சத்திபீடங்களில்ஒன்று.

செங்குந்தர் — இவர்கள், பிராட்டியாரின் காற்சிலம்பின் பரல்கள் சிதறியவிடத்துப் பிறந்த பெண்களேச்சிவபெருமான் நோக்கியகாலத்து அவர்களிடம்பிறந்த நவவீரர்களின் வம்சத்தினராம். இவர்கள்முருகக் கடவுளுக்கு ஆட்டுக்கடாவை யுதவினர் என்பர். பிரமனுக்கு விலங்கிட்டகாலத்திலும், தாருகவதைகாலத்தும் மற்றக்காலங்களிலும் உதவினராம். இவர்கள் சிவபெருமானுடன் நட்னவாதஞ்செய்து தோற்றகாளியின் கைத்தாளத்தைப் பிடுங்கினராம். குமாரக்கடவுள் கட்டளையால் முசுகுந்தனுக்குச் சேனைத்தலைவரானதுபற்றி இவர்களுக்குச் சேனைத் தலைவரெனவும் பெயர். இவர்களுள் ஆயிரத்துத்தொள்ளாயிரவர்முதற் சந்தியார், புலோமசை வீரவாகுதேவர் குமரிக்குத்தந்த கிளிப்பிள்ளை பொருட்டு யமனுடன் யுத்தஞ்செய்து மீண்டவர்கள். இவர்களுள்கௌதன்,

படைமருதன் என்பவர்கள்பல தேசத்தவர்களே வென்றவராம். வல்லாளனென்ற பழனூர் வீரன்முதலியோர் இவர்கள்சந்ததியார். இவர்களுள் பழுவைநாராயணன் பகைவரை வென்றவன். கச்சித்தனியன் மிக்கவீரன். ஒற்றியூரன், களத்தூரரசன், புற்றிடங் கொண்டான், கோளாந்தகன், புலியூர் பள்ளிகொண்டான், பிணவன், கண்டியூரன், முதுகுன்ற மணியன், தஞ்சைவேம்பன், என்பவர்கள் சிறந்தவர்களாம். இவர்களுக்குப் புலிக்கொடி.

சேரவம்சாந்தகபாண்டியன் — மதுரையாண்ட ஐம்பத்திரண்டாம்பாண்டியன்.

சைத்திராதம்—சித்திரரதனைக்காண்க.

சையகிரி — கொங்குநாட்டிலுள்ளஒருமலை. காவிரிக்குற்பத்திஸ்தானம்.

சொருபானந்தர் — திருவாரூர்ச்சிவப்பிரகாசர் மாணவகர்.

சோடசகணபதி:—

1. பாலவிகணேசுவரர்—இவர்,வாழை, மா, பலா, விளா, கரும்பு, முதலியகரத்தில் கொண்டவராய் ஒருமுகம்உள்ளவராய்ப் பாலசூர்யப்பிரபாகாரமாய் விளங்குவோர்.

2. தருணகணபதி—பாசம், அங்குசம், அபூபம், விளா, ஜம்பூபலம், எள், புள்ளாங்குழல் கையிலுடையவராய் ஒருமுகமுள்ளவராய் மகாபிரகாச முள்ளவராய்விளங்குபவர்.

3. பக்தவிகணேசர் — தேங்காய், மா, வாழை, சருக்கரைப்பாயசம்,தரித்தவராய் ஒருமுகமுள்ளவராய்ச் சரத்காலசந்திரனையொப்ப விளங்குவோர்.

4. வீரவிகணேசுவரர்—வேதாளம், வேல், அம்பு, வில், கேடகம், கட்கம், கட்வாங்கம், கதை, அங்குசம், நாகபாசம், சூலம், குந்தம், பரசு, த்வஜம், தரித்தவராய்ச் சூர்யப்பிரபைபோல் விளங்குபவர். இவர் கொண்ட ஆயுதங்களுக் கொப்ப முகங்கள் கூறப்படவில்லை ஒருகால் ஒருமுகமேயிருக்கலாம்.

5. சக்திகணேசர்—தோடையில் தேவியைக் கொண்டவராய் அவளைத்தழுவினவராய் அந்திவண்ணராய்உள்ளவர்.

6. த்வஜகணபதிபர்—இவர் கோரமுகம், சதுர்ப்புஜம், புஸ்தகம், ருத்ராக்ஷம், தண்டம், கமண்டலம் உள்ளவராய்ப் பிரகாசமுள்ளவராய்இருப்பர்.

7. பிங்களகணபதி— இவர்மாம்பழம், ஒருகரத்திலும், மற்றொருகரத்தில் கல்பமஞ்சரியும், பரசுமுதலிய ஆயுதங்களைக் கொண்டவராய் யானைமுகத்துடன் தியானிக்கப்படுவர்.

8. உச்சிஷ்டகணபதி—இவர், தாமரை, மாதுளைக்கனி, வீணைசாலிபுச்சம், அக்ஷசூத்ரம் உடையவராய் யானைமுகத்துடன் தியானிக்கப்படுவர்.

9. விக்னராஜகணபதி— இவர்பாசம், அங்குசம், மாம்பழம் கையிற்கொண்டவராய் இரத்தவர்ண முடையராய் ஆகுவாகனருடராய் த்யானிக்கப்படுவர்.

10. கூஷ்மாண்டவிநாயகர்—இவர் தந்தகல்பம், ரத்நகும்பமுடையவராய் யானைமுகமுடையராயிருப்பர்.

11. ஏரம்பவிநாயகர்— அபயம், வரதம், பாசம், தந்தம், அக்ஷமாலை,பரசு,ஐந்துசிரம், ஒன்றுசிங்கமுகம் மற்றவையானைமுகம் கனகநிறமாக த்யானிக்கப்படுவர்.

12. லக்ஷ்மிகணேசர்—இவர்தாமரையில் எழுந்தருளினவராய் மாணிக்க கும்பம், அங்குசம், பாசம், செந்தாமரையுள்ளவராய்க் கௌரவர்ணமுள்ளவராய் த்யானிக்கப்படுவர்.

13. மகாகணேசர் — இவர்பத்மாசனராய், கதை, தந்தம்,பாசம், கும்பம், கௌரவர்ணம், சோணவர்ணமாய் யானைமுகத்துடன் தியானிக்கப்படுவர்.

14. புவநேசகணபதி — இவர்கருப்புவில் புஷ்பபாணம் பாசம், அங்குசம், உடையராய்ச் சகலாபரணமணிந்தவராய் த்யானிக்கப்படுவர்.

15. நிருத்தகணபதி-பாசம், அங்குசம், ஒடிந்ததந்தம், கல்பதருவின்மலர், உடையராய், பொன்மேனியுடையராய் நிருத்தபதமுடையராய் த்யானிக்கப்படுவர்.

16. ஊர்த்வகணேசர் — கஜவக்த்ரம், சதுர்புஜம், திரிநேத்ரம் ஏகதந்தம், பாசாங்குசம், ஊர்த்வபாரு, துதிக்கையில் இலட்டுகம்உடையவராய் த்யானிக்கப்படுவர்.

சோதிமான்—இவன் மகவுவேண்டித் தவமியற்றிப்பெண் மகவுபெற்றுச் சோதிடரால் இந்தமகவின்பிறப்பு தேசத்திற்கரிட்ட மெனவறிந்து பெட்டியிலிட்டு ஆற்றில்விட்டனன். தற்செயலாய் மகவடங்கியபெட்டி மயன் கையிலகப்பட மயன் பேழையைத் திறந்து பெண்ணிருப்பது கண்டுதீர்க்க சுமங்கலியாக என்றுசீர்வதிக்கக்கேட்ட மகவு நான்கன்னி யென்பிறப்பு நாட்டிற்கழிவென்று தந்தையால் ஆற்றிலிடப்பட்டேனென, மயன் என்தவத்தால் மாங்கல்யத்துடன் சந்திரமதியெனப்பிறக்க என அவ்வாறே யம்மகவுதீக்குளித்து மதித

யன் குமரியாய்ப்பிறந்து அரிச்சந்திரனை மணந்தனள்.

சோதிமின்னல் — ஐப்பசிமீ சோதிநக்ஷத்திரத்தில் சூரியன்வரும்நாளில் கிழக்கில் மின்னினால் மழையுண்டு.

சோநகரம்—வாணசுரன்பட்டணம்.

சோபிதர்—ஒன்பதாவதுபுத்தர்.

சோளசூடாமணிபாண்டியன் — மதுரையாண்ட ஐம்பத்தெட்டாம்பாண்டியன்.

சீவாலாழகிபீடம் — சத்திபீடங்களில் ஒன்று.

ஞாயிறுகிழார் — தொண்டைநாட்டுப் புழற்கோட்டத்து அவதரித்தவர். இவர்குமரி சங்கிலியார். வேளாளர்.

ஞானகலாம்பையார் — பட்டினத்தடிகளின்தாயார்.

தக்கயோகம்—திதிகளைக்காண்க.

தசவர்க்கம்— க-வது கிரகமிருக்கிற ராசிவர்க்கம், உ-வதுசூரியசந்திரர்வாரை, ங-வது-திரைக்காணம், ச-வது-திரிம்சாங்கிசம், ஞ-வது சத்தமாம்சம். ஈ-வது நவாம்சம், எ-வது தசாம்சம், அ-வது - துவதசாம்சம், ஊ-வது-கலாம்சம், ஏ0-வது சஷ்டியாம்சம்.

தண்டினிபீடம்—சத்திபீடங்களில்ஒன்று.

தந்திரிபாலன் — சகதேவன், அஞ்ஞாதவாசத்தில் பெற்றபெயர்.

தருமதர்சி—பதினெட்டாவதுபுத்தன்.

தலையற்றநாள்—நக்ஷத்திரங்காண்க.

தலையுதையராசி—இராசிகாண்க.

தனிஷ்டாபுஞ்சமி—நக்ஷத்திரங்காண்க.

தாதுகதை — புத்தன் எலும்புமுதலிய தாதுக்களைக் கொண்டார் சரிதைகூறும் புத்தநூல்.

தாராபலம் — ஜென்மநக்ஷத்திரமுதல் நற்கால நக்ஷத்திரம் வரை எண்ணிவந்த தொகையின் பலாபலன்.

1, 19 ஜன்மம்-மத்திமம். 2, 11, 20 சம்பத்து-உத்தமம். 3, 12, 21 விபத்து அதமம். 4, 13, 22 க்ஷேமம்-உத்தமம். 5, 14 பிரத்தியம்-மத்திமம். 6, 15, 24 சாதகம்-உத்தமம். 7, நைதனம்-அதமம். 8, 17, 26 மைத்திரம்-உத்தமம். 9, 18 பரமமைத்திரம்-சமம். 10 கர்மம்-மத்திமம். 16 ஸாங்காதிகம்-அதமம். 23 வைநாசிகம் - அதமாதமம். 25 மானசம்-அதமாதமம். 27 சமூதாயிகம்-அதமம்.

திசைமுகக்கடவுள் — பிரமகாயிகலோகமுதலிய பிரமலோகம் இருபதினுமுள்ள இருபதுவகைப்பட்ட பிரமகணபிண்டங்கள்.

திசையோனிநிலை — கருடன், கிழக்கு, பாம்பு-மேற்கு, சிங்கம்-தெற்கு, யானை-வடக்கு, பூனை - தென்கிழக்கு, எலி - வடமேற்கு, நாய்-தென்மேற்கு, மூசல் - வடகிழக்கு. இவைகளில் அருக்கனில் கருடனை வைத்து மூறையேபார்க்கும்போது எதிர்க்கெதிர்பகையோனிநிற்கும். அவற்றுள்கருடன் திசையிலிருந்து பாம்பு திசைக்குப்போகலாம். பாம்பு திசையிலிருந்து கருடதிசைகுப் போகலாகாது. ஏனெனின், கருடன் இரைகொள்ளப் போகையில் பாம்பு இரையாகவரும் ஆதலால் ஒருவன்யாத்திரைக்குப் பக்ஷிமுதலிய சகுனங்கள்பார்க்கையில் இரையாகும் யோனிதிசையிலிருந்து இரையெடுக்கும் யோனிதிசைக்கு அவைபோகலாகா.

திட்டிவிடம் — கண்ணில்விடமுடைய தொருபாம்பு.

திதித்யாசியம்— பிரதமைக்கு-உசு, அஷ்டமிக்கு - உ0, த்விதியைக்கு-கூ, திரிதியைக்கு-டுடு, சதுர்த்திக்கும் நவமிக்கும் ஐந்து, பஞ்சமிக்கும் ஷஷ்டிக்கும் - நுசு, சப்தமிக்கு-ங, தசமிக்கு-ஙூ, ஏகாதசிக்கு-க, துவாதசிக்கு-கடு, திரயோதசிக்கு உசு, சதுர்த்தசிக்கு - எ - பூரணைக்கு-உக, அமாவாசைக்கு - சு, இந்த நாழிகைகளுக்குமேல்-ச நாழிகைத்யாஜ்யம்.

திதியமிர்தயோகம்—திதிகளைக்காண்க.

திராணுவர்த்தன்— ஓர்அரக்கன், கண்ணன் குழந்தைப் பருவத்துக் கண்ணனையந்த ரத்துத் தூக்கிச்சென்றுகொல்லமுயன்று அவரால் கொல்லப்பட்டவன்.

திரிசந்திரிகைபீடம் — சத்திபீடங்களில் ஒன்று.

திரிசூலபீடம்—சத்திபீடங்களில்ஒன்று.

திரிதினஸ்பிர்க்கு — ஒருதிதியாவது, ஒருநக்ஷத்திரமாவது, ஒரு யோகமாவது மூன்றுநாட்களிற் கலந்திருப்பது.

திரிபுராபைரவிபீடம் — சத்திபீடங்களில் ஒன்று.

திரிவேணி—கங்கை யமுனை சரஸ்வதிகூடுமிடம்.

திருக்கச்சிநம்பிகள்—இவர் ஸோபதியாழ்வாரம்சம், இவர் திருமழிசைக்கடித்த பூவிருந்தவல்லியில் வீராகவசெட்டியார்க்குக்கமலையார் என்கிறதேவியாரிடம் சகஷ (கூகூ) க்கு மேற்செல்லாநின்ற சௌம்ய ஷூமாகிமீ சுக்லதசமிவியாழக்கிழமை அவதரித்தவர். இவர்பிதாதமது சகோதாருடன் தமக்குவைத்த நிதிகள் எல்லாம் பெருமாள்விஷயத்தில் செலவிட்டுப் பெருமாள்நியமனப்படி செங்கழுநீர் நிறமிருந்தவழி நோக்கிச்சென்று

கச்சிநகர்புகுந்து பெருமாளைச் சேவித்து நியமனப்படி திருவாலவட்ட கைங்கர்யஞ் செய்திருந்தவர். இவர் காஞ்சிபுரத்தில் கைங்கர்யஞ் செய்து கொண்டிருக்கையில் வள்ளுவர்ஒருவர் இவர் பாததூளிகளைத் தம்சிரசில் கொண்டுவருதலைக்கண்டு அவரை யாதுகாரண மென்றுகேட்க அவர் பாகவதபக்தியால் நன்மைஉண்டாமென, நம்பிகள் இதுதக்கதன்றென வள்ளுவர் எதுதக்கதோ அதனைப் பெருமாளைவினவி அருளுகளன அவ்வாறே வினவிப் பாகவதபதரேணுவால் பதவியுண்டாமெனக்கூற வள்ளுவர் தேவரீர் திருவடிப் பிரபாவத்தாலிது எனக்குவாய்த்ததாகையால் தேவரீரிருக்குப் பேறுவாய்க்கும் காலம்வாய்ப்பதையும் பெருமாளை விஞ்விக்கூறுவிரேல் அருகிருந்துசேவித்திருப்பேனென அவ்வாறே பெருமாளைப் பேறுவாய்க்குங்காலம்கேட்க ஆசார்ய அபிமானத்தால் முத்திசித்திக்குமெனக்கேட்டுப் பெரியநம்பிகளிடம் உருமாறிச்சென்று மாடுமேய்ப்பவனைப்போல் கைங்கர்யம் செய்துகொண்டிருக்கையில் ஒருநாள் பெரியநம்பிகள் திராமாந்தரஞ் சென்று மீள்கையில் மழைவெள்ளத்தில் வண்டிசெலுத்திவந்து வீளக்குக்கூட்டையொருகையிலும் மாடுகளையொருகையிலும்பற்றி வண்டியழுந்து மிடங்களில் வண்டியைத்தூக்கித்தாம் நம்பிகளைக்குருமாளிகையில்கொண்டுசேர்த்தனர். பிறகு திருக்கச்சிநம்பிகள் மழையால்வருந்தி மூலையில் தாம்தரித்திருந்த ஈரவுடைகளைந்து பழையவுடையையுடுத்தித் திருமாளிகைப் புறத்திலிருக்கப் பெரியநம்பிகள் வேறு உடைகொண்டு மாட்டுக்காரனைத் தேடக் கச்சிநம்பிகள் எதிர்வாக்கண்டு திருக்கச்சிநம்பிகள் எனவுணர்ந்து காரணம்வினவி அளவளாவியிருந்தனர்.

திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் — ஸ்ரீ மந்நாதமுனிகளுடைய சிஷ்யர். இவர் திருக்கண்ணமங்கையில் வாழ்க்கைப்பட்டிருந்த ஸ்ரீ மந்நாதமுனிகளின் உடன் பிறந்தாள் குமரர். இவர் பராபவ ஹ ஆவணிமீ திருவோண நக்ஷத்திரத்தில் அவதரித்து லக்ஷ்மீநாத தாதாசார்யரென்கிற பெயர்பெற்று எல்லாச்செல்வங்களையும் பெற்றிருந்ததால் திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் என்னப்பட்டு நாதமுனிகள் திருவடிகளில் ஈடுபட்டுக் கைங்கர்ய பராயிருக்கையில் ஒருநாள் பல்லக்கிலேறிவருகையில் இரண்டுசூத்திரர் நாய்கள்பொருட்டு மாய்ந்து கிடத்தலைக் கண்டு விரக்திபூண்டு மௌனத்துடனிருந்து பெருமாளதுதீர்த்தபிரசாதம் ஸ்வீகரித்துச் சிலநாட்களிருந்து பெருமாள் மேல் வீடுதரப்பரமபதமடைந்தவர்.

திருக்கோஷ்டியூர்பெண்பிள்ளை— இவள்உடையவர் திருக்கோஷ்டியூருக்கு எழுந்தருளுகையில் சிலரஹஸ்யங்களைக்கூறிச் சிஷ்யையானவள்.

திருடஅனு— பாஞ்சாலாதிபதி, சோஷித்குமரன், இவனுக்குச் சத்யகருமன் என்று பெயர்.

திருடநேமி — புதன்மாபில் வந்தசத்யதிருதன்புத்ரன்.

திருடவிரதன்—அங்கதேசாதிபதி, விசியன்குமரன்.

திருணதாரன்—சிவமூர்த்தியால் தேவர்களின் கர்வபங்கத்தின் பொருட்டுச் சிருட்டிக்கப்பட்ட புல்போல்பவன் இவனையெதிர்க்கத் திரிபுரத்திகள்முயன்று பின்னிடைந்தனர்.

திருமணத்தூணம்பி — அழகியமணவாளன் காணியாளரான சிங்கப்பிரான்புத்ரன்.

திவோதாசன்— காசிராஜவம்சத்துத் தன்வந்தரிபௌத்ரனான பீமரதன் புத்ரன். இவன் தன்வந்தரியின் குணங்களுடைமையின் தன்வந்தரி யெனப்பட்டனன். இவன் பால்விச்வாமித்ரகுமாராகிய சுசுருதர்முதலியோர் இவனிடம் வைத்யசாத்திரம்கற்றனர்.

தினபலன் — ஜன்மநட்சத்திரமுதல் அன்றைய நட்சத்திரம் வரையில் எண்ணிக்கண்ட தொகையுடன் ஞாயிறுமுதல்அன்றையவாரம் வரையிலும் பிரதமைமுதல் அன்றையத் திதிவரையிலுங் கூட்டிக்கண்டதொகையைச் சேர்த்து ஒன்பதிற் கழித்தமிச்சம் க-வியாகூலம்; உ சுபம், ஊ-துர்வார்த்தை, சு-பந்துதாரிசனம், நு-பெண்போகம், சூ-சுபம், எ-கலகம், அ-சோகம், கூ-ஞானவாக்கியம்.

துர்க்கைபீடம்—சத்திபீடங்களில்ஒன்று.

துளசாபுராபீடம்— சத்திபீடங்களில்ஒன்று.

துன்முகி—ஓரரக்கி, அயமுகிக்குத்துணைவி, வீரமாகாளரால் கூந்தலறுப்புண்டவள்.

தூலபீடம்—சத்திபீடங்களில்ஒன்று.

தென்னவன்பிரமராயன் — மணிக்கவாசகசுவாமிகள் மந்திரியாக விருந்தகாலத்துப் பாண்டியனால் தரப்பட்டபட்டப்பெயர்.

தேதிமழை—அனிமீ. கo-உ, ஆடிமீ அ-உ, ஆவணிமீ சு-உ, புரட்டாசிமீ. சு-உ, ஐப்பசிமீ. உ-உ, கார்த்திகைமீ. க-உ, இந்தத் தேதிகளில்மழை பெய்யவேண்டும்.

தேவதத்தன் — கௌதமபுத்தருடையதண்பன். அன்னத்தை யெடுத்துவளர்த்தபுத்தருடன் அன்னத்தைத்தரவாதிட்டவன்.

தேநவர்—ஆயுள்வேதம்பயின்றவர். சுசுருதருக்குருவர்.

தேவிபீடம்—சத்திபீடங்களில்ஒன்று

தோனிபீடம்—சத்திபீடங்களில்ஒன்று.

தோடகாசாரியர்— ஆசுகவிகளென்பார். சங்கராசாரியர்க்குமாணாக்கர்.

தோடிமலை — கண்டூரக்கோ பெருநற்கிள்ளியின்மலை

தீவைபாயனர் — வியாஸர், இவர்யமுனைத்தீவில் பிறந்தபடியால்வந்தபெயர்.

நதலேச்வரிபீடம் — சத்திபீடங்களில் ஒன்று.

நந்தை—திதிகளைக்காண்க.

நம்பாடுவார் — இவர் ஒருபாணர்குடியில் திருக்குறுங்குடிக் கருகிலுள்ள முனிக்ராமத்தில் அவதரித்தபாகவதர். இவர்ஏகாதசிதோறும் வீணையைக் கையிற்கொண்டு திருக்குறுங்குடி பெருமாளை மதிற்புறத்திருந்து பாடியுவப்பித்துப் பெருமாளே தம்மிடம்வந்து வெகுநாள் சேவைசாதிக்கப்பெற்று அந்தரங்கமாயிருந்தனர். இவ்வாறுநடத்திவருகையில் இவர் ஒருகார்த்திகைமாதத்தியசுக்லபக்ஷஏகாதசியில் பெருமாளைப் பாடிக்கொண்டே தம்மையறியாதவராய்க் சாட்டிற்குள்புக அங்குப்பூர்வஜன்ம மந்தாலோபகிரியா லோபத்தால் பிரம்மராக்ஷஸாயிருந்த வேதியன் இவரை விழுங்கவாத்திடிக்கிட்டு அந்தப் பிரமராக்ஷஸிற்குத்தாம்பெருமாளை யுகப்பித்து மீளுகையில் தம்மைக்கொடுப்பதாய் வாக்களிக்க அவ்வாறே பிரம்மராக்ஷஸ்விடைகொடுக்கச்சென்று பெருமாளைப் பாடி மீண்டு பிரம்மராக்ஷஸிடம் வரப்பிரமராக்ஷஸ் இவரைவணங்கித் தன்வரலாறு கூறிரக்ஷிக்கவேண்ட இவர் தாம்பாடும்கைசிகிகானத்தினாலுண்டான புண்யத்தித் சிறிது தவிஅப்பிரம ராக்ஷஸப்பிறவி மாற்றிப்பரமபதமடைந்தவர். ஆகையால் அந்தவகாதசியைக் கைசிகவகாதசியென்பர்

நல்லூர்நத்தத்தனார் — நல்லியக்கோடன்மேற் சிறுபாணாறு பாடியபுலவர்.

நவக்கிரக அம்ஸங்கள் — நவக்கிரகமென்பது சோதிடசாஸ்திரங்களில் பிரதானமாகக் கொண்டுள்ளது எப்படியெனில், சிவபெருமானே சூரியனுகவும், உமையம்மையாரே - சந்திரனுகவும், சுப்பிரமணியரே - அங்காரகனுகவும், திருமாலே புதனுகவும், பிரமாவே-குருவாகவும், இந்திரனே-சுக்கிரனுகவும் யமதருமரே-சனியாகவும், பத்திரகாளியே-இராகுவாகவும், சித்திரகுத்தனே-கேதுவாகவும் இருப்பதாகத் தெரிகிறது.

இவையன்றியும் தூமாதி பஞ்சசக்கிரகங்களும் சொல்லப்படுகின்றன.

நக்ஷத்திரம்— இவற்றின்-த்யாஜ்யம், நிலை, கோக்கு, இராசிக்கூறு, தேவதைமுதலியவற்றை நக்ஷத்திரத்தக்காண்க. நாமாக்கரத்தை அமிர்தாதியோகங்காண்க.

நாகயோசம்—திதிகளைக்காண்க.

நாளீகநங்கன்—ஒருகொக்கு. இதற்குஇராஜதர்மன் எனவும்பெயர். ஒருவேதியச்சிறுவன் தன்பிதராஸ்திகளைத் தீயவழியில் செலவிட்டு இதனிடைவர இதுதன்னண்பனுல் பொருள்தருவித்தது. இங்ஙன்றி கொன்ற வேதியச்சிறுவன் கொக்கினைக் கொல்லக் கொக்கினண்பன் வேதியச்சிறுவனைக் கொன்றனன். பின் கொக்கின்மனைவி கணவனையுயிர்ப்பிக்க எழுந்து வேதியச்சிறுவனையும் எழுப்பிநற்புத்திகூறி மெய்கொளிருந்தது.

நாலூராச்சான்—ஒருவைஷ்ணவன் சோழனுக்கு மந்திரியென்பர்.

நாற்கால்இராசி— மேஷம், ரிஷபம், சிங்கம், தனுசு. ஆக ச.

நிர்வாணிநிலை—ஞாயிறு, வியாழம் - தென்கிழக்கு, திங்கள், வெள்ளி-தென்மேற்கு, செவ்வாய், சனி-வடமேற்கு, புதன் வடகிழக்கு. இவன் பிரயாணத்தில் பின்னுலில்நன்று, முன்பக்கந்தீது. இவள்நிற்குந் திசையில் போகல்ஆகாது.

நிபந்தனகாரர் — சுருதிஸ்மிருதியாசாரநியமனஞ் செய்தவைதிகர்.

நீலாம்பரிபீடம்— சத்திபீடங்களில்ஒன்று.

பகழிக்கூத்தர்—இவர்பிறப்பால் செங்குந்தர். தமிழ்வல்லவர் திருச்செந்தூர்முருகன்பிள்ளைத் தமிழ்பாடியவர்.

பகைவீடு—(சூரி) ரிஷப, மிது, கர்க், கன், விரு, மகம், கும்பமும், (சுக்) மேஷ, மிது, சிங், துலா, மக, கும்பமும் (செவ்) சிங், தனு, கும், மீனமும், (புத) சிங், தனுசும், (குரு) மேஷ, விருச்சிகமும், (சுக்) கர்க், சிங்கமும், (சனி) கர்க், சிங், விருச்சிகமும், (இராகு) மிது, துலா, தனு, கும்ப, மீனமும், (கேது) (குளிக) க்கும் மேஷ, மிதுன, சிங்க, கன்னி, தனுசும், பகையாம்.

பஞ்சகமீபார்க்க — ஞாயிறுமுதலாக அன்றைய வாரம்வரையும் பிரதமைமுதலாக அன்றைய திதிவரையும் அச்சுவினிமுதல் அன்றைய நக்ஷத்திரம்வரையும் மேஷமுதல் அப்போது தயலக்கினம்

வரையும் எண்ணிக்கண்ட தொகையை ஒன்பதிற்கழித்து மிச்சம் ந-நு-எ-க உத்தமம். மற்ற-க-உ-ச-சு-அ-நீக்கப்படும். இவைகளில்

ஒன்று மிருத்யு பஞ்சகம், உ-அக்கினி பஞ்சகம், ச-ராஜபஞ்சகம், சு-சோர பஞ்சகம், அ-ரோகபஞ்சகம், இவ்வாறுகண்டு கொள்க. இவற்றுள் ராஜபஞ்சகமும், அக்னிபஞ்சகமும், இராத்திரியில் சோர பஞ்சகமும், ரோகபஞ்சகமும், எல்லாக் காரியங்களிலும் மிருத்யு பஞ்சகமும் ஆகா. இவற்றிற்குத்தான பிரீதி-க. இரத்தினம்-உ சந்தனக்குழம்பு, ச-எலிமிச்சம்பழம் சு-தீபம், அ-ஸ்தான்யம்.

பஞ்சபல்லவம்—அரசு, அத்தி, பிலக்ஷம், மா, நியக்குரோதம்.

பஞ்சரத்நம்—கனகம், குலிசம், நீலம், பத்மராகம், முத்து.

பஞ்சவில்வம்—ஆத்தி, மா, முட்கிளுவை மூல்லை, வில்வம்.

பஞ்சாமிர்தம் — ததி, க்ஷீரம், சர்க்கரை மது, கிருதம்.

பஞ்சார்க்கம்—இந்திரவில், கேது, தூமம், பரிவேடம், வியதிபாதம்.

பஞ்சாக்ஷரம் — இதுசைவர்களால் இஷ்டகாம்யசித்திகளை விரும்பியும் முத்தியை விரும்பியும் செபிக்கப்படும் மகாமந்திரம். இதுபோக பஞ்சாக்ஷரம்எனவும், முக்திபஞ்சாக்ஷரமெனவும், ஸ்தூலபஞ்சாக்ஷரமெனவும், ஸூக்ஷ்ம பஞ்சாக்ஷரமெனவும் பலவகைப்படும். இவற்றின்அக்ஷரங்களை மாறிச்செபித்தலால்பலன்கள்வேறுபடும். அப்பலன்களை யெவர் விரும்புகிறார்களோ அப்பலன்களை விரும்பியோர்ஆசாரியர் கூறியவகைமாறிச் செபிக்கின்அப்பயன்களைப் பெறுவர். இம்மகாமந்திரத்தைப்பிரணவத்துடனும்பீஜாக்ஷரத்துடனும் சேர்த்தும் அஃதின்றியும்செபிப்பர். இதன்உண்மைகளை ஞானஸிரியர் பாற் சைவர்கேட்டறிக.

பஞ்சுகொண்டான்—மகம்மதியர் திருவரங்கத்தைக் கொள்ளைகொண்டபோது தடைசெய்தவர்.

பதிஹேருதிசைகள்— கவது எழுகிரகங்களுக்கும் விதித்த நக்ஷத்ராதிசைகள் உ-வது உற்பன்னதிசை, ந-வது-மிருத்யுதிசை, ச-வது-பிராணதிசை, நு-வது ஆதானதிசை, சு-வது-வாமதிசை எவது-உடதிசை, அ-வது-நிரியாணதிசை, கவது மகாப்பிராணதிசை, க0-வது-குளிகநிர்யாணதிசை, கக-வது-காலசக்ரதிசை.

பத்திரகாளிபீடம் — சத்திபீடங்களில் ஒன்று.

பத்திரை—திதிகளைக்காண்க.

பத்திரைபீடம்—சத்திபீடங்களில்ஒன்று.

பரமேச்வரிபீடம் — சத்தி பீடங்களில் ஒன்று.

பரிவேடக்குறி — ஆடிமாதம் பூரணையில் முதற் பத்துநாழிகையில் சந்திரனைப்பரிவேடமிட்டால் ஐப்பசியிலும், இரண்டாம் பத்திலிட்டால் கார்த்திகையிலும், மூன்றும் பத்திலிட்டால் மார்கழியிலும்மழையுண்டு. இரவுமுழுதும் இட்டிருந்தால் இந்தமூன்று மாதங்களிலும் மழைஉண்டு.

சந்திரன், குரு, சுக்ரருடனேபரிவேடமிட்டால் நல்லமழைஉண்டு. செவ்வாய், சனியுடன் பரிவேடமிடில் மழையில்லை. கிரகணகாலத்தில் பரிவேடமுண்டானால் ராஜாக்களுக்குஆகாது.

பல்லிசொல்லுகை, விழுகை.

ஞாயிறு —கிழக்குத் திக்கில் கெவுளி சொன்னால் பயம், அக்னி திக்கில்-தீமை-தெற்கு திக்கில்-சுகம். நைருதி திக்கில். பங்து தரிசனம். மேற்கு திக்கில்-சண்டை. வாயுதிக்கில் வஸ்திரலாபம். வடக்கில்-தனலாபம். ஈசான்ய திக்கில்-லாபம். ஆகாயத்தில் ஜயம், பூமியில்-நினைத்தகாரியமாகும்.

திங்கள்— கிழக்கு திக்கில்-தனலாபம், அக்கினிதிக்கில் கலகம். தெற்கு திக்கில் பகை, நிருதிதிக்கில் விரோதம். மேற்கு திக்கில்இராஜசபாப்பிரவேசம். வாயுதிக்கில் - அமங்கலம். வடதிக்கில் - வஸ்திரலாபம். ஈசான்ய திக்கில்-கலியாணவார்த்தைகள். ஆகாயத்தில் - கேடுசமாச்சாரம். பூமியில்-அயிஸ்வரியப் பிராப்தி.

செவ்வாய் — கிழக்கு-சம்பத்து; அக்கினி-பந்துலாபம், தெற்கு - விசனம் நிருதி-சத்துரு, மேற்கு-காரியானுகூலம், வாயு-தூரதேசத்து சமாச்சாரம், வடக்கு சத்துருபயம், ஈசான்யதிசை-வாகனலாபம், ஆகாயத்தில் - தூரதேசப்பிரயாணம் பூமியில் விசேஷதனலாபம்.

புதன் — கிழக்கு - சந்தோஷம், அக்கினி-திரவிய லாபம், தெற்கு-சரீரசுட்டியம், நிருதி-பந்து ஆனி, மேற்கு - பயம், வாயு-தனநாசனம், வடக்கு, ஈசான்யம்-நினைத்தகாரியமாகாது, அம்பரத்தில் நல்ல சமாச்சாரம், பூமியில் - ஐஸ்வரிய முண்டாகும்.

வியாழம்—கிழக்கு. அசுபம், அக்கினி பந்துசன்மானம், தெற்கு - தனலாபம், நைருதி சமஸ்தகாரியங்கள் சித்திக்கும்,

மேற்கு - நஷ்டம் வாயு - நல்லவார்த்தை, வடக்கு-நினைத்த காரியமாகாது, ஈசான்யம் போஜனசவுக்கியம் வானத்தில். கலகம், பூமியில்-கலகமுண்டாகும்.

வெள்ளி—கிழக்கு-சுபவார்த்தை. அக்கினி-அலங்காரம், தெற்கு - பந்துதரிசனம், நிருதி நல்லகேள்வி, மேற்கு - சந்தோஷம், வாயு-வீட்டிற் கலகம், வடக்கு-கலகவார்த்தை, ஈசான்யம் சத்துருபயம் ஆகாயத்தில்-வஸ்துலாபம், பூமியில் - சூதகஸ்நானம்.

சனி—கிழக்கு-வெகு வார்த்தை. அக்கினி-சந்தன திரவியலாபம், தெற்கு-ராஜதரிசனம். நிருதி-ரோகம், மேற்கு-தூதனவஸ்திரலாபம், வாயு - தூதனஸ்திரிசம்போகம், வடதிசை - பிரியசமாச்சாரம், ஈசான்யம் திருடர்பயம், ஆகாயம் காரியஆனி பூமியில் சகலகாரிய சித்தி.

பல்லிசொல்லும் இராசி — எழுவாய்மேஷம் படைபூசல், இடவங்கடகங் குடிபோகும், நழுவாய் மிதுன நல்வசனம், நண்டுவிருந்து களிப்பாகும், கழிவேயாகுந் தனஞ்சிங்கம், கன்னிபழங்காய் வெற்றிலையாம், தொழுதேதூதன் றுலமாகும், தூங்குதேள்பொன் பெண்வருத்தே.” வில்லில்விருந்து மிகவுண்டு, வேண்டுமகரம் விண்ணமுதாம், நல்ல கும்பநோயுண்டாம், நாட்டு மீனங்களியாகும், அல்லிற் சிறந்த குழன்மடவா, யறியச்சொன்னேனே மன்னிசையாஞ் சொல்லும்பல்லி கொடிசூரன், தும்மலென்றே யறிந்திடவே.

பல்லிசொல்லும் பதினறுகாதல்—“அருக்கன்மேற் பயாசமிரண்டிற்சாவு; அகன்றவர்பின் மீண்டிடுவார் மூன்றேயாகில், உருக்கமுள்ள சாவதனைக் கேட்கநாலு, ஒரு சண்டையுண்டைந்தா மூறவாமாறு, விரிதலேயுமழுகுநாலு மழையுநோயு மென்மேலுந் துக்கமுண்டாகுமேழு. தரித்திடு பூச்சந்தனமு மணமுங்கொண்டு ஈருதியுள்ளோர் கூடிவரலாகுமெட்டே.

சித்தமிக மகிழ்சியுண்டா நாலோடைந்து, தீதாகவேயுரைக்குந் தெரியும் பத்து, அத்த மிசை யாத்திரைகா ணூறோடைந்து, அகமகிழ்ச்சிக்கலியாணமாமீரோடாறு, பத்திவருந் காணிக்கை பதின்மூன்றிற்குப் பறந்துவருமிழவோலை பதினலுக்கு, மெத்தவரு முறவின்முறையேழு மெட்டும், மென்மேலும் யோகமுண்டாம் பதினறுக்கே.

பல்லிவிழும்பலன் –தலையில் கலகம், முகம் பந்து தரிசனம், புருவம் இராஜானுக்கிரகம், மேலுதடு தனலாபம், கீழுதடு தனலாபம், மூக்கு வியாதிசம்பவம், வலது செவி நீர்க்காயுசு, இடது செவி வியாபாரலாபம், நேத்திரங்கள் காராக்கிரகப் பிரவேசம், முகவாய்க்கட்டை இராஜதண்டனை, வாயில் பயம், கண்டம் சத்துருநாசனம், வலதுபுஜம் ஆரோக்கியம், இடதுபுஜம் ஸ்திரிசம்போகம், வலது மணிக்கட்டுப் பீடை, இடதுமணிக்கட்டு கீர்த்தி, ஆண்குறி தரித்திரம், மார்புதனலாபம், வயிறு தானியலாபம், நாபிஇரத்தினலாபம், உபயபாரிசம் வெகு லாபம் தொடைகள் பிதாவரிட்டம், முழங்கால்கள் சுபம், கணைக்கால் சுபம், பாதம் பிரயாணம், ஸ்தனங்களில் பாவசம்பவம். புட்டம் சுபம், நகங்கள் தனநாசம், கூந்தல் மிருத்துபயம்.

பவானிபீடம்—சத்திபீடங்களில் ஒன்று.

பன்னிரண்டுலக்கணம் — க-வது சன்மலக்னம், உ-வது ஓராலக்கணம், கூ-வது கடிகாலக்கனம், சு-வது ஆருடலக்கனம், நி-வது நகூத்ரலக்கனம், சு வது காரகலக்கனம், எ-வது ஆதெரிசலகனம், அ-வது ஆயுர்லக்னம், கூ - வது திரேக்காணலக்கனம், கo-வது அங்கிசலக்கனம், கக வது நவாங்கிசலக்கனம், கஉ-வது பாவலக்கனம்.

பாணபத்தர்—பாணர்குலத்தவனுகிய ஒரு சிவயோகி, பட்டினத்தடிகள் காலத்தவன்.

பாண்டியன்மதிவாணனார் — நாடகத்தமிழ் நூலாசிரியர்களில்ஒருவர்.

பாலக்கிரகம் — பூர்வத்தில் சிவபெருமானுல் படைக்கப்பட்ட கந்த, விசாக, மேஷ, சுவான, பிதார், என்றும் இவ்வைந்து புருஷகிரகங்களும், சகுனி, பூதனு, சீத பூதனு, அதிர்ஷ்டிபூதனு, முகமண்டலிகா, ரேவதி, சுஷ்கரேவதி, இவ்வேழு பெண்கிரகங்களும் குழந்தையாகிய குமாரக்கடவுளுக்கு ஏவல் செய்திருந்து சிவாக்ஞைப்படி அன்னதிபலி, ரத்த, கந்த, அக்ஷதை, இவைகளை விரும்பிப் பூலோகத்துவந்து அதிதிபிக்ஷை, பிதார்வீரதம், தேவபூஜை, அக்னிகார்யம், முதலியவற்றைத் தவிர்ந்து அசுசிமாதர், அமங்கலமாதர், முதலியவரின் பாலைக்குடிக்கிற சிசுக்களின் ஆரோக்கியம், சுகம், வயது, முதலியவற்றில் பாதியை அபகரிக்கச் சிசுக்கள் அழுங்காலத்தும், மலசலத்தால் அசவ்யமாகக் கிடக்கும்காலத்தும் நித்திரைகாலத்தும், பருவகாலத்தும், வருஷ, மாதசந்திகாலத்தும், கரடி, ஆந்தை, பூனை, பக்ஷி, முதலியவைகளைப் போலும் மூன்பு சோதிபத்யத்தைப்

பெற்ற கந்தகிரகம் ஆதியான-கூ-கிரகங்களும் குழந்தைகளைப் பிடித்தவருத்தும். இத்தோஷங்கள் மேற்கூறியகிரகங்களின்பெயர் கொண்டுவரும். இவையன்றி, நந்தனை, சுநந்தனை, பூதனை, முகமண்டலிகா, பிடாலிகா, சகுனி, சுஷ்கரேவதி, அந்நியவோடாலிகா, மதபேதனை, ரேவதி, அர்ச்சகா, அற்புதா, முதலிவும்உண்டு.

பிண்டாரகம் — துவாரகைக்கருகிலுள்ள ஒருக்ஷேத்ரம். இதில்சிலருஷிகள் வசித்திருந்தனர். இந்தரிஷிகளை யாதவர்தங்களில் ஒருவனுக்குக் கர்ப்பிணிவேஷமிட்டு ஒரு ரிஷியைநோக்கி யிவள்வயிற்றுப்பிறப்பது ஆணைபெண்ணைனன அந்தரிஷிகோபித்து உங்கள் குலத்தைக்கருவறுப்பதாகிய ஒரு இருப்புலக்கையென அவன் அவ்வணமேகருவுற்று இருப்புலக்கைபெற அதற்கஞ்சிய யாதவர் அதனையாவிக்கடலிலிட அவை நாணல்களாகமூளைத்தன. ஒருகாலத்துக் கடற்கரைக்குவேடிக்கையாகவந்த யாதவர் விளையாடுகையில் ஒருவர்க்கொருவர் போர்மூண்டு அந்நாணல்களால் ஒருவர்க்கொருவர் அடித்துக்கொண்டுமாண்டனர்.

பிம்பசாரன்—கௌதமபுத்தர் மாணைக்காலில் ஒருவன்.

பிரசண்டைபீடம் — சத்திபீடங்களில் ஒன்று.

பிரதக்ஷிணம்— இதுதேவர்களை வலம்வருதல். இதுசெய்தலில் ஒவ்வொருஅடிக்குப் பலகோடிபுண்ய பலமுண்டாம். இவ்வலம்சிவசந்நிதானத்து ஒற்றையெண்ணுளதாகவும், பிராட்டி சந்நிதானத்து இரட்டையெண்ணுடனும் பிரதக்ஷணஞ்செய்க.

பிரவீரபாண்டியன்—மதுரையாண்ட (34)வது பாண்டியன்.

பிராமரிபீடம்—சத்திபீடங்களில்ஒன்று.

பிரியதர்சன்—காமரூபதேசத்தரசன் பார்த்திவபூசைசெய்பவன் இவனுடன் பீமன் சண்டைக்குவந்து இவனையவன் சிறைவைத்தகாலத்தும் பூசைவிடாது செய்யச் சிவலிங்கத்திடம் சிவபெருமான் தரிசனந்தந்து வீமனைச்செயிக்கப்பெற்றவன்

பிள்ளையுறங்காவில்லிதாசர்— இவர்சோழனிடம்ஜட்டிவேலைசெய்திருந்தவர். இவர் உடையவர் காவிரி ஸ்நானத்திற்குப் போய் மீள்கையில் அவரைத்தண்டன்சமர்ப்பித்துநிற்பர். உடையவர்கோஷ்டிகளை நிஷேதித்து இவர்தோளின்மீது தமதுகரத்தை யிட்டுக்கொண்டுவருவர். இவ்வாறு வருதலைக்கண்ட கோஷ்டிகள்அருயைகொண்டதறிந்த உடையவர் ஒருநாள் பிள்ளையுறங்காவில்லி தாசரது ஆசார்யபக்தி தெரிவிக்கஎண்ணிக் கோஷ்டிகள் ததியாராதனத்திற்குச் சென்றிருக்குங்கால் ஒருவரைவிட்டு அவர்கள்உலரவிட்டவஸ்திரங்களில் ஒவ்வொருமுழம் கிழித்துவிடக் கட்டளையிட அவர்களும் அவ்வாறேசெய்தனர். பின் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் உண்டுவந்து தம்வஸ்திரங்களைக்கண்டு குறைகூறஉடையவர் இருப்பவர் பாகவதர்கள். ஒருவருக்கொருவர் செய்திருக்கவேண்டும். அது பாகவதகைங்கர்யமாகட்டுமேஎன்று சமாதானங்கூறவுங் கேட்காமல் மொருமொருத்தனர். இதுநிற்க. உடையவர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் இருவர்களை அழைத்துப் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாசர் மனையியார் பொன்னுச்சியார் உறங்குஞ் சமயத்தில் அவரது ஆபரணத்தைக் கழற்றிவரக் கட்டளையிட அவ்வாறுசென்றவர் ஆபரணங்களைக் கழற்றுகையில்அவள் மறுகாதிலுள்ளவைகளையும் பாகவதகைங்கர்யமென்று கழற்றிக்கொள்ளத் திரும்புகையில் விழித்தனள் எனவுணர்ந்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் நீங்கி உடையவரிடம் பணிகளைத்தந்தனர். இச்செய்தியை மனையியாலறிந்த தாசர் நீபாகவதர்க்கு மற்றையாபரணங்களையுங் கொடாமல் அபராதஞ்செய்தனையாதலால் நீயெனக்காகாயென்றர். இவ்வரலாறறிந்த உடையவர் இவ்விருவர்சந்ததிகளையும் பாகவதர்க்குக்காட்டிஆசார்யபக்திதெரிவித்துப் பொன்னுச்சியாரைப் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாசரிடம்கூறியேற்கச்செய்தனர்.

பின்சென்றவல்லி — கரம்பனூர் அம்மை. திருவரங்கப் பெருமாளைத் தருக்கர்கொண்டு போகையில் பெருமாளுடன் சென்று பெருமாளினிலை யறிவித்தவள்.

புண்டரீகருஷி — இவர் யாகஞ்செய்கையில் அசுரர் யாகஅவிவேண்டியவரை வருத்தருஷி மண்டபமுதலிய சிருட்டித்தும் வாத்ய கோஷங்கள்செய்தும் ஒருபிரமசாரியையும் விதவையையும் கலந்துபேசும்படியும்செய்வித்து இருக்கையில் அசுரர் அந்தவாத்ய கோஷாதிகளிலும் பிரம்மச்சாரிவிதவைசம்வாதத்திலும் மயங்கியுமிருக்கையில் ருஷிதேவர்களுக்கு அவிகொடுத்து யாகபூர்த்திசெய்தனர். இதில் அசுரர் வஞ்சிக்கப்பட்டனர். இது தேவபெளண்டரயாகம்.

புஷ்கலயோகம் — அமாவாசை, திங்கட் கிழமை. செவ்வாய்க்கிழமை வியாக்கிழமைகளில் கூடிவருவது.

பூதகணம் — இவை, மந்திரசாஸ்திரத்தில் கூறியபடி (கஅ) வகைப்படும். அவையாவன. தேவ, அசுர, காந்தருவ, யக்ஷ, சர்ப்ப, ராக்ஷஸ கூஷ்மாண்ட, காம, கிரகண, வேதாள, பிரமராக்ஷஸ, யதாகாரிஷ, அர்த்தபித, பைசாச, குரு, விருத்த, சித்தமுனி, முதலிய. இவற்றிற்குப் பரிவாரங்களுண்டு. பூதப்பிரவேச பூர்வம் இது பிடிக்குங்காலத்தில் புத்தி, கெடல், மிருசையோகவிருப்பம், லோபம், மோகம், முதலியகுணம்உண்டாம். இது பிடித்தபின்பு, தருமக்கெடுதி, ஆசார விரதாதிகளைக்கைவிடல், அசுசி, தன்மார்க்கம், பெரியோரை வணங்காமை, மனதின்படி நடக்குதல்முதலிய. உண்டாம. கணவேச நிதானம் இந்தப்பூதகணங்கள் மனிதரிடத்தில் பிரவேசிக்குமிடத்தில், படிகத்தில் பிரதிபலிக்கிற சூரியகிரணத்தைப்போலும், மனையின்கூரை முகட்டு வழி இறங்கும் சூரியகிரணம்போலவும் பிரவேசிக்கும். பூதகாரியநிதானம் தேவ, அசுர, பூதம்தொடரில் மனதில்பயங்கரம், காந்தருவபூதம் - தேகத்தைத் தொட்டு அசைக்கும். சர்ப்பபூதம்-தேகத்தில் வாசமாகஇருக்கும். யக்ஷபூதம் - தேகமணங்கொண்டுதொடரும். ராக்ஷதபூதம் - மனிதரை வாகனமாக எறித்திரியும். கூஷ்மாண்டம், காமம், கிரணம், வேதாளம், பிரமராக்ஷஸம், யதாகாரிஷ, அர்த்தபிதரம், பைசாசம், ஆகியஎட்டுப் பூதங்களும் எடுத்து விழுங்கவருவதுபோல் எதிரில் தோற்றப்படும். குரு, விருத்த, சித்தமுனி, எனும் மு - பூதங்களும்சபிக்கும். பூதகிரகணகாலநிதானம் ஒருவருக்குக் கேடுசெய்ய நினைக்குங்காலம், ஊழ்வினையநுபவகாலம், கிரகண சந்தி, பீஷ்மவின்சந்தி, மாலையகம், அசுசி, சையோகம், தூரஸ்திரிகமனம், விரதாநுஷ்டானக்கேடு, விடியச்சாமத்திற்கு முன் ஸ்திரிகளுடன் பிரயாணம், அசுத்தஇடசஞ்சாரம், விந்துகலிதம், பாழ்ங்கோயில், பாழ்ச்சாவடியில்நித்திரை, ஒருவர் எச்சில் புசித்த கைபுடனிருத்தல், நிருவாணம், வனத்திலும், ஸ்மசானத்திலும் பாதியிரவிலிருத்தல் பெரியோர்களை நிந்தித்தல், ஆகிய இக்காலங்களில் தொடரும்.

1. தேவபூதம் — குணம்குளிர்ந்த சமப்பார்வை, சுத்தம், கோபமின்மை, மிதவார்த்தை, நற்சயனம் அற்பமலமூத்ரம், வெகு காலசமாசாரம்கூறுதல், தேவப்பிராமணபக்தி, வெள்ளைவஸ்திரம், புஷ்பகந்தாதிகளில் விருப்பம், நதி, மணற்குன்று, மலை, மேல்வீடு, பால், தயிர்முதலியவைகளில் விருப்பம், முகவிலாசம், ஒருவேளை கண்களை மூடிக்கொள்ளுதல், வரங்கொடுக்குந் தன்மைமுதலியவாம்.

2. அசுரபூதம் — பிரமாதிதேவர்களைத் தானெக்கூறல், விகாரவார்த்தை, அதிபராக்ரமம், அஞ்சாமை, சரீரத்தில்வியர்வு, கோபம், சஞ்சலபுத்தி, அபிமானம் விடுதல், மதுமாம்சவிருப்பு, தேவப்பிரமணகுருமாரிடம் விரோதம், பெரியோரைக்கண்டுநகைத்தல், வாய், பல், நகங்களால் சேஷ்டைமுதலிய.

3. காந்தருவபூதம் — ஆசாரம், ஒழுக்கம், சந்தோஷம், வாசனை, மிதவார்த்தை, நந்தவனம், மணற்குன்றுகளிலும் செம்மலரிலும் விருப்பம், அடிக்கடிநகைப்பு, கீதப்பாட்டு முதலியஉடைமை.

4 யக்ஷபூதம் — குந்திக்கொண்டுறங்கல், நகைத்தல், ஆடல், பாடல், அழுதல், வந்தவர்துணியைப்பிடித்திழுத்தல், தூர்ப்பாஷை, பரிகாசம், கைகளையாட்டுதல், ஸ்நானம், போஜனம், மதுமாம்சம், ரத்தம், சந்தனம், தூபம், வஸ்திரம், இவற்றில்இச்சை, கண்சிவப்பு, கலக்கம், நீர்வடிதல், மதத்தநடை, களிப்பு, அதிவார்த்தை, ஸ்திரிகளிடம் கோலாகலம், விகாரமுகம், அதிகோபம், மிகுபலம், அறிவின்மை, தானேபிதற்றல்.

5. ராக்ஷஸபூதம் — இது செங்கண், புருவகெறிப்பு, கொடும்பார்வை பேய்க்கூச்சல் பிரமித்தலோடுதல், அதிநித்திரை, அன்னவெறுப்பு, நகை, எரிமடுக்கரைகளில்நிற்றல், இளைத்தல், துர்பலம், ஆடல், கண்டவர்களை அடித்தல், விகாரஉருவம், நாணின்மைமுதலிய.

6. கூஷ்மாண்டபூதம்-பயங்காரமுகம், அதிகோபம், தாமதம்அல்லது மிகுவார்த்தைமுதலிய.

7. காமபூதம் — தானேஅடித்துக்கொள்ளல் பலவிதமாகப்பேசல், அடிக்கடி நாவைநீட்டுதல் ஜபம், அசைவறத்திக்குகளைப்பார்த்தல் அசுசிமுதலிய குணங்களை உண்டாக்கும்.

8. கிரணபூதம்-இது ரத்தநேத்திரம், உக்கிரபார்வை பயங்கரவார்த்தை மிகுஉண்ணீய ஒழுக்கம்உடையது.

9. வேதாளபூதம்-மெய்மை, நடுக்கம், தலைஉலால், சுகந்தாதிகளிலும், மலர்

மாலைகளிலும் தூபவர்க்கத்திலும் இச்சைகொண்டிருக்கும்.

10. பிரம்மராக்ஷஸபூதம்—கெடுதிச்சேஷ்டை, அதிகதிண்டி, தேவர், வைத்தியர், மாந்திரியர், தவத்தர் இவர்களிடத்தில் விரோதம் கத்திமுதலிய ஆயுதங்களால் தானே அடித்துக்கொள்ளல் தேவர்களையும் அவமானியாதையாக அழைத்தல் சமயம்பார்த்து அடித்தல்முதலான குணங்களை உடையதாம்.

11. அர்த்தபிசாசபூதம்—இதுகண்ணிமைகள் சரிந்துதொங்குதல் தலைமயிர்முறைத்தல்விகாரமுகம், தவடைஉலரல்உறுத்தபார்வை அகாலநித்திரை மந்தாக்கினிசுவப்பனத்தில் இறந்தவர்களைக் கண்டுபேசல், கறுப்பாகிய பொருள்பெல்லம் பால் மாமிசம்இவைகளில் விருப்பமுடையனவாயிருக்கும்.

12. பைசாசபூதம்-மனம்தியவழியில் செல்லல், நகைத்தல். அறிவுநீங்குதல், ஈகத்தால் கீறிக்கொள்ளுதல், எவரையும் மதிக்காது பேசுதல், ஒளிநீங்கிச்சங்கையுள்ளவர்களைப்போல் இருத்தல், தெரிந்தும் தெரியாதவார்த்தை, தனதுதுக்கத்தை ஒருவரோடுசொல்லுதல், தேகதுர்க்கந்தம், தலையிறக்கம், பயங்கரக்கூச்சல் அசுத்தநடை, எச்சில், கள், மாமிசம், கீதம், நாட்டியம் பாழ்வீடுஇவைகளில் இச்சை, கல்மூள், பாம்புஇவைகளிருக்கும்இடங்களில் ஓடுதல், தலைசுற்றியாடுதலாம். பின்னும்சித்தர் முனிவர் குரவர், விருத்தர் முதலியநான்கு பூதங்களின் லக்ஷணம் அச்சித்தர்முதலிய நால்வரது குணங்களைப் பெற்றிருக்கும் பின்னும் ஈஸ்வரபூதம், இந்திரபூதம், குபேரபூதம் வருணபூதம், யாகசேனபூதம், விரூபாக்ஷபூதம், வித்யுன்மாலிபூதம் சுகபூதம், நிஸ்ததேசபூதம், சாகோர்த்தபூதம், நகுபூதம். மணிமலபூதம், நிகடபூதம், விசாகபூதம், பித்தபூதம், சுமலபூதம், முதலிய பூதங்களின் குணங்களை ஜீவரக்ஷாமிர்த்தில்காண்க.

பொருத்தங்கள் :—

1. நட்சத்திரப்பொருத்தம் — பெண் நட்சத்திரமுதல் புருஷனுடையநட்சத்திரம்வரையில் எண்ணிக் கண்ட தொகையை சு-ல் கழித்த மிச்சம் உ-ஊ-சு-அ-ஆனால் உத்தமம், க-ங்-கு-ஆனால் மத்திமம், ங-எ ஆனால் அதமம்.

2. ஏகதினப்பொருத்தம்— ரோகணி, திருவாதிரை, பூசம், மகம், அஸ்தம், உத்திரட்டாதி, திருவோணம், ரேவதி, இவை அ-ம்ஸ்திரீ புருஷர்களின் ஒருநாளாகில் உத்தமம்; அசுவனி, கார்த்திகை, மிருகசீரிடம், புனர்பூசம், உத்திரம், சித்திரை, அனுஷம், உத்திராடம், இவை அ-ம்ஸ்திரீபுருஷர்களின் ஒருநாளாகில் மத்திமம்; இதில் ஸ்திரிபுருஷர்கள் நாள்ஒன்றுகி இரண்டிராசிக்குப் பங்குபட்டநாளாகில் முதலிராசிநாள் புருஷனும் இரண்டாமிராசிநாள் பெண்ணுமாகில் பொருந்தும், இது மாறிவரினும் இதிற்சொல்லப்படாத நாட்களும் ஒருநாளாகிற்பொருந்தாது.

3. கணப்பொருத்தம்—பெண் நக்ஷத்திரமும் புருஷனுடைய நக்ஷத்திரமும் ஒரேகணமானாலும், பெண் மனுஷகணமும் புருஷன் தேவகணமானாலும் உத்தமம்; பெண்தேவகணமும் புருஷன் மனுஷகணமானாலும், இராக்ஷதகணமானாலும் மத்திமம். பெண் இராக்ஷதகணமும் புருஷன் தேவகணமானாலும், பெண்மனுஷகணமும் புருஷன் இராக்ஷதகணமானாலும் அதமம்; பெண் இராக்ஷதகணமும் புருஷன் மனுஷகணமுமானால் அதமாதமம். பெண்ணினுடைய நக்ஷத்திரத்திற்கு உ-ன்மேற் புருஷநக்ஷத்திரம் வரினும் இருவருக்கும் அதிபதி நட்பாட்சியாயிருப்பினும் பெண் இராக்ஷதகணமானாலும் பொருந்தும்.

4. மாகேந்திரப்பொருத்தம்—பெண் நக்ஷத்திரமுதல்புருஷநக்ஷத்திரம்ச-எ-கo கங-கசு-ககு- உஉ - உடுஆனால் விவாகம் செய்யலாம்.

5. ஸ்திரீதீர்க்கப்பொருத்தம்—பெண் நக்ஷத்திரம்முதல் புருஷநக்ஷத்திரம் கங-க்கு மேற்பட்டால் விவாகஞ்செய்யலாம்.

6. பிராணிப்பொருத்தம்—பெண்ணுக்கும் புருஷனுக்கும் ஒருபிராணிநக்ஷத்திரமானால் உத்தமம். அதில் ஆண், ஆணுகவீம், பெண் பெண்ணுகவுமிருந்தாலதிக உத்தமம். இதரபிராணி நக்ஷத்திரமாகிலும் வைரசாதி யாகாமற்போனால் விவாகஞ் செய்துகொள்ளலாம்.

7. இராசிப்பொருத்தம்—பெண்ணும் புருஷனும் ஒருஇராசியாயினும், பெண்ணிராசிக்குப்புருஷன் இராசிசு-க்கு மேற்படினும் உத்தமம். பெண்ணிராசிக்குப் புருஷன் இராசி ங-ம் சு-ம் இராசி ஆகில் மத்திமம். உ-ம்ஙு-ம்சு-ம் இராசியாகில் அதமம்.

8. இராசி அதிபதிப்பொருத்தம்—சூரியனுக்கு குருவும், சந்திரனுக்கு குருவும் புதனும், செவ்வாய்க்குப் புதனுஞ் சுக்கிர

ணும்கட்பு; மற்றவர்கள் சத்துரு. புதனுக்குச் சூரியனும், குருவுக்குச் செவ்வாயும், சுக்கிரனுக்குச் சூரியனும் சந்திரனும், சனிக்குச் சூரியனும் சந்திரனும் செவ்வாயும் சத்துரு,மற்றவர் மித்துரு. ஸ்திரீராசி அதிபதியும் புருஷராசி அதிபதியும் மித்துருவானுற் பொருந்தும், சத்துருவானுற்பொருந்தாது.

9. வசியப்பொருத்தம்— மேஷத்திற்குச் சிங்கமும் விருச்சிகமும், இடபத்திற்குக் கடகமும்துலாமும், மிதுனத்திற்குக் கன்னியும்; கடகத்திற்கு விருச்சிகமும் தனுவும், சிங்கத்திற்குத் துலாமும், கன்னிக்குமிதுனமும்மீனமும்,துலாத்திற்கு மகரமும், விருச்சிகத்திற்குக் கடகமும் கன்னியும், தனுவுக்கு மீனமும், மகரத்திற்கு மேடமும், கும்பமும், கும்பத்திற்கு மேடமும், மீனத்திற்கு மகரமும் வசியமாம் இப்படிப் பார்த்து ஸ்திரீயுடைய ராசிக்கு வசியமானராசி புருஷராசியாகில் உத்தமம், புருஷனுடைய ராசிக்கு வசியமானராசி ஸ்திரீராசியாயின் மத்திமம்; இருவருடைய ராசியும் இவ்வாறு வராதிருந்தால் வசியம் பொருந்தாது.

10. விருக்ஷப்பொருத்தம்–புருஷநக்ஷத்திரம் வயிரமாமும், பெண்ணினுள் பால்மரமுமாகில் பின்னேப்பேறுண்டாம். பெண்வயிரமாமும், புருஷன் பால்மரமுமாகில்மலடாவர். இருவரும்வயிரமாகில் பின்னேக்கேதமும், அர்த்தகேதமுமாம். இருவர் நக்ஷத்திரமும் பால்மரமாகில் அதிக பின்னேகளும் பாக்கியமுமுண்டாம்.

11. யூபுடபொருத்தம்--பெண்ணினுடைய நக்ஷத்திரமுதல் புருஷனுடைய நக்ஷத்திரம்வரையும், எண்ணின தொகையையும், புருஷனுடைய நக்ஷத்திரமுதல் பெண்ணினுடைய நக்ஷத்திரம்வரையும் எண்ணின தொகையையும், தனித்தனியே எழிற்பெருக்கி உ-க்கேந்த சேஷம் பெண்ணினுடைய நக்ஷத்திரத் தொகை குறையில் யூபுட்பொருத்தம் பொருந்தும்; புருஷனுடைய நக்ஷத்திரத் தொகை குறையில்பொருந்தாது.

12. பக்ஷபட்சிப்பொருத்தம்–மயிலுக்கும் கோழிக்கும் வல்லூறும் ஆந்தையும், காகத்திற்கு ஆந்தையும், வல்லூறுக்கு ஆந்தையும் மயிலும் கோழியும் பகை. இதிற் சொல்லப்படாதவை யெல்லா முறவு. பெண்ணுக்கும் புருஷனுக்கும் ஒரேபக்ஷியாயுலும் பகையில்லாதிருந்தாலும் பக்ஷிபொருந்தும். பகையாயுற்பொருந்தாது.

13. பஞ்சப்பூதப்பொருத்தம்– அச்சுவினிமுதல் இ-நாள் பிருதுவி. திருவாதிரைமுதல் சு-நாள் அப்பு. உத்திரமுதல் சு-நாள் தேயு. கேட்டைமுதல் இ-நாள் வாயு. அவிட்டமுதல் இ-நாள் ஆகாயமென் றறியப்படும். ஸ்திரீயும் புருஷனும் ஒரேபூதமாயின் உத்தமம், அப்புவும் தேயுவுமாயின் அதமம், மற்றப்பூதங்களாயிருப்பின்மத்திமம்.

14. வேதைப்பொருத்தம்–அசுவினி; மகம் மூலம், தம்மிற் பொருந்தாதென்க. பரணிக்குக் கேட்டை, கார்த்திகைக்கு அனுஷம், ரோகணிக்கு விசாகம், மிருகசிரிடத்திற்குச் சோதி, திருவாதிரைக்கு அவிட்டம், புனர்பூசத்திற்குத் திருவோணம், பூசத்திற்கு உத்திராடம், ஆயிலியத்திற்குப் பூராடம், பூரத்திற்கு ரேவதி, உத்திரத்திற்கு உத்திரட்டாதி, அஸ்தத்திற்குப் பூரட்டாதி, சித்திரைக்குச் சதையம் பகை ஆதலால் பொருந்தாது. மேற்சொன்ன நாட்களொழிய மற்றுள்ள நாட்களெல்லாம் பொருந்தும்.

15. இராஜ்ஜுப்பொருத்தம் — மிருகசித் அவி இந்த சு-ம், சிரோராஜ்ஜு, ரோதிருவா-அஸ்-சுவா-திருவோ-சதஇந்த சு-ம் கண்டராஜ்ஜு, கார்-புன-உத்திரம்-விசா-உத்தா-பூரட் இந்த சு-நாபிராஜ்ஜு, பர-பூ சம்பூரம், அனு-பூரா-உத்திரட்-இந்த சு-ம் தொடைராஜ்ஜு, அசு - ஆயி-மக - கேட் மூல-ரே இந்த சு-ம் பாதராஜ்ஜு, வதூவர்களுடையநட்சத் திரங்கள் ஒரு ராஜ்ஜுவிலிருந்தால் பொருந்தாவாம்.

16. கோத்திரப்பொருத்தம் — அச்சுவினிமுதல் சு-ம் மரீசியும், மிருகசிரிடமுதல் சு-ம்அத்திரியும், ஆயிலியமுதல்சு-ம்வசிட்டரும், அத்தமுதல் சு-ம் அங்கிராவும், அனுஷமுதல் சு-ம் புலத்தியரும், உத்திராட முதல் கு-ம் புலகரும், சதய முதல் சு-ம் கிருதுவுமாம். ஸ்திரீ புருஷர்கள் ஒருகோத்திர நக்ஷத்திரங்களாயின் கோத்திரம் பொருந்தாது மாறிவரிற் பொருந்தும்.

17. வருணப்பொருத்தம்–கடகவிருச்சிகமீனம் பிராமணவருணம் மேடசிங்க தனுகூத்திரியவருணம, இடபம் கன்னி மகரம் வைசியவருணம். மிதுனம் துலாம் கும்பம் சூத்திரவருணம். ஸ்திரீராசி தாழ்ந்தவருணம், புருஷராசி உயர்ந்தவருணமுமாயிலும், உ-ம் ஒருவருணமாயிலும் வருணம் பொருந்தும். மாறிவரிற்பொருந்தாது.

10. நாடிப்பொருத்தம்–அசு-திருவா-புன-உத்திர-அஸ-கேட்-மூல-சத-பூரட்-இந்த கூ-நட்சத்திரங்கள் இடைநாடி, பரமிரு-பூச-பூரம்-சித்-அனு-பூரா-அவிட்-உத்திரட்இந்தகூ-நட்சத்திரங்களும்சுழிமூனை நாடி, கார்-ரோ-ஆயி- மகசுவா விசா-உத்திரா-திருவோ-ரேவ - இந்தகூ-ம் பிங்களை நாடி. ஸ்திரீநட்சத்திரமும், புருஷநட்சத்திரமும், ஒருநாடியிலிருந்தால் விவாகஞ் செய்யக்கூடாது. மாறியிருந்தால் உத்தமம்.

பிராமணருக்கு அதிபதிப் பொருத்தமும், க்ஷத்திரியருக்குக் கணப்பொருத்தமும், வைசியருக்கு ஸ்திரீ தீர்க்கப்பொருத்தமும், சூத்திரர், சங்கராசாதி முதலானவர்களுக்குயோனிப்பொருத்தமும், பிரதானமாக விருத்தல்வேண்டும்.

போஜனம்புசிக்கும் திக்கு — ஆயுளை விரும்புகிறவன் கிழக்குமுகமாகவும், கீர்த்தியை விரும்புகிறவன் தெற்குமுகமாகவும், சம்பத்தை விரும்புகிறவன் மேற்குமுகமாகவும்,சத்தியத்தைவிரும்புகிறவன் வடக்குமுகமாகவும் இருந்து புசிக்கவேண்டும்.

மகத்தசைவிவரம் — கார்த்திகை, உத்திரம், உத்திராடம்,இதற்குச்சூரியதசைவருஷம், சு. ரோக, அஸ்தம், திருவோ-இதற்குச் சந்திரதசை, வருஷம், எ, மிருகசித்தி, அவிட்டம் - இதற்கு குஜதசை, வருஷம். எ. திருவா, சுவா, சதை, இதற்கு ராகுதசை வரு-கஅ. புனர், விசா, பூரட் இதற்குக் குருதசைவரு-கசு. பூசம், அனு, உத்திரட், இதற்குச்சனிதசைவரு-கசு, ஆயிலி, கேட்டை, ரேவதி இதற்கு புததசை வருஷம்-க எ. அசு, மகம், மூலம் இதற்குக் கேதுதசைஷ்ு-எ. பரணி, பூரம், பூராடம், இதற்கு சுக்கிரதசை ஷ்ுஉ0.

மகவோட்டம் — மாசிமீ பௌர்ணமியில் சந்திரனும் மகநக்ஷத்திரமும் உச்சமாகும் போது சந்திரனுக்குத் தெற்கில் ஒரு நக்ஷத்திரம் தள்ளில் காற்பங்குநாசம், இரண்டுதள்ளில் அரைப்பங்குநாசம், மூன்று தள்ளில் முக்காற்பங்குநாசம், சந்திரனுக்கு வடகுத் தள்ளில் மிகவுஞ்சவுக்யம்.

"காணுமாசிக்கலைமதியைக் கருதுமக
மீனுன் கதனில், பேணுந்தென்பான்மீன்
சேரிற் பெரிதாமம், கந்தானென்ப, பூணி
லிரண்டு முக்காலாம் பொருந்துமூன்றிற்
பாதியதாம், சேணில் வடபால் மீன்சே
ரிற் செகத்திலன்னஞ் சிறிதாமே."

மதுரத்ரயம் —நெய், பால், தேன்.

மலமாதம் — இரண்டுமாவாச்சையவரும் மாதம்

மலைக்குறி— வைகாசி தேய்பிறை சதுர்த்தசியில் மழைபெய்தால் அவ்வருஷம் நல்லமழையுண்டு. 'வைகாசிமாதம் மதி குறைந்த நாளாநாள், பெய்யுமேயாயிற் பெருமழையரம் - பெய்யாக்கால், ஏரி குளமு மெழிற்கிணறு நீர்வற்றும், பாரில் மழையில்லைபார்."

மழைமாக்கால்அளவு — சுஉ-யோசனை அகலமும், தூறுயோசனை உயரமும்உள்ளது.

மனையிலக்கணம் —மனையைத் தச்சுமுழத்தாலளந்து குழியாக்கி அந்தக்குழியையெட்டிற் பெருக்கி கஉ-ல் கழித்தமிச்சம் ஆதாயம். கூ-ல்பெருக்கி (கஉ-ல்) கழித்தமிச்சம் செலவு சு-இல், பெருக்கி சுஉ, ல், கழித்தமிச்சம் வயது. அ-எ, பெருக்கி-உ-எ-ல் கழித்தமிச்சம் நக்ஷத்திரம். கூ-ல், பெருக்கி அ-ல் கழித்தமிச்சம்யோனி, கூ-ல்பெருக்கி எ-ல் கழித்தமிச்சம்வாரம், கூ-ல் பெருக்கி சு-ல் கழித்தமிச்சம் ஜாதி, சு-ல், பெருக்கி கூ-ல்கழித்தமிச்சம்திதி, இதில் (கடு)க்குட்பட்டால் வளர்பிறையாகவும், (கடு) க்குமேல் தேய்பிறையாகவுங் கொள்க. சு-ல்பெருக்கி நு-ல் கழித்தமிச்சம் சூத்திராமாகக்கொள்ளவும். இவற்றுக்கு யோனி. க-க்கு-கருடன், உ-க்கு பூனை, கூ-க்குசிங்கம், சு-க்குநாய், நு-க்குப் பாம்பு, சூ-க்குஎலி, எ-க்குயானை, அ-க்கு முசல், எனக்கொள்க. இவற்றுள்பூனை, எலி, முசல்ஆகா. அம்சம் க-க்குச்சோரம், உ-க்கு-புத்தி, கூ-க்குசத்தி, சு-க்கு தான்யம், நு-க்கு-ராஜ்யம். சூ-க்குக்லீபம், எ-க்குவருத்தம், அ-க்குரோகம், கூ-க்கு சுபம். க-சூ-எ-அ-ஆகா. சூத்திரம் க-க்கு பாலன், உ-க்கு-குமாரன், கூ-க்குராஜன், சு-க்குகிழவன், நு-க்குமரணம், இவற்றுள் சு-நு-ஆகா. வீட்டின்அகலத்தை வலத்தில் ஐந்துபங்கு தள்ளிநின்றபங்கில் தெருவாசற் படிவைக்கவும், வலத்தில்-உபங்கும், இடத்தில் கூ-பங்கும் தள்ளிநின்றபங்கு - சு - உள்முற்றமாக்கநன்று. வேதியர்க்குத் தெற்குவடக்கு நீளமாகிய சந்திரபத்தியாகவும், மற்றவர்க்குக் நிழக்கு மேற்கு நீளமாகிய சூரியபத்தியாகவும்முற்றமிருக்கவேண்டும். வீடுமுதலிய கட்டமனை கோலச் செல்லுகையில் தோஷமில்லாத நாள்கொண்டு செல்லுகையில் சகுனமுதலிய பார்த்துத் தான் வீடுகட்டகொண்டஇடம் தாழ்வற்றதாய் உயர்ந்த

இடமாய்ப் பூமிலக்ஷணங் கூறியபடி வருணத்சார்க் கேற்றதா யிருத்தல்வேண்டும். தென்சார்பாய் வடக்கு நோக்கியவாசல் வேதியர்க்காம். மேற்சார்பாய்க் கீழ்நோக்கியவாசன் மனேஅரசர்க்காம். வடசார்பாய்க் கிழக்குப்பார்த்த வாசன்மனைவைசியர்க்காம். கீழ்ச்சார்பாய் மேற்குப்பார்த்த வாசன்மனே சூத்திரருக்காம். தானிருக்கு மனேக்குத்தெற்கு மேற்கில் தன்னின்மூத்தார்தாய்தந்தையர் குருக்களுக்கு மனேயிருத்தல்நலம். தானிருக்கும்மனேக் குத்தெற்குக்குப்பை கொட்டவும், தென்மேற்குமூலையில் வைக்கோற்போர்க் கட்டவும், மேற்கில் எருமைத்தொழுமிடவும், வடமேற்கில் தானியதொம்பை யமைக்கவும், வடக்கில் பசுத்தொழுவங்கட்டவும், வடகிழக்கில், அடுக்களேவீடுகட்டவும், கிழக்கில்ஆட்டுக்கொட்டில்கட்டவும்,தென்கிழக்கில் பொக்கிஷ வீடியற்றவும், பின்னேயும், கிழக்குத்திக்கில் குளிக்கும்இடமும், அக்னிமூலையில் சமைக்குமிடமும், தெற்கில் சயனஸ்தலமும், நிருதிமூலையில் சாஸ்திரமுதலிய வைக்குமிடமும், மேற்கில் போஜனஞ் செய்யும்இடமும், வாயுமூலையில் பசுத்தொழுவமும், வடக்கில் தனதான்யவீடும், ஈசான்யத்தில் பூசைவீடுகட்டவும் தனதான்யமுண்டாம்.

மனேகோலஆகாதாள் — சித்திரை, வைகாசி, ஆடி, ஆவணி, ஐப்பசி, கார்த்திகை, தை, மாசி, நன்றும். ஒழிந்தவை மற்றநல்ல மங்கலநாட்கள் திதியோககரணங்கள்அறிந்து வாஸ்துபுருஷன் எழுந்திருக்கு நாளறிந்தமனேகோலவேண்டும்.

வீட்டுக்குலக்ன சேகந்திரகிரக பலன், பிரகஸ்பதியிருக்கும் லக்னத்தில் ஸ்தம்பபிரதிஷ்டை செய்து புதனிருக்கிறலக்னத்தில் தூலமேத்நிச்சுக்ரனிருக்கிற லக்னத்தில் ஓடிமூடினுல் அத்தவீட்டிற்கு அக்னி, சோர, ராஜபயங்களில்லே. இ-ல், சு-ல்-சந்திரனிருக்கச் சுக்ரவாரத்தில் வீடுகட்டினுல் சம்பத்துண்டாம்.

வீதிவாசற்கால் வைக்குமிடம் — கிழக்குமேற்கு வீதியாயின்ஒன்பதில் மூன்று பங்குகிழக்கில் தள்ளியும், தெற்கு-வடக்கு வீதியாயின் தெற்கில் மூன்றுபங்கு தள்ளியும் வாசற்கால் வைக்கவும்.

கதவு நிலே நிறுத்தல்— சித்திரை-வடக்குவாயில் அற்பிசி-தெற்குவாயில் ஆடி-கிழக்குவாயில் தை-மேற்குவாயில்.

வீடுகட்டி, அறைகள், கூடங்கள், வாசல்கள், முதலானவை வைத்துக்கட்டுவதற்கு அகல நீளம் அடியளவு--6-அடி நன்மையுண்டு. 7. தரித்திரம். 8. கேடமம். 9. பீடை. 10. பால்பாக்கியம். 11. நன்மை. 12. புத்திரஹானி. 13. வியாதி. 14. சஞ்சலம். 15. துன்பம். 16. செல்வவிருத்தி. 17. எதிரிகள்அஞ்சிநிற்ப. 18. மனேபாழாம். 19. தரித்திரம். 20. இன்பந்தரும். 21. நன்மையுண்டு. 22. தைரியவிருத்தி. 23. தீமைவிளேயும். 24. மத்திமம். 25. மனேயாள்மரணம். 26. சம்பத்துண்டு. 27. மிகுந்த செல்வம். 28. தெய்வகடாட்சம். 29. பால்பாக்கியம். 30. லட்சுமிவாசம். 31. துன்பமேயில்லே. 32. பொருள்சேரும். 33. நன்மையுண்டு. 34. கூடிவிட்டோட்டும். 35. லக்ஷ்மிகடாக்ஷம். 36. வீரலக்ஷ்மிகடாக்ஷம். 44. கண்போம்.

கட்டியிருக்கும் வீடுகளில்குடித்தனம் போகவேண்டுமோனுல் மேற்கூறிய அடிகணக்கின் சுபாசுபம் தெரிந்துகுடிபுகுதல் நலம்.

கிருகவாயில் பொருத்தம் — சனன ராசிரிஷபம், மிதுனம், கடகம், கிழக்கு, வடக்கு. சிங்கம், கன்னி, துலாம், கிழக்கு, தெற்கு. விருச்சிகம், தனுசு, மகரம், தெற்கு, மேற்கு. கும்பம், மீனம், மேஷம், மேற்கு, வடக்கு.

கிருகாரம்ப ராசிப் பொருத்தம் — யஜமான் ராசிக்கு 3, 10, 11, வீடு உத்தமம், 2, 4, 5, 7, 9, வீடு மத்திமம், 1, 6, 8, 12, வீடு அதமம்.

வீட்டுக்கு வாயில்வகுத்தல் — மனேயின்நீளத்தை 9-பாகமாக்கி வலது பாகத்தில் 5-பாகமும் இடதுபாகத்தில் 3-பாகமும்கழித்து மற்றொரு பாகம் வாயிலாக வகுக்க உத்தமம்.

கிருகப்பிரவேசம் — ஆனி-ஆடி-புரட்டாசி - மார்கழி - மாசி-பங்குனி மாதங்களும், ஞாயிறு-செவ்வாய்-வியாழமும் அஸ்வனி,மிருகசீரிடம், புனர்ப்பூசம்,அஸ்தம், சித்திரை, சுவாதி, மூன்றுத்திரங்கள், அனுஷம்-திருவோணத்தவிர மற்றநட்சத்திரங்களும், விருச்சிகம்-கும்பமும் இருத்தை ஆகாவாம். அஷ்டம சுத்தமுள்ளலக்கின முத்தமம்.

வீடுகட்டவுத்தமாமரங்கள் — அத்தி, ஆல், இத்தி; அரசு, இலவு, புரசு, குச்சம், இலந்தை, பீலி, மகிழ், விளா, காற்றடிபட்டமரம், ஆலயத்திலிருக்குமரம், மயானத்திலிருக்குமரம் இவையாகா. மனேயில்வைக்கத்தகாத மரங்களுக்குக் கிருகத்தில்வைக்கத்தகாத மரம்காண்க.

கதவினிலே— மூடினகதவைத்திறந்து நிலையில் நிற்கவைக்கத்தானே நிற்கில் நலம். நிற்காது தானேவந்து சாற்றிக் கொள்ளினும், அதிக இரைச்சலிடினும் உயிர்ச்சேத முண்டாவதன்றி மனையும் பாழாம். கதவைச்சாற்றினுல் சிக்கிச் செக் கோசைபோல் இரைச்சலிட்டு நடக்குமா கில் புத்திரபாக்யமில்லை. மனையாள் மரணமாவள். மனக்கவலையுண்டாம். கத வைச்சாற்றில் கரும்பாலைபோல் சத்த மிடில் புத்திராசமும் பெண்பழியுமுண் டாம்.

" கன்னியரே வாசற்கதவுசிக்கிச்செக் கோசை, மன்னிடிற்புத்திரனுமத்திமமா- முன்னமே, கன்னியரைப் போக்குங் கவலைமிகப் படுத்தும், அன்னமே சொ ன்னேனறி. "

மாசத்திசையென்னும் கோசாரபலன் — ஜன்ம நட்சத்திரமாவது; நாமநட்சத்திர மாவது; அந்தநட்சத்திர மூதற்கொண்டு மாசப்பிரவேச நட்சத்திரம் வரைக்கும் எண்ணிய கணக்கை ஏழில் பெருக்கி ஒன்பதில்கழித்து மிருந்த கணக்கு - க ஆஞல் சூரியதிசை. உ - புததிசை. ஈ- ராகுதிசை. சு-குருதிசை. ஙு-கேதுதிசை. சூ-சந்திரதிசை. எ-சனிதிசை. அ-சுக்கிர திசை. கூ-குஜதிசை யென்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டியது. சூரியதிசை நாள் கூ-க்கு அலச்சல். சிரோரோகம். விரோ தம். புததிசைநாள் சூ-க்குப்பந்துலாபம். சவுக்கியம். உற்சவதரிசனம். ராகுதிசை நாள் சூ-க்கு ரீச்சசினேகம். விதவைசங் கமம். விரோதம். குருதிசைநாள் சூ-க்கு போஜனசவுக்கியம். தானியலாபம். வா கனலாபம். கேதுதிசைநாள் ஒன்றே முக் காலுக்குச்சரீரசாட்டியம். அல்பஸ்திரிசங். கமம். சந்திரதிசைநாள் உ-க்குப் பூர்ண சந்திரனுஞல் திரவியலாபம். கூணசந் திரனுஞல் திரவியநஷ்டம். சனிதிசை நாள் நாலே முக்காலுக்கு ஸ்திரிவிரோ தம். காயம். சண்டை சுக்கிரதிசைநாள் ஙு-க்கு இரத்தினலாபம். குஜதிசைநாள் ஒன்றே முக்காலுக்கு அல்பபோஜனம் கலகம். இந்தத்திசைகள் கோசாரத்தை அனுசரித்துப் பார்த்துக்கொள்ளவும்.

மாதங்களிற்காலசர்ப்பகதி — ருஷபம், மிதுனம், கடகம், இந்தமூன்று சங்கி ராந்தியிலும் காலசர்ப்பம், ஈசான்யத்தில் சிரமும், வாயுமூலையில் இடுப்பும் நிருதி மூலையில்வாலும், இதன் பின்பக்கமாய் வந்து, சிம்பம், கன்னி, துலாம் இந்த மூன்று சங்கிராந்தியிலும் வாயுமூலையில் சிரசும் நிருதிமூலையில் இடுப்பும் அக்னி மூலையில் வாலும் இதன் பின்பக்கமாய் வந்து விருச்சிகம், தனசு, மகரம், இந்த மூன்று சங்கிராந்தியிலும் நிருதிமூலையில் சிரமும் அக்னிமூலையில் இடுப்பும் ஈசான் யத்தில் வாலும், இந்தப்பக்கம்வந்து கும் பம், மீனம், மேஷம், இந்தமூன்று சங்கி ராந்தியிலும் அக்னிமூலையில் சிரமும், ஈசான்யத்தில் இடுப்பும், வாயுமூலையில் வாலும், இவ்விதமாக இருக்கத்தம்பப்பிர திட்டைசெய்யில் சுபப்பிரதம். சிரசில் செய்யில் மிருத்யுபயம், முதுகின்மேற் செய்யில் கெடுதியுண்டு. வாலின்மேற் செய்யில் சலனம்.

மாதசூன்யம்—(சித்திரைமீ) அஷ்டமி, த்வா தசி, ரோகணி, கும்பம், (வைகாசி) எகா தசி, சித்திரை, சோதி, உத்திராடம், மீனம், (ஆனி) த்ரயோதசி, புனர்பூசம், ருஷபம், (ஆடி) ஷஷ்டி, அவிட்டம், பூரம், மிதுனம், (ஆவணி) அமாவா ஸ்யை, பூரணை, பூராடம், மேஷம், (புரட் டாசி) சதுர்த்தி, சதயம், பூரட்டாதி, ரே வதி, கன்னி, தனுசு, (ஐப்பசி) நவமி, விருச்சிகம், பூரட்டாதி, (கார்த்திகை) பஞ்சமி, கார்த்திகை, பூசம், மகம், துலாம், (மார்கழி) துதியை, நவமி, அனு ஷம், உத்திரட்டாதி, விசாகம், தனுசு. (தை) பிரதமை, அஸ்தம், திருவாதிரை, ஆயிலியம், கர்க்கடகம். (மாசி) சதுர்த்தி, தசமி, மூலம், திருவோணம், மகரம், (பங் குனி) சதுர்த்தசி, பரணி, கேட்டை, சிங் கம்-வருவனவாம். இவை சுபகாரியங்க ளுக்காகா.

மாதபலன்— ஜன்மநட்சத்திரமுதல் மாதம் பிறந்த நட்சத்திரம் வரையில் எண்ணிக் கண்டதொகையை ஏழிற்பெருக்கி எட் டிற்கழித்தசேடம் க-ரோகம், உ-இலா பம், ஈ-செலவு, சு-அலச்சல், ஙு-போ சனசௌக்கியம், சூ-அபிஸ்வரியம், எ-கல கம், அ-மிகக்கஷ்டம்.

மாறநேர்நம்பி — இவர் பராந்தகஎனும் கிராமவாசி. சாதியாற் பஞ்சமர், இவர்ஒரு நாள் தம்மூர்வழி ஆளவந்தார் வந்து கொண்டிருக்கையில் கழனி வேலை செய்து கொண்டிருக்கப் பசிமேலிட்டுக் கழ னியிலிருந்த சேற்றினைப் பெருமாளுக்கு நிவேதித்து உட்கொண்டனர். இதனை ஆளவந்தார்கண்டு தமது சிஷ்யர்களை விட்டு இவரைஅழைக்கக் கூறப்பஞ்சமர் வந்தனர். ஆளவந்தார் இவரைநோக்கிக் கடவுளால் படைக்கப்பட்ட பொருள்கள் பசிவருங்கால் உண்ணச்சோறிருக்க இச்

சேற்றினேஉண்பானேன் என்ன, இவர் இம்மண்ணிற்கும் அதற்கும் வேற்றுமை காண்கிலேஞதலால் பசிகலந்த காலத்து உண்டேனென்று விடைதர ஆளவந்தார் நோக்கி இவர்பிறந்தபோதே கடத்தை முனிந்த மறஞெவென்றுகூற இவர்க்கு இன்றுமுதல்மாற நோற்பபி என்றுபெயர் உண்டாகுக என்றுதம்மாணைக்கருள்ஒருவ ராக்கினர். இவர்தமது ஆசாரியருக்குற்ற பிராக்ருதானுபவமாகிய ராஜ ரண த்தை விருப்பாயேற்று அநுபவித்து வருகை யில் இவரது ஆசார்யபக்தியைநோக்கிப் பெரியநம்பி பஞ்சமரென்றுபாராமல்தண் டன்சமர்ப்பித்துப் பிரசாதங்கொடுத் துவந்தனர். இவ்வாறு இருக்கையில் ஒரு நாள் பெரியநம்பிகள் பிரசாதமெடுத்துச் செல்கையில் உடையவர் பின்தொடர்ந்து இவரது ரணத்தைக்கண்டு பெருமாளே தியானிக்கரணம் மறைய மாறநோற்பபி ஆசார்யத்ரோகமாக நீர்ஏதோ செய்தீரென் றுகல்லெடுத்துத் தமது தலையைமோ தச் செல்கையிலிவரது ஆசார்ய பக் தியைக்கண்டு ரணத்தை அவருக்கேதந்து உடையவர்சென்றனர். பின்புசிலகாலத் திற்குப் பிறகு இவர் பிரமகபாலந்திறந்து ஆசார்யர்திருவடி யடைந்தார்.

மிருகசீருஷம் — இவை மான்கணங்கள், வேடன்ஒருவன் உணவின் பொருட்டு ஆண்மானேயெய்ய அம்பு தொடுக்கையில் கண்ட ஆண், வேடனேநோக்கி நான்என் கர்ப்பிணியாகிய மனைவியைக் கண்டுவார் த்தைகூறி மீளுகிறேன்என்றுஉறுதிகூற வேடன் அவ்வகை விடையளிக்கச் சென் றது. இதன்பெண்மான் ஆணினைக்கா ணுது வேடனிடம்வந்து அவ்வாறுஆணைக் கண்டு வருவதாய் உறுதிவாக்களித்தது, அவ்வகை யொன்றுக்கொன்று தமக்கு நேர்ந்ததைப்பற்றிக் கூறிப்பிள்ளைகளு டன் வேடனிடம்வர முன்வேட்டைக்குச் சென்று மகாசிவராத்ரியில் சிவபூஜைவன த்தில் செய்தவர்களையும் சிவதரிசனத்தை யுங் கண்டதினாலும் வேடனுக்கு ஞானே தயமாய் மான்களே யெனக்கு ஞானத் தைத்தந்தமையால் நீங்கள் குருவிற்கொப் பாகின்றீர் ஆதலால்இனி யெவ்வுயிர்களை யுங்கொல்லேன்என்று சிவமூர்த்திதர்சன ந்தர முத்திபெற்றவன். மான்கள்சிவமூர் த்தியால் நக்ஷத்ரபதம்பெற்றன. இவை யேமிருச்சீருஷநக்ஷத்திரம். ஆண், பெண் குருளை இவைமூன்று நக்ஷத்திரங்கள்.

புநர்வஸு — பூர்வான்னமாகிய சு-நாழி கைக்குள், மேஷம், விருச்சிகம். (சு) க்கு மேல் பரான்னமாகிய (கஉ) நாழிகை (க) குள்-கன்னி, கர்க்கடகம், மிதுனம் (கஉ)க்குமேல்மத்தியான்னமாகிய (கஅ) நாழிகைக்குள் சிங்கம், கும்பம், மீனுக்கு மேல் அபரான்னமாகிய (உ) நாழிகைக் குள் ருஷபம், துலாம் (உ)க்கு மேஷ் சாயான்னமாகிய (ஈ0) நாழிகைகள் மக ரம் மீனம்வருவன.

பூலத்திரிகோணம் — சூரியனுக்குச் சிங்க மும், (சந்)க்கு கர்க்கடமும், (செவ்)க்கு மேஷமும், (புத) க்கு கன்னியும், (குரு) க்கு தனுசும், (சுக்) க்கு துலாமும், (சனி, ராகு) க்கு கும்பமும், (கேது க்கு சிங்க மும், குளிகனுக்கு-மீனமும்ஆகும்.

பூன்றும்பிறை—பங்குனியும், சித்திரையும், தென்கோடியரவேண்டும், வைகாசிமுதல் மார்கழிவரை வடகோடியர வேண்டும். தையுமாசியும் சமனுக இருக்கவேண்டும். இல்லாவிடில் கலகமும் பஞ்சமும் உண் டாகும். "மீனுடு தெற்குயர மிக்கெட் டுமே வடக்காம், தான்மகர கும் பஞ்சரி யாக— மானேகேள், சொன்னபடி சோ மனிரா னெனினிலோ கோன்மடிவன், அன்ன மரிதாய் விடும்."

யாத்திரைக்குநாட்கள்— (வாரங்கள்,) திங் கள்-புதன் வியாழம்-வெள்ளி, (திதிகள்) துவிதியை திரிதியை-பஞ்சமி-ஸப்தமி-தசமி - திரயோதசி, (நட்சத்திரங் கள்,) அஸ்வனி-மிருகசீரிடம்-புனர்பூசம்-பூசம்-அஸ்தம் அநுஷம்-சிராவணம்- அவிட்டம் ரேவதி இவை உத்தமம். ரோகிணி-உத்தி ரம்-உத்திராட்டாதி இவைமத்திமம். கர ணங்களில் பத்திரவாகரணம்கூடாது. லக் கினங்கள், விருஷபம்-மிதுனம் - கடகம் சிங்கம் துலாம் - தநுசு - மகரம் - மீனம் இவைசுபம். யாத்திரைக்கு முக்கியமாய் யோகினி வாசூலைபார்க்கவேண்டும்.

மேல்விவரித்த யாவத் விஷயங்களை யும் சரியாய்ப்பார்க்கும் பக்ஷத்தில் முகூ ர்த்தங்கள் கிடைப்பன அரிதாய்விடும். ஆதலால் அவைகளில் பலாபலன்களை யும் அனுசரிக்கவேண்டும்.

யாவத் சுபங்களுக்கும் மாசத்தியாஜ் யம் அல்லது கரிநாள், தாராபலன், சந் திரபலன் பார்க்கவேண்டும்.

காலற்றநாள். உடலற்றநாள். தலை யற்றநாள்.

"காலற்றன வுடலற்றன தலையற்றன நாளிற், கோலக்குய மடவார் தமைக் கூடின்மலடாவார், மாலுக்கொரு மனை மாளிகை கோலினது பாழாம், ஞாலத்த வர் வழிபோகினு நலமெய்திடா ரவமே"

கார்த்திகை. உத்திரம். உத்திராடம் 3 மிருகசிரம். சித்திரை. அவிட்டம் 3. புனர்பூசம். விசாகம். பூரட்டாதி 3. இவ் வொன்பதுநாளும் புணர்ச்சிக்கும், மனை முகூர்த்தத்திற்கும், யாத்திரைக்கும் ஆகாவாம்.

யோகிதாசன் — திருவரங்கத்திருந்த ஒரு குட்டநோயாளி இவன் முதலாழ்வார்கள் அருளால் குட்டநீங்கி அரசகுமாரத்தி களைமணந்து இன்பமுற்றவன்.

யோகினியறிதல்—சுக்கிலபக்ஷம் பிரதமை ஏகாதசி கிருஷ்ணபக்ஷம் சஷ்டி கிழக்கு. சுக்கிலபக்ஷம் திருதிகை திரயோதசிகிரு ஷ்ணபக்ஷம் - அஷ்டமி - ஆக்கினேயம். சுக்கிலபக்ஷம் -பஞ்சமி - பௌர்ணமி-கிரு ஷ்ணபக்ஷம் - தசமி - தெற்கு. சுக்கில பக்ஷம் - சதுர்த்தி - சதுர்த்தசி-கிருஷ்ண பக்ஷம் - நவமி - நிருதி. சுக்கிலபட்சம் சஷ்டி - கிருஷ்ணபக்ஷம் - பிரதமை-ஏகா தசி-மேற்கு. சுக்கிலபக்ஷம் - சப்தமி-கிரு ட்ணபக்ஷம்-துதியைதுவாதசி-வாயு. சுக் கிலபக்ஷம்-துதியை - துவாதசி- கிருட்ண பக்ஷம்-சப்தமி - வடக்கு. சுக்கிலபக்ஷம் அஷ்டமி - கிருட்ணபக்ஷம் - திருதியை திரயோதசி ஈசான்யம். சுக்கிலபக்ஷம் நவமி - கிருஷ்ணபக்ஷம்சதுர்த்தி - சதுர் தசி-ஆகாயம். சுக்கிலபக்ஷம் - தசமி-கிரு ஷ்ணபக்ஷம் பஞ்சமி - அமாவாசை-பாதா ளம். இந்தயோகினியைப் பின்புறத்தில் வைத்து யாவரும் - பிரயாணஞ் செய்ய நன்று.

ராகுகாலம்—வாரங்காண்க.

ராசிகளிற்கிரகநிலை — சூரியன், சுக்ரன், புதன் மீ-க-ம், செவ்வாய் மீ-கஜ, குரு-ஹ-க-ம், சனி - ஹ - உ - உம், இராகு, கேது ஹ-கஜ-சந்திரன் - நாள் உவ - ம், ஆகிற்கும்.

ராசிகள் :—இவற்றினியாதும், உருவம், அங் கம், திக்குகள், சாதி, நிறம், பகல், இரா விழிப்பு, சரம், ஸ்திரம் உபயம், ஆண், பெண், கால உதயம் முதலியன.

(மேஷம்) சித்திரை, வெள்ளாடு, தலை, கிழக்கு, க்ஷத்திரியன், வெள்ளாழன், செக ப்பு, இராவிழிப்பு, சரம், ஆண், நாற்கால், காலுதயம். (இடபம்) வைகாசி, எருது, மூகம், கிழக்கு, சூத்திரன், இடையன், வெள்ளை, இராவிழிப்பு, ஸ்திரம், பெண், நாற்காலி, காலுதயம். (மிதுனம்) ஆனி, ஆண், பெண், கழுத்து, கிழக்கு, வைசியன், சக்கிலியன், கறுப்பு, இராவிழிப்பு, உப யம், ஆண், இருகால், தலை உதயம். சுவஷ் கம். (கடகம்) ஆடி, நண்டு, தோள், தெற்கு, பிராமணன், கன்னான், வெள்ளை, இராவிழிப்பு, சரம், பெண், பலகால், காலு தயம். (சிங்கம்) ஆவணி, சிங்கம், மார்பு, தெற்கு, க்ஷத்திரியன், பிராமணன், செக ப்பு, பகல்விழிப்பு, ஸ்திரம், ஆண், நாற் கால், தலைஉதயம், சுவஷ்கம். (கன்னி) புர ட்டாசி, பெண், பக்கம், தெற்கு, சூத்தி ரன், நாவிதன், கறுப்பு, பகல்விழிப்பு, உப யம், பெண், இருகால், தலையுதயம், சுவஷ் கம். (துலாம்) ஐப்பசி. தராசு, முதுகு, மேற்கு, வைசியன், செட்டி, வெள்ளை, பகல்விழிப்பு, சரம், ஆண், இருகால், தலை உதயம். (விருச்சிகம்) கார்த்திகை, தேள், பீஜம், மேற்கு, பிராமணன், வேடன், பச் சை, பகல்விழிப்பு, ஸ்திரம், பெண், பல கால், தலைஉதயம். (தனுசு) மார்கழி, வில், தொடை, மேற்கு, க்ஷத்திரியன், தட்டான், செகப்பு இராவிழிப்பு, உபயம், ஆண், நாற் கால், காலுதயம். (மகரம்) தை, முதலை, மூழங்கால், வடக்கு, சூத்திரன், வண்ணன், கறுப்பு, இராவிழிப்பு, சரம், பெண், பரக்கும் ராசி, காலுதயம். (கும்பம்) மாசி, குடம், கணுக்கால், வடக்கு, வைசி யன், குயவன், பச்சை, பகல்விழிப்பு, ஸ்தி ரம், ஆண், இருகால், தலைஉதயம். (மீனம்) பங்குனி, மீன், பாதம், வடக்கு, பிராமண ன், பறையன், பச்சை, பகல்விழிப்பு, உப யம், பெண், பறக்கும் ராசி, உடலுதயம்.

இந்த இராசிகளில் தலைஉதய இராசி கள் பகல்வலி உடையனவாம். காலுதய ராசி இராவலி உடையனவாம். மேஷம், ருஷபம், கன்னி, தனுசு, ஆக நான்குக் கும் முதலில்(?)நாழிகைத்தியாச்சியமும், மிதுனம், சிங்கம், துலாம், கும்பம், ஆக நாலுக்கும்நடுவில் (?) நாழிகைத் தியாச் சியமும், கர்க்கடகம், விருச்சிகம், மகரம், மீனம், ஆகநாலுக்கும் கடையில் (?) நாழி கைத்தியாச்சியமுமாம்.

ஸ்திரீகள் புஷ்பணி இலக்ஷண மறியும் விதி :—

நதுகாலபலன் — விடியல் - மங்கி லியவதி. பகல்-யாத்திரை. பிற்பகல்-சோர த்வம். மத்தியானம் - சம்பத்துடையள். சாயங்காலம் - புத்திரவிருத்தி. அஸ்தம னம் - வேசை. இராத்திரிதீடிய வாழ்வு. நடுராத்திரி-விதவை.

நதுவாரப்பலன் — ஞாயிறு-வியாதி புத்ரநாசம் திங்கள் - பதிவிரதை. செவ் வாய்-விதவை. புதன்-புத்ரவதி, வியாழம் போகவதி. வெள்ளி - மிக்கபோகவதி, சனி வியாதி-பீடை.

நதுநக்ஷத்ரபலன் — அசு - விதவை. பரணி - புத்ரவதி. கார்த்திகை - மலடி. ரோகணி-நன்மையுடையள். மிரு - புருஷனுக்கினியவள். ஆதி ரை - புருஷ வெறுப்புடையவள். புனர்ப்பூசம் - சுக முடையள். பூசம்- சீருடையள். ஆயில்யம்-வயிறழிவு. மகம் - பத்தாவுக்கு நல்லள். பூரம்-மலடி உத்திரம்-பிரயோசனவதி. அஸ்த-நல்லவள். சித்திரை அறிவுள்ளவள். சுவாதி குடும்பி. விசாகம் அமங்கலி அனுஷம்-ரோகி. கேட்டை-நீச்சஸ்திரி. மூலம் - பாலுடையவள். பூராட-அடிமை கெடும். உத்ராட-தர்மிஷ்டி, திருவோண-பாக்கியவதி. அவிட்ட - பொருளுடையவன். சதய-பொருளழிவு. பூரட்டா-மலடி. உத்ரட்டா-தரித்தரி. ரேவ-ரோகி.

நதுதிதிபலன் — பிரதமை-சோரம். துவிதியை - அழகுடையள். திரிதியை-இன்பமுடையள். சதுர்த்தி - சத்துருவுண்டு. பஞ்சமி - புத்ரருண்டு. சஷ்டி-ஆசாரமுடையள். சப்தமி-புத்திரருண்டு. அஷ்டமி - பெற்றிழப்பள். நவமி-துக்கி. தசமி-தர்மிஷ்டி. ஏகாதசி பலமுடையவள். துவாதசி-கோபமுடையவள். த்ரயோதசி-கற்புடையவள். சதுர்த்தசி சோரமுடையவள். பௌர்ணமி - இடருடையவள். அமாவாசை-தரித்ரி.

நதுலக்கின பலன்—மேஷம் விருச்சிக-பரஸ்திரி, ரிஷபம் தனுசு மிதுனம் விபசாரி. கர்க்கடகம் ஒழுக்கமில்லாதவள். சிங்கம்கன்னி - நெறியுடையவள். துலா-தரித்ரி. மகரம் கற்புடையவள். கும்பம்-பொருளுடையவள். மீனம் தீதுடையவள்.

நதுமாதபலன்—சித்திரை - புருஷனுக்காகாது. வைகாசி-சுகத்துடன்வாழ்வள். ஆனி-புத்திரருடையவள். ஆடி-புருஷன் மேல்ஆசையுள்ளவள். ஆவணி-பெருவாழ்வுஞ் சிறப்புமுடையவள். புரட்டாசி-பதிவிரதையாயிருப்பாள். ஐப்பசி - புத்திரருண்டு விதவையாவாள். கார்த்திகை - தூஷணி கோபமுடையவள். மார்கழி - நல்ல புத்திரரைப்பெற்று வாழ்வாள். தை-புண்ணியமும் பாக்கியமும் பெருமையுமுடையவள். மாசி-சுகத்தைப்பெறுவள். பங்குனி - ஆயுள்விருத்தி, புத்திரவதியாயிருப்பாள்.

நது சாந்திபலன் — ஸ்திரி புருஷர்களுடைய ஜன்மநக்ஷத்ரங்களுக்கு 7-வது தாரைநக்ஷத்ரங்களும் 8 - வதுராசியில் சந்திரனிருக்கும் நட்சத்ரங்களும். திதிகளில்சஷ்டி, அஷ்ட, ஏகா, சதுர்த்தசி, பூர்ணை, அமா, நட்சத்ரங்களில் அசு, பர, கிரு, ஆயி, மக, பூர, கேட், ரேவ. யோகங்களில் வியதிபாதம், வைதிருதி. லக்கினங்களில் விருஷப, கடக, கன்னி, விருச், மகர, மீனம் இவைகள் அல்லாதகாலங்களில் சுபம்.

ஆருடத்திற்துப்பலன்-கிழக்-வெள்ளைப்புடவைசோரம் போவாள் (பிள்ளை - 7) தென்கிழக் கறுப்புப்புடவை (பிள்ளை-1) தெற்கு-நீலப்புடவை (மலடி) தென்மேற் வெள்ளைப்புடவை ரோகி (பிள்ளை - 4) மேற்கி - அழுக்குப்புடவை நல்லது (பிள்ளை - 6) வடமேற்கு மஞ்சள்கலந்த சிகப்புப்புடவை சக்களத்தியுடையவள் (பிள்ளை-2) வடக்-துவரைவர்ணப்புடவை செல்வமுண்டு. வடகிழக்கு - நல்லப்புடவைதரித்ரம் (பிள்ளை-10).

"உத்ராட மாதியாக வாறுமாறு முத்தமம், பித்தனூர் பிறந்தநாட்கள் பின்னேயாறு மத்திமம், அஸ்தமோடு சித்திரை அகன்ற வாழ்வு குன்றிடும், மற்றோராறு நாள்கடம்மின் மங்கைநூர லிழப்பளே."

லத்தைகளறியும்படி— சூரியனிருக்கிறநட்சத்திரத்துக்கு - கூ-வது நட்சத்திரமும், சந்திரனுக்கு - எ-வது குஜனுக்கு-ங-வது புதனுக்கு - உங-வது குருவுக்கு சு-வது சந்திரனுக்கு - உடு-வது சனிக்கு-அ-வது இராகுவுக்கு-உக -வது கேதுவுக்கு-உக-வது நட்சத்திரமும் லத்தை யென்று சொல்லப்படும். இதில்சூரியன் அங்காரகன் சனி-ரா-கேது- இந்த டு-பேரும் பாபக்கிரகங்களாகையால்இவர்களுடைய லத்தையுண்டாகிய நட்சத்திரங்களில் சுபகாரியங்கள் செய்யக்கூடாது.

வசிட்டர் — அக்ஷமாலிகை யென்றபறைப் பெண்ணினை மணந்தார் (வைத்யநாதம்.)

வடவை — சூரியன்மண்டலத்தை தேவர் சாணையில் பிடிக்கையில் தெறித்ததீப் பொறிகளை விச்வகர்மன் சேர்த்துக் கடனீரை யடக்கக் கடலிலிட்டனன் என்பது விரதசூடாமணி.

வாசற்படிவைக்குமலக்ஷணம் — ஒருவீட்டிற்கு நான்குபக்கங்களிலும் வாசற்படி வைத்திருந்தால் விசுவதோமுக மெனப்படும் அதன்பலன்விருத்தி.

கீழண்டை வாசற்படியில்லாமல் மற்ற மூன்று பக்கங்களிலிருந்தால் வியாக்ரபாதம் எனப்படும். பசுக்களுக்குப்பாதை திருடர்பயம்.

தெற்குமுகமாக வாசற்படி யின்றி மற்றமூன்று பக்கமிருக்கின் பாக்கிய பிரதம்.

மேற்கு முகமாக வாசற்படியின்றி மற்ற மூன்றுபக்கமிருந்தால் ஸ்ரீ நிலயம் எனப்படும். இதன்பலன் நல்லவாழ்வுண்டாம்.

வடக்கு முகமாக வாசற்படியின்றி மற்ற மூன்றுபக்கங்களிலிருந்தால் சூரிய நிலையம் எனப்படும். இதன்பலம் இராஜபயம். வெகுமுகத்தில் சுவரில்லாமலிருந்து கோணமத்தியில் சுவரிருந்தால்அது புண்டரிகமெனப்படும் பலன்மத்திமம்.

விசாலலக்ஷணம் —தெற்கும், மேற்கும்கட்டின வீட்டின்விசாலம் கமலாகரம் எனப்படும். இதன்பலம் லக்ஷ்மிபிரதம்.

மேற்குமுகம், வடக்குமுகம் கட்டின வீட்டின் விசாலத்திற்குச் சிவர்ணபலம் எனப்படும். இதன்பலம்சாரபயம், பீடை.

வடக்குமுகமும் கிழக்குமுகமும் கட்டின வீட்டின்விசாலம் புஷ்கரமுஷ்டிகம் எனப்படும். இதன்பலன் ரோகபயம், விஷபயம்.

தெற்கு, மேற்கு, வடக்குக்கட்டினவீடுகளுக்கு அவ்விடத்தில் கிழக்குவாசற்கால்வைத்தால் புத்திரமுஷ்டிகம் எனப்படும் இதன்பலன் நற்பயன்.

வடக்கு, கிழக்கு, தெற்குக்கட்டினவீட்டிற்குமேற்கில் வாசற்கால் வைத்தால் அக்ஷய மென்னப்படும். இதன்பலம் ஆனி. கிழக்குமேற்கு, வடக்குக்கட்டின வீட்டிற்குவடக்கில் வாசற்கால் வைத்தால் நல்லசுகமுண்டாம்.

மேற்கு, கிழக்கு, வடக்கு இந்தமூன்று பக்கத்திலும் வாசற்காலிருந்தால் கல்யாணபதம் எனப்படும். இதில்சம்பத்துண்டாம்.

கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு, வடக்கு இந்தநான்கு பக்கத்திலும் வீடுகட்டியிருந்தால் அது சதுச்சாலஎனப்படும் இதன்பலன் உத்தமம்.

வாரஹோரையின்பலன் — நாளொன்றுக்கு 24-ஹோரையாம்-அவை மணியெனப்படும். அந்தஓராதிபர் எழுவர். அவர் கீழ்க்கண்ட முறைப்படி அன்று வாராதிபன்முதலாக வருவர். உதயமணி6-முதல் 7-வரை ஓரோரையாகும். இப்படி எழுவரும்3-வட்டஞ் சென்று4-ஆம் வட்டத்தில் 3-ஆம் ஹோராதிபன் முடிவாகவரும் ஹோரைகளிருபத்துநான்குமாம்.

வாராதிபர். ஓராதிபர் பலன் — ஞாயிறு அருக்கன், மரித்தல். வெள்-புகர், மங்களம். புதன்-புந்தி, புத்திரரால் மகிழ்தல். திங்கள் - இந்து, சந்தோஷித்தல். சனி-மந்தன், சிறை, சிலுகு. வியாழ - அந்தணன், பாக்கியம். செவ்-சேய், யுத்தம், இவற்றில் ஞாயிறு, செவ்வாய், சனி. ஹோரைகள் ஆகா.

வானவிற்துறி—ஆனி, ஆடி, ஆவணி, இந்த மாதங்களில் கிழக்கே இந்திரவில்லுண்டாஞல் பஞ்சமுண்டாகும்.

"ஆனியுடனுடி யாவணியித் திங்களிலே, கூனியே வான்விற் குணதிசையில்-மானேகேள், மேவின் மழையறுமே விண்ணுட ருக்குமே, பூவின் விழவறுந்து போம்."

வாஸ்துபுருஷன் நித்திரைசெயியுந் திசைகளுக்கு மாதங்கள்—சித்திரை வைகாசி கிழக்கு, ஆவணி ஐப்பசி கார்த்திகை தை வடக்கு, ஆனி ஆடி புரட்டாசி, மார்கழி மாசி தெற்கு, பங்குனி மேற்கு "ஆடிவிடை கிழக்கா மாவணி தேளோப்பசிதை, கூடி வடக்காங் குளிர்மிதுனம்—நீடுசிலை பெண்கும்பந் தெற்காகும் பேசரிய மேற்காமீன், வண்வாஸ்து சென்னிவைக்குமால்." சித்திரை வைகாசி பங்குனி மாதங்களில் கிழக்கு மேற்கு வீதியிலும், ஆவணி ஐப்பசி கார்த்திகை தை மாதங்களில் தெற்கு வடக்கு வீதியிலும் குடிபுக மனே கோல உத்தமம். ஆனி ஆடி புரட்டாசி மார்கழி மாசி மாதங்கள் குடிபுக மனே கோல ஆகாவென்று சிலநூல்களில் சொல்லப்படுகின்றன. "ஆடிவிடை மீனமதி யாங்கிழக்கு மேற்காகும், தேடுசிங்கந் தேள் பரிமான் தென்வடக்காம்—நீடு தெரு, வீடெடுக்க விற்புருத வேண்டினோர் மேலோர்கள், நாடதனி லுள்ளவர்க்கு நன்கு."

வாஸ்துபுருஷன்நித்திரைவிடுதல் — சித்திரைமீ கo உ நாழிக்கு, வைகாசிமீ உகஉ நாழிக்கு, ஆடிமீ ககஉ நாழிக்கு, ஆவணிமீ சுஉ கo நாழிக்கு, ஐப்பசிமீ ககஉ நாழிக்கு; கார்த்திகைமீ அ-உ கo நாழிக்கு தைமீ கஉஉ நாழிக்கு, மாசிமீ உஉஉ அ-நாழிக்கு, பங்குனிமீ உஉஉ அ-நாழிக்குமாம். ஆனி-புரட்டாசி-மார்கழி இந்தமாதங்களில் வாஸ்துபுருஷன் நித்திரைவிடுவதில்லை.

வித்தியாரண்யசுவாமிகள்— ஸ்ரீ வித்தியாரண்யசுவாமிகள் இச் சென்னைமாநகரத்திற்கு வடக்கேயுள்ள கர்நாடகதேசத்திலே, துங்கபத்திராநதிக்கரையில், பம்பையென்னும் க்ஷேத்திரத்தின் ஒருபாகமாகிய கிஷ்கிந்தா, கோல் கொண்டா வென்று சொல்லப்படுகின்ற விஜயநகரத்தில், இற்றைக் கேறக்குறைய 600

வருடங்கட்குமுன்னர்ப் போதாயன சூத்திரம், கிருஷ்ணயசுர்வேதத்தின் போதாயனசாகை, பரத்துவாஜகோத்திரமுடைய பிராமணகுலதிலகராகிய மாயனரென்பாரும் அவரது பத்தினியாராகிய ஸ்ரீ மதியென்பாருஞ் செய்த தவப்பேறுகப் பிறந்தவர். இவரது சகோதரர் சாயணர், சோமநாதர். இவரது இயற்பெயர் மாதவர்; சிறப்புப்பெயர் மாதவாரியர், மாதவபட்டர், மாதவாமாத்தியர் என்றற்றொடக்கத்தனவாம்; வித்தைக்கு ஆரண்யம்போன் றிருந்தமையின் வித்தியாரண்யரென்று பெயர் பெறுவாராயினர். ஈசுவரனது கலையே வித்தியாரண்யராக அவதரித்ததென்று கூறப்படுகின்றது. இவரிளமையிலேயே சகல கலைகளிலும் வல்லவராய்ப்பம்பாவனத்திற் சென்று ஒருபர்ணசாலையிற்றவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும்போது கி. பி. 1334 வது வருடம் மகம்மது டோக்ளாக் (Mahomed Toglakh) காலத்தில் மாலிக்காபூர் (Malikkffir) என்பவன் ஆனைகுந்தி நகரத்தையழித்தபோது அந்நகரத்தரசனுகிய பூபராயலு தீப்பாய்ந்திறக்க அவனது சேனாதிபதிகளாகிய ஹரிஹரராயலும் புக்காராயலு வென்னுஞ் சகோதரரிருவரும் மிகவும் மடுக்கமுற்று மேற்படி வனத்திற் கரந்துறையுமாறு சென்றபோது ஆண்டுத் தவஞ்செய்துள்ள வித்தியாரண்யரைக்கண்டு தமது குறைகளைக் கூறிவருந்தினர். அவர் தமது தபோமகிமையால் வித்தியாரண்யமென்றொரு நகரத்தையுண்டாக்கி அதனை ஹரிஹரராயலு அரசுசெய்துவருமாறு ஆக்ஞாபித்தனர்; அவன்காலத்தின் பின்னர் அவன் சகோதரனுகிய புக்காராயலு அந்நகரத்தை யரசாண்டு வந்தனன். அவ்விருவரது பிரார்த்தனைக்கிணங்கி, வித்தியாரண்ய சுவாமிகள் அவர்களுக்கு மந்திரியாகவும் வசிட்டராதியோர்போல் புரோகிதராகவுமிருந்தனர், இவர் மந்திரியாயிருந்தகாலத்தில் கோவா நகரத்தில் அதிக்கிரமித்துத் துன்புஞ் செய்திருந்த துலுக்கர்களை யொழித்துத் தமதரசனதாணை ஆண்டுஞ் செல்லுமாறுசெய்வித்துச் சப்தநாதரென்னும் மகாவிக்ரஹத்தைத் ஸ்தாபனஞ் செய்தனர்; கசரமென்னுங் கிராமத்திற்கு மாதவபுரமெனப் பெயர்தந்து அந்தணர்கட்குத் தானஞ் செய்தனர். ஆங்குள்ள நதி இவரது ஞாபகார்த்தமாக மாதவ நீரமென்று வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. இவர் வித்தியாசாலை, அன்னசத்திரம், தேவாலயம் முதலியனவற்றை யளவின்றி ஏற்படுத்தினர். இவர் விவேக வைராக்கியாதி சகலசற்குணங்களாலும் நிறைந்து கிருகஸ்தாச்ரமத்தில் பிரமாத்மவிசார நிஷ்டாபரராயிருந்தபோது காயத்திரி தேவியைப் பிரத்தியக்ஷமாகத் தரிசிக்கவேண்டிப் பல தீர்த்தமிருந்து அந்தணர்களை யழைப்பித்துக் காயத்ரிஜபஞ் செய்யுமாறு செய்தனர்; அங்ஙனஞ்செய்தும் அதன்பலமாகிய தேவி பிரத்தியக்ஷ மாகாமையின், தீவிர வைராக்கியமுண்டாய் வித்வத்சந்நியாசஞ் செய்துகொண்டனர். பிறகு அவருக்குக் காயாத்திரிதேவி பிரத்தியக்ஷமாகி வேண்டிய வரத்தைப்பெற்றுக், கொள்ளென்று திருவாய் மலர்ந்தனள். அவரொன்றும் வேண்டாமென் றுபேட்சித்துப் போகும்போது அத்தேவி பின் சென்று நீ ஏதாவதொன்று பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று வற்புறுத்த அவரிக்கர்நாடக தேசமுற்றும் மக்களின் வறுமைப்பிணியை கலுமாறு பொன்மழை வருஷிக்க வேண்டுமென்று வரங்கேட்டனர். அவ்வாறேவரந்தந்து தேவிமறைய, ஒன்றேகால் ஜாமபரியந்தம் பொன்நாணயமழை பெய்தது. அதனால் அந்நாட்டாரியாவரும் வறுமைப் பிணியினின்றும் நீங்கினர்.

வித்வத் சந்நியாசத்தை மேற்கொண்ட ஷ சுவாமிகள் யாக்ஞவல்கியரைப் போல வுபாதியுடையராய்ப் பிரஹ்ம விசாரத்திலேயே கருத்துடையவராயிருக்கும்போது ஒருநாள் மலவிசர்சனஞ் செய்ய வெளியிடத்திற்சென்றனர். அப்போது ஒருமகமதிய மன்னனது பொற்செங்கல் அங்கேவீழ்ந்து கிடக்க அதனை வேறொருகல்லோடுசேர்த்து அவற்றின் பேரி லுட்கார்ந்து மலோபாதை தீர்த்தனர். அதனை யறிந்த அம்மன்னன் இவருக்குக் கிராமமுதலியனகொடுக்க அவற்றை இவர் அங்கீகரியாது போயினர். அதனாலும் இவரது வைராக்கியம் நன்கு விளங்கும்.

இவர் யாத்திரையாகக் காசிமாநகரஞ் சென்றபோது ஆண்டுள்ள பண்டிதர்களிடத்துத் தாமியற்றிய வேதபாஷ்யத்தைக்காட்ட அவர்கள் வேதவியாசரங்கீகரித்தா லீஃதங்கீகரிக்கப் பட்டதாமென்று கூற, இவர் வேதவியாசரை நோக்கித் தவங்கிடந்து பிரார்த்திக்க, அவர் பிரத்தியக்ஷமாக, அவரை நமஸ்கரித்துத்துதித்து அப்பாஷ்யத்தைக் காட்ட,

அதைக் கண்ணுற்ற வியாசர் இதிலொரு சிறிதும் பிழையின்று, உனக்கு வித்தியாரண்யரென்னும் பெயருண்டாகுக என்று திருவாய்மலர்ந்தருள, இவருக்கு அன்றுமுதல் வித்தியாரண்ய ரென்னும் பெயருண்டாயிற்றென்று கூறப்படுகின்றது. பிறகவர் யாத்திரைசெய்யச் சக்தியற் றிருந்தபோது தமதுகுருவின் கட்டளைப்படி ஸ்ரீ சங்கரபகவத் பாதாசாரிய சுவாமிகளால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட மடாலயங்களு ளொன்றுகிய சிருங்கசிரிமடாலயத்தி ஞதிபத்தியத்தை யடைந்து ஸ்ரீ சங்காசாரியசுவாமிகளின் பன்னிரண்டாவது பதவியால்பிரசித்தி யடைந்து பேதமத கண்டனஞ்செய்து அத்வைத சித்தாந்தத்தைப் பிரகாசப்படுத்தினர். இவருக்குச் சர்வஜ்ஞவிஷ்ணு, சங்ராநந்த சுவாமிகள், ஸ்ரீ வித்யாதீர்த்தர், பாரதி கிருஷ்ணதீர்த்தர் என்றற் றொடக்கத்தவர் ஆசிரியர்களாவர்.

இவர் ஸ்ரீ சங்காசாரிய பதவியிலிருக்கும்போது காயத்திரி தேவியினனுக்கிரகத்தால் ஸ்ரீ பஞ்சதசியை யருளினரென்று கூறப்படுகின்றது.

இவர் பூர்வாசிரமத்திலும் உத்தராசிரமத்திலும் செய்த நூல்கள் வருமாறு :—

1. சதுர்வேதபாஷ்யம். 2. அநுபூதிப் பிரகாசம். 3. பிரஹ்மகீதை. 4. பஞ்சதசி. 5. ஜீவன்முத்தி விவேகம். 6. திருக்குத்திருசிய விவேகம். 7. மாதவவிருத்தி (வியாகரணநூல்). 8. நிதானமாதவம் (வையித்தியநூல்) 9. காலமாதவம். 10. சதப்ரஸ்நகல்பலதிகா. 11. பாரசரஸ்மிருதி வியாக்கியானம். 12. ஜைமினீய நியாயமாலாவிஸ்தாரம். 13. ஆசார மாதவம். 14. வியவகார மாதவம். 15. வித்தியாரண்ய காலஞானம். 16. சங்கரதிக்விஜயம். 17. சூதசங்கிதையின் வியாக்கியானம். 18. சங்கரவிலாசம். 19. விவரணப் பிரமேய சங்கிரகம். 20. உபநிஷத்தீபிகை. 21. பிரஹ்ம வித்தாசீ. 22. கர்ம விவாக மாதவியம். 23. பாட்டசாரம். 24. பாட்டசார வியாக்கியானம். 25. வேதாந்த விஜயம். 26. பாஞ்சசாரவியாக்கியானம். 27. சங்கரபாஷ்யடீகா. 28. தோதாதீபியம். 29. ஸ்மிருதிசங்கிரகம். 30. சர்வதரிசனசங்கிரகம் முதலியனவாம். இவர் தாமியற்றியருளிய நூல்களுள் சிலவற்றை மடங்களிலும் சிலவற்றை க்ஷேத்திரங்களிலும் பிரித்துக்கொடுத்துச் சிலவற்றை மலைக்குகைகளில்வைத்துச் சிலவற்றைப் பூமியிற் புதைத்து வைத்தனர் என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. இவர்செய்தநூல்களுள் சில வைத்தியசாஸ்திரமும் சில ஜோதிஷ சாஸ்திரமும் சில வியாகரண சாஸ்திரமும் ஏனையவைவேதாந்த சாஸ்திரமும் பிறவுமாம்.

இவ்வாறு அளவிறந்த நூல்கட்காசிரியராயும் பிரஹ்ம நிஷ்டராயு மற்புத வித்வத் சிரோமணியாயும் கற்றோராலும் மற்றோராலும் புகழப்படும் பூஜ்ஜியராயு மெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீவித்தியாரண்ய சுவாமிகள் தேகபதன பரியந்தம் தமது ஆத்ம நிஷ்டைக்கு விரோதமின்றி உலோகோபகாரஞ்செய்துமுடிவில் சிந்தையும் வாக்கும் செல்லாநிலைமைத்தாய அந்தமில் வீட்டையடைந்தன ரென்பது அவரது திவ்யசரித்திர சங்கிரகமாம்.

விபரீதவேதை—சந்திரலக்கினத்துக்கு-இ-கூ-சு-கடல், சூரியனிருக்கமுறையே-க-ங-கo-சு-ல், வேறு கிரகமிருந்தால் சூரியன் நல்லபலனைக் கொடுப்பான். இவ்வாறே மற்றக்கிரகங்களுக்கும் கோசார விபரீதவேதை பார்த்துக் கொள்ளவும். சூரியனும் - செவ்வாயும் - மூற்பங்கிலும், குருவும்-சுக்கிரனும்-நடுப்பங்கிலும், சனியும்-சந்திரனும் - கடைப்பங்கிலும், புதனும்-பாம்புகளும் - எப்போதும் பலன் தருவார்கள்.

வியதிபாதமாவது — திருவோணம், அச்வினி, அவிட்டம், திருவாதிரை, ஆயிலியம், அமாவாசைகூடிய ஞாயிற்றுக்கிழமையில் தைமாசிமாதங்களில் கூடுவது.

விஷதூன்யம் — பிரதமைமுதல் உவாக்கள் வரையில் முறையே-க-தூலாம், மகரம், உதனு, மீன, ங-மகர, சிங்க, சு-கும்ப, ருஷ, இ-கன், மிது, சு-மேஷ, சிங், எ-தனு, கர், அ-கன், மிது, க-சிங், விரு, கo-சிங், விரு, கக-தனு, மீன, கஉ-தூலா, மக, கங-ருஷ, சிங், கச-மிது, கன், உவாக்களில் தனுசு, மீனம்-வருவன.

விஷ்டிதோஷம் — பூர்வபக்ஷசதுர்த்தசியில் இ-ம்-சாமம் மேற்கிலேயும், அஷ்டமியில் உ-ம் ஜாமம் (தெ-கி)ம், ஏகாதசியில் எ-ம் சாமம் (வட)ம், பூர்ணையில் - சு-ம் ஜாமம் (தெ - மே)ம், அபரபக்ஷத்திரிதிகையில் சு-ம் சாமம் (வட-மே)ம், சதுர்தசியில்-ங-ம் சாமம் (தெற்)ம், தசமியில் அ-ம் சாமம் (வட)ம், சதுர்த்தசியில் முதற்சாமம் கிழக்கிலும் விஷ்டியுண்ணுதலால் இச்சாமங்களில் சுபகாரியங்களும், இத்திசையில் யாத்திரையுஞ் செய்யலாகாது.

விஷ்ணு—விஷ்ணுபதி, சடசீதிபுண்யகாலங்கள்வருநாட்கள்.

மேற்கூறியபுண்யகாலங்களில் விஷ்ணு புண்யகாலம் சித்திரை, ஐப்பசி, களிலும், விஷ்ணுபதிவைகாசி, ஆவணி, கார்த்திகை, மாசிமாதங்களிலும், சடசீதி, ஆனி, புரட்டாசி, மார்கழி, பங்குனிமாதங்களிலும் மாதசங்கிரமணங்களில் வரும்.

இவையொழிந்த ஆடியும்தையும் தக்ஷிணயன உத்தராயன புண்யகாலங்களாம்

ஸ்தூணன்—துருபதனுக்குப்பிறந்த பெண்ணுகியசிகண்டியையாணுக்குவித்தயக்ஷன்.

கூஷ்ணவித்வம்சி—ஒருஉலகாயதன்.

கூஷ்ணாதநமன்—புருவன் மகனுகிய கூஷ்ணவிருத்தன்குலத்தவன்.

கூஷ்ணவிருத்தன்—நகுஷன்தம்பி.

கூஷ்ணன்—சனித்சன்குமான்.

கூஷ்ணபாலன்—வைரவன்.

கூஷ்மகன்—சந்திரவம்சத்துக்கடையரசன்.

கூஷ்மதன்வா—புண்டரீகன்குமரன்.

கூஷ்மாவி—ஒருஞ்சயன்குமான்.

கூஷ்மியன்—உக்ராயுதன்குமான்.

பொது.

அமிருதாதியோகங்கள்.

அமிர்தயோகம்:—(ஞாயிறு.) உத்திரம், அஸ்தம், மூலம், உத்திராடம், திருவோணம், உத்திரட்டாதி, ரேவதி. (திங்கள்.) ரோகணி, மிருகசிரிடம், புனர்பூசம், சுவாதி, திருவோணம். (செவ்வாயீ.) ரோகணி, உத்திரம், மூலம், உத்திரட்டாதி. (புதன்.) திருத்திகை, பூரம், உத்திரம், அனுஷம், பூராடம், உத்திராடம், பூரட்டாதி. (வியாழம்.) அசுவனி, புனர்பூசம், பூசம், மகம், சுவாதி. (வெள்ளி.) அசுவனி, அஸ்தம், மூலம், ரேவதி. (சனி.) திருத்திகை, ரோகணி, மகம், சுவாதி, சதயம்.

சித்தயோகம்:—(ஞாயிறு.) அசுவனி, திருத்திகை, ரோகணி, மிருகசிரிடம், திருவாதிரை, புனர்பூசம், பூசம், ஆயிலியம், பூரம், சித்திரை, சுவாதி, பூராடம் சதையம், பூரட்டாதி. (திங்கள்.) அசுவனி, பரணி, திருவாதிரை, பூசம், ஆயிலியம், பூரம், உத்திரம், அஸ்தம், அனுஷம், கேட்டை, மூலம், அவிட்டம், சதயம், பூரட்டாதி, உத்திரட்டாதி, ரேவதி. (செவ்வாயீ.) அசுவனி, பரணி, திருத்திகை, மிருகசிரிடம், புனர்பூசம், பூசம், ஆயிலியம், மகம், பூரம், அஸ்தம், சித்திரை, சுவாதி, அனுஷம், பூராடம், திருவோணம், அவிட்டம், ரேவதி. (புதன்.) பரணி, ரோகணி, மிருகசிரிடம், திருவாதிரை, புனர்பூசம், பூசம், ஆயிலியம், மகம், சித்திரை, சுவாதி, விசாகம், கேட்டை, திருவோணம், சதயம், உத்திரட்டாதி. (வியாழம்.) பரணி, ஆயிலியம், பூரம், அஸ்தம், சித்திரை, விசாகம், அனுஷம், மூலம், பூராடம், உத்திராடம், திருவோணம், அவிட்டம், பூரட்டாதி, உத்திரட்டாதி, ரேவதி. (வெள்ளி.) பரணி, திருத்திகை, மிருகசிரிடம், திருவாதிரை, புனர்பூசம், பூரம், உத்திரம், சித்திரை, சுவாதி, விசாகம், அனுஷம், உத்திராடம், அவிட்டம், பூரட்டாதி, உத்திரட்டாதி, ரேவதி. (சனி.) பரணி, திருத்திகை, மிருகசிரிடம், திருவாதிரை, புனர்பூசம், பூசம், பூரம், விசாகம், அனுஷம், கேட்டை, மூலம், பூராடம், உத்திராடம், திருவோணம், அவிட்டம், உத்திரட்டாதி.

இவ்விரண்டும் சுபயோகங்கள்.

உத்பாதயோகம்:—(ஞாயிறு.) விசாகம். (திங்கள்.) பூராடம். (செவ்வாயீ.) கேட். (புதன்.) ரேவதி. (வியாழம்.) ரோகணி. (வெள்ளி.) பூசம். (சனி) உத்திரம்.

பிரபலாநிஷ்டயோகம்:—(ஞாயிறு.) பர. (திங்கள்.) சித்தி. (செவ்வாயீ.) உத்திரா. (புதன்.) அவிட்ட. (வியாழம்.) கேட்டை. (வெள்ளி.) பூராடம். (சனி.) ரேவதி.

மாணயோகம்:—(ஞாயிறு.) மகம், அனுஷம், கேட், அவிட்டம். (திங்கள்.) திருத், மகம், விசாகம், உத்திரராடம். (செவ்வாயீ.) திருவா, விசாக, சதய, பூரட்டாதி. (புதன்.) அசு, அஸ்தம், மூலம். (வியாழம்.) திருத், மிரு, திருவா, உத்திர, சதயம். (வெள்ளி.) ரோகணி, ஆயிலியம், மகம், கேட்டை, திருவோணம். (சனி.) ஆயிலியம், அஸ்தம், சித்திரை, பூரட்டாதி.

இம்மூன்றும் அசுபயோகங்கள்.

ஆழ்வாராதிகள் திருநக்ஷத்திரம்.

(சித்திரைமீ) அசுவனி, வடுகநம்பி. கார்த்தி, உய்யக்கொண்டார். திருவா, எம்பெருமானுர். புனர், ஸ்ரீ ராமபிரான். முதலியாண்டான். அஸ்த, கிடாம்பியாச்சான். சித்திரை, மதுரகவிகள். (வைகாசிமீ) ரோக, கோட்டியூர் நம்பி. அஸ்த, தேவப்பெருமா. சுவாதி, அழகியசிங்கர். பெரியதிருமலைநம்பி. விசாகம், நம்மாழ்வார். திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திரு

நம்பி. அனுஷம், பெரியபட்டர். கோயிற் கந்தாடை. (ஆனிமீ) ஆயிலிய, மாறனேர்நம்பி சுவாதி, பெரியாழ்வார். வடக்குவீதிப்பிள். திருவரங்கப்பெரு. அனுஷ, நாதமுனிகள். மூலம், திருப்புளியாழ். (ஆடிமீ) பூரம், ஸ்ரீ ஆண்டாள். கந்தாடைதோழப்பர். அஸ், பதரீநாராயணபெருமா. சுவாதி, பகஷிராஜர். உத்திராட, ஆளவந்தார். புண்டரீகாக்ஷர். திருவோ. தெற்காழ்வார். (ஆவணிமீ) ரோக, ஸ்ரீ கண்ணபிரான். பெரியவாச்சாம்பி. நைநாராச்சாம்பிள். (புரட்டாசிமீ) விசாகம், திருமலைநம்பி. திருவோ, வேதாந்ததேசி. திருவேங்கடத்தா. (அற்பசிமீ) திரு, கூரகுலோத்தமதாசர் மூலம், மணவாளமாமுனி கள் பூராட, குருகைப்பிரான். சேனைமுதலியார். திருவோ, பொய்கையாழ்வார். பிள்ளை லோகாச்சாரியர். அவிட்ட, பூதத்தாழ்வார். திருமலையாண்டான். சதயம், பேயாழ்வார். உத்ரட், விளாஞ்சோலைப். (கார்த்திகைமீ) பரணி, மாதவபெருமா. கார்த், திருமங்கை யாழ்வார். நம்பிள்ளை. ரோக, திருப்பாணாழ்வார். அனு, கோடி, தாதாச்சாரியர். (மார் கழிமீ) அனுஷ, நாலூராச்சான். கேட்டை, தொண்டரடி. பெரியநம்பி. (தைமீ) மிரு, கோவலூர் எம்பெ. புனர்பூசம், எம்பார். மகம், திருமழிசையாழ். அஸ்தம், கூரத்தாழ் வார். விசாக, குருகைகாவலப்பன் பூரட்டா, சொட்டைநம்பி. (மாசிமீ) அசு, சிறிய கோ விந்தபெருமாள். மிருக, திருக்கச்சிநம்பி. புனர், குலசேகராழ்வார். திருமலையாண்டா. ஆயி, பிள்ளையுறங்காவில்லி. மகம், மணக்கால்நம்பி. (பங்குனிமீ) ரோகணி, நம்பெரு மாள். பூசம், செல்வப்பிள்ளை. உத்திர, ஸ்ரீரங்கநாச்சியார். அஸ், திருவரங்கத்தமுதர். ரேவ, பெரியபெருமாள்.

ஆனந்தாதியோகம்.

ஞாயி.	திங்க.	செவ்	புதன்	வியா.	வெள்.	சனி.	யோகம்.	பலம்.	நாமநக்ஷத்திராளழுத்துக்கள்.
அசு	மிருக	ஆயி	அத்த	அநு	உத்ரா	சதய	ஆனந்தம்	தனலாபம்	சு - சே - சோ - ல
பர	திரு	மகம்	சித்தி	கேட்	அபி	பூரட்	காலதண்ட	விக்கினம்	லி - லு - லே - லோ
கார்த்	பூனர்	பூரம்	சுவா	மூலம்	திருஓ	உத்ர	தர்மம்	காரியசித்தி	ஆ - இ - ஊ - ஏ
ரோகி	பூசம்	உத்தி	விசா	பூரா	அபி	ரேவ	பிராஜாபதி	சித்திகரம்	ஒ - வ - வீ - ஐ
மிருக	ஆயி	அத்த	அநு	உத்ரா	சதய	அசு	சௌமியம்	தனலாபம்	வே - வோ - க - கி
திரு	மகம்	சித்தி	கேட்	அபி	பூரட்	பர	துவாம்சு	விக்கினம்	கு - க - ங - ச்ச
புனர்	பூரம்	சுவா	மூலம்	திருஓ	உத்ர	கார்த்	துவஜம்	வஸ்துலாப	கே - கோ - ஹ - ஹீ
பூசம்	உத்தி	விசா	பூரா	அபி	ரேவ	ரோகி	ஸ்ரீவத்சம்	லக்ஷ்மீகரம்	ஹ்ஹ-ஹோ-ஹோ-ட
ஆயி	அத்த	அநு	உத்ரா	சதய	அசு	மிருக	வஜ்ரம்	கலகம்	டி - டு - டே - டோ
மகம்	சித்தி	கேட்	அபி	பூரட்	பர	திரு	முத்கரம்	காரியஹா	ம - மி - மு - மே
பூரம்	சுவா	மூலம்	திருஓ	உத்ர	கார்த்	புனர்	கூத்திரம்	சௌக்கிய	மோ - ட - டி - டு
உத்தி	விசா	பூரா	அபி	ரேவ	ரோகி	பூசம்	மித்திரம்	பூலாபம்	டே - டோ - ப - பி
அத்த	அநு	உத்ரா	சதய	அசு	மிருக	ஆயி	மானஸம்	ராஜபூஜ்யம்	பு - ஷ - ண - ட்ட
சித்தி	கேட்	அபி	பூரட்	பர	திரு	மகம்	பத்மம்	மித்திரலா	பே - போ - ர - ரி
சுவா	மூலம்	திருஓ	உத்ர	கார்த்	புனர்	பூரம்	லம்பம்	போசனலா	ரு - ரே - ரோ - த
விசா	பூரா	அபி	ரேவ	ரோகி	பூசம்	உத்தி	உற்பாதம்	துக்ககரம்	தீ - து - தெ - தோ
அநு	உத்ரா	சதய	அசு	மிருக	ஆயி	அத்த	மிருத்து	அசுபகரம்	ந - நி - நு - நே
கேட்	அபி	பூரட்	பர	திரு	மகம்	சித்தி	காரணம்	சம்பத்கரம்	நோ - ய - யி - யு
மூலம்	திருஓ	உத்ர	கார்த்	புனர்	பூரம்	சுவா	சித்தம்	சகலசித்தி	யே - யோ - ப - பி
பூரா	அபி	ரேவ	ரோகி	பூசம்	உத்தி	விசா	சுபம்	சுபப்பிரதம்	பு - த - ப்ப - ட
உத்ர	சதய	அசு	மிருக	ஆயி	அத்த	அநு	அமிர்தம்	ஸ்திரலாப	பே - போ - ஜ - ஜீ
அபி	பூரட்	பர	திரு	மக	சித்தி	கேட்	மூசலம்	அசுபகரம்	
திருஓ	உத்ர	கார்த்	புனர்	பூரம்	சுவா	மூலம்	தண்டம்	அசவுக்யம்	க்கீ-க்கு-க்கே-கோ
அவி	ரேவ	ரோகி	பூசம்	உத்தி	விசா	பூரா	மாதங்கம்	கஷ்டம்	க - கீ - கு - கே
சதய	அசு	மிரு	ஆயி	அத்த	அநு	உத்ரா	ராக்ஷதம்	அபசகுனம்	கோ - ஸ - வி - ஸு
பூரட்	பர	திரு	மகம்	சித்தி	கேட்	அபி	சரம்	சிக்கிரசித்த	ஸே - ஸை - த - தீ
உத்ர	கார்த்	புனர்	பூரம்	சுவா	மூலம்	திருஓ	ஸ்திரம்	தீர்க்கசித்த	த - த்த - ஜ்ச - ஞ
ரேவ	ரோகி	பூசம்	உத்தி	விசா	பூரா	அபி	வர்த்தமான	லாபகரம்	தே - தோ - ச - தீ

பஞ்சபக்ஷி

பூர்வபக்ஷம் (பகலுக்கும் இரவுக்கும்.)

(அ) வல்லூறு. (இ) ஆந்தை (உ) காகம். (எ) கோழி. (ஒ) மயில்.

பூர்வபக்ஷம் பகல்.

ஞாயிறு, செவ்வாய்.

வல்லூறு 1 ஜாமம்-ஊண், 2-நடை, 3-அரசு, 4-துயில், 5-சாவு.—ஆந்தை 1-நடை, 2-அரசு, 3-துயில், 4-சாவு, 5-ஊண்.—காகம் 1-அரசு, 2-துயில், 3-சாவு, 4-ஊண், 5-நடை. கோழி 1-துயில், 2-சாவு, 3-ஊண், 4-நடை, 5-அரசு.—மயில் 1-சாவு, 2-ஊண், 3-நடை, 4-அரசு, 5-துயில்.

திங்கள், புதன்.

ஆந்தை 1 ஜாமம்-ஊண், 2-நடை, 3-அரசு, 4-துயில், 5-சாவு.—காகம் 1-நடை, 2-அரசு, 3-துயில், 4-சாவு, 5-ஊண்.—கோழி 1-அரசு, 2-துயில், 3-சாவு, 4 ஊண், 5-நடை.—மயில் 1-துயில், 2-சாவு, 3-ஊண், 4-நடை, 5-அரசு.—வல்லூறு 1-சாவு, 2-ஊண், 3 நடை, 4 அரசு, 5-துயில்.

வியாழன்.

காகம் 1 ஜாமம்-ஊண், 2-நடை, 3-அரசு, 4-துயில், 5-சாவு.—கோழி 1-நடை, 2-அரசு, 3-துயில், 4-சாவு, 5-ஊண்.—மயில் 1-அரசு, 2-துயில், 3-சாவு, 4-ஊண், 5-நடை.—வல்லூறு 1-துயில், 2-சாவு, 3-ஊண், 4-நடை, 5-அரசு.—ஆந்தை 1-சாவு, 2-ஊண், 3-நடை, 4-அரசு, 5-துயில்.

வெள்ளி.

கோழி 1 ஜாமம்-ஊண், 2-நடை, 3-அரசு, 4-துயில், 5-சாவு.—மயில் 1-நடை, 2-அரசு, 3-துயில், 4-சாவு, 5-ஊண்.-வல்லூறு 1-அரசு, 2-துயில், 3-சாவு, 4-ஊண், 5-நடை.-ஆந்தை 1-துயில், 2-சாவு, 3-ஊண், 4 நடை., 5-அரசு.-காகம் 1-சாவு, 2-ஊண், 3-நடை, 4-அரசு, 5-துயில்.

சனி.

மயில் 1 ஜாமம்-ஊண், 2-நடை, 3-அரசு, 4-துயில், 5-சாவு.-வல்லூறு 1-நடை; 2-அரசு, 3-துயில், 4-சாவு, 5-ஊண்.-ஆந்தை 1-அரசு, 2-துயில், 3-சாவு, 4-ஊண், 5-நடை.-காகம் 1-துயில், 2-சாவு, 3-ஊண், 4-நடை, 5 அரசு.—கோழி 1-சாவு, 2-ஊண், 3-நடை, 4-அரசு, 5-துயில்.

பூர்வபக்ஷம் இரவு.

ஞாயிறு, செவ்வாய்.

காகம் 1 ஜாமம்-ஊண், 2-அரசு, 3-சாவு, 4-நடை, 5-துயில்.—கோழி 1-அரசு, 2-சாவு, 3-நடை, 4-துயில், 5-ஊண்.—மயில் 1-சாவு, 2-நடை, 3-துயில், 4 ஊண், 5-அரசு.—வல்லூறு 1-நடை, 2-துயில், 3-ஊண், 4-அரசு, 5-சாவு.—ஆந்தை 1-துயில், 2-ஊண், 3-அரசு, 4-சாவு, 5-நடை.

திங்கள், புதன்.

கோழி 1 ஜாமம்-ஊண், 2-அரசு, 3-சாவு, 4-நடை, 5-துயில்.—மயில் 1-அரசு, 2-சாவு, 3-நடை, 4-துயில், 5-ஊண்.-வல்லூறு 1-சாவு, 2-நடை, 3-துயில், 4 ஊண், 5-அரசு.-ஆந்தை 1-நடை, 2-துயில், 3-ஊண், 4-அரசு, 5-சாவு.-காகம் 1-துயில், 2-ஊண், 3-அரசு, 4 சாவு, 5-நடை.

வியாழன்.

மயில் 1 ஜாமம்-ஊண், 2-அரசு, 3-சாவு, 4-நடை, 5-துயில்.-வல்லூறு 1-அரசு, 2-சாவு, 2 நடை, 4-துயில், 5-ஊண்.-ஆந்தை 1-சாவு, 3-நடை, 3-துயில், 4-ஊண், 5-அரசு.—காகம் 1-நடை, 2 துயில், 3-ஊண், 4-அரசு, 5-சாவு.-கோழி 1-துயில், 2-ஊண், 3 அரசு, 4-சாவு, 5-நடை.

வெள்ளி.

வல்லூறு 1 ஜாமம்-ஊண், 2-அரசு, 3-சாவு, 4-நடை, 5-துயில்.-ஆந்தை 1-அரசு, 2-சாவு, 3-நடை, 4-துயில், 5-ஊண்.-காகம் 1 சாவு, 2-நடை, 3-துயில், 4-ஊண், 5-அரசு.-கோழி 1-நடை, 2-துயில், 3-ஊண், 4-அரசு, 5-சாவு. மயில் 1-துயில், 2-ஊண், 3 அரசு, 4 சாவு, 5-நடை.

சனி.

ஆந்தை 1 ஜாமம்-ஊண், 2-அரசு, 3-சாவு, 4-நடை, 5-துயில்.—காகம் 1-அரசு, 2-சாவு, 3-நடை, 4-துயில், 5-ஊண்.—கோழி 1-சாவு, 2-நடை, 3-துயில், 4-ஊண், 5-அரசு.—மயில் 1-நடை, 2-துயில், 3-ஊண், 4-அரசு, 5-சாவு. வல்லூறு 1-துயில், 2-ஊண், 3-அரசு, 4-சாவு, 5-நடை.

சாஸ்திரம்.

அபரபக்ஷம் (பகலுக்கும் இரவுக்கும்.)

(அ) கோழி. (இ) வல்லூறு. (உ) ஆந்தை. (எ) மயில். (ஒ) காகம்.

அபரபக்ஷம் பகல்.

திங்கள், சனி.

மயில் 1 ஜாமம்-ஊண், 2-சாவு, 3-துயில், 4-அரசு, 5-நடை.—கோழி 1-சாவு, 2-துயில், 3-அரசு, 4-நடை, 5-ஊண்.—காகம் 1-துயில், 2-அரசு, 3-நடை, 4-ஊண், 5-சாவு.—ஆந்தை 1-அரசு, 2-நடை, 3-ஊண், 4-சாவு, 5-துயில்.—வல்லூறு 1-நடை, 2-ஊண், 3-சாவு, 4-துயில், 5-அரசு.

ஞாயிறு, செவ்வாய்.

கோழி 1 ஜாமம்-ஊண், 2-சாவு, 3-துயில், 4-அரசு, 5 நடை —காகம் சாவு, 2-துயில், 3-அரசு, 4 நடை, 5-ஊண்.—ஆந்தை 1-துயில், 2-அரசு, 3-நடை, 4-ஊண், 5-சாவு.—வல்லூறு 1-அரசு, 2-நடை, 3-ஊண், 4-சாவு, 5-துயில்.—மயில் 1-நடை, 2-ஊண், 3-சாவு, 4-துயில், 5 அரசு.

புதன்.

காகம் 1 ஜாமம்-ஊண், 2-சாவு, 3 துயில், 4-அரசு, 5 நடை —ஆந்தை 1-சாவு, 2-துயில், 3 அரசு, 4-நடை, 5-ஊண்.—வல்லூறு 1-துயில், 2-அரசு, 3-நடை, 4-ஊண், 5-சாவு —மயில் 1-அரசு, 2-நடை, 3 ஊண், 4-சாவு, 5-துயில் —கோழி 1-நடை, 2-ஊண், 3 சாவு, 4-துயில், 5-அரசு.

வியாழன்.

ஆந்தை 1 ஜாமம்-ஊண், 2-சாவு, 3-துயில், 4-அரசு, 5-நடை.—வல்லூறு 1-சாவு, 2-துயில், 3-அரசு, 4 நடை, 5 ஊண்.—மயில் 1-துயில், 2-அரசு, 3 நடை, 4-ஊண், 5-சாவு.—கோழி 1-அரசு, 2-நடை, 3-ஊண், 4-சாவு, 5-துயில்.—காகம் 1 நடை, 2-ஊண், 3-சாவு, 4-துயில், 5-அரசு.

வெள்ளி.

வல்லூறு 1 ஜாமம்-ஊண், 2 சாவு, 3-துயில், 4-அரசு, 5-நடை.—மயில் 1-சாவு, 2-துயில், 3-அரசு, 4-நடை, 5-ஊண்.—கோழி 1-துயில், 2-அரசு, 3-நடை, 4-ஊண், 5-சாவு.—காகம் 1-அரசு, 2-நடை, 3-ஊண், 4-சாவு, 5-துயில்.—ஆந்தை 1-நடை, 2-ஊண், 3-சாவு, 4-துயில், 5-அரசு.

அபரபக்ஷம் இரவு.

திங்கள், சனி.

கோழி 1 ஜாமம்-ஊண், 2-துயில், 3-நடை, 4-சாவு, 5-அரசு.—மயில் 1-துயில், 2-நடை, 3-சாவு, 4-அரசு, 5-ஊண்.—ஆந்தை 1-நடை, 2-சாவு, 3-அரசு, 4-ஊண், 5-துயில்.—காகம் 1-சாவு, 2-அரசு, 3-ஊண், 4 துயில், 5-நடை.—வல்லூறு 1-அரசு, 2-ஊண், 3-துயில், 4-நடை, 5 சாவு.

வெள்ளி.

மயில் 1 ஜாமம்-ஊண், 2-துயில், 3-நடை, 4-சாவு, 5-அரசு.—ஆந்தை 1-துயில், 2-நடை, 3-சாவு, 4 அரசு, 5-ஊண் —காகம் 1-நடை, 2-சாவு, 3 அரசு, 4-ஊண், 5-துயில் —வல்லூறு 1 சாவு, 2-அரசு, 3-ஊண், 4-துயில், 5-நடை. கோழி 1-அரசு, 2-ஊண், 3-துயில், 4-நடை, 5-சாவு.

புதன்.

ஆந்தை 1 ஜாமம்-ஊண், 2-துயில், 3-நடை, 4 சாவு, 5-அரசு.—காகம் 1-துயில், 2 நடை, 3-சாவு, 4-அரசு, 5 ஊண்.—வல்லூறு 1-நடை, 2-சாவு, 3-அரசு, 4-ஊண், 5-துயில்.—கோழி 1-சாவு, 2-அரசு, 3-ஊண், 4-துயில், 5-நடை.—மயில் 1-அரசு, 2-ஊண், 3-துயில், 4 நடை, 5-சாவு.

வியாழன்.

காகம் 1 ஜாமம்-ஊண், 2-துயி, 3-நடை, 4-சாவு, 5-அரசு.—வல்லூறு 1-துயில், 2-நடை, 3 சாவு, 4-அரசு, 5-ஊண்.—கோழி 1-நடை, 2-சாவு, 3-அரசு, 4-ஊண், 5-துயில்.—மயில் 1-சாவு, 2-அரசு, 3-ஊண், 4-துயில், 5-நடை—ஆந்தை 1-அரசு, 2-ஊண், 3-துயில், 4-நடை, 5-சாவு.

ஞாயிறு, செவ்வாய்.

வல்லூறு 1 ஜாமம்-ஊண், 2-துயில், 3-நடை 4-சாவு, 5-அரசு.—கோழி 1-துயில், 2-நடை, 3-சாவு, 4 அரசு, 5-ஊண்.—மயில் 1-நடை, 2-சாவு, 3-அரசு, 4-ஊண், 5-துயில்.—ஆந்தை 1-சாவு, 2-அரசு, 3-ஊண், 4-துயில், 5-நடை.—காகம் 1-அரசு, 2-ஊண், 3-துயில், 4-நடை, 5-சாவு.

பஞ்சபக்ஷி பலாபலன்கள்.

பூர்வபக்ஷம்,

உண்டியின்பலன். — "போசன மாகில் பதிவாழும் போனூர் மீள்வார் போங்கவலே, காசினி வாழு முழைபொழியுங் களவு மில்லை கதிர்வீளையும், பேசினிற் கன்னி பேருகும் பிணியுந் தீரும் பெண்பெறுவாள், வாசி செழும்பொன் வாணிபமாம் மன்னரை வெல்லாய் மாங்குயிலே."

நடையின்பலன். — "யாத்திரை யாயினிலைகுலையு மொன்னூர் வெல்வா ரிருநிதி போம், காத்திர மில்லாக் கதிர்வீளையும் கன்னியர் வாழ்க்கை நன்றுக, மாத்திரை செல்லும் பொருள்கூடா வேட்கை தவிர்த்து மண்கூடா, சூத்திரஞ் சொன்ன படியாலே சொன்னூர் பெரியோர் சுரிகுழலே."

அரசின்பலன்.—"அரசே செய்யிற் புலி பேரு மரச ராலே பலனெய்து, முரசு மதிரும் வரிசையுடன் மூண்ட கருமந் தான்விலகும், பரிசும் பெரியோர் திறலிடுவர் பழைய பிணிபோம் பயமில்லை, புரைபோங் களவுந் தான்காணும் போக்கு மில்லை புரிகுழலே."

தூங்கும்பலன். — "தூங்கு மாகி னெய் மாறு தூரம் போனூர் தாமீளார், ஆங்கே தரும நன்றுகா வரிவை வாழ்க்கைத் தாழ்வாகும், தீங்கே யல்லான் மழைபொழியாச்செந் தெல் விளையாச் சிறுகுழியில், ஓங்கிப் பண முந்தாராதே யுண்மையாக வுரைத்தோமே."

மரணத்தின்பலன்.—"துஞ்சு மாகிற் சாவுசொலும் தொலையாப் பிணியுந் தானெய்தும், நெஞ்சி னினைந்த பொருள்கூடா நிதியுங் காணூர் நிலைகுலைவர், வஞ்சி நோயு மிகவுண்டா மனையாள் வெறுப்பு மிகவுண்டாம், கஞ்ச மலரார் குழலாளே கருத்தா யுரைத்த படியறியே."

படுபக்ஷி.

பூர்வபக்ஷம் (பகலுக்கும் இரவுக்கும்.)

"இருளே போகசிவா" என்னும் வாக்கியத்தின்படி (அ) வல்லூறு-வியாழம், சனி. (இ) ஆந்தை-ஞாயிறு. வெள்ளி. (உ) காகம்-திங்கள். (எ) கோழி-செவ்வாய். (ஒ) மயில்-புதன்.

அபரபக்ஷம்.

உண்டியின்பலன்.—"கெடுதியு முடனே காணூர் கிலேயுடன் வர்ழ்வு பேரும், கடுகிய பிணியுந் தீருங் கலகமோ சற்று மில்லை, அடைமழை பெருக வுண்டா மகமேற நிற்கும் தன்மை, மூடுகிய பயண மில்லை மொழிந்தபின் னுண்ணுங் காலே."

நடையின்பலன். —"வெற்றியுஞ் சுகமுண் டாகும் வியாதியு மாற்றும் பின்பு, மற்றய கருமந் தானு பயமில்லை யகமும் தாழா, உற்றதோர் கெடுதி காணூர் பெருமழை யுண்டு தூரத், துற்றவர் வரவுங் கூடக் கொல்லும்பின் னடக்கத் தோன்றில்."

அரசின்பலன். — "ஜெயமொடு சுகமு முண்டு சிறந்ததோர் பயணந் தன்னில், புயலொடு மழையு மற்பம் புவிதனிற் கலக மில்லை, இயல்பினுற் பெறலாம் வெற்றி லாபமும் நீடு மாகும், பயம்விளை யாது நாளு மரசுதான் பறவை யாகில்."

நித்திரையின்பலன். —"உன்னிடற் பிணியு மல்லா லொருபிணி யதிக மாகும், மன்னினு மழையோ வில்லை வைததன் கெடுதி காணும், துன்னிய செஞ்சி ரோடந் தோன்றிடு புங்கஞ் செய்யும், பன்னியே யுதிக்கும் பக்ஷி பயனுட னுறங்கு மாகில்."

மரணத்தின்பலன் — "நாவினில் லாப முண்டு நல்லதாங் கரும மெல்லாங், தீவினை படும்பற் றன்றிச் செய்யுநல் வினைக ளாகச், சாவினில் விழுந்த பக்ஷி தனித்துவந் துதிப்ப தாலே, பூவினிற் சிறந்த மாதே புகன்றனர் புள்ளின் தூலே."

படுபக்ஷி.

அபரபக்ஷம் (பகலுக்கும் இரவுக்கும்.)

"கூரியதோர் வேலோனே" என்னும் வாக்கியத்தின்படி (அ) கோழி-செவ்வாய். (இ) வல்லூறு-திங்கள். (உ) ஆந்தை-ஞாயிறு. (எ) மயில்-வியாழன், சனி. (ஒ) காகம், புதன், வெள்ளி.

நக்ஷத்திரப்பக்ஷி. (பூர்வபக்ஷம் அபரபக்ஷம் இரண்டிற்கும்.)

அசுவனி, பரணி, கிருத்திகை, ரோகணி, மிருகசீரிடம், வல்லூறு.
திருவாதிரை, புனர்பூசம், பூசம், ஆயில்யம், மகம், பூரம், ஆந்தை.
உத்திரம், அஸ்தம், சித்திரை, சுவாதி, விசாகம், காகம்.
அனுஷம், கேட்டை, மூலம், பூராடம், உத்திராடம், கோழி.
திருவோணம், அவிட்டம், சதயம், பூரட்டாதி, உத்திரட்டாதி, ரேவதி, மயில்.

அற்புதமூவர் முதலியோர் திருநக்ஷத்திரம்.

(சித்திரைமீ) பரணி, சிறுத்தொண்டர். ரோகி, மங்கையர்க்கரசி, திருவா, வீரன். மிண்டர். அஸ்தம், உமாபதிசிவாசாரியர். சித்திரை, இசைஞானியார். சுவாதி, திருக்குறிப்புத். சதயம். திருநாவுக்கரசுகள். (வைகாசிமீ) பரணி, கழற்சிங்கர். பூசம், நமிநந்தியடிகள். சேக்கிழார். ஆயிலிய, சோமாசிமாறர். மூலம், திருஞானசம்பந்தர். முருகர். திருநீலநக்கர் திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர். (ஆனிமீ) மகம், மாணிக்கவாசகர். பூரம், அமர்நீதி. ரேவதி, கலிக்காமர். (ஆடிமீ) கார்த்தி, மூர்த்தி. புகழ்ச்சோழர். திருவா, கூற்றுவர். சித்திரை, பெருமிழலைக்குறும்பர். சுவாதி, சுந்தாமூர்த்திசுவாமிகள். சேரமான்பெருமாள். கேட், கலியர். கோட்புலி. (ஆவணிமீ) பூரம், செருத்துணை, ஆயிலிய, புகழ்த்துணை. அநிபத்தர். மகம், இளையான்குடிமாறர். உத்திரம், மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியர். அதுடம், குலச்சிறையார். மூலம், குங்குலியக்கலயர். (புரட்டாசிமீ) அஸ்வி, உருத்திரபசுபதி. ரோகி, திருநாளைப்போவார். பூரம், அருணந்திசிவாசாரியர். சதயம், நரசிங்கமுனையர். உத்திரா, ஏனாதி. (ஐப்பசிமீ) அசுவி, திருமூலர். பரணி, பெடுமாறன் கார்த்தி, இடங்கழி. பூசம், சத்தி. சுவாதி, மெய்கண்ட. அநுடம், பூசலார். மூலம், நயடிகள். (கார்த்திகைமீ) கார்த்தி, கணம் புல்லர். உத்திரம், மெய்ப்பொருள். அஸ்தம், ஆனையர். மூலம், மூர்க்கர். பூராடம், சிறப்புலி. (மார்கழிமீ) திருவா, சடையர், உத்திர, இயற்பகை. சுவாதி, மானக்கஞ்சாறர். பூராட, சாக்கியர். ரேவதி, வாயிலார். (தைமீ) மிரு, கண்ணப்பர். திருவா, அரிவாட்டாயர். உத்திர, சண்டேசுரர். விசா, திருநீலகண்டர். சதயம் அப்பூதியடிகள். ரேவதி, கலிக்கம்பர். (மாசிமீ) அஸ்தம், எறிபத்தர். பூராட, காரி. சதயம், கோச்செங்கட்சோழர். (பங்குனிமீ) ரோகணி, நேசர். திருவா, கணநாதர். பூசம், மூவையடுவார். சுவாதி, காரைக்காலம்மையார். சதயம், தண்டியடிகள்.

அம்சோற்பத்தி.

வியாசர் – பராசருக்கு மச்சகந்தியிடம் பிறந்தவிஷ்ணுவம்சம். விதுரர் – மாண்டவ்யர் சாபத்தால்பிறந்தயமாம்சம். சஞ்சயன் எனும் சூதன்–கவல்கணனுக்குப்பிறந்தான். கர்ணன்–சூர்யனுக்குக் குந்தியிடம் பிறந்தவன். கிருஷ்ணன் – தேவகியிடம் அவதரித்த திருமால். சாத்யகி–சத்யகனுடைய குமரன். கிருதவர்மா – ஹிருதிகன் குமரன். துரோணர் - பரத்வாஜவீர்யம் த்ரோணியெனும் பாத்திரத்தில்வீழப் பிரகஸ்பதியம் சமாகப் பிறந்தவர். கிருபாசாரி கிருபியும் – கௌதமகோத்திரத்திற் பிறந்த சாத்வானென்பவருக்கு நாணல் தண்டில் இரட்டையாகப் பிறந்த ஏகாதசருத்ராம்சம். திருஷ்டத்யும்நன் – துரோணையழிக்கத் தனுசுடன் யாகத்திற்பிறந்த அக்னி. நக்னசித்–பிரகலாத சிஷ்யன். சுபலன்–நக்னசித்தின் குமரன். உதிஷ்டிரர்–பாண்டுவிற்குக் குந்தியிடம்பிறந்த தர்மதேவதாம்சம். வீமன் – பாண்டுவிற்குக் குந்தியிடம் வாயுஅம்சத்திற் பிறந்தவன். அருச்சுநன் – பாண்டுவிற்குக் குந்தியிடம் இந்திராம்சத்தாற் பிறந்தவன். நகுலசகாதேவர் மாத்ரியிடம் அச்வினிதேவாம்சத்தாற் பிறந்தவர்கள். பிரதிவிந்தியன்–யுதிஷ்டிரருக்குப் புத்திரன். சுதசோமன்–வீமன் குமரன். சுருதகீர்த்தி–அருச்சுநன் குமரன். சதானீகன்–நகுலன் குமரன். சுருதசேநன் – சகாதேவன் குமரன். கடோற்கசன் – வீமன், குமரன்.

சிசுபாலன்–இரண்யகசிபு. சல்லியன்–ஸம்ஹ்லாதன். திருஷ்டகேது–அநுஹ்லாதன். தருமன்–திதிபுத்ரனுகியசிபி. பகதத்தன்–பாஷ்கலன். கேகயதாசாதிபதிகள்–அயசிரன், அச்வசிரன், அயசங்கு, ககனமூர்த்த, வேகவான்முதலியர். அமிதௌஜஸ–கேதுமான். உக்ரசேனன்–ஸ்வர்பானு. அசோகன்–அச்வன். ஹார்த்திக்யன்–அச்வபதி. தீர்க்கபிரஞ்ஞன்–வருஷபர்வா. சாருவன்–அஜக்ன். ரோசமானன்–அச்வக்ரீவன். ப்ருகத்ரதன்–சூக்ஷ்மன். சேநாபிந்து–துஹ–ண்டன். நக்னஜித்–இஷ–பாத். பிரதிவிந்தியன்–ஏகசக்ரன். சித்ரதர்மன்–விரூபாக்ஷன். சுபாகு–ஹரன். பாஹ்லீகன்–அஹரன். முஞ்சகேசன்–நிசும்பிரன். தேவாதிபன்–நிகும்பன். பௌரவன்–மஹாசுரன். சுபார்சவன்–குபடன். பார்வதேயன்–சுபடன். பிரக்லாதன் – சலபன். சந்திரவர்மா – சந்திரன். ரவிகின் – சூர்யன். பச்சிமாநூபகன்–மிருதபன். தருமசேநன்–கவிஷ்டன். விச்வன்–மயூரன். காலகீர்த்தி–சுபர்ணன். சுநகன்–சந்திரஹந்தா. ஜானகு–சந்திரபிரமர்த்தன். காசிராஜன்–தீர்க்கஜிஹ்வன். கிராதன்–சந்திரார்க்கமர்த்தனன். வசுமித்ரன்–விசுரன். பாண்டியதேசாதிபதி–பலன். பௌண்டராமாத்சியகன்–வீரன். மணிமான்–விருத்ரன். தண்டன்–குரோதஹந்தா.

தண்டதரன் – குரோதவர்த்தனன். ஜயத்சேநன் – காலேயபுத்ரன். அபராஜிதன் – காலகேயபுத்ரன். நிஷாதன் – காலகேயபுத்ரன். கிரேணிமான் – காலகேயபுத்ரன். மஹோஜஸ்–அபீரு, ஸமுத்ரசேநன், இவர்கள் காலகேயபுத்ரர்கள். பார்வதீயன் – குக்ஷி. சூர்யாக்ஷன் –கிருதனன். (மத்ரகன், கர்ணவேஷ்டன், சித்தார்த்தன், கீடகன், சுவீரன், சுபாஹு, மகாவீரன், பாஹ்லீகன், கிரதன், விகித்ரன், சுரதன், நீலன், சீரவாசஸ், ருக்மி, ஜனமேசயன், ஆக்ஷாடன், வாயுவேகன், பூரிதேஜஸ், ஏகலவ்யன், சுமித்ரன், வாடதானன், கோமுகன். க்ருஷன், க்ஷேமதூர்த்தி, க்ருதாயுஸ், உத்வஹன், ப்ருஹத்சேநன், க்ஷேமன், அக்ரதீர்த்தன், குஹான், மதிமான்,) இவர்கள் குரோதவசர்கள் எனும் அசுரக்கூட்டம். கம்சன்–காலநேமி. தேவகன் – கந்தர்வராஜன்.

அச்வத்தாமா – யமருத்ராம்சம். சந்தனுபுத்ரர் – அஷ்டவசுக்கள். சகுனி – த்வாபரயுகாம்சம். சாத்யகி–சப்தமாத்ருகாம்சம். துருபதன், கிருதவர்மன், விராடன், இவர்கள் மருத்துகணம்சம். த்ருதராஷ்டிரன் அரிஷ்டையின் குமாரனை ஹம்சனெனுங் காந்தருவன். பாண்டு–சப்தமாத்ருகாம்சம். விதுரர்–தர்மதேவதாம்சம். துர்யோதனன்–கலியம்சம். யுயுத்சு, துர்முகன், துச்சகன், ராக்ஷஸாம்சம். அபிமன்பு–வர்ச்சஸ் எனும் சந்திரபுத்ரன். சிகண்டி – ராக்ஷஸன். இளம்பஞ்சபாண்டவர்–விச்வதேவர் கூட்டம். ப்ரத்யும்நன் – சநத்குமாராம்சம். கோபிகைகள்–அப்ஸரசுகளினம்சம். ருக்மணி–லக்ஷ்மி. திரௌபதி–இந்திராணியம்சம். குந்தி–சித்தி. மாத்ரி–த்ருதி. காந்தாரி–மதி.

1. விஷ்ணு சாக்ஷாத்சமன்வந்தரத்தில் முதல் சதுர்யுகத்ரேதாயுகத்தில்-தருமருக்குப் புதல்வராய் நரநாராயணர். 2. வைவஸ்வதமன்வந்தரத்தில் முதல் சதுர்யுக த்ரேதாயுகத்தில் – அத்ரிமுனிவர்க்கும் அநசூயைக்கும் தத்தாத்ரேயராகப பிறந்தனர். 3. நான்காவது சதுர்யுக த்ரேதாயுகத்தில்–நாரசிங்காவதாரம். 4. த்ரேதாயுகத்தில்–வாமனாவதாரம். 5. பத்தொன்பதாவது சதுர்யுகத்தில் வரும் த்ரேதாயுகத்தில் பரசுராமர், ராமர். 6. இருபத்தெட்டாவது சதுர்யுக துவாபரயுகத்தில் – கிருஷ்ணர் பீசுநர்கள். பலதேவர்–ஆதிசேஷன். அருச்சுநன்–நரன். சந்தனு–சமுத்ராம்சம். சந்தனுதேவி–கங்காம்சம். தேவகர் – கந்தர்வராஜாம்சம். பீஷ்மர் – வசுஅம்சம். விராடன்–சப்தமருத்துக்களம்சம். துரியோதனன்–கலிஅம்சம். சாரசந்தன்–விப்ரசித்திஅம்சம். கம்சன்–காலநேமிஅம்சம். கேசி – அயசிராசினம்சம். அரிஷ்டன் – பாணாசுரனுடைய அம்சம். சுவர்ச்சாக்கியன் – புதனம்சம். சிகண்டி – இராக்ஷசாம்சம். பிரத்யும்நன் – சநற்குமாராம்சம். துருபதன்–வருணம்சம். திரௌபதி–இலக்ஷ்மிஅம்சம்.

சுவதேசாசாரவிவகாரம்.

இவை தற்காலத்தில் நடப்பதாகிய

ஜாதி பட்டப்பெயர்கள்.

பொந்திலியர், இராஜபுத்ரர், சித்திரகாரர், மொச்சிகள், மராட்டியர், மார்த்தவ வேதியர், கவரைகள், இவர்களுக்கு ராவு பட்டம். கர்நாடக, மஹாராஷ்டிரமார்த்தவர்களுக்கும் வைஷ்ணவர்களுக்கும், சாத்தாத வைஷ்ணவர்களுக்கும், ஆசார்யபட்டம். கவரைகள், தெலுங்குவேளாளர், கம்மவாரு, வடுகுடையர், வடுகதாசிபுத்ரர் இவர்களுக்கு நாயுடு பட்டம். அகமுடையார், தமிழ்இடையர், கணக்கர், வன்னியர், பறையர் இவர்களுக்கு பிள்ளை பட்டம். சிலவேதியர், சாத்தாதவைஷ்ணவர், ஜங்கமர், வீரசைவர், இவர்களுக்கு ஐயர் பட்டம். தென்னுட்டு வைசியர், கோமட்டிகள், பேரிசாதியர், பலிஜகவரைகள், தெலுங்குசுயவர், நாட்டுக்கோட்டையார், சாலியர், சேண்டிரவர், சணப்பர், உப்புரவர், பரதவர், இவர்களுக்குச் செட்டிப் பட்டம். தெலுங்கரில் வேளாண்மரபினர் சிலர்க்கும், தமிழ்வேளாளர் சிலர்க்கும் பிள்ளைப் பட்டம். வன்னியர் சில இடங்களில் கௌண்டர், நாயகர், படையாச்சி, பிள்ளை, ராவு முதலியார் எனவும் பட்டம் வகிக்கின்றனர். கொண்டைகட்டிகள், சோழியர், காசைக்காத்தார், துளுவவேளாளர், பூவிருந்தவல்லி, பொன்னேரி வேளாண்குலத்தவர்க்கும், கைக்கோளருக்கும் சில தாசிபுத்திரருக்கும் முதலியார் பட்டம் உண்டு.

நியோகி பிராமணர் க்ஷத்திரியர், முதலியோர்க்கு ராஜபட்டம். வடகலை, தென்கலை வைஷ்ணவர்க்கும், பட்டுநூற்காரருக்கும் ஐயங்கார்பட்டம். அகமுடையார்க்கும்

குயவர்க்கும் உடையார்பட்டம். தமிழ்நாட்டுச்சைநர்க்கு நயினர்பட்டம். தமிழ் இடையர்க்குக் கோனர், பிள்ளை யென்பன பட்டம். வண்ணருக்கு மேஸ்திரிபட்டம். சித்தர்க்கு, ழர்த்தியென்பதும், சித்தர்என்பதும் பட்டம். மலையாள நாட்டுச் சூத்திரர்க்கு நாயர் என்பது பட்டம்.

சுவதேசத்தவர் தொழில்கள்—பிராம்மணர்க்கு வேதம்ஓதல் ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல். தற்காலத்து உழுவித்துண்ணல், உழுதுண்ணல், சேவகவிருத்தி. க்ஷத்ரியர்க்கு அரசச்சேவக விருத்தி. இச்சாதியார் தற்காலத்தரியர். வைசியர்க்கு வாணிகம், பசுக்காத்தல், உழுதுபயிரிடல், சூத்திரர்க்கு முக்குலத்துளோர்க்கும் ஏவற்றொழில் செய்தல். வேளாளர்க்கு உழுவித்துண்ணல், உழுதுண்ணல், ஊர்ப்புரோகிதன் பஞ்சாங்கம் சொல்லுதல், சுபாசுபகாரியங்களைச் செய்தல், பூஜாரி காளிகோவில், கிராமதேவி பூசைசெய்பவன். கணக்கன் கிராமக்கணக் கெழுதுவோன். பணிச்சவன் ஊரில் பணிசெய்பவன். கம்புகட்டி எரி ஆறு முதலிய நீரைக் கழனிகளுக்குப் பாய்ச்சுவோன். வேட்டுவான் – பறையறைபவன், பிணஞ்சுடுவோன். இராஜதண்டனைப்படி கொலைசெய்பவன். வண்ணன் ஊரிலுள்ளார் துகில்களை வெளுப்பவன். நாவிதன் க்ஷௌரஞ்செய்து சுபாசுபங்களில் மங்கலவாத்யஞ்செய்பவன். மாலைகாரன் பூதொடுப்பவன். இடையன் ஆடுமாடுகள் மேய்த்துத் தயிர் பால் நெய் விற்பவன். குயவர் மட்பாண்டஞ்சுடல். உப்புவாணிகர் உப்புவிற்றல். கம்மாளர் பொன், இரும்பு, மரம் முதலியவற்றால் பொருள்கள் செய்தல். கோலியர் இரும்பு வேலைசெய்தல். தட்டார் பொன்வேலை செய்பவர், தச்சன் மரவினையாளன், கன்னர் பித்தளை, செம்புமுதலிய பாத்திரம் செய்பவர். சிற்பன் கல்தொழில்செய்பவன். செக்கான் எண்ணெய் ஆடுபவன். சங்கறுப்போன் வளையல் செய்பவன். மீகாமன் கப்பலோட்டுபவன் ஆடுவாணிகன் ஊன்விற்பவன், பறம்பன் தோல்வினைஞன், உறைஞன்பொன்மாற்றுக் காண்பவன், துன்னர் துணிதுன்னுபவர். (இவனை வள்ளுவன்என்ப) சான்றன் கள்விற்போன, சண்டாளன் மாடுஆடுகளைப் புதைத்து ஊர்க்கயலிலிருந்து வேலைசெய்பவன். வைரியன் கூத்தாடிப்பிழைப்பவன். பாணன் பாடல் பாடிப்பிழைப்போன். வாதுவன் குதிரை யோட்டுபவன். பாகன் யானையோட்டுபவன். சாதி இரதம்செலுத்துவோன். பண்ணைக்காரன் எர்த்தொழில் செய்பவன். தாசி தேவாலயப்பணிசெய்பவர், குடிமி விஷசிகிச்சைசெய்பவன்.

நம்பி, பட்டர் விஷ்ணு ஆலயபூஜகர், குருக்கண்மார் சிவாலயபூஜையுடன் ஆசாரியாயிருப்பவர்.

தேசாசாரங்கள்—நாகபூர் முதலிய இடங்களில் ஆசீர்வதிப்போர் பாகை அங்கிமுதலிய தரித்தே ஆசீர்வதிப்பர் காதியில் இடையர்வீட்டில் பிராமணர்தீர்த்தமுண்பர். பின்னையும் ஜாதிபேதமில்லாமல் விச்வேச்வரபூஜையும் சகலரும் செய்வார்கள். ஜகந்நாதத்திலில் எச்சில் தோஷமில்லை. மலையாளப்பெண்கள் தங்கள் புருஷரைப்போல் கோவணந்தரிப்பர். நாட்டுக்கோட்டை செட்டிகள் தம்வயதினும் மிக்கவரைமணந்து கொள்வார்கள். சாத்தாதவைஷ்ணவர்களும், வடகலை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்திரிகளும், ஸ்மார்த்த வேதிய ஸ்திரிகளும், சிவாசாரிய ஸ்திரிகளும், சிலபண்டார சந்நிதிகளும், சில சந்நியாசிகளும் தலையைமுண்டனஞ் செய்துகொள்வர். சீநதேசத்தவர்கள் கிறிஸ்தவர்களைப் போலவும், மகம்மதியரைப் போலவும் முழங்காலிட்டுத் தேவனைவணங்குவர், தலைமயிர்ப் பின்னலிடுவர். தங்கள் ஸ்திரிகளின்பாதங்களை வளரவிடா தடக்குவர். ஜபானியர் தங்கள்சிகைகளைக் கயிற்றால் அழுந்தக்கட்டுவர். ஆப்பிரிகாவில் சிலஇடங்களிலுள்ளார் மரவுரி, மரங்களின் இலைகளை ஆடைகளாக்கிக் கொள்வர். ஆஸ்டியாவின் சில பாகத்திலுள்ளார் புருஷர்க்கு யௌவநபருவம் வருகையில் முன் பல்லினைப் பிடுங்கிவிடுவர். நியூஜீலண்டில் சிலர் நரமாமிச பக்ஷணிகள். ஸயாம்தேசத்தில் பிரசவித்த பெண்ணின்முன் பெருந்தீக்கொளுத்துவர். பர்மாதேசத்தவர் பச்சை குத்திக்கொளின் விஷப்பூச்சிகளின் தொந்தரை யிராதென்று வுடம்பில்பச்சை குத்திக்கொள்வர். மெக்விகோ தேசத்தவருள் சிலர்தங்கள் யுத்ததேவதைக்கு நரபலியிட்டு நரமாமிசம்புசிப்பர்.

தேசசௌந்தர்யங்கள்—நமது இந்துதேசமே அன்றி மற்றத்தேசங்களில் பெண்கள் தேசஆசாரத்திற்குத் தக்கவாறு அழகுள்ளவர்களாயிருக்கின்றனர். அவர்களில் பெண்களே அழகை விரும்புகின்றவர்கள்.

அமெரிக்காதேசத்துப்—பழையகுடிகளாகிய இந்தியப்பெண்களுக்குப் பரந்தமுகமும், சிறியகண்களும், உயர்ந்ததவடைகளின் எலும்புகளும், பருத்து நீண்ட ஸ்தனங்களும் அழகாம்.

கீஞதேசத்தின்—வடபாகத்துப் பெண்களுக்குப் பரந்தமூக்கும், பெருங்காதுகளும், உயர்ந்தவடைகளும் அழகாம்.

கீஞஜபான்—தேசத்தவர்க்குச் சரிந்தகண் அழகாம்.

கொச்சின்கீஞ—தேசத்தவர்க்கு உருண்டமுகம் அழகாம்.

சயாம்தேசத்தவர்க்கு—சிறுமூக்கும், விரிந்தமுகமும், அழகாம்: ஆப்ரிகாதேசத்து, நீக்ரோவியர், மூர்கள், காப்பிரியர்களுக்குக் கறுப்பு அழகு. ஜாவாதீவிலுள்ளார்க்கு மஞ்சள்நிறம் அழகு. அமரிக்கருக்கு சிலஉயர்ந்திருப்பது அழகு.

மலையாளப் பெண்களுக்கும் தென்னாட்டு இந்து பெண்களுக்கும் செவித்தொளை யெவ்வளவு பெரிதாயினும் அழகாம். மகம்மதியபெண்களுக்கு வெண்பல் அழகாம்.

பிராணிகளின்சுவபாவம்—கிளி தவிர வேறெந்தப் பக்ஷிகளும் அலகின்மேல், அடிப்பாகங்களை அசைக்கா.

மீன்கள—வாயைத்திறந்து மூச்சுவிடும். ஆகாரத்தைமெல்லாது விழுங்கும். பாம்பின் வாயில்விஷப்பையும், கல்லும் இருக்கும். தேக்களின் வயிற்றில் புழுக்களிருக்கும்.

பசுக்கஞுக்கு—வயிற்றில் கோரோசனம்உண்டு, கஸ்தூரிமிருகத்தின் வயிற்றில் கஸ்தூரி யுண்டாம். புழுகுபூனையினுல் புனுகெனும் வாசனைப் பொருளுண்டாம். பலபிராணிகளின் வயிற்றிலும் கோரோசனத்தை யொத்த ஒருவிதப்பொருள் உண்டு.

ஒட்டகத்திற்கு—முதுகில் கொழுப்பு நிறைந்த ஒருமோட்டுப்புண்டு. அன்றியும் குடிக்க நீர்வேண்டாது பலகாள் பிரயாணம்பண்ணும். கோட்டான் கண்களை அசைக்காது. கலையை பலபக்கங்களிலும் திருப்பிக்காணும். நாய்க்குஸ்வசாதி வயிரம் ஸ்வபாவம். பூனைகளில் கடுவன் பெண்பூனைபோட்ட குட்டிகளைத் தின்றுவிடும்.

பசிசோந்தி—பலவிதமான வர்ணங்களையடையும். பூரான் தோலுரிக்கும். மூயலுக்குக் கண்ணிமைகள் கிடையா. பிராணிகளில் பல மூத்திரம்விடினும் மலவிசர்ச்சனம் செய்யினும் மண்ணுல்மறைக்கும். தவளை வாய்திறந்திருக்கையில் சுவாசம்விடாது. கொக்கு பக்ஷிகளில் கபடமுள்ளது. ஆமைக்குப் பற்கள்கிடையா. கழுதை பொறுமையுள்ள செந்து. குதிரைகளுக்குக் கண்களில் கண்பாவையில்லை.

இருடிகளின் பரம்பரை.

பிரமன் குமார்—க-மரூசி, உ-அத்திரி, ங-ஆங்கீரஸன், ச-புலத்தியன், ஞ-புலகன், சு-கிருது, எ-பிருகு, அ-வசிட்டன், கூ-நாரதன், க0-தக்கன், கக-ருசி, கஉ-சநபதி, கங-தருமதேவதை.

1. மரூசி குமார் காச்யபர், தேவிஅதிதி, காச்யபருக்குத்து வாதசாதித்தர் பிறந்தனர். க-தாதா, உ-மித்ரன், ங-அர்யமா, ச-சக்ரன், ஞ-வருணன், சு-அம்சன், எ-பகன் அவிவச்வான், கூ பூஷா, க0-ஸவிதா, கக-த்வஷ்டா, கஉ-விஷ்ணு, மற்றி காச்யபருக்கு-விவச்வான்குமரன். விவச்வான் குமரன் வைவச்சுதமனு.

2. அத்திரி குமரன் சந்திரன்-கு-ன், புதன், கு-ன், புரூரவன்.

3. ஆங்கீரசன்-குமார்பிரகஸ்பதி, உதத்தியன். உதத்தியனுக்கு தீர்க்கதமன், பரத்வாசன்குமார். தீர்க்கதமன் குமரன் கௌதமன் (அவன்-கு-ன்) சதாநந்தன், கு-ன் சாத்வந்தன், கு-ன் கிருபன். பரத்வாசன், கு-ன், துரோணன், கு-ன், அசுவத்தாமன்.

4. புலத்தியன், கு-ன், விச்ரவா.

5. புலகன், குமார்கின்னரர், கிம்புருடர், கர்த்தமன்.

6. கிருது குமார் வாலகில்லியர் 60,000 வர்.

7. பிருகு குமார், கவி, தாதா, விதாதா, கமலை. கவி இவன்குமரன் சுக்ரன். சுக்ரன் குமார் சண்டமார்க்கன், துவஷ்டா, பத்திரகருமன் சுக்ரன்குமரியர் ஜெஷ்டை, தம்ஷ்டிரி, தேவயானி, அரசை. ஜெஷ்டைக்குபலன் என்பவனும் சுரையெனும் ஒருகுமரியும் பிறந்தனர். விதாதா குமரன் மிருகண்டு, கு-ன், மார்க்கண்டேயன் விதாதா குமரன் பிராணன், கு-ன், வேதசிரசு குமரன் உசேநன். பிருகுவிற்கு இருசிகர் ஒருகுமரர் தேவி கௌசிகை. மற்றொரு குமரன் ஒளரவன்.

8. வசிட்டன் குமரன், சத்தி, கு-ன், பராசர்-கு-ன்-வியாசர், கு-ன், சுகர்

9. நாரதன் இவனுக்கு தக்கன்சாபத்தால் புத்ரர்இல்லை.

10. தக்கன் இவன்வம்சம் பின்னர்க்காண்க.

11. நசி இவன்குமரிதக்ஷிணை, இவள் (12) புத்திரரைப்பெற்றாள். மிருகிக்கு,கு-ன்-எச்சன்.

* கு-கு-ன்—குமரன்.

1. மநுசி இவன்தேவி சம்பூதி இவன்குமாரியர் சிரேட்டை, பூரணை, திருட்டி, கிரிசி, காச்யபன். பூரணைக்கு விசயன், பர்வதன் இரண்டுகுமார். இவர்களுள் காசிபருக்கு, 66 கோடியிராக்கதர்.

2. அத்திரிக்கு தேவி அநசூயை இவன்மக்கள் சுருதி, முகியு, மாபன், பாவசுருதி, சனி, சோமன், சங்கதாவளன், தத்தாத்ரேயன், துருவாசன். சத்யநேத்ரன் அவ்வியன், ஆபோமூர்த்தி.

3. ஆங்கீரசன் தேவிஸ்மிருதி, இவன் குமாரியர் அநுமதி, சிநிவாலி, கீர்த்தி, இராகை, குகு. குமார் ஆக்னீத்ர், பரதன், சாபன்.

4. புலத்தியன் தேவி (பிரதிஅல்லது சந்நதி) குமார்-வேதவாகு, தங்காக்னி, (தந்தோக்னி) திருடத்துதி, சந்ததி, கருத்தமன், சயிட்ணு, வன்கபீவாசன். கருத்தமன் குமரன் இளன். விச்ரெவாவும் இவன்குமரன். பின்னும் இவனுக்கு அகஸ்தியன், விசிரவசு இரண்டுகுமார். அகஸ்தியனுக்கு தந்தோக்னி யெனவும்பெயர். அகஸ்தியன்குமரன் திரிதசி கு-ன்-சந்நுதன்.

5. விசிரவசுவிற்கு கைகசி, புஷ்போத்கடை, இராகை இவர்கள்தேவிமார். இவர்களில் கைகசியிடம் இராவணன், கும்பகர்ணன், விபீஷணனும், புஷ்போத்கடையிடம், மகோதரனும், மகாபார்சுவனும், இராகையிடம், கரன், தூஷணன் திரிசிரன் மூவரும் பிறந்தனர்.

6. புலகன் தேவிக்ஷமை, புத்ர்-கவிலாசன், சருட்ணு, கருத்தமன், ஆகூரியன், கிம்புருஷர், பேய், பூதம், சரபம், சிங்கம், புலி, ஓநாய், காடிமுதலிய.

7. பிநது தேவி கியாதிகுமரன் தாதா, கு-ன் பிராணன், கு-ன், வேதசிரசு. டி பிருகுக்கு மற்றொருதேவி புலோமிசை. குமரன் பிரமதிசுவன் கு-ன், குரு. கு-ன், சுகன் கு-ன் உரூரவன். இவன்சர்ப்பயாகஞ் செய்தவன். டி பிருகுகுமரன் சியவனன் இவன் தேவி ஆருஷி, குமரர் ஒளரவர் கு-ன், ருசிகன், கு-ன், சமதக்னி கு-ன். பரசுராமன்.

8. வசிட்டர் தேவியர்ஊற்சை, அருந்ததி. குமரர்சக்ரன், சவநன், அநகன், சுகோத்ரன், ஊர்த்தவாகன், பயன், தரசன், இரஜன், காத்ரன், பெண்கள் சுதபாவை, புண்டரீகை. டி வசிட்டர்கு-ன். சத்தி, பௌத்ரர் சுகர்.

9. சுகர் குமரன்கிட்டினன், பூதிச்சிரவா, சம்பு, கவரவன், பிரபு, (பெண்) கீர்த்திமதி. டி வசிட்டர் தேவியாகிய அருந்ததிக்கு (க00) பிள்ளைகள். இவர் குமராகிய சத்தியின் தேவி திரிசந்தி, குமரன், பராசர் தேவிகாளி. இ-கு-ன், வியாசர் தேவி இராணியை, குமரன், சுகர்தேவிவீரி. இச்சுகர்க்கு ஐந்துபுதல்வர் ஒருபெண் கீர்த்திமதி. கீர்த்திமதி அணுகமைமணந்து பிரமதத்தனைப் பெற்றாள். பின்னும் வசிட்டருக்கு இஷர், ஊர்சாதர், ஊர்ஜர், மது, மாதவர், சுசி, சக்ரவகர், நபசர், நபர் குமார்கள்.

தக்ஷப்பிரஜாபதிவம்சம்.

பிரமதேவர் புத்திரனுகிய தக்ஷனுக்கு அசிக்னி அல்லது பிரசுதி, அல்லது வைரணி தேவிமார். இவனுக்கு அரியசுவர், அபளாசுவர் முதலிய (க000) குமாரர் (சு0) பெண்கள். அந்த அறுபதுபெண்களில் அங்கிராவுக்கு உ-அரிட்டநேமி அல்லது தாட்சபர்க்கு ச, காசிபர்க்கு-கந, கிரிசுவா அல்லது கிரிசாசுவர்க்கு-உ, சந்திரனுக்கு-உ எ, தருமனுக்கு க0, வெகுபுத்ரர்க்கு-உ, கொடுத்தனன்.

1. அங்கிரா—சுதா, சதி இவ்விருவரும் தேவியர். கு-ர் பிதுர்க்கள், அதர்வ, ஆங்கீரச எனும் வேதத்தவர்.

2. அரிட்டநேமி—அல்லது தாக்ஷபன். இவன் தக்ஷன். ச-பெண்களை மணந்தனன். குமாரர் கசு-பெயர்கள்.

3. காசிபர்—இவர் தக்ஷனது (கந) பெண்களை மணந்தனர். அவர்கள், க-திமி, உ-சாமை, ங-சுரபி, ச-தாம்ரை, டி-முனி அல்லது சனி, சு-குரோதவசி, எ-இளா, அல்லது அது, அ-சுரசை, க-அரிஷ்டை அல்லது வினதை, கக-தனு அல்லது கத்துரு, கஉ-அதிதி, கங-திதி என்பவர்களாம். மேற்கூறிய மனைவியரில் க-திமி—ஜலசந்துக்களைப் பெற்றாள், உ-சாமை—சுவாபதங்களையும், ங-சுரபி—பசுக்கள் எருமைகளையும் ச-தாம்ரை—வல்லூறு, பாசி, திருதராஷ்டரி, கழுகு, சுகி, சேநி, அதுசி, சுக்ரீவி முதலியவரையும், டி முனி—அமரர், முனிவர், அப்ஜரசுக்களையும், சு-குரோதவசி கழுதை, கடம்பை, தந்தசூக முதலிய சர்ப்பங்களையும், எ-இளா—டி0-புத்திரர்களையும்

விருகூசெடி கொடிகளேயும், அ-சுரதை—அரக்கர், நாகங்களேயும் கூ-அரிஷ்டை—கந்தருவர் கின்னரர், பசு, பக்ஷிகளேயும், க0 காஷ்டை—அல்லது விநதை ஒருகுளம்புள்ளவைகளேயும், கக-தநு—க00-தானவரையும், கத்ரு—சேஷன் முதலிய பாம்புகளேயும், கஉ-அதிதி—மூப்பத்துமூக்கோடி தேவர்களேயும் த்வாதசாதித்தரையும், கங-திதி—சுசு-கோடி அசுரரைப் பெற்றார்கள். தருமப்பிரஜாபதியின் தேவியரில் சுரபிஎன்பவள் ரோஹணி, கந்தர்வி, விமலே, அநலேயெனும் பெண்களேப்பெற்றாள். அவர்களுள் ரோஹணிக்குப் பசுக்கள் பிறந்தன. கந்தர்வி குதிரைகளேப் பெற்றாள். அநலே உருண்டையான பழம் பழுக்கும் எ-வகை விருக்ஷங்களேப் பெற்றாள்.

இரை—ங-பெண்கள் லதை, ருஷை, இவர்கள் செடி, கொடி, புல், மூங்கில்களேப் பெற்றனர்.

குரோதவதை—மிருகி, மிருகமந்தா, ஹரி, பத்ரமனஸ் மாதங்கி, சார்த்தூலி, ச்வேதை, சுரசை என்பவர்களில் மரு -மிருகங்களேயும், மிருகமந்தா கரடி கவரிமான்களேயும், ஹரி-குரங்குகளேயும், பத்ரமனஸ் ஐராவதத்தினேயும், மாதங்கியானேகளேயும், சார்த்தூலி சிங்கம் புலி சிறுத்தை முதலியவற்றையும், ச்வேதை, திக்கஜங்களேயும், சுரசை, சங்கன் முதலிய நாகங்களேயும் பெற்றாள். தநுயுசு—விக்ரன், பலன், வீரன், விருத்ராசுரன், என்பவர்களேப் பெற்றாள். காலே—விநாசனன், குரோதன், குரோதஹந்தா, குரோத சத்ரு, காலகேயர் முதலியவரைப் பெற்றாள்.

சுக்ராசார்யர்—(அசுரபுரோகிதர்) த்வஷ்டா, அத்ரி, ரௌத்ரன், கர்மி முதலிய வரைப் பெற்றான்.

விநதை—தார்க்ஷன், அரிஷ்டன், நேமி, கருடன், அருணன், ஆருணி, வாருணி, முதலியவரைப் பெற்றாள்.

கத்ரு—சேஷன், அநந்தன், வாசுகி, தக்ஷன், கூர்மன், குலிகன் முதலியவரைப்பெற்றாள்.

முனியின்—குமார் பீமசேநன், உக்ரசேநன், சுபர்ணன், வருணன், கோபதி, திருதராஷ்டிரன், சூர்யவர்ச்சஸ், ஸத்யஜாக், அர்க்கபர்ணன், பிரயுதன், பீமன், சித்ராதன், சாலி சிரஸ், பர்சன்யன், கலி, நாரதன். (இது சுவாசிஷமன்வந்தரமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.)

காஷ்டை—கோட்டான்களேப் பெற்றாள். சேநி—பருந்துகளேப் பெற்றாள். பாசி—கள்ளிக்காக்கை, கழுகுகள், திருதராஷ்டரை அன்னங்கள், சக்ரவாகங்கள், சுகி—கிளிகளேப்பெற்றாள்.

4. சிரிசாசுவன்—(கிரிசுவா) இவன் தேவியர் அர்ச்சிசு, திக்ஷிணை இவர்களில் அர்ச்சி சிடம் கிரிசுவாச்சுவன், தூம்ரகேசனும், திக்ஷிணைவிடம், வேதசிரசி, தேவன், வயினன், மநுஎன்பவர்களும் பிறந்தனர்.

5. சந்திரன்—கிருத்திகைமுதல் (27) நக்ஷத்ரங்களே மணந்தனன். இவர்களுக்கு அநேக புத்ரர்பிறந்தனர்.

6. தருமனுக்கு—10 பெண்களேக்கொடுத்தனர். அவர்களுள் 1. பானு அல்லதுகீர்த்திஎன்பவள் வேதபுருஷன், இந்திரசேநன் எனுங் குமாரைப்பெற்றாள். 2. லக்ஷ்மி (அல்லதுஅம்பை, சிரத்தை) குமார் வித்யோதன், மின்னல், இடிமுதலிய 3. திருதி (அல்லதுகுபு) குமார்சங்கடன், கீகடன்.

4. மேதை-(புஷ்டி, ஜாமி) கு-ர், துர்க்காபிமான தேவதைகள், சுவர்க்கன், நாகவீதி.

5. புஷ்டி—(துஷ்டி, விசுவா) குமார்விசுவதேவர். 6. சிரத்தை (சாத்யா, மேதை) குமார் சுருதம், சாத்யகணம். 7 கிரியை (மருத்துவதி) தண்டம், மருத்துவான், மருத்துவர்.

8. புத்தி.—வசு-குர் போதம், அஷ்டவசுக்கள். 9. லக்ஷை (முகூர்த்தை) குமார் முகூர்த்த தேவதைகள். 10. மதி (சங்கற்பை, வபு) குமார்சங்கல்பர். பின்னும் சாந்தி, க்ஷேமத்தையும், சித்தி-சுகத்தையும், கீர்த்தி - யசசையும்பெற்றனர் எனச் சிலபுராணங்கள் கூறும்.

ஷி தக்ஷன் இவர்களன்றி பூதன் (பூதா) என்னும் பிரமபுத்ரனுக்கு சதரூபா, சுரபி, எனும் இரண்டுபெண்களேக் கொடுத்தனன். இவர்களுள் சதரூபா, கோடிருத்ரரைப்பெற்றாள். சுரபி க - ரைவதன், உ - அசன், ங-பவன், ச-வாமன், ஞ-உக்ரன், சு-விருஷாகபி, எ-அசைகபாத், அ-அஹிற்புத்யன், கூ-வெகுரூபன், க0-மகரன், கக-பாரிஷதாள், கஉ-கோரார். முதலியபுத்ரரைப் பெற்றாள். பின்னும்இவன் பஞ்சதாமேஷ்டையிடம் பூதங்களேப் பெற்றான்.

தக்ஷனுக்குச் சூதிவயிற்றில், ஐ000, குமரர் பிறந்தனர். இவர்கள் நாரதவுபதேசத்தால் தவமேற்கொண்டனர். மேலும் தக்ஷனுக்கு வயிரிணியிடத்து அரியசுவர் என்கிற ஐ00 குமரர் இவர்களும் நாரதஉபதேசத்தால் தவசிகள் ஆயினர்.

அஷ்டவசுக்கள்—இவர்கள் தருமன்புத்ரர், க-ஆபன் (அயன்) புதல்வர், சிராந்தகன். சிரமன், வைதாண்டி, முனி, உ-துருவன் (பு-ர்) காலன், லோகப்பிரபாவன். ங-சோமன் (பு-ன்) வர்ச்சன். ச-தான் (சு-ர்) சிசிரன், பிராணன், ரமணன், திரவிணன், ஊதஹுவ்யன். டி-அணிலன்தேவி சிவை (சு-ர்) அவிஞ்ஞாதகேதி, மனோஜவன். புரோசவன். சு-பிரத்தியூஷன் (சு-ர்) தேவலன், பிரஜாவான். எ-பிரபாசன், (சு-ன்) விச்வகர்மன் விச்வகர்மன்குமரன் துவஷ்டா (தேவதச்சன்) குமரன் விச்வரூபன். அ-அநலன் இவன் தேவியர் கிர்த்திகையின் பெண்கள்அறுவர். குமரர் தெய்வசேநாபதி, ஸ்கமேயன், விசாகன், சாகன். (மற்றொருபுராணம்) க-துரோணன் தேவி. அபிமதி, சு-ர் அரிட்டம், சோகம், பயம். உ-பிராணன் தேவி, உர்ச்வதி, சு-ர், சகன், ஆயுசு, புரோசவன். ங-துருவன் தேவி, தரணி, சு-ன் புராணங்கள். ச-அர்க்கன். தேவி, அசனே குமரர் ஆசைமுதலிய. டி-அக்னி தேவியர் வசோர்தாரை, கிர்த்திகை, சு-ர், திரவிணகன், ஸ்கந்தன், விசாகன், சு-தோஷன் தேவிசாவரி சு-ன் நிஞ்சுமாரன். எ-வாஸ்து தேவி அங்கிரசி சு-ன் விசுவகர்மன், அ-விபாவசு, தேவி உஷா சு-ர், வியுஷ்டி, ரோசஸ், ஆதபன். ஆதபன் குமரன் பஞ்சயாமம். தரன், தாய்-தூம்ரை, துருவன்தாய் பிரமவித், சோமன்தாய் மனஸ்வினி, அஹஸ்தாய்-ரதை, அநிலன்தாய் சுவாசை, பிரத்யூஷன்தாய் பிரபாதை, ப்ரபாஸன் தாய் யோகசித்தை. இவ்வாறுங்கூறுப.

வன்னி—தேவி, சுவாகை, குமரர் பாவகன், பவமானன், சுசி. இத்தீக்கள் முறையே அரிணித்தீ, மின்னின்தீ, வடவைத்தீ. மேற்கூறிய தீக்கடவுளர் ஒவ்வொருவரும் (கடு) புத்ராராக (சடு) குமாரரைப் பெற்றனர். இவர்கள் பாட்டன்மாருடன்கூடி (சகு) அக்னி பேதம்.

கௌதமர்—தேவி அகலிகை குமரர், சதாநந்தர்.

வேநகிடதர்—தேவிசுவதை, குமரி மேனை, வைதரணி.

மலையாசன்—தேவி மேனை, குமரர் மைநாகம், கிரவுஞ்சம், கங்கை, உமை.

மேரு—மனைவி தரணி, குமரர்மந்திரி, ஆயதி, நியதி, வேலை, சமுத்திரம் தேவிவேலை குமரன் சாவன்னி. தாதாதேவி ஆயதி, விதாதாதேவிநியதி.

வர்ச்சஸ்—(சு-ர்) இப்பியன், நயித்ருவன். இவர்களில் இப்பியன் சு-ர். இப்பியர், நயித்ருவன் (சு-ன்) குண்டபயிரவன்.

வியாழன்—குமரன்கஜன். சகோதரியோகசித்தை.

பிராசீனபரிசு—தேவி சாவன்னி, குமரர் பிராசேதசர்பதின்மர்.

காசிபர் குமரர்களுடன், சம்பாதி (சு-ன்) சுபார்சுவன், (சு-ன்) சும்பி, குமரன் பிரலோபன் குமரர் கங்கன், கந்தரன்.

சுக்ரன்—குமரிஜெஷ்டை குமரிசுரை, குமரன் அதர்மன்தேவி நிருதி. குமரர் ராக்ஷஸர் பயன், மகாபயன், மிருத்யு.

தேவருஷி,—தேவிசுபகை இவள் அதிபாகு, ஹாஹா, ஹூஹூ, தும்புருமுதலிய கந்தருவரையும், அலம்புசை, மிச்ரகேசி, வித்யுத்பர்ணை, திலோத்தமை, அருணை, ரக்ஷிதை, ரம்பை, மனோரமை, கேசினி, சுபாஹு, சுரதை, சுரசை, சுர்ரியையுமுதலிய அப்சாசுக்களைப் பெற்றாள்.

டி தருமப்பிரசாபதிக்கு சாமன், காமன், ஹர்ஷன் பிறந்தனர். இவர்களுள் சாமன் தேவி பிராப்தி, காமன் தேவிரதி, ஹர்ஷன்தேவி நந்தை.

நூற்றான்—புத்ரர், க-மிருகவ்யாதர், உ-ஸர்ப்பர், ங-நிருருதி, ச-அஜைகபாத், டி-அஹிர்புத்னியர், சு-பிநாகி, எ-தகனர், அ-ஈச்வரர், கூ-கபாலி, கo-ஸ்தாணு, கக-பசன்.

பிராதை—இவள் குமரியர் அனவத்யை, மனு, வம்சை, அசுரை, மார்க்கணப்ரியை, அருபை, சுபகை, பாஷி. குமரர் சித்தன், பூர்ணன், பர்ஹிஸ், பூர்ணயுஷ், பிரம்மசாரி, ரதிகுணன், சுபர்ணன், விச்வாவசு, பானு, சுசந்திரன்.

அருணன்— தேவிசேஷி, குமரர் சம்பாதி, சடாய.

புலத்தியர்மரபு.

இராக்ஷஸோற்பத்தி.

பிரமன்—குமார் இயக்கர், இராக்கதர்.

இயக்கனுக்குக்கேதி, பிரகேதி இரண்டு குமார். கேதி காலன்தங்கையாகிய பயையை மணந்து வித்யுத்கேசன் (மின்னுக்கேசன்) இவன் சாலகடங்கடையை மணந்து சுகேச னைப் பெற்றான். சுகேசன் (கிராமணி குமரியாகிய) தெய்வவதியை மணந்து மால்ய வான், சுமாலி, மாலியைப்பெற்றான். இவர்களுள் மால்யவான் சுந்தரியைமணந்து வச் சிரமுட்டி, யஞ்ஞகோபன், காலன், நிருகன், மத்தன், விரூபாக்ஷன், உன்மத்தன், துன் முகன், அனலை, சுதகத்தன், நியாயகோபன் முதலியபுதல்வரைப் பெற்றான்.

சுமாலி,—கேதுமதி அல்லது வசுவிலோசனையை மணந்து விகடன், பிரகத்தன், காலகார்முகன், பாசகன்னன், செயகம்பன், தண்டகன், சங்கிருதி, தூம்ராக்ஷன், பிரசங் கன், சுபாரிசன், கைகசி, கும்பீனசி, புஷ்போத்கடை முதலியவரைப் பெற்றாள். மாலி வசுதையென்பவளை மணந்து நீலன், அனலன், அரன், சம்பாதிமுதலியவரைப் பெற்றான்.

பிரமபுத்ராகிய புலத்தியர் திரணபிந்துமுனிவர் குமரியாகிய தேவவருணியைமண ந்தனர். இவர்க்கு இளிபிளையென மற்றொருதேவியுமுண்டு.

இவர்குமார் விச்சிரவா. விச்சிரவாகுமரன் மயன். விச்சிரவா, புட்போத்கடை, காலை, கேகசி, தேவங்கினி இவர்களை மணந்தனர். இவருக்குப் புட்போத்கடை யிடம்கரன், மகோதரன், மாரீசன், பிரகதத்தன், கும்பீனசிபிறந்தனர்.

கேகசி—இடம்இராவணன், கும்பகர்ணன், விபீடணன், சூர்ப்பநகைபிறந்தனர்.

காலை—இடம் திரிசிரா, தூஷணன், வித்யுத், சிவுகன்பிறந்தனர். இவர்க்குத் தேவ வங்நியிடம் குபேரன் (அளகேசன்) பிறந்தான்.

சூர்ப்பநகை, — காலகேயனை மணந்தாள். இராவணன் மந்தோதரியை மணந்து மேகநாதன், அதிகாயன், அக்ஷகுமாரனைப் பெற்றான்.

தும்பகர்ணன்—தேவி வச்சிரசுவாலை தீர்க்கசுவாலை இவள் விரோசனன்எனும் அரக் கன்பேர்த்தி. விபீஷணன், சரமையெனும் காந்தருவ ஸ்திரியைமணந்து திரிசடையைப் பெற்றான்.

மயன்—ஏமையென்பவளை மணந்து துந்துபி, மாயாபி, மந்தோதரி என்பவர்களைப் பெற்றான்.

திதி—காசிபனை மணந்து இரண்யகசிபு, இரண்யாக்ஷன், சிம்மிகை என்பவரைப் பெற்றாள். அவர்களுள் இரண்யகசிபு கயாது என்பவளைமணந்து பிரகலாதன், அநுகி லாதன், சமகிலாதன், பாஷ்கலன், சிபி, என்பவர்களைப்பெற்றான்.

இரண்யாக்ஷன்—குமார் அந்தாகாசுரன், குருகரன், சகுனி, பூதசந்தாபநன், மகா நாதன், காலநாபன் முதலியவரைப் பெற்றான்.

சமகிலாதன்,—மதியென்பவளைக்கூடி நிவாதகவசர் பஞ்சசேநனைப் பெற்றான்.

கிலாதன்—தெமனியென்பவளை மணந்து வாதாபி, இல்வலன், இலதனைப்பெற்றான்.

இலதன்—குமார்காலன், சிபி, ஆயுஷ்மான்.

அநுகிலாதன்—சுசமியை மணந்து பாஷ்கிலன், மகிஷனைப்பெற்றான்.

பிரகலாதன்—குமார் கும்பன், வீரோசநன், நிகும்பன் முதலியவர்.

விரோசநன்—அசனியென்பவளை மணந்து பலியைப்பெற்றான். பலிகுமார் பாணன் முதலிய நூற்றுவர்.

காசிபர் — இதுவைக்கூடப் பலதானவர்கள் பிறந்தனர். அவர்களாவார் திவிமூர்த் தன், சுரான், பலி, விருஷபர்வா, பிரபு, அயோமுகன், சம்பான், கபிலன், வாமநன், விபீ வாநரன், புலோமன், வித்ராவணன், சுவர்ப்பானு, மஹாசரன், விப்பிரசித்து, அஸிலோ மன், கேசி, துர்ச்சயன், அயசிரன், அச்வசிரன், அச்வசங்கு, ககனமூர்த்தா, வேகவான், கேதுமான், சுவர்ப்பானு, அச்வன், அச்வபதி, அஜகன், சூக்ஷமன், துருண்டன், இக்ஷு பாத், ஏகசக்ரன், விரூபாக்ஷன், ஹரன், அஹரன், நிசந்திரன், நிகும்பன், குபடன், கப டன், சரபன், சலபன், சூர்யன், சந்திரமஸ், ஏகாக்ஷன், மிருதபன், பிரலம்பன், நரஹன், வாதாபி சத்ருதபநன், சடன், கவிஷ்டன், வநாயு, தீர்க்கிஸ்வன் முதலியோர். ஷி அசுரர் களில் வைசுவாநரன், புலோமை, காலிகையென்பவர்களைப் பெற்றான். ஷி அதுபுத் திரனுகிய விப்பிரசித்து, சிம்மிகையைக்கூடி சைமிகேயன், ராகு, சல்லியன், சுபலி

பலன், மகாபலன், வாதாபி, கழுசி, வில்வலன், சுவசுகுபன், அரகன், ராகன், சந்திரார்க்கமர்த்தனன், சுசுந்திரன் சந்திரஹர்த்தா, சந்திரபிரமர்த்தனன், முதலியவரைப் பெற்றான்.

சுரசை அல்லது மாயை - காசிபரைக்கூடிச்சூரன், சிங்கமுகன், தாருகன், அசமுகி என்பவர்களைப் பெற்றாள். ஷி ததுகுமாரில் ஒருவனுகிய சுவர்ப்பானுக்குப் பிரபாவையென்று ஒருகுமரன். ஷி ததுபுத்ரனுகிய புலோமன்குமரி சசி. (புலோமசை)

சூர்யவம்சம்.

பிரமன்—குமரன். மரீசி, கு. காச்யபன் கு. சூர்யன், கு. 1. வைவச்சுதமனு—கு. 2. இக்ஷவாகு, கு 3. விகுக்ஷி, கு. 4. ககுத்தன், கு. 5. சுயோதனன், கு. 6. பிருதவன், கு. 7. விச்சுவகன், கு. 8. அத்திரகன், (யுவனுசுவன் அல்லது அசுவத்தி) கு. 9. பிரகதச்வன், கு. 10. குவலயாச்வன், கு. 11. சுவனவன், கு. 12. பிரமோதி, கு. 13. அரியச்வன், கு 14. அதிகும்பன், கு. 15. சாங்கதாச்வன், கு. 16. கிருதாச்வன், கு. 17. இரணுசுவன், கு. 18. யுவனுசுவன், கு 19. மாந்தாதா (மற்றொருவகை) 2. இக்ஷவாகு, கு. ஆயோதன், கு. அரிநாபன், கு. பிருது, கு. விஷ்டராசுவன், கு. இந்திரன், கு. யுவனுசுவன், கு. சிராவன், கு. துந்துமாரன் (குவலயாசுவன்) கு. திரடாசுவனுடன் 100 புத்ரர், கு. அரியசுவன், கு. நிகும்பன், கு. அதிகும்பன், கு. சாங்கதாசுவன், கு. கிருதாச்வன், அக்ஷரசுவன், திருஷத்வதி— இவர்களில் கிருதாச்வன், கு. இரணுச்வன், கு. யுவனுச்வன், கு. மாந்தாதா என்ப. 9-வது எண்ணில் பிரகதச்வன்—கு. திருடாச்வன், கு. அப்பிரமேயன், கு. அரியச்வன், கு. நிகும்பன், கு. (சம்பவாச்வன்) கு. அருணச்வன், கு. யுவனுச்வன், கு. மாந்தாதா. இவ்வாறு ஒரு புராணம்.

16 - வது எண்ணில் கிருதாச்சுவன்-கு. 17. பிரீடதச்வன், கு. 18. அரியச்வன், கு. 19. விசுமன், கு. 20. திரிதன்வா. மாந்தாதாவின் நான்காம்பேரனுகிய வயிட்டுவைப்பிரன் அல்லது அரண்யன் குமரன் திரிதன்வா எனவும் ஒருபுராணம் கூறும்.

(சூர்யவம்சத்தில்) திரிதன்வாவம்சம்—20. திரிதன்வா, கு. 21. அருணன் அல்லது சூர்யவண்ணன், கு. 22. சத்தியவிரதன். கு. 23. அரிச்சந்திரன், கு 24. லோகிதன் அல்லது ரோகிதாச்வன். இவனுக்கு உரோகிதன், அரிதன் எனஇரண்டு குமாரர் அவர்களில் உரோகிதன் குமரன் 25-துந்து, இவனுக்கு விசயன், சுவேதன் எனஇரண்டு குமரர். அவர்களில் துந்துவின்குமரன் 26. விசயன், கு. 27. குருதன் அல்லது காருகன், கு. 28. விரதன். அல்லது 29. விருகன், கு-வாகு, கு. 30. சகரன், கு. 31. அசமஞ்சன், கு. 32. அஞ்சுமான், கு. 33. திலீபன், கு. 34. பகீரதன், கு. 35. சுகதன், கு. 36. சுருதன், கு. 37. நாபாகன், கு. 38. அம்பரீஷன், கு. 39. சிந்துத்தீபன், கு. 40. அயுதாயு, கு. 41. இரிதுபன்னன், கு. 42. சாருவபூமன், கு. 43. சுதாசன், கு. 44. சவுதாசன், கு. 45. அசுமாதன், கு. 46. மூலகன், கு. 47. சதரதன், கு. 48. இளிபிளன், கு. 49. விருத்தசருமா, கு. 50. விச்சுவகன், கு. 51. திலீபன், கு. 52. கட்வாங்கன், கு. 53. தீர்க்கவாகு, கு. 54. ரகு, கு. 55. அஜன், கு. 56. தசரதன், கு. 57. இராமன், லக்ஷ்மணன், பரதன், சத்துருக்கன், இராமன், கு. 58. குசன், லவன், கு. 59. அதிதி, கு. 60. நிடதன், கு. 61. அநலன், கு. 62. நபசு, கு. 63. புண்டரீகாக்ஷன், கு. 64. சேமதன்வா, கு. 65. தேவாநீகன், கு. 66. அகீனகு, கு. 67. சுகாசுவன், கு. 68. சுகன், கு. 69. சந்திரகிரி, கு. 70. பானுசித், கு. 71. சுலுத்தாயு, கு. 72. வரதன். (66-வது எண்ணில் அநீனதக்குப்பின் (அயோத்யாநகரமானமியம் கூறுவது.) அவன் குமரன் 67. குரு, கு. 68. பாரியாத்ரன், கு. 69. பலன், கு. 70. சலன், கு. 71. உற்கன், கு. 72. வச்ரநாபன், கு. 73. சங்கணன், கு. 74. வியுஷிதாசுவன். கு. 75. விசுவஹன், கு. 76. இரண்யநாபன், கு. 77. புஷ்யன், கு. 78. துருவசந்தி, கு, 79. சுதரிசனன், கு. 80. அக்னிவருணன், கு. 81. சீக்கிரகன், கு. 82. மரு, (இவர் கலாபக்கிராமத்தின் இன்றுந்தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கிறார்.) மருகுமார் 83. பிரசுசுகர், கு. 84. சுசந்தி, கு. 85. அமர்ஷன், கு. 86. சகஸ்வான், கு. 87. விச்வபவன், கு. 88. பிரகதப்பலன், கு. 89. போகதிரணன், கு 90. உருஷிதன், கு. 91. வச்சபிரீதன், கு. 92. பிரதிவியோமன், கு. 93. மனு, கு. 94. திவீகசு, கு. 95. வாக்னிபதி, கு. 96. சகதேவன், கு. 97. பிரகதச்வன், 98. சுப்ரதீகன், 99. மேருதேவன், கு. 100. சுதக்ஷன், கு. 101. இரக்ஷகன், கு. 102. அந்தரக்ஷகன், கு. 103. சுதபசு, கு. 104 அமித்ரசித், கு. 105. பிரகத்வாசி, கு. 106. பேரிகசு, கு. 107. தனஞ்சயன், கு. 108. இரணஞ்சயன், கு. 109. சிரஞ்சயன், கு. 110. சக்கியன், கு. 111. சுத்தாதாதன், கு. 112. பிரசெளசித், கு. 113. க்ஷத்ரகன், கு. 114. இரணகன், கு. 115. சுரதன், கு. 116. சுமித்ரன்.

19. வதுஎண்ணில் மாந்தாதா—இவனுக்குப் புருகுச்சன், அம்பரீஷன், முசுகுந்தன், மூவர்குமார் புருகுச்சன்—ருமதை யென்பவளை மணந்தனன். இவன்குமரன் பிருகதச்வன் அல்லது திரிசதேசஸ். இந்தப்பிருகதச்வனுக்குச் சம்பூதி, திரிதன்வா என்றஇரண்டு குமார். அவர்களுள் சம்பூதிகுமரன் விஷ்ணுபிரவன் அல்லது மாலவிருத்தன். இவன்குமரன் வைட்டவைப்பிரன் அல்லது அரண்யன். திரிதன்வா. கு. திரயாருணி கு. சத்யவதன் மாந்தாதா குமரனுகிய அம்பரீஷன் கு. ஆச்வநன், குமரர் இரதன், அரிதன், கு. அரீதன்.

வைவச்சுதமனு—குமரர் 1. இக்ஷவான், 2. சிபி, 3. நாபாகன், 4. திருஷ்ணு, 5. சையாதி, 6. நிருகன், 7. நரிஷ்யந்தன், 8. கருஷன், 9. இளை, 10. பிரியவிரதன்.

1. இக்ஷவாகு குமரர்விருஷி, அயோதன், விருக்ஷிகுமரன் சகுனி.

5. சையாதி—குமரர் உத்தானபாதன், பூரிசேநன், ஆநர்த்தன், இவனிடம் ஆனர்த்த வம்சம்பிறந்தது. 7. நரிஷ்யந்தன் குமரன் சித்ரசேநன் இவன்குமரன் அக்னிவேசன் இவனிடம் அக்னிவேச்யதலம் பிறந்தது.

3. நாபாகன்—குமரன் அம்பரன் கு. விரூபன், கு. ரதிதன், இவனிடம் ரதீதகோத்ரம் பிறந்தது.

41-வது எண்ணில் த்ரிதுபர்ணன் குமரன் மித்ரசகன் மதயந்தியைக்கூடி அச்சுமகனைப் பெற்றனன் இவன் குமரன் நகுலன், கு. தயாதன், கு. அதிரதன், கு. விச்சுவகன், கு. கட்வாங்கன் கு. தீர்க்கவாகு கு. ரகு எனச்சிலபுராணம்கூறும்.

67-வது எண்ணில் சுகாசுவனுக்குச் சுகன், பிஷணன், சந்திராவலோகன், குத்ராவலோகன் என-ங-குமாரர்கள் உண்டு. அவர்களில் சந்திராவலோகன் கு. தராபீடன் கு. சந்திரசிசு, கு. பானுசித்ரன், கு. சுதாயு. எனச்சிலபுராணம்.

9-வது எண்ணில் பிருகதச்வனிலிருந்து மாந்தாதாவரை இவ்வாறும்கூறுவர். பிருகதச்வன் கு. திருடாச்வன், கு. அப்ரமேயன், கு. அரியச்வன், கு. நிகும்பன், கு. சங்கதாச்வன் அல்லது சம்பவாச்சுவன், கு. அருணாச்வன், கு. யுவனுச்வன் கு. மாந்தாதா.

சூர்யன்,—சாயையிடம் சாவர்ணிமனு, சநி, தபந்தி, ருசை, என்பவர்களைப் பெற்றனன். சாவர்ணிமனுகுமரன் மேருசாவர்ணிமனு.

சூர்யன் சாகையைமணந்து வைவச்சுதமனு, இரேவந்தன், யமன், யமுனைஎன்பவர்களைப்பெற்றனன். மறி சூர்யன் பிரபையைமணந்து காலம், பிரபாதன் என்பவர்களையும், மறி சூர்யன் இராக்ஞியென்பவளைமணந்து இரேவந்தன் யமன், யமுனையென்பவர்களைப் பெற்றனன் என்பர்.

சுவாயம்புமனுச்சந்ததி.

பிரமன்—கு. சுவாயம்புமனு, குமரர், 1. பிரியவிரதன், 2. உத்தானபாதன், 3. ஆகுதி, 4. பிரசுதி, மறி 1. பிரியவிரதன் குமரர் 1. அக்னியித்ரன், 2. நாபி 3. மேதாத்ரி, 4. வபுஷ்மான், 5. சோதிட்மான், 6. திதிமான், 7. ஆவ்யன், 8. சவநன், 9. அரி, 10. விருதன், 11. இரம்யன், 12. இரண்மயன், 13. குரு.

(2) நாபியின் குமரன் இடபன், கு. பரதன், கு. சுமதி, கு. தேவதாசித், கு. தேவதிதிமூன், கு. பரமேஷ்டி, கு. பிரதிகர்த்தா, கு. பூமா, கு. உத்கீதன், கு. பிரஸ்தாவன், கு. விபு, கு. பிருதுஷேணன், கு. நக்தன், கு. கேயன், கு. சித்ராதன், கு. சம்பிராட், கு மரீசி, கு. பிந்துமான், கு. மது, கு. வீரவிரதன், கு. மன்யு, கு. பவநன், கு. துவஷ்டா, கு. விரசன் கு. சதசித்.

அக்னியித்ரன்—சம்புத்தீவாண்டவன், 2. மேதாத்ரி அல்லது இக்மசித்-பிலக்ஷத்தீவாண்டான் 3. வபுஷ்மான், அல்லது எக்யபாகு சான்மலித்தீவாண்டவன், 4. சோதிஷ்மான் அல்லது இரண்யரோமா-குசத்தீவாண்டவன், 5. திதிமான் அல்லது கிருதபிருஷ்டன்-கிரவுஞ்சத்தீவாண்டவன், 6. அவ்வியன் அல்லதுமேதாதி சாகத்தீவாண்டவன். 7. சவநன் புட்கரத்தீவாண்டவன்.

1. நாபி—இமயத்திற்குத் தென்பாலாண்டவன், 2. அரி—நிடதத்திற்குத் தென்பாலும், 3. விருதன் மேருவைச்சுற்றிய விருத்தத்தையும், 4. இரம்யன் நீலமலைக்குவடக்கும், 5. இரண்மயன், சுவேதமலைக்குவடக்கும், 6 குரு-சிருங்கவெற்புக்குவடக்கும், 7. கிம்புருடன் ஏமகூடத்திற்குத் தெற்கும் ஆண்டவர்கள்.

சுவாயம்புமனு—கு. உத்தானபாதன், கு. துருவன்-குமரர் தரனியன், சிட்டன், தேவி (சுமதி.) சிட்டன்-குமரர் ரிபு 1. விருகதேசன், விப்பிரன், ரிபுஞ்சயன், விருகலன்.

1. ரிபு தேவி (பிருகதி அல்லது புஷ்கரணி) கு. சக்குசன், கு. சாக்ஷுசன், குமரர், சுசி, புரு, அக்னி, உக்ரன், முனி, சுத்யும்நன், சத்தியமன், அபிமன், நிமகன், உரு—(2) 2. உரு கு. அங்கன்— (3) சுமனசன், உக்ரன், கிரீசன், சாரன், கயன்.

அங்கன்—கு. வேநன், தேவி (சுநீதி) கு. 4. பிருது, இவன் குமரர் சூதர், மாகதர்) சிகண்டி, விரதத்தன், சுசீலன்.

பிருது—குமரி, அவிர்த்தானி, குமரன் அவிர்த்தானன்தேவி சிகண்டினி, கு. பிராசீன பர்ஹி,தேவி(சமுத்ரதனயை)கு.பிரசேதஸ், இவனுக்குப்பத்துப் புத்ரர் தக்கன் முதலானவர்.

வைராஜன்—தே. அநட்வலை, குமரர், நபு, பூரு, சதத்யும்நன், தபஸ்வி, சத்யசித், கவி, அக்னிஷ்டோமன், அதிராத்ரன், அதிமன்யு, சுயேசசன்.

நபு—தே - ஆக்நேயி. கு. அங்கன், சுமனஸ், கிருதி, ஆங்கிரஸ், சாஜீ, கியாதி.

சந்திரவம்சம்.

சந்திரன்—கு. புரூரவன், குமரர்-1. ஆயு, 2. நீமந்தன், 3. அமவசு, 4. சிராயுஅல்லது தசதாயு, 5. சுருதாயுஅல்லது வசுமந்தன்.

1. ஆயு—குமரர்-க. ரஜி, உ, அரம்பன், கூ-நகுஷன், சு. க்ஷத்ரவிருதன், ங. அநேனஸ்.

3. நகுஷன்—குமரர் 1. உத்பன், 2. ஆயதி, 3. யயாதி, 4. யதி, 5. சம்யாதி.

யயாதிவம்சம்.

3. யயாதி—கு. துரஸ்வன், கு. வக்னி, கு. கோபானன், கு. காந்தன், கு. துர்யசித் தன், கு. திஷ்டயந்தன், கு. குருத்தாமன், கு. ஆச்ரீதன், குமரர், சோழன் பாண்டியன் கோளன்.

5. சம்யாதி—கு. துருஹயன், கு. பப்புரு, கு. சேதுவன், கு. அந்தன், கு. காந்தாரன், கு. கர்மியன், கு. துருதன், கு. துருத்தமன், கு. பிரசேதஸ்.

சு. க்ஷத்ரவிரதன்—குமரர், சுகோத்ரன், குசன். சுகோத்ரன்—குமரர், A. காச்யன், குசன்.

B. குருஸ்நமதன்-கு. சுநகன், கு. சௌநகன் இவன்தவசியாயினன்.

காச்யன்—கு. தன்வந்திரி, கு. குவலயாச்வன், கு. அலர்க்கன், கு. பார்க்கவன், கு. பார்க்கபூமி.

3. யயாதிக்குத் தேவயானியிடம், யதி, யயாதி, சம்யாதி, ஆயாதி, உத்பன். யயாதி க்குச் சன்மிஷ்டையிடம் துருகு, பூரு இரண்டுகுமரர்.

யதுவால் - யாதவவம்சமும், துர்வசுவால் சோழ, பாண்டியவம்சமும், துருகுவால் காந் தாரவம்சமும், பூருவால் பாஞ்சால கௌரவவம்சமும், அனுவால்சௌவீர, மத்தர, கேகய, அம்பஷ்டவம்சங்களுமுண்டாயின.

அநுவம்சம்.

யயாதி கு. அநு கு. சபானலன், கு. காலாநலன், கு. சிருஞ்சயன், கு. புரஞ்சயன், கு. ஜநமேஜயன், கு. மகாகாலன், கு. மகாமனு, குமரர், திதிக்ஷு.

2. உசீநரன்—குமரர் 1. சிபி, நிருகன், நவன், கிருமி, சுவிரதன். சிபி - குமரர், விரு ஷதர்ப்பன், சுவீரன், கேகயன், மத்திரன்.

திதிக்ஷு—கு. பலி, குமரர், வங்கன், அங்கன், கலிங்கன், புண்டரன், சுஹ்மன்.

அங்கன்—கு. திதிவாகநன், கு. தசரதன், உரோமபதன், கு. அதிரதன், விருஷசே நன், கு. விருஷசேநி பலியின் (நகு) வது சந்ததியில் சூதன்கர்ணனை வளர்த்தவன்.

சாத்ததன்வாமரபு.

சாத்ததன்வா இவன்யதுவம்சத்தவன். — குமரர் 1. அந்தகன், 2. திவ்யன், 3. இரு ஷ்ணி, 4. போஜன், 5. தேவமாவிருதன், 6. பஜமாநன், 7. கிருதவர்மா, 8. பர்கினன் 9. விருஷ்டி, 10. யது.

1. அந்தகன்—குமரர் அச்வவீடணன், குகுரன், பஜமானன், கம்பளபர்ஹன்.

குகுரன்—கு. விருஷ்ணி குமரர் அனலன், கபோதரோமன்.

அனலன்—குமரன் அபிஜித், குமரர் ஆகுகன், வசு, ஆகுதி (பெண்) ஆதகன் குமரர் தேவகன், உக்ரசேநன். தேவகன் குமரர் தேவவான்முதல் நால்வர், தேவகிமுதல் ஏழு பெண்கள். வசு, கு. ஆயுகன். உக்ரசேநன் குமரர் கம்சன்முதல்எழுவர்.

கபோதரோமன்—கு. சாந்தன் கு. விலோமகன், கு. நபன், அது, கு. ஆகதுந்துபி, குமார் ஆகுகன், இந்திரன், (பெண்) திரிமதி. கு. பஜமானன் கு. போஜன், கு. ஹிருதிகன்.

பஜமானன்—குமார்சகத்திரன், அயுதாயு, ஆசகன், பலவான்.

விருஷ்டி—குமார் - பிரசேநன், சத்ராசித், சினி. சிநிகுமரன். சத்யவந்தன்-கு. சாத்தகி.

காதிவம்சம்.

சந்திரன் கு. புரூரவன், கு. அமவசுஅல்லதுவிஜயன் கு. பீமன், கு. காஞ்சநன், கு. சுகேதரன், கு. சகுநன், கு. சுமந்திரன், கு. அஜகன், கு. பலகாசன், கு. தசிகன், கு. குசாம்பன், கு. காதி. தசிகன் குமார் குசன், குசநாபன், அதூர்த்தன், வசு. குசநாபன் கு. காதி இவனுடன் (100) பெண்கள் (இவர்களின் முதுகைவாயு முரித்தனன்). காதி கு. விச்வாமித்ரன் இவன் தங்கை கௌசிகை நதியாயினள்.

ஹேஹயவம்சம்.

யயாதி கு யது குமார் நளன், இரிபன், ஸகஸ்ராஜித், கோஷ்டன்.

ஸகஸ்ராஜித் கு. சதஜித் குமார் ஹேஹயன், மகாஹயன், வேணுஹயன், ஹேஹயன் கு. மகிஷ்மந்தன், கு. கிருதவீர்யன், கு. கார்த்தவீர்யன், குமார்-சூரசேநன், ஜயத்வஜன் விருஷ்ணன், மதன், சூரன். ஜயத்வஜன், கு. தாளசங்கன்.

யதுவம்சம்.

யது-குமார் 1-சகத்ராசித், 2-குரோட்டு, 3-நீலன், 4-சிகன், 5-ரகு.

சகத்ராசித் கு. சதசித், கு. வகயன் அல்லது கேகயன், கு. தருமன், கு. தருமநேத்ரன், கு. கிருதவீரியன், கு. கார்த்தவீரியன், இவனுக்கு 500 புத்ரர், கு. சயத்துவசன், கு. தாலசங்கன். இவனுக்கு 100-புத்ரர், கு. விருடன், வீதிகோத்ரன், விருடன், கு. விருடணன். வீதிகோத்ரன், கு அநந்தன், கு. துர்ச்சயன்.

தருமநேத்ரன் – (யதுவம்சம்) கு. கீர்த்தி, கு. சஞ்ஞக்கினன், கு. அயிட்டு கு. பத்திரசேணி, கு. துத்தமன், கு. தனகன், கு. கிருதவீரியன், கு. கார்த்தவீர்யன், இவன் குமரர்-சூரன், சூரசேநன், விட்டுணி, கிட்டினன், சயத்துவசன்.

கிட்டினன் – கு. மது, கு. வசணன் முதல் (100) குமார் அநந்தன், கு. துர்ச்சயன். கு. சுப்பிரீதன்.

குரோட்டு (யது குமரன்) கு. பிரசாபன், கு. சித்திராதன், கு. சசிபிந்து. இவனுக்கு (100) பிள்ளைகள், அந்தகன், கு. சுயச்சயன், கு. இருதி, கு. உசன், கு. திரிதன், கு. சுதேவஷ்ணு, கு. மருங்கு, கு. மருத்து, கு. உருக்குமகவசன், கு. விருத்து, கு. சியாயகன், கு. விதர்ப்பன், குமார், காதன், கௌசிகன், உரோமபதன். காதன் கு. குந்தி, கு. விருஷ்ணி, கு. திருஷ்டி, கு. நிதி, கு. சாருகன், கு. வியோமன், கு. சீமூதன், கு. விதருதி, கு. வீமரதன், கு. நிவாதனன், கு. திரிதன், கு. சகுநன், கு. நிரம்பன், கு. தேவாதன், கு. தேவன் அல்லது சுகேஷ்த்ரன், கு. புருஷன், கு. புருஷோத்தமன், கு. சாத்தன்வா (இவன் இக்ஷ்வாகு குமரியை மணந்தவன். உரோமபதன் கு. பப்புரு, கு. பூதி.

யயாதி குமரன் யது - யது கு. கோஷ்டன், கு. சசிபிந்து, கு. பிரதசாபன், கு. ஜாமகன், கு. விதர்ப்பன். விதர்ப்பன், குமரர் குசன், கிருதன், உரோமபதன். கிருதன் கு. சாத்வதன். சாத்வதன் குமரர் போஜன், அந்தகன், தேவாப்ருதன், விருஷ்ணி, திவ்யன், பஜி, பஜமாநன். அந்தகன் குமரர் சுசி, பஜமாநன், கம்பளஹர்ஷன், குதுரன், பஜமானன், கு. போஜன், கு ஹிருதிகன், குமரர் சத்தனு, கிருதவர்மா. தேவமீடன். தேவமிடன், கு. சூரன், கு. வசுதேவன், கு. கிருஷ்ணன், கு. பிரத்யும்நன், கு. அநிருதன். குதுரன், கு. விருஷ்ணி, கு. அபிஜித், கு. ஆஹகன், குமரர் தேவகுகு, உக்ரசேநன், தேவகுகு, குமரி தேவகி. உக்ரசேநன், கு. கம்சன்.

கிருஷ்ணன் தேவியர் – ருக்மணி, மித்ரவிந்தை அல்லது காளிந்தி, சத்தியை, சாம்பவதி, ரோகணி, சுசீலை, சத்தியபாமை, லக்ஷ்மணை. குமரர், பிரத்யும்நன், சாருதேஷ்ணன் சுதேஷணன், சாருதேஹன், சுஷேணன், சாருகுப்தன், பத்ரசாரு, சருவிந்தன், சுசாரு, சாரு, ஒருபெண் சாருமதி.

(யதுவம்சம் மற்றொருவிதம்).

யது - கு குரோட்டு, கு. துவசநி, கு. மூர்த்தி, கு. விசங்கு, கு. சித்திராதன், கு. சசிபிந்து, கு. பிரதிவியச்சு, கு. பிருதுகன்மன், கு. பார்க்கவன், கு. பிருது, கு. பிருதுசத்த

மன், கு. உசன், கு. சிதரு, கு. கவசன், கு. சாரவிருத்தன், கு. உறுவியன், கு. விதர்ப்பன், (குமார்) உரோமபதன், சிருதன், கேசிகன், உரோமபதன், கு. பப்புரு, கு. விருத்தி, கு. சந்தன், கு. விருதிசேய், கு. விச்சுவசமன், கு, சுமந்து, கு. கௌன், கு சோதி, கு. சோதிட் டிமென், கு, வபுஷ்டிமான், கு. பிரமமேதி, கு. சீதான், கு. விகாதன், கு. சிருது, கு. குணி, கு. விருட்டிணி, கு. நிருவிருதி, கு. தெசாருணன், கு. ஆரோகன், கு சீமூதன், கு. விகுதி, கு. பலாசுவன், கு. நாவாசுன், கு. தயரதன், கு. சகுனி, கு. கார்த்தி, கு. தேவரதன், கு. தேவபசுஷன், கு. மது, கு. குரவசன், கு. மனு, கு புரூருச்சன், கு. அஞ்சன், கு. சாத்துதன், கு. விருஷ்ணி.

பரதவம்சம்.

பூரு (இவன் யயாதி குமரன் கு. பிராசீநன், கு. அந்திசாரன், குமார், சுமதி, திருது, அப்பிரதிரதன், சுமதி-கு. துஷ்யந்தன், கு. பாரதன், கு. பமன்யன், குமார், பிருகக்ஷத்திரன், மகாவீர்யன், நரன், கர்க்கன். பிருகக்ஷத்திரன்-கு. அத்தி, குமார் அஜமீளன், திவீமன், பருமீளன். அஜமீளன் குமார் பிருகதிஷன், நீலன், இருடன். (இவனிடம் கௌரவவம்ச உற்பத்தி). **பிருகதிஷன்** கு. பல்லாதன், நீலன், கு. பர்மாசுவன், இவன் குமார் முத்கலன், சிருஞ்சயன், காம்பீலன், பிருகதிஷன், யவீநரன். முத்கலன் குமார் திவோதாசன், அகலிகை, திவோதாசன், கு. விருஷதன், கு. திருபதன்.

விருஷ்ணிவம்சம்.

விருஷ்ணி குமார் அந்தகன், மித்திரன், சிநி, அநமித்திரன். அந்தகன், (குமார்) குகுரன், பஜமாநன். பஜமாநன், கு. விரோதன். கு. சூரன், கு. சமி, கு. பிரதிகேத்திரன், கு. போஜன், கு. சிருதி, கு. சிருதன்வா, கு. தெய்வகன். கு. சூரன், (குமார்), வசுதேவன், சுருதவிரதன், சுருதகீர்த்தி. வசுதேவன், கு. சிருஷ்ணன், சுருதவிரதன், கு. சைத்தியன், சுருதகீர்த்தி, கு. கேகயன்.

விருஷ்ணி, கு. மித்திரன், கு, சத்திராசித், கு. பிரசேநன்.

விருஷ்ணி, கு. சிநி, கு. சத்யகன், கு. சாத்தகி, கு. சஞ்சயன், கு. குணி, கு. உகந்தரன், கு. அநமித்ரன், கு. பிருச்சனி, (குமார்) சுவர்க்கன், சித்திரகன்.

விருஷ்ணி குமார் சுமித்ரன், யுதாசித், யுதாசித் குமார் சிநி, அநமித்ரன்.

அநமித்ரன் குமார், நிம்மகன், சிநி, பிரசநி. நிம்மகன் குமார் சத்ராஜித், பிரசேநன். சத்ராஜித் குமரி சத்யபாமை. சிநி கு. சத்யகன், கு. சாத்தகி. பிரசநி குமார் சீவபங்கன், சித்ரகன், சீவபங்கன் கு. அக்குரூன்.

சுவர்க்கன் - கு. அக்குரூரன், கு. தேவவரன், கு. பிருது, கு. விப்பிருது.

சந்திரன், கு. புரூரவன், கு. ஆயு, கு. அநேநஸ், கு. சுதத்தன், கு. சுசி, ரஜசு, கு. திரிகந்து, கு. கிருதகிதேயன், இவன் வம்சத்தவர் வேதியராயினர்.

சந்திரன், கு. புரூரவன், கு. ஆயு, கு. அரம்பன், கு. ரஜம்பன், கு. கம்பீரன், கு. கிருதன், இவன் வம்சத்தவர் வேதியராயினர்.

இருடன் (பரதவம்சத்தவன்) கு. சவ்வருணன், கு. குரு, (குமார்) பரீக்ஷித்து, சுதனுஸ், ஜஹ்நவன். சுதனுஸ், கு. உபரிசரவசு, (குமார்) பிருகத்ரதன், குசம்பன், மத்சியன், பத்யகன், சேதிஷன், (குமரி) சத்யவதி.

பிருகத்ரதன் - குமார், ஜராசந்தன், குசாக்ரன்.

ஜஹ்நவன் - கு. பிரதீபன், (குமார்) தேவாபி, சந்தனு, பாகலிகன். பாகலிகன் கு. சோமதத்தன், கு-ர் பூரி, பூரிசிரவன், ஜல்லியன்.

சந்தனு - இவன் தேவியார் பாகீரதி, யோசநகந்தி) குமார் பீஷ்மன், விசித்ரவீரியன், சித்ராங்கதன். விசித்ரவீரியன் (குமார்) திருதாஷ்டிரன், பாண்டு.

ஷி திருதராட்டிரன் புத்திரர் துரியோதனன் முதல் நூற்றவர். திருதராட்டிரன் புதல்வரைக் காண்க). துரியோதனன் புதல்வன் லக்கனன். பாண்டு - குமார் தருமன், வீமன், அருச்சுனன், நகுலன், சகாதேவன். தருமன் குமரன்-பிரதிவிந்தன், வீமன், கு. சுருஜீசன், நகுலன், கு. சதாநீகன், சகாதேவன், கு. சுதசேநன். அர்ச்சுனன்-கு. அபிமன்யு, தேவி உத்தரை, கு. பரீக்ஷித்து தேவி மாத்திரை, கு. ஜநமேஜயன். கு. சதாநீகன், கு. அதிசீமகிருஷ்ணன், கு விசக்ஷணன், கு. பூரிசிரேஷ்டன், கு. சித்ரரதன, கு. சுசித்ரதன், கு. விருஷ்டிமந்தன், கு. சுவேஷ்ணன், கு. சுநீதன், கு. நிருசக்ஷன், கு. சுசிலவன், கு. சேமகன் முதலியவர்.

இருக்குவேதபரம்பரை.

வியாசர் இவரிடம் பயிலவர், வைசம்பாயனர், சயமினி, சுமந்து. பயிலவரிடம் இந்திரப்பிரமதி, பாஷ்கலர். இந்திரப்பிரமதி இடம் மாண்டுகேயர் இவரிடம் சாகல்யர், இவரிடம் வாக்யர், மௌத்கல்யர், சாலியர், கோகல்யர், சிகிரர், சாதுகாரணர். இவரிடம் பைங்கர், வைதானர், பாலகர், விரசர்.

எசுர்வேதபரம்பரை.

வியாசர், இவரிடம் வைசம்பாயனர். இவரிடம் சாகர், யஞ்ஞவல்கியர் இவரிடம் காணுவர், மாத்யந்தனர்.

சாமவேதபரம்பரை.

வியாசர், இவரிடம் சயமுனி, இவரிடம் சுகவர்மா, ஆவந்தியன். சுகவர்மா இடம் இரண்யநாபன், பவுஷ்பஞ்சி, ஆவந்தியனிடம் உதச்சியர்.

சயமுனியிடம் சுமந்து இவரிடம் சுதன்வா. ஷி பவுஷ்பஞ்சியிடம் இலவுகாகுக்ஷி, இலாங்கலன், குல்லியன், குக்ஷிதன், குக்ஷி. ஷி இரண்யநாபனிடம் பிராச்சியன், கிருதன்.

அதர்வணவேத பரம்பரை.

சுமந்து இடம் கபந்தன், இவனிடம் பத்தியன், வேததரிசன். வேததரிசனிடம் சாலக்காயினி, பிருமவலி, மோதாதா, பிப்பிலாயனர்,

பத்தியனிடம் குமுதன், சுகன், சாபாலி, சுகரிடம் பெப்புரு, சயிந்தவாயினர்.

சயிந்தவாயினரிடம் சவரன்.

நக்ஷத்ரகல்பன், சாந்திரவர்க்கன், ஆங்கீரசன் இம்மூவரும் அதர்வணவேதிகள்.

புராணபரம்பரை.

வியாசர் இவரிடம் அருஷ்ணர், இவரிடம் திரையாரணி, சூதர் காச்யபர், சாவர்ணி, அகர்த்தவிருணர், சிசுபாயனர், ஆரீதர், சுகரிடம், காச்யபர், சாவர்ணி, அகர்த்தவிருணர், சிசுபாயனர், ஆரீதர், சூதர் எனவும் கூறுவர்.

சைவமடங்கள்.

பூலோகத்தில் ஜம்புத்வீபத்தின் நடுவிலிருக்கும் மேருமலைக்குத்தெற்கில் இமயமலைக்குத்தென்புறம் பாரதவர்ஷம் எனப்படும். அப்பாரதகண்டத்தில் துர்வாஸமுனிவரால் தாபிக்கப்பட்டது அமர்த்தகமடம், அந்த மடத்தில் கௌதிகர், காச்யபர் திருவதிகள் தக்ஷிணமூர்த்திஸ்வரூபரான ஸ்ரீகண்டபரமேச்வரையுபாசித்து ஆகமஞானம் பெற்றுணர்ந்தனர். இவர்களுடைய சீடர்களான ஸனத்குமாரர் முதலிய நால்வரும் அம்மடத்திலிருந்து பிரிவுபட்டுத் தனித்தனி நான்கு மடங்களை யேற்படுத்தினர். அவை மேற்கூறிய அமர்த்தகமடம், ரணபத்திரம், கோளகி, புஷ்பகிரி, இந்த நான்குமடங்களுமாம். இவற்றுள்,

அமர்த்தகமடத்திற்கு – ஸனத்குமாரர் தலைவர், அங்கே கதம்ப விருக்ஷம் அவர் சந்ததியார் அந்த மடாதிபதிகளாயிருந்தனர்.

ரணபத்திரத்திற்கு – ஸனந்தர் தலைவர். அங்கே வடவிருக்ஷம். அவர் சந்ததியார் அந்த மடாதிபதிகளாயிருந்தனர்.

கோளகிமடத்திற்கு – ஸநாதனர் தலைவர் அங்கே ஜம்பு விருக்ஷம் அவர் சந்ததியார் அந்த மடாதிபதிகளாயிருந்தனர்.

புஷ்பகிரிமடத்திற்கு – ஸநகர் தலைவர். அங்கே அருச்சுனவிருக்ஷம் அவர் சந்ததியார் அந்த மடாதிபதிகளாயிருந்தனர்.

இம்மடங்கள், கோதாவரி நீரத்தில் சைவர்கள் வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்த மந்திரகாளி யென்னும் பட்டணத்தைச் சூழ்ந்திருந்தன. ஸ்வாயம்புமநுக் காலத்தில் ஒன்றாய் அமர்த்தகமடமொன்றே ருஷிஸம்பிரதாயமாயிருந்தது. பின்பு ஸ்வாரோசிஷமநுக் காலத்தில் அமர்த்தகமடமுதலாக நான்காயின. அதனால் சைவப்பிராமணரும் நான்கு வகுப்பாராயினர். இந்த அமர்த்தக மடத்திலிருந்து கலியுகத்தில்போக மோக்ஷப்ரதராகிய வியாகசம்பு எனும் மஹா குருவானவர் உண்டானார். இராஜேந்திரசோழன் கங்காஸ்நானத்திற்குச் சென்றகாலத்துச் சைவாசாரியர்களைக்கொண்டுவந்து காஞ்சி சோழமண்டலத்தில் ஸ்தாபித்தான். இம்மடங்களில் பல ஸ்மார்த்தமடங்களாயின. (சித்தாந்தசாராவலி).

சிவமூர்த்தியினிடம் அருள்பெற்ற நால்வராகிய நந்திகள் சநகர், சநற்குமாரர், சநந்தனர், சநாதனர். என்பவராம்.

இவர்களுள்,—சநகரால் சம்புசந்தானமும், மலையமான் சந்தானமும் இரண்டாய்ப் பின் பலவாயின.

2. சநற்குமாரரால் விஜ்ஞானதேவர் சந்தானமும், மெய்கண்டதேவர் சந்தானமும் இரண்டாய்ப் பின் பலவாயின.

3. சநந்தனரால் சிவமண்ணிய தேவர் சந்தானமும், பாமதேவர் சந்தானமும் சிவாநந்தபோதர் சந்தானமும் மூன்றாய்ப் பின் பலவாயின.

4. சநாதனரால் பிரமதேவர் சந்தானமும், சிங்கநாததேவர் சந்தானமும் இரண்டாய்ப் பின் பலவாயின.

5. சிவயோகமுனிவரால் வாமதேவமுனிவர் சந்தானம் ஒன்றாய்ப் பின் பலவாயின.

6. பதஞ்சலிமுனிவரால் நிறைந்த நாயனார் சந்தானம் பரவியது. இச்சந்தானத்தவர் வாகீசமுனிவர். இவருக்காசிரியர் பராநந்தமுனிவர்.

7. வியாக்ரபாதரால் சத்யோஜாத தேவர் சந்தானம் ஒன்றாய்ப்பின்பலவாயின.

8. திருமூலதேவரால் பிரமதேவர், இந்திரதேவர், விஷ்ணுதேவர், உருத்திரதேவர், கந்துருமகாவிருடிகள், காலாக்னிருத்ரர், கஞ்சனூர் மலையமான், என எழுவகைச் சந்தானமாய்ப் பின் பலவாயின.

வைஷ்ணவகுருபரம்பரை.

தென்ஞசாரியசம்பிரதாயகுரு பரம்பரை.

பெரியபெருமாள், பிராட்டியார், சேனை முதலியார், நம்மாழ்வார், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள், உய்யக்கொண்டார், மணக்கால் நம்பி, ஸ்ரீ ஆளவந்தார், பெரியநம்பி, எம்பெருமானார், எம்பார், பட்டர், நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை, பிள்ளைலோகாசாரியர், திருவாய்மொழிப்பிள்ளை, மணவாளமாமுனிகள்.

ரகஸ்யகிரந்த பரம்பரை.

உடையவர், எம்பார், பட்டர், நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை, பிள்ளைலோகாசாரியர், கூறகுலோத்தமதாசர், திருவாய்மொழிப்பிள்ளை.

பெரியஜீயர்.

திவ்யபிரபந்தவியாக்கியான பரம்பரை.

உடையவர், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான், எம்பார், பட்டர், நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை, ஈயுண்ணிமாதவர், ஈயுண்ணிபத்மநாபர், கோலவராகயினர், நாலூர் தேவராஜர், திருவாய்மொழிப்பிள்ளை, பெரியஜீயர்.

ஸ்ரீபாஷ்ய பரம்பரை.

உடையவர், எம்பார், பட்டர், நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை, பிள்ளைலோகாசாரியர்.

தென்கலை மடம், வானமாமலை மடம்.

வடகலை.

வடகலை சாம்பிரதாயம், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் வரையில் தென்ஞசாரியசாம்பிரதாயத்தையொத்திருக்கிறது. அவருக்குப் பிறகு இரண்டுமடபரம்பரைகளால் பேதப்படுகிறது.

அகோபிலமடத்து முதலாசாரியர். (அழகியசிம்மர் மடம்.)

ஆதிவண்சடகோபசுவாமி, ஸ்ரீமந்நாராயணசுவாமி, ஸ்ரீபராங்குசசுவாமி, ஸ்ரீநிவாசசுவாமி, ஸ்ரீசடகோபசுவாமி, ஸ்ரீமத்ஷஷ்டபராங்குசர், ஸ்ரீசடகோபசுவாமி, ஸ்ரீபராங்குசசுவாமி, ஸ்ரீமந்நாராயணசுவாமி, ஸ்ரீவண்சடகோபசுவாமி, ஸ்ரீநிவாசசுவாமி, ஸ்ரீமந்நாராயணசுவாமி, ஸ்ரீவீரராகவசுவாமி, ஸ்ரீமந்நாராயணசுவாமி, ஸ்ரீகல்யாணவீராகவர், ஸ்ரீசடகோபசுவாமி, ஸ்ரீவீரராகவவேதாந்தசுவாமி, ஸ்ரீமந்நாராயணசுவாமி, ஸ்ரீநிவாசசுவாமி, ஸ்ரீவீரராகவசுவாமி, ஸ்ரீபராங்குசசுவாமி, ஸ்ரீமந்நாராயணசுவாமி, ஸ்ரீவீரராகவசுவாமி, ஸ்ரீபராங்குசராமாநுஜசுவாமி, ஸ்ரீநிவாசசுவாமி, ஸ்ரீரங்கநாதசுவாமி, ஸ்ரீவீரராகவசுவாமி, ஸ்ரீரங்கநாதசடகோபசுவாமி, ஸ்ரீபராங்குசலக்ஷ்மணசுவாமி, ஸ்ரீஸ்ரீநிவாசவேதாந்தசுவாமி, ஸ்ரீமந்நாராயணவேதாந்தசுவாமி, ஸ்ரீவீரராகவசுவாமி, ஸ்ரீசடகோபசுவாமி.

பரகாலசுவாமி மடம், அல்லது பிரமதந்திரசுவாமி மடம்.

பிரமதந்திரசுவதந்திரசுவாமி, வேதாந்தராமாநுஜசுவாமி, பிரமதந்திரசுவாமி, ஸ்ரீநிவாசசுவாமி, பரகாலசுவாமி, வேதாந்தசுவாமி, ஸ்ரீநிவாசபரகாலசுவாமி ஸ்ரீமந்நாராயணசுவாமி, ஸ்ரீரங்கராஜசுவாமி, பிரமதந்திரசுவாமி, யதிராஜ பிரமதந்திரசுவாமி, வரதராஜசுவாமி, பராங்குசசுவாமி, கவிதார்க்கிகசிம்மசுவாமி, வேதாந்தபிரமதந்திரசுவாமி, ஞானசாகரபிரமதந்திரசுவாமி, வீரராகவசுவாமி, வரதவேதாந்தசுவாமி, வீரராகவசுவாமி, வேதாந்தலக்ஷ்மணசுவாமி, வேதாந்தபிரமதந்திரசுவாமி, பரகாலசுவாமி, ஸ்ரீநிவாசபரகாலசுவாமி, ஸ்ரீநிவாசகண்டாவதாரசுவாமி, வேதாந்தபரகாலசுவாமி, ஸ்ரீநிவாசபரகாலசுவாமி, ராமாநுஜபரகாலசுவாமி, கண்டாவதார பிரமதந்திரபரகாலசுவாமி, வேதாந்த பிரமதந்திரபரகாலசுவாமி, ஸ்ரீநிவாசபிரமதந்திரபரகாலசுவாமி.

மூனித்திரயசாம்பிரதாய பரம்பரை.

பிரமதந்திரசுவாமிக்குப் பின், கடிகாசதகம் அம்மாள், ஸ்ரீமத்வரதவிஷ்ணுவாசாரியர், மகாதயாதீசாசாரியர், ஸ்ரீநரசிம்மாசாரியர், வாத்சயவரதாசாரியர், ஸ்ரீமத்ஷஷ்டபராங்குசசுவாமி, ஸ்ரீபஞ்சமதபஞ்சாநனம் தாததேசிகன், ஸ்ரீமத்அநந்தாசாரியன், ஸ்ரீராமாநுஜஸ்வாமி ஸ்ரீவேங்கடேசாசாரியர், ஸ்ரீவீரராகவாசாரியர், ஸ்ரீரங்கபதிதேசிகர், ஸ்ரீரங்கநாதசுவாமி, ஸ்ரீமத்வேதாந்தராமாநுஜஸ்வாமி, ஸ்ரீகோபாலதேசிகன்.

மத்வாசாரிய பரம்பரையும் மடமும்.

1. நாராயணன், 2. பிரமன், 3. சநகசநந்தநாதிகள், 4. துர்வாஸர், 5. கருடவாஹநதீர்த்தர், 6. கைவல்யநாததீர்த்தர், 7. ஞாநீசதீர்த்தர், 8. பரதீர்த்தர், 9. சத்யப்ரஜ்ஞதீர்த்தர், 10. பிராஜ்ஞதீர்த்தர், 11. அச்யுதபிரேக்ஷதீர்த்தர், 12. ஆநந்ததீர்த்தாசாரியர், இவரே பாஷ்யகாரர்.

1. ஆநந்ததீர்த்தர், 2. பத்மநாபதீர்த்தர், 3. நரஹரிதீர்த்தர், 4. மாதவதீர்த்தர், 5. அக்ஷோப்யதீர்த்தர், 6. ஜயதீர்த்தர், 7. வித்யாதிராஜதீர்த்தர், 8. கவீந்த்ரதீர்த்தர், 9. வாகீசதீர்த்தர், 10. ராமசந்திரதீர்த்தர் 11. வித்யாநிதிதீர்த்தர், 12. ரகுநாததீர்த்தர், 13. ரகுவர்யதீர்த்தர், 14. ரகூத்தமதீர்த்தர், 15. வேதவ்யாஸதீர்த்தர், 16. வித்யாபதிதீர்த்தர், 17. வித்யாதீசதீர்த்தர், 18. வேதநிதிதீர்த்தர், 19. சத்யவிருததீர்த்தர், 20. சத்யநிதிதீர்த்தர், 21. சத்யநாததீர்த்தர், 22. சத்யாபிநவதீர்த்தர், 23. சத்யபூர்ணதீர்த்தர், 24. சத்யவிஜயதீர்த்தர், 25. சத்யப்ரியதீர்த்தர், 26 சத்யபோததீர்த்தர், 27. சத்யசந்ததீர்த்தர், 28. சத்யவாதீர்த்தர், 29. சத்யதர்மதீர்த்தர், 30. சத்யசங்கல்பதீர்த்தர், 31. சத்யசந்துஷ்டதீர்த்தர், 32. சத்யபாராயணதீர்த்தர், 33. சத்யகாமதீர்த்தர், 34. சத்யேஷ்டதீர்த்தர், 35. சத்யபராக்ரமதீர்த்தர், 36. சத்யவிரததீர்த்தர், 37. சத்யதீரதீர்த்தர்.

மத்வமடங்கள் - சு.

1. வியாஸராயமடம், 2. சுமதீந்த்ரமடம், 3. பத்மநாபதீர்த்தமடம், 4. மாதவதீர்த்தமடம், 5. அக்ஷோப்யதீர்த்தமடம், 6. சத்யபூர்ணசாரியர்மடம்.

சங்கராசாரியர் மடம்.

ஆதிசங்கரர் முதலில் நாற்றிசைகளுக்கும் நான்குமடங்கள் தாபித்தனர். அவை வடக்கு அரித்வாரம், கிழக்கு ஜகந்நாதம், தெற்குச் சிருங்கசிரி, மேற்கு துவாரகைகளாம். இவைகளுள் சிறந்தது சிருங்கசிரியாம். மேடி சிருங்கசிரியின் மூலமடம் விருபாக்ஷமாம். வித்தியாரண்யசுவாமிகள் காலத்துப் புஷ்பகிரிமடம் உண்டாயிற்றென்ப. பின்னிருந்த வர்களால், கும்பகோணம், ஆம்னி, சிவகங்கை, காகர்லா, மடங்களுண்டாயின.

சைவஆதீன பண்டாரசந்நதிகள் குருபரம்பரை.

திருவாவடுதுறை மடாதீனம்.

திருக்கைலையில் அருள்வடிவாகிய கல்லாலநிழலில், தக்ஷிணமூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீகண்டபரமசிவம் இவர்பால் ஆகமங்களைக் கேட்டருளிய ஸ்ரீநந்திதேவர் இவர்தம் மாணாக்கருள் சிறந்த சநநீநுமாமுனிவர்க்குபதேசிக்க இவர்தம் மாணாக்கருள் சிறந்த சத்யஞானதரிசினிகள் இவர்தம்மாணாக்கருள் சிறந்த பரஞ்சோதிமுனிவர் இவர் திருவெண்ணெய் நல்லூரில் வேளாளர் குலத்தவதரித்த சுவேதவனப்பெருமாள் எனும்

மெய்கண்டதேவர் இவர் திருத்துறையூர் ஆதிசைவராகிய சகலாகமபண்டிதரென்னும் காரணப்பெயருடைய அருணந்திசிவாசாரியர் இவர் அச்சிவாகமப் பொருள்களையும் சிவஞானபோதத்தினையும் திருப்பெண்ணாடகத்தில் பிராமணகுலத்தில் அவதரித்த மலமற ஞானசம்பந்த சிவாசாரியருக்கு உபதேசித்தருளினர். இவர் சிதம்பரத்தைச்சார்ந்த திருக்களாஞ்சேரியி லெழுந்தருளி யிருந்துகொண்டு தில்லைவாழந்தணர்களுள் ஒருவராகிய உமாபதிசிவாசாரியருக்கு உபதேசித்தருளினர். இவர் அருணமச்சிவாயதேசிகர் முதலியோர்க்கு உபதேசித்தருளினர். இந்த அருணமச்சிவாயதேசிகமூர்த்திகள் நவகோடி சித்தவாசபுரமென்ற திருவாவடுதுறையில் எழுந்தருளியிருந்த சித்தர் சிவப்பிரகாசதேசிகருக்கு உபதேசித்தருளினர். இவர் திருமுவலூரில் சைவவேளாளர் குலத்திலவதரித்த (க) நமச்சிவாயமூர்த்திகளுக்கு உபதேசித்தருளினர். பின்பு பஞ்சாக்காரதேசிக மூர்த்திகள், திருவாவடுதுறையில் அவதரித்துத் தீவிரதரபக்குவியாயிருந்த (உ) மறைஞானதேசிகருக்குபதேசிக்க இவர் நிட்டையிலேயே யிருப்பதுகண்டு நமச்சிவாயதேசிகர், ஆதீனம் விளங்க (ங) அம்பலவாணதேசிகருக்கும் தக்ஷிணமூர்த்தி தேசிகருக்கும் அபிஷேகஞ்செய்து சைவசித்தாந்த சாத்திரத்தை யுபதேசித்தருளினர். ஷி அம்பலவாணதேசிகர் பலவகை சித்தாந்த சாத்திரங்களை யியற்றினர். இவர் தம்மையடைந்த உலகுடையநாயனர் எனும் வைஷ்ணவருக்குச் சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களை யுபதேசித்தருளினர். இவர் சிவபுரம் பிள்ளை முதலிய பலர்க்கு உபதேசித்துப் பிரபலராயிருந்தனர். இவர் உபதேசபரம்பரை அங்குரித்தற்கு அருகமாய் அப்பிரதமாசாரியர் காலத்தில் இருந்தருளிய இவர் துவிதியாசாரியருமானதால் இந்த ஞானதீனத்துக்குவரும் ஆசிரியர்கள் கைட்டிகத் துரியாச்சரமிகளாயிருந்தாலும் பெரியபட்டத்தில் எழுந்தருளியிருக்கையில் அடியவர்களுக்கு எழுதுந் திருமுகத்தில் நமசிவாயம் எனவும் சின்னபட்டத்தில் எழுந்தருளியிருக்கையில் அம்பலவாணர்துணை எனவும் திருக்கைச்சாத்திடுதல் பண்டைதொட்டு வழங்கிவருகின்றது. ஷி அம்பலவாணதேசிகர் (4) உருத்திரகோடி தேசிகருக்கும், அவர் (5) முன் வேலப்ப தேசிகருக்கும் அவர் (6) குமாரசுவாமி தேசிகருக்கும் அவர் (7) பிற்குமாரசுவாமிதேசிகருக்கும் அவர் (8) மாசிலாமணிதேசிகருக்கும் அபிஷேகஞ்செய்து சைவசித்தாந்தத்தை உபதேசித்தருளினர். இவர் இலக்கணக்கொத்துச்செய்த சுவாமிநாததேசிகர், மாசிலாமணிதேசிகர், இராமலிங்கதேசிகர், வேலப்பதேசிகர், பின்வேலப்பதேசிகருக்கும் உபதேசித்தருளினர். அவர்க்குப்பின் (9) இராமலிங்கதேசிகர் இவர்க்குப்பின் (10) முன் வேலப்பதேசிகர் இவர்க்குப்பிறகு (11) பின்வேலப்பதேசிகர் இவர் திருப்பரியலூர்ப் புராணம்பாடியவர். இவர்க்குப்பிறகு சின்னபட்டத்தவராகிய த்விதியவேலப்பதேசிகர் பஞ்சாக்கரபஃறொடை, ஞானபூஜாவிதி, மரபட்டவணை முதலியஇயற்றினர்.

இவர்காலத்துச் சிவஞானயோகியர் இவ்வாதீனத்துத் தம்பிரான்களில்ஒருவராயிருந்தனர். இந்தப்பின் வேலப்பதேசிகருக்குப்பின் (12) திருச்சிற்றம்பலதேசிகர் இவர்க்குப்பிறகு (13) அம்பலவாணதேசிகர் இவர்க்குப்பிறகு (14) சுப்ரமண்யதேசிகர் இவர்க்குப்பிறகு (14) அம்பலவாணதேசிகர், இவர்க்குப்பிறகு (16) சுப்ரமண்யதேசிகர். தற்காலத்து ஷி ஆதீனத்திலிருப்பவர்கள் (17) ஸ்ரீலஸ்ரீ அம்பலவாணதேசிகமூர்த்திகள்.

தருமபுரஆதீனம்.

அநாதிமலமுத்தராகிய சிவபெருமான் சுத்தமாயாஸ்வரூபமாகிய கல்லாலவிருக்ஷத்தடியில் தக்ஷிணமூர்த்தியா யெழுந்தருளி முதலில் சிவஞானத்தை உலகமாதாவாகிய உமாதேவியாருக்கும், விநாயகர், முருகக்கடவுள், வீரபத்திரர், பைரவருக்கும், அதன்பின் மகாகாளர், பிருங்கி, சோமன், நந்திக்கும், அதன்பின் விஷ்ணு, பிரமன், இந்திரனுக்கும், அதன்பின் சநற்குமாரர், சநகர், சநாதனர், சநந்தனர்முதலிய நால்வருக்கும் சின்முத்திராதாரியாய் அருளிச்செய்தனர். மேற்கூறிய நால்வகைமரபினரும் இந்நிலவுலகில் அச்சிவஞானத்தை நிறுத்தல்வேண்டிச் சன்மார்க்க நான்கின்படி பக்குவான்மாக்களுக்குபதேசித்தருளிமுறையே ஆமர்த்தகம், ரணபத்திரம், கோளகி, புஷ்பகிரியெனும்பெயர்களுடன் ஸ்ரீகைலாசத்திருப்பதற் கொப்ப ஈண்டும்நான்கு திருமடங்கள்தாபித்து அவற்றில்ஒவ்வொரு ஆசிரியர்களைத்தாபித்தனர். பின் நந்தி தேவரது அம்சத்திற்றோன்றிய சநற்குமாரபகவான் சிவாதுக்ரகத்தால் எப்பெர்ழுதும் குமாரப்பருவமும், நினைத்தவிடஞ்செல்லும் ஓர் விசித்திரவிமானமும்பெற்றுப் பக்குவான் மாக்களுக்குபதேசஞ் செய்துவந்தனர். பின்சிவாஞ்ஞையால் வியாசருக்கும் பின்னும் பலமுனிவருக்கும் சிவஞானத்தை யுபதேசித்தனர். பின் இவரதுமாணாக்கருள் ஒருவராகிய சத்தியஞானதரிசனிகள், அவரதுமாணாக்கர் பரஞ்

சோதிமாமுனிவர் பூமியில்வந்து சுவேதனப்பெருமாள்எனும் பிள்ளைத்திருநாமம் பெற்ற மெய்கண்டதேவருக்கு உண்மைஉபதேசித்தருளினர்.

பரஞ்சோதிமாமுனிவர் — (திருநாரையூர்ப் பொல்லாப்பிள்ளையாரருள்பெற்ற) அருணந்திதேவநாயனார் முதலிய நாற்பத்தொன்பதின்மருக்கும் உபதேசஞ்செய்தனர்.

திருத்துறையூர்என்னும் க்ஷேத்திரத்திருந்து சதாசிவசாரியர்எனும் ஆசார்யாபீஷேக நாமத்தையும் சகலாகமபண்டித பிருதுநாமத்தையும்பெற்ற அருணந்திதேவநாயனார் மறைஞானசம்பந்தருக்குச் சிவஞானத்தையுபதேசித்து வந்தனர்.

மறைஞானதேசிகர்—திருப்பெண்ணாடகத்தில் திருக்கடக்தையெனும் திருப்பதியிலவதரித்த அருணந்திசிவாசாரியரிடத்திலுபதேசம்பெற்று அதிவன்ஞச்சிரமியாய்த் திருக்கடாஞ்சேரியில் எழுந்தருளியிருந்தனர்.

மேற்கூறிய மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியர் சிதம்பரத்தலத்தில் எழுந்தருளியிருந்தில்லைவாழ்ந்தணருள்ஒருவராகிய உமாபதிசிவாசாரியருக்கு உபதேசித்தனர். உமாபதி சிவாசாரியர் சிவாஞ்ஞையால்பெற்றூன் சாம்பானுக்கு உபதேசித்து முத்திதந்தனர்.

1. உமாபதிசிவாசாரியின்—மாணைக்கர் மச்சுச்செட்டியார்.

2. மச்சுசெட்டியார்—இவர் சீர்காழியிலிருந்த வேளாண்குலத்தவர். இவர்பிரபஞ்சத்தைப் பார்க்கக்கூடாதென்று மச்சிலேயிருந்தபடியால் இவர்க்கு இப்பெயர்வந்தது. இவர்செய்தநூல் ஞானபூசைத்திருவிருத்தம். இவர்நால்வருக்கு உபதேசித்தனர். செட்டியாரிடம் அருள்பெற்றவர் கங்கைமெய்கண்டார்.

3. கங்கைமெய்கண்டார்—இவர் கங்கைகொண்ட சோளேச்சுரத்தில் இருந்தவர். இவர்சீர்காழி சிற்றம்பலநாடிகளுக்கு உபதேசித்தனர்.

4. சீர்காழிசிற்றம்பலநாடிகள்—இவர் காவிரிதீரத்தில் சித்துக்காட்டில் தத்வப்ரகாசஞ்செய்தருளிய தத்வப்ரகாசர்முதலிய (64) மாணக்கருக் கருள்செய்து மாணக்கருடன் சமாதியடைந்தனர். இவர்சரீரத்தை அருவருத்துக் காலில் பழுதைகட்டியிருந்தமையால் பழுதை கட்டிச்சிற்றம்பலவர்என்றுபெயர். இவர்செய்தநூல் துகளறுபோதமுதலிய. மேற்கூறிய சிற்றம்பலநாடிகளிடம் அபிஷேகம் பெற்றநால்வருள்.

5. பழதைகட்டிஞானப்பிரகாசர் — திருத்துருத்தியில் எழுந்தருளியிருந்து சிஷ்யருக்கருள் செய்திருந்தனர். இவர்பால்அபிஷேகம் பெற்றவர் திருவாரூர்ஞானப்பிரகாசர்.

6. திருவாரூர்ஞானப்பிரகாசர்—இவர்க்குத் தக்ஷிணமூர்த்தி ஒருமுகமூர்த்தம் எழுந்தருளித் தரிசனந்தந்து உண்மைஉபதேசித்து மதுரையிலிருந்து ஒருவன்வருகிறான் அவனுக்கு நாம்உபதேசித்த உண்மைகளையுபதேசிக்க என்றுமறைந்தனர். இவர்க்குச் சேங்கமலபோற்பாதரென்றும்பெயர். இவர் செய்தநூல்கள்சிவாநந்தபோதம், அத்துவாக்கட்டளை, பிராசாதகட்டளை, சிவபூசைஅகவல்முதலிய. இவர்திருவாரூர் ஆலயத்துள்சமாதியாயினர். இவரிடத்தில் உபதேசம்பெற்றவர்.

1. திருஞானசம்பந்தர்–இவர் திருநெல்வேலிக்கடுத்த பூவல்லிபுத்தூரில் சைவவேளாளர்குலத்தில் அவதரித்து மடவார்வளாகத்தில் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும்தக்ஷணமூர்த்திகளை யுபாசித்துவருகையில் வீட்டார் வதுவைக்கு ஆயத்தஞ்செய்தனர். இவர்சிவாஞ்ஞையால் மதுரையடைந்து ஆங்குபொற்றூமரையில் முன்பு ஒரு அன்பரால் பூசிக்கப்பெற்று நீரிலிருந்தசிவலிங்கத்தைக் கோவில்கட்டளையொருங்கு அரசபரிசனங்கள்சூழச் சிவாஞ்ஞையால் எடுத்துத்தரப்பெற்றுப் பூசித்துவருகையில் திருவாரூரடைந்து ஞானப்பிரகாசரிடம் தீக்ஷையாதிகள்பெற்றுப் பித்தர்சூணமருவி மாயூரத்தையடுத்தவில்வாரண்யமாகிய தருமபுரக்ஷேத்திரத்திற் கருகிலுள்ளஅரண்யத்தில்தங்கினர். அவ்வாரண்யத்திற்குரியார் மணக்குடிவேளாளர். அவர்களால் ஒருஆச்சிரமம்கட்டித்தர அதில்வீற்றிருந்தனர். இவருடன் மிருகங்களும், பக்ஷிகளும்விரோயாதிதல் கண்டபலர் இவ்வற்புதமூர்த்திபால் அன்புற்றுச்சிடராய் மான்யமுதலிய பலவரிசைகள்வழங்கினர். இவர்தமது ஆன்மார்த்தமூர்த்தியாகிய சொக்கலிங்கமூர்த்தியை ஆண்டுப் பிரதிட்டித்து அத்திருமுன்பு தீக்ஷைமுதலிய செய்துவந்தனர். அந்தச்சிஷ்யவருக்கத்தவர் துறவிகளேஅன்றி இல்லறத்தவரும் பலர்சேர்ந்து பலமான்யாதிகள்தந்தனர். அவற்றிற்குச் சாந்தானிகபிரக்ஷையென்று பெயர். இந்தச்சுவாமிகளால் அருளிச்செய்யப்பட்டநூல்கள், மூத்திநிச்சயம். சிவபோகசாரம், சொக்கநாதவெண்பா, பரமாநந்தவிளக்கம்முதலிய. இவர்தம் ஆதீனம் சந்தானபரம்பரையாகநின்று நிலவவேண்டித் தம்சிஷ்யர்கள்பலரில், பரிபாகிகளான 2. ஆனந்தபாவசதேசிகர், 3. சச்சிதானந்ததேசிகர், மாசிலாமணிதேசிகர் மூவர்க்கும் மூவகைத்தீக்ஷை

யும்செய்து தம்ஆன்மார்த்தமூர்த்தியை எழுந்தருளுவித்து இச்சந்தானத்தை யொருவர் பின்ஒருவராக நடத்திவரும்படிகட்டளையிட்டுச் சமாதிகூடினர். இவர்சமாதியிலிருந்து சிவலிங்கவடிவாய்த்தோன்றினர். இவர்இருந்த இடத்தில் திருக்கோயில்பூசை திருவிழா நடந்துவருகிறது. இதுநிற்கத் தஞ்சை அரசர்களுள் ஒருவன்தீர்த்தயாத்திரையாகத் தன் பிராம்மணமந்திரியருடன் வருபவன் வழியிலிருந்தஆலயத்தைக்கண்டு பணிகையில் அங்கிருந்த வேதியமந்திரி இது சமாதியாதலால் இதைவணங்கியதற்குப் பிராயச்சித்தஞ்செய்துகொள்ளவேண்டுமென வுடன்பட்டு அருகிருந்தகோட்டையில் ஓரிடத்தில்இரவிற்குத்தங்கினாளே இச்சமாதியை அகற்றுகஎன்று வேலையாட்களேவிட்டுப் படுக்கைசென்றனன். கூறிய அவ்வரசனுக்கும் மந்திரிக்கும் இரண்டுகண்களும் ஒளிமீங்கின. இடிக்கச்சென்றூர் குந்தாலிநாட்டுகையில் இரத்தங்கண்டு பிரமித்துவீழ்ந்தனர். இந்தச்செய்தி அரசனுக்குஎட்டியது. அரசன்மந்திரியுடன் சமாதிக்கருகில்வந்து பிரார்த்திக்க இப்போது உங்களுக்கு ஒருகண்கொடுப்போம் காவிரிப்பூம்பட்டினம் சென்றுமீள்கையில் மற்றொருகண் கொடுப்போமென வசனமுண்டாகக்களித்துச்சென்று மீண்டுகண்பெற்று ஆதீனத்திற்கு வேண்டியமான்யமும் அக்காலத்துத் தங்கள்வசத்திலிருந்த பலஆலயங்களேயும் அவர்கள் விசாரணையில் ஒப்புவித்தான்.

இவ்வாதீனத்திற்குச் சொக்கலிங்கப்பெருமான் உபசனமூர்த்தியும் சுப்ரண்யமூர்த்திகள் அதிகாரமூர்த்தியுமாவர். இவ்வாதீனத்துப் பெரியபட்டத்தவர் தாம்இருக்கையில்தம்மில்ஒப்பவராய் ஒருவரைச்சந்தான விருத்திப்பொருட்டுத் தமக்குப்பின்னிருக்கத் தீக்ஷை முதலியசெய்து சிந்துபூந்துறைமடத்திலாவது சிவசைலமடாலயத்திலாவது இருக்கச் செய்வதுவழக்கம். இம்மடத்தார் சொத்துக்களேப்பாதுகாக்கவேண்டி இரண்டுவகையில் காறுபாறுதம்பிரான்களே யேற்படுத்துவது வழக்கமாதலால் மூதல்வகையில் காறுபாறு தம்பிரான் பெயர்யாதாயினும் கையெழுத்துச்சொக்காத தம்பிரான்என்றும், சின்னவகையில் சுப்ரமண்யதம்பிரான்என்றும் எழுதல்வேண்டும். இவரதுகுருபூசை வைகாசிமீ அபரபக்ஷம் நடந்தேறிவருகிறது.

திருஞானசம்பந்தர் தமதாசிரியரிடஞ்சென்று அவர்சிஷ்ய வருக்கங்களுக்குச் சித்தாந்தவுண்மைகளேக்கூறுகையில் ஒருபுறத்திருந்து கேட்டிருந்து அவர்கள்சிவதரிசனத்திற்குச்செல்கையில் உடன்சென்று சேவித்துக் குருராயர்தக்ஷிணாமூர்த்திக்கெதிரில் த்யானத்துடனிருக்கையில் தாமும்த்யானத்திருந்து அவர்தம்மிருக்கைசென்றுட் புகுதுகையில் நிற்களென வாயிலினின்றனர். திருஞானசம்பந்தர் ஆசாரியர் கட்டளேப்படி வெளியில் நிற்க அன்றிரவு மழைபெய்யவிடியுமளவு நின்றவர்மேல் மழையொருதிறந்தும் பெய்திலது. விடிந்துதாழ்ந்திறந்துகண்டோர் ஆசிரியரிடங்கூற ஆசிரியர்நிற்கவென்று பூசைமுடித்துவந்து கருணைகூர்ந்துகயன தீக்ஷைசெய்தனர்.

இவர் சமாதிகூடியிருந்தஇடத்தில் ஒருபசு காடோறும்தனதுபாலைக்கறந்து அபிஷேகித்துச்சென்றதைக்கண்ட பசுவிற்குடையார் சமாதியிடம்தோண்டிப்பார்க்க ஆங்கு ஒருசிவலிங்கமிருக்கக்கண்டு அதற்குக் கற்பகிருகம்முதலிய கட்டுவித்தார்.

இவ்வாதீனத்தில் (ஈ-வது) திருஞானசம்பந்ததேசிகரது அருள்பெற்ற **சச்சிதானந்த தேசிகர்**, (ச-வது) **மாசிலாமணிதேசிகர்.** இவரால்தீக்ஷிக்கப்பட்டவர் **குமாரகுபாகுவாமிகள்** இவர்கேதாரகௌரீசர் அருள்பெற்றுக் காசியில்எழுந்தருளியிருந்து வடமொழிக்கடலும் தென்மொழிக்கடலிலும் வல்லவரான **வேஷ்ளியம்பலத்தம்பிரான்** சுவாமிகளுக்கும் தொண்டைமண்டல சதகமியற்றிய படிக்காசுப்புலவருக்கும் கல்விகற்பித்து வல்லவராக்கினர்.

4. **மாசிலாமணிதேசிகர்** இவர்தம்தாய்க்கு அத்வாசோதித்து முத்திகொடுத்தனர். இவர்காலத்துஒருசித்தர் ஆகாயகமனஞ்செல்கையில் இவரிருந்தஇடத்தில் கமனம்நிற்க இறங்கி ஞானதீக்ஷைபெற்றுச்சென்றனர். இவரிடம்பதினாறு தம்பிரான்கள்விஞ்ஞானதீக்ஷைபெற்றுச் சமாதிகூடினர். இவரிடம்கீழ்வருமிருவரும் தீக்ஷைபெற்றுச் சந்தானபரம்பரைக்குரியராயினர்.

5. **ஞானசம்பந்தநாயனூர்**, 6. **திருஞானசம்பந்தநாயனூர்** இவர் தமிழாகரத்தம்பிரான், வெள்ளியம்பலத் தம்பிரான்முதலியவர்க்குத் தீக்ஷாபிஷேகமுதலிய செய்துவைத்தனர். இவர்களில் திருஞானசம்பந்தநாயனூர் தக்ஷிணயாத்ரைசெய்து சிந்துபூந்துறையிலிருக்கையில் அவர் மாணாக்காகிய வெள்ளியம்பலத்தம்பிரானது கல்விப்பெருக்கைக்கண்டு பொறுமைகொண்ட ஒருகவி இவரைத்தூஷித்துவந்தனன். இவ்வாறிருக்கையில் வெள்ளியம்பலத் தம்பிரான் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசரால் அவரைவெல்வித்து அடிமை

கொண்டு தமதாசிரியரியற்றிய முத்திநிச்சயமென்னும் நூலுக்கு ஒருஉரை இயற்றிப்பின் சிவஞானசித்திக்கு ஞானபரணவிளக்கம்எனும் பாஷ்யமியற்றிச் சிதம்பரத்தில் சமாதியாயினர். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகள் தாம் குருவின்ஆஞ்ஞைபெற்று இல்லறத்திருந்து தமதுகழனிக்கு நீர்பாய்ச்சமறுத்தவருக்குஉடன்பட்டு "சைவசமயஞ்சமயமெனிலச்சமயத் தெய்வம்பிறைசூடித் தெய்வமெனில்—வையத், தானந்தவெள்ளத் தழுந்துவதேமுத்தியெனில், வானங்காள்பெய்கமழை" எனக்கவிபாடத் தமதுவயலுக்குமழை வருஷித்தது. இதனைக்கண்டவூரார் சுவாமிகளைப் பணிந்து க்ஷமைகேட்டனர். இவர்பின்துறவுபூண்டு பரிபூரணமடைந்தனர். 6-வது பட்டத்துக்குருமூர்த்தியாகிய திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளின் திருவடிகளைவிட்டு நீங்காது தொண்டுபுரிந்து சம்பந்தசரணாலயர் என்று பெயர் பெற்று மைசூர்அரசன் வேண்டுகோளால் கந்தபுராணச்சுருக்கமியற்றியவர் இவர் மாணாக்காராம்.

7. திருவம்பலதேசிகர்.—8-வது அழகியதிருச்சிற்றம்பலதேசிகர் இவர்தருமபுரீகங்கி இளையபட்டத்தாரைவிட்டுக் கோட்டேரிலிருந்த காலத்துமடத்தவர் சுவாமிகளைத்தருமபுரம் வரவேண்டச் சுவாமிகள்மறுத்தமைகண்டுநீங்கித் தருமத்தின்பலன் சுவர்க்கமாதலால் நாங்கள் சுவர்க்கபுரமடமொன்று ஏற்பாடுசெய்து கொள்ளுகிறோமென்றுசென்று அம்பர்மாகாளத்திற்கருகில் தங்களில்தீக்ஷைபெற்றஒருவர்க்கு அபிஷேகஞ்செய்து அழகியதிருச்சிற்றம்பலத்திருநாமம் புனைந்து சுவர்க்கபுரம்மடம் ஏற்படுத்தினர்.

இது தருமையாதீனத்து அழகியதிருச்சிற்றம்பலவரிடம் தீக்ஷைபெற்ற அழகிய திருச்சிற்றம்பலத்தம்பிரான் திரிபதார்த்ததீபம்என்று ஒருநூல்செய்தனர்.

9. திருநாவுக்கரசுதேசிகர், 10. சிவஞானதேசிகர், 11. சச்சிதானந்ததேசிகர், 12. முத்துக்குமாரதேசிகர், 13. ஞானசம்பந்ததேசிகர், 14. கந்தப்பதேசிகர், 15. மாசிலாமணித்தேசிகர், 16. சச்சிதானந்ததேசிகர், 17. மாணிக்கவாசகதேசிகர், 18. சிவஞானதேசிகர், 19. இப்போதுள்ளவர் ஸ்ரீலஸ்ரீ மாணிக்கவாசகதேசிகழூர்த்திகள்,

திருத்துறையூர்ச் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் மடவரலாறு.

சிவப்பிரகாசதேசிகர்—திருவாவடுதுறை நமச்சிவாயதேசிகரது மாணாக்கர், இவர் சிதம்பரத்தில் சபாநாயகரைத் தரிசிக்கையில் தமது கரத்தில் ஒரு சிவலிங்கமிருக்கக் கண்டு திருவருளைப்புகழ்ந்து சிலகாள் வசித்து நீங்கித் திருவாவடுதுறையடைந்து சுவாமி தரிசனம்செய்கையில் கையில் ஒருதாளம் வரக்கண்டு திருவருளைப்புகழ்ந்து மடத்திற் கெழுந்தருளியிருந்தனர். இவ்வகையிருக்கையில் நெடுநாட்டையாண்ட வடுகன் சொல்லால் திருத்தில்லையில் சுவாமிக்குப் பூசைமுட்டுப்பட்டதுகண்டு வேலூரையடைந்து ஆங்கிருந்த இலிங்கணபத்தரெனும் வீரசைவர் தம்மைமதிக்கத் தமது ஆன்மார்த்தமூர்த்தியைச் சிரத்தில் தரித்துக்கொண்டு சென்று சென்ற காரியத்தைமுடித்து அரசன்வேண்ட மழை பொழிவித்து, அரசனுல் ஏழுகிராமங்கள் விடுப்பித்துத் திருவண்ணாமலையில் கட்டுவித்த மடத்திற்கெழுந்தருளுகையில் ஆறுபெருக அதனை விபூதியால் தடுத்துச்சென்று மடத்திலிருந்து சிலகாள்பொறுத்துத் திருக்காளத்திசென்று ஒருமார்த்தவரை வீரசைவராக்கித் தூளிதங்காளத்தியார் என தீக்ஷாநாமம் சாத்தி திருச்செங்கோடடைந்து அங்குச் சிலர் கொண்டுவந்தகடலையைக் கல்லிஷ்டபந் தின்னச்செய்து துறையூரில் லிங்கதுறையென்பவர் கட்டுவித்த மடத்திலிருந்து திரிசிரபுரம்வருகையில் நீரால்தீவட்டியெரியச்செய்து திருச்சோற்றுத்துறையில் ஒருவனதுதேகுஷ்டநோயைப்போக்கிக் சோழன் பிரமகத்திநீக்கித் திருக்கலயநல்லூருக்கருகில் வருகையில் ஆதிசைவ வேதியச்சிறுவன் சர்ப்பந்தீண்டியிறக்கக்கண்டு மயானத்திற்கெடுத்துச் செல்லுகையில் அப்பிரேதத்தைவாங்கி ஞானக்கூத்தாவென அழைத்துயிர்ப்பித்துத் திருவண்ணாமலை வீரசைவமடாபிஷேகம்புரிந்து ஆறுவதுதினத்தில் பூமிவெடிக்க அதிற்றோன்றிய ஒளிப்பிழம்பால் திருமேனி மறைந்தனர்.

1-திருவாவடுதுறை நமச்சிவாயதேசிகர், 2-சிவப்பிரகாசதேசிகர், 3-ஞானக்கூத்தசிவப்பிரகாசதேசிகர், 4-மூலலிங்கசிவப்பிரகாசதேசிகர், 5-சிதம்பரசிவப்பிரகாசதேசிகர், 6-குமாரதேவசிவப்பிரகாசதேசிகர், 7-நமச்சிவாயசிவப்பிரகாசதேசிகர், 8-நன்னூற்சிவப்பிரகாசதேசிகர், 9-அருணைச் சிவப்பிரகாசதேசிகர், 10 கருணைச்சிவப்பிரகாசதேசிகர், 11-பாஞ்சோதி சிவப்பிரகாசதேசிகர், 12-நல்ல நாயகசிவப்பிரகாசதேசிகர், 13-சிற்றம்பலசிவப்பிரகாசதேசிகர் 14-பொன்னம்பல சிவப்பிரகாசதேசிகர், 15-சிதம்பரசிவப்பிரகாசதேசிகர், 16-கருணைச்சிவப்பிரகாசதேசிகர், 17-நஞ்சுண்ட சிவப்பிரகாசதேசிகர், 18-குழந்தைவேல்

சிவப்பிரகாசதேசிகர், 19-வைத்யலிங்க சிவப்பிரகாசதேசிகர், 20-குமாரசிவப்பிரகாசதேசிகர், 21-சொக்கலிங்க சிவப்பிரகாசதேசிகர்.

இந்தமடமன்றிக் குமாரதேவர்மடம் எனத்துறையூர் சிவப்பிரகாசசுவாமிகளின்று பிரிந்தமடம் ஒன்றுண்டு. அது துறையூர் 1-சிவப்பிரகாசசுவாமிகள், 2-பேறையூர் சாந்தலிங்கசுவாமிகள், 3-ஸ்ரீகுமாரதேவர், 4-சிதம்பரசுவாமிகள், 5-ரெட்டிச்சிதம்பரசுவாமிகள், 6-பழனிசுவாமிகள், 7-கூவாலத்துச்சுவாமிகள், 8-புலியூர்ச்சுவாமிகள், 9-குழந்தைவேல் சுவாமிகள், 10-முத்தையசுவாமிகள். இவையன்றி வீரசைவமடங்கள் பல இடையிடை தோன்றி மறைந்தன. அவைகளைத் தெரிவித்தல்பயனின்றென விட்டனன். சாரங்கதேவர்மடம், குகைநமசிவாயர்மடம், பச்சைபாலேயர்மடம், திருப்போரூர்ச்சிதம்பரசுவாமிகள் மடம் முதலியபலவுள.

சுத்தசைவ பதினேண் ஆதீனங்கள்.

1-திருஆவடுதுறை, 2-காஞ்சிபுரம், 3-தருமபுரம், 4-சூரனூர்கோவில் (ஆடுதுறை), 5-ஆகமசிவப்பிரகாசாதீனம், (சிதம்பரம்), 6-செங்கோலாதீனம், (பெருங்குளம் திருநெல்வேலி) 7-திருஞானசம்பந்தராதீனம், (மதுரை) 8-திருவண்ணுமலை, 9-இராமேச்வராதீனம். 10-நீலப்பாடி, (தஞ்சாவூர்) 11-தாயுமானசுவாமிகளாதீனம், (அன்னப்பன்பேட்டை) 12-சாரமாமுனிஆதீனம், (திருசிராப்பள்ளி) 13 சொக்கபுராஆதீனம், 14-வேளாகுறிச்சிஆதீனம், (திருவாரூர்) 15-வள்ளலார்ஆதீனம், 16-இருளஞ்சேரி, (கூவத்சருகு) 17-வருணேஆதீனம், (வேதாரண்யம்) 18-நாய்ச்சியார்கோவில் ஆதீனம், (கும்பகோணம்) 19 நிரம்பஆழகிய தேசிகர் ஆதீனம். (மதுரைதுலாவூர்)

Archaelogical survey of Southern India vol II.

சோழவம்சம்.

சூர்யவம்சத்தில் முசுகுந்தசக்கரவர்த்தி மரபில் சோழன்எனப் பெயரடைந்த ஒரு அரசனிருந்தான். இவனே திருவாரூரில் பசுவின்கன்றின் பொருட்டுத் தன் குமரன்மீது தேரோட்டியவன் இவன் தேரூர்ந்தசோழன். இவன்முதலாக இவ்வம்சம் தொடக்கம்.

1. தேரூர்ந்தசோழன், 2. விசுவசேநசோழன், 3. இந்திரவிமானசோழன், 4. போகபக்திபுரந்தரசோழன், 5 மனுகாதவன் லோகளித்தசோழன், 6 மக்கஞ்சாளி வகுத்தசோழன், 7. ஏதறிந்தசோழன், 8. பெநலியுதித்தசோழன், 9. நாககன்னிகைபிடித்தசோழன், 10. தன்னுயிரில் மன்னுயிரளித்தசோழன், 11. கங்கைகொண்டசோழன், 12. காவிரிக்கரைகண்டசோழன், 13. வில்லவன் கவிகண்டசோழன், 14. புகைக்கண்டசோழன், 15. கம்பனூர்கோயில் செம்பொனுல்மேய்ந்தசோழன், 16. மறநாடுகொண்டசோழன் 17. கங்காபுரிபுரந்தசோழன், 18. இலவத்தரைகொண்டசோழன், 19. கயிலாயவாயிற்கசம் கண்டசோழன், 20. அரைத்தசையீந்தசோழன், 21. கலிங்கன் தலைகண்டசோழன், 22. பூகாருண்யசோழன், 23. சேரத்துறந்தசோழன், 24. சீலக்கடிந்தசோழன், 25. மறகளில்அக்கமாறித்தியசோழன், 26. அனத்தீக்குறுகொண்டசோழன், 27. அபயங்கரசோழன், 28. விக்ரமசோழன், 29. ஏகசக்கிராதிபசோழன், 30. பிராதத்தக்கசோழன், 31. உத்துங்கசோழன், 32. குலோத்துங்கசோழன், 33. இராஜேந்திரசோழன், 34. சேயுக்கொண்டசோழன், 35. கருவன்னஞ்சுரியிட்டசோழன், 36. வரகுணசோழன், 37. திருநீற்றுச்சோழன், 38. வீரசோழன், 39. வசுதேவசோழன், 40. விட்டசிறைச்சோழன், 41. ஆறிலொருகடமைகொண்டசோழன், 42. மனுநெறிதரித்தசோழன், 43. வருணநிலையிட்டசோழன், 44. திண்வசத்தசோழன். 45. தாசைமுத்தீரசோழன், 46. சம்பிரதாயசோழன் 47. நித்தியோச்சவசோழன், 48. கரிகாலச்சோழன்.

கலியுகத்தில் ஆண்ட சோழராசாக்கள்.

1. பௌண்டரிகசோழன், 2. நீலமேக சாமளவர்ணசோழன், 3. தானவாரீசசோழன், 4. பூபாரந்தீர்த்தசோழன், 5 பூவலம்வந்தசோழன், 6. பற்ருசபயக்கசோழன், 7. பராக்ரமசோழன், 8. மனுநிலயிட்டசோழன், 9. சந்திரகுலாதிக்கசோழன், 10. சோரசூடாமணிசோழன், 11. நாகலோகங்கண்டசோழன், 12. ஆடகேசுரசோழன், 13. கனகபீதாம்பரசோழன் 14. கனகசூடாமணிசோழன், 15 உத்தரக்கானசோழன், 16. ஜகத்ரக்ஷ்யசோழன், 17. திருநீற்றுச்சோழன், 18 காம்பீர்யசோழன்.

மற்றொரு பிரதி.

1. உத்துங்கசோழன், 2. குலோத்துங்கசோழன், 3. ராஜாஜேந்திரசோழன், 4. திரு முடிகண்டசோழன், 5. கரிகாலச்சோழன், 6. அருந்தவச்சோழன், 7. உறையூர்ச்சோழன், 8. செங்கட்சோழன், 9. மண்ணளந்தசோழன், 10. மனுநீதிகண்டசோழன், 11. வரகுண சோழன், 12. ஆளப்பிறந்தசோழன், 13. திருநீற்றுச்சோழன், 14. ஆறிலொருகடமை கொண்டசோழன், 15. ஜெயங்கொண்டசோழன், 16. கிரிமிகண்டசோழன், 17. தொண் டமான்சோழன், 18. ஆதொண்டைச்சக்கிரவர்த்தி, 19. பூதங்கட்டுசோழன், 20. சங்க னுழைந்தான்சோழன், 21. சோழமான்சோழன், 22. கங்கைகொண்டசோழன் (இவன் காவிரியைப் பிரபலப்படுத்தினன். 23. சுந்தரபாண்டியசோழன், 24. பொக்கபூசோழன், ஆக (உசு) சோழர்கள்.

A. S. S. INDIA Vol II. சோழராஜாக்களின்வரலாறு.

சோழநாட்டைத் தம்வசஞ்செய்துகொண்டிருந்த தஞ்சன்தாரகன்என்னும் அசுரர்க ளைச்சிவபெருமான் காளியால் அதஞ்செய்வித்து நாட்டிற்குஅரசனிலாமைநோக்கி, காவட கிராமத்தில் சிவபக்திமானுகிய குலோத்துங்கன் தனதுமனைவிகோமளாங்கியுடன் அரசு செலுத்திவருகின்றுன் அவனுக்குவேண்டியநிதியளித்துச் சிவாலயவிஷ்ணுவாலய ஜீர ணோத்தாரணநிமித்தம் முடிசூட்டுவிஎனக் குபேரனுக்குக் கட்டளையிட்டனர். இறைவன் கட்டளையேற்ற குபேரன் அவ்வாறுஅவனுக்குவேண்டிய அளித்துத்தஞ்சைநகரத்திற்குஅர சாக்கினன். அன்றுமுதல் இவன்குலோத்துங்கசோழன்எனப்பட்டுப் பலசிவாலயவிஷ்ணு வாலயஜீரணோத்தாரணஞ்செய்து பூபதனமாயிருந்த செல்வங்களையெடுத்துக் காவிரியின் உற்பத்திமுதல் மயூரநாதர்சமுத்திரசங்கமம் இறுதியாகக்காவிரியை (100) முகமாகஅணை கட்டிப்பிரித்துக்குடிகளைவளர்த்தனன். இவன் குலோத்துங்கசோழன்,

இவன்சந்ததி.

1. குலோத்துங்கசோழன், ஹு. 2. தேவசோழன், ஹு. 60. 3. சசிசேகரச்சோழன், ஹு. 70. 4 சிவலிங்கசோழன், ஹு. 76. 5. வீரசோழன், ஹு. 87. 6. கரிகாற்சோழன், ஹு. 90. 7. பீமசோழன், ஹு. 77. 8. இராஜேந்திரசோழன், ஹு. 78. 9. வீரமார்த்தா ண்டசோழன், ஹு. 66. 10. கீர்த்திசோழன், ஹு. 78. 11. ஜயசோழன், ஹு. 66. 12. கனகசோழன், ஹு. 70. 13 சுந்தரசோழன், ஹு. 60. 14. காலகாலசோழன், ஹு. 77. 15 கலியாணசோழன், ஹு. 67. 16. பத்திரசோழன், ஹு. 70. இவர்களுக்குப்பிறகு நாய்க்கன் பட்டமுற்றவர்களும் படையாச்சியுடையான், பாளையக்காரர்ஆண்டதாகவும் பிறகு சிலராயர்கள் ஆண்டதாகவும்கூறுவர். அவர்களில்முதல் புஜங்கராயர், அச்சுததேவ ராயர், வீரசிங்காதனராயர், கோனேரிதேவராயர், திம்மராயர், ஆனைகொந்திராயர் அசுவ பதி, கஜபதி, நரபதிராயர், வாசுதேவராயர், நரசிங்கராயர், ராமதேவராயர் ஸ்ரீ ரங்கதேவ ராயர், அதுமந்தராயர், கிஷ்ணதேவராயர், வீரவசந்தராயர் முதலியோர். தஞ்சைராயர்க ளுக்குப் பிறகு சிலநாய்கரும் வடுகரும் ஆண்டனர். பிறகு மராட்டியராண்டனர். அவர்க ளில் கடைசியிலாண்டவன் சரபோஜிமகாராஜா.

இவையன்றி 1. காவிரிப்புனல்கொண்ட சோழன், 2. இந்திரனைப் புலியாகக்கொண் டசோழன், 3. சமுத்திரஞ்சேர்ந்தசோழன், 4. வலியினிற்குருதிகொடுத்த சோழன், 5. வரதராஜபணிகொண்டசோழன், 6. எயிலெறிந்தசோழன், 7. இந்திரவிமானசோழன், 8. தருமனுக்குதவிசெய்தசோழன், 9. நாககன்னிமணந்த சோழன், 10. தளர்நீக்கியசோழன், செங்கட்சோழன்.

கரிகாலச்சோழன். A. D. 950. இராஜராஜசோழன் அல்லது நரேந்திரன் இவ னுக்குப் பிறகு வீரசோழன் அல்லது குலோத்துங்கசோழன் அல்லது கவிராஜ கேசரி வர்மா அல்லது இராஜேந்திரசோழன் அல்லது இராஜராஜசோழன் அல்லது கோனேரி நன்மைகொண்ட சோழன் அல்லது கோபகேசரிவர்மா. இவன் பட்டம் 1079. மேற் கூறிய இராஜேந்திரசோழன் முதல் கோனேரி நன்மைகொண்டவன் வரை A. D. 1064 முதல் 1113 வரையில் மேற்கூறிய இராஜராஜசோழனுக்கு நரேந்திரன் சாரங் தகரன் என்று இருவர் குமார். நரேந்திரன் மதுரையைச் செயித்தபிறகு இவன் சுந்தர பாண்டியனெனும் பெயருடன் A. D. (1311) இல் மதுரையை ஆண்டான். கோபகே சரிவர்மாவிற்கு விக்ரமசோழன், இராஜராஜன் வீரதேவன் என மூவர்குமார்கள். இவர்க ளில் விக்ரமசோழன்1113-முதல் 1128-வரையில் ஆண்டான் இவன் குமரன் குலோத்துங்

கன் A. D. 1128 முதல் 30ஆம். பின் இவன் குமரன் இராஜேந்திரன் A. D. 1165 முதல் 1194. பின் இவன் குமரன் விக்கிரமதேவன். A. D. 1235 பெண்ணாகதிக்கு வடக்கிலாண்டான். முற்கூறிய விக்கிரமசோழன் ஆதொண்டையெனும் வேசையால் தொண்டமானெனப்பட்டான். இவன் பின்பு பல்லவர் பூமியையாண்டு பல்லவன் எனப்பட்டான்.

சோழர்வம்சாவளி.

விஜயாலயசோழன், ஆதித்யவர்மசோழன், வீரசோழநாராயணதேவசோழன், ஹரிஞ்சயசோழன், தசோதிதியராயசோழன், பராந்தகராயசோழன், திவியராயசோழன், இராஜராஜேந்திரசோழன், இராஜேந்திரசோழன், கரிகாலச்சோழன், இராஜராஜசோழன், வீரசோழன், விக்கிரமசோழன், குலோத்துங்கன், விக்கிரமதேவன்.

திருத்தணிகைசாசனப்படி.

கரிகாலச்சோழன், சக்கரவர்த்திசோழன், சூடமசோழன், சுசிகசோழன், நாராயணசோழன், யாவதீயசோழன், இராஜராஜசோழன், விஜயாதித்தியசோழன், விக்கிரமாதித்யசோழன், குலோத்துங்கசோழன், கங்கைகொண்டசோழன், குண்டலசோழன், சாரங்கதரசோழன், விக்கிரமசோழன், ஆதொண்டசோழன், இராஜசிங்கசோழன், விப்பிரதேவசோழன், ஆநந்தவர்மசோழன், இராஜேந்திரசோழன், குலோத்துங்கசோழன், பராக்கிரமசோழன்.

தஞ்சை பிருகதீசர்கோயில் மஹாத்மியவம்சாவளிப்படி.

குலோத்துங்கசோழன், தேவசோழன், சதிசேகரசோழன், சிவலிங்கசோழன், கரிகாலசோழன், பீமசோழன், இராஜராஜசோழன், சூரமார்த்தாண்டசோழன், கீர்த்திவர்த்தனசோழன், ஜயசோழன், கனகசோழன், சுந்தரசோழன், காலகாலசோழன், கலியாணசோழன், பாதிரசோழன்.

காஞ்சீபுரசாசனப்படி.

விஜயசோழன், விஜிதீக்கியசோழன், உத்தண்டசோழன், சுகுணசோழன், பிரபாகரசோழன், குணகரசோழன், சுதீமணிசோழன், ஏகாம்பரசோழன், மனுஹாரசோழன், கற்பூராராஜாகரசோழன், விஜயகாந்தகோபாலசோழன், இராஜகுமாரபங்கப்பசோழன்.

தில்லை, திரிசிராப்பள்ளி, கரூர்சாசனப்படி.

இரண்மயசோழன், தாயுமானசோழன். தருமவருமசோழன், விஜயாலயசோழன், ஆதித்தசோழன், பராந்தகன் அல்லது கோபகேசரிவர்மன் அல்லது வீரநாராயணசோழன், இராஜாதித்தசோழன், கண்டராதித்தசோழன், அரிஞ்ஜயசோழன், இராஜராஜதித்தசோழன், கண்டராதித்தசோழன், ஆதித்யவருமசோழன், மதுராந்தகசோழன், பரகேசரிவர்மசோழன், குலோத்துங்கசோழன், இராஜராஜகுலோத்துங்கசோழன், விக்கிரமசோழன், திருநீற்றுச்சோழன்.

விஜயபாலன், பின் ஆதித்தசோழன், பின் பரகேசரிவன்மன் அல்லது சங்கிரகராகவன் அல்லது பராந்தகன் அல்லது வீரநாராயணன், திருமுறைகண்ட இராஜராஜஅபயகுலசேகரன் புத்ரன் கங்கைகொண்ட சோழன்மகள்வயிற்றில்கீழ்சாளுக்கிய அரசர்களுக்குப் புத்திரன் இராஜராஜேந்திரன் அல்லது உபயகுலோத்துங்கன் அல்லது அபயன். குலோத்துங்கசோழன் இவன்வீரபாண்டியனைவென்றவன். இவன்தம்பிகங்கைகொண்டசோழன் இவன் பாண்டிநாடுகொண்டதால் சுந்தரபாண்டியனுனன்.

ஆதித்தசோழன் அல்லது ராஜாதிராஜன்குமரன்பராந்தகன் இவன்தேவி கேரளபுத்திரியாகிய கோக்கிழானடிகள்குமரர் இராஜாதித்தன், கண்டராதித்தன், அரிஞ்ஜயன்.

சோழர்வரலாறு.

சோழராஜ்யத்தை முதலில்ஸ்தாபித்தவன் சுராதிராஜன் என்பர். அவன்மகன் விஜயாலயன் கி-பி 830 வரையில்அரசாண்டான். இவன்கொடும்பையெனும் எரிகரைக்கண் இருந்தகொடும்பாளூர்க்குஅரசனும். இவன் இடங்கழியார்வழித்தோன்றினவனும். இவன் வாருணனுடன்போரிட்டவனும். திருவிடைமருதூர்க்கோபுரம் எடுப்பித்தவனும். இவன் காலத்துஅமோகவருஷனால் ஆதரிக்கப்பெற்ற சமணமுனிமகாபுராணத்தின் முதற்பாகமாகிய ஆதிபுராணத்தை எழுதிமுடித்தனராம்.

விஜயாலயனுக்குப்பின் அவன் குமரன் ஆதித்தசோழன் இவனுக்குக் கோவிராஜகேசரிவர்மன், இராஜேந்திரன் என்றும்பெயர் வழங்கிவந்தது. இவன் கொங்குநாட்டுத்

தலைக்காட்டின் அரசனும் பிருதுவிபதியின் குமரனுமாகிய சிவராமனோடு சமர்செய்து வென்று உறையூரைத் தனது இராஜதானியாகக்கொண்டான். இவன் காஞ்சிபுரத்தை யாண்ட பல்லவராஜனுடனும். நிருபதுங்கவர்மனுடைய மகளை மணம்புணர்ந்து பல்லவநாட் டிற்கும் அரசனுமாயினன். இவன் திலையில் பலதிருப்பணி பாலாற்றங்கரையில் கனந்தை யெனும் ஊரில் ஆதித்தேச்சுரம் இயற்றினன்.

A. S. S. INDIA Vol II. பாண்டியவம்சபரம்பரை.

இந்திரன் வியாழனால் சாபமேற்றுச் சிவபூசைசெய்து பழிதீர்ந்து இறைவனெதிரில் நிற்கையில் இறைவனிந்திரனை நோக்கி இக்கடம்பாடவியை நாடாக்கி ஆளுக உன்புத்திர னிடம் பிறக்கும் குமரியை நாம் மணப்போமென அவ்வகையே இந்திரன் குலசேகர பாண்டியனாயாண்டுவந்தனன். இவ்வம்சத்தில் முதல் குலசேகரபாண்டியன் இவனுண் டது மணலூர்.

1. குலசேகரபாண்டியன், 2. மலயத்துவசபாண்டியன், 3. சுந்தரபாண்டியன், 4. வீர பாண்டியன், 5. உக்ரகுமாரன், 6. அபிஷேகபாண்டியன், 7. இராஜசேகரபாண்டியன், 8. குலோத்துங்கபாண்டியன், 9. அனந்தகுணபாண்டியன், 10. குணபூஷணபாண்டியன், 11, வரகுணபாண்டியன், 12. இராஜராஜபாண்டியன், 13. இராஜகம்பீரபாண்டியன், 14. சித்திரவீரதபாண்டியன், 15 சித்திரபூஷணபாண்டியன், 16. சித்திரதுவசபாண்டியன், 17. சித்திரசேனபாண்டியன், 18. சித்திரவிக்ரமபாண்டியன், 19. இராஜமார்த்தாண்டபாண் டியன், 20. இராஜசூடாமணிபாண்டியன், 21. இராஜசுந்தரபாண்டியன், 22. இராஜ குலோத்தமபாண்டியன், 23. இராஜசிர்க்கீசகம்பீரபாண்டியன், 24. இராஜகம்பீரபாண் டியன், 25 பாண்டியதீபவம்சபாண்டியன், 26. புரந்தரசித்தபாண்டியன், 27. பாண் டியவம்சதுரந்தரபாண்டியன் 28. சென்னிரேஸ்வரபாண்டியன், 29. பாதசேகரபாண்டி யன், 30. வெற்குணபாண்டியன், 31. இராஜசார்த்தூலபாண்டியன், 32. இராஜகுலோத் தமபாண்டியன், 33. அயோதனபாண்டியன், 34 இராஜகுஞ்சரபாண்டியன், 35. பிரவீர ராஜபயங்கரபாண்டியன், 36. சேரகுலசேனபாண்டியன், 37. சத்துரஞ்சயபாண்டியன், 38. வீரவுத்தண்டபாண்டியன், 39. வீரபராக்ரமபாண்டியன், 40. பிரதாபமார்த்தாண்டபாண் டியன், 41. விக்ரமகஞ்சுகபாண்டியன், 42. சமரசேகரகோலாகலபாண்டியன், 43. அதுல விக்ரமபாண்டியன், 44. அதுலகீர்த்திபாண்டியன், 45. வம்சசேகரபாண்டியன், 46. பிர தாபசூரியபாண்டியன், 47. வம்சத்துவசபாண்டியன், 48. நிபுமர்த்தனபாண்டியன், 49. சோழவம்சாந்தகபாண்டியன், 50. குலசூடாமணிபாண்டியன், 51. இராஜசூடாமணிபாண் டியன், 52. வம்சசிரோமணிபாண்டியன், 53. பாண்டீச்சுரபாண்டியன், 54. குலத்துவச பாண்டியன், 55. வம்சவிபூஷணபாண்டியன், 56. குலேசபாண்டியன், 57. சோழசூடா மணிபாண்டியன், 58. குலசூடாமணிபாண்டியன், 59. இராஜசூடாமணிபாண்டியன், 60. பூபசூடாமணிபாண்டியன், 61. குலேசபாண்டியன், 62. அரிமர்த்தனபாண்டியன், 63. ஜகந்நாதபாண்டியன், 64. வீரவாகுபாண்டியன், 65. விக்ரமபாண்டியன், 66. பராக்ரம் பாகுபாண்டியன், 67. தர்மத்தபாண்டியன், 68. காருண்யபாண்டியன், 69. சருவசாதன பாண்டியன், 70. சார்த்தபமபாண்டியன், 71, நாகரீகபாண்டியன், 72. செங்கோனிலை யிட்டபாண்டியன், 73. வித்யாவிநோதகொடுங்கோற்பாண்டியன்.

குலசேகரபாண்டியன் 1400 வருஷம். மலயத்துவசபாண்டியன் 6700 வரு, இவன் காலத்து மீனுக்ஷி திருவவதாரம். சுந்தரபாண்டியன் 60,000 வரு, இ - து, வெள்ளியம் பலத்திருக்கூத்து, குண்டோதரனுக்கு அன்னமிட்டது, எழுகடலழைத்தது மலயத்துவ சேனை அழைத்தது. உக்ரகுமாரபாண்டியன் 40,000 வரு, இவன் காந்திமதியைமணந்தான், இவள் சோமசேகரச்சோழன்பெண். இவன் வேல்வளை செண்டுகளை முறையே கடல் இந்திரன் மேருமேல் எறிந்தான். வீரபாண்டியன் 8400 வரு, இ - து, வேதத்திற்குப் பொருளருளியது. அபிஷேகபாண்டியன் 4800 வரு, இ - து, மாணிக்கம்விற்றது வரு ணன் விட்டகடலேவற்றச்செய்தது, நான் மாடக்கூடலானது எல்லாம் வல்லசித்தரானது கல்லானேக்குக் கரும்பருத்தியது. விக்ரமபாண்டியன் 4600ஆம் இ-து யானையெய்தது இவன்காலத்து ஜைநமதத்தர் மதுரையில்பிரவேசித்தனர், விருத்தகுமாரபாலரானது. இராஜசேகரபாண்டியன் 9700. இ-து மாறியாடினது. குலோத்துங்கபாண்டியன் 6300. இ-து பழியஞ்சினது, மாபாதகம் தீர்த்தது, அங்கம்வெட்டினது. அநந்தகுணபாண்டி யன் 4200 இவனரசில் இராமர் இலங்கைக்குச்சென்றது, நாகமெய்தது, மாயப்பசுவை வதைத்தது. குலபூஷணபாண்டியன் 3900 இ-து உலவாக்கிழியருளியது அட்டமாசித்தி

யுபதேசித்தது, விடையிலச்சினையிட்டது. இராஜபுரந்தரன் 7200 தண்ணீர்பந்தல்வைத்தது இரசவாதம்செய்தது. இராஜேஸ்வரபாண்டியன் 8100. இராஜகம்பீரபாண்டியன் 6200. பாண்டிவங்கியதீபபாண்டியன் 6200. புரந்தரசித் 8300. பாண்டியவம்சபதாகன் 10,100. சுந்தரேசபாதசேகரன் 5800. சோழனை மடிவில்வீட்டியது, உலவாக் கோட்டையருளியது, மாமனுகவந்து வழக்குரைத்தது. வரகுணபாண்டியன் 9500 சிவலோகங்காட்டியது, விறகுவிற்றது, திருமுகங்கொடுத்தது, பலகையிட்டது. இராஜராஜபாண்டியன் 10,200 இசைவாதுவென்றது. சுகுணபாண்டியன் 5500 பன்றிகுட்டிகளுக்கு முலை கொடுத்தது, மந்திரிகளாக்கியது, கரிக்குருவிக் குபதேசித்தது, காசைக்குமுத்திகொடுத்தது. சித்திரவிரதன் அல்லது சித்திரமேருபாண்டியன் 8300. சித்ராவதாணன் 10600. சித்ரதுவசன் 4700. சித்ரவர்மன் 5800. சித்ரசேநன் 7400. இராஜமார்த்தாண்டன் 9600. இராஜசூடாமணி 8700. இராஜசார்த்தூலன் 6800 இவனுக்குக் குலோத்துங்கபாண்டியன் எனவும் பெயர். இராஜகுலோத்தமன் ஷெ இராஜகுஞ்சரபாண்டியன் 4400. பிரவீரபாண்டியன் பராராஜபயங்கரன் 3300. இராஜகுஞ்சரபாண்டியன் அல்லது உக்ரசேநபாண்டியன் 5700. இராஜபயங்கரபாண்டியன் மஹாசேநபாண்டியன் 4400. உக்ரசேநபாண்டியன் சத்ருஞ்சயபாண்டியன் 5800. பீமபராக்ரமபாண்டியன் 3400. பிரதாபமார்த்தாண்டன் 5300. விக்ரமபாண்டியன் விக்ரமகஞ்சுகபாண்டியன் 7500. சமரகோலாகலபாண்டியன் யுத்தகோலாகலபாண்டியன் 9100. அதுலவிக்ரமபாண்டியன் 5200. அதுலகீர்த்திபாண்டியன் 3400

அதுலகீர்த்தியுடன் ஒரு பிரளயம் முடிந்தது. இது வைவதமனுக்காலம்.

வைவச்சுதமனுக்காலத்தில் மதுரை 1,00000 ஷ காடாயிருந்தது. இந்த மனுவம்சத்திற்பிறந்த கீர்த்திபூடணனிடம் அகத்தியர் மதுரையின் பெருமைகூறிக் காடுகெடுத்து நாடாக்குவித்தனர்.

கீர்த்திபூஷணபாண்டியன் 60,000 ஆலவாயானது. வம்சசேகரன் 20,000 சுந்தரப்பேரம்பு எய்தது, சங்கப்பலகையிட்டது, விக்ரமசோழன்படையெடுப்பு.

A. S. S. I. Vol. II.

வங்கியசூடாமணி 1500 தருமிக்குப் பொற்கிழிகொடுத்தது, கீரனைக்கரையேற்றினது, கீரனிக்கிலக்கணமுபதேசித்தது, சங்கத்தார்கலகம்தீர்த்தது. பிரதாபசூரியபாண்டியன் 1300. வங்கிசத்துவசன் 9500. ரிபுமர்த்தனன். சோழவம்சாந்தகன் 10,000. சேரவம்சாந்தகன் 8500. பாண்டியவம்சசேகரன் 3900. வம்சசிரோமணிபாண்டியன் 8700. பாண்டீச்சுரபாண்டியன் 6800. குலத்துவசபாண்டியன் 7800. வம்சவிபூஷணபாண்டியன் 4300. சோமசூடாமணிபாண்டியன் . . .. குலசூடாமணிபாண்டியன் 2200. இராஜசூடாமணிபாண்டியன் 4500. பூபசூடாமணிபாண்டியன் 3600. குலேசபாண்டியன் 6200 இடைக்காடன் பிணக்குத்தீர்த்தது. அரிமருத்தனபாண்டியன் 4250 வேலை வீசினது, வாதவூரடிகளுக்குபதேசித்தது, கரிபரிபரிகரியாக்கியது, மண்சுமந்தது. சகந்நாதபாண்டியன் 8990. வீரபாகுபாண்டியன் 7890. விக்ரமவாகு அல்லது விக்ரமபாண்டியன் 5820. பராக்ரமபாகு அல்லது சுரபிபாண்டியன் 4020. சுரதமார்ப்பாண்டியன் 3610. குங்குமபாண்டியன் 2170. கற்பூரபாண்டியன் 4810. காருண்யபாண்டியன் 6190. புருஷோத்தமபாண்டியன் 6860. சத்ருசாதனபாண்டியன் அல்லது சத்ருசேநபாண்டியன் 4540. கூன்பாண்டியன் குப்ஜ அல்லது சுந்தரபாண்டியன் 3450 சுரம் தீர்த்தது, சமணர் கழுவிலேறியது, சம்பந்தசுவாமிகள் காலம்.

வீரபாண்டியன் இவன் பாண்டியர்வம்சத்தில் (74)-வது சோழதேசத்தையாண்டவன். இவன் (A. D.) (1064) இல் இராஜேந்திரகுலோத்துங்கசோழனைச் செயித்தானுதலால் விக்ரமபாண்டியனெனவும் இவனுக்குப்பெயர்.

கீர்த்திபூஷணன் முதல் கூன்பாண்டியன்வரையில் பட்டமடைந்தவர் (29) மருக்குத் தேவஷ உஉ0,000 இவர்கள் துவாபரயுகம் முடிவுவரை ஆண்டவர்கள்.

குலசேகரபாண்டியன் A. D. 1200-1213. பராக்ரமபாண்டியன் 1209. காசிகண்ட பராக்ரமபாண்டியன் 1248. கனகபாண்டியன். பராக்ரமபாண்டியன் 1307. குலசேகரதேவன் 1402. காசிகண்டபராக்ரமபாண்டியன் 1428. பொன்னன்பெருமாள் பராக்ரமபாண்டியன் 1431. வீரபாண்டியன் 1432. பராக்ரமபாண்டியன் 1516. அதிவீரராமபாண்டியன் 1562. சுந்தரபாண்டியன். பெருமாள்சுந்தரபாண்டியன். சுந்தரபாண்டியதேவன். கூன்பாண்டியன் அல்லது சுந்தரபாண்டியன். உக்ரபாண்டியன். வரகுண

பாண்டியன். வரதுங்கராமபாண்டியன் A. D. 1578. வரதுங்கராமவீரபாண்டியன் 1589. விக்ரமபாண்டியன். வீரபாண்டியன். இராமாபிராமபாண்டியன். வல்லப தேவன் அல்லது அதிவீரராமபாண்டியன் 1605. சுந்தரபாண்டியன் 1623.

பாண்டியர்மரபு - திருவிளையாடன்முறை.

1. தென்னர்சேகரன் அல்லது மன்னர்சேகரன் அல்லது குலசேகரபாண்டியன். 2. மலயத்துவசபாண்டியன் மனைவிகாஞ்சனமாலை, இவன் அரசுபுரிந்தது மணலூர். 3. சோமசுந்தரபாண்டியன். 4. உக்ரகுமாரபாண்டியன் அல்லது ஆரஞ்சாத்துப்பாண்டியன் மனைவி காந்திமதி. 5. வீரபாண்டியன் (வேதத்திற்குப்பொருள்கூறியது.) 6. அபிஷேக பாண்டியன் மாணிக்கம்விற்றது. 7. விக்ரமபாண்டியன் யானையெய்தது. 8. இராஜ சேகரபாண்டியன் மாறியாடினது. 9. குலோத்துங்கபாண்டியன் பழியஞ்சினது. 10. அநந்தகுணபாண்டியன் இராமாலங்கைசென்றது. 11. குலபூஷணபாண்டியன். 12. இராஜேந்திரபாண்டியன் இராஜபுரந்தரன் இவன் சகோதரன் இராஜசிங்கன். 13. இராஜேசபாண்டியன். 14. இராஜகம்பீரபாண்டியன். 15. வங்கியதீபபாண்டியன். 16. புரந்தர சித்துப்பாண்டியன். 17. வங்கியபதாகபாண்டியன். 18. சுந்தரேசபாதசேகரபாண்டியன். 19. வரகுணபாண்டியன். 20. இராஜராஜபாண்டியன். 21. சுகுணபாண்டியன் பன்றி குட்டிக்குபால். 22. சித்திரவிரதபாண்டியன். 23 சித்திரபூஷணபாண்டியன். 24. சித்திரத்துவசபாண்டியன். 25. சித்திரவருமபாண்டியன். 26. சித்திரசேநபாண்டியன். 27. சித்திரவிக்ரமபாண்டின் (அருச்சுநன் காலம்). 28. இராஜமார்த்தாண்டபாண்டியன். 29. இராஜசூடாமணிபாண்டியன். 30. இராஜசார்த்தூலபாண்டியன். 31. துவிஜராஜ குலோத்தமபாண்டியன். 32. ஆயோதனப்பிரவீணபாண்டியன். 33. இராஜகுஞ்சர பாண்டியன். 34. இராஜபயங்கரபாண்டியன். 35. உக்கிரசேநபாண்டியன். 36. சத் ருஞ்ஜயபாண்டியன். 37. வீமத்தேர்மன்னன். 38. வீமபராக்ரமபாண்டியன். 39. பிர தாபமார்த்தாண்டபாண்டியன். 40. விக்ரமகுஞ்சகபாண்டியன். 41. சமரகோலாகல பாண்டியன். 42. அதுலவிக்ரமபாண்டியன். 43. அதுலகீர்த்திபாண்டியன். 44. கீர்த்திபூஷணபாண்டியன் ஒரு பிரளயம். 45. வங்கியசேகரபாண்டியன் சங்கப்பலகை. 46. வங்கியசூடாமணிபாண்டியன் அல்லது சண்பகபாண்டியன் கீரனைக்கரையேற்றியது. 47. பிரதாபசூரியபாண்டியன். 48. வம்சத்துவசபாண்டியன். 49. இரிபுமர்த்தனபாண் டியன். 50. சோழவம்சாந்தகபாண்டியன். 51. சேரவம்சாந்தகபாண்டியன். 52. பாண் டிவம்சேசபாண்டியன் 53. வம்சகிரோமணிபாண்டியன். 54. பாண்டீச்சுரபாண்டியன் 55. குலத்துவசபாண்டியன். 56. வம்சவிபூஷணபாண்டியன். 57. சோமசூடாமணி பாண்டியன். 58. குலசூடாமணிபாண்டியன். 59. இராஜசூடாமணிபாண்டியன். 60. பூபசூடாமணிபாண்டியன். 61. சூலேசபாண்டியன். 62. அரிமருத்தனபாண்டியன் மாணிக்கவாசகர்காலம். 63. ஜகந்நாதபாண்டியன். 64. வீரவாகுபாண்டியன். 65. விக் ரமவாகுபாண்டியன். 66. பராக்ரமவாகுபாண்டியன். 67. சுரதபாண்டியன். 68. வாகு வலபாண்டியன். 69. குங்குமபாண்டியன். 70. கருப்பூரபாண்டியன். 71. சர்ருண்ய பாண்டியன். 72. புருஷோத்தமபாண்டியன். 73. சத்துருசாதனபாண்டியன். 74. கூன் பாண்டியன் திருஞானசம்பந்தர்காலம்.

பாண்டியர்மரபு. A. S. S. INDIA Vol II

கலியுகத்தில்ஆண்டபாண்டியர்கள்.

1. சோமசுந்தரபாண்டியன், 2. கற்பூரசுந்தரபாண்டியன், 3. குமாரசேகரபாண்டி யன், 4. குமாரசுந்தரபாண்டியன், 5. ஷண்முகராஜபாண்டியன், 6. சுவர்ணபாண்டியன், 7. சருவமித்திரபாண்டியன், 8. பற்றார்ச்சிம்மபாண்டியன், 9. மகரத்துவசபாண்டியன், 10. சத்துருபீகரபாண்டியன், 11. சத்துருசம்மாரபாண்டியன், 12. கொடுங்கோற்பாண்டி யன், இந்தப்பன்னிரண்டாவதான கொடுங்கோற்பாண்டியன், கோவலனைக்கொலைசெய் வித்தகாரணத்தால் கன்னகையின்கோபத்தீயால் மதுரைதீப்பட்டழிந்தனன். (இதுகலி (கூ0டு) இல். பிறகுபாண்டியவம்சமிலாமையால் பிராமணனுக்கும்வேசைக்கும் பிறந்த ஒருசூரன்பாண்டியர் சிங்காசனத்தைப்பெற்றுப் பாண்டியனுனான்.

1. சந்திரகுலபதீபபாண்டியன், 2. புலிக்கொடிபரித்தபாண்டியன், 3. மீனக்கொடி பிடித்தபாண்டியன், 4. மகரத்துவசபாண்டியன், 5. மார்த்தாண்டபாண்டியன், 6. குவ லயாநந்தபாண்டியன், 7. குணலயபாண்டியன், 8. வீரவாகுபாண்டியன், 9. சத்துருசம்

மாரபாண்டியன், 10. வீரவர்ம்மபாண்டியன், 11. வருணகுலோத்துங்கபாண்டியன், 12. இராஜீயமார்த்தாண்டபாண்டியன், 13. குலவர்த்தனபாண்டியன், 14. வரைப்பெண்ணைச் சிறையெடுத்த பாண்டியன், 15. குலவர்த்தனபாண்டியன்.

குலவர்த்தனபாண்டியன், காலத்துத்துருக்கர் மதுரைமேல்படையெடுக்க மேலுட்டார் அவனுக்குதவிசெய்து அவன்வம்சத்தில் சோமசேகரனுக்குப் பட்டமளித்தனர்.

1. சோமசேகரபாண்டியன், 2. சோமசுந்தரபாண்டியன், 3. இராஜராஜபாண்டியன், 4. இராஜகுஞ்சரபாண்டியன், 5. இராஜசேகரபாண்டியன், 6. இராஜவர்ணபாண்டியன், 7. பக்தராஜபாண்டியன், 8 குமாரசிம்மபாண்டியன், 9. பீமசேனபாண்டியன், 10. பிரதாபராசபாண்டியன், 11. வரகுணபாண்டியன், 12. குமாரசந்திரபாண்டியன், 13. வரதுங்கபாண்டியன், 14. குலோத்துங்கபாண்டியன், 15. சந்திரசேகரபாண்டியன், 16. சந்திரகுமாரபாண்டியன்.

இந்தச் சந்திரகுமாரபாண்டியனை விசயகரசோழன் செயிக்கப்பாண்டியன் தப்பி ஆனைகொந்திஸமஸ்தானத்து இராயரவர்களையடைய இராயர்சோழனுக்கு விரோதமாய்க் கோடிகன்னகமநாய்க்கனைச் சேனையுடன் அனுப்ப அவன்சோழனைத்துரத்திப் பாண்டிய னையும்வெட்டி இராயனுக்குத்தெய்வீகமாய்ப் பாண்டியனிறந்தானென்று எழுதிவிட்டுத் தான் மதுரையையாண்டான். அதுமுதல் மதுரையை நாய்க்கபரம்பரையார் அரசாண் டனர். கடைசியில் (கசு) வது-பட்டம் ராஜாவிஜயகுமார தீரதிருமலைநாய்க்கன் இறுதி யாக நாயகர் அரசுமுடித்தது.

1. சோமசேகரபாண்டியன், A. D. 1100. 2. கற்பூரசுந்தரபாண்டியன், 3. குமாரசேகரபாண்டியன், 4. குமாரசுந்தரபாண்டியன், 5. சுந்தரராஜபாண்டியன், 6. ஷண்முகராஜபாண்டியன், 7. மேருசுந்தரபாண்டியன், 8. இந்திரவர்மபாண்டியன் இவன் சோழனைச் சிறைவிட்டவன், 9. சந்திரகுலதீபபாண்டியன், 10. மீனகேதனபாண்டியன், 11. மீனத்துவசபாண்டியன், இவன்சோழநாட்டையாண்டான், 12. மகரத்துவசபாண்டியன், 13. மார்த்தாண்டபாண்டியன், 14. குவலயாநந்தபாண்டியன், இவன்கப்பல்யாத்திரைசெய்து கடலில்மூழ்கினான். இவனுக்குப்பின் ஒருபெண்அரசாண்டாள். இவள்குந்தலபாண்டியனை மணந்தாள்15. குந்தலபாண்டியன், 16. சத்ருபீகரபாண்டியன், 17. சத்ருசம்மாரபாண்டியன், 18. வீரவர்ம்மபாண்டியன், 19. வீரபாகுபாண்டியன், 20. மகுடவர்த்தனபாண்டியன், 21. வச்சிரசிம்மபாண்டியன், 22. வர்மகுலோத்துங்கபாண்டியன், 23. அதிவீராமபாண்டியன், 24. குலவர்த்தனபாண்டியன், 25. சோமசேகரபாண்டியன், 26. சோமசுந்தரபாண்டியன், 27. இராஜராஜபாண்டியன், 28. இராஜசேகரபாண்டியன், 29. இராஜவர்மபாண்டியன், 30. இராமவர்மபாண்டியன், 31. வரதராஜபாண்டியன், 32. குமாரசிம்மபாண்டியன், 33. வீரசேனபாண்டியன், 34. பிரதாபராஜபாண்டியன், 35. வீரகுணராஜபாண்டியன், 36. குமாரசந்திரபாண்டியன், 37. வரதுங்கபாண்டியன், 38. சந்திரசேகரபாண்டியன், 39. சோமசேகரபாண்டியன், 40. பராக்ரமபாண்டியன், இவன்திருக்கரையோட்டியரசாண்டான். இவன் காலத்துமாலிகாபர் படையெடுத்து மதுரையை நிலைகலக்கினன். (1311) கி-பி.

சேரராஜாக்கள்பரம்பரை.

1. எதுகுலச்சேரன், 2. வம்சோத்தாரகசேரன், 3. மதுமுறைநடந்தசேரன், 4. வீரப்பிரதாபசேரன், 5. விக்ரமகேசரிசேரன், 6. ரிபுகுலாந்தயசேரன், 7. சமரசார்த்தூலசேரன், 8. புனநாடுகொண்டசேரன், 9. புலிக்கொடிபரித்தசேரன், 10. எல்லைகரைகண்டசேரன், 11. இராஜகம்பீரசேரன், 12. முந்நீலமணியிட்டசேரன், 13. மூரசறைந்தசேரன், 14. இராஜமார்த்தாண்டசேரன், 15. இராஜராஜேஸ்வரசேரன், 16. இராஜப்பிரதாபசேரன், 17. ஆறிலொருகடமைகொண்டசேரன், மும்மூர்த்திசேரன், 18. அனந்தகுணச்சேரன், 19. மதனவிஸ்தாரச்சேரன், 20. வரகுணேற்பாலச்சேரன், 21. ஆச்சமநிலையிட்டசேரன், 22. அதுபூத்திச்சேரன், 23. அவிற்பாகச்சேரன், 24. தியாகசமுத்திரசேரன், 25. திருநீற்றுச்சேரன், 26. மெய்ப்பொருள்கண்டசேரன், 27. பாணர்க்குநிதிதந்தசேரன், 28. பாஸ்கரபானுசேரன், 29. தெய்வகுஞ்சரச்சேரன், 30. சிந்துவருணசேரன்.

கலியுகத்துச்சேரராஜாக்கள்.

1. அக்ஷயபாத்ரசேரன், 2. ஏகாதிச்சேரன், 3. வம்சபரிபாலகசேரன், 4. மங்களாகரச்சேரன், 5. ஜீவதர்ம்மோத்தாரகச்சேரன், 6. ஜீவநேசச்சேரன், 7. ஜீவோற்பவச்சேரன், 8. சிந்துவாரணீயச்சேரன், 9. ஜீவசம்ரக்ஷகச்சேரன், 10. தீரகையாதரச்சேரன், 11. தீர

தைசாத்தச்சேரன், 12. அச்சுதபிரதாபசேரன், 13. அகடிதகீர்த்திப்பிரதாபசேரன், 14. வீராஜேந்திரசேரன், 15. பீமசுவரசேரன், 16. நிர்மலசேகரசேரன், 17. பஞ்சாக்ஷர சேரன், 18. ஜீவபாதசேகரசேரன், 19. திருமஞ்சனசேரன், 20. கைலாயமடைந்தசேரன், இந்த (20)வது-பட்டங்கொண்டசேரனைச் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திருக்கைலைக்கு அழைத்துச்சென்றனர். இச்சேரர்கைலைக்குச்சென்றகாலத்து மந்திரியைத்தமக்குப்பதில் அரசாளவைத்துச்சென்றனர். சென்றவர்மீண்டும் வருவர்எனும் கருத்தால்நாளதுவரையில் சேரநாட்டில்சிவிகையில் அரசன்பவனிவருங்கால் ஒருகாலைத் தொங்கவிட்டு வருவதுமரபு.

கலி (3446) இல் குலசேகரப்பெருமாள் திருவஞ்சைக்களம் ராஜ்யமுண்டாக்கி அதைத்தமக்குப்பிறகு (6) பங்கிட்டுத்தம்மவர்க்குக்கொடித்தார். இவர்க்குப்பிறகு சேரமான்பெருமாணையனூர் கலி (3300) ஹு அரசாண்டார். இவர்க்குப்பிறகு சங்கரவிருத்திப் பெருமாள், சத்தியசந்தப்பெருமாள், முதலியோர்ஆண்டார்கள். இச்சோழபாண்டிய சேரராஜாக்களின்பெயர்கள் சென்னைஓரியண்டல் லைபரரியில் கண்டவாறுஎழுதினேன். அவற்றிற் சிலஅரசர்களின் பெயர்கள் பொருள்படாததினால் உள்ளவாறு எழுதிவைத்தேன்.

1-யதுகுலசேரன், 2-வம்சதுங்கசேரன், 3-மனுமுறைநடத்தியசேரன், 4-வீரப்பிரதாபசேரன், 5-விக்ரமமகேச்வரசேரன், 6-ரிபுகுலக்ஷயசேரன், 7-சாமசார்த்தூலசேரன், 8-.....9-புலிக்கொடிபரித்தசேரன், 10-எல்லகரைகண்டசேரன், 11-இராஜகம்பீரசேரன், 12-இராஜமார்த்தாண்டசேரன், 13-இராஜராஜேஸ்வரசேரன் 14-இராஜபிரதாபசேரன், 15-மன்றில்மணியிட்டசேரன், 16-மும்மூர்த்திசேரன் 17.. ....

18-அநந்தகுணசேரன், 19-வம்சபரிபாலசேரன், 20-மங்களகரசேரன், 21-தநவிஸ்தாரசேரன், 22-வரகுணைப்பாலசேரன், 23-ஆச்ரமஸ்தாபிலயிட்டசேரன், 24-அநபூதிசேரன் 25-அவர சேரன், 26-.....27-சிவபாதசேகரசேரன், 28-திருநீற்றுச்சேரன், 29-எழுதிசாசேரன், 30-மெய்ப்பொருள்சேரன், 31-பாணர்க்குநிதிதந்தசேரன், 32-பாஸ்கரபானுசேரன், 33-அட்சயபாத்திரசேரன், 34-சிவதர்மோத்தமராஜசேரன், 35-சிவநேசசேரன், 36-சிவோத்பாலசேரன், 37-தெய்வகுஞ்சரசேரன், 38-சிந்துவருணசேரன், 39-திரிகேதாரசேரன், 40-திரிதேசங்கசேரன், 41-ஆதுலபிரதாபசேரன், 42-அகணிதகீர்த்திபிரதாபசேரன், 43-வீராஜேந்திரசேரன், 44-பீமேஸ்வரசேரன், 45-நிர்மலசேரன், 46-பஞ்சாக்ஷரசேரன், 47-காந்தாபரணசேரன்முதலியவர், 48-.....

பல்லவர் வரலாறு.

துரோணர் குமாரராகிய அசுவத்தாமர் மதனியென்னும் ஒரு காந்தருவஸ்திரியை மணந்து பல்லவனைப்பெற்றார்.

பல்லவன் குமரன் மகேந்திரவர்மன் (கு-ன்) சிங்கவருமன் I (கு-ன்) அர்க்கவர்மன் (கு-ன்) உக்ரவருமன் (கு-ன்) ஸ்ரீசிம்மவிஷ்ணு (கு-ன்) நந்திவருமன் (கு-ன்) சிங்கவருமன் II (கு-ன்) லோகாதித்யன் (கு-ன்) ராஜசிங்கன் (கு-ன்) மகேந்திரவர்மன். இவர்களில் அனேவர்க்கும் பல்லவர் என்பதுபொதுப்பெயராகக் காணப்படுகிறது. இவர்களில் மகாபலிபுரமாண்டவன் சற்றேறக்குறைய (700)வது நூற்றாண்டிலிருந்ததாகத்தெரிகிறது. மகாபலிபுரமாண்டபல்லவர் — நரசிங்கன், அத்யந்தகாமன், ரணஜயன், ஸ்ரீநிதி, ஸ்ரீபரன், பராபரன், புவனராஜன், ஸ்ரீமீகபல்லவன், சர்வதோபத்ரபல்லவன். ரணஜயன், ரணஜயனுக்குச் சைவசூடாமணிபல்லவன் என்று ஒருபெயர். அதிரணசண்டேச்வரன், காமராகன், மதனுபிராமன், திரிலோகியவர்த்தனன். காஞ்சியாண்டபல்லவன்–இராஜசிங்கன், மஹேந்திரவருமன் முதலியோர். பல்லவர்குலத்தில் உக்ரதண்டன் பிறந்து ரணரசிகனைச்செயித்தான்.

சாளுக்கியவம்ச வரலாறு.

பிரமன் மானதகுமார் சத்யாஸ்ரயர், குப்ஜவிஷ்ணு, இந்தக் குப்ஜவிஷ்ணு குமரன் ஜயசிம்மன், (கு-ன்) விஷ்ணுவர்த்தனன், (கு-ன்) மாங்கியுவராஜன், (கு-ன்) ஜயசிங்கன். கீர்த்திவர்மன் 489, கு. சத்யாச்ரயவல்லபன் 532–556, குப்ஜவிஷ்ணுவர்த்தனன் I அல்லது விஷமசித்தி 526–545. விஷமசித்தி கு. ஜயசிம்மவல்லபன், I, இந்திரபட்டாரகன் (கு-ன்) விஷ்ணுவர்த்தனன் II (577–587) (கு-ன்) மங்கியுவராஜன் (587–612) (கு-ன்) ஜயசிங்கன், விஷ்ணுவர்த்தன், III, கொக்கலி, III விஷ்ணுவர்த்தனன், (கு-ன்) (625–662) விஜயாதித்யபட்டாரகன், 662, 680, கு-ன், விஷ்ணுவர்த்தனன், IV 680, 716. கு-ன். விஜயாதித்யநரேந்திரன் (716–764) (கு-ன்) கலிவிஷ்ணுவர்த்தனன் (764–766), (கு-ன்) குணக, குணகனக, விஜயாதித்ய, யுத்தமாலா, யுவராஜவிக்ரமாதித்யன்.

யுவராஜவிக்ரமாதித்தியன் (கு-ன்) சாலூக்யபீமன், (கு-ன்) விக்ரமாதித்யன், 847-848 கொல்லபிகண்டன், (கு-ன்) ராஜமகேந்திரன், விஷ்ணுவர்த்தனன் VII. விஷ்ணுவர்த்தனன் குமரன் தனுர்ணவன், (கு-ன்) விமலாதித்தியன், இவன் இராஜராஜசோழன் குமரியை (937–944) மணந்தான். (கு-ன்) இராஜராஜன், விஜயாதித்யன், இராஜராஜன் (கு-ன்) இராஜேந்திரசோழன் அல்லது குலோத்துங்கசோழன் I 985–1034 (கு-ன்) விக்ரமசோழன் (1034–1049), இராஜராஜன் II, வீரசோழன். விக்ரமசோழன், (கு-ன்) குலோத்துங்கசோழதேவன் II 1056.

குறும்பரசர்.

இவர்களுக்கு (64) கோட்டைகள் அவற்றிற்கு இராஜதானி புழற்கோட்டை.

கொங்கர்.

கொங்குகுலத்தில் முதல்வர்-வீரராஜசக்ரவர்த்தி பிறகு கோவிந்தராயர் பிறகு ஆதித்ய வருமராயன் இவன்மகன்வீரசோழன் இவன்மகன்தேசாதித்யராயன் இவர்கள் கங்காபுத்ரர் என்கிறார்கள். இவர்கள் கோயம்புத்தூர்ஜில்லா கரூரைராஜதானியாகக் கொண்டனர்.

பின்னும் மற்றொருவகைக்கூறுவர்-வீரராயசக்ரவர்த்தி, கோவிந்தராயன், கிருஷ்ணராயன், காலவல்லபராயன், கோவிந்தராயன், சதுர்புஜகாளதேவன், திரிவிக்ரமதேவன், கொங்கணிவர்மன், மாதவராயன், ஹரிவர்மராயன், பரிகுலாதிராயன், நரசிம்மராயன், விஷ்ணுகோபவர்மன், பிரிகுலாதித்தராயன், மாதவராயன், கிருஷ்ணவர்மன், கொங்காளிமதிராயன், ஹரிச்சந்திரராயன், கிருஷ்ணவர்மன், கொங்காளிமாதிராயன், துருவிந்தராயன், முஷ்காராயன், பிரம்மஹத்திராயன், திருவிக்ரமராயன், பூவிக்ரமராயன், வல்லபராயன், நவகாமராயன், இராஜகோவிந்தன், நந்திவர்மன், சிவராமன், பிரதிவிகொங்கணி, விஜயாதித்யன், மல்லதேவன், காந்ததேவன், சத்தியவாக்யன், குணலுத்தமன், வல்லதேவன், கலிங்கராயன், முதலியவர்களாம்.

மகதவம்சம்.

பிருகத்ரதன்—இவன்குருவின் இரண்டாமவனை சுதனுசின்வம்சத்தவனை உபரிசரவசுவின் மூத்தகுமரன். இந்தவம்சத்தவர் பார்த்ரர் எனப்படுவர். இவர்களில் கடைசியானவன் ரிபுஞ்சயன். இந்தவம்சத்தில் **சராசந்தன்** இவன்குமரன் **சகதேவன்** இவன்வம்சத்தவர் (21)வர் பாரதயுத்தத்திற்குப்பிறகு 1000ஆ இராஜ்யமாண்டனர். இவனுக்குப்பிறகு **பிரத்யோதன்** ரிபுஞ்சயன்மந்திரியான சுக்ரீவன்புத்ரன் இவன்வம்சத்தவர் எழுவர் 138ஆ ஆண்டனர். இவனுக்குப்பின் **சிசுநாகன்** இவன்வம்சத்தவர் பதின்மர்சைசநாகர் எனப்பட்டு 362ஆ அரசாண்டனர். இவர்கள்க்ஷத்ரபந்துக்கள். இவனுக்குப்பிறகு **நந்தன்.** இந்துக்களாகிய சூர்யசந்திரவம்சத்தரசர்களுக்குப்பின் **மகாவீரன்**—இவன் கி-மு-(555) புத்தன்காலத்தவன் ஜைனன். வைசாலிபுரத்திற்பிறந்தவன். இதுபாட்டனுவிற்குச் சமீபித்தது. இவன்மூப்பதாம்வயலில் சந்நியாசமடைந்து **அநேகசைநமடங்கள்** கட்டுவித்தான்.

புத்தன்சரித்தத்தைப் **புத்தனிற்காண்க.**

புத்தகோஷன்—(கி-பி) (450) இல் புத்தசமயத்தைச் சிங்களத்திலும் பர்மாவிலும் பரவச்செய்தவன்.

விம்பசாரன்—கௌதமபுத்தன் காலத்தரசன் இவன்குமரன் அஜாதசத்ரு.

நந்தன்—இவன்மகததேசாதிபதியாகிய சந்திரகுப்தனைமுதலில் தூரத்த இவனைச் சாணக்யனுதவியால் அவனைட்டினன்.

சந்திரகுப்தன்—இவன மௌர்யவம்சமூலபுருஷன் இவன்தாயின் பெயர்மூரை தந்தையின்பெயர் சர்வார்த்தசித்தி இவனுக்கு இரண்டுதேவியர் முதல்தேவிக்கு நவநந்தர் என ஒன்பதுகுமரர். அவர்கள் ஒன்பதின்மரும் இவனிடம்விரோதம்கொண்டு இவனைராஜ்யத்திருந்து ஓட்டினர். இவன்வம்சத்திற்கு மௌர்யவம்சமென்றுபெயர். இவனுக்குச் சாணக்யன்என்பவன்சகாயன் இவன் கிரேக்கர்முதலியவரைத்தூரத்தி மகதராஜ்யத்தை விர்த்திசெய்தவன் கி-மு (322) இவன் குமரன் பிந்துசாரன்.

பிந்துசாரன்—சந்திரகுப்தன் குமரன் இவன் கி-மு (297-272) இவன்தன் தேசத்தைவிர்த்திசெய்து கிரேக்கருடன் நட்புபாராட்டிய மௌர்யவம்சத்தவன். இவன்குமரன் அசோகவர்த்தன்.

அசோகவர்த்தன்—அல்லது அசோகன் கி-மு (272-231) இவன்களிங்கரைச்சயித்தவன் இவன்முதலில் ஆர்யமதத்தை அவலம்பித்துப்பிறகு பௌத்தனானவன். பௌத்த தர்மத்தைப்பரவச்செய்து பலசிலாசாசனங்கள் ஏற்படுத்தியவன், பிறகு இவன்மருமகன் தசரதன்பட்டமடைந்தான். இவன்குமான் தர்மவிவர்த்தன். சுபார்சுவன்.

சுங்கவம்சம்.

புஷ்பமித்தான்—இவன்மௌர்யவம்சசேநாதிபதி இவன்தம்அரசனைக்கொன்று அரசனானவன் கி-மு (184) அரசனானன் இவனுக்குஅக்னிமித்தன்குமாரன் இந்தஅக்னிமித்தன் குமரன் வசுமித்ரன், இவன் அச்வமேதயாகஞ் செய்தவன்.

இவன் இரண்டாங்குமாரன் சுஜ்யேஷ்டன், இவனுக்குப்பின்வசுமித்ரன், இவனுக்குப்பிறகு இவன்தம்பிசுமித்ரன், இவன்நாடகப்பிரியனிவன் கூத்துப்பார்க்கையில் இவனை மித்ரதேவன்கொன்றான். இந்தவம்சத்தில் பத்தாவதான தேவபூதியை வசுதேவன் கொன்று சிம்மாசனம் அடைந்தான்.

கண்வவம்சம்.

சுங்கவம்சத்துக்கடைசி அரசனைவென்று சிம்மாசனமேறியவசுதேவன் பிராம்மணன் கி-மு (சுங-உச) இவன்கண்கோத்ரத்தானுதலால் இவனுக்கு இப்பெயர்வந்தது. இந்தவம்சத்தில் (45)அரசர் அரசாண்டனராகவும் கடைசிஅரசனை ஆந்திரதேசாதிபதி கொன்றானென்றும் தெரியவருகிறது.

வம்சாசீயம்—இதுகௌசாம்பிபட்டணமாண்ட பரந்தபன் இராஜ்யம். இவன்புத்தனுக்குமூன்ஆண்டவன். இவன்குமாரன் உதயணன். இவன்யுஜ்ஜயனியராசனுகிய பிரத்யோதன் குமரியைமணந்தான். இவனை அவந்திஅரசனுகிய பத்யோதன்வெல்லஎண்ணி உதயணன்யானைவேட்டையில் விருப்புள்ளவனுதலால் பொய்யானையொன்று செய்வித்து அதனுள்யுத்தவீரரைப் புகுத்தி அரசன்வரும்வழியிலிட அரசன் யானையென்றுஅருகில்வரக்கண்டவீரர் உதயணனைப்பிடித்து அரசனிடம்விட அரசன்தனக்கு உனக்குத்தெரிந்தகஜஹிருதயம்எனும் வித்தையைக்கற்றுக்கொடுக்கவேண்ட உதயணன்குருசிஷ்யபாரம்பர்யமாய்க்கேட்கவென அரசன்தன்குமரியைக்கற்கவென அவள் அவ்வாறேயிசைந்து திரைக்குளிருந்துகற்கையில் ஒருவரையொருவர் கண்டுமையல்கொண்டு அரசன்யானைமீதேற்றிக்கொண்டு கௌசாம்பிநகரஞ்செல்லுகையில் வீரர்தொடர அவர்களுக்குப் பொற்பையிட்டுத் தன்னுடுசேர்ந்தனன்.

ஆந்திரவம்சம்.

இந்தராஜ்யம் மகததேசாதிபதியான அசோகனுக்குட்பட்டு அவனுக்குப்பிறகு சுயராஜ்யமாய்ப்பிரபலப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. கி. மு. (231). இந்தராஜ்யம் கிருஷ்ணுகோதாவரிமுகங்தொடங்கிக் கடல்வரையிலாம். இவர்க்கு இராஜதானி ஸ்ரீகாகுளம். இவர்களில் மகததேசத்தரசனைத்திரஸ்கரித்து முதலில் இராஜ்யமேற்படுத்தியவன்.

1. ஸ்ரீமுகன் – கி. மு. (220).

2. கிருஷ்ணன்–இவனுக்குப்பின் பலர் அரசாண்டனர். பின் பன்னிரண்டாவது வந்த குந்தலசாதகர்ணி கண்வராசனுனை சுசர்மனைக்கொன்றவன். பின் சாதசாதகர்ணி புலுமாயி I, இந்த வம்சத்தில் (17) வது ஹாலன், வித்வாம்சர்களையாதரித்துப் பண்டிதனுயிருந்தவன். பின் (21)வது I விலிவாயன் இவனுக்குச் சகோதரன், ராஜதசாதகர்ணி என்னும்பெயர். இவன் குமரன் சிவாலதரு இவனுக்கு மாதவிபுத்ரன், சிவசாதகர்ணன், சகசேனன் எனவும் பெயர். இவன் குமரன் II விலவாயகன் கி. பி. (114-138) ஆண்டான். இவன் கூஷ்டரபன்எனும் பரதேசத்தரசனைச்செயித்து தன் தேசத்தை நாட்டினவன். இவன் தான்செயித்த ராஜ்யத்திற்கு சஸ்த் என்பவனைப் பிரதிநிதியாக்கினுன். இந்த சஸ்த் உச்சயினியை ராஜதானியாக்கினுன். பின் நாலாவது சகாத்தத்தில் குப்தராஜ்யம் பெருகி உச்சினியைக்கைக்கொண்டது.

கி. பி. (138) II புலுமாயி பட்டமடைந்தான். இவன் ஆந்திரவம்சத்தில் 24வது இவன் தந்தையாகும். II விலவாயனுல் உஜ்ஜயனிக்குப் பிரதிநிதியாக நியமிக்கப்பட்ட சஸ்தமன் மருமகனுகும் நஹ்ரமான் அப்போது உச்சயனியாண்டிருந்தான். இந்த ருத்ரமான் குமரியாகும் தக்ஷமித்ரியைப் புலுமாயி மணந்திருந்தான். பிறகு மாமமருகனிருவரும் யுத்தஞ்செய்ய நஹ்ரமான் வெற்றியடைந்தான். இந்தப் புலுமாயி தான் தன் ராஜதானியைப் பைடன் பட்டணத்திற்குமாற்றினன். இவனுக்குப்பின் யஞ்ஞஸ்ரீ என்பவன்

பிரபலித்திருந்தான். இவன் கி. பி. 184இல் தன்தேசத்தைப் பிரபலப்படுத்தினன். இதற்குப்பிறகு ஆந்திரர்களைக் காலசூரியர்செயித்துப் பிரபலப்பட்டனர். பின் சகவம்சத்தவர் மாறினர். பிறகு பல்லவர் பரவினர். இந்த வம்சத்தில் கனிஷ்கன் பிரபலப்பட்டான். கி. பி. 120. அசோகனுக்குப்பின பௌத்தமதத்தைப் பரவச்செய்தவனிவனே. இவன் தன்பெயரால் காச்மீரதத்தில் கனிஷ்கபுரம் எற்படுத்தினன். இவன் பெஷாவார் பட்டணத்தில் ஒருபெரிய கோபுரம் கட்டினன். இந்தக் கோபுரத்தருகில் பௌத்த சங்நியாசிகளின் மடமொன்று கட்டப்பட்டிருந்தது. இவன் சீனரை நட்புகொண்டிருந்தவன். கனிஷ்கனுக்குப்பின் ஹவிஷ்கவாசுதேவர் அரசுபுரிந்தனர். பின் ஆந்திரவம்சம் கூஷீணிக்கக் குப்தவம்சம் தலையெடுத்தது. கி. பி. 280இல் மகததேசத்தில் குப்தன் என்பவன் அரசாண்டுவந்தான். இவனது மருமகன் சந்திரகுப்தன் I இவன் லிஷவிவம்சத்தவரின் பெண்ணைமணந்து அவர்களின் உதவியால் கி. பி. (320) இல் பிரபலமடைந்து இராஜ்யத்தை ஆக்ரமித்துப் பிரயாகைவரையிலரசாண்டான். இவன் குமரன் சமுத்திரகுபதன் கி. பி. 326–375.

சமுத்திரகுப்தன்—தன் அரசைப் பிரபலப்படுத்தி இராமேச்வரம் வரையிலுள்ள அரசரைத் திறைகட்டும்படி செய்வித்தான். இவன் நட்பைச்சிங்களத்தரசனுகிய மேகவர்ணன் விரும்பிப் பௌத்தசன்னியாசிகளுக்காகப் புத்தகயையில் ஒரு சங்நியாசி ஆச்ரமம் கட்டுவித்தான்.

சந்திரகுப்தன்—II இவன் ஸ்கந்தகுப்தன் குமரன். இவன் கி. பி. (375–413) இவன் உச்சயினிபுரத்தரசரை வென்று ஜயத்தம்பம் நாட்டினதால் இவனுக்கு விக்ரமாதித்யன் என்று பெயர் உண்டாயிற்று. இவன் காலத்தில் சீனயாத்ரிகனுகிய பாஹியன் இந்துதேசத்திற்கு வந்தனன்.

குமாரகுப்தன்—கி-பி (413-455) இவன்பாக்ரமசாலி. இவன் புஷ்யமித்ரனுடன் யுத்தஞ்செய்தது அவர்கள் இலக்குஞ்சமயத்தில் இவன்குமரன் ஸ்கந்தகுப்தன் I அவர்களை மவென்றனன்.

ஸ்கந்தகுப்தன்—II இவன் தன்காலத்தில் யவனர்முதலியவரைவென்று ஸ்வேதஹூணரைத தேசத்தைவிட்டுத் துரத்தினன்.

விக்ரமாதித்யன் — இவன்மாளவதேசத்து உஜ்ஜயினிபட்டணமாண்டவன். இந்த ராஜ்யம் குப்தஅரசர்களால் ஆளப்பட்டுவந்தது பிறகு யசோவர்மன் எனும்பெயருள்ள விக்ரமாதித்யன் எனவிருதுபெயர்பெற்றவன் அவர்களைத்துரத்தியரசனுனன். பிறகு பலர் அரசாண்டுவந்தனர் பிறகுவிக்ரமாதித்யன் பலரையும்வென்று கி-பி (525) இல் பட்டமடைந்தான். இவன்சபையில் நவரத்னங்களாகிய 9-வித்வான்கள் இருந்தனர். அவர்கள் தன்வந்தரி, கூபணன், அமரஸிங்கன், சங்கன், வேதாளபட், கடகர்ப்பரன், காளிதாஸன், வராஹமிகிரன், வரருசி. இவ்வரசன் கி-பி, (583) இறந்தான். இவனுக்குப்பிறகு சிலாதித்யன் பட்டமடைந்தான்.

சிலாதித்யன்–கி-பி 583-606 இவன் விக்ரமார்க்கனுக்குப் பிறகுபட்டமடைந்து ராஜாக்களுக்குவ்ரோதமாய் ஆண்டதால் இவனைப் பலர்வெறுத்து ஓட்டினர் ஆயினும் இவன் காசமீரத்தரசனுகிய பிரவசேநன் II என்பவன் உதவியால்மீண்டும் தன்னரசையடைந்தான். மேற்கூறிய சிலாதித்யனை ராஜ்யவர்த்தனன் செயித்துச்செல்கையில் இவன்பகைவரில் ஒருவனிவனைக்கொல்ல இவன் பின்னவனுகிய ஸ்ரீஹர்ஷன் பட்டமடைந்தான்.

ஸ்ரீஹர்ஷன்—கி-பி (606)இல் பட்டமடைந்தனன். இவனுக்குச் சிலாதித்யன் II எனப் பட்டமுண்டு. இவன் பாக்ரமசாலியாகச் சீனராஜ்யத்தாருடனும் நட்புக்கொண்டிருந்தான். இவன்அரசாட்சியில் ஹ்யூயென்யாங்கு எனும் சீனபாட்டசாரிவந்தான். இவனுக்குப்பிறகு அசோகவர்மன் பட்டமடைந்தான் அவனை கி-பி (730) இல், காஸ்மீரத்தரசன் துரத்தி அவனுஸ்தானகவியாகிய பவபூதியைக் கைக்கொண்டனன்.

கூர்ஜரராஜ்யம்.

கி. பி. (843) இல் போஜன் I கனௌஜ்ராஜ்யத்தைச் செயித்தான். பிறகு கி பி. (913) போஜன் II, யசோவர்மன் இவன் தேசத்தில் பண்டல்கண்டைச் செயித்தரசாண்டான். கி. பி. (1009) கிஜினிமகம்மது கனௌஜ்பட்டணத்தைக் கொளுத்தினன். கி. பி. (1040) இல் திரிலோசனபாலனைச் சந்திரதேவன் ஜெயித்தான். இதுவரையில் கூர்ச்சரவம்சம் முடிந்தது.

பார்மார்வம்சம்.

கூர்ஜரத்தரசரிடமிருந்து கி. பி. (917)இல் பார்மார்வம்சத்தவர் மாளவதேசத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு சுதந்தராயினர். இவர்களுக்கு மூலபுருஷன் கிருஷ்ணராஜன் இந்தவம் சத்தில் மூன்றுவதானவன் ஹர்ஷதேவன். இந்தவம்சத்தில் பிரசித்திபெற்றவன் போஜன். இவன் (1010 – 1055) வரையில் அரசாண்டவன். அநேக வித்வான்களை ஆதரித்தவன். இவன் சபையில் ஆந்திரகாளிதாஸன் இருந்தனன். இந்த ராஜ்யத்தைக் கில்ஜிமகம்மது கீழ்ப்படுத்தினன்.

சௌஹாண் அரசர்.

இவர்கள் அஜ்மீர்முதலிய நாட்டை அரசாண்டவர்கள். இவர்களில் பெயர்பெற்ற வன் சிங்காராஜன். இவர்களில் இருபத்தினாலாவது அரசன் சோமேச்வரன் இவன் அந ங்கபாலன் II உடைய குமரியைமணந்தான். சோமேச்வரன் குமரன் பிரிதிவீராஜன் எனப் புகழ்பெற்றவன். இவனைக் கோரிமகம்மது தனேச்வரத்தில் ஜெயித்தான்.

கார்வார்வம்சம்.

இவர்கள் கங்கைக்கு வடக்கில் இடவாமுதலியவற்றை யரசாண்டவர்கள். இவர் களுக்கு மூலபுருஷன் சந்திரதேவன் கடைசிஅரசன் ஜயசந்திரன். இவன் மகம்மதீயர் களால் செயிக்கப்பட்டான்.

காச்மீரராஜ்யம்.

கிறுஸ்துசகம் முதலாம் நூற்றாண்டில் இந்தராஜ்யத்தைக் கனிஷ்கன் செயித்தான். 3 - வது, 4 - வது சகாப்தத்தில் மிகிரகன் என்பவன் படையெடுத்துச்சென்று சிங்களம் வரையில்சென்றான். இவன் பௌத்தரைத் தொந்தரைசெய்தான். ஆறுவது சகாத்தத் தில் மேகவாகனன் மீண்டும் சிங்களம்வரையில் ஜெயித்துப் பௌத்தமத அபிமானியா யிருந்தான். இவனுக்குப்பின் மாந்நுதப்தன் விக்ரமாதித்யனால் அரசனுக்கப்பட்டான். இவனுக்குப்பிறகு எட்டாவதுசகாத்தத்தில் லலிதாதித்யன் கி-பி. (745 இல் ஜெயவீரன் என்னும் மகாவிக்ரவந்தன் அரசனான். இவன் கௌடதேசாதிபன்குமரியாகிய கல்யாணி தேவியை மணந்தான். இவன் தன்பெயரால் அவந்திபுரமெனும்பட்டணங் கட்டினவன். இவன் பதஞ்சலிபாஷ்யம் சிதிலமானதைப் பலஇடங்களிலிருந்து வருவித்துச் செம்மை செய்தான். இவனுக்குப்பிறகு ராஜ்யம்கெட்டது.

மேற்குச்சாளுக்யர்.

பாண்டவரில் அர்ச்சுநனுடைய (83)வது சந்ததி நந்தராஜன். அந்த நந்தனுடைய (9) வது சந்ததி சாளுகியன். இவர்கள் ஆறுவது சகாத்தத்தில் கல்யாணபட்டணத்தை இராஜ தானியாகக்கொண்டு கொங்கணம் மகாராஷ்டிர, கர்னாடகதேசங்களைக் கட்டியாண்டனர். இந்த வம்சத்தாபகன் புலகேசி இவன் கிறிஸ்துசகம் (550) இல் வாதாபியெனும் பட்ட ணத்தை இராஜதானியாக ஏற்படுத்தினன். இவன் மருமகன் புலகேசி II—கி. ச. (608) இல், இராஜ்யத்தைப் பிரபலப்படுத்தினன். இவன் (கி-ச) (610) இல் பல்லவரைத்தரா த்தி வேங்கிதேசத்தைக் கைப்பற்றினன். இவன் ஸ்ரீஹர்ஷன் காலத்தவன். இவன் புகழ் பாரசீகம்வரையில் வியாபித்தது. இவனைக் கடைசியாகப் பல்லவர் ஜெயித்ததா கக் காணப்படுகிறது. இவன் குமரன் விக்ரமாதித்யன் காஞ்சியிற் பல்லவர்களைச்செயித் தான். இந்தவம்சத்தவனுய் இவனுக்குப் பின்வந்த அமோகவர்ஷன் பௌத்தமதச்சார் பாய்ப் பூர்வசாளுக்கியருடன் போரிட்டிருந்தான். இவனுக்குப் பின் விக்ரமாங்கதேவன் 1076 - 1126, அரசாண்டான். இவனுக்குப்பிறகு தைலன் 1156 - 1162, அரசாளுகையி லிவன் சேனுபதி விச்சலன், இவனைக் கொன்று தானே அரசனுனன். இவன் ஜைநன். இவன் வசவனென்னும் வீரசைவனுகிய தன்சேநாபதியால் கொல்லப்பட்டான். இது 1167ஆ.

கீழ்சாளுக்யர்.

இவர்கள் 7-வது சகாத்தத்திருந்து (13)வது சகாத்தம்வரையில் வேங்கிதேசத்தை இராஜதானியாகக்கொண்டு அரசாண்டவர்கள். வேங்கிதேசம் கிருஷ்ணை கோதாவரிகளுக்கும் கிழக்குத்தொடர்ச்சிமலைகளுக்கும் இடையிலுள்ளதேசங்களாம். இவர்கள்பிரபலப்பட்ட தங்கள் அரசைச் சோழநாடுவரையிலும்விசாலப்படுத்தினர். இவர்களில் பிரபலப்பட்டவன்.

2-வதுபுலகேசி. இவன்தென்னாட்டிற் படைகொண்டுசென்று சோழர்களைவென்று (615) கி-ச, தன்சகோதரனுகிய குப்ஜவிஷ்ணுவர்த்தனனை வேங்கிதேசத்திற்கு அரசனுக்கினன். இவன் பலதுர்க்கங்களைவென்றவன். விஷ்ணுவர்த்தனன் முதலாவதுபுத்ரன் ஜயசிங்கன் I, கி - ச, 663 வரையில் அரசாண்டான். இவனுக்குப்பிறகு, இந்திரபட்டாரகன், விஷ்ணுவர்த்தனன் II, மங்கியுவராஜன், ஜயசிங்கன், கோக்கிலிராஜன், விஷ்ணுவர்த்தனன் III, விஜயாதித்யன், கி-ச (764)வரையில் அரசாண்டனர். இவர்களுக்குப்பிறகு பத்தாவதான விஷ்ணுவர்த்தனன் IV 764 - 799, இவன்குமரன் விஜயாதித்யன் II இவன் 799, 843, வரையிலரசாண்டு பலசிவாலயங்கள்கட்டுவித்தான். இவன்குமரன் விஷ்ணுவர்த்தனன் V, 843, 844, இத்வம்சத்தில் பதின்மூன்றுவதானவன் விஜயாதித்தியன் III இவன்கணிதவன்மையுள்ளவன். இவன் 844, 888 வரையில் ஆண்டான். 14-வது அரசன் சாளுக்யபீமன் இவன் 888 இல் பட்டத்திற்குவந்து 30ஆம் அரசாண்டான். இவன்குமரன் விஜயாதித்யன் சாளுக்யபீமன், இரண்டாவது கிருஷ்ணனெனும் ராஷ்டரகூடத்தரசனைச்செயித்தனன். இவன்குமரன் விஜயாதித்யன்.

16-வது அம்மராஜவிஷ்ணுவர்த்தனன் 818, 825 வரையில் அரசாண்டவன். இவனுக்கு இராஜமகேந்திரனெனப் பட்டப்பெயராகையால் தன்பெயரால் பட்டணமேற்படுத்திஅதற்கு இராஜமகேந்திரமெனப்பெயரிட்டு அதை இராஜதானியாக்கினன். 925, 954 வரையில் இவர்கள்ஞாதியர்கலகத்தால் எழுவர் அரசாண்டனர். (954) இல், சாளுக்யபீம விஷ்ணுவர்த்தனன் அரசனுனன். இவன் இத்வம்சத்தில் (22)வது. இவன்கண்டமகேந்திரன், இராஜமார்த்தண்டனெனும் பட்டமடைந்து சோழனையும் இராஷ்டிரகூடத்தரசனுகிய கோவிந்தனையும்வென்று (12)ஆம் ஆண்டான். (10)வது சகாத்தத்தில் சோழர்படையெடுத்து இவன்நாட்டையாண்டனர். இத்தச்சாளுக்யரில்(26)வது அரசனை விமலாதித்யன் (1015, 1022) வரையிலரசாண்டு இராஜேந்திரசோழன் தங்கையும் இராஜகேசரிவர்மன் குமரியுமாகியகுண்டமாம் பாதேவியைமணந்து இராஜராஜநரேந்திரனைப் பெற்றனன்.

இராஜராஜநரேந்திரன் இவன்தெலுங்குபாஷையைவளர்த்த மகோபகாரி, நன்னய்யபட்டனெனும்பாரதகவி இவன்காலத்தவன். இவன் தன்தாயுடன் பிறந்தமாமன்மகளாகும் அம்மங்கதேவியைமணந்து கி-ச (1022, 1063)வரையில்அரசாண்டனன். இவன்தம்பிவிஜயாதித்யன். குமரன் குலோத்துங்கசோழதேவன்.

குலோத்துங்கசோழதேவன் I இவன்இராஜராஜநரேந்திரன் சிரேஷ்டபுத்ரன். இவனுக்கு இராஜேந்திரசோழன் என்றுஒருபெயர். இவன்சோழதேசத்தின்மீது படையெடுத்து அதைத்தனக்குள்ளாக்கினன். இவனுக்கு இராஜநாராயணன் எனப்பட்டம் உண்டு. இவனைக் கரிகாலச்சோழன் எனவும்கூறுவர். இவன் தம்முன்னோர்நாட்டை ஆளுவதற்குச் சிற்றப்பனுகியவிஜயாதித்யனை நியமித்தான். இவனுக்குப்பிறகு வேங்கிதேசம் 2-வதுகுமாரனுகிய இராஜராஜனுல்ளப்பட்டது. பிறகு 3-வது குமாரனுகிய வீரசோழனென்பவன், விக்ஷ்ணுவர்த்தனன்எனும்பெயரால் அரசாண்டான். (1063, 1112) பிறகு விக்ரமசோழன். இவன்குலோத்துங்கசோழனெனும் இராஜேந்திரசோழன் சிரேஷ்டபுத்ரன். இவன் சிலகாலம் வேங்கிதேசத்தையாண்டு தந்தையின்மரணகாலத்தில் சோழதேசம் போய்ச் சேர்ந்தான். (1112, 1127) இவன்குமரன் குலோத்துங்கன் II.

குலோத்துங்கதேவன் II இவன்விக்ரமசோழன்குமரன். இவன் 1127 - 1157 சோழராஜ்யாதிபனுயினன். இவன்குமரன் இராஜேந்திரசோழன் இவன்சோழநாட்டையாண்டுவந்தனன். இவன்பன்னிரண்டாவது சகாப்தம்வரையில் ஆண்டுவந்தான். இவன்குமரன் இராஜராஜசோழன் (1232) வருஷம்வரையில்ஆண்டான். இத்தஇரண்டாவது குலோத்துங்கன்காலத்து வேங்கிதேசம் அந்நியர்வசமாயிற்று.

பல்லவர்.

மூன்றுவதுசகாத்தத்தில் இவர்ஆந்திரதேசத்தில் வேங்கிபட்டணத்தையும் தொண்டைநாட்டில் காஞ்சிநகரத்தையும் இராஜதானியாகக்கொண்டனர். மூன்றுவதுசகாத்தம்வரையில் மாதவவர்மன், குலகேதனன், நீலகண்டன், முக்கண்ணன் என்பவர்அரசாண்டனர். நாலாஞ்சகாத்தத்தில் சந்திவர்மன் விஜயநந்திவர்மன், விஜயபுத்தவர்மன், கந்தவர்மன், தீரிலோசனபல்லவன் வம்சத்தவர்அரசாண்டனர். இந்தக்காலத்தில் சாளுக்கியவம்சத்தவனுன ஜயசிங்கவிஜயாதித்யன் பல்லவர்மீது படைகொண்டுசென்றுஇறந்தான்.

இவன்குமரன் விஷ்ணுவர்த்தனன் பல்லவர்களைத்துரத்தி யவர்கள்பெண்ணைமணந்தான். 9-வது, சுவது சகாத்தத்தில் பல்லவராசு ஆந்திரதிராவிடகர்ணடகதேசங்கள் முழுதிலும் பரவியது.

1. ஜயசிம்மன், 2-புத்தவர்மன், 3-விஜயவர்மன், 4இரணராஜன், 5-புளகேசிவல்ல பன், 6 கீர்த்திவர்மன், 7-பிருதிவிவல்லமன், 8-மங்கலீசராஜன், 9-சத்யசர்யஇந்திரவர்மன், 10-வல்லபேந்திரன் அல்லது புலகேசி II "குப்ஜவிஷ்ணுவர்த்தனன், 12-ஜயசிம்மன்-II, 13-நாகவர்த்தனன் I, அல்லதுஇந்திரபட்டகன், 14-ஆதித்யவர்மன், 15-விஜயபத்திரன், 16 விக்ரமாதித்யன், 17-விஜையாதித்யன், 18-விஜயாதித்யன், 19-விக்ரமாதித்யன் II, 20 கீர்த்திவருமன், 21-பீமராஜன், 22-கீர்த்திவருமன், 23-விக்ரமாதித்யன் III, 24 பீம ராஜன், 25-ஜயாநனன், 26-விக்ரமார்க்கன் IV, 27-விக்ரமார்க்கன் V, 28-தைலபூபன் II, 29-சத்யசிரேயன், 30-தாசவர்மன், 31-விபுவிக்ரமன், 32-ஜயணன், 33-அக்கதேவி, 34-ஜயசிம்மன், 35-சோமேசுவரன், 36-சோமேசுவரன்II, 37-விக்ரமார்க்கன் IV, 38-ஜயசிம் மன் IV, 39-ஜயகாரணன், 40-சோமேசுவரன் III, 41-மைலாலதேவி, 42-ஜகத்காமலன், 43-III திரிலோகமல்லன், 44-வீரசோமேசுவரன் IV.

வெகிதேசம்.

இது கிருஷ்ணைகோதாவரிகளுக்கு மத்யதேசம். இதை இரண்டாங்குலோத்துங்கன் அரசாண்டான். பின் விஜயாதித்யன் குமரன் சத்யாச்ரயன். இவன்குமரன் விஜயாதித் யன் இவன்குமரன் விஷ்ணுவர்த்தனன், இவன்குமரன் மல்லப்பதேவன், இவன்கும ரன் விஜயாதித்யன். (1278)இல் வேகிதேசம் கணபதிராஜவம்ச அதீனமாயிற்று. குலோத்துங்கதேவன்காலத்திருந்து சாளுக்யராஜாக்கள் சோழப்பட்டமடைந்தனர்.

ஓரங்கல் கணபதிராஜவம்சம்.

கீழைச்சாளுக்ய அரசர்களுக்குப்பிறகு ஆந்திரதேசாதிபதிகளாயிருந்தவர் கணபதி வம்சத்தவர். இவர்களுக்குக் காகதீயவம்சத்தவர் எனவும்பெயர். இவர்களின் இராஜதானி ஓரங்கல். இதுதற்காலம்நைஜாம் இராஜ்யத்திலுள்ளது. இவர்களைச்சிலர் சோழவம்சத்தவர் எனவும் சிலர் கங்கைவம்சத்தவர் எனவும்கூறுவர். இவ்வம்சத்திற்கு மூலபுருஷன் சோம தேவராஜன் குமரனுகிய மாதவவர்மன். இந்தவம்சத்தில் ஐந்தாவதானவன் பெண்டி குண்டமராஜனுகும் கடகவல்லபன். இவன் திருஷ்கரால் வெல்லப்பட்டான். (7-வது) எருகதேவராஜன் தேவகிரியைத் தன்வசப்படுத்தித் திறைகொண்டான். (8-வது) புவ னேகமல்லன் இவன்காலத்துப் பலசிவாலயங்கள் புதுக்கப்பட்டன. (10-வது) காகத் தீர்ப்போல்ராஜன் இவன் ஒருகண்டிதர்க்கம்கட்டினன். இவன்குமரன் பிராதபருத்ரன்I இவன் (1187) வரையில் அரசாண்டு பலசிவாலயதிருப்பணிசெய்வித்தனன். இவன்தம்பி மஹாதேவராஜன் தமயனைக்கொன்று இராஜ்யமாண்டான். கணபதிராஜன் I-பிரதாப ருத்ரன் குமரன். இவன்தேவகிரியாதவருடன் போரிடத்தோற்றயாதவர் தங்கள்ராஜபுத்தி யாகும் நுத்ரமாதேவியை மணம்புணர்த்திச் சமாதானமாக்கினர். இவன்ஜைநசமயத்தைக் கெடுத்துச்சைவமதத்தை நாட்டினவன். இவனுக்குப்பிறகு இவன் தௌஹித்ரன் பிரதா பருத்ரன் II அரசாண்டனன். இவன்மாலிகாபுர்எனும் டில்லிசக்ரவர்த்தியின்சேநாதிபதி யைப் பலமுறைத்தோல்விசெய்வித்துக் கடைசியில் அவனிடம்சிறைபட்டனன். இவன் குமரன் துருக்கரைவென்றலும் பாமீனி யெனுந்துருக்கனால் வெல்லப்பட்டான். இந்த வம்சத்தவர். கிருஷ்ணகுமாரன் விநாயகன் அல்லது நாகதேவன்.

இலங்கை.

இது இந்துமகாசமுத்திரத்தின் இந்தியாவின் தென்கீழ்ப்பாகமாக 36 மைலிலுள்ள ஓர்தீவு. இது பூர்வம் இராவணன்முதலிய இராக்கதரால் ஆளப்பட்டது. இந்தச்சரித் திரத்தை இலங்கையையும் இராமஇராவணவரையும் காண்க. இது தற்காலம் 271½மைல் நீளமும், 137½ மைல் அகலமும் 760 மைல் சுற்றளவுமுள்ளது. இதற்குச் சிங்களம் என்று ஒருபெயர். பின் னுபிதனைப்பிரகாசித்தலால், இலங்கை எனவும், சிங்கவாகுவால் அரசாளப்பட்டதால் சிங்களம், எ - ம், செல்வமுள்ளஇடம்ஆதலால் தனசீசேரி, எ - ம் தீபராவணம் எ - ம், சேரன்தீவு, எ - ம், சிங்களமென்பதின்மருவாய்ச் சீலோன் எ - ம், பொன்பெற்றவூராதலின், ஈழம் - எ - ம், யாழ்வல்லபாணனுக்குத் தானஞ்செய்யப்பட்ட தாதலால் யாழ்ப்பாணம் எ - ம் கூறுவர்.

1.வது கி-மு-543இல், வங்கநாட்டரசன் ஒருவன்கலிங்கநாட்டுப் பெண்ணொருத்தியை மணக்க அவர்களுக்கொரு பெண்பிறந்தது. அவளால்உமக்குத் தீமைநேருமெனசோதிடர்கூறக்கேட்டு அவளைச்சிறையிட்டனன். இவள்பருவமடைந்து கோட்டையைவிட்டு ஒளிதீதோடுகையில்வழியில் சிங்கன் எனும் ஒரு இழிதலத்தவனைச்சேர்ந்து, சிங்கவாது எனும் ஒருபுத்திரனையும் சிங்கவாலி எனும் ஒருகுமரியையும் பெற்றுத்திருப்பினள். சிங்கவாகுதன்பெயரால் சிங்கபுரமெனும் பட்டணமேற்படுத்தி அதற்கரசனுயினன். இவனுக்கு விஜயகுமாரன், சிமித்ரகுமாரன்முதலிய 16-பிள்ளைகள்பிறந்தனர். இவர்களுள்மூத்தோன் **விஜயன்.** இவன் தூர்த்தனுயிருந்தபடியால் சனங்கள் முறையீட்டினுலரசனிவனையுரைவிட்டகற்ற இவன்தன்நண்பர்முதலிய (700) காலாட்களுடன்யாத்திரிகனுய் இலங்கைத்திசைநோக்கிச்சென்று புத்தளத்திற்குஅருகிலுள்ள தம்பனையில்வந்திறங்கியக் காலத்தாண்டு அரசியற்றியகாலசேநனைக்கொன்றுதம்பனையெனும் ஒருபட்டணத்தைக்கட்டிஅரசாண்டான். இவன்ஒரு வேளாண்பிரபுவின்குமரியையமணந்து அவர்நடத்தியவிருந்திற்கு வந்திருந்த விரோதிகளைச்சங்காரித்து அந்தத்தீவுமுழுதும் தன்வசமாக்கினன். பிறகு இவன் பாண்டியன்குமரியையமணந்து இத்தீவிற்குத்தன்பிதாவாகியசிங்கனின்பெயரையிட்டனன். ஆதலால் இத்தீவிற்குச் சிங்களம் எனப்பெயருண்டாயிற்று. 2. விஜயன் இறக்க அவன்மந்திரிஉபத்திசன், உபத்திசனுவரையெனும் பட்டணங்கட்டிஆண்டு விஜயனின் தம்பிமகனுக்கு அரசைத்தந்தான். இது கி-மு-505. 3. கி மு 504 **பாண்டுவசு**—இவன் பத்தக்கசாலையை மணந்தனன். இவன்மைத்துனர் அறுவர்கள் இலங்கையைப்பிரித்து அரசாண்டனர். இவனுக்குப்பத்துப்புத்திரர் இவன் அநுராதபுரத்தில் அபயவாவி வெட்டுவித்தான். இவன்மகன் **அபயன்** பட்டமடைந்தான். 4. கி-மு-474. **அபயன்**—இவன் கிருஷியில் ஊக்கஞ்செலுத்தினவன். இவனை இவன் சகோதரிமகன் பாண்டுகாபயன் எதிர்த்து இவனுடன் 17-வருஷம் கலகஞ்செய்தனன். இவன் இறந்தனன். 5. கி-மு-437. **பாண்டுகாபயன்**—இவன் சுபானபாலியையமணந்து பலகோயில்கள் முதலிய கட்டினவன். இவன் குமரன் கணத்திசன். இவன் சயஓயைஅபயஓயைமுதலிய குளங்களைவெட்டினனன். 6. கி-மு-367. **கணத்திசன்** மூத்தசிவன், இவன் பாண்டுகாபயன் குமரன். 7. கி-மு-307. **தேவாநண்பியதிசை** இவன் மூத்தசிவனின்மகன், இவன் தருமசோகுவிற்குப் பரிசனுப்பினவன். இவன்காலத்துப் புத்தசமயம் விருத்தியாயிற்று. **மகாநாகன்** தேவாநண்பியதிசையின் சகோதரன் பட்டமடைந்தனன். பிறகு யட்டாளதிசன் பின் **கோட்டபயன்,** பின் இவன் குமரன் **கர்வந்தீசன்.** 8. கி-மு-266. இல், உளத்தியன் இவன் மூத்தசிவன் 4 ஆம் குமரன், 9.வது-கி-மு (256) **மகாசிவன்** உளத்தியனின்சகோதரன், 10 வது கி-மு (246) **சூரத்திசன்.** 11. சேநன், குத்திகன்எனும் படைத்தலைவர் 12. **அசேலன்,** மூத்தசிவனின் 9. வது குமரன். 13. ஏழாலன் (கி-மு-204) இவன்தமிழன், அசேலனைச்செயித்துப் புத்தாலயங்களையிடித்தவன். 14. **துட்டகைழணு**—கர்வந்திசனின் குமரன். இவன் ஏழாலனைச்செயித்தவன். 15. **சைதாதிசன்,** துட்டகைமூணுவின் சகோதரன். 16. **துல்ல நாகன்** சைதாதியின் குமாரன். 17. இலமினித்திசன், துல்லநாகனின்தமயன். 18. வது தளத்தநாகன் துல்லநாகனின்சகோதரன் இவன்தன்மந்திரி மகாரந்தனுல் கொல்லப்பட்டான். 19. கி-மு 104. **வலகம்வாகு-I** தளத்தநாகன் சகோதரன். இவன் தன்தமயன் மனைவியை விவாகஞ்செய்தான். 20. பலதமிழர்ஆண்டனர். 21. **மகாசூலன்** வலகம்வாகுவின்மகன். 22. **கோரநாகன்**—மகாசூலன்தம்பி, 23. **சூடத்திசன்** இவன் மகாசூலனின் குமரன் 24. அனுலை குடத்திசனைநஞ்சூட்டியிறக்கச்செய்து அரசாண்ட அவன்தேவி. கைமை. 25. கி-மு 19. **மகாலந்திசன்** சூடத்திசன் குமரன், 26. **பாதிசாயன்** மகாலந்திசன் மகன் இவனுடைகையில் கிறிஸ்துபிறப்பு. 27. **மகாதாயிலியமாநாகன்** — பாதிசாயன் சகோதரன். இவன்காலத்து, மிகுந்தலேக்குப்படிவருத்தது. 28. **அட்டகைழணு**—மகாதாயிலியமாநாகன் குமரன். 29. **காணுசாணுத்திசன்**—இவன் புத்தகுருவரை மறியற்செய்தான். 30. **சூடாபயன்**—காணுசாணுத்திசன் மகன், 31. **சிங்கவல்லி**—சூடாபயன் சகோதரி, 32. **ஈழநாகன்**—அட்டகைமூணுவின் சகோதரிமகன். இவன்காலத்துத் தமிழர் போரிட்டனர். 33. **சந்தமுகசிவன்**—ஈழநாகன் குமரன். 34. **எட்டாளதிசன்**—சந்தமுகசிவன் சகோதரன், சுப்பனெனுங் கட்டியங்காரனுல் கொல்லப்பட்டான். 35. **சுப்பன்**—எட்டாளதிசன் கட்டியங்காரன். 36. **வாசபன்**—இலமினித்திசனின் வம்சத்தவன் மாமனைக்கொன்று அவன்மனைவியை மணஞ்செய்தவன். 37. **வங்கநாசிகத்திசன்**—வாசபனின் குமரன். இவன்காலம் கி-பி (110) இவன்காலத்து இலங்கைமேல் சோழர்படை

யெடுப்பு. 38. கயவாகு—1. வங்கநாசிகத்திரசன் குமரன். இவன் தன்னுட்டில் பலதமிழ ரைக் குடியேற்றினன். (இது கி-பி 113.) 39. மகாலகாநாகன்—கயவாகுவின் சகோ தரன். 40. பாத்தியதிசன்—மகாலகாநாகனின் குமரன். 41. கணத்திரசன்—பாத்திய திசன் சகோதரன். 42. சூட்டநாகன்—கணத்திரசன் குமரன். 43. குடநாகன்—சூட்ட நாகனின் மருமகன். 44. ஸ்ரீநாகன்—குடநாகன் மைத்துனன், 45. வைரத்திசன்— ஸ்ரீநாகன் குமரன் புத்ததருமாரைத் தண்டித்தவன். 45. வைரத்திசன்—ஸ்ரீநாகன் குமரன். 46. அபயசேனன் வைரத்திசனின் சகோதரன். 47. ஸ்ரீநாகன்—II. அபயசேநன் குமரன், 48. விசயன்—II. ஸ்ரீநாகன் குமரன். 49. சங்கத்திசன்—I. இலமினித்திச னின் வம்சத்தவன், இவன் பலதிருப்பணிகள் செய்வித்தான். இவன் சில சதிஆலோசனைக் காரால் விஷத்திலூறிய சம்புகாவற்பழம் உண்பிக்கப்பட்டிறந்தான். 50. ஸ்ரீசங்கபோடி— இலமினித்திசனின் வம்சத்தவன், சனேபகாரி; இவன் மந்திரிக்காகப்பயந்து தவேட மிட்டுச் சென்றவன். இவன் கொல்லப்பட்டான். 51. கோட்டபயன்—இவனுக்கு மேக வாகனன் என்றும் பெயர். 52. மாகலதேட்டத்திசன், 53. மகாசேநன், 54. கீர்த்தி ஸ்ரீமேகவர்ணன், 55. தேட்டதிசன். II. 56 புத்ததாசன், 57. உபத்திசயன்—இவன் வைத்தியசாலைமுதலிய செய்வித்தவன். 58. மகாநாமன்—இவன் பலகுளங்கள் வெட்டி னான். 59. சோதிசேநன், 60. இலமினித்திசன், 61. மித்தசேநன் 62. ஐந்துதமிழ ரசர், 63. தாதுசேநன்–இவன்காலத்துப் பலகட்டடங்கள் கட்டப்பட்டன, வாய்க்கால்கள் வெட்டப்பட்டன. 64. காசியப்பன்—இவன் தந்தையைவதைத்தவன். 65. முகலன்— இவன் மகாவுதாரன். 66. தமாதாதுசேநன், 67. கீர்த்திசேநன்—இவன் மாமனுற் கொல்லப்பட்டான். 68 சீவகன்—இவன் 3-ம் இலமினித்தசனுற் கொல்லப்பட்டான். 69. இலமினித்திசன்—III. இவன் குருடனுய் மரித்தான். 70. சீலகாலன்—இலமி னித்திசன் மருமகன். 71. தப்புளு, 72. முலகன், II. 73. குடகீர்த்திஸ்ரீமாயன், 74. மகாநாகன், 75. அக்ரபோதி—I. இவன் பலகுளங்கள் வெட்டுவித்தவன். 76. அக்ர போதி—II. 77. சங்கத்திசன், 78. போதியழகலன், 79. அகசிக்காயக்கன், 80 ஸ்ரீசங்கபோதி—II. 81. கழுனதெட்டுத்திசன், 82. தழப்பியாத்திசன், 83 காசியப் பன்—II. 84. தப்புளு - II. 85. தழப்பியாத்திசன் II. 86. ஸ்ரீசங்கபோதி - III. 87. வளப்பிட்டிவாசித்தன், 88. அத்திநாதன், இவன் நாசிகராசனுதவி பெற்றுவந்த மகாலப் பானுவைச் செயித்தவன். 89. மகாலப்பானு, 90. காசியப்பன், III. 91. அக்ரபோதி, III. 92. அக்ரபோதி, IV. 93. மிகுந்து—I. இரத்னப்ரசாதம் எனும் கோவில்கட்டின வன். 94. தப்புளு—III. 95. மிகுந்து—II. 96. அக்ரபோதி—V, 97. தப்புளு IV. 98. அக்ரபோதி, VI. 99. மிதவல்லசேநன், பாண்டியனுல் ஜெயிக்கப்பட்டவன். 100. காசி யப்பன், IV. பாண்டியனைச் செயித்தவன். 101. உதியன், I. 102. உதியன், II. 103. காசியப்பன், V. 104. காசியப்பன், VI. 105. தப்புளு, V. 106 தப்புளு, VI. 107. உதியன், III. 108. சேநன், II. 109. உதியன், VI. இவன் சோழனைச்செயித்தவன். 110. சேநன், III. 111. மிகுந்து, III. கலிங்கதுமரியை மணந்தவன். 112. சேநன் IV. 113. மிகுந்து IV, இவன்சோழனுற்சிறையாக்கப்பட்டான் (கி-பி.1023) 114. விசய வாகு (1071) இவன்சோழரைச்செயித்தவன். 115. சயவாகு, 116. விக்கிரமவாகு, 117. மகாபராக்ரமவாகு இவன் கி-பி 1153-இல் காம்போஜராசன், சோழபாண்டியர்முதலிய வர்களைச்செயித்து இராமேசுவரம் முதலியவைகளைக் கட்டியாண்டான். 118. விசய வாகு II. 119-மிகுந்து V. 120. கீர்த்திநிசாங்கன் இவன்துலாபுருஷதானஞ்செய்த வன். 121. வீரவாகு, 122. விக்ரமவாகு II, 123. சொக்கலங்கன், 124. லீலாவதி, 125. சாகசமழவன், 126. கல்யாணவதி, 127. தர்மவாகு, 128. நாயங்கன், 129. லோகேச்வரன், 130. பராக்ரமவாகு, 131. மாகன் இவன்கலிங்கனுல்வெல்லப்பட்டான். 132. விசய வாகு III, இவன்தமிழரைத்துரத்தினவன். 133. பண்டிதபராக்ரமவாகு III, இவன்சாவ கர்படையைச் சோழபாண்டியர்படைகொண்டு துரத்தினவன் மகாவம்சஅனுபந்தஞ்செய் தவன். 134. போசத்விசயவாகு IV வைப்பாட்டியால்கொல்லப்பட்டான் 135. புவனேக வாகு I-இவன்புத்ததந்தத்தைக் குலசேகரபாண்டியனுக்கு கி-பி 1303-இல் அனுப்பினவன். 136. பராக்ரமவாகு IV 137. புவனேகவாகு II, 138. பராக்ரமவாகு V, 139. புவனேக வாகு III. 140. விசயவாகு IV 141. புவனேகவாகு IV. 142. பராக்ரமவாகு V, 143. விக் ரமவாகு III 144. புவனேகவாகு V, இவன் கி-பி 1378, இல் தமிழரைத்துரத்தினவன். 145. விசயவாகுஇவன் சீனரைப்பிடித்தவன். 146. பராக்ரமவாகு VI, 147. சயவாகு II,

148. புவனேகவாகு VI, 149. பராக்ரமவாகு VII, 150. வீரபராக்ரமவாகு VIII, 151. தர்மபராக்ரமவாகு IX, 152. விசயவாகு VII, 153. புவனேகவாகு VII. 154. தாம்பால தொன்சுவரன், 155. இராசசிங்கன் 156. செயசூரியன், 157. விமலதர்மன். 158. சென சொத்து, 159. இராஜசிங்கன் II, 160. விமலதர்மசூரியன் II, 161. நரேந்திரசிங்கன் இவன் மதுரைஅரச்குமரியையமணந்தவன். 162. ஸ்ரீவிசயன், 163. கீர்த்திஸ்ரீராஜசிங் கன், 164. இராஜாதிராஜசிங்கன், 165. ஸ்ரீவிக்ரமராஜசிங்கன் இவன் ஆங்கிலேயருடன் யுத்தஞ்செய்து அவர்நாடுகளை அக்னிக்கிரையாக்கினவன். (இலங்கைசரித்திரம்.)

இந்து ஆரியர்காலத்துத் தேசங்கள் முதலியவும் அவற்றிற்குத் தற்காலப் பெயர்களும்.

கீகடம்—கங்கைக்குக்கீழ்ப்பாகத்திலிருந்ததேசம்.

உத்தராதருதேசம் — இமாலயத்திலுள்ள பெஷாவருக்கருக்கருகிலுள்ள மடுக்களுக் கும் யமுநாநதிக்குமிடையிலுள்ளவைகளாம்.

உத்தாமாத்ரதேசம்—சிந்துநதியின் உபநதிகளுக்கும் சரஸ்வதிநதிகள்பாயுமிடங்களி லிருப்பதாம். இது ஏழுநதிகள்பாயுந்தேசமாதலால் சப்தசிந்துதேச மெனப்பெயர்.

விதஸ்தா, அஸிக்னிஇவையிரண்டும்கலந்து சிறிதுதூரம் ஒருபெருநதியாகஒடிச்சிந்து நதியில்கலக்கின்றன. இதை மருத்வீர்தாயனி எனவும் பின் சந்திரபாகை எனவும் பெய ரிட்டனர். பிரம்மாவர்த்தம்—ஸரஸ்வதி, திருஷத்வதி இவ்விரண்டனுக்கு மிடையிலுள்ள தேசம். குருபாஞ்சாலதேசம் இதுகங்கைக்கு மேற்கிலுள்ளதேசம். காசி, கோசல விதேஹங்கள் கங்கைக்குக்கிழக்கிலுள்ளவை. ஹஸ்தினபுரம் — குருநாட்டிற்கு இராஜ தானி. இதுதற்காலமுள்ள டில்லிநகரத்தைச்சுற்றியிருந்திருக்கலாம்.

குருக்ஷேத்திரம் இதுகுருவம்சத்தவர்யுத்தபூமி. இதுவடக்கில் த்ருஷத்வதியும், தெற் கில்சரஸ்வதிநதியும் பெற்றஇடம். இதைப் பிரம்மாவர்த்தமென்பர். ஸ்தானேச்வரம் டில் லிக்குவாயுமூலையிலுள்ளது. பாஞ்சாலம் வங்காளவடமேற்குப்பாகங்கள். கன்யாகுப்ஜம் தற்காலகனௌஜ்பட்டணம், இதனுள் கௌசாம்பி, உத்தரமதுரை அடங்கினவை. விதே ஹம்—வடபேஹார், சைதிபிறப்பிடம், தற்காலம் அயோத்தியெனப்பட்டதே கோசலநாடு.

விதஸ்தா—(ஜீலம்) அஸிக்னி (சீனுப்) பருஷ்ணி (ராவி) ஆர்ஜீயா (பீயாஸ்) சதத்ரு (ஸட்லேஜ்) பருஷ்ணியே பின் ஈராவதியெனப்பட்டது. பீயாஸ்நதியே முற்காலத்து விபாசை எனப்பட்டது.

மகதாஜ்யம்—தென்பேஹார், சேதிதேசம், பிலாஸ்பூர், ஜபல்பூர் ஜில்லாக்களுக் கிடையிலிருந்ததாம். நிஷதம் நருமதைக்கு வடக்கில் தக்ஷணமாளவதேசபிராந்தியத்தி லிருப்பது. ஆர்யாவர்த்தம் இமாலயத்திற்கும் விந்தியமலைக்கும் இடையிலுள்ளபாகம்.

சித்ரகூடம்—பிரயாகைக்கு 75-மைலிலிருப்பது. இதற்கருகில் மந்தாகினிநதி. தண்டகாரண்யம்—இது வடக்கில் கங்கையின் தென்கரையும், விந்தியமலையும், மேற்கில் வடவிந்தியம், தக்ஷிணவிந்தியம், தென்கோசலை, விதற்பதேசம், மலையமலையும், தெற்கில் செந்தமிழ்ப்பாண்டிநாடும், கிழக்கில் உத்கல, களிங்க, ஆந்த்ர, சோழதேசங்களையும்பெற்ற அரண்யம். விராதவனம்—பிலாசபூர்ஜில்லாவில் ஈசான்யத்திலிருப்பது. இங்கிருந்து பதி னைந்துமைலில் சரபங்காச்சிரமம். பஞ்சாப ஸஹீம்பிலாஸபூர் ஜில்லாவிலிருக்கிறதாம். பஞ்சவடி இது கோதாவரிஜில்லாவிலுள்ள பத்ராஜலத்தருகிலுள்ள பர்ணசாலையெனும் கிராமமாம். இதுவே ஜனஸ்தானமாம்—மகாராஷ்டரதேசத்திலுள்ள நாசிக் பட்டண மென்பது சிலர் அபிப்ராயம். இந்த ஜனஸ்தானத்தருகில் கரதூஷணர் வதைநடந்தது. இது ராயபூர்ஜில்லாவிலுள்ள கரியால் என்னப்படும் பட்டணம். சம்பாபுரம் என வால் மீகியால் கூறப்பட்டது சம்பல்பூர். கிரவுஞ்சாரண்யம்—இது நிஜாம் ராஜ்யநிருதிதிக்கி லிருப்பது. இதற்கு மூன்றுரோசத்தில் கபந்தன்வனம். பம்பாநதியென்பது துங்கப த்ராநதி. பம்பாஸரமென்று இராமாயணத்திற்கூறியது பல்லாரிஜில்லாவிலுள்ள ஹம்பீ. ருஷ்யமூகம், மால்யவந்தம் மலைகள் ஹம்பீ, விரூபாக்ஷம், ஆனகொந்திமுதலிய பிரதே சங்களிலுள்ள மலைகளென்று எண்ணப்படுகின்றன. வைசாலி இப்பட்டணம் பேஹா ரில் பீஸர்எனுங் கிராமத்தருகிலுள்ள பட்டணம். அங்கம் இதற்கு ராஜதானி சம்பாநக ரம். இது மகதத்திற்குக் கிழக்கு. தற்காலம் பகல்பூர். காசி பனாரஸ். வம்சராஜ்யம் யமுனைநதிக்கரையிலுள்ள பட்டணம்.

பாஞ்சாலராஜ்யம்—இது குருநாட்டிற்குத் தெற்கு. மச்சதேசம் இது குருநாட்டிற்குத் தெற்கும், யமுனைக்கு மேற்கிலுமிருப்பது. காம்பிலி பாஞ்சாலதேசத்து ராஜதானி. சூரசேனம்—மச்சதேசத்திற்கு நிருதிதிசையிலிருப்பது. இராஜதானி மதுரை. பாடலிபுரம்—(பாட்னா) கோதாவரிக்கரையிலிருந்ததாக எண்ணப்படுகிறது. அவந்தி இதற்குப் பிற்காலம் மாளவமெனப் பெயர்வந்தது. இதற்கு ராஜதானி உஜ்ஜயினி. காந்தாரம் தற்காலம் காண்டஹார். இது பஞ்சாப்என்பதற்கு வாயுமூலையிலிருப்பது. இதற்கு தக்ஷசிலை ராஜதானி. காம்போஜம் இதற்கு த்வாரகைராஜதானி. கௌசாம்பி வம்சராஜ்யத்திற்கு ராஜதானி ராஜக்ருஹம் இது மகததேசத்து ராஜதானி. இதற்கருகில் கிரிவிரசம் இருந்தது. சௌவீரம் தற்காலம் சூரத்பட்டினத்திருகிலிருக்கும் நாடு. மிதிலை விதேஹநாட்டு ராஜதானி. பருகச்சம் பரோச். புண்டரம்—வடபங்காளம். காமரூபம் ஆசாம்ராஜ்யம், சமாத்தம் கீழ்வங்காளம். கர்ணசுவர்ணம் மேல்வங்காளம். தம்ராலிப்தி தென்பங்காளம். காச்மீரம் தற்காலம் காச்மீரம்எனப்படுவது. சௌராஷ்டிரம் குஜராத், ஓட்ரதேசம்—ஒரிசா. இந்திரப்ரஸ்தம்—டில்லி, அஸ்தினபுரம்—இதுவும் டில்லிக்கருகிலுள்ளது.

மகேந்திரமலை — கீழ்க்கணவாய் மலை, ஸஹ்யமலயபர்வதங்கள் — மேற்கணவாய் மலைகள்.

அசீமகம்—திருவாங்கூரின் பழையபெயர். ஆனர்த்தம்—ஸௌராஷ்டிரத்திற்கொரு பெயர். கனகலை—ஹர்ட்வார்க்கு அருகில் கங்காதீரத்திலிருப்பது இங்குச் சிவேலமலையிருக்கிறது. கலிங்கம்—ஓட்ரதேசத்திற்குத் தெற்கிலிருப்பது. காஞ்சி—காஞ்சிகாண்டம். குந்தலம்—ஐதராபாத்திற்குத் தென்மேற்குப்பாகம். சமந்தபஞ்சகம்—சரஸ்வதி திருஷ்வதிநதிகளுக் கிடையிலுள்ள தேசம். இதில் பரசுராமரால்கொலைசெய்யப்பட்ட க்ஷத்திரியரின்உதிரம் ஐந்துகேணிகளாக இருக்கிறது. குசஸ்தலி—தக்ஷிணகோசலத்திற்கு முன்பட்டணம். இது விந்தியமலைகளின் கணவாய்களிலுள்ளது. கேகயம்—சிந்துதேசத்திற்கு ஓர். கோளம்—மலையாளம். கௌசிகி—இது பகல்பூரில் பாயும்நதி. இதற்கருகில் குசியிருந்தர் ஆச்சிரமம். கௌடம்—(புண்டரம்) வடபங்காளம். தசாண்யதேசம்—(தசதேசம்) நருமதைக்கருகிலுள்ளது. இதற்கு முக்கியபட்டணம் திரிபுரி. ரிஷ்கம்—சபூருக்கருகிலுள்ளபட்டணம். சோழம்—சோழநாடுகாண்க. ஜலந்திரம்—ஸட்லெஜ்பியாநதிக்களுக்கிடையிலுள்ளதேசம். தாம்பிரபர்ணி—மலையமலையிலுற்பத்தியாம் நதி. தசார்ணவம்—மாளவதேசத்திற்குக் கீழ்ப்பாகம். த்ராவிடம்—கோதாவரிக்குத் தென்னடு. நுஷ்டிழகம்—பம்பாநதிக்கருகிலுள்ள மலை. பாண்டி—பாண்டிநாடுகாண்க. பாரசீகம்—(வகாதேசம்) பெர்ஷியா. துருஷ்கம்—துருக்கி. யவநம்—அரேபியா. சீனம்—சீனு. பாரியாத்ரம்—இமயமலைக்குநேர் சமதூரத்தில் ஓடிமலை. பிரதிஷ்டானபுரம்—(புரூரவன்அரசன் அலகபாத்திற் கருகிலுள்ளது. லாடம்—நருமதைக்கு மேற்கிலுள்ள தேசம், பரோடா பரோடா ஆமதாபாத் சேர்ந்தவை வங்கம்—(கௌடதேசம்) கீழ்வங்காளம். வலபி—ஸௌராஷ்டிரம். வித்தர்ப்பம்—கிருஷ்ணைமுதல் நருமதைவரையில் எட்டியநாடு (பேரார்). விராடம்—(மத்சயதேசம்). பிருந்தாவனம்—யமுனைக்கு மேற்குக்கரையில் மதுரைக்கருகிலுள்ளது. சிராவஸ்தி—வடகோசலம். லவணாண்டது. சக்யபர்வதம்—நீலகிரிமலையமலையும் கூடுமிடம். சிந்து—சிந்துநதி இமயத்திலுதிப்பது. கங்கை—யமுனை - இமயத்திலுதிக்கும் புண்யநதிகள். சௌராஷ்டிரம்—(ஆனர்த்தம்) கட்டியாவார் தீபகற்பம் தருகிலிருப்பது. ஏமகூடம்—இமயத்திற்கு வடக்கிலுள்ள மலை. கிரிவிரசத்தில் உள்ள ஐந்துமலைகள்—விபுலகிரி, ரத்னகிரி, உதயகிரி, சோணகிரி, வியாரகிரி. மத்சியதேசம்-(விராடம்) இது டோலாபூருக்கு மேற்கு யமுனைக்கருகிலுள்ளது. ஜயபூருக்கு வடகில் (40) மைலில்இருக்கிறது. மகேந்திரமலை—இது கஞ்சத்தை மகாநதியிலிருந்து பிரிப்பது மகாநதிக்கும் கோதாவரிக்கும்இடையிலுள்ளது. மகோதயம்—(கன்யாகுப்சம்) (காதிநகரம்) இது தற்காலம் கனௌஜ். மானஸசரசு—ஹரிவருஷத்திற்கு வடக்கிலுள்ளது. ஹரிவருஷம்—இது குருமக்களிருந்தநாடு. மாஹிஷ்மதி—ஜெதிதேசம். மூலதேசம்-கேரளம். மேகலை — நருமதையின் பிறப்பிடத்துள்ளமலை. சேரம்—சேரநாடுகாண்க. சிம்மளம்—இலங்கை.

அபிதானசிந்தாமணி முற்றுப்பெற்றது.

சுபம்.